BIBLIOTHECA SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV,

Post excusum ANNO M.DC.VIII. Catalogum

R. P. PETRI RIBADENEIRÆ

SOCIETATIS EIVSDEM THEOLOGI;

Nunc hoc nouo apparatu librorum ad annum reparatæ salutis M.DC.XLII. editorum concinnata, & illustrium virorum elogiis adornata,

A

PHILIPPO ALEGAMBE

BRVXELLENSI

EX EADEM SOCIETATE IESV.

Accedit Catalogus Religiosorum Societatis Iesu, qui hactenus pro Catholicâ fide & pietate in variis mundi plagis interempti sunt.

ANTVERPIÆ

Apud IOANNEM MEVRSIVM.

ANNO M. DC. XLIII.

EMINENTISSIMO ET REVERENDISSIMO

PRINCIPI

ANTONIO BARBERINO

S. R. E.

CARDINALI CAMERARIO

S. D. N. VRBANI VIII.

FRATRIS FILIO

SECVLVM Scriptorum nostrorum in bono lumine positurus, tuum delui nomen, ANTONI CARDINALIS, illi præferre; cuius munificentiâ nuper seculum nostrum in illuminatione positum, vno potuit die terrarum orbi spectandum dari. Hæ tuæ erant artes; seculum in diem contrahere, & facere DIEM SECVLI; diem qui par sit vnus seculo. Implebit enimuerò posthac nomen tuum fastos nostros, & inter PAVLOS, GREGORIOS, VRBANOS, FERDINANDOS, IOANNES, HENRICOS, PHILIPPOS, SIGISMVNDOS, LVDOVICOS, & huiusmodi plura grandia nomina, legetur ANTONIVS; hoc vno dispar, quod illis vnam singulis partem decerpentibus seculi, occupabit iste seculum semel vniuersum; & industriæ compendio, sua quodammodò faciet omnium beneficia, quæ latè diffusa per seculum,

lum, coëgit exemplo ſuo lucere omnia in vno die. Iecisti fundamenta, PRINCEPS, ſecuturo ſeculo tam ardua, vt niſi tu ipſe ſuperſtruas, coronidem ſimus habituri in fundamentis. Vinci enim nequaquam poteſt magnificentia tuã tãtis exorſa principiis, niſi à ſeipſa: vt ſinguli dies inpoſterum pares eſſe ſeculo debeant, ne degenerent à die tuo; nec deinceps annos diebus, & annis ſecula, ſed inſolentia quadam granditatis tuæ numeremus ſecula pro diebus; & tuo beneficio poſthac magni nobis incipiant anni procedere. Dabis hanc veniam, ANTONI BARBERINE, humanitati tuæ, quod Catalogus hic meus tuo ſe nomine præſumpſit in lucem aſſerere; quia ex quo tu tenebras noſtras in tuo lumine collocaſti, non patitur ſe contineri ſuis in tenebris noſtrum hoc ſeculum, gemino Doctrinæ & Martyrij titulo laureatum: & quia per te ſibi videt illuxiſſe DIEM SECVLI, totum ſe tibi ſeculum hoc vno die geſtit exhibere.

PRÆ-

PRÆFATIO
AD
LECTOREM

QVod M. Tullius Cicero non eſt dedignatus facere in Bruto, Oratorum Latinæ Linguæ texens catalogum; quod Suetonius Tranquillus, de illuſtribus Grammaticis, & de claris Rhetoribus ſcribens; quod Diuus Hieronymus, Caſſiodorus, Gennadius, Honorius, Sigebertus, Trithemius, & alij de Scriptoribus fecere Eccleſiaſticis; id ego de Scriptoribus Societatis noſtræ facere conſtitui. Paruum quidem, atque exiguum opus, fateor; ſed vtile, atque ad Dei gloriam, vti ſpero, futurum. Nam quo ex fonte tam multi, tamq; clari doctrinarum emanarunt riuuli, qua ex radice tot tantique nati ſunt ſapientiæ fructus; quo auctore tanta intra paucos annos exiſtere potuit Scriptorum ſeges ac copia, niſi ab illo vno qui ſapientiæ fons & principium bonorum omnium atque origo eſt? ad quem tanquam ad finem etiam referenda ſunt quęcumque bona ſunt. *Omne* enim *datum optimum & omne donum perfectum de ſurſum eſt, deſcendens à Patre luminum : qui Alpha & Omega eſt, ac rerum omnium principium & finis.* Cedet ergo, vt mea fert opinio, in Dei gloriam ea commemorare, quæ ipſemet Deus ad ſui gloriam in noſtra SOCIETATE perfecit. SOCIETATI verò ipſi illuſtre erit ac decorum, tot ex ſe tamque præclaros genuiſſe filios, qui ingenij ſui monumentis, omniq; bonarum litterarum genere CHRISTI Eccleſiam locupletarunt. Neque iis qui ſcientiarum ſtudiis ducuntur, & ſapientiæ amore flagrant, minus erit, vt puto iucundum ſcire quid ſcripſerint, & de quibus ſcripſerint; & fontes noſſe, vnde haurire poſſint, quæ vel ad ſcientias alendas augendaſque, vel ad pectus pietate inflammandum magno vſui ſunt futura. Mihi quidem certè permirum videtur, in tam exiguo Noſtrorum numero, tam multos Scriptores extitiſſe, qui breuiſſimo tempore lucubrationes ſuas litteris mandarunt, & omne penè Scriptorum genus magna cum laude ſunt perſecuti. Etenim vt ex multis pauca attingam, quod genus ingenuarum eſt artium, quod argumentum, quæ tractatio in qua Noſtri non ſint peregregiè verſati? quam ſcriptis ſuis non explicarint, auxerint, ornarint? Nam ſi ab ipſis quaſi incunabulis, ac primis Grammatices Rudimentis ducas exordium, & per ſeueriores diſciplinas, ceu per gradus quoſdam, ad culmen ſacræ aſcendas Theologiæ; nihil certè reperies à Noſtris prætermiſſum quod ad ſcientias omnes illuſtrandas pertinere videatur. Itaque ex illis nonnulli Introductiones ſcripſerunt ad Grammaticam, Latinam, Græcam, atque Hebraicam; ad artes item Rhetoricam, Dialecticamque diſcendas vtiliſſimas: Alij Commentariis Philoſo-

losophiam, siue de Natura, siue de Moribus, eruditissimis exornarunt: Alij quæstiones D. Thomæ Aquinatis, alij Diuinas Litteras, luculenter interpretati sunt: alij in arenam descendere, & cum hæreticis nostri temporis manum conserere non dubitarunt; & quidem eâ doctrinæ magnitudine, & argumentorum vi atque copiâ, vt de importunis atque infestissimis Ecclesiæ Catholicæ hostibus non dubiam semper victoriam reportarint. Taceo de Mathematicis disciplinis: nihil dico de Historia, siue Latina, siue vulgari lingua scripta: non loquor de Versionibus Sanctorum Patrum atque pręstantissimorum Auctorum è Græco in Latinum, vel ex Latino in maternum idioma à Nostris factis. Prætermitto quæ ad excitandam in animis hominum pietatem, ad virtutes procreandas, detestanda vitia, ad benè denique sanctèque viuendum spectant. Quo in genere tam multa à nostris Scriptoribus prodierunt in lucem, vt ea, quoniam recensere paucis non possum, satiùs existimem silentio præterire; quæ tamen hoc nostro in *Catalogo* Lector inueniet. Et quoniam libri ipsi loquuntur, nihil ego de Nostrorum vel ingenio, vel doctrina, vel scribendi dispositione atque comprehensione dicam. Atque hunc quidem *Catalogum* ego potissimùm scribendum suscepi, propterea quòd bonam illorum Auctorum, qui in eo referuntur, partem familiariter noui; & cum antiquissimis omnibus penè atque grauissimis Societatis Patribus, amicitiæ fui vinculis coniunctissimus. Dabo itaque operam, vt ipsorum memoriam amanter ac piè colam, vindicemque ab obliuione hominum eorum nomina, qui optimè de ipsa *Societate*, atque adeò de vniuersa Republica meriti sunt, & CHRISTI Domini nostri Nomen suis laboribus amplificarunt. Quod si è viuis quis iam excessit, aliquid fortasse de illius virtutibus dicam, sed modestè tamen ac parcè, ne nostra nimiùm laudare videamur. De viuentibus adhuc tacebo: *Ne laudaueris* (inquit Sapiens) *hominem in vita sua.* Ad illos porro Scriptores qui cogitationes suas litteris mandarunt atque euulgarunt, nonnullos adieci ingenio atque eruditione præstantes viros, quorum labores nondum lucem aspexerunt: non omnes tamen quos iure potuissem (sunt enim permulti) sed ex magno numero paucos excerpsi, atque in Catalogum conieci, qui propter eximia doctrinæ, & præclara ingenij monumenta, quæ nobis reliquerunt, perpetuâ commendatione digni sunt. Nam illorum scripta tametsi edita adhuc non sint, aliquando tamen fortasse exibunt, vt & ipsis Auctoribus industriæ suæ laus, & aliis legendi fructus constet. Et quoniam SOCIETAS nostra latissimè patet, & vniuersum penè orbem terrarum complexa est, fieri facilè poterit, vt aliquis me Scriptor ex nostris fugiat, & non solùm libri, sed librorum etiam Auctores mihi ignoti sint, præsertim tenues atque exiles, quique minuta quædam tantummodò scripserunt. Nam tametsi nonnullos ego quidem recenseo qui perpauca, aut etiã in

in ſpeciem exigua euulgarunt; id tamen facio, tum ne quemquam ſuæ induſtriæ ac laboris laude fraudem; tum verò, ac maximè, propter Scriptoris dignitatem; & quoniam quæ minima prima fronte videntur, vtilitate, ſi benè introſpiciantur, ſunt maxima. Neque enim res tam numero & magnitudine, quàm pretio & pondere, æſtimandæ ſunt. Hoc eſt, amice Lector, meum de Scriptoribus SOCIETATIS ſcribendi conſilium, hæc cauſa, hæc ratio; quam tu pro tua benignitate bonam in partem accipias. Vale, noſq́ue ama; & noſtrorum laboribus fruere.

ALTERA PRÆFATIO.

PRimus Auctor Catalogi Scriptorum SOCIETATIS IESV, cuius eſt prior Præfatio, fuit P. Petrus Ribadeneira, qui eum anno MDC. VIII. typis Plantinianis primùm vulgauit: qui cùm Noſtris hominibus apprimè gratus accidiſſet, non ſolum propterea quòd lucubrationes Scriptorum noſtrorum recenſeret, vnde conſtaret de Societatis doctrina; verùm etiam quòd illorum vitæ ac virtutum breuiarium adferret, vnde de ſanctimonia conſtaret; recuſus primùm eſt Lugduni anno MDCIX. additis correctiſq; nonnullis, quæ de Scriptoribus Gallicanis Petro Ribadeneirę minùs fuerant explorata.

Mox paucos poſt annos, cùm P. Iulius Nigronius obſeruaſſet alia pluſcula, quæ ſecundas curas exigerent, præſertim quæ ſpectabant ad Scriptores Italos, operâ P. Andreæ Schotti Catalogus Antuerpiæ cum inſigni auctario typis rurſum Plantinianis anno MDCXIII. vulgatus eſt.

Cùm autem vidiſſem & numero & excellentiâ plurimùm creuiſſe Scriptores noſtros, expetiq; à plurimis nouum Catalogum, qui repręſentaret omnes, nouos ſimul atque antiquos, operę pretium me facturum exiſtimaui, ſi in eum laborem ſubſeciuis horis incumberem, & Societati noſtræ offerrem anno ſuo ſeculari hunc fructum ſuum: in quo opere dirigendo conatus ſum P. Petri Ribadeneiræ veſtigiis quàm proximè poſſem inhærere, & quæ ipſe plenè executus eſt, religiosè ſeruare; additis dumtaxat iis, quæ vel ipſum prætcrierant, vel quæ ideò non potuit exequi, quia viuentium debuit modeſtiæ parcere. Quæ igitur ego præſtiti, hæc ferè ſunt:

Addidi pleriſque locum, annum, formam impreſſionis.

Auctorum qui poſt priores illos Catalogos obierunt, elogia adieci, & priorum nonnunquam locupletaui.

Ingentem nouorum Scriptorum numerum adduxi.

Viuos vel admodùm parcè, vel omnino non laudaui: & ſi quid alicui commendationis aſperſi, id non niſi aliorum verbis iam typis in vulgus editis præſtiti.

Multos recenſui, qui pauca quædam ediderunt in lucem, vnam V.G. duas, tréſue Orationes, vel quid ſimile. Sed id à me factum eſt

 tum

tum Ribadeneiræ exemplo;tum auctoritate Scriptorum externorum, qui suis in Catalogis illos referunt; tum ne quid huic Catalogo deesset, quoad ego quidem assequi possem, quod ab vllo posset desiderari: & constaret omnibus Societatem nullum iuuandi mortales modum aspernari, cùm per minutissima quædam opuscula id etiam moliatur, nec sine grandi persæpè emolumento. Et cur ego reiicerem à Catalogo Societatis eos, qui Societatis ipsius nomen in suarum fronte lucubratiuncularum præferebant? Sed prætereà multos horum adduxi, & nonnullos etiam eorum, quorum opera nondum exierunt in lucem, quia præclara ipsorum virtus, vel vnius obtentu scriptiunculæ locum sibi meritò deposcebat.

In aliquorum rebus gestis narrandis liberalius excurri; sed nec sine Ribadeneiræ exemplo. Et permouit me desiderium Nostrorum cognoscendi viros illustres Societatis, quorum notitia in Historia vel Annalibus ad nostram aliàs ætatem haudquaquam pertinebit. Nec ea qualis qualis demùm prolixitas turbabit lectorem, in scriptis Nostrorum cognoscendis, quàm in rebus gestis curiosiorem, cùm distinctio characteris hæc seorsim ab illis repræsentet, vt facilè præteriri queant, si quis ea voluerit.

Nonnullos recensui, qui postquam in Societate suas lucubrationes emiserunt, non tenuerunt in illa constantiam. Haud dubiè Societati debent accepta referri, quæ ab illis prodierunt, præferuntque nomen Societatis; nam quæ vulgarunt, postquam à nobis abierunt, quamquam & illa sint apud nos nata, aliis recensenda prætermisi.

Denique Indices apposui accommodos Nominum, Cognominum, Nationum, Materiarum, vt quæ quisque voluerit, reperire facilè possit. Atque hæc de Scriptoribus.

Attexui subinde alterum Catalogum, secutus Ribadeneiram, eorum qui violentâ morte pro fide, Christianâue pietate occubuerunt.

Addidit Petrus Ribadeneira Catalogo suo nonnullos Scriptores qui lucubrationes suas nequaquam vulgarunt; vel quia argumenti, quod tractarant, nouitas atque excellentia, vel quia ipsorummet auctoritas & doctrinæ præstantia, aut vitæ integritas merebatur commendationem: ij fuere omnino, quod notarim vndeuiginti. Ego exemplum secutus, easdem ob causas, ad viginti alios adieci; & totidem ferè alios, qui scripta sua vel sub prælo iam, vel prælo proxima habent; & aliqui fortasse, ante absolutum hunc Catalogum in lucem ediderint. Illos qui noluerit in censum Scriptorum nostrorum venire, poterit arbitratu suo quadragenos de toto numero detrahere, ne ineditis eum exaggerari putet.

ADMO-

ADMONITIO.

CVm Sacra Rituum Congregatio, humiliter rogata, renuisset facultatem concedere huius Catalogi edendi, ob reuerentiam Decreti à S.D.N. Vrbano VIII. in Sacra Congregatione S.R. & Vniuersalis Inquisitionis editi: Illustrissimus & Reuerendissimus Dominus Iulius Cincius, eiusdem S Congregationis Rituum Secretarius repulsam hanc, eiusque iustissimam causam retulit ad S. D. N. vt quid placeret indulgentiæ fieri, Sua Sanctitas dignaretur explicare. Iussit autem Sanctissimus Catalogum eundem diligenter ab eodem Domino Cincio, & ab Illustrissimis ac Reuerendissimis Dominis, Domino Francisco Albizio S. Inquisitionis Assessore, & Domino Iulio Rospigliosio S.D.N. Secretario Breuium, examinari, & congregatione super eo habitâ, sententiam eius ad se referri.

Examinatus igitur ab illis est Catalogus perdiligenter totis octo mensibus, & die tandem 24. Augusti 1640. in Monte Quirinali in ædibus Illustrissimi & Reuerendissimi Domini Rospigliosij horis antemeridianis instituta congregatio. Visum autem est Illustrissimis Dominis posse Catalogi impressionem permitti, dum tamen eius principio præfigatur protestatio ex formula ab se concepta, quam Auctor suo chirographo confirmatam, & à Notario S. Congregationis Rituū legitimè agnitam deponat seruandam in archiuo eiusdem S. Congregationis, ad futuram rei actæ memoriam.

Hanc Congregationis sententiam cùm Illustrissimus Dominus Cincius die 26. Augusti anni eiusdem ad S. D. N. retulisset, ita eam probauit Sanctissimus, vt adderet, placere sibi Catalogi impressionem permitti: verùm alteram protestationem in initio, alteram in fine totius operis poni ex forma præscribenda, quæ summatim sententiam Decreti S. Inquisitionis, eiusque Declarationis contineat.

Hoc accepto S. D. N. benignissimo responso, præscriptam ab iisdem Illustrissimis & Reuerendissimis Dominis Cincio, Albizio, & Rospigliosio vtriusque protestationis formulam mea manu, coram Valentino S. Congregationis Rituum Notario, signaui, atque Illustrissimo Domino Cincio inferendam in Archiuum eiusdem S. Congregationis reliqui. Earum alteram, vt S. D. N. mandato obtemperem, hîc præmitto, alteram in fine Operis subiungo.

PROTESTATIO AVCTORIS.

CVm S.D.N. Vrbanus Papa VIII. die 13. Martij, anno 1625. Decretum ediderit, idemque confirmarit die 5. Iulij anno 1634. quo *inhibuit imprimi libros, hominum qui sanctitatis seu martyrij famâ celebres è vitâ migrauerint gesta, miracula, vel reuelationes seu quæcumque beneficia, tamquam eorum intercessionibus à Deo accepta, continentes, sine recognitione atque*

appro-

approbatione Ordinarij & quæ hactenus sine ea impressa sunt, nullo modo vult censeri approbata. Idem autem Sanctissimus die 5. Iunij, anno 1631. ita explicuerit, vt nimirum *non admittantur elogia Sancti vel Beati, absolutè, & quæ cadunt super personam; benè tamen ea quæ cadunt supra mores & opinionem, cum protestatione in principio, quod iis nulla adsit auctoritas ab Ecclesiâ Romanâ, sed fides tantùm sit penes auctorem.* Huic decreto eiusque confirmationi & declarationi, obseruantiâ ac reuerentiâ quâ par est insistendo, profiteor me haud alio sensu, quidquid in hoc catalogo refero, accipere, & accipi ab vllo velle, quàm quo ea solent, quæ humana dumtaxat auctoritate, non autem diuina Catholicæ Romanæ Ecclesiæ, aut S. Sedis Apostolicæ nituntur: iis tantummodò exceptis, quos eadem S. Sedes Sanctorum, Beatorum, aut Martyrum catalogo adscripsit.

MVTIVS

MVTIVS VITELLESCVS
SOCIETATIS IESV
PRÆPOSITVS GENERALIS.

CVm Catalogum Scriptorum Societatis noſtræ à Petro Ribadeneira olim collectum, ac non ſemel impreſſum, nuncq; à P. Philippo Alegambe eiuſdem Societatis Theologo ad annum à confirmatâ Societate vſque centeſimum, hoc eſt M. DC. XL. deductum; aliquot noſtri Theologi recognouerint, ac in lucem edi poſſe probauerint; facultatem concedimus, vt typis mandetur; ſi iis, ad quos pertinet, videbitur. Romæ ipſo die Natiuitatis Beatiſsimæ Virginis Mariæ 8. Septembris M. DC. XL.

MVTIVS VITELLESCVS.

APPROBATIO CENSORIS ORDINARII.

Bibliotheca Scriptorum SOCIETATIS IESV *olim à Reuerendo Patre Petro Ribadeneira Societatis eiuſdem Theologo concinnata, nunc ad Annum* M. DC. XLII. *plurimorum Scriptorum acceſſione deducta à Reuerendo Patre Philippo Alegambe eiuſdem Societatis Sacerdote lectu digniſſima, vtiliſſima & iucundiſſima eſt. Quare prælo committendam & diuulgandam cenſeo. Actum* XIX. *Aprilis* M. DC. XLII.

GASPAR ESTRIX S. THEOL. LICENT.
Pleb. & lib. Cenſor.

COPIA PRIVILEGII SOCIETATIS IESV pro sacro Romano Imperio.

CVm ex mandato Sacræ Cæsareæ Maiestatis, omnibus & singulis Typographis, Bibliopolis, atque aliis quibuscumque librariam negotiationem exercentibus, seriò strictèque inhibeatur, ne quis libros vllos à Societatis nostræ Patribus hactenus editos, aut edendos inposterum, intra sacri Romani Imperij, regnorumque & dominiorum Sacræ Cæsareæ Maiestatis hæreditariorum fines, simili alióue charactere aut formâ, siue in toto, siue in parte, excudere vel recudere, vel aliò recudendos mittere, aut alibi etiam impressos inuehere, vendere, aut distrahere clàm, seu palam, citra supradictorum Patrum consensum ac testimonium audeat vel præsumat; ego Andreas Iudocj Societatis IESV *per Prouinciam Flandro-Belgicam Præpositus Prouincialis, concedo Ioanni Meursio Typographo Antuerpiensi facultatem excudendi Bibliothecam Scriptorum Societatis* IESV *auctore* R. P. *Philippo Alegambe Societatis nostræ Theologo, auctoritate admodùm Reuerendi Patris Nostri Mutij Vitellesci Societatis eiusdem Præpositi Generalis legitimè approbatam. In cuius rei fidem litteras manu meâ subscriptas & sigillo officij mei munitas dedi. Brugis anno* M. DC. XLII. *die* XV. *Nouembris.*

ANDREAS IVDOCI.

SVMMA PRIVILEGII REGII.

PHILIPPVS Dei gratia Hispaniarum, Indiarumq; &c. Rex Catholicus, Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Brabantiæ, &c. Serenissimus Belgarum Princeps, diplomate suo sanxit, ne quis BIBLIOTHECAM SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV, à PP. Petro Ribadeneira & Philippo Alegambe compositam, præter IOANNIS MEVRSI Typographi Antuerpiensis voluntatem vllo modo in Belgio intra nouem annos proximos imprimat, aut alibi terrarum impressam in has Inferioris Germaniæ ditiones importet venalémve habeat. Qui secùs faxit, confiscatione librorum, & pro singulis exemplaribus peregrinis huc illatis triginta florenorum pensione multabitur: vt latiùs patet in litteris datis Bruxellæ anno M. DC. XLI. die 2. Maij.

Signat

Steenhuyse.

LÆVINI TORRENTI EPISC. ANTVERP.

ODA

AD SOCIETATEM IESV.

O Grata cælo sancta Sodalitas,
Rex Regum IESVS nomine quam suo
Illustrat exornatq; toto
Vt celebri memoreris orbe:
Non orbe dico, quem veteres aui
Norunt minorem dimidio, malè
Truncatum, & angustis coactum
Limitibus, nec adhuc retectum.
Quòd vstus illic Solibus, hìc niue,
Negaret aptas hospitibus domos,
Nec torridam fas esset vlli
(Sic perhibent) superare Zonam.
Sed orbe toto prorsus & integro,
Quem belluoso dum volitant mari
Vtroque porrectum sub axe
Magnanimi reperere Iberi.
Quorum secuti turgida lintea,
Pura sed omni mente cupidine,
Pulchro nec argento, nec auro,
Nec nitidis inhiante gemmis,
Armis vt illi sceptra potentium
Fregere Regum, fluminaq; & lacus,
Portusq;, vicinasq; gentes
Indomito subiere ferro:
Sic vos inermes, impauidi tamen,
Casta inferentes indigenis sacra,
Hac impios cultus, & omnem
Barbariem pepulistis arte.
Qui namq; vera luce carentibus
Fas esse notum vel potuit nefas?
Turpi volutabantur antro,
Cimmeriis medij tenebris:
Clausis retentæ ceu caueis feræ,
Edenda si quæ ad munera publica
Seruantur, vt damnata fulua
Corpora dilacerent arena.
Quo deprehensos tam misero in statu,
Vt mente bruta non minùs impia
Committerent, quàm sæuus olim
Antiphates, genus aut Cyclopum,
Sanastis: at non cantibus Orphei
Liniq;, nec qui mœnia condidit
Thebana, facundiq; voce,
Mercurij, fidibusq; Phœbi.
Fida sed alma vi Sapientiæ
Quæ missa ab alto vicit vt hactenus,
Sic vincet, æternoq; tandem
Omnia subiiciet Parenti.
Qui vos ministros quòd sibi legerit,
Res gesta clamat, clamat & exitus
Spe maior, adductis opimo
Tam citò tot populis triumpho.
Quos, antè necdum nomine cognitos
Portare CHRISTI nunc dociles iugum
Miramur, ingenti remixta
Lætitia simul & stupore.
Sed quid volenti non facile est Deo,
Deiq; Verbo, Virgineo satum
Quod ventre, prognatumq; nostri
Credimus ad generis salutem?
Hic ille IESVS progenies Patri
Aequæua cælo quod fuerat manens;
Humana sed de matre sumpsit
Membra, viam referans Olympo.
Hic ille cuius nomen amabile
Vt vestra complet pectora, sic sacro
Prorumpit exundans ab ore,
Assidua coliturq; laude.
Nec parua laudi gratia. nam piis
Aspirat orsis omnipotens DEVS,
Firmatq; quas res cumq; Nati
Auspicio geritis secundo.
Nec de receptis gloria Barbaris
Est maior illa quam domiti dabunt
Caluiq;, Luteriq;, & omnis
Colluuies simul impiorum.
Fremant superbi, nec teneant minas,
Bellumq;, cædesq;, & rabiem parent;
Causamq;, quam ius damnat æquum,
Vi vetitis tueantur armis.
Vos ista prudens simplicitas, bene
Morata, sese nec leuis efferens,
Defendet insontes. At ipse
Se rabidus male perdet Hostis.
Qui quo cruentus sæuierit magis
Plus inde damni comperiet, videns
Vicisse quos victos putarat,
Et cineri superesse vires.

Decem primorum Societatis Patrum Nomina, Cognomina, Nationes, Diœceses, Ordo vocationis, Dies mensis, Annus, Locus, & Aetas qua quisque obiit.

VOCATIONIS ORDO	NOMEN	COGNOMEN	NATIO	DIOECESIS	ORDO OBITVS	LOCVS	DIES MENS.	ANNVS	ÆTAS
I.	S.P. Ignatius	Loyola	Cantaber	Pampilon.	5.	Romæ	31.Iulij	1556.	65.
II.	P.Petrus	Faber	Allobrox	Gebennen.	2.	Romæ	1. Augusti	1546.	40.
III.	S.P.Francisc.	Xauier	Nauarræus	Pampilon.	4.	In Sāciano Ins.	2. Decemb.	1552.	55.
IV.	P.Iacobus	Lainez	Hispanus	Seguntin.	7.	Romæ	19.Ianuar.	1565.	53.
V.	P.Alphonsus	Salmeron	Hispanus	Toletan.	9.	Neapoli	13.Februar.	1585.	69.
VI.	P.Simon	Rodericus	Lusitanus	Visencis	8.	Olyssipone	15.Iulij	1579.	
VII.	P.Nicolaus	Bobadilla	Hispanus	Palentin.	10.	Laureti	23.Septem.	1590.	
VIII.	P.Claudius	Iaius	Allobrox	Gebennen.	3.	Viennæ Aust.	6.August.	1552.	
IX.	P.Ioannes	Codurius	Gallus	Ebredun.	1.	Romæ	29.August.	1541.	33.
X.	P. Paschasius	Broëtus	Gallus	Ambianen.	6.	Lutetiæ	14.Septem.	1562.	55.

Iniere primùm Societatem Parisiis anno 1534. septem priores, ad quos accesserunt tres posteriores 1535. Ribadeneira lib. 2. cap. 4. & Io. Petrus Maffæus lib. 1. c. 21. Vitæ S.P. Ignatij.

NOMINA SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV.

*Quibus * præponitur quærenda infrà in Appendice; quibus † additur, eorum & suis locis & in Appendice mentio est.*

S. IGNATIVS LOYOLA SOCIETATIS PARENS.

Achilles Gagliardus.

Adamus
- † Contzen.
- † Tannerus.

Adrianus
- Adriani, siue ab Adriano.
- * de Boulogne.
- Brunus.
- * Cools.
- Crommius.
- Crucius.
- Iungius.
- van Lyere.
- * Mangotius.
- Poirtres.
- Radziminskj.
- Witte, seu Candidus.

Ægidius
- Bauarius.
- Bucherius.
- de Coninck, siue, Regius.
- Gonzalez Dauila.
- du Monin.
- * à Sancta Aldegunde.
- Schondonchus.
- * de Smidt.

Alanus de la Labauchere.

Alardus le Roy.

Albertus
- * de Albertis.
- Croissant.
- Curtius.
- Koialovvicz.
- Moronus.
- Mura.
- Pigliovvskj.
- Rozciszeuskj.
- Theobolcius.

Alexander
- de Angelis.
- Briantus.
- Caprara.
- Comuleus.
- Donatus.
- † Faya.
- Fichetus.
- Georgius.
- Gherardinus.
- Gottifredus.
- Macchus.
- Pellegrinus.
- Regordus.
- Valignanus.
- Vrsinus.

Aloysius
- Gomez.
- † Gonzaga.
- Iuglares.
- Odescalcus.
- † Sidereus.
- Spinola.

Alphonsus
- Agazarius.
- † de Andrada.
- de Aragona,
- Auila.
- Barzena.
- de Castro.
- Deza.
- Ezguera.
- de Flores.
- Gaetanus.
- Garcia.
- * Giannottus.
- Mendez.
- Montoya.
- de Peñafiel.
- Pisanus, seu, de Pisa.
- Rodriguez.
- Rodriguez alter.
- Salmeron.
- Sanctius.
- de Sandoual.
- Vagnonius.

Aluarus
- Arias.
- Lupus.
- Semedus.

Ambrosius
- de Peñalosa.
- Weltherus, seu, Io. Ambrosius.

Andreas Ægidianus.

Andreas
- Arzet.
- Atiença.
- Blancus.
- de Boeye.
- Brunnerus.
- † Cobauius.
- * Denys.
- Eudæmonioannes.
- Frusius.
- Gualdanius.
- Lucas.
- Luisius.
- Metsch.
- Modestinus.
- Moragues.
- Ouiedus.
- Perez.
- Peuernage.
- Pintus.
- Rentius.
- Rosenvvaldt.
- Schottus.
- Triquetius.
- Valladerius.
- Vermadius.
- Vitus.
- Wagner.
- Zergoll.

Anellus
- Oliua.
- de Rugerio.

Angelinus Gazæus.

Angelus Galluccius.

Annibal
- Canalis.
- de Codreto.
- Firmanus.
- Gelliot.

Antonius
- Almeida.
- Andradius.
- de Arana.
- Aueroult, seu, Dauroultius.
- de Ayala.
- de Balinghem.
- Bassolius.

Antonius
- Beatillus.
- Bernabos.
- Bouclier.
- Carualius.
- Caſilius.
- Cauaignac.
- la Cauchie.
- Chamutus.
- Colazus.
- Cordeſes.
- de la Croix, ſiue, Crucius.
- Deſlions.
- de Eſcobar & Mendoça.
- Fernandez.
- Fernandez de Corduba.
- Fernandius.
- Folcarius.
- Fons.
- Gaudier.
- * de Herrera.
- Hoskinus.
- Iordinus à S.Floro.
- Lamour.
- Laubegeois.
- Maria Parentucellus.
- Marſilius.
- Millieus.
- Mongalliardus.
- de Monreal.
- de Moraës.
- Pacottus.
- de Padilla.
- Poſſeuinus.
- Preuoſtel.
- de Quintanaduenas.
- del Rincon.
- Rubius, ſiue Ruuio.
- Ruiz de Montoya.
- Saluador.
- Sanctarellus.
- Soſa.
- † Stratius.
- Sucquet.
- Torres, ſiue Torrenſis, ſiue etiam Torrianus.
- Valentinus.
- Vaſconcellus.
- Velleſius.
- Viguier.
- Viuianus.

Antuerpienſis Domus Profeſſa.

Aquiſgranenſe Collegium.

Archangelus Belbonus.

Arias
- Brandanus, ſiue Brandonius vel etiam Blandonius.
- Sanchez, ſiue, Sanctius.

Arnaldus Bohyræus.

Arnoldus
- † à Boecop.
- Cathius.
- Saphorius.

Athanaſius Kircher.

Auguſtanum Collegium.

Auguſtinus
- † Bernal.
- Canus.
- de Caſtro.
- Iuſtinianus.
- Mazzinus.
- de Quiros.
- Van Teylingen.
- Viualdus.

* Badenſis Reſidentia.

† Balduinus
- Cabi lauius.
- * Willot.

Balthaſar
- Aluarez.
- Aluarez alter.
- Bohemus.
- Chauaſſius.
- Conradus.
- Corderius.
- da Coſta.
- Etzelius.
- Gagus.
- * Gracianus.
- Hagelius.
- Hagerus.
- * Kithnerus.
- Nympſich.
- Oſthouimus.
- Tellez.

Bandinus Gualfreduccius.

Baptiſta Fragoſus.

Barnabas
- de Cobo.
- Kearnæus.

Bartholom.
- Amicus.
- Brauus.
- † Caſſius.
- de Eſcobar.
- Fiſen.
- Guerrerus.
- Iacquinotius.
- Mocantus.
- Papvvskj.
- † Pereyra.
- Petraccius.
- Riccius.
- Rogatus.

* Bartholomæus Vimont.

Baſilius Fidus.

Benedictus
- Fernandius.
- Herbeſtus.
- Iuſtinianus.
- Palmius.
- Pererius, ſeu Pereyra.
- Pereyra alter.

Bernardin.
- Caſtorius.
- Ginnarus.
- de Montereul.
- † Realinus.
- Roſignolius.
- Salinus.
- Semperuiuus.
- Stephonius.
- de Villegas.
- Zanonius

Bernardus
- Bauhuſius.
- Caeſius.
- Galtier.

Blaſius
- Plozzynius.
- Vayllo.
- Viegas.

Braidenſis Academia.

Brugenſe, Bruxellenſe Collegium.

Cæſar
- Aluccius.
- Franciſcus d'Haraucour.
- de Chamblan.
- Iſuardus.
- Laurentius.

Cæſarauguſtanum Collegium

Camillus Conſtantius.

Candidus Miari, ſeu Milliarius.

Carolus
- Antonius Theſaurus.
- à Cruce, ſeu de la Croix.
- Franciſcus Deluca.
- Goſvvynus.
- Guyet.
- † Malapertius.
- Moneta.
- Muſart.
- Papinus.
- Regius.
- Sagerius.
- Saluianus.
- Scribanus.
- Torniellus.
- Werpæus.

Carolus Zambertus.

Caſpar & Caſparus vide in Gaſpar.

Chriſtianus Bauman.

Chri-

Christianus
- Haluerius.
- Mayer.

Christoph.
- De Acuna, vel Acunia.
- Ægidius, siue, Gillius.
- Borrus.
- Brouvverus.
- Mihr.
- de Cabrera.
- à Castro, seu, Castrus.
- Clauius.
- de Contreras.
- Ferreira.
- Garcia Yañez.
- Gillius, siue, Ægidius
- Griembergerus.
- Holtzleitnerus.
- Madridius.
- Maier.
- Merigot.
- Pflaumer.
- de Rosembusco, siue, Rosetus.
- de Sacrobosco.
- Scheiner.
- Stephesius.
- Ximenez.

Claromontanum Collegium.

Claudius
- † Allard.
- Aquauiua.
- Bilancettus.
- Borcier.
- Clemens.
- Dausquius.
- Iaius.
- Ricardus.
- Suffrenus.
- Tiphanus.

Coloniense Collegium.
Conimbricense Collegium.
Conradus Vetter.
Constantinus Syrvvid.
Constantius Pulcharellus.
Cornelius Crocus.
Cornelius Cornelj à Lapide.
† Cornelius Perduccius.

Cosmas
- Magallianus.
- Salhauser.

Cosmus
- Alamannus.
- Turrianus.

Cracouiense Collegium.
Crumlouiense Collegium.
Cyprianus Soarez.
Darius Tamburellus.

Didacus
- de Alarcon.
- Aluarez.
- Antunez.
- de Auellaneda.
- † de Baëza.
- de Boroa.
- † de Celada.
- Daza.
- Fajardus.
- Garcia Rengifo.
- Gonzalez Olquinus.
- Granado vide Iacobus.
- Lopez de Mesa.
- Martinez.
- Monterus.
- de Pantoja.
- Ramirez.
- Ruiz de Montoya.
- Samaniegus.
- de Torres Bollus.
- de Torres Rubius.

Dilinganum Collegium.

Dionysius
- Guillen.
- † Petauius.
- Vazquez.

Dominicus
- Lopez.
- Menginus.

Domitius Platus.
† Duacense Collegium.

Edmundus
- Campianus.
- Haius.

Eduardus
- Burtonus.
- Coffinus.
- Dautonus.
- Knortus.
- Sandinus.
- de Sylua.

Egolphus Altheer.
Elias Graff.
Elzearius d'Oraison.

Emanuel
- Acosta.
- Almeida.
- Aluarez.
- Barrettus.
- Corderus.
- Diaz.
- de Goës.
- Pardus.
- Pimenta.
- Piñero.
- Sa.
- Thesaurus.
- de Vargas.
- Vega.
- de Vega.

Emerius de Bonis.
Emmeramus Welser.
Emondus Augerius.

Engelbertus
- Evvich.
- d'Hollanderus.

Erasmus Marotta.
Ertmannus Tolgsdorf.
Euerardus Hock.
Euerardus Mercurianus.
Eystettense Collegium.
Fabianus Quadrantinus.
Fabius Ambrosius Spinola.
Fabricius Pallauicinus.
Famianus Strada.
Felicianus de Figueroa.
Felix Felicius.

Ferdinand.
- Aguilera.
- Alberus.
- Bastida.
- de Capua.
- * Castrillus.
- de Castro Palao.
- Crendelius.
- Guerreiro.
- Guyon.
- Iaën.
- * Meltius.
- de Mendoza.
- de Mēdoza alter.
- de Montiana.
- Quirinus de Salazar.
- Ouiedus.

Fernandus Rebellus.
Fidelis Daniel.
Fixense, seu Flexiense Collegiū.
Flandro-Belgica Prouincia.
Florentius Vaillant.

Franciscus
- Adornus.
- Agriadus.
- Aguilonius.
- Albertinus.
- Allian.
- Alphonsus.
- Amalarius.
- Amicus.
- Annat.
- Antonius.
- Ant. ab Angelis.
- Arias.
- Bencius.
- Benignus.
- Bonald.
- Bonauentura.
- Borgia.
- Boutonus.
- Briuius.
- Capralis.
- Castro.
- de Cepeda.
- Colin.
- Conturla.
- Costerus.
- Crispus.
- de la Croix, seu de Cruce.

Franciſc.
- Cuñiga vel Zuniga.
- Duart.
- de Enzinas.
- Eſcriba vel Scriba.
- Eugenius.
- Fauardus.
- Fernandius.
- Figueroa.
- Folianus.
- Freyre.
- Furtadus.
- Gandilon.
- Garaſſus.
- Garcia de Valle.
- Gonzalez.
- Gometius.
- Guerrerius.
- Guitierrez.
- de Hamal.
- ab Hees.
- Henricus.
- Icart.
- Ioſephus Mercerius.
- Irat.
- Labata.
- Lahier.
- Loryot.
- de Lugo.
- de Macedo.
- † Maria de Amatis.
- * Marqueſtaldius.
- Martinez.
- Mendoza.
- Mercatus.
- Monerius.
- Montanus.
- Montmorency.
- Ouiedus.
- Pacconus.
- Paſius.
- Pauonus.
- de Peralta.
- Perez de Najera.
- † Piccolominius.
- Plantedius.
- Poiræus.
- Portocarrero.
- Raiatus.
- Remondus.
- Ribera.
- Rinaldus.
- Rodriguez.
- Romanus.
- Rozius, ſeu, Roz.
- Sacchinus.
- Sambiaſius.
- Scortia.

Franciſc.
- Scorzus.
- Scriba vide Eſcriba.
- Scuderius.
- de Smidt.
- Solierius.
- † de Soto.
- Sparacinus.
- Stadiera.
- Staniſlaus Phœnicius.
- Suarez.
- Toletus.
- Turrianus.
- Vaëz.
- Vauaſſeur.
- Verierius.
- Veron.
- Vigerius.
- Walſingamus.
- Xauerius.
- Yongus.

Fridericus
- Bartſcius.
- * Spe.
- Szembeck.

Fronto Ducæus.

Fuluius
- Androtius.
- Cardulus.

Gabriel
- Aluarez.
- † de Caſtilla.
- de Matos.
- Vazquez.
- de la Vega.

Garcias Garcez.

Gaſpar
- Aſterius.
- Barzæus.
- * Brandis.
- Cardoſus.
- Coëglius.
- Drusbickj.
- Ferdinandus.
- Fernandez.
- Gonſalez, ſeu Gonſaluus.
- Hickmannus.
- Hurtadus.
- Lechnerus.
- Loartes.
- Luiſius.
- Paëz.
- Petkovvskj.
- Quartemont.
- Ruizius.
- Ruthardus.
- Sanchez.
- Sanchez alter.
- Sanctius.
- Savvickj.
- Seguiran.

Gaſpar
- Spitillius.
- de Vilela.
- Wenck.
- de Zamora.

Gebhardus Razenried.

Georgius
- Amende.
- Buſtronius.
- Dingenauerus.
- Eberhardus.
- Elger.
- Erneſtus.
- Federus.
- Forus.
- Forro.
- * Fournier.
- Hemelman.
- Holtzhaius.
- Kaldi.
- † Mayr.
- Reeb.
- Salhius.
- Scherer.
- Schombergerus.
- Schrotelius.
- Stengelius.
- Stephanus Rouſſelettus.
- Stoz.
- Sturmius.
- Turnebulus
- Tyskevvicz.
- * Voglerus.
- Witvveiller.

Gerardus
- Bourgheſius
- Genchi.
- * Hanſſen.
- Montanus.
- Zoes vel Souſius.

Germanicum Collegium.

Gilbertus Ioninus.

Gisbertus
- Sheuicauius.
- Winkelius.

Godefridus
- de Peralta.
- Rodericius.

Granatenſe Collegium.

Gratienſe, ſeu, Græcenſe Collegium.

Gregor.
- Cnapius
- Faber.
- Ferrarius.
- Lopez.
- Maſtrillus.
- Montalis.
- Roſeffius.
- Rumer.
- à Sãcto Vincentio.
- Valentia.
- Vaſaralhi.

Gualterus Paulus.

† Guilielmus Aſchendorff.

Baile

Ioan-

Boba.

Phili-

Philibertus Monetus.
Philippus { * Bebius. / de Berlaymont. / Bouchi. / * Fehule. / Hannotel. / Moncæus. / d'Oultreman. / Sueuezelius. / Taoninus. / du Trieu.
Placidus Samperus.
Posnaniense, Prigense { Collegium.
Prosper Malauolta.
Raphaël { Oller. / Riera.
Ratisbonense Collegium.
Renatus Cerisierius.
Renatus Chesneau.
Rhedonense, Rhemense { Collegium.
Richardus { Esius. / Gibbonus. / Haller. / Richardi. / Vander Sterren. / Walpolus.
Robertus { Bellarminus. / Ienisonus. / Personius. / Southvvellus.
Rodericus { † de Arriaga. / Cabredo.
Rolandus Ovverstratius.
Romanum Collegium.
Rudolphus Matriari.
Sabbatinus de Vrsis.
Sabinus Chambers.
Salmanticense Collegium.
Saluator { de Leon. / Varo.
Scipio Sgambatus.
Sebastian. { Barradius. / Barrettus. / Berettarius. / Contus. / Gonzalez. / Heissius. / Matiençus. / Morales. / * Salelles. / Scipio. / de Vieira.
Seruatius Sacré.
Seuerinus Karuat Wokicicvvie.
Sfortia Pallauicinus.
Sidronius Hosschius.
Sigismundus Ernhoffer.
Siluester { Noritius. / † Petrasancta.
Simon { Berent. / Felix. / Gurskius. / Nicouius. / Wysockus.
Societas Iesu in Prouinciis S.C.M.
* Spirense Collegium.
Stanislaus { Grodicius. / Kizynokolskj. / Varseuitius.
Stephan. { Aiator. / Audebertus. / de Auila. / Bauny. / Binettus. / Bubalus de Cancellariis. / de Castro. / Fagundez. / Guerry. / Guyonus. / Luzuic. / Mocquotus. / Palma. / Parisot. / de Paternina. / Petiot. / * Suidius. / Stapels. / Tuccius.
Tancredus Cottho vel Cotthonus.
Tarquinius Gallucius.
Terentius Alciatus.
Theobaldus N.
Theodoricus { Baegk. / Crallius.
Theodorus { Kieuit. / Moretus. / Peltanus. / Rosmer.
Theophilus { Bernardinus. / Cristecus. / Raynaudius.
Thomas { Baconus qui & Soutvvellus. / Barros. / Bisdomini. / le Blanc. / Clagius. / Euerhardus. / Fitzherbertus. / Ituren. / Kern. / Mascambrunus. / Massutius. / Morus. / Odoënus. / Politius. / Porzeckj. / Prisius. / Reina. / Saillius. / Sanchez. / Southvvellus vide Baconus. / Stephanus de Bubsten. / Stephensonus. / Talbottus. / Villacastin. / Worthingtonus.
Tobias Arnoldus.
Tolosanum Collegium.
Torquatus de Cuppis.
Tousanus Bridoul.
Tousanus Rouselius.
Turnonense Collegium.
Turrianus le Febure.
Tyrnauiense Collegium.
Valentinus { Bisschop. / Caruallius. / Fabricius. / Geraldus. / de Herice. / Mangionius.
Valerius Reginaldus.
Vbaldinus Bartolini.
Victorianus Premiolus.
Viennensis Vniuersitas.
† Vilnensis Academia.
Vincentius { Aranea. / Bise. / Brunus. / Caraffa. / Castagnola. / Donus. / Fassarus. / Filliuccius. / Guinisius. / Leantaudus. / Mastaræus. / Nauarro. / Regius.
Virgilius Ceparius.
Vitalis Theronus.
Wenceslaus { Pantaleo Kirvvitzer. / Sturmius.
† Wolfgangus Schenslederus
Zacharias Rotz.

BIBLIO-

BIBLIOTHECA SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV.

SANCTVS PATER IGNATIVS LOIOLA, Parens atque institutor Ordinis Clericorum Regulariũ Societatis Iesu, natione Hispanus, patriâ Cantaber (cuius vitam admirandam plures scripsêre) faustissimo initio, post eam *Instituti formulam*, quam Paulus III. Pont. Max. sibi oblatam confirmauit, suæque Bullæ datæ V. Cal. Octobris anno MDXL. inseruit; primus Sociorum in lucem edidit anno salutis MDXLVIII. Romæ typis Antonij Bladi, compositum ab se Hispanicè, ab Andrea Frusio Latinum factum, libellum, cui titulus

Exercitia Spiritualia,

magnitudine exiguum, fructu verò maximum: qui aduersùs graues multorum oppugnationes inuictus semper stetit, semper stabit, auctoritate sacrosanctæ Sedis Apostolicæ atque approbatione munitus. Refert autem Ludouicus de Ponte, vir omni exceptione maior, in vitâ P. Balthasaris Aluarez c.43. fidâ traditione inde vsque à P. Iacobo Lainio, altero Societatis Iesu Præposito Generali, acceptum haberi, *Deum hæc exercitia Sancto Patri Nostro reuelasse: imò per Gabrielem Archangelum non nemini fuisse à Deiparâ Virgine significatum, se patronam eorum, fundatricem, atque adiutricem fuisse, docuisseq; Ignatium, vt ea sic conciperet; quo nomine se huic operi dedisse initium:* vt mirum proinde nulli videri debeat, tantum ex iis commodum in Ecclesiâ Dei existere; nec apicem in iis vnquam fuisse variatum, tametsi fuerint animo censorio non semel expensa. Mirum magis esse debeat nouitium scriptorem, post integrum ferè seculum, ausum fuisse vulgare, illa nõ ab Sancto Ignatio composita, sed accepta aliunde, tamquàm ipsius fuisse publicata; magnâ cum iniuriâ tam sancti Patriarchæ, qui plagij arguitur; cum iniuriâ B. Francisci Borgiæ, qui ea tamquàm opus Ignatij, repræsentauit Paulo III. Pontifici Maximo approbanda; cum iniuriâ Societatis vniuersæ, quæ vel tam cæca fuerit, vt partum alienum non agnouerit, vel tam improba vt dissimularit: cum iniuriâ Sacræ Congregationis Rituum, quæ in relatione pro S. Ignatij canonizatione, factâ coram Gregorio XV. P.M. à Francisco Maria Cardinali à Monte, disertè ait, ab illo composita, atque in librum relata; cum iniuriâ denique Sedis Apostolicæ, ac Pauli Pontificis, qui in Bullâ confirmationis eorumdem, illa tamquàm ab Ignatio composita, & in hunc ordinem redacta, laudat & approbat.

Scripsit etiam Sanctus Pater Hispanicè, transtulit Latinè Ioannes Polancus, impressit in suis primùm ædibus Societas Romæ ann. MDLVIII.

Librum Constitutionum Societatis Iesu,

decem in partes distributum, in quo leges dat Societati, & absolutissimam gubernationis formam præscribit, tanto spiritu, tantâ sententiarum grauitate, verborum pondere, ordine, comprehensione, vt non humana doctrina, sed diuinitus infusa videatur. Eum certè cùm Paulus IV. Pontifex Maximus, cui iam diu non omnino probari videbatur, recognoscendum, iudicandumque dedisset duobus Cardinalibus, Tranensi, & Reumano, adiunctis deinde etiam Alexandrino, & Moniliano; qui omnes viri fuêre sapientissimi, diuersorumque ordinum, è Dominicanis, Franciscanis, & Clericis Regularibus, &, quod caput est, præoccupati calumniis eorum, qui intimè nota habere omnia existimandi erant; prorsus tamen illibatus est redditus. Enimuerò admiratione dignum est ea sanctum Patriarcham cõcepisse, atque in his Constitutionibus ordini suo præscripsisse, quæ, quòd ab aliorum Ordinum normâ recederent, parùm firma, & sinceræ Theologiæ consentanea, nonnullis viris grauissimis sunt visa, atque eo nomine diu multumque oppugnata: sed Apostolicâ tandem sententiâ rata firmataque sunt, & aduersantia placita censuræ subiecta: vt non temerè scripserit è recentioribus quispiam, S. Ignatium inter Doctores eximios meritò propter hos libros numerandum, vtpote qui Theodidactus illos conscripserit, tam profundâ probatâque doctrinâ Spiritus refertos, vt ambigi possit, vllúsne aliquando liber, post Canonicos, extiterit maioris auctoritatis, cuius omnia & singula sint Apostolico iudicio, ceu pia sanctaque declarata. Constitutionibus adiectæ sunt posteà

Declarationes & Annotationes, paris cum illis auctoritatis; cum quibus deinceps constitutiones recusæ crebrò sunt.

Præter hos duos libros scripsit etiam Sanctus Pater

Epistolam de Religiosâ Obedientiâ, ad Lusitaniæ Socios ac filios, tam perfectam & omnibus expletam numeris, vt omnium præceptorum instar sit, quæ de Obedientiâ traduntur, datam VII. Cal. Aprilis MDLIII. Alteram item

Epistolam de Religiosâ perfectione, ad Hispaniæ Socios, datam IV. Nonas Martias MDXLVII. Latinè editam cum Epistolis Præpositorum Generalium: quam ex aliâ versione inscriptam, De feruore spiritus ritè in nobis excitando, ac discretè exercendo, impressit Cratouiæ anno MDCVII. Collector libelli, cui titulus, Thesaurus spiritualis rerum ac documentorum ad Societ. Iesu pertinentium. Aliam quoque Sancti Patris

Epistolam ad Claudium Aethiopiæ Regem, datam VIII. Cal. Martias anno MDLV. exhibet Nicolaus Orlandinus Hist. Soc. tom. 1. lib. 15. n. 105. Ioannes Petrus Maffeius Hist. Indic. l. 16. & Petrus Iarricus To. 2. Thesauri rerum Indicarum l. 1. c. 15.

Scripsit quoque insignem *de Sanctissimâ Trinitate* tractatum in ipso primo melioris vitæ tirocinio, rudis litterarum, quem quis nobis inuiderit, aut cuius vitio interciderit, non habeo dicere. Exstant præter hæc aduersaria MSS. Romæ, in quibus arcana sua sensa referebat S. Ignatius, omni commendatione dignissima, ad quorum gustum faciendum, vnius, atque alterius diei specimen proposuit idem Orlandinus l. 10. n. 59.

Obiit vir sanctissimus Romæ pridie Calendas Augusti anno salutis MDLVI. ætatis LXV. cõfirmati ab Sede Apostolicâ Ordinis XVI. *Beati* nomine insignitus est à Paulo V. P. M. die XXVII. Iulij anni MDCIX. Catalogo *Sanctorum* adscriptus à Gregorio XV. P. M. die XII. Martij anni MDCXXII. cuius Bullam Canonizationis publicauit S. D. N. Vrbanus VIII. octauo Idus Augusti MDCXXIII. eiusdemque memoriam Romano inseruit Martyrologio, cum nobili encomio Viri sanctitate & miraculis clari, & Catholicæ Religionis vbique dilatandæ studiosissimi.

Libet autem hîc admonere admirabilis Dei, vel minimis in rebus, prouidentiæ, qui primis ab Societate libris editis videatur voluisse suggerere, quibus maximè artibus ea salutem animarum esset, ac Dei gloriam maiorem quæsitura: nam sicuti primum voluit esse librum Exercitiorum, quo Societas ipsa coaluit; ita sexennio pòst, anno nimirùm MDLIV. prodiit pueris rudibusque instituendis Catechismus Petri Canisij: atque eodem ipso anno Ioannis Polanci Directorium Confessariorum: & mox interiecto biennio Christophori Madridij libellus de frequenti vsu Eucharistiæ.

A.

ACHILLES GAGLIARDVS, natione Italus, patriâ Patauinus, vnà cum Leonetto & Ludouico germanis fratribus, ipse natu maximus, ad vexillum Christi conuolauit, nostramque Societatem ingressus est anno salutis MDLIX. cùm ætate, nobilitate, opibus, humanarum litterarum cognitione floreret, & in Academiâ Patauinâ magnam sui expectationem, vnà cum duobus fratribus excitasset: quos Simon Rodericius, vnus è primis Societatis Decemuiris, eo loco habebat, vt haud dubiè pronuntiaret, si potestas sibi è cunctâ Italiâ tres pro arbitratu suo legendi adolescentes fieret, pluribus quàm germanos hosce tres, naturæ dotibus ornatos haud vsquam confidere se inuenturum. Achilles deinceps grauiores disciplinas, Philosophicas nimirùm & Diuinas excoluit, atque etiam explicauit nostro in Romano Collegio acutè & pereruditè, exorsus à Philosophiâ de moribus ex Aristotele, quam primus ibi vix annos natus XXV. professus est; insignisque Philosophus & Theologus est habitus. Tum Româ, Superiorum iussu, primùm Patauium, deinde Mediolanum cõmigrauit: vtrobique sacram Theologiam interpretatus est. Inde ad agendi regendique munus euocatus, Taurini multos annos Collegio præfuit, pòst Mediolani & Venetiis in vtrâque Professorum Domo; ad extremum Brixiæ Rector: quibus in muneribus ea edidit exempla caritatis & humanitatis in Socios, zeli & sollicitudinis in exteros, studij in Societatem quà spiritualibus quà litterariis exercitationibus amplificandam, vt nihil illi ad optimum Superiorum nostrorum exemplar defuerit. Singularis fuit in illo animi morumque candor, quo subditis summam erga se fiduciam faciebat. Sex annis, quibus Brixiæ præfuit, solemne habuit scholasticos omnes nostros ad se in cubiculum festis diebus conuocare, & cum illis de rebus ad spiritalem profectum facientibus collationes habere: quâ quidem industriâ eos ad perfectionem ita incitabat, vt non minùs illis colloquiis, quàm biennali tirocinio proficerent. Interim indefessam quoque operam proximis præstabat: & accidit non semel, vt ipse vel sexagenario maior, manè concionaretur, post meridiem alibi sacram haberet lectionem; sub vesperam ad nobiles viros in Oratorium congregatos verba faceret, & de eodem quidem argumento, quod diurnum Euangelium suppeditabat; sed tantâ rerum varietate, vt nouitas faceret admirationem fecunditatis, haustæ ex sanctorum Patrum tractatione, quos omnes non semel ab initio ad calcem vsque attentissimè peruoluerat. Spiritualibus exercitiis plurimos omnis conditionis, ætatis, sexus, semper instituit. Plures virorum cœtus, mercatorum, opificum, Clericorum, Sacerdotum, suis quoque per septimanam diebus excolebat: cœnobia Monialium, & alia pia loca frequens obibat: omnes verbo & exemplo ad optima quæque prouocabat. Ad extremum Mutinam delatus, morbum diuturnum totos duodeuiginti menses æquo animo sustinuit: in eo memoriæ, visus, & motricis virtutis vsu sensim destitutus, multus fuit in Dei laude, & gra-

tia-

tiarum actione; multus in ſeipſo ſuiſque facultatibus cum eximio pietatis ſenſu Numini dedicandis. Quarto dein ante obitum menſe ictus apoplexiâ, totam corporis partem dexteram ita habuit otioſam, vt demum etiam computreſceret. Tandem vi mali oppreſſus animam exhalauit pridie Nonas Iulias anno Chriſti MDCVII. ætatis LXX. ex quibus XLVIII. vixerat in Societate, ante annos XXXII. ſolemnia quatuor vota profeſſus. Multa tot inter occupationes ſcripſit, quæ ſingularem præferunt ſenſum pietatis; inter quæ edita typis ſunt

Catechiſmus Italicè compoſitus hortatu Sancti Cardinalis Caroli Borromæi, Archiepiſcopi Mediolanenſis, Mediolani excuſus MDLXXXIV. in 4. typis Michaelis Tini.

Compendium Chriſtianæ perfectionis, continens praxim vniendi animam cum Deo; opuſculum verè aureum, quod ſæpiùs recuſum tandem Latinitati donatum prodiit Viennæ Auſtriæ anno MDCXXXIII. typis Michaëlis Rictij. Scripſit etiam Latinè, at non edidit,

De Diſciplinâ hominis interioris, opus eruditiſſimum, in quo & iuſtificationem hominis à peccato; & tentationes, atque militiam iuſtorum, & progreſſum in gratiâ, & habituum malorum extirpationem, & mortificationem vitioſorum affectuum, diligenter perſequitur: quæ omnia ad *Viam* pertinent *Purgatiuam*. Præterea omnium virtutum tractationem complectitur, quæ ad *Viam* ſpectant *Illuminatiuam*. Denique illa etiam exactè explicat, quæ *Viæ*, vt dicitur, *Vnitiuæ*, ſeu *Myſticæ*, propria ſunt. Reliquit etiam

Commentaria in Exercitia ſpiritualia S. P. Ignatij.
Explicationem Inſtituti Societatis Ieſu.
Meditationes pro omnibus hominum ſtatibus.
Meditationes de Nouiſſimis, de peccatis &c.
Varias rationes meditandi, dum recitatur Roſarium Beatæ Virginis.

ADAMVS CONTZEN, natione Germanus, an Belga? domo Iuliacenſis, octodecim annos natus venit ad Societatem; in quâ cùm ceteras propè omnes facultates, tum verò complures annos in vetuſtiſſimâ ac florentiſſimâ Academiâ Moguntinâ ſacras Litteras profeſſus eſt, cum magnâ omnigenæ eruditionis, atque inprimis linguarum Græcæ, Hebraicæ, Syriacæ, & Chaldaicæ laude: vbi cùm haberet vicinos hinc Caluinianos Heidelbergæ, illinc Zuinglianos Marpurgi Doctores, qui Verbum Dei ad ſuas inſanias deprauabant, multiſque modis Remp. Chriſtianam vexabant, ſtatuit ſe illis opponere, atque inter duas acies pro Orthodoxâ veritate, & publicâ incolumitate depugnare, acri vir ingenio & calamo promptus: quem Robertus Card. Bellarminus Deo & Eccleſiæ gratulari ſolebat, idoneum qui contra Hæreticos poſſet præliari prælia Domini. Varia rexit Collegia per annos XV. Egit annis aliquot Confeſſarium Illuſtriſſimi & Reuerendiſſimi Principis Godefridi Bambergenſis & Herbipolenſis Epiſcopi; inde ad eamdem operam Sereniſſimo Bauariæ Duci Maximiliano Electori præſtandã euocatus, id muneris ab anno MDCXXIV. cum eximiâ prudentiæ & integritatis commendatione geſſit vſque ad annum MDCXXXV. quo ſexagenario maior, die XIX. Iunij Monachij viuis ereptus eſt. Scripſit

Defenſionem libri Cardinalis Bellarmini de Gratiâ primi hominis, impreſſam Moguntiæ anno MDCXIII. apud Ioannem Albinum in 8.

Defenſionem librorum eiuſdem Bellarmini de Peccato contra Dauidem Paræum, hoc titulo, *Crudelitas & Idolum Caluiniſtarum.* Moguntiæ MDCXIV.

De Hæreſeon incremento; & vtrum annus MDCCXI. *ſit mundo vltimus.*

Conſultationem de Vnione, & Synodo generali Euangelicorum, Moguntiæ MDCXV. typis Ioãnis Volmari.

De Pace Germaniæ, libros duos; Moguntiæ MDCXVI.

Diſceptationem de Secretis Societatis Ieſu, ibidem MDCXVII.

Iubilum Iubilorum, Iubilæum Euangelicorum, & pias lacrymas Catholicorum; quo libro oſtendit quàm immeritò Euangelici ſuæ ſectæ Iubilæum celebrarint. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCXIIX.

Eumdem librum reddidit Germanicè, ibidem eodem anno.

Chronologiam Iubilæi Euangelici, Moguntiæ MDCXIIX.

Coronidem omnium Iubilorum anno ſeculari Euãgelico ſcriptorum, Moguntiæ MDCXIIX.

Semen Hæreticorum, Germanicè, Moguntiæ MDCXIX.

Politicorum libros X. in quibus de perfectâ Reip. formâ, virtutibus, & vitiis, inſtitutione ciuium, legibus, Magiſtratu Eccleſiaſtico, ciuili, potentiâ Reip. itemque de ſeditione & bello tractatur; Moguntiæ typis Balthaſaris Lippij MDCXX.

Methodum doctrinæ ciuilis, ſeu Abiſſini Regis hiſtoriam, Coloniæ MDCXXVIII. in 8. apud Ioannem Kinckium.

Danielem, ſiue, De ſtatu, vitâ, & virtutibus Aulicorum & Magnatum, Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXX.

Reſponſionem Theologicam ad Problemata Saxonica, pro fidâ pace Germaniæ MDCXXXI.

Palmam ſecularem Lutherano-Euangelicam.

Aſinum palmatum, ſeu Pædagogum Halenſem Sigiſmundum Euenium furentem in tyrannide Pontificiâ ſeculari, Moguntiæ.

Commentaria in quatuor Ieſu Chriſti Euangelia, in quibus ſenſus verus litteralis, aduerſus omnes infideles, pro Catholicâ fide vindicatur: tomis duobus Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXVI.

Commentaria in Epistolam Pauli ad Romanos. Ibidem apud eumdem MDCXXIX.

Commentaria in Epistolam Pauli ad Corinthios, & ad Galatas, MDCXXXI.

Scripsit prætereà quosdam alios tractatus, sed nondũ typis, quòd sciam, editos; inter quos sunt

De causis bellorum præsentis temporis.

Proba censura super Epistolam seditiosam de Conuentu Cæsaris Ferdinandi II. & Electorum Imperij, Ratisbonæ celebrato, anno MDCXXX.

Instructio de Iubilo Iubilorum ad Neuhausianos.

ADAMVS TANNERVS, natione Germanus, patriâ Tirolensis, Oenipontanus, iuuenis ad Societatem accessit, natus annos octodecim, cùm Logicam iam & Physicam audiuisset. Euoluto tirocinij biennio, & Philosophici studij anno postremo, perpetuò Theologiam aut discendo, aut docendo, scribendòue tractauit. Ingolstadij primùm tradidit publicè sacræ linguæ præcepta: dein Monachij docuit biennio fidei Controuersias; Theologiam de Moribus triennio: quo tempore publicæ disputationi interfuit, inter Serenissimos Duces Bauarum & Neoburgicum Ratisbonæ institutæ: vbi quanto Catholicorum plausu, Hæreticorum luctu, rem gesserit, acta typis vulgata testantur. Ex eo prçlio redux, Doctorali Theologię Laureâ decoratus, Ingolstadij totos XV. annos Scholasticã eximiâ cum approbatione tractauit. Societati per vota solemnia sese dicauit die XXIX. Augusti anni MDCVII. Illum famâ doctrinæ celebrem Matthias Imperator Viennam accersiit, vt pro Martino Becano Theologiam explicaret. Ferdinandus verò II. Cæsar Augustus Pragensis Academiæ iussit esse Cancellarium, quando eam Societati commisit. Sed anno vix exacto, coactus est aduersante valetudine ad familiarem auram remigrare. Demum Gustauo Adolpho Suecorum Rege Baioariam incursante digressus in Tirolim, in ipso itinere fractus viribus, extinctus est in pago ignobili Vncken dicto, cùm iam antè hydrope & lethargo laboraret, die XXV. Maij anni MDCXXXII. ibique iuxta altare conditus est. Exegerat iam annos viuendo omninò LX. Vir fuit ingenio acri, serio, sedulo; paucorum verborum, magnarum cogitationum; Latinè, Græcè, Hebraicè egregiè doctus; Historiæ Ecclesiasticæ peritissimus; sanctorum Patrum, & venerandæ antiquitatis diligens & indefessus peruestigator. Magna illi erat apud omnes auctoritas, tam à moribus, quàm ab eruditione; censebaturque etiam ab æmulis Societatis, esse de numero eorum, qui Societatem facerent mundo venerandam, quam scriptis suis toties defendit, & illustrauit. Multa tum Latinè tum Germanicè scripsit, his titulis:

De Verbo Dei scripto, & non scripto, &, De Iudice Controuersiarum fidei.

De bonorum operum necessitate, vtilitate, & meritis.

Relatio compendiaria, de initiis, processu & fine colloquij Ratisbonensis, habiti anno salutis MDCI. inter Catholicos Theologos & Ministros Hæreticos, opposita vanis rumoribus, qui de hac ipsâ re, operâ & studio Hæreticorum passim in vulgus sunt sparsi.

Eadem Germanicè, semel, iterumq́; cum prolixiore præfatione, Monachij per Nicolaum Henricum excusa MDCII est.

Examen narrationis, quam Historicæ relationis nomine insignitam de colloquio Ratisbonensi edidit Aegidius Hunnius Prædicans. Monachij per Nicolaum Henricum MDCII.

Apologeticus pro Relatione compendiariâ colloquij Ratisbonensis, ibidem MDCIII.

Apologeticus contra Anti-Tannerum Hunnij & Hailbrunneri, Moguntiæ apud Albinum MDCIII. Accessit *Appendix de morte Hunnij.*

De Iustificatione contra Hailbrunerum.

Defensio Ecclesiasticæ libertatis; duobus libris comprehensa.

Labyrinthus Critico-Hunnianus, Monachij MDCXII.

Lutherus, seu Anatomia Confessionis Augustanæ, tribus partibus absoluta, Ingolstadij MDCXIII. in 4. Typis Angermairij.

Antichristus decem præscriptionibus proscriptus, Ingolstadij.

Antichristus cum sono Euangelij in Aethiopiâ & Sinarum Regno propagatus.

Apologia contra monita priuata Societatis Iesu, pars prima.

Apologia pro Societate Iesu ex Bohemiâ & Morauiâ proscriptâ an. Christi MDCXVIII. & MDCXIX. Hanc suppressò suo nomine editam, rursus *auctam aduersùs Bohemorum nouas accusationes,* tacito quoque suo nomine; recudit Ingolstadij MDCXIX.

Amuletum Castrense, siue Antidotum aduersùs perniciosos calumniarum afflatus, tristesq; bellorum motus ex Bohemico tumultu exortos. Ingolstadij MDCXX.

Oratio funebris in laudem Doctoris Alberti Hungeri, tricesimo exequiarum eius die dicta Ingolstadij in æde B.Virginis XIX. Martij anno MDCIV. Extat Orationibus eiusdem Hungeri, publicatis à Christophoro Gevvoldo, præmissa, Ingolstadij ex Typographio Ederiano MDCXV.

Inauguratio Doctoralis Theologica S.Bennoni sacra.

Astrologia sacra.

Disputationes Theologicæ in omnes Summæ S.Thomæ partes, libris IV. Ingolstadij, typis Guilielmi Ederi MDCXVIII.

Supplementum Disputationum Theologicarum. Ibidem MDCXX.

Dissertatio Peripatetico-Theologica de cælis, in quâ de cælorum ortu, interitu, substantiâ, accidentibus, nouis Phænomenis, ac numero disseritur. Ingolstadij apud Greg.Henlinum MDCXXI. in 4.

Theologia Scholastica, speculatiua, practica; tomis quatuor Ingolstadij typis Ederianis MDCXXVI. & MDCXXVII.

Atque

Atque hæc quidem Latinè. Scripsit autem Germanicè sequentia.

Hæreticum Lutheranismum, contra Hailbrunerum, Ingolstadij MDC.

Dioptram fidei, de Missâ & Communione sub vtraque specie, Ingolstadij MDCXVII.

Anti-Mylium, quo demonstrat numquàm Lutherum sensisse, aut vixisse secundùm Apostolicam doctrinam. Ingolstadij.

Instructionem de Indulgentiis & Iubilæo.

Manuductionem, seu decem demonstrationes pro veritate Ecclesiæ Catholicæ Romanæ. Ingolstadij.

ADRIANVS ADRIANI, siue AB ADRIANO, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, vir valdè religiosus ac pius; mentis puritate, candore ingenij, prudenti simplicitate, & nullo prorsus in tot dotibus supercilio spectabilis. Ad Societatem se adiunxit Louanij anno MDXLVII. vbi Nostrorum curam deinceps per multos annos, priùs etiam quàm Collegium ibi haberet Societas, administrauit; calumnias non semel, quin & carcerem perpessus, tantâ animi constantiâ simul & moderatione, vt & æmulos suppuduerit detectâ falsitate criminationis, & ipse nihilominùs tamquàm offendisset, veniam facti demissè petierit. Anno MDLI. solemnem votorum quatuor professionem nuncupauit, Ruardo Tappero clarissimo viro ea excipiente. Tantam verò Adriano vim facultatemque impertiuerat Deus, vt siue concionaretur, secundissimis animis audiretur; siue priuatim ageret, omnem confitentium celebritatem atque frequentiam ad se raperet; omnino nemo ferè ad eum accederet consilij caussâ, quin nouo gaudio cumulatus, animoque tranquilliore discederet. Puerum trimum aliquando ab infestis dæmonum spectris, itemque mox fratrem illius natu grandiorem, sacris operando, liberauit. Defuncto S. Ignatio Patriarchâ nostro, venit Romam ad indicta subrogando Præposito comitia, in quibus est à nonnullis in factionem adductus, abusis eius innocentiâ & ignoratione instituti: sed vbi animaduertit quantum excitaretur incendium, subduxit se illicò, & quieuit: atque in Belgium regressus, post multa benefacta, sanctè vitam finiuit ipso S. Lucæ festo, an. MDLXXXI. totius Academiæ Louaniensis humeris elatus. Scripsit idiomate Belgico opuscula varia spiritualium exercitationũ, sæpius recusa; his titulis:

De inspiratione, siue internâ locutione Dei. Louanij typis Hieronymi Wellæi 1570. in 8. & 4.

Mons spiritualis. 2. editio an. 1568. in 8. ibidem; 3. eodem anno in 4.

In Orationem Dominicam. 2. & 3. editio ibidem, eodem anno ac formâ.

Tres nitidi tractatus; quorum I. *de vitâ Actiuâ*; II. *De bonis temporalibus, & ipso corpore mortali hominis.* III. *De Operibus Misericordiæ.* } in 8. & 4. ibidem, an. 1568.

De origine & progressu vitæ cœnobiticæ. ibidem an. 1570. in 8. & 4.

De obedientiâ, & quomodò subditus se gerere debeat erga Prælatum, & Prælatus erga subditum. ibidem in 8. & 4. an. 1571.

De Paupertate Euangelicâ. ibid. in 8. & 4. anno 1571.

De Confessione. ibidem 3. editio in 4. an. 1573.

De semel in anno, sæpius, & quotidie communicando; & de meritoriâ abstinentiâ à sacrâ Communione.

De Inspiratione, seu internâ locutione Dei, Latinè reddidit G. Brunesius, & Coloniæ typis Birckmanni anno MDCI. edidit: quod opus, in suâ censurâ Cunerus Petri Episcopus Levvardiensis ait esse *verè pium, sanctum, & eruditum, ac proinde dignissimum, quod impressum ab omnibus legatur.*

Libellum qui inscribitur *Traiectus in cælum* (post mortem Auctoris Adriani de Witte) in gratiam piorum vulgauit.

ADRIANVS BRVNVS, natione Gallus, patriâ Picardus, diœcesis Ambianensis, scripsit

Hymnos varios & Odas in honorem Sanctorum. Item

Relaxationem spiritus, rhytmis Gallicis, in gratiam castæ poëseos studiosorum, & iuuentutis Catechismo informandæ.

ADRIANVS CROMMIVS, natione Belga, domo Orschotanus, Græcè atque Hebraicè doctus, Philosophiam docuit triennio: sacram Scripturam interpretatus est annis XI. Theologiam Scholasticam II. Louanij: vbi nunc altioribus studiis præest ab anno MDCXXXII. Edidit in lucem

I CL. *Psalmos Dauidicos compendiosâ Paraphrasi ad litteræ seriem expositos & sensu mystico illustratos.* Louanij ex Officinâ Henrici Hastenij MDCXXVIII.

Varias item Theses Theologicas, in formam libellorum redactas, quibus magnam sacrarum litterarum partem breuibus & accuratis illustrationibus explicuit;

Ex Genesi. Louanij apud Bernardinum Masium MDCXXIX.

In Exodum, Leuiticum, Numeros, Deuteronomium. Louanij apud Viduã Henrici Hastenij MDCXXX.

In Iosue, Iudices, Ruth, libros IV. *Regum &* II. *Paralipomenon.* Louanij apud Masium MDCXXXI.

In Iobi Historiam, & libros Tobiæ, Iudith, Ester, Esdræ, & Nehemiæ. Louanij apud Viduam Hastenij MDCXXXII.

Sanctissima IV. *Euangelia Historico ordine, concordia in modum digesta.* Louanij apud Masium MDCXXXIII.

Edidit linguâ vernaculâ sub nomine anagrammatico *Casimiri Dourman*

Controuersiam de S. Petri primatu, siue prærogatiuis Sedis Apostolicæ, aduersùs calumnias Iacobi Triglandij, verbi Caluiniani apud Amstelrodamenses Ministri, qui libellum de Cathedrâ S. Petri, & successione sanctissimorum Romæ

Pontificũ euulgauerat. Prodiit prius Antuerpiæ, typis Ioannis Cnobbari in formâ duodecimâ; recusus mox est Amsterodami in formâ octauâ.

ADRIANVS CRVCIVS Belga, Gandaui natus, anno MDLXXVIII. in Societatem Iesu ingressus Tornaci MDXCVI. cùm vitam traduxisset imbuendis tum Græcâ, tum Latinâ litteraturâ Nostrorum & externorum animis, in nobilissimæ caritatis opere, seruiens, in magnâ lue, curandæ saluti peste affectorum, Antuerpiæ vitam conclusit, Octob. die XXIII. anni MDCXXIX. Vertit Latinè, imprimente Hieronymo Verdussen MDCXXV.

Litteras annuas rerum in Regno Sinarum anno MDCXX. *à Societate Iesu gestarum*; &

Rerum memorabilium ab eadem Societate annis MDCXIX. XX. XXI. & XXII. *in Iaponiæ Regno gestarum.*

ADRIANVS IVNGIVS, natione Polonus, in oppido Massouiæ Prouinciæ, cui Blonsko nomen est, natus, florente adhuc ætate, anno MDLXXIII. mundo nuntium remisit, & nostræ se Societati addixit, die XXIV. Februarij, in quâ cum pietate, suique victoriâ, egregiam eruditionem coniunxit; linguarum peritiâ, & doctrinæ politioris litteraturæ, ac controuersiarum fidei abundè instructus, & in Ecclesiasticis Annalibus, ac sanctorum Patrum monumentis benè versatus. Triginta quatuor annos religiosæ vitæ laboribus, quà concionando, quà docendo, scribendoque consecrauit, de suâ Prouinciâ, atque adeò de re Christianâ præclarè meritus. Nihil se aiebat habere carius in vitâ, epulo augustissimo Corporis & sanguinis Domini, & sacrorũ codicum lectione. Diuini pensum officij, etiam deuexâ ætate & laboribus fractâ, prouolutus in genua, maximâ cum attentione persoluebat. Tertio ante mortem die, tamquàm præsagio, Confessarium rogauit, vt suam sibi operam ad vniuersæ vitæ expiationẽ commodaret. Obiit Posnaniæ peste inter docendum ab aliquo discipulorum conceptâ, die XXVI. Augusti, anno MDCVII. ætatis LVII. Multa moliebatur scribere, si vita superfuisset. Scripsit autem

Artes & imposturas noui Euangelij Magistrorum.

Confutationem Epistolæ Ioannis Capij Pseudo-Ministri, primùm Lutherani, deinde Picarditæ, seu Caluiniani, ac demum Anabaptistæ Samosateniani, in quâ potissimùm, *De Transsubstantiatione panis & vini in Eucharistiæ Sacramento, & Adoratione*, Catholica doctrina propugnatur, & vsus huius Sacramenti sub vnâ specie defenditur.

Refutationem libelli aduersùs Ministromachiam Stanislai Rescij, à quodam Gulielmo Oxomensi scripti.

Synopsin noui Euangelij, seu, Doctrinam de moribus, fructibus, characteribus, & horrendis atque implacabilibus dissidiis Sectariorũ huius temporis, lib. III. *oppositam Vindiciis Ministri Radeouiensis Caluiniani*; Posnaniæ MDXCV. in 4. Polonicè verò scripsit.

Quinquaginta duarum quæstionum, à Pseudo-Euangelicis Ministris in Poloniâ Iesuitis propositarum, Analysim, seu resolutionem, in duas partes, vel libros distinctam. Cui operi accessit

Refutatio libelli cuiusdam Caluiniani aduersùs sacras imagines, Posnaniæ. Item sub alieno nomine edidit

Conciones eruditas de Incarnatione Domini, & SS. Eucharistiâ. Posseuinus recenset eius etiam

Responsionem ad quingentas quæstiones Catholicis à Caluinianis propositas: sed existimo eamdem esse cum Analysi iam memoratâ.

ADRIANVS MANGOTIVS, natione Belga, Goudæ, quod est Hollandiæ oppidum, natus anno MDLIV. Louanij annis IX. Philosophiæ ac Theologiæ operam dedit in Collegio Clariss. Præsidis Viglij Zuichemi: ibique primùm gradum in Theologiâ adeptus, aliquot annis Pastorali officio functus est. Sed sæculum vt fugeret, Societatem Iesu ingreditur Calend. Octobr. anno MDLXXXV. Louanij & Antuerpiæ ad Virginis Deiparæ Sodales, & ad populum frequenter dixit, habuitque Iustum Lipsiũ assiduum auditorem & laudatorem. Totam vitam posuit in colligendis, & in locos communes digerendis sanctorum Patrum sententiis, quibus omnes opportunè inflammare satagebat. Tandem plenus annorum & meritorum, Antuerpiæ in Domo Professâ Societatis anno MDCXXIX. die XV. Nouembris, piè ac placidè, vti vixit, mortuus est. Edidit

Monita Sacra libris III. è sacris Litteris & sanctis Patribus potissimùm collecta, in celebri Academiâ Louaniensi Sodalibus Deiparę dicta, variisque locis Prouinciæ Flandro-Belgicæ primariis ad populum & Clerum è suggestu sacro pronuntiata. Prodierunt Antuerpiæ ex Officinâ Hieronymi Verdussen MDCXIII. & iterum MDCXV.

Monita Mariana, &

Passionem Domini ex Sermonibus S. Leonis, & deinde ex variis Doctoribus collectam: eodem impressore MDCXIV. & iterum MDCXVIII. aucta & recognita.

ADRIANVS POIRTRES, natione Belga, patriâ Oostervvicanus, Societatem ingressus est anno 1625. natus annos vndeviginti. Mechliniæ & Traiecti ad Mosam litteras humaniores docuit: dein Louanij, confecto ibidem Theologiæ cursu, conciones biennio habuit: nunc Ruræmundæ Scholis præest: Belgicum carmen pangit insigni facilitate & elegantiâ. Edidit, sed sine suo nomine, carmen de victoriâ Serenissimi Principis Cardinalis Ferdinandi, & Batauorum clade ad Calloam an. 1638. 21. Iunij; quod maximo plausu exceptum est, ac sæpius recusum. Aliud de Serenissimi Principis Thomæ Sabaudi, & Comitis Picolominij victoriâ in Morinis eodem anno.

Quæ

Quæ verò extant carmina in Imagine primi ſæculi Societatis Ieſu Belgico idiomate vulgatâ, pleraque ipſe vel compoſuit, vel ab aliis fuſa recognouit. Plura meditatur.

ADRIANVS RADZIMINSKI, gente Polonus, in pago Maſouiæ Radzimino parentibus ex ordine Senatorio natus, Societatem die III. Aprilis anni MDLXXIV. ingreſſus eſt. Philoſophiæ curſum Vilnæ, Theologiæ verò Romæ permẽſus, redux in patriam, multis annis Cracouiæ, Lublini, Poſnaniæ, Leopoli concionatus eſt: gubernauit etiam Leopolienſe, & Sendomiriẽſe Collegium. Obiit ætate grauis, cùm annos vixiſſet LXVII. in Societate exactis XXXVII. Funebrem defuncto Panegyrim dixit R.D.Gaſpar Cichocius, Canonicus & Parochus Sendomirienſis, vir optimè de Societate meritus, quam ſuis ſcriptis à maleuolorum calumniis non ſemel defendit. Edidit Adrianus Polonicè

Diſputationem, quam cum Arianis habuit Leuartouiæ, & in aliis locis Palatinatus Lublinenſis, quâ tantas in anguſtias Prædicantem coniecit, vt ſe victum palàm fateretur

ADRIANVS DE WITTE, id eſt CANDIDVS, Belga, Antuerpienſis, vir non minùs re, quàm nomine candidus, & cùm aliis omnibus virtutibus ornatus, tum maximè morum ſuauitate amabilis. Is cùm ſe in Belgio primis Sociis adiunxiſſet, Louanio Romam profectus eſt anno MDLI. vnà cum Euerardo Mercuriano, Eleutherio Pontano, tribuſque aliis; vnde anno inſequente Mutinam à S. Ignatio Patriarchâ noſtro miſſus, in illo nouo Collegio fecit initium docendi. Regreſſus deinde in Belgium, ex hac vitâ diſceſſit Louanij, & ſepultus eſt ad S. Claram, anno MDLVIII. Idibus Ianuariis, cùm Societas nondum haberet Collegium, aut certam ſedem in illâ Academiâ. Scripſit libellum, qui inſcribitur

Traiectus in cælum, ſeu, ſpirituale iucundum Monaſteriolum, quem Adrianus Adriani poſt mortem auctoris, cùm paſſim incorrectè deſcriptus circumferretur, duodecimo poſtquàm primùm ſcriptus fuerat anno recognouit, & vulgauit, Louanij typis Hieronymi Wellæi in 8. & 4. an. 1568.

ÆGIDIVS BAVARIVS Belga, Inſulis Flandrorum natus an. MDL. Puer in Virgilio terendo, & memoriæ mandando perdiligens: admiranda deinde in effœto ſene reminiſcentia puerilium Muſarum, anno MDCXXII. cùm duobus annis quinquagenarium Iubilæi religioſi annum in Societate Ieſu, multis officiis præclarè perfunctus, ſuperaret, edidit typis Nutianis

Muſam Maronis Catholicam, ſeu Catechiſmum Maroniano carmine, velut in centone expreſſum, Antuerpiæ typis Nutij MDCXXII.

Paſsionem D.N.Ieſu Chriſti, verſibus Heroicis, potiſſimùm ex Marone concinnatis.

Mortuus eſt Gandaui die XXVI. Martij MDCXXVII. cùm in Societate, ad quam vicennis venerat, annos LVII. poſuiſſet; vota ſolemnia iam ab annis XXXVII. in eâ profeſſus. Vir fuit eximiâ in Deum fiduciâ, quâ inter proſpera & aduerſa ſibi ſemper ſimilis eſſet, Deumque in deploratis ſæpè rebus experiretur adeſſe. Sic nimirùm inter prima Gandenſis exordia Collegij, quæ per annos XIII. feliciter gubernauit, cùm ſibi ſociiſque alendis aſſes dumtaxat quinque haberet, mox ab omnibus affatim fuit inſtructus. Aliàs cùm vrgerent hominem creditores vehementiùs, omni ſpe ſubſidij, vt videbatur, excluſâ, tantum ex inopinato ſubminiſtratum eſt æris, quantum expungendis nominibus ſat erat. Fuit admirabili in alios manſuetudine; in ſeipſum ſeueritate. Sub extremum querebatur vetitum ſibi vſum veſtis cilicinæ, quam conſueuerat iam olim ternos dies quaternoſque continenter corpori admouere. A morte reperta ſunt flagella gemina ferreis præacuta ſtimulis, quæ horrendum in modum cruentârat.

ÆGIDIVS BVCHERIVS Belga, Atrebas, natus anno MDLXXVI. in Societatem ingreſſus MDXCVIII. Theologus & Hiſtoricus; concionator quoque celebris, & Leodienſis Collegij ac Bethunienſis aliquot annis Rector: vir multæ lectionis, in annorum temporumque calculis ſubducendis verſatiſſimus. Scripſit hactenùs

Diſputationem hiſtoricam de primis Tungrorum, ſeu Leodicenſium Epiſcopis, cum chronologiâ poſteriorum, Leodij anno MDCXII. Typis Chriſtiani Ouvverx in 4.

Chronographiam Hiſtoriæ Leodienſis; poſteriorum Epiſcoporum; additis Pontificum Romanorum, Imperatorum, & Regum Franciæ tabulis, Leodici cum Scriptoribus Leodicen. à Chapeauille editis.

Gregorium Turonenſem ampliſſimis Notis illuſtratum.

Commentarium in Victorij Aquitani Canonem Paſchalem, quo Cycli Paſchales Veterum exponuntur, & verus Paſsionis Chriſti dies eruitur, & chronologia Eccleſiaſtica ſtabilitur. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthaſaris Moreti in folio MDCXXXIII.

ÆGIDIVS DE CONINCK, ſiue REGIVS, Belga Bellioli in Flandriâ natus die XVI. Decembris MDLXXI; vir omni politiore litteraturâ inſigniter ornatus; magni Leſſij non impar diſcipulus; cuius etiam Scholaſticæ Theologiæ cathedram obtinuit, & totos duodeuiginti annos cum inſigni laude moderatus eſt Louanij, vbi Sociorum ſubinde ſtudiis annos X. præfuit. Intereà magno Chriſtiani orbis vſu ac fructu, publicâ luce donauit has ſuas Theologicas lucubrationes, quas in pretiò eſſe, ac diligenter teri teſtantur Auctores, qui poſt illum prodierunt, & creberrimè ſententias & doctrinam eius citant, ac laudant;

Commentarium ac Disputationes in vniuersam doctrinam S. Thomæ de Sacramentis & Censuris, tomis duobus, Antuerpiæ, typis Nutianis, primùm anno MDCXVI. iterùm cum augmento & recognitione MDCXIX.

De Moralitate, naturâ, & effectibus Actuum supernaturalium in genere; & Fide, Spe, ac Caritate speciatim, libris IV. Antuerpiæ apud Nutium MDCXXIV.

Opusculum de absolutione moribundi sensibus destituti: & cùm hanc doctrinam oppugnasset vir quidam doctus, edidit

Responsionem ad Dissertationem impugnantium absolutionem moribundi sensibus destituti: additâ explicatione duorum dubiorum, circa Ministrum Sacramenti Matrimonij; & dissolutionem eiusdem per conuersionem alterius coniugis ad fidem. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXVI.

Paratum reliquit, iamque approbatum, tomum de Deo Trino, & Incarnato; qui lucem breui fortassis aspiciet. Obiit Louanij die XXXI. Maij, anno MDCXXXIII. stomachi debilitate confectus.

ÆGIDIVS GONZALEZ DAVILA, natione Hispanus, patriâ Toletanus, in oppido Buroion natus est anno salutis MDXXXII. Eius mater cùm Ægidium gestaret, visa sibi videre est ex vtero suo lucis radios circumquaque diffundere: quod cùm marito retulisset, ille non vanâ coniecturâ, filium, quem paritura esset, multorum filiorum patrem fore prædixit: idque rei probauit euentus. Adolescens enim adhuc imberbis, & decem atque octo dumtaxat annorum, cùm litteris nauaret operã Compluti, Societati se nostræ dedicauit anno salutis MDLI. in quâ vixit laudabiliter vsque ad annum MDXCVI. ineuntem, quo vixdum sexagesimum quartum ætatis ingressus, nostræ mortalitatis exuuium Madriti reliquit XV. Ianuarij non sine magno Nostrorum atque alienorum dolore. Fuit enim vir in quo nescias quid primum admirere; ingeniúmne, an morum suauitatem; eruditionem, an vitæ sanctimoniam; prudentiam in gubernando, an modestiam atque affabilitatem; asperitatem in se pœnitentiæ, an consuetudinis cum aliis iucunditatem. Sed cùm ingenuis artibus omnibus excultus esset Ægidius, tum verò excellenti antiquitatis obseruatione, ac memoriâ pollebat. Religionum omnium sacrarum regulas, statuta, constitutiones perlegerat, & habebat in promptu: Concilia omnia memoriâ tenebat: sacra summorum Pontificum decreta ad vnguem nouerat: exquisitas ac minimè vulgares Patrum sententias cum paucis callebat, eorumque volumina diurnâ nocturnâque manu versabat, si quando à grauioribus occupationibus esset otiosus; quod rarò ei contigit. Nam vix à carceribus ad studiorum metam peruenerat, cùm obedientiæ iussu coactus est studia intermittere, & gubernandi in se onus suscipere. In Prouinciis enim Castellæ, Toleti, Bæticæ, atque Aragoniæ, tum Prouincialis, tum Visitatoris munere functus est: Assistentis etiam apud P. Euerardum Mercurianum Præpositum Generalem; ad quod genus officij absens electus est ab vniuersâ Congregatione Generali, cùm captus Ægidius ab Hæreticis in Galliâ teneretur; in quorum manus, ac furorem, Romam ad Congregationem Generalem proficiscens, inciderat, & tam grauiter fuerat vulneratus, vt parùm abesset ab extremo periculo. Atque vt paucis multa complectar, quoniam alibi erit vberior de laudatissimo viro dicendi locus, plurimùm Ægidij religio, industria, doctrina, ac prudentia, ad conseruationem atque propagationem contulit vniuersæ Societatis. Scripsit, sed non edidit

In librum Exercitiorum spiritualium S.P.N. IGNATII *præclaras annotationes.* Item

Explicationes nostrarum Regularum valdè eruditas ac religiosas.

Instituti Societatis tum declarationem tum confirmationem.

Concilia Generalia omnia exactè in locos communes redegit.

ÆGIDIVS DV MONIN Belga, edidit

Sacrarium Comitatus Namurcensis, quo recenset Sanctorum reliquias, & religiosa loca, quæ in illo sunt. Leodij MDCXIX.

ÆGIDIVS SCHONDONCVS, natione Belga, patriâ Brugensis, ex voto parentum Deo sacer, priusquàm conciperetur. Cùm enim grauescente ætate pluribus iam annis liberos habere desiissent, ardentibus à Deo precibus flagitarunt prolem masculam, quam familiæ suæ postremam, diuino cultui in Ecclesiâ mancipatent, à parente Ægidio nomen tracturam. Nec irritæ fuêre preces: nam pridie Calend. Septembres natus, & postridie, qui S. Ægidio sacer est, Ægidius ex voto est appellatus, anno MDLVI. Is annos natus XX. humanioribus litteris egregiè imbutus, Societati se nostræ tradidit, in quâ post totidem annos exactos Coadiutoris Spiritualis gradum adeptus, totidem rursum vitæ adiecit, donec sexagenario quinque mensibus maior, Audomaropoli suauiter, inter adolescentũ Anglorum preces, quos in illius gentis Seminario totos iam annos XVII. instituebat, in Domino conquieuit. Parentatum illi est magno suorum luctu; qui desiderij sui magnitudinem non ferentes, trigesimo, quàm obierat, die, solemnes illi exequias atrato templo procurarunt; oratione, emblematis, multoque carmine atratâ in aulâ luxerunt. Varia in Societate munia cum laude gessit: in Academiâ Duacensi Rhetoricam publicè professus est: Antuerpiæ Scholarum Præfectum egit; concionatorem alibi; Rectorem Cortraci sexennio: reliquâ ætate Collegium Anglorũ Audomari gubernauit. Vir erat solerti ingenio, prudentiâ singulari; sermonis gratiâ, & morũ comitate, atque dicendi pondere tanto

tanto, vt omnibus esset amori & venerationi, atque apud summos etiam Proceres auctoritate polleret. In Officiis diuinis erat accuratissimus, cæremoniarum ac rituum Ecclesiasticorum exactissimus obseruator, quos ipse nonnumquàm manantibus vbertim lacrymis ex intimo sensu pietatis, magnâ cum reuerentiâ & grauitate obibat. Cælites omnes, sed imprimis B.Virginem Deiparam, singulari affectu venerabatur; illius memoriam & cultum modis omnibus promouere, & iuuenum animis imprimere satagebat, aptis ad id inuentis solerter excogitatis. Horæ signo audito semper eam salutatione Angelicâ venerabatur, abrupto quouis colloquio, vel negotio, quo fortè distineretur. Incredibili felicitate est vsus ad iuuentutis informationem, siue in litteris, siue in aliis bonis artibus promouendam; vt eximiam hoc nomine laudem vel ab ipsis fidei hostibus in Angliâ Seminarium Audomarense retulerit. In biennali morbo, cui tandem succubuit, illustria dedit patientiæ documenta; & ad extremum vsque diem omnia Collegij sibi negotia vel ipse tractauit, vel ne non rectè fierent, coram se voluit tractari. Admonitus vt se per Sacramenta compararet ad exitum imminentem, Enimuerò, inquit, hoc dudum in votis habeo, & colloco in beneficio maximo: at, Tu Domine Iesu suscipe hunc inutilem & indignissimũ seruum tuum, qui quidem laborem tui caussâ non recusabam; at præhabeo quod diuinæ Maiestati tuæ placet. Inter huiusmodi colloquia, veniæ erratorum suorum ab adstantibus postulationem, votorum suorum repetitionem, piasque ad omnem sanctimoniã adhortationes, obdormiuit die XXIX. Ianuarij anni MDCXVII. Vertit in Latinum è Belgico

Apologiam Francisci Costeri aduersùs calumnias Lugdunensium Batauorum in Societatem Iesu, quòd percussorem immisisset in Comitem Mauritium Nassouium; eam sic inscripsit:

Sica Tragica Comiti Mauritio à Iesuitis, vt aiunt Caluinistæ, Leydæ intentata. Antuerpiæ typis Trognesianis MDIC.

Multa inchoata reliquit morte præuentus; inter alia

Admiranda huius seculi.

ALANVS DE LA BAVSCHERE, natione Gallus, patriâ Parisiensis, iuuenis ad Societatem venit anno MDCIX. & post obita laudabiliter Societatis munia in Lotharingiâ, ad Indos, vti votis omnibus diu expetiuerat, anno MDCXXII. nauigauit, factus spiritualis Coadiutor; & exhaustis terrâ marique laboribus non paucis, in Tibeti Regnum profectus est. Transtulit è Latino in Gallicum

Considerationes de Aeternitate Hieremiæ Drexelij, editas Mussiponti apud Sebastianum Cramoisij MDCXXII.

ALARDVS LE ROY, natione Belga, patriâ Insulensis, natus anno MDLXXXVIII. in Societatem admissus MDCVII. & in Coadiutorem spiritualem formatus; edidit tacito suo nomine,

Iter certum cæli, & modum efficacem ad salutem. Tornaci apud Hadrianum Quinqué MDCXXI. in 12.

B.Virginem causam omnium bonorum, & notam salutis. Apud eumdem, MDCXXII. in 12.

Compendium Vitæ B.Francisci Borgiæ. Insulis apud Petrum de Rache MDCXXIV. in 8. Vertit Gallicè ex Latino Ioannis Roberti nostri

Legiam Catholicam, & vitam S.Lamberti.

ALBERTVS DE ALBERTIS, patriâ Tridentinus, edidit

Librum contra saltationes, seu choreas. Habet sub prælo

Generales Societatis Iesu vindicias secundùm innocentiam, aduersùs famosos Gasparis Scioppij libellos datas. Item

Lapidem Lydium Scioppiani ingenij, spiritus, ac morum. Habet in promptu etiam

Dentiscalpium; &, *Strigilem*, aduersùs eumdem. Item

Inuectiuam in corruptores Verbi Dei.

ALBERTVS CVRTIVS, natione Germanus, patriâ Monacensis, quæ vrbs Bauariæ est, sedes Electoris; iuuenis in Societatem ingressus est, natus annos XVI. MDCXVI. ingenio ad omnes scientias peridoneo. Professus est Mathesim, & Philosophiam moralem; & cum laude egit, agitque Concionatorem: & nunc regit Collegium Eystadiense. Publicauit propositum ab se Dilingæ ad disputationem

Nouum cæli systhema, anno MDCXXVII.

Plausum symbolicum Maximiliano Bauariæ Duci ad Septemuiratum euecto, nomine Ingolstadiensis Collegij.

Thalamum funebrem, seu funebria Henrico Comiti in Helfenstain, nomine Collegij Dilingani.

Coniurationem Alberti Fridlandiæ Ducis, auctoritate Cæsareâ Germanicè vulgatam, Latinitate donauit, Cæsare volente; tacito suo nomine, Viennæ Austriæ MDCXXXV.

ALBERTVS KOIALOVVICZ, natione Lithuanus, ingressus in Societatem anno MDCXXVII. Scripsit soluto stylo

Elogia Imperatorũ ex Austriacâ familiâ. MDCXXXIX.

ALBERTVS MORONVS, natione Italus, patriâ Cremonensis, habuit anno MDCXXXIX.

Orationem de Passione Domini, coram S.D.N. Vrbano VIII. quæ cum aliis eiusdem argumenti edita est Romæ MDCXL. in 12.

Expectamus ab ipsius calamo, quam iamdiu elucubrat, *Historiam Ecclesiasticam.*

ALBERTVS PIGLIOVVSKI, natione Polonus, edidit

Elogia Regum, Præsulum, Heroum, Heroinarumq́; qui Societatem Iesu per Poloniæ Prouinciam fundarunt. Cracouiæ apud Valerianum Piatkovvski MDCXL. in 8.

ALBER-

Albertvs Mvra, gente Italus, domo Taurinensis in Subalpinis seu Pedemontio, Concionatorem ferè egit. Obiit peste sublatus in Monteregio Subalpinorum, anno MDCXXXIII. ætatis L. & XXXVI. quàm ad Societatem accesserat. Reliquit parata prælo

Nauem institoris, opus ingens, de B. Virgine.

Historiam luis Pedemontanæ, præsertim quæ Montemregalem anno MDCXXX. afflixit.

Albertvs Rozciszevski, Polonus, in Borkouo natus, qui pagus in Masouiâ, in Palatinatu Plocensi est; ad Societatem tricenario maior accessit anno MDLXXXVI. in eâque Theologiæ tam diligentem dedit operam, vt post traditas publicè humaniores disciplinas, explicatamque Philosophiam, magnâ cum laude diuinam illam scientiam docuerit. Lublinẽse Collegium gubernauit aliquamdiu: sed ob eximias ad concionandum dotes, quibus fuit præditus, totum se ad illud munus conuertit, gessitque, dum vires & valetudo fuêre, decennio Posnaniæ, Lublini, Cracouiæ. Cum Hæreticis feliciter tum verbo coràm non semel, tum scripto pugnauit. Obiit sexagenario maior, Sendomiriæ die VII. Ianuarij anno MDCXIX. Edidit partim alieno, partim suppresso nomine, Opuscula nonnulla, fidei Catholicæ & Societati aduersùs vtriusque hostes propugnandæ:

Contra venenatum libellum Ministri cuiusdam Caluiniani, qui contendebat Pontificem Maximum à dæmone missum, tam efficaciter scripsit, vt os illi Ministro complicibusque perpetuò occluserit.

Disputationem de Ecclesiâ haud inutilẽ esse, contra Faustum Socinum Arianum, fortiter *pro Ecclesiâ,* sub nomine Andreæ Medzybozij *dimicauit*

Responsionem ad calumnias cuiusdam, qui patrocinium Torunensium contra Iesuitas susceperat.

Orationem ad Senatum Equitesq́; Polonos, in quâ refelluntur ea, quæ in Conuentu tum Proszeuiensi, tum Schedensi Torunenses Iesuitis obiecerant.

Orationem alteram contra Andream Volanum Sacramentarium, qui Clementi VIII. inscripserat Orationem, quâ per summam impudentiam ei persuadere nitebatur, vt se Pontificatu abdicaret. Edidit sub nomine Ioannis Bobolac

Defensionem Calendarij Gregoriani, contra Latosium Mathematicum, quam inscripsit Polonicè, *Latosie ciele,* hoc est, *Latosij vitulus,* ob ineptias hominis quem confutabat.

Albertvs Theobolcivs, Polonus, ex eâ Regni Prouinciâ quæ Silesiæ confinis, Minor Polonia nominatur, vbi in oppido Wiazd natus est. Viennæ Austriæ Societatẽ amplexus est, die IV. Aprilis anni MDLXI. ibique B. Stanislaũ Kostkam sesquiannum in disciplinâ habuit; cui adolescenti tantùm, in extremo præsertim morbo, confidebat, vt non mediocrem benè moriendi spem in eo se collocare prædicaret. Ex Austriâ, præclaris inibi virtutum documentis relictis, cum Patribus, qui primi Prouinciam Poloniam colendam susceperant, venit; atque vt erat magno animo, & præclaris munito virtutibus, breui effecit vt laboris eum sui non pœniteret. Nam cùm esset humanioribus litteris apprimè excultus, eas annis viginti propè continuis ita docuit, vt vulgò Ciceronis ore loqui à grauibus viris diceretur. Deinde verò quia & Græcas & Hebraicas non minùs calluit, de capitibus fidei controuersis disciplinam eo maximè tempore aggressus est, quo multiceps hæresis ex Germania in Poloniam se penetrauit. Docuit etiam Theologiam de quæstionibus, conscientiæ, & Concionatoris partes quatriennio sustinuit. Reliqua illi ætas in Missionibus, præsertim ad excolenda Religiosorum monasteria susceptis, expensa est; quæ quantũ se illi debere crederent, eo testati sunt, quòd publicis exequiis defunctũ, indictisq́; precibus ac sacrificiis prosecuti sunt. Quantum autem ægrorũ ac pauperum fuisse luctum in tanti viri obitu putamus, quibus alendis sexies mille sexcentos sexaginta aureos mendicando corrogarat, & apud ciues oppignoratis eorum bonis collocârat, vt annui quadringenti Nosocomio in posterum redirent? Cùm Posnaniæ pestilente cælo multis annis continenter exerceretur, non discessit ille ab vrbe, sed plateas obibat, & peste afflatos tintinnabulo cogebat, riteque expiatos Deo enixè commendabat. Narrare solitus est ipse familiariter cuidam Patri, cùm ante XL. circiter annos ex scriptis Casibus Toleti didicisset, nullas preces aut Deo gratiores, aut nobis esse salubriores iis, quæ fierent pro defunctis, firmiter eam consuetudinem totâ se vitâ retinuisse. His confectus laboribus & studiis, in cælum, quò dudum aspirabat, vocatus est, cùm vixisset in terrâ annos LXXVI. in Societate LI. vsque ad annum à Christo nato MDCXI. Sepultus postridie tantâ populi concurrentis frequentiâ, ob eius sanctimoniæ opinionem, quantam templi angustiæ non capiebant. Edidit

Disputationem celebrem contra Arianos, quam cùm refutare illi fuissent aggressi, egregiè rursus eorum machinationes reiecit.

Alexander de Angelis, natione Italus, patriâ Spoletinus, adolescens in Societatem ingressus est Romæ anno MDLXXXI. Theologiam diu cum laude professus, studiorum deinde in Romano Collegio Præfectus fuit. Posteà Ferrariam accitus à Cardinali Serra Legato, ibi mortuus est anno MDCXX. cùm egisset ipse annos vniuersim LVIII. Scripsit

In Astrologos Coniectores, libros V. qui secundâ editione correctiores & nouis exemplis illustrati prodierunt Romæ typis Bartholomæi Zannetti MDCXV.

Parabat *Cõmentationes in Philosophiam ac Theologiam vniuersam,* eas in illius operis quod edidit, præfatione pollicitus; sed mors intercessit.

Alexan-

ALEXANDER BRIANTVS, Anglus, patriâ, vt coniectura est, Somersetensis, in Remensi Anglorum Seminario ad omnem virtutem & doctrinam institutus, atque initiatus sacerdotio, vt Catholicos aduersùs Sectariorum improbitatem tueretur, in patriam regressus est. Biennio in eâ procuratione consumpto, non sine pretio laboris in manus hostium incidit; à quibus in Turrim Londinensem compactus, inediâ primùm vexatus est; deinde adactis illi carnem inter & vngues pedum manuumque aciculis, dirissimè cruciatus, inter illa tormenta vultu ad hilaritatem composito pro suis tortoribus Deum orabat. Sub hæc in equuleo miserandum in modum laceratus est, vt solutis cõpagibus penè membra diffluerent. Post repetitũ immanius idem tormentum, tertiâ vice, quâ dolor solet esse grauissimus, emisso Societatem ingrediendi voto, nullum illius sensum habuit. Tandem mirabili constantiâ animi, & oris suauitate, in ipso iuuentutis flore, vigesimum octauum nondum annum egressus, vnâ cum Edmundo Campiano, eodem die ac loco, eademque de caussâ, per idem mortis genus, palmam est adeptus, cùm ante mortem admissus fuisset in Societatem. Accidit ea res Londini in Angliâ die I. Decembris anno MDLXXXI. Exstat impressa in Commentario de persecutione Anglicanâ, & in Concertatione Ecclesiæ Catholicæ in Angliâ, eius

Epistola ad Patres Societatis Iesu in Angliâ degentes, quâ postulat in Societatem admitti, scripta in carcere, plena spiritu diuino.

ALEXANDER CAPRARA, Italus, Bononiæ nobili genere ortus, à primis annis ita se ad virtutem & bonas litteras applicuit, vt omnibus, atque imprimis Cardinali Palæotto, propter pietatem, morumque grauitatem cum suauitate coniunctam, mirificè carus esset. Magistro vsus est Carolo Sigonio, qui eum suarum lucubrationum scripsit hæredem, ratus à nemine alio extremam illis manum aptiùs impositum iri. Ad Societatem posthabitis omnibus, venit die XV. Septembris anno MDLXXX. in quâ statim ita ad legum obseruationem, obedientiam, orationis studium, omnemque virtutem incubuit, vt magnam de se iam tum fecerit expectationem. Philosophiæ ac Theologiæ studia eximiâ cum laude confecit. Græcas litteras ita calluit, vt eas publicè sit professus: vti & de Conscientiâ quæstiones, in quarum tractatione excelluit. Sæpiùs rexit in Societate Collegia, & ab suâ Prouinciâ iussus est Congregationi septimæ Generali interesse. Frãciscus Cardinalis Gonzaga ad Sacræ Inquisitionis tractationes, atque ad omnia sua consilia illo vtebatur: vota quatuor solemnia ritè nuncupauit anno MDCI. Omnis virtutis laude floruit ad vsque extremum diem. Multus in orando; multus in se diuexando: nimirùm coërcere oportuit eius ardorem, ne ciliciis & flagellatione sæuiret in se præter modum. Æstatem tolerabat in habitatione æstuosâ; hiemem verò procul ab igne. Nihil sibi quòd ad rem vestiariam, aut ceteram attinet supellectilem, deposcebat; sed vtebatur inuentis, ingestisue. Somnum abrumpere solitus, ad precationem horæ omnibus sociis communi, alteram ipse ante diurna negotia adiungebat: vespere quoque in templo longas orando moras ducebat, ita in diuina mentem abreptus, vt hunc tenerum pietatis sensum nequiret, vti reliquas ferè virtutes faciebat, abscondere: & quoties se dabat occasio, partem in alios deriuabat, eò potentiùs, quòd sermone simplici, minimeque fucato semper vteretur. Vir humilis & planè mansuetus, aliena semper commendare, nulli obloqui; pauperum se libentiùs auxilio, quàm potentiorum impendere; & admirabili planè constantiâ per omnem temporum incommoditatem, Catecheticas à prandio scholas festis diebus adire. Ad omnes Præsidum nutus semper in promptu; & id virtutis, ætatisque vir, feminarum colloquia, quà poterat auersari; si non posset, obtutu in terram defixo quàm breuissima faciebat. Demum maturus cælo abiit à nobis Mantuæ die VI. Octobris anni MDCXXV. cùm LXVI. ipse numeraret ætatis. Decessit cum tantâ sanctimoniæ opinione, vt cadauer seorsim à ceteris ligneo inclusum conditorio reponi voluerint Moderatores; certatimque multi reliquias eius depòscerent; effigiem quoque ad venerationem exprimi curarint. Nostri certè cùm sacra pro illo de more facerent, mirabiles se motus animorum profitentur expertos. Solemnes illi exequias cum elogio, multoque emblemate instaurarunt Catecheseos Administri; atque iterum iterumque Sodalitates Clericorum, atque opificum. Edidit in lucem Iuuenis priusquàm in Societate esset, volente Cardinali Palæotto, eleganti stylo

Tractatum de Benedictione Episcopali. Item *Vitam S. Petri.*

At in Societate existens

Caroli Sigonij libro de Regno Italiæ appòsuit extremam manum, Indicem, atque Epistolam Dedicatoriam quinque postremis libris respondentem; Francofurti apud Wechelianos MDXCI. & Venetiis apud Franciscum Senensem eodem anno impressam.

ALEXANDER COMVLEVS, gente Illyricus, pro suæ nationis hominibus scripsit & edidit Romæ typis Zannetti MDCVI. in 12.

Speculum Cõfessionis, linguâ Illyricâ, in quã etiam *Doctrinam Christianam Roberti Bellarmini* transtulit. Obiit Ragusæ die II. Iulij anno MDCVIII.

ALEXANDER DONATVS, Italus, Senensis, Romæ diu Rhetoricam cum laude professus, humaniorum disciplinarum Professoribus prçfuit, vir insigni modestiâ conspicuus. Obiit Romæ die XXIII. Aprilis anno MDCXL. ætatis suæ LV. Edidit

Carmi-

Carminum volumen primum, tribus libris. Romæ apud Iacobum Maſcardum MDCXXV.

Sueuiam Tragœdiam. Romæ apud Franciſcum Corbelletum MDCXXIX. & rurſum vnà cum aliis aliorum de Societate Tragœdiis, duobus voluminibus comprehenſis, Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXIV.

Artem Poëticam Libris tribus. Romæ apud Guilielmum Facciottum MDCXXXI. in 16.

Romam veterem ac recentem, vtriuſque ædificiis ad eruditā cognitionem expoſitis. Romæ MDCXXXVIII. in 4. typis Manelphi Manelphij.

Vitam Pauli V. Pontificis Maximi compendio deſcripſit, quæ operi Ciacconiano de Vitis Pontificum, cum aliorum auctariis Romæ typis Vaticanis anno MDCXXX. impreſſo inſerta ſecundis curis eſt, ſuppreſſo Auctoris nomine. Reliquit ſub prælo

Conſtātinum, Poëma Heroicū iuſti voluminis. Prodiit demum cum aliis eiuſdem argumēti;

Oratio de Paßione Domini, quam an. MDCXXII. habuit ad Gregorium XV. P.M. Romę MDCXL. in 12.

ALEXANDER FAYN, natione Italus, patriâ Sauonenſis, in Peruanâ Prouinciâ edidit

Exempla virtutum & vitiorum Tom. II.

ALEXANDER FICHETVS, natione Sabaudus, ingreſſus in Societatem anno MDCVII. ætatis XIX. Concionator eximius, qui inſignes in omnibus ſcientiis progreſſus fecit. Cùm Lugduni Rhetoricam doceret

Corpus Poëtarum emaculauit, & ex eo *Chorum duplicem fecit cùm ſacrorum, tum profanorum*; auxitque *Muſæo Poëtico & Rhetorico,* tacito ſuo nomine, Lugduni apud Ludouicum Mugnet MDCXVI. in 4. Scripſit verò Gallicè

Vitam B. Bernardi de Manton.

Ordinem vitæ Chriſtianæ. Suppreſſo ſuo nomine.

Curriculum vitæ ſpiritualis illi attribui à nonnullis audio, verùm ipſe pro ſuo non agnoſcere dicitur; inſuper & inſulſa quædam continere. Mihi eum videre non contigit.

ALEXANDER GEORGIVS, natione Gallus, ex oppido Fumenſi, Diœceſis Remenſis, vir fuit multâ pietate, religione, ac prudentiâ; qui Rhetoricam & Philoſophiam publicè docuit; & ad populum diu concionatus eſt. Aduerſis rebus conſtantiā ſuam mirè probauit: nam cùm ſummis illis temporibus, bellorū, obſidionis, famis, quibus Lutetia Pariſiorum ſub finem ſuperioris ſeculi conflictata eſt, Pariſienſi Collegio Rector datus eſſet, Regiæ necis intentatæ reus cum aliis ſociis poſtulatus, in vincula coniectus eſt, & in ergaſtulum tenebris fœdum, quo ſceleſtiſſimus quiſque retrudi ſolet, compactus, virtutis ſuæ radios clariùs extulit. Animus tum illi præ quàm aliàs etiam tranquillior, pietatis ſenſus vberior, per ſuauiſſimas lacrymas fras erumpens. In Iudicum tribunal tamquàm eus Maieſtatis adductus, tam immoto vultu, tam conſtanti mente apparuit, vt oppugnatores ſuos fecerit ſalutis ſuæ acerrimos vindices ac defenſores. Hac procellâ defunctus Prouincialis Aquitaniæ conſtitutus eſt; & poſt reſtitutam in Gallias Societatem, Pariſienſis Profeſſorum Domus habenas tenuit. Societatem dilexit obſeruauitque tenerrimè: eius propagandæ, boniique eius nominis tuendi ſtudium impensè habuit. Obedientiam à ſubditis accuratam exigebat; ſuis ipſe moderatoribus omni tirone promptior, vel iam grandæuus, obtemperabat: nullo vnquam periculo deterritus, quò minùs illorum imperia exhauriret. Acutiſſimos calculi dolores mirâ patientiâ tulit; quibus tandem confectus inter pia colloquia expirauit Pariſiis die IV. Iunij anno MDCXXI. ætatis ſuæ LXXIV. ab initâ Societate LIII. in quâ ante annos XXX. quatuor fuerat vota ſolemnia profeſſus. Scripſit

Tractatum de ſigno Crucis, quæ anno MDXCIII. paſſim in Galliâ in linteis, & ſacris & communibus extraordinariè apparuit.

ALEXANDER GHERARDINVS, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, acri vir ingenio, qui concionando & gubernando vitam duxit. Dixit Vercellis in templo Prædicatorum Italicè, ediditque

Orationem in laudem S. Hyacinthi. Item

Diſcurſus de filio prodigo, etiam Italicè Mediolani apud Benedictum Somaſcum MDCXX. in 4. obiit diem ſuum XXVII. Septembris MDCXXX. ætatis LXXI. initæ Societatis LII.

ALEXANDER GOTTIFREDVS, Italus, Romanus, acri vir ingenio, & idoneo ad omnem litteraturam; Poëta inſignis, & Orator præſtans; Philoſophiam in Romano Collegio egregiâ cum laude docuit: inde ad Hibernici, quod Ludouicus Cardinalis Ludouiſius in Vrbe fundauit, exordia congruis inſtitutis temperāda translatus, non ita multò pòſt Rector Seminarij Romani conſtitutus eſt, idque iam adminiſtrare laudabiliter pergit. Dixit atque edidit inſignem

Orationem in funere Virginij Cæſarini ad S.P.Q.R. dum ei in æde Virginis Capitolinæ publico ſumptu parentaret. Romæ apud Alexandrum Zannettum MDCXXIV.

Effata Peripati Chriſtiani, partibus tribus defenſa à Carolo Roberto Academiæ Parthenıæ Principe pro Philoſophicâ Laureâ ſuſcipiendâ in Collegio Romano Societatis Ieſu Romæ apud Franciſcum Corbellettum, MDCXXXII.

Prodiit demum cum aliis eiuſdē argumenti,

Oratio de Paßione Domini, quam an. MDCXXIX. habuit coram S.D.N. Vrbano VIII. P.M. Romæ MDCXL. in 12.

ALEXANDER MACCHVS, Italus, Cremonenſis, edidit Italicè

Diſcurſum dictum in templo S. Fidelis Domus Profeſſæ Mediolanenſis, pro Electione in Regem Romanorum Ferdinandi III. Auſtriaci. Mediolani per hæredem

redem Pacifici Pontij & Picagliæ MDCXXXVII.

ALEXANDER PELLEGRINVS, natione Italus, patriâ Picenus Matelicanus, Firmi ac Recineti Collegiis præfuit, & præest nũc Perusino; edidit

Euangelium S. Matthæi paradoxis illustratum Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXXVIII. in fol.

Orationem de Paßione Domini, habitam anno MDCXL. coram S.D.N. Vrbano VIII. P.M. quæ cum aliis eiusdem argumenti prodiit Romæ MDCXL. in 12.

ALEXANDER REGOVRDVS, natione Gallus, patriâ Casttonouariensis, diœcesis S.Papuli, natus anno MDLXXXV. & iuuenis in Societatem ingressus, cùm annum ætatis ageret XVII. Vir fuit singulari eruditione ac pietate, Dei gloriæ salutisq; hominum amantissimus, Philosophiam ac Theologiam publicè docuit. Sacras multis in locis, magno hominum concursu ac fructu, conciones habuit. Collegium Cadurcense rexit. Obiit Tolosæ XXVI. Martij MDCXXXV. scripsit linguâ Gallicâ

Demonstrationes Catholicas, seu, *Artem reducendi Hæreticos ad fidem orthodoxam*. Parisiis apud Carolum Rouillard MDCXXX.

Opera Theologica ex recenti controuersiâ, in tres tomos digesta; & eiusmodi tractatus alios, nimirùm

Anti-Caluinum,

Apocarteresim Chamerij,

Ministrum infidelem.

ALEXANDER VALIGNANVS, natione Italus, patriâ Theatinus, nobili genere ortus; insigni corporis proceritate, ætate florens, Iurisprudentiæ scientiâ instructus, Cardinalis Altæmpsij Auditor, Societatem nostram expetiuit Romæ, anno salutis MDLXVI. in eamque à B. P. Francisco Borgia Præposito Generali magnis precibus se admitti postulauit. Admissus est, probatus, & ad nostrum Institutũ conformatus, ac Theologicis litteris excultus anno nostræ salutis MDLXXIII. à P. Euerardo Mercuriano (qui in Generalatu B.P. Francisco Borgiæ successerat) in orientis solis Indiam missus est, vt Visitatoris munus in remotissimis illis Prouinciis obiret: vbi ad extremum vsque vitæ diem perseuerauit, magnâ Nostrorum vtilitate, populorum admiratione ac fructu, & Christianæ fidei propagatione. Perlustrauit namque Iaponenses insulas non semel, & ex illis celebrem illam à tribus Regulis legationem ad Apostolicæ Sedis venerationem eduxit. Chinam attigit, in eiusque salutem procurandam omnes conatus intendit; & totum illum longissimæ nauigationis tractum, qui inter Goam & Malacam, atque inde vsque in Iaponiam interiacet, & Visitator, & Præpositus Prouincialis sæpenumerò peragrauit. Præter ceteras autem excellentes virtutes, quibus erat ornatus, fuit in eo tam singularis Barbarorum conuertendorum ardor, vt nihil aliud cogitatione versaret, quàm quomodò fidem quàm longissimè proferret. Numquàm eum regionum longinquitas, itinerum difficultas, periculorum multitudo fregêre: dixisses hominem recreari laboribus, incommoda appetere: & quidquid inceperat incredibili constantiâ prosequebatur. Macaum è Iaponiâ reuersus erat, vt Nostros in Sinis visitaret, iamque ad id facultatem à præcipuis Magistratibus acceperat, cùm in lethalem morbum incidit, qui vitam viri immortalitate dignissimi, & spes maximas breuissimo tempore incidit. Die igitur XX. Ianuarij, anno supra secularem sexto, cùm nouem supra sexaginta sanctissimè decurrisset, ad laborum suorum præmia in cælum, vti speramus, euolauit. Vir quem verè Apostolum Orientis non dubitat appellare Theotonius Brigantini Ducis filius, Archiepiscopus Eborensis, in præfatione litterarum Iaponicarum à Patribus Societatis scriptarum, quas Lusitanicè curauit imprimi. Scripsit præclaros

Commentarios ad Iaponios, ceterasq́; Indiæ nationes Christianæ fidei mysteriis imbuendas, duobus libris comprehensos, quos Antonius Posseuinus ad calcem tomi I. suæ Bibliothecæ adiecit, suntque illius operis X. & XI libri. Item

Apologiam pro Societate Iesu.

Litteras de statu Iaponiæ & Chinæ, plurium annorum MDLXXXVII. MDLXXXIX. MDIC.

Martyrium Rodulphi Aquauiuæ, & quatuor Sociorum eius ex Societate Iesu, impressum Italicè Romæ, Latinè Pragæ MDLLXXXV.

De Chinensium admirandis exstare scriptum, quod huic Auctori nonnulli tribuant, refert Petrus Iarricus tom. 2. Thesauri Rerum Indicarũ li.2.c.17.

ALEXANDER VRSINVS S.R.E. Cardinalis è nobilissimâ Romanos inter Principes familiâ, Ducem Bracciani parentem habuit, natus paterno in oppido, ibidemque denatus. Primam pueritiam Florentiæ transegit cum Hetruriæ, & Lotharingiæ Ducibus educatus. Senis ac Pisis Iuri Canonico dedit operam: Romæ Philosophos audiuit & Mathematicos. Adamauit eo tempore, expetiuitque Societatem, sed iustas ob causas repulsam passus, animum nihilominùs ad omnem virtutem intendit. Annos natus XXII. in Cardinalium numerum à Paulo V. die alterâ Decembris anno Domini MDC XV. adlectus est; in quo dignitatis fastigio mirum quantis bonarum artium ornamẽtis decoratus effulserit. Erat corpore sanguineus, succulentus, torosus, elegans; moribus affabilis, sed maturus & grauis; eloquens atque eruditus, sed integer simul ac constans, & candidissimi moris ac pectoris, sine vllo oris cordisque dissidio: viuum deinde exemplar & speculum innocentiæ, castitatis, modestiæ, humilitatis, pudicitiæ, caritatis, patientiæ, mortificationis, pœnitentiæ, contemptus sui & mundi, integritatis, magna-

 nimi-

nimitatis, beneficentiæ, zeli. Succurrebat afflictis, viduis, orphanis. Ægris in nocosomio suâ sæpè manu cibum porrigebat, pedes abluebat: quo facto nonnullos Sectarios virtutis splendore perstrictos Ecclesiæ lucrifecit. Bracciani Sodalitium è ciuibus, aulicisque instituit, in quo ipse Præfectum, ipse Concionatorem, ipse verberationis hebdomadariæ, & omnis Christiani officij antesignanum agebat. Christi Domini Passionem tenerrimâ semper veneratione recoluit: æneam ipsius cruci affixi effigiem, extantibus clauorum cuspidibus asperatam, ad nudum pectus gestabat, quam manu sępiùs admotâ, non sine vulnere & sanguine apprimebat. Preces horarias de Passione Domini composuerat, quas quotidie recitabat. Sacrosanctam Eucharistiam officiosissimè coluit. Sacrum faciebat quotidie, præmissâ peccatorum Exhomologesi: sæpè Confessario sacrificanti ministrabat. Venerabile Sacramentum, si quando occurrisset, vel ad vilissima infirmorum tuguria, quamuis ardente die, aperto capite, longâ viâ prosequebatur. Deiparam quoque impensè amauit, paratus, si res ferret, eius caussâ vel sanguinem profundere: id ipse voluntariâ flagellatione in omnibus eius peruigiliis faciebat. Tantus sui corporis per cilicia, verbera, inediã castigator, vt indiguerit fræno. Mansuetissimus fuit inter iniurias, & earum magnanimus condonator. Fuit nonnemo, qui nullâ læsus iniuriâ, paratis insidiis Cardinali necem moliretur: quod cùm non cessisset ex sententiâ, contumeliosâ epistolâ ipsius gloriam multiplici conuicio lacerauit. Redditæ Cardinali sunt litteræ, sacris iam iam operaturo: eas legit iis oculis, quibus leguntur officiosæ; tum cælum suspiciens, *Tandem aliquando oblata est*, inquit, *optatissima occasio iniuriæ condonandæ, propter te, tuoq; exemplo, Deus.* Sic elocutus, epistolam, & cum illâ inimicitiam rescidit; & ne quod exstaret iniuriæ vestigium, quod persequi possent olim consanguinei, mox ad ardentem cereum exussit. Pecuniæ contemptor fuit in paucis. Legationem Æmiliæ benè quæstuosam sibi à Gregorio XV. commissam cum redituum suorum dispendio administrauit. Nimirùm annonã per tempus caritatis viliori distrahebat pretio in populum, quàm de suo comparasset. Retardatas seu causas reorum in carcere, seu rusticanorum hominum in aulâ ad se aditus, ne quid vtrique vel impendij diuturnitate, vel quæstus iacturâ detrimenti caperent, erogatâ de suo pecuniâ compensabat. Societatem Iesu, quam iuuenis ambiuerat, tenerrimè semper complexus est; eius incrementis æquè ac suis, & studuit, & gratulatus est. Regulas illius semper habuit ad manum, vt ex earum normâ se formaret; eius sese Exercitiis quotannis excoluit: denique mutuis cum Societate certauit officiis, particeps ipse effectus promeritorum eius, & viuens mortuusque Sociorum suffragiis recreatus; quos ipse defunctos suis vicissim suffragiis, tamquàm vnus ex illis prosecutus est. Tandem cùm anno MDCXXI. de obitu Cardinalis Bellarmini Rauenæ intellexisset, quem ipse vt Patrem & Ducem vitæ obseruabat, & quasi ratum sapientiæ virtutisque exẽplar intuebatur, sancto quodam œstro incitatus, dedit ad A.R.P. MVTIVM VITELLESCVM Præpositum Generalem Societatis litteras, quibus se penitùs, quoad dignitatis ratio patiebatur, cùm vetitus esset eam dimittere, Societati dicauit, votis eadem temperatione nuncupatis: vixitque deinceps in Romanam Societatis Prouinciam adscriptus, vsque ad XXII. Augusti diẽ anni MDCXXVI. quo post octiduanam febrim, Sacramentis ritè procuratus, Bracciani cum tenerrimo pietatis sensu, & æternitatis vehemẽti cupiditate, defunctus est, annos circiter XXXIII. natus. Cor Romam delatum, ex eius voluntate in Bellarmini sepulchro tumulatum est. Scripsit tacito suo nomine Tractatus duos, indices amorum suorum; alterum

De Christi Cruce & Passione. Alterum

De Sponso Deiparæ Iosepho. Adornabat præterea geminum opus, vnum

De Regum vnctione; alterum iusti voluminis

De Regno, omni eruditione refertum Iuris diuini & humani; cuius vestigium per singulas partes, & capita distributum reliquit, ex sacrâ primorum quatuor Regum historiâ, singulis capitibus disserendi argumentum præfigens; explicaturus videlicet Regnorum initia in Saule, in Dauide progressus, in Salomone consistẽtiam, declinationem in Roboamo. Hoc vestigium, vnà cum doctissimis commentariis Ioannis Hieronymi de Sepranis in libros Regum, expectamus à P. Fabio Ambrosio Spinola, studiosissimo benè merendi de posteritate.

ALOYSIVS GOMEZ, natione Hispanus, domo Toletanus, vir Theologiæ scholasticæ, & Moralis peritissimus; Ius etiam Canonicum aliquando professus. Nauigauit in Philippinas insulas, ærumnarum, & salutis hominum sitiens, quam totos XXX. annos omni operâ, indefessâ caritate procurauit; osor otij maximus; legum nostrarum obseruatione, sui despicientiâ, corporis afflictatione, aduersorum tolerantiâ illustris; parum sollicitus cuiusnam tandem criminis reus ageretur, modò culpâ vacaret. Duas Indigenarum linguas breui tempore omnino perdidicit; quibus exinde ad multorum salutem est strenuè vsus. Sodalitatem B. Virginis Manilæ primus & Seminarium S. Iosephi instituit, & cum laude rexit. Hydrope fatigatus cùm sacrificare non posset, Dominicis festisque diebus ad templum communicaturus reptabat, donec iam lecto se mouere nequisset. Tandem Sacramentis rite instructus obiit in Manilano Collegio Calendis Martij anno MDCXXVII. ætatis suæ LIX. à quo inierat Societatem XL. &

XXX.

xxx. à quo in eas insulas traiecerat. Scripsit ad Insulanorum salutem promouendam

Opuscula plura de rebus diuinis, linguâ Tagallicâ, cuius in aliquot Philippinarum insulis est vsus.

B. ALOYSIVS GONZAGA ex Serenissimâ Mantuæ Ducum prosapiâ, Marchionis Castilionensis S.R.I. Principis filius primogenitus, Castellione, oppido paterno inter Mantuanum agrum & Brixiensem sito, natus est die IX. Martij MDLXVIII. Anno ætatis septimo deliberatâ mente in Deum conuersus, ab ipsâ statim pueritiâ virtutis perfectionem adeptus, perpetuis eam incrementis adauxit. Vbi animum à rebus caducis ad Religiosæ vitę amorem inflexit, Deiparæ monitu Societatem Iesu ceteras inter familias delegit: à parente, qui toto triennio renisus est, inuictâ constantiâ, vt ad eam sibi liceret accedere, nutu expressit. Ingressus est Romę die XXV. Nouembris anno MDLXXXV. Vixit in Societate sex annis, tirocinio ac Philosophiæ & Theologiæ studiis intentus; quibus nondum ad finem adductis, sed absolutissimæ sanctitatis merito maturus æternitati, die atque horâ mortis prænuntiatâ, quæ fuit vespertina circiter tertia post solis occasum, XX. Iunij MDXCI. Româ euolauit in cælum, iure puritatis Euangelicæ nomen ANGELICI consecutus. Eum multis illustrem miraculis, an. MDCVI. Paulus V. P.M. BEATVM appellauit, & die XXXI. Mar. MDCXVIII. publico ad aras cultu insignem fecit, primum è Scholasticis & omnino è Societate secundum, cui honoris ea prærogatiua obuenit: Gregorius XV. diplomate dato II. Octobris an. MDCXXI. firmauit, & datam à Paulo V. facultatem latiùs extendit. Carolus I. Dux Mantuæ argentum Aloysij signauit imagine, hac Epigraphe: BEATVS ALOYSIVS GONZAGA PROTECTOR MANTVÆ; nimirùm cui ceteros inter Cælites Tutelares, eius vrbis patrocinium ab anno iam tum MDCXXVIII. publicâ auctoritate delatum est. Nihil hîc addam de ipso ampliùs, cùm sit in manibus Historia de eius vitâ & moribus à Virgilio Cepario accuratè conscripta. Scripsit Aloysius ex voluntate Vincentij Bruni, quem animæ tum suæ institutorem habebat,

Meditationem de Angelis, bipartitam, sanè vberem, & pietatis plenissimam, quam idem Brunus nonam inseruit parti II. suarum Meditationum de mysteriis Vitæ Christi; & posteà Ceparius subtexuit Vitæ Aloysij. extatque cum Opusculis B. Francisci Borgiæ excusa Turnonij per Guiliel. Linoceirum MDCXI. in 24. Item alteram

Meditationem de Humilitate, eum scripsisse auctor est Antonius Posseuinus, *in Apparatu sacro*, quam ait sub ipsius nomine non prodiisse. Demum adiecit Ceparius vitæ ipsius recensitæ & Italicè recusæ anno MDCXXIX.

Concionem ipsius quam Italicè dixit ad Socios in Collegij Romani triclinio cùm Theologiæ illic operam daret.

ALOYSIVS IVGLARES, natione Italus, patriâ Niciensis, anno MDCXXII. Societatem ingressus, Eloquentiam hodie cum laude Genuæ profitetur. Edidit Italicè

Orationes aliquot funebres, I. Victorij Amedei Ducis Sabaudiæ. II. Marchionissæ S. Germani. III. Principissæ Masserani.

Orationem de Venerabili Sacramento Taurinensi. Latinè verò

Elogium Marescialli Toras.

Librum cui titulus: Christus Iesus, hoc est, Dei hominis Elogia Centum. Genuæ typis Io. Mariæ Farroni &c. MDCXLI. in 4. Item alteram hoc titulo:

Infulatæ Virtutes, in ingressu in suam Ecclesiam Archiepiscopi Taurinensis

ALOYSIVS ODESCALCVS, natione Italus, patriâ Comensis, à primâ adolescentiâ Societatem complexus, mirè profecit tum in reliquis disciplinis, tum maximè in Philosophiâ, quâ Romæ multos annos magnâ cum laude professus est. Missus deinde in Transsiluaniam, Sigismundum Battoreum, Principis filium, Stephani Poloniæ Regis patrui illius rogatu diligenter erudiit, sed ab inclementiâ cæli morbum contraxit, quo brachiorum & pedum vsu ferè amisso, reportatus est in Italiam, Patauiique substitit; vbi singularem in morbis patientiam Nostris, & eximiam in magno ingenio, doctrinâque modestiam patefecit. Studiosæ Patauinæ iuuentuti, in morbi dolorumque intermissionibus, scholas habuit extraordinarias de singularibus Mathematicorum difficultatibus, in Gymnasij cathedram Sociorum brachiis delatus; mirantibus auditoribus, qui frequentes accurrebant, & ingenij vim, & cupiditatem de omnibus benè merendi. Profectus denique Puteolos hortatu Medicorũ ad aquas sulphureas, paulò pôst Neapoli vitam cum morte commutauit. Reliquit præclarum opus (quod à peritis magno in pretio habetur) ac summo studio ex omnibus Græcis Philosophis, atque Aristotelis interpretibus collegit, atque ex illis doctrinam Peripateticam eruit, auxit, illustrauit. Quod tamen morte impeditus Aloysius expolire non potuit

ALOYSIVS SIDEREVS, Italus, emisit in lucem opusculum patrio idiomate conscriptum, apprimè pium, cui titulus est,

Fasciculus Myrrhæ, seu *Considerationes variæ de plagis Christi.* Romæ per Corbellettũ MDCXXXV. Verùm Auctor illius est Vincentius Caraffa Prodiit Gallicè translatum ab alio Nostro.

ALOYSIVS SPINOLA, Italus, è nobilissimâ inter Genuenses familiâ, adolescens Romæ ad Societatem venit, in quâ Octauij nomen, quod gerebat, in Aloysij mutauit, reuerentiâ & affectu in B. Aloysium Gonzagam, cuius imitandi studio ducebatur. Viuit etiamnum & Dei gloriæ seruit, tum aliis Societatis muniis, tum im-

primis concionando cum laude & fructu auditorum. Scripsit suppresso nomine,

Itinerarium pietatis ac doloris, per eos gradus quos Rex dolorum suis passibus & sanguine consecrauit. Romæ typis Zannetti MDCXXV. in 12.

ALOYSIOS alios vide infrà in verbo LVDOVICVS.

ALPHONSVS AGAZARIVS, natione Italus, patriâ Senensis. Is cùm Brixiæ celebrem iniisset Sacerdotum Congregationem, famâ Societatis permotus, nomen illi cum omnibus sui cœtus sodalibus dedit anno MDLXVII. ætatis suæ XVIII. in quâ cùm primus Collegij Anglorum de Vrbe Rector, & Romanæ Domus Professæ Vice-Præpositus fuisset, demum in Collegio Romano diem obiit XXX. Martij MDCII. Scripsit

Vitam Eduardi Trogmortoni adolescentis Angli; quam suis inseruit Commentariis de Persecutione Anglicanâ Didacus Yepes lib. VI. cap. IX. Hispanicè.

ALPHONSVS DE ANDRADA, Hispanus, patriâ Toletanus, vir Dei caritate & animarum zelo feruens, operarius insignis, Qualificator sanctæ Inquisitionis, cuius modestiæ, quia in viuis etiamnum est, plura condono. Edidit

Sermones aliquot, idiomate, nisi fallor, Hispanico. Item Hispanicè *Discursus de Baptismo B. Virginis Mariæ.* Madridij per Ioannem Sanchez MDCXXXIX. in 4. Parat prælo

Tractatum de Missionariis.

Exhortationum ad Sodalitates tomos II.

Habeo penes me Relationem manuscriptam expeditionis, quam auctoritate Superiorum instituit in insulas Canarias per annum MDCXXXI. & duos sequentes, quam suo tempore lucem visuram existimo. Habet in promptu propediem editurus

Ducem ad virtutem, seu, De imitatione B. Virginis.

ALPHONSVS DE ARAGONA, natione Italus, domo Neapolitanus, piis natus parentibus anno MDLXXXV. Societatem ingressus est anno MDCII. & tirocinium, studiaque omnia Neapoli confecit, tantâ iam tum virtutis commendatione, vt B. Aloysio Gonzagæ, cuius erat ex recente memoriâ celebris claritudo, quàm proximè conferretur. Anno MDCXVI. nauigauit in Paraquariam, à P. Ioanne de Viana, qui Procurator inde venerat in Vrbem, inuitatus ad messem animarum. Biennio in Vrbe Assumptionis pueros ad rudimenta Latinitatis instituit, cum insigni modestiæ, humilitatis, caritatis, ceterarumque virtutum documento. Verùm cùm an. MDCXXIX. vastam Vruaij Prouinciam Deus Euangelio aperiret, designatus Alphonsus est, qui pro mensurâ votorum suorum, comes iret ad eam gentem P. Rocho Gonzalez, & particeps fieret amabilium ærumnarum. Vnam ibi Reductionem (sic vocant cœtus Indorum, quos à vagâ viuendi consuetudine collectos, reducunt in communis vitæ societatem) sub Conceptionis nomine administrauit, excitato sibi congestis è paleis tugurio, & sacello ad sacrificandum. Vasta circùm solitudo, & rerum vitæ necessariarum egestas ingens: radicibus ferè & leguminibus, quando nec illa deficiebant, vitam tolerabant. In eâ vastitate, cùm vitæ integerrimæ documento, mirabili patientiâ, atque operosissimâ caritate opus Dei promoueret, solemnia quatuor vota professus est. Quid ibi laborum sustinuerit, quid adierit periculorum, quoties, vt commissum sibi gregem tueretur atque augeret, per saltus & tesqua discurrerit, vulnera exceperit, sanguine humum imbuerit, extrema omnia Apostolico animi ardore tentârit, haud facile explicatu est. Ex eâ contentione morbum contraxit, ad cuius curationem ad Collegium Assumptionis deportatus est: sed vi pertinaciâque mali omnia remedia superante, ibidem piè mortuus est, Sacramentis priùs omnibus procuratus, ad diem X. Iunij MDCXXIX. Postridie solemni ritu parentauit illi Proëpiscopus, in celeberrimo conuentu Cleri vtriusque, Regij Gubernatoris, & populi vniuersi, quos opinio sanctimoniæ eius ad funus cohonestandum excitauerat: fuit enim tam luculentis ornatus virtutibus, quàm virum Apostolicum in medio nationis prauæ oportebat. Conuersatio eius semper in cælis, vbi luminis voluptatisque diuinæ copiam trahebat. In cæli Reginam & in eius filium Iesum Assertorem nostrum incredibilis obseruantia, amor tenerrimus. In egenos de pauperrimâ suâ paupertate erat impensè munificus: in mortalium salute procurandâ diligens atque impiger, & periculorum quorumcumque contemptor. Societatis nostræ & institutorum eius admirator & amator præcipuus, tamque accuratus obseruator, vt nullam eius regulam sit visus violasse. Quàm diues animi, tam erat pauper corporis bonis: vestitus illi plurimùm lacer & victus pertenuis; supellex tota paucula è papyro imagines, fouendæ pietati. Puritatem in se semper expressit Angelicam; & constans opinio est, virginitatis illi decus stetisse illibatum. Obedientiâ denique, sui contemptu, studio mortificationis, corporis afflictationis, omnique aliâ virtute tam fuit cumulatus, quàm decebat eum quem Deus elegerat in Doctorem gentium barbararum: quarum etiam commodo scripsit idiomate Guaráno, cuius est in Paraquariâ vsus,

Vocabularium ingens duabus partibus comprehensum.

De Linguæ Guaránæ particulis, quibus nimirùm omnis eius ornatus definitur.

Præcepta Syntaxeos.

Sermones ad populum.

Dialogos de Sacramentis, & aliis fidei Mysteriis.

Cantiones perelegantes de iisdem.

ALPHONSVS AVILA, natione Hispanus, patriâ

triâ Bellomontanus, diſertiſſimus concionator, qui Euangelicum hoc munus plus annis xxx. obiuit,& Palentinum Collegium aliquando rexit. Obiit Malacæ xxi. Maij MDXCVIII. Edidit

Concionum tomos II. partem nimirùm hiemalem & partem æſtiualem. Antuerpiæ typis Andreæ Bacx, ſumptibus hæredum Martini Nutij, & Ioannis Heſtroy MDCX. in 4.

ALPHONSVS DE BARZANA, natione Hiſpanus è Bæticâ Prouinciâ, patriâ Cordubenſis, Magiſtri Ioannis de Auila Concionatoris eâ tēpeſtate Apoſtolici diſcipulus, cùm ad Ethnicorum conuerſionem ſemper auidè inhiaſſet, eāque ob rem xv. ipſos annos perſeueraſſet ingreſſum in Societatem opperiens, à quâ domeſticorum ſuorum difficultatibus prohibebatur, tandem anno MDLXV. receptus, cùm aliquamdiu iam Bæticam Prouinciam concionando percurriſſet; in Peruanum Americæ Meridionalis Regnum anno MDLXIX. cum aliquot Sociis miſſu B. Franciſci Borgiæ Præpoſiti Generalis profectus, magnam ætatis partem in Tucumaniâ & Paraquariâ mediterraneis Prouinciis tranſegit, & plurimos mortales Apoſtolicâ prædicatione Chriſto lucrifecit, non Indigenis minùs, quàm Hiſpanis procurandis intentus. Vndecim omnino gentium illarum linguas percalluit, quarum beneficio diuerſis nationibus per xxiii. annos, omnibus periculis & ſudoribus poſthabitis Euangelium prædicauit: donec exeunte anno MDXCV. graui paralyſi repentè oppreſſus, omnes corporis ſenſus prorſus amiſit, ita vt ad ſex horas iaceret exanimato ſimilis. Poſteà ſenſim ad ſe rediit, balbutiente linguâ,vt quæ diceret exprimere non poſſet. Cuſcum delatus, ærumnoſam ibi vitam, & Apoſtolicis laboribus diu exercitam, laudatiſſimus ſenex trāquillo fine concluſit Calendis Ianuariis anni MDXCVIII.cùm annos LXX.viuēdo ſuperaſſet,primus Sociorū,qui Regiam illam Ingarum vrbem ſuo occubitu decorauit, cùm idem ipſe poſtremum Ingam, ad quem ius Regni priſcum pertinebat, ſacro ab ſe ablutum Baptiſmo, Carolum appellatum, ad piè Chriſtianeque moriendum inſtruxiſſet. Vir fuit Barzana, quem & Peruuij vulgò Apoſtolum ſuum nominant;& Noſtri qui in miſſionibus illis difficillimis verſantur, tamquàm verum Apoſtolici ſpiritus exemplar, bonumque eius muneris magiſtrum ſibi proponunt imitandum. Sæpè cùm aliter non poſſet impoſitus in ſedem, aut feretrum potiùs, quaſi efferretur mortuus, ſuccollantibus aliis multa loca circumiit, egregius venator animarum. Sæpè diuinitus ad longa ſpatia breuiſſimo tempore transferebatur, vt opem adferret mortalibus;conſtat eum horis vndecim aliquādo decurriſſe iter octidui. Ceterùm pedes inſtituebat ſemper expeditiones ſuas, omni aëris inclementiâ contemptâ. Crebrò præſentiſſimis periculis à Deo ereptus eſt; crebrò quinos ſenóſue dies ſine cibo extraxit, ſolâ paſtus Euchariſtiâ. Sngulis noctibus ad orandum ſurgebat; quod illi ſtudium diabolus multâ vexatione, totis duodecim annis conatus eſt excutere, ſed nihil niſi ad augendam homini coronam profecit; qui toties de aduerſario relatâ victoriâ, contemptim increpitum, ſcipione iam à ſe per ludibrium abigebat. Quamquàm & contrariis eum armis etiam infeſtabat, nimirùm cùm ſe illi aliquando cogitanti attentiùs, quâ poſſet arte efferatos quoſdam populos Chriſto adiungere, ſuperbus ille ſpiritus horribili formâ obieciſſet, Pater nihil exterritus obuiàm illi proceſſit, &, Sede, inquit, in hac ſede meâ, quia me dignior es; quam ſubmiſſionem ille non ferens cum horrendo vlulatu ſe inde proripuit. Viſus haud vnâ vice eſt propheticâ luce illuſtrari,ſæpè cogitationes aliorum occultas, ſæpè quæ pôſt erant futura prænuntiabat. Erat Limæ vir è religioſâ familiâ, doctrinæ & virtutis opinione apud vulgus laudatiſſimus Franciſcus de Cruce. Hunc cùm in publico doctorum hominum conſeſſu vidiſſet contentioſiùs quædam aſſerere, coràm admonuit, ni vitam & doctrinæ quædam capita corrigeret, fore vt olim flammis à ſacro fidei Magiſtratu viuus traderetur: neglexit ille; & detectis poſtmodùm erroribus, cùm iis peruicaciter adhæreſceret, velut obſtinatus hæreſiarcha, qui ſe humani generis Seruatorem præ Chriſto venditabat, incendio abolitus eſt. Deo ac Deiparæ fuit perfamiliaris, atque ab iis multa beneficia exorabat. Infantis Ieſuli memoriam gratâ veneratione recolebat, habebatque ſemper ſignum ipſius arte ſculptoriâ formatum, quod per noctem ſibi ad lecti caput admouebat. Id cùm in extremâ ægrotatione fuiſſet nocte quadam oblitus, & infirmorum curatorem inclamaret, vt ſuum ſibi dilectum porrigeret, ipſe ſe ſtitit coram ſancto infans, dicens, Ne fatigere, en hic ego tecum ſum. Scripſit hic Tucumanenſium Apoſtolus, quo modo eum paſſim appellant, in multarum gentium vtilitatem

Lexica.

Præcepta Grammatica.

Doctrinam Chriſtianam.

Catechiſmum.

Librum de Confeſſionis ratione, multis additis precationibus, ſermonibuſq;, quinque Indorum linguis, quarum longè lateque per Americæ Auſtralis mediterranea vſus eſt, Puquinicâ, Tenocoticâ, Catamareanâ, Guaranicâ, Natixanâ, quam etiam Mogaznanam vocant, ad quas plurimæ aliæ reducuntur.

ALPHONSVS DE CASTRO, Hiſpanus, natus Toleti. Theologiam olim Ocaniæ cum Gabriele Vaſquez profeſſus, Domui profeſſæ Hiſpalenſi primùm,Mexicanæ deinde Prouinciæ præfuit. Inde redux cùm Bæticæ Prouincialis eſſet

designatus, Hiſpali ad Epiſcopum Pacis Iuliæ ob res grauiſſimas iter ingreſſus, in viâ morbum contraxit, ex quo plenus dierum & bonorum operum in Collegio Fregenalenſi fato conceſſit an. MDCX. ætatis ſuæ LXIX. Inter varias Morales materias inchoatas reliquit opus elaboratum

In conſtitutionem Clementis VIII. de largitione munerum vtriuſque ſexus Regularibus interdictâ: quod hactenùs excuſum non eſt.

ALPHONSVS DEZA, natione Hiſpanus, patriâ Complutenſis, Theologorum Scholaſticorum noſtro ſeculo lumen: cùm ſummâ apud omnes eſſet expectatione, multaque excellentis ingenij in Academiâ Complutenſi dediſſet argumenta, ſpes omnes ſeculi abrupit, & *hærentis* (vt D. Hieronymi verbis vtar) *in ſalo nauiculæ funem magis præcidit quàm ſoluit*, ſeque totum in ſecuriſſimum Religionis portum intulit; noſterque factus eſt anno ſalutis MDLVIII. Porrò eadem in Complutenſi Academiâ, viginti & ampliùs annos ſacram Theologiam profeſſus eſt, ac D. Thomam Aquinatem explanauit, tanto ingenio, iudicio, perſpicuitate, argumentorum pondere, vt omnium ſapientium ſententiâ nulli Theologorum ſecundus videretur. Erat enim D. Thomæ ſententiæ curioſus indagator, illuſtris interpres, acerrimus propugnator. Sed in Alphonſo Deza tam excellens eminebat religio, tanta ſe efferebat atque omnes in partes effundebat virtus, vt in illo cum ſummo ingenio perfecta humilitas; cum perſpicaciſſimo intellectu incenſus certaret affectus; cum ſingulari doctrinâ admirabilis obedientia, & cum exquiſitâ prudentiâ coniuncta eſſet ſancta columbæ ſimplicitas. Denique cùm illum omnes ſuſpicerent, laudarent, in oculis ferrent; ipſe ſolus ſe deſpiciebat, pro nihilo ſe reputabat, omnium ſe pedibus ſubiiciebat. Quocircà & viuus tamquàm doctrinæ & vitæ magiſter, ab omnibus, etiam Magiſtris & Præceptoribus, habitus atque cultus eſt; & mortuus, ceu parens quidam defletus ab vniuersâ Academiâ Complutenſi anno ſalutis MDLXXXIX. quo vitam cum morte commutauit. Obiit XXIII. Ianuarij Toleti, cùm Profeſſæ Domus noſtræ gubernationem Præpoſitus ſuſtineret, ac prudenter adminiſtraret, annum ſexageſimum nondum ingreſſus. Quem in catalogo noſtrorum Scriptorum pono; quoniam, etſi eius ſcripta nondum exierunt in lucem, multos tamen reliquit diſcipulos & Scriptores, qui campos ſuos ex illius fontibus irrigarunt; & ab Alphonſo Deza ſapienter tradita, luculenter ipſi, atque eleganter poſteritati commendarunt. Extant

Franciſci Borgiæ Gandiæ Ducis, qui poſteà fuit Præpoſitus Generalis Societatis, *pia opuſcula*, *ex Dezæ Latinâ interpretatione*, impreſſa primùm Salmanticæ per Matthiam Garciam MDLXXIX. deinde Moguntiæ, Antuerpiæ, & alibi. Ipſius verò extat aureus

Libellus de Oratione mentali; Hiſpanicè iam olim Limæ impreſſus.

ALPHONSVS EZGVERRA, natione Hiſpanus, ex ciuitate Alfaro, propè quinquagenarius ad Societatem Compluti venit. Conchenſis Collegij Rector extitit. Obiit Compluti XVII. Iulij anno MDCXXXVII. Edidit librum inſcriptum

Greſſus ſanctiſſimæ Virginis.

ALPHONSVS DE FLORES, Hiſpanus, ex oppido Nobleias, diœceſis Toletanæ: à primâ ætate in Societatem ingreſſus eſt, hodieque ſacras Litteras Cordubæ interpretatur. Habet ſub calamo tractatum prælo deſtinatum hac inſcriptione:

Hiſpania candidata Chriſtianæ fidei lampade, purpurata ſuorum Martyrum cruore, celebratur ſingularibus ſacræ Scripturæ teſtimoniis, & elogiis, pro recenti Campi ſancti Cordubenſis, Vrgalienſis, & Biacenſis gloriâ, & Crucum illis in locis erectione, ob generoſos Chriſti Athletas ibi occiſos, & miraculorum ſplendore decoratos. Meditatur

In Eccleſiaſticum, opus aliud inſigne.

ALPHONSVS GAETANVS, natione Siculus, patriâ Syracuſanus, Octauij germanus frater, Societati addictus eſt anno MDXCIV. vir moribus apprimè religioſis, tironibus formandis aliquãdiu præfuit. Viuit adhuc & Collegij Panormitani iuuentutem ad virtutem inſtituit. Edidit Italicè

Vitam Franciſci Gaetani è Societate Ieſu. Panormi per Decium Cyrillum MDCXXXVII. in 12.

ALPHONSVS GARZIA, natione Hiſpanus, patriâ Cordubenſis, à primis annis Societati adſcriptus; quatuor in eâ vota ſolemnia profeſſus eſt. Canarienſes, ſeu Fortunatas, inſulas, Euangelicâ prædicatione luſtrauit: inde redux Oſſunenſi Collegio Rector datus, breui deſiit inter viuos eſſe, anno MDCXVIII. ætatis circiter L. ſcripſit vernaculo ſuo idiomate

Moralem & Naturalem inſularum Canarienſium hiſtoriam.

Hiſtoriam vrbis Cordubenſis, duobus tomis comprehenſam. Sed vtraque lucem adhuc expectat.

ALPHONSVS MENDEZ, natione Luſitanus, ex Interprete ſacrarum Litterarum in Eborenſi Academiâ, à Gregorio XV. Pontifice Maximo Æthiopiæ Patriarcha conſtitutus, eò è Luſitaniâ nauigauit anno MDCXXIII. Exceptus ab eius Imperij Monarchâ Sultano Ceguedo cum ſummâ honoris ac beneuolentiæ ſignificatione, multa ibi præclarè in rem Chriſtianam geſſit: donec aliquot pòſt annis, Ceguedo defuncto, is qui in Regno ſucceſſit, vnionem Abaſſinæ Eccleſiæ cum Romanâ peroſus, ad antiquum ſchiſma reuertit; Patriarcham eiecit cum ſociis; aliquos interemit. Scripſit

Epiſtolam ad Adm. Reu. P. Mutium Vitelleſcum

Præ-

Præpositum Generalem Societatis Iesu, datam ex Æthiopiâ die I. Iunij MDCXXVI. *de suo in eam ingressu rebusq; ibi gestis*. Extat impressa vnà cum annuis Æthiopicis eius anni. Extat etiam *Oratio quâ Philippum III. Regem Catholicum, cùm veniret in Lusitaniam, consalutauit Eborensis Academiæ nomine*, impressa ad calcem Anacephaleoseωn Antonij Vasconcellij.

ALPHONSVS MONTOYA, natione Hispanus, patriâ Ocaniensis, diœcesis Toletanæ, annos natus viginti, Compluti Societatem nostram expetiuit, & admissus est XIV. mensis Maij, anno salutis MDLVI. Qui postquam ad nostri instituti normam fuit eruditus, & omnibus disciplinis Theologo dignis expolitus, Burgis Logicam Philosophiamque professus est. Vir fuit per omnia moderatus, atque excellenter doctus, sed in eâ potissimùm Theologiæ parte, quæ in consultatione de moribus & conscientiæ quæstionibus extricandis versatur, quam & Murciæ & Madriti cum laude docuit. Qui postquam Collegiorum Placentini & Complutensis Rectoris munus obierat, Præpositus Prouinciæ Castellæ factus Vice-Prouincialis, in Collegio Salmanticensi sanctè animam Deo reddidit anno salutis MDXC. ætatis verò LIV. Reliquit

De Votis Societatis insignem tractatum, in quo & Religiosorum votorum naturam enucleatè aperit, & contraria argumenta acutè refellit.

ALPHONSVS DE PENNAFIEL, natione Peruanus, patriâ Riobambensis, sed origine Hispanus, ingressus in Societatem MDCX. natus annos XVI. Philosophiam docuit & Theologiam. Edidit

Artium Liberalium, & Metaphysicarum, tomos II.

ALPHONSVS PISANVS, seu DE PISA, natione Hispanus, patriâ Toletanus, Philosophicis disciplinis excultus, ac Medicinæ sciens, in illâ facultate Magister, in hac Licentiatus Toleti renuntiatus, nostram complexus est Societatem anno MDLIII. statimque Romam missus, vbi Aristotelem præclarè est interpretatus, ibidemque Theologiæ Doctor creatus, in Germaniam profectus est, anno MDLIX. & in Ingolstadiensi ac Dilingensi Academiis sacram Theologiam aliquot annos tantâ eruditionis laude docuit, vt omnes raperet in sui admirationem. Post annum MDLXVIII. ad initia Collegij Posnaniensis in Poloniam missus, ad annũ vsque MDLXXXIV. in eo commoratus est, & strenuam operam Catholicæ nauauit Ecclesiæ, aduersùs nouatores hæreticos, illam labefactare conantes. Demum Calissium, cùm ibi Collegium institueret Illustrissimus Gnesnensis Archiepiscopus Stanislaus Karnkovvski Primas Regni, se contulit, vbi reliquam in sanctis laboribus exegit ætatem: donec legendo, scribendoque confectus, in grauem morbum ac diuturnum incidit; quo totum penè quadriennium exercitus, tandem in senectute bonâ translatus est ad meliorem vitam, per Octobrem anni MDXCVIII. Vixit annis LXXI. in Societate XLV. Eum Cardinalis Baronius tom. 6. Annal. in Append. non dubitat vocare, *virum doctissimum*. Guilielmus Eisengreinius verò in Catal. testium verit. cap. 15. 65. *Virum & moribus & doctrinâ insignem, omni litteraturâ ætate suâ nobilissimum, Philosophum & Oratorem celebrem.* Ioannes Engerdus to. I. Acad. Ingolst. p. 7. *Mediocris*, inquit, *est corporis staturæ, sed ingenij maximi & nobilissimi: vocem habet exilem, sed vocalem & suauem, adeò vt in conuersationibus omnibus semper gratus existat. Singularem suam eruditionem in docendo, & quantus esset Philosophus, quàm profundus & acutus Theologus disputando, aliquot annis, ad stuporem auditorum, nostra probauit Academia.* Inter ceteras virtutes, quas habuit egregias, eluxit in eo rerum humanarum contemptus insignis. Scripsit

Nicænum Concilium I. generale, in quatuor libros distinctum; quorum primus continet, quæ Concilium præcesserunt. Secundus Acta in Concilio. Tertius Decreta Concilij, scilicet LXXX. Canones ex Arabico Codice, & διατυπώσεις ex Græco desumptas. Quartus ea quæ Canonum constitutionem subsecuta sunt. Apposuit sanctorum Patrum testimonia, ad eorumdem Canonum commendationem & interpretationem pertinentia. Prodierunt Dilingæ primùm anno MDLXXII. deinde verò aucta Coloniæ apud hæredes Arnoldi Birckmanni MDLXXXI. Item

De Abstinentiâ, & Continentiâ, seu, *De ieiunio & ciborum delectu, ac de Apostolico cælibatu*. Coloniæ MDLXXIX. typis Birckmanni in 8.

Tractatum de Quæstionibus fidei controuersis, quas ex suis lectionibus collegit, & tamquàm Theses quasdam auditoribus disputandas proposuit.

Catholicam responsionem ad Epistolam D. Iacobi Niemorenski, De Ecclesiâ & de Pontifice. Posnaniæ apud Ioannem Wolrab MDLXXXV. in 4.

Confutationem breuem CXIII. *errorum apud Sectarios nostri seculi circa* VII. *Ecclesiæ Sacramenta*. Posnaniæ typis Wolrabi MDLXXXVII. in 4.

ALPHONSVS RODRIGVEZ, natione Hispanus, patriâ Pintianus, seu Vallisoletanus, in Societatem venit, Salmanticæ concionibus P. Ioannis Ramirez permotus, cùm iam Laureâ Philosophicâ esset insignitus. Rexit aliquot annis Collegium Montisregalis, ibique totos XII. annos Moralem Theologiam docuit, tantâ cum exacti iudicij famâ, vt certatim eius dictata expeterentur ab omnibus. Interim & ciues in oppido & in suburbano paganos, concionibus, catechesi, aliisque Societatis functionibus excolebat. Vallisoletum inde translatus quæstionibus de Conscientiâ explicandis priuatim in Domo Professâ præfuit; donec in Bœticam Prouinciam vocatus, Montellæ tironibus instituẽdis

dis destinatus est, idque munus plus annis XXX. summâ cum laude præstitit. Ad Congregationem V. generalem ab eâ Prouinciâ missus, sanctitatis atque prudentiæ suæ, & peritiæ, quam de rebus Societatis habebat, specimen clarum dedit. Regressus ab Vrbe spiritualium rerum administrationem Cordubæ ipsos XII. annos habuit, quo tempore præclara illa quæ extant, volumina elucubrauit. Anno MDCVI. cùm Hispalim ad Prouincialem conuentum venisset, iussus est ibi Nouitiis præesse, & ad lucubrationes suas excudendas animum applicare; & in eâ vrbe reliquam deinceps ætatem egit. Extremis duobus annis valetudine tam fuit afflictâ, vt ad sacrificandum numquàm illi satis virium esset; ne tamen idcircò diuino epulo fraudaretur, quotidie illud ex alterius manu sumebat. Demum Sacramentis de more Ecclesiæ procuratus, plenus dierum ac meritorum, quieuit in senectute bonâ, annos natus XC. ab ingressu in Societaté LXX. in quâ ante XLVI. solemnia quatuor vota nuncupauerat. Obiit die XXI. Februarij anno MDCXVI. Funus à frequente populo celebratum fuit, nitentibus certatim omnibus manus illi dissuauiari, rosariis contingere, reliquias expostulare. Vir sanè fuit heroicis virtutibus insignis, quique in seipso expressit, quidquid sanctitatis impressit in libris. Multa illi, imò assidua consuetudo cum Deo, quam vt liberiorem haberet, nisi caritas coëgisset aut obedientia, aliáue grauior necessitas, non prodibat è cubiculo. Quidquid sensibus aliquam posset adferre voluptatem, id sibi prorsus omne interdixerat. Nullæ illi collocutiones gratæ, nulli horti, nullæ recreationes acceptæ, sola in conclaui voluptas, & in diuinâ familiaritate. Externorum se conspectui, congressibusque studiosiùs etiam subducebat. Postremis annis quibus à publicarum rerum administratione missionem habuit, quaternis quotidie horis vacabat impensiùs orationi. Obedientiæ atque Regularum exactæ obseruationi apprimè studuit: ad domestica ministeria, quæ communia sunt omnibus, primus accurrebat. Paupertatis studio nihil apud se habuit curiosum, nihil pretiosum: libros dumtaxat necessarios; lipsanothecam vilem è cannabino fune pendentem; vestes vulgares, & citra necessitatem: eorum quæ illi proponebantur vtenda nihil præ alio eligebat, necessaria si defuissent, non petebat. In familiari sermone erat valdè circumspectus. Nihil admisit in victu peculiare: quod si gustui suauius appositum fuisset, id ita diluebat, vt saporem perderet: fructibus ad aliquot annos omnino abstinuit. Singulis se diebus confessione purgabat: confiteri volentibus strenuam operam dabat; promptiùs autem libentiusque tenuioribus. Vsque in extremâ senectute, cùm vix se posset ab humo excitare, die quoque Veneris Sociorum aliquot pedes in triclinio osculabatur. Diceti sibi librario feliciter libros ipsius distrahi, respondit minimum id interesse, plurimum verò quomodò illis quisque vtatur; nimirùm in iis cudendis non se, sed vnā Dei gloriam spectauerat. Scripsit Hispanicè, sed in omnes pòst linguas transfusum, & sæpius recusum,

Exercitium de Perfectione & virtutibus Christianis, cùm omnibus, qui in virtute proficere cupiunt, tum verò Religiosis hominibus potissimùm accōmodatum, partibus tribus, quarum prima est de variis mediis acquirendæ virtutis & perfectionis, continetque tractatus octo,

De æstimatione & desiderio profectus spiritualis.
De perfectione actionum ordinariarum.
De rectitudine intentionis.
De vnione & caritate fraternâ.
De Oratione.
De Præsentiâ Dei.
De Examine Conscientiæ.
De Conformitate voluntatis nostræ cum Diuinâ.

Secunda pars est de exercitio virtutum ad omnes pertinentium, continetque etiam tractatus octo,

De Mortificatione.
De Modestiâ & silentio.
De Virtute Humilitatis. *De Tentationibus.*
De inordinatâ erga consanguineos affectione.
De Tristitiâ & Hilaritate.
De Bonis, quæ per Christum habemus.
De sacrâ Communione & Missæ Sacrificio.

Tertia pars est de exercitio virtutum ad statum Religiosum pertinentium, & continet similiter octo tractatus,

De fine, instituto, mediis Societatis IESV.
De Votis Religiosis essentialibus.
De voto Paupertatis.
De Virtute Castitatis.
De Obedientiæ virtute.
De Custodiâ Regularum.
De Candore in aperiendâ Superiori conscientiâ.
De Correctione fraternâ.

ALPHONSVS alter RODRIGVEZ, Hispanus, patriâ Segouiensis, cùm in matrimonio plures annos duxisset, eo iugo demum, obitu coniugis, liber, Societatem ambiuit, in quam Valentiæ anno MDLXXI. admissus est, annum tunc agens ætatis XLI. & eodem ipso anno Maioricam missus est, vbi reliquam deinceps ætatem, in domesticis laboribus exercitam, atque imprimis in ianitoris munere, quod totos XXX annos sustinuit, sancto tandem fine conclusit die XXXI. Octobris anni MDCXVII. vitæ suæ LXXXVII. Florebat ille priùs iam tum quàm in Societatem veniret, eximiâ morum integritate; sed eam in Societate cumulauit absolutissimâ perfectione, cuius ab ipso sui ingressus exordio fundamenta posuit in plenâ suæ voluntatis ad omnem obedientiæ nutum compositione. Iussus aliquando explorandæ obedientiæ causâ in Indiam proficisci, è vestigio, ne pallio quidem assumpto, rectâ

rectà ad ianuam contendit: mox ab eodem Præside per internuntiũ reuocatus, eadem facilitate ab eâ cogitatione recessit: interrogatus posteà, quid tandem in eâ tam arduâ expeditione consilij sibi capiendum putasset, sine commeatu, sine nauigio, sine litteris; disertè respondit, sibi præcepto sanctæ Obedientiæ freto, nec viaticum, nec nauigium in tam honestâ causâ defuturum; quòd si defuisset, nihil se formidaturum fuisse, Deo fretum, vndis se credere. Cùm aliquando audienti concionem Rector interueniret, assurgentique consuetâ vrbanitate, dixisset, ne se loco moueret, sedit ille immotus in loco donec à prandio, cùm nullibi de more compareret, quæsitus, ibi ex imperio perstare deprehensus est; iussusque ad prandium confestim ire, palliatus & aperto capite, vti erat, in triclinium descendit. Corpus inediâ, cilicio, verberibus, omnique pœnarum genere impensè afflictauit; & extremo in morbo, qui annum totum tenuit, quamdiu per vires potuit, ter se quot hebdomadis flagellabat; eoque multâ mortificatione adductus tandem est, vt quidquid corpori leuaminis aliquid afferret, id sibi iam molestiam parere affirmaret. Paupertatem coluit ex animo; vili amictu lætabatur, nec vllius rei elegantioris vsu visus est vnquam delectari: rem nullam ipse, nè florem quidem vnum legere, aut dare sine moderatorum facultate audebat. Sui despicientiâ se ipsum superabat; hominum se omnium despicatissimum, mortuoque cane contemptibiliorem seriò reputabat; mirarique satis non poterat, esse qui secum homine abiectissimo agere sustineret. Diuinitus acceperat, expeditum sibi fore, & ab omni purgante liberum flammâ transitum ad cælum, & sua tamen peccata quotidie deflebat. Rarâ tolerantiâ iniurias, ærumnasque, quæ totis XLVII. annis plurimæ obuenerunt, pertulit; nec vllum vnquam minùs pacati animi signum visus est dedisse; nimirùm aiebat nihil sibi posse contingere, quod infra suorum erratorum meritum non esset. Tam attentè sensus custodiuit, vt quamdiu ad ianuam fuit, vultum feminæ non conspexerit, & diu multumque ingemuit aliquando, cùm prætereunte carpento oculos sustulisset, in quo matronæ vehebantur. Silentium tenuit religiosissimè; nec sermones nisi de rebus diuinis, aut ad salutem aliis vtiles instituit, solitus ad alios obdormiscere. Plures horas quotidie procul ab arbitris orationi dabat, totos alioqui dies, medias inter distractiones, semper in Deum intentus tranquillissimâ mente. Multa diuinitus cognouisse creditur de statu Cælitum, & Angelorum; quibuscum etiam perfamiliariter agebat. Ex iis vigintiquatuor per totidem diei noctisque horas suo ordine peculiari cultu salutabat, ad horas singulas somno solutus tantisper, dum huic officio satisfaceret. Accidisse aiunt aliquando vt mente ab hisce infirmis abductus, omniũ Cælitum cœtum tam distinctè perspiceret, vt singulorum nomina, & quæ cuique erant singularia cognosceret, ac si diuturna illi necessitudo cum ipsis intercessisset. Cum Christo ac B. Virgine tanta illi erat familiaritas, vt eius se aspectui subiicere, iucundissimos conferre sermones, euntem comitari, manantem facie sudorem abstergere, frequentissimè dignaretur. IESVM & MARIAM indulgentissimo vocabulo *suos amores* nominabat; adeoque illos impensè diligebat, nullâ vt de re iucundiùs verba faceret, quàm de illis peculiari studio colendis. Recreabatur aliquando Virginis Matris memoriâ sibi longè gratissimâ, & amoris impetu abreptus, *O Domina mea,* inquit, *O Mater mea, carior mihi es tu, quàm ipse mihi sim; imò carior quàm ipse tibi:* cùm ecce mox adfuit indulgens Mater, subridensque reposuit, *Næ tu vehementer erras, plus ego te amo, Alphonse, quàm tu me.* Ardentissimâ quoque salutis hominum siti conficiebatur: hâc à Deo contentissimis precibus flagitabat: pro hac æternorum cruciatuum onus se libentissimè suscepturum, Deo ipsi inter orandum sæpè professus est. Eius certè suasu ad Religiosa castra multos confugisse, multos ad bonam frugem in comperto est; quam ad rem mira eius comitas atque humanitas multum commodauit. Anno vitæ extremo semper decubuit, tresque vltimos menses ab vno se latere versare prorsus non valuit, multis doloribus, calculi præsertim, cruciatus: sed ille animo semper excelso maiores etiam à Deo poscebat. Vna eius querimonia erat, quòd nimiùm se haberent beneuolè, quem vt canem mortuum par esset omnes auersari: nimirùm didicerat interno doctore, nihil esse ad æternitatem quæstuosius, & Superûm etiam inuidiæ, si possent eâ tangi, obnoxium magis, quàm ærumnarum perpessionem: quam tamen ille videbatur obruere suauissimâ diuinæ contéplationis dulcedine, & iucundissimâ cum suis Amoribus consortione. Recreauit magnoperè ægrotantem frequens Venerabilis Eucharistiæ vsurpatio, quâ ter tam valens quàm infirmus quot hebdomadis pascebatur. Sacro inunctus oleo, alienatus à sensibus, in profundissimo quodam excessu perstitit ferè per triduum; quo exacto cùm Sacerdos Crucifixi imaginem iam morienti applicaret, ille quasi somno excitus, sustulit oculos, &, quæ priùs semper palluerat, faciem specioso nunc rubore suffusam, & Christi pedes religiosè exosculatus, inuocatoque IESV placidissimè expirauit. Vulgato eius obitu, tota se ciuitas in Collegium infudit: Prorex etiam ac Regij Senatores, Canonici, Nobiles, ad manuum pedumque oscula procubuêre. Populus omnis sua rosaria linteaque corpori admouerunt; quibus cùm sex Nostri non satisfacerent, duo Dominicani auxilio accessêre. Clerus vterque secularis ac Regularis instructis ordinibus ad Responsoria facienda venerunt.

Tertio

Tertiò die volentibus ita primatibus, exequiæ institutæ sunt, & laudes Viri Dei ab vno è Nostris dictæ. Ad sepulchrum frequentes accidunt venerabundi, quem viuentem iam dudum Hispania, Lusitania, vtraque India & suspexerat, & in epistolis, imaginibus, vestium fragmentis, capillis atque aliis reliquiis fuerat venerata. Principes certè viros, Cardinales, aliosque Præsules sæpiùs per epistolas illius preces postulasse, consilium in grauissimis rebus explorasse, sat cõstat. Tot statim à morte prodigiis cœpit inclarescere, vt minimè vanam fuisse prædictionem appareat, quâ illustrissimam fore eius memoriã, præsertim apud Baleares, iam tum viuenti fuit diuinitus prænuntiatum. Scripsit imperio B. Virginis, vt opinio fuit, eas preces, quibus consueuerat eam quotidie salutare, quæ posteà typis excusæ circumferuntur. Hæ sunt

Corona carißimæ & amantißimæ Dominæ Matris Dei.

Litaniæ eiusdem.

Sanctißimum Officium purißimæ & Immacvlatæ Conceptionis, *eiusdem Deiparæ.*

XII. *Pater Noster & XII. Aue Maria*, quæ numerum XXIV. complebant, accommodata XXIV. horis diei & noctis, in honorem purissimæ Cõceptionis; vt illa quauis horâ dignetur precari Filium suum, vt eum à peccato liberaret & præseruaret.

Scripsit præterea cælesti eruditus sapientiâ plures Tractatus, qui licet excusi non sint, visum est tamen eos referre, ne intercidat eorum memoria. Sunt autem Hispanicè conscripti his titulis,

De oratione, & monitis ad benè viuendum, moriendumq; de propriâ cognitione, & profectu; de Humilitate aliisq; virtutibus.

De Humilitate, Patientiâ, & Obedientiâ. De æstimatione Societatis Iesu. De dispositione ad Eucharistiã, & gratiis agendis.

De Dei amore: de pietate in Mariam: de Contemplatione, Mortificatione, Humilitate, & aliis virtutibus.

Liber variorum tractatuum, in cuius initio petitiones Orationis Dominicæ declarantur.

De Dei præsentiâ: de duplici resignatione in Deum: Quomodò anima se relinquit: De Oratione, & Mortificatione.

De modo quo anima in virtute & sanctitate crescat. De signis propriæ prædestinationis. De Mortificatione & aliis virtutibus. Item ad Sacerdotes pro celebratione Missæ, & ad Scholasticos.

De thesauro laborum. De triplici Religionis Voto. De animæ & virtutis pulchritudine. De peccati fœditate.

Liber inscriptus, Non ego Regulæ futurus Iudex, sed obseruator. Itẽ de Dei præsentiâ, De conscietiæ examine.

De Dei amore: de Virtute Obedientiæ, & aliis.

Monita ad Christum imitandum tibi Alphonse.

De Caritate. De vnione & animæ transformatione in Deum, De Oratione, & sui verâ agnitione.

Documenta ad tentationes: vbi de Dei præsentiâ, de sui agnitione & Humilitate. Scripsit etiam

Vitæ suæ progressus, dum conscientiæ rationem Superioribus suis de scripto reddidit.

Alphonsvs Salmeron, natione Hispanus, patriâ Toletanus, à puero ad extremam senectutem omnem in litteris ætatem consumpsit. In Complutensi Academiâ paruulus Latinam Græcamque linguam exactè didicit: inde in Academiam Parisiensem profectus, Philosophicas, ac Theologicas disciplinas diligenter excoluit; omniumque Sociorum natu minimus, sese ad B. P. nostrum Ignatium socium adiunxit. Posteà verò ætate iam confirmatus, ac rerum cognitione auctus, vitæ suæ cui sum felicissimè tenuit. Maximas ac celeberrimas totius Italiæ ciuitates concionibus ac sacris lectionibus illustrauit: plurimas ac laboriosas peregrinationes Dei causâ suscepit. In superiorem & inferiorem Germaniam, in Poloniam item & Galliam à summis Pontificibus missus est: in Hiberniâ etiam Nuntij Apostolici munere functus. Synodo Tridentinæ sub Paulo III. sub Iulio item III. ac sub Pio IV. Sedis Apostolicæ nomine interfuit; in quâ & *Orationem* habuit, *de S. Ioanne Euangelista* pereruditam, & vt illorum Pontificum Theologus, maximâ cum eruditionis opinione, & audientium admiratione sententias dixit. Hæreticorum perpetuus hostis, quos disputationibus, lectionibus, ac scriptis semper exagitauit ac fregit; Catholicæ fidei vbique propugnator acerrimus. Postremò, cùm viribus exhaustus, voce non posset, stylo Dei Ecclesiæ prodesse non destitit, seque totum ad scribendum contulit; Collegiumque Neapolitanum ad eam rem elegit, quod ipse fundauerat, auxerat, ornauerat, & nobilissimam ciuitatem Neapolitanam, scintillis errorum sensim Hæreticorum fraude excitatis, eiusque operâ oppressis atque extinctis, imminentis pestis calamitate, ac periculo liberauerat, illamque Societatis Prouinciam primùm Præpositus Prouincialis administrauerat. Obiit Neapoli sapientissimus Pater, magno totius ciuitatis mœrore, Idib. Februarij, anno à Christo nato MDLXXXV. Vixit annos LXIX. menses V. dies V. vt in eius vitâ diximus, quam breuiter perstrinximus, & cum vitâ P. Iacobi Laynez secundi Præpositi Generalis coniunximus, Latinamque fecit Andreas Schottus. Scripsit,

In Euangelia Tomos XI. quorum diuisio est, Tomus

I. *Prolegomenon in vniuersam Scripturam.*
II. *De Incarnatione Verbi.*
III. *De Infantiâ & pueritiâ Christi.*
IV. *De Historiâ Euangelicâ.*
V. *De sermone Domini in monte.*
VI. *De Christi miraculis.*
VII. *De Parabolis.*

VIII. *De Disputationibus Domini.*

IX. *De Sacrosanctâ Eucharistiâ, & sermone Domini in cœnâ.*

X. *De Passione & morte Domini.*

XI. *De Resurrectione & Ascensione Domini.* Deinde

XII. *In Acta Apostolorum.*

His duodecim tomis adiecit alios quatuor, & continet I. qui est

XIII. *Prolegomena in Epistolas Pauli, & Commentarium in Epistolam ad Romanos.*

XIV. *In vtramque Epistolam ad Corinthios.*

XV. *In Epistolam ad Galatas, Ephesios, Philipp. Colossens. vtramque ad Thessalon. vtramque ad Timoth. ad Titum, ad Philemon. & ad Hebræos.*

XVI. *In septem Epistolas Canonicas. Præludia in Apocalypsim. Aliquot Auctoris Epistolas ad diuersos.*

Hæc omnia in XVI. tomos sic distributa typis mandata sunt Madriti, seu Mantuæ Carpetanorum, à Ludouico Sanchez ab an. MDXCVII. finisque impositus anno MDCII. Brixiæ verò anno MDCI. sumptibus Matthiæ Colosini & Baretij Baretij. Demum Coloniæ ab Antonio Hierato & Ioanne Gymnico octo priores tomi anno MDCII. reliqui verò MDCIV.

Latinam Orationem habuit anno MDXLVI. Salmeron ad Patres Tridentini Concilij, elegantis illius conuentus auribus dignam, & quæ tot Præsulum iudicio mox edita, ad nostram vsque seruatur ætatem. Extant quoque eius

Sermones in Parabolam Euangelicam totius anni, Coloniæ impressi seorsim.

Præter hæc scripsit Alphonsus Salmeron *in decem priora capita Libri Geneseos*, & multa alia controuersa contra hæreticos, sed præcipuè, *de Indulgentiis & de Purgatorio*, quæ tamen in lucem nondum prodierunt

ALPHONSVS SANCIVS, natione Hispanus, qui cùm aliquot annis in insulis Philippinis fuisset, indeque bis in Sinas nauigasset, primò quidem anno MDLXXXII. vt Macaënses Lusitanos adduceret ad præstandam Philippo II. Hispaniarum Regi Catholico obedientiam, in quem Henrico Cardinale Rege demortuo, sceptrum Lusitaniæ transierat; iterum posteà, vt profugam cum magnis opibus nauem, quæ Manilâ destinabatur in Nouam Hispaniam, reciperet; vtraque re feliciter è sententiâ confectâ, superatisque quibus multùm iactatus est, tempestatibus & periculis; ad extremùm ab Episcopo & Regiis Præfectis, totâque eâ gente ad Catholicum Regem, & summũ Pontificem Sixtum V. legatus, renauigauit in Europam, acturus de instituẽdâ ratione, quâ patefieret aditus ad Regem Sinarum, vt semen fidei in vastissimo illo Regno spargere liceret. Verùm tam eximiæ legationis nullus tandem effectus apparuit. Is Romæ cùm esset,

Multa de Sinis, pleniùs & integriùs (quare veriùs) quàm qui ante ipsum, voce scriptisque reliquit, ex quo Posseuinus sua locupletauit, vt ipse testatur in Biblioth. select. l. 9. c. 8. seu iuxtà editionem Coloniensem c. 25. Edidit etiam vt ipse Posseuinus refert in Apparatu Sacro,

Conciones Latinas per totum annum, primò in Hispaniis, posteà Coloniæ impressas. Reliquit etiam

Tractatum de iustitiâ tituli Regum Hispaniæ ad insulas Philippinas. Hispanicè, qui nondum vidit lucem.

Is cùm esset ab Toletanâ Prouinciâ electus qui cum Prouinciali iret ad Congregationem Generalem, obiit Compluti 27. Maij 1593.

ALPHONSVS DE SANDOVAL, origine Hispanus, sed Limæ in Peruuio natus,

Vitam S. Francisci Xauerij & gesta à Patribus Societatis Iesu in Indiâ, quæ Ioannes Lucena scripsit Lusitanicè, in Hispanicum ipse conuertit anno MDCXIX. Item edidit in lucem

De naturâ, politicâ sacrâ & profanâ, moribus, ritibus, disciplinâ, & Catechismo Euangelico omnium Aethiopum. Hispanicè MDCXXVII.

De instaurandâ Aethiopum salute, opus egregium.

ALPHONSVS VAGNONIVS, natione Italus, è Subalpinis, seu vt hodie vocant, Pedemontio; is cùm studio salutis hominum nauigasset ad Indos, ineunte seculo XVII. missu P. Alexandri Valignani penetrauit ad Sinas, & cùm gentis idioma probè didicisset, multos in Christi ouile adduxit; vnum præsertim, quo nullus antè maioris auctoritatis ad Ecclesiã sese adiunxerat, terũ Mathematicarũ; quibus impensè capiebatur, escâ obiectâ, ita deuinxit, vt ad Baptismum etiã pertraxerit. Demum sub annum MDCXX. Nanchino gloriosâ pro Christo ignominiâ eiectus Macaum concessit, vnde mox iterum contemptis periculis in Regni interiora se penetrauit, multisque Prouinciis suâ prædicatione lumen Euangelij intulit. Hæc ad annum vsque XXIV. comperta habeo; sitne superstes adhuc, an fato functus, ignoro. Scripsit

Annuas litteras è Sinis anni MDCXVIII.

Tractatus IV. *de Deo, De animâ immortali, De peccato Originali, de Verbi Incarnatione*, linguâ Sinensi, adiecit volumini de doctrinâ Christianâ P. Matthæi Riccij. Edidit eadem linguâ

Doctrinam Christianam:

Vitas Sanctorum.

De IV. Nouissimis.

De Consolatione.

De Memoriâ artificiali.

ALVARVS ARIAS, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, à puero in Societatem cooptatus, in eâ Philosophiæ ac Theologiæ spatia confecit; Domum Probationis Montellanam, & Hispalensem, Cordubense item Collegium rexit & Prouinciam Bæticam administrauit; nunc Romæ degit Assistens Hispaniæ, supremæ Inquisitionis Censor, seu, vt appellant, Qualificator in Hispaniâ iam olim designatus. Scripsit

C 1.

Contractam spiritualem hominis ad Deum. Hispanicè.

Concionem pro Edicto Inquisitorum de Librorum Expurgatorio euulgando. Latinè verò, sed suppresso, vt reor, nomine, duo opuscula, mole exigua, sed prorsus egregia;

Encomia Beatissimæ Virginis ex sacrâ Scripturâ & sanctis Patribus deprompta, cum eorumdem citationibus, excusa primùm Hispali, recusa Viennæ MDCXXXII. typis Michaëlis Rictij.

Encomia similia sacrosanctæ Eucharistiæ, excusa Hispali vnà cum prioribus.

Meditationes ad S. Ignatij exercitia scripsit in vsũ Tironum, quæ tamen editæ non sunt.

ALVARVS LVPVS, natione Lusitanus, patriâ ex oppido Villareal, Orator eximius, Poëta excellens, & qui multos annos erudiendæ iuuentuti,& ad humanitatem informandæ impendit; quique Artium, quem vocant, cursum confecit in Eborensi Academiâ. Reddidit Lusitanicè

Martyrologium Romanum. Scripsit etiam,

Historiam Prouinciæ Lusitaniæ Societatis nostræ: quam pertexuit, & ad finem perduxit, & Conimbricæ relicto mortalitatis ergastulo, ad feliciorem vitam transiuit anno salutis MDCVIII. absoluerat annos vitæ LVII. Societatis XLII. in quâ vota quatuor nuncupauerat. Rectorem in Portuensi Collegio egerat. Corpore fuit ferè semper infirmo, sed animi viribus pollebat: insignia enim habuit virtutum ornamenta, ex quibus animi tranquillitas, mansuetudo, lenitas maximè commendantur.

ALVARVS SEMEDVS, natione Lusitanus, in Sinarũ Regno strenuam operam Ecclesiæ Dei nauauit, hodieque nauat, nominatim ex eo per gloriosam ignominiam pro Christo proscriptus circa annum MDCXX. Macai substitit, donec oblatâ commoditate, mutato nomine se illuc iterum insinuauit: is nunc in Europâ à Sinensi Missione Procurator electus versatur, propediem cum Sociorum delectibus eò renauigaturus. Edidit

Annuas litteras è Sinis annorum MDCXXII. & MDCXXIII.

Relationem de propagatione Ecclesiæ in Regno Sinarum, & aliis eiusdem Regni rebus. Madridij MDCXLI. Habet sub manibus

Duplex Dictionarium longè exactissimum, alterum Sinico-Lusitanicum, alterum Lusitano-Sinicum.

AMBROSIVS DE PENNALOSA, natione Hispanus, patriâ Mondeiarensis, SS. Theologiæ Doctor, eiusque in Hispaniâ primùm, deinde in Austriâ Professor in Academiâ Viennensi; Philippi IV. Hispaniarum Regis Catholici, eiusque sororis Mariæ Hungarorum & Bohemorum Reginæ, nunc autem Imperatricis, Concionator. Edidit librum hoc titulo

Opus egregium De Christi, & Spiritus sancti Diuinitate; nec non SS. Trinitatis mysterio; contra Iudæos, Photinum, Socinum, Enjedinum, aliosque veteres ac nouos Arianos. Viennæ Austriæ apud Matthæum Formicam MDCXXXV.

AMBROSIVS WELTHERVS, seu IOANNES AMBROSIVS, natione Germanus, circa annum MDLXXXII. in Liuoniam è superiore Germaniâ accersitus, eo Religionis orthodoxæ vel tuendæ, vel propagandæ studio, ad illam partem, quæ Esthonia dicitur, eoq; animorũ fructu versatus est, vt æterna virtutis suæ vestigia apud illã gentẽ impresserit. Cùm enim summo labore regionis linguam alioquin perdifficilem comprehendisset, nihil prius aut potius habuit, quàm populis illis barbarie incultis, & maximâ rerum Diuinarum ignorantiâ laborantibus, quà publicè, quà priuatim cælestem doctrinam instillare. Quibus in occupationibus cùm duodeuiginti annos indefessus posuisset, hoc à Deo præmium accepit; vt *Christi Confessor* in Hæreticorum manus delatus euaderet. Nam die V. Ianuarij anni post Christum natum MDCI. Carolus Sudermaniæ Dux, patruus Sigismundi Regis Poloniæ, cùm Regnum Sueciæ per summam iniuriam inuasisset, arma quoque in Liuoniam intulit, & Derpatum vrbem proditione occupauit. Septẽ tum ibi versabantur de Societate, & in iis Ambrosius noster: hos Carolus ad se vocatos, probris & conuiciis primùm excepit; deinde in Catholica dogmata, & Christi Vicarium stomachabundè inuectus, distractâque omni eorum supellectile sacrâ ac profanâ, vni è suis Christophoro Sommerio, viro in nostros atrocissimo, contradidit. Is post alias vexationes, in angustum conclaue omnes compegit, exutos libris, vestibus, lectis, cibi etiam & potus expertes, nisi per hominem Moscum Sommerij famulum Deus subuenisset: sannis deinde ac ludibriis malè habitos, omnibus proposuit deridendos. Sex ferè mensibus acerbè tractati, Riualiam abducti sunt, plaustris vecti trahentibus bobus, manus reuincti; atque inde ineptâ naui in Finlandiam, demum Stocholmiam vrbem Sueciæ Regiam transmissi sunt. In arctam custodiam dati, sexcentis afflicti incommodis, pædore demum carceris peste vulgatâ quatuor eorum absumpti sunt. Tres reliqui, & in iis Ambrosius, industriâ vtendum censuerunt, tum ad vitæ necessaria quærenda, tum ad placandos conciliandosque animos Præfectorum. Igitur alius coquum agere; alius Magistrum, docereque litteras Sueticas Præfecti liberos instituit, totoque biennio perrexit. Ambrosius in summâ illâ rerum omnium inopiâ & egestate, detritas & laceras Sociorum vestes reficere, calceamenta consuere, eorum nuditatem omni ope tegere, solatioque afflictis esse studuit. Ille barbaros Hæreticorum mores & inhumanitatem suauitate ingenij emollire, auersos animos cùm aliis officiorum generibus, tum præcipuè horologiorum Sciotericorum fabricatione sibi Sociisque conciliare. Interim de commutatione capti-

captiuorum agi cœptum est, & Nostri Calmariam Suetiæ ciuitatem, vincti quidem, sed ad spem libertatis euocati. Sed eâ tractatione in irritum lapsâ Eskelstonum retracti sunt, & Patres diu ac noctu coronam ferream sexdecim pondo, geminis altrinsecus cornibus è ferro benè altis instructis gestare coacti sunt totum semestre. Tandem aliis atque aliis calamitatibus exerciti, inediam, frigora, pluuias, niues, ceterasque cæli ac maris iniurias, toto quinquennio perpessi, per Septembrem anni MDCV. factâ permutatione, in libertatem vindicati sunt. Ambrosius Brunsbergam Prussiæ vrbem à suis Moderatoribus missus, licet ærumnis & miseriâ confectus, fessâque iam ætate esset, maiorem tamen diei partem animorum saluti, per Confessionis,& Catecheseos exercitium impēdebat; quod supererat otij, in cælestium rerum contemplatione, propriique animi cultu consumebat. Et quoniam nimis angustus hic virtuti suæ campus videbatur, precibus apud Præsides egit, vt liceret sibi reliquias gentis Esthonicæ decennali bello afflictæ repetere, & pristina caritatis officia cum illis exercere. Sed nimirùm Deo aliud placuit, militemque suum in optimâ istâ cogitatione versantem, ad stipendium capiendum euocauit, Brunsbergæ anno salutis MDCX. Is ne viuens tantùm sed & fato functus, quà liceret, genti Esthonicæ prospiceret, Sociisque laborem in eo nouali colendo minueret,

Pios aliquot libellos, qui Concionatoribus, & Confessariis vsui essent, *in Esthonicam linguam*, quæ propter orationis genus minutum & fractum ex difficillimis earum regionum est, *transtulit*; cuius in Liuoniâ vsus est.

ANDREAS ÆGIDIANVS, natione Belga, patriâ Gandensis, Rhetoricam Gandaui cum laude docuit, posteà in Indiam Occidentalem Religionis propagandæ studio profectus, sanctis laboribus fractus ibidem in Domino obdormiuit, in Peruuio anno MDCXX.

Panegyricum Heroico carmine Carolo Masio V. Gandensium Episcopo scriptum typis Manilij vulgauit.

ANDREAS ARZET, natione Germanus, patriâ Constantiensis, edidit opusculum hac inscriptione:

Clauis Mathematica, quâ ad recondita totius Matheseos penetralia primus aperitur aditus, per vsitatiores demonstrationes, quas *ex Euclidis sex prioribus Elementorum libris* selegit, & faciliorem ad captum accōmodauit. Oeniponti apud Danielem Agricolam MDCXXXIV.

ANDREAS ATIENÇA, natione Hispanus, ex oppido Zehehin diœcesis Carthaginensis, Cōpluti iuuenis absoluto Philosophiæ cursu Societati adscriptus est. In eâ diu litteras humaniores professus, cōcionatus, aliisq; instituti nostri muneribus perfūctus subsecivis horis elucubrauit

Commentarios in Epistolam Pauli ad Galatas, quos habet prælo destinatos, vti & quædam alia tum solutâ, tùm ligatâ oratione conscripta. Viuit adhuc, plenus dierum, propè octogenarius in Bæticâ Prouinciâ.

ANDREAS BLANCVS, natione Italus, patriâ Genuensis, Philosophiam professus. Edidit

Epigrammatum lib. VI. Mediolani MDCXXXV. in 8. Typis Philippi Ghisulphij.

ANDREAS DE BOEYE, natione Belga, patriâ Furnensis; Bergis sancti Winoci bis Rector, Collegium annis VIII. gubernauit; Dunkercanam Residentiam sesquianno; Mechlimiense Collegium pro Rectore vno anno. Est adhuc in viuis septuagenario maior. Scripsit linguâ Flandrorum vernaculâ

Vitas Sanctorum coniugatorum, qui in matrimonio virtutibus illustres vixerunt. Antuerpiæ typis Ioannis Cnobbarij MDCXXXI. Item

Gloriam magnorum Patriarcharum Ioachimi & Annæ, Antuerpiæ typis Gerardi Wolschatij MDCXXXVI. Habet prælo paratas, iamque approbatas,

Vitas Sanctorum, & aliorum illustrium hominum veteris testamenti, ab Adam & Eua *vsque ad Ioachim & Annam*, Belgico idiomate. Transtulit è Latinâ linguâ in Belgicam

Exercitia S. P. N. Ignatij, typis Henrici Aertsenij, & *Iter P. Marcelli Mastrilli in Indiam.*

Ex Hispanicâ verò sequentia opuscula P. Ioannis Eusebij Nierembergij,

Vitam diuinam, typis Aertsenij MDCXL. iterumque iam recuditur

De amore IESV,

De amore MARIÆ, ibidem MDCXLI. Habet sub prælo in officinâ Cnobbarianâ Antuerpiæ,

Martyrologium Romanū auctoritate Vrbani VIII. recognitum, versum in linguam Belgicam.

ANDREAS BRVNNER, natione Germanus, patriâ Oeno-Halensis, penè puer, vix expleto anno XVI. venit ad Societatem, in quâ anno MDCXXIII. quatuor vota professus est. Ab Gustauo Adolpho Suecorum Rege, cùm is Monachium mulctâ impositâ desereret, inter obsides abductus, aspera multa perpessus est; nec eam captiuitatem priùs euasit, quàm Ferdinando III. Hungariæ & Bohemiæ Rege ad Norlingam victoriâ de hostibus an. MDCXXXIV. potito res Christiana, & Romanum Imperium respirauit. Viuit adhuc, vir præter egregium concionandi talentum, Humaniorum litterarum, Antiquitatis præsertim & Historiæ peritissimus. Scripsit

Annales virtutis & fortunæ Boiorum, partibus III. quarum prima complectitur historiam gentis Boiorum, ab anno ante Christum DC. vsque ad annum à Christo nato DCCLXXXVIII. Impressa Monachij formis Cornelij Leysserij MDCXXVI. Altera pars prosequitur vsque ad annum MLXX. impressa iisdem typis MDCXXIX. Tertia vsque ad annum MCCCXIV. Ibidem

MDCXXXVII. in 8. Edidit suppresso nomine insigne opus, & multis modis vtile Latinè & Germanicè hoc titulo:

Fasti Mariani cum illustrium Diuorum Imaginibus & Elogiis in singulos anni menses, diesq; SS. natales distributi. Monachij apud Cornelium Leysserum MDCXXX. & Antuerpiæ sine Imaginibus apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXIII. in 16. Item sub nomine Collegij Monachiensis publicauit

Nabuchodonosor in Theatrum productum in nuptiis Serenissimi Maximiliani Bauariæ Septemuiri, & Serenissimæ Mariæ Annæ Austriacæ, Ferdinandi II. Imperatoris filiæ MDCXXXV.

Excubias Tutelares, Serenißimi Principis Ferdinandi Mariæ Francisci Ignatij VVolffgangi Bauariæ Ducis cunis appositas, Monachij typis Cornelij Leysserij MDCXXXVII. Huic operi suum ipse nomen adscribit; continet autem breuiarium vitæ LX. Ducum Baoiariæ.

ANDREAS COBAVIVS, gente Carniolus, domo Kirchamensis, annos natus XIX, Societatem ingressus est; in eâ Rhetoricam docuit, & Mathesin Græcij Styrorum, in vtrâque facultate præstans inprimis. Quatuor vota professus est die XXIV. Augusti anno MDCXXIX. Rexit Collegium Iudenburgense. Vertit ex Italico in Latinum

Vitam B. Ioannis Dei Fundatoris Fratrum Misericordiæ, quæ tacito eius nomine prodiit.

ANDREAS EVDÆMONIOANNES, natione Græcus, patriâ Cydonius è Cretâ insulâ maris Ægæi, ducto ex Imperatoriâ Palæologorum familiâ sanguine, à primâ ætate in Italiâ ac Romæ præsertim educatus, ibique non humanioribus modò, sed diuinis etiam litteris institutus, Societatem in flore ætatis amplexus est: in quâ Romæ primùm Philosophiam, deinde Patauij Theologiam publicè cum laude professus est, linguæ vtriusque iuxtà peritus, ac Theologus egregius, summâ & ingenij acrimoniâ, & iudicij præstantiâ præditus, multiplici diuinarum humanarumque rerum eruditione instructus, S. D. N. Vrbano VIII. Pontifici Maximo carus fuit in paucis, à quo Græcorum in Vrbe Collegio, cùm id Societati restitutum esset, præpositus Rector fuit: ab eodem in sacro tribunali sanctæ Inquisitionis Censor, seu Qualificator, institutus est: ab eodem missus in Galliam est cum Eminentissimo nepote suo Francisco Cardinali Barberino Legato ad Regem Christianissimum, vt illi pro Theologo adesset; quo in itinere multa incommoda perpessus, quæ grauiorem eius ætatem, & vires alioquin attritas penitùs confecerunt: vnde vix redux ad Vrbem piè demortuus est, die XXIV. Decembris anni Iubilæi MDCXXV. postquàm in Societatem venit XLIII. Edidit

Castigationem Lamberti Danæi, Caluiniani Ministri, pro Cardinalis Bellarmini Controuersiis, Ingolstadij apud Andream Angermairiũ MDCV.

De AntiChristo lib. III. aduersùs Robertum Abbatum Anglum Oxoniensem. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCIX. in 4.

Epistolam monitoriam ad Ioannem Barclaium, quę tum alibi extat, tum etiam in tomo VII. operum Card. Bellarmini editionis Coloniensis anni MDCXVII. pag. 998.

Apologiam pro R. P. Henrico Garneto Anglo, Sacerdote Societatis Iesu, ad actionem proditoriam Edouardi Coqui. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCX.

Confutationem Anticotoni, quâ respondetur calumniis, ex occasione cædis Christianissimi Regis Franciæ, & sententiâ Marianæ, ab Anonymo quodam in P. Petrum Cotonum & Socios eius congestis. Moguntiæ excudebat Reinhardus Eltz MDCXI.

Castigationem Apocalypsis Apocalypseos Thomæ Brightmanni Angli. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXI.

Parallelum Torti & Tortoris eius L. Cicestrensis, siue Responsionem ad Torturam Torti, pro Illustrissimo Cardinali Bellarmino. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXI.

Responsionem ad Epistolam Isaaci Casauboni. Ibid. MDCXII.

Responsionem ad caput IV. primæ exercitationis Isaaci Casauboni. & ad Antilogiam Roberti Abbatis aduersùs Apologiam P. Garneti. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXV.

Refutationem Exercitationum Isaaci Casauboni, libr. II. Coloniæ MDCXVII.

Epistolam ad Amicum Gallum, super dissertatione Politicâ Leidgresseri. Ibid. MDCXIII. in 8.

Extat etiam, *Narratio de pio obitu Roberti Cardinalis Bellarmini,* excerpta ex litteris Eudæmonioannis. Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXXI.

ANDREAS FRVSIVS, natione Gallus, patriâ Carnutensis, cùm maturâ iam esset ætate, atque Encyclopędiam siue omnium disciplinarum orbem absoluisset, Romæ anno salutis MDXLI. Societatem nostram amplexus est. Inde Patauium recolendæ Theologiæ gratiâ missus, eius persoluto curriculo Romam reuersus, S. Ignatio præstitit aliquantùm operam ab Epistolis, aliaque Societatis munia, tum ibi tum Florentiæ, vbi Epistolam priorem S. Petri publicè explanauit, deinde in Monte-Politiano, demum in Siciliâ Messanæ & Pactis cum laude exercuit. Venetiis præclarum Ecclesiæ Societatisque operarium Ioannem Baptistam Elianum, Christi Confessorem egregium, addidit. Messanæ Græcas Litteras primus docuit; Romæ sacras Litteras interpretatus est. Demum cùm Collegio Germanico Rector præesset, non multò post S. Ignatium, Romæ anno salutis MDLVI. ad VII. Calend. Nouembris longâ tabe confectus è carnis mortalis ergastulo ad cælestẽ patriam cõmigrauit. Pridie eius diei, cùm Sacrum spectaret,

ret, & ea verba ex Euangelio recitarentur, *Omne debitum dimisi tibi*, ſenſu quodam intimo ſuauiſſimæ fiduciæ, tamquàm ea ſibi mox migraturo dixiſſet Dominus, perfuſus eſt. Vir fuit non minùs vitæ probitate, quàm doctrinæ laude ſpectatiſſimus, adeò vt illum S. Ignatius, atque alij noti, Angelo ſimillimum iudicarent. Trium linguarum principum Latinæ, Græcæ, Hebraicæ fuit peritiſſimus; Medicinæ, Iuriſprudentiæ, Theologiæ cognitione inſignis, Mathematicis ſcientiis inſtructus, præſtans Muſicus, præclarus Orator, Poëta ſummus, & in ſcribendo carmine tum iudicij acerrimi, tum miræ facundiæ; omnino ad elegantem, caſtam, ſuauem, vrbanamque poëſim natus. Fundebat verſus ex tempore, elegantes, doctos, & peracutos, de quocumque propoſito argumento, quos, cùm voluiſſet, ſic numeris temperabat, vt longo ſpatio colloquentes falleret, nec verſus eſſe, niſi qui accuratiùs animum intendiſſet, animaduerteret. Eloquētia illi non tā erat ſublimis & fucata, quàm terſa, & facilis, copioſa, & minimè quæſita.

Exercitia Spiritualia S. Ignatij ex Hiſpanico Latinè interpretatus eſt, iſque primus Societatis liber ex eâ verſione typis impreſſus eſt, vt Auctor eſt Nicolaus Orlandinus Hiſt. Soc. Ieſu l. 8. n. 2. Idem ibidem l. 16. n. 90. refert edidiſſe illum, non diu antè quàm obiret, ſed tacito nomine,

Opuſcula duo, alterum *De verborum & rerum copiâ*; alterum *Summam Latinæ Syntaxeos*, in vſum adoleſcentum, vtrumque laborioſum magis quàm ſpecioſum, dilucido & breui carmine, Romæ MDLVI. & Viennæ Auſtriæ MDLXI. Antuerpiæ MDLXXIV. Edidit inſuper

Theſes collectas *ex interpretatione libri Geneſeos*, quem Romæ expoſuit in Collegio Societatis Ieſu. Item

Aſſertiones Theologicas, tum ad Primam partem D. Thomæ Aquinatis ſpectantes; tum verò ad omnes libros veteris ac noui Teſtamenti. Romæ apud Antonium Bladum MDLIV.

Martialem, & alios nonnullos Poëtas Ethnicos laſciuos repurgauit, vt legi ab adoleſcentibus ſine noxâ poſſint: nomen tamen ſuum reticuit. Excuſus eſt Martialis Romæ in ædibus Societatis Ieſu MDLVIII. in 8. Lugduni apud Abraham Cloquemin MDXCVIII. in 16.

Multa ſucciſiuis horis, velut aliud agens, oratione adſtrictâ numeris compoſuit, in quibus maximum elucet ingenium, & mira eruditio. In iis eſt benè prolixa & ſupra mille verſuum

Echo de Eccleſiæ calamitatibus, admiranda.

De Agno Dei, Carmen Elegiacum.

Epigrammata in Hæreticos arguta & docta, quæ prodierunt in lucem typis excuſa Coloniæ apud Godefridum Campenſem MDLXXXII. & apud Ioachimum Trognæſium Antuerpiæ; Lugduni quoque apud Ioannem Pilehette, & Turnonij apud Claudium Michaëlem, vbi adiunctus eſt perelegans eiuſdem

Tractatus de ſimplicitate, ad P. Paſchaſium Broëtum, ſimplicitatis Chriſtianæ amantiſſimum.

ANDREAS GVALDANIVS, ortu Caſtellanus, Conimbricæ anno MDLV. in Societatem ingreſſus, fuit Andreæ Ouiedi Æthiopiæ Patriarchæ itinerum ac laborum, dum ille vixit, ſocius & conſors; cum quo iam tum ab anno MDLVII. in eam Prouinciam ex Indiâ nauigauit. Vir fuit antiquæ ſimplicitatis, & ſpectatæ virtutis, vt de eo paſſim vſurparetur illud Seruatoris de Nathanaële, *Ecce verè Iſraelita, in quo dolus non eſt.* Cùm ſummo iuuandi Abaſſinos deſiderio æſtuaret, ſimulatque ea loca attigit, ingenti conatu ad perdiſcendum gentis idioma applicuit animum; illudque, ſine doctore, ſemeſtri adeò calluit, vt aptè loqueretur, ſcriberetque. Qualis eius vita fuerit, quantis ærumnis exercita, &, quod conſectarium eſt, quantis nobilitata virtutibus, ex Andreæ Patriarchæ actis, cui, dum vixit, adhæſit indiuiduus, cognoſci poteſt. Illi ſuperſtes nihil ab incepto deflexit; adeoque vel ipſi Schiſmatici confeſſi ſunt, ad inſignem quemdam gradum ſanctitatis euectum fuiſſe; tamque plenam eum rectè factis, & viro dignā Apoſtolico vitam duxiſſe, vt eam admirari quidem poſſent, ſatis explicare non poſſent. Mors illi pro Chriſto glorioſa ſic contigit. Præpoſiti ſui iuſſu Mazuam petens, quæ vrbs eſt ad Erythræum littus modicæ inſulæ impoſita, Turcicæ poteſtatis, in Turcas incidit; quibus ex indumento, quòd Sacerdos eſſet Chriſtianus, proditus, vnà cum Luſitano alio, quem habebat itineris comitem, nullâ aliâ de cauſsâ barbarorum telis confoſſus, viam & vitam felici exitu abſoluit. Quo id anno vel die contigerit, non habeo exploratum; ſubductis tamen temporum rationibus circà annum MDXC. factum videtur: ſed Petrus Paës noſter in Hiſtoriâ Æthiopiæ MS. L. III. C. XII. refert ad annum MDLXII. aitq; primum Sociorum Patriarchæ obiiſſe, quem ceteri alioqui Scriptores ſuperſtitem Patriarchæ fuiſſe aiunt, & tertio loco inter quinque ſuperſtites Socios occubuiſſe.

Multa ad fidei inſtitutionem, & controuerſias cum Schiſmaticis Abaſſinis decidendas ſpectantia, tranſtulit in Aethiopicum ſermonem, quæ & Catholicis ad conſeruandam fidem, ſectandamque pietatem, & hæreticis ad errores pellendos vſui fuêre.

ANDREAS LVCAS, natione Hiſpanus, patriâ Granatenſis, Eccleſiaſtes egregius, ſacras Litteras in Collegio S. Pauli Granatæ hodieque profitetur. Edidit Hiſpanicè

Vitam S. P. N. Ignatij locupletatam anno MDCXXXIII.

Habet præ manibus

Commentarios in Iſaiam Prophetam.

ANDREAS LVISIVS, natione Luſitanus, patriâ Eborenſis, anno MDXC. ætatis XXV. Societati adſcriptus, habet ſub manu Cenſorum

ſorum, niſi etiam prælum iam ſint experti,

Tomos II. quorum argumentum eſt, *Moyſes, Aulicus, Orator, Paſtor.*

Andreas Metsch, natione Germanus, patriâ Niſſenſis, edidit in lucem Germanicè

Concionem funebrem, quam Niſſæ Sileſiorum habuit anno MDCXXV. *in exequiis Sereniſſimi Archiducis Auſtriæ Caroli*, Epiſcopi Vratiſlauienſis, fratris Ferdinandi II. Imperatoris; vnà cum Narratione mortis ipſius Madridij in Hiſpaniâ anno MDCXXIV, obitæ. Niſſæ MDCXXVI.

Andreas Modestinvs, natione Bohemus, è Polonicâ linguâ vertit Bohemicè, atque edidit,

Poſtillam Euangeliorum Iacobi Vietij.

Obiit Pragæ die XIV. Decembris, anno MDCII.

Andreas Moragvez, natione Hiſpanus, patriâ Maioricenſis; vir eximij candoris, complures annos docuit Humaniores litteras; demum Maioricæ obiit. Edidit

Elegiaca poëmatia, culto ſtylo; quæ tamen non vidi. Reliquit etiam poſt ſe

Proſodiam luce dignam, quæ Maioricæ ſeruatur.

Andreas Oviedvs, natione Hiſpanus, patriâ Caſtelianus, ex oppido Illeſcha, quod Toleto Madridioque totidem milliaribus diſtat. Is anno MDXLIII. inſigni iam tum pietate vir, & Toletanæ Eccleſiæ Clericus, Pariſios ſtudiorum cauſſâ ab S. Ignatio miſſus, paulò pòſt inde gliſcentibus armis coactus faceſſere, Louanium conceſſit. Anno inſequente dum Coloniam excurrit vt litteras ab Vrbe perlatas Petro Fabro reddat, in viâ malè à latronibus habitus, viatico & veſtibus exutus, conuiciis & quinque luculentis vulneribus exceptus, ægrè ſe traxit in vrbem, lætus quòd obedientiæ cauſsâ plagas excepiſſet. Non ita multò pòſt in Luſitaniam profectus, Conimbricam XIII. Calendas Maij anni MDXLV. peruenit, vbi virtutum ſuarum ſplendore magna pars fuit, eius inducendæ ad mortificandi ſui ſtudium contentionis, quæ tantoperè diu viguit in illo Collegio, donec ab S. Ignatio certis legibus temperata eſt. Eo ipſo anno Gandienſis Collegij, quod B. Franciſcus Borgia, eius oppidi Dux, inſtituebat, primus ab Ignatio Rector eſt conſtitutus, & annò MDXLIX. Calendis Martiis, nouæ ibi fundatæ Academiæ renuntiatus eſt Rector, & paullò pòſt, ſacro Annuntiationis Angelicæ die, quatuor ſolemnia vota profeſſus. Anno inſequente Romam cum Duce Franciſco contendit; atque inde anno MDLI. ductâ Sociorum coloniâ Neapolitani Collegij habenas primus accepit. Incredibile dictu, quantâ tum ibi, tum Gandiæ ſanctimoniâ ſuis præluxerit; quantos illis ſtimulos ad omnem virtutem addiderit, mirus & corporis domitor, & gloriæ humanæ contemptor. Per ea tempora Ioannes III. inclytus Luſitaniæ Rex à Pontifice Iulio III. poſtulauit, vt Patres aliquot in Æthiopiam de Societate legaret, quo ex numero vnus aliquis deſignaretur regionis Epiſcopus & Patriarcha. Tres ab Ignatio viri ſanctitate doctrinâque præditi nominati ſunt, Ioannes Nonius Barretus, cui mandaretur is honor, Andreas Ouiedus, Melchiorque Carnerius, qui ei eſſent adiutores, & ſi quando eiuſmodi tempus incideret, ſucceſſores. Omnes quidem, ſed Ouiedus imprimis, ad eum nuntiũ ita expauit, vt non induxerit in animũ acquieſcere, donec pro imperio Pontifex cogeret. Euocatus ergo Neapoli, æſtate anni MDLIV. Tibure exactâ, in Luſitaniam ſe contulit, vbi III. Nonas Maij anni MDLV. Epiſcopus Hierapolitanus conſecratus eſt. Ab eâ conſecratione ſtetit tamen in ordine, nec à muneribus prædicandi, confitentibus aſſidendi, aut vllis etiam domeſticis vel abiectiſſimis, diſceſſit. In triclinio cibos accumbentibus apponebat, vt reliqui; coquinæ officia obibat; ſternebat ægrotis lectum, verrebat domum; peregrè aduenientium pedes, idque ſingulari affectu, exemplo Chriſti, abluebat. Dum nauigationem Indicam operitur, rogatus ab Henrico Cardinali Archiepiſcopo Eborenſi, qui ſceptrum poſteriùs tenuit, eam diœceſim, priſcò more pedes, ipſe ſibi miniſter & famulus, inſpexit. Quâ in viſitatione, ſi quando aliàs, eximia dedit omnis ſanctitatis exempla. Tandem anno MDLVI. tertio Cal. Apriles Oliſipone conſcendit, & breuiſſimâ nauigatione vſus, ineunte Septembri Goam tenuit. Hîc inſtitutò grauiſſimorũ virorũ concilio decretũ eſt, vt Patriarcha Goæ ſubſiſteret tantiſper, dum Ouiedus in Æthiopiam profectus, animũ Claudij Imperatoris exploret, quantum propendeat ad vnionem cum Eccleſiâ Romanâ, quod præ ſe tulerat, ineundam. Idibus Februarij anni MDLVII. Goâ ſoluit, & proſperò curſu Arquichum Erythræi littoris portum delatus, inde terreſtri itinere Baroam, vrbem Imperij Abaſſini à mari primam, octauo Cal. Apriles peruenit. Ab Rege Claudio, quem primo quoque tempore adiit, honorificè exceptus, habituſque benignè eſt, donec, quod maximè agebat, vrgere cœpit. Tum verò indignari, fremere, Epiſcopum ab ſe arcere. Impetrauit tamen, vt cum Abaſſinis Doctoribus iuberet ſe de controuerſis fidei capitibus diſputare: quò in certamine cùm illi manifeſtè victi tenerentur, ſtrepitu clamoribuſque Concilium dirimebant. Demum Claudius vehementer indignatus aliquos ſuæ gentis ab Andrea reconciliatos Eccleſiæ, vetuit morte propoſitâ, ne quem ampliùs à paternis inſtitutis auerteret. Ille minas contemnere, mortem in tam luculentâ cauſsâ etiam optare; Deo magis obtemperaturum ſe quàm homini, dictitare. Quibus in rabiem actus Rex, ignominioſis ab ſe verbis Andreã repellit. Sed breui pœnas perfidiæ Deo dedit, à Mahometanis in prælio

prælio anno MDLIX. cæſus. Succeſſit in Regnum Adamas Saquedus frater Claudij, qui liberis carebat, homo ingenio ferox, moribus peſſimus, Catholicæ fidei deſertor, & oppugnator acerrimus. Hic Andream in ſuo mortales iuuandi, atque imbuendi rectâ fide inſtituto perſiſtentem, ſemel iterumque exilio mulctauit; vbi plurimas ærumnas perpeſſus eſt, & egregia patrauit miracula: ſemel iterumque necem ſuâ ipſe manu intentauit, niſi ab Reginâ obiectu corporis prohibitus fuiſſet. Verùm Adamas quoque vltricem Dei manum expertus eſt; anno MDLXII. acie victus à Turcis, & in fugâ Regni titulum ægrè ſuſtinens. Eodem anno iam inclinato diem ſuum Goæ Nonnius Patriarcha obiit, ex quo tempore Ouiedus eum titulum ſuo iure occupauit; perſtititque in Æthiopiâ (quamuis à Pio V. facultatem accepiſſet ad Eccleſiam Iaponiæ tranſeundi) ad annum vſque MDLXXVII. quo menſe Septembri calculi doloribus oppreſſus, & extinctus eſt, cùm per incredibilem animi conſtantiam illuſtriſſimamque ſanctitatem adminiſtraſſet puſillum eius Eccleſiæ gregem temporibus prorſus difficillimis; quâ de re qui plura volet, conſulat Nicolaum Godignum de rebus Abaſſinorum, qui toto libro tertio vitam S.P. Patriarchæ deſcribit, cuius apud eos populos hodieque viget inclyta memoria, domo, quam viuens Fremonæ oppido Regni Tigrani incoluit, in ſacrarium conuersâ. Scripſit vir ſanctiſſimus librum

De Romana Eccleſiæ Primatu, deq́; erroribus Abaſſinorum; idiomate Æthiopico, vt coniectura eſt, tranſlatum.

Multa item ex aliis linguis in Aethiopicam, ſeu Abaßinam, tranſtulit, apta firmandis Catholicis, & Schiſmaticis reducendis. Scripſit item

Duas Epiſtolas annis MDLXVI. & MDLXVIII. quas refert Ferdinandus Guerrerius.

ANDREAS PEREZ, natione Hiſpanus, Collegij Mexicani Rector, edidit Hiſpanicè

Epiſtolam de morte & virtutibus P. Ioannis de Ledeſma, qui obiit anno MDCXXXVII.

ANDREAS PEVERNAGE, natione Belga, domo Antuerpienſis, ſed Cortraci natus, Gandaui Concionator & Rector fuit, ibique die XXVII. Octobris anno MDXXVI. è vitâ diſceſſit. Edidit

Epiſtolam controuerſam contra quemdam Hæreſeos Miniſtrum.

Libellum item *de Immaculatâ B. Virginis* MARIÆ *Conceptione*; quem ad celebrandam magis, ac frequentandam ſacrarum B. Virginis ſtationum ac proceſſionum, à ſe per vrbis Gandenſis plateas inſtitutarum, pietatem, diſtribuere ſolebat.

ANDREAS PINTVS, natione Luſitanus, patriâ Vliſſiponenſis, concionibus ætatem ſuam, etiãnum florentem, exercet. Scripſit

Commentaria in Cantica, tom.

ANDREAS RENTIVS, natione Græcus, è Chio inſulâ, tranſtulit in ſermonem Græcum vernaculum

Ducem peccatorum Ludouici Granatenſis, Romæ typis Sacræ Congregationis de propagandâ fide MDCXXVIII. in 12.

ANDREAS ROSENVVALD, natione Prutenus, ingreſſus in Societatem anno MDCXX. Edidit ſub nomine Ioannis Zercovvicz,

Lauream Academicam Sereniſſimo VVladiſlao Poloniæ Regi, Carmine Lyrico. Vilnæ MDCXXXIII.

ANDREAS SCHOTTVS, natione Belga, domo Antuerpiâ; natus annô ſalutis MDLII. pridie Idus Septembris. Puer Louanij Philoſophiæ Peripateticæ in Caſtrenſi Gymnaſio operam dedit, & Rhetoricas præceptiones in eodem tradidit. Anno MDLXXVI. direptâ, ac fœdatâ ferro flammiſque Antuerpiâ, Duacum venit, & in familiâ vixit Philippi Lanoij Turquoini Toparchæ. Duaco Lutetiam conceſſit, & in doctorum hominum, atque ingeniorum celebritate vixit, in familiam adſcitus Augerij Buſbequij, Ferdinandi & Maximiliani II. Cæſarum apud Solimanũ Turcarum Imperatorem quondam Legati; cui fuit à ſtudiis noſter Schottus. Biennio lapſo in Hiſpanias à parente miſſus, hæſit primùm Madriti, & Compluti; vnde Toletum poſt octo menſes progreſſus eſt anno MDLXXX. & ſuperatis competitoribus, Græcarum litterarum cathedram in Academiâ obtinuit, vocatus in familiam à Gaſpare Quiroga eius vrbis Archiepiſcopo & Cardinale, cui triennium adhæſit. Cùm enim anno MDLXXXIV. Petrus Cerbina Epiſcopus Turiaſonenſis Cæſarauguſtanam Academiam inſtaurandam ſumpſiſſet; inter ceteros doctrinâ claros, Schottum etiam Toleto euocauit, qui Eloquentiam ibi, linguam Græcam, Hiſtoriam Romanam docuit. Præerat tunc Eccleſiæ Tarraconenſi Archiepiſcopus Antonius Auguſtinus, vir eruditiſſimus; à quo inuitatus Schottus, honorificè habitus eſt duos ipſos annos, communicatis cum ipſo ſtudiis. Hic cùm accepiſſet Antuerpiam à Parmenſi Duce Alexãdro Farneſio, Regiarum in Belgio copiarum Imperatore, arctâ obſidione premi, voti religione ſe adſtrinxit Societatem Ieſu ingreſſurum, ſi cariſſimam patriam cum Deo, ac Rege ſuo, cumque Eccleſiâ Catholicâ in gratiam redire cõtingeret. Mox deditâ Antuerpiâ, reum ſe voti faſſus, poſtridie Nonas Aprilis anno MDLXXXVI. ipſo Paſchatis feſto, ex ædibus Archiepiſcopi in Societatem commigrauit, natus annos XXXIV. Artium iam tum Magiſter, & ſacris Cæſarauguſtæ initiatus; in quâ ipsâ vrbe, religioſæ vitæ Tirocinium poſuit. Valentiæ Edetanorum deinde ſacra ſtudia tractauit; docuitque Socios Gandiæ primùm, tum etiam Moderatorum imperio vocatus in Italiam, Romæ artem Oratoriam poſt Franciſcum Bencium, triennio. Quo exacto, in patriam poſtliminiò rediit. Virtute ob

ob candorem animi & bonitatem ac mansuetudinem naturæ, quam religiosâ modestiâ ac comitate exornauerat, ipsis etiam fidei hostibus carus, & in pretio ac veneratione; quorum laudes Schotto dictæ, scriptæque, passim in ore & manibus sunt. Heroës etiam non secularis dumtaxat dignitatis viri; sed & Ecclesiæ Principes, Schottum vnicè coluerunt. Ipse etiam Vrbanus VIII. Pontifex Opt. Max. Schottum extremis vitæ diebus per Cardinalem Nepotem Franciscum Barberinum, litteris datis, magnâ beneuolentię & amoris testificatione, peramanter salutari à se voluit. Senex deuexâ ætate, multis anteactæ vitæ laboribus fractus, tamen adeò indefesso ardore, tam assiduâ & infractâ constantiâ, legendo, scribendoque, ac libris euoluendis incumbebat, vt vix integer, & nouâ scientiæ siti æstuans iuuenis, decrepiti senis vestigia assequi potuisset. Imò generosus ille litterariæ palæstræ Athleta, in eo stadio, quod puer percurrerat, senex mori voluit. Postremis enim vitæ mensibus, prouinciam docendi nostros iuuenes Græcas litteras in Collegio auidè ambiuit, & obtentam à sanctâ Obedientiâ præclarè magnis animis gessit, incredibili omnium, ob rarum exemplum, plausu; donec dysuriâ priùs, ac deinde ischuriâ oppressus, à docendi laboribus ad patientię scholam in valetudinarium Domus Professæ reductus, animam placidissimè, vt vixerat, Deo reddidit, decimo morbi die, qui fuit XXIII. Ianuarij anni MDCXXIX. fatalis Societati Flandrobelgicæ, sublatis è solâ Domo Professâ Antuerpiensi quatuor eximiis Scriptoribus, Andrea Schotto, Adriano Mangotio, Carolo Scribani, & Heriberto Rosvveydo. Scripsit

Commentarium in Auctorem de Viris illustribus Vrbis Romæ: editum Duaci anno MDLXXXII in 4.

Notas in Sexti Aurelij Victoris Historiam Augustam, à se erutam, eiusq; à Cæsare Augusto, ad Theodosium Imperatorem epitomen, cum scholiis, Antuerpiæ typis Plantinianis anno MDLXXIX. in 8.

Pomponium Melam, de situ Orbis, post Hermolaum & Pintianum, *Spicilegio auxit, & Parallelis* eorum quæ *Mela ex Herodoto* descripsit. Iisdem typis MDLXXXII. in 4.

Laudationem funebrem V. CL. Antonij Augustini Archiepiscopi Tarraconensis. Apud Raphelengium MDLXXXVI.

Vitam B. Francisci Borgiæ Societatis Iesu Præpositi Generalis III. ex Hispanico Petri Ribadeneiræ Latinè fecit, quæ primò Romæ in lucem prodiit è prælo Aloysij Zannetti anno MDXCVI. deinde Coloniæ typis Arnoldi Mylij MDCIII. & priùs Antuerpiæ typis Ioachimi Trognæsij MDXCVIII. additis variis *B. Francisci Borgiæ Opusculis, & libello de ratione concionandi, seu prædicatione Euangelicâ*, à se interpretato. Vulgauit etiam

Compendium Vitæ eiusdem Francisci Borgiæ à Virgilio Cepario Italicè scriptum, à se Latinè redditum. Coloniæ apud Birckmannum MDCXXV.

Vitam Alphonsi Salmeronis vnius è decem primis S. Ignatij Loyolæ sociis à Petro Ribadeneira Hispanicè, à se Latinè conscriptam, præfixit eiusdem Salmeronis Operibus, cùm ea primùm in Hispaniâ vulgaret anno MDXCVII. quæ posteà prodiit Coloniæ typis Mylij MDCIV. & Francofurti typis Claudij Marnij MDCVIII. insertâ Bibliothecæ Hispaniæ.

Vitam Iacobi Laynis Præpositi Generalis II. Societatis Iesu, ex Hispanicâ item Ribadeneiræ Latinam fecit. Coloniæ typis Arnoldi Mylij MDCIV. adiectâ rursum vitâ Salmeronis.

Africani & Origenis Epistolas ἀμοιβαίας de Historiâ Susannæ à Schotto prodiisse Augustæ Vindelicorum MDCII. refert Posseuinus in Appar. Sacr. vbi de Africano agit.

Notas vberiores in Senecæ Rhetoris Suasorias & Controuersias, expletis Græcis lacunis, apud Commelianos MDCIII. & Parisiis MDCVI. fol.

Vitas comparatas Aristotelis & Demosthenis, Olympiadibus ac Præturis Atheniensium digestas, Augustæ Vindelicorum apud Christophorum Mangium MDCIII. in IV.

Photij Constantinopolitani Bibliothecam Latinè reddidit, ac scholiis illustrauit. Prodiit Parisiis MDCVI. & Lugduni MDCXI. fol. Augustæ Vindelicorum tomis II. altero Græco, altero Latino, deinde Geneuæ vno tomo Græcolatinè columnatim edita.

Thesaurum exemplorum ac sententiarum ex Auctoribus optimis collectum, in Centurias IV diuisum, edidit Antuerpiæ apud Nutium anno MDCVII.

Bibliothecam Hispaniæ, seu, de Academiis ac Bibliothecis, cum Elogiis & Nomenclatore clarorum Hispaniæ Scriptorum tomis tribus distinctam. Francofurti apud Claudium Marnium MDCVIII. in 4. nomen ille quidem suum in frōte libri subticuit, sed post Epistolam, quam pręscribit, subnectit initialibus characteribus, in hunc modum: A.S. Peregrinus.

Censuram Gasparis Barrerij Lusitani de Pseudo-Beroso, Manethone Aegyptio, M. Portio Catone, & Fabio Pictore à Ioanne Annio Viterbiensi editis, è Lusitanicâ linguâ Latinā reddidit. Extat tomo II. Bibliothecæ Hispaniæ: in cuius tomo III. exstant ab Schotto scriptæ

Vitæ Fredenandi Nonnij Pintiani,

Petri Ciacconij,

Petri Ioannis Nunnesij, & aliorum. Refert etiam tom II. p. 353. edidisse se Coloniæ typis Arnoldi Mylij,

Itinerarium Antonini Augusti cum Notis Hieronymi Suritæ. Edidit item

Notas in Cornelij Nepotis fragmenta, & Aemilium Probum de Vitâ Imperatorum Græcorum, Francofurti typis Marnij anno MDCIX. fol.

Tullianarum Quæstionum, seu, *De instaurandâ Ciceronis imitatione*, lib. IV. Antuerpiæ, typis Plantinianis

tinianis Moreti MDCX. in VIII. quibus postea accessit liber V.

Cicero à calumniis vindicatus. Antuerpiæ apud Nutium MDCXIII.

B. Ennodij Ticinensis Episcopi opera è MSS. partim primùm edidit, partim emendauit, *Notisq; illustrauit.* Tornaci apud Nicolaum Laurentium MDCXI.

Adagia Græcorum ex Zenobio, Diogeniano, Suida, è Græco versa & scholiis parallelis illustrata. Antuerpiæ typis Plantinianis anno MDCXII. in 4.

Procli Chrestomathiam de Poëticâ è Græco Latinam fecit, & *scholiis* illustrauit. Antuerpiæ MDCXVI. in IV. sed multis priùs annis necesse est fuisse editam, cùm à Ribadeneira referatur in suo Catalogo iam tum ab anno MDCVIII.

Nodos Ciceronis, variorumq; libris IV. enodatos.

Fauonij Eulogij Rhetoris Carthaginensis in Ciceronis somnium Scipionis Disputationem. Antuerpiæ typis Henrici Aertsij MDCXII. cui accessit

Latini Latinij numerorum cyclorumq; consideratio.

Obseruationum humanarum lib. V. qui Antuerpiæ prodierunt apud Gasparem Bellerum MDCXV. in IV.

Litteras Iaponicas annorum MDCIX. X. XI. XII. Italicè scriptas, Latinè reddidit. Antuerpiæ apud Petrum & Ioannem Belleros MDCXV. in VIII. Similiter transtulit,

Litteras è Regno Chinarum, seu, *Sinarum,* datas à P. Nicolao Trigautio *annis* MDCXI & XI. Antuerpiæ apud eosdem & eodem anno: & *Petri Ribadeneiræ Tractatum de Principe Christiano.*

Annalium Romanorum Stephani VVinandi Pighij tomum II. & III. posthumos, recensitos, auctos, & illustratos, edidit Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXV. fol.

S. Basilij Magni opera recensita, Epistolis & Notis aucta, Antuerpiæ apud Henricum Aertsium MDCXVI.

S. Cyrilli Alexandrini Glaphyra, seu, *Commentaria in Pentateuchum Moysis,* Græcè & Latinè παραλλήλως, euulgata Antuerpiæ MDCXVIII. in fol. typis Nutianis. Habebat autem eiusdem *Cyrilli Eortasticos, siue Paschales sermones,* à se Latinitate donatos iam prælo promptos, sed suum partum suppressit vt Antonio Salmatię, qui eosdem transtulerat locum daret.

S. Gregorij Thaumaturgi Cæsareensis Episcopi Metaphrasim in Ecclesiasten Salomonis, cum Notationibus, ibidem.

Tabulas rei Nummariæ Romanorum, Græcorumque ad Belgicam, Gallicam, Hispanicam, & Italicam monetam reuocatas. Antuerpiæ apud Belleros MDCXVI. His adiecit

Tabulas Mensium Romanorum & Atticorum. Item

Tabulas Anomalorum verborum Græcorum. Item *Geometrica & Gromatica Vetusti Scriptoris,* ex antiquissimis membranis eruta.

Indicem Auctorum qui à C. Plinio in Naturali Historiâ citantur. Antuerpiæ apud Gerardum Wolschatium MDCXVI.

Antonij Augustini Dialogi XI. *Antiquitatum in Nummis Veterum,* Latio donati, auctique per Schottum Dialogo XII. *De Priscâ Religione, ac Diis Gentium,* Prodierunt Antuerpiæ typis Aertsij MDCXVII. fol.

De Sacris & Catholicis sacræ Scripturæ Interpretibus, ordine Bibliorum, Coloniæ apud Kinckium MDCXVIII.

Citationes Patrum addidit Operibus Ludouici Granatensis in postremâ editione Coloniensi.

In Bibliothecâ quoque magnâ Patrum editâ Coloniæ typis Bernardi Gualteri, anno MDCXVIII. extant multæ Patrum lucubrationes à Schotto recēsitę, illustratę, auctæ, quales sunt:

Tomo I. { *S. Paulini Opuscula,* / *Eusebij Gallicani Homiliæ recognitæ,* / *Eucherij Lugdunensis opuscula recensita.* }

Tomo V. { *Claudiani Mamerci de statu Animæ lib.* III. & *aduersùs vanos Poëtas recensiti,* & Notis illustrati. / *Vigilij Tridentini Opuscula* recensita. }

Tomo IX. *Paschasij Radberti in Threnos, & liber de Corpore & Sanguine Domini.*

Tomo XI. *Michaëlis Pselli Paraphrasis in Cantica,* translata.

Tom. XII. { *Michaëlis Glycæ Disputationes* II. / *Honorij Augustodunensis opera* recensita. / *Arnoldi Carnotensis Tractatus de* VII. *verbis à Christo in Cruce prolatis,* recognitus. / *Lucæ Tudensis de alterâ vitâ, & fidei Cōtrouersiis libri* III. notis illustrati. }

Tomo XIV. *Andronici Constantinopolitani Dialogus contra Iudæos,*

Tractatum Petri Magni, Hippolyti Colensis, Frederici Ceriolani de Consilio, & Consiliarij officio, à se illustratum euulgauit. Coloniæ apud Gualterū MDCXVIII. Scripsit item

De bono silentij Religiosorū & sæcularium libros II. Antuerpiæ apud Belleros MDCXIX. in XII. qui deinde patrio etiam idiomate prodierunt.

Romanarum Antiquitatum Electa, De Priscis Rom. Gentib. ac Familiis; De Tribubus Rom. XXXV. *Rusticis atque Vrbanis; de ludis, festisq; Roman. ex Calendario vetere,* adiecit ad X. capita Ioannis Rosini. Coloniæ apud Bernardum Gualterum MDCXIX.

Philothei Rogerij Angli libellum planè aureum *De mundi contemptu*; addito etiam *Gerardo Moringo, De Paupertate Ecclesiasticâ*; edidit Coloniæ iisdem typis & anno in 12. Item

Commentaria selecta in Orationes Ciceronis, suppresso nomine. Coloniæ MDCXXI.

Notas in Valerij Flacci Argonautica.

Huberti Golzij Siciliam, Magnam Græciam, & Insulas, notis Illustratas.

Fastos Siculos, ad Capitolinos emendatos.

Hispaniam Illustratam, siue, *Rerum Hispanicarum Scriptores varios, tomis* III. In quo opere

Isidorum Hispalensem de Ecclesiasticis Scriptoribus ac viris illustribus, aliosq, Notis suis illustrauit. Francofurti typis Marnij in fol.

S. Isidori Pelusiota Epistolas propè DC. è Vaticanâ Bibliothecâ erutas, publicauit. Antuerpiæ typis Nutianis MDCXXIII. cum Notis suis: quæ deinde Latinè ab illo redditæ prodierunt Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXIX.

Itinerarij Italiæ, Rerumq, Romanarum à V.CL. Francisco Schotto fratre suo vulgati, *Editionem* IV. *recensuit*, Antuerpiæ ex officinâ Plantinianâ, MDCXXV.

Adagialia sacra Noui Testamenti Græcolatina publicauit Antuerpiæ per Balthasarem Moretum MDCXXIX.

Epistolarum Pauli Manutij libros XIV. *Notis & Argumentis* illustrauit, Coloniæ.

Post hæc omnia necdum fessus scribendo, aut satur legendo, semper noui aliquid designabat; donec in ætate extremâ, *Diuinas obseruationes & Allegoricas Bibliorum locutiones*, atque alia molientem, mors à statione librariâ abire iussit, lucubrantē, & propè libris adhuc incumbentē.

ANDREAS TRIQVETIVS, natione Belga, patriâ Malbodiensis, scripsit Gallicè

Vitam S. Aldegundis Virginis.

ANDREAS VALLADERIVS, natione Gallus, patriâ Foresiensis. Latinè reddidit

Expostulationem Apologeticam Ludouici Richeomi, ad Henricum IV. Regem Galliæ, pro Societate, contra famosos libellos inscriptos, *Ingenua & vera Oratio, & Catechismus Iesuitarum.*

Labyrinthū Regium Herculis Gallicani triumphantis Hērici IV. linguâ Gallicâ, Auenione MDC. in fol.

ANDREAS VERMADIVS, natione Belga, patriâ Arnhemius, è Geldriâ, Professus quatuor votorum, insigni morum suauitate, & perfectionis religiosæ studio; multis vtiliter laboribus perfunctus Coloniæ, Spiræ, alibi. Demum anno MDCIII. ætatis LVIII. Societatis XXXIV. Spiræ decessit. Scripsit

Epistolam ad Iustum Caluinum, quâ IX. *ipsius Quæstionibus de fide respondet.* Exstat inter Epistolas Catholicas eiusdem Iusti Caluini impressas Moguntiæ à Ioanne Albino anno MDCI.

ANDREAS VITVS, natione Anglus, patriâ Londinensis, natus sub annum MDLXXX. ingressus in Societatem circa MDCVII. in eâ docuit linguam Hebræam, sacras Litteras, Theologiam, & superioribus Nostrorum studiis præfuit. Profectus in Marilandiam Americæ Septemtrionalis prouinciam inter Virginiam & Nouam Fr̄aciam, anno MDCXXXIII. ibi hodieque in Barbarorum conuersionem incumbit. Digessit magno labore, quæ iam sudat sub prælo,

Grammaticam, Dictionarium, & Catechismum linguâ eius gentis.

Expeditionem, & Historiam eius gentis iam habet præ manibus.

ANDREAS WAGNER, natione Germanus, patriâ Sueuus ex Hoffenhoue. Venit in Societatem iuuenis annos natus XVII. anno salutis MDCV. Humaniora studia, & cōcionandi munus cum laude tractauit; Professus Ingolstadij quatuor solemnia vota Societatis die XXXI. Iulij, an. MDCXXIV. Adhuc in viuis est. Scripsit Germanicè

Colloquium Catholici cum Lutherano, cuius titulus est, *Quando vis fieri Catholicus?* Augustæ.

Colloquium alterum hoc titulo; *Nondumne te accommodabis?* Ibidem.

Refutationem Epistolæ Consolatoriæ Ioannis Conrardi Gebelij Prædicantis ad Acatholicos Augustanos. Ibidem.

Xenia Germanica pro Congregatione Ciuicâ Ingolstadianâ.

ANDREAS ZERGOLL, natione Italus ex extremâ Italiæ regione, quæ ad Carnos spectat, ex oppido S. Cruce. In Societatem venit iuuenis, in quâ docuit litteras humaniores, Philosophiam Græcij & sacram Scripturam explicuit, Mathesim, & Theologiam moralem tum Græcij, tum Viennæ tradidit, quatuor votorum Professus. Proposuit disputationi

Theoremata Chronologica de anno Ortus, ac Mortis Domini nostri Iesu Christi, quibus statuit natum anno XL. Iuliano *D. Lalio & C. Antistio Coss.* Mortuum anno LXXIV. Iuliano, XXIX. Dionysiano, *C. Rubellio & C. Fusio Geminis Coss.* ita vt inciderit Passio & mors Christi, in diem XXV. Martij, quo fuerat etiam conceptus de Spiritu sancto, post annos vitæ XXXIII. completos additis tribus mēsibus. Viennæ Austriæ, typis Matthæi Formicæ. anno MDCXXV.

ANELLVS OLIVA, natione Italus, patriâ Neapolitanus, in Peruuiâ, quo ante hos XL. annos nauigauit, etiamnum superstes, septuagenarius. Scripsit Hispanicè

Catalogum aliquorum virorum sanctitate illustrium Prouinciæ Peruanæ Societatis Iesu. Hispali apud Franciscum de Lyra Barrettum anno MDCXXXII.

Vitas virorum illustrium Societatis Iesu in Prouinciâ Peruanâ, libris IV. comprehensas, in fol. quas spes est propediem visuras, vt optamus, lucem. Scripsit præterea

Historiam Regni Peruani; & fundationem Societatis in illo; quæ tamen ipsa quoque edita nondū sunt.

ANELLVS DE RVGERIO, Italus, Neapolitanus, in patriâ die III. Decembris anno Domini MDCXXVI. diem suum obiit. Edidit

Orationem à se dictam Neapoli *in Instauratione studiorum.*

ANGELINVS GAZÆVS, natione Belga, domo Atrebas, natus anno MDLXVIII. Societatem ingressus MDLXXXI. in eâ plurium Collegiorum Rector, Atrebatensis, Valencenensis, Cameracensis. Edidit acuto & eleganti stylo

Pia

Pia Hilaria metro Iambico, & Scazontico; queis addidit

Elegias aliquot: sæpius aucta & recusa.

Piorum Hilariorum tomum II. Insulis apud Petrum de Rache MDCXXXVIII. in 8.

ANGELVS GALLVCCIVS, natione Italus, patriâ Maceratensis, Orator disertissimus, Poëta facundus, complures annos Oratoriam facultatem in Collegio Romano professus est. edidit

Orationem in funere Scipionis Cobellutij S. R. E. Cardinalis Tit. S. Susannæ, quam habuit in templo Domus professæ Societatis Iesu Romæ, typis Francisci Corbelletti MDCXXVI. Item, suppresso suo nomine,

Orationem de S. Rosaliâ, habitam ab I. M. R. discipulo ipsius, in aulâ Collegij Romani Societatis Iesu. Romæ anno MDCXXIX.

Orationem de Passione Domini, dictam coram S.D.N. Vrbano VIII. P.M. anno MDCXXX. quæ prodiit cum aliis eiusdem argumenti Romæ MDCXL. in 12.

ANNIBAL CANALIS, natione Italus, patriâ Vico in Apuliâ, in Societatem ingressus anno MDXCV. Rexit Collegium Maronitarum Romæ, & Collegium Aquilanum. Viuit adhuc incumbens ad scriptionem. Edidit Italicè

Tomum I. de Vitis Patriarcharum, seu Institutorum Ordinum Religiosorum, complectitur vnam Decadem illorum, ducto principio à Seruatore Nostro Iesu Christo. Romæ apud Steph. Paulinum & Guil. Facciottum MDCXXIII. in fol.

Reliquas IX. Decades habet etiam prælo paratas. Parat etiam

Xauerium, Poëma Heroicum, Italicè. Item

Tractatum de Quæstionibus Conscientiæ, copiosum.

ANNIBAL CODRETTVS, gente Allobrox, seu Sabaudus, domo Gebennensis, anno MDXLVI. spiritualibus Exercitiis ab Hieronymo Domeneco excultus, dum arti Medicæ Patauij operam daret, Societati se nostrę addixit. Biennio pòst Messanam in Siciliam ad eius Collegij exordia cum aliis missus, docuit ibi Grammaticam, & ceteras humaniores litteras (quarum cognitione excelluit) multis in Collegiis nostris posteà laudabiliter tractauit. Subinde cum Lainio Præposito Generali anno MDLXI. in Gallias profectus, Turnonio Collegio, atque Academiæ diu Rector præfuit. Lugdunensis quoque Collegij primus Rector fuit, anno MDLXV. cùm anno priùs solemnia quatuor vota nuncupasset. Prouincialis prætereà Aquitanicę Prouinciæ factus, multum laboris atque operæ posuit in tuẽdâ conseruandâque Catholicâ religione, quo in munere Congregationi quartæ Generali anno MDLXXXI. interfuit. Ætate demum in senectutem præcipitatâ, cùm in molestissimâ stranguriâ illustris patientiæ dedisset argumenta, piè in Domino obiit Auenione die XIX. Septembris MDXCIX. cùm vixisset annos LXXIV. in Societate LIV. Vir fuit in omni politioris litteraturæ genere, tribusque linguis, Latinâ, Græcâ, Hebraicâ, atque in morum cumprimis facilitate pariter & grauitate admirandus. Scripsit

Grammaticas Institutiones, seu, *Breuia quædam Grammaticæ rudimenta.*

ANNIBAL FIRMANVS, natione Italus, patriâ Fanensis, vir iam maturus institutum nostrum secutus est: & quamuis aduersâ valetudine semper conflictatus, aliquorum Collegiorum tamen Rector fuit: & scripsit Italicè opus elegans sæpiùs editum,

De iucunditate animæ. Item

De verâ animi magnitudine, ad Vrbinatem Ducem.

ANNIBAL GELLIOT, natione Gallus, patriâ Gratianopolitanus. Scripsit librum cui nomen fecit

Galaxia, seu, Via Lactea, quâ Heroes ad immortalitatem contendisse creduntur: eo aditum adornauit Regi Christianissimo Ludouico XIII. cùm post domitam in Occitaniâ rebellem Hæresim, Auenionem primùm venit. obiit Pinaroli die XXVIII. Septembris MDCXXXIX.

ANTONIVS ALMEIDA, natione Lusitanus, è villâ cui Trancoso nomẽ. Ab ipso tirocinio magnum virtutis ardorem, & exemplum præ se tulit, vt iam tum magnâ esset vulgò apud omnes sanctimoniæ opinione, & valeret gratiâ, quocumque eum Superiores amandarent. E Lusitaniâ magnâ ambitione, & pio æstuantis animi feruore Missionem Indicam impetrauit, eo fine, vt vota sua, vel agendi, vel patiendi, quibus ardebat, expleret. Nauigauit illuc anno MDLXXXV. & Goam simul appulit, Moderatoribus suis aperuit, quanto rei Christianæ in arduâ aliquâ expeditione procurandæ desiderio teneretur. Arbitrabatur enim se lautiùs in Collegiis haberi, quàm pro voto suo, & religiosam frugalitatem delicias appellabat. Nec eum sua fefellit spes: cùm enim ad hos ignes, pares quoque animi dotes, ij à quibus regebatur, animaduertissent, Orientis Visitator Alexander Valignanus eum in spes magnas, Sinensem videlicet expeditionẽ, euocauit, comitemq; addidit P. Eduardo Sande, qui eo tempore collegium Macaense moderabatur. Hac electione supra spem ita recreatus est, vt verbis ab alio nullo, quàm ab ipsomet, qui eâ de re nobilẽ ad Socios scripsit epistolam, exprimi aptè posse videatur. Sileri tamẽ non debet eius hac de re celebre dictũ. Cùm enim in Macaensi Collegio, quò ipse peruenit exeunte Iulio eiusdem anni MDLXXXV. inter Socios ageretur, quâ ratione in Regni Sinensis interiora immittendus esset (nam iis temporibus angustior erat, rerum adhuc ignaris, introitus) ipse modum suggessit, quem ardor ipsi, ne parergus videretur, effecerat: postulabat enim vt se Magistratui cuipiam in seruum darent; id quod sanè fecisset,

si

ſi per Superiores ei licuiſſet. Sed reddidit eius ingreſſum Diuina bonitas ſpe faciliorem. Nam cùm P. Michaël Ruggerius, qui iam verſabatur in Regno, deſtinaretur à Moderatoribus in Cequianam Prouinciam, vt nouã ibi ſedẽ Societati poneret, excurrit in Metropolim Cãtonienſem, vt ibi neceſſaria itineri compararet. Eòdem cum mercatoribus Luſitanis ad nundinas venerat Almeida, qui proinde Ruggerio comes acceſſit, mirificè præ lætitiâ geſtiens. Excurrit cũ illo in Cequianam Prouinciam, ex cuius vrbe cognomine litteras dedit ad Macaënſem Superiorem datas X. Februarij MDLXXXVI. quarum non pigebit hîc partem deſcribere: *Factus iam Sina, inquit, ob amorem eius, qui pro me factus eſt homo, cùm eſſet Deus, multas illi gratias ago, quòd tam breui tempore mihi conceſſit, quod alij longo non potuerunt obtinere, ſcilicet quietem cordis mei, ita vt iam nihil in hoc mundo mihi ſuperſit optandum, præter conuerſionem meam, & Sinarum, & in hac expeditione mortem oppetere. Confiteor R. V. quòd cùm has litteras ſcribere aggrederer, lachrymas cohibere non poteram, cùm imaginarer me in medio Sinarum verſari: imaginarer, inquam, nam vix nunc mihi perſuadeo id verum eſſe, & videor mihi ſomniare: à quo ſomno velim vt me R. V. citò expergefaciat; certumq; faciat, quòd ſim in eo magno orbe, ad quem tam impensè ſuſpirabat P. Franciſcus Xauerius, & in quo pro ſalute animarum poſſim tolerare ærumnas & mortem ponere, id quod eſſet votorum meorum complementum.* Concluſit verò longam epiſtolam his verbis: *Eſt tanti conuerſio magni huius regni, vt vna vita quam habeo videatur nihil, & decies mille ſi haberem profunderem pro illâ.* Plus quadrimeſtri tenuit eã excurſio; quæ cùm optatum finem conſecuta non eſſet, & Patres, vnde venerant, oporteret reuerti, vix adduci potuit Almeida vt ſibi redeundum eſſe perſuaderet. Itaque obnixè petiit vt ſolus in eã Prouinciã permanere ſineretur; inuenturum ſe rationem, quã ſecurus latitaret: nec omnino abſcedere voluit, niſi vrgentis Obedientiæ auctoritate permotus. Ceterùm cùm non ita multò pòſt, Ruggerius in Europam miſſus eſſet, Almeida Sciauquinum, vrbem aliam mediterraneã, regreſſus eſt, comes futurus Matthæo Riccio, cum quo porrò Xauceum perrexit menſe Auguſto anni MDLXXXIX. vbi cùm ſemel iterumq; grauiter tentata eſſet eius valetudo, Macaum remiſſus eſt, ſi quod fortè in Medicis, pharmacis, ac cibis noſtratibus leuamentum inueniret. Vix à morbo reſpirârat, cùm euicit importunè reditum ad ſuam ſtationem: tantus erat eius ardor & deſiderium, vt videri poſſet, ſi compos fieret, valetudinem ex gaudio, ac vires breuiùs collecturus. Ceterùm Octobri in ægritudinem recidit, ita ſubitam ac grauem, vt eius in Collegium Macaënſe remittendi eripuerit facultatem. Itaque intra octiduũ ad diem XVII. eius menſis diem clauſit extremum Xaucei, anno ſalutis (niſi me ſubducta è contextu hiſtoriæ ratio fallat) MDXC. ætatis eius XXXV. cuius maximam partem in ordine noſtro collocârat. Cadauer, de more, loculo incluſum, Sinico bitumine illito, domi aſſeruatum eſt, donec anno MDXCIV. Macaum delatum eſt, vt in commune Noſtrorum ſepulchrũ inferretur. Id cùm ad littus Macaënſe applicuiſſet, ingens vniuerſæ ciuitatis concurſus factus eſt, qui funus ad tumulum comitarentur. Eius memoriam panegyricâ oratione celebrauit P. Edoardus Sande Collegij Rector; & habuit argumentum laudationis ſanè copioſum: fuit enim Antonius planè conſpicuus lucidiſſimâ virtute. Orationem, & in ſeipſo caſtigando ſeueritatem ita ſectabatur, vt Superiori ſemper inuigilandum eſſet, ne prudentiæ limites egrederetur. Supra ſacerdotale penſum, quidquid ferè precum eſt in Breuiario, præter alia multa quotidianæ pietatis argumenta, in dies ſingulos propè omnia recitabat. Cumque vetitus eſſet præter Horas Canonicas, aliud quidquam voce orare, ne ſtudiis neceſſarium otium deeſſet; euicit tamen ſanctâ pertinaciâ, ne quotidianum Deiparæ penſum, quod inde vſque ab infantiâ cònſueuerat, prohiberetur perſoluere. Eius omnia colloquia de Deo, deque piis rebus erant; tamque efficacia, vt non ipſe minùs, quàm ceteri commouerentur. Auguſtiſſimi Sacramenti maximus ſemper cultor fuit. Antequam ſacris initiaretur, quoties à Moderatoribus permittebatur, diuino pane veſcebatur. In Collegiis auelli ægrè poterat ab arâ, in quâ ſacrum illud ferculum aſſeruabatur. Pro deliciis illi erat miniſtrare ſacrificanti, & diuino ſacrificio, quàm creberrimè intereſſe. Quoties præter ordinem grauiùs corpuſculo afficiebatur, ſub ipſa Miſſæ ſacra, Domino ſuo tenerrimè valedicebat, ac ſi non eſſet iterum ſacrificaturus. In infirmitate poſtremâ non potuit idem præſtare; malo nimis repentè occupatus. Sollicitus igitur de itineris tanti viatico, id eâ nocte, quâ extinctus eſt, ardentiſſimè deſiderauit. Deo tamen viſum eſt hoc eum ſolatio deſtituere: cùm enim in eo Regno nondum domi noſtræ ſacrum pignus aſſeruaretur, nec poſſet ante Matutinas horas ab noſtro Sacerdote celebrari, priùs morbo confectus eſt, quàm refici poſſet Sacramento. Id cùm ipſe probè aduerteret eventurum, omnino voluit humi collocari, vbi ſuauiſſimè cum Ieſu crucifixo colloquens è vitâ exceſſit. Reperti poſtmodùm in eius ſcriniolo commentarioli aliquot; in quos quid deſignaret bonarum actionum per diem, quid ſe mali in animũ inſinuaſſet, referebat, apertum teſtatumque fecerunt, quàm indefeſſo conatu ad vitæ perfectioris apicem niteretur. Eius obitum noſtri omnes, talis Socij, tam ſtrenui operarij deſiderio diu deplorarunt. Scripſit Almeida

Annuas Litteras è Sinis anni MDLXXXVI. Item

Alteras

Alteras Litteras è Iaponiâ eiusdem anni eum ſcripſiſſe refert Antonius de Leon.

ANTONIVS ANDRADA, natione Luſitanus, Tibetani regni primus explorator; qui cùm anno Domini MDCXXIV. in Mogorenſi regno Noſtris, qui ibi ſunt, præeſſet, & ſe daret opportunitas Cataium, toties quæſitam, tot votis expetitam Prouinciam, inueſtigandi, cenſuit eam non eſſe è manibus dimittendam. Ergo curâ Miſſionis alteri commendatâ, inſtructus præſidiis ad longum & ignotum iter neceſſariis, habitu Mogorenſi ſe dat in viam. Incredibiles ſe paſſim difficultates obiecerunt, & humano modo maiores; quas tamen ille inuictâ conſtantiâ, & infracto animi robore ſuperauit; penetrauitque Caparanguem, vrbem Tibeti regiam; vbi perbenignè à Rege & Optimatibus habitus, datâ reditus ſui, ſi Præſides probaſſent, fide, in Mogorem reuertit, & in annum inſequentem alteram expeditionem adornauit, idoneis ſecum Sociis acceptis. Aliquanto pòſt tempore, cùm Rege vrgente remeaſſet in Indiam, vt plures in eam vineam operarios mitteret, communibus Sociorũ ſuffragiis, Indiæ, ſeu Goanæ Prouinciæ Præpoſitus renuntiatus eſt; nouo penes nos, ſed neceſſitati dato exemplo. In eo munere dum verſatur, adhibitus eſt à ſacræ Inquiſitionis Antiſtitibus, ad commonefaciendos officij ſui reos, cùm publicè ad iudicium producerentur, quo in actu clàm veneno infectus eſt. Hinc acerbiſſimis doloribus excruciatus, ad eos leniendos, opem B. Virginis, quam impensè colebat, cùm implorasſet, eam præſentem dicitur habuiſſe, quæ illum in hæc verba ſolata eſt: *Iam, fili, nihil tibi dolebit ampliùs*; & è veſtigio dolor ille omnis in reliquam vitam abſterſus eſt. Demum Goæ, relicto ſui deſiderio, & magnâ ſanctitatis opinione circa annum MDCXXXIII. diem extremum obiit: & ſeorſim à ceteris humatus, calce quoque vndique ſtipatus eſt; & marmor impoſitum tumulo, in quo aiunt, raro prodigio, Patris ad viuum expreſſam effigiem exſtitiſſe. Id quod cùm veneno exhalanti quidam adſcriberent, vbi conſtitit nullis inſtrumentis eradi poſſe, & cadauer multâ calce glebâque oppreſſum eſſe, opus humano maius eſſe intellectum eſt. Acceſſerunt ad fidem faciendam alia prodigia; nam P. Albertus Miczinski Polonus è noſtrâ Societate, nuper aduectus ex Europâ, Patre Antonio inuocato, febrem propè ſemeſtrem momento diſcuſſit. Mulier tranſuerſam in vtero prolem, Patris beneficio enixa mox eſt: alius quiſpiam tumorem in genu compreſſit, ſimulatque ipſius ſepulchro aduolutus eſt. Plura ipſius decora dies in lucem proferet. Scripſit

Nouam detectionem Magni Cataij, ſeu Regnorum Tibeti, hoc eſt, expeditionem ſuam in Tiberum ſuſceptam anno MDCXXIV. impreſſam Hiſpanicè Madridij per Ludouicum Sanchez; Italicè Neapoli per Aegidium Longum MDCXXVII. Item

Alteras Litteras de ſuo in Tibetum reditu, datas Caparangue XV. Auguſti MDCXXIV. impreſſas Italicè Romæ per Franciſcum Corbellettum MDCXXVIII.

ANTONIVS DE ARANA, natione Hiſpanus, Edidit Hiſpanicè

Vitam P. Andreæ Ouiedi Patriarchæ Aethiopiæ, Societatis Ieſu.

ANTONIVS D'AVEROVLT, ſiue, vt recentiùs ſcribunt, DAVROVLTIVS, natione Belga, patriâ Arteſius ex agro Atrebatenſi: grandis natu, ſacriſque iam initiatus, decurſiſque ſtudiorum ſpatiis, Societati aggregatus eſt. In eâ vixit annis XIV. vſque ad vertentem annum MDCXIV. quo ſexagenarius Tornaci die XXI. Septembris migrauit è vita. Tempus omne ſuum quàm vtiliſſimis tranſegit operis. Totos IX. annos bis quot hebdomadis monachorum cœnobium adire fuit ſolitus excipiendis ipſorum confeſſionibus, & magnis incrementis diſciplinam monaſticam apud eos, pietatemque promouit. Sanctorum ſtatuas eâ regione quammultis locis, Hæreticorum ſcelere aut deturbatas, aut comminutas, vti publicâ auctoritate, impensâque reſtituerentur, effecit ſuadendo, magnâ proborum voluptate; diuini cultus propagatione non mediocri. Dum Catechiſmi ſui tertium volumen prælo ſubiiceret, graui membrorum ſopore occupatus, & imbecillitate memoriæ tantâ, vt repentè omnium obliuiſceretur: quibus malis ſpatio trium hebdomadarum paullulùm diſcuſſis, ſenectâ morboque victus, religiosè animam exhalauit. Scripſit Gallicè primùm

Catechiſmum Hiſtoricum, ſeu, *Flores exemplorum* ex ſanctis Patribus & Eccleſiaſticâ Hiſtoriâ, tomis II. Duaci editos typis Bogardi MDCIII. & Pariſiis. quos Latinè in Compendium redactos edidit Coloniæ Ioannes Kinckius MDCXIV. qui poſtmodùm idem opus ab Auctore auctũ, Latineque digeſtum tomis IV. edidit, primum quidem tomum anno MDCXXIV. reliquos tres MDCXXIX.

Collegit prætereà varias Litanias & preces quas inſcribit.

Pij gemitus Catholicorum. quibus etiam adiunxit

Remedia ſpiritualia contra peſtem. Latinè & Gallicè.

ANTONIVS DE AYALA, natione Hiſpanus, patriâ Hiſpalenſis habet paratam prælo

Roſam Iericho; opus de B. Virgine.

ANTONIVS DE BALINGHEM, natione Belga, domo Audomaropolitanus, natus an. MDLXXI. atque in Societatē ingreſſus MDLXXXVIII. in eâ deceſſit Inſulis MDCXXX. Philoſophiâ aliquandò profeſſus, totum ſe poſteà concionandi muneri tradidit, in quo etiam excelluit. Scripſit partim ſuo Marte, partim ex aliâ in aliam linguâ traducendo permulta, quæ magnum habent vſum ad pietatem. Igitur tranſtulit in Gallicum ex Italico

Iapo-

Iaponicas & Chinenses Epistolas.

Vitam B. Aloysij Gonzagæ Duaci MDCVIII. & correctiùs Lugduni apud Rigaud MDCIX.

Stimulum ad confitendum & communicandum. Ex Hispanico autem

Principem Christianum Petri Ribadeneiræ.

Meditationem Ludouici de Ponte. Tomos II. Ex Italico transtulit in Latinum

Vitam Alexandri Luzaghi, Nobilis Brixiensis.

Actiones interiores virtutum, Blasij de Palma. Scripsit Gallicè

Triumphum Castitatis, tomis II.

Solatium Afflictorum ab vnicâ Numinis prouidētiâ petitum: qui liber Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXVI. in 12. prodiit Latinè.

Thesaurum Orationum Iaculatoriarum.

De Orationibus Iaculatoriis libros IV. *asceticos* MDCXVIII.

Inuentarium Reliquiarum B. Virginis.

Congressus Pomeridianos & Sermones Symposiacos contra cibi potusque intemperantiam, qui à Iacobo Mallebrancque in Latinum translati prodierunt Coloniæ typis Ioannis Kinckij MDCXX.

Omnipotentem Bellatricem Deiparam.

Patronum Pauperum; cum aliquot ipsos adiuuandi mediis.

Propositiones XII. *quibus iucundè honesteq; Bacchanaliorum dies transigantur*; quas & Latinas fecit.

Punctum Honoris, vbi inter cetera agit de Duellis non offerendis, non acceptandis.

Septem exercitia, seu Meditationes, de septem doloribus Deiparæ, Duaci MDCXXIV.

Motiua XII. ad sæpius iterandum Aue Maria.

De B. Maria Esquermensi iuxta Insulas.

De Agno Dei, seu, *Quòd Christus sit Agnus Dei.*

Libellum de cultu Imaginis B. Virginis Foyensis.

Modum S. Victorem Mart. honorandi.

Summarium Vitæ S. Francisci Xauerij.

Seriem canonizationis S. Ignatij.

Speculum peccatoris & hominis iusti.

Manuale Orationum.

Hortulum cælestium deliciarum.

De Sanguine Christi vario, nostræ redemptionis pretio.

De Theatro misericordiæ Dei in peccatores.

Tractatus IV. spirituales, scilicet

De Christi Domini Natali,

De Gaudiis spiritus, gaudiis dierum Antecineraliū præferendis.

De ieiunio Quadragesimali, & eius effectibus.

Meditationes in Hymnum, Veni Creator Spiritus.

Qualiter reliquiæ sanctorum Martyrum honorandæ. Latinè autem edidit

Sacram Scripturam in locos communes morum digestam. Tomis II. in fol. Duaci apud Balthasarem Bellerum. MDCXXI.

Ζωοπαιδεῖαν, seu, *Morum à brutis petitam institutionem.* Antuerpiæ typis Nutianis MDCXXI.

Parnassum Marianum, seu, *Hymnos de B. Virgine à variis editos,* Duaci MDCXXIV. Cui accessit

Parnassus Iesu, & *Paraphrasis in Salue Regina,* Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXXIV.

Piam mentis in Deum librationem per breues orationes, & ardentes ad Deum aspirationes. Antuerpiæ MDCXXIV. apud Nutium; cui additus est,

Thesaurus Orationum Iaculatoriarum ex sacris Litteris vtriusque Testamenti.

Ephemeridem, seu, *Calendarium SS. Virginis Genitricis Dei Mariæ.* Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXXIX.

ANTONIVS BARNABOS, natione Italus, patriâ Genuensis, qui multos annos Collegium Taurinense rexit, & cum approbatione concionatus est. Dixit Italicè ad Senatum Genuensem

Orationem de Concordiâ ciuium, editam anno MDCV. ab aliis quibus placuerat. Obiit ipse Genuæ die XXV. Aprilis anno MDCXXXIV.

ANTONIVS BASSOLIVS, natione Lotharingus, domo Marmotonius è diœcesi Tullensi, Societatem ingressus est anno labentis seculi IX. in eâ Humaniores litteras aliquot annis docuit; adolescens acerrimo ingenio, animi candore spectabilis; qui cùm non mediocrem de se concitaret expectationem, ad cælum est euocatus anno Christi MDCXXII. ætatis suæ circiter XXX. Scripsit

Notas in Dionysij Alexandrini Periegesim; editas Mussiponti apud Melchiorem Bernardum.

ANTONIVS BEATILLVS, natione Italus, patriâ Bariensis. Natus est anno MDLXX. die XXII. Nouembris: iuuenis in Societatem venit Calend. Decembris anni MDLXXXVIII. in eâ Nostros externosque docuit Humaniores litteras, linguam Hebraicam, & S. Scripturam: & versis ad hominum salutem procurandam studiis, concionandi munus complures annos sustinuit, hodieque cum laude septuagenarius sustinet, continuatis iam octodecim ipsos annos sacris lectionibus in templo Domus nostræ professæ Neapolitanæ, præter quotidianas per Quadragesimam annis XVI. conciones tum hîc, tum alibi institutas. Rexit olim Collegium Tropeënse, & Barolitanum: conuixit familiariter P. Bernardino Realino, cuius eximiâ caritate, animi demissione, silentij laborisque studio, animarum zelo, tenerrimo in Societatem amore non minimùm ad easdem virtutes ipse profecit. Ioannes Tomcus Marnauitius in Præfatione Regiæ Sanctitatis Illyricanæ, non solùm eius lucubrationes laudat ab eximiâ diligentiâ & eruditissimâ pietate, sed ipsum etiam appellat disertissimum & eruditissimum scriptorem, & illustratorem, Barensium decus, numquàm satis superque laudatum, qui summâ maturitate & diligentiâ, Societatis Iesu alumno dignâ, explicauerit & nobilissimis notis illustrauerit, eam quam scripsit Italicè

Histo-

Historiam Vitæ, mortis, miraculorum & translationis S. Irenes Virginis & Martyris Thessalonicensis, Patronæ vrbis Lætiensis in Calabriâ, additis Notationibus. Neapoli anno MDCIX. apud Tarquinium Longum in 4. Item

Historiam Vitæ, Miraculorum, translationis, & gloriæ S. Nicolai Magni, Archiepiscopi Myrensis, Patroni Barij. Neapoli MDCXX. iisdem typis, quam alterâ editione fecit contractiorem. Neapoli item MDCXXXIII.

Historiam, Vitæ, Mortis, Miraculorum, & translationis S. Sabini Episcopi Canusini, Protectoris ciuitatis Barij, cum adiuncto *Catalogo Archiepiscoporum Ecclesiæ Barensis & Canusinæ.* Neapoli apud Ægidium Longum MDCXXIX. in 8.

Historiam Ciuitatis Barij. Neapoli apud Franciscum Sauium MDCXXXVII. in 4. Habet etiam paratas ad editionem

Vitam P. Bernardini Recclini,
Vitam P. Ioannis Baptistæ Piscatoris,
Vitam P. Petri Antonij Spinelli, } Societatis Iesu.
Vitam P. Alphonsi Aragona,
Vitam P. Iacobi Antonij Grannonij,

Exempla virtutum, ac studiosarum actionum multorum hominum Societatis Iesu in Prouinciâ Neapolitanâ. Habet denique præ manibus

Commentaria concionatoria in sacram Dominicæ Passionis historiam, ab horto orationis vsque ad hortum sepulturæ.

ANTONIVS BOVCLIER, natione Gallus, patriâ Ruthenensis, ingressus est in Societatem anno MDCVII. cùm ageret ætatis annum vndeuigesimum: in eâ docuit Philosophiam, ac Theologiam tum moralem, tum scholasticam, & sacram plus annis XX. Scripsit

Enchiridion Pietatis.

ANTONIVS CARVALLVS, natione Lusitanus, patriâ Olisiponensis, politioribus litteris apprimè excultus, atque eloquentiæ arte ornatus, quam auditoribus explicauit, & Philosophicas disciplinas, & denique Conimbricæ, Ebooræque sacram Theologiam totos XX. annos tradidit, & primam Cathedram docendo tenuit. De superiore etiam loco verbâ ad populum fecit, & inter egregios Concionatores numeratus est, & cum laude & fructu auditus. Obiit religiosus atque eruditus Pater Conimbricæ eodē ipso die, quo ante XLIV. annos in Societatem fuerat cooptatus, cùm haberet ætatis annos LX. labentis seculi anno primo. Propria & præcipua laus eius fuit pietas, animique deuotio non sine lacrymis; quæ virtus cùm semper in eo appareret, tum verò rei diuinæ tempore præsertim elucebat. Numquàm voluit deuotâ paupertate quidquam sibi laxari. Vbi de sua salute actum esse cognouit, ingentes Deo gratias agere non destitit, quòd in Societate, & eo quidem die, quo eam esset ingressus, moreretur. Scripsit præclaros.

Commentarios in Primam Secundæ S. Thomæ; habebatque, quando obiit, in manibus

Commentarios in eiusdem Secundam Secundæ.

ANTONIVS CASILIVS, Italus, Neapolitanus in collegio Romano Philosophiam aliquoties docendo percurrit; nunc Scholasticam profitetur Theologiam. Edidit

Introductionem in Aristotelis Logicam, & reliquas disciplinas. Romæ ex Typographiâ Francisci Corbelleti MDCXXIX.

ANTONIVS CAVAIGNAC, natione Gallus, patriâ Ruthenensis, ingressus Societatem anno MDCI. ætatis XXI. docuit in eâ Philosophiam & Theologiam Moralem. Scripsit

Historiam B. Virginis, à Gaudio, de Liesse, *nuncupatæ.*

Historiam item *Virginis Cignanensis* apud Ruthenos.

ANTONIVS LA CHAVCIE, natione Belga, patriâ Montensis, Hannó, ingressus in Societatem anno MDLX. in eâ Duaci obiit peste contactis inseruiens sub annum MDCXXVI. Edidit Gallicè

Piam Alaudam, seu, *Piarum cantilenarum tomos* II.

ANTONIVS CHANVTVS, natione Gallus, patriâ Auriliacensis, natus anno salutis MDXCII. Societatem MDCIX. ingressus, Rhetoricam septennio professus est. Nunc quatuor vota professus regit Collegium Carcassonense. Scripsit

Vaticinium de Regis Christianissimi Ludouici XIII. *victoris*, additum panegyrico de captâ Rupellâ Item alios

Panegyricos, versu.

ANTONIVS COLARVS, natione Lusitanus, Vidigeiræ natus. A multis iam annis versatur in Aulâ Regis Catholici, Procurator Societatis pro Lusitaniâ & Indiâ.

Annuas Litteras rerum gestarum à Patribus Societatis Iesu in Indiâ & Iaponiâ annis MDC. & MDCI. è Lusitanico Ferdinandi Guereri traduxit Hispanicè MDCIV.

Annuas item ex Indiæ Prouinciis annorum MDCVII. & MDCVIII. edidit Lusitanicè MDCXI. Et

Additionem ad Historiam Aethiopicam Fr. Ludouici de Vrreta MDCXI. in 4. Alieno verò nomine edidit

Vitam P. Gonzali Siluerīæ Soc. Iesu. & tacito nomine

Succinctam narrationem Vitæ & Mortis trium Sanctorum Martyrum Pauli, Ioannis, & Didaci Iaponum è Societate Iesu.

ANTONIVS CORDESES, natione Hispanus, patriâ Catalaunus; ex oppido Olet, diœcesis Gerundensis. Anno salutis MDXLV. ætatis verò XXVI. Barcinone ab Antonio Araozio ad Societatem admissus est, in quâ Philosophicas disciplinas & Theologicas didicit, & professus est. Anno MDLVIII. Procurator ab Aragoniâ Prouinciâ

dentiæ vir, Societatem in Hiſpaniâ ingreſſus eſt anno MDXCIII. Inde miſſus in Angliam, per aliquot annos inſigniter laborauit. Vicepræfectus deinde conſtitutus eſt Miſſionis Anglicanæ in Belgio anno MDCIX. & demum Vicepræfectus eiuſdem Miſſionis in Hiſpaniâ, vbi magno ſui deſiderio noſtris relicto, mortuus eſt Valliſoleti in Collegio Anglicano, anno Domini MDCXV. ætatis ſuæ XLVIII. Scripſit Anglicè

Contra Iuramentum fidelitatis, Catholicis Angliæ à Rege proponendum. Audomari MDCXI. in 4.

Tranſtulit ex Latino in Anglicum

Thomam De Kempis, impreſſum Audomari ſæpius. Item

Epitomen Christianæ perfectionis Audomari impreſſam MDCXII. Item ex Gallico in Anglicum conuertit

Apologias Henrici IV. & Ludouici XIII. Regum Galliæ pro Societate Ieſu factas Pariſiis. Impreſſas Audomari MDCXI. in 4.

ANTONIVS IORDINVS, natione Gallus, patriâ Aruernus, à S. Floro, natus eſt anno MDLXII. Societatem ingreſſus MDLXXX. in eâ Philoſophiam ſexennio, Theologiam totis quatuordecim annis profeſſus eſt: Romæ egit Præpoſiti Generalis Theologum, & librorum Cenſorem, quem appellamus Reuiſorem pro Galliâ. Obiit haud pridem in Galliâ. Edidit

Radices Linguæ Hebraicæ, ſeu, *Primigenias Hebraiſmi voces, centenis verſuum decadibus comprehenſas* cum eorum Latinâ explicatione. His acceſſit

Decas Animaduerſionum ad eaſdem. Lugduni ſumptibus Claudij Landrij MDCXXIV. in 8.

Dictionarium Triglotton.

De Poëſi Hebræorū, eſt, inquit Allatius, in typis.

ANTONIVS L'AMOVR, natione Belga, patriâ Cameracenſis, ingreſſus Societatem anno MDCIV. ætatis XX. edidit Gallicè

Duas Orationes funebres, quas non vidi.

ANTONIVS LAVBEGEOIS, natione Belga, patriâ Duacenſis, quatuor vota in Societate iam tum ab anno MDCVIII. profeſſus. Græcæ & Hebraicæ Linguæ, quas olim Conimbricæ docuit, ſcientiſſimus. Ardentiſſimè optauit, atque etiam inſtitit per litteras apud Præpoſitum Generalem, vt mitteretur in Indias, ad ſalutem hominum procurandam, cuius impensè flagrabat deſiderio: ſed ex moderatorum voluntate remiſſus in Belgium, poſt exhibita diu inſignis obedientiæ, modeſtiæ, integritatis animi, caritatis minimè promiſcuæ clara exempla, obiit Inſulis Flandrorum die XXXI. Auguſti anno MDCXXVI. ætatis ſuæ LV. ab initâ Societate XXXVIII. Edidit

Græcæ Linguæ Breuiarium, Græcolatinè.

ANTONIVS MARIA PARENTVCELLVS, natione Italus, patriâ Sarzanenſis, adoleſcens Chriſtum noſtrâ in Societate ſecutus eſt: ac poſtquàm bonarum artium cognitione pectus compleuit, ter curriculum Philoſophicum docendo Romæ confecit, magnâ nominis celebritate; fuit enim vir magnâ doctrinâ; ſed non impari religione, & prudentiâ. Miſſus in Siciliam vt Meſſanenſem Probationis Domum Rector adminiſtraret, cum aduerſâ valetudine conflictatus, tandem ibi morti ſuccubuit die XXVIII. Ianuarij anni MDLXXXIX. ætatis ſuæ ſupra XL. Eius vitam noſtrorum erga illum amor, mortem celebrem dolor fecit etiam externorum. Reliquit

Commentaria in Ariſtotelem, quæ ab eruditis valdè probantur.

ANTONIVS MARSILIVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus; vir egregiè doctus, & diu Philoſophiam ac Theologiam cum laude profeſſus, obiit Neapoli die XXVI. Ianuarij anno MDCXXXIII. Habuit coram Clemente VIII. P.M. anno MDC.

Orationem de Paßione Domini; quæ cum aliis eiuſdem argumenti edita eſt Romæ MDCXL. in 12.

ANTONIVS MILLIEVS, natione Gallus, patriâ Lugdunenſis, ingreſſus in Societatem anno MDXCI. ætatis XVII. Poëta egregius nec minor Philoſophus & Theologus, vtramque facultatem cum laude profeſſus. Rexit Collegia Viennæ & Lugduni; atque hic peſtilentiâ graſſante magno exemplo religioſæ fortitudinis, noſtris iuxta & externis adfuit. Edidit Carmine Heroico

Moyſen Viatorem, ſeu, Imaginem militantis Eccleſiæ, Moſaicis peregrinantis Synagogæ typis adumbratam lib. XIII. Lugduni per Gabrielem Boiſſat MDCXXXVI. in 8.

Eiuſdem partem itineris poſteriorem lib. XV. Lugduni per Iacobum & Petrum Proſt MDCXXXIX. in 8.

ANTONIVS MONGAILLARDVS, natione Gallus, patriâ Vaſco, IV. votorum Profeſſus, obiit Toloſæ anno MDCXXVI. ætatis LX. initæ Societatis XLII. Vixerat paupertatis ac ſilentij ſtudioſus obſeruator. Obedientiæ quàm ſanctum illi nomen fuerit, vel vno hoc exemplo cognoſcas: cùm phreneſi correptus, hac illac per conclaue curſaret, nec vllis monentibus, vt ſe lecto componeret, obtemperaret, vbi vox obedientiæ inſonuit, deferbuit æſtus ille, & illicò paruit. Reliquit poſt ſe ſuæ diligentiæ monumenta, nimirum

Sanctos Epiſcopos Vaſconiæ recenſuit, & multa alia quæ ad Vaſconiæ commendationem ſunt. Deinde

Multa Concilia ex antiquis tabulariis eruta vulgauit; atque vnum imprimis *Toloſæ à Caliſto II. habitum* anno Chriſti MCXX. contra Petrum Bruis & Gregorium Antipapam, anteà penitùs ignotum ab interitu vindicauit.

Hiſtoriam Vaſconicam Latinè ſcripſit, quam non-

nondum cognoui in lucem venisse.

ANTONIVS DE MONREAL, natione Hispanus, patriâ Belmontanus, confectis in Societate Philosophiæ ac Theologiæ studiis, Linguarumque cognitione probè instructus, Artium, vt vocant, cursum Hispali docuit. Vir fuit candidi ingenij, laboris indefessi, antiquitatis omnis sedulus peruestigator. Sed abstulit eum intempestiua mors in florenti ætate dum iter ageret, in oppido, quod Villa noua Infantum appellatur, anno Christi MDCII. Scripsit

Commentarios in sacram Scripturam omnigenâ eruditione refertos, tribus voluminibus distinctos; sed morte præuentus non expoliuit: teruntur tamen doctorum manibus non sine emolumento.

ANTONIVS DE MORAES, Lusitanus Certamensis, ingressus in Societatem anno MDLXXXVI. ætatis XVI. Philosophiam & sacras Litteras professus est; Rector fuit Collegij Bracharensis, Olyssiponensis, Domus item Probationis, ac demum Domus Professæ Olyssiponensis Præpositus, paratos habet prælo tomos IV.

De Passione Christi Domini.

De Ornatu summi Pontificis.

De Concionibus Domesticis.

De publicis Concionibus Quadragesimæ, Aduentus & de Sanctis.

ANTONIVS PACOTVS, Gallus, patriâ Vesontionensis, obiit Romæ summi Pontificis Pœnitentiarius die XXVI. Februarij anno MDCXXIX. interpretatus est Gallicè

Declarationes Symboli, editas Italicè à Roberto Cardinali Bellarmino, Romæ & Lugduni apud Abr. Cloquemin MDCVIII.

ANTONIVS DE PADILLA, Hispanus, illustrissimo sanguine natus, Ioannis Padillij & Mariæ Acuñæ Comitum Buendiensium filius vnicus, cùm fluxâ rerum humanarum conditione impulsus, seculo decreuisset nuntium remittere, applicuit animum ad Societatem. Ab eo consilio cùm eum dehortaretur Petrus Manriquius, patruus ipsius, Ecclesiæ Toletanæ Canonicus, tanto argumentorum pondere vocationis suæ rationem illi dedit, vt iis permotus ipse non solùm cesserit, sed se quoque ipsum cum nepote Societati tradiderit. Antonius cunctanti Prouinciali se admittere, apprehensâ Domus Professæ columnâ negauit se inde recessurum prius, quàm voti sui compos efficeretur. Annuente demum B. Francisco Borgia Generale, qui aderat in Hispaniâ, Vallisoleti admissus est annos natus XVIII. post Christum MDLXXII. cùm liber ab opibus spretoque principatu dixisset genuflexus coram suis, Gratias tibi Domine ago, quòd expeditior iam sum ad famulatum tuum. Tirocinium posuit Methymnæ Campi sub P. Balthasare Aluarez, à quo strenuè exercitus fuit ad perfectam sui abnegationem. Iam illi cibos, quibus cupidè vescebatur, subducebat; iam quos auersabatur, ingerebat; iam inter mendicabula pro foribus iubebat eum comedere. Vilissimâ indutum lacernâ mittebat cum obsonatore ad forum, vt carnes in humeris, exta referret in manibus. Sic excultus ad fastigium humilitatis euasit, quam illis ipsis sui vincendi artibus in reliquam deinceps vitam perrexit exercere. Ingenio fuit acuto, & multis annis sacram Theologiam Vallisoleti cum laude prælegit: Concionatoris quoque excellentis numeros omnes expleuit. Rexit Collegium S. Ambrosij Vallisoletanum, & Salmanticense, magnâ semper integritatis opinione: fassusque coram omnibus est, cùm viaticum ad mortem sumpsisset, Deo in testem appellato, nihil se vnquam, dum rexerat, fecisse, nisi quod ad Dei gloriam maiorem pertinere crediderat. Mori nihilominus formidabat, ob rationem quam se Deo debere sciebat. Sciscitanti autem cuidam isne timor inde oriretur, quòd lethalis alicuius criminis conscientiâ teneretur, admissi XL. his annis, quibus vixerat in Societate; Iesu bone, respondit, quid hoc monstri ais: Religiosus & lethale crimen, quî possint vnà consistere? sed demum accepto viatico omnem illi metum atque animi angorem Deus excussit; & vel medicis contrà sentientibus pronuntiauit eâ se die moriturum. Vesperi sacro Oleo inunctus, veniâ suorum erratorum ab Sociis omnibus postulatâ, cùm se hortaretur his verbis, Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus, animam placidissimè exhalauit anno MDCXII. Edidit

Orationem quam habuit Salmanticæ in Beatificationis S. P. N. Ignatij die Octauâ, Hispanicè. Exstat in libro à Salmanticensi Collegio edito de festis ibi celebratis.

ANTONIVS POSSEVINVS, natione Italus, patriâ Mantuanus; vir cui à primâ ætate tantus sciendi ardor inhæserat, vt cùm ad quietem se noctu componeret, tibiam ad columellam alligaret, vt vbi primùm se ab sopore primo commouisset, eo velut monitore excitatus ad studia surgeret. Ex quâ puerili solertiâ, vtilis, quam ad vltimum vsque tenuit, consuetudo coorta est, vt interruptâ noctu quiete horas aliquot curis grauissimis daret. Ergo additâ naturæ ingeniique præstantiæ culturâ, Græcè perdoctus, idemque Humanitatis, Philosophiæ, aliarumque doctrinarum benè peritus, innocentiâ quoque morum modestiâque spectatus, ac suauiloquentiâ, quam grata oris decorabat maiestas, notis omnibus carus, & apud virorum Principum multos, à quibus certatim expetebatur, gratiosus; ab Hercule Cardinali Gonzaga S. Antonij apud Fossanum Præceptoriâ donatus, Leonetti Gagliardi veteris amici exemplo stimulatus, post diuturnam ac difficilem luctam, ad Societatem nostram animum adiecit: cuius ineundæ cùm votum cõciperet coram Augustissimo Euchari-

stiæ Sacramento, simulatque nepotibus suis, vnde studia litterarum prosequerentur, prouidisset; repentè interiori voce, quasi Dei reprehendentis auditâ, Ergone tuis nepotibus me credis prospicere non posse sine te? voto se libero obstrinxit, adiiciens ne gradum quidem honoris vllum, quoad viueret, nec Sacerdotiorum emolumenta recepturum. Admissus per litteras à Iacobo Lainio Præposito, Patauio Romam cum tribus Gagliardis fratribus, ineunte Septembri anni MDLIX. iter intendit, & mense exeunte tirocinium exorsus est, cum annos ipse natus esset omnino sex & viginti. Initio Nouembris ad Collegium Romanum studia prosecuturus transiuit: quod tamen haud diu permissus est facere; nam anni sequentis initio coactus est in Subalpinam Prouinciam proficisci, vt priuatas res suas componeret. Sed vtebatur eâ causâ Deus, ad hominem multis nobilitandum victoriis de hostibus fidei, quorum impetus, non in eâ solùm Emanuelis Sabaudiæ Ducis ditione, sed in Galliâ quoque, ac Lugduni imprimis, concionando, disputando, scribendo adeò sustinuit, ac repressit, vt non vnâ vice capitis adierit discrimen. Actum seriò tunc est à viris Principibus de scribendo ad Pontificem, vt tam idoneum Ecclesiæ regendæ hominem Ecclesiasticis honoribus augeret. Inter hæc anno MDLXI. creatus Sacerdos est, & decennium totum in Galliâ, bellorum, errorumque procellis iactatâ atque distractâ versatus, Parisiis, Auenione, Baionæ, Rotomagi, Dieppæ, atque alibi magnâ nominis celebritate, nec fructu minore concionatus est. Petrum Viretum S. Francisci & Christi simul desertorem, Catholici nominis quemlibet insolenter prouocantem publicâ disputatione compescuit, & elinguem fecit. Anno MDLXXIII. Romæ interfuit Congregationi Generali tertiæ, iam tum quattuor vota professus, in eâque Euerardo Mercuriano renuntiato Generali, atque ipsi Societati à secretis esse iussus est, quod munus quinquennio tenuit; donec ab Gregorio XIII. Pontifice Maximo grauissimis legationibus adhibitus, bis in Suetiam ad Ioannem III. Regem, bis ad Ioannem Basilij Magnum Moscorum Ducem, atque ad Stephanum Poloniæ Regem, quos inter difficillimam pacem felicissimè composuit; bis ad Rodulphum II. Romanorum Imperatorem profectus est. Ipsius vnius operâ atque industriâ sedem obtinuit stabilem Societas Cracouiæ: ille Seminaria iuuentuti in litteris rectâque fide instituendæ fundari curauit Græcij, Olomutij, Pragæ, Vilnæ, Brunsbergæ, Claudiopoli. Decennio in his expeditionibus impenso, grauis iam annis, & susceptis in Christi causâ laboribus penè fractus, ne quam vitæ partem duceret vacuam vtilitate mortalium, ad scribendum se totum conuertit, & lustratis compluribus Academiis, & Bibliothecis, suppeditante etiam summo Pontifice ad parandam librorum suppellectilem expensas, elucubrauit volumina, quæ hominis virtutem, animarum zelum, doctrinæ magnitudinem, & inexhaustum legendi studium, cum acerrimo coniunctum iudicio luculenter ostendunt. Tandem viuendo fessus Ferrariæ diem clausit extremum XXVI. Februarij anno MDCXI. ætatis suæ LXXVIII. Scripsit atque edidit priusquam in Societatem ingrederetur, Italicè

Epistolam de Honore, ad Claudium Maloperam. Item

Librum de rebus ad Honorem pertinentibus, & de modo reuocandarum ad concordiam rixarum.

In Societate verò scripsit & vulgauit Italicè

De sanctissimo sacrificio Missæ, à tempore Apostolorum celebrato, & ad consummationem seculi celebrando. Lugduni apud Michaëlem Iouium MDLXIII. & alibi posteà: qui Liber Anglicè versus prodiit in Belgio MDLXIV.

Responsionem Petro Vireto & tribus aliis Hæreticis, qui varios libros scripserant aduersùs tractatum prædictum de Missâ. Auenione apud Petrum Rubeum MDLXIV.

Militem Christianum Romæ MDLXIX. Cusus, & distributus est hic liber militibus, quos Pius V. in Galliam mittebat aduersùs Hæreticos: recusus est Maceratæ anno MDLXXVI. & Venetiis cum auctario apud Dominicum Imberti, MDCIV.

Vitam & mortem Serenißimæ Eleonoræ Archiducis Austriæ, Ducis Mantuæ, recitatam in ipsius exequiis Mantuæ per Franciscum Osannam MDXCIV. Romæ recusam & Brixiæ.

Vitam & mortem Ludouici Gonzagæ Niuernensium Ducis, recitatam & impressam Mantuæ. Latinè verò

Causas & remedia pestilentiæ. Mantuæ & Florentiæ apud Iuntas MDLXXVII.

Epistolam de rebus Suecicis, Liuonicis, Moscouiticis, Polonicis, Transiluanicis. Mantuæ apud Osannam MDLXXX. Brixiæ & alibi.

Epistolam ad Stephanum Bathoreum Poloniæ Regem, aduersùs Andream Volanum Lithicanum Hæreticum. Ingolstadij typis Wolfgangi Ederi MDLXXXIII. deinde Coloniæ & Mantuæ.

Responsionem Regi Septemtrionali, qui in fide Catholica voluit instrui. Ingolstadij MDLXXXIII. typis eiusdem Ederi.

Scriptum Magno Duci Moscouiæ traditum aduersùs Anglos mercatores, qui docebant Papam esse Antichristum. Ingolstadij MDLXXXIII. typis Wolfgangi Ederi.

Moscouiam, in quâ de rebus Moscouiticis ad Religionem spectantibus, de pace inter Moscos & Polonos constitutâ, agitur. Referuntur etiam capita, quibus Rutheni & Græci à Latinis dissentiunt. Vilnæ MDLXXXVI. Coloniæ MDLXXXVII. ex officinâ Birckmannicâ per Arnoldum Mylium, qui plura simul opuscula in vnum volumen redegit, nempe

Notas

Notas Diuini verbi, & Apoſtolicæ Eccleſiæ fidem ac faciem, aduersùs Reſponſionem Dauidis Chytræi: hæ primùm prodiere Poſnaniæ typis Ioannis Wolrabij MDLXXXVI.

Retectionem impoſturarum Dauidis Chytræi de ſtatu Eccleſiarum hodie in Græcia, Aſiâ, Africâ, Vngariâ, Bohemiâ, editam priùs Ingolſtadij à Wolfgango Edero MDLXXXIII.

De Atheiſmis Hæreticorum huius ſeculi.

Theologiam Catecheticam, ſeu, De neceſſitate, vtilitate, modo tradendi pueris & rudibus Catechiſmi; editam prius Ingolſtadij à Wolfgango Edero MDLXXXIII.

Iudicium de quatuor Scriptoribus, Philippo La Noa, Ioanne Bodino, Philippo Mornæo, & Nicolao Macchiauello; mandato Innocentij IX. editum Romæ apud Dominicum Baſam MDXCII. Lugduni apud Io. Bapt. Buyſſon MDXCIII. vbi editum eſt eiuſdem

Iudicium de Confeſſione Auguſtanâ; de Deſiderio Eraſmo; de ſectâ Picurditicâ; & num admittendi ſint Hæretici ad colloquium publicum de fide.

Sermonem habitum in Prouinciali Synodo Aquileienſi primâ, celebratâ Vtini Mantuæ apud Franciſcum Oſannam MDXCVII.

Explicationem breuem Euangeliorum totius anni, ſub nomine Nicolai Gallerij. Coloniæ Latinè, & Brixiæ Italicè.

Epiſtolam ad Geneuenſes de Actis Apoſtolorum, ſub nomine Philippi Totæ.

Monita ſalutis, ſub nomine Ioannis Fontanæ Epiſcopi Ferrarienſis.

Bibliothecam ſelectam, de ratione ſtudiorum, ad omnes diſciplinas, & ad ſalutem cunctarum gentium procurandam XVII. libris comprehenſam. Romæ ex Typographia Apoſtolicâ Vaticanâ MDXCIII. quæ deinde auctior eſt recuſa Coloniæ tomis II. apud Ioannem Gymnicum MDCVII.

Ex hac Bibliothecâ tractatus aliqui ſeorſim ſunt editi, nimirùm

De culturâ Ingeniorum.

Methodus ad Iuriſprudentiam.

Apparatus ad Philoſophiam.

Tractatio de Medicinâ.

Apparatus ad humanam hiſtoriam.

Poetica.

Cicero collatus cum Ethnicis & ſacris Orationibus.

Scripſit denique

Apparatum Sacrum; in quo de Scriptoribus, interpretibus, ac verſionibus veteris & noui Teſtamenti, de Synodis item ac Patribus Græcis ac Latinis agit; & multiplicem variamque eruditionem Eccleſiaſticam perſequitur. Continetur autem tomis III. quos edidit Venetiis Societas Veneta; tomũ quidem I. anno MDCIII. reliquos MDCVII. ſed recudit eos Coloniæ Ioãnes Gymnicus auctos & tomis II. comprehenſos anno MDCVIII.

ANTONIVS PREVOSTEL, natione Gallus, patriâ Burgundo-Sequanus, è diœceſi Biſontinâ, natus anno MDLXXXII. Societatem ingreſſus eſt anno ætatis ſuæ XX. & ab eâ initâ XX. quatuor vota ſolemnia profeſſus. Multam ætatem concionibus impendit. Præfuit Reſidentiæ Lingonenſi: Rector collegium Barroducæum adminiſtrauit. Tranſtulit è Gallico Latinè librum P. Ioannis Gonterij, cuius inſcriptio eſt

Vera narratio diſputationis in causâ fidei oblatæ ab vno Concionatore Soc. Ieſu Lutheranis Concionatoribus eâ honorariâ conditione, vt ſolius Scripturæ, etiam vt ab iis verſa ac detruncata eſt, tamquàm Iudicis auctoritate ſtaretur, ac nihilominùs detrectatæ. Muſſiponti apud Melchiorem Bernardum MDCXIII. in 8.

ANTONIVS DE QVINTANADVENNAS, natione Hiſpanus, patria Alcantarenſis, quod oppidum eſt Extremaduræ; Hiſpali Societatem amplexus eſt. Scripſit Hiſpanicè

De Sanctis Martyribus Arcadio, Leone, Donato, Nicephoro, Abundantio, & aliis nouem Sociis ipſorum, paſſis Vrſaone in Bæticâ. Item

De Sanctis Hiſpalenſibus, ſeu, *Hiſtoriam Sanctorum Eccleſiæ, & Diœceſis Hiſpalenſis.*

ANTONIVS DEL RINCON, natione Hiſpanus, ſed Angelopoli in Mexico natus, vbi annos XVIII. natus Societatem eſt complexus, in quâ ſtrenuè ſe ſaluti Indorum impendit vſque ad mortem. Edidit

Grãmaticam Linguæ Mexicanæ. Mexici MDXCV. in 8.

ANTONIVS RVBIVS, ſeu, RVVIO, natione Hiſpanus, patriâ Rodenſis, adoleſcens XXI. annos natus, in Complutenſi Academiâ ex turbulentis huius ſeculi fluctibus in noſtræ Societatis portum appulſus eſt, anno ſalutis MDLXIX. Magnum hic acuti ingenij ſolidique iudicij ſpecimen in ſtudiis præbuit, atque eximios in litteris Philoſophicis ac Theologicis progreſſus fecit. Ex quo in Indiam Occidentis ſolis profectus, in Mexicanâ ciuitate (quæ totius Prouinciæ Nouæ Hiſpaniæ Metropolis eſt & caput) Philoſophicas diſciplinas docuit primùm triennio, deinde ſacram D. Thomæ Theologiam annos XII. doctè eſt interpretatus, tantâ commendatione doctrinæ, vt de rebus grauiſſimis tamquàm oraculum ſapientiæ, à Proregibus, à ſenatu Regio, ab Inquiſitoribus fidei conſuleretur. Denique cùm operam ſuam ſtudiis promouendis in Academiâ Mexicanâ, totis XXV. nauiter impendiſſet, doctrinali ſacroſanctæ Theologiæ Laureâ decoratus, reuertit in Hiſpaniam, & Compluti conſedit, vbi poſt annos vitæ LXVII. die VIII. Martij, anno Domini MDCXV. curſum mortalitatis expleuit. Funus eius frequens Academia, vniuerſa Nobilitas, & Religioſæ familiæ ſuâ celebritate cohoneſtarunt. Fuit ipſe in tantâ doctrinæ laude humillimus; orationis, in quâ multum ponebat temporis, & mortificationis ſtudioſiſſimus, vt ſupra quàm ætas & vi-

res ferrent, quotidie se diuerberaret. Edidit iustæ molis

Commentarios in vniuersam Aristotelis Logicam partibus II. Coloniæ, sumptibus Arnoldi Mylij Birckmanni MDCV. quibus titulum fecit *Logica Mexicana*. Recudit

Eosdem Commentarios in compendium quasi contractos, in gratiam Academiæ Complutensis; quæ publico decreto suis Professoribus eos explicandos iuuentuti præscripsit, curauitque decretum hoc suum auctoritate Regiâ firmari. Prodierunt, nisi fallor, primùm Valentiæ MDCVII. posteà Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCIX. & rursum MDCXV.

Commentarios item *in octo libros Aristotelis de Physico auditu*, priùs editos Madriti apud Ludouicum Sanchez MDCV. tum in breuiorem summam redactos rursus vulgauit Valentiæ; (ni fallor) ac subinde Coloniæ apud Crithium. MDCX. & rursum MDCXVI. Prodierunt etiam posthumi eius

Commentarij in libros Aristotelis de Cælo & Mundo, Coloniæ typis Crithij MDCXVII. Ante hos autem viuo Auctore

Commentarij in libros de Ortu & Interitu, seu de Generatione & corruptione rerum naturalium, iisdem recusi typis Crithij MDCXIX. Denique

Commentarij in libros de Animâ, ab eodem, recusi MDCXIII. & XXI.

ANTONIVS RVIZ DE MONTOYA, natione Peruanus, patriâ Limensis, vir strenuus, & impiger in Paraquariâ operarius, qui & Collegiis ibi præfuit, & plerasque in Vruaianâ prouinciâ Reductiones incredibili labore constituit. Abstineo plura de illo memorare, vt superstitis etiamnum modestiæ seruiam. Edidit Hispanicè

Historiam de missâ sub Christi iugum Paraquariâ. Madriti MDCXXXIX. Item

Thesaurum, Grammaticam, Vocabularium, Catechismum Linguâ Guaranica, cuius est vsus in Paraquariâ.

ANTONIVS SALVADOR, natione Hispanus, patriâ Tarraconensis, cùm Ilerdæ inter sacrorum Canonũ & Legum auditores floreret, in Societatem ingressus est, Concionatoris nostri voce perculsus. In eâ Ecclesiasten egit, & Collegij Ilerdensis ac Gerundensis Rectorem: vir animi candore, integritate vitæ, suauitate morum insignis. Obiit Tarracone, & Domum tirocinij suis facultatibus amplificauit. Edidit, quam habuit ad populum Barcinone

Concionem de S. Teresiâ.

Plura reliquit affecta, quæ morte præuentus non potuit vulgare.

ANTONIVS SANCTARELLVS, natione Italus, patriâ Atriensis, vir moribus apprimè religiosis, & modestissimâ mansuetudine. Edidit Italicè

Tractatum de Iubileo anni sancti, aliisq. Iubileis. Romæ apud Mascardum. MDCXXIV. & apud Ludouicum Grignanum MDCXXV. in 12. qui Latinè translatus prodiit Moguntiæ MDCXXVI. typis Antonij Strohescer

Vitam Iesu Christi & B. Mariæ Virginis. Romæ apud Grignanum MDCXXV. in 8. Latinè verò edidit

Tractatum Moralem De Hæresi, Schismate, Apostasiâ, sollicitatione in Sacramento Pœnitentiæ, Blasphemiâ, maledictione; & de potestate Romani Pontificis in his delictis puniendis. Romæ apud hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXV. in 4.

Variarum resolutionum Partem I. Romæ apud Grignanum MDCXXV. in 4.

Scripsit etiam, vt cùm licuerit in publicum proferat, Italicè

Vitam B. Aloysij Gonzagæ,
Vitam Bernardini Realini, } Societatis Iesu.
Vitam Alphonsi Rodriguez,

ANTONIVS DE SOSA, natione Lusitanus, & Eloquentiæ olim in Olyssiponensi Collegio Professor; scripsit atque exhibuit magnificentissimè coram Philippo III. Hispaniarum Rege, cùm is anno MDCXIX. in eam vrbem venisset,

Tragicocomœdiam de Emanuelis I. Lusitaniæ Regis expeditione in Orientem: quam suæ Relationi Hispanicæ penè integram inseruit Ioannes Sardina Mimosus, Olyssipone apud Georgium Rodriguez MDCXX. in 4.

ANTONIVS STRATIVS, natione Belga, patriâ Audomarensis, in Societatem, anno MDCXIX. ætatis suæ XXVII. ingressus, docuit Logicam, Mathesim, Ethicam. Obiit Monasterij Westphaliæ die XVII. Nouembris anno MDCXXXVI. Reliquit posthumos, qui iam prodierunt

Epigrammatum libros aliquot.

ANTONIVS SVCQVET, natione Belga, patriâ Mechliniensis, patre sanctioris Concilij senatore, natus die XV. Octobris anno MDLXXIV. postquàm Louanij multos annos Iurisprudentiæ operam nauasset, ingressus est in Societatem Iesu die XXVII Aprilis anno MDXCVII. Tornaci, vbi modestiam, pietatem, Dei ac proximi amorem, quem iam inde à seculari vitâ spirabat, egregiis prouexit incrementis ad sanctitatem. Sacerdotio initiatus est anno MDCVII. die XXXI. Martij; quatuor deinde vota publicè professus die XVI. Decembris, anno MDCXII. Tirocinium & Collegium Mechliniense administrauit annis X. Bruxellense II. vnde in Præpositum Prouinciæ Flandro-Belgicæ anno MDCXIX. assumptus est, & eam quadriennio gubernauit. Demum cùm in Procuratorem Prouinciæ electus esset, vltimum vitæ actum in Theatro vrbis Romæ egit, & viam vitæ æternæ, cùm Romanam propè confecisset, in reditu Parisiis, magnâ sanctitatis opinione, iniuit die XV. Februarij anno MDCXXVI. Elogium illi dedit vir magnus hac formula scriptum:

Vnum illi gaudium de Deo cogitare, de Deo loqui: extra quem gaudium illi nullum. Velles placere? Velles amari? Loquendum de Deo erat. Velles

Velles displicere, miscenda ludicra & secularia erant. Vir omnino magnus, & coniunctione cum Deo suo, maximus: quem vnum pectore, ore, calamo suo circumferebat: ignorabat alia. Diceres ebrium quoties diuinarum rerum mentio incidebat, & in illis solis eloquentem. Hæc ille. Ceterùm de viro laudatissimo erit alibi plura distinctiùs memorandi locus. Euulgauit nouâ inuentione, additis imaginibus moralibus æri incisis,

Viam vitæ æternæ, tribus libris comprehensam, ita vt primus viam doceat incipientium, alter viam proficientium, tertius viam perfectorum; Antuerpiæ typis Martini Nutij MDCXX. Eam deinde quartùm à se recognitam & auctam, emisit in lucem. Extat typis Henrici Aertsens MDCXXV. Prodiit eadem linguis Belgicâ, Gallicâ, Hispanicâ, & Anglicâ. Eam ipse simul atque in lucem edidit, quo erat in B. Virginem studio, vt pluribus viam vitæ ostenderet, locis omnibus ac templis cultui B.V. Mariæ peculiariter dicatis singula donauit exemplaria, quæ in sacristiâ asseruarentur, ad excitandam pietatem Peregrinorum, qui illic sacra audituri vel peracturi essent.

Testamentum Christiani hominis, & præparatio ad consequendam æternam salutem. Antuerpiæ apud Ioannem Knobbarum MDCXXV. in 32. & recusum Luxemburgi apud Reulants MDCXXXI. Prodiit idem versum Belgicè & Gallicè, Italicè autem Romæ apud Hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXVII. Scripsit etiam

De Purgatorio, libellum tam viuis, quàm vitâ functis vtilem. Ab eodem est

Paruum Psalterium B.V. Mariæ & valdè multæ *piæ ac practicæ tabellæ*, quas passim vir pientissimus & animarum zelo ardentissimus sine nomine euulgabat.

ANTONIVS TORRES, siue TORRENSIS, siue etiam TVRRIANVS, natione Hispanus, patriâ ex oppido Gumiel, diœcesis Burgensis, annum agens vigesimum secundum est admissus in Societatem; in quâ Philosophicas & Theologicas scientias didicit, & humanas feliciter docuit; atque omnia penè Societatis nostræ munia ei contigit obire. Latinæ linguæ Magister fuit: Magister Nouitiorum; Rector, & Prædicator, sincero animi candore, & flagranti studio, curâque de hominum salute primis illis nostris Patribus simillimus; quarum virtutum & in Transmarinis Occidentalibus oris, & in Hispaniâ vestigia multa reliquit impressa. Ad excolendos piis exercitationibus homines mirâ virtute; multosque, præsertim Ecclesiasticos, iis exercuit. Missionum egregius amator fuit; quarum ei à Patre Nostro Præposito Generali libera facultas erat, in iisque strenuè nauabat operam. Confessionum generalium mirus suasor, quas tamen nolebat operâ tumultuariâ, sed sumpto ad cogitandum spatio fieri. Ad conciones solemne illi fuit acri priùs corporis verberatione se comparare; deinde cilicio indutum in suggestum ascendere. Ipsas porrò conciones, meditationum magis, quàm multæ lectionis studio adornabat: nec earum tempore quidquam in tractatione corporis delicatiùs admittebat. Pedes iter, vel iam senex conficiebat: & cùm egressus vrbe binas eodem die conciones habuisset, terna passuum millia eundo redeundoque conficiebat, ardore animi robustum in senili corpore vigorem sustentante. Incidit aliquando cùm ab eo obeundo munere rediret, vt inuentum in itinere mendicum ægrotantem, Rector tum ipse, sustolleret in humeros, vt in nosocomium deportaret. Caritati tantæ non impar fuit eius vitæ asperitas, & præter alia humi super asserem diu decubuit. Tandem bonis operibus plenus Palentiæ decessit anno salutis MDXCVI. ætatis verò LXIII. ab initâ Societate XL. Scripsit Hispanicè

De Institutione Christiani hominis, tractatum admodùm pium, in quinque libros distributum.

ANTONIVS VALENTINVS, natione Italus, vir magni spiritus & probitatis, & S. Carolo Borromæo olim perfamiliaris. Edidit tacito suo nomine, operâ R. M. Leonis Bertolini, Italicè

Meditationes deuotissimas de Passione Christi Domini, in singulos Quadragesimę dies distributas, Brixiæ MDC. Obiit Nouellariæ die XXIV. Nouembris anno MDCXI.

ANTONIVS VASCONCELLIVS, natione Lusitanus, Domo Olyssiponensis, vir ob insignem doctrinam, religionem, & generis claritatem in Lusitaniâ notissimus, Collegij & Academiæ Eborensis olim Rector, vbi suum quoque diem obiit XII. Iulij, anno MDCXXII. Edidit eleganti stylo

Anacephalæoses, id est, *summa capita actorum Regum Lusitaniæ*; quibus adiecit Epigrammata in singulos Reges ab insigni Poëta Emanuele Pimenta; & illorum effigies ad viuum in ære expressas. Subnectit dein

Descriptionem Regni Lusitanici, cum compendio rerum illustrium, quæ in eo visuntur, tam ad humanum cultum spectantium, quàm ad diuinum. Demum

Philippi III. Regis Catholici expeditionem Lusitanicam & Orationem, quâ illum Eborensis Academia, per P. Alphonsum Mendez sacrarum litterarum Interpretem, consalutauit. Antuerpiæ apud Petrum & Ioannem Belleros MDCXXI. Edidit item Lusitanicè

Discursus de Angelo Custode tomis II.

Relationem persecutionis Iaponicæ annis MDLXXXVIII. & MDLXXXIX. impressam Hispanicè anno MDXCI. in 8. tribuit Antonio Vasconcellio Antonius de Leon in sua Epitome Bibliothecæ Orientalis Hispanicâ.

ANTONIVS VELLESIVS, natione Lusitanus, patriâ

patriâ Portalegrensis; Eboræ studiorum Societatis Præfectus, eruditum euulgauit, exemplis è probis auctoribus illustratum,

Commentarium in Emmanuelis Aluari Grammaticam Latinam, Eboræ MDXCIX. Obiit Eboræ die XX. Martij, anno MDCIX.

ANTONIVS VIGVIER, natione Gallus, patriâ Figeacensis, diœcesis Cadurcensis, venit in Societatem die XXIX. Augusti anno MDC. natus annos XVIII. In eâ Grammaticam, Humanitatem, Rhetoricam, Philosophiam & Theologiam Moralem, ac denique vota quatuor solemnia professus est; vir apprimè pius, & sui cōtemptor, salutis animarum auidus, laboris patientissimus. Obiit in Domino Pictauij die XXVII. Ianuarij MDCXXII. Edidit

Panegyricum Ludouici XIII. Regis Christianissimi.

ANTONIVS VIVIANVS, natione Gallus, domo Petracoras, ad Societatem accessit anno salutis MDLXXXVI. in quâ iusto tempore spiritualis Coadiutor formatus est. Vir moribus supra modum commodis, ac tranquillis, quibus erat omnibus peracceptus. Nihil iracundi, aut acerbi præ se tulit vmquam. Morbum, mortemque ita placidè excepit, vt non tam mori quàm quiescere visus sit. Obiit Tolosæ in ipso anni MDCIII. limine, vbi plus annis XX. sedulam Confessionibus operam dederat. Vixerat in Societate annos XXXVII. vniuersim autem LVII. Edidit versum à se Gallicè

Thomæ Kempis libellum de Imitatione Christi; & *Epistolas Generalium Societatis Iesu.* Scripsit item Gallicè

Librum de Virginitate.

De Angelo Custode.

De Oratione XL. horarum.

De Pietate erga Deiparam.

ANTVERPIENSIS DOMVS PROFESSA, in Belgio ad amnem Scaldim sita, edidit

Plausum exhibitum Magno Patri Iosepho, Dei Matris Sponso, Dei Filij Nutritio, cùm ei in Valle S. Mariæ Facontinâ Antuerpiæ illustre Sacellum statueretur, die XIX. Martij, anno MDCXXXVII. Ibidem in 4.

AQVISGRANENSE COLLEGIVM, quod est in Prouinciâ Rheni Inferioris, inter Rhenum & Mosam ad fines Belgij, edidit & Serenissimo Archiduci Austriæ Alberto potentissimo Belgij Dynastæ, qui ab oppressione Hæreticorum ciuitatem vindicarat, dedicauit,

Syntagma Dauidicum, hoc est, *Ordinatam collectionem è Psalmis Dauid, secundùm varios mores & motus horum temporum*, Coloniæ sumptibus Bernardi Gualteri MDCXV. Item

Aquisgranum à Matthia Imperatore restitutum, Carmine descriptum.

ARCHANGELVS BELBONVS, natione Italus, patriâ Campanensis, quod oppidum non procul Salerno est. Grandis natu ad Societatem vocatus est, id beneficij à Deo haud dubiè consecutus, merito hospitalitatis, quâ Nostros homines domo suâ transeuntes excipere solitus fuerat. Fuit mirè industrius in hominibus ad Confessionis sacramentum adducendis. Obiit Salerni II. Februarij, MDCXXVII. Edidit Italicè sub nomine alieno F.A.G.

Compendium miraculorum B.V. Mariæ.

ARIAS BRANDANVS, seu BRANDONIVS, vel etiam, vt alij appellant, BLANDONIVS, vnus è primis Societatis in Indiâ Orientali operariis, & dignus qui Gaspari Barzæo succederet in Armuzianâ vineâ, in quâ magnitudinem caritatis suæ luculenter explicuit. Scripsit

Epistolam de gestis in Indiâ ab hominibus Societatis, Goâ, IX. Cal. Ianuarij MDLIV. Lusitanicè; quam à se Latine conuersam refert Ioannes Petrus Maffæus, libro I. Epistolarum de Rebus Iaponicis.

ARIAS SANCHEZ, seu, SANCTIVS, anno MDLXI. in Iaponiâ Societati adiunctus. Scripsit è Iaponiâ

Epistolas duas de rebus Iaponicis anno MDLXII. vti refert Antonius de Leon in Epitome Bibl. Orient. & Ioannes Petrus Maffæus in l.3. Epist. de Reb. Iapon.

ARNOLDVS BOHYRÆVS, natione Gallus, patriâ Aquitanus, Vesunensis, in Societate (quam anno MDCII. ætatis XX. ingressus est) Rhetoricam & Philosophiam professus est: Rector fuit Collegiorum Billomensis & Anciensis; Præpositus Prouinciæ Aquitaniæ. Edidit

Elegiarum libros V. quorum primus continet Elegias de Christo & B. Virgine. II. de Diuis Martyribus. III. lacrymas Ieremiæ. IV. Diras in Apostatas. V. Mixta. Tolosæ typis viduæ Iacobi Colomerij MDCXVIII.

Theatrum Persei, seu, Perseum Francum, Gallicè.

ARNOLDVS A BOECOP, natione Belga, domo Gelder, nobilis, locuples, & vnicus viduæ filius, accessit ad Societatem annos natus, XXIV. integrâ seruatâ religione ac virginitate in Batauicâ Academiâ. E patriâ Moguntiam reuertens, per fraudem ab Hæreticis captus est, & veneno, vti medicus existimauit, in carcere hausto, Coloniæ substitit; vbi post quinquemestrem infirmitatem summâ patientiâ toleratam extremum diem clausit XIX. Februarij MDCXXII. vir verè humilis, mansuetus, & contemptor sui, in flore ætatis, tum recens sacerdotio initiatus. Scripsit

Epistolarem quæstionem de nomine, HVBERTVS, & *aliis eiusdem terminationis*, ad Ioannem Roberti, adiectam vitæ S. Huberti à Robertio editæ.

Apologiam de Iusto Lipsio, cuius inscriptio est, *Iustus Lipsius Catholicus*, siue, *De verâ Iusti Lipsij Religione Catholicâ Dialogus.* Extat in Famâ Posthumâ Iusti Lipsij impressâ Antuerpiæ typis Plantinianis, non addito Societatis Iesu titulo; & ex Epistolâ præfixâ apparet nondum illum fuisse

fuiſſe de Societate, cùm eam ſcriberet.

Arnoldvs Cathivs, natione Belga, domo Leouardienſis, quæ Occidentalis Friſiæ vrbs eſt. Harlemij diſciplinis humanioribus, Lugduni Batauorum Medicinæ operam dedit; cui magis excolendæ Patauium conceſſit, ibique Lauream eius facultatis accepit. In Palæſtinam & reliquum Orientem cùm meditaretur, in Societatem adſcitus, Romæ tirocinium poſuit; Philoſophiam recoluit, Theologiam audiuit. Sed tertium vix annum emenſus, aduersâ valetudine victus, cùm ſacris à Cardinali Bellarmino initiatus fuiſſet, remiſſus in Belgium eſt, vt Louanij ſuis ſtudiis extremam induceret operam. Inde in Friſiam deſtinatus, vndecim totos annos Leouardiæ, Svvollis, Sneecæ, vltimum etiã Leydæ verſatus eſt. Redux Louanij Præfecturam obtinuit ſpiritus, & ſacras Litteras explicuit; Antuerpiæ Controuerſa fidei ſexennio docuit; Ruræmundanum poſtremò Collegium propè triennio rexit, vbi etiam morte ſublatus eſt, cùm ſacramentis omnibus ritè procuratus, filios ſuos paternâ benedictione ſolatus eſſet, die XIII. Decembris, anno MDCXXX. ætatis LIV. ab initâ religiosâ vitâ XXVIII. profeſſus iam ab annis XIII. vota ſolemnia. ° Opinio fuit eum à germano ſuo fratre natu maiore fuiſſe accitum ad Superos; quicum pepigerat, vt qui prior deceſſiſſet, ſuperſtiti à Deo, ſi modò conduceret ipſi ad ſalutem, exoraret breuem migrationem; obierat autem ille non toto prius bimeſtri. Optârat quidem P. Arnoldus iam pridem in acie mori, ceu Chriſti miles, & ſi negaretur decus martyrij, inter concionandum certè defungi: & parte votorum aliquâ potitus eſt. Vix à morbo, quo fuerat afflictatus, ſe paululùm recreârat, cùm inſtitutâ ad populum concione pomeridianis diei S. Franciſco Xauerio ſacræ horis, tantâ contentione dixit, vt impares ſpiritui, qui loquebatur, vires ſuccumberent. Excepit eam febris, & neruorum tremor atque conuulſio; cui cùm nec ipſe, quamuis animo magno conaretur, nec Medici poſſet induſtria obluctari, ceſſit egregius vir, & paucis iis diebus, quibus decubuit, miram exhibuit in tolerando patientiam, multam omnis mollitudinis & deliciarum auerſionem, perennem in diuina mentis intentionem, rerum temporalium curâ in alios reiectâ; ſuauiſſimam cum Chriſto Crucifixo & B. Virgine Mariâ per crebra colloquia familiaritatem. Nimirùm vir fuit ille, in quo cum præclaris naturæ dotibus ſolidæ virtutes certabât. Erat illi ingenium fœcundum; memoria firma, vt non verſus ſolùm, quos aliquando legerat, benè multos promeret; ſed magnam quoque ſacræ Scripturæ partem complexus, quouis aſſignato capite, quid in eo contineretur, extemplò referret. Humaniorum Litterarum notitiâ, iam tum cùm ad Societatem venit, inter eruditos ſibi nomen comparârat: Sacram, profanamque Hiſtoriam diligenter euoluerat, & temporum rationem accuratè tenebat, redactis ſibi ab orbe condito ad hanc vſque diem annis in ſeriem. Erat ad hæc prudentiâ inſigni, & ſuauitate conuerſationis, omnium ſibi animos, eorum etiam, qui alioqui minùs Societati fauebant, deuinciebat. Conſulebatur de grauibus cuiuſuis generis negotiis à Prælatis, à viris Principibus, ab aliis Religioſis, ab vrbano Magiſtratu. Amabili morum comitate, & ſincero affectu auctoritatem ſibi & amorem apud ſubditos pariebat. Procul erat à fuco, fictâque ac politicâ, quam vocant, agendi ratione, quam peſtem appellabat ſocietatis humanæ: moneri ſe ab omnibus patiebatur, ſi quid in eius moribus, aut gubernatione notaſſent caſtigandum. Quo agendi inſtituto cùm placeret omnibus; vni ſibi non ſatisfaciebat. Monitus cùm eſſet in Friſia per litteras de quatuor votorum gradu ſibi delato, ita nuntio perculſus eſt, vt qui non crediſſet ſuis promeritis eum honorem iri conceſſum. Ad moderatorum imperia promptiſſimè ſe accommodabat. Salutem hominum impensè ſitiebat; ideò multus erat in audiendis Confeſſionibus, ægris die noctéque adeundis, luſtrandis xenodochiis, militibus, ciuibuſque, tametſi contagionis cum periculo, adiuuandis; & quo ſuorum laboribus parceret, plures ſæpè per hebdomadam noctes apud infirmos excubabat: fuit etiam, cùm defuncti militis corpus humeris ipſe ſuis ſubiret, illaturus in ſepulchrum, niſi accurrentium nõnullorum, quos tantæ caritatis ſpectaculum perculerat, opera intercepiſſet. His officiis in multa vitæ diſcrimina fuit adductus, & venenum ab peſtifero afflatum ſemel hauſit, quod in vlcus tabo fœdum erupit. In Friſiâ quoque peſtem contraxit, dum eâ affectis ſatagit inſeruire; ad quorum obſequia crebrò ſe Superioribus obtulit, tum etiam cùm Rector eſſet. Dicebat ad populum magnâ contentione, bis ſæpè vnâ die; pueros etiam, præſertim tenuioris fortunæ, catecheſi imbuebat. Inter hæc adeò non erat immemor ſui, vt perpetuò adhæreret Deo, & iaculatoriis aſpirationibus omnia negotia cõdiret. Eius amorem in omni ſermone ſonabat; in eum omnes prouocabat; eum in ſe tractatione librorum, qui de contemplatione diligentiùs agunt, & deuotiſſimâ diuini Officij & ſancti ſacrificij adminiſtratione inflammabat. Ad horas ſingulas, propoſito ſibi certo Paſſionis myſterio, conceptis precibus Chriſtum Dominum laudabat. Beatiſſimam matrem, per cor atque amorem ipſius, in auxilium vocabat. Tricena ſibi capita rerum propoſuerat, ad quæ animum inter ſacrificandum aduerteret, varios virtutum actus eliciturus. In horto domeſtico conceperat loca certa, quibus Seruatorem patientem variis modis cogitaret, eaſque ſtationes tacitus pietatis ergô recolebat.

colebat. Aiebat se vix vnquam copiosiùs è cælo beari quàm cùm sacrificanti ministraret; quod ideò quotidie, si opportunitas tulisset, lætus faciebat. Magno affectu in magnam Matrē Virginem fuit, eratque in eius laudes apprimè disertus: ad eius cultum passim omnes hortari; quotidie rosarium orando pertexere; illud noctu è brachio suspendere, vt expergefactus mox Matri salutandæ decurreret. *Officium Immaculatæ Conceptionis eius iam olim Belgicè reddiderat*: & nunc *vernaculè commentabatur in Canticum Magnificat*, quando eum mors interrupit: omnino modos omnes quærebat, quibus gloriæ tantæ Reginæ impensiùs studeret. Secundùm eam è Cælitibus S. Antonium Patauinum, & imprimis religiosiùs S.Ignatium, atque alios de Societate viros sanctimonia claros venerabatur; tantâ de Societate ipsâ conceptâ opinione, vt crederet Angelum, si inter mortales viueret, hoc vitæ genus amplexurum: hinc fiebat vt nomini eius dignitatique tuendæ, cuiusuis auctoritatem atque commodum posthaberet. Sæuiebat in se bis quotidie flagellis catenatis, nodo, aculeo, radio frequenter contextis quibus se sanguine haud indecoro sordidabat; & ad acriorem doloris sensum faciendum, totum subinde corpus, aliis atque aliis succedentibus membris diuerberabat; vt modus carnificinæ statui debuerit à Superiore ne se conficeret. Frequens accedebat in hebdomadâ ieiunium; frequens capitis, colicæ, calculi, herniæ dolor, quos æquissimo animo tolerabat. Paupertatem tanto habebat in pretio, vt nihil haberet in cubiculo pretiosum; vestitus illi semper esset quàm ceteris attritior; peræarè admitteret nouum. At in suos vti lenis ac placidus, ita erat intra religiosæ modestiæ fines profusè liberalis; vnde fiebat, vt Deo, cui fidebat impensè, subministrante, commodè Collegium sustineret; diceretque se minimùm temporalis rei sollicitudine angi, cùm sciret sibi neminem à Deo per Moderatores mitti, cui non etiam necessaria submitteret; id quod difficillimis temporibus ipse non semel expertus est. Tractandorum animorum tam erat peritus, vt è subditis plusculi nollent alio vti administro ad suas confessiones. *Multa vernaculè, tum ligatâ, tum solutâ oratione, sine nomine suo in lucem dedit*; ad hæreticorum conuersionem opportuna. Multa moliebatur tum quæ ad sacræ Scripturæ facerent interpretationem, tum quæ ad fouendam pietatem, quæ per necessarias curas aliàs non potuit expedire. Scripsit

Paraphrasim continuam in Canticum Canticorum Salomonis, Adm. R.P.N. Mutio Vitelleſco Præposito Generali valdè probatam, quam editam ex Officinâ Moreti anno MDCXXV. cùm doctissimo Antuerpiensium Antistiti Ioanni Maldero inscripsisset, dedicasset, obtulisset; eumdem Antistitem excitauit, vt simile opus in idem Cāticum meditaretur; quod paulò pòst ex eadem Officinâ Plantinianâ in lucem prodiit. Reliquit etiā post se paratas iam propè ad editionē

Notas vberes in Dauidicos Psalmos.

ARNOLDVS SAPHORIVS, natione Gallus, patriâ Beamensis, in Collegio Parisiensi Philosophiæ, ac sacræ Theologiæ multos annos cum laude Professor fuit, vir insigniter doctus, & tam integro puroque sensu pietatis, vt illi à naturâ indita, non exercitatione parta videretur ipsa pietas. Scripsit Opus accuratum

De Locis Noui Testamenti, ab Hæreticis nostri temporis corruptis; sed quod morte præuentus euulgare non potuit. Scripsit etiam modum seu viam conuincendi Hæreticos ex ratione formali fidei, cui titulum fecit,

Combinationes aduersùs Hæreticos.

Obiit doctissimus vir Tolosæ anno MDXCV. cùm XXV. iam annos in Societate exegisset, quatuor vota anno MDLXXXIII. professus. Interfuit Congregationi V. Generali ab Aquitaniæ Prouincia missus.

ATHANASIVS KIRCHER, natione Germanus, patriâ Fuldensis, Philosophiæ Moralis, Matheseos, linguarum Hebrææ & Syræ in Academiâ Herbipolensi Professor: inde per tempestatem à Gustauo Adolpho Suecorum Rege concitatam eiectus, in Galliam concessit, & Auenione easdem facultates explicuit. Nunc Romæ totus in communem vtilitatem intentus, in Ægyptiacam & ceteras Orientales Linguas in lucem proferendas incumbit. Aliqua iam edidit plausum promerita, alia sudant sub prælo; non pauca curis secundis editioni parat. Edita iam sunt

Ars Magnesia, in quâ bipartitâ disquisitione Theorematicâ & Problematicâ, vires & vsus Magnetis propriis experimentis demonstrantur. Herbipoli MDCXXXI. in 4. quam nunc omnibus numeris absolutam tribus libris prælo reddit.

Primitiæ Gnomonicæ Catoptricæ, hoc est, Horologiographia noua specularis, in quâ docetur quâ ratione totius primi mobilis motus in quibusuis locis obscuris & vmbrosis, reflexo solis radio describi artificiosè possit. Auenione MDCXXXIII. in 4. & ibidem apud I.Piot MDCXXXV.

Prodromus Coptus, siue Aegyptiacus, antiquæ Ægyptiacæ Linguæ restaurationem, vnà cum Hieroglyphicæ interpretationis specimine exhibens. Romæ typis S.Congreg. de propag. fide MDCXXXVI. in 4.

Thesaurus Linguæ Coptæ, siue Aegyptiacæ antiquæ Arabico-Copto-Latinus, Grammaticas, Onomasticum, & Dictionarium dictæ Linguæ continens; ex Arabico in Latinum translatus. Ibidem

Specula Melitensis Encyclica, hoc est, *Syntagma nouum instrumentorum Physico-Mathematicorum*, sub nomine F.Saluatoris Imbroll. Neapoli typis Secundini Roncaglioto MDCXXXVIII. in 4. Reliqua sunt,

Oedi-

Oedipus Aegyptiacus, hoc est, Noua, & à nemine adhuc tentata Hieroglyphicorum interpretatio; in tres tomos diuisus; quorum I. *Templum Aegyptiacum* dictus, modò sub censurâ est. II. *Phrontisterium, seu, Gymnasium Aegyptiacum*, in quo de artibus & scientiis veterum Ægyptiorum, in quantum Hieroglyphicis symbolis expressa sunt, agitur. III. *Theatrum Hieroglyphicum*; omnium monumentorum Hieroglyphicorum, Romæ adhuc superstitum, practicam explanationem continens

Opus de Combinatoriâ arte. Continet autem Arithmeticam communem, Algebram, Geometriam, Musicam, & omnem Astrologiam Cōputisticam, Gnomonicam Πολυγλωτlίαν, siue, Methodicam artem linguarum breui addiscendarum. Præterea Dialecticam σεγάνεγεαφίαν nouam, Physicam, Medicinam, omnes denique scientias & artes practicas. Docetur autem quâ ratione, quiuis etiam imperitus, Combinatoriæ artis subsidio, ea in dictis scientiis præstare possit vno die, quæ alius multis annis discendo non præstaret.

Tractatus de prodigiosis Horlogiis.

Linguarum omnium, quas Auctor callet, Methodicæ Instructiones.

Cabala Christiana.

Ad hæc accedunt quæ ex Arabicis vertit in Latinum, nimirùm

Barnesiæ Albenephi Arabis Iudæi liber de Sapientiâ Aegyptiorum, eorumq; symbolicâ Philosophiâ.

Kabala Saracenorum, incerto Auctore, Arabicè scripta, item quæ ex Hebraicis, nempe

מִשְׁלֵי שׁוּעָלִים. *Parabolas Vulpium Rabbi Nickdan*: Liber iucundus, & eruditus.

סֵפֶר אֲיָּלִים *Liber Ceruorum*; in quo de abditis naturæ mysteriis agitur. *Auctore Rabbi Salomone Medico di Candia.*

AVGVSTANVM COLLEGIVM; quod est in Germaniæ superioris Prouinciâ, ad amnem Lycum in Vindelicis: edidit

Vitam S. Ignatij Loyolæ imaginibus expressam, cum textu Latino & Germanico MDCXXII. in 12.

Senecam Christianum.

AVGVSTINVS BERNAL, natione Hispanus, patriâ Magallonensis, in Collegio Cæsaraugustano Theologiæ Professor, eiusdemque Doctor, edidit

Disputationes de Diuini Verbi Incarnatione. Cæsaraugustæ, typis Nosocomij Regij MDCXXXIX. in fol.

Prodierunt alienâ operâ & nomine, ipsius

De Philosophiâ vniuersâ lucubrationes. Alia dabit propediem.

AVGVSTINVS CANVS, natione Mexicanus, in ipsâ vrbe Mexico splendidissimâ familiâ natus, quintodecimo ætatis anno se ad Societatem nostram adiunxit, in eâque mox se ad omnem virtutis formam tenore æquabili accommodauit; vt consuetis domesticæ disciplinæ officiis quemdam iam tum splendorem & lucem suâ actione adderet. Eius modestia vultus, oculorum, incessus, motuum omnium; verborum parcimonia & consideratio, omnibus erat ad exemplum. Numquàm tristis aut tetricus, sed alacris suauisque, & amabili ore intuentibus, sui, & pudicitiæ quemdam quasi afflabat amorem. Exacto tirocinio ad litterarum compendium tam diligenter incubuit, vt magnam ab ingenio, acumine, eloquentiâ laudem retulerit. Rhetoricam & Humaniores disciplinas Mexici tum externos, tum Nostros docuit; in quibus ipse ita eminebat, vt omnes longo post se interuallo haberet. Sacras deinde Litteras interpretatus est, ad magnorum inuidiam ingeniorum. S. Augustinum coluit impensè, habuitque eius opera in deliciis, & assiduâ tractatione. Orationi multum nocturni temporis, diurni quantum poterat, procumbens in templo, tribuebat. Sæpè interuisebat venerabilem Eucharistiam; binis ternísve Sacerdotibus sacra facientibus aderat. Deum perpetuâ tamquàm contemplatione vbique præsentem habebat. B. Virginem Mariam, quam pro Matre habebat, in omni sermone, seu publicus foret, seu priuatus, tanto ardore celebrabat, vt eâdem pietate ceteros accenderet. De se, rebusque suis demissè adeò sentiebat, vt ab omnibus sibi peteret exempla virtutis; doctrinæ quoque adiumenta conquirere solitus ex iis adolescentibus nostris, quos ad experimentum sui in triclinio dicentes audiebat. Ab omni fastu, & imperiosâ agendi ratione vehementer abhorruit: lenitatem tamen ita grauitate temperabat, nihil vt illa de auctoritate, nihil hæc de suauitate detereret. Corpus atterebat cilicio & verberatione; iisque præsidiis tam illibatam perpetuò seruauit castimoniam, vt nullâ aduersùs eam cogitatione fuisse eum vnquam tentatum affirment ij, quibus id erat exploratissimum. In extremo morbo insolitis animi deliciis visus est affluere. Illato in cubiculum sacro Viatico, exultauit animo ad Domini sui conspectum; & repetitâ bis confessione, veniam erratorum à præsentibus postulauit. Ad preces consuetas eo tempore adhiberi, presente animo respondit. Crucifixum intuitus, allocutusque non semel est illis verbis: Rex tremendæ maiestatis, Qui saluādos saluas gratis, salua me fons pietatis. Plagas eius & Deiparæ iconem dissuauiatus, Tutelariū Sanctorum, quos in libello descripserat, curauit sibi nomina prælegi, & eorum patrocinia inuocari. Interrogatus, velletne, Deum sequi se hinc euocantem, Dominus est, inquit, quod bonum est in oculis suis hoc faciat. Denique sacro delibutus oleo placidissimè expirauit in Vallisoletano Americæ Collegio, quod ipse tunc Rector administrabat, die XXIII. Septemb. anno MDCXXII. Hæsit mortuo velut risus in ore, & venustissima species, viuido colore distincta.

Omnium concurſus ingens ad viri, vt aiebant, *ſancti exequias* factus eſt; & ſacrarum familiarum Rectores funus extulêre, atque vltimum defuncto officium peregerunt. Scripſit

Commentaria in Epiſtolas Pauli; &

In Cantica Veteris & Noui Teſtamenti, quæ apta prælo poſt ſe reliquit, mirificè laudata à facundiâ, eruditione, lepore, ſtyli maieſtate, diuinorum ſenſuum dilucidâ enodatione, & gratâ rerum varietate.

AVGVSTINVS DE CASTRO, natione Hiſpanus, patriâ, Abulenſis, natus anno MDLXXXIX. in Societatem Compoſtellæ adſcriptus eſt anno MDCV. Philoſophiam Methymnæ Campi triennio docuit, docturus & Theologiam, niſi in côcionandi arte tantùm valuiſſet. Itaque à cathedrâ tranſlatus ad pulpitum, præcipuas Caſtellæ ciuitates obiuit. Demum Phillippi IV. Regis Catholici accerſitu Madritum venit, vt in luce illâ celeberrimi Gymnaſij, quod ad omnium tractationem ſcientiarum Rex idem inſtituebat, Politicam explicaret. Nec tamen ab Concionibus intereà abſtinuit; ſed vtrique muneri ſatis abundè fecit. Edidit hactenùs *Orationes aliquot*, nempe

Gratulatoriam pro recuperatâ à Philippo IV. Rege Catholico valetudine.

Funebrem in obitu Caroli Infantis Hiſpaniæ, fratris Philippi IV. Regis.

De Fidei integritate, cùm ſacra Inquiſitio Hiſpaniæ anno MDCXXXII. librorum expurgatorium Indicem promulgaret.

De Chriſto Crucifixo, ad ſupremos Fidei Inquiſitores habitam, cùm octiduanâ celebritate honorem Chriſto, quem Iudæi quidem per ſummam impietatem violarant, repararent, poſtquàm nefarios illos igne aboleuerant, ob conciſam flagris Chriſti Seruatoris imaginem, ex quâ miro prodigio ſanguis effluxit, & vox formata, quæ ſciſcitabatur impios, cur ſe ita concidèrent. Parata quoque habet ad prælum.

Politica Hiſpanico ſermone, quæ publicè explicuit ad quæſtiones methodo ſcholaſticâ, ſed facili & eleganti redacta.

AVGVSTINVS IVSTINIANVS, natione Italus, patriâ Genuenſis, Paulo Iuſtiniano Reipublicæ Duce natus, adoleſcens ſe Romæ dicauit Societati, anno circiter MDLXVII. Philoſophiam annos tantùm XXII. natus Mediolani profeſſus eſt ineunte anno MDLXXIII. vbi non laudem modò, ſed etiam admirationem habuit. Inde Patauium profectus, Theologiam tradidit aliquot annos, eodem quo Philoſophiam euentu. Idem poſteà præſtitit in Collegio Romano, maximâ omnium approbatione. Verùm cùm labore docendi vires frangerentur, ex Doctore Rector eiuſdem Collegij factus eſt. Sed poſt annũ deſiderantibus omnibus eius iam ſpectatã prudentiam, & morum ſuauitatem, tabe confectus eſt Neapoli, quò ad remedia Puteolana exploranda conceſſerat, anno MDXC. ætatis circiter XL. Fuit in illo tanta memoriæ vis, vt memoriter perpetuò docuerit, etiam tum, cùm binas quotidie lectiones haberet. Iudicium memoriæ par; ingenij perſpicuitas rerum ſubtilitati reſpondebat. Probitas, humanitas, religioſa Regularum obſeruantia, doctrinæ magnitudinem exæquabat. D. Auguſtinum, quem totum accuratiſſimè legerat & ad locos communes redegerat, ad S. Thomæ videlicet articulos, memoriâ comprehendiſſe videbatur tantâ felicitate verba eius omnia, quando res ferebat, recitabat, atque expendebat. In diſputationibus erat acer iuxtà ac modeſtus, ſine vllâ eorum quibuſcum diſputabat offenſione. Sententiarum S. Thomæ tenaciſſimus erat ſectator, & defenſor ſtrenuus. Nihil ille quidem edidit, ſed reliquit in Aduerſariis

Doctrinam ſuam Theologicam, ordine quæſtionum & articulorum D. Thomæ digeſtam, illuſtre ſui ingenij monumentum, typographiâ dignum, quod in Collegio Romano conſeruatur.

AVGVSTINVS MAZZINVS, natione Italus, patriâ Brixienſis, poſt exercitam artem Medicam, maturus ætate acceſſit ad Societatem. Edidit Italicè

De ſuperfluo cultu virorum & feminarum, Brixiæ MDCI.

Confeſſiones S. Auguſtini, à ſe in Italicum tranſlatas.

AVGVSTINVS DE QVIROS, natione Hiſpanus, patriâ Illiturgitanus, quæ ciuitas hodie Andujar dicitur, nobili genere natus, pænè puer in Societatem venit anno ætatis XV. In eâ diſciplinis omnibus egregiè ſe inſtruxit; eximiè doctus Græcè & Hebraicè. Summis contendit precibus, vt omnem ſibi liceret ætatem in Grãmaticâ pueris tradendâ conterere. Præſtitit verò cum voluptate quatriennio. Poſteà noſtros adoleſcentes domi humaniora docuit eximiâ cum laude; nec minori commendatione ſacras Litteras totos XI. annos eſt interpretatus. Multis deinceps annis noſtris hominibus præfuit; Bæſani Collegij ſemel, Granatenſis bis Rector; tertiæ Noſtrorum Probationis Præfectus; demum Bœticæ Prouincialis. Cenſor etiam Fidei, ſeu, vt vocant, Qualificator in Hiſpalenſi, Cordubenſi, Granatenſi Tribunalibus religionis fuit. Miſſus trans Oceanum, vt Mexicanam Prouinciam Viſitator inſpiceret, vix inchoatâ luſtratione ſublatus è viuis eſt, Mexici die XIII. Decembris MDCXXII. ætatis ſuæ LVI. ab ingreſſu in Societatem XLI. funus à frequenti nobilitate, à religioſorum familiis, ab omnium ordinum concurſu procuratum eſt, multis ſacras hoſtias offerentibus, multis ſacram Euchariſtiã recipientibus. Nimirùm viri multa virtus iam erat perſpecta, ita vt cùm primùm in vulgus innotuit eius vitæ periculum, incredibili mœrore ciuitas vniuerſa conſternaretur. Prorex ad illum

lum accurrit cum Proceribus, & virum Dei genuflexus veneratus est; impensè illi se, suæque fidei orbem illum commissum commendauit, oblatâ quoque liberaliter operâ suâ, si quem haberet è suis, cui commodatum vellet; manus interim eius exosculari, vberrim lacrymari, poscere supplex benedictionem. At Pater, manus oculosque in cælum tollebat; eius vnius amore se teneri ac cupiditate significans; nihil hîc sibi suisque cupere, gratias pro beneuolentiâ agere, memoriam apud Deum polliceri. Vbi Prorex abscessit, & mors imminere visa est, tum verò mentem ille in Deum intendere vehementiùs; suspiria, gemitusque ex ardentissimo amoris pectu ducere; ac tandem inter illa animam exhalauit. Vir fuit qui cùm virtutibus ceteris, tum verò disciplinæ religiosæ procuratione, cum singulari comitate, benignitateque coniunctâ, optimi gubernatoris laudem obtinuit. Prudentiâ ad res gerendas consiliumque explicandum fuit felicissimâ, Deo semper ante omnia consulto, rectâque rationis lance ad examen adhibitâ. Parùm & cautè credulus erat aliena commissa deferentibus, donec illos quoque qui arguebantur, audisset. Omnium querimoniis autem benignè commodabat; vbi audierat, meliorem adhibito solatio detergebat. In priuatis sermonibus magnâ vi dicendi pollebat, & inflammabat facilè ad virtutem eos, quibuscum egisset: nimirùm exprimebat in se opere quod verbis cōmendabat, legebaturque in eo imago quædam pietatis, eminens in toto oris ac corporis habitu comitas grauis, sapiens bonitas, & erudita modestia. Erudiendæ iuuentutis negotium plurimi faciebat, Magistrisque commendabat, vt meminissent totius Reip. seminarium sibi esse concreditum, bonis artibus vnà cum litteris informādum: quod vt maioribus animis ritè procurarent, Rectoribus mandabat, vt omni eos onere alio, quoad fieri posset, leuarent; saluti eorum consulerent; opportunas recreationes indulgenter exhiberent. Orationis studium tam erat illi primarium, vt præterquàm quòd mentem haberet semper in Deo defixam, certum quotidie tempus curis Prouinciæ subducebat, quod illi tribueret. In itinere socios eminùs sequebatur, vt posset quietiùs diutiusque meditari. In morbis nullum ab hominum consuetudine solamen expectabat, cum Deo per maius otium tum cōuersans. Paupertatem suas diuitias nuncupabat: paupere & attritâ veste vtebatur: nullum habuit pallium suo vsui peculiariter assignatum, dum Prouincialis fuit, sed passim obuium assumebat. Nauigaturus in Orbem nouum non admisit pallium, quod nouum illi dabatur. Communi mensâ, cibo tenuissimo parabilique vel in morbis & itineribus vtebatur, nec in his aliud patiebatur sibi apponi, quàm quæ domi vsurpabantur. Nihil sibi vnquam seponebat; nihil priùs aliis largiebatur, quàm à Superioribus facultatem obtinuisset. Lipsanothecas, icones, tabellas, & alia pia instrumenta, cùm morti proximus esset, haud aliter in subditos distribuit, quàm si ratum id haberent Moderatores. Ad hortos & villas numquàm exibat; atque adeò nec Hispalensem Regiam, opere & amœnitate visendam, vnquam spectauit. In itinere, mulionem asseclam, quoties videbatur defessus, iumento suo imponebat; ipse sui calefaciendi specie pedes ibat. Soluturus in Indias nec suis valedictum iuit, nec illos ad se admisit. Totis annis XIV. vix frigidam hausit per æstiuos calores Granatæ in promptu positam. Quando infirmabatur nec duas patiebatur culcitras sibi substerni, nec vnam illam, quâ vtebatur, ad mollitudinem sæpiùs versari, Christo, vt aiebat duriora passo. Quoties Collegium aliquod adibat Prouincialis, mox in triclinio & culinâ operam suam illis ministeriis addicebat; coram sociis pronuntiatâ suâ culpâ se accusabat; victū ab accumbentibus emēdicabat. Itabat frequens ad custodias, vt vinctos solaretur, & confitentes audiret. Obedientiæ studio, reliquit sub typo inchoatum opus suum, simul ac decretam sibi nauigationem in Indias à Præposito Generali cognouit, nihil sollicitus, quid eo tandem futurùm esset. Scripsit vno tomo

Commentarios Exegeticos litterales in postremum Canticum Moysis: &

In Isaiæ Caput XXXVIII. *& Canticum Ezechiæ.*

In Prophetas Nahum & Malachiam.

In Epistolas S. Pauli ad Ephesios & ad Colossenses.

In Epistolas Catholicas Iacobi & Iudæ. Lugduni per Ludouicum Prost MDCXXXIII. in 4.

Breuem discursum contra affectatores antiquarum & obsoletarum vocum, Hispanicè.

AVGVSTINVS VAN TEYLIGEM, natione Belga, patriâ Harlemiensis, natus anno salutis MDLXXXVII. strenuus vineæ Christi in Hollandiâ operarius, quam totis XVI. annis excoluit; Edidit vernaculâ linguâ, suppresso nomine

Multa opuscula pro conseruandâ fide contra hæreses. Item

Paradisum Voluptatis. Antuerpiæ apud Ioannē Cnobbarum MDCXXX.

Extractum Catholicum sub nomine Peregrini Amstelij, Antuerpiæ apud viduam Cnobbari MDCXI. in 8.

AVGVSTINVS VIVALDVS, natione Italus, patriâ Genuensis, qui post Philosophiæ professionem, & Collegij Florentini gubernationem, lustratâ concionibus Italiâ, tandem Prouincialis non semel fuit, in Lithuaniâ, Romæ, in Siciliâ, hodieque viuit oculorum lumine pœnè captus, sed moribus antiquis, id est, candidissimis & religiosissimis. Obiit Genuæ XIX. Augusti MDCXLI. Scripsit Italicè

Meditationes CL. quæ totidem P. Hieronimi

Natalis imaginibus respondent, & cum illis sunt typis excusæ. Romæ MDXCIX. in fol.

B

BALDVINVS CABILLIAVVS, natione Belga, patriâ Iprensis, natus anno MDLXVIII. scholas annis XX. moderatus est; pluribus etiam ad populum è suggestu dixit. Collegii Casletani fundationem maximâ ex parte vnus ipse procurauit. Habet nomē ex merito Poëtæ elegantis, facilis, & fecundi. Nullam scientiarum intactã reliquit: Historiarum, & materiarum omnigenarum amator & collector admirabilis, & incomparabilis. E venâ poëticâ produxit

Lemmata nouo-antiqua parcarpia, ex naturâ, historiâ, moribus, illigata Tetrastichis. Ipris apud Belletum MDCXIV.

Epigrammata de multis relicta. Antuerpiæ apud Moretum MDCXXI. in 12.

Magdalenam, Elegiaco carmine. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCXXV. in 16. Accessit

Magdalea sylua, carmine vario.

Epistolas Heroum, & Heroidum, Carmine Elegiaco, lib. IV. Antuerpiæ apud Henricum Aertsens MDCXXXVI. in 8.

Habet ad pluteum affecta quamplurima, & editioni parata *Poëmata Versu Elegiaco, Puerum amissum & repertum: Phosphorum seu Ioannem Baptistam, Agarem exulem.*

BALTHASAR ALVAREZ, natione Hispanus, ex oppido Cerueta, Diœcesis Calagurritanæ, nobilibus parentibus natus anno MDXXXIII. ingressus est in Societatem Compluti die III. Maij, eius seculi anno LV. in quâ quantus, qualisque fuerit, fusè describit in eius vitâ Ludouicus de Ponte, quæ obuia, & in manibus est: hoc ex illo dixisse sufficiat, S. Theresiam cognouisse diuinitus *cap.* II. §. 2. nullum in terris exstitisse eo tempore in tam excelso, quàm ipsum perfectionis fastigio; cùm viuerent tum etiam eximiæ sanctitatis non pauci, & complures, qui fastis Sanctorum & Beatorum sunt ab Ecclesiâ postmodùm adscripti. Edidit quatuor votorum Professionem Methymnæ Campi Calendis Maij, anno MDLXVII. cùm Rector eius esset Collegij, & Tironum Magister; & ex eodem munere Procurator triennalis Romam à Prouinciâ missus est anno MDLXXI. Prouinciam totam administrauit pro Ægidio Gonzalez Dauila profecto ad Comitia generalia: & subinde Salmanticensis Collegij Rector fuit. Mox Villagarciæ Tironum rursus Instructor, & Rector constitutus anno MDLXXVI. inde Visitator Aragoniæ factus, eâ lustratione peractâ Peruanæ Prouincialis, & mox pro eâ Toletanæ designatus, in eius muneris ingressu sanctissimè diem obiit Belmontij octauo Calendas Augusti, anno MDLXXX. ætatis suæ XLVII. initæ Societatis XXV. Scripsit vir sanctissimus

Relationē de modo suæ Orationis, ad Præpositum Generalem Societatis Iesu; &

Tractatum, quo diluit difficultates sibi contra eum propositas. Item

Tractatum de modo & ratione loquendi de rebus spiritualibus, contra deprauatas phrases Illuminatorum, qui anno MDLXXV. in Bœticâ Hispaniæ Prouinciâ multas eius generis perniciosè atque hæreticè vsurpabant. Inseruit hæc Ludouicus de Ponte Vitæ ipsius.

BALTHASAR ALVAREZ, diuersus à præcedente, natione Lusitanus, vir insigniter doctus, Theologiam in Eborensi Academiâ diu cum laude professus, ibidemque cum Cancellarij munere studia moderatus. Obiit Conimbricæ anno MDCXXVIII. Concinnauit

Indicem Expurgatorium librorum, ab exorto Luthero ad hæc vsque tempora, qui auctoritate illustrissimi Ferdinandi Martins Mascharenhas Algarbiorum Episcopi, & supremi per Lusitaniæ regnum in fidei causis arbitri, seu, Inquisitoris, vulgatus est.

BALTHASAR BOHEMVS, idem cum Balthasare Ostouimo, de quo mox. Transtulit Bohemicè

Responsionem Antonij Posseuini ad Regem Septemtrionalem, qui in fide Catholicâ voluit instrui, Pragæ editam, vti refert idem Posseuinus, in Apparatu sacro ad calcem Catalogi suorum operum, qui hoc eum nomine appellat.

BALTHASAR CHAVASSIVS, natione Sabaudus, domo Scalentinus, ingressus est iuuenis in Societatem annos natus XIX. Professus est solemnia quatuor vota anno MDCIII. Vir in Theologicis benè versatus, & sacrosanctæ Theologiæ Doctor renuntiatus. Conciones magnâ cum laude habuit totis XL. & ampliùs annis. Obiit Bruntrusi die XX. Septembris, anno MDCXXXIV. ætatis LXXIV. initæ Societatis LIV. Vir moribus candidissimis, quique pietatem cum doctrinâ in excellenti gradu coniunxit; cupidissimus martyrij. Populus illi solemnes exequias in templo Parochiali toto triduo exhibuit. Scripsit

De Notis certissimis veræ Religionis, lib. IV. quibus accedit *Codicillus Monitorius, ad Resipiscentes.* Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCXI. in 4.

Professionem veræ & Orthodoxæ fidei, hoc est, *Explicationem formulæ, quâ ex Concilij Tridentini præscripto fidei professio fit.* Ingolstadij typis Andreæ Angermarij MDCXIII. in 4.

De verâ perfectâq; Prudentiâ, seu, De perfecto Virtutum vsu, lib. IV. Ingolstadij & Lugduni in 8.

Apologiam pro Societate Iesu.

Antidotum Confessionis Caluinistarum.

BALTHASAR CONRADVS, natione Germanus, patriâ Nissensis, docet in Olomucensi Vniuersitate Philosophiam & Mathesim. Dedit in lucem

Propositiones Physicomathematicas de Flammâ viridi,

ridi, & de ortu atque interitu flammæ; in quibus multa sunt curiosè obseruata. Olomutij apud Nicolaum Hradeczky MDCXXXIX. in 4.

Nouam Tabularum Cosmographicarum rationem; edita ad specimen *Tabulæ vtriusque Hemisphærij, in cono recto rectangulo, cuius basis est Aequator terræ; vertex verò polus*. Pragæ MDCXXXX.

BALTHASAR CORDERIVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, natus superioris sæculi anno XCII. sacræ Theologiæ Doctor creatus in Academiâ Viennensi Austriæ, vbi sacras Litteras publicè professus est. Ob singularem Græcæ linguæ peritiam, in reddendis Latinè Græcanicis Scriptoribus promptus æquè ac felix. Hactenùs reddidit, atque edidit

Catenam LXV. *Græcorum Patrum in S. Lucam*, quæ IV. simul Euangelistarum introducit explicationem; ex aliis Patribus tam Græcis, quàm Latinis suppletam, & *Annotationibus* illustratam. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasaris Moreti MDCXXVIII. in fol.

Catenam Græcorum Patrum in Ioannem, ex antiquissimo codice Græco, additis *Notis & Illustrationibus*. Ibidem atque iisdē typis MDCXXX. in fol.

Ioannis Philoponi in Caput I. *Geneseos, De Mundi creatione*, libros IV. vnà cum *Disputatione de Paschate*; Græcolatinè. Viennæ Austriæ typis Gregorij Gelbhaar MDCXXX. in 4.

Opera S. Dionysij Areopagitæ, cum Scholiis S. Maximi, & Paraphrasi Pachymeræ, Latinè interpretata, & *Notis Theologicis* illustrata. Antuerpiæ typis Moreti MDCXXXIV. in fol. tom. II. Edidit à se recensitos

Apologos Morales S. Cyrilli. Viennæ typis Gelbhaar MDCXXX. in 16. Nunc habet sub prælo Plātiniano expositionem Patrum Græcorum in omnes Psalmos Dauidicos ex variis sac. Cæs. Maiestatis, & serenissimi Electoris Bauariæ Ducis MSS: Codicibus hactenùs ineditis, à se Cōcinnatam, & in Paraphrasim, Commentarium, ac Catenam, digestam, & Annotationibus illustratam. Tomis tribus in folio, vnà cum Catenâ in reliqua scripturæ Cantica. Paratum item habet

Commentarium Ascetico-Moralem in Iob. Item S. Dorothæi Doctrinas spirituales à se nouâ Interpretatione & annotationibus illustrâtas. & alia.

BALTHASAR DA COSTA, natione Lusitanus; scripsit Lusitanicè

Litteras Annuas è Iaponiâ anno MDLXV.

BALTHASAR ETZELIVS, natione Germanus, patriâ Bremensis Bucho, Societati adscriptus est die XXIII. Iulij, anno MDXCI. In Archiepiscopali Moguntino Collegio Linguæ sanctæ Professor, edidit in lucem

Florilegia, seu, *Eclogas & Excerpta Homiliarum* XXXIII. ex Homiliis partim editis, partim non editis; & ex Commentariis *S. Ioannis Chrysostomi* Archiepiscopi Constantinopolitani, Græcâ ac Latinâ interpretatione adiectâ. *Sermones* sunt, sententiæque selectæ, concionibus sanè perutiles; quando sanctorum Patrum antiquorum dicta, recentiorum operibus longè antecellunt.

Vertit quoque è Syriaco in Latinum recitatas à Nicolao Serario in suis Commentariis

Epistolam II. *S. Petri; duas posteriores S. Ioannis; Epistolam S. Iudæ; & Apocalypsim*, vt refert Antonius Posseuinus.

BALTHASAR GAGVS, gente Lusitanus, fuit è primis illis Societatis columinibus, qui Indiam, vniuersumq́ue Orientem Euangelicâ prædicatione illustrarunt. Missus eò est ex Europâ anno salutis MDXLVIII. iam tum Sacerdos, conscensâ Olisippone naui die XVIII. Martij. In eo cursu, verbo & inculpatæ vitæ exemplo multos ad pœnitentiam suorum criminum adduxit; ægros, qui plurimi erant, suâ opera fouit, viatico aluit, quoad potuit. Primum sui experimentum Cocini fecit, idque tam insigne, vt ab S. Francisco Xauerio adlectus sit in expeditionem Iaponicam. Appulit illuc XIX. Calendas Septembris MDLII. & Funaij, quæ regni Bungensis Metropolis est, perhumaniter à Rege exceptus est; cui vicissim detulit ipse munera ab Indiæ Prorege, & primo statim alloquio per interpretem diuina ingessit, obtinuitque potestatem promulgandæ per ipsius ditionem legis Christi. Id cùm initio insequentis anni facere esset exorsus, tam habuit felicem prouentum, vt bis mille breui Christianos numeraret, & inter illos etiam Bonzios aliquos, qui vexandi animo ad eius famam confluxerant: reliqui verò solitis eum artibus adorti, quando veritatis impetum non sustinebant, calumnias, blasphemias, maledicta regerebant; spurcitias illi in ædes conciiebant; populum in illius concitabant opprobria. Neque ibi stetissent, nisi Regis, qui Balthasari fauebat impensè, fuissent auctoritatem reueriti. Quò tamen Euangelij progressum impedirent, sparserunt in vulgus, nihil à Christianorum disciplinâ distare Iaponum sectam. Sed ne populo fucus fieret, librum Balthasar edidit, quo, quantum inter vtramque intersit, demonstrabat; qui adeò Regi probatus est, vt coram Consiliariis suis recitatum, descriptumque, suo chirographo, ad pondus auctoritatis apud populum augendum, communierit. His instructus præsidiis Balthasar, Ecclesiæ suæ excolendæ nouo se animo impendit, illamque eò feruoris adduxit, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis, vt æmulari Apostolicæ perfectionem ætatis videretur. Adiecit animum deinde templo extruendo; nosocomio item & orphanotrophio: quæ cum magno mox studio essent perfecta, iussæ sunt infantes suos, quos tædio educationis solebant conficere, matres illuc edicto Regio deferre. Compositis, firmatisque Funaij

Ecclesiæ progressibus, Rege in omnibus secundante, placuit Firandum excurrere & Facatam. Hic templo excitato in areâ, quam Rex Bungensis attribuerat, compluribusque ad fidem conuersis; anno vertente excitata est in Regem popularis seditio: vrbs Facata cæso Gubernatore occupata. Balthasar in Iaponicam nauim receptus, vt se tutum ibi crederet, ab nauarcho ipso spoliatur; à quo & cæsus fuisset, nisi spes prædæ lautioris barbarum continuisset. Quatriduo victitauit in hostium potestate, eâ scilicet lautitia, quam hostilis miseratio suppeditabat. In vrbem posteà adductum exuunt ad vsque indusium; mox iterum vili lacernulâ, quam obuius illi quispiam iniecerat, exspoliant, & nudum ignominiosè, vix scruto anteriùs velatum, dimittunt. Sed nec ibi stetit insania. Plebs nudum furibunda excepit, & alij pugionem gutturi, aut ensem admouere pectori; pars vinctum manus trahere atque retrahere; partim etiam ad mortem deposcere inconditis vocibus hominem, qui Deos patrios violasset. Demum in obscurum carcerem, certo necis argumento, compactus, ab insano milite stricto ferro postulatur argentum: cui ille vultu, animoque pacato, ecquodnam illud, inquit, mi homo, argentum petis, qui ne scrutum quidem, quo me ad verecundiam contegam, habeo? Hic dum in horas mortem opperitur, inopinatò per potentem Neophytum illorum manibus exemptus est. Inde post laborum Iliadem trimestri deuoratam, suadentibus Christianis, vt se in alia tempora seruaret, habitu mutato se ex vrbe eiecit. Bungi à Rege, atque ab omnibus ordinibus incredibili gaudio exceptus est. His atque aliis perfunctus malis; tandem anno MDLX. iussus est à Cosmo Turriano in Indiam reuerti, vnde plures operarios accerseret. In eo cursu tam fœdâ iactatus est tempestate, vt mors illi certa ob oculos versaretur. Ipse tamen spiritu prorsus Apostolico, velut immemor sui, vectorum salutem procurabat. Acenorum etiam Lusitanici nominis hostium acerbissimorum impressionē bis sustinuit; ac demum tot defunctus periculis, post sesquiannum, Goam die XXIV. anni MDLXII. inuectus est. Ibi reliquam exegit ætatem, variis Societatis exercitam ministeriis; in quorum procuratione non semel ab Ethnicis, à latronibus, capitis discrimen adiit. Ad extremum crebris morborum tentationibus exercitus, Goæ decessit die IX. Ianuarij anno MDLXXXIII. ætatis suæ LXXV. ex quibus Societati XXXV. impendit. Scripsit Iaponico idiomate, atque edidit, illum, de quo iam dixi,

Librum, in quo, quantum inter Iaponum sectam, & Christianorum disciplinam, interiectum esset interuallum, perspicuis rationibus demonstrauit; quem Rex Bungi sibi oblatum vehementer probauit, ac suo signo obsignauit. Scripsit præterea

Epistolas III. *ex Iaponiâ; atque vnam ex Indiâ,* relatas à Collectoribus Indicarum & Iaponicarum Epistolarum.

BALTHASAR HAGELIVS, natione Germanus, gente Bauarus, Murnauiensis, vir omnium quę Ordinem nostrũ æquum est profiteri, sciens. Docuit publicè litteras Latinas, Græcas, Hebraicas; Mathematicen, Philosophiam, Theologiam, tam Moralem, quàm Scholasticam, Sacras Litteras, annos complures. In Morali doctrinâ adeò excelluit, vt dictata eius passim quærerentur; ac difficillimi ad eum nodi deferrentur. Brixinæ in Missione versatus, prolapsos Cleri mores restituit. Synodo iussu Episcopi coactæ interfuit, eiusque decreta primus concinnauit. Rerum spiritualium inter Nostros Præfecturam gessit; vir communis disciplinæ tenacissimus, suique corporis per quotidianam verberationem domandi perstudiosus. Obiit Ingolstadij anno MDCXVI. ætatis LXIII. Religiosæ vitæ XLIV. post editam quatuor votorum professionem XVI. Scripsit sub nomine Danielis Paradini, linguâ Germanicâ

Medicamen, seu, Antidotum spirituale contra Hæreseos venenum, & huius temporis perniciosos afflatus.

Reformationem Brixinensem. Item Germanicè,

Formas reformatas conficiendi litteras censuales.

BALTHASAR HAGERVS, natione Germanus, domo Vberlinganus in Sueuiâ; Societati anno salutis MDXCIII. die XIV. Augusti se sacrauit. Postquàm Artes politiores in Academiâ Moguntinâ, & Philosophiam in Herbipolensi docuisset, Heiligenstadianum Collegium, Moguntinum, ac demum Herbipolense, Theologiæ Doctor gubernauit: animi candore, prudentiâ, & in regendo suauitate, tum Nostris, tum externis mirificè probatus. Vir fuit tantâ vitæ innocentiâ, vt paratus esset indies mori vel inexpiatus: tantâ paupertate, vt vix necessarios scriptioni, concionique parandæ libros admitteret: tantâ sui despicientiâ, vt quid de se sentirent alij, sus deque haberet. Orationi, & cultui Deiparæ Virginis, ac sacrosanctæ Eucharistiæ apprimè deditus: atque huius propè vnius frequentationi referebat acceptum suæ ad Societatem vocationis beneficium. Excessit è viuis Herbipoli die IX. Martij, anno MDCXXVII. magno sui relicto desiderio. Funus eius luctu omnium ordinum, præsentiâ etiam Principum Herbipolensis & Bambergensis celebratum est. Scripsit Linguâ Germanicâ

Vindicias cultus sacrarum Imaginum, contra Abrahamum Sculetum. Moguntiæ.

Ducem viæ ad Religionem Catholicam.

Concionem de Catholico Iubilæo seculari.

Sacrilegium Caluinisticum, contra Theophilum Mosanum.

Collationem Confessionis Augustanæ, & Concilij Tridentini ad Verbum Dei.

BALTHA-

BALTHASAR NIMITSCH, natione Germanus, patriâ Silesius, nobili, atque adeò equestri loco natus, Professus fuit trium in Societate votorum. Concionator magni spiritus & fructus, cui bona pars Procerum Styriæ suam debet salutem, & cum Ecclesiâ Catholicâ reconciliationem. Fuit ab Concionibus Aulicis serenissimo Ferdinando Archiduci, qui sceptrum Romani Imperij, secundus eius nominis, postea tenuit; illi, atque omnibus quibuscum agebat, acceptissimus, ob candidissimam morum simplicitatem, cum religiosâ prudentiâ, & sincero salutis omnium studio coniunctam: Verè Israëlita, in quo dolus non erat: nec tamen segnis sui castigator, quamuis esset benignus in alios; vtpote qui vel effœtâ ætate quot hebdomadis se cilicio, flagelloque vexabat. Obiit plenus dierum Viennæ Austriæ die XXIX. Iulij, anno MDCXXV. Edidit

Orationem, quam habuit Germanicè, *in funere illustrissimæ Sidoniæ Mariæ de Eggemberg*, Græcij Styrorum anno MDCXV.

BALTHASAR OSTHOVIMVS, natione fuit Bohemus, vir magni consilij, animique; rerum Bohemicarum callentissimus, salutis patriæ cupidissimus, laborum patientissimus. Obiit Commotonij laboribus & ætate confectus, antiquissimus Professorum Prouinciæ Austriacæ, anno salutis MDC. Vertit suâ linguâ

Vincentij Lirinensis, aureum libellum, *contra profanas nouitates*.

Dialogos S. Gregorij Magni.

Notas Ecclesiæ Catholicæ ab Antonio Possevino editas.

Thomæ de Kempis, De imitatione Christi, seu, *De contemptu mundi*, lib. IV.

Epistolas Indicas Nostrorum Patrum. Scripsit etiam

Librum de Institutione Christianâ, siue, *De exhortatione ad virtutem*; sed qui lucem hactenùs non aspexit. Vide etiam suprà in Balthasare Bohemo; nam idem cum isto est.

BALTHASAR TELLEZ, natione Lusitanus, patriâ Vlyssiponensis, Philosophiam antehac in Conimbricensi Academiâ professus, nunc Theologiam Vlyssipone profitetur. Edidit

Summam Vniuersæ Philosophiæ. Vlyssipone MDCXL. in fol.

BANDINVS GVALFREDVCCIVS, natione Italus, patriâ Pistoriensis, obiit Romæ grandis natu die V. Martij, anno MDCXXVII. Edidit

Hieromeniæ, seu, *sacrorum Mensium*, *Partes* II. quibus vario Carminum genere celebrat Sanctos, quos totius anni lapsu veneratur Ecclesia. Romæ typis Zannetti MDCXXII. in 12. & typis Mascardi MDCXXV. in 12.

Variorum Carminum lib. VI. quibus addidit

Sophoclis Oedipum Tyrannum, à se in Latinum Carmen translatam. Romæ typis Zannetti MDCXXII. in 12.

Sigericum, Tragœdiam. Romæ typis Iacobi Mascardi MDCXXVII. Prodiit demùm cum aliis eiusdem argumenti, eius

Oratio de Passione Domini, habita ad Paulum V. P. M. anno MDCVI. Romæ MDCXL in 12.

BAPTISTA FRAGOSVS, natione Lusitanus, patriâ Syluensis, ingressus in Societatem sub annum MDLXXVIII. ætatis XXVII. Theologiæ tum Olyssippone, tum Eboræ Professor, & sancti Officij Inquisitionis Qualificator. Scripsit

Theologiæ Moralis Tom. III. quorum prior inscriptus

Regimen Reip. Christianæ ad vtrumque forum tum internum tum externum pertinens, prodiit Lugduni per Boissat & Anison MDCXLI. in fol. alter mox sequetur; ac deinceps tertius *de Oeconomicis*. Inter hæc molienda obiit Bracharæ III. Octobris MDCXXXIX.

BARNABAS DE COBO, natione Hispanus, patriâ ex oppido Lopera, agri Giennensis; habet paratam propediem editurus Hispanicè

Historiam Indicam.

BARNABAS KEARNÆVS, natione Hibernus, patriâ Cassellensis, dedit in lucem

Heliotropion, siue, *Conciones de Dominicis & Festis totius anni*. Lugduni per Antonium Pilehotte MDCXXII. in 8. Item

Conciones de Passione Dominica. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXIII. in 8. Obiit Cassellij in Hiberniâ die XX. Augusti, anno MDCXL. ætatis suæ LXXV. ab initâ Societate LI. post impensos in Hibernicâ Missione totos XXXVII.

BARTHOLOMÆVS AMICVS, natione Italus, ex Antio Lucariæ, iam inde ab anno MDLXXXI. in Societatem ingressus, in ea fuit Philosophiæ ac Theologiæ in Neapolitano Collegio Professor, & studiorum Præfectus. Operum ipsius inscriptio sic est

In vniuersam Aristotelis Philosophiam Notæ & Disputationes, quibus illustrium scholarum Auerrois, D. Thomæ, Scoti, & Nominalium sententiæ expenduntur, earumq; tuendarum probabiliores modi afferuntur, Tom. VIII. quorum I. duabus partibus Logicam absoluit, impressis Neapoli apud Lazarum Scoriggium, priore, anno MDCXXIII. posteriore MDCXXIV. in fol.

Tom. II. & III. complectuntur *in Aristotelis libros de Physico Auditu dilucidam Textus explicationem, & Disputationes*. Neapoli apud Secundinum Roncaliolum MDCXXVI. prior, posterior MDCXXIX. in fol.

Tom. IV. explicat *Aristotelis libros de Cælo.*

Tom. V. VI. & VII. *in reliquos eius libros Physicos*: &

Tom. VIII. *in Metaphysicam*, propediem expectantur. Scripsit etiam

Tractationem de variis formalitatum, & Distinctionum generibus. Neapoli typis Francisci Sauij MDCXXXVIII. in 8.

Italico verò idiomate conſcripſit

Meditationes de plagis,ſeu,vulneribus Ieſu & Mariæ. Neapoli typis Dominici Montanari MDCXXXV. in 8.

BARTHOLOMÆVS BRAVVS, natione Hiſpanus, ex oppido MartinMunoz, Diœceſis Abulenſis, duos de viginti annos natus in Noſtrum Ordinem adſcriptus, viuit hodieque, & in Caſtellana Prouincia Seminario Noſtrorum iuuenum præeſt, quibus erudiendis & bonis litteris excolendis vtilem nauat operam. Scripſit hactenus

Theſaurum verborum ac phraſium ad orationem ex Hiſpana Latinam efficiendam. Madriti apud Ioannem de la Cueſta MDCXI. in 8. Item

De conſcribendis Epiſtolis.

De Arte Rhetorica.

De Syntaxi.

De Proſodia.

Progymnaſmata.

Varia Poëmata.

BARTHOLOMÆVS CASSIVS, natione Dalmata, patriâ Curictenſis, hodie S.D.N. Vrbani VIII. ad S. Petrum in Vaticano Pœnitentiarius: Scripſit hactenus bono ſuæ patriæ

Inſtitutiones Linguæ Illyricæ, lib. II. Romæ. Typis Zannetti MDCIV. in 8. Et Lingua Illyrica

Huale Duhoune, hoc eſt, Laudes ſpirituales, Verſu.

Od molitue Koyaſe ciniį pametyu, ſeu, de Meditatione.

Pieſni Duhoune pedeſet Dalmatinski, id eſt, Pſalmi quinquaginta.

Nauk Karſtyanski Kratak, ſeu, Doctrina Chriſtiana breuis, Roberti Bellarmini.

Iſtoriæ Loretanæ Diela Dua, Hiſtoriæ Lauretanæ lib. II. Romæ typis Zannetti MDCXVII. in 8.

Xiuot S. Ignacia Skrachieni, ſiue, Compendium Vitæ S. Ignatij.

Periuoy od Dieuſtua, hoc eſt, Hortus Virginitatis, in quo nimirum deſcribuntur Vitæ XXV. Virginum. Typis iiſdem MDCXXV. in 8.

Zarcalo Nauka Karſtyanskoga od Iſponieſti, ij od Priceſtenya, id eſt, ſpeculum Confeſſionis, collectum ex variis Auctoribus. Ibidem MDCXXXI. in 8.

Xiuot S. Franceska Saueria Apoſtola od India, ſiue, Vita S. Franciſci Xauerij Apoſtoli Indiarum.

Xiuot Sua naſcega Iſukarſta. Vita Domini Noſtri Ieſu Chriſti.

Pieſniod Pokvala Boxyik. Hymni Breuiarij Pij V. & Clementis VIII.

Rituale Romanum, Vrbani VIII. Pont. Max. iuſſu editum Illyricâ linguâ. Romæ ex Typographiâ Sacr. Congreg. de Propag. Fide MDCXL. in 4. nomine ſuo Præfationi addito.

BARTHOLOMÆVS DE ESCOBAR, natione Hiſpanus, patriâ Hiſpalenſis, nobili genere natus, in India Occidentali ætatis anno XVII. ſe Societati adiunxit, magnis à naturâ dotibus inſtructus. Ex lautâ hereditate, quam adiit, nihil in ſuum vſum, nihil in ſuorum commodum, ſed in pia opera conuertit vniuerſam. Virtutibus magnis in Societate excelluit; charitate in primis in omnes promptiſſima, afflictos conſolando, infirmos officiis omnibus recreando, noctes etiam inſomnes apud ipſos ſæpè ducendo. Nemini quidquam, quod præſtare poſſet, negabat. Salutem verò mortalium ſempiternam auidius etiam ſitiebat, ſollicitiuſque procurabat, docēdo, concionando, Confeſſiones excipiendo, miſſiones ad Indorum & Hiſpanorum colonias inſtituendo. Doctè ſimul, & appoſitè ad fructum concionabatur; promptus ad omnem Superiorum nutum quouis loco ac tempore aliorum vices obire, factus certum Superiorum perfugium, qui nullam concionem expoſceret, nullam defugeret. De omnibus ſemper honorificè, de ſe ſolo demiſsè ſentiebat & loquebatur. In omni congreſſu, iam erat hoc ratum, ipſum ſibi vindicaturum poſtrema. Subiectis ſuis, quando domi præerat, ipſe ſeruire videbatur. Veſtem ſemper vilem geſtabat, attritamque; nihil in cubiculo ſuppellectilis, præter paucos libros & binas è papyro imagines admittebat. Orationi multùm vacabat: ex ea magnam de Chriſto Ieſu exiſtimationem, magnum rerum caducarum contemptum concipiebat. Spirituali Noſtrorum inſtitutioni crebrò præfuit, & in eâ re multùm valebat. In victu parcus, & valdè moderatus fuit: nihil vllo prætextu eximium appetere; ſi quid illi fuiſſet, propter affectam valetudinem, ingeſtum, tantâ ſuæ indignitatis obteſtatione gratias agebat, vt vel hoc nomine negarent alij quicquam illi dari debere, ne in hoc officio nimius eſſet. Dum valuit, corpus ſuum ciliciis, & flagellis multùm exercuit. Caſtimoniam in difficili articulo non ſemel animosè tutatus eſt, ope, vt ipſe rebatur, Deiparæ, in quam amore, cultuque ſingulari ferebatur; & ſuæ Societatis reuerentiâ, cuius inſtituta & penitùs pernoſcebat, & accurratè obſeruabat. Inuictæ patientiæ tum alias ſæpè, tum verò maximum extremo vitæ triennio dedit exemplum, toleratis incredibili æquitate cruciatibus, quos illi viroſus culex, cui *Vta* nomen, impoſitâ in vultu punctione, conciliauit. Eo malo ſenſim gliſcente, atque ad aures proſerpente ita eſt deformatus, vt leproſus perſimilis appareret; & ſæpè cauterio, alias carnis præſectione, aut mordacibus aquis occurrendum, non ſine ingenti ſenſu, fuit: ipſe ad hæc omnia lætus & alacer, nullum edere doloris ſignum, nullum querimoniæ veſtigium. Ad mortis nuntium nihil expauit, ſed Dei ſe diſpoſitioni promptus permiſit. Generalem Confeſſionem inſtituit, & reliquis Sacramentis inſtructus eſt; fidem deinde ſuam profeſſus, & ſcripta ſua omnia ſanctæ Eccleſiæ cenſuræ ſubiiciens, ſui ad extremum vſque compos, placidè obdormiuit Limæ die III. Aprilis, anno

ætatis

ætatis LXIII. initæ Societatis XLV. iamdiu quatuor vota professus. Edidit in lucem

Conciones Quadragesimales & de Aduentu; quibus accesserunt

Conciones de Christi Testamento, *& Codicillo*; &

Conciones pro XL. horis in Quinquagesima. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXVII. in 4.

Conciones de festis Domini. Mussiponti typis Sebastiani Cramoisy MDCXXV. in 4.

Conciones super omnes B. Viginis festiuitates. Parisiis

Sermones de Historiis Sacræ Scripturæ, tom. I. Hispanicè verò edidit

Sermones de Conceptione B. Virginis, tom. I.

BARTHOLOMÆVS FISEN, natione Belga, patriâ Leodiensis natus anno MDXCI. Societatem ingressus MDCX. in ea Rector Collegij primùm Hesdinensis, posteà Dionantensis; scripsit

De origine prima festi Corporis Christi, ex viso sanctæ Virgini Iulianæ diuinitus oblato. Leodij typis Ioannis Ouvverx MDCXXIX. in 8.

Paradoxum Christianum, Lædi neminem nisi à seipso. Leodij apud Ioannem Ouvverx MDCXL. in 8. molitur

Historiam Leodiensem iam inde à primordiis eius Ecclesiæ auctore S. Materno Principis Apostolorum discipulo ad hæc vsque tempora. Complectitur autẽ tom. I. qui sub prælo est, libros V. res gestas vsque ad annum MCCVIII.

BARTHOLOMÆVS GVERRERVS, natione Lusitanus, scripsit Lusitanicè

Expeditionem à Lusitanis institutam ad recuperandam ab Hollandis Bahyam Brasiliæ. Impressa est anno MDCXXV. in 4. Olissipone per Matthæum Pinheirum.

Concionem de S. Thoma. MDCXXIII.

Concionem funebrem in exequiis serenissimi Principis D. Theodosij Ducis Brigantiæ. Olissipone apud Matthiam Rodriguez MDCXXXII. in 4.

BARTHOLOMÆVS IACQVINOTIVS, natione Gallus, patria Diuionensis, Societatem ingressus est anno MDLXXXVII. ætatis XVIII. vir singulari prudentia & eruditione, magnis in Societate perfunctus laboribus, & muneribus. Rexit Collegium Lugdunense; præfuit domui Professæ Parisiensi & Tolosanæ, administrauit Prouincias, Aquitaniam, Lugdunum, Tolosam, Franciam. Scripsit Gallicè

Artem vitæ ex Dei nutu in seculo instituendæ. Lugduni apud Regnauldium Chaudiers MDCXXI. in 8. & Parisiis apud Sebast. Cramoisy MDCXXV. apud quem prodiit etiam Latinè MDCXXXVI. vti & Lugduni per Horatium Cardon ex interpretatione Petri Monodi, facto illi titulo, *Hermetis Christiani*.

Scripsit item Gallicè Iacquinotius

Meditationes in singulos mensis dies.

BARTHOLOMÆVS MOCANTVS, natione Italus, patria Romanus, ingressus in Societatem die XXV. Augusti, anno MDLXV. quo ipso die ante annos XVII. natus fuerat: Mediolani quatuor vota suscepit IX. Aprilis MDLXXXVII. Genuæ obiit XII. Aprilis MDCXXIX. cum magnâ sanctitatis opinione; vt debuerint, quæ fuerant in usu viuenti, in multos viros nobiles ad viri venerationem asseruanda distribui, ne pio ipsorum desiderio deessemus. Vir nimirum simplex erat & rectus, pius ac timens Deum, cuius cultum ac gloriam strenuè semper promouit. Suam perfectionem per exercitia spiritus, aliorum salutem per conciones assiduè procurauit: assecutus cum singulari mentis innocentiâ, & eximiâ cum Deo coniunctione magnam diuinarum rerum peritiam; vt meritò, vbicumque fuit, dux aliis ad pietatem adhiberetur.

Multa præclarè commentatus est, quæ multis voluminibus ab ipso descripta seruantur in Bibliothecâ nostrâ Genuensi.

BARTHOLOMÆVS PAPVVCKI, natione Polonus, ex eâ Prouinciâ quæ Maior Polonia nuncupatur, iuuenis vndeuiginti annorum in Societatem adscitus est; in qua post impensam humanioribus, seuerioribusque disciplinis operam, politiores litteras annos ipsos XII. docuit. Posteà concionibus, missionibusque obeundis impensus, quinquagenario maior pergit vineam Domini excolere. Edidit in lucem vinctâ mixtim ac solutâ oratione librum, quo Vladislao IV. Regi Poloniæ sceptrum eius Regni gratulatur, hac epigraphe

Pharus Sarmatica Europæo Trioni Augustis ignibus irradians, Serenissimum & Potentissimum Vladislaum IV. Suecorum, Gothorum, Vandalorumque hereditarium Regem, Moscorum Imperatorem electum, Iagellonici, Austriaci, Gothici sanguinis & virtutis heredem, filium, nepotem, auspicato fasces Regni Poloniæ & Diadema prehendentem, suum orbisque delicium, educta manu Palladia Societ. Iesu Maiestati serenissimæ sese deuouens proponit. Anno MDCXXXIII.

Augurium Themidis Christianæ, illustrissimo Episcopo Culmensi Iacobo Zadzik, nunc Episcopo Cracouiensi, suam Cathedram primum inuisenti.

Lunam roridam, in funere illustris Alexandri Sieniavvskj.

Prytanæum immortalis gloriæ, illustrissimo Nicolao Danielonicio, Thesaurario Regni, vitâ functo. Hæc edidit hactenus, & quædam alia minutioria.

BARTHOLOMÆVS PEREIRA, natione Lusitanus, patriâ Nonconensis, ingressus Societatem anno MDCIII. ætatis XV. docuit Philosophiam, promptos habet

De Persecutione Iaponica, lib. XII.

BARTHOLOMÆVS PETRACCIVS, natione Siculus, domo Mamertinus, concionator egregius, fecundo ingenio, & in sacris, prophanisque litteris benè versatus: omnibus iucundâ morum

rum suauitate, & facetâ hilaritate gratus; quibus artibus plurimos ad Deum adduxit. Vitia pro concione libertate prorsus Apostolicâ castigabat. Habuit in more, vt quâ in vrbe per Quadragesimam concionaretur, eius Tutelarem Sanctum diebus Sabbati, quibus à labore dicendi solent alij respirare, laudibus exornaret, quo populum in eius venerationem excitaret: id quod cum Lupiis quoque præstaret anno MDCV. in sanctæ Irenes laudatione, magna ab aduersario generis humani tempestas excitata est; sed quæ maiorem peperit honori S. Martyris accessionem. Obiit vir egregius, custoditæ Virginitatis ad vltimum vsque spiritum gloriâ nobilis, vt rata fuit opinio, Neapoli, cùm illac ex vrbe in Siciliam rediret, die XXII. Maij, anno MDCXXII. ætatis LXII. Religionis XL. iampridem quatuor votis solemnibus obligatus. Scripsit Italicè culto stylo, ediditque sub Vallæ nomine

Vitam B. Francisci Xauerij, è diuersis Auctoribus collectam. Messanæ typis Petri Brea, per Laurentium Vallam MDCV. in 4.

Carmina quoque nonnulla *de sanctâ Luciâ* vulgauit.

Reliquit verò post se

Vitam S. Ignatij Loyolæ pluribus sermonibus explicatam.

BARTHOLOMÆVS RICCIVS, natione Italus, patria Castroficardensis in Piceno; Rector fuit aliquot Collegiorum, & Siculæ Prouinciæ Præpositus Prouincialis. Obiit Romæ die XII. Ianuarij, anno MDCXIII. Scripsit Italico idiomate

Instructiones (sic enim vocat) *meditandi*, tres in partes distributas. Item

De Vita Iesu Christi, ex Euangeliorum contextu, Imaginibus opus insignitum, ad meditãdum aptissimum. Hæc seorsim edita, posteà coniunxit, & meliorem in formam redacta, prælo reddidit, cum hac inscriptione

Vita D. N. Iesu Christi, ex verbis Euangeliorum, in ipsismet concinnata, cum considerationibus Italicis, & Instructione ad meditandum. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCIX. in 4. Item

Monotessaron Euangelicum, cum scholiis, & figuris Propheticis.

Triumphum Iesu Christi crucifixi; cum iconibus Martyrum omnium, qui post Christum in crucem acti sunt, æri ab Adriano Collaert Antuerpiæ insculptis, additâ Narratione breui historicâ, quâ Triumphus illustratur. Typis Plantinianis Ioannis Moreti MDCVIII. in 8.

BARTHOLOMÆVS ROGATVS, natione Italus, patriâ Stabiensis, habet sub prælo

Elegiarum libros IV. Romæ.

BASILIVS FIDVS, natione Italus; diu se concionibus ad populum habendis exercuit; Græcè atque Hebraicè benè peritus. Obiit Salerni circa annum Dominicæ Incarnationis MDXCII. Scripsit Italicè, sed nomine, vti reor, non suo vulgauit

Rhytmos spirituales.

BENEDICTVS FERNANDIVS, natione Lusitanus, patriâ Borbensis, multos annos Humaniores disciplinas publicè professus, in iuuandorum proximorum negotio deinceps totus occupatus, strenuum se exhibuit & inconfusibilem operarium: cumque concionandi munere distineretur, ita se tamen in aliis ministeriis exercuit, vt vnumquodque illorum agere dumtaxat videretur: nam & Confessionibus audiendis, & Xenodochiis, carceribusque, ad ægrorum, vinctorumque solatium adeundis; & Iudæis, Maurisque ad Baptismum instruendis, rudibusque ter quater in hebdomadâ per compita frequentissimæ vrbis Catechesi imbuendis annos complures intendit. Atque inter tot tamque graues occupationes haud segnis in scribẽdo; quippe qui sesquianno primum suarum lucubrationum volumen absoluerit. Sed ea fortè laus debeatur Beatissimæ Virginis cultui, cuius quàm fuerit studiosus, satis superque loquuntur eius scripta quæ non solùm omnia illi vni dicauit, sed nullam omnino lectionem præteriuit, quam non eius encomiis exornarit. Certè cùm in alterum tomum impenderet studium, grauissimis penè ad mortem vsque doloribus afflictatus, B. Virginis Patronæ suæ opem cum lacrymis implorauit, salutemque è vestigio pristinam impetrauit. Obiit demum Olissipone die VIII. Decembris, quæ Immaculatæ Conceptioni Deiparæ sacra est, anno MDCXXX. ætatis suæ LXIV. Edidit

Commentationum, & Obseruationum Moralium in Genesim, tom. III. cusos, atque recusos Lugduni typis Cardonianis ab anno MDCXVIII. vsque ad MDCXXIX. De his, quæ sit doctorum hominum existimatio, quis sensus, abundè cognosces ex epistolâ Ioannis Pinedæ tomo III. præfixâ. Reliquit etiam Benedictus,

Commentarios in Lucam, qui à Lusitanis nostris seruantur.

BENEDICTVS HERBESTVS, natione Roxolanus, quæ Prouincia sceptri Polonici est, patriâ Nouomiastensis; priusquam in Societatem veniret, Magisterij laureâ in Academiâ Cracouiensi donatus, in eadem non modico tempore docuit. Canonicus deinde, & Concionator Posnaniæ factus tantùm auctoritate suâ, & vitæ exemplo valuit ad coercendam Hæreticorum audaciam, vt magnus ille Cardinalis Stanislaus Hosius peculiari, quæ exstat, Epistolâ eum hortetur, ne ciuitatem illam deserat quoniam in ipsum vnũ recũbat salus illius. Ille tamen, quando opportunum est ratus, ætate maturus, nimirũ annum agens XL. spretis quæ ipsum manebant dignitatibus, noster Romæ factus est pridie Calendas Aprilis anno MDLXXI. Vir fuit adeò vitæ integritate suspiciendus, vt suo exemplo

Prin-

Principem feminam Palatinam Elizabetam Radziuilam, prius Caluinianam, deinde Arianam, ad extremum Iudæam, peritiâ Sacræ Scripturæ, quam memoria tenebat, comprehensam, vanè Catholicis Doctoribus insultantem, ab eâ insaniâ ad fidem Catholicã conuerterit, & oculos in se omnium, animosque pellexerit. In missionibus magnam vitæ partem, Verbum Dei disseminando, Confessiones peccatorum audiendo, per Russiam, Podoliam, Pocuciam, Volhiniam, & reliqua Regni confinia, maximo cum fructu consumpsit. Cum Ioanne Demetrio Solikovvskj Archiepiscopo Leopoliensi, & cum Bernardo Micieiovvskj Episcopo Luceoriensi, qui & Cracouiensis Antistes, & S.R.E. Cardinalis fuit, Diœceses obiuit, & dici non potest, quàm multorum iis bonorum auctor fuerit. Sæpe cum Hæreticis congressus est, numquam sine victoriâ, quam vis argumentorũ, cum summâ moderatione coniuncta, aduersariis vel maximè insolescentibus extorquebat. Hinc passim iam vir potens opere & sermone, iam Russiæ, Podoliæ, vicinarumque terrarum Apostolus appellabatur. Humilitatis, Obedientiæ, Paupertatis omnibus facem præferebat. Tranquillissimâ mentis cum Deo coniunctione, tot inter distractiones, fruebatur; quam identidem productâ oratione fouebat; nam duabus ante socios horis ad eam producendam consurgebat. Postquam XXII. annos in Societate tam vtiliter expendisset, ne in morbo extremo, quo sublatus demum est, otio indulgeret, Moderatores suos exorauit, vt fratres nostros, tam Scholasticos, quàm ad munera nostra Coadiutores, sibi committerent spiritali institutione formandos, quibus etiam quotidianæ meditationis capita explicaret. Vbi verò subrepentem sibi mortem ex virium imbecillitate persensit, consuetis Ecclesiæ Sacramentis se communiuit, numquam decumbens; ac demum iusso abscedere Infirmario, vt paulisper oraret, nec ante horam elapsam ad se ingrederetur, inuentus ab illo est medio in conclaui flexis genibus in terram inclinatus, libro ex quo orauerat, penes ipsum iacente. Id accidit Iaroslauiæ die IV. Martij, anno MDXCIII. Scripsit ante & post initam Societatem aliqua Opuscula, tum pia, tum de controuersis cum Hæreticis, tum alterius argumenti, nimirum,

Institutiones Scholæ Cracouiensis, apud B. Virginem Cracouiæ.

Explicationes Orationis M. Tullij ad Quirites post reditum.

Explicationem selectarum Ciceronis Epistolarum.

Vitam Ciceronis ex eiusdem scriptis collectam.

Periodicam disputationem, natam ex Sophismate, à Magistro quodam Academiæ Cracouiensis propositam, an Grammatici periodos, membra, & incisa, sententiâ, & Syntaxi distinguant; Oratores autem multitudine pedum, ac numero?

Item libellum inscriptum

Aequus Iudex, de eadem quæstione, Dialogi formâ.

Periodicas responsiones, lib. V.

Computum Ecclesiasticum, lib. II. ante emendationem Calendarij Gregorianam editum.

Arithmeticam linearem & figuratam, cum quibusdam ex Computo necessariis. Cracouiæ apud Matthæum Siebeneycher MDLXXVII. in 8.

Precationes Latino-Polonicas.

Orationem Synodicam, habitã in Synodo Diœcesanâ Posnaniensi.

Explicationem Eclogæ Gregorij Samboritani.

Epistolas aliquot, quibus suum quemdam amicum, in Ecclesiam Romanam iniquum, eidem Ecclesiæ restituit.

De Iubilæo, Epistolam Latinam.

Librum de Doctrinâ Christianâ, per Dialogum.

Confutationem Confessionis fratrum Hæreticorum, qui Valdenses, seu, Picarditæ dicuntur.

Cærimoniarum Baptismi, & Rosarij Beatissimæ Virginis Mariæ expositionem.

Prodromum aduersus scriptum Iacobi Niemoreici, Sacramentarij Picarditæ, quod edidit contra confutationem Confessionis Picarditicæ, Polonicè.

Horarum Canonicarum Rationarium.

Græci Schismatis demonstrationem Chronologicam, Polonicè.

Epitomen Computus Ecclesiastici, cum quibusdam Grammaticæ rudimentis.

BENEDICTVS IVSTINIANVS, natione Italus, patriâ Genuensis, adolescentulus Romæ in Societatem adscriptus est, anno MDLXVII. Doctrinis omnibus maximâ felicitate discendi decursis, Eloquentiam Romæ professus est: deinde Theologiam Tolosæ in Galliâ, Messanæ in Siciliâ, & Romæ in Italiâ, multos annos, magnâ cum ingenij & sapientiæ opinione tradidit. Tum præcipuas Italiæ ciuitates concionibus illustrauit. Romani Collegij, & Pœnitentiariæ Rector fuit, & Pontificis Summi Theologus, atque Ecclesiastes. Cum Cardinali Caietano à Clemente VIII. in Poloniam, ipso postulante Pontifice, anno MDXCVI. profectus est, vt apud ipsum Theologi munus sustineret. Obiit demum Romæ plenus dierum. Edita est eius

Oratio de Passione Domini habita ad Sixtum V. P.M. Anno MDLXXXIX. cum aliis eiusdem argumenti Romæ MDCXL. in 12. Item

Oratio habita ad Collegium Cardinalium, ipsorum rogatu, in *funere Innocentij IX. Pont. Max.* VI. Idus Ianuarij MDXCII. Romæ apud Ioannem Martinellum MDXCII. & alibi.

Item sub nomine Ascanij Torri edidit

Apologiam pro libertate Ecclesiasticâ, ad Gallofrancos. Romæ typis Bartholomæi Zannetti MDCVII. in 4. Demum maiore molitione scripsit.

Expla-

Explanationes in omnes Epiſtolas B. Pauli, tom.II. Lugduni per Horatium Cardon MDCXII. & MDCXIII. in fol.

Explanationes in omnes Epiſtolas Catholicas, tom.I. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXI. in fol.

Alia parabat, quæ mors intercepit.

BENEDICTVS PALMIVS, natione Italus, patriâ Parmenſis, honeſtis parentibus natus eſt menſe Iulio anni MDXXV. Poſtquam adoleſcentiam eſt ingreſſus, Bononiam ſe contulit; vbi cùm bonarum litterarum ſtudiis operam daret, à P. Hieronymo Domenecco exercitationibus ſpiritalibus expolitus, & ad noſtram Societatem adductus eſt, tantâ ſpiritus flammâ conceptâ, vt ſuâ ſponte tria Religioſorum conſueta vota conciperet. Bononiâ Romam profectus, receptuſque ab S.Ignatio domi anno MDXLVI. tanto ſub Magiſtro dignum præſtanti indole tirocinium poſuit. Biennio poſt in Siciliam miſſus, cum aliis ſociis Mamertini Collegij fundaméta poſuit. Ibi tum litteras Humaniores docuit, tum de Superiore loco verba ad populum fecit, nondum ſacris initiatus, tantâ efficacitate dicédi, atque animorum commotione, vt publicè dicenti fuerit aliquando acclamatum, *Beatus venter, qui te portauit*. Reuerſus Romam anno eius ſeculi LIII. Sacerdotium ſuſcepit, & Præconis Euangelici munere pari ardore ac fructu præclarè functus eſt. Erat enim feliciſſimâ memoriâ, quantam ea ætas in concione non vidit; laterum firmitate, contentione, magnitudine vocis, actionis dignitate, verborum copiâ, ſententiarum grauitate, Orator excellens. Dictionis verò energiâ, zelo, ardore animi, atque pietate tantâ, vt admirabilitatem quandam Auditoribus faceret, eoſque, quocumque vellet, impelleret. Primus hic fuit in Societate Italus, qui concionandi modum, quem à primis Societatis Patribus, Iacobo Lainot, ſociiſque didicerat, è Sacris Scripturis, è SS. Patrum ſolidâ doctrinâ, ad extirpanda vitia, virtutes inſerendas, emendationem morum, opera miſericordiæ vbique conſtituenda comparatum, per Italiam cum omnium approbatione circumtulit, cuius nobiliſſimas ciuitates concionibus illuſtrauit, & in iis potiſſimùm Romam, Mediolanum, Venetias, Genuam. Primus Italorum Profeſſus, ſolemnia vota die Aſſumptæ in cælum Virgini ſacro, anno MDLIX. nuncupauit: Primus tum renuntiatus Longobardiæ Præpoſitus Prouincialis. Duorum Præpoſitorum Generalium, B. Franciſci Borgiæ, atque Euerardi Mercuriani ſibi ſuccedentium Aſſiſtens; Principibus viris, atque Eccleſiæ Proceribus cariſſimus fuit: quos tamen ille ſic coluit, vt non palparet, non adularetur, nihil ſibi, aut ſuis ab aliis peteret, nihil acciperet. Ipſe à S. Carolo Cardinale Borromæo in honore habitus, & Mediolanum anno MDLXIII. ad fundamenta Collegij iacienda miſſus, aſſiduis concionibus circiter quadriennium, Syluefcentem illam Eccleſiam excoluit. Ipſe à Pio V.Pont.Max., vt in ſacro Palatio Vaticano concionaretur, primus ex Societate delectus eſt. Ipſe Venetæ Reip. perſuaſit, vt Parthenone inſtituto, puellarum periclitanti pudicitiæ conſuleret; quod contuberniū cùm optimis ipſe legibus temperaſſet, adeò tulit ætatem, vt hodieque numero floreat, & diſciplinâ. Ipſum Gregorius XIII. Papa cum Hieronymo Morono Cardinale Legato Genuam miſit, vt ad componendas Genuenſium diſcordias, vocem conſiliumque conferret. Denique cùm per ætatem concionari iam non poſſet, & Gubernationem defugeret, ne omnino eſſet otioſus, ad ſcribendum ſe conuertit. Itaque contexuit vtiliſſimum Concionatoribus

Opus, in quo Sanctorum Patrum teſtimonia, quibus populos fuiſſe commotos experientiâ didicerat, *in communes locos redegit*. Quod opus in Collegio Ferrarienſi ſeruatur; vbi ipſe die XIV. Nouembris, anno ſalutis MDXCVIII. ætatis ſuæ LXXII. appoſitus eſt ad Patres ſuos, acri lateris dolore, & diarrhϾ morſibus confectus: à quibus cùm in extremum diſcrimen res ſuas adductas intelligeret, ceteris poſthabitis, eò intendit animum, vt ſe ad nouum iter accingeret: fugientem animam Chriſti corpore, fractas vires ſacro delibutas oleo, ad extremam cum hoſtibus dimicationem confirmauit. Sub vitæ exitum interruptas ſuſpiriis voces in cælum cum magno pietatis ſenſu iactabat: poſtremò ſummâ in pace, veluti iam delibaret illam, ad quam feſtinabat, felicitatem, placidiſſimè animam efflauit. Inter eximias virtutes, quibus inclaruit, præluxit in eo ſemper incredibilis animorum zelus, qui ex feruentiſſimo Dei amore dimanabat. Nihil habebat magis in deliciis, quàm eſſe cum Deo, & cælum mente penetrare. Quid ille boni è beatiſſimis cum Deo congreſſibus conſequeretur, lacrymarum riuuli, qui ſenſim ex oculis, venerandam irrigantes canitiem, profluebant, vociferabantur. Diebus paulò celebrioribus, cùm exalbeſcente cælo ſacris operaretur, bonus ſenex tantâ vi lacrymarum & ſuauitate perfundebatur, vt, quamquam comprimeret, illis tamen victus, habenas laxare, & ſe Deo permittere cogeretur; vt nil mirum ſit ſitientiſſimum fuiſſe auguſtiſſimæ Liturgiæ, nec inter vehementiſſimos podagræ cruciatus aliud lamentari ſolitum, quàm eripi ſibi litandi Deo facultatem.

BENEDICTVS PEREYRA, ſeu, PERERIVS, natione Hiſpanus, patriâ Valentinus, vix adoleſcentiam ingreſſus, animum appulit ad Societatem, & Valentiæ ad numerum Noſtrorum aggregatus eſt anno ſalutis MDLII. Inde in Siciliam, mox Romam miſſus, in omni ſcientiarum diligenter ſe exercuit, eximiamque eruditionem conſecutus eſt. Dicendi artem publicè Romæ docuit,

docuit, Philosophiam Aristotelis enarrauit, & quatuor pœnè Artium curricula docendo confecit, magnâ auditorum frequentiâ, atque applausu. Ab Humanis deinde ac Philosophicis disciplinis, ad diuinas & Theologicas gradum fecit. D. Thomam per multos annos interpretatus est: Sacras Litteras explanauit, vbique doctus, vbique disertus, suique simillimus. Commutauit vir maximè religiosus atque eruditus caducam hanc vitam cum æternâ Romæ, vbi perpetuò vixit, die VI. Martij, anno salutis MDCX. ætatis LXXV. Societatis LVIII. Eius eruditionem nullus penè Scriptorum, qui eius meminit, illaudatam præterit. Scripsit

Physicorum, seu, De Principiis rerum naturalium, lib. XV. Romæ MDLXII. deinde Parisiis, Lugduni, Coloniæ, alibi.

Commentariorum in Danielem Prophetam, lib. XVI. Romæ MDLXXXVI. Lugduni apud Iuntas MDLXXXVIII. Antuerpiæ MDXCIV. Horum liber IV. seorsim excusus est Treuiris à Ioanne Schleuter MDCXVIII. in 12. titulo

Theatrum rerum creatarum; continet autem *Explicationem Cantici Trium puerorum.*

Commentariorum & Disputationum in Genesim, tom. IV. excusos Romæ ab anno MDLXXXIX. vsque ad MDXCVIII. qui cùm paulò pòst recusi essent Lugduni à Iuntis, demum Coloniæ prodierunt in folio ex Officinâ Antonij Hierati MDCXXI. At

Liber de Benedictionibus XII. Patriarcharum, qui tomo II. primùm fuerat adiunctus, suo loco repositus est in tomo IV. ad Caput XLIX. Edidit ad hæc.

Aduersus fallaces & superstitiosas artes, id est, *De Magiâ, & Obseruatione somniorum, & de Diuinatione Astrologicâ*, lib. III. Ingolstadij ex Officina Dauidis Sartorij MDXCI. in 8.

Selectarum Disputationum in Sacram Scripturam, tom. V. horum

Tom. I. continet CXXXVII. *Disputationes super Exodum.* Ingolstadij apud Adamum Sartorium MDCI.

Tom. II. CLXXXVIII. *Disputationes super Epistolam Pauli ad Romanos.* Ibidem MDCIII.

Tom. III. CLXXXIII. *Disputationes super Apocalypsim.* Ad calcem autem accessit *liber aduersus eos qui putarunt Mahometem esse Antichristum.* Lugduni apud Horatium Cardon MDCVI.

Tom. IV. CCXIV. *Disputationes super priora IX. Capita Euangelij S. Ioannis.* Lugduni typis Cardon MDCVIII.

Tom. V. CXLIV. *Disputationes super V. sequentia Capita eiusdem Euangelij.* Ibidem MDCX. Quæ omnia, vnà cum Commentariis in Danielem, vno tomo complexus est Coloniæ Antonius Hieratus MDCXX.

In huius autem Viri scriptis tantum apparet ingenium, tanta doctrina atque eloquentia, tanta rerum omnium comprehensio, vt superuacaneum sit lucernam solis lumini inferre.

BENEDICTVS alter PEREYRA, natione Lusitanus, Borbæ natus ex sorore doctissimi Benedicti Fernandij, cum litteris Humanioribus daret operam, Societati adscriptus est Eboræ anno salutis MDCXX. ætatis suæ XIV. Deinde post auditam Conimbricæ Philosophiam, Eboram regressus, ibi per quinquennium Humaniora studia, & Rhetoricam magnâ cum laude professus est; ac per id tempus, nondum sacris initiatus quinque volumina scripsit iustæ magnitudinis, quæ vel iam edita in lucem sunt, vel edentur propediem; nimirum

Commentaria in Horatium, tom. II. distincta.

Librum de moribus omnium Gentium, tum veteribus, tum recentibus.

Librum Problematum, qui inscribitur, *Pallas togata & armata.*

Prosodiam de primis & mediis syllabis, in Vocabularium trilingue Latino-Lusitano-Hispanicum digestum. Eboræ apud Emanuelem Carualho MDCXXXIV. in fol.

Plura à maturiore ipsius calamo, & grauiora post confecta Theologię spatia merito exspectāda sunt.

BERNARDINVS CASTORIVS, natione Italus, patriâ Senensis, vir magnis in Societate muneribus & periculis perfunctus. Ipse enim Lugdunensi Prouinciæ Præpositus præerat, quando anno MDXCIV. immanis ille turbo in Societatem desæuiit, qui eam plerisque Galliæ Collegiis exturbauit; quo tempore robusti pectoris egregium dedit specimen simul & prudentiæ singularis. Præerat idem Domui Professæ Venetiis, anno MDCVI. quando digressa inde Societas est; & in eâ causâ constantem sanè se virum præstitit, & animi infracti. Subinde XXXI. annis Germanicum in vrbe Collegium gubernauit, summâ auctoritate apud omnium ordinum homines, adeoque vt ipsi etiam Ecclesiæ Purpurati Principes eum obseruarent: sic & disciplinam domi integram inuiolatamque, & foris Collegij fortunas tutatus est. Vir fuit verè religiosus, scientiâ, prudentiâ, experientiâ, & inprimis Temperantiæ virtute eximius; verè Germaniæ parens, cuius indefesso labori & industriæ debet illa præstantissimos, quos à XXX. annis accepit, operarios in Vineam Domini. Plenus tandem meritorum ac dierum Romæ vitâ functus est die XV. Martij, anno MDCXXXIV. ætatis LXXXIX. totis L. pòst annis, quàm quatuor in Societate votorum edidisset professionem. Scripsit Italicè

Instructionem ciuilem & Christianam. Romæ apud Zannettum MDCXXII. in 4.

BERNARDINVS GINNARVS, natione Italus, domo Neapolitanus, ab ineunte ætate Societatem ingressus anno MDXCIII. per omnes bonas artes in eâ processit. Docuit Theologiam Moralem. Rexit olim Collegium Theatinum. Ipsius est

Tabula perpetua in expansâ chartâ, *ad horam ortus, occasusq́; solis, meridiei quoque articulum, & diei longitudinem quotidie toto anno agnoscendam*, tam iuxta Italicum, quàm iuxta Astronomicum horologium. Neapoli MDCXXVI. Præ manibus habet

Xauerium Orientalem, Id est, Res præclarè pro fide Catholicâ inde vsque ab Gentis Apostolo Francisco Xauerio ad hæc tempora in Indiâ gestas. Primus tomus, qui Iaponica Complectitur, propediem prodibit.

BERNARDINVS DE MONTREVL, natione Gallus, patriâ Parisiensis, scripsit

Vitam Saluatoris mundi Iesu Christi, tom. II. Gallicè Parisiis apud Ioannem Camusat MDCXXXVII. in 4.

BERNARDINVS REALINVS, natione Italus, patriâ Carpensis, natus Calendis Decembris anno MDXXX. antiquæ nobilitatis parentibus, ab iis ad omnem pietatem & bonas artes educatus est. Iuuenis operam nauauit Humanioribus disciplinis, Philosophiæ, ac Iuri Ciuili, Beatissimæ Virginis Deiparæ cultui iam tum, atque in omnem deinceps vitam impensè deditus. Multa iuuenis moliebatur, quæ posteris ad ingenij sui memoriam relinqueret, inter quæ duo lucem viderunt, elucubrata ante annum ætatis suæ XXI.

Commentarius in Epithalamium Pelei & Thetidos Catullianum, & *Annotationum in varios Auctores Sylua*; quam Ianus Gruterus suo Thesauro Critico inseruit, ne intercideret; nam ipse quidem ætate maturior abolere studuit, quæ iuuenis luserat. Nimirum cùm studiis Ciuilium Legum Bononiæ, Ferrariæque confectis, Doctoralem adeptus Lauream, aliquot etiam Magistratibus ab Catholico Hispaniarum Rege delatis perfunctus, variis à Deo modis ad vitæ perfectæ rationem incitaretur, conspectâ Neapoli duorum de Societate per vrbem inambulantium modestiâ, auditâque Ioannis Baptistæ Carminatæ celeberrimi eâ ætate Concionatoris ad populum oratione, inflammatus, Deiparæ denique Virginis, ac filij eius monitione compulsus, rebus suis omnibus in egenos distractis, in Societatem die XIII. Octobris anni MDLXIV. admissus est. Tunc conquisita omnibus impendiis, quotquot reperit Opusculorum suorum exemplaria in ignem dedit, vt ea de medio tolleret: sed quod nimiùm iam essent vulgata, frustra fuit. In Societate per omnes absolutissimæ virtutis tramites, ad tantum conscendit sanctimoniæ fastigium, vt de cælestibus illi decernendis honoribus apud Sedem Apostolicam studiosè agitetur. Post alterum Tirocinij annum sacris Ordinibus initiatus est, & ob emicantem iam tum virtutum omnium splendorem, Collegij Neapolitani Confessarius, & spiritualium rerum Præfectus est constitutus. Cùm in tertio Theologiæ anno versaretur, iussus est à B.P. Francisco Borgiâ Præposito Generali, propter excellentem de constantiâ virtutis ipsius famam, quatuor solemnia Societatis vota profiteri, quæ Calendis Maij anni MDLXXI. raro exemplo, vnà cum suo in Theologicis Doctore nuncupauit, & prælegentem perrexit ceteros inter condiscipulos constanter vsque ad finem audire. Peractis studiis, in hominum salutem procurandam incubuit, concionando, exhortando, doctrinam Christianam pueris, rudibusque explicando, Turcica mancipia ad Baptismum formando. Anno MDLXXIV. Lupios ad Collegij primordia iussus ire, eo ab illis honore exceptus est, quem solis Prouinciæ Prætoribus deferre consueuerunt. Vnus ibi omnia Societatis munia strenuus obiuit, donec rebus firmatis socij plures acciti sunt. Ceterùm hoc illi domicilium fixum perpetuumque Deus esse voluit: quoties enim vel Maiorum imperio, vel aliâ quaqua de caussâ, vrbe ipsi fuit excedendum, toties vel improuisâ ægrotatione, vel repentinâ aëris inclementiâ detentus fuit, aut si clàm moliebatur abscessum, personantibus suopte nutu campanis exciri sunt Ciues, vt occuparent. Præfuit aliquando illi Collegio, vel suo, vel absentis Rectoris nomine: quo tempore mirificè omnes in eo virtutes, tãquàm in illustri loco positæ, fulsêre: eximia in omnes, & liberalis caritas, vel cum incommodo suo; sollicitans ægrotantium cura; proximos iuuandi per suos Patres studium incredibile; in egenos profusa benignitas, cõmendata miraculo multiplicatæ rei familiaris, quæ ab ipso dissipari nonnullis videbatur; prudentia in suis ad omnem sanctitatem promouendis; in puniendis erratis dexteritas; constans ac firma in abiectis obeundis officiis promptitudo, ceteraque id genus, quæ longum esset singillatim per exempla enarrare. Deductâ per omnes artes bonas ætate ad annum vsque salutis MDCXVI. & multis illustrata prodigiis, tandem occupatus morbo lethali, sacramentis ad agonem procurari postulauit. Id vbi manauit in vulgus, prohiberi non potuit frequentissimus hominum concursus, quin ad eius cubiculum admitterentur, Patrem suum, vt aiebant, vltimò veneraturi. Coram lecto procidebant in genua; rosariis rebusque aliis eum contrectabant, manus deosculabantur; abituri poplitem ad terram vsque demittebant. Syndicus Ciuitatis cum aliis Primoribus admissus, conceptis verbis, suam illi vrbem in perpetuum commendarunt, cuius illam patrocinio iam tum suffragio publico committebant. Tandem die II. Iulij MDCXVI. actam sanctissimè per LXXXVI. annos vitam, & Societatis legibus totos LII. excultam, anno ex quo Lupios venerat XLII. placidissimâ morte conclusit. Signo per domesticam campanam dato, totâ simul ciuitate lugubri sono compulsatum est: nec animos omnium ea res aliter consternauit, quàm si de summâ rerum esset desperatum. Custodiæ militares

tares

tares ex Senatuſconſulto Collegij foribus appoſitæ ſunt, ne vim à concurſante populo paterentur. Eædem quoque admotæ ſunt, quo die ſolemniter illi, publico ciuitatis ære ac nomine, parentatum eſt: ſed hominum frequentiæ nulla par eſſe vis potuit, aut prohibere, ne veſtes eius, & quidquid aliud poterat, diuelleretur ad venerationem. Loculo geminâ claue obſerato cadauer impoſitum, terræ tantiſper mandatum eſt, dum opere magnifico tumulus exſtrueretur; in quem ſuo pòſt tempore illatum eſt. Virtutes eius omnes enarrare, iuſti voluminis opus eſt, quod, Deo dante, aliquando prodibit. A prodigiis, à viſis cæleſtibus, vaticinationibus, quæque ſunt huiuſmodi alia, referendis breuitatis ſtudio, conſultò abſtineo.

Plura quæ ſparſim exſtant in alienis libris, ingenij eius monumenta, vel fragmenta potius, adnotabo, ne quid ſanctiſſimi viri per incuriam excidat. Exſtat igitur eius

Epiſtola Italica, in libro de Miraculis B. Virginis Rhegienſis.

Epiſtola altera Italica, De Vita B. Aloyſij Gonzagæ, ad Virgilium Ceparium, ab eodem adiecta ad calcem Vitæ eiuſdem Beati Italicè recuſæ anno MDCXXIX.

Epigrammata aliquot aliorum lucubrationibus adiecta Ant. Beatiſſ. in Vita S. Irenes Annuæ Soc. Ieſu 1605. Prou. Neapol. Coll. Lupien.

Petr. Ant. Spinel de B. Virgine.

Epiſtolarum ipſius tom. II. vidi MSS. qui an ſint lucem viſuri, non habeo dicere.

BERNARDINVS ROSIGNOLIVS, natione Italus, patriâ Vlmetanus, Diœceſis Albenſis in Subalpinis Italiæ, ſiue Liguribus montanis; à teneris annis virtutem amauit, ſeque anno ſalutis MDLXIII. in Societatem dedit, in quâ animum omnibus religioſæ diſciplinæ exercitationibus excoluit, & ſcientiarum naturalium ac Diuinarum cognitione ornauit, quas Mediolani XI. circiter annos cum laude profeſſus eſt. Poſteà ob ſingularem modeſtiam, maturioriſque ſignificationem prudentiæ, variis eſt Collegiis, atque inter illa Romano præfectus; ac demum Prouinciis Romanæ, Venetæ, ac Mediolanenſis Præpoſitus Prouincialis fuit, quod munus grauiter, religioſeque obiuit. Quintæ Congregationi Generali, ac ſextæ interfuit, inde vſque ab anno MDLXXIX. ſolemnia quatuor vota profeſſus. Vir fuit eximiæ probitatis, & caritatis, & in tractandis hominum animis dexteritatis admirabilis: vbicumque fuit, omnes in ſui amorem & admirationem rapuit; potens verbo, & tamquam à naturâ factus ad gubernandum. Obiit Taurini, cùm Rector eſſet eius Collegij, die V. Iunij, anno MDCXIII. eumque ipſo mortis articulo P. Ioſephus Alemannus, vir conſpicuæ virtutis, abſentem exceſſiſſe cognouit tali viſo: à ſomno, quo tenebatur, repentè experrectus vidit velut igneum globum ad ſe introëuntem, quem ipſe animo nihil turbatus, imò potiùs recreatus, arctè complexus eſt, inclamans, Pater mi, currus Iſraël, & auriga eius: cúmque pòſt paullò accederet, qui Patris mortem nunciaret, nihil ſibi noui reſpondit afferri, qui iam id antè reſciſſet. Quinquennio à morte cadauer eius inuentum eſt integrum illibatumque, & tam recens, vt cõſentiret ad tactum caro, omnibus qui aderant, rei nouitate obſtupeſcentibus. Scripſit Roſignolius

De Diſciplina Chriſtianæ perfectionis, pro triplici hominum ſtatu, Incipientium, Proficientium, & Perfectorum, ex ſanctis Scripturis & Patribus, lib. V. valdè eruditos, & ad inſtituendos potiſſimùm viros religioſos perutiles. Ingolſtadij apud Adamum Sartorium MDC. in 4. & Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCIII. in 8. & alibi.

De Actionibus virtutis, ex ſanctis Scripturis & Patribus, lib. II. Ingolſtadij, & Moguntiæ apud Balthaſarem Lippium MDCIV.

Epiſtola quoque eius, *De Virtutibus Alexandri Luciaghi*, ab aliis edita exſtat.

Edidit præterea ſub nomine Guilielmi Baldeſani

Stimulum Virtutum; &, *Hiſtoriam Thebæam*.

BERNARDINVS SALINVS, natione Italus, Diœceſis Vercellenſis, adoleſcens anno ſalutis MDLXXI. in Societatem admiſſus eſt. Docuit aliquot annos Mathematicam; terque Philoſophiã vniuerſam Mediolanenſibus emenſus eſt. In Miſſionibus magno zelo cum Hæreticis, qui fauces Italiæ obſident, in Vallibus Subalpinis, ſæpè nec abſque fructu diſputauit. Obiit vir miræ ſimplicitatis, ac ſui contemptor, die XV. Februarij, anno MDCVIII. Reliquit expolita, ac typis idonea

Volumina IV. *de rebus Mathematicis*, quæ ab illius ſcientiæ peritis magni fiunt, & aſſeruantur in Collegio Genuenſi. In iis continentur

Praxes Geometricæ variæ de Horologiis, lib. I.

De lineis curuis regularibus, Definitiones & Propoſitiones, lib. I.

Demonſtrationes circa Quadraturam Circuli.

De Dimenſione Circuli, lib. IX.

Tractatus de Linea Quadratrice.

De Circuli dimenſione tam quoad ſpatium, quàm quoad circumferentiam, lib. V.

Varia fragmenta Mathematica, & ſacræ Scripturæ.

In eodem Collegio ſeruantur ipſius

Concluſionum Theologicarum ex Scriptura & Conciliis probatarum tom. VII.

BERNARDINVS SEMPERVIVVS, natione Italus, domo Veronenſis, Poëta egregius, iuxta, ac ſui, ſuorumque Scriptorum deſpicientiſſimus, vt plane non pauca ante obitum ſuum Vulcano maluerit, quam prælo tradi. Obiit Parmæ VII. Idus Maias anno MDCXVII. ætatis ſuæ XXX. dum miſſionẽ præſtolatur ad Sinas, quam toto bien-

nio expetierat. Scripsit

De Poëtica, lib. III.

Syagrium, Tragœdiam.

Martinum ad Christum à Iuliano transeuntem Tragicomœdiam; & quædam alia.

BERNARDINVS STEPHONIVS, natione Italus; patriâ Sabinus; Romæ Poëticam & Eloquentiam annos plurimos professus, cùm iam grandis ætate, inter laudatissimos huius sæculi Poëtas & Oratores celebris esset, & Magistrorum excellentiorum Magister, post multos exantlatos labores, post famam apud omnes doctos longè latéque diffusam, cùm sibi iustam à litterariâ militiâ missionem comparasse videri posset, duodesexaginta natus annos, tantâ fuit virtute, & parendi promptitudine, vt ad nutum Moderatorum ex Romano Collegio, vbi eruditiorum erat oraculum, Mutinam se transferret, vt serenissimi Mutinensium Ducis filio primogenito penè infanti vniuersam suam operam, dicendi arte tradenda dicaret. Sic autem ad puerilem institutionem animum applicauit suum, vt alius quiuis ad grauissimum Societatis nostræ ministerium. Maximi eâ in Aulâ fiebat ab omnibus: ipse verò maximè abhorrebat ab Aulâ, nec in illâ apparebat vnquam, nisi cùm ex suscepto munere ab eâ illi abesse non licebat. Domi verò demissionis & humilitatis religiosæ tam erat memor, vt Tironum aliquis videretur. Nihil admisit priuilegij, nihil in suum commodum dispensationis: Haud facilè dictu est, quanto cum rubore, suique depressione, in extremo morbo admiserit vel assiduas illorum Principum visitationes, vel necessaria domesticorum obsequia. Exaggerabat perpetuò indignitatem suam, & caritatem alienam. In hac virtutum exercitatione, extremis sacramentis susceptis, quâ vixerat pietate, animam suo reddidit Conditori die VIII. Decembris, anno MDCXX. quâ die & præoptauerat, & sæpiùs in ipsâ ægrotatione moriturum se esse prædixerat, post biennium, quam Mutinam venerat. Contendit extremâ voce à P. Rectore, vt suo nomine etiam atque etiam Adm. R.P.N. Generalem precaretur, vt scripta sua omnia, quippe nullius pretij, iuberet igne aboleri, vt omnis eius recordatio, hominis prorsus nihili, ex hominum mẽtibus tolleretur. Laudauit hominem luculentâ oratione Ioannes Baptista Ferrarius noster, quæ in manibus omnium est, trigesima tertia voluminis orationum ipsius, & Vincentius Guinisius noster etiam, ea quæ inter Allocutiones ipsius decima est. Scripsit Stephonius, quæ quidem prodierunt,

Crispum, Tragœdiam, quæ sæpiùs exhibita, semper placuit. Mussiponti apud Melchiorem Bernardum MDCII.

Flauiam, Tragœdiam. Romæ typis Zannetti MDCXXI. in 16. Vtrâque recudit Antuerpiæ Ioan. Cnobarus; vnà cum aliis aliorum de Societate Tragœdiis, in II. tomis. MDCXXXIV.

Orationes III. vnam, in laudem B. Agnetis Politianæ Virginis. Ordinis Prædicatorum, in quorum Romæ templo eam habuit.

Alteram, quam in funere Flaminij Delphini Ferrariensium Equitum Magistri, rogatu S. P. Q. R. dixit.

Tertiam de Spiritus sancti Aduentu, habitam in Basilica S.Petri ad S.D.N.Paulum V. Pont. Max. Exstant simul impressæ Romæ typis Zannetti MDCXX. & Coloniæ typis Ioannis Crithij MDC. XXI. in 16. Prodiit demum cum aliis eiusdem argumenti

Oratio de Passione Domini, quam habuit ad Clementem VIII. P.M. anno MDXCIX. Romæ MDCXL. in 12. Multa supersunt MSS. quæ fortassè videbunt olim lucem.

BERNARDINVS DE VILLEGAS, natione Hispanus, domo Oropesanus, in Societatem adlectus est anno MDCVII. Theologiam Moralem & Scholasticam multos iam annos docet. Edidit Hispanicè

Sponsam Christi institutam, ex Vita Sanctæ Ludgardis, seu, Vitam S. Ludgardis, cum digressionibus exhortatoriis ad Moniales. Madridi typis Regiis per Teresam Iunti MDCXXV. in 4.

Exercitia sancta diei, seu, *Exercitium spirituale quotidianum*, quod Italicè versum prodiit Romæ apud Corbellettum MDCXXXII. in 16.

Fauores Beatæ Virginis erga suos deuotos. Valentiæ typis Chrisostomi Garriz MDCXXXV. in 16. Latinè verò

Soliloquia Diuina.

Commentarios in Tertiam Partem Summæ S. Thomæ, De Incarnatione, & de Sacramentis.

BERNARDINVS ZANONIVS, natione Italus, è Rhegio Lepidi, gradum in Societate formati Coadiutoris spiritualis, totos XL. annos Nostris Genuæ fuit à Confessionibus, disciplinæ religiosæ ad exemplum vsque semper obseruantissimus. Meminerat ille se primo statim in rationis lumine ad Deum animo fuisse conuersum. Sacerdos è Nostris qui familiariter cum illo ad XX. annos exegerat, affirmabat nullũ se ex illo verbum otiosum, nedum iracundum, aut amarulentum audiuisse. In colloquio familiari, si qui de rebus humanis fuissent illati sermones, illicò obdormiscebat, si pij repetiti, rursus expergiscebatur. Humilitatem, facilitatem, simplicitatem eximiam præferebat. Omnes præter se vnum commẽdabat; omnem verborum altercationem deuitabat. Victu, vestituque vili contentus, nihil sibi vnquam poscebat eximium. Corpus flagello, cinctuque ferreo diuexabat. Assiduus in tẽplo sedebat ad Confessiones; si quid ab iis otij fuisset, Missas genuflexus audiebat. Multus erat in diuinis rebus, & Dominicâ inprimis Passione meditandâ. Magnâ in diuinam Eucharistiam deuotione, cui communicabat quotidie, quando per ætatis incommodum sacrificare non poterat.

terat. Otij odium, & animarum zelus primas in eo tenuerunt. Semper in cubiculo legere, scribere, orare: foris homines per Exhomologesim expiare, Christianæ doctrinæ rudimenta proponere, ad Sanctimoniales verba facere. Obseruatum est eos præ ceteris eminere pietate, quos ipse confitentes solebat audire. Aliquot Virginum Cœnobia ad optimam disciplinam per exercitia spiritualia reuocauit. Ter quaterue vnâ die verba faciebat; ternas etiam aut quaternas diebus festis Catecheticas scholas lustrabat, nullâ vnquam temporis inclementiâ ab eo officio totis XL. annis deterritus. Ipsius industriâ institutum est anno MDCIV. piissimarum Virginum Monasterium, quæ à vestis colore, *Turchinæ*, id est, Ceruleæ sunt dictæ; quibus etiam Constitutiones conscripsit, ab Horatio Spinola Archiepiscopo primùm, pòst verò à Paulo quoque V. Pont. Max. probatas. Tanta erat opinio sanctitatis eius, vt priùs etiam quàm vita fungeretur, viri è Primoribus, feminæque complures de rebus eius aliquid deposcerent ad reliquias. Fuit qui adhuc viuentem penicillo clàm exprimi curauerit. Ad funus incredibile fuit hominum studium manus exosculantium, rosaria corpori admouentium, barbam crinemque vellentium. In capsâ demùm lapideâ conditus est. Obiit, vbi vixerat, Genuæ, die XXIX. Martij, anno MDC. XX. ætatis suæ circiter XC. Religionis initæ LX. Scripsit Italicè, & pleraque sub nomine cuiusdam Collectoris Hieronymi Semini vulgauit,

De Vita B. Virginis Deiparæ. Genuæ apud Iosephum Pauonium MDCXIII. in 12.

Rosarium B. Virginis, cum Meditationibus.

Tractatus, De Eucharistiâ.

De Sacrâ Communione.

De Stationibus XL. *Horarum*, Part. II.

Vitam Christi, & B. Virginis, Rhythmis expressam.

Cantilenas Catecheticas.

Stimulum Peccatoris. Genuæ apud Iosephum Pauonium MDCXIV. in 4.

Constitutiones pro Monialibus Virginis Annunciatæ, quæ Genuæ *Turchinæ* dicuntur.

Instructiones & modos proficiendi in spiritu, & procedendi ad perfectionem, iisdem Monialibus sat magno volumine scriptas; vnum apud ipsas Autographum est; exemplar vnum in Bibliotheca Domus Professæ Genuensis Societatis Iesu asseruatur.

BERNARDVS BAVHVSIVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, adolescens XVI. natus annos, in Societatem ingressus est. Eius eximias dotes in formandâ, & ad omnem simul pietatem instituendâ iuuentute, Brugenses experti sunt: eloquentissimas conciones miratum est Louanium, quibus auditores, quoquo libuisset, trahebat. Moribus fuit suauissimis, quibus sibi omnium animos facilè conciliabat. Studio mortificationis tanto, vt perorandi prouinciam sibi laboriosissimam frequentissimè cilicio tectus obiret. Sui deprimendi gratiâ deposcebat sibi in Collegiis, ad quæ itabat concionatum, domesticarum foricarum purgandarum curam. Longâ dysenteria exhaustus, insigni pietate se ad vltimum agonem comparauit, præmissâ totius vitæ Exhomologesi. Sacramentis munitus, erratorum suorum veniam ab adstantibus deprecatus, optauit tanquam putidum cadauer in sterquilinium abiici, & ab omnibus infamiâ potiùs notari, quàm cum laude commemorari. Obiit, vbi natus fuerat, Antuerpiæ die XVII. Nouembris, anno MDCXIX. ætatis suæ XLIV. à Societate susceptа XXVIII. in quâ septennio priùs quatuor se votis solemnibus obligarat. Edidit

Epigrammatum, lib. V. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXV. atque iterum MDCXIX. & auctiores MDCXX. Ingolstadij quoque & alibi recusos.

Est in his, *Proteus Christianus*, *siue Parthenius*; nimirum admirabilis huc vnius libri versus, vnius versus liber Matri Virgini Mariæ dicatus; qui sensu integro, & saluâ Heroici Carminis lege, Protei instar, toties verti potest, quot in cælo stellas Mathematici numerant, nempe M. XXII.

Tot tibi sunt dotes, Virgo, quot sidera cælo.

In hunc *Thaumata* scripsit Erycius Puteanus, versum in omnes suas formas explicatè vertens typis Plantinianis MDCXVII. in 4.

Scripsit præterea Bauhusius

Pergulam spiritualis melodiæ, seu, *Librum piarum Cantionum*, pro Catechismis vernaculè habendis. Antuerpiæ MDCXVII.

BERNARDVS CÆSIVS, natione Italus, patriâ Mutinensis, illustrissimo sanguine clarus, sed moribus compositissimis clarior; multis annis Philosophiam ac Theologiam docuit Parmæ ac Mutinæ; & hìc quidem serenissimum Ducem, atque vnum ipsius fratrem in Philosophicis instituit. Obiit ibidem peste contactus die XIV. Septembris, anno ætatis XLIX. Societatis XXXII. Christum MDCXXX. Editum est pòsthumum eius opus, inscriptum,

Mineralogia, seu, *De Mineralibus*. Lugduni, per Iacobum & Petrum Prost MDCXXXVI. in fol.

BERNARDVS GALTIER, natione Gallus, patriâ ex Ciuitate S. Africæ in Prouinciâ Rhutenensi: docuit in Societate Rhetoricam Rhutenæ, & Aginni. Rector fuit Collegiorum Aginnensis & Burdigalensis; & in præcipuis Galliæ Ciuitatibus plus XXX. annis concionatus est. Vir fuit intellectu perspicax, iudicio præditus singulari. Mortuus est Pictauij die VI. Aprilis, anno MDCXXIX. ætatis LXV. Societatis XLIX. post illustria diuturnæ patiêtiæ, & aliarum virtutum exempla, quibus materiam dedit multorũ mensiũ grauissimus morbus. Edidit sermone Gallico

Apocalapsim Reformationis, seu, *Pseudoreligionis*, Discursibus XII. in quâ detegit Caluinistarum dogmâta ad hoc tendere, vt homines abiectâ pietate, & cælestium rerum curâ, secundùm carnem viuant. Pictauij apud Antonium Mesnier MDCXX. in 8.

BLASIVS PLOZZYNIVS, natione Polonus, Louicii in Masouiâ natus, vir non doctrinâ magis, quàm sanctimoniâ conspicuus. Adolescens annorum XIX. Societati se addixit; in quâ confectis studiis, Philosophiam & Scholasticam Theologiam cum laude annos aliquot professus est. Quo tempore, quæ fuit eius animi demissio, carceres & nosodochia frequens inuisebat; domi Coadiutorum temporalium ministeria obibat, & quæ alia humilitatis officia suggerebat occasio, minimè negligebat. Nihil in consuetis sociorum congressibus, nisi de rebus diuinis sermone vsurpabat, pia colloquia dexter inferre. Omnino nihil in eo fuit, quod non gratissimum sanctitatis & innocentiæ spiraret odorem. Nec nulla ipsi contigêre, quæ vim naturæ communem viderentur excedere: nam adhuc penè puer iussus ab hero, cui erat in obsequiis, pluuiam à Deo exorare, quam agri sitiebant, vix secessit ad orandum sudo cælo, cùm, quod postulabat, obtinuit. In Societate verò Deum sæpè rogauit, vt sibi obire per cruciatus, quo esset Christo Seruatori conformior, sed mortem haud multùm productam, ne sociis esset grauis, concederet: & visus est vtrumque impetrasse, vti ipse quoque nonnemini ex Patribus significauit, die etiam designatâ, quâ esset moriturus. Illo moriente duo Sacerdotes nostri ausi sunt à Deo, per eius intercessionem, verùm de suis commissis dolorem poscere; & precum ea vis fuit, vt inusitatâ lacrymarum copiâ cum magno animi sensu perfunderentur. Obiit in Collegio Calissiensi die XXII. Octobris, anno salutis MDCXXXIV. ætatis XLVI. ab susceptâ religiosæ vitæ ratione XXVII. Quâ flagrauerit in Beatissimam Dei Matrem pietate luculenter ostendit Nuncupatio libelli quem edidit, his verbis concepta.

Mariæ Magnæ Magni Dei Matri ac Virgini; Augustissimæ Cælorum, Terræ, Maris Reginæ; Pientissimæ Ecclesiæ Orthodoxæ Protectrici; singulari suarum Sodalitatum Matri, Dominæ, & Patronæ; munificentissimæ diuinarum opum Thesaurariæ; serenissimæ consiliorum diuinorum Secretariæ; eminentissimæ post Deum Maiestati; Orbis miraculo, & miraculorum compendio: Hæc omnia suorum Clientum cum ipsis Clientibus æternùm mancipata officia. Libellus autem ipse est

Aureum Monile, seu, *Manuale Marianum*, modum piè colendi B. Virginem Mariam, per quotidiana precum, piarumque actionum officia, in gratiam Parthenicarum Sodalitatum, eiusdem Magnæ Dei Matris ac Virginis, omniumque Deiparæ cultorum concinnatum.

Parauerat aliud eiusdem argumenti Opusculum, quod, acceptâ iam vulgandi potestate, mors intercepit. Item

Vitas piorum Coadiutorum Societatis Iesu collegit, interiecitque pia pro Coadiutoribus documenta; quem librum spes est olim visurum lucem.

BLASIVS VAYLLO, natione Hispanus, Aragonensis, Philosophiam Maioricæ bis, Theologiam Cæsaraugustæ explicuit, vbi diem extremum obiit, illustribus patientiæ documentis inter grauissimos morborum cruciatus exhibitis. Cùm anno MDCIX. è Balearibus repeteret Hispaniam cum nouem sociis, deprehensus à nobili piratâ, & Algerium in seruitutem abductus, auctoritate, prudentiâ, paternâ sollicitudine socios tenerioris plerosque ætatis ad insignes de Turcis referendos triumphos pro castitate religioneque certantes animauit. Lytro repræsentato dimissis reliquis, ipse recedere noluit, donec Tironem vnum, quem nescio quâ caussâ Barbari retrahebant, assereret in libertatem, & æmulâ S. Paulini caritate semetipsum quodammodò pro fratre vendidit. Reliquit insignem

Commentarium in Bullam Cruciatæ; valdè profuturum saluti animarum, si in lucem, vti optamus, edatur.

BLASIVS VIEGAS, natione Lusitanus, patriâ Eborensis, in Societatem nostram puer XV. annorum admissus est Eboræ mense Martio, anno salutis MDLXIX. qui cum omnibus ingenuis artibus expolitus, tum Latinè Græceque potissimùm eruditus, Humaniores litteras multos annos professus est. Deinde postquàm in Academiâ Conimbricensi, & Eborensi, magnâ cum excellentis ingenij, acris iudicij, atque exquisitæ doctrinæ opinione, Sacras Litteras explicasset, scripsit,

Commentarios Exegeticos in Apocalypsim Ioannis Apostoli, viris eruditis & nominatim magno Francisco Suario valdè probatos, qui Concionatorum manibus assiduè teruntur, impressi post Auctoris obitum, primùm in Hispaniâ, deinde Coloniæ, Lugduni, Venetiis atque alibi. Reliquit lucubrationes etiam suas

In Prophetas Minores.

In Ezechielem.

In Epistolam ad Hebræos, &

Tractatum de Victoria Messiæ.

Vertit prætereà in Linguam Lusitanicam

Meditationes P. Vincentij Bruni.

Obiit extremum diem in Collegio Eborensi XXII. Augusti, anno salutis MDXCIX. magno sui relicto desiderio. Erat enim vir non ingenio tantùm magno, facili, prompto, & ad omnia parato; sed etiam placido, affabili, & benigno. Egregius Orator, Poëta non vulgaris, Concionator optimus, Sacrarum Interpres Litterarum

famæ

famæ fecundiſſimæ, Doctor SS. Theologiæ meritiſſimus. Virtute verò & morum ſuauitate, non minus quàm doctrinæ præſtantiâ admirabilis; vt omnino mors eius magnum Prouinciæ, boniſque litteris attulerit detrimentum.

BRAIDENSIS ACADEMIA, in Collegio Mediolanenſi conſtituta, ab loco, cuius prouentibus à S. Carolo Borromæo fundata eſt, qui Humiliatorum olim fuerat, auctoritate Sedis Apoſtolicæ extinctorum, Braidenſis, & Brerana nuncupata; edidit

Theoremata mille de Vniuersâ Philoſophiâ. Mediolani typis Ioannis Baptiſtæ Piccalci MDCX. in 4. quorum propugnationi præſedit Thomas Biſdomini, eorum auctor.

BRVGENSE COLLEGIVM, quod eſt in Flandro-Belgicâ Prouinciâ, edidit

Iudicium Panegyricum Quadrimembris Flandriæ, ſeu, *Diſſertationem, quo laudum genere potiſſimum præſtet Flandria militiâ, opibus, politiâ, religione.* Brugis apud Petrum Soetardum MDCV.

BRVXELLENSE COLLEGIVM, quod item Flãdro-Belgicæ Prouinciæ eſt, edidit

Stigma Caluini.

Lacrymas in obitum sereniſſimæ Hiſpaniarum Reginæ Margaretæ, cum Oratione funebri. Bruxellæ apud Velpium MDCXI.

Chronographicam Gratulationem in Aduentum ſereniſſimi Ferdinandi Cardinalis Infantis Hiſpaniarum. Antuerpiæ typis Moreti MDCXXXIV. in 4. cuius ingenioſæ non minus quàm laborioſæ lucubrationis Auctor eſt Ioannes Mortier.

C

CÆSAR ALVCCIVS, natione Italus, patriâ Theatinus, obiit Romæ XV. Nouembris, MDCXXXIV. edidit Italicè ſub nomine Georgij Poſtij collectoris

Speculum, ſeu, *Compendium Antiquitatum, tum ſacrarum, tum prophanarum vrbis Romæ.* Partibus II. Romæ apud hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXV. in 12. Item ſuo nomine adſcripto

Lignum vitæ, ſeu *de fructibus Tribulationis & Mortificationis.* Libr. III. Romæ iiſdem typis eodemque anno in 4. deinde Brixiæ apud Ludouicum Britannicum MDCXXVI. in 8.

Filium Prodigum, ſeu *Inſtitutionem Iuuentutis.* Romæ apud Zannettum MDCXXVII. in 12. Latinè verò

Summarium earum rerum quæ oportet ſcire, vt poſſimus adipiſci Iubilæum Anni Sancti. in II. partes diuiſum. Romæ apud Zannettum MDCXXV. in 12. Prodiit verò etiam Italicè typis & anno iiſdem.

Pſychagogia, ſeu *de bono mortis*, vbi agitur de cauſſis quibus iuſtorum animæ recreantur in morte. Romæ apud Maſcardum MDCXXVII. in 12.

CÆSAR FRANCISCVS D'HARAVCOVR DE CHAMBLAY, natione Lotharingus, illuſtri genere natus, anno MDXCVIII. in Societatem MDCXIX. ingreſſus, docuit in Lotharingia bis Philoſophiam: Concionator eximius; in Theologiâ, Mathematicis, Linguis, Græcâ, Hebraicâ, Arabicâ benè doctus. Obiit Pariſiis XXVI. Februarij MDCXL. Scripſit

De vſu Horologiorum.

CÆSAR ISNARDVS, natione Italus, patriâ, Nicienſis, cùm poſt doctrinarum ſtudia, ſe Rhetoricæ tradendæ, Noſtriſque ad Humanitatem atque Eloquentiam erudiendis dicaſſet, in ipſo curſus initio peracerbâ præreptus eſt morte. Anno ſalutis MDCIV. Dixit Mediolani Latinam

Laudationem in funere Alexandri Luciaghi, Patritij Brixienſis, qui cum opinione ſanctitatis obiit; quam qui interfuit Federicus Cardinalis Borromæus typis mandari curauit. Brixiæ MDCII.

CÆSAR LAVRENTIVS, natione Italus, Romę cùm Linguã Græcam profiteretur, die XXIII. Iunij, anno MDCXXI. magno omnium dolore, quem ſuauitas morum ipſius excitauit morte conſumptus eſt, deploratus à Vincentio Guiniſio Elegia IV. inter ſuas. Is primus fuit, quod ſciam, qui Latina Carmina legitimis numeris illigata Rhythmo concluſerit. Habebat præ manibus Metamorphoſim ſacram, quâ Heroico carmine pangebat ſacras Hiſtorias, quæ tranſformationis aliquid continerent. Edita eſt

Oratio de Laudibus Gregorij XIII. Pont. Max. quam habuit in Aula Collegij Romani anno MDCXX. Vrbeueteri typis Zannetti.

Editus eſt in ſpecimen ab eo

Libellus Carminum Rhythmicorum.

CÆSARAVGVSTANVM COLLEGIVM, quod eſt in Prouinciâ Aragonicâ ad Iberum amnem ſitum. Edidit in lucem volente Senatu Cæſarauguſtano.

Exequias, quas ab eodem Senatu perſolutas Philippo III. Hiſpaniarum Regi, omni Poëmatum genere inſtruxit.

CAMILLVS CONSTANTIVS, natione Italus, natus perhoneſtâ familiâ in Caſtello quodam Calabriæ, Societatem Neapoli complexus, cùm XX. eſſet annorum; vnde poſt annos X. migrauit in Indiam anno Chriſti MDCII. & porrò Macaum Sinicæ Miſſionis deſiderio; ſed Deo melius illi aliquid prouidente, deſtinatus anno MDCV. in Iaponiam eſt; Ibi annos IX. vberrimo fructu excoluit Chriſti vineam. Fuit enim vir perquàm religioſus, & legum ſui ordinis apprimè obſeruans; moribus comis & ſincerus; animo placido & manſueto; gloriæ Dei & ſalutis proximorum ſitientiſſimus; pectore forti & magno, atque in negotiis difficilibus & arduis prorſus conſtanti. Anno MDCXIV. cum ceteris de Societate Patribus à Daifuſama Iaponiæ Rege proſcriptus, Macaum ſe recepit; ibi qua-

tuor solennibus votis se denuò Societati adstrinxit. Ad ceteros Societatis hominibus consuetos labores, totum septennium, quo Macai moratus est, librorum Sinensium & Iaponicorum studium adiunxit, vt eorum errores à propriis voluminibus promptiùs conuinceret, quos Bonzi sexcentis mendaciorum inuolucris tegunt. Posteà cùm deliberatum haberet Iaponiã non deserere, & falsa Bonziorum commenta cominus conuellere, ad id benè armatus & instructus tot annorum studio, illuc anno MDC. XXI. rediit habitum militarem indutus. Verùm pietas, modestia, & religiosi mores facilè se prodebant in vultu & suspicionem hominis quòd erat excitabant. Itaque qui eum vexerat Nauarchus, veritus fortunarũ, capitisque discrimen, si à se vectum constaret, decreuerat hominem deferre ad Gubernatorem Nangasachiensem, licet ipse Christianus esset, nisi multorum precibus victus, missum eum tandem cum sociis fecisset. Nullum hic dedit otio aut inertiæ locum. Ille oppida vicosque circumcursare, firmare Christianos sacramentis, & verbo prædicationis ex gentilibus alios atque alios ad fidem adducere, omnibus omnia factus, nec noctu quiescere nec diu. Vnum erat ingens solatium, copiosam animarum messem inter assidua vitæ pericula facere. Tandem in Insulã Vqui ab submissis Firando militibus deprehensus, Firandum adducitur & in Iquinoximanum carcerem traditur, vbi perpetuo velut ieiunio maceratus est, incredibili tamen profusus gaudio, quòd, quam tot votis optauerat, sortem pro Christo patiendi nactus esset. Post aliquot mensium moram, productus in publicum est, & ex aduerso vrbis Firandi, in loco, Tabirâ, fune lentis ex arundinibus contexto alligatus ad palum, igne circumstructo vt cremaretur. Caussa mortis alia nulla prodita est, nisi quòd contra Imperatoris edicta, Christi legem vulgaret. Id ipse quoque palàm professus, lætus, & suauissimè Psalmum: *Laudate Dominum omnes gentes*, decantans, omnesque tam Europæos, quàm indigenas, Latinè & Iaponicè ad salutis suæ curam suscipiendam adhortans, tandem quinquies Sanctus, Sanctus inclamans, Sanctus Christi pugil palmatam in cælos animam transmisit die XV. Septembris, anno MDCXXII. supergressus annum L. ætatis. Scripsit

Annuas Litteras ex Iaponia anni MDCXVIII.

Annuas item è Sinis eiusdem anni MDCXVIII.

Apologiam Fidei Christianæ contra calumnias Gentilium, Iaponicè: quæ tamen an lucem viderit nescio.

CANDIDVS MIARI seu MILLIARIVS, natione Italus, patriâ Bellunensis in ForoIulio, Theologiam Moralem diu docuit. Collegia Placentinum, Castilionense, Mirandulanum, Domum Probationis Nouellariensem rexit. Edidit Italicè

Tractatum de Sancta Missa. Placentiæ MDC. XXXII.

CAROLVS ANTONIVS THESAVRVS, natione Italus, patriâ Taurinensis, ingressus in Societatem anno MDCXVII. ætatis XXX. Vtriusque Iuris Doctorali iam tum Laureâ donatus, & illud publicè professus; in Societate docuit Moralem Theologiam, & iam agit in Vaticano Pontificium Pœnitentiarium. Edidit

De Censuris Ecclesiasticis practicas resolutiones. Romæ typis Ludouici Grignani MDCXL. in 4.

CAROLVS DE LA CROIX, seu A CRVCE, natione Gallus, domo Montepessulanus, ingressus in Societatem anno MDCIV. post nauatam egregiè operam Melitæ, redux in Galliam, Gratianopoli se caputque suum deuouit obsequiis peste afflatorum, & in eo caritatis exercitio robustus athleta vitam posuit die XIV. Augusti, anno salutis MDCXXX. ætatis XLII. Edidit in lucem

Pios aliquot libellos, quorum distinctam cognitionem nondum sum consecutus.

CAROLVS FRANCISCVS DELVCA, natione Italus, patriâ Romanus, edidit

Gymnasium Virtutum, *Orationem in funere Dominici Gimnasij, sacri Collegij Cardinalium Decani*. Romæ typis Ludouici Grignani MDCXXXIX. in fol.

CAROLVS GOSVVYNVS, natione Belga, patriâ Brugensis, vir humanis diuinisque litteris egregiè cultus. Iudicium illi solidum, & facundia elegans. Rector fuit Collegij Gandensis. Viuere desiit Mechliniæ anno MDCXXV. Autores sunt Antonius Sanderus & Franciscus Svvertius eũ scripsisse,

Notas doctissimas in Tertullianum.

Meminit eius Clarus Bonarscius in Amphitheatro Honoris.

CAROLVS GVYET, natione Gallus, patriâ Turonensis, Ecclesiasticorum rituum, ac Cæremoniarum cognitione nulli secundus. Scripsit Latinè

Ordinem generalem & perpetuum Diuini Officij recitandi. Parisiis apud Sebastianum Gramoisy. Anno MDCXXII.

CAROLVS MALAPERTIVS, natione Belga, domo Montensis, natus anno MDLXXXI. Societatem ingressus est MDC. Vir incredibilis modestiæ, eruditionis non vulgaris, & Poëta bonus. Philosophiam docuit in Lotharingiâ, Mathesim in Poloniâ, & Duaci in Collegio nostro. Deinde Seminario Scotorum in eâdem ciuitate præfuit; ac postremò rexit Collegium Attrebatense; vnde euocatus Madridium, vt in eâ, quam Rex Catholicus nouam excitabat Academiam, Mathesim profiteretur, in itinere mortuus Victoriæ vrbe Hispaniæ anno MDCXXX. Mense Nouembri. Edidit Poëmatum fasciculum in quibus & ingenij acumen & styli nitorem laudes, nempe

Sede-

Selecta Tragœdiæ.

De Ventis lib. II.

Christum Patientem Elegiis IX.

Miscellanea, Omnia simul excusa Calissij typis Alberti Gedelij MDCXV. in 4. & Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXVI. in 16. Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXXII. & alibi recusa. Item

Breuem Institutionem Arithmeticæ practicæ, Duaci apud Balthasarem Bellerum MDCXX. in 8.

Faciliorum Geometriæ Elementorum libros II. Duaci MDCXXIV. in 12. Typis Viduæ Petri Telu.

Paraphrasim in omnes Aristotelis libros Didacticos.

Austriaca Sidera Heliocyclia, Astronomicis hypothesibus illigata. Duaci apud Balthasarem Bellerum MDCXXXIII.

CAROLVS MONETA, natione Italus, patriâ Mediolanensis; edidit Italicè

Orationem à se dictam Mediolani in Æde Patrum S. Francisci de Obseruātia, *De Quinque Martyribus.*

CAROLVS MVSART, natione Belga, Domo Ariensis, Societatem MDCII. vndeuicennis ingressus, in eâ Sacrosanctæ Theologiæ Doctor renunciatus Duaci primùm Philosophiam & Sacras Litteras annis compluribus professus, easdem nunc etiam interpretatur in Antiquissima Vniuersitate Cæsarea Viennensi, vir tractandis & ad omnem virtutem informandis iuuenum animis singularis industriæ & efficacitatis, Operarius indefessus, & salutis hominum sitientissimus. Edidit hactenus plura opuscula excitandæ pietati idonea, his titulis prænotata.

Claua Trinodis Herculis Christiani siue *Memoriale Aeternitatis.*

Speculum mortalitatis humanæ.

Anima euigilans à somno peccati. Impressa Viennæ Austriæ MDCXXXI.

Tres Claues Cæli aureæ, siue,

Meditatio quotidiana Passionis Dominicæ.

Cultus singularis Beatæ Virginis.

Actus amoris Dei & Contritionis. Viennæ MDCXXXII.

Lilium Marianum seu *de Sodalium Marianorum castitate.* Duaci MDC. & ex illo deceptum

Liliolum Marianum, de eôdem argumento Viennæ typis Michaëlis Rictij MDCXXXIV.

Adolescens Academicus, sub institutione Salomonis pulchris iconibus ornatus.

Sunamitis Christiana, siue *Affectus pij*, quibus exemplo mulieris Sunamitidis Elisæum hospitio recipientis, *anima disponitur ad ritè & magno cum fructu recipiendum Christum in Venerabili Eucharistiâ.* Viennæ typis Mariæ Rictiæ Viduæ MDC. XXXVII.

Cor deuotum IESV *pacifici Salomonis Thronus Regius*, è Gallico P. Stephani Luzuic latinitate donatus. Duaci; Accessit

Appendix noua,

Liber vitæ, id est, *Breuis methodus memorandæ Passionis Christi*, ex Italico Blasij Palma Latinè versus, Duaci MDCXXVIII.

Actus virtutum interiores ex Italico eiusdem Blasij, Latinè propositi; addiditque de suo

Praxes, seu *Actus virtutum exteriores.* Duaci MDCXXVIII.

CAROLVS PAPINVS, natione Italus, patriâ Romanus, edidit Italicè sub nomine Academici Irresoluti, Collectore Ioanne Francisco Polello

Flores Sacræ Poëseos. Romæ MDCXXV. in 12. Italicè ex Latino vertit

Famiani Stradæ, De Bello Belgico Decadem I. Romæ per Hermannum Schues MDCXXXVII. in 4. Item

Hieremiæ Drexelij Considerationes de Aeternitate. Romæ MDCXXXIX.

CAROLVS REGIVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, vir multis in Societate muneribus obitis, & præsertim concionandi excellentiâ clarus, qui ad effœtam vsque ætatem id præstitit cum dignitate. Rexit Collegium Panormitanum & Messanense; Neapolitanam Prouinciam gubernauit, & Romanam. Inerat illi singularis innocentia, permodesta libertas, vita omnis ad exempli formam exacta, sedatum ingenium, acre iudicium, popularis & grauis oratio, grandis vox, neque ingrata, quantælibet coronæ sufficiens, os quoque probum, & bona latera, & iusta corporis amplitudo. Obiit Romæ die VIII. Octobris, annō salutis MDCXII. Edidit volumen X. libris distinctum, inscriptum

Orator Christianus in quo è Sacrarum Litterarum doctrinâ sanctorumque Patrum auctoritate ostendit, quæ Concionatoris sint partes, vt ritè munus illud Apostolicum sustineat. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCXII. in 4.

CAROLVS SAGERIVS, natione Gallus, patriâ Beluacensis, in Picardiâ, Primus Rector fuit nostri Burdigalensis Collegij. Billomi Philologiam anno MDLXIII. & Græcas litteras docendas suscepit promptissimâ parendi voluntate, postquam ibi Philosophiam explicuerat; quam pòst etiam Parisiis, & Turrone Theologiam professus est. Tres secum fratres in Societate vidit, & parentem rebus compositis. Vir fuit cum multâ probitate & virtute; tum singulari doctrinâ inter Galliæ Patres magni nominis; vt ob eam maximè in iis locis ea de nostris hominibus doctrinæ fama percrebesceret; non esse quemquam ex hæreticorum Ministris; ne eos quidem qui essent eorum coryphæi, nobiscum comparandos. Eâ simul erat morum suauitate cum sincero animarū zelo cōiunctâ, vt vel ipsos hæreticos, à quibus timebatur, sibi beneuolentiâ obstringeret. Quadraginta ānos exegerat in Societate

cietate, eo vitæ genere, atque iis virtutibus,quæ ætatem illam cum laude actam testarentur. Obiit Turnone in senectute bonâ (quamuis suspicio non absit ipsum hæreticorum manu propinato Chalanconi veneno interiisse) IX. Cal. Iunias anno MDXCVI. Scripsit doctos atque elegantes

Commentarios in Epistolam Iudæ,

In Epistolas D. Pauli ad Romanos & Ephesios

De Institutione Sodalitatis, siue (vt vocant) *Confraternitatis sanctissimi & venerabilis Sacramenti.*

Locos communes ex sacris DD. aduersus hæreticos quos inscripsit *Topica Theologica*; sed morte interceptus euulgare non potuit.

CAROLVS SALVIATVS, natione Italus, Lotiensis, Humaniorum litterarum Neapoli Professor, nondum sacerdotio initiatus, edidit

Orationem, quam habuit *in funere Marci Alcaratij* Ordinis Carmelit. inscriptam, *Vrna cinerum & lacrymarum.* Neapoli MDCXXXIX. Typis Iacobi Gaffari in 4.

CAROLVS SCRIBANIVS, natione Belga, natus Bruxellæ, anno MDLXI. patre Placentino viro nobili, & qui Alexandro Farnesio, Parmæ & Placentiæ Principi, Belgicæ Proregi carus erat, matre Gandensi. Belli Belgici tumultibus eiectus in Coloniensem Academiam, dum ibi Philosophiam humanæ sapientiæ audiret, animum ad Societatis nostræ diuinam sapientiam, appulit. Tirocinium vitæ religiosæ Treuiris posuit. Inde à P. Francisco Costero Rhenanæ tunc Prouinciæ Præposito, reductus in patriam, cùm Rhetoricam multis annis docuisset, ac deinde Duaci Philosophiæ cursum docendo emensus esset, viuax ingenium, totâ deinceps vitâ tum ad gubernandum, tum ad scribendum simul contulit, eâ felicitate, vt qui videat monumenta gubernationis, miretur scribere potuisse; qui monumenta scriptionis, miretur potuisse gubernare. Vernaculis linguis, Hispanicâ, Germanicâ, Italicâ, Gallicâ, Belgicâ, ita promptè loquebatur, vt nemo crederet eum alio in loco natum esse, quàm cuius linguâ vtebatur. Antuerpiæ Præfecturam Scholarum per annos VII. magno litterarum Humaniorum bono præclarè sustinuit. Inde ad gubernationem Nostrorum assumptus, Rectoratum Antuerpiæ, Præpositurам Prouinciæ Flandrobelgicæ, Rectoratum Bruxellæ annis omnino XXVIII. non interpolatè gessit. Domus Professæ apud Antuerpienses erigendæ auctor, curatorque fuit. Prima etiam iecit fundamenta Tirocinij ac Collegij Mechliniensis, & Domus Tertiæ Probationis Liranæ. Ob res gestas, scriptasque, summis infimisque in pretio fuit. D. Erycius Puteanus vir magni iudicij Scribanium asserebat cuius scriptioni, & functioni parem. D. Aubertus Miræus, aiebat vix singula secula singulos ferre Scribanios. A Valerio Andrea vocatur hæreticorum Antagonista, Caluinistarum terror. Franciscus Swertius mitrâ & pedo dignissimum profitetur. Henricus Fitzsimon celebrat velut vnum è millibus gloriosum pugilem in Ecclesia Dei. Maximi eum fecit Vrbanus VIII. Pont. Max. quod & litteris ad eum datis & sacris donariis missis sæpè testatus est. Ferdinandus II. Imperator Augustus litteris beneuolentiâ plenissimis eum honorauit; cui etiam fuerat ad Confessiones propositus, nisi fractæ annis vires impediuissent. Rex Hispaniarum Philippus IV. per Comitem Oliuarium indicari iussit, duo sibi, cùm cetera placerent omnia, in Scribanio displicere; vnum quod eius sapientiâ in tanto locorum interuallo assiduè frui non posset; alterum quod liber Politico-Christianus sibi dedicatus, quem optasset seruare velut priuatum sibi consiliarium, publicè legeretur orbe vniuerso. Henricus IV. Galliarum Rex, ob nominis famam & vota pro se concepta in Amphitheatro Honoris, cùm calumniatores librum illum flammis expiandum vrgerent, diplomate Regio ad eum misso laudauit, & Ciuem illum Gallicum cum solitis priuilegiis inscripsit. Omitto commemorare Principes alios, Albertum Belgarum, Maximilianum Boiorum, Wolfgangum Gulielmum Neoburgicum: Omitto Eminentissimos S.R.E. Cardinales, imprimis Borromæum, Borgiam, Cobellutium, Barberinum, Bentiuoglium, Sanseuerinum, Cueuam, alios: denique prætereo Ducem ac Comitem Oliuarum, Marchionem Spinolam, & sexcentos alios, quorum fuit in eum summæ existimationi par beneuolentia omni genere officiorum explicata. Per XL. & quod excurrit annos, quidquid controuersiarum fuit in Contractibus, in Cambiis, in difficultatibus aliis mercatoriis Antuerpiæ semper sponte concurrentibus ad eius arbitrium partibus, bono exitu decisum est, & deinceps Scribanij sententiâ apud omnes pro irrefragabili norma fuit. Cùm quibuscumque ageret, cor rapiebat & ita deinde possidebat, vt volentes ac libentes duceret flecteretque, quòcumque voluisset. Bruxellæ Rector noctes diesque obruebatur aduentantibus auxilij, consiliique causâ Principibus viris ac feminis. Sed ille ad extremum aulicorum morum & irrequieti strepitus pertæsus honestam & piam missionem petiit & impetrauit. Ergo Antuerpiā regressus, per annos quatuor, variis, grauibus & assiduis morbis oppressus ab bonam & religiosam mortem, Christum patientem meditatus se composuit. Compendium Elogiorum in Epitaphio continetur, quod illi in laminâ ex ære inauratâ additis marmoris albi ornamentis positum est, vbi hæc leguntur.

D. O. M.

D. O. M.

ÆTERNÆ MEMORIÆ
INCOMPARABILIS VIRI.
R.P. CAROLI SCRIBANI S. I.
QVEM BRVXELLA MVNDO, ANTVERPIA CÆLO DEDIT:
POSTQVAM
PONTIFICI MAX.
CÆSARI, REGIBVS, PRINCIPIBVS PLVRIMIS
DOMI FORISQVE CARVS,
HÆRETICIS STYLO TERRIBILIS,
BONIS OMNIBVS AMABILIS,
ANIMI MAGNITVDINE, CONSTANTIA, IVDICIO,
CONSILIO, LINGVARVM PERITIA, RERVM VSV
NVLLI SECVNDVS,
EVROPAM TOTAM
FAMA SVI NOMINIS LVCVLENTER IMPLESSET:
DISSIDIA NOBILIVM FAMILIARVM MILLE CONTROVERSIARVM ARBITER,
PRIVATÆ PACIS VINDEX, PVBLICÆ STVDIOSVS
FELICITER COMPOSVISSET:
SOCIETATEM IESV IN BELGIO PER ANNOS XXVIII.
QVA PROVINCIALIS, QVA RECTOR
MIRE PROMOVISSET,
PRVDENTIA, MORVM GRAVITATE, VITÆ INTEGRITATE,
RELIGIONE IN DEVM, PIETATE IN PATRIAM
CONSPICVVS
LAVDABILITER VIXIT ANNOS LXIX.
EX MERITO AMORIS, QVOD LICVIT
OPTIMO PATRI SPIRITVALI
LACRYMABILE MORTIS ET RESVRRECTIONIS MONIMENTVM
DOMVS ET FAMILIA HOVTAPPELIORVM
PRÆTER VOTVM POSVIT
ANNO REPARATÆ SALVTIS M.DC.XXIX. IVNII DIE XXIV.
BENE PRECARE MORTVO LECTOR
BREVI MORITVRE.

Ab eo in vario ſcriptionum genere hæc ſunt

Ars mentiendi Caluiniſtica, nomine Romani Veronenſis edita Moguntiæ MDCII. in 8.

Amphitheatrum Honoris. aduerſus Caluiniſtarum criminationes lib. III. ſub nomine Clari Bonarſcij, quod eſt Anagrammatiſmus; Palæopoli Adnaticorum apud Alexandrum Verheyden MDCV. quem librum paulò poſt recudit addito *Auctario libri* IV. *&* V. Antuerpiæ ex officinâ Plantinianâ.

Commentarius in Dominici Baudei Gnomas. ſuppreſſo nomine. Antuerpiæ quidem, ſed ficto nomine Lugduni Batauorum apud Thomam Baſſonum MDCVII.

Defenſio poſthuma Iuſti Lipſij. ibidem typis Moreti MDCVIII. in 12. & MDCXXIX. in 4. inſerta famæ Poſthumæ Iuſti Lipſij à Balthaſare Moreto collecta & excuſa.

Antuerpia, in qua Antuerpienſium ingenium, educatio, mores. Ibidem MDCX. in 4.

Antuerpienſium Origines. Ibidem MDCX. in 4. Continet vrbis initia, progeſſus, incrementa, cum Iconibus & deſcriptionibus Topographicis, & Chronographicis.

Orthodoxa Fidei Controuerſa libris VI. quorum

I. *De Scriptura, Traditionibus, Iudice.*
II. *De Apoſtolicæ Fidei germanis denunciatoribus.*
III. *De Reliquiis Sanctorum.*
IV. *De Miraculis.*
V. *De Sanctorum inuocatione.*
VI. *De Imaginum cultu*, Antuerpiæ ex officina Plantinianâ Moreti MDCXII. in 8.

Philoſophus Chriſtianus. Antuerpiæ typis Nutianis MDCXIV. in 8.

Meditationum Sacrarum tom. II. Belgicè. Antuerpiæ apud Trognæſium MDCXIII. quos Latinè vertit P. Ioannes Briſſelius MDCXV. & Coloniæ MDCXVIII. prodierunt eædem Meditationes Gallicè Pariſiis MDCXIX.

Amor diuinus. Antuerpiæ per Nutium MDCXV. in 8. Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDC. XVI. in 12. & Coloniæ MDCXVIII. in 12.

Spiritualis vinea; ſeu *Piæ precationes*, lingua vernacula Antuerpiæ apud Nutium MDCXVI. & apud Verduſſium MDCXXII.

Votiua gratulatio in Annunciationem B. V. Mariæ. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXVIII.

Medicus Religioſus de animorum morbis & curationibus. Antuerpiæ apud Nutium MDCXVIII. & MDCXIX. in 8. & Monaſterij Weſtphaliæ apud Michaelem Dalium MDCXX. in 12.

Superior Religioſus de prudenti ac religioſâ gubernatione. Antuerpiæ MDCXIX. in 8. & Monaſterij Weſtphaliæ MDCXX. apud eoſdem.

Adoleſcens Prodigus. Antuerpiæ apud Martinum Nutium & fratres MDCXXI. in 8.

Inſtitutio Politico-Chriſtiana ad Philippum IV. Hiſpaniarum & Indiarum Regem. Antuerpiæ typis Nutij MDCXXIV. in 4. ſæpius deinde recuſa, nonnullis in dedicatione operis mediocè variatis.

Veridicus Belgicus, ſeu *Ciuilium apud Belgas Bellorum initia, progreſſus, finis optatus: in quam rem remedia à ferro & pace præſcripta; Fidei, Patriæ, orbis bono*. Item *Reformata Apocalypſis Batauica*; aucta & recenſita; ſine nomine. Antuerpiæ apud Nutium MDCXXIV. & alibi.

Chriſtus patiens, *piis exercitationibus illuſtratus*. Vrbano VIII. Pontifici Maximo D. D. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXIX. in 4.

CAROLVS TORNIELLVS, natione Italus, Mediolanenſis, obiit Comi die XXII. Septembris anno MDCXXX. edidit in lucem

Orationem in laudem S. Caroli Borromæi, quam habuit Romæ in Æde S. Ambroſij coram S.R.E. Cardinalibus die quo in ſanctorum numerum eſt à Paulo V. adoptatus IV. Nouembris, anno MDCX. Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Extat ea quoque apud Antonium Sanderum in Elogiis Cardinalium Decade I. numero II.

CAROLVS WERPÆVS, natione Belga, patriâ Condruſius, in Societatem Tornaci anno MDC. XII. ætatis XX. ingreſſus, Rhetoricam tum in Belgio, tum in Bohemiâ cum laude docuit. Scripſit

Piarum lacrymarum, Carmine Elegiaco, lib. IV. cum *Rhythmis* ad calcem ſingulorum adiectis. MDCXL. Coloniæ apud Kinckium in 12.

De exceſſu Manreſano S. P. N. Ignatij Poëma Epicum. MDCXL.

CAROLVS ZAMBERTVS, natione Italus, patriâ Placentinus, edidit ſub nomine Lectoris Theologiæ Moralis in Cathedrali Bononiæ

Deciſiones Caſuum Conſcientiæ, qui ſingulis menſibus in Congregationibus Archipresbyteralibus Diœceſis Bononienſis diſcutiuntur, annorum ſcilicet quinque ab MDCXXXIV. vſque ad MDCXXXIX. excluſiuè. Bononiæ typis Hæredis Victorij Benatij in 4.

CHRISTIANVS BAVMAN, natione Germanus, patriâ Wolmedingenſis, iuuenis XVII. natus annos in Societatem ingreſſus eſt, in quâ diſciplinas Humaniores & Philoſophicas aliquot annos docuit; vir inſigniter doctus, & acri ac profundo ingenio. Profeſſus eſt quatuor ſolennia vota die XXXI. Iulij, anno MDCXXV. Obiit Ingolſtadij ictus apoplexiâ die VI. Maij, anno MDCXXXV. ætatis XLVIII. Hoc in eo rarum fuit; quod eodem prorſus ardore, quo cœperat in Tirocinio, omnia ſua, præſertim ſpiritalia, totius vitæ curſu peregerit. Edidit ſuppreſſo nomine

Crucem Euſtachianam, id eſt Panegyricum illuſtriſſimo Domino Euſtachio Weſternach, cùm in Magnum Ordinis Teutonici Magiſtrum eſſet electus anno MDCXXV. Dilingæ in 4.

Theoriam Corporis animati, ſeu, Diſputationes de triplici animâ; & plures de vniuerſâ Philoſophiâ Theſes perdoctas, Dilingæ & Ingolſtadij diſputatas.

Commentarios in vniuerſam Ariſtotelis Philoſophiā
præ-

præclaros reliquit prælo paratos, quos spes est propediem prodituros.

Christianvs Halverivs, natione Germanus, patriâ Haluerensis, Romæ Societatem complexus est anno salutis MDLXXXI. die x. Ianuarij. Scrpsit

Disputationes de Fide Theologicâ, eiusq; origine ac certissimâ formâ.

De vnius Ecclesiæ Sanctæ Catholicæ & Apostolicæ origine, & numquam interrupto progressu.

De Domini Nostri Iesv *Christi, morte, sepulturâ, Resurrectione.*

Christianvs Mayer, natione Germanus, Eisfeldiacus ex Archiepiscopatu Moguntino, patriâ Mengelrodensis, cùm Heiligenstadij Rhetoricam, Philosophiam verò in Vniuersitate Coloniensi docuisset, SS. Theologiæ Doctor Treuiris renunciatus est. Superiorum deinde voluntate totum sese rebus ad pietatem spectantibus, discendis, exercendis, aliisque tradendis dedit; ac primo Instructor fuit Sacerdotum, qui in tertio Probationis anno ad omnem perfectionem informantur; posteà non paucis annis Magister Nouitiorum, in quo officio vitæ innocentiam, quam in Societatem adduxerat, præclarissimarum virtutum studio Treuiris sanctè conclusit anno MDCXXXIV. XXVIII. Augusti. Cùm quæ facienda scripsit, exemplo præiuerit, eius is optimè vitam leget & intelliget qui scripta studuerit æmulari. Edidit

Enchiridion Industriarum, præcipuas vitæ piæ ac Religiosæ exercitationes, quæ quolibet die occurrunt, perfectè obeundi. Coloniæ in officina Birckmannica MDCXXXIV. in 8. & 16.

Diarium Meditationum anniuersariarum. De præcipuis vitæ Christi mysteriis, diuinis beneficiis, Attributis; festis B. Virginis ac Sanctorum, & plerisque virtutibus, in singulos anni dies, Ecclesiastico tempori congruenter digestarum; omnibus mentali Orationi addictis peraccommodum, in sex partes distributum. Coloniæ in officina Birckmannica MDCXXXV. in 8. & duobus tomulis in 16.

Christophorvs de Acvna, natione Hispanus, patriâ Burgensis, supremæ Inquisitionis Qualificator; is lustrato nuper fluuio Amazonum, iussu Regio, reuersusque in Hispaniam, edidit Hispanicè

Nouam detectionem magni fluminis Amazonum. Madriti typis Regni MDCXLI. in 4.

Christophorvs Borrvs, natione Italus, patriâ Mediolanensis. Is postquam multos annos in Oriente, & totos V. in Cochinchinâ laudabiliter expendisset, remissus in Europam, docuit aliquamdiu Conimbricæ atque Olisippone Mathesim. Inde Madridium accitus à Rege, vt inuentum suum dirigendæ ab Occasu in Ortum nauigationis, per declinationem Magnetis exponeret, cùm nescio quid ambire videretur ab Instituto Societatis alienum, Romam euocatus est. Ibi à Societate segregatus, dum suas res agit incautiùs, repentino morbo correptus paucis horis extinctus est die XIV. Maij anni MDCXXXII. Edidit Italicè

Relationem nouæ Missionis à Patribus Societatis Iesv *institutæ in Regnum Cocincinæ.* Romæ per Franciscum Corbellettum MDCXXXI. in 8. quæ Latinè prodiit Viennæ Austriæ typis Michaelis Rictij MDCXXXIII. alibi quoque in alias linguas transfusa.

Christophorvs Brovvervs, natione Belga, patriâ Arnhemiensis in Geldriâ anno MDLXXX. die XII. Martij in Societatem nostram Coloniæ admissus est, iuuentutem politioribus litteris expoliuit: Philosophiam etiam Treuiris laudabiliter professus est; posteà Collegij Fuldensis Rector. Antiquitatis tum Ecclesiasticæ, tum prophanæ eruendæ feliciter studiosus, quo nomine à Cardinali Baronio Tomo Annalium Ecclesiasticorum X. mirificè aliquoties laudatur. Quanta viri virtus fuerit & amor in Societatem, ex hoc vno cognosci potuit, quòd inter vltima eius verba, quæ effatus est, à Superiore Collegij Treuirensis (vbi diem suum obiit) exceptum est. Nam cùm variis morbis multos iam annos exagitatus fuisset, arthritide, podagrâ, calculo, horumque affeclis symptomatis, biduo ante mortem rogatus, num quid eum grauaret? respondit complicatis magno affectu manibus, O diuina prouidentia! quantum bonum est in Societate mori!& paulò post lethargo oppressus, constitutum sibi à Diuinâ prouidentiâ terminum in hac mortali vitâ attigit, die II. Iunij, anno MDCXVII. ætatis LVIII. Religionis XXXVII. dudum quatuor votis solennibus obligatus. Euulgauit

Venantium Fortunatum à se *Notis illustratum,* ac nouis tractatibus auctum, qui tomo VI. Bibliothecæ magnæ Patrum parte II. insertus est. &

Hrabani Mauri Poëmata cum Notis Moguntiæ typis Ioannis Volmari MDCXVII. in 4. & VI. tomo operum Hrabani Coloniæ apud Antonium Hieratum MDCXXVI. in fol.

Antiquitatum Fuldensium libros IV. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXII. in 4.

Sidera Illustrium & Sanctorum virorum, qui Germaniam præsertim Magnam olim rebus gestis ornarunt, è manuscriptis in lucem eruta. Moguntiæ MDCXVI. in 4.

Antiquitates Annalium Treuirensium & Episcoporum Treuirensis Ecclesiæ Suffraganeorum, vt Metensium, Tullensium, & Verdunensium, magno labore ac studio peragratâ Prouinciâ Treuirensi, excussisque omnibus Archiuis, collegit. Earum pars prior, librorum XVIII. edita quidem est post mortem Auctoris, Treuiris & Coloniæ apud Bernardum Gualterum anno MDCXXVI. Sed iniquitate temporum necdum in vulgus prolata.

CHRISTOPHORVS DE CABRERA, natione Hispanus, Rector Collegij Granatensis. Scripsit Hispanicè

Epistolam ad Prouinciam Societatis IESV *Bæticam de Morte & Virtutibus P. Georgij Hemelman eiusdem Societatis*; qui obiit pridie Nonas Iunij MDCXXXVII.

CHRISTOPHORVS CASTRVS seu DE CASTRO, natione Hispanus, patriâ Ocaniensis, diœcesis Toletanæ natus est anno salutis MDLI. atque à puero Societatem nostram complexus est, Compluti Latinis ac Philosophicis imbutus litteris anno MDLXIX. Sacras litteras Compluti & Salmanticæ cum laude interpretatus est, & Toletanum rexit Collegium. Vir religione & litteris ornatissimus, in quibus dies noctesque indefesso studio versatus est, obiit Madridij die II. Decembris anno MDCXV. ætatis LXV. Scripsit

Historiam Deiparæ Virginis Mariæ ad veritatem collectam & veterum Patrum testimoniis comprobatam, accurateque discussam, Hispanicè & Latinè.

Commentariorum in Ieremiæ Prophetias, Lamentationes & Baruch libros VI. Parisiis apud Michaëlem Sonnium MDCIX. in fol.

In Sapientiam Salomonis breuem ac dilucidum Commentarium. Lugduni sumptibus Horatij Cardon MDCXIII. in 4.

Commentariorum in XII. *Prophetas, libros* XII. *cum Paraphrasi typis iisdem* MDCXV. & Moguntiæ apud Ioan. Theobaldum Schonvvetterum MDCXVI. in folio. Præmisit autem Isagogem libris IV. in quibus exponit accuratè omnia quæ pertinent ad Vaticinium naturale; ad Diuinationem seu Vaticinium artificiosum; ad Prophetiam, seu ad veram futurorum præcognitorum prædicationem; & ad Prophetas ipsos. Reliquit etiam

De Religioso Statu, libros VIII. qui seruantur Romæ M.SS. Idem ipse contexuit Hispanicè

Historiam Collegij Complutensis Societatis IESV, ab eius Origine ad annum Christi MDLXVIII. quæ habetur etiam M.S.

CHRISTOPHORVS CLAVIVS, natione Germanus, patriâ Bambergensis, à primâ adolescẽtiâ filius Societatis, cùm alias scientias imbibit, tum verò Mathematicas auidissimè ac studiosissimè didicit, & magnâ cum laude diu Romæ professus est; tantumque felicitate ingenij, atque labore assiduo profecit, vt non cum recentioribus tantùm Mathematicis, sed etiam cum antiquissimis illis & peritissimis sit comparandus: ex quo factum est, vt illum alij Mathematicarum disciplinarum scientiâ præstantissimi, Euclidem nostri seculi appellent; alij verò malle se à Clauio vituperari, quàm ab aliis laudari scribant. Vir magnus, qui recudendis eius operibus nouissimè præfuit, non dubitat appellare, insigne Mathematicorum sidus, patriæ suæ gloriam, Societatis nostræ decus, Ecclesiæ Christianæ ornamentum; virum denique maximarum virtutum & eruditionis laude celeberrimum, in quo illud maximè admirandum extiterit, quod cum tantâ eruditionis famâ, ac nominis sui claritudine, tam insignem pietatem ac modestiam perpetuò coniunctam retinuerit, vt nullum sibi hominem vnquam seipsum aliis omnibus postponeret. Tandem ætate meritisque grauis, Romæ vitâ defunctus est, die VI. Februarij, anno MDCXII. ætatis LXXV. Eius opera cùm seorsim diuersis temporibus prodierunt, tum verò nouissimè ab auctore denuò correcta, & plurimis locis aucta Tom. V. impressa sunt Moguntiæ ab Antonio Hierato typis Reinhardi Eltij annis MDCXI. & MDCXII. in quibus hæc continentur.

I. *Commentarius in Euclidis Elementa Geometrica.* Item *in Sphærica Theodosij.*

Sinuum Tangentium & Secantium ratio &
Tractatio Triangulorum tum rectilineorum, tum sphæricorum.

II. *Geometria Practica.*
Arithmetica Practica.
Algebra.

III. *Commentarius in Sphæram Ioannis de Sacrobosco.*
Astrolabium.

IV. *Gnomices libri* VIII.
Fabrica & vsus Instrumenti Horologiorum.
Horologiorum noua descriptio.
Compendium breuissimum describendorum Horologiorum.
Notæ in nouam Horologiorum descriptionem.

V. *Romani Calendarij à Gregorio* XIII. *P.M. restituti, explicatio*, iussu Clementis VIII. edita, cui adnexus est *Computus Ecclesiasticus.*

Noui Calendarij Romani Apologia aduersus Michaëlem Mæstlinum Geppingensem, in Tubingensi Academiâ Mathematicum duobus libris explicata.

Appendix ad noui Calendarij Romani Apologiam, in quâ Iosephus Scaliger, Georgius Germanus, Franciscus Vieta, qui Calendarium aliter instaurandum esse contenderunt, seorsim singuli confutantur.

CHRISTOPHORVS DE CONTRERAS, natione Hispanus, natus in Lepe Diœcesis Hispalensis, paratos habet prælo

Commentarios in Sophoniam Prophetam.

CHRISTOPHORVS FERREIRA, vir egregiis à naturâ dotibus instructus, anno MDCIX. in Iaponiam nauigauit, vbi ad annum vsque MDCXXXIII. multas grauissimasque persecutiones variis in Regnis sustinuit, dum animarum salutem procurat. Demum cum pluribus aliis comprehensus, & è tigillo per pedes capite in scrobem depresso suspensus est. Quo tempore digressæ Nangasacho Lusitanorum naues vulgarunt per orbem Christianum, ipsum ceterosque pro Christo

Christo mortem oppetiisse in tormentis: qui rumor, cùm fide dignus meritò videretur, etiam in typos venit. Ceterùm ipse fatiscens animo non tenuit confessionem; hodieque viuit cruciatibus superstes. Multa verò sunt de illo sparsa in vulgus (quod vsu venit infortunatis) aliena à vero, famâ ad inuidiam augescente. Spes bona est æstu deferuescente iturum illum in posteriora sancti Pontificis Marcellini vestigia, qui priora secutus est, & repetitâ confessione fidem suam Christo consignaturum. Scripsit

Annuas Litteras è Iaponiâ anni MDCXXVII.

CHRISTOPHORVS GARCIA YANNEZ, natione Hispanus, patriâ Methymnensis à Campo, vir doctrinâ & prudentiâ magnus; vtpote qui Philosophiam & Theologiam professus, sanctæ Inquisitionis in Peruano Regno Censorem egerit; nostra sæpè Collegia rexerit; Romam à Prouincia delectus Procurator venerit. Scripsit & propediem luci dabit

Encyclopediam totius Iuris, tom. II.

CHRISTOPHORVS GILLIVS siue ÆGIDIVS, natione Lusitanus, patriâ Brigantinus, diœcesis Mirandensis, hic postquam in Academiâ Conimbricensi multos annos Humaniores litteras, & artem discendi, ac Aristotelicas disciplinas professus est, Sacram Theologiam in eadem Academiâ, & in Eborensi magnâ cum laude auditoribus explicauit; in hoc docendi munere plus annis XX. consumptis, & Doctorali Laureâ insignitus. Romæ inter Censores ad examinandos libros à Patre nostro Generali designatos vnus fuit. Et ex vrbe in Lusitaniam regressus, vt magni Suarij locum impleret, Conimbricæ excessit è vitâ die VII. Ianuarij, anno MDCVIII. ætatis suæ LIII. à quo in Societatem venerat XXXVIII. Vir fuit tantâ vitæ innocentiâ, vt acceptum semel in sacri fontis lauacro diuinæ gratiæ donum, creditus sit ad extremum vsque vitæ spiritum, sanctè incorrupteque seruasse. Castissimum Angelicæ virtutis florem nõ solùm habuit in deliciis, atque ad mortem vsque illibatum seruauit, sed vt etiam aliis esset in amoribus vehementer contendit. Cùm meditabatur diuina, vel Deo sacrificabat, sæpius visus est dulces lacrymas effundere. Mirâ valuit dexteritate ad prophanos sermones, absque fastidio colloquẽtium in cælestes conuertendi. Non ferebat coram se famam alienam vellicari: sed acerbissimè stomachabatur, si Superiorum perstringeretur auctoritas, aut debita ipsis obseruantia vel minimo verbo lædi videretur. Ingenio fuit perspicaci, promptoque, iudicio peracri, omnigenâ doctrinâ instructus, multis rebus magnus; at sui demissione verè maximus. Idiotam putares si hominem non nosses. Humilium familiaritate delectabatur, & aliquando Conimbricæ, cùm Theologiam doceret, sui deprimendi gratiâ, mendicis se pulla in veste inseruit, cum iis stipẽ ad ianuam accepit, comedit, bibit. Aliena opera plurimi, sua nihili faciebat; quæ vt ederet, non priùs quàm pro imperio cogeretur in animum induxit. Quæ edidit non alteri quàm Sanctissimæ Trinitati Deo suo, cui ab ineunte ætate omnes se suos labores & vigilias dicasse profitetur, transcripsit. Morti proximus ardenter expetiit, vt quæ supererant eius opera, darentur flammis. Optauit per magnos cruciatus vitam absoluere, & factus est voti compos. Eius exequiæ celebri totius Academiæ concursu cohonestatæ sunt. Edidit

Commentariorum Theologicorum de Sacra Doctrina, & Essentia, atque virtute Dei libros II. qui Lugduni sumptibus Horatij Cardon primùm; mox Coloniæ Antonij Hierati, anno MDCX. in lucem prodierunt in fol.

CHRISTOPHORVS GRIENBERGERVS, natione Germanus, patriâ Œno-Halensis in Tiroli, dignus magno Clauio præceptore discipulus, cuius etiam locum Romæ multis annis docendo impleuit. Obiit ibidem die XI. Martij, anno MDCXXXVI. magno Nostris luctu relicto & lacrymis, qui viri summum candorem, humilitatem, animi lenitatem, obsequendi studium adamauerant. Sed erat iam cælo maturus. Edidit

Catalogum veteres affixarum stellarum longitudines & latitudines cum nouis collatas continentem. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCXII. in 4.

De speculo Vstorio Elliptico libellum & *Appendicem ad practicam Coni sectionem*; cui annexa sunt *Consectaria quæ circulorum contactum sectionemq́ angulorum curuilineorum concernunt.*

Rerum Mathematicarum Opusculum I. *quod continet sex priores libros Geometricorum Elementorum Euclidis cum parte vndecimi*, ex Commentariis Clauij contractos. Romæ apud Hæredem Zannetti MDCXXIX. in 16.

Opusculum II. in quo sunt *Elementa Trigonometrica*, id est, *Sinus, Tangentes, Secantes, in partibus Sinus* 100000. Romæ iisdem typis MDCXXX. in 16.

Addidit prætereà libro III. Rosæ vrsinæ Christophori Scheneri insignes aliquot *Demonstrationes Praxeos Regiæ* vt ipse vocat. Reliquit Christophorus

Elementa Conica.

Nouam horarum omnis generis delineandarum inuentionem.

Astrolabiorum omnis generis describendorum Tractatum.

CHRISTOPHORVS HOLTZLETNERVS, natione Germanus, patriâ Brunouiensis in Bauaria, gradum in Societate Coadiutoris spiritualis formati adeptus. Hic dum castra Bauarica secundo Danubio sequitur, Passauij febre pestilente oppressus est die XVIII. Augusti, anno salutis MDCXX. ætatis LVIII. ab inita Societate XXXIX. Vir fuit magno ad hominum salutem

æſtu ſemper incitatus ; cui vt hoc etiam modo ſatisfaceret; multa ſcripſit ipſe , multa in aliud idioma tranſtulit cum multorum commodo.

Opuſcula pia inter quæ eſt

Teſſera Salutis à P. Stephano Binetto Gallicè conſcripta ab ipſo Latinè facta. Auguſtæ MDC. xx.in 12. apud Saram Mangiam.

CHRISTOPHORVS MADRIDIVS , natione Hiſpanus , patriâ ex oppido Daimiel Toletanæ Diœceſis, & peractis Compluti Philoſophiæ ac Theologiæ ſtudiis, Romam anno ſalutis MDXL. profectus eſt, vbi apud Ioannem Dominicum de Cupis , ſacri Collegij Cardinalium Decanum Theologi officio perdiu functus, cognitâ tandem atque reiecta mundi vanitate, ſeſe S.P. Noſtri Ignatij permiſit poteſtati, eiuſque conſilio Societatem noſtram amplexus eſt. Erat is tantæ authoritatis ac prudentiæ, tantique eius conſilium faciebat S.Ignatius, vt cùm grauibus ipſe morborum atque aſſiduis moleſtiis ab administranda Societate impediretur, ipſum propemodum tironem, vnà cum Ioanne Polanco & Hieronymo Natali, collatis inter ſe conſiliis, ſupremâ voluerit vti poteſtate. Deinde apud Iacobum Lainium II. Præpoſitum Generalem Aſſiſtens pro Italia & Sicilia fuit,ne tum quidem adhuc, cùm anno MDLVIII. renunciatus eſt ſolennia vota profeſſus,quæ anno deinde ineunte, VIII. Idus Ianuarias nuncupauit. Romanam Profeſſam Domum per multos annos gubernauit. Scripſit perutilem ac doctum libellum

De Frequenti vſu Euchariſtiæ. Neapoli anno MDLVI. primùm, tum alibi ſæpè excuſum , aduerſus eos qui rem ſanctiſſimam, atque ipsâ experientia vtiliſſimam fucatis & adumbratis rationibus oppugnant.Quamquam iam inter Catholicos, qui oppugnent pauci ſunt; res enim ipſa clamat. Quo tamen tempore Chriſtophorus ſcripſit, re, vt videbatur , nouâ ac minus compertâ, erant permulti quibuſcum decertandum fuit. Ceſſit è vita Romæ ſexagenario maior, anno ſalutis MDLXXIII.

CHRISTOPHORVS MAIER,natione Germanus, patriâ Auguſtanus in Sueuia. Vir fuit à doctrina commendatus , quique Philoſophiam ac Theologiam totis XXX. annis Patauij, Brixiæ, Græcij , & Viennæ cum laude tractauit. Græcenſem Academiam Cancellarius adminiſtrauit. Diſputator egregius, acer iuxta ac iucundus. Præfuit ſexennio Noſtris in tertio Probationis anno refingendis. Mirum fuit cum tanta doctrina quantam coniunxerit animi ſimplicitatem atque modeſtiam ; quâ vnâ non domeſticis tantùm, ſed externis etiam ſummis viris, atque ipſi Ferdinando II. Cæſari Auguſto, qui in rebus conſcientiæ difficillimis vſus eius opera eſt, carus erat. Caritatis paciſque cum omnibus ſeruandæ fuit ſtudioſiſſimus ; & cùm aliquando verbum protuliſſet, quo ſocius viſus fuerat offendi, in veſtigio flexis genibus deprecatus eſt. Tenerrimo erat in Deum atque omnia diuina affectu; hinc in ſacro, in exhortationibus, in piis colloquiis lacrymas non tenebat. Obedientiæ obſeruātiſſimus; morbi & moleſtiarum eius patientiſſimus. Caſtimoniæ ſtudium vel hoc vno ſatis expreſſit,quod paulò ante obitum pronunciauit, caſtos & humiles in Societate perſeuerare. Obiit Viennæ die XI. Octobris, anno MDC. XXVI. ætatis ſuæ LVIII. ab ingreſſu in Societatem XLIV. in qua & ſolennia vota ſuſceperat, & Doctor Theologiæ renunciatus fuerat. Edidit

Octo fidei Controuerſias, ob quas ſolas plerique hoc tempore difficultatem habent redeundi ad Eccleſiam manifeſtè Catholicam , nimirum

De Neceſſitate bonorum operum.
De Communione ſub vna ſpecie.
De Chriſti præſentia in Euchariſtia.
De Purgatorio.
De Cultu & inuocatione Sanctorum.
De cultu Sacrarum Reliquiarum.
De cultu Sacrarum Imaginum.
De Traditionibus.

Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXII. in 8. & Norimbergæ MDCXXVI.in 12. Has controuerſias cùm eſſet aggreſſus refutare Ioannes Hoferus , auctoritate Academiæ Lipſienſis Lutheranæ & Electoris Saxoniæ,in ipſo molimine, vi veritatis quam in iis aſpexit, compulſus, profugit Viennam & ſe ad Eccleſiam primùm , deinde etiam ad Societatem adiunxit, in qua confectis nouo animo ſtudiis , prælia molitur in hoſtes veritatis.

Compilauit prætereà,ſed qui hactenus lucem non viderint,

Tomos III. *De Vita , Miraculis & Doctrina Chriſti.*

Commentarios in III.*partem Summæ S.Thomæ.*

CHRISTOPHORVS MERIGOT , natione Lotharingus, domo Nanceianus, natus eſt anno MDLXXIX. ingreſſus autem in Societatem anno MDCVII. in qua litteras Humaniores diu profeſſus , ſtudiis etiam aliquamdiu præfuit, & ad populum concionatus eſt. Trium votorum Profeſſionem edidit anno MDCXXIV. Scripſit Gallicè

Vitam Philippæ Geldricæ, Duciſſæ Lotharingiæ, & poſteà Religioſæ in Monaſterio S. Claræ. Muſſiponti apud Hanſelet.

CHRISTOPHORVS PFLAVMER , natione Germanus.

Habet promptos Germanicè, editurus breui

Dialogos XXI. *quibus explicantur Cauſæ* IV. *cur oporteat Hæreticos redire ad Catholicam fidem.* Item, *Impedimenta vulgi.*

CHRISTOPHORVS ROSENBVSCH, ſiue ROSETVS,natione Germanus,iuuenis venit ad Societatē & in ea Trium votorum profeſſus eſt factus anno MDLXX.vixit ad annum vſque MDXCVIII. quo,

quo,die xv. Nouembris Auguſtæ Vindelicorum naturæ conceſſit pridie quàm moreretur, cùm pios hymnos cantitaret interrogatus quid poſtero die in templo cantandum eſſet; reſpondit quæ in piaculari Sacro pro defuncti anima fuerunt lecta; Ego ſum reſurrectio & vita. Felix dum vixit in regenda iuuentute fuit. Scripſit Germanicè

Apologiam pro Societate Ieſu, contra Lucam Oſiandrum MDLXXXVI. Ingolſtadij apud Sartorium in 4.

Duas alias Apologias, contra eumdem, & alios

Tractatus varios contra Hæreticos.

Vertit etiam ex Italico

Itinerarium Principum Iaponiorum & multas *Epiſtolas Iaponicas.*

CHRISTOPHORVS A SACROBOSCO, natione Hibernus, patriâ Dublinienſis, Philoſophiam in Italiâ, Theologiam Dolæ, Sacraſque Litteras Patauij cùm explanaſſet, in Britanniam Catholicos iuuandi ſtudio profectus, vincula & carceres paſſus eſt, cum peſtilentis cathedræ Miniſtris ſæpè diſputauit; liber à vinculis præfuit Noſtris in Hibernia totis annis XXIII. Edidit

Defenſionem Decreti Tridentini, & Sententiæ Bellarmini de auctoritate vulgatæ Editionis. Acceſſit

Libellus de inueſtiganda vera ac inuiſibili Chriſti Eccleſia. Antuerpiæ apud Ioannem Keerbergium. MDCIV. & recognitus atque auctus ab Auctore, ibidem apud Hæredes Martini Nutij. MDCXIX. in 8.

Item ſub nomine Ioannis Giraldini

Librum de Meteoris. Pariſiis.

CHRISTOPHORVS SCHEINER, natione Germanus, gente Sueuus, domo Mündelheimenſis, anno ætatis XX. in Societatem ingreſſus, quatuor in ea vota nuncupauit XXXI. Iulij MDC. XVIII. ſacræ linguæ & ſcientiarum Mathematicarum Ingolſtadij, & Friburgi Briſgoiæ Profeſſor, & Collegij Niſſenſis in Sileſiâ Rector fuit. Is admirabile de ſolis Maculis & faculis Phænomenon primus inuenit Ingolſtadij anno MDCXI. de quo edidit tacito nomine

Apellem poſt tabulam. hoc eſt Epiſtolas aliquot de hoc Phænomeno datas ad Clariſſ. Virum Marcum Velſerum II. virum Auguſtanum quibus aliorum iudicium tacitus exploraret de re nouâ & inſolente. Auguſtæ Vindelicorum MDC. XII. in 4.

Diſquiſitiones Mathematicas de controuerſiis & nouitatibus Mathematicis; vbi expendit vſitata hactenus mundi Syſtemata, & Copernicanum validè impugnat. Ingolſtadij ex Typographeio Ederiano MDCXIV. in 4.

Nouum ſolis Elliptici Phænomenon. Auguſtæ MDCXV. in 4. Typis Chriſtophori Mancij.

Exeges fundamentorum Gnomonicorum, vbi præter alia traditur nouus modus deſcribendi lineas ellipticas, parabolicas atque hyperbolicas in quocumque plano. Ingolſtadij MDCXV. in 4. Typis Ederianis.

Refractiones cæleſtes, ſiue Solis Elliptici Phænomenon illuſtratum. Ingolſtadij typis Ederianis MDC. XVII. in 4.

Oculum, hoc eſt, *Fundamentum Opticum.* Oeniponti apud Danielem Agricolam MDCXIX. in 4.

Roſam Vrſinam, ſiue, Solem ex admirando facularum & macularum ſuarum phænomeno varium, libris IV. Bracciani apud Andream Phæum MDC. XXX. in fol. In hoc opere copioſè pertractat Auctor de maculis ſolaribus, de Cæli corruptibilitate & liquiditate; de Solis circa proprium axem gyratione, & aliis huiuſmodi curioſis quęſtionibus magnâ & ſolidâ eruditione.

Pantographicen, ſeu, *artem delineandi res quaſlibet per parallelogrammum lineare, ſeu cauum, mechanicum mobile,* libellis II. explicatam, & demonſtrationibus Geometricis illuſtratam. Romæ ex Typographia Ludouici Grignani MDCXXXI.

Plura alia ab eius calamo exſpectamus, vt

Parelia; in quibus multa de Iridibus, Halonibus, Virgis, Chaſmatis.

Maculas Solares aliquot reduces,

Scintillationes ſtellarum.

Oculum, ſeu *fundamentum Opticum,* auctum.

Oculos, ſeu, *fundamentum Opticum ſecundum.*

Opuſcula Optica varia; & alia pro ſtabilitate terræ, & motu ſolis contra Galilæum.

CHRISTOPHORVS STEPHETIVS, natione Germanus, quatuor in Societate vota Crumlouij anno ſalutis MDCV. profeſſus diem ſuum obiit Græcij die XXX. Aprilis MDCXXI. edidit,

Orationem à ſe dictam *in Exequiis ſereniſſimi Caroli* Archiducis Auſtriæ, Græcij anno MDXC. eſtque poſtrema trium, quas edidit in ſuis Parentalibus Collegium Græcenſe.

Orationem funebrem in Exequiis Illuſtriſſimi Domini Adami de Nouadomo habitam Pragæ MDX CVI.

CHRISTOPHORVS XIMENES, natione Hiſpanus, ex Oppido Preſano Diœceſis Salmanticenſis, vir fuit omni virtutum genere ornatiſſimus, paupertate, obedientiâ, ſui contemptu, ſed Apoſtolicâ imprimis caritate clarus, quâ XXXIII. totos annos in Pictorum gentis inter Philippinos efferatiſſimæ, ſalutem incubuit, & plurimos è denſiſſimis infidelitatis tenebris ad fidei lumen adduxit. Circumcurſabat illorum pagos nudis pedibus, & ne cui fortè deeſſet in tempore, octo, decem, pluresque vno die leucas emetiebatur. Multa perpeſſu grauia ſupra quam cuiquam credibile ſit tolerauit, ad ipſorum commoda procuranda. Linguam ipſorum Biſayam excellenter calluit. Oratione aſſiduâ crebriſque pietatis exercitiis contra aduerſa nitebatur, eaque ieiuniis & ſtatis flagellationibus, variâque corporis maceratione cõſtantiſſimo vitę tenore

ſeruatâ roborabat. Vilem ſe ipſe habebat in omnibus: & qui valebat ingenio ac doctrinâ, facilè ſe aliis ſubmittebat, facilè ſe patiebatur à quouis doceri, diſſimulatâ quoad poterat ſuâ doctrinâ. Numquàm indignari viſus eſt, ne iis quidem qui ſibi aduerſabantur; numquàm ob aduerſa turbari, omnibus ſe mitem ac beneuolum exhibebat; omnibus concedebat vel infimis, idque etiam ſtudioſius, quando aliis cum imperio præerat, vt proinde nemo non libenter cum illo, & ſub illo viueret. Nihil vnquam Moderatoribus proponebat difficultatis, quod in ipſorum imperatis exhauriendis experiretur; ratus ſic perfectam conſtare obedientiam, præſtareque vt ipſi aduertant aliquid ſibi ſupra facultatem eſſe, quòd ideò præſtare nequiret, quàm vt ipſe ſuggereret. Tandem longo ac difficili morbo patienter tolerato, atque animo ritè per ſacramenta comparato ſanctè exceſſit è vita Alangalangæ oppido Philippinarum die III. Decembris anni MDCXXIX. ætatis LVII. Scripſit Lingua Biſaya, cuius in Philippinis Inſulis vſus eſt, ſtylo eleganti magno Noſtrorum & Indigenarum commodo,

Tractatus varios de noſtra fidei myſteriis, tomis VII. comprehenſos.

Doctrinam Chriſtianam Roberti Bellarmini in eamdem Linguam tranſtulit. Manilæ apud Emanuelem Gomez MDCX. in 8.

CLAROMONTANVM COLLEGIVM, quod Pariſiis in Galliâ eſt edidit

Triumphum de Rupellâ captâ à Ludouico XIII. *Rege Chriſtianiſſimo.*

CLAVDIVS D'ALLARD natione Gallus, patriâ Lugdunenſis, tranſtulit Gallicè ex Hiſpanico

Tractatum de grauitate peccati mortalis P. Roderici.

CLAVDIVS AQVAVIVA, natione Italus; patriâ Neapolitanus, filius Ducis Atrij, in ipſo ætatis flore XXV. annos natus cùm politioribus litteris eſſet excultus, & Sanctorum Patrum lectione inſtructus, & Pio V. Pontifici Maximo à Cubiculo gratiſſimus, res ſuas ſeculum habere iuſſit; & omnia illius ornamenta, opes, dignitates (quæ propter ſummam Claudij nobilitatem, modeſtiam, ingenium; & Principis gratiam, ipſi non dubiâ ſpe proponebãtur) tamquam ſtercus arbitratus, nudus ad Chriſti nudi crucem confugit, & Noſtris addictus eſt Romæ anno ſalutis MDLXVII. die XXII. Iulij in ipſis feriis B. Magdalenæ. Deinde poſitis Religionis rudimentis, & grauioribus ſtudiis confectis, tantus in Claudio enituit virtutis ſplendor, tanta grauitas morum, atque ſuauitas, tanta prudentia, vt Prouincia primùm Neapolitana ipſi gubernanda demandaretur, poſteà etiam Romana. Quam Prouinciam dum optimè adminiſtrat, in Comitiis quæ habita ſunt Romæ anno Domini MDLXXXI. magnâ electorum conſenſione, in locum P. Euerardi Mercuriani Præpoſiti Generalis IV. vitâ functi ſuffectus eſt XIX. Februarij. Neque animos noſtrorum Patrum quo minus Claudium eligerent retardauit, aut illius ætas (nondum enim XL. annum attigerat) aut religionis temporis breuitas, vt Patribus & canitie & religioſo ſenio venerandis ipſum præferrent, & in eius humeros vniuerſæ Societatis per totum terrarum orbem propagatæ onus imponerent. Nec eos fefellit euentus: nam ita hanc tantam, tamque laborioſam difficilemque Prouinciam ſuſtinuit, vt ſiue proſpera, ſiue aduerſa ſpectes, quæ ipſo clauum tenente multa & varia Societati noſtræ acciderunt, electum à Deo eſſe credas; vt læta augeret, triſtia minueret, & per dubias & turbulentas tempeſtates, Deo duce, nauem Societatis ad portum ſalutis dirigeret. Gubernationem Societatis ab ipſo ſtatim initio inſtituit, quæ ſanctos deceat, per veſtigia ſpiritus; longè à rationibus ſæcularis politicæ, quam adeò ipſe oderat, vt omnino ferre non poſſet. Tanta fuit ſemper mentis & actionis omnis ingenuitate & candore, vt Hieronymus Natalis religioſâ vrbanitate monuerit eum, iam tum ad ſtudia litterarum incumbentem, ne ſe vſque adeò totum impertiret Euangelicæ columbæ, quin partem quoque iuſtam ſerpenti daret, quam illi Chriſtus ſociarat. Et fecit omnino Claudius; ne prudentiæ ſuæ quidquam deeſſet ſerpentis, præter calliditatis venenum. Immenſi operis ſit eius documenta prudentiæ velle repræſentare. Acceſſit illi par conſtantia & animi magnitudo; quâ maturè conſtituta tueretur, atque ad exitum per quaſcumque difficultates adduceret, cuiuſcumque tandem potentiæ aduerſarios nactus eſſet. Hinc factum vt cùm V. & VI. Congregatio, nonnullorum ſtudio inſtituiſſet cenſoriam prorſus inquiſitionem in omnem eius adminiſtrationem, egregiè conſtiterit (vel illis ipſis arbitris, qui aduerſabantur,) eius integritas atque innocentia: quo tempore contigiſſe ferunt, vt per noctem oranti Deoque ſuam cauſam impenſius commendanti Chriſtus opem ſponderet iis verbis: *Noli timere, quia ego tecum ſum.* Addebat his virtutibus gubernationis infatigabilem laborandi ſolertiam, quâ recurrentes in orbem curas aſſiduus exhauriebat. Et integrum ſe tamen ſemper ad pietatis exercitia ſeruabat, quorum tractatione recreabat vires fatigatas. Eam pietatis perpetuam dulcedinem, quam nulla moles negotiorum obtunderet, nulla temporum varietas perturbaret, alebat continuis meditationibus, & Pſalmodiæ inprimis attentiſſimâ recitatione. Tanti erant ſenſus & impetus pij, vt cogeretur eos non rarò magnis exclamationibus, ſuſpiriiſque, atque adeò lacrymis mitigare. Nulla maioris momenti negotia, niſi præuiâ precatione, definiebat; idque ſtudioſiùs agebat, cùm de conſtituendis Superioribus deliberabat. Ferebatur

batur mollissimo affectu erga Christi Seruatoris humanitatem, vitæ eius mortisque mysteria, eaque modis omnibus recolebat. Eumdem in Sacrâ Eucharistiâ religiosissimè venerabatur. Beatam Virginem vt filius impensè colebat; ad eius opem in priuatis, in publicis necessitatibus, nec frustra, confugiebat. Illi Societatem filij sui vnicè commendabat; quam sciebat vnicè cordi habere, quos filius diligeret: triplex illi donum per eam postulabat, summum candorem vitæ; infimam animi demissionem; & studium diuinæ gloriæ proferendæ flagrantissimum. Erga Angelos quoque & suum inprimis Tutelarem fuit impensè obsequiosus. Inter Cælites præcipuo studio S. Bernardum colebat, eo maximè nomine, quod inter grauissimas curas, sensum fouisset tenerrimæ pietatis; cuius ipse vestigia, si quis alius, pressit in hac laude. Demissione animi fuit insigni, & vt dona diuinitùs accepta probè cognoscebat, ita suam in iis exercendis accusabat inertiam. Monitores quosuis benignè audiebat. In proclamatione suffragiorum, quibus electus est Generalis; cùm primum suum nomen audiuit, admiratus, inconsultiùs id alicui ratus est excidisse: vbi iam sæpius repeti vidit, indignatus est, quasi in re seriâ luderetur. Vbi verò aduertit iam tot se suffragiis peti; vt serius agi constaret; voluit suorum defectuum publicâ manifestatione impetum votorum declinare: cumque interim ritè electus fuisset, exiliit officij immemor, & pro se dicere cùm instituisset, iussus est onus tacitus subire; quod ille tum quidem fecit; sed seriò post non semel cogitauit de Magistratu deponendo, si quâ viâ potuisset. Archiepiscopatum Neapolitanum à Clemente VIII. ingestum constanter repudiauit. Vestes sæpè resartas, raro & perægrè nouas admittebat. Culinæ mensæque obsequiis addicebat se subinde; rariùs quàm pro voto, sed vt Assistentium obsecundaret sententiæ. Societatem tenerrimè amabat vt matrem: eius nomen vbique præferebat generi & sanguini suo; nec volebat priuatim amari ab iis, qui se Societati aduersarios profiterentur; aut aliquod ab illis beneficium admittere, seorsim à Societate. Eam ipse fouit, prouexit, stabiliuit; optimis Institutis exornauit. Affecta ætate, & obnoxia morbis sæpè mori optauit, ne quid suâ caussâ damni caperet Societas. Omnes vrgebat vias, incitando, conniuendoque in tempore, vt Sociorum virtutem ad absolutam perfectionem magnis augmentis proueheret, quam potissimam sui muneris partem esse intelligebat. Benignissimâ misericordiâ erat in pauperes, ac miseros, quam lacrymis, & collato, quoad poterat, subsidio testabatur: in vno hoc negotio facilis decipi, qui erat in omnibus circumspectissimus. Tempore difficilioris annonæ, liberalitis eleemosynas distribui iubebat, & peculiarem quoque agrum in vsus pauperum conferi ab Romanis Collegis mandauit. Salutis hominum studio, & in mediam pestem se dari Neapoli voluit; & in Angliam mitti, cùm Romanam Prouinciam gubernaret, ardentissimè postulauit. Compensauit autem factus Generalis iacturam operæ suæ; immisitque Socios Byzantium, Chium, Cretam, Angliam, Scotiam, Hiberniam, Pannoniam, Daciam, Moldauiam, Saxoniam, Batauiam, Mogorem, & alias nationes. In summa non facilè reperias in quem tot fortunæ bona, atque naturæ confluxerint, tot etiam ac tam diuersæ inter sese virtutes. Primaria nobilitas, & per humanos honores diu exercita; constitutio naturæ pulcherrima; immensum ac volucre ingenium; iudicium peracre, certum semperque rectitudini mancipatum; memoria facilis, tenaxque: morum ingenuitas integritati par; sermo suauitatis & sapientiæ sapore conditus; viuendi agendique modus virtute ac potissimum tenerrima in Deum pietate finitus: nimirum in eo eximia sanctitas, & in rebus gerendis exquisita prudentia, raro exemplo, coiêre. Visus aliquando à S. Philippo Nerio est multo lumine corruscare; ab aliis totam inter orandum semihoram sublimis pendere conspectus est: non paucos à corporis languoribus momento absoluisse compertum est. Cùm vitæ sibi periculum in extremo morbo imminere persensit, animo vultuque præter solitum sereno; *Gratias Deo,* inquit, *qui facit de tenebris lucem splendescere & de morte vitam suauissimè rependit.* Mox ad Robertum Cardinalem Bellarminum, qui mortem illi denunciarat imminentem, conuersus, *Mori non timeo,* inquit, *nec viuere erubesco, quia bonum Dominum habemus.* Sacramentis deinde recreatus, & acceptâ à Pontifice benedictione, qui magni viri iacturam ab Ecclesiâ fieri dicebat, decessit die XXXI. Ianuarij anni MDCXV. ætatis LXXII. cùm Societatem gubernasset annis XXXIV, funus magno Dynastarum, Religiosorumque frequentiâ celebratum est, & incredibili multitudinis concursu, omnibus ad osculum manus, rosariorum *contactum, florum* aspersionem, *& reliquiarum prædam* se inuicem comprimentibus: tantâ fuit apud omnes opinione sanctitatis. Enimuerò Bambergensis Antistes, Princeps clarus laude prudentiæ; simul atque obiisse Claudium intellexit, pileolum eius, quem secum ab Vrbe retulerat, *iussit in suum sacrarium inferri,* atque ad venerationem cum aliorum Cælitum exuuiis coniungi. Scripsit Claudius, quamuis negotiorum fluctibus penè obrutus quæ ad eius gubernationem maximè pertinebant;

Epistolas XVI. benè longas & non minus religiosas & eruditas ad vniuersam Societatem & ad Superiores.

I. *De felici progressu Societatis* XXVIII. Iunij MDLXXXI.

II. *De renouatione spiritus* XXIX. Septembris MDLXXXIII.

III. *De Studio Perfectionis & caritate fraternâ* XIX. Maij MDLXXXVI.

IV. *De mediis ad conseruandam Societatem* XXVIII. Martij MDLXXXVII.

V. *Quis sit Orationis & pœnitentiarum vsus in Societate iuxta nostrum Institutum.* VIII. Maij MDXC.

VI. *De fine Missionum Orientalium* XII. Ianuarij MDXC.

VII. *De Iubilæo & Missionibus* XII. Maij MDXC.

VIII. *De feruore & zelo Missionum* I. Augusti MDXCIV.

IX. *De Modo instituendarum Missionum* XII. Maij MDXCIX.

X. *De vsu Exercitiorum Spiritualium* XIV. Augusti MDXCIX.

XI. *De formandis, ac bene Instituendis nostris Concionatoribus* XIV. Augusti MDXCIX.

XII. *De recursu ad Deum in tribulationibus ac persecutionibus* XXIX. Iulij MDCII.

XIII. *De renouatione spiritus, & correspondentiâ cum Deo* XXIV. Iunij MDCIV.

XIV. *De Sollicitudine & vigilantiâ Superiorum erga subditos* XX. Augusti MDCIV.

XV. *De officij Diuini recitatione, ac celebratione Missæ* XXIV. Nouembris MDCXII.

XVI. *Monita formandis Concionatoribus accommodata* XXVIII. Maij MDCXIII.

Hæc series Epistolarum Claudij, quas referre volui, tanquam non omnibus notas & obuias. Exstant tum seorsim sæpius impressæ, tum postremò in Collegio Romano Societatis Iesu anno MDCXV. cum reliquis aliorum Generalium Epistolis. Scripsit idem

Industrias pro Superioribus Societatis ad curandos animæ morbos.

Directorium Exercitiorum Spiritualium B. P. N. Ignatij.

Rationem atque Institutionem Studiorum Societatis Iesu. Quæ duo quamuis ab illo scripta nō sint, sunt tamen eius auctoritate confecta, eius curâ & recognitione perfecta. Denique impressę sunt post eius mortem scriptæ subcesiuis horis

Meditationes in Psalmum XLIV. & CXVIII. pietatis sensu plenissimo delibutæ. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCXV. in 12.

Edita postremò est cum aliis eiusdem argumenti vna ipsius

Oratio de Passione Domini, quam anno MDLXXIII. dixit coram Gregorio XIII. P. M. Romæ. MDCXL. in 12.

CLAVDIVS BILANCETTVS, Italus, transtulit è Latino Surij in Italicum

Vitam S. Elzearij Comitis Ariani, *additis suis digressionibus*, Pragæ apud Ioannem Sciumanum MDXCII. in 4.

CLAVDIVS BORCIER, natione Lotharingus, patriâ Nouocastrensis, in Diœcesi Tullensi anno MDCIV. Societatem amplexus, in quâ Philosophiam & Moralem Theologiam docuit, & quatuor solennia vota nuncupauit anno MDC. XXII. Nobilissimum apud Rhemenses S. Remigij Monasterium, cui præ ceteris à Leone IX. concessum est, vt septem in perpetuum Religiosi Cardinalium nomen & dignitatem obtinerent, suis consiliis & hortationibus in pristinum nitorem reuocauit. Tanta erat in tractandis Religiosorum externorum animis industria. Obiit Mussiponti anno Christi MDCXXXII. suo verò XLVIII. Scripsit Gallicè

Coronam Stellarum duodecim Carolopoli apud Hubertum Radulphum in 12.

CLAVDIVS CLEMENS, Gallus, Sequanus, Ornaci in Comitatu Burgundiæ natus, dum Vesuntione adolescens Rhetoricæ studeret admissus est in Societatem anno MDCXII. cùm ipse haberet ætatis XVI. Tirocinium Auenione posuit; ibi ac Lugduni Philosophiam audiuit. Rhetoricam tum alibi tum apud suos Sequanos Dolæ diu docuit. Nunc Madriti degit, Regius Professor eruditionis in Collegio Imperiali. Rogatu perillustrium Canonicorum & Comitum Lugdunensium edita est

Oratio de Christianâ simul & humanâ Maiestate Ecclesiæ Lugdunensis, quam in solenni studiorũ instauratione, anno MDCXXIII. pronunciauit. Item

Vita Clementis IV. Pontificis Maximi, cui accessit.

Rodulphi de Cheuriers Episcopi Ebroicensis & Cardinalis Albani gentilitius splendor & obitorum munerum ac legationum amplitudo. Lugduni apud Io: Iuelleron MDCXXIII. in 12. Item Gallicè

Descriptio eorum quæ facta sunt in nostro Lugdunensi Collegio, primo ingressu solenni Ludouici XIII. Regis Christianissimi, & Reginæ vxoris.

Programma, inscriptum, *Isagoge ad politiorem litteraturam*: quod auctum posteà diuisit bifariã, inscribiturque, alterum *Axiomata Philosophica, ad comparandam sibi & tradendam aliis amœniorem eruditionem*: alterum *Introductio compendiaria ad Eloquentiam.*

Prodiit demum eiusdem iustum volumen in IV. libros distributum cui titulus est

Musæi, siue Bibliothecæ exstructio, instructio, cura, vsus. Attexit illi accuratam *descriptionem Regiæ Bibliothecæ S. Laurentij in Escuriali*, & *Paranesim ad studiosam iuuentutem.* Lugduni per Iacobum Prost MDCXXXV. in 4.

Machiauellismus iugulatus à Christiana sapientia Hispanica & Austriaca, dissertatio Christiano-Politica. Compluti apud Antonium Vasquez, alterâ editione auctiore MDCXXXVII.

Molitur denique opus benè magnum

De Gentilitiis, symbolis ac tesseris, & re scutariâ. Alia quædam eius exstant, quæ nonnulli vsurpata suo ipsorum nomine publicarunt.

CLAVDIVS DASQVEIVS, natione Belga patriâ Audomaropolitanus, Theologus, rarâ Græcarum litterarum peritiâ, ad quem exstat Epistola

ſtola Iuſti LipsI LXII. Centuriæ I. ad Belgas. Vertit è Græco ſermone

Baſilij Seleucienſis Epiſcopi Orationes XL. Notiſque eruditis illuſtrauit. Typis Commelinianis MDCIV. in 4. habenturque tomo V. Bibliothecæ magnæ Patrum, parte III. Edidit prætereà

Notas vberes in Q. Calabri Παραλειπόμενα, *& Cointhi Smyrnai* ιλίυ ἅλωσιν. Francofurti apud Aubrios MDCXIV. in 8.

Commentarios in Silium Italicum. Pariſiis MDCXVIII. in 4.

Scutum duplex pro Iuſto Lipſio & B. Virgine in Aſpricolle contra Agricolam Thracum. Duaci typis Ioannis Bogardi MDCX. in 8.

CLAVDIVS IAIVS, natione Allobrox, patriâ Gebennenſis, vnus ex X. primis Patribus Societatis, qui & Angelus Dei, & Pater, Patronuſque Catholicorum vulgò nominatus eſt, & à Petro Caniſio Germaniæ Apoſtolus appellatus. Is enim in amplificandâ propugnandâque Religione Catholicâ apud Italos & Bauaros, Sueuos, ceteroſque Germanos magnoperè laborauit. Is in Auguſtano aliiſque Comitiis pro Eccleſiâ Sanctâ Romana, ingenti Catholicorum bono ſtrenuè fortiterque ſe geſſit; multum ſiue apud humanarum ſiue diuinarum rerum potentes auctoritate valens & gratiâ. Is in Tridentinâ Synodo Epiſcopi Auguſtani Othonis Cardinalis Truchſeſij locum perſonamque ſummâ cum dignitate & commendatione ſapientiæ ſuſtinuit. Is hæreticorum contra mendacia eò vſque reſtitit ac repugnauit, vt eius illi admiratione doctrinæ, in Saxoniam ad ineundum cum ſuis Magiſtris, Miniſtríſue certamen importunis eum precibus inuitarent: quo tamen ille, Viennenſi fundando Collegio, cui præerat, implicatus, conſtrictuſque, concedere pro voluntate non potuit. Is Catholicos apud Germanos, Societatis nomen, originem, progreſſionem eâ dicendi prudentiâ, facultateque perſecutus eſt, vt eorum ſibi animos voluntateſque conciliarit, & ad ipſius Societatis vſus adiunxerit. Vir fuit facillimis naturæ moribus, ore iucundus atque hilaris, grauitate comite ſuæ perſonæ conſentaneâ, patientiâ paupertatis ornatus, quamuis in vſu frequenti Magnatum detrito viliique cultu ſpectandus; nec quidquam admittens, etiamſi multa illi deferrent, quo decora ſuæ paupertatis minueret. Domi ſuos mirâ dexteritate & ſuauitate, ſed cui iuſta non deeſſet auctoritas, gubernabat, quos vt exemplo ad omnes humilitatis partes excitaret ad abiectiſſima ſeſe officia crebrò dimittebat. Studio meditationis & precationis excelluit; præterque alia ſingulis diebus tum caput è ceterâ Chriſti vitâ, pro tempore quod repræſentabat Eccleſia, tum vnum è ſacris cruciatibus retractabat. Ex quo tanta eius extitit caritas & propenſio voluntatis ad iuuandos mortales, pro quibus filium Dei hominem factum, & cruci fuiſſe ſuffixum recolebat, vt ab orationis deliciis ad eorum vulnera circumliganda deſcendere non abnueret; & ab eorum conſuetudine viciſſim ad orationis exercitium repetendum æſtuaret. Solitum aiunt cùm interruptâ precatione vocaretur ad opem alicui impendendam, Deo dicere, *Domine Ieſu patientiam habe, quia vocor ad exercendum opus tuæ caritatis erga animas tuo pretioſo Sanguine redemptas; at cùm opus iſtud, te iuuante perfecero redibo cum fenore, & omnia reddam tibi.* Tenax temporis atque parcus, mirâ id ſubtilitate partitus in vitæ quotidianæ functiones, mirâ præſcriptum conſtantiâ tenebat. Moderatus in congreſſu, atque in omni actione modeſtus nihil in eo inſolens, nihil arrogans, nihil elatum. Admirabilem eius doctrinam, iuriſque omnis diuini & humani ſapientiam, ea morum integritas, & comitas ſermonis, ac præſtantiſſimum ſanctæ conuerſationis donum ita nobilitabat, vt in omniũ animos ſuauiſſimè influeret, nec heterodoxis minùs quàm Catholicis eſſet gratioſus, multique ex ipſius conſuetudine in Orthodoxâ fide mirificè confirmarentur. Rex certè Romanorum Ferdinandus Caroli V. Cæſaris frater ab eo diuelli vix poſſe videbatur; longas perſæpè cum illo priuatim horas traducebat; ſæpè redux à venatione deflectebat de viâ ad Collegium, eumque familiariter ſalutabat. In diſputationibus eâ erat vi atque modeſtiâ, vt, cùm aduerſariorum errores conficeret, nihil læderet voluntates. Docendi ratio in ſcholis, plana, diſtincta, firma. Grauiſſimas de Iuſtificatione, de Prædeſtinatione, de fide & operibus quæſtiones, & id genus iis neceſſarias locis atque temporibus facilitate & felicitate maximâ euoluebat. Quæ res omnium animos rapiebat in admirationem. Hinc ad ipſum audiendum, dum publicè prælegebat, magna ſemper corona doctiſſimorum hominum, Antiſtitum etiam atque Epiſcoporum cõueniebat; quorum ſitis cùm exſaturari non poſſet breuitate lectionis, priuatim ad ipſius ædes ventitabant, vt de ſuis difficultatibus cum eo conferrent; ipſe verò omnium interrogationibus ita faciebat ſatis, neminem vt ieiunum à ſe vnquam dimitteret. Tergeſtinum Epiſcopatum ab Rege Ferdinando magnâ contentione oblatum, tantâ conſtantiâ reiecit, vt quamdiu ſubeundi tanti oneris metu ſuſpenſus incertuſque fuit in perpetuo quaſi luctu, lamentiſque iacuerit: quâ deinde ſollicitudine releuatus, ad priſtinam hilaritatem iucunditatemque ſe retulit. Viennenſem quoque Eccleſiam illi ab Rege fuiſſe obtruſam, auctorem locupletem habeo; verum illum maluiſſe in humili gradu Deo per Societatis officia ſeruire, quàm in ſublimiore loco ſalutis adire diſcrimen. Anno MDLI. exeunte Iunio Viennam Auſtriæ, miſſu S. Ignatij è Bauariâ venit, ad exordia Collegij, quod in eâ vrbe Ferdinandus Rex moliebatur fundare. Epiſtolam Pauli ad Romanos publicè ſuſcepit explanan-

planandam, & cetera Societatis munia ſtrenuè quoque adminiſtrabat: donec VIII. Idus Auguſti MDLII. non diuturno illo quidem, grauique morbo, ſed ſummo languore confectus, ac potiùs continenti opera, zeloque domus Dei conſumptus, ſacramentis ritè nouiſſimis communitus æquè carus domeſticis & externis prænunciatâ vni Sociorum ſuâ morte, in cælum abiit, vt eximia eius virtus & ſpectata vulgò ſanctitas pollicetur. Quantâ beneuolentiâ Viennenſis eum proſequeretur Academia, mœror & amplitudo funeris indicauit, quo ad eius cohoneſtandas exequias vniuerſa conuenit. Inſigni ea pompa Franciſcanos apud Patres in templum S. Nicolai (nam ibi tunc degebant) elatus eſt, & multis lacrymis decoratus, nobili comitante Doctorum coronâ, & flore ipſo Academiæ iuuentutis. Habita eſt à Petro Caniſio ad vniuerſam illam concionem, de ipſius defuncti vitâ ſanctiſſimè actâ, non minùs pia quàm erudita panegyris. Cadauer in templi medio inhumatum eſt, nullo ad poſteritatem vnde poſſet inueniri, monimento relicto. Ingolſtadienſis Academia vbi Iaius aliquando docuerat, inter cetera Theologorum monumenta, quæ ibi in Theologiæ Scholâ viſuntur hoc illi, nomine IESV pro inſignibus picto elogium poſuit:

Claudius Iaius Sabaudus, Theologus Doctor, & Profeſſor Societatis vir placidiſſimorum morum, & qui doctrinam cum pietate perpetuò coniunxit. Hic ſi quiſpiam alius in hac ſcholâ, ſanctitatis opinionem apud ſummos, medios, Infimos ſibi comparauit; cunctis æquè carus & ſalutaris: qui etiam ex primâ decade fuit eorum qui ſanctæ Societatis Ieſu Fundatores exſtiterunt. Hinc euocatus Viennam Auſtriæ, ad ea, quæ ſemper in pectore tenuit, & ob oculos habuit, æterna migrauit gaudia anno MDLII. Editum eſt opuſculum vnum quod poſt ſe reliquerat, hoc titulo

Speculum Præſulis, ex S. Scripturæ, Canonum & Doctorum verbis, ad Ottonem Cardinalem Truchſeſium Epiſcopum Auguſtanum. Ingolſtadij MDCXV. in 4.

CLAVDIVS RICARDVS, Gallus è Comitatu Burgundiæ, domo Ornacenſis, adoleſcens XVII. annorum in Societatem Romæ admiſſus eſt, vnde peracto Tirocinio, & Humanioribus ac Philoſophicis diſciplinis excultus Turnonem miſſus eſt ad ſtudia Theologiæ; ibidemque Sacram Linguam & Mathematicam publicè docuit: quam ſubinde Lugduni ſeptennio toto cũ plauſu profeſſus eſt. Tandem impetratâ quam diu ambiuerat, miſſione in Sinas, dum Madrito tranſit in Luſitaniam, ibi conſcenſurus à Rege Catholico Philippo IV. detentus eſt, vt in recenti quam inſtituerat Academiâ publicè Matheſim explicaret. Paratos habet, ſed quos nondum inducit in animum edere

Commentarios de vniuerſâ Matheſi.

Edet autem propediem

Sphæram Geometricam.

Eius eſt, licet ſuppreſſo nomine vulgatus

Ordo nouus, & reliquis facilior, Tabularum Sinuum tangentium.

CLAVDIVS SVFFRENVS, natione Gallus, Aquiſ-Sextiis natus, anno MDLXXIV. in Societatem MDXCII. ingreſſus, multis in ea annis Humaniores litteras, Philoſophiam ac Theologiam profeſſus, magni zeli & eruditionis operarius, non multò poſtquam Aquis Collegium Societati poſuit & rexit, in Miſſione Foroliuienſi diem ſuum obiit. Edidit Gallicè

Librum contra Miniſtrum Petit, cui *vulpecula nomen facit.*

CLAVDIVS TIPHANVS, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, natus anno MDLXXI. in Societatem ingreſſus MDXCIII. ac XV. pòſt anno quatuor vota ſolenni nuncupatione profeſſus, & Philoſophiam ac Theologiam pluribus annis docuit, eiuſdemque Lauream Doctoralem accepit. Rexit Collegia Remenſe, Muſſipontanum, Metenſe, Flexienſe; demum Academiæ Muſſipontanæ Cancellarius fuit. Scripſit Gallico idiomate

Monitionem ad Hæreticos Metenſes de Paulo Ferrio Miniſtro. Muſſiponti apud Melchiorem Bernardum MDCXVIII. in 8. Latinè verò

Declarationem ac defenſionem Scholaſticæ Doctrinæ Sanctorum Patrum & Doctoris Angelici, de Hypoſtaſi & Perſona ad illuſtranda myſteria SS. Trinitatis & Incarnationis. Muſſiponti typis Philippi Vincentij MDCXXXIV. in 4.

COLONIENSE COLLEGIVM, in Germania Rheno impoſitum, edidit in lucem

Simonis Sacerdotis magni antitypum, Franciſcum Mariam Macchiauellum Epiſcopum Ferrarienſem in eius Collegij Templo conſecratum. MDCXXXIX. in 4.

CONIMBRICENSE COLLEGIVM, quod celeberrimum eſt in Luſitaniâ, cui doctiſſimus vir Martinus ab Azpilcueta Nauarrus dedicauit Relectionem ſuam in C. *Ita quorumdam de Iudæis*, & mirificis illud laudibus extollit. Edidit

Commentarios in libros Ariſtotelis Phyſicorum, De Cælo, Meteororum, Ethicorum, Paruorum Naturalium, De Generatione & Corruptione & de Anima. Editos nomine Curſus Conimbricenſis: eorum auctor eſt Emmanuel Goës. Cùm autem eiuſdem Collegij nomine prodiiſſent ex Bibliopoleio Frobeniano anno MDCIV. Suppoſititij Commentarij in vniuerſam Ariſtotelis Logicam, indigna tali parente proles, illis abolendis edidit idem Collegium alios genuinos

Commentarios in Logicam Ariſtotelis, Sæpè recuſos, quorum Auctor eſt Sebaſtianus Contus.

CONRARDVS VETTER, natione Germanus, gente Sueuus domo Egenſis, in Societatem iam Sacer-

Sacerdos adlectus est anno MDLXXVI. atque in eadem gradum Coadiutoris Spiritualis obtinuit. Ratisbonæ in Cathedrali pulpito annis aliquot concionatus est, eâ vi & gratiâ, vt hæreticorum iuxtà & Catholicorum magnum ad se numerum traheret. Tullius linguæ suæ, & flagellum hæreticorum, quibus ob varios præsertim libros, seu ingenio natos, seu de Latino in vernaculum translatos, grauis quoad vixit fuit. Viris Principibus longè erat acceptissimus, à quibus etiam in supremâ valetudine sæpiùs est visitatus. Decessit demum die XI. Octobris, anno MDCXXII. ætatis LXXVI. vitæ magis quàm laborum satur, in Collegio Monacensi. Vertit in Germanicum

Martyrologium Romanum.

Decem Rationes Edmundi Campiani.

Vitas S. Ignatij, B. Francisci Borgiæ, Iosephi Anchietæ.

Historias de Monasteriis Monialium S. Benedicti, Rigæ, & S. Claræ Norimbergæ. Ingolstadij typis Ederianis MDCXIV. in 4.

Meditationes Diaz pro flagellantibus se die Veneris Sancto.

Sebastiani Heissij Censuram de Articulis Hailbrunneri.

Purgatorium Lutheranorum MDCXII.

Tres eiusdem Quæstiones MDCXII.

Martini Becani Tractatum de Concionibus Caluinistarum.

Iacobi Gretseri de Ecclesiasticis processionibus lib. II. MDCXII.

De Voluntariâ flagellorum cruce lib. III. MDC. XII.

Apologia pro libris de Disciplinis.

Murices Catholicæ & Germanicæ antiquitatis.

Relationem de Iesuitarum Studiis abstrusioribus.

Furias Prædicantium Augustanorum ob refutatam Relationem Cambilhouicam.

Easdem repetitas & denuò castigatas MDCXII.

Lixiuium pro abluendo malesano capite Anonymi Ministri, cædem Henrici IV. Regis Galliæ in Iesuitas conferentis.

Apologiam contra Ioannem Cambilhouen.

De Mortificatione libros III.

Castigationem impudentissimi libelli aduersus Cardinalem Bellarminum confecti. Ingolstadij MDCXV.

Adami Tanneri amuletum Castrense.

Hieremiæ Drexelij Horologium Angeli Tutelaris.

Petri Canisij Catechismum Rhytmo.

Ioannis Trithemij Cursum, id est, Horas S. Annæ.

Ioannis Reihingi Muros Ciuitatis Sanctæ Ierusalem MDCXV.

Ioannis Bithorij Gersonis Hansonij Tractatus varios de bonore & rebus fidei. MDCXIV.

Extremum Iudicium Lutheranorum MDCXII.

Relationem Colloquij inter Principes Vaudemontium & Badensem. MDCXIV. Scripsit autem ex ingenio

De Sancto Missæ Sacrificio.

Viginti quatuor nouos, terribiles, impios errores recens Reformatorum Christianorum, de Morte & Passione Christi. Ingolstadij MDXCI. in 4.

Responsionem ad Andreæ Schmidelini libellum expostulatorium.

Valete omnium Hæresiarcharum. Ingolstadij MDXCI.

Colloquium duorum Prædicantium super innocente Luthero.

Lutherum innocentem, veracem, &c. Ingolstadij MDC.

Manifestam demonstrationem de casto Luthero, contra Philippum Hailbrunnerum Ibidem MDC.

Confractionem Speculi Iesuitici à Prædicantibus editi. Ingolstadij MDCI.

Refutationem contra Hailbrunnerum, cum breui relatione Ioannis Decumani de Disputatione Ratisbonensi. Ingolstadij MDCIII.

Palinodiam & publicam protestationem, quod in XV. libellis qui Innocens Lutherus inscribuntur, auctor Luthero iniuriam fecerit.

Antiquam pietatem Catholicam, & CCC. Salutationes ad IESVM *Christum.* Ingolstadij MDCXIX. & plura alia omnia Germanicè.

CONSTANTIVS PVLCHARELLVS, natione Italus, patriâ Massalubrensis, non procul Neapoli, adolescens in Societatem venit, in quâ plus annis XXV. vixit, & quartum Romano Pontifici votum fecit. Omnes in eâ scientias felicissimè complexus est; sed infirmitate valetudinis ab exercendis grauioribus impeditus, Humanioribus sese ad naturæ leuamen impendit, in quibus inexhaustâ ingenij fœcunditate, Græcè, Latineque apprimè fuit eruditus. Ceterùm vir fuit apprimè religiosus, seu interiorem animi constitutionem, seu exteriorem corporis habitum spectes. Nullum in eo vestigium contumaciæ, nullum fastus aut arrogantiæ. Neminem aliquandò verbo acerbiore perstrinxit. Tulit diuturnum morbum perinde diuturnâ patientiâ: Etenim vno alteròue pòst annò quàm nostræ militiæ Sacramento rogatus esset è pectore tantam eiecit sanguinis vim vt reliquo vitę tempore ex difficillimo morbo sese expedire numquàm potuerit. Et cùm tantis difficultatibus subiectus esset, nihilominùs tamen litteras Humaniores octo annis accuratè docuit. Sed numquàm eius constantia clariùs eluxit, quàm illo triennio integro, priusquàm naturæ concederet: nam cùm infrequentiùs à Sociis, iusto contagionis metu, inuiseretur, ità suam illam solitudinem æquanimiter tulit, vt nemo illum vultuosum, nemo minus serenum aut lætum aduerteret. Opportuna autem saluti remedia idcircò non procurabat quòd diceret ea sibi minimè deberi. Interim cursum suum habuere consuetæ corporis macerationes, ita vt nullum penè asperitatis genus prætermitteret, à quo temperaret. Cineralia quippe ieiunia, quæque reliquum intercurrunt annum affecto corpusculo perseueranter obseruauit

uauit: humo nuda cubitare; informe lignum pro puluillo capiti supponere, familiarissimum ei erat: & quæ duo non parum vtique cælestem ei gloriam accumularunt in tantâ conflictatione malorum diuinam quotidie rem fecit, & statum Orationis tempus aut expleuit semper, aut extraxit longius. Longâ demum phtysi consumptus obiit Neapoli die XIII. Ianuarij, anno Domini MDCX. ætatis suæ XLI. Scripsit varia Poëmata nitidissimo stylo, quibus vno volumine comprehensis, qui ea post ipsius mortem collecta ediderunt, titulum fecerunt

Carminum libri V. Quibus accessit

Dialogus de Vitiis Senectutis; &

Iliados Homericæ libri II. *Heroico carmine Latinè redditi.* Neapoli apud Tarquinium Longum MDCXVIII. in 8.

CONSTANTINVS SYRVVID, natione Lithuanus, multis annis Sacram Scripturam tum in pulpito, tum in cathedrâ explicuit. Scripsit idiomate Polonico & Lithuanico

Puncta in totius anni Dominicas. MDCXXIX.

Dictionarium Latino-Polono-Lithuanicum.

Clauim Linguæ Lithuanicæ.

CORNELIVS CROCVS, natione Belga, patriâ Amstelrodamensis, honestis parentibus natus, litteras Humaniores Louanij puer excoluit, Eloquentiam ab Hadriano Barlando Rhetore audiuit; Græcas ipse litteras etiam adiunxit. Decursis tandem Theologiæ spatiis Sacris initiatus Ordinibus ludum in patriâ litterarium aperuit, quo iuuentutem illam optimis simul disciplinis ac moribus iam inde à teneris imbueret, atque in auitâ religione contineret; quippe cùm iam sensim per Batauiam labes Hæreticorum serperet, cui semina iecerant praua Erasmi Colloquia: Nihil sinebat ex Veterum libris parum pudicum, vel ad oculos adolescentium, vel ad aures accidere. Corruptores Religionis & detestabatur grauissimè, & insectabatur acerrimè; nullumque non subibat laborem, nihil non moliebatur vt eos refelleret confirmaretque Catholicos. Diuinum etiam cultum, venerationem præsertim augustissimæ Eucharistiæ perstudiosè tuebatur. Et habebant curæ eius momentum ingens & exitum peroptatum, quod innocens vita grauissimi Sacerdotis, claris perpetuisque exemplis cùm præibat tum sequebatur Seduli studia monitoris. Ad initia Conimbricensis Academiæ, cùm ab Lusitano Rege magnis honorum inuitaretur illecebris, suo omni commodo ac splendori, vetulæ parentis caritatem antetulit. Quæ vbi Octogenaria composita est, quinquagenarius ipse humana fastidiens, anhelans cælestia perfectæ amore virtutis, Romanum iter pedes aggreditur. Nimirum cùm esset ingratum expertus Magistratum in patriâ, indignans, nonnumquam Scipionis illud Africani in ore habebat: *Ingrata patria, ossa non leges mea.* Parisios cùm venisset Sociis hortantibus, vt Autumni mitiora exspectaret tempora; *Nolite,* inquiebat, *fratres, nolite retardare peregrinationem meam. Dominus Dux mihi & Socius erit, cuius gloriæ modicum hunc laborem capesso: spero & mihi, quamuis nona hora accedam, reddendum denarium.* Romam igitur magno labore venit, sæuientis æstus incommoda nihil formidans; & in Societatem ab S. Ignatio Patriarchâ admissus, vitam omnem Confessione accuratissimâ recognouit. Ac subinde, quod noxio anni tempore vrbem inierat, morbo correptus, paucisque diebus consumptus est. Vir singularis humilitatis atque modestiæ, præclarisque naturæ, ac Dei donis ornatus. Obiit in Romana Domo anno MDL. Composuit

Grammaticam, vt amoueret à ludo quam impius Melanchthon ediderat. Item

Colloquiorum puerilium formas. Vt impias Erasmi excuteret è manibus. Antuerpiæ apud Hillenium MDXXXV. in 8. & alibi.

Sordidorum verborum farraginem, seu, *Limam barbariei.* Antuerpiæ MDCXIII. variè editam.

Iosephum Castum, Comœdiam, opposuit Eunucho Terentianæ. Parisiis apud Wechelum, Antuerpiæ apud Steelsium MDLXVIII. in 8. Atque in his aliisque eius scriptis tantus nonnullis styli nitor visus est efflorescere, vt Adrianus Iunius in suâ Batauiâ non vereatur affirmare, omne Terentij myrothecium, Ciceronisque arculas eum consumere adnixum. Sed his grauiora contra Sectarios molitus est, quos vnà cum Alardo Amstelrodamo, cui familiaris fuit, oppugnauit. Natus enim videbatur, inquit idem Alardus, ad factionem, pestemque arrogantissimorum Sciolorum comprimendam. Scripsit igitur aduersus illos

De Vera Ecclesia, seu, *de Notis & Signis Ecclesiæ.* Coloniæ apud Gymnicum.

Epistolam de fide & operibus, ad Ioannem Sartorium fidei Orthodoxæ desertorem. Antuerpiæ MDXXXI.

Disputationem contra Anabaptistas. Ibidem MDXXXV.

Meditationes pias in Passionem Dominicam. Coloniæ MDXXXII. Antuerpiæ MDXXXV.

Orationem de Christi vitâ. Antuerpiæ apud Steelsium MDXLVIII. in 8.

In Decalogum.

Pia Opuscula, precationes, Controuersa fidei, Philologica, Antuerpiæ apud Iacobum Mesium MDCXII. simul vulgata sunt.

CORNELIVS CORNELII A LAPIDE, natione Belga, patriâ Eburo, Bucoldianus, honestis ortus parentibus à primo rationis vsu Deum colere cœpit fide, spe, & charitate; adolescens se in Societatem dedit; in eâ ante iuuentutis egressum Sacerdos factus, quotidie sacram hostiam, ad vsque vitæ extremum, quasi iuge sacrificium immolauit. Sacram Linguam Louanij, & Diuinas Litteras plus annis XX. publicè docuit, vnde Ro-

Romam à Moderatoribus accersitus, easdem ibi summâ cum celebritate nominis complures annos interpretatus est, donec labori cedens totum se ad priuatam scriptionem conuertit; quo tempore quale instituerit vitæ genus, nullis aptiùs quàm ipsiusmet verbis explicuero; ea ipse cum Deo loquens ita concepit: *Hosce meos labores & fructus, omnia studia, omnem doctrinam, omnem commentationem tuæ gloriæ, O Sacrosancta Trinitas, & Trina Vnitas consecraui, optauiq; vt omnis mea actio, omnis paßio, totaq; vita non esset aliud quàm continua laus tua. Tu menti meæ ab olim te reuelasti, vt te vnum æstimarem & quærerem, cetera omnia velut exilia, inania & fugacia flocci ducerem, & fastidirem. Quocirca aulas & oras fugio; silentium & secessum mihi iucundum, aliisq; non inutilem sequor, cum S. Basilio, Gregorio, Hieronymo, cuius sanctam Bethleem ab eo in Palæstina sollicitè quæsitam ego Romæ inueni. Olim iunior egi Martham, nunc in deuexâ ætate magis Magdalenam ago, & adamo, memor breuis æui, memor Dei, memor instantis æternitatis. Cellæ (quæ mihi fida amica, totâ terrâ est carior, adeoq; cælum terrestre videtur) & silentij solus sum incola: cellicola & sacri musæi assecla, cælicola esse contendo. Sanctæ contemplationis, lectionis, scriptionis otium, imò negotium persequor: Deo Vni & Trino, eius oraculis & inspirationibus excipiendis, meditandis, celebrandis incumbo: ad Christi pedes sedeo, vt ab ore eius pendulus verba vitæ hauriam, quæ deinde in alios effundam.* Hæc ille senex agebat, & diuturnæ sanctitatis meritis cumulatus: nam ab ipso statim in Societatem ingressu, beatæ æternitatis perenni consideratione, ita est ad humanarum rerum contemptum, & cælestium desiderium incitatus, vt ex eo nihil aliud, præter Christi perennem voluptatem, laudem & gloriam in vitâ & in morte, in tempore & in æternitate intenderet; eam vnam celebrare & promouere omnibus votis & studiis omnibusque corporis & animæ viribus intenderet & satageret. Nihil in hoc mundo à quoquam mortalium exspectaret, nihil desideraret. Hominũ iudicia aut plausus non moraretur; soli Deo placere cupiẽs, & displicere timẽs. Hoc vnum spectaret, vnum hoc postularet, huc omnis eius lectio & scriptio, huc omnis labor desudaret, vt sanctum eius nomen sanctificaretur, eiusque sancta voluntas fieret sicut in cælo & in terrâ. Ardentissimum Martyrij subeundi desiderium ab ipso primo tirocinio diuinitùs haustum adeò semper retinuit, vt omnibus votis eam sibi Lauream assiduè efflagitaret. Eam penè iam manibus aliquando erat cõplexus anno MDCIV. cùm degens apud Ædem Deiparæ Aspricollensem miraculis illustrem haud Louanio procul, & aduentantes turmatim religionis caussâ mortales per confessiones, cõciones, aliaque sacra officia adiuuaret, ab Hollandico equitatu improuiso in eam incurrente ipso festo Natiuitatis Deiparæ die, cunctaque ferro & flamma vastante, circumseptus est, & tantùm non captus & trucidatus. Verùm Sacrosanctæ Eucharistiæ quam ex Æde sacrâ, ne ab Hæreticis violaretur, efferebat, ac Deiparæ quam voto nuncupato implorabat ope, periculum non sine miraculi opinione discussum est; ipse mirâ prouidentiâ seruatus incolumis. Ceterùm quàm numquàm illi exciderit cupido Martyrij satis ea verba declarant, quibus sanctos IV. Prophetas, absoluto in eorum vaticinia commentario, ita compellat: *O Prophetæ Domini, fecistis me Prophetiæ vestræ, & Doctoralis Laureæ participem; facite quæso & Martyrij, vt & ego veritatem quam à vobis hausi, aliosq; docui, & conscripsi, sanguine meo obsignem. Nec enim antè perfectus & consummatus erit Doctoratus hic meus, nisi hoc sigillo pariter claudatur. à XXX. prope annis vobiscum & pro vobis lubens, volensq; continuum subeo Martyrium Religiosæ vitæ, Martyrium ægritudinum, Martyrium studiorum & scriptionis; impetrate obsecro mihi pro coronide, & quartum Martyrium sanguinis. Exhausi pro vobis spiritus vitales & animales; exhauriam & sanguinem. Omnis laboris mei per totos annos exantlati; quo vos Dei gratiâ explicui, illustraui & nouo sermone loquentes & prophetantes effeci ac vobiscum quasi prophetaui vestrum mihi quasi Prophetæ stipendium, Martyrium dico à Patre luminum æquè ac misericordiarum obtinete.* Mox ad Beatissimam Dei Matrem conuersus, cui se suaque omnia deberet, à quâ fuisset indignus ad sanctam filij eius Societatem vocatus, in eâ miro modo directus, adiutus, instructus, Martyrij se per eam fieri compotem postulat: Deinde Dominum IESVM, amorem suum per Genitricis & Prophetarum promerita obnixè efflagitat ne inertem agat vitam, ne inertem in lecto mortem, sed ligno illatam aut ferro. Hic consentanea fuère ceterarum ornamenta virtutum quæ longius prosequi non est huius operæ. Nihil illo videri potuit mitiùs, nihil modestiùs, nihil temperantiùs. Tam humili erat de se sensu in tanta doctrinæ, atque omnis humanæ diuinæque sapientiæ vastitate, vt affirmaret: *Verè & in conscientiâ meâ, stultißimus virorum ego sum, & sapientia hominum non est mecum: sum puer paruulus, nesciens introitum & exitum meum.* Alibi quoque ita pronunciat. *Iam penè à XL. annis sacro huic studio incumbo, à XXX. annis nihil aliud ago, quin & continuò sacras litteras doceo; & tamen sentio quàm parum in eis profecerim.* Religiosæ seueritatis adeò tenax fuit, vt ne quid illa caperet suâ caussâ detrimenti nollet sibi quippiam eximium ad victũ proponi, tametsi valetudine semper esset imbecillimâ, annis impeditâ studiis Ecclesiæ Dei profuturis impensâ, nec posset edulia quæ ceteris apponebantur conficere. Obedientia illi semper, & veritatis amor præ vitâ fuit. Hanc in omni scriptione primam habuit; illam verò ductricem ad proferendas scriptiones ad publicam lucem, quas alioquin fuerat æterno damnaturus silentio. His ille studiis sanctimoniæ intentus, cùm LXX. superasset annos ætatis, debitum

tandem naturæ soluit in Vrbe sanctâ, vbi semper optarat Sanctorum, ossibus sua miscere, die XII. Martij, anno MDCXXXVII. Cadauer auctoritate Maiorum proprio inclusum loculo, vt olim internosci posset, humatum est. Catalogus operum ipsius est, qui sequitur:

Commentaria in Pentateuchum Mosis. Antuerpiæ apud Hæredes Martini Nutij & Ioannem Meursium MDCXVI. rursum MDCXXIII.

In Libros Iosue Iudicum, Ruth, Regum, Paralipomenon. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXLII.

In Libros Esdræ, Nehemiæ, Tobiæ, Iudith, Esther, Machabæorum. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium sub prælo.

In Prouerbia Salomonis. Antuerpiæ typis Nutianis, & Parisiis apud Cramoisy MDCXXXV.

In Ecclesiasten, Cantica, Sapientiam. Antuerpiæ typis Nutianis MDCXXXVIII. & Lugduni.

In Ecclesiasticum. Antuerpiæ typis Nutianis & Lugduni Landrianis MDCXXXIV. iterum Antuerpiæ Meursianis MDCXLII.

In IV. Prophetas Maiores. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXII. & rursum MDC. XXV.

In XII. Prophetas Minores. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXV. & Lugduni apud Claudium Landry eodem anno.

In IV. Iesu Christi Euangelia. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXXVIII. & Lugduni apud Prost eodem anno.

In Acta Apostolorum. Antuerpiæ apud Nutium & Lugduni apud Iacobum & Matthæum Prost MDCXXVII.

In omnes Diui Pauli Apostoli Epistolas. Antuerpiæ typis Nutianis & Meursianis MDCXIV. & MDC. XVII. & MDCXXII. & MDCXXVII. & MDCXXXV.

In Epistolas Canonicas. Antuerpiæ & Lugduni typis iam dictis MDCXXVII.

In Apocalypsim S. Ioannis Apostoli. Ibidem MDC. XXVII.

Reliquit imperfecta

In Libros Iob & Psalmorum.

Prolixior aliquanto videri potui, sed hoc debui viro laudatissimo.

CORNELIVS PERDVCCIVS, natione Belga, patriâ Winocibergensis, in Societatem anno MDCXII. ætatis XIX. ingressus, Philosophiam aliquot annis in Academiâ Duacensi professus est. Scripsit Gallicè

Accessum animæ ad Deum per semitam confidentiæ.

COSMAS MAGALIANVS, natione Lusitanus, patriâ Bracarensis, vix XIV. annos natus Conimbricæ pridie Nonas Iulij MDLXVI. ad Societatem singulari Dei beneficio adductus, diu Rhetoricam docuit, studiis præfuit; Quæstiones de Moribus X. annis explicauit; Sacram Scripturam Conimbricæ interpretatus est, vir non virtute minùs quàm doctrinâ clarus. Cùm fluctuaret animo, deberetne posteritatis iudicio suos labores committere, libellum vulgauit, quem per iocum scapham appellauit, quo periculum faceret: vt vidit ex voto succedere, maiora emisit. De viris illustribus Societatis scribere meditantem mors intercepit Conimbricæ anno MDCXXIV. ætatis LXXIII. Societatis initæ LVII. die IX. Octobris. Scripsit

Syluam Auctorum ad puerorum institutionem selectorum. Item

Commentarios in Canticum I. Mosis. Lugduni sumptibus Horatij Cardon MDCIX. in 4.

Operis Hierarchici, siue, *de Ecclesiastico Principatu* libros III. *in quibus Epistolæ* III. *Beati Pauli Apostoli,* quæ Pontificiæ vocari solent, nempe II. *ad Timotheum & I. ad Titum, Commentariis explicantur.* Iisdem typis eodemque anno in 4.

Commentariorum in sacram Iosue historiam tomos II. Turnoni sumptibus Horatij Cardon MDC. XII. in fol.

Commentariorum in Mosis Cantica & Benedictiones Patriarcharum libros IV. Lugduni sumptibus Cardon MDCXIX. in fol.

Explanationes & Annotationes morales in Sacram Iudicum Historiam tom. I. qui complectitur VIII. priora capita. Lugduni sumptibus Iacobi Cardon & Petri Cauellat MDCXXVI. Scripsit prætereà

Iaponensis Catechismi tom. II. &

In Problemata Aristotelis, id quod in Commentariis Conimbricensibus exstat.

COSMAS SALHAVSER, natione Germanus, patriâ Nappurgensis, vertit è Latino Germanicè

Labyrinthum Georgij Stengelij. Ingolstadij.

COSMVS ALAMANNIVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, filius Benedicti qui primus Nostros Mediolani anno MDLXIV. suis tectis recepit; cuique à Deo id premij repensum est, vt quinque posteà liberos eius omni re ornatissimos ad sui Numinis obsequia in Societatem vocaret. Vixit in eâ Cosmus ad ætatem vsque decrepitam. Obiit Mediolani XXIV. Maij, anno MDCXXXIV. ferunt eum supputato sanctorum numero, quotquot vnquam inuenire potuit, ne quem insalutatum relinqueret, semel minimùm vnicuique Orationem Dominicam & Angelicam salutationem recitasse. Ipse est cui B. Aloysius Gonzaga paucis è Psalmo verbis explicatis mœrorem animi detersit, vt lib. II. cap. XXII. vitæ eius refertur. Vir fuit eximiè doctus, & S. Thomæ Aquinatis Doctoris Angelici adeò studiosus, vt in Theologiæ tradendæ curriculo ne latum vnguem ab eius doctrinâ discesserit; sed eius sententiam in quacumque quæstione propositâ secutus, quidquid ille probauit, approbarit; reprobarit quidquid ille reiecit. Cuius sui in sanctum Doctorem studij & obseruantiæ voluit exstare specimen luculentum, quam contexuit

Summam totius Philosophiæ, è D. Thomæ Aquinatis

is *Doctoris Angelici doctrinâ*, adductis ipsius sancti verbis, & locis vnde desumpta sunt ad oram adnotatis: Cuius

Pars prima, continet ea quę sunt *Logicæ considerationis*; excusa Ticini à Io: Bap. Rubeo MDC. XVIII.

Prima secundæ partis continet *octo libros de Physico Auditu.* Papiæ iisdem typis MDCXXII.

Secunda secundæ partis, continet *libros de Cælo & de Generatione & corruptione.* Ibidem MDC. XXIII.

Tertia secundæ partis continet *libros de Anima.* Ibidem MDCXXIII.

Tertia pars continet Metaphysica. Ibidem MDC. XXIII. omnes tomi in 4. Recusa est hæc eius summa nitidiùs auctiusque Parisiis.

Alia reliquit *Opuscula Theologica* quæ lucem non aspexerunt.

COSMVS TVRRIANVS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, probatæ doctrinæ Sacerdos; dubius ecquod vitæ genus sequeretur, Nauigauit anno Christi MDXXXVIII. in eas, quæ ad solis occasum sunt, Indias; vnde post aliquot annos Castellanorum classe conscensa Molucas in Insulas longo errore delatus; dum per Oceani blanda discrimina sequitur multò inferiora tot ærumnis & mortibus præmia, optimæ suæ sortis ignarus, ad Apostolici gradus excelsitatem ducebatur à Deo. Amboini in S. Franciscum Xauerium incidit anno MDXLVI. ex cuius conspectu eam pectore concepit flammam, vt animo sese totum ad mansura æternaque animarum lucra transtulerit: & quamquam consilium in præsens omne reticuit, tamen mox vbi peruenit in Indiam, administrandæ Parœciarum Goanarum vni se strenuè impendit, donec per Exercitia spiritualia tandem abstractus à seculo ad Societatem die XX. Martij MDXLVIII. suscipiente Xauerio accessit. A quo anno vertente in Iaponiam ductus, Congoximam primùm, mox Firandum peruenit; quam ipse primùm Ecclesiam nouelli & exigui gregis administrauit. Inde anno MDLI. Amanguccium ab Xauerio accersitus, illique præfectus Ecclesiæ, præclarum operæ suæ pretium tulit. Multa hominum millia, &, quod caput est, Bonzios aliquos ac nobiles, grauissimis disputationibus suos errores dedoctos in Christi ouile coëgit. Hic concitatâ à Bonziorum nonnullis sæuâ tempestate, magnum capitis discrimen euasit: ab iratâ plebe contumeliis & probris affectus, ad cædem etiam quæsitus est. Nec facilè deuitasset, nisi Deo inspirante Naëtondoni opulentissimi Dynastæ coniux eum in suam fidem atque tutelam receptum, in Cœnobio primùm, quod suis sumptibus Bonziis extruxerat & alebat, deinde in posticis suarum ædium partibus occultasset. Hic eius salutem & vitam, fideli adhibitâ ministrorum custodiâ, tamdiu texit, donec procella desæuiret. Reductâ serenitate ipse se Cosmus Ecclesiæ procurandæ reddidit, & à Xauerio Sociis, quos erat in Iaponiam submissurus, præpositus, rem Christianam egregiè quinquennio promouit. Eo exacto, populus cæde in Regem, flamma in vrbem grassatus, Bonzys sæuiendi in Cosmum opportunitatem fecit; quibus ipse rogatu Christianorum se tantisper subduxit, dum furore sedato ipsis redderetur. Profectus Bungum anno MDLVI. inde suos filios crebrò per litteras inuisebat. Interim Bungenses cum Sociis labores & ærumnas sustinuit, versatus in periculis sæpè, in mortibus frequenter, omni humanâ ope destitutus, sed diuinâ prolixè tectus, donec Rege eo ipso anno vim hostium superante, Ecclesia periculo exempta est. Hic Cosmus templo & domui Nosocomium adiunxit, & optimis legibus in corporum & animarum commodum temperauit; ex quo dum medicamenta distrahuntur, etiam in Gentiles, magna illorum, quos tanta caritas illexit, facta est ad Ecclesiam accessio. Prouidit insuper iis qui propter fidem erãt extorres, ne quid deesset ad victum. Scholam erudiendis pueris atque à Bonziorum institutione abstrahendis aperuit: feminam obsessam à dæmone, qui sęuissimè eam diuexabat, dum sacro lauacro tingit, ab impuro hospite liberauit. Post sexennium apud Funayéses hæc inter pietatis opera positum, Omuram ab Rege inuitatus anno MDLXII. abscessit, tanto cum filiorum dolore, vt manus illi pedesque dissuauiati, multis eum lacrymis prosequerentur. Multa in eo itinere perpessus est aspera, ob viæ ineptiam, & ætatis eius ac valetudinis infirmitatem. Mortem à latrone tenso iam arcu intentatam Deo protegente vitauit, dum socius latro neruum repentè incidit. A Rege perhumaniter exceptus est, & à Christianis tantâ mole operis obrutus, vt, ne planè succumberet, oportuerit eum tercentenos dumtaxat in diem, ceteris dilatis, ad Confessionem admittere. Inde Firandum inuitatus excurrit, nihil, quas ibi paratas sibi persecutiones sciebat, moratus, & breui tempore multos è primoribus ad Christum conuertit, tamque solidâ pietate informauit vt illorum gloriosa facinora visa fuerint aliis digna, quæ ad memoriam posteritatis in scripta referrentur. Hinc tanta fuit eorum in suum Pastorem obseruantia, vt pro magno ducerent si quid fuissent nacti quod ipse attrectasset. Omuram regressus Regulum ad fidem adduxit, quem primùm è Iaponicis Dynastis Baptismo initiatũ Bartholomæum vocauit; cuius posteà Legatus ad Greg. XIII. Pont. Max. accessit. Hoc euentu irritati Bonzij, Regulum orant vt ad se Cosmum mittat, fidem ab eo se doceri velle simulantes, quam suo ipse exemplo probauisset; cùm interim insidias tenderent in viâ, vt eum tollerent è viuis. Lætus nuncio Rex, atque vnà Cosmus iter accelerant; sed, Deo moderante, lentiùs quàm proditoribus esset opportunum.

Moræ cauſa fuit, quòd decretam ſibi Coſmus quatuor votorum ſolennem Profeſſionem in eam diem diſtulerat, ob inopiam Sacerdotis qui exciperet. Nunc commodùm Ludouicus Froës aduenerat, qui eam die XV. Auguſti, anno MDLXIII. excepit. Ex eo dum aliam ex aliâ moram res improuiſæ nectunt, pateſcit improborum Bonziorum conſilium, cæſo Reguli internúcio, cum quo crediderant Coſmum aduentare. Alia ſubinde atque alia ſubiuit in Eccleſiæ procuratione pericula; donec tandem, poſtquam nouũ ſubſidium, nouiſque ſociis dux Franciſcus Capralis aduenit, tanquam omni perfunctus munere V. Nonas Octobris. anno MDLXX. ætatis circiter LX. à Societatis ingreſſu XXII. lętus quod fidelium XXX. circiter ſuperſtitum millia, præter ingentem numerum iam vitâ functorum, in Iaponiâ relinqueret, migrauit in cælum in Inſulâ Xiqui. Vigor in corpore & ſplendor in ore quidam manſit, velut etiamnum ſpirantis. Die S. Franciſci coacti ex finitimis locis Patres ingẽti Chriſtianorũm concurſu funus quàm licuit honeſtiſſimè celebrarunt. Sed ſupra omnem apparatum pietas illud Chriſtianorum, gemitus & lacrymæ honeſtarunt; præter impreſſa manibus ac pedibus certatim oſcula, ita ad aliquid ſacri vice pignoris eius rerum impetrandum certatum eſt, vt veſtium cum quibus in feretro iacuerat nihil planè relictum ſit. Erat in Coſmo ſumma caritas in Deum, in quo firmam fiduciam rebus in omnibus collocarat; & erga proximos quorum ſaluti ſe totum deuouerat. Tenerrima deuotio non ſine copiâ facilium lacrymarum. Magna ſui diſpicientia, &, quod inde naſcitur, abnegatio & mortificatio, vt totis ſex annis, quibus Amanguccii fuit, quo ceteris præteritis hoc vnum commemorem, nec carnes guſtarit, nec panem, nec vinum, nec oleum, neque lac, aut quidquam lacte confectum, nec recentem piſcem; ſed orizam toſtam, piſces ſalſos, & herbas; idque inter incredibiles ærumnas & perſecutiones Chriſti cauſsâ toleratos: verùm non fuit aliàs maioribus de cælo voluptatibus perfuſus. Erat inſuper in illo perfectæ forma obedientiæ; nullus rei alicuius conditæ affectus; in aduerſis conſtantia; gaudium in rebus afflictis. Tanta erat in ipſum reuerentia ceterorum, vt Rex ipſe Bartholomæus, quoties ad ipſum adibat, enſem pugionemque diſcingeret pro foribus, id quod apud Iaponios ſubmiſſionis eſt ſummæ. Melchior Nunnius Indiæ Prouincialis, cùm in Iaponiam appulſus Coſmum conueniſſet, aiebat videri ſibi ex antiquis illis Ægypti Patribus vnum, niſi quod non contemplatione diuinarum dumtaxat rerum, ſed etiam ſubeundis proximorum causâ negotiis, exercebatur. Obſeruatum eſt, atque in prodigiis numeratum, Crucem ligneam à Coſmo in Omuræ finibus ſub annum MDLXII. collocatam, ceteris, quæ huius imitatione ab aliis excitatæ ſunt plurimæ, iniuriis temporum putrefactis, nihil vitij aut labis accepiſſe, & complures annos integram ad venerationem publicè ſtetiſſe, & præſentem adorantibus opem non vno in morbo præſtitiſſe. Scripſit Coſmus

Epiſtolas de rebus Iaponicis ſeptem ab anno MDLI. ad MDLXVI.

Item *De Rebus Indicis binas*, anno MDXLIX. quæ exſtant partim apud Maffęium, partim apud alios, quos refert Antonius de Leon.

CRACOVIENSE COLLEGIVM, quod eſt in Prouinciâ Poloniæ ad amnem Viſtulam. Edidit

Vectigales lacrymas Sigiſmundo III. *Regi Poloniæ Sueciæq́, inter parentalia ſacra perſolutas*. Cracouiæ MDCXXXIII. Item

Trophæum Regale Regi Vladiſlao, Cracouiam ipſo Regalis inaugurationis die ineunti dedicatum. Cracouiæ MDCXXXIII.

Siradiam Trabeatam Domino Staniſlao Koniecpolski Cracouienſem Caſtellanatum adeunti propoſitam. Anno MDCXXXIII.

CRVMLOVIENSE COLLEGIVM, quod eſt in Prouinciâ Bohemiâ, haud procul à fontibus amnis Moldauæ. Edidit

Luctum in funere Illuſtriſſimi Guilielmi Vrſini Roſembergici ſui Fundatoris. Pragæ typis Michaëlis Peterle MDXCII. in 4.

CYPRIANVS SVAREZ, natione Hiſpanus, patriâ ex Ocaniæ oppido diœceſis Toletanæ, ætate maturâ & XXVIII. agens annum Societati ſe noſtræ dicauit. Vir fuit candidi ingenij, priſcæ fidei, multæ ac variæ eruditionis: Latinis, Græcis atque Hebraicis litteris perfectè doctus; liberalibus artibus apprimè ornatus, Sacrarum Scripturarum ſcientiâ probè inſtructus, & qui ſubtilitati in Scholis diſputandi, Conciliorum, Sanctorum Patrum, humanæ atque diuinæ hiſtoriæ, cognitionem adiunxerat. Is poſtquam diu Academiæ Eborenſis, & Collegij noſtri ſtudiis præfuit, atque in Complutenſi Sacram Theologiam profeſſus eſt, tanquam rude donatus atque emeritus miles, ſeptuagenario maior Placentiæ diem ſuum ſanctè obiuit. Anno MDXCIII. die XIX. Auguſti. Scripſit iuuenis

De Arte dicendi libros III. breuiſſimos, ſed elegantiſſimos. Antuerpiæ MDLXXV. eos commentatus eſt Federicus Cerutus Veronenſis, edidit Veronæ MDLXXXIX. in 8.

Tabulas Rhetoricas. Venetiis ex officina Damiani Zenarij MDLXXXIX. in 8. à Ludouico Corbone digeſtas.

Commentarios in Pſalmos Dauidis, & in Cantica Canticorum; qui tamen typis nondum euulgati.

D.

D

DARIVS TAMBVRELLVS, natione Italus, vulgauit tacito suo, præfixo discipuli sui nomine

Quæstiones definitas ex triplici Philosophiâ, Rationali, Naturali, Morali, Parmæ disputatas ab Octauio Farnesio; ibidemque excusas ab Anthæo Viotho MDCXIII. in fol. Obiit Romæ die VII. Februarij, anno MDCXVIII. Vbi seruatur ipsius

Meditationum tom. 1. in Fol. MS.

DIDACVS DE ALARCON, natione Hispanus, ex Oppido Albacete; Societatem puer ingressus est. Compluti Philosophiæ atque Theologiæ spatia discendo, docendoque insigni cum laude confecit: pòst ad noua Gymnasij Madridiensis studia vocatus, vt Moralem Theologiam profiteretur, cùm alioquin esset supremæ sanctæ Inquisitionis Qualificator, seu Censor, ibi diem suum obiit XXVIII. Octobris, anno Domini MDCXXXIV. Edidit

Theologiæ Scholasticæ, Part. 1. Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXXIII. in fol.

Vitam Didaci Dazæ Soc. Iesu compendio comprehensam præfixit ipsius Dazæ Commentationi in Epistolam S. Iacobi, quam posthumam ipse vulgauit.

DIDACVS ALVAREZ, natione Hispanus, patriâ Granatensis, in Societatem adscitus est: vbi post omnium Humaniorum, Diuinarumque disciplinarum studium, Moralem Theologiam aliquot annos professus est, tantâ publicè commendatione, vt velut oraculum à Prælatis, à negotiatoribus, ab omnium ordinum hominibus interrogaretur. Fuit ingenio candidus, moribus suauis; rerum spiritualium tractationi apprimè deditus. Obiit Hispali in Domo Professâ, cui tum erat Præpositus anno MDCXVII. Edidit sub nomine Melchioris Zambrano Clerici Hispalensis Opusculum hac inscriptione

Decisio Casuum occurrentium in articulo mortis circa sacramenta. Hispali MDCIV. Scripsit etiam

Tractatum de Testamentis; sed is nondum vulgatus est.

DIDACVS ANTVNEZ, natione Lusitanus, scripsit

Annuas Litteras è Sinis, anni MDCIII.

DIDACVS DE AVELLANEDA, natione Hispanus, patriâ Granatensis, Academiæ Vrsonensis, seu, vt hodie vocant, Ossunensis in Bœtica, Rector, in eâque Philosophiæ ac Theologiæ Doctoralibus ornatus insignibus, ad Societatem se adiunxit anno MDLVI. & vix benè peracto Tirocinio, Romam à Prouinciâ Bœticâ missus est, vt Generali Societatis Congregationi, quæ prima fuit, habita anno MDLVIII. Procurator ad negotia interesset. Tanta iam tum erat in viro ad res gerendas prudentia. Conuentu dimisso, ad Theologiam ipse cathedram obtinendam Romæ detentus est. Sed quòd Romanum cælum experiretur incommodum, anno vertente rediit in Hispaniam. Rectorem egit Hispali, & simul Concionatorem, tantâ persuadendi auctoritate, vt prauos mores vel antiquissimâ roboratos assuetudine; vnicâ sæpè dictione funditus aboleret. Prouinciam deinde Bœticam cùm administrasset, rursumque Collegium Hispalense rexit, in Germaniam cum Marchione Almazano, Philippi II. Regis Catholici ad Cæsarem Oratore, profectus, cum eodem lapsis aliquot annis in Hispaniam rediit. Ibi iussus est ab Euerardo Mercuriano; cuius in Præpositum Generalem electioni adfuerat, Castellanam visitare Prouinciam, cui hoc attulit emolumentum insigne, quod iuuenum nostrorum excitauit Seminaria, in quibus ad Eloquentiam formarentur. Eâ lustratione peractâ, Rector renunciatus est Madridiensis Collegij, cuius gubernacula quinquennio tenuit, ad annum vsque MDLXXXV. Subinde nauigauit in Nouam Hispaniam, vt Orbis illius Prouincias inspiceret: vnde regressus, Toletanam Professorum Domum gubernauit, in eâque peregrinationis suæ cursum absoluit postridie Calend. Martij, anno MDXCVIII. & XXXVIII. postquam solemnem quatuor votorum professionem edidisset. Vir fuit non doctrinâ minùs, quàm omni virtutum genere clarus, quibus fiebat omnibus amabilis. Singularis tamen in eo resplenduit fiducia quædam certa, quam in Deo collocarat, cuius adminiculo non semel domesticis necessitatibus inopinatò subuenit. Scripsit tacito suo nomine

Tractatum, Vtrum in Confessione Sacramentali criminis consors nominari debeat: quem scripsisse videtur in Societatis defensionem, cùm ea per calumniam Granatæ traduceretur anno MDLVIII. quasi Confessiones retegeret, vti fusè narrat Franciscus Sacchinus Hist. Soc. Iesu P. 2. l. 2. n. 130. Ceterùm impressus ille Tractatus in Italia est à Petro Vicecomite, Ordinis Prædicatorum anno MDXCIII. nomine veri Auctoris, quem credibile est ipsum nesciuisse, præterito: quod adnotasse oportuit, vt suo Auctori Tractatus ille assereretur, qui certè Pagina 54. & sequentibus satis se indicat.

Scripsit ille prætereà, quamuis haud edidit, libellum

De Secreto; qui descriptus plurimorum manibus teritur.

DIDACVS DE BAEZA, natione Hispanus, domo Ponferradiensis, Societatem anno MDC. amplexus est Salmanticæ: in eâ post confecta Philosophiæ ac Theologiæ spatia, Palentiæ Aristolem explicuit: sed propter excellentem concionandi præstantiam à cathedrâ translatus ad pulpitum, locum inter primos Hispaniæ Concionatores hodieque obtinet. Edidit in huius artis specimen

Commentarios Morales in Euangelicam Historiam, tomis pluribus, quorum

I. continet *Diui Iosephi, B. Mariæ, & Christi Domini magnalia:* item *Tractatum de Eucharistiâ; de Spiritu Sancto; & de Trinitate.* Parisiis altera editione auctior, operis Sonnianis MDCXXVII.

II. *Vocationes, & Conuersiones à Domino Iesu peractas; omnia illius miracula; & nobiliores prophetias adimpletas.* Ibidem MDCXXVIII.

III. *Prophetias à Iesu dictas, & nondum adimpletas; nobiliores eius sermones, & in illis apertiores similitudines.* Ibidem MDCXIX.

IV. *Parabolas & Historias adductas à Iesu; & eius Disputationes cum variis: & sex Conciones de Antichristo.* Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXXI.

V. *Commentaria allegorica & Moralia de Christo figurato in Vetere Testamento.* Ibidem MDCXXXIII. Parisiis, & Venetiis.

VI. *eiusdem argumenti, complectens Vitam Moysis.* Ibidem semel, iterumque MDCXXXV.

VII. *complectitur Vitam* Abrahami. Lugduni typis Boyssat MDCXXXVIII.

VIII. *complectitur Vitam Dauidis.*

IX. *qui est de Christo figurato V.* iam prælo paratus est.

DIDACVS DE BORÔA, natione Hispanus, patriâ Trugillensis, Societatem anno MDCV. ingressus est, ætatis suæ XX. & Rector Collegij in Vrbe Assumptionis in Prouinciâ Paraquariâ ibidemque Prouincialis. Scripsit Hispanicè ad omnes suæ Prouinciæ Socios

Epistolam de Vitâ & Morte P. Alphonsi Aragonij Societatis Iesu, qui in illo Collegio diem obiit anno MDCXXIX.

DIDACVS DE CELADA, natione Hispanus, patriâ Monteladensis, scribit in vniuersam scripturam Commentarios, quorum tomus I. prodiit hoc titulo

Iudith illustris Commentario Litterali & Morali. Lugduni per Iacobum & Petrum Prost MDC. XXXVII. in fol.

II. *De Benedictionibus* XII. *Patriarcharum.* Ibid. MDCXLI.

DIDACVS DAZA, natione Hispanus, patriâ Colmenarensis, quod est Oppidum agri Carpetani Tago impositum, haud Toleto procul. Honestos natales sortitus est, patrem Iuris consultissimum, à quo primùm Ocaniam missus est, vt à Societate bonis litteris excoleretur: inde ad Philosophiam Complutum traductus, eius initio ad Societatem accessit sub Paschales ferias anni MDXCVIII. quem frater natu minor Andreas anno pòst imitatus est. In Tirocinio præclara virtutum documenta dedit. Exin Humanioribus studiis repetitis, Philosophiam, ac sub Gabriele Vasquez Theologiam audiuit; à quo tanti fiebat, vt subtiliora ac difficiliora Theologiæ capita cum ipso conferret. Sacerdotio initiatus Grammaticæ præcepta biennio docuit. Ab Archiepiscopo Toletano Bernardo Sandoualio, eodemque Cardinali, & Inquisitorum supremo, delectus est vnâ cum Ioanne Pineda, qui Indicem librorum expurgandorum conficeret; quo in munere mirum est quantum laboris atque industriæ impenderit; quâ eruditionis ac doctrinæ laude id perfecerit; quàm singulari in omnibus modestiâ ac religione. Compluti mox biennio Philosophis nostris exercendis præfuit, magnâ commendatione. Tum Placentiæ Moralem Theologiam explicuit, mirabili auditorum frequentiâ, tantâque opinione doctrinæ, vt eius responsa pro oraculis essent. Nauigauit cum Francisco Borgiâ Squillacij Principe in Peruuium, qui eum sibi adsciuit ad Confessiones, dum ad illum Orbem ProRege administrandum contenderet. In eo cursu nihil omisit, quod à viro religiosissimo, salutisque hominum ornatissimo poterat exspectari: nautas ille vectoresque conuocabat quotidie, concionibus informabat, expiabat Exhomologesi; ægros visebat, cibum etiam in os inferebat: quibus studiis ad omnem virtutem omnium in naui vitam composuit. Limæ, quæ Vrbs est Regni princeps, tota rerum spiritualium procuratio Daçæ cessit: ille Parochos ad Indorum instructionem designare; ille in Æde Principe frequens frequentissimo concursu concionari, nec fructu impare; ille subnascentes subinde Hæreses comprimere, quod vt præstaret efficaciùs, Inquisitoribus Consultor est additus. Regios, atque Ecclesiasticos Magistratus de Iurisdictione disceptantes suo consilio, atque auctoritate composuit. Omnium negotiis quantum per Instituti sui rationes permittebatur, subuenit, tantâ integritate, & ab acceptatione donorum vacuitate, vt omnibus esset admirationi. Redux in Hispaniam, Compluti quieuit biennio, suis priuatim studiis intentus; donec anno MDCXX. primus Toleti Theologiam docuit. Ibi Diœcesanæ Synodo interfuit, & Fidei Censor est renunciatus. Hic in Prætoris Didaci Hurtadi de Mendoça familiaritatem, atque in opinionem virtutis & doctrinæ tantâ peruenit, vt ille in Britanniam Legatus abs Rege, Daçam secum habere tam impensè contenderit, vt negari non posset. Calendis Octobris in portu Santanderensi conscensum in Anglicanas naues est, quæ Carolum Walliæ Principem, eum qui nunc in Britanniâ sceptrum obtinet, domum ex Hispaniâ reuehebat. Sed aduersis excepti ventis totos dies quindecim tantâ tempestate iactati sunt, vt plerosque fatigatos vis morbi strauerit. Daçam verò etiam confecit. Is cùm extra spem vitæ adductum se vidit, nec Eucharistiæ aut Vnctionis Extremæ copiam suppetere, biduum expiando per Confessionem animo impendit: ac demum inter diuina colloquia, sui semper compos, vir æternitate dignus, animam egit postridie Idus Octobris, anno salutis MDCXXIII. ætatis XLIV. ab initâ Societate XXIV. in ipso Angliæ conspectu.

ctu. Suſpicio fuit Hæreticos illi venenum miſcuiſſe: certè poſt ipſius obitum, illi lætiores eſſe viſi ſunt. Benigna autem Dei prouidentia in eo eluxit,quòd præter Societatis morem, Sacerdos illi pro ſocio attributus ſit, ne Confeſſionis ſolatio fraudaretur; nam præter illum nullus totâ claſſe Sacerdos prætereà vehebatur. Sepultus eſt in Sacello Catholici viri ex ordine Equeſtri, in Vrbe Hauant, ea quâ inter Hæreticos pompâ licuit. Nuncio mortis in Hiſpaniam allato, omnes eum Noſtri, externique luxêre. Iuſta illi ſolemniter Toleti ab Legati coniuge perſoluta ſunt; quæ Legatus ipſe redux ex Angliâ, Victoriæ, quæ prima Hiſpaniæ Vrbs inde venientibus occurrit, repetiuit; addita vtrobique de ipſius laudibus ad frequentem concionem panegyri. Edita eſt poſt eius mortem, quam prælo aptam reliquerat,

Exegetica iuxta & parænetica Commentatio in Epiſtolam B. Iacobi Apoſtoli. Compluti MDCXXVI. in fol.

DIDACVS FAIARDVS, natione Hiſpanus, patriâ Murcianus, ex Illuſtriſſimâ Marchionum Velenſium proſapia, vir egregiè doctus obiit in Iulio anni MDCXXXIX. Reliquit

De Somnijs ſacris Veteris & Noui Teſtamenti, inſignem Commentarium, qui auidè exſpectatur.

DIDACVS GARCIAS RENGIFO, natione Hiſpanus, diu Litteras Humaniores in Abulenſi Collegio docuit. Edidit ſub alieno nomine

Artem Poëticam Hiſpanam.

DIDACVS GONZALES HOLGVINVS, natione Hiſpanus,ex Oppido Caceres;vir Sacrarum Litterarum ſtudio addictiſſimus, in quas multa cōmentatus eſt prælo digna. Concionatoris munus ſuſtinuit, & varia Collegia per annos plures rexit, multùm auctoritate ac prudentia valens. Rerum Diuinarum meditationi fuit impensè addictus, eique ternas quotidie horas impendit. Nullâ mortali labe, ex quo venit in Societatem, per totos XLVI. annos, conſcientiam maculauit. Virginitatem ad vſque extremum ſeruauit illibatam. Indorum ſalutem ardentiſſimo zelo, pluribus annis in Peruanâ Prouinciâ, per difficiles Miſſiones, & immenſos labores atque ærumnas procurauit, vernaculis eorum linguis diligentiſſimo ſtudio perceptis. Acutiſſimis doloribus extinctus eſt Mendozæ, Vrbe Chilenſis Regni anno MDCXVII. omnibus Eccleſiæ Sacramentis præparatus, relictis magnæ humilitatis & patientiæ exemplis. Cadauer diu manſit tractabile, vultus decorus, & ſpiranti ſimilis. Edidit

Grammaticam Linguæ Quichuæ, quæ toti Peruuio communis eſt. Limæ Ciuitate Regum apud Franciſcum Cantum MDCVII. in 4.

Vocabularium eiuſdem Linguæ; cui acceſſerunt *Priuilegia Indis conceſſa.* Iisdem typis MD CVIII. in 4.

DIDACVS LOPEZ DE MESSA, natione Hiſpanus, patriâ Zafrenſis,vnus è primis de Societate, qui in Nouam Hiſpaniam,ductore P. Petro Sāchez, nauigarunt; in quâ excolendâ plurimùm laborauit. Multos annos concionando tranſegit. Rector præfuit Collegiis Mexicano, Angelopolitano, Guaxaquenſi, Paſquarenſi, & Valliſoletano: Præpoſitus etiam Domui Profeſſæ Mexicanæ. Demum annos natus LXXI. ex quo venerat in Societatem LIII. totis XXVIII. poſt editam quatuor votorum profeſſionem, vitam cum morte commutauit in Collegio Mexicano, XXXI. Octobris, anno MDCXV. Collegit, atque euulgauit materiam concionibus parandis idoneam, inſcripſitque

Menſam ſpiritualium ciborum, tum è Sacra Scriptura, tum è Sanctorum Patrum interpretatione ſelectorum, pro Diuini Verbi Concionatoribus. Lugduni per Horatium Cardon MDCXIV. in fol.

DIDACVS MARTINEZ,natione Hiſpanus,patriâ Cordubenſis, à puero Societatis inſtitutum arripuit, in eaque noſtros adoleſcentes Humaniore litteraturâ informauit; ac ſubinde totos XX. annos Sacram Scripturam in Hiſpalenſi Collegio interpretatus eſt. Edita eſt ſine nomine Auctoris, vna eius

Epiſtola ad Sacerdotem quemdam, vinculis in Angliâ pro Chriſtianâ fide detentum. Habet prætereà paratos prælo

Commentarios in Apocalypſim B. Ioannis Apoſtoli. Item

Tractatum de Sacris Lapidibus.

Deſcriptionem Idumææ, tom. II. vbi Commentaria in Abdiam habet.

Commentarium in Epiſtolam B. Iacobi Apoſtoli, iuxta editionem Syriacam. Hiſpanicè autem

Tractatum in Orationem Dominicam; vnà cum *Tractatu S.Cypriani in eamdem Orationem*, quam tranſtulit Hiſpanicè.

Vitam B. Ioannis Dei.

Martem Hiſpanum.

Henrici & Veritatis caſtum connubium.

DIDACVS MONTERVS, natione Luſitanus, patriâ Eborenſis. Is cùm adoleſcens Eboræ ſtuderet, pertæſus moras, quæ ſibi fiebant in admiſſione ad Societatem, dum domum ad ſuos in ſuburbano concedit, obuium habuit, hominem ne, an Angelum? nobis os habitumque perſimilem, qui blandis illectum ſermonibus redaccendit amore vitæ religioſæ. Ergo regreſſus in Vrbem, explicatiſque quæ ſibi contigerant, dum ad ſuos rediret, in Societatem receptus eſt anno MDLXXXVIII. ætatis XIX. In eâ diſciplinas omnes cum ingenij laude aſſecutus eſt. Rhetoricam docenti Conimbricæ memorabile contigit exhibere virtutis documentum. Tragicomœdiam adornauerat apparatu minimè vulgari: pridie quàm eſſet in theatrum inducenda, iubetur à Moderatore actionem omittere. Ille dicto audiens, contrà non mutiuit. At fre-

mentibus aliis quorum intererat; vnus quispiam discipulorum genere pollens atque opibus, iniuriam quæstus, hortatur Patrem, vt deserat Societatem, cui ludibrio sit, atque contéptui; in quâ sine probro viuere deinceps haud possit: esse in promptu omnia, nihil se illi defore passurum. Pater adducto supercilio, gratias quidem iuueni agit, quod in se voluisset esse liberalis; ceterùm castigauit verbis acriter, quòd amari posse credidisset à se tam imbecilliter Societatem , vt fluxæ laudis cupidini posthaberetur. Gloriæ se ducere, non ignominiæ, contra quam putarent alij, quod vetitum esset suæ morem gerere voluntati. Iuuene dimisso, ipse annuente Superiore ad spiritualia se exercitia recepit, quorum vsu, incredibile est, quantum exarserit in Diuinarum rerum amorem. Ex eo tempore viguit in eo præcipuè studium orandi, contemplandique, cuius artem callentissimè tenuit, addiditque quotidie consueto matutinæ precationis spatio duas ternásue prius horas, quàm reliqui surgerent. Dies sæpè solidos coram Diuinâ Eucharistiâ orando ducebat. Publicè, priuatimque de oratione loqui: ad eam ceteros hortari: demũ sine eâ sanctimoniam constare haudquaquam posse, eâ sanctimoniam obtineri prædicabat. Ipse enimuerò orandi vsu vitam innocentem egit, ac planè purgatissimam: cui cùm adiiceret quotidianum cilicium, quotidianam eamque inclementem verberationem, nihil supererat emaculandum. Itinera quamuis prolixa per Prouinciam, vel tum cùm gereret Magistratum, pedes nec raro victu precariò instituebat. Rector fuit Bracharæ, Præpositus Olyssipone, Prouincialis Lusitaniæ, & annos complures Olyssippone Tirones instituit, singulari prudentiâ, dexteritate efficacissimâ, præsertim cùm ad omnia præiret ipse grandæuus, & Magister, humilitatis exemplo. Victu temperantiam, vestitu paupertatem præ omnibus ostendebat. Abiiciendi sui studium tam habuit eximium, vt videri posset excedere. Nunc sine pallio per Vrbem sequi obsonatorem, domumque asportare quæ ille comparasset; nunc ad aliorum Religiosorum domos inter mendicabula cibum capere. Et fuit cùm inuitatus solemni die ad prandium ab Rectore Collegij, venturum se condicto, stipatus duobus Nouitiis inter inopes ad portam accepit stipem atque comedit, monito cùm abiret ianitore, vt Rectori significaret se fidem datam condicti conuiuij liberasse. Opinio est multa arcana Deo reuelante cognouisse. Pridie quàm mortuus est, sumpto Viatico, iussit à se omnes tantisper abscedere, tamquam cum Deo tranquillius acturus; reipsa vti patuit, vt solum obitus sui testem Deum haberet. Obiit Conimbricæ die XXVII. Maij, anno MDCXXXIV. annis grauis & meritis. Funus magnâ venerationis significatione à Nostris, externisque frequentibus procuratum est. Præter sui desiderium, præstantissimos reliquit suæ disciplinæ alumnos quamplurimos. Edidit Lusitanicè

Artem orandi. Conimbricæ apud Didacum Gomez MDCXXX. in 4. Opus omnibus numeris absolutum. Reliquit etiam prælo

Meditationes integro volumine comprehensas, multùm indubiè placituras, si edantur.

DIDACVS DE PANTOIA, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Valdemorâ, Diœcesis Toletanæ. Is cùm in Societatem esset ingressus, è Prouinciâ Toletanâ missus est in Iaponiam, cumque Macai anno MDXCIX. traiectionem præstolaretur, mutato consilio in Sinas penetrare iussus est; fuitque socius Matthæi Riccij ad Regiam Pechinensem; vbi sedẽ Societati primi fixerunt: & cùm Matthæus anno MDCX. diem ibi suum obiisset, ipse industriâ suâ, & Mandarinorum amicorum ope obtinuit à Rege locum opportunum humando corpori; atque ita Societatem ibi primus stabiliuit. Multa nihilominus & grauia tolerauit, non à petulantibus solùm è plebe hominibus, à quibus anno MDCXI. multis verberibus malè acceptus, & tantùm non mactatus est; sed ab aduersantibus etiam Magistratibus: quorum adeò non potuit omnem iram atque potentiam declinare, quin cum Sociis proscriberetur è Regno. Macai dum exulat, & nouam in Regnum subeundi opportunitatem opperitur, diem vltimum sortitus est anno MDCXVIII. Scripsit Hispanica Linguâ

Narrationem ingressus quorumdam Patrum è Societate Iesu in Sinas, & de rebus Sinensibus quas lustrarunt, per Epistolam datam Pechini IX. Martij MDCII. Edita ea est anno MDCV. in 8.

Item Sinicâ Lingua scripsit

Tractatum de septem Peccatis mortalibus, & Virtutibus oppositis.

Tractatum super Symbolum Apostolorum.

DIDACVS RAMIREZ, natione Hispanus, ex Villâ Infantum, iuuenis in Societatem ingressus, studiis Humanioribus Madridij præest. Edidit

Compendium Grammaticæ Græcæ.

Vitam Roberti Cardinalis Bellarmini, ex variis Auctoribus concinnatam.

Instructionem Sodalitatis B. Virginis. Prætereà transtulit ex Italico Hispanicè

Miraculum insigne à S. Francisco Xauerio Indiarum Apostolo Neapoli in P. Marcello Mastrillo Soc. Iesu die II. Ianuarij, anno MDCXXXIV. patratum. Madridij MDCXXXIV. & rursùm Viennæ Austriæ per Gregorium Gelbhaar Hispanicè recusum MDCXXXV.

DIDACVS RVIZ DE MONTOYA, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, honestis piisque ortus parentibus, tam fuit à primâ ætate compositis ad omnem virtutem moribus, vt diceretur non videri in Adamo peccasse. Annos natus XIV. se tradidit Societati, summarum rerum ad quas vocabatur, exspectatione contemptâ. In Tirocinio

cinio fuit omnibus prudentiæ, atque omnis virtutis religiosæ exemplar. Inter studendum tantas ingenij dotes patefecit, vt cum primis tum suæ, tum omnium etiam superiorum ætatum numerari possit. Nec minus tamen virtuti primas vel iam tum dabat, ab omni ambitione, atque vanâ æmulatione alienissimus. Ad obsequia domestica abiectissima pronissimus, solus sæpè procurabat omnia; ipse tergere, ipse verrere, ipse purgamenta exportare. Consueto relaxationis die ipse prorogabat spatium orationis: quot mensibus diem solidum sui ipsius inspectioni tribuebat. Studebat ferè de genibus, tanquam qui internum Magistrum Deum auscultaret. Tam exactè moderabatur animo & linguæ, vt nec ætatis feruor, nec ardor disputationis vllum illi verbum commotius, aut gestū exprimeret incompositum. Vbi primùm Diaconus factus est, Moralem Theologiam Baëcæ explicuit. Inde post annum, qui fuit sęculi præteriti LXXXV. Granatæ Philosophiam auspicatus est; & deinceps Cordubæ, atque Hispali primam Theologiæ lectionem totos XX. annos obtinuit: quibus exactis, ad priuati studii secretum se recepit, elucubraturus ea, quibus iam fruimur; quo illum in opere versantem mors occupauit, die XV. Martij, Christianæ salutis anno MDCXXXII. cùm annos vixisset omnino LXX. in Societate verò LVI. ab nuncupatâ quatuor votorum professione XL. Obiit Sacramentis ad iter æternitatis instructus (solitus alioqui animum quotidie Confessione expiare) acutissimis calculi cruciatibus, quos toto quatriduo sustinuit, tandem confectus. Eos ipse tam constāti vultu tolerabat, vt Medicos admiratione defigeret, quî posset non aliquam tam immanium dolorum significationem exprimere, ipse autem quò vrgebatur grauiùs, eò in gratiarum actionem excurrebat prolixiùs, & oculis in Christum cruci affixum conuersis, suauissima cum eo colloquia instituebat. Mortem non minùs auidè, quàm vitam plerique, exoptabat, hoc vno lætus nuncio, si arteriæ pulsus deficeret; tunc enimuerò exclamabat, *O æternitatis dies, ecquando te conspicabor!* Hæc illi nimirum securitas erat à magnitudine virtutum, quibus erat ornatus, quæ tantæ fuerunt, vt penè modum viderentur excedere iustæ virtutis. Humanarum laudum, & sui ipsius summè contemptor fuit. Numquàm illi verbum vnum excidit ad sui commendationem. Numquàm non extrema rebus in omnibus sectatus est. Adhibebat sæpè in consilium suos ipse discipulos, cùm esset aliis pro miraculo. Cùm postularetur à P. Francisco de Porres Visitatore, nimiæ seueritatis in gubernatione Collegij Cordubensis, lecto accusationis schedio, quod ille exhibebat, nihil excusauit, cùm posset, vt inferret, eam accusationem concludere ipsum gubernandis aliis inidoneum videri: & eâ vsus occasione, quod diu fuerat conatus, in vestigio deposuit Magistratum; nec vltra induci potuit vllis precibus, vt alium vnquam admitteret. Ex eo humanarum rerum contemptu sequebatur illi secretissimum illud silentium, in quod se abdidit, vt viueret prorsus ignotus. Nemo eum extra cubiculum, nisi ad res necessarias, prodeuntem vidit; nemo legem silentij violantem in omni vitâ, nemo vel momentanei iacturam temporis facientem; nemo vel latum pilum ab iis officiis declinantem, quæ virum numeris omnibus perfectum decent. Eximia fuit caritate in proximos; sed in calamitosos maximè, & minimè ab humanis bonis commendatos. Paupertatis amore, studio parendi, castimoniæ laude nihil fuit illo spectabilius. Sed veritatis in re omni assertio, & constantissima, sincerissimaque defensio fuit in illo prorsus admirabilis, eamque dicebat homines Societatis vel maximè decere, quos oporteret ex sui Instituti rationibus Martyres esse testesque veritatis. Nullius illum flexit vnquam auctoritas; nulla spes, nullus metus infregit; non ipsa Regis maiestas perstrinxit, vt veritatis testimonium vel leuiter coloraret. In hoc tantarum virtutum splendore, velut in bono lumine, collocauit inexhaustum illud doctrinæ pelagus, quod æui nostri prima capita traxit in admirationem. Fuit qui diceret videri illum sermone sapientiæ, & sermone sciētiæ eximiè de cælo donatum gratuito. Excelluit ad miraculum, atque ad opinionem vsque infusæ scientiæ, cognitione doctrinæ Moralis; & qui propè puer in Societatem venerat, &, si quis alius, procul ab omnium consuetudine semper egerat, ita callebat quidquid ad omnium iura, mores, statuta, fraudes spectabat, vt totam in singulis ætatem egisse videri posset. Dixerunt illum passim Theologum profundissimum, vberrimum, copiosissimum; illustratorem ac defensorem acerrimum Gratiæ Auxiliatricis; vnum heroicis Ecclesiæ temporibus parem; Athanasio, Hieronymoque persimilem, & cuius doctrinæ deberi poterat pro theatro Synodus Oecumenica. Ad grauissimæ quæstionis definitionem cum primis omnium Ordinum Theologis vocatus, postremis aduenerat; in imo subsellio consedit: sed omnibus vno animo assurgentibus, acclamatum est, ipsi vni, præter antiquitatis leges inter familias Religiosorum seruari solitas, deberi primas, qui omnibus esset eximius; itaque ad summa subsellia deductus est, & in ipsius vnius sententiam quæstionis definitio reiecta. Vitæ, virtutumque eius breuiarium loculo, quo est conditus, est in hæc verba inscriptum.

D.O.M.S.

D. O. M. S.
Vener. P. Iacobus Ruiz de Montoya
Hispalensis
Societ. Iesu Presbyter
H. S. E.

Absolutus sui seculi Theologus, per plures annos publicè docuit. Prudentiæ, constantis animi, integerrimæ morum disciplinæ, mundi & honorum contemptus exemplar. Omnium ordinum hominibus consilio, & opere salutaris. Ex Boeticis Professis in sextâ Generali Congregatione sapienter & fortiter sententiam dixit. Barbarorum Æthiopum Hispaniensium Catechesis & Baptismi impendendi Auctor, copiosâ animarum fruge. Post illustratas scholas, silentio, priuatæ vitæ, & indefessæ Sanctorum Patrum lectioni addictissimus. Auxiliatricis Gratiæ illustrator, & defensor acerrimus. Editis de Trinitate, Scientia, Voluntate, Prædestinatione, Prouidentia, Visione, & Nominibus Dei, in quibus nemo hactenus altiorem impressit sulcum, luculentissimis Commentariis, dum alia Theologica in Ecclesiæ obsequium meditatur, ad diuturni morbi, & patientiæ stipendia, veteranus miles, euocatus à Deo, Sacramentis Ecclesiæ ritè procuratus, discessit in pace, anno ætatis LXX. Societatis LVI. Domini MDCXXXII.

Reliquit ingenij, & doctrinæ suæ monumenta

Commentariorum in Primam Partem summæ S. Thomæ tomos VI. nimirum

I. *De Scientia, Ideis, Veritate, ac Vita Dei*, à Quæst. XIV. vsque ad XVIII. Parisiis per Sebastianum Cramoisy MDCXXIX. in fol.

II. *De Voluntate Dei, & proprus actibus eius*, ad Quæstion. XIX. XX. & XXI. Lugduni per Prost MDCXXX. in fol.

III. *De Prouidentia Dei prædefiniente, & præbente Prædestinationis exordium*, ad Quæst. XXII. & partem XXIII. Lugduni per Prost MDCXXXI. in fol.

IV. *De Prædestinatione & Reprobatione hominũ & Angelorum*, ad reliquum Quæst XXIII. & totam sequentem. Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXIX. in fol.

V. *De Sanctißimâ Trinitate.* Lugduni per Prost MDCXXV. in fol.

VI. *De Visione, & Nominibus Dei.*

Parati sunt etiam prælo, & à Censoribus vehementer laudati,

De Auxiliis Diuinæ Gratiæ, tom. II. prodituri in lucem; quando Sanctæ Sedi Apostolicæ placuerit.

De Angelis tom. I. reliquit affectum, quem vel sic optandum esset in lucem venire. Composuit etiam

Catechismum pro instituendis rudibus, præsertim Aethiopibus, ad Baptismum; quem imprimi curauit D. Franciscus Reynosus Episcopus Cordubensis.

Scripsit prætereà tractatus aliquos egregios, ad promouenda præclara quædam inuenta ad Dei gloriam, quos haud puto fuisse impressos, sed circumferri Manuscriptos: Ii sunt

De Beneficiis Parochialibus conferendis in eos, qui sedulò animarum negotium tractant.

De eliminandis è Republica Comœdiis vulgaribus.

De statu eorum, qui petunt dimißionem à Societate Iesu.

De causis dimittendi à Societate Iesu Professos.

DIDACVS DE SAMANIEGO, Hispanus. Is cùm Salmanticæ absoluto Philosophiæ curriculo operam nauaret Medicinæ, iamque propè esset, vt Lauream capesseret, familiaritate duorum fratrum nostrorum, in quos inciderat, in itinere, vsus, animum ad Societatem applicuit, in quâ postmodum Coadiutor spiritualis formatus est. Zelus animarum deinceps illum traxit in Indias Occidentis, fuitque primus, qui cum P. Didaco Martinez viro admirabilis sanctimoniæ, ad arduam illam, atque ærumnarum feracem sanctæ Crucis in Montanis missionem profectus est; vbi multa præclarè gessit: multas instituit expeditiones ad Indos finitimos, per summas itinerum & locorum difficultates. Virginitatem suam inter immania pericula; & nudos passim homines, seruauit ad extremum vsque illibatam. Paupertatis tam amans fuit, vt nihil vnquam, vel in summa necessitate postulauerit; vnaque veste ad annos XXXIII. sit vsus. Vir fuit planè Apostolicus, & quem, etiam tum viuentem, pleno ore sanctum appellabant: reliquias autem vita functi ad venerationem auferre pro se quisque contenderet. Enimuerò debebatur hoc innocentissimæ vitæ, tot heroicis virtutibus exornatæ, quam nulla vnquam labes mortalis violauit. Obiit, vbi vixerat, in Oppido S. Crucis Montanæ die VII. Martij, anno MDCXXVI. ætatis suæ LXXXV. initæ Religionis LXIV. post XXXIX. quàm venerat ad illam Missionem. Scripsit

Vocabularium Linguæ Chiriguanæ, cuius est in aliqua Meridionalis Americæ parte vsus.

DIDACVS DE TORRES BOLLVS, natione Hispanus, patriâ Villalpandensis, nobili loco natus, Vallisoleti à P. Ægidio Gonzalez in Societatem admissus, P. Balthasari Aluarez optimo tironum magistro informandus ad perfectionem datus est; adeoque sub illo profecit, vt in absolutissimum etiam virtutum magistrum ipse euaserit. Traiecit alienæ salutis studio in Regnum Peruanum; vbi Nostris Iulide primùm, mox Cusci, tum Quiti præfuit sub annum MDXCIII. quo tempore tumultuatum ibi aduersus Regem est, oppidò, opportunè, vt suâ prudentiâ malis occurreret, turbasque componeret, vti non sine capitis sui periculo fecit. Quod obsequium tanti Rex Catholicus habuit, vt plenas Patris Didaci laudibus ad Marchionẽ Cannetẽsem Proregem suum litteras dederit: coràm verò deinde

inde, cùm nauigaſſet in Europam miſſus à ſuâ prouinciâ Procurator in Vrbem, ingenti eum beneuolentiâ complexus eſt. Magnatibus in Hiſpaniâ omnibus, in Italiâ & P. Claudio Generali, & quod ſummum eſt, Clementi VIII. Pont. Max. ſuam prudentiam, doteſque alias animi mirificè probauit. Sed præ aliis Fredericus Cardinalis Borromæus Archiepiſcopus Mediolanẽſis tanti eum fecit, vt etiam arcana ſui pectoris omnia ipſi patefecerit, abeunti manum venerabundus oſculatus eſt, munera egregia, & in iis XXXII. calices deauratos, in vſus Paraquariæ Prouinciæ, quam Claudio volente erat inſtituturus, donarit. Reduxit vnà ſecum ab Europa LX. Socios, quibus egregiè Prouinciam locupletauit. Subinde Viſitator in Nouo Regno deſignatus, tam grandia præſtitit, & tulit grauia, vt memorari ſine prolixitate non poſſint. Paraquariam Prouinciam inſtituit, & cum laude gubernauit. Redux in Peruuium diu Chuquiſacæ, ſeu Platenſi in vrbe conſedit; vbi diuturna eum paralyſis adſtrictum detinuit, & tribus annis extremis magnam tolerantiæ materiam præbuit. Mitigabat autem dolores ſuos quotidianâ Diuini Corporis vſurpatione. Demũ cùm ſe grauẽ crederet eſſe ſuis adminiſtris ſine quorũ ope ne naturæ quidẽ ſeruire poterat, impensè rogauit Deum per S. P. Ignatium, vt ſibi gradum mortis corriperet. Voti compos effectus, magno animi ſenſu veniam erratorum à Sociis poſtulauit; manum ſingulis egregiâ humilitate deoſculatus eſt; & Sacramentis perceptis placidiſſimè exceſſit, relictis magnarum virtutum, quibus fulſit, exemplis, die VIII. Auguſti, anno Chriſti MDCXXXVIII. ætatis LXXXVIII. ab initâ Societate LXXV. ab editâ quatuor votorum profeſſione L. Scripſit, & cùm Procurator veniſſet impreſſit Italicè

Breuem relationem hiſtoricam rerum in Prouincia Peruana apud Indos à Patribus Societatis Ieſu geſtarum. Romę apud Aloyſium Zannettum. MDCIII. Ea Latinè reddita prodiit Moguntiæ typis Balthaſaris Lippij MDCIV. in 8.

Didacvs de Torres Rvbivs, natione Hiſpanus, ex oppido Toletano Diœceſis Alcazar de Conſuegra; in Societatem venit Valentiæ; & confectis ſtudiis ac Diaconatu initiatus traiecit anno MDLXXIX. cum P. Ioſepho Teruel in Peruuium. Limæ Sacerdos factus, cùm Indorum iuuandorum deſiderio æſtuaret, Iulidem miſſus eſt, vbi Aymaræ & Quichuæ linguæ tantam breui cognitionem induſtriâ ſuâ conſecutus eſt, vt vtramque in præcepta redegerit, ac totis XXX. annis Chuquiſacæ deinde docuerit. Plurimas in aſperrima Charcarum prouinciâ Miſſiones, & ferè pedes, inſtituit. Domi indefeſſus in omnium ſe auxilium ſemper impendit: incredibile eſt quot ille confitentes aſſiduus audiret, excoleretque. Indos præterea ardentiſſimo zelo proſequebatur, neque vllis fatigabatur incommodis, quæ illorum gratiâ ſubibat. Deuexâ ætate cùm obſurduiſſet, inſerto in aurem tubo confitentes audiebat; id poſtquam non ſuccedebat ampliùs, obibat pro aliis alia miniſteria, quo illi expeditiores operam confitentibus exhiberent. Magnis omnino virtutibus longam ſuam ætatem ornauit. Sui diuexandi tam fuit ſtudioſus, vt prætensâ etiam commoditate facultatem eius à Moderatoribus exprimeret. Nunquam ad ſomnum culcitram, nunquam ſindones vſurpauit, niſi poſtremis in morbo diebus iuſſu Maiorum. Quotidie ſe, & plerumque ad ſanguinem vſque, flagellabat; quotidie cilicium, etiam celeberrimis diebus, induebat; & ad hæc veſtes internas aſpero ſago iubebat induci. Ad vſque decrepitum ſenium, præter imperatos ab Eccleſiâ dies, bis hebdomadatim ieiunauit. Humilitatem ſuam in eo commendauit maximè, quòd nihil ſe præſtare, quod operæ pretium haberet, centenderet; & quidquid proponebatur ad acceſſionem virtutis, ceu tiro auidè arripiebat, quod eo magis mirandum eſt, quod conſtat illum doctrinâ fuiſſe ſpiritus apprimè inſtructum. Peræ grè ſibi declarauit accidere, quod aliquo in pretio videretur eſſe, quod aliquid de ipſo eximij concepiſſet Superior, qui nihil vnquam geſſiſſet præclarè, nihil quod non cuique foret obuium & perfacile. Potoſij cùm ibi Collegium regeret, viliſſima miniſteria, à mancipiis obiri conſueta, peragebat, negans aliis opus eſſe qui facerent, cùm ipſe poſſet. Ipſe ſibi cubiculum verrere, ipſe aquam ferre, vaſa eluere, ipſe ſibi omne præſtabat obſequium, impatiens alieni, dum ſibi manus, vt aiebat, ad id conceſſæ ſupereſſent. Inter hæc per amicam expoſtulationem flagitabat ſæpè à Deo vt ſe tandem bonum efficeret, qui tot annos nequidquam bonus fieri conniteretur. Ita communi ſe vitæ ſemper accommodauit, vt cùm præ ſenio vix poſſet ſcopas ſuſtinere, dato tamen ad verrendum ſigno primus adreperet. Nihil in victu ſingulare admittebat, niſi cogeret obedientia; cui ſe ſemper adeò ſubiecit, vt nihil arduum duceret, quod præciperetur. Paupertatis in ſe ſuiſque omnibus ſtudio nihil admittebat non obſoletum, nihil non eorum quæ domi erant viliſſimum. Multus erat ad vtramque orationem, & quæ voce, & quæ mente ſolâ fit; & huic quidem quaternas quotidie horas conſtantiſſimâ perſeuerantiâ impendebat, tametſi perraras ex eâ voluptates hauriret. Nimirum robuſtâ virtute vir, ad perfectionis faſtigium per ſemitam patientiæ ducebatur. Eluxit in eo tam illibata puritas, vt nullus vnquam geſtus, nullus nutus ipſius, in tot omnium hominum congreſſibus, ab inſigni ſanctimoniâ diſſentiret. Si quid humani pulueris animo adhæſerat, id quotidianâ exhomologeſi detergebat. Hæc atque alia illum decora, vitæ iam feſſum cælo reddidere maturum; quo poſt ſuſcepta piè ſacra myſteria, depreca-

precatus coram Sociis errata ſua, dignatus, vt fuit opinio, Deiparæ, Deique filij aſpectu, tranſcriptus eſt, placidâ morte compoſitus Chuquiſacæ, vbi perdiu vixerat, die XIII. Aprilis, anno MDCXXXVIII. ætatis XCI. Societ. aditæ LXVI. votorum quatuor nuncupatorum XLVIII. Scripſit

Grammaticam & Vocabularium Linguarum Aymara & Quichua, quarum eſt vſus in Peruuio: quæ ab Italo quodam Patre Societatis Ieſu digeſta prodierunt Romæ MDCIII. in 8.

DIEGHVS ALARCON, vide ſupra, DIDACVS ALARCON.

DIEGHVM PAYVAM ANDRADIVM, accenſet Scriptoribus Societatis Guilielmus Eyſengrein in ſuo Catalogo teſtium veritatis Ad AC. 1563. Verùm lapſus errore eſt; amicus fuit & propugnator Societatis, non alumnus.

DILINGANVM COLLEGIVM, in Prouinciâ Germaniæ Superioris Danubio impoſitũ, edidit

Thalamum funebrem, ſeu, *Funebria Henrico Comiti in Helfenſtain.* Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVII. in 12.

DIONYSIVS GVILLEN, natione Hiſpanus, patriâ Hiſpalenſis, à pueritia ſe Societati tradidit: in eâ præclarè Diuinâ & Humanâ ſcientiâ inſtructus, Concionatoriam artem exercuit fauſto ſucceſſu, in celebrioribus Hiſpaniæ Ciuitatibus cum plauſu auditus. Vir fuit corpore puſillus, ſed animo vaſtus; naturâ facundus, dicendi arte expolitus: viris Principibus peracceptus. Obiit anno MDCXXVII. Edidit Hiſpanicè

Concionem de Immaculatâ Conceptione B. Virginis Deiparæ.

Concionem funebrem in obitu Sereniſſimæ Margaretæ Reginæ Hiſpaniæ habitam. Reliquit etiam prælo maturum

Volumen Concionum in Feſtiuitates & Dominicas Aduentus Domini.

DIONYSIVS PETAVIVS, natione Gallus, patriâ Aurelianenſis, ingreſſus in Societatem anno MDCV. ætatis XXII. Vir, vt eius oſtendunt opera, ingenio maximo, iudicio acerrimo, excellenti memoriâ, omnium ferè rerum ſcientiâ excultus: omnibus ad hæc ſuâ modeſtiâ, affabilitate, morum innocentiâ carus. Rhetoricam Pariſiis maximo omnium ordinum concurſu profeſſus, Sacras ibi Litteras interpretatur. Edidit

Syneſij Epiſcopi Cyrenenſis Opera, à ſe in Latinum è Græco conuerſa, recenſita, & Notis illuſtrata; Græcè & Latinè coniunctim Pariſiis typis Morellianis MDCXII. & rurſum MDCXXXII. in fol. Inſerta ſunt Latinè Bibliothecæ magnæ Patrum Tom. 5. P. I.

Themiſtij Euphradæ Orationes XVI. *Græcè & Latinè, cum Notis ſuis, & Coniectaneis.* Flexiæ typis Iacobi Rez MDCXIII. in 8.

Nicephori Patriarchæ Conſtantinopolitani Breuiarium Hiſtoricum, Græcè & Latinè coniunctim, *cum Notis Chronologicis.* Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXVIII. in 8.

Soteriam, & Hymnum Græcum ad S. Genouefam, Vrbis Pariſienſis Patronam. Iiſdem typis MDCXIX. in 4.

Orationes, & Opera Poëtica, Latina, Græca, Hebraica, ſparſim priùs in lucem prolata, vnum deinde in corpus redacta. Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXX. in 12. & MDCXXIV. in 8. & Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCXXI. in 8. Multa quoque ſunt eius *Poëmata*, in libro qui inſcribitur, *Palmæ Regiæ.*

Epiphanij Salaminis Epiſcopi Opera omnia, Græcè ſimul & Latinè, *cum Notis.* Tom. II. Pariſiis iiſdem typis MDCXXII. in fol.

Appendicem ad Epiphanianas Animaduerſiones. Ibidem MDCXXX. in 8.

Iuliani Imperatoris Orationes III. Græcè & Latinè, *cum Notis*: ac ſubinde *Opera eius omnia.* Typis iiſdem MDCXXXIV. in 4.

Miſcellaneas Exercitationes aduerſus Claudium Salmatium. Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXXXIV.

Opus de Doctrina Temporum, aduerſus Ioſephũ Scaligerum, tom. II. Pariſiis apud Cramoiſy MDCXXVII. in fol.

Vranologium, ſiue, *Syſtema variorum Auctorum, qui de ſphæra ac ſideribus, eorumq; motibus Græcè commentati ſunt, cum Notis ad illos*: quod eſt velut *Auctarium Operis de Doctrina Temporum.* Addidit prætereà *Variarum Diſſertationum ad Vranologium, libr.* VIII. Pariſiis typis iiſdem MDCXXX. in fol.

Rationarium Temporum, ſiue, *Synopſim Hiſtoriæ, & Chronologiæ, ab Orbe Condito, ad annum vſque Chriſti* MDCXXVI. Pariſiis typis iiſdem recognitum MDCXXXIV. in 12. & tertiò auctum MDCXXXVI. in 8.

Paraphraſim Pſalmorum omnium, & Canticorum, quæ in Biblijs ſparſim occurrunt, Græcis Verſibus expreſſam, cum Latina interpretatione. Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXXXVII. in 8.

Diatriben de poteſtate conſecrandi.

Paraphraſim in Eccleſiaſten, Verſu Elegiaco Græco.

Tria Poemata Latina, de tribus Feſtis. B. Virginis.

S. Genouefam, Græco & Latino Carmine laudatam. Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXXXIX. in 4.

Parat opus

De Theologicis Dogmatibus.

Atque hæc quidem hactenus Latinè: Gallicè verò edidit

Lapidem Lydium Chronologicum. Ibidem MDCXXXVI. in 8.

DIONYSIVS VASQVEZ, natione Hiſpanus, patriâ Toletanus, adoleſcens XXII. annorum cùm eſſet, & Latinis, Græciſque Litteris probè excultus, Compluti nomen Chriſto Domino in Societate dedit anno ſalutis MDL. & maiores diſciplinas poſteà feliciter didicit: & in Hiſpa-

ſpaniâ, Italiâ, atque Inferiore Germaniâ Superioris partes egit; Beatique Patris Franciſci Borgiæ tum Commiſſarij in Hiſpaniâ Generalis, tum Romæ Præpoſiti Generalis adiutor, atque à Secretis fuit. Neapolitanam Prouinciam Vice-Prouincialis adminiſtrauit. Ad prima Antuerpienſis Collegij exordia anno MDLXIII. ex Hiſpaniâ miſſus eſt. Denique in Hiſpaniam reuerſus, poſt adminiſtratum Segobienſe Collegiũ, Toleti anno Domini MDXC. ineunte, ætatis LXII. vitam cum morte commutauit. Tranſtulit è Linguâ Latinâ in Hiſpanam

Martyrologium Romanum, Gregorij XIII. Pont. Max. iuſſu editum.

DOMINICVS LOPEZ, natione Hiſp. edidit

Librum de Sacræ Scripturæ auctoritate. Hiſpali apud Lazarum Ferrerium MDLXXXIX.

DOMINICVS MENGINVS, natione Gallus; ex iis fuit, qui miſſu S. Ignatij, poſtulatu Ferdinandi Romanorum Regis, primi Viẽnam Auſtriæ, ad ponenda ibi Collegij fundamenta anno Chriſti MDLI. venerunt. Is poſteà in Germaniã Superiorem tranſlatus, Sereniſſimis Principibus Guilielmo, eiuſq́ Coniugi Renatæ, Boioariæ Ducibus à ſacris Confeſſionibus fuit, præclaro vtique laboris fructu; vir ad agendum cum proximis felici præditus ingenio. Denique totos XLV. annos variis muneribus perfunctus, multis exercitus difficultatibus, ætate grauis & longa meritorum ſerie ornatus, quieuit in Domino Monachij anno MDXCV. Collegit in vſum Sereniſſimæ Renatæ Duciſſæ Bauariæ, eiuſque mox voluntate edidit in publicam lucem

Enchiridion Chriſtianarum precationum, ex Catholicis Auctoribus, ſtatis horis atque temporibus accommodatum. Ingolſtadij ex Officina Dauidis Sartorij MDLXXXVI. in 8. Illud Andreas Bakes deinde in Germanicum tranſtulit.

DOMITIVS PLATVS, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, Hieronymi Plati noſtri, de quo infrà, & Flaminij S. R. E. Cardinalis germanus frater, ſuperſtes hodiéque octogenario maior in Profeſſorum Romana Domo degit. Edidit Italicè egregium

Tractatum de Paſſione Saluatoris; cum praxi orationis ad ipſam Paſſionem vtiliter meditandam. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCVII. in 4. deinde etiam in 8. Eum ab Fr. Antonio Dulcken Carthuſiano Latinè redditum, vulgauit Coloniæ typis ſuis Bernardus Gualterus MDCX. in 8.

DVACENSE COLLEGIVM, in Prouincia Gallo-Belgica, ad amnem Scarpum, edidit

Narrationem eorum, quæ Duati ad celebrãdam SS. Ignatij, & Franciſci Xauerij Canonizationẽ acta ſunt.

Parentalia Ioanni de Montmorency, Principi Robecano. MDCXXXI.

E

EBORENSIS ACADEMIA, in Luſitaniâ

Libellum Homiliarum in Euangelia per Annum occurrentia, ad formam meditationum ab Henrico Cardinale & Rege, Fundatore ſuo, conſcriptum, à Ludouico Granatenſi Luſitanicè, ab Antonio Senenſi, vtroque Ordinis Prædicatorum, *Latinè* impreſſum; *elegantius tranſtulit*, & typis vulgauit.

EDMVNDVS CAMPIANVS, natione Anglus, patriâ Londinenſis, omnium opinione Martyr Chriſti inclytus, & noſtri ſæculi clariſſimus. Puer cùm eſſet, Humanioribus Litteris imbutus eſt Londini: adoleſcens in Oxonienſi Academiâ grauioribus etiam diſciplinis perpolitus; vbi ex conſuetudine condiſcipulorum infectus, & Hæreticorum perſuaſionibus circumuentus, Diaconum ab impoſtoribus, & peſtiferæ ſectæ Miniſtris ſe ordinari paſſus eſt. Poſteà verò ad expiandum ſcelus à ſe commiſſum, Angliâ egreſſus, in Duacenſi Anglorum Catholicorũ Seminario aliquamdiu commoratus, Sacram Theologiam egregiè didicit, & Magiſtri Lauream accepit. Neque hoc contentus, animum ad Societatem noſtram appulit, vt ſe totum in ſalutem ſuorum ciuium impenderet, & Hæreticos ſuo ipſorum gladio iugularet. Quamobrẽ Romam profectus eſt, atque in Societatem admiſſus anno ſalutis MDLXXIII. Inde in Germaniam amandatus, ibíque rudimentis Religionis poſitis, aliquot annos Pragæ Philoſophicas diſciplinas docendo, & Latinè concionando conſumpſit. Demùm in patriam anno ſalutis MDLXXX. Summi Pontificis Gregorij XIII. iuſſu reuertit: vbi mirum quantum profecerit; quot Hæreticos ad meliorem mentem reuocarit; quot Catholicos vacillãtes in fide confirmarit; quot fortes in aciem pugnamque eduxerit, vitę exemplo, excellenti doctrinâ, ingenij acumine, agendi dexteritate, diſputandi ſubtilitate ac robore. Ex quo magnum Hęreticorum odium incurrit; à quibus omnibus veſtigiis perquiſitus, tandem ex inſidiis captus eſt. Sed tentatus eius animus, cùm neque promiſſis, néque terroribus cederet, neque altercationibus cum Hæreticis ſæpiùs habitis vinci poſſet, neque tormentis dilaniatus, ſe de propoſito Catholicæ Religionis colendæ deduci pateretur, tamquam perduellionis reus ad ſupplicium damnatus eſt. Itaque raptatus, ſuſpẽſus, ſemiuiuus de furcâ deiectus, corde ſpiranti adhuc euulſo, pudendis abſciſſis, in ignem viſceribus coniectis, atque combuſtis, pius ab impiis, ſanctiſſimus vir à nefariis Reginę Eliſabethę Conſiliariis, in patriâ ſua, vniuerſo ſpectante populo, bonis gementibus, Hæreticis gaudentibus, & conſtantiam eius admirãtibus, pro Catholicâ Religione & Summi Pontificis ſuprema poteſtate, immaniſſimè mactatus eſt anno ſalutis MDLXXXI. Calendis Decembris. Martyrium Campiani Gallicè deſcriptum, itemque Latinè à Guilielmo Eſtio Batauo, S. Theologię in Academiâ Duacẽſi Doctore Regio, nouiſſimè verò à Paulo Bombino fuſiùs

 dedu-

deductum circumferuntur. Scripsit Edmundus elegantissimos

Commentarios de Insulâ Hiberniâ, quos suis Chronicis Anglicis posteà inseruit Raphaël Holinsedus. Londini MDLXXXVI. in fol.

Chronologiam Vniuersalem, libr. I. quam Gregorius Martinus carmine laudat.

Tragœdiam, Nectar & Ambrosiam, seu vt eam appellat Paulus Bombinus, in Vita Campiani c. II. *Ambrosianam*; actam coram Imperatore; laudatam ab eodem Martino.

Orationem funebrem, quâ Pragæ Mariam Cardonam Requesentiam, Mariæ Augustæ Cubiculo Præfectam, Latine laudauit.

Orationum, & Epistolarum, lib. I. &

De Imitatione Rhetorices, lib. I. Parisiis MDCX VIII. in 16. & Mediolani MDCXXV. *In his etiam De M. Tullij imitatione* venustè disserit.

Protestationem, quâ Reginam Angliæ Elizabetam, eiusq; Consiliarios metu, ac suspicionibus de se liberat; & Hæresi bellum indicit: cui succenturiauit denique aureum libellum, cui titulus est,

Rationes Decem oblati certaminis in causâ fidei, redditæ Academicis Angliæ; impressũ primùm in Anglia clãdestinis typis; mox Ingolstadij, Herbipoli, Antuerpię, alibi. In hoc perexiguo libello vix credi potest, quàm multa fidei dogmata paucissimis verbis perstringat; quantâ eloquentiâ, ingenij vi, & perspicaciâ, quanto rerũ coaceruatarum numero ac pondere obruat aduersarios.

Scripta Campiani collecta in vnum edidit Robertus Turnerus primùm Ingolstadij apud Willerum MDCII. recentiùs verò cum auctario Syluester Petrasancta, Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXXXI. in 12.

Præter hæc autem edita est à Richardo Gibbono, eiusdem Campiani

Narratio Diuortij Henrici VIII. Regis Angliæ ab Vxore, & ab Ecclesia.

Item ab Henrico Canisio to. I. Antiq. Lect. & à Paulo Bombino cap. VIII. Vitæ ipsius

Epistola vehemens ad Richardum Chenæũ Pseudo-Episcopũ Glocestrẽsẽ. Denique à Dauide Gregorio Cornero, in Prõptuario Catholicæ deuotionis,

Carmen quo Litanias de B. Virgine, breuiter & piè complexus est; cuius meminit etiam Antonius Balinghem, in Calendario B. Virginis die I. Decẽb. Hoc, quia idoneum est fouendæ in Deiparam pietati, nec passim obuium, hîc adscribam.

Sancta Dei Genitrix Virgo Maria Sacra.
O rube, qui medio sospes in igne fuit.
Turris Dauidicæ gloria; mentis apex.
Vellera Gedeonis; flumina Dulcis aquæ.
Fons occluse; Domus aurea; Porta Sion.
Lectule pro thalamis; & Salomonis ebur.
Hortule; Flos Campi; Lilia; Stella maris.
Pulchra carens næuo; Sponsa Colũba Dei.
Sol electe; nitens Luna; ruina stygis.
Palma triumphalis; Pacis oliua; Scala.
Fusa procul Platanus; Deliciumq; Rosæ.
Virtutis speculum; perpetuaq; Cedre.
} *Ora pro nobis*

EDMVNDVS HAIVS, natione Scotus, Balliui Erroliæ filius. Is Nicolao Gaudano à Sum. Pontifice ad Mariam Scotiæ Reginam misso, contemptis periculis dux itineris in Scotiam fuit anno salutis MDLXII. vnde regressus, Romam ad Tirocinium Societatis nostræ concessit: quo vix absoluto, Collegij nostri Claromontani Parisiis, & subinde Mussipontanæ Academiæ primus Rector fuit: Prouinciam Franciæ gubernauit; Congregationi Generali III. Anno Superioris sæculi LXXIII. interfuit; Assistentis demum munere apud P. Claudium Aquauiuã Præpositum Generalem post Paulum Hoffęum functus est; quo in munere decessit è vitâ die IV. Nouembris anno MDXCI. vir valdè religiosus, prudens, atque eruditus. Scripsit contra Hæreticos, maximè Caluinistas, librum cui titulum fecit,

Contrarietates Caluini.

EDVARDVS BVRTONVS, natione Anglus, patriâ Londinensis, pius & sedulus Societatis operarius. Peractis studiis partim in Collegio Anglorum Romæ, partim Vallisoleti in Hispaniâ, ingressus est in Societatem Louanij anno MDCIX. & post varia ministeria accuratè gesta, mortuus est in Vineâ Anglicanâ, circa annum MDCXXIV. Transtulit ex Gallico in Anglicum sermonem

Profligationem Henchæi Ministri Caluinistici, factam per Franciscum Veronium coram excellentissimo Duce de Longauillâ. Duaci MDC. XVI.

EDVARDVS COFFINVS, natione Anglus, patriâ Exoniensis, vir pius & eruditus, & antiquæ simplicitatis; educatus Romæ in Collegio Anglicano ab anno MDLXXXVIII. Societatem ingressus in Angliâ anno MDXCVIII. vbi captus, & in vincula coniectus ab Hæreticis, anno demum MDCIII. pulsus est in exilium. Ergo ad communem populorum patriam Romam euocatus, ad XX. propè annos Confessarij munus in Anglicano Collegio sustinuit. Tandem cùm reuerteretur in Angliam ætate iam grauior, Audomari vitâ functus est anno salutis MDCXXVI. Scripsit Anglicè

Præfationem confutatoriam, præfixam libro posthumo Roberti Personij, contra Guilielmũ Barloum Pseudo-Episcopum Lincolniensem. Audomari MDCXII.

De Cælibatu Sacerdotum, contra Iosephum Hallum Pseudo-Decanum Wigorniensem in Angliâ. Audomari MDCXIX. in 8.

De morte Roberti Cardinalis Bellarmini. Audomari MDCXXIII. in 8.

Transtulit etiam ex Latino in Anglicum

Roberti Card. Bellarmini librum, De Arte bene moriendi. Audomari MDCXXII. in 8.

Marci Antonij de Dominis Archiepiscopi Spalatensis Palinodiam, quâ reditus sui ex Angliâ rationes explicat. Audomari MDCXXIII. in 8.

EDVAR

EDVARDVS DAVSONVS, natione Anglus, patriâ Londinensis, post confecta studia in Societatem in Hispaniâ admissus est anno MDCVI. multis annis in Angliâ laborauit, & carceres ob fidei confessionem sustinuit. Demum Gandaui, contractâ, dum se militibus ægris impendit, Castrensi lue, obiit circa annum MDCXXIII. Scripsit Anglicè

Practicam meditandi methodum. Audomari MDCXIV. in 12.

Transtulit verò ex Hispanico Petri Ribadeneiræ in Anglicum

Vitas multorum Sanctorum. Duaci MDCXV.

EDVARDVS KNOTTVS, vero nomine MATTHIAS WILSONVS, natione Anglus, patriâ Northumber, vir eximiæ doctrinæ, & aptissimæ ad gubernandum mansuetudinis. Diu Romæ in Anglorum Collegio iuuentutem educauit; deinde Anglicanæ Prouinciæ nostræ extra Angliam egit ViceProuincialem: nunc Anglicanæ Prouinciæ Præpositus est. Scripsit doctissimum libellum, qui sub nomine Nicolai Smithei est editus, hâc epigraphe,

Modesta & breuis discussio aliquarum assertionum D. Doctoris Kellisoni, quas in suo de Ecclesiasticâ Hierarchia Tractatu probare conatur; ex Anglico in Latinum à Georgio Wrighto conuersa, & plurimis Doctorum atque adeò Catholicorum Vniuersitatum suffragiis approbata. Impressa est Antuerpiæ in Officina Plantiniana Balthasaris Moreti MDCXXXI. in 12. Eiusdem sunt etiam

Qualificatio Caritatiua Inquisitionis breuis in Discussionem prædictam.

Defensio Nicolai Smithei, aduersus Replicam contra eamdem Discussionem.

Charitas propugnata, contra Doctorem Potterum. Audomari MDCXXXIV. in 4.

Christianitas propugnata, aduersus Replicam ChillingWorthij. Audomari MDCXXXVIII. in 4.

Directio praua, ad eumdem. Londini MDC. XXXVI. in 8.

EDVARDVS SANDIVS, natione Lusitanus, patriâ Olisipponensis, à puero propemodùm in Professorum Domo S. Rochi ad Nostros aggregatus est, & ad senectutem vsque, magnum ingenium, & præclaras animi dotes, in Doctoris, Concionatoris, & Superioris officiis continuò exercuit, magnâ semper omnium, tam domesticorum, quàm ceterorum comprobatione. Oratoriam facultatem in Collegio Conimbricensi feliciter docuit; ac multis, magnisque pro Christo in Lusitaniâ susceptis laboribus, in Orientis Solis Indiam anno Christi MDLXXVIII. nauigauit. Sinicæ Missionis Superior primùm, tum simul etiam Macaënsis Collegij Rector ab Alexandro Valignano Visitatore constitutus, in Regni non semel interiora penetrauit, & quo tenebatur zelo fidei Christianæ propagandæ, multos Gentilium ad veritatem conuertit. Verùm cùm ætas iam illi in senectam inclinaret, & in magnâ temporum varietate Collegium illud per plures annos administrasset, onere leuatus biennio superfuit, donec ibidem tandem vitam sanctissimè actam sanctissimâ quoque morte conclusit anno MDC. Scripsit

Epistolam ad Præpositum Generalem Societatis Iesu, De Sinis, datam Macao anno MDLXXXVIII. Item edidit Macai anno MDLXXXIX. in 4.

Itinerarium quatuor Iaponiensium Principum, qui fidei nostræ Sacramentis imbuti, magno Christianæ Religionis colendæ desiderio incensi, è Iaponiâ soluentes, anno salutis MDLXXXIV. in Lusitaniam appulerunt, & per Hispaniam Romam profecti, Christianorum Regum Iaponiēsium nomine, Pontifici Maximo obedientiam obtulerunt; à quo benignissimè accepti, & liberalissimè remunerati sunt. Inde Italiâ obitâ, in patriā renauigantes, nouo miraculo incolumes omnes peruenerunt, magnâ suorum ciuium admiratione, Christianorum gaudio, & Christi gloriæ amplificatione: & tandem omnium rerum, quas viderant, cognitâ atque reiectâ vanitate, quatuor Iaponienses Principes felicissimè suâ legatione perfuncti, nostram Societatem in patriâ suâ ingressi sunt; quam etiam vnus illorum, multo pòst tempore, sub Xoguno Imperatore, inclyto Martyrio decorauit, Iulianus Nacaura. In suo autem Itinerario Eduardus regiones ac Prouincias recenset, quas peragrarunt; nationum mores describit, quas lustrarunt; triumphos pingit, quibus per Italiam excepti; munera denique refert, quibus à magnis Principibus donati sunt.

EDVARDVS DE SYLVA, natione Lusitanus, sub initia nascentis Societatis in eam cooptatus, gradum obtinuit Coadiutoris ad ministeria domestica. Is anno salutis MDLII. ab S. Francisco Xauerio Goâ destinatus in Iaponiam cum Balthasare Gago & Petro Alcaceua, quàm multas, sui præsertim aduentus initio, difficultates & incommoda pertulit? Quot imbecilli corpusculi vexationes pœnitentiæ nomine subiit? Quantâ verò industriâ, quanto studio fuit Christianæ Religionis amplificandæ? Itaque præter ceteros concionandi, catechizandi, huc illuc discurrendi labores, non Iaponicas modò, verùm etiam Sinenses quæ multò difficiliores cognitu sunt, didicerat litteras; artemque Iaponicæ Linguæ Grammaticam, & copiosa lexica primus ipse cōfecit. Demùm anno MDLXIV. dum in pago Regni Bungensis percelebri (Cauaxirim appellant) incensus rei Christianæ studio, immemor cibi potusque, ad Euangelium dies ac noctes prædicandum incumbit, grauem morbum è summo labore contraxit. Iacuit diebus aliquot humanis omnibus remediis, in magnâ diuinorum solatiorum copiâ, destitutus, macieque penè extremâ confectus; sic prorsus, vt nonnulla quæ ad instaurandas ægroti vires, submissus à

Sociis Bungensibus Ludouicus Almeida attulerat, parum illi, exhaustâ propè iam naturali virtute, prodessent. Et quoniam P. Cosmi Turriani visendi, antequàm migraret è corpore, magno desiderio tenebatur, Tacaxim ad eum navi transuectus est: quem acceptum amantissimè, officiosissimèque tractatum Cosmus frustrà sanare conatus est. Decem superuixit dies; sumpto bis Corpore Domini lætus abiit, præclaro cùm virtutum aliarum, quæ in ipso elucebant, tum vero Christianæ humilitatis, & patientiæ documento relicto. Scripsit

Epistolam de rebus Iaponicis, ad Societatem Iesu Goam, datam Bungo XII. Cal. Octob. MDLV. Exstat inter Epistolas Iaponicas collectas à Maffæio, & Acosta.

Grammaticam & Lexica Linguæ Iaponicæ primus confecit.

EGOLPHVS ALTHEER, natione Germanus, patriâ Sangallensis, edidit Germanicè, tacitò suo nomine

Vitam Serenissimæ Reginæ Magdalenæ Austriacæ, filiæ Ferdinandi I. Imperatoris, Institutricis sacri Parthenonis Halæ ad Oenum, cui adiunxit

Vitas Serenissimarum Reginarum sororum ipsius, Helenæ, & Margaretæ; & obiter nonnulla de *Serenissimis Archiducibus Maria Christierna, & Eleonora, filiabus Serenissimi Caroli Archiducis, sororibus Ferdinandi II. Imperatoris*, quæ in eo Parthenone religiosè vixerunt. Oeniponti in 12. MDCXXV. Obiit Halæ, cùm ibi Rector esset, die XIII. Martij, anno MDCXXXIX.

ELIAS GRAFF, natione Germanus, patriâ Monacensis in Bauariâ, Societatem anno ætatis XVI. ingressus in eâ ad Professionem trium votorum anno MDCXIII. admotus est. Concionator fuit annis aliquot; Superior in variis Residentiis; & Regens in Dilingano Conuictorum Collegio. Profugus ob incursionem Suecorum in eas Germaniæ partes, Salisburgum se recepit, vbi propemodùm sexagenarius per Octobrem anni MDCXXXII. in Domino obdormiuit. Scripsit aduersus Georgium Zeæmannum Hæreticum aliquot Opuscula Germanicè, quibus hi sunt tituli;

Georgius Zeæmannus fera mirabilis. Dilingæ MDCXXVI.

Inurbana valedictio Georgij Zeæmanni Prædicantis. MDCXXVII. in 4.

Echò campanæ Zeæmannicæ, hoc est, Breuis demonstratio Paradoxorum, falsitatum, calumniarum, quæ in Georgij Zeæmanni Prædicantis libro, Campanâ precatoriâ, dicto, continentur. Dilingæ MDCXXVIII. in 4. Item Scripsit

Speculum Militum. Et transtulit in Germanicum

Opuscula quædam B. Francisci Borgiæ.

ELZEARIVS D'ORAISON, natione Gallus Prouincialis, è nobili Comitum Borboniorum prosapiâ oriundus, obitu tamen suo, quàm ortu clarior, vitam pro peste laborantibus Aquensibus anno MDCXXIX. ætatis XLI. Societatis VIII. Mense Decembri posuit. Vertit in Gallicum sermonem

Librum de alterâ vitâ, Martini de Roa.

Duos item *alios quosdam libros* à se translatos reliquit, quorum hactenus argumentum non resciui.

EMANVEL ACOSTA, natione Lusitanus, scripsit

Rerum à Societate Iesu in Oriente gestarum Volumen, vltra priores editiones locupletatum. Dilingæ MDLXXI. & Coloniæ MDLXXIV. in 8. Commentarium hunc in Latinum sermonem Ioannes Petrus Maffeius noster; in Hispanicum Ioannes Iniguez de Lequericâ conuertit. Accesserunt

Epistolarum de rebus Indicis, lib. I. Item

De rebus Iaponicis, lib. V.

EMANVEL ALMEIDA; natione Lusitanus, scripsit

Litteras Annuas ex Aethiopiâ, anni MDCXXVI.

EMANVEL ALVAREZ. natione Lusitanus, patriâ ex Insulâ Maderâ, seu, Materiâ, pridie Nonas Iunij anni salutis MDXLVI. in Nostrorum numerum adscriptus est; qui cum eximiâ vitæ integritate, prudentiâque præstaret, Rectoris Collegiorum Conimbricensis, Eborensis, Olisipponensis, Præpositi etiam Domus Professæ S. Rochi munere functus est. Sed cùm non minus tum ceteris omnibus, tum verò Humanioribus potissimum litteris excelleret (quâ erat humilitate, caritateque præditus) in formandâ ad pietatem iuuentute, & ad Latinam, Græcam, atque Hebraicam Linguam instituendâ, expoliendâque plurimos annos impendit. Demum bonorum operum plenus, in Collegio Eborensi vitam cum morte commutauit die XXX. Decembris, anno salutis MDLXXXII. Scripsit

Libros de Arte Grammaticâ, valdè præclaros, qui doctis viris mirificè probantur; quos & Commentariis copiosè Antonius Vellesius, Lusitanus & ipse, illustrauit.

EMANVEL BARRETVS, natione Lusitanus, collegit

Flosculos de Virtutibus & Vitiis, ex Sacrâ Scripturâ, Doctoribus, & Philosophis, ordine Alphabeti selectos. Nangasachi in Collegio Iaponico Societatis Iesu MDCX. in 4. Obiit Nangasachi anno MDCXX.

EMANVEL CORDERVS, natione Lusitanus, patriâ Auratensis, Pœnitentiarius Apostolicus ad S. Petri; habet in promptu, editurus propediem

De Obligationibus Clericorum, tam secularium, quàm etiam Regularium; de Clerico Beneficiato, de perfecto Curato, eorumq; priuilegiis ac pœnis.

EMANVEL DIAZ; tres omnino hoc nomine viros insignes, & qui scriptis suum nomen signarunt, eodem tempore, eodem penè loco, om-

omnes Lusitanos inuenio, & inter quos haud satis accuratè distinguunt, qui eorũ gesta recensent Vnus eorum Theologus, & Philosophiæ Professor acutissimus, Cocini in India obseruauit Cometas anni MDCXVIII. & scripsit

Tractatum contra eos, qui putant Cometas esse sublunares, & elementares.

Reliqui duo in Sinis diu versati sunt, dictus alter senior; iunior alter, eò quòd prior alter altero in eam Missionem venerit, & ætate præcessit, quamuis multis annis simul eam excoluerint. Et senior quidem anno MDXCVIII. Rector constitutus est Collegij Macaensis, quod erat nobilissimarum duarum Missionum, Sinensis & Iaponensis Seminarium, cùm dudum iam è Lusitaniâ venisset, nec semel fuisset in India Superior. Erat autem vir magnanimus, & omnibus ad gubernandum dotibus instructus; solitus, quo difficiliora incidissent tempora, eò magis in latitudine cordis, Deo fretus, ambulare. Præfuit in Regni illius penetralibus, aliquot annis, Domiciliis nostris Australibus, inter quæ medius vt esset, Nanciani substitit. Verùm ex voluntate Præpositi Generalis anno MDCIX. renauigauit Macaum, & illi rursum Collegio præfuit.

At iunior cùm totos VII. annos Macai Theologiam professus esset, admotis machinis obtinuit annò MDCX. vt in Sinas mitteretur. Cùm autem aliquot post annos, iussu ac nomine Præpositi Prouincialis tam eam Missionem visitasset, & Macaum reuersus, vt eius inspectionis rationes exponeret, iam se a d reditum in Regni interiora accingeret, obortâ repentè in omnes Socios procella, quæ illos Regno eiecit, coactus est Macai toto triennio subsistere, donec anno tandem MDCXX. restitutâ rebus tranquillitate, Nancianum primùm, tum anno insequente Pechinum, futurus eius sedis superior, profectus est. Anno MDCXXII. Emanuel hic iunior erat porrò Pechini; senior verò Nanchini; & alteruter renunciatus est ViceProuincialis Sinarum; vter autem fuerit, haud satis distinctum inuenio. Iunior dum Macai substitit, conscripsit ex voluntate P. Visitatoris, cuius intereà Socius fuit,

Volumen de modo Catechizandi Gentiles.

Edidit præterea Pinicè

Tractatum de Sphæra,

Homilias super Euangelia.

Alteruter, nam neque hoc satis distinctum reperio, scripsit

Annuas Litteras Sinenses, anni MDCXVIII. datas Macai 7. Decembris 1619. Rursum

Annuas indidem, anni MDCXXV.

EMANVEL DE GOES, natione Lusitanus, patriâ ex Oppido Postel, Diœcesis Eborensis, qui oratione, tum solutâ, tum numeris adstrictâ plurimùm valuit, & Facultatem dicendi, ceterasque Humaniores, & Philosophicas Artes permultos annos variis in Collegiis tradidit. Obiit Conimbricæ. Scripsit

In libros Physicorum Aristotelis.

In libros de Cælo, in Meteora, & in Ethica; quæ viuens edidit. Reliquit etiam perfectos

Commentarios in libros de Anima.

De Generatione & Corruptione; quæ post eius mortem edita sunt. Atque hæc eius Opera, *Conimbricensis Cursus* nomine circumferuntur.

EMANVEL PARDVS, natione Hispanus, patriâ Madritensis, Supremæ Inquisitionis Qualificator, & Sacræ Theologiæ Compluti hodieque Professor. Habuit Hispanicè atque edidit

Orationem in Anniuersario Eminentissimi Fr. Francisci Ximenij Cardinalis Archiepiscopi Toletani. Compluti per Antonium Vasquez MDCXLI. in 4.

EMANVEL PIMENTA, natione Lusitanus, patriâ Scalabitanus, quod Oppidum Diœcesis Olisipponensis, vulgò *Santaren* dicitur, Eboræ in Societatem cooptatus est XXX. Aprilis, anno salutis MDLVIII. ætatis XVI. Artem dicendi, ceterasque politiores summâ cum laude docuit. Studiis Nostrorum tùm Eboræ, tum Conimbricæ annis XIV. cum magna nominis celebritate præfuit. Inter præstantissimos huius seculi Poëtas meritò numerandus; sed tantâ animi demissione, vt nullis vnquam precibus adduci potuerit, ad aliquid edendum. Vir fuit plurimis, maximisque virtutibus omnium existimatione commendatissimus; miro in Superiores obsequio; mirâ instituti, & legum nostrarum custodiâ; mirâ in loquendo circumspectione. Denique omnis norma & tamquam speculum virtutis fuit. Concionatoris etiam partes egit, & Cõfessarij totis XVI. annis Eboræ tam assidui, vt in Templo magis habitare, quàm in cubiculo videretur. Demum Calendis Octobris anno salutis MDCIII. Eboræ feliciter obdormiuit in Domino. Reliquit

Poëmata varia, tomis II. collecta, in quibus magnum elucet ingenium, atque stylus elegantissimus diuite fluit vena. Scripsit etiam

Epigrammata de Regibus Lusitaniæ, quæ Antonius Vasconcellius in suâ Regum Lusitaniæ Anacephaleosi edidit.

EMANVEL PINERVS, natione Lusitanus, anno salutis MDXCIV. Goâ in Regnum Mogor vnà cum P. Hieronymo Xauerio profectus, multis ibi annis Christi vineam diligenter, laborioseque excoluit, multa sæpè perpessus incommoda, nec semel capitis discrimen tum ab ipso Rege formidatum, ob damnatas Armeni Apostatæ adulterinas nuptias, quibus legitimæ vxori alteram superinducere contendens, id nolebat à Nostris improbari; tum à prædonibus, qui in domum immissi, escis omnibus virulento semine contaminatis, alto illum lethargo, atque omnes domesticos oppresserunt, dum ædes diriperent. Multos Mahometanos disputando cum

confudiſſet, nec ab illorum fuit inſidiis immunis. Demum cùm anno MDCVII. Rex ad Prætorem Indiæ legationem decreuiſſet, in eius partem venire voluit Pinerum. Itaque longo itinere Goam profectus, relicto in Cambaiâ Legato ob res quoquo modo nouatas; à Prorege ad Legatum remiſſus eſt, cum ſummâ poteſtate de pace, deque bello decernendi. Pace conſtitutâ, cùm Legatus reuocaretur in Regiam, totum legationis onus in Pinerum incubuit; qui Goam anno MDCX. ingreſſus, magnâ pompâ atque apparatu, vt tanti Regis Legatum decuit, ſuâ ipſe paupertate decorus, publicè exceptus eſt. Hactenus mihi de illo compertum eſt. Obiit Goæ die XXIV. Iulij, anno MDCXXXV. Scripſit

Annuas Litteras è Mogore anni MDXCIX.

EMANVEL SA, natione Luſitanus, patriâ Interamnenſis, ex Oppido Villa de Conde, ad Societatem aggregatus eſt Conimbricæ anno ſalutis MDXLV. in ipſo adoleſcentiæ flore, vix XV. annos natus, felici matris omine exceptus, quæ cùm illum Conimbricam, ſtudiorum causâ, mitteret, Vade fili, ait, atque ita ſtudia cole, vt proſpera cuncta de te audiam; maximè illud velim, te ad Apoſtolorum familiam (ſic Noſtros in Luſitania iam tum, hodieque vocant) eſſe aggregatum. Fuit ille valens ingenio, atque apprimè doctus; & in Societate admiſſus ad ſtudia, incertum eſt vtrum plus temporis precationi, an ſtudiorum commentationi tribueret. Tantâ erat in eâ ætatis viriditate maturitas virtutis. A primo Tirocinio per totos L. annos mirabiles in virtute, & in litteris fecit profectus, bonitate naturæ, ingenij magnitudine, animi contentione, aſſiduitate ſtudij. In omni diſciplinarum genere diligentiſſimè verſatus eſt. Ariſtotelicas publicè docuit in Luſitaniâ, ætate tam tener, vt aliqui ſcholam ingreſſi, vt fit, cognoſcendi causâ, quoniam ille, Magiſtrorum more, vltimus venerat, eum ad ſedendum in ſuis ſubſelliis inuitarent. Eaſdem Gandiæ nouâ in Academiâ XVII. natus annos, & priuatim Illuſtriſſimo Franciſco Borgiæ, tunc Gandiæ Duci, poſteà Societatis Præpoſito Generali, ac ſubinde Romæ quoque expoſuit; vbi in primis Romani Collegij initiis anno MDLVII. Vaticinia Oſeæ, & Primam è S. Thomâ Secundæ Theologiæ Partis orſus eſt explicare. Anno proximè inſecuto, ad celebrandam Iacobi Lainij Præpoſiti Generalis creationem, continuatis in diem octauum Diſputationibus Theologicis, in Præſulum ingenti coronâ, nec paucorum Cardinalium, ita ipſe præfuit, vt ſpectatâ eius excellente ſcientiâ, & modeſtiâ ſingulari, magna Societati facta ſit acceſſio ad famam doctrinæ, atque virtutis. Per Autumnum anni MDLIX. vt vires affectas recrearet ſine otio, miſſus eſt ad Hetruriæ Picenique Collegia inſpicienda, & in proprios Societatis conformanda mores: ex quâ peregrinatione reuerſus, ſolemnia vota poſtridie Calendas Nouembris profeſſus, Diuinos Libros diu perrexit interpretari. Multos item annos Conciones habuit in noſtro Templo, magnâ auditorum frequentiâ, magnâ opinione ſanctitatis, cùm quæ diceret, magis ex aſſiduâ cum Deo conſuetudine, quam ex librorum lectione, quos tamen ſtudiosè euoluebat, hauſta viderentur. Eius oratio ita ab omni nuda erat ornamento, vt tamen ſenſu plena pietatis delectaret. Ita erat ſubciſa, inconcinna, inelegans, vt ipſa inimitabili incôcinnitate fieret elegantior. Actio eius tota non ad normam aut præſcriptum Magiſtrorum; ſed eo ipſo delectabilis, quod omni prorſus artificio careret. Denique non ille infans, ſed contra omnem formam eloquentiæ eloquentiſſimus: ita ſeueritatem pietatis, & ſententiarum grauitatem, ſpiritali quâdam hilaritate ſenſim temperans, vt eodem tempore & animos auditorum percelleret, & ſpiritali quodam gaudio exhilararet; inprimis verò altè admodùm ſenſa pietatis imprimeret. Per hæc ille tempora iuſſus eſt cum altero noſtro Petro Parra à Pio V. intereſſe Bibliorum corrigendæ editioni. Româ Mediolanum miſſus ad eius Seminarij iaciendi fundamenta, doctrinâ & concionibus Societatis nomen illuſtrauit. Deinde nonnulla in rerum varietate decennio circiter exacto, Romam repetiit. Ibidem aliquot moratus annos, Lauretum; Laureto rurſus Genuam conceſſit; qua ille in Ciuitate, cùm multi ad eum conſilij causâ concurrerent, tantâ frequentiâ fatigatus, ſtudio colligendi ſeſe, quaſi mortem ſibi præſagiret imminere, Aronam ſeceſſit. Hic quod ſibi vitæ ſuperfuit, luſtrandis pagis, rudibus Chriſtianam doctrinam docendis, Confeſſionibus audiendis inſumpſit. Nihil ſibi peculiare, nullum obſequium, nullum auxilium, in grandi ætate impendi voluit; quæ ad corporis, cubiculive cultum pertinent, omnia per ſe obibat; aliorum vltro delatam operam cum gratiæ ſignificatione recuſabat, quòd manus, pedeſque commodè ſibi obſequentes eſſe diceret. Mandare litteris quædam inſtituerat in Alphabeticum Indicem digeſta, cùm eum duplex oppreſſit Tertiana, quæ quarto menſe in Quartanam conuerſa, quinto demum menſe hominem extinxit. In ipſo morbo, licet graui æſtu febrium conflictaretur, numquam tamen omiſit ſolemnes quotidianaſque preces perſoluere, & Miſſæ Sacrificium offerre, donec Præſidum auctoritate abſtinere iuſſus eſt. Miſſæ Sacrificio prohibitus, incredibile dictu eſt quantopere Diuinæ rei intereſſe cuperet. Quibus etiam votis fruſtratus, vno ſe illo ſolatio ſuſtentabat, quàm poſſet frequentiſſimè Dominici Corporis cibo recreari; quem tamen numquam, niſi ſemel, & tum quidem victus precibus, è lecto ſumpſit. Perſæpè, & magno cum ſenſu voluptatis de obitu ſuo loquebatur, proteſtabaturque ſubinde ſe libenter mori

mori. Omnibus denique munitus Sacramentis, die XXX. Decembris, anno MDXCVI. emigrauit è vitâ, in Domo Probationis Aronensi, Mediolanensis Diœcesis, ætatis suæ LXXV. Eius funus magno concursu Ciuitatis, & piâ quadam reuerentiâ celebratum est. Ferunt obitus sui diem prænunciasse, quòd ei se Beatissima Maria Virgo, & S.P.N. Ignatius visendos obiecissent. Nimirum coniecturis haud obscuris putatur alias sæpè, sed primâ præsertim ætate, cælesti viso, Diuinâ Infantis Iesu, Diuinæque Matris, erga quos fuit affectu semper singulari, præsentiâ specieque recreatus. Ex quo factum est, vt nihil ei promptius esset, quàm aut Diuina cogitare, aut Diuinis de rebus verba facere. Omninò vir fuit inter illustres Nostræ Societatis homines eminens, vt verè primitias spiritus habuisse, atque ab ipso omnium nostrum Parente Ignatio pietatem exsuxisse appareret. Reliquit doctrinæ suæ monumenta

Scholia in IV. Euangelia, breuia quidem, sed erudita, ex selectis Doctorum Sacrorum sententiis collecta, quam verè *Auream Catenulam* possis appellare. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDXCVI. in 4.

Notationes in totam Sacram Scripturam, quibus tum omnes ferè loci difficiles, tum variæ ex Hebræo, Chaldæo, & Græco lectiones mirâ breuitate explicantur: opus concisum quidem, & contractum, sed magnis laboribus atque indefesso studio elaboratum ac perfectum. Antuerpiæ typis iisdem MDXCVIII. in 4. Certè Cornelius à Lapide in Procem. ad Proph. Maior. qu.5. censuit eum vix aliis, quàm doctioribus, & qui ex verbo totam, quasi ex vsu coniectent sententiam, vsui esse posse.

Aphorismos Confessariorum, ex Doctorum sententiis collectos, diligentissimo XL. annorum studio perfectos. Prodierunt sæpè variis locis; mutatis etiam nonnullis auctoritate Magistri Sacri Palatij. Nouissimè iuxta correctum Romanum exemplar, indicatis Doctorum locis, Annotationibusque per Andream Victorellum illustrati & aucti, editi sunt Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXXVII. in 24.

EMANVEL THESAVRVS, natione Italus, patriâ Taurinensis, in Humanioribus Litteris apprimè versatus, diu Artem Oratoriam in Collegio Mediolanensi docuit. Edidit

Elogia XII. Cæsarum cum Epigrammatibus.

Panegyricum inter solemnes inferias Ioannis Antonij Bouij Episcopi Molfettani, Ordinis Carmelitanorum, dictum Neapoli MDCXXIII.

Italicè verò edidit seorsim priùs, deinde vno tomo collectos

Panegyricos Sacros. Item tacito suo nomine

Iusta funebria Philippi III. Regis Hispaniarum.

Narrationem publicæ lætitiæ, qua Natalis Serenissimi Principis Hispaniarum Balthasaris Caroli Dominici, Mediolani celebratus est MDCXXX.

EMANVEL DE VARGAS, natione Hispanus; edidit Hispanicè

Narrationem miraculorum, quæ per Imaginem B. P. Francisci Borgiæ operatus est Deus in Nouo Regno Granatæ, approbata ritè ac legitimè ab Archiepiscopo Vrbis Sanctæ Fidei. Madridij per Andream Parram, & Neapoli Italicè per Vincentium Francum MDCXXIX.

EMANVEL DE VEGA, natione Lusitanus; patriâ Conimbricensis, SS. Theologiæ Doctor, & iamdudum in Vilnensi Lithuaniæ Academiâ Professor, post longam ætatem inde vsque ab anno MDLXXI. in Societate laudabiliter transactam nonagenario maior obiit Romæ die XXVII. Ianuarij, anno MDCXL. Edidit

Assertiones Theologicas de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, contra nostræ tempestatis Sectarios. Vilnæ MDLXXXV. in 4. & Antuerpiæ MDLXXXVI.

De Diuinissimo & tremendo Missæ Sacrificio. Vilnæ MDLXXXVI. in 4.

De Cultu Sacrarum Imaginum, & Inuocatione Sanctorum, contra librum Volani de Idololatria Iesuitarum. Vilnæ.

De Vita & Miraculis Lutheri, Caluini, & Bezæ. Vilnæ.

Theses de Distributione Sacræ Eucharistiæ sub vnâ specie, contra Hussitas. Pragæ.

Facti Samosatiniani Dei oppugnationem, ac æternæ Christi generationis, veræq; Deitatis defensionem, contra Blandratam, & Franciscum Dauidem. Viennæ Austriæ apud Nicolaum Pierium MDXC.

De Principiis fidei. Viennæ.

Habebat sub prælo cùm mortuus est

Quæstiones selectas de Libertate Dei & Hominis: de Prædestinatione: de concordia summorum nostri temporis Theologorum. Romæ MDCXXXIX.

EMANVEL DE VEGA, alter, item Lusitanus, scripsit Lusitanicè

Relationē de Statu Christianitatis in Aethiopiâ ab anno MDCXXIV. *vsque ad* MDCXXVI. *deq; eius reductione ad Ecclesiam Catholicam: & de Regni Tibet, siue, Magni Catayi detectione.* MDCXXVIII. in 4.

& tacito nomine

Vitam Simonis Gomez: &

Vitam P. Vasci Pirez è Soc. Iesu; quæ tamen edita non est.

EMANVEL VEGA, tertius, itemque natione Lusitanus, de cuius pertinaci ad conuertendos Maramomisios Brasiliæ populos caritate mentio fit à Sebastiano Berettario in Vita Iosephi Anchietæ lib. III. Digessit

Catechismum;

Dictionarium;

Grammaticam Linguæ Maramomisiorum.

EMERIVS DE BONIS, natione Italus, patriâ Vastallensis, S.P.N. Ignatio superstite ad nostram se Societatem adiunxit, & plurimos annos concionibus ad populum habendis vtiliter transegit. Addebat nimirum efficacitatem dictioni exi-

eximia Viri virtus, quæ ab interno animi decore foras etiam emicabat. Instituti nostri Zelator fuit, & obseruator exactus; sanctæ paupertatis amator, qui ad concionandum frequens prodibat, multis etiam necessariis rebus destitutus. Vixit ad diem vsque x. Aprilis anni MDXCV. Scripsit Italicè

Librum de Statu Religionis.

De Sanctißimo Sacramento.

De ratione confitendi, & audiendi Sacrificij Missæ.

EMMERAMVS WELSER, natione Germanus, patriâ Stulfeldensis, Diœcesis Salisburgensis, in Societate gradum Coadiutoris Spiritualis obtinuit. Vir magno animorum zelo. In Bohemicam Syluam missiones sæpius instituit, agresti populo excolendo; vbi visendis ægris, afflictis solandis, compeditis animandis vtilem operam posuit, non expers periculorum atque ærumnarum. Tres & eo ampliùs annos podagræ doloribus cruciatus, à sui tamen flagellatione non abstinuit. Effecit vt duceni propè aurei nummi quotannis impendantur emendis, imprimendisque libellis, qui in pueros Catholicos, & in Hæreticos distribui cum fructu queant: ipse verò vel in morbo nō destitit operā huiusmodi libellis conscribendis dare. Obiit Monachij die XVI. Aprilis, anno salutis MDCXVIII. ætatis LIX. Societatis initæ XXXVI. Scripsit varios Tractatulos Germanicè, impressos Monachij, opportunos firmandis Catholicis, Hæreticis reuocandis: Huiusmodi sunt

Index viæ ad Fidem Catholicam.

Stella Matutina.

Penuarium Catholicum.

EMONDVS AVGERIVS, natione Gallus, patriâ Trecensis, ex ephebis vix excesserat, cùm Romæ anno salutis MDL. ad portum appulit Societatis; in qua Litteras Humaniores docuit, Poëta & Orator excellens, ingenio, memoriâ, & iudicio valens. Hic in Galliis multa & miranda patrauit pro fidei Catholicæ defensione. Turnonensis, Tolesani, Lugdunensis Collegiorum Rector fuit, & Prouinciæ Aquitanicæ primus Præpositus Prouincialis. Primarias illius Regni Ciuitates concionibus illustrauit, maximè Lutetiam, Burdigalam, Tolosam, Lugdunum, Diuionem, Dolam in Sequanis, vbi & Collegia Societati constituit. Tolosæ suis concionibus ita cuncta permiscuit, vt sua sponte Vniuersitas duobus de suo numero ad ipsum legatis insignia Doctoralia domum ipsi miserit, quod summum Academiæ decus eius accessurum dicerent inaugurationem. Quæ cùm ille cum grati animi significatione remitteret, causatus haud posse ab homine Societatis inconsulto Generali admitti, beneficij remissionem Academia pro beneficio duxit. Principibus Viris in honore fuit. Carolo IX. & Henrico III. Regibus Galliæ etiam carissimus; atque huic aliquando à Sacris Confessionibus. Lugdunensem Ciuitatem peste corporali, & spiritali propter Hæreses, grauissimè laborantem, semel, iterumque, tum vigilantiâ atque industriâ, tum doctrinâ atque consilio, ab interitu propemodùm vindicauit, appellatus eapropter ab ea publicè, *Pater Patriæ, Conseruator Fidei, Salutis publicæ Restitutor.* Quin & XL. hominum millia ab Hæresi ad Catholicam Fidem vnus ipse reuocasse fertur. Captus ab Hæreticis aliquando, & ad laqueum damnatus, dum ad patibulum duceretur, neci mirabiliter à Deo ereptus est. Capti enim admiratione Emondi eloquentiæ; & commiseratione tacti iuuenis tunc ætate, atque ingenio præstantis, parcendum illi esse Hæretici existimarunt, sperantes ad suas ipsorum partes adduci posse. Denique post multos in Galliâ exantlatos labores, propter intestina, & plusquam ciuilia patriæ bella, in Italiam profectus, Nouocomi mortuus est die XIII. Calendas Iulij anno MDXCI. ab initâ Societate XLI. Eius animam pia femina mox ab obitu videre sibi visa est à circumsistentibus Angelis in cęlum deduci, pulcherrimo puellorum Sodalitio, quale olim ipse instituerat in Galliâ, celebrem pompā prosequente. Fuit ætate suâ tam celebris Orator, vt à nullo penè Scriptorum sine elogio memoretur. Florimundus Remondus De Orig. Hæres. l. 5. c. 2. præstantissimum appellat omniū, quos vnquam Francia habuit, Diuini verbi præconem, Philosophum & Theologum doctissimum simul & eloquentissimum. Ludouicus Richeomus in Præfat. lib. de Animæ immortalitate, Torrentem eloquentiæ Gallicanæ, Doctorem & Confessorem Ecclesiæ. Theophilus Raynaudus De Martyr. per pestem p. 3. c. 4. n. 12. Christianorum sui temporis Oratorum facilè Principem in Galliâ. Scripsit Emondus

Catechismum magnum & paruum, Gallicè, Græcè, & Latinè, ad confutandos Caluinistarum errores valdè vtilem, atque eruditum, quem plurimi legentes, vel in fide Catholicâ confirmati, vel ab Hæresibus liberati sunt: quemque locis SS. Patrum integrè notatis Franciscus Antonius noster illustrauit. Editus primùm est Gallicè Lugduni MDLXIII. mox Latinè, ac Græcè Lutetiæ apud Sebast. Niuellium MDLXIX. quâ vnâ in Vrbe ad duodequadraginta millia exemplaria octennio fuisse distracta narrauit Typographus. Scripsit & Gallicè Augerius

De Sacramentis, nempe, *De Baptismo, & Confirmatione; De Eucharistiâ, & Sacrificio Missæ*; vbi etiam, *De verâ & reali ac corporali præsentiâ Christi in Sanctißimo Altaris Sacramento: De Sacramento Pœnitentiæ, & Extremâ Vnctione.* Parisiis apud Petrum Huillerium MDLXVII. in 8.

De Matrimonio. Parisiis apud Gabrielem Bonum MDLXXII. in 8.

Militarem institutionem, qui, *Pædagogus armorum*, inscribitur. Parisiis apud Sebastianum Niuellium MDLXVIII.

Thesau-

Thesaurum precum pro vniuscuiusq; statu. Burdigalæ apud Simonem Milangium MDLXXVIII.

Epistolam contra Petrum Viretum, pro Societate Iesu.

De audiendâ cum fructu Missâ.

Consolatoriam ad peste infectos.

Metanœologiam, hoc est, *Apologiam pro Archicongregationibus Pœnitentium*, cui nomen suum in calce Dedicationis adscripsit. Parisiis apud Iametum Mettayerum MDLXXXIV. in 4. Vertit Gallicè ex Italico

Saccharum Spirituale, ad abstergendam, siue tollendam amaritudinem calamitatum, quæ suo illo tempore vigebant. Item

Libellum de Imitatione Christi. Edidit denique etiam

Martialis Epigrammata à se expurgata. Antuerpiæ apud Christophorum Plantinum MDLXVIII. in 8.

ENGELBERTVS D'HOLLANDERVS, natione Belga, patriâ Gandensis, disciplinarum omnium quæ in Societate traduntur, insigniter gnarus, mirabili eloquentiâ, & memoriâ propemodùm suprà exemplum. Gandaui florentissimè Rhetoricam docuit. Quinque annis inter Hollandos Fidei propugnator delituit, venali, pro Dei causâ, in pulchram mortem animâ. Corpus suum habuit inclementer: somnum non rarò in tabulâ, vel pauimento captauit; cibi, potusque perparcus, sæpè etiam extra ordinem nullius. Oblatum Professionis votorum gradum detrectauit, quòd diceret summam votorum suorum esse in vltimis consistere: itaque Coadiutoribus spiritualibus adscriptus est, nouo & raro, sed imitabili exemplo. Horam mortis præsensisse visus est; cui cessit Ingolstadij die XXX. Augusti, anno reparatæ salutis MDCXXVI. ætatis suæ XLI. ab Societatis ingressu XXI. Scripsit

Varia, tum metro, tum prosa: Dramata quoque multa exhibuit. Item

Vitam Henrici Cæsaris, & Cunegundis Augustæ, qui admirabili castitatis exemplo, virgines in coniugio permansêre. Parabat etiam

De Antiquitatibus Gordunis, Volumen; sed illud mors intercepit.

ENGELBERTVS EVVICH, natione Belga, patriâ Cliuius, nuper piè defunctus, edidit præscripto nomine Theologi Cliuensis,

Antonini Dianæ Resolutionum Moralium Compendium: Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXXXVII. in 24.

ERASMVS MAROTTA, natione Siculus, patriâ Randazzensis, vir moribus placidissimis. Venit ad Societatem ætate prouectior, & in Curiâ Romanâ iamdiu versatus, artis Musicæ peritissimus. Edidit, pergitque ad pietatem promouendam edere

Cantus pios Musicis modulis expressos.

ERTMANNVS TOLGSDORF, natione Prutenus, trium in Societate votorum Professus, non immeritò ab Liuoniæ Episcopo Ottone Schenking, Liuoniæ Pater & Apostolus appellatus. Nimirum receptâ de Mosco eâ Prouinciâ à Stephano Poloniæ Rege, missi in eam sunt ab Episcopo Varmiensi Martino Cramero Sacerdotes aliqui, vt obrutam ab annis L. Fidem Catholicam instaurarent. Inter eos erat Ertmannus Gutstadiensis Canonicus, salutis animarum sitientissimus, qui Volmariensem Parœciam sortitò nactus, eam mirificè excoluit; & linguam gentis breui assecutus, aptissimos in eam rem libros conscripsit. Deinde cùm exturbatam Rigâ Societatem Hæretici, quamuis vrgente Sigismundo Rege, recipere nullo modo vellent, tempori seruiendum tantisper esse visum est Regi, vt bona saltem possent Hæreticis eripi, quæ Sacerdoti cuipiam sæculari intereà commendarentur. Delectus ad id Ertmannus est, quem indole modestissimum haud ægrè admiserunt Hæretici, rati nihil illum suis rebus incommodaturum. Adiit ergò Monasterij, quod tenebamus, possessionem; Templum adornauit; conciones, & Ecclesiasticos ritus restituit; cantum Gregorianum cum aliquot pueris, quos instruxit, resumpsit, matutinas preces, vespertinasque decantans: Hymnos Ecclesiæ, & Antiphonas, cùm nullus esset qui calleret, nec essent ad manum libri, vnde promi possent, ipse è memoriâ descriptos distinxit in libros, quibus hodieque S. Iacobi Ecclesia, atque inde mutuata vniuersa Liuonia vtitur. Tandem dum anno MDXCI. recepta Rigæ Societas est, ipse vnà cum Monasterio se quoque ipsum Societati contradidit. Cracouiam missus Tirocinium ibi posuit incredibili animi submissione. Mox remissus Rigam, totus in hominum salutem incubuit. Vendensem Diœcesim cum Episcopo lustrauit; quam cùm vidisset opportunis operariis destitutam, adolescentes è Prussiâ euocauit, emendicatis subsidiis educauit, instruxit, Ecclesiis præfecit. Potior eius occupatio in Missionibus fuit, eò laboriosior, quò duriora inciderunt tempora, quæ Suecorum armis, XIV. & ampliùs annos Liuoniam vexarunt. Pagi passim incolis nudati; nulla hospitia; nulla solatia afflictæ vel ætatis, vel valetudinis; vndique hostium, vndique latronum pericula: nec rarò amnes rapidi diuinâ magis ope, quàm humanâ tranandi. Anno MDCIII. cùm passim iacerent in viis, lue, pædoreque consumpti mortales, ipse, quo ardebat zelo, illis quaquà valuit ope præsto fuit. Hinc rusticanæ plebeculæ tam carus fuit, vt ipsam eius memoriam vbique venerarentur, nec aliter eum, quàm honestissimis suâ linguâ nomenclationibus, Senem, Dominum, Liuoniæ Patrem, & Episcopum vocitaret. Magnus in eo viguit religiosæ paupertatis amor. Nocturnis horis haud aliâ, quàm tædæ pineæ luce, ad Canonicas preces legendas vtebatur, quamuis oculi senio caligarent. Nulla conditura ciborum famem prouocabat: escas sæpè

ſæpè, iterum iterumque recoctas, eaſque admodùm parabiles, ad totius vnius hebdomadæ alimentum adhibebat. Poſtremis XVI. vitæ annis, quos Vendæ duxit, ſenio confectus & morbis, ſolis pulmentis edentulus victitauit; nec de feruore tamen, aut conſueto labore quidquam detraxit. Reſidentiæ illius labores ſolus ferè ſuſtinuit. Ipſe feſtis diebus horas antelucanas confitentibus dabat; inde concionabatur ad Germanos; tum ſupplicationes, atque alia Parochi munia expediebat; & ſacris operatus dicebat ad Lothauos; quidquid erat temopris reliquum, denuò expiandis conſcientiis tribuebat. A prandio Catechiſmo imbuebat pueros & rudes; ſecundum quem Veſperas decantabat; &, ſi opus, infirmis ſacra myſteria impendebat. Vnus his omnibus Ertmannus, id virium & ætatis, ſufficiebat, cum admiratione multorum. Tandem in grauiſſimis doloribus, ſalutiferum Ieſu nomen ſæpius appellans, piè defunctus eſt Vendæ die IV. Octobris, anno ſalutis MDCXX. ætatis LXX. religionis XXIX. Scripſit Linguâ Liuonicâ, ſeu, Lothauica

Catechiſmos; *Nomenclatores*; *Conciones.*

Hymnos, & Antiphonas Eccleſiæ, in librorum inopiâ, ex ſuâ memoriâ diſtinxit, quibus hodieque Liuonia vtitur.

EDVARDVS HOCK, natione Belga, patriâ Namurcenſis, Societati adſcriptus anno MDCVIII. ætatis XXII. Philoſophiam Duaci per quinquennium docuit, docetque modo ibidem Sacras Litteras quintum iam annum. Edidit

Methodum benè vtendi ſuffragiis quæ ſingulis menſibus in Sodalitate diſtribuuntur. Duaci typis Viduæ Telu anno MDCXXXIX. in 8.

EVERARDVS MERCVRIANVS, natione Belga, patriâ à quâ nomen traxit Mercurianus, pago Ducatus Luxemburgenſis, in Diœceſi Leodienſi. Parentes habuit tenues quidem illos fortunis, ſed honeſtos, & minimè obſcuros; à quibus Leodium primùm, tum etiam Louanium ad ſtudia litterarum miſſus eſt. Philoſophię Lauream ibi obtinuit anno MDXLIV. Leodium à ſtudiis regreſſus, cùm poſſet Canonicatum adire, maluit Paganam adminiſtrare Parœciam Voiti, in eâ Diœceſi. Verùm cùm illi minus ex voto ſuccederet ea functio, ſubiit illum P. Petri Fabri, & Franciſci Stradæ, quos Louanij cognorat, recordatio, & illos imitandi cupido: quo animo contendit illicò Pariſios. Ibi à Paulo Achille noſtro ſanctis meditationibus exercitus, cùm per eas plurimùm profeciſſet, ſuis in Belgio rebus antè compoſitis, Lutetiamque reuerſus, Natali Deiparæ Die, anno MDXLVIII. Societati ſe dedit. In eâ breui non vulgarem in hominum pertractandis ac iuuandis ingeniis apud omnes adeptus eſt laudem, vt primo ſtatim anno nonnullos Societati per exercitia mẽtis lucratus ſit. Hæſit Pariſiis ſua retractans ſtudia Euerardus ad annum vſque MDLI. cuius exitu, cùm per anguſtias rei domeſticæ, ac bellicos tumultus Pariſienſis eſſet minuenda familia, Romam cum aliis miſſus eſt. Exceptus ab Ignatio perbenignè, factuſque Domus Profeſſorum Romanæ VicePræpoſitus, anno labente Collegij Peruſini primus conſtitutus eſt Rector. Hîc ad annum vſque MDLVII. inter proſpera atque aduerſa commoratus, cùm tentari cœpiſſet valetudine aduersâ, in Belgium proficiſci iuſſus eſt, vt res eius Prouinciæ componeret, Commiſſarij appellatione; quæ anno vertente in Prouincialis illi nomen, dignitatemque tranſiuit. Auxit eam Prouinciam Collegiis, ita vt anno MDLXIV. in duas fuerit diuidenda, quarum alteram Rheni nomine inſignitam Antonio Vinckio ceſſit. Anno inſequente Aſſiſtens deſignatus eſt nouo Præpoſito Generali B. Franciſco Borgiæ: quo auctore cùm Collegia Galliæ inſpexiſſet, Romam reuerſus, eidem magno conſenſu in munere ſuffectus eſt die XXIII. Aprilis, anno MDLXXIII. & Societatem IV. ipſe Præpoſitus Generalis ab S. Patriarcha Ignatio, magnâ prudentiæ atque integritatis laude adminiſtrauit, vſque ad Calendas Auguſti MDLXXX. quo die vitâ functus eſt, cùm ſibi mortem pridie prædixiſſet. Fuit enimuerò Euerardus inſigni ſanctitate & ſapientia vir, qui omnium ſibi voluntates eximiâ ſubmiſſione & modeſtiâ adiungebat. Paupertatis amator & cultor tantus, vt aliquando lacrymari propterea viſus ſit, quòd nouum iuberetur amictum induere. Pedes ſemper obibat Prouinciam, quam adminiſtrabat, & ad tenuiſſima diuerſoria declinabat. Exuerat omnem planè amorem erga carnem & ſanguinem; & rogatus à fratre germano per litteras, vt, quando ad ſupremum iam aſcenderat Societatis Magiſtratum, ſuæ tenuitatis, ſuorumque meminiſſet ad opem porrigendam, reſponderit ſibi non factam eâ dignitate commodorũ acceſſionem, nec facultatibus ſe excedere vllum ex imæ ſortis in Societate Coadiutoribus. Vt Deum amabat impensè, eique per frequentem, longamque, vt res ferebant, orationem inhærebat, ita ipſius gloriam cum ſalute mortalium cõiunctam ſtudioſè quærebat. Alexandrum Valignanum deſtinauit in Orientem, vt ibi Societatem, remque Chriſtianam proferret. Rodulphum Aquauiuam, fruſtra obnitentibus plurimis, non ſine claro Diuinæ approbationis indicio, miſit Indias, vbi obtinenda per ſanguinem palma ipſum exſpectabat. Edmundum Campianum cum Roberto Perſonio primos ire iuſſit in Angliam. Staniſlao Varſeuitio, & Antonio Poſſeuino Poloniam, aliis Tranſiluaniam decreuit. Ad Maronitas expediuit Ioannem Brunum, & Ioannem Baptiſtam Elianum: & Maronitis in Vrbe Seminarium, Anglis Collegium procurauit. Ipſe monita Societati in publicum vſum perutilia concinnauit, & optimos Concionatores ad pulpita formauit. Scripſit

Epiſto-

Epistolam ad Superiores Societatis, continentem monita ad rectam gubernationem; quę inter Epistolas Præpositorũ Generalium v. ordine legitur.

EYSTETTENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Superioris Germaniæ, ad Almonem Fluuium Franconiæ, edidit

Templum Honoris, Illustrissimo & Reuerendissimo Principi Ioanni Christophoro Episcopo Eystettensi, ipso die III. Cal. Sept. anno MDCXX. dedicationis Templi ab ipso Societati Iesu cõditi, erectum. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXX. in 4. Liber est eruditus, in quo sapientia, pietas, splendor, magnificentia, & singularia denique eorum emolumenta declarantur, qui Templa vel à fundamentis excitarunt, vel sacris muneribus dotarunt, vel quoquo alio modo decorarunt.

Spem publicam Aichstettensium, siue, *Marquardum II. Episcopum inauguratum*. Typis iisdem MDCXXXVIII. in 4.

F

FABIANVS QVADRANTINVS, natione Prutenus, domo Stargardus, natus Hæreticis parentibus, atque in Hæresi educatus, primas in patriâ litteras hausit. Inde iam maturior Braunsbergam profectus, Nostrorum operâ ad Fidem conuersus est, cuius suę conuersionis causas typis in lucem dedit. Postmodùm Romæ in Germanorum Collegio Philosophiam & Theologiam emensus, & gratiâ magni illius Stanislai Cardinalis Hosij vsus, in Societatem ingressus est; in quâ laudabiliter complures annos, tum aliis officiis, tum habendis ad populum concionibus perfunctus est, Posnaniæ, Cracouiæ, Braunsbergæ. Professus est Posnaniæ eã Theologiæ partem, quæ Controuersas cum Hæreticis fidei quæstiones pertractat. Annæ Austriacæ Reginæ Poloniæ fuit à sacris Confessionibus, & ab aulicis Concionibus: cuius obitu liber Braunsbergam se recepit, ibique vir humilis, & suauissimis moribus carus omnibus viuere desiit die VI. Martij, anno Christi Seruatoris MDCV. ætatis LVI. Religiosæ vitæ XIX. Scripsit priusquàm in Societatem veniret

Palinodias, siue, *Reuocationes VII*. cùm ex Lutherano factus esset Catholicus, recitatas Braunsbergæ in Collegio Societatis Iesu; quæ additâ Epistolâ Stanislai Cardinalis Hosij prodierunt Coloniæ typis Materni Cholini MDLXXI. Sed exstant prætereà inter Opera eiusdem Cardinalis Hosij. In Societate verò existens edidit

Speculum pietatis, continens *Vitam & obitum Serenissimæ Annæ Austriacæ, Poloniæ, Sueciæq. Reginæ, Sigismundi III. Regis coniugis*, quæ anno salutis MDXCVIII. IV. Idus Februarij obiit Braunsbergæ typis Georgij Schonfels MDCV. in 4.

FABIVS AMBROSIVS SPINVLA, natione Italus, patriâ Genuensis, è nobilissimâ Spinularum gente, vir omni doctrinæ ac probitatis laude conspicuus. Philosophiam Romæ, & Litteras Diuinas explicuit, Seminarium ibidem, ac subinde Genuense Collegium rexit. Edidit

Orationem, quam in Parasceue anno MDCXXVI. ad Vrbanum VIII. Pontificem Maximum habuit in Sacello Vaticano. Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXVI. Edidit prætereà Italicè

Vitam P. Caroli Spinulæ Soc. Iesu combusti propter sanctam Fidem in Iaponiâ. Romæ typis iisdem MDCXXVIII. in 8. Eã Hermannus Hugo noster Latinè reddidit. Ad hæc,

Orationem Genuæ habitam anno MDCXXXVIII. *De Vnione*, quam inscripsit, *Coronam Regiam*. Genuæ per Petrum Ioannem Calenzanum. in 4.

FABRICIVS PALLAVICINVS, natione Italus, patriâ Genuensis, ætatis anno XVI. Societati se dedit, Christi verò MDLXXI. studiorum cursum feliciter emensus. Romæ Græcas Litteras & Mathematicas; Florentiæ in Hetruria, & Posnaniæ in Poloniâ, Romæ iterum Philosophiam professus est. Rexit Cracouiæ Domum Probationis, seu Tironum, & in Galliâ Collegium Aueníonense. Pòst Inspector Subalpinorum Collegiorum, solis æstu, atque itineris laboribus morbo contracto, Genuæ decessit die VII. Septembris, anno seculari MDC. Vir vel paupertatis, vel indifferentiæ, vel perfectionis religiosæ studio eximius. Scripsit primus, vt putatur, anno MDLXXXIII.

De Perfectione Religiosâ è SS. Patribus: quo libro in Prouinciâ Poloniâ passim omnes vti solent. Scripsit etiam librum

De Cambiis Mercatorum, eius rei peritissimus: dumque edere parat, obiit in Domino: quem dum à pluribus expeti Superiores animaduertunt, P. Iulio Nigronio recognoscendum, Scholiisque illustrandum dederant; quid autem illo sit factum, hactenus incompertum mihi est.

FAMIANVS STRADA, natione Italus, patriâ Romanus; artis Rhetoricæ per annos quindecim publicus Romæ Magister, Orator, Historicus, Poëta totâ Europa percelebris. Hæc & complura alia Leo Allatius in Apibus Barber. ex suo & aliorum sensu: nam de meo, dum viuit, nil addam. Scripsit atque edidit Romæ,

Prolusionũ Academicarũ libros tres octies recusos.

Quo de opere, vt vnum ex multis doctorum hominum testimoniis subiiciam. Ioan. Baptista Saccus, Senatus Mediolanensis à secretis, librorumque pro Regiis censor, Anesio Præsidi scribens. *Redit*, inquit, *ad te, Vir Illustrissime, Strada tuus. Quæris quid de ipso sentiam? Vir hic sublimi admodùm ingenio est, & excelso, quodq. de Angelo Politiano disertissimi olim homines tradidere, versatili & ad omnia facto: iudicio acri & perpolito: doctrinâ variâ & admirabili: eloquentiâ rarâ, imò singulari, certè supra modum huius æui: prudentiâ & rerum cognitione tantâ, vt humanarum actionum & casuum nihil prorsus eum fugere videatur.* Pro-

Proteus est, nouasq; subinde formas inuenit, in quas se vertat. Illud vero palmarium ei esse duco; quòd vbique scriptorum suorum ioca simul & seria miscet; & cùm lepidus sit ac festiuus iocosusque ad effusos vsque risus prouocandos nihil tamen interim ei deperit de pietate, modestia grauitate vel decoro: adeò vt omne ferat punctum, &c. Præterea

Orationes tres de Passione Dom. ab eo habitas *in Sacello Pontificio coram Clemente VIII. & Paulo V.* bis Romæ impressas. Item

Orationem in nouendiali funere Gregorij XV. quã dixit *in Basilica Vatic. coram Colleg. Cardinalium,* Romæ editam.

Oratiunculam quâ Vrbanum VIII. Collegium Romanum inuisentem excepit, impressam Vilnæ.

Orationes alias & poëmata tacito nomine in lucem edita. Postremò

De bello Belgico Decadem primam, impressam primùm Romæ an. MDCXXXIII. deinde intra annos octo, Latinâ quidem editione sexies recusam. Præter alias linguas, in quas translata est.

De hac historia, omissis honorificis aliorũ iudiciis, sic Belgæ sentiunt. Erycius Puteanus omnium eruditorum ore, quos vnus ipse complectitur, scribens in ep. ad Siluestrum Petrasanctam: *Magnus,* inquit, *ille, & verè heroicus Historiarum scriptor, ille famâ noster Famianus Strada, res Belgicas Latinâ styli maiestate complexus, turbatæ Europæ causas, initia, progressus tam accuratè exposuit, vt suum non suo æuo, ornare visus sit, nostrum antiquo. Habent suum Romani Salustium, Liuium, Tacitum, nos Stradam, qui vt Belgas describeret, Romanus esse debuit, ingenio, iudicio, eloquio instructissimus. Libera, plena, & elegans vbique narratio est, aurum est: ciuiles autem sententiæ, velut gemmæ interlucent, tam aptè collocatæ, vt sine tumore emineant, sine affectione exurgant. Aequalitas interim summa est, grauitas moderata, subtilitas facilis, veritas incorrupta. Religioni quantum tribuendum sit, condita hic pietas obseruauit, ab ipso directa Numine, cuius potissimùm habenda erat ratio, ne à vera belli causa argumentum abiret.* Addo huic Aubertum Myræum Dec. Antuerp. V.C. qui sic epist. suam orditur, Antuerpiæ ad eumdem scriptam. *Alterum æuo nostro Tacitum, & quod caput est, Belgio nostro datum, merito hic nobis gratulamur: atque ita quidẽ censent non solùm Belgæ, qui pro Rege suo fortiter stant, sed & Bataui, in quos arma stringimus,* &c. Et verò Batauos ita sentire, vide quid de iis referat Iac. Vuyntius, è Belgio Romã ad amicum scribens. *Volo tamen,* inquit, *mentem iudiciumq; hostium exponere. Cùm nuper fœderatorum Ordinum exercitus in vicinia nostra consisteret, D. Vicecomes Alostanus cum supremo præside concilij bellici, secretario Principis Auriaci, aliisq; proceribus, de Stradæ historia sermonem habuit, quam illi à se diligenter lectam, summis laudibus, vtpote nitidam, succinctam, dilucidam, & maximè veram, extollebant, quæ in eo genere alias omnes historias antecelleret. Idem mihi in castris illis versanti asseruit Præfectus prætorio Princ. Auriaci, atque adeò apud militares omnes & ciuiles magistratus pretium & fidem singularem eam habere.* Sed instar omnium accipe suffragium longè maximum, Regis inquam Poloniæ ac Sueciæ Vladislai IV. qui cùm delatam ad se Fam. Historiam perlegisset datis ad Mutium Vitellescum Præp. Generalem litteris. *Armorum,* inquit, *motus in Belgio singulari cultoq; stylo ad sinceræ veritatis historiam expositi à P. Famiano Strada tanto omnium ordinum plausu excepti sunt, vt homines profectò non desinant aut hosce annales admirari, aut eorum continuationem ardenter exposcere. Nos qui eos singulari voluptate legimus, & admirati sumus; nec minùs quàm alij idem exoptamus, haud nescij quantum & circumspectio in homine tantæ existimationis, & virtus fugiendæ publicæ laudis, eum ab hac continuatione remoratura sit; idcircò nostris hisce litteris P. Vestram compellauimus, cupientes ab ea operam adhiberi, vt is non omittat quæ supersunt in lucem edere ad huius sæculi gloriam, ad Societatis decus, & scriptoris, ad famam* &c.

In quam sententiam idem Rex, eodem tempore, ad Famianum ipsum scribere à Maiestate sua alienum non putauit.

Eiusdem Belgicæ historiæ Dec. II. expectatur in dies, præter alia prælo idonea, quæ inprimis sunt:

De Insignibus vulgò Impresas l. I.

De artificio contexendæ orationis l. 4.

De affectibus oratoriè concitandis l. I.

De moribus ad Oratoriam l. I.

Epitaphiorũ à se compositorum l. I. & alia quædã.

FELIX FELICIVS, natione Italus, patriâ Montopolitanus, Sabinus; Edidit

Onomasticum Romanum, hoc est, *Dictionarium Italico-Latinum.* Romæ apud Corbellettum MDCXXVIII. in 8.

FELICIANVS DE FIGVEROA, natione Hispanus, patriâ Xerecensis, vir Latinè, Græcè, Hebraicè doctus, Sacrarum Litterarum Hispali Professor; edidit cùm Rector esset Vbedani Collegij à se habitam

Orationem in funere Comitis de Ricla. Parat nunc alia maiora luci publicæ.

FERDINANDVS AGVILERA, natione Chilensis in Americâ Meridionali, egregius Concionator; habet sub prælo

Concionum aliquot Volumina.

FERDINANDVS ALBERVS, natione Germanus, patriâ Tirolensis, adolescens annos natus XVII. in Societatem ingressus est, ad omnia summa natus, factusque, vt posterior ætas palam fecit; fuit enim Rector non semel; bis Austriæ, semel Germaniæ Superioris Prouincialis; Visitator ad Rhenum; Assistens pro Germaniâ penes Claudium Aquauiuam Præpositum Generalem, qui moriens eum post se designauit Vicarium Generalem. Cùm autem Claudio Mutius Vitellescus esset subrogatus, missus in Austriam Alberus Prouincialis, lustratâ penè Prouinciâ, Homonę in extremâ Hungariâ, quã Poloniam attingit ad montes Carpathios diem clausit

clausit extremum XXX. Octobris, anno salutis MDCXVII. ætatis LXIX. & ab initâ Societate LII. Fuit vir comis in loquendo, maturus in moribus, grauis in consilio, in omnibus vitæ actionibus ita circumspectus, vt nihil deprehenderes quod offenderet. Peculiari pietate & cultu prosequebatur S. Matthiam Apostolum, cuius se præsens in difficillimis rebus auxilium dicebat expertum. Edidit adscripto post Dedicationem nomine suo translatam à se Germanicè olim cùm adolescens esset,

Vitam S. Ignatij Loiolæ Fundatoris Societatis Iesu, à Petro Ribadeneirâ conscriptam. Ingolstadij typis Sartorij MDXC. in 4.

Summarium Constitutionum, & Regulas Communes Societatis Iesu, vertit ipse idem Germanicè, edíditque suo nomine prætermisso.

FERDINANDVS BASTIDA, natione Hispanus, patriâ Pincianus, Salmanticæ adolescentulus XVII. tantùm annorum ingressus, Societati se addixit, & ad Religionis normam formatus, bonarum litterarum disciplinis pectus impleuit. Posteà Romam profectus, multa virtutis, ingenij, industriæ, atque eruditionis suæ argumenta præbuit, cùm aliis in rebus, tum maximè in disputationibus coram Clemente VIII. & Paulo V. Summis Pontificibus, habitis. Rediit in Hispaniam, & in Collegio Pinciano S. Ambrosij Theologiam quæ ratione Philosophatur, cum laude professus est, ac Diuum Thomam Aquinatem interpretatus. Scripsit Hispanicè, & Italicè librum, quem inscribit

Antidotum contra considerationes Fr. Pauli Veneti.

FERDINANDVS DE CAPVA, natione Italus, patriâ Neapolitanus, prænobili familiâ natus, & in Societatem anno MDXCIX. ingressus, Philosophiam & Theologiam docuit, atque inter conspicuos litteris & virtute in Neapolitana Prouincia viros fuit. Collegium, & Professorum Domum Neapoli gubernauit; ibique naturæ concessit die IV. Nouembris anno MDCXXXVIII. Edidit

Concionem Italicam, quam Neapoli die IV. *Octobris, anno salutis* MDCXX. *habuit, in Beatificatione S. Teresiæ, Carmelitarum Excalceatorum Fundatricis.*

FERDINANDVS DE CASTRO PALAO, natione Hispanus, patriâ Legionensis, in Societatem se penè puer, annos XV. natus recepit, die VIII. Februarij, anno MDXCVIII. in eaque confectis Philosophiæ, ac Theologiæ studiis, Vallisoleti Philosophiam, Compostellæ Moralem Theologiam, magnâ eruditionis famâ, docuit. Sanctæ Inquisitionis Qualificator, seu, Censor fuit, & Consultor. Rexit Collegium Compostellanum, & Methymnense, in quo non ita pridem anno MDCXXXIII. naturæ concessit. Edidit

Operis Moralis de Virtutibus & Vitiis, tom. III. quorum

I. continet *Tractatus De Conscientiâ. De Peccatis. De Legibus. De Fide; Spe; Caritate.* Lugduni apud Claudium Landry MDCXXXI.

II. *De Oratione, & Horis Canonicis. De Adoratione, & Sacrificio. De Obseruatione Festorum. De Decimis, & Immunitate Ecclesiasticâ. De Beneficiis. De Iuramento. De Voto; & de Statu Religioso; & de Vitiis Religioni oppositis.* Lugduni apud Claudium du Four MDCXXXV. in fol.

III. *De Sacramentis. De Censuris, & Irregularitate. De Bullâ Cruciatæ, & Iubilæi.* Lugduni per Claudium du Four MDCXXXVIII. in fol.

Tomum IV. qui continebat Tractatus *De Iustitiâ, & Iure, Prudentiâ, Fortitudine, & Temperantiâ*, magna ex parte absoluerat.

Edidit etiam Hispanicè

Manuale Sacrarum Meditationum.

FERDINANDVS CRENDELIVS, natione Germanus, Vir Græcis, Latinísque Litteris, & omnis antiquitatis disciplinâ excultus quàm accuratissimè, Iacobi Gretseri fidelissimus & indefessus studiorum socius & adiutor. Sed qui alieno iudicio peritissimus, suo valdè imperitus sibi videbatur: quod autem scire credebatur, beneficij loco ducebat, si quis vellet condiscere. Votorum formulam animo volutabat assiduè, cuius ex verbis Diuino se conspectu indignissimum ita cogitabat, vt nihil vel iniuriarum, vel contumeliarum putaret sibi à quoquam posse contingere, quod animo non ferret æquissimo. Cuius rei perpetua meditatio tam singularem ipsius animo, sensibusque indiderat moderationem, vt nonnemo studiosè contemplatus optimi Patris omnem in dicendo, agendoque rationem, pronunciaret; vix se incidisse in tam compositæ modestiæ Iesuitam. Quod Religiosi hominis eximium decus, quantum fuerat integrâ eius valetudine, clariùs eâdem pessimè affectâ deprehendi potuit; cùm resciri non potuit quibus remediis, quibúsue obsoniis recreari se potiùs agnosceret. Inualescentis Hydropis summâ vi cùm occuparentur iam præcordia, & infestis in aquis periculosè natarent, cruciatuum immanis facta est accessio ab vndecim dierum ardentissimâ stranguriâ; quibus totis diebus lotij nulla stilla flueret: per quam dolorum carnificinam, vir animi summâ disciplinâ temperati, nec voce, nec cultu cruciatus vllam significationem edidit. In quo Religiosæ patientiæ ac tranquillitatis clarissimo triumpho, cum Sociis breuissimè, at multo cum sensu, mutuam commendasset caritatem, animam exhalauit Ingolstadij die XXX. Maij, anno MDCXIV. ætatis LVIII. aditæ Societatis XXXIX. Vertit ex Italico in Latinum

Descriptionem floris Granadillæ, seu, *Granatulæ, plantæ Indicæ, quæ illic Passio Christi passim dicitur*: cui *Additamenta* inspersit, & *Scholiola ad marginem*, & adiecit de suo *Latina quædam Epigrammata*. Exstant tom. III. De Cruce, Iacobi Gretseri, ad finem, in Horto S. Crucis, Parte IV.

FERDINANDVS GVERREIRO, natione Lusitanus, patriâ Almodouarensis. Obiit Olisipone die XXVIII. Septembris, anno MDCXVII. Scripsit suâ Linguâ

Indiarum Orientis Solis annalem Historiam, annorum MDC. & trium sequentium, lib. IV. quorum I. continet *res Iaponicas*; II. *Sinicas & Molucas*. III. *Indicas*. IV. *Aethiopicas, Brasilicas, & Guinæas*. Item

Narrationem alteram Annorum MDCVI. & MDCVIII. lib. IV. quorum I. continet *Iaponica & Sinica*. II. *res Prouinciæ Meridianæ*. III. *res Prouinciæ Septentrionis*. IV. *Guinæam & Brasiliam* complectitur.

FERDINANDVS GVYON, natione Gallus, gente Burgundo-Sequanus, domo Dolanus, transtulit Gallicè conscriptam à Ferdinando Melzo

Vitam Mariæ Victoriæ, Fundatricis Ordinis Sanctimonialium Genuensium B. Virginis Annunciatæ. Item collectos à Io: Hieron. Baiolio

Annales Sodalitatum B. Virginis Mariæ.

FERDINANDVS IAEN, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, vir à doctrina & sanctitate commendatissimus, quem Patres animam benedictam vocabant, Compluti cùm vir iam tum esset quadragenario maior, & Theologicâ Laureâ Doctorali ornatus, ad Societatem nostram animum conuertit, in eamque admissus est die XXVII. Iunij, anno à Partu Virginis MDLIX. In Hispaniâ ac Romæ, & Viennæ in Austriâ Theologiam Scholasticam explicuit. Deinde Patauino Collegio Superintendens; Maceratensi Rector præfuit. Postremò in S. Petri Basilicâ multum laborum Confessionibus audiendis exhausit, vnde 15. Cal. Maij, anno MDLXVII. in cælestem patriam commigrauit. Scripsit

Quæstionem Quodlibeticam de Concordiâ Genealogiæ Christi Domini, secundum Matthæum & Lucam.

FERDINANDVS DE MENDOZA, natione Hispanus, Excellentissimo Comiti Lemensium, Proregi Neapolitano à Confessionibus; deinde Duce Lermæo adnitente renunciatus à Clemēte VIII. Pont. Max. Archiepiscopus Cuscensis in Peruuio; quo in munere omnes optimi Antistitis numeros expleuit; ipse ad populum conciones frequens, ad Clerum lectiones de moribus habere quotidie; ipse visitare suos atque examinare; in pauperes adeò profusus esse, vt ex locuplete censu nihil omnino superfuerit morienti. Monialibus Arequipa ob terræmotum profugis Cusci domum, templum, &c, dum vixit, ad vitæ vsus necessaria suppeditauit. Studio salutis hominum effecit, vt ternos in Episcopatus, quamuis cùm decremento suorum prouentuum, diuideretur. Denique plenus bonorum operum migrau it ad Dominum. Scripsit Hispanicè, consultus à Comite Prorege

Tractatus Morales, Vnum de Gratiis, quas possit Prorex conferre, & quid pretij pro illis accipere.

Alterum, de Officiis quæ vendi possint; quæ non possint.

Tertium de Extractionibus frumenti, quantæ fieri possint, & cuius commodo. Neapoli apud Tarquinium Longum MDCII. in 4.

FERDINANDVS DE MENDOZA, alter, natione item Hispanus, patriâ Pincianus, Philosophiam Fregenalij, & Hispali, Theologiam tum Moralem, tum Scholasticam Astigi, Cordubæ, Hispali, ac demum Madriti in nouâ à Philippo IV. Rege Catholico institutâ Academiâ docuit. Maturat prælò

Opus de Iudiciis, & Iudicibus.

Fundamenta Iuris, & Morum, pluribus tomis distincta.

Principia & Fundamenta Theologica doctrinæ Scholasticæ.

Prologomenωv in Sacram Doctrinam, tom. I. Et Hispanicè

Apologiam pro Societate Iesu.

FERDINANDVS MONTEGNANA, natione Germanus, gente Styrus, patriâ Cilleensis, in Societatem anno MDCXVII. ætatis XVIII. venit; in eâ Humaniores diu Litteras, & Eloquentiam Nostros adolescentes docuit; nunc Moralem Theologiam Passauij profitetur. Edidit

Orationem funebrem in Exequiis Ferdinandi II. Cæsaris, dictam Labaci die XXIII. Martij MDCXXXVII. Græcij typis Widmanstadij.

FERDINANDVS QVIRINVS DE SALAZAR, natione Hispanus, patriâ Conchensis, ingressus est in Societatem admodum imbecillæ ætatis, in eâque ad omnem doctrinæ ac virtutis laudem cōtendit. Sacram Scripturam complures annos Murciæ & Compluti est interpretatus. Sanctæ Inquisitioni fuit à Censuris; Regi Catholico Philippo à Concionibus; Excellentissimo Comiti Oliuario, qui primum gratiæ locum apud eumdem Regem obtinet, à Confessionibus. Designatus est à Rege Episcopus primùm Malacitanus, posteà Archiepiscopus Ciarquensis, quæ est opulenta in Regno Peruano Ecclesia; quas ipse dignitates constanter ex Instituto suo adhuc repudiauit. Verùm defugere non potuit locum Senatoris in Supremæ Inquisitionis Tribunali, quem ab Emin. Card. Zapata Supremo Inquisitore pro imperio admittere compulsus est, anno MDCXXXI. Edidit

Expositionem in Prouerbia Salomonis, tom. II.

Defensionem pro Immaculatâ Deiparæ Virginis Conceptione. Opus planè eruditum, & omnibus numeris absolutum. Coloniæ recusa typis Ioannis Kinckij MDCXXI. & XXII. in fol. Exspectamus ab eodem calamo propediem

In Cantica Canticorum Expositionem. Hispanicè edidit

Praxim frequentandi Sacram Communionem. Madridij per Ludouicum Sanchez MDCXXII. in 8.

Fernandvs Rebellvs, natione Lusitanus, patriâ ex Oppido Prato, Diœcesis Lamecensis; in Domo Professorum Olisipponensi se Christo in Societate sacrauit, die xx. Maij, anno salutis MDLXII. ætatis xv. Aristotelicas disciplinas professus est; Theologicas in Academiâ Eborensi permultos annos feliciter explicauit; eiusdemque Academiæ Cancellarius, & Portuensis Collegij Rector fuit. Vir & omnium virtutum genere, & doctrinæ laude præstans. Tantâ fuit ingenij mansuetudine, vt cùm sæpè inter argumentandum, vti fit, asperioribus verbis perstringeretur, nihil vnquam responderit licentiùs, nullam irati aut quiritabundi animi dederit significationem; quo effectum est, vt inter externos Academicos Iobi appellationem & laudem sortitus sit. Adeò fuit omnibus in rebus moderatus ac temperans, vt vix exstiterit, qui in eius actionibus vel minimam peccati labem deprehenderit. Communi bono nihil habuit prius, aut optatius, cui suâ scriptione seruire voluit. Obiit Eboræ die xx. Nouembris, anno MDCVIII. Scripsit

Opus de Obligationibus Iustitiæ, Religionis, & Caritatis; cuius prima solùm pars, quæ est *de Iustitiâ*, prodiit. Lugduni per Horatium Cardon MDC. VIII. in fol.

Fidelis Daniel, natione Italus, patriâ Veronensis, post Artem dicendi, & Philosophiam non semel traditam Mediolani, Concionibus habendis vitam traduxit. Obiit demum Mediolani die XXVIII. Martij, anno salutis MDCXVI. Habuit Italicè

Orationem, quâ B. Carolum Borromæum in anniuersario die felicis eius transitus laudauit, quam Brixiensis Typographus euulgauit.

Edidit ipse Italicè

De Diuinâ Prouidentiâ, lib. III. Mediolani apud Ioãnem Baptistam Bidellum MDCXV. in 4.

Fixense, seu Flexiense Collegivm, quod in natali suâ domo Henricus IV. Galliarum Rex Christianissimus erexit in Prouinciâ Franciâ, & moriens deposito Cordis sui ornauit: Edidit

Pompam Regiam, siue, *Ludouici XIII. Christianissimi Francorum Regis processum*, vario Carmine, Latino, Græco, Hebraico. Flexiæ apud Iacobum Rezè MDCXIV. in 8.

Flandro-belgica Provincia, expressit atque edidit

Imaginem primi seculi Societatis Iesu. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXL. in fol.

Florentivs Vaillant, natione Belga, patriâ Bethuniensis, natus anno MDXCI. Societatem Tornaci ingressus est MDCIX. & in eâ hodieque viuit. Edidit Gallicè

Præcepta Spiritualia, de perfectâ Orationis, Sacramentorum, atque Operum bonorum exercitatione. MDCXXVII.

Franciscvs Adornvs, natione Italus, patriâ Genuensis, ex Ordine Patricio in eâ Republicâ; à primâ adolescentiâ Societatem adamauit, in eamque viuo adhuc S. P. N. Ignatio admissus in Lusitaniâ est, atque omnibus ibi disciplinis feliciter eruditus. Erat enim in Francisco magna ingenij vis, rara memoria, prudentia singularis. Itaque Romam euocatus, in Theologiâ docendâ specimen ingenij dedit: & concionibus ad populum habendis, Christiani Oratoris partes diu inter primos eius Artis sustinuit. Domos, & Collegia, & ipsam Longobardiæ Prouinciam gubernauit, excellentis prudentiæ ac modestiæ temperamento. Eminebat in eo cum dignitate corporis, & nobilitate generis, humanissima grauitas recondita rerum Ecclesiasticarum scientia, modus tractandi spiritualis. Quibus Dei donis, multis Ecclesiæ Antistitibus, atque inprimis S. Carolo Cardinali Borromæo erat carissimus. Hic eum sibi delegit à Confessionibus, & in rebus spiritualibus à Consiliis; fuit illi comes in peregrinationibus; institutor, ac penè magister in exercitiis pietatis; in laboribus denique adiutor & socius. Postremò tam familiaris, vt etiam in cælum ab eo accersitus esse credatur. Sic enim scribit hâc de re Carolus à Basilicâ Petri Episcopus Nouariensis, *Præsensit Franciscus obitum suum, quemadmodum vel de suggestu ipse publicè testatus est. Narrabat Caroli effigiem pulcherrimam ei per quietem obiectam; admiranti, percunctantiq; quid sibi vellet tanta pulchritudo, illum respondisse, Bene mecum agitur: Tu quoque breui accerséris. Verum ille visum reddidit; neque multò post exspectatam Genuæ mortem obiit.* Hæc ille. Nimirum cùm fractus esset Missionum laboribus, Genuam se receperat; vbi egit corpore sic tenuato, vt vix animum foueret, quo subueniret hominibus, vel cælestia meditaretur. Quàm tenax fuerit virtutis parendi, gemino exemplo constabit. Alterum est, quod consultus cum reliquis Professis per litteras à Præposito Generali Iacobo Lainio anno MDLXI. censeret ne Pauli IV. Pont. Max. mandatum de triennali Generalatu in Societate instituendo ratum etiamnum esse post Pontificis obitum; plerisque ratum negantibus, ipse valere censuit; eamque ob rem, & maximè ob specimen Obedientiæ, quam singularem Pontifici profitemur, edicenda comitia ad edicendum Generalem; cum eo tamen, vt antequã iretur in suffragia, cum summâ verecundiâ, & animi in vtramque partem æquabilitate, peteretur ab eo, qui tum Ecclesiæ Sanctæ præesset, Societatis vt Instituta redintegraret, ex eisque perpetuus Præpositus crearetur. Alterum exhibuit documentum in extremo; cùm enim durante tractu, & lentitudine mortis, ad reuocandos semianimo sẽsus sorbitiũcula porrigeretur, defectisque iam viribus non sentiret; simul Infirmarius insusurrauit ad aurem, ita iussum à P. Rectore, sustulit semimortuum caput, haustoque poculo, pòst paulò tenuem spiritum efflauit, die XIII. Ianuarij, anno MDLXXXVI. ætatis LVI.

Afflatus honor fronti, ſuauiſque diffuſus ori color, vt ſanctæ domicilium animæ, eius lætitiam egredientis ſenſiſſe exiſtimares. Et aſpectabatur eius forma pulchrior humanâ, inſatiabilibus oculis, & vbertim ibant intereà lacrymæ, nec oſculis parcebatur. Scripſit Franciſcus

Tractatum de Cambiis. Item

Monitionem eruditiſſimam *ad Vbertum Folietam* Hiſtoriæ Genuenſium Scriptorem *De ratione illuſtrandæ Ligurum Hiſtoriæ.*

Item rogatu S.Caroli

De Eccleſiaſtica Diſciplina, lib.II. Denique luculentam

Epiſtolam de Taurinenſi peregrinatione S.Caroli ad Sindonem Domini Noſtri viſendam, cuius ipſe peditis pedes Socius fuit;in quâ,quo modo ac tempore Sacra Sindon peruenit ad Sabaudiæ Principes explicatur. Ea Latinè conuerſa ab Antonio Guarnenio Canonico Bergomate, typis edita eſt Auguſtæ Taurinorum, operâ Philiberti Pingonij, qui eâdem de re ſcripſit. Occaſio autem eius Epiſtolæ ſcribendæ fuit Gregorius XIII.Pont.Max.qui minùs probare viſus eſt eam pedeſtrem peregrinationem in S. Carolo. Sed cùm ex eâ Epiſtolâ ſibi inſinuatâ cognouiſſet idem à magnis quoque Principibus factitatum, mutatâ ſententiâ, religioſum Caroli factum ratum habuit.

Edidit prætereà Franciſcus alienas quaſdam lucubrationes, bono communi, nimirum,

Opuſcula ſpiritualia Fuluij Androtij noſtri.

Concionum Angeli Caſtilionei Carmelitæ, Auunculi ſui, tom. III. à ſe recognitos, Italicè ſcriptos.

FRANCISCVS AGVADVS, natione Hiſpanus, patriâ ex Oppido Torrejon,non procul Madrito, Societatem complexus eſt Compluti, Philoſophiæ iam tum Laureâ decoratus. Vir eſt magnâ prudentiâ, & rerum Diuinarum intelligentiâ præditus. Multos annos fuit Magiſter Nouitiorum; deinde Rector Collegij Complutenſis: mox Toletanæ Prouinciæ Præpoſitus Prouincialis; demum Domus Profeſſæ Madritenſis Præpoſitus. Edidit Hiſpanicè præclarum opus

*De perfecto Religioſo.*Madridij MDCXXIX. in fol. Alterum *De Sapiente Chriſtiano.* Item

De Sanctiſsimo Sacramento;Item

Exhortationes Spirituales Exſpectamus propediem. Scripſit ad hæc

Epiſtolam ad Superiores Prouinciæ Toletanæ, De Vita & morte P.Ioannis Gondini Soc. Ieſu, qui obiit die II. Iulij MDCXXXI.

FRANCISCVS AGVILLONIVS, natione Belga, patriâ Bruxellenſis, Philoſophiam in Academiâ Duacenſi plures annos, Antuerpiæ Theologiam docuit, atque alias alibi facultates. Rector fuit Antuerpiæ. Mathematica inter Noſtros ſtudia primus in Belgicas Prouincias inuexit, Mathematicarum ipſe Artium in paucis eruditiſſimus, Eruditione inſuper variâ, linguarum peritiâ, iudicij acrimoniâ, prudentiæ præſtantiâ, aliiſque naturæ & virtutum dotibus Societati perutilis, externis fuit admirabilis. Mira ſemper in eo eluxit patientia, & animi magnitudo: nam & Noſtris lue contactis aliquando cum præſente periculo præſto fuit;& catharros atque aſthmata iam inde ab adoleſcentiâ perpeſſus, noluit tamen vnquam ſibi valetudinem per preces à Deo obtineri, eam Diuino nutui permittendam ratus: adeoque ſæpè ſupplicabat, vt dolores ſibi potiùs nouis doloribus cumularet, quàm vel tantillum de ſuâ in ſe probando voluntate mutaret.Ergo in extremâ vitâ has voces identidem repetebat, fiat voluntas Dei, in eâ conquieſco; ad Dei nutum me penitùs fingere volo. Cumque acutiſſimis cruciatibus torqueretur,Habeo, aiebat, cruces, quas ſæpè optaui, atque à Deo poſtulaui.Tandem Sacramentis munitus, placidiſſimè animam exhalauit Antuerpiæ XX. Martij, anno MDCXVII. ætatis L. Religionis XXXI. Scripſit

Opticorum lib. VI. *Philoſophicis iuxta, ac Mathematicis vtiles.* Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCXIII. in fol.

Catoptrica, & Dioptrica, quæ moliebatur, intercepit eius obitus.

FRANCISCVS ALBERTINVS, natione Italus, patriâ Catanzarienſis, Philoſophiæ, ac Theologiæ Neapoli multos annos Profeſſor; vir impensè pius, ac feruens,& tam propenſo ad ſtudium orandi animo, vt priùs etiam quàm veniret ad Societatem, depoſuerit Abbatiam, quâ fruebatur, ſeceſſeritque in Suburbanum S. Leonardi Templum ad Ciuitatem ſuam, vt liberaliùs, ſecretiùſque ageret cum Deo. Obiit diem ſuum Neapoli XV. Iunij, anno MDCXIX.Edidit

Corollariorum Theologicorum ex Principiis Philoſophicis deductorum tom.II.quorũ I. cõtinet *Corollaria deducta ex præcipuis Principiis cõplexis*,quæ ferè pertinent ad Primam, & ad Tertiam Partem Summæ S.Thomæ, Neapoli apud Tarquinium Longum MDCVI.& correctiùs auctiùſque Lugduni per Horatium Cardon MDCX. in fol.

II. continet *Corollaria, ſeu, Quæſtiones Theologicas, de Trinitate, Incarnatione Verbi, & de Euchariſtiâ,ex Principiis Philoſophicis incomplexis,ſeu, Prædicamentis Subſtantiæ, Quantitatis, Vbi, Adaliquid.* Lugduni per Cardon MDCXVI. in fol.

*Apparatum Angelicum, cum Diurnali aureo Angeli Tutelaris.*Coloniæ MDCXXV.Opus poſthumum. Scripſit etiam Italicè

Tractatum pium, de Sancto Angelo Cuſtode. Romæ apud Guilielmum Facciottum MDCXII. in 16.Et tacito ſuo nomine

Concionem Italicam à ſe habitam in iuſtis funebribus P.Petri Antonij Spinelli Soc.Ieſu: &

*Panegyricum ſuper triplici teſſerâ S. Franciſci de Paula, Humilitate, Pœnitentiâ, & Caritate.*Neapoli per Tarquinium Longum MDCXVII. in 4.

FRANCISCVS ALLIAN, natione Gallus,gente

Del-

Delphinas, Criſtenſis, ingreſſus in Societatem anno MDCXXV. ætatis XXII. è Latino Gallicè reddidit

Indiculum Sanctorum Lugdunenſium, à Theophilo Raynaudo noſtro confectum.

FRANCISCVS ALPHONSVS, natione Hiſpanus, patriâ Malpartidenſis ex agro Placentino, Theologiæ in Complutenſi Collegio Profeſſor, habet ſub prælo

Philoſophiam vniuerſam explicatam tomis aliquot.

FRANCISCVS AMARALIVS, natione Luſitanus, patriâ Oliſiponenſis, Philoſophiæ ac Theologiæ in Oliſiponenſi Collegio Profeſſor: habet in promptu

Concionum Tomos II. alterum de Tempore; alterum de Feſtis.

FRANCISCVS AMICVS, natione Italus, patriâ Conſentinus, S. Theologiæ Doctor, & multis annis in Italiâ Aquilæ & Neapoli, in Germaniâ Græcij Styriæ Profeſſor; nunc Præfectus & Moderator Studiorum in Collegio noſtro Viennenſi; Societatem ingreſſus eſt anno MDXCVI. ætatis XVIII. Vir moribus candidiſſimis, & priſcâ ſimplicitate, Euangelicâ prudentiâ temperatâ. Edidit

Curſus Theologici, iuxta Scholaſticam huius temporis Societatis Ieſu methodum, tom. I. *De Deo Vno & Trino.* Viennæ Auſtriæ apud Gaſparum ab Rath MDCXXX. in fol.

Tom. II. *De naturâ Angelorum, eorumq; proprietatibus.* Antuerpiæ typis Belleri MDCXXXVII. in fol. Reliquos VI. tomos exſpectamus.

FRANCISCVS ANNATVS, natione Gallus, patriâ Ruthenenſis, ingreſſus eſt in Societatem anno MDCVII. natus annos XVII. In eâ Philoſophiã, ac Theologiam Scholaſticam multos annos profeſſus eſt. Scripſit alieno nomine

Exercitationem Scholaſticam contra nouam rationem tuendi Phyſicam Prædeterminationem, aduerſus Gibium quemdam. Et Gallicè

Librum Controuerſiarum, cui titulus, *Miniſtri pupilli*, contra Miniſtrum quemdam, occaſione Collationis Annoneenſis.

FRANCISCVS ANTONIVS, natione Luſitanus, patriâ Oliſiponenſis, XXIII. annos natus, Iuris Ciuilis ſcientiâ inſtructus (quam duobus annis in Academiâ Conimbricenſi profeſſus fuerat) atque aliis etiam ingenuis Artibus expolitus, in Societatem ſe tradidit anno ſalutis MDLVIII. Exinde nauigauit in Sardiniam exitu anni ſequentis, vt Saſſaritani Collegij, quod primum in eo Regno Societas habuit, vnà cum Balthaſare Pina iaceret fundamenta; quo in munere, atque in excolendo rudi illo, ſentibuſque obſito agro præclarè ſe geſſit, & per multas difficultates atque ærumnas, in frigore & fame, corruptos Inſulæ mores correxit. Romæ præfuit Nouitiis. Edmundo Campiano fuit à Confeſſionibus, vti & in Superiore Germaniâ B. Staniſlao Koſtkæ, quem conſilio, & litteris ad Societatem iuuit. Plurimos ibi annos vtilem operam collocauit, in Catholicâ fide conſeruandâ, tuendâque. Namque Maria Auguſta, ſanctiſſima femina, noſtræque Societatis amantiſſima, eo à Conſiliis, & à Concionibus totos XXXVI. annos familiariter vſa eſt; à quâ deinde ad Catholicum Regẽ Philippum germanum fratrem miſſus in Hiſpaniam rediit; & ipſi deinceps Mariæ (quæ etiam in Hiſpaniam venerat) vſque ad obitum ſuum obſequium præſtitit. Demum Madriti ſe recepit in Tirocinium, vt, quemadmodum aiebat, inter Chiſti Tirones moreretur, vbi ea geſſit, quæ virtutis documento omnem poterant ætatem ornare. Obiit die XV. Februarij, anno ſalutis MDCX. ætatis LXXV. ex quibus LIII. Societati dederat. Illuſtrauit

Catechiſmum Emondi Augerij, notatis integrè locis Sanctorum Patrum, quos ille citat, prorſus appoſitè ad refellendos Caluiniſtarum errores. Scripſit etiam Hiſpanicè

Monita pro militibus, & gente bellicâ, lib. II. Madridij per P. Madrigal MDXC. in 16.

De Sacroſanctæ Miſſæ Sacrificio. Ibidem MDXCVI. in 4.

Conuertit præterea ex Latino in Hiſpanicum ſermonem

Sixti Papæ Sententias XXX.

Dorothei, Nili, Iſaiæ Abbatum libros ad ſpiritualia documenta.

FRANCISCVS ANTONIVS DE ANGELIS, natione Italus, patriâ Surrentinus; quæ Regni Neapolitani Ciuitas eſt. Hic, cùm anno MDCIV. ex Indiâ penetraſſet in Æthiopiam, ſanctimoniâ vitæ, & morum præſertim puritate, ſinceriſſimâque humilitate habitus eſt ab Abaſſinis, quorum ſaluti per continuos ſudores, noctes dieſque, totos annos XVIII. magnâ cum laude ſe impendit, non minus nomine, quàm ipsâ re Angelus; eumque haud aliter, quàm Sancti Patris nomine compellabant. Ab Zelachriſto Principe, Imperatoris Seguedi fratre tanti ſemper factus eſt, vt propter raram animi ſubmiſſionem, ſingulareſque virtutes, quas in ipſo obſeruabat, inductus ſit ad abiurandos Eutychetis errores, quibus erat immerſus; & quoties erat ad bellicam expeditionem profecturus, nõ priùs in hoſtem educeret, quàm aperto capite reuerenter eſſet Patris manum exoſculatus. Obiit Colellæ, qui Vicus Æthiopiæ eſt, anno MDCXXIII. Cineres eius tertio poſt anno collecti, ligneæ tumbæ aureo panno inſtratæ impoſiti, ad nouam Ædem tranſlati ſunt, poſtridie feſti B. Franciſci Borgiæ, hoc eſt, poſtridie Cal. Octob. comitante Zelachriſto, plurimiſque Proceribus, qui eo ſenſu & lacrymis parentarunt optimo Patri, ac ſi recenter obiiſſet, collatis etiam nummorum ſubſidiis ad templi exædificationem, vt decentiore tumulo ſacra viri oſſa recondi poſſent. Venerat ille in Æthiopiam anno MDCV. inter primos, qui longo poſtliminio eam

penè desertam repetierunt, animarum zelo flagrantissimus, paratissimusque labores quoslibet exhaurire: idque pòst etiam tantâ iucunditate, & promptitudine animi præstitit, vt vulgò, *Facatâ*, hoc est, Pater iucundus appellaretur. Vertit complures libros in Linguam Agaënsem, quę inter Æthiopicas celebris est; nominatim verò

Commentarios Ioannis Maldonati in Euangelium Matthæi; & in Euangelium Lucæ.

FRANCISCVS ARIAS, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, vir iam maturâ ætate sese ad nostram Societatem adiunxit, Philosophiæ ac Theologiæ studiis excultus. In Collegio nostro Triguerensi Theologiam de Moribus quatuor annos non sine laude professus est; cuius Collegij, & Gaditani item habenas rexit. Fuit vir cùm variâ eruditione, tum vitæ integritate admirandus, & inter viros non huius solùm ætatis, sed venerandæ etiam antiquitatis, opinione sanctitatis, quâ floruit, numerandus. Religiosæ paupertatis tam amans fuit, vt eius verum spiritum videretur esse assecutus. Vestes, præsertim internas, attritas semper, & laceras, suisque resartas manibus gestabat. Obedientiæ tenax, Maiorum placita tuebatur apud alios egregiè. Salutis proximorum cupidus, eorum præcipuè, qui tenuioris essent fortunæ, & ope magis destituti: hinc frequens itare ad Nosocomia, ad carceres, ad ergastula mancipiorum, ad Mauriscorum conciliabula; omnes pro gradu quemque suo ad virtutem hortari; Confessionibus illorum operam dare, nihil locorum, hominumque pædore commoueri. In plateis obuios non rarò Æthiopes sacrâ doctrinâ informabat; famulos, qui ventitantium ad Nostros Dominorum equos pro foribus tenebant, instruebat. In his vir summæ doctrinæ, & existimationis omni ætate libentissimè versatus est: quibus tandem alteram curam adiunxit, eamque difficillimam, vt nimirum prohiberet bellica puerorum simulacra, quibus, ludi specie, multa grauiaque vulnera sibi inuicem imponebant; quibusque tollendis nulla dum valuerat Magistratus auctoritas. Sæpè se ille medium inter cuneos illorum iniecit, furorem repressit, agmina dissipauit. Sui contemptor egregius, laudes suas, & quidquid ad sui commendationem spectaret, numquam audire sustinuit. Mortificationem, cuius fuit apprimè studiosus, moribus magis, quàm verbis docuit, verè speculum pœnitentiæ, & seuerus sui corporis castigator. Orationi plures diu noctuque solitus horas impendere, non semel in eâ visus est à terrâ sublimis. Omnis eius sermo de Deo erat, deque rebus Diuinis, & tantâ dexteritate hùc omnes aliorum sermones conuertebat, vt nullus illi hoc in genere par fuerit, nihilque præter Deum videretur spirare. Cùm per hæc officia indefessus Christi operarius, pro eius gloriâ, XLIV. annos strenuè in Societate nostrâ laborasset, feliciter Hispali obdormiuit in Domino, die XXIII. Maij, anno salutis MDCV. ætatis LXXII. non sine magnâ opinione sanctitatis, concurrentibus ad eius funus populis, & multis lacrymis eius memoriam prosequentibus, deque eius vestibus certatim aliquid auferre conantibus. Cadaueri Viri Principes, atque Ecclesiastici, volentes lubentes succollarunt: quod loculo peculiari inclusum, ac plumbeâ inscriptum laminâ ad notitiam posterorum, loco ceteris altiore compositum est. Scripsit maternâ linguâ, singulari ingenio, eximiâ religione, ac prudentiâ, tractatus III. in quibus vtilissima præcepta tradit,

De Profectu Spirituali.

De vera diffidentiâ sui ipsius.

De Mortificatione sui. Atque hi quidem à Ioanne Busæo in Latinum conuersi prodierunt Coloniæ per Arnoldum Mylium Birckmannum MDCIII. in 12. Item Scripsit

De Præsentiâ Dei; &

De SS. Confessionis & Eucharistiæ Sacramentis frequenter atque vtiliter percipiendis: qui etiam Latinè prodiit Coloniæ apud Petrum à Brachel MDCVII, in 12.

De Oratione mentali.

De Imitatione B. Mariæ Virginis; &

De Rosario eiusdem; in quibus diuinas eius virtutes piè admodùm, deuoteque explicat, & omnibus imitandas proponit.

De fœditate, & grauitate peccati.

De Imitatione Christi, tom. III. quos Tiberius Putignanus Italicos fecit, & Romæ edidit. Sed & ceteri quoque tractatus iam magno Ecclesiæ bono trans Pyrenæos variis linguis leguntur transcripti.

FRANCISCVS BENCIVS, qui priùs quàm in Societatem veniret, PLAVTVS vocabatur, natione fuit Italus, patriâ ab Aquapendente, quatuor votorum Professus. Adolescens M. Antonium Muretum audiuit, cuius posteà præstantiam expressit; cuique, vt Sacerdos fieret, & se à liberiore ad sanctius viuendi genus referret, persuasit. In Societate, & in vitâ seculari, studia semper Humanitatis adamauit, quibus ita excelluit, vt magnum Romano Collegio nomen compararit. Floruit amicitiâ omnium ferè doctrinâ præstantium virorum, clarissimorum etiam in Romanâ Curiâ hominum, magnorumque Antistitum, & sacrâ Purpurâ insignium: quâ gratiâ, & fortunæ fauore ita temperanter est vsus, vt ne tantillum quidem ab eâ modestiâ, & humili simplicitate deflexerit, quam à Probationis Domo deportauerat. Annos natus XX. in Societatem est adscitus XV. Cal. Iunij, anno Christi MDLXX. cum secundo maximè cursu ferretur ad gloriam. Vocationis eius series digna memoratu est. Versatus Romæ erat annis septem. Initio cœpit Scholas nostras frequentare, nostroque in Templo primùm Confessione expiatus est. Ex eo tempore subiit animum ea cogitatio

tatio, *Et tu de illis eris.* Tranſtulit deinde ſe ad publicum Vrbis Gymnaſium; ibi Philoſophiam quadriennio audiuit; biennio Ius Ciuile. Interim amor humanæ proſperitatis longè animum à ſeipſo auehebat, cogitationemque in alia omnia, quam quod ſubinde ſuggerebat ſpiritus ille Diuinus, deducebat. Poſtremò, ipſo die feſto Paſchæ, cùm manè Sacroſanctam Euchariſtiam ſuſcepiſſet, veſpereque librum legeret, De Contemptu mundi, tanto ſibi diuino ſenſit pectus amore inflammari, vt, niſi nox impedimento eſſet, confeſtim Confeſſarium conſuleret. Poſtero die adit ille quidem Confeſſarium, ſed remiſſiore ſtudio, vt concepta referre verba, non expromere animi ſenſa videretur. Inter haſce accedentes & recedentes curas, matre grauiſſimè ægrotante reuocatur Aquapendentem. In itinere cognoſcit illam deceſſiſſe: pergit nihilominùs iter inſtitutum: domum venit XVIII. Calend. Maias; mœroris plenus ſe quieti dat; ac dum lacrymabundus noctem tranſigit, quæritque ſecum, quem habeat conſolatorem, pulcherrima ei Chriſti è cruce pendentis effigies obiicitur. Conuerſus magnis clamoribus & lacrymis eum ſibi conſolatorem aduocat, memorque præteriti voti, ei ſe totum tradit; ab ipſo opem petit. Sed recurrente terrenarum rerum curâ, propriâque territus imbecillitate, in ipſo orationis feruore, quam cum Chriſto habuit, rurſus intepeſcit. Sub hæc, ſpecies aliæ obiiciuntur, quibus omnibus ad ſuſceptum de Religione conſilium incitabatur. Crucifixi interim ſpecies perſtabat; &, modò concepto ſpiritus feruore, modò prudentiâ carnis blandiente, contrariis æſtuans ſententiis, ita Chriſtum intuens loquebatur, vt ſe ab illo nollet ſeparari; rurſuſque ab eodem peteret, ſibi vt eius liceret voluntate ad humana faſtigia contendere. Tenuit viſum ſpatium circiter horæ vnius, alternantibus ſemper hortantibus ac dehortantibus ſententiis. Poſtridie cùm viſum domeſticis narraſſet, ſeque Societatem Ieſu cogitare, atque id iampridem facturum fuiſſe, niſi matrem eo ictu percutere veritus eſſet, cognoſcit à propinquâ id illam maximè in votis habuiſſe, idemque à Deo precibus ſæpius contendiſſe. Pendebat tamen adhuc animo, nec humana vincula abrumpere piger audebat. Romam demùm rediit, ac poſt multam curarum contrariarum conflictationem; Confeſſione factâ peccatorum, certâ tandem in ſententiâ vocationis conſtitit: quo tempore, tanto rerum humanarum tædio teneri cœpit, vt cum ſummâ ſuâ admiratione, ne ſtudia quidem litterarum, quibus anteà delectabatur, neque libros attingere iam poſſet. Ex eo tempore ad vltimum vſque vitæ ſuæ terminum, tam certus, tamque lætus, in ſuæ vocationis conſilio ſemper fuit, vt ſi ſemper in primo Tirocinio ſuo verſaretur. Tres habuit fratres in Societate. Ipſe in eâ tolerantiſſimus laborum fuit, & eâ corporis temperatione, vt contentionem operæ, valetudinem ſenſim atterentem non ſentiret. Animi candore, morum ſimplicitate, comitate, &, quod mirum eſt in magnæ eruditionis viro, ſincerâ humilitate, mitiſſimâque obedientiâ multùm excelluit. Artem dicendi in Romano Collegio permultos annos docuit magnâ felicitate; & eruditionis, ac Poëticæ præſertim ſtudia multùm excitauit, egregius Poëta, & Orator inſignis. Tandem laboribus confectus, magno & Noſtrorum, & Clarorum omnium virorum dolore, pridie Nonas Maij, cùm in morbo, ſi vnquam ante, ſuarum virtutum odorem diffudiſſet, anno ſalutis MDXCIV. migrauit è vitâ, ætatis ſuæ LII: poſtquam venit in Societatem XXVII. Edidit Bencius

Annuarum Litterarum de rebus Societatis, tom. IV. quibus complexus eſt geſta annis MDLXXXVI. & quinque ſequentibus.

Quinque Martyres è Societate Ieſu in Indiâ, Poëma Heroicum.

Orationum ac Poëmatum, volumina II. in quibus ſunt Dramata.

Ergaſtus, & Philotimus; quæ ſeorſim primùm, tum verò etiam coniunctim edita ſunt Ingolſtadij ab Adamo Sartorio MDXCIX.

Non poſſum non addere breue elogium, quo Bencium ornat doctiſſimus iuxta & Eminentiſſimus Cæſar Cardinalis Baronius, in hæc verba: *Franciſcus Bencius vir maximè pius, & inſigniter eruditus, qui & Muſas reddidit Chriſtianas, & ſuauiore concentu canoras.* Thomas quoque Bozius, *Virum ait vatibus antiquis æquiparandum:* fuſius etiam deſcribit eius laudes Famianus Strada, & alij, quos prætereo.

FRANCISCVS BENIGNVS, natione Gallus, patriâ Auenionenſis, & olim in patriâ ſuâ Rhetor, & Rector; edidit

Clypeum honoris; ſic inſcripſit *Orationem funebrē quam in obitu Domini Ludouici de Berton, Domini de Grillon* habuit.

FRANCISCVS BONALDVS, natione Gallus, patriâ Mimatenſis, apud Gabalos; Collegiis Billomenſi & Camberienſi præfuit. Vir fuit ſingularis moderationis, prudentiæ, pietatis, & obedientiæ; cuius funus, pro eâ ſanctimoniæ opinione quâ valuit apud externos, tota Ciuitas Molinenſis, vbi obiit die IX. Martij, anno MDC. XIV. ætatis ſuæ LXIII. honorificentiſſimè eſt comitata, cum magnâ virtutum eius, & nominatim demiſſionis animi, celebratione. Exſtant Gallicè ab eo conſcripta

Stella myſtica, quæ omnibus ad optatum æternæ beatitudinis portum appellere deſiderantibus ductatum præbet, in Hymnum, Aue maris ſtella, concinnata. Ea Latinè reddita à Fr. Antonio Dulcken Carthuſianæ familiæ in Vbiis Monacho, prodiit Coloniæ apud Conradum Burgenium MDCVII. in 12.

Diuina Eccleſiæ Oeconomia, in quâ magnitudo & dignitas beneficij Redemptionis noſtræ, & ad

ad Christi fidem vocationis explicatur. Latinam eam fecit Fr. Franciscus Milon Ordinis Minorum de Obseruantiâ, ediditque Coloniæ apud Ioannem Crithium. MDCXI. in 12.

Praxis Spiritualis, seu, *Institutio Christiana*. Lugduni apud Ioannem Pilehotte.

Speculum Sapientiæ Diuinæ: quod Franciscanus quidam Latinè reddidit.

FRANCISCVS BONAVENTVRA natione Hispanus, patriâ Segobiensis, adolescentulus ad Nostros additus est anno salutis MDLXVI. Vir fuit, cùm aliis litteris egregiè eruditus, tum maximè Theologicis quæstionibus, quæ ad mores referuntur: qui postquam studiorum suorum spatia decurrit, Sacram Theologiam & Compostellæ, & Salmanticæ professus est, atque Legionensis Collegij habenas moderatus. Sed morbis conflictatus, & viribus exhaustus, dum cælum mutat, & temperatiorem regionem ac benigniorem quærit, ad imbecillam tuendam valetudinem, in Toletanâ nostrâ Professorum Domo breui nobis morte ereptus est die XV. Ianuarij, anno salutis MDXCII. magnâ Societatis ac Reipubl. iacturâ. Scripsit, sed non emisit

In Extrauagantem Gregorij XIII. quæ incipit, Ascendente Domino, (in quâ Pontifex Institutum Societatis declarat, & denuò confirmat) *perueruditam explicationem.* Item

Tractatus aliquot *Moralium quæstionum* insignes.

B. FRANCISCVS BORGIA, natione Hispanus, patriâ Valentinus, seculi nostri decus, & specimen sanctitatis, spreto Gandiæ Ducatu, & amplissimis honoribus, opibus, deliciis, clientelis, ac familiæ suæ ornamentis, Christi paupertate ditior, & ignominiâ honoratior, singulari Dei vocatione & impulsu, in recens natæ, & nondum cognitæ atque explicatæ Societatis obsequium se tradidit anno salutis MDXLVIII. ætatis XXXVII. Cardinalitiam dignitatem à Iulio III. Pont. Max. sibi oblatam constantissimè repudiauit. Eiusdem Societatis in Hispaniâ Commissarius Generalis fuit: Romæ bis Vicarius, ac demum Præpositus ordine III. Generalis; quod munus officij VII. annos & III. menses sanctissimè gessit. Sed cum ex longâ, & laboriosâ, ad Hispaniarum, Lusitaniæ, Galliarum Reges profectione (quâ iussu Pij V. Pont. Max. cum Cardinale Alexandrino defunctus fuerat) in Vrbem, itineris laboribus confectus, æger ac penè exanimis rediisset, pridie Cal. Octobris sanctissimè excessit è vita, anno salutis MDLXXII. ætatis verò suæ LXII. propemodùm expleto. Eum S. D. N. Vrbanus VIII. Pont. Max. die XXIII. Nouembris, anno MDCXXIV. catalogo Beatorum adscripsit, potestatemque fecit publico illum honore Ecclesiastici Officij, & Missæ celebratione colendi; eamque facultatem postridie Cal. Septemb. MDCXXV. ad omnes etiam externos, qui lege Canonicarum Precum tenentur, extendit. Sacrum eius corpus, Excellentissimi Ducis Lermæi consanguinei ipsius postulatu, Româ Madridium translatum, magnâ ibi veneratione, & populi frequentatione, in Templo Domus nostræ Professæ seruatur. Scripsit Hispanicè B. Franciscus, priusquam seculo nuncium remitteret *Opuscula* quædam valdè vtilia, ad formandos mores, & profectum spiritus pertinentia, quæ typis excusa habentur in manibus; ex quibus hæc sunt:

Sermo de verbis illis Lucæ XIX. *Vt appropinquauit Iesus, videns Ciuitatem, fleuit super illam, dicens, si cognouisses & tu, &c.* quæ leguntur Dominicâ IX. post Pentecosten.

Operum Christiani hominis speculum, seu, *De Christianis Operibus.*

Collyrium spirituale.

De Præparatione ad Sacram Eucharistiam.

Exercitatio spiritualis ad sui cuiusq; cognitionem.

Super Cantico Trium puerorum, cuius initium est *Benedicite omnia opera Domini Domino*: quæ omnia Latinè reddidit Alphonsus Deza Theologus Societatis Iesu.

Libellus de Confusione sui: editus anno MDXLVI.

Instructio Equitis Christiani; à Vincentio Abundio Italicè conuersa. Venetiis apud Gabrielem Iolitum MDLXI.

Meditationes de Passione Domini per omnes Horas Canonicas.

De ratione concionandi, seu, *De prædicatione Euangelicâ*, libellus; quem Andreas Schottus noster, vna cum eiusdem Borgiæ Vita, Latinum fecit, ediditque Antuerpiæ typis Ioachimi Trognæsij MDXCVIII.

Præcipua & maximè necessariæ materiæ è summâ Theologiæ D. Thomæ Aquinatis, in Litaniarum rationem redactæ. Valentiæ apud Ioannem Mey MDL. XX. & priùs MDL.

Epistola ad Socios Aquitanos, De mediis conseruandi spiritum Societatis, & vocationis nostræ; quam scripsit, dum esset Præpositus Generalis, & exstat IV. inter Præpositorum Generalium Epistolas.

Reliquit prætereà præclaras lectiones, sed inexpolitas

In Threnos Ieremiæ; &

Meditationum in Euangelia, quæ per annum, Dominicis ac Festis diebus leguntur in Missâ, tom. II.

Plura de clarissimo & laudatissimo viro non addimus, quoniam eius Vitam IV. libris comprehensam in manibus habemus.

FRANCISCVS BOVTONVS, natione Gallus, gente Sequanus, vir insignibus naturæ & gratiæ dotibus locuples, & multarum pro Christo ærumnarum perpessione clarus. Non vnam in cælo Laureolam promeritus; Virginitatis purissimæ: Doctrinæ; nam sacrâ eruditione exquisitè excultus, Linguam Sanctam, & Diuinam Scripturam multos annos publicè docuit in Academiâ Dolanâ; multa ad Diuinorum Librorum intel-

intelligentiam scripsit. Ad hæc obiit mortem ex Christianâ caritate in peste attactorum obsequio, post diuturnum vitæ in cruce per tot annos exactæ martyrium. Missus olim Constantinopolim curandæ Christianæ rei causâ, annitentibus per calumniam falsi nominis Catholicis, & Hæreticorum Principum Legatis, in tetrum carcerem vnà cum Sociis compactus est; vnde cùm magni cuiusdam viri operâ essent eximendi, vno eorum pignori relicto, omni studio, & quàm humillimis precibus egit, vt ipse pro aliis suo periculo remaneret; atque adeò ad multos menses in custodiâ retentus est. Reuocatus in Galliam, naufragio facto, ægrè luctatam cum fluctibus vitam seruauit. Solum cùm tenuisset, necis præsentissimum periculum adiit, quod cùm solâ lineâ subuculâ, & lecticario pileolo enatasset, pro pirata naufrago habitus est: sed exhibitis litteris patentibus, quas ad natationem se accingens pileolo immiserat, agnitus, benignè habitus, & mœrore absterso ad proximum Calabriæ Collegium perductus est. Galliæ redditus, XII. ipsos annos, propè dixerim non manducans, neque bibens, neque dormiens exegit: paleam tantùm ad stratum adhibebat; solo pane, & hausto semel in die iuris demenso victitabat; potio parca, & ex vino adeò aquâ macerato, vt vini saporem, atque adeò colorem ægrè tueretur. Illam tamen victus duritiem communi in conuictu adeò tegebat, vt non nisi curiosi exploratores perciperent. Eâ fuit legum religiosarum obseruantiâ, vt vel leuissima quæque præterire religioni duceret. Silentij & secessus vsque eò amans, vt solâ caritate cogente se in publicum daret; nihil planè vt ipsi temporis deperiret. Vocatus est aliquando ad militem emotæ mentis, qui non videbatur solui posse noxarum vinculis: hic Pater animi dubius, pro ægro, de more, aliquid precis fundere ad Deum: vix desierat orare, cùm ille ad se redit, conscientiam enucleatè aperit, cum Deo bonâ fide reconciliatur; tum statim in amentiâ recidit; mirum vt videretur, sibi tamdiu constitisse, dum sordes animi eluit. Cùm teterrima lues Lugdunum Vrbem populosissimam anno MDCXXVIII. depopularetur, Superiores exorauit, vt vnus esset ex iis, quibus iuuandorum ægrorum prouincia credebatur. In quo negotio dum supra vires, agente flagrantissimâ caritate, in opus incumbit, immensos exhausit labores: sed eorum amarorem copiosa de cælo voluptas abstergebat, quam maiorem esse dicebat eâ, quam maximam in carcere pro Christo senserat. Correptus tandem lue, exquisitæ patientiæ luculenta argumenta in morbo dedit, & crucis adamatæ. Chirurgum rogabat, vt emplastra vlceribus concarnata violenter reuelleret: & quando alia patiendi materia deerat, Infirmarium rogabat, vt chartis manui admotis ignē iniiceret, his illum verbis compellans, O quàm bonum & suaue est, mi frater, semper aliquid pati in corpore, Christi causâ, dum viuimus. Propè ad extrema ventum erat, cum fatiscentia membra vigore spiritus sustentans, ad P. Ignatium Pomponium collegam morbi violentiâ planè fractum adrepsit, eumque ritu Catholico ad supremam luctam inunxit: mox sublatis, vt potuit, in eius stratum pedibus, vicissim ab illo, ægrè, quidem, sed accepit tamen inunctionem. Nec ita multò pòst vterque inter pias voces ad Christum euolauit, die XVII. Octobris, anno salutis MDCXXVIII. ætatis suæ Franciscus L. Scripsit hic autem

Spiritualem Theologiam in VI. Partes distributam.

Lexicon Hebraicum absolutissimum, quo, quàm legitimè Interpres Hebræum Textum Bibliorum expresserit; quàmque Rabbini, & Hebraizantes aberrarint, accuratè demonstrat.

S. Dorotheum, Gallicum fecit è Græco.

Reliquit etiam post se Tractatus aliquos luce dignos

De Virtutibus, De Angelis Ecclesiæ Triumphantis.

Lexicon Syriacum, quod parabat, mors intercepit.

FRANCISCVS BRIVIVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, confectis Philosophiæ ac Theologiæ studiis in Romano Collegio multos iam annos Eloquentiam publicè professus est. Edidit

Orationem à se dictam in funere Alexandri Peretti Cardinalis Montalti, ad Cardinales. Romæ apud Alexandrum Zannettum MDCXXIII. in 4. Item

Diem Domini, seu, *Orationem in Parasceue*, ad S.D.N. Vrbanum Pont. Max. habitam. Romæ typis Vaticanis MDCXXXIII. in 4.

FRANCISCVS CAPRALIS, natione Lusitanus, in Oriente diu multùmque versatus est, & summa ibi munia administrauit, &, quod est consequens, multos labores sustinuit in salutem animarum. Præfuit Nostris Bazaini, Macai, Sciauquini; Sinicam Missionem gubernauit, & Indiam Præpositus Prouincialis. Synodo Prouinciali, ad quam omnes Catholici Orientis Antistites conuocati sunt, in Indiâ pro Iaponiæ Episcopo ipse Legatus interfuit anno MDCVI. & Goæ diem clausit extremum XVI. Aprilis, anno MDCIX. Scripsit

Annuas Litteras è Sinis annorum MDLXXXIII. & sequentis. Item

Litteras ternas è Iaponiâ, ab anno MDLXXI. vsque ad MDLXXXIV.

FRANCISCVS DE CASTRO, natione Hispanus, patriâ Granatensis, in Societatem admissus est XIX. Martij, anno salutis MDLXXXV. ætatis verò XVIII. Hic cùm ingenio valeret, & à Superioribus esset Philosophicis atque Theologicis disciplinis destinatus, magno conatu, multisque precibus impetrauit, vt erudiendæ iuuentuti per totam vitam addiceretur. Itaque XXII. & amplius annos in hanc piam atque perutilem occupa-

cupationem ſe impendit in præcipuis Luſitanæ Prouinciæ Collegiis. Demum in Collegio Hiſpalenſi ad laborum ſuorum præmia euocatus, abiit, vt ſperamus, in cælum die XI. Auguſti, anno Domini MDCXXXII. Scripſit

De Arte Rhetoricâ, Dialogos IV. Cordubæ apud Franciſcum de Cea MDCXI. in 8.

Libellum de Syllabarum Quantitate, deq; Verſificandi ratione: qui priùs ſine nomine Auctoris; pòſt auctus & correctus, præfixoque Auctoris nomine prodiit Hiſpali apud Franciſcum de Lyra MDCXXVII. in 8.

Librum de Reformatione Chriſtianâ, Hiſpanico ſermone. Hiſpali MDCXXXV. Parabat, an ediderit neſcio,

Chryſologiam Hiſpano-Latinam, id eſt, *Locutiones aureas,* tum ad rectè loquendum, numeroſè dicendum, & facilè intelligendum; tum ad omnem antiquitatem & humanitatem in Ciceronis operibus diſperſam explicandam; opus in tom. III. diuiſum.

FRANCISCVS DE CEPEDA, natione Hiſpanus, patriâ Toletanus; Rector olim Collegij Huetenſis, nunc Conchenſis, habet ad prælum

Commentarios in Eccleſiaſticum.

FRANCISCVS COLIN, natione Hiſpanus, patriâ Barcinonenſis, poſt explicatam Maioricæ Rhetoricam, & Cæſarauguſtæ Philoſophiam, nauigauit in Philippinas, vbi Manilenſe Collegium rexit, hodieque ſuperſtes. Edidit Hiſpanicè

Concionem de SS. Euchariſtiâ, quam habuit Manilæ in gratiarum actionem ob liberatam ab Hollandorum inſidiis claſſem Hiſpanicam. Parat nunc

Indiam Sacram, ſeu, explicationem eorum locorum S. Scripturæ, quæ ab Indorum moribus aut inſtitutis lumen accipiunt.

FRANCISCVS CONTVRLA, natione Italus, patriâ Sarzanenſis, tranſtulit Italicè ex Latino

Praxim bonarum intentionum, quam ex Gallico Latinam fecit Engelbertus des Bois Canonicus Tornacenſis. Alia habet præ manibus.

FRANCISCVS COSTERVS, natione Belga, patriâ Machlinienſis, viuente adhuc S.P.N. Ignatio, anno MDLII. Romam venit adoleſcens, & in Collegio Romano noſtro bonis Artibus perpolitus eſt. Inde anno MDLVI. cùm ageret ipſe XXV. ætatis, ab Sancto Patriarchâ Coloniā miſſus eſt, qui in nouo Trium Coronarum Gymnaſio, ſi detur aditus, Societatis nomen ſuâ doctrinâ & virtute tueatur. Vbi appulit, Sacram Geneſim ad Academicos in Theologicâ Scholâ, & Cælorum curſus ex Aſtronomicâ diſciplinâ explicare exorſus, auditorium maximum non voluptate ſolùm, ſed etiam admiratione compleuit; præſertim cùm tantam doctrinam commẽdaret ætatis immaturitas, ornabant eam magis etiam & venuſtas ſermonis, & varietas linguarum. Anno ſequente cùm pluſculi ad Noſtrorum ſe numerum adiunxiſſent, Franciſco Tironum inſtitutio demandata eſt: quo in munere ſuam operam egregiè probauit, adlectis excultiſque optimæ indolis adoleſcentibus. Cùm autem tradendis Philoſophicis, Theologiciſque diſciplinis Coloniæ inclareſceret, ſacri Doctoratus inſignia, more Maiorum, in eâ Vniuerſitate ſuſcepit: & anno MDLXIV. ad diem X. Decembris, quatuor ſe votis ſolemnibus illigauit. Multis in Societate Collegiis præfuit; bis Prouinciæ Belgicæ, ſemel Rhenanæ: ter Congregationi Generali interfuit, vel ſuo ipſius Prouincialis, vel Prouinciæ nomine. Numquam totâ vitâ infirmatus eſt, numquam vltra horam conſuetam ſomnum extraxit; nulla eum cura aut ſollicitudo vnquam turbauit, aut interrupit, numquam à ſacro faciendo, niſi in extremo morbo, abſtinuit. In ſe fuit adeò ſeuerus, vt perpetuo cilicio, creberrimiſque flagris corpus attereret. Vel tum, cùm gerebat Prouinciam, ſcribebat, & conciones ſæpè plures vnâ die habebat, & audiebat Confitentes, & cum Hæreticis paſſim diſputabat; quibus ſe tam ſtrenuè ſemper oppoſuit, vt Hæreticorum dici Malleus meritò queat. Pedes ferè conficiebat quamuis longiſſima itinera, & plerumque cilicio armatus; ſubinde ocreatus de via repentè concionabundus exiliebat in pulpitum, & magnâ contentione, tanquam recens à quiete eſſet, diſſerebat. Tam ſcripſit copioſè; tanto concionatus eſt hominum concurſu, vt in præcipuis Societatis Scriptoribus, Concionatoribuſque, videatur numerandus. Et verò multis Hollandorum millibus fuit ſuis libris ſaluti, quos vel nutantes in fide firmauit, vel lapſos reſtituit. Inſtituti noſtri non amantiſſimus ſolùm, ſed laudator etiam, admiratorque egregius fuit. Apoſtatas à Societate ita execrabatur, vt ægrè Noſtros pateretur cum ipſis vel miſcere colloquia. In B.P.N. Ignatium, quocum egerat viuente, & Beatis adſcriptum poſteà vidit, tenerrimo ferebatur affectu, nec ſine lacrymarum profuſione ſacrum de illo faciebat. Tria ab eo ſibi data venienti in Belgium præcepta memorabat, quorum fuit obſeruantiſſimus; vt nimirum animi demiſſionem, obedientiam, mentis iugem lætitiam cordi haberet. Virginitatem, nullâ vnquam cogitatione, aut indecoro motu oppugnatam, ſe ſeruaſſe faſſus eſt ipſe aliquando. Sermo illi ſine fuco; ſimpliciorum conſuetudo pergrata. Numquam auditus eſt vel minimi defectus narratione alicuius obſcurare famam. Piis colloquiis ita tenebatur, vt illis illatis, vel ſi dormiret, expergiſceretur; aliena ſi repeterentur, mox obdormiſceret. Multus ſemper in oratione fuit; ne tum eam quidem ſolitus abrumpere, cùm è Muſæo ſe in triclinium, alióue conferret. Meditando, orandoque omne itinerum tempus extrahebat; aut certè meditata cum viæ comite conferebat. Animum ſolitus fuit quotidie per

Exho-

Exhomologesim purgare; & humilitati tuendæ lances hebdomadatim, etiam tum, cùm administraret Prouinciam detergere. Deiparæ Virginis, cui se dicebat infantulum à parentibus fuisse consecratum, præcipuus cultor exstitit: eius peruigiliis se in publicâ cænatione Sociorum accusare, atque à se pœnam aliquam repetere; omnes eius imagines vbilibet obuias aperto capite, & Angelicâ Salutatione venerari; perlibenter patrata per eam miracula vel audire, vel referre. Sodalitates eius honori primus in Prouinciis, quibus præfuit, erexit; iis leges condidit, formam pietatis ac modum edito in lucem opusculo docuit. Antuerpiæ statuam ei prægrandem pro Curiâ collocandam curauit; submoto, qui locum illum occupabat, prophano Colosso. Vitam suam omnem ita proximorum bono sacram habuit, vt non scriptione dumtaxat, aliisque Societati celebribus ministeriis semper illis commodaret; verùm etiam Duaci, cùm ibi Rector esset Collegij, ne quem suorum periculo pestis obiiceret, ipse lue afflatorũ obsequio suâ se sponte addixerit. Denique vitam his laudibus ornatam cùm ad magnum senium prouexisset, ætati magis & necessitati naturæ, quàm morbo succubuit. Dum vltimis Sacramentis imbueretur, identidem exclamabat, *O, quanta consolatio!* Rogatus an lubens moreretur, illis Diui Ambrosij verbis respondit, *Ita vixi, vt me vixisse non pudeat; mori autem non timeo, quia bonum Dominum habeo.* Denique cùm XC. illi Psalmus à quopiam Nostrûm recitaretur, & ad singulos propè versus, eorum in se sententias locum iam habuisse affirmaret, illis verbis recitatis, *Ostendam illi salutare meum; Hoc porrò*, ait, *à Domino iam reliquum exspecto.* Id cùm Socius debere eum exspectare responderet, *Nihil*, inquit, *dubito, nihil dubito; & quantum erit gaudium cum Domino esse!* & in his ferè verbis mortuus est Bruxellæ die VI. Decembris, anno Christiano MDCXIX. ætatis suæ LXXXVIII. ab initâ Societate LXVII. Mox omnium ingentes de eius sanctimoniâ fuêre sermones; concursus ad cadauer rosariis contingendum grandis. Nostrorum verò ea fuit de viri virtute opinio, vt singuli propè aliquid ab eo tractatum ad reliquias acciperent. Scripsit Costerus Latinè

Enchiridion Controuersiarum præcipuarum nostri temporis de religione. Coloniæ MDLXXXV. emendatiùs & auctiùs Turnoni apud Claudium Michaelem MDXCI. & sæpiùs alibi deinceps impressum. Sed & Belgicè quoque, & Italicè conuersum prodiit.

Apologiam pro Enchiridio suo, contra Franciscum Gommarum Professorem Caluinistam in Schola Leydensi. Coloniæ ex Officinâ Birckmannicâ Mylij MDCIV. in 8.

Epistolam ad Franciscum Gommarum Anticosterum. Ibidem MDC. in 8.

Librum de Ecclesiâ, contra eumdem Gommarum. Ibid. MDCIV.

Libellum Sodalitatis, Hoc est, Piarum & Christianarum Institutionum, lib. III. in gratiam Sodalitatis B. Virginis Mariæ. Hic libellus cùm sub annum MDLXXV. primùm fuisset editus sub nomine *Bullæ*, nullius adscripto nomine, sæpiùsque annis sequentibus recusus; mox etiam, ne incerto auctore suspectus fieret, per Ioannem Perellium, modicè variato titulo in hunc modum, *Thesaurus piarum & Christianarum Institutionum*, editus prodiisset Ingolstadij MDLXXVIII. Dilingæ MDLXXXIII. Mediolani MDLXXXVI. & alibi: demum Auctor eius Franciscus Costerus librũ recognouit, & duobus libris auctum, præfixo nomine suo recudit Antuerpiæ typis Plantinianis, & Coloniæ apud Gosuinum Cholinũ vtrobique anno MDLXXXVI. additis Academiarum aliquot approbationibus, quæ illum Auctorem esse agnoscunt: iterumque Lugduni apud Paulum Frellon & Abrahamum Cloquemin MDXCIV. præfixâ ad Sodalitates Beatissimæ Virginis Mariæ Epistolâ suo nomine subscripta, quâ suum illis librum offert, explicatque quam habuerit eius conscribendi occasionem, vt nullus possit ambigere, cuius Auctoris hic partus sit; qui rursum VI. libro auctior Antuerpiæ, Coloniæ, alibi editus est.

Meditationes L. de Vita & laudibus Deiparæ Virginis Mariæ. Antuerpiæ ex Officinâ Plantini MDLXXXVII. Coloniæ, Ingolstadij, alibi, & recognitas Antuerpiæ apud Moretum MDC.

Meditationes L. de vniuersâ Historiâ Dominicæ Passionis. Ibidem.

Meditationes VII. in precationem, Salue Regina, & Hymnum, Aue Maris Stella. Antuerpiæ MDLXXXIX. Coloniæ, Ingolstadij, alibi.

Libellum de IV. Nouissimis humanæ vitæ. Cracouiæ apud Simonem Kempinium MDCV. & Bãbergæ MDCXXIV.

Exercitium Christianæ pietatis. Louanij MDCVII.

Declarationem Fidei contra Hæreticos Hollandos.

Responsionem ad Lucæ Osiandri stolidam refutationem VIII. Catholicarum Propositionum. Coloniæ MDCVIII. in 8.

Refutationes duas Responsionis P. P. Coci ad ipsius V. Propositiones.

Belgicâ verò Linguâ scripsit

Conciones vberes in Euangelia Dominicarum totius anni, Partibus III. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium, in fol. quas Latinè vertit R. P. Theodorus Petreius Carthusianus, & edidit Coloniæ Antonius Hierat MDCVIII. Verùm cum ea Versio videretur haud satis accurata, iterum repetita est à R. D. L. M. & ab eodem Hierato impressa MDCXIII. in 4.

Conciones super Epistolis Dominicalibus totius anni, cum duabus Octauis, nempe, *Venerabilis Eucharistiæ, & B. Virginis; & in Cantica.* Antuerpiæ apud Verdussen MDCXVI. in fol.

Conciones in omnia Festa totius anni. Antuerpiæ apud

apud Trognæsium MDCXVI.

Catechismum duplicem, alterum breuiorem, prolixiorem alterū. Antuerpiæ typis Plantini MDCVII.

Clypeum Catholicorum contra Hæresim. Antuerpiæ apud Gislenum Ianssen MDCVI. Est autem hic Clypeus, Enchiridion Controuersarum Belgicè redditum.

Thesaurum precum. Ibidem apud Trognæsium MDCIV. & alibi sæpè.

Compendiosam Veteris Orthodoxæ Fidei Demonstrationem, cum Antithesium quarumdam solutionibus; quam R. P. Theodorus Petreius Latinè reddidit Coloniæ typis Mylij MDCVII. in 8.

Apologiam Catholicam ad Hæreticum libellum Gasparis Greuinchouij Caluinistarum Ministri Roterodami. Antuerpiæ apud Trognæsium in 8.

Apologiam secundam ad Greuinchouium.

Epistolam ad eundem Greuinchouium. Coloniæ MDC.

Lapidem Lydium Apostolicæ successionis confictæ à Iacobo Pieterssen Anabaptistâ. Antuerpiæ apud Trognæsium MDCIII. Adduntur

Duo Catholica responsa, & comparationes L. inter Christum, & Euangelicos Ministros Prædicantes.

Epistolam ad Ordines Hollandiæ; ac responsionem ad sententiam Senatus Leydensis, contra Petrum Pan, qui fingitur inductus à Iesuitis ad mortem Comiti Mauritio inferendam. Eam Latinam à se factam Ægydius Schondonchus inscripsit *Sicam Tragicam Comiti Mauritio à Iesuitis (vt volunt Caluinistæ) Leydæ intentatam.*

Tractatum de Indulgentiis.

Aduersus Responsionem Petri Cock.

Apologias II. *contra Iacobum Molanum.*

Refutationem VIII. *Propositionum ignoti Hæretici Caluinistæ.*

Responsionem de VII. *Apostatis.*

Scholia Catholica, velut Antidota, ad ea Bibliorum loca, quæ ab Hæreticis in controuersiam rapi solent, & incautis propinari: magnâ curâ Theologorum Louaniensium examinata, vt cùm illis Textus vernaculæ linguæ Biblicus Laicis & idiotis permitteretur legendus, *in Nouum Testamentum.* Antuerpiæ apud Trognæsium MDCXIV. in fol.

Myrothecium, Hoc est, *Preces & Meditationes super Euangelia totius anni*, à R. P. Theodoro Petreio Latinè redditas.

FRANCISCVS CRISPVS, natione Hispanus, Indiarum in Curiâ Regis Catholici pro Societate Procurator, edidit Hispanicè

Relationem Martyrum, qui in Regiâ Imperatoris Iaponiæ anno MDCXXIV. *pro Christo passi sunt.* Madridij MDCXXV. Item

Historiam Martyrij Patrum Rochi Gonzalez, Alphonsi Rodriguez, & Ioannis del Castillo Soc. Iesu, qui anno MDCVIII. *in Prouinciâ Paraquariæ Vrnai mortem pro Christo tolerauère.* Vtraque in varias deinde linguas transfusa est.

FRANCISCVS DE LA CROIX, seu, DE CRVCE, natione Belga, patriâ Valencenensis, natus, anno MDLXXXII. Societatem complexus MDC. in eâ primùm Philosophiam professus; mox Concionator effectus; exinde Rector Domus Probationis Tornacensis compluribus annis; semel Collegij Valencenensis Rector; bis Collegij Duacensis Rector; bis etiam Prouinciæ Gallo-Belgicæ Præpositus Prouincialis; edidit

Hortulum Marianum, siue, *Praxes varias colendi Beatissimam Virginem Mariam.* Duaci typis B. Belleri MDCXXII. Gallicè dein prodiit operâ Ludouici Brovvart nostri.

FRANCISCVS DE CVNIGA, natione Hispanus, gente Cantaber, domo Iralauinensis, nobilissimis parentibus ortus, spretâ hereditate lautissimâ, & patris lacrymis, Societati se Burgis addixit; in qua confectis Philosophiæ ac Theologiæ studiis, ostendit reipsa posse in malè tornato corpore pulchram animam habitare: cùm enim ad subtiliores disciplinas, ob vultus, totiusque corporis quandam quasi rusticitatem videretur ineptior, eò tamen euasit doctrinæ, vt Philosophiam Compostellæ, Theologiam Salmanticæ, summo cum plausu omnium explicaret. Obiit Vallisoleti XXII. Iulij, anno MDCXIV. Posthumus prodiit eius

Tractatus de SS. Trinitate, in Primam Partem Summæ S. Thomæ, à quæst. XXVII. vsque ad XLIII. Lugduni per Ludouicum Prost MDCXXIII. in 4.

FRANCISCVS DVARTE, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, Theologiam diu Cordubę cum insigni doctrinæ laude professus, obiit demum Hispali, cùm Domus Professæ Præpositum ageret. Edita est ab alio quopiam magna pars tractationis eius

De Incarnatione Verbi Dei.

FRANCISCVS DE ENZINAS, natione Hispanus, patriâ Abulensis, ab incunabilis sanctitatem visus cum lacte suxisse, eam sincerissimo in Virginem Deiparam amore stabiliuit, iam tum ab infantia, Deuotus Virginis, appellatus. Eam deuotionem ingressus in Societatem Abulæ nouis semper incrementis auxit; & quidquid vbilibet piarum ad Virginem precationum nascebatur, in suos vsus vertebat. Ieiunium illius honori vnoquoque Sabbato, sed omnibus festorum eius peruigiliis arido pane, frigidâque seruabat. Sæpè ad illam colendam nouendialia instituebat, quæ multâ corporis afflictatione, prece prolixâ, & continente inediâ celebrabat. Sæpè ad eius aram noctes orando ducebat insomnes; & vt eius per annum redeuntes solemnitates veneraretur exactiùs, die toto à litterariis exercitationibus abstinebat, vni vacans mysterio meditando, quod tum repræsentabatur. Ipse totus eo amoris incendio inflammari solitus, in eumdem amorem alios incitabat. Encomia Deiparæ scripto complexus est; quæ sibi grata fuisse visa est Dei Mater ostento patefecisse: viro cuidam lectissimæ virtutis visus est ali-

aliquando P. Franciſcus hanc ſuam lucubrationem ſupplex offerre Deiparæ, atque illa vultu hilari gratanter accipere. Cum Diuinâ Matre Deum quoque filium ſuauiſſimè diligebat: nunc infantem, nunc Crucifixum variis, ſed tenerrimis affectibus proſequebatur. Verùm in Euchariſtia, vbi quàm alibi præſentiorem agnoſcebat, diutiùs, impenſiuſque venerabatur. In Sacro longas, & quando erat ſine arbitris, horarias trahebat moras; & antemeridiani temporis reliquum, eâdem pietate ducebat. Totas propè noctes in templo exigebat orando, vt vix horas ſomno binas, idque ad altaris crepidinem humo tribueret. Horas Canonicas ſummo animi ardore recitabat; & cùm aliquando Confeſſionibus audiendis diſtractus, eas nequiuiſſet ſtatis temporibus abſoluere, dubiâ iam luce ſub noctem viſus eſt eas in templo ad lucis radium, quem ab vultu in librum diffundebat, perlegere. Inclemens ſui vexator exſtitit: ferreis, ſetoſiſque ciliciis, cruentis flagellationibus deſæuiebat in corpus. Iuſſus à Medicis vti balneo, ita iuſſit aquam ferueferi, vt eâ perfuſus diriſſimè excruciaretur. Ciborum delicias procul arcebat, ſolâ contentus oriza, & elixis poppagis, qui fructus eſt Indicus è vilioribus. At in alios tantâ erat facilitate, vt vel Hollandos, cùm ab iis eſſet comprehenſus, per eam ſibi conciliarit. Societatem amauit impensè, eiuſque leges omnes ſanctè ſeruauit. Zelo animarum tanto ardebat, vt totos XXX. annos Biſayarum gentem ſummis laboribus, Apoſtolicâ caritate, ad humanitatem, ad fidem Chriſtianam informarit. Ibat ille per montes & lucos nudis pedibus, tranabat flumina, ſcrutabatur latibula, & ex iis Indos, ceu feras, educebat cicurandos: nunc ſolis aduri radiis, ſæpè imbre madere, pati inediam, atque omnibus vitæ commodis prorſus deſtitui. Hic vir virtutis, à Prouinciâ ſua Romam anno MDCXXVIII. Procurator miſſus, in Hollandorũ delatus eſt manus, apud quos duriſſimam expertus eſt ſeruitutem. Ex eâ redux, paulò poſtquam Manilam attigit, morbo correptus, atque oppreſſus paucis diebus, poſt ſancta libata myſteria, inter pia colloquia ſuauiſſimè obdormiuit die II. Ianuarij, anno Chriſti MDCXXXII. ætatis LVIII. Societatis initæ XLV. Philippinicæ expeditionis XXXVI. & ab editâ quatuor votorum profeſſione XXIII. Scripſit vir non doctrinâ minùs, quàm virtute conſpicuus,

Encomia B. Mariæ Virginis.

Grammaticam, Confeßionarium, Linguâ Biſayenſi, cuius in Philippinis eſt vſus.

Franciscvs Escriva, quem & Scribam, & Scribanum aliqui mendosè vocant, natione fuit Hiſpanus, patriâ Valentinus: cùm eſſet genere, ingenio, vitæ integritate nobilis, & Humanis, Diuiniſque litteris probè excultus, & in Academiâ Complutenſi Doctoris Theologi Lauream, atque in patriâ Canonicatum conſecutus, magnâ omnium admiratione, anno ſalutis MDLXX. ſuo verò XL. omni ſeculi vanitate reiectâ, ad Chriſti vexillum conuolauit, vt in noſtræ Religionis paupertate inueniret, quod mũdi diuitiæ præſtare non poſſunt. Societatem tum ſuis lucubrationibus, atque concionibus, tum verò magis auctoritate, quâ valuit plurimùm, illuſtrauit. Ioanni Riberæ Patriarchæ Antiocheno & Archiepiſcopo Valentino fuit vnicè carus, conſiliorum eius particeps, & indiuiduus comes. Aliis etiam Dynaſtis fuit in honore. Omnium illi animos conciliabat ingenuitas, integritas, candor, prudentia, rara morum facilitas, & ſtudium benè de omnibus merendi. Solus ipſe ſui erat deſpicientiſſimus. Religioſæ diſciplinæ exactus obſeruator. Nihil in victu cultuque ſingulare, ne in extrema quidem ætate, niſi coactus admiſit; & ipſe ſe interior quotidie flagellabat; & abiectiſſima quæque munia liber obibat. Cæſarauguſtano Collegio triennio præfuit: ſed poſteà ad nullum alium Magiſtratum gerendum adigi potuit, tametſi præclaris ad gubernandum dotibus polleret. Priuatâ vitâ delectabatur; per quam poſſet commodiùs in Sacræ Scripturæ, Sanctorumque Patrum ſtudio verſari, quo vno mirificè capiebatur. In Valentino Collegio diem XXX. Decembris habuit extremum anno Chriſtiano MDCXVII. Scripſit Hiſpanicè

De IV. *Nouißimis, Diſcurſus*, (ſic enim vocantur) pietate, eruditione, breuitate, ac perſpicuitate eximios, & ad formandos Diuini Verbi declamatores appoſitos: Editi ſunt Valentiæ per Petrum Patricium Mey, De Morte MDCIV. De Iudicio MDCIX. De duobus reliquis MDCXVI. in 4.

Vitam Illuſtrißimi Domini D. Ioannis de Riberæ Patriarchæ Antiocheni Archiepiſcopi Valentini. Typis iiſdem MDCXII. in 4.

Diſcurſus de Obligationibus ſtatus vniuſcuiuſq; ſecundùm quas iudicabitur. Plura mors interrupit.

Franciscvs Evgenivs, ſcripſit

Annuas Litteras è Cocincinâ, & Macao MDCXVII.

Franciscvs Favardivs, natione Gallus, patriâ Lemouicenſis, cùm peracto Litterarum Humaniorum, & Philoſophiæ curſu, ac Legum ſtudiis, in Burdigalenſi Senatu patronus, & cauſarum actor eſſet, dedit ſe in Societatem anno MDLXXXVII. exeunte, ætatis ſuæ XXV. Lugduni, in humili Religionis ſtatu, Prouinciæ Lugdunenſis procurationi XXX. ipſos annos induſtriè impendit. Edidit tacito ſuo nomine verſam Gallicè

Vitam S.P.N. Ignatij ex Petro Ribadeneirâ & Ioanne Petro Maffæio collectam elegante ſtylo. Auenione, & mox Antuerpiæ.

Franciscvs Fernandivs, natione, vti coniecto, Luſitanus, anno MDXCVIII. in Bengalanum Regnum miſſus Cocino, grauibus in itinere piratarum, & naufragij perfunctus periculis, tandem appulſus, gentis idioma breui per-

perdidicit; multosque fidei Catholicæ lumine perfudit. Demum Chatigani, dum rixas Lusitanos inter & Barbaros excitatas componere nititur, ab immiti turba malè probris & pugnis mulctatus; ad hæc ad carcerem raptatus, in eo breui confectus squallore & senio, è vitæ statione ad regnum filiorum Dei euolauit die XIV. Nouembris, anno MDCII. Edidit Linguâ Bengalanâ

Tractatum, quo Catholicæ Fidei capita explanat. Item

Catechismum, in modum Dialogi.

FRANCISCVS DE FIGVEROA, natione Hispanus, patriâ Hispalensis natus MDXCII. in Societatem MDCXII. ingressus, Philosophiam Limæ, Theologiam Cusci professus; vnde redux Prouinciarum Occidentalis Indiæ Procuratorem in Regiâ Madridiensi agit. Scripsit Hispanicè

Memoriale de VIII. Societatis Iesu Patribus, & aliis nonnullis Hispanis, Indisq́; Martyrio affectis in Prouinciâ Mexicanâ anno MDCXVI. exhibitum Catholico Hispaniarum Regi Philippo III. anno MDCXVII. quod in Gallicam, Germanicam, & alias deinde Linguas transfusum est.

Alius eiusdem nominis scripsit,

Vitam P. Ioannis Sebastiani Societatis Iesu, quæ tamen nondum, quod sciam, edita in lucem est.

FRANCISCVS FOLIANVS, natione Rhetus, è Valle-Tellinâ, inde à P. Nicolao Bobadillâ, vno è decem primoribus Patribus Societatis, Romam missus ad Tirocinium anno MDLIX. cùm ageret ætatis annum XVI. per summam sui obscuritatem, quam semper impensè sectatus est, ad insignem sanctimoniæ claritatem euasit. Resplenduit in illo primùm humilitas, quâ cùm de se demississimè sentiret, cōtemnebat ipse se pertinaci studio, atque ab aliis contemni gestiebat. Vestium, librorum, & reliqui instrumenti domestici obsoletissima sibi prensabat. Ægrè potuit adduci ad Sacerdotium capessendum; nec destitit vnquam, postquam est initiatus, sacrificantibus ministrare, quoties nanciscebatur occasionem. Vbi consuetis functionibus suis satisfecerat, Superiorem adibat, numquid aliud operæ vellet a se præstari. Sic sæpè addebatur Socius exeuntibus: sæpè domi publica ambulacra, sæpè priuata Sociorum conclauia euerrebat, purgabat foricas, culinæ seruitia præstabat. Afflictatio corporis fuit in illo supra communē, etiam Sanctorum, modum. Vsurpata cilicia, dira lateque sonantia flagra missa facio, ceu tenue seueritatis ipsius rudimentum. Vrticas nudo corpori admouere deprehensus est. Inambulabat æstate complures horas aperto capite ad solem, & quò æstuaret immoderatius, laneos thoraces duos omnemque hibernam vestem induebat. Contrà vt algeret per hiemem, tenuissimè amiciebatur; & intempestâ nocte sæuiente Aquilone sub dio nudo vertice consistebat; imbres niuesque & omnem aëris inclementiam excipiebat. Omnes penè sensus obtuderat assiduâ maceratione; nec vlla propemodùm erat ipsius actio vacua vexationis. Si verrendum erat cubiculum, obducebat fores & fenestras, nec inspergebat aquâ, vt excitatis pulueribus torqueretur. Si iter faciendum, subibat humeris pallia Sociorum, vel aliud quidpiam molesti oneris accipiebat. Si lances, si culinaria supellex eluenda, aquam feruentissimam adhibebat. Cibi, somnique parcissimus, illum sæpè pane ac vino definiebat, sæpè dies impastus traducebat; hunc ternis quaternísue horis & ferè nudis super asseribus capiebat. Sed compendio absoluā hoc caput. Postulatus aliquid piorum suffragiorum pro benefactrice, quæ Neapolitano Collegio sex & triginta nummûm aureorum millia fuerat elargita, totidem promisit ille actuum mortificationis externæ millia, nec diutius quàm trimestri se pro illâ Deo depensurum. Caritate quâ flagrabat in omnes satis constat nemini vnquam defuisse, qui vellet eius operâ vti. P. Alphonso Salmeroni diu amanuensis fuit, & omnia ipsius volumina bis minimùm exscripsit; idemque obsequium diu Romæ præstitit aliis Patribus. Vt studiis nostrorum Scholasticorum consuleret, quos inualetudo prohibebat ab excipiendis suo calamo dictatis magistri, ipse clam ea describebat, atque illis porrigebat. Sæpè sternebat aliorum lectos, calceos extergebat, alia præstabat obsequia, in quibus si fuisset deprehensus, natum se seruitio dicebat. Tam imperturbatâ cum Deo tot inter officia coniunctione versabatur, vt tricenis omnino annis credatur ab eo mentem non deflexisse. Certè ex omnium rerum aspectu, qualescumque illæ essent, tanquam pondere quodam rapiebatur in Deum. Sermo illi omnis de rebus piis, pia omnia scribebat de genibus. Tempus à scriptione vacuum orando occupabat. Erat in Cælites omnes, atque inprimis in Sanctos Angelos propensissimè pius. Sed augustissimam Trinitatem summi Dei ita coluit, ita veneratus est, vt omnem vicerit admirabilitatem. Eam in omni oratione frequentissimè suauissimeque, sed numquam nisi aperto inclinatoque capite, appellabat. Multa suo marte de eâ commentatus est, multa ab aliis lucubrata pulcherrimo charactere descripsit; sed nomen ipsum Dei aut Diuinæ Triados numquam nisi grandioribus litteris expressit. Multa in quotidiano vitæ vsu vel faciebat in huius ineffabilis mysterij gratiā vel omittebat, quę tametsi minutiora videri cuipiam possent, quia tamen & cōfirmatæ pietatis indicia sunt, & frequentia suâ propemodùm supra imitationem, breuiter nonnulla perstringam. Inhabitabat Romæ triangulare cubiculum; tribus asseribus pro strato vtebatur: trigonum habebat pectinem & tridentem: triplicem semper vestem gerebat. In sacro Præfationi quam temporis ordo præscribit, alteram de SS. Trinitate, probante Pontifice, submissâ

missâ voce subiungebat. In mensâ cultrum, fuscinulam, & cochlear in formam triquetram disponebat: panem ter cruce signabat; tria ex illo frustula scindebat, & deinceps terna prioribus absumptis: numquam plus quàm tribus ferculis vescebatur: cibos, si tripartiti dabantur, non attingebat, nec si terni fructus vnâ lance inferebantur: aliâ tres prius in partes diuidebat: minutiores fructus, vt sunt amygdala, vuæ, ternos simul in os inferebat. Ter quâque cibatione bibebat. Obambulabat in triangulum. Rosarium habebat tridens, & tricolore licio consertum. A legendo, scribendoque post tertium folium interquiescebat. Sæpè triangula pingebat æquilatera, illorumque proprietates Diuinis mysteriis accommodabat. Solemne erat illi effatum, Tria sunt omnia. Solem fixo sæpè obtutu contemplabatur, in eoque lucem, splendorem, calorem, tanquam Trinitatis vestigium deuenerabatur. Ad omnem Sacrosanctæ Triadis commemorationem profundissimè corpus inclinabat; coram eius imagine terram prono vultu contingebat. Nomen diuinum non nisi de genibus scribebat. Nouis ædificiis curabat vbi poterat, eius effigiem addi; eidem templa ac sacella dicari. Ad eius festi solemnitatem toto se octiduo geminato pœnitentiæ consuetæ atque orationis penso comparabat. Pridie vesperi sacerdotalem in sacello induebat apparatum, & sic totâ nocte peruigil ante aram stabat. Summo mane inter inexplicabiles animi delicias Sacrũ ad horam producebat: eademque contentione pietatis octauam diem peragebat. Huius viri prorsus admirabilis, post ætatem tot per virtutum ornamenta constanter deductam, exitus hic fuit. Est in agro Tarquiniensi amplum Romani Collegij prædium cælo insalubri. Huc ille ad aratores messoresque qui conuenerant, vt quotannis fit, missus, febrim pestilentem contraxit, ac Romam reuersus, triduo æger decubuit, admirabili patientiæ, humilitatis, obedientiæ exemplo. Tandem Sacramentis perceptis, cùm tres digitos cordi formâ triangulari impositos, velut amoris sui signaculum, teneret, sanctissimè exspirauit die XXIX. Septembris, anno MDCIX. Eius penè adhuc spirantis cubiculum, reliquiarum nomine, direptum à nostris est. Funus maximo hominum concursu celebratum. Exsecto subinde cadauere, tres in corde subalbescentes ex liuido seu maculæ, seu flammulæ, seu carunculæ, tuberculorum instar, inuentæ, quæ parte aduersâ in vnam coalescebant; testatusque est Marsilius Cagnatus qui aderat Medicorum peritissimus, id planè extra naturæ leges euenisse. Laudatus publicè in cœnaculo est: cadauer iussu Præpositi Generalis proprio inclusum loculo, cum hâc epigraphe: P. Franciscus Folianus Soc. Iesu eximius Sanctissimæ Trinitatis cultor. Reliquit post se

Tomos VII. *ad Angelum Tutelarem, vbi cælestia perfectionis sensa, quæ ab eo sibi indita prædicabat, annotauit.*

Libellos III. *de Iesu in corde, ter mille distichis comprehensos.*

Libellos III. *iacularium precum ad augustissimam Trinitatem.*

Alia plura pietatis volumina; quæ omnia seruãtur in nostro Collegio Romano.

FRANCISCVS FREYRE, natione Lusitanus, patriâ Estremosiensis, Eboræ ad Societatem venit die XXV. Ianuarij, anno MDCXI. ætatis suæ XIV. In ea studiis Humanioribus ac Philosophicis absolutis, biennio Conimbricæ amæniores litteras iuuentuti tradidit, quo tempore scripsit

De Symbolis Heroum, lib. V. multiplici eruditione illustres. Sed Romam ad Theologiæ decurrenda spatia vocatus, ingenij sui specimen dedit: studiis moderandis in Germanico Collegio, & explicandis Controuersiis Fidei tum præfuit. Intereà verò subsecíuis horis scripsit

Officium de S. Elizabetâ Reginâ Lusitaniæ.

De rebus gestis eiusdem S. Elizabetæ, lib. II. Latinè & Lusitanicè, sub nomine Blasij de Piña Freyre fratris sui.

De Excellenti magnitudine Imperij Austriaci.

Musas Christianas, Oratione ligatâ.

Edidit prætereà

Consiliorum libros V.

In Lusitaniam confectis studiis regressus, cùm tertiæ Probationis annum de more perageret, scripsit Lusitanicè

De Arte bene viuendi, libellum.

Deinde in Eborensi Academia iussus explicare publicè Philosophiam, id cum laude præstitit, & typo aptauit

Vniuersam Philosophiam, vnum in Volumen redactam.

Nunc in eâdem Academiâ Theologiam profitetur, & præ manibus habet

Catenam in IV. *libros Regum*, aliasque lucubrationes.

FRANCISCVS FVRTADVS, natione Lusitanus, plurimis annis versatus in Sinis, & ibi hodieque superstes. Scripsit prodituros propediem

Libros de Cælo.

Logicam.

FRANCISCVS GANDILLON, natione Gallus, patriâ Aurelianensis, Societati adscriptus anno MDCXIV. ætatis XXV. iam inde à primâ pueritiâ adeò pietati assuetus, vt cum eâ natus videretur. Philosophiam publicè Parisiis ante aditam Societatem, in ea verò Rhedonis & Aureliæ; Flexiæ verò Sacram Theologiam, & Lutetiæ professus est: Alenconensis Collegij existens Rector obiit die XXIX. Octobris, anno MDC. XXXI. cum magno sensu pietatis. Libellum edidit, qui inscribitur

Anima Sancta, omnibus virtutibus, tum naturalibus, tum supernaturalibus cumulata. Alenconij apud Robertum Menerel MDCXXXI.

Franciscvs Garassvs, natione Gallus, patriâ Engolismensis, vir fuit ingenij & doctrinæ famâ nobilissimus, plurimæ lectionis, dicendi facultate minimè vulgari, Scriptor indefessus. Animi submissione, modestiâ, affabilitate, mansuetudine, ceterisque virtutibus supra modum amabilis. In præcipuis Galliæ & Lotharingiæ Ciuitatibus concionatus est. Aduersarios habuit multos. Cùm semper virtutem, pietatemque coluisset, tum verò id postremo ante suum obitum anno fecit multò impensiùs, & tanquam qui se ad triumphum caritatis præsagus compararet, totum se Deo, Diuinisque rebus impendit. Cùm autem Pictauij sæua lues grassaretur, multis precibus exorauit Moderatores suos, vt sibi liceret tabe infectis inseruire; quod cùm obtinuisset, in iis demum piis officiis, in hospitali domo inter infectos, quos verbo & exemplo etiam moriens hortabatur, sanctissimè & religiosissimè consumptus est, die XIV. Iunij, anno MDCXXXI. ætatis XLVI. Societatis XXXI. Scripsit Linguâ Gallicâ

Exquisitionem Petri Pasquarij. Parisiis apud Sebast. Chappelet.

Disquisitiones Disquisitionum M. Stephani Pasquier.

Rabelesium Reformatum. Pictauij, & Bruxellis apud Christophorum Girardum MDCXX. in 8. Sed huic libro nomen suum non addidit.

Doctrinam curiosam, quâ redduntur ridiculi Libertini & Athei. Parisiis apud Chappelet MDCXXIV.

Apologiam pro suo libro contra Libertinos & Atheos.

Summam Theologicam contra Atheos huius temporis. Parisiis apud Chappelet MDCXXV. in fol.

Abusus detectos in Censurâ suæ Summæ.

Septem Sapientes.

Litteras ad Dominum Ogier, & huius ad illum de suâ cum Ecclesiâ reconciliatione.

De Similitudine lucis Solaris, & Iustitiæ. Burdigalæ MDCXII.

Latinè verò scripsit

Elegiarum de Morte Henrici Magni, librum singularem. Augustoriti Pictonum MDCXI. in 4.

Sacra Rhemensia, Carmine Heroico, nomine Collegij Pictauiensis oblata Ludouico XIII. Regi Christianißimo in suâ inauguratione. Pictauis MDCXI. in 4.

Campos Elysios, pro exceptione Regis Ludouici XIII. cùm Burdegalam Nuptiarum causâ inueheretur. Gallicè. Demum reliquit

Volumina XXIV. *in S. Scripturam, aut de rebus piis*, nondum edita.

Franciscvs Garcia de Valle, natione Hispanus, patriâ Calaguritanus, annos vix XV. natus Compluti in Societatem adscriptus est. Rector fuit Ocaniensis Collegij. Ceterùm partem vitæ reliquam ferè prædicando Dei verbo transegit, totos propè annos XXX. Edidit

Euangelicum Concionatorem, & Noui hominis institutionem, ex doctrinâ Verbi Dei, tom. II. vbi locupletem materiam & formam Concionatoribus suppeditat.

Item alieno nomine vulgauit

Viam ad vnionem & communionem cum Deo.

Premit apud se hactenus, quam Hispanicè scripsit

Historiam de Natiuitate Mundi, aduersus Atheos.

De Natiuitate Moysis, & Lege scriptâ, aduersus Iudæos.

Itinerarium filiorum Israël. Molitur denique

Glossas in totam Sacram Scripturam, tomis compluribus.

Franciscvs Gometivs, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Fregenal, quod ad radices Montium Marianorum situm, Prouinciæ est, quam vulgò *Estremaduram* vocant. Hic postquã eximio ingenio, excellenti memoriâ, indefesso studio Philosophicas atque Theologicas Litteras Salmanticæ didicit, & hortatu Ioannis Auilæ præstantissimi sanctitate atque doctrinâ viri, felicius Cordubæ professus est, vbi inter alios præclaros discipulos Franciscum Toletum, eum qui postea Societatis nostræ, ac S. Rom. Ecclesiæ Cardinalis fuit, auditorem habuit. Annos natus XXXV. sese Nostris adiunxit, eodem Ioanne Auilâ auctore, anno salutis MDLIX. Post ingressum in Societatem, vix dici potest, quantos in omni genere virtutis progressus fecerit: quo spiritu ea inter se copulauerit, quæ maximè diuersa videntur; insignem nimirum eruditionem, cum admirabili humilitate; singularem prudentiam, cum rarâ simplicitate; morum eximiam grauitatem cum summâ lenitate; studium orationis, cum operibus caritatis; sui denique per omnia contemptum, cum præclarâ existimatione quam de illo omnes habebant, domestici, exteri, magni, parui, indoctique. Multos annos nostro in Collegio Cordubensi, magnâ cum laude Diuum Thomam interpretatus est: ad illumque, tanquam ad oraculum, non solùm ex vniuersa Boetica, sed ex remotioribus etiam Prouinciis, quæstiones de Moribus, & variarum ac difficilium rerum consultationes referebantur. Denique cùm sanctitate atque eruditione floreret, maximâque omnium admiratione, ac Rectoris munere fungeretur, immaturâ morte ereptus nobis est vir sapientissimus, in ipsis feriis S. Thomæ Apostoli XXI. Decembris, anno salutis MDLXXVI. ætatis LII. magno omnium mœrore ac luctu, prosequentibus eius funus Episcopo, Clero, Inquisitoribus, Religiosis, Nobilitate, atque vniuersâ Cordubensi Ciuitate. Reliquit Gometius multas lucubrationes, quæ lucem hactenus non aspexerunt, sed in Bibliothecâ nostra Cordubensi asseruantur.

Franciscvs Gonzalez, natione Hispanus, patriâ Sanctacrucius, Philosophiam in Boeticâ olim professus, nunc Romæ Summi Pontificis agit Pœnitentiarium in Vaticano. Edidit

Logicam tripartitam, id est, *Vocalem, Realem, Rationalem, ex mente Aristotelis, S. Augustini, & S. Tho-*

Thomæ. Romæ typis Ludouici Grignani MDC. XXXIX. in 4.

FRANCISCVS GVERRERIVS, natione Italus, è Regno Neapolitano, edidit

Orationem habitam Lupiis in funere Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Reginæ Hispaniarum. Item

Orationem à se dictam in Instauratione studiorum.

Epistolas Græcas & Latinas, quæ exstant inter Epistolas Illustrium Virorum.

FRANCISCVS GVTIERREZ, natione Hispanus, patriâ Sætabi Regni Valentini (vulgò *Xatina*) natus, conscripsit, nondum edidit

Commentaria in x. priora Euangelij S. Matthæi Capita, quæ exspectantur. Obiit Vrgellis annò MDCIX. mense Nouembri.

FRANCISCVS DE HAMAL, patriâ Namurcensis, natus MDCX. ingressus Societatem MDC. XXVIII.

Litteras annuas Prouinciæ Paraquariæ Societatis IESV *ab anno* MDCXXXV. *vsque ad* MDCXXXVII. *ex Hispanico sermone Latino donauit.*

FRANCISCVS AB HEES, natione Belga, patriâ Traiectensis, Rector nunc Collegij Gandensis, edidit præscripto titulo cuiusdam de Societate, collectas à se in paruum libellum

Familiares Preces. Antuerpiæ typis Cnobbari MDCXXXIX. in 16.

FRANCISCVS HENRICVS, Lusitanus, Præpositus Domus Vlisipponensis, scripsit suo ac Sociorum nomine

Epistolam ad Socios Romanos, de XII. *Sociis pro Catholica fide in mari Brasilico interfectis anno* MDL. XXI. nimirum P. Petro Dias & Sociis, qui sequebantur P. Ignatium Azenedium anno priùs ibidem occisum. Exstat impressa Neapoli apud Iosephum Cochium MDLXXII. & ad calcem Epistolarum Indicarum, quas collegit Maffæius.

FRANCISCVS ICART, natione Hispanus, patriâ Barcinonensis, perillustri familiâ ortus, à puero ita virtutem coluit, vt illibatum gratiæ florem ad extremum vsque vitæ seruasse pro certo habeatur. Ad Societatem accessit è Schola Didaci Perez, qui è Magistri Ioannis Auilæ disciplinâ, Barcinone clarebat titulo virtutis Apostolicæ. In eâ cum modis aliis, tum maximè tradenda pueris catechesi, incredibiles collegit fructus animarum. Vir certè ad excitandum feruorem natus, quem tonantem in compitis attoniti audiebant omnium ordinum mortales. Exinde Tironibus nostris formandis Tarracone & Gandiæ præfuit, quibus humilitate, modestiâ, & omni vitæ exemplo præibat. Oratione, & seuerissimâ corporis castigatione videri potuit vitæ sibi spatia corripuisse. Adfuere morienti Gandiæ P. Iosephus Calatagud, & P. Alphonsus Hernandez viri totâ Prouinciâ clarissimæ sanctitatis, qui viri virtutem magnis extulerunt encomiis; *eamq́; Deus testatis etiam miraculis approbauit.* Cohonestauit ipsius funus ciuitas vniuersa, & qui vix erat domo aliquando egressus, omnibus cœpit esse notissimus. Reliquit suæ virtutis & studij monumentum

Catechesim auctam; & alia ad hoc ministerium pertinentia.

FRANCISCVS IOSEPHVS MERCERIVS, natione Gallus, scripsit

Relationem gestorum à Patribus Societatis Iesu in regione Huronum in Noua Francia anno MDCXXXVII. Rhotomagi apud Ioannem Boulenger MDC. XXXVIII. in 8. Gallicè.

FRANCISCVS IRAT, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, docuit Philosophiam, ac Theologiam tum Moralem, tum Scholasticam, tum etiam Controuersiam cum Hæreticis: concionatus etiam est, & rexit Collegium Xantoniense. Scripsit

Opuscula quædam contra Pseudo-Ministros.

FRANCISCVS LABATA, natione Hispanus, patriâ Cæsaraugustanus, natus tamen ipse Monconij Oppido Aragoniæ, ingressus est in Societatem Salmanticæ die XIV. Nouembris, anno MDLXVII. penè puer; in eâ vitam ferè omnem habendis ad populum concionibus occupauit, ex quibus & laudem retulit eximiam, &, quod vnicè quærebat, fructum animarum. Rexit Collegia Montisregiense, & Salmanticense, Domum etiam Professorum Vallisoletanam gubernauit, & Prouinciam Castellæ vice Præpositi Prouincialis. Vir fuit moribus sanctissimis, & candidissimæ mentis, tantæ innocentiæ, vt cùm ex se alios metiretur, planè sibi persuadere non posset ab vllo Sociorum regulam vllam infringi, cùm ipse fieri non posse crederet, vt vllam ipse violaret. Obiit ætate decrepitâ Vallisoleti die XXVII. Martij, anno salutis MDCXXXI. Edidit

Apparatum Concionatorum, seu, *Locos communes ad Conciones, ordine Alphabetico digestos*, tom III. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXIV. in fol. Hispanicè verò

Tractatulum de Oratione mentali, & vocali, cum adiunctis Orationibus. Ilerdæ apud Ludouicum Manescal MDCXVIII. in 16.

FRANCISCVS LATTIER, Lotharingus, è diœcesi Tullensi Lerrini natus anno MDXCII. vertit è Latino in Linguam Gallicam

Synopsim præcipuarum rerum à Societate IESV *gestarum seculo eius primo, scriptam à Iacobo Damiano.* Item

Litteras annuas Prouinciæ Paraquariæ annorum MDCXXXV. MDCXXXVI. MDCXXXVII. *ad Iuliū vsque.*

Paratum habet

Menologium Sanctarum ac Beatarum Virginum continens præter nomina & natales omnium, elogia non religiosarum plura in singulos totius anni dies.

FRANCISCVS LORIOT, natione Gallus, patriâ Lauallensis, Societatem amplexus anno MDXC II. ætatis XXI. in ea Philosophiam ac Theologiam professus, scripsit

Secreta Moralia. Parisiis apud Claudium Chappelet MDCXX.

Florem Secretorum Moralium. Lutetiæ apud Guilielmum Guyot.

Insignes & admirabiles Diuini Amoris affectus. Parisiis apud Ioannem Libert.

Scripsit prætereà Gallicè

De Passionibus Humanis, tom.II.

Parallelum Amoris Diuini & humani. Nisi fortasse hic idem sit cum eo, quem paulò antè memoraui.

FRANCISCVS DE LVGO, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, sed Madridij natus, Ioannis nostri frater, natus, anno MDLXXIX. Societatem amplexus est Salmanticæ anno MDC. Philosophiam Palentiæ, Theologiam Compostellæ primùm, deinde Mexici, atque in Vrbe sanctæ Fidei apud Indos Occiduos docuit. Dum autem renauigat in Hispaniam, classe, quâ vehebatur, ab Hollandis interceptâ in portu Matancâ Insulæ Cubæ, ipse quidem saluus in terram euasit, sed factâ suorum Commentariorum in totam Summam Theologicam S. Thomæ iacturâ; vnicâ quasi de naufragio tabulâ ereptâ, quam in Galliam ad typos misit, nempe

Commentarios in totam Primam Partem Summæ S.Thomæ.

Edidit intereà in Hispaniâ

Quæstiones Morales de Sacramentis: Iamque habet sub prælo

De Actibus humanis, & de Conscientiâ: & pergit parare alia.

FRANCISCVS DE MACEDO, natione Lusitanus, patriâ Conimbricensis, in Societatem venit annum agens XIV. ætatis: in ea Rhetoricam complures annos, Philosophiam vno, Chronologiam aliquot subinde docuit, vir planè eruditus, & in pangendis Carminibus felicissimus, ac venæ vberrimæ. Edidit

Theses Rhetoricas, omni eruditione refertas, quas Madridij publicè proposuit, his titulis:

Thesaurus eruditionis pro Sole Zodiacum percurrente.

Parnassi nemus, Poëticis arboribus consitum.

Viridarium Eloquentiæ Rhetoricis floribus distinctum.

Scripsit præterea

Apotheosim S.Francisci Xauerij, Lyrico Carmine, lib.III.

Apotheosim S. Elisabethæ Reginæ Lusitaniæ, lib.I. Lyricorum.

Epitomen Chronologiæ ab Orbe Condito ad Christum natum.

Artem Poëticam, iusto volumine.

Elegias VII. *in mortem P. Francisci de Mendoça*, quæ exstant in Mausolæo eidem Patri erecto, ad calcem Viridarij ipsius.

Hispanicè verò scripsit, atque edidit

Vitam Domini D. Ludouici de Ataide Proregis Indiæ. Madridij. Reliqua quæ edidit recensere poterunt ij ad quos transiuit.

FRANCISCVS MARIA DE AMATIS, natione Italus, patriâ Romanus, edidit

Orationem ad Politianos in Studiorum instauratione habitam anno MDCX. Et sub nomine alieno M.C.

Orationes duas, alteram de Laudibus Marcelli II. Pont. Max. alteram de Laudibus B.Francisci Ceruini. Senis typis Matthæi Florini MDCXI. in 4. Transtulit etiam Italicè

Vitam P.Gonzali Silueriæ Martyris è Societate Iesu. Romæ apud Iacobum Mascardu MDCXV. in 12.

FRANCISCVS MARTINEZ, natione Hispanus, in Collegio Pampilonensi diu famâ sanctitatis floruit, & ibi diem clausit extremum XXIX. Februarij, anno MDCXXIV. Edidit Hispanicè

Vitam S. Francisci Xauerij, auctam ex Latinâ Horatij Tursellini, & Hispanicâ Petri Guzmanni.

FRANCISCVS DE MENDOÇA, natione Lusitanus, Olisiponensis, nobilitate generis, omnigenâ litteraturâ, morum vitæque innocentiâ, summis viris par: pietatem cum lacte, cum doctrinâ virtutem imbibit. Cùm teneretur à suis inclusus in conclaui, ne Societatem, quam ambiebat, iniret, fenestrâ se eiecit, & ad Collegium victor euasit. Floruit in eo inde vsque à primis annis modestia, pax, puritas, tranquillitas, rerum humanarum despicientia. Ingenium ei fuit acre; motus cogitationis celeres, expediti; iudicij maturitas; memoriæ vis ingens: adhæc omni genere litterarum affatim abundauit. Olisipone & Conimbricæ docuit Oratoriam Artem, clarus ipse Orator & Poëta; hic etiam Philosophiam, Eboræ verò Sacras Litteras est interpretatus. Concionatus etiam est aliquando; & erexit Conimbricense Collegium, & Eborense, par sibi semper in omni munere, hoc est, summus. Hinc à Conuentu Prouinciæ iussus est anno MDCXXV. Romam Procurator proficisci. In vrbe magnam sui commendationem reliquit, à præstantiâ concionandi, doctrinæ fæcunditate, integritate virtutis. Eum Præpositus Generalis virum dicebat omnibus numeris absolutum, Concionatorem, Scriptorem, Doctorem, Superiorem, Religiosum perfectum. In reditu morbus eum, & mors Lugduni occupauit. In morbo magnum patientiæ pietatisque specimẽ præbuit. Sacrum sumpturus Viaticum è strato se in solum dedit, venerationis ergo: nec ita multò pòst, inter pia cum Christo cruci affixo colloquia, innocentem animam, geminâ Virginis & Doctoris aureolâ decoram cælo transmisit, die III. Iunij, anno salutis MDCXXVI. vitæ suæ LIV. ab initâ Societate XXXIX. à conceptis quatuor votis XIX. Virtutum eius prima ferè fuit, quæ Sanctorum solet, Humilitas, & despicientia sui. Honores ille non segnius vitare, quàm plerique captent; abiectissima libens obire munia, numquam sui generis mentionem facere; numquã de vllo non honorificè loqui; odisse in alios præfecturam, & seriò deprecari: omnino

nino se ducere mortalium postremum. Regulas sui Instituti tam vigilanter seruabat, vt nullam visus sit vnquam prætergredi. Cibi fuit somnique parcissimus: vix cœnabat, cùm nihilominus vilissimè, tenuiterque pranderet: nemo eum, dum valuit, cubantem vidit. Amans secessus, studij, laboris. Omnis illi gestus, omnis motus & modestiæ legibus compositus. Quotidie se flagris concidebat, nec concionabatur, nisi cilicio succinctus, & morbus ipse catenâ vinctum occupauit. Orabat perattentè, ac piè; omne orationi otium dicarat, pronissimus in lacrymas, quas exprimeret pietas. In Deiparam Virginem mirificè affectus fuit. Conscientiam sæpè intueri, sæpè purgare. Animo fuit in arduis excelso; mitissimus, facillimus in omnes. Ardebat caritate; cuius impulsu non semel Indicam ambiuit atque expetiit expeditionem. Paupertatis studium amictu vili, ac ferè detrito, breuique suppellectile, libris & Crucifixo definitâ, honestauit. Obedientiam Moderatoribus cæcam, vir in omnibus oculatissimus, perfectamque exhibuit. Demum vera fuit perfectionis imago; quæ vel in cadauere, nescio quo præter solitum fulgore, emicuit. Funus magno Ciuitatis concursu celebratum est; corpus redimitum floribus sepulchro illatum est. Breuiarium vitæ & laudum ipsius scripsit Franciscus de Macedo in hoc Epitaphio, quod ideò placuit hic subiicere.

Siste Hospes; Iacet hic Mendoça. Quis ille? Requiris?
Accipe. Erit merces hæc satis ampla moræ.
Hic patria Lusus. Genus altâ à stirpe. Latino
Tullius eloquio; Carmine Virgilius.
Visus Aristoteles Sophiâ. Documenta salutis
Dum dedit, Os aureum dictus, & Ambrosius.
Scripturâ Hieronymus. Pastor bonus arte regendi.
Doctrinâ quantus, Laurea parta docet.
Et pius in Superos; & moribus integer. Idemq;
His titulis tantus, spe quoque maior erat.
Ex illo Regum monumenta, & fama supersunt.
Prætereà cinis est, & dolor, Heu! patriæ.

Scripsit Mendoça

Commentaria in libros Regum, tom. III. quorum I. explicat *duo prima lib.* I. *Capita.* Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDC. XXII. in fol.

II. *Sex Capita sequentia.* III. *septem deinceps Capita.* Ibidem MDCXXV. & XXXI. Reliqua mors abrupit; cui ereptum tamen est

Viridarium Sacræ & prophanæ eruditionis. Ibidem MDCXXXII. in fol. & Coloniæ apud Petrum Henningium MDCXXXIII. in 4.

Prodierunt quoque Lusitanicè posthumi eius

Sermones per Aduentum, Quadragesimam, & Dominicas per annum habiti. Olisipone apud Matthiam Rodriguez MDCXXXII. in fol.

FRANCISCVS MERCATVS, natione Italus, patriâ Romanus, reddidit Italicè

Annuas Litteras è Iaponiâ anni MDXCVI.

FRANCISCVS MONERIVS, natione Gallus, patriâ Burdegalensis, obiit Pictauij Calend. Octobr. anno MDCXXXI. Edidit habitam à se

Orationem in funere Marchionis Villaregij. Romæ MDCXVIII.

Orationem itèm alteram *in funere Domini de Vantadour,* Gallicâ Linguâ.

FRANCISCVS MONTANVS, vide infrà in Ludouico Richeomo.

FRANCISCVS MONTMORENCIVS, natione Belga, patriâ Ariensis, Comes Stegrensis, & Morbecanus, Præpositus Casletensis, & Magnus Decanus S. Lamberti Leodij. Maturâ ætate Societatem complexus, magno deinceps amore eam prosecutus est; titulis suis & dignitatibus illicò remisit nuncium, vt quâdam quasi necessitate se ad constantiam firmaret. Simulatque in Tironum aliorum conspectum venit, contineri non potuit, quin ad singulorum pedes procumberet, eosque exoscularetur. Obseruata est in eo semper excellens animi de se modicè sentientis dimissio; & quod hinc consequebatur, summa erga Superiores obseruantia; aduersus omnes candor animi, morumque facilitas; quâ sibi omnium animos deuinxerat. Nec minor in eo religiosæ paupertatis amor, quem in omni victus, vestitusque ratione palam testabatur; non nisi ægrè adducebatur, vt obsoleta vestimenta melioribus commutaret. Victus illi admodùm tenuis, & intra necessitatem: nec ferre poterat vt aliquid sibi eximij, tametsi morbis afflicto, coëmeretur. Nec pauperum erat minùs amans, quàm paupertatis, in quos, si quid ei à Superioribus permitteretur, piâ liberalitate profundebat. Iam quanta eius esset in doloribus æquitas animi, cruciatuumq; patientia, perpetuus ille tot annorum languor ostendit. Vix enim in Societatem ingressum inuasit pertinax ischias, quâ indies acerbiùs recrudescente, eò tandem adductus est, vt in morbi luxatâ coxendice, non posset se quoquam nisi fulcrorum adminiculo mouere. Itaque annos circiter XX. intra pauperis cubiculi angustias abditus, grauis nemini, patientiæ documento carus omnibus, solitudinem suam, & morbi tædia, piorum versuum scriptione solabatur; aiebatque se plurimùm liquidæ voluptatis è suo illo sic impenso secessu percipere. Vitam sic religiosè obitam mors comparatissima excepit. Spiritualia per dies aliquot Exercitia obiuit; generalem de more Confessionem accuratè instituit; rationem suæ conscientiæ exactam reddidit Prouinciali suo. Mira in eo fuit pax supremo tempore, animique tranquillitas; magna de Diuinâ bonitate fiducia; summa voluntatis cum Diuinâ consensio. Ad hæc ingens patriæ cælestis desiderium. In quo ille gratus agnoscebat suæ vocationis beneficium, negans se vnquam, si in seculo mansisset, eâ animi pace ac gaudio

fuisse mortem oppetiturum. Denique cùm adstantibus nostris præ dulci pietatis sensu lacrymas, animi ad cælestia aspirantis ardore eliceret, appellatis piè dulcissimis Iesu & Mariæ nominibus, in supremis his verbis, sit Deus benedictus, placidissimè conquieuit Duaci die V. Februarij, annò MDCXL. ætatis LXII. initæ Societatis XXII. Professionis trium votorum XIV. fundadato iampridem in eo Collegio Seminario Theologiæ. Scripsit felici venâ

Poëticam Sacrorum Canticorum expositionem; & Idyllia Sacra. Duaci ex officina Patteniana MDCXXIX. in 4. Antuerpiæ; Viennæ MDCXXXII. in 4. & in 8. & rursum cum accessione

Psalmorum XV. modis Lyricis expressorum. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXXXVIII. in 8.

Partâ de Batauis ad Antuerpiam &c. victoriâ Epinicion. Ibidem eodem anno in 8.

Paraphrasim poëticam Psalmi XLI. in immaturo funere Principis Robecani nepotis sui. Duaci typis Petri Telu MDCXXXVII. in 4.

Pietatem victricem Psalmis VII. Lyricè expressam. additâ *Lucubratiunculâ de artificio poëtico Dauidicorum hymnorum.* Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXXXIX. in 8.

FERNANDVS OVIEDVS, natione Hispanus, patriâ Madritensis, Sacræ Theologiæ Professor, edidit

Integrum Cursum Philosophicum ad vnum redactum. Lugduni apud Prost MDCXL. in fol.

FRANCISCVS PACCONVS, natione Italus, patriâ Capuanus, edidit

Catechismos duos Aethiopico sermone, aduersus quosdam errores circa Sacramentum Baptismi, qui in Regno Angolæ inualescebant. Loandæ.

FRANCISCVS PASIVS, natione Italus, patriâ Bononiensis. Vir fuit insigni prudentiâ, solertiâque, & gubernandi laude præditus. Ille conscenso Olisipone nauigio vnà cum magnis illis Rodolpho Aquauiua, Matthæo Riccio, Nicoloa Spinula, Michaële Ruggerio, appulit in Indias die XIII. Septembris anni MDLXXVIII. vnde post quadriennium nauigauit Macaum, in Iaponiam, quò destinatus erat, traiecturus. Ibi dum præstolatur opportunitatem, ab Alexandro Valignano Visitatore attributus est Michaëli Ruggerio comes, ituro ad Cantoniensem Proregem; eò quòd præclaris animi dotibus videretur posse sermonis imperitiam supplere, quem nondum satis Michaël excoluerat. Verùm cùm ibi stationem figere, quod moliebantur, nequiuissent, redux Macaum Pasius, perrexit porrò in Iaponiam; vbi compluribus annis in salutem hominum strenuè collocatis, denique Præpositus Prouincialis vtramque diu Missionem, Sinicam, Iaponicamque gubernauit. Cùm autem sub annum Christi MDCXII. ea vtraque expeditio, iustæ nomen Prouinciæ à Præposito Generali accepisset, Pasius illius Visitator renunciatus est. Ergo vt Sinenses viseret Socios Macaum profectus, dum se operi accingit impigrè, morbo correptus, & breui extinctus est die XXX. Augusti, anno MDCXII. Scripsit Italicè

Annuas Litteras de Sinis MDLXXXIII.

Annuas ex Iaponiâ MDXCVIII. *cum adiunctâ narratione mortis Taicosamæ Imperatoris Iaponiæ.* Item

Annuas indidem anni MDCI. *& sequentium vsque ad* MDCVI.

FRANCISCVS PAVONVS, natione Italus, patriâ Catanzariensis, Sacrarum Litterarum in Neapolitano Collegio per multos annos Interpres, vir Diuinæ gloriæ, & salutis animarum sitientissimus. Quæ in eius funebri laudatione ad populum publicè dicta sunt probante Archiepiscopo ab Oratore Carmelitanæ familiæ, hæc ferè sunt. Eum parentes priùs Deo consecrarunt voto concepto, quàm gignerent, iterumque cùm illum mater eniteretur, votum firmarunt. Mater cùm eum gestaret, paradisum se quandam vtero continere dicebat: tantâ Diuinæ consolationis copiâ perfundebatur: & testata est eadem, infantem se in aluo & vagire audiuisse & fari. Simul atque primus in auras effusus est, infantulus, quasi iam tum Numen agnosceret, procubuit ad horæ quadrantem in genua, coniunctis manibus, ocellis in cælum defixis. Pueriles eius lusus & crepundia fuerunt arulæ & sacra; & à primis vnguiculis condidicit Deo litare. Numquam, vel cùm stringebatur in fasciis, nutriculæ, aut vllius feminę suauiationes, quin brachiis & vociferatione obniteretur, excepit. In Societatem ingressus, explicatu difficile est, quot quantisque virtutibus inclaruerit. Ipse professus est aliquandò, tam sincero se Deum amore complecti, vt ipsi vni optaret obsequi, idque mortales omnes, atque etiam immortales latere. Cupiditate Martyrij, dum vita superfuit, æstuauit; & quamdiu fauit ætas, numquam destitit Missionem Indicam flagitare; quâ ne excluderetur, sanguinis excreationem, quâ fatigabatur, diu Moderatores celauit. Exorarat iam semel profectionem: à quâ cùm fuisset mox iterum prohibitus, acquieuit illicò, factus à Deo certior, plus, se Diuinæ gloriæ commodaturum, si bonam Clero vitæ formam induceret; id quod instituto Clericorum Sodalitio, illisque ad omnem Apostolicam functionem, quàm latè patet Regnum, exercitis abundè fecit. Verùm quò suam porrigeret industriam longius ad omne genus mortalium, ad sanctimonialium cœnobia, atque ad Parthenones, quos Conseruatoria Neapoli vocant, frequens concionatum itabat: frequens ad remiges in triremibus, ad vinctos in custodiis, ad milites in naupegio hibernantes dicebat. Sodalitia baiulorum erexit, & olitorum, & ludimagistrorum. Oratoria sustentauit Opificum. Creber in angiportis, in compitis, ne quod hominum genus præteriret.

Atque vt nihil deesset, aliorum Ordinum Religiosos, toto latè Regno Antistites, ipsum etiam Christi Vicarium, nunc coram, nunc per epistolam conueniebat, vt his suis conatibus suffragarentur. Excurrebat in Oppida, vicosque finitimos, etiam ætate iam fessâ, nec pensi quidque habebat pericula, quæ adibat. Semel his in expeditionibus crus infregit, aliàs modico minus quàm collum; sæpè inuocato S. Francisco Xauerio discrimen auertit, pluuias suspendit. Sexagenos ex suis Philosophiæ auditoribus ad religiosæ vitæ consilium induxit; at in Palæstrâ Poëtices, etiam omnes ad vnum, miraculo ad hanc diem inaudito. Iudæum magni nominis, cum fracto crure decumbebat, crebrâ disputatione mollitum, Christo lucrifecit; eodemque tempore, ne vacaret hortatore Sodalitas, se curabat ægrum legitimis diebus in exedram deportari, suosque ad virtutem excitabat. Erat autem in dicendo tam vehemens, in summâ alioqui verborum humilitate, quam semper adamauit, vt ad ipsius dictionem vel ipsi contremiscere parietes viderentur; vt mirum non sit incredibiles motus animorum sequi solitos esse perorantem. Nulla rerum difficultas illum vnquam deterruit, quin id quod ad Dei gloriam faceret amplificandam, aggrederetur animosè, constanterque promoueret. Sacrosanctam Eucharistiam veneratione atque existimatione dignâ prosequebatur; tantumque habebat certæ in eâ fiduciæ, vt vno sacrificio se crederet parem esse cuiuis postulato extorquendo. Litandi quotidie morem adeò ratum constantemq; habuit, vt vel postremis hebdomadæ sacratioris diebus quæritaret Templa quædã infrequentiora, vbi sacros ritus perageret. Morbo prohibente celebrationem, quotidie communicabat: & consuerat inde vsque à primâ ætate octauo minimùm die sacrum epulum frequentare, in quo vno dulcissimas voluptates persentiscebat: quod genus pietatis vt proferret latiùs, Sodalitiis eam suis imperauit; vt nimirum hoc alexipharmaco, quo nullum aiebat esse potentius, sanctimoniã illibatiùs tuerentur. Hanc ipse virtutem ita coluit, vt intaminatam seruasse Virginitatem opinio fuerit, quam ipse, cùm esset interrogatus à quopiam, visus est verecundo silentio, quasi nutu quodam tacito affirmasse. Infantem vitasse mulierum basiationes iam dixi. Adolescentem se lupas duas in syluâ inter venandum adortas honestâ fugâ superauit. Ne quam infirmioris sexus cogeretur aspicere, dum ad eas verba faciebat, conspicilia, quibus alioquin vtebatur assiduè, deponebat. Omnino obsceni nihil vnquã legit, ne ad captandam quidem, vt fit, Latini sermonis impuro in argumento puritatem. Moderatoribus suis tam erat subiectus atque morigerus, vt ipsorum imperiis, de se tandem quidquid statuissent, numquam verbo, numquam nutu reniteretur; aiebatque hâc vnâ parendi promptitudine sibi certam constare spem salutis, quia scilicet nihil esset vnquam, nisi Deo auctore, aggressus. Et ausus est aliquando asserere, immensum sibi gloriæ pondus in cælo esse repositum, atque olim ab S. Ignatio obuiam effuso se in gaudium Domini exceptum iri, spe certâ beatitatis vel ex vnâ hac virtute conceptâ. Ceterùm eam ipse satagebat non per bona dumtaxat opera, sed malorum etiam perpessione certam facere; aduersus quæ se Christi Saluatoris erigebat exemplo, quo se meliorem haud esse, vt fieret immunis, prædicabat. Sæpè verbis aculeatè per iniuriam perstrictus, nihil inamænè vnquam, nihil toruè respondit. Sectiones, vstionesque sine vllo doloris indicio, sustinuit, negans ei fas esse, qui ad Martyrium anhelaret, edere sensum infirmitatis. Dentes sibi omnes excidisse, & gingiuas acri plerumq; cruciatu percelli mirificè gaudebat, ne ciborum vllâ suauitate tangeretur. Otium sibi nullum vnquam fecit: multùm, atque attentè orare; multùm scribere; numquam vacuum fructu verbũ proloqui; leges omnes Societatis ad vnguem seruare, & id quo faceret religiosiùs, eas suâ sibi manu descripserat. Amorem consanguineorum ita exuerat, vt ne parentem quidem vnquam suum, ex quo Societatem ingressus est, aut viserit, aut allocutus fuerit, præterquam cùm ex Prouincialis imperio, benè sibi ab illo precari postulauit. Quisquis homini familiarior fuit, sanctimoniæ laudem illi dedit; quos inter fuerunt æstimatores optimi, quia virtute clarissimi; Robertus Cardinalis Bellarminus, Petrus Antonius Spinellus, Bernardinus Realinus, Iulius Mancinellus, quorum de ipso testimonia ad manus sunt. Multa supra vim humanam ab eo patrata certis testibus constat. Sacerdotem infirmum solo contactu sanitati reddidit. Febrim malignam excussit homini, cui manum suam tertiò exosculandam porrexit. Dæmonium ex obsesso exturbauit imperio, SS. Trinitatis nomine inuocato. Quatuor Sacerdotibus interitum minatus est, nisi frequentarent Sodalitatem, & quindenûm curriculo dierum omnes interierunt. Adolescentem sibi anteà ignotum solo intuitu cognouit castimoniæ atque integritatis sedulum esse cultorem. Sibi, aliisque moriendi tempus, raro euentu, diu ante definiuit. Visus est in cœtu Sodalium semel, iterumque toto vultu radiare. Hominem nescio quem insano studio aduersus illum litteras ad Generalem Præpositum molientem, Deipara ab incepto deterruit. Cadauer eius molle & flexile toto quatriduo sine graueolentiâ perdurauit. Reliquiæ ægris impositæ depulerunt haud vnâ vice languores. Exequias illi celebrauit Clericorum Sodalitas quam instituit tantâ frequentiâ atque apparatu, vt opinio sit nulli vnquam de Societate sic fuisse parentatum. Templum Collegij conuestitum vndique panno lugubri; epitaphia passim

ſim & lemmata appenſa; funalia accenſa plurima; tumba, quam doloris caſtrum vulgus appellat, excitata, cereis vndique collucentibus maximo numero. Nucerinus Antiſtes Sacris ſolemniter operatus eſt habitu Pontificali; adſuit Eminentiſſimus Cardinalis Boncompagnus Archiepiſcopus Neapolitanus cum Metropolitano Capitulo, iuſſis accedere Canonicis præter eius Eccleſiæ morem, quia iuſta ea ſoluebantur viro, non ſingulari dumtaxat ſanctimoniâ, ſed cui vni referret acceptam ea Eccleſia pulcherrimam Cleri ſpeciem, quâ fulgeret. Panegyrim texuit ex Carmelitarum familiâ Concionator egregius, quem Cardinalis iuſſit ea omnia proferre in publicum, quæ à me perſtricta ſunt, de Pontificis Vrbani VIII. imperio, quo vulgari prodigia vetuit hominum noſtri æui, ſuâ auctoritate ſecurum. Deceſſit vir eximius, poſt continuatos ad multam ætatem Apoſtolicos labores, Neapoli menſe Februario, anno ſalutis MDCXXXVII. Multa elucubrauit tum Latinè, tum Italicè Pauonus ad publicam ſalutem, quorum hæc ſeries eſt,

Summa Ethicæ, ſeu Commentarius in libros Ethicorum Ariſtotelis. Neapoli, Lugduni, Moguntiæ, alibi recuſus.

Introductio in Sacram Doctrinam. Partibus III. comprehenſa; cuius

I. Pars eſt de *Methodo ac Summa Sacrorum*, ſiue, *De Diuina Theologia.* Neapoli apud Lazarum Scoriggium MDCXXIII. in 8.

II. *De Definitionibus Iſagogicis*, ſiue, *De Naturali Theologia.* Ibidem MDCXXV. in 8.

III. *De Canonibus Iſagogicis*, ſiue, *De Sacræ interpretationis ratione.* Ibidem MDCXXVI. in 8.

Tractatus de Ethicis, Politiciſq; Actionibus; ex ſecunda Introductionis Parte ſeorſim impreſſus. Ibidem MDCXXX. in 12.

Commentarius Dogmaticus, ſiue, Theologica interpretatio in Pentateuchum. Neapoli typis Ioannis Dominici Montanari MDCXXXV. in fol.

Commentarius Dogmaticus, ſiue, Theologica Interpretatio in Euangelia. Ibidem MDCXXXVI in fol. Atque hæc quidem Latinè prodierunt; Italicè verò quæ ſequuntur,

Instructionum variarum pro rectè obeundis Sacerdotalibus functionibus, tom I. ſatis copioſus. Neapoli apud Lazarum Scoriggium MDCXXIX. in 8.

Inſtructio pro Exercitiis Congregationum ritè obeundis. Typis & anno iiſdem.

Meditationum Partes II. quarum poſterior, quæ eſt, *de Preparatione ad Miſſam*, IV. Sectionibus, ſeu partibus continetur ſeorſim impreſſis, in eadem Typographia annis MDCXXX. XXXI. & XXXII. in 8.

Meditatio de Amore Diuino, ſeu, *Ars amandi Deum.*

Meditatio de Sanctiſsimo Euchariſtiæ Sacramento. Multæ quoque *Inſtructiones & Meditationes*, quæ recenſitis iam voluminibus continentur, ad commodiorem vſum ſeorſim ſunt impreſſæ, quas otioſum eſt ſigillatim referre.

FRANCISCVS DE PERALTA, natione Hiſpanus, Rector Hiſpalenſis Seminarij Anglorum, ſcripſit

Narrationem mortis Roberti Gauleri, & Thomæ Egertoni eius Collegij Alumnorum, quam refert Hiſpanicè Didacus Iepes in ſuâ Hiſtoriâ de Perſecutione Anglicana lib. 6. c. 9. §. 10.

FRANCISCVS PEREZ DE NAIERA, natione Hiſpanus, obiit Valliſoleti die XVIII. Februarij, anno MDCXXIII. Scripſit

De Orthographiâ Linguæ Caſtellanæ.

De Liberatione pignorum animæ, Opuſculum pium.

FRANCISCVS PLANTEDIVS, natione Italus, loquentem fecit linguâ vernaculâ librum

Dionyſij Carthuſiani de IV. *Nouiſsimis.* MDLXXVIII. & rurſum Venetiis per Dominicum Imberti MDXC.

FRANCISCVS PICCOLOMINIVS, natione Italus, patriâ Senenſis; Societati iuuenis adſcriptus, in ea Philoſophiam bis Romæ docuit, habuitque inſignem & ſui moris diſcipulum Ioannem Berchmannum: docuit prætereà Theologiam Scholaſticam, donec in Secretarium Societatis aſſumptus eſt. Subinde Siciliam Viſitator inſpexit, Romano Collegio, tum Prouinciæ Romanæ præfuit; nunc Mediolanenſem moderatur. Edita eſt cum aliis eiuſdem argumenti, ipſius

Oratio de Paſſione Domini, quam habuit coram Paulo. V. P. M. anno MDCXX. Romæ MDCXL. in 12.

FRANCISCVS POIRÆVS, natione Burgundo-Sequanus, Diœceſis Biſuntinæ, in Societatem venit anno MDCI. ætatis XVII. in eâ quatuor vota ſolemni profeſſione anno MDC. XIX. nuncupauit: docuit Humaniores diſciplinas, Rhetoricam, Philoſophiam, Scripturam Sacram. Rector fuit Domus Probationis Nanceianæ, & Collegij Lugdunenſis: Vir cum ceteris virtutibus, tum impensè pio in Deiparam ſtudio laudabilis. Edidit librum, quem inſcripſit,

Ignem Holocauſti, ſiue, *Affectus ex Diuinis Litteris, quibus animus Sacerdotis ad piè celebrandum diſponitur.* Muſſiponti typis Philippi Vincentij MDC. XXIX. in 16. Coloniæ, Lugduni, alibi.

Gallicè verò ſcripſit

Modum diſponendi ſe ad mortem.

Bonum Paſtorem. Iiſdem Vincentij typis MDC. XXX. in 12.

Triplicem Coronam Virgini Dei Matri, ex Humanis, Diuiniſq; ſcientiis textam: opus varium, elegans, eruditum. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXX. & rurſum MDCXXXIII. in 4.

Scientiam Sanctorum, ſeu, *Scientiam quærendi Deum, ſeq; totum illi tradendi.* Ibidem atque iiſdem typis MDCXXXVIII. in 4.

Coronas etiam ſuas *Chriſto capiti noſtro Virginis filio* parantem mors occupauit.

FRAN-

Franciscvs Portocarrervs, natione Hiſpanus, ex Oppido Medellino, atque eiuſdem Oppidi Comitis filius; venit ad Societatem die XXII. Aprilis, anno MDLXIX. cùm ageret ætatis annum XXI. Vir fuit planè ſanctus, atque omnis virtutis viuum exemplar; mitiſſimus, & erga omnes affabilis; orationi, atque amori Dei deditiſſimus: in ſe aſper & rigidus, & qui ſe voluntariis cruciatibus ad morbum vſque affligeret. Animarum ſaluti per conciones, confeſſiones, atque inprimis per Miſſiones procurandæ diligentem nauauit ac diuturnam operam. In Sacroſanctam Euchariſtiam, in Beatiſſimam Virginem Deiparam, in S. P. N. Ignatium piiſſimè affectus fuit. Rexit Ocanienſe Collegium, illudque procuratis Româ Sanctorum reliquiis egregiè locupletauit. Senio tandem morbiſque victus, & præſertim aſthmate confectus, quieuit in Domino Toleti anno MDCXXVI. ætatis ſuæ LXXVIII. initæ Societatis LVII. antiquiſſimus ſuæ Prouinciæ Profeſſorum. Edidit

De Deſcenſione Beatæ Virginis ad Templum Sanctum Toletanum.

Vitam S. Ildephonſi Archiepiſcopi Toletani. Madriti MDCXVI. Opus hoc dicauit Patribus Domus Profeſſæ Toletanæ Societatis Ieſu, qui ædes ipſas, in quibus S. Ildephonſus eſt natus, inhabitant.

Hiſtoriam SS. Martyrum Thebæorum tranſſcripſit Hiſpanicè. Reliquit demum aptos prælo

Tractatus egregios, De Venerabili Euchariſtia; & De B. Virgine Deiparâ.

Franciscvs Raiatvs, natione Siculus, patriâ Panormitanus, ad Societatem acceſſit die XXI. Nouembris, anno MDXCIII. vbi Philoſophicæ ac Theologicæ doctrinæ, politiorum litterarum tum Latinam, tum Græcam eruditionem adiunxit. Vario morborum ac dolorum genere exercitam diu vitam traxit animo æquiſſimo, vultu ſemper ſereno, atque adeò etiam hilari. Morum comitate, & magnarum exemplis virtutum mirificè ſibi animos hominum conciliabat; quos ſuauiſſimâ quadam ſanctæ conuerſationis illecebrâ in Deum rapiebat. Maieſtatem tonantis fulminantiſque Dei irretortis gaudebat oculis intueri, quod naturalium operum nullum aliud magis ſupremi Numinis granditatem repræſentaret. Obiit, magno ſui deſiderio relicto, Panormi anno MDCXXXVI. Edidit Italicè

Inſtructionum ad aliquot Exercitia ſpiritualia benè peragenda, tom. II. Panormi MDCXXII.

Franciscvs Rainaldvs, natione Italus, patriâ Matelicanus, tranſtulit ex Hiſpanico Italicè, atque edidit ſub nomine Herachij Vechij

Memoriale eorum quæ præſtare debet Chriſtianus in extremâ infirmitate, ſeu in tempore morti proximo, compoſitum à Stephano Palma noſtro. Romæ apud Corbellettum MDCXXXII. in 4.

Scripſit verò eâdem linguâ, ediditque ſub nomine Ioſephi Rainaldi

Lumen hominis deuoti, Romæ apud Franciſcum Caballum MDCXXXIII. in 24.

Cibum animæ, ſeu, De oratione mentali circa Paſſionem Domini, pro ſingulis diebus menſis. Ibidem MDCXXXVII. in 24.

Diem ſanctè impenſum. Ibidem MDCXL in 24.

Et ſub nomine Ioannis Franciſci Mei

Modum præparandi ſe ad feſta Natalis Domini. Viterbij in 16. Habet paratam prælo

Vitam Iacobi Lainez Præpoſiti Generalis II. Societatis Ieſu, & plura parat.

Franciscvs Remondvs, natione Gallus, patriâ Diuionenſis, Guilielmi Remondi, veneno ſublati, non, vt quidam putauerunt, Florimundi Remõdi nobilis Scriptoris filius; in Italiâ ſtudiis claruit, Societatique aggregatus, Philoſophiam Romę docuit, Scholaſticam verò Theologiam XIII. annis continuis tum Pataiuj, tum Parmæ, tum denique in Vrbe Burdegalenſi, magna cum laude profeſſus eſt; & regreſſus in Italiam, Mantuæ Sacras Litteras interpretatus eſt; & in Academiâ recens à Sereniſſimo Duce inſtituta primus Præfectum egit ſtudiorum. Demum in poſtremâ eius Vrbis obſidione, incredibili caritate ſe totum dedit audiendis militum confeſſionibus, etiam peſte laborantium; quo in opere peſtem ipſe contraxit: à quâ tamen cùm reſpiraſſet, non multò pòſt alio morbi genere ſublatus eſt die XIV. Nouembris, anno Chriſti MDCXXXI. plenus ipſe dierum, & antiquus quatuor votorum Profeſſus. Scripſit eleganti ſtylo

Orationes XX. diuerſis temporibus & locis habitas.

Epigrammatum, lib. II.

Elegias VIII. *de Diuinis Amoribus*: item alias

Elegias VII. quibus eſt titulus, *Alexias,* & continent querimonias Sponſæ S. Alexij profugi; ſuntque inter modernorum Scriptorum Elegias planè eximiæ. Hæc omnia poſt varias editiones, quibus pleraque ſeorſim venerunt in lucem, vno volumine complexus edidit Antuerpiæ Ioachimus Trognæſius MDCXIV. in 12. Edidit etiam

Panegyricas Orationes XV. *de S. Ignatio Loiolâ; &* XV. *de S. Franciſco Xauerio,* quibus eorum vitam, velut breuiario, complexus eſt. *Vnam de Carolo Borromæo*: adiunctis *aliquot clarorum Virorum Elogiis.* Placentiæ apud Iacobum Ardizonum MDC. XXVI. in 4.

Franciscvs Ribera, natione Hiſp. patriâ ex Oppido Caſtellæ Villacaſtin, vir fuit egregiè doctus ac pius. Primùm in Salmanticenſi Academiâ optimis Præceptoribus operam dedit: in Collegium deinde S. Iacobi Zebedæi, ab Alphonſo Fonſecâ Archiepiſcopo Toletano erectum, cooptatus eſt. Vnde iuſto tempore digreſſus, recepit ſe in Oppidum natale, vt in Sacrarum Litterarum, quas à primâ ætate adamauerat, ſtudium totus incumberet, & cum Scholaſticâ doctrinâ ad maius firmamentum coniungeret

iungeret, adiutus Linguarum Latinæ, Græcæ, Hebraicæ præsidio, quarum apprimè peritus erat. Hæc dum molitur, diuino consilio iter illac habuit P. Martinus Guterrius, Salmanticensis Collegij Rector, dexterrimus magnarum animarum prædo; cui Ribera pertæsus humanas res ob improsperum nescio quem euentum, explicuit constituisse se in proximum B. Virginis sacrarium procul à turbâ secedere, & ab otio studiorum subinde ad concionandi per circumiectos populos prodire negotium. Ita probauit consilium Martinus, vt simul tamen admoneret, haud ita, quod optimum est, Deo dari, suum scilicet arbitrium ac voluntatem. Quo monito, ceu telo, transfixus Ribera, decreuit illicò valedicere seculo, in Societatem amplecti, ad quam Salmanticæ ab eodem ipso Guterrio receptus est anno salutis MDLXX. ætatis suæ XXXIII. probè scientiis iam excultus, & Doctoris Theologi prærogatiuâ auctus. Cùm autem quinto pòst anno de instituendâ Salmanticæ Diuinorum Codicum interpretatione Societas consilium iniisset, Riberam tanquam idoneum Præceptorem ei muneri præfecit: quod quidem exquisitâ eruditione cum pari religione coniunctâ, sexdecim annos obiuit. Erat enim ingenio excellenti, iudicio acri, tenaci memoriâ, Sanctorum Patrum lectione atque obseruatione instructus; singulari modestiâ, animi candore, deiectione, ceterisque religiosis virtutibus cumulatus. Imbuerat illum scilicet optimis artibus iam inde à Tirocinio, quod Methymnæ Campi posuit, excellens ille sanctimoniæ Magister, quem fortitus etiam Salmanticæ, magno suo bono, Rectorem tunc est, P. Balthasar Aluarez, cuius ipse vestigiis sedulus institit. Obedientiæ studium, tanquam Societatis notam primam, ita cordi habuit, vt nullo studiorum, aut cuiusuis negotij pondere se passus vnquam sit ab exactissimâ vel vnius regulæ obseruatione distineri: numquam ille, quantauis in siti, bibisset interdiu, inconsulto Superiore; nulla hebdomas illi successisset, quin semel ; iterumque cubiculum euerreret: litteras, schediúmue non dabat, non legebat sibi redditum, seu foris esset, seu domi, nisi priùs exhiberentur Moderatori. Ea virtus efficere sola potuit, vt proferret in lucem publicam, quæ priuatim elucubrauerat; nam, quæ erat eius animi submissio, suarumque rerum contemptus, haud facilè potuisset ad id permoueri. Orationis præsidio, quam diurnis nocturnisque horis vsurpabat prolixè, ad Sacræ Scripturæ intelligentiam vtebatur: addebat etiam crebra ieiunia, & seueriores corporis macerationes; & si quid incidisset implicatioris difficultatis, secedebat per dies aliquot, & spiritalibus exercitiis animum ad Diuinos illapsus comparabat. Aiunt eum ad concionem aliquando verba facientem visum ingenti circum splendore micare, cuius dicentis humeris Christus Seruator sereno vultu innixus, eum velut complexu foueret; illum verò insolito animi ardore inter cetera his verbis exclamasse, *O admirandam Dei, & Sacrarum Litterarum dignitatem! Nullum habent apicem Sacræ Paginæ, qui non Diuinis sit plenus mysteriis.* Christum autem Dominum ei qui hæc conspiciebat dixisse. *Hic est, ô Anima, qui germano scripturas meas sensu, & eâ veritate, quam ego ipsi infundo, explicat. Nouit ipse pretium earum expendere, quas ego mortalibus mei sanguinis profusione comparaui. Gratulare tibi quod eum habeas à Confeßionibus; obtempera dictis ipsius; sic meæ voluntati feceris satis.* His Ribera studiis traduxit ætatem ad annum vsque MDXCI. quo naturæ debitum Salmanticæ persoluit mēse Nouembri. At die post obitum tertiâ, visus in cælo est sublimis, ac Dei solio propinquus, multâ conspicuus gloriâ, cuius in pectus deriuabatur à pectore Dei radius lucis, qui pulcherrimâ eum specie simul & gaudio perfundebat: quod illi præmium ideò attribuebatur, quia nihil in suis lucubrationibus fluxum ac caducum, sed vnius Diuinæ Maiestatis cultum atque obsequium spectasset. Hæc pauca de multis laudatissimi viri ornamentis referre placuit, in Annal. ad AC.1471. n.33. coniuncto cum Indice, in verbo, Franciscus Ribera, vt quàm immeritò nouitius quidam Scriptor tam conspicuæ virum innocentiæ insimularit philotimiæ & liuoris, palam constaret; quem nullus propè Auctorum sine encomio doctrinæ & probitatis appellat. Scripsit autem insignes

Commentarios in XII. *Prophetas Minores*, sensum eorumdem Prophetarum Historicum & Moralem, sæpè etiam Allegoricum complectentes. Romæ MDXC. in 4. Coloniæ typis Mylij MDXCIX. & MDC. in fol. ac demum operâ Richardi Gibboni nostri correctius Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXII.

Commentarios Historicos selectos in eosdem XII. *Prophetas Minores*; quod est quasi compendium illorum priùs fusè scriptorum Commentariorum, ab ipso Auctore contractum. Salmanticæ apud Ioannem Ferdinandum MDXCVIII. in 8.

Item *in Epistolam ad Hebræos*. Salmanticæ MDXCVIII. & Coloniæ typis Birckmannicis MDC. in 4.

In Sacram B. Ioannis Apostoli & Euangelistæ Apocalypsim; &

De Templo, & iis quæ ad Templum pertinent, lib. V. Lugduni apud Iuntas MDXCII. Antuerpiæ apud Bellerum MDXCIII. & rursum apud Martinum Nutium MDCIII. in 8.

In Sanctum Iesu Christi Euangelium secundum Ioannem. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXIII. in 4.

Hispanicè verò scripsit

Vitam S. Teresiæ Virginis, Carmelitarum Excalceatorum parentis & fundatricis, cuius Confessionibus ipse aliquando præfuerat. Ea Italicè, Gallicè, Latinè conuersa exstat, postremò edita vnà cum

Operi-

Operibus eiuſdem Sanctæ. Coloniæ apud Ioã-nem Kinckium MDCXX. in 4.

FRANCISCVS RODRIGVEZ, non vnus dumtaxat hoc nomine Scriptor, ſed duo, vel etiam fortaſſe tres fuerunt, omnes natione Hiſpani: eorum vnus patriâ fuit Arandenſis ad amnem Durium. Is ad xx. annos Romæ verſatus, ab Hiſpanicis Epiſtolis Patri noſtro Generali fuit. Inde regreſſus in Hiſpaniam rexit Collegium Conchenſe, & bis præfuit Toletanæ Domui Profeſſorum, vbi ſenex mortuus eſt, die XXI. Martij, anno Chriſti MDCXXVII. ætatis LXXIX. religioſæ vitæ LXII. funus eius magno populi, & Religioſorum conuentu celebratum eſt. Fuit enim vir omni virtutum genere ornatiſſimus; multæ prolixæque cum Deo conuerſationis; eximiæ in Deiparam, & Cælites alios reuerentiæ, quorum multos indictâ ſibi inediâ colebat: laboris in hominum ſalutem indefeſſi, vel iam in ætate grauiori. Nulla illi cura ſui, nulla ſuorum; multa egenorum, atque eorum inprimis, quos ſibi minùs experiebatur affectos. Societatis augendæ, ornandæque ardentiſſimo zelo inflammabatur, quam ipſe non ſolâ virtute, ſed etiam doctrinâ illuſtrauit, Theologiam olim profeſſus, & concionandi munus. Hic ſcripſit Hiſpanicè

Breuem Tractatum de Iubilæo. Romæ apud Stephanum Paulinum MDC.

At Italicè ſcripſit

Epiſtolam ad Congregationem B. Mariæ Virginis Aſſumptæ in Domo Profeſſâ Romanâ. Romæ apud Aloyſium Zannettum MDXCV. in 8.

Vulgauit idem alieno nomine

Librum de Meteoris. Et reliquit prælo matura

De Chriſtiani hominis Officiis.

De Vitâ D. Catharinæ de Mendoça Fundatricis Collegij Complutenſis Societatis Ieſu.

Exempla magnarum virtutum.

Idemne hic, an alius ſit, non habeo ſatis perſpectum, qui reddidit Hiſpanicè

Hieronymi Plati, De Bono Status Religioſi, lib. III.

Alius eſt Franciſcus Rodriguez, Procurator Generalis Prouinciarum Societatis Ieſu, quæ ſub Corona Luſitaniæ ſunt, in Regiâ Madridienſi, atque edidit

Catalogum Martyrum Societatis Ieſu, qui in Iaponiâ annis Chriſti MDCXXXII. *&* MDCXXXIII. *paſſi ſunt.* Madridij typis Andreæ Parræ MDCXXXV. Is Romæ prodiit Italicè, tacito Auctoris nomine: Antuerpiæ autem Latinè apud Ioannem Meurſium MDCXXXVI. in 12. Sed vide quæ in Chriſtophoro Ferreira ſuprà annotaui.

FRANCISCVS ROMANVS, natione Siculus, patriâ Mamertinus, Societati adoleſcens adſcriptus eſt anno MDXCIV. Obiit in patria ſua die IX. Auguſti, anno MDCXXV. Edidit

De Sacro Eccleſiaſte, lib. III. Coloniæ per Bernardum Gualtherum MDCXXII. in 4.

Reliquit alia ſui ingenij monumenta in aliquos Sacræ Scripturæ libros, quæ in Bibliotheca Domus Profeſſæ Mellânenſis ſeruantur.

FRANCISCVS ROZ, ſeu, ROZIVS, natione Hiſpanus, gente Aragonenſis, patriâ Gerundenſis, vir doctrinâ & prudentiâ magnus, nec virtute minor. Linguarum Syriacæ, Chaldaicæ, & Malabaricæ peritus. Multos annos apud Malabares Chriſtianos, quos in Indiâ Orientali ab Apoſtolo ſuo Thomâ vocant Thomæos, verſatus eſt, & magno caritatis ac humilitatis documento, quà concionando, quà catechizando, quà pueros Chaldaicè, Syriacèque docendo, Diuinum honorem, mortaliumque illorum ſalutem prouexit. Ibi dum ſtrenuè deſudat in opere, auocatus à Moderatoribus eſt, atque ad Zamorinum Calecuti Regem potentiſſimum ablegatus, vt iuſtis conditionibus pacem inter eũ, Luſitanoſque conſtitueret: id quod tantâ partium voluntate perfecit, vt neutra ſe pares illi gratias agere poſſe crederet. Zamorino exinde fuit in amoribus, & in pretio; cum illo ſua conſilia conferre; illum primo penes ſe loco, vel præ ipſis Regni Primatibus collocare; fidam quoque militum manum, ne quid caperet incommodi, adhibebat: quamuis ne ſic ille quidem omne diſcrimen auertit: dum enim ſtudet ardentiùs Zamorinum in colendo, quod cum Luſitanis inierat, fœdere continere, aduerſus inſidas Regis Cocinenſis, & Nairum Regni Procerum ſuggeſtiones, ſtrictis in eum mucronibus Naires irruerunt, confecturi virum ſuis machinationibus infeſtum, ni Regis filius intercurriſſet, & eos minis atque clamoribus continuiſſet. Sub hæc Abrahamo Archiepiſcopo Angamalenſi, in cuius poteſtate Thomæi ſunt, vitâ functo, Goanus Antiſtes Alexius Meneſius ex Ordine S. Auguſtini, iuſſus à Summo Pontifice Catholicum illi Eccleſiæ Paſtorem deſignare, Rozium interiſper Vicarium & Adminiſtratorem conſtituit, dum legitimum quempiam Paſtorem quærit. Verùm cùm graues difficultates id conſilij interuertiſſent, ipſe Meneſius, quo feruebat Diuinæ gloriæ zelo, totam illam Diœceſim, quàm latè patet, per incredibiles ærumnas & pericula præſens inſpexit, adlecto in viæ comitem atque operis ſocium Rozio; cuius inſignes ad omnem adminiſtrationem dotes cùm per eam occaſionem magis conſpicuæ euaſiſſent, ab iis populis, ipſoque Meneſio poſtulatus eſt Angamalenſis Eccleſiæ Antiſtes: quibus dum conſulere ſimul & gratificari vult Philippus III. Hiſpaniarum Rex Catholicus, eum Clementi VIII. Pontifici Maximo nominauit. Clemens auctoritate ſuâ, nequidquam renitente Societate, ratam eſſe iuſſit Regis voluntatem; niſi quod Epiſcopum eſſe voluit pro Archiepiſcopo, & Goano ſubeſſe Orientis Primati. Anno MDCI. Goæ conſecratus eſt, & mox ad gregem ſuum paſcendum digreſſus. Magno ab illis plauſu exceptus eſt, gratulantibus talem ſibi Paſtorem obueniſſe; ac ſu-

bitò illi Ecclesiæ pax admirabilis & serenitas restituta est. Anno subinde MDCV. à Paulo V. Pont. Max. ea Sedes Cranganorem translata Archiepiscopatus dignitatem recepit; vt idem post illa Rozius, & Angamalensis, & Thomæorum, & Serrensis (quia Thomæi Serras, hoc est, montes obtinent) & demum Cranganorensis Archiepiscopus à Scriptoribus dictus sit. Scripsit autem

Doctrinam Christianam, Linguâ Malabaricâ.

Ritus Baptizandi, Inungendi infirmos, Nuptias celebrandi, è Latinâ in Syriacam Linguam conuertit, in vsum Parochum Angamalensium.

Missalia, Breuiaria, Ritualia, aliosq; libros Ecclesiasticos, è Ritu Romano, in Chaldaicam Linguam transtulit.

FRANCISCVS SACCHINVS, natione Italus, è Diœcesi Perusinâ, vir egregiè pius, & in rebus Societatis versatissimus, cuius Historiæ post Nicolaum Orlandinum condendæ, cùm aliquamdiu operam nauasset suam, Mutio Vitellesco Præposito Generali à Secretis fuit; quod munus septennio integritate magnâ gessit vsque ad obitum suum. Decessit Romæ die XVI. Decembris, anno MDCXXV. ætatis LV. Societatis XXXVII. B. Francisci Borgiæ fuit studiosissimus imitator in paupertatis atque humilitatis amore, & illius exemplo multa reiectaneis in chartis conscribebat. Toto septennio vnis calceis, gemino calamo vsus est. Obedientiæ religiosissimè addictus: temporis perparcus; carnis egregius domitor; cultor insignis Diuinæ Eucharistiæ. Scripsit

Orationem in funere Ioannis Francisci Aldobrandini, quam Romæ dixit publicè anno MDCI.

Vitam B. Stanislai Kostkæ Societatis Iesu, tum Latinè, tum Italicè. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCXII. in 16. & alibi.

Libellum, De ratione libros cum profectu legendi; &, *Orationem de vitandâ moribus noxiâ lectione.* Ingolstadij typis Ederianis MDCXIV. in 16.

Historiæ Societatis Iesu Partem Secundam, siue, *Lainium.* Antuerpiæ typis Nutij MDCXX. in fol. & Coloniæ per Antonium Hieratum MDCXXI. in 4.

Prooemialem Epistolam præfixit *Primæ Parti eiusdem Historiæ Societatis Iesu* ab Nicolao Orlandino conscriptæ: & in secundâ eius editione addidit breuem

Tractatum, Cuius sit auctoritatis, quod in B. Caietani Thienæi Vita, de S. Ignatio traditur à Ioanne Baptista Castaldo, institisse ipsum, vt in Theatinorum Ordinem admitteretur.

De Vitâ, & rebus gestis P. Petri Canisij, de Societate Iesu, lib. III. Ingolstadij typis Ederianis MDC. XVI. in 4.

Protrepticon ad Magistros Scholarum inferiorum Societatis Iesu.

Parænesim ad eosdem. Vtrumque Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVI. in 12. Edidit ad hæc, sed tacito nomine, Latinè,

Vitam S. Paulini, ab Heriberto Rosvveydo vulgatam. Italicè

Epistolam De vtilitate benè legendi ad mensam. Mediolani typis Archiepiscopalibus MDCXXI. in 12.

Modum vtiliter studendi; qui Latinè quoque prodiit.

Editæ sunt nuper cum aliis eiusdem argumenti

Orationes III. *de Passione Domini*, quas dixit coram Clemente VIII. Anno MDCIII. Paulo V. Anno MDCXI. & MDCXVII. Romæ MDCXL. in 12.

FRANCISCVS SANBIASIVS, natione Italus patriâ Cosentinus, strenuus in Regno Sinarum operarius; Pechini delituit, quando anno MDC. XX. nostri omnes Macaum relegati sunt; vbi & præsentissimum vitæ discrimen haud semel ope Diuinâ vitauit, magnas interim perpessus ærumnas, donec anno insequente restitutis Sociis, ipse quoque liberius se reddidit Euangelio publicãdo. Scripsit Sinicè

Tractatus aliquot, De Anima:

De Somno:

De Pictura.

FRANCISCVS SCORTIA, natione Italus, patriâ Genuensis, edidit

Orationem in funere Sfortiæ Oddi Iurisconsulti Clarissimi, habitam Parmæ MDCXII. Italicè verò suppresso suo nomine

Compendium Vitæ S. Ignatij Loiolæ: Item, *S. Francisci Xauerij* Bononiæ MDCXXII. Et, *B. Francisci Borgiæ.* Ibidem MDCXXIV.

FRANCISCVS SCORZVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, Societati nomen dedit anno MDCX. in quâ Latinæ, Græcæ, atque Hebraicæ Linguæ cognitionem adeptus, Rhetoricam multos iam annos profitetur. Interpretatus est è Græco Latinè

Theophanis Archiepiscopi Siculi Tauromenitani Homilias LXII. quas propediem emittet in lucem.

FRANCISCVS SCVDERIVS, natione Hispanus, patriâ ex Oppido de la Parra, Diœcesis Conchensis. Vir fuit pietate, & animarum zelo laudabilis, qui XXXIII. annorum cùm esset, ingressus est Societatem, in quâ magnâ cum religione vitæ, modestiâ, atque ædificatione vixit, vsque ad ætatem LXXII. annorum, quâ piè mortuus est. Scripsit Hispanicè

Vitam S. Iuliani Conchensis Episcopi. Toleti apud Petrum Rodriguez MDLXXXIX. in 8.

FRANCISCVS SMIDT, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, vertit in Linguam Belgicam, atque edidit

Martyrium P. Ogilbei MDCIII. apud Fickaert in 8.

Gloriam P. N. Ignatij MDCXXVIII. apud Cnobbaert. in 32.

Virtutes Ferdinandi II. MDCXXXVIII. apud Cnobbaert in 8.

Ignia-

Igniarium Amoris Diuini MDCXXXVI. apud Aertsens in 12.

Infernum damnatorum rogum Hieremiæ Drexelij MDCXXXIII. apud Cnobbaert in 24.

Tribunal Christi eiusdem MDCXXXIII. apud Aertsens in 24.

Cælum eiusdem MDCXXXVI. apud Cnobbaert in 24.

Heliotropium eiusdem MDCXXXVIII. apud Cnobbaert in 24.

Rhetoricam Cælestem eiusdem MDCXXXVIII. apud Aertsens in 24.

Gazophylacium Christi eiusdem MDCXLI. apud Vid. Cnobbaert in 24.

Item *quosdam tractatus Martini Roa nostri de cælo, purgatorio, inferno &c. quibus titulum præfigit: mirabilia alterius mundi* MDCXXXIX. apud Vid. Cnobbaert in 8.

Thomam à Kempis de Imitatione Christi transtulit in Linguam Hispanicam MDCXXXIII. apud Cnobbaert in 24.

Fecit & edidit

Libellum de piâ temporis distributione: MDCXXXVI. in 12. apud Cnobbaert.

Eumdem è Flandrico Gallicè reddidit MDCXXXVIII. apud Aertsens in 24.

FRANCISCVS SOLERIVS, natione Gallus, Diœcesis Lemouicensis, vbi & primus Collegij nostri Rector fuit. Præfuit Virduni instituendis Nouitiis; & multis in locis cùm operę pretio concionatus est; vir laboris indefessi, obedientiæ, & humilitatis minimè vulgaris. Obiit in Collegij Burdegalensis Residentiâ S. Macarij die XVI. Octobris, anno Christi MDCXXVIII. suo LXX. Religiosæ vitæ LI. Multos ex Latino, Italico & Hispanico libros Gallicè reddidit, nimirum

Vitam P. Iacobi Lainez, secundi; & B. Francisci Borgiæ, tertij Præpositi Generalis Societatis nostræ, à Petro Ribadeneirâ conscriptam.

Eiusdem Tractatum de Tribulatione.

Iulij Fatij de Mortificatione.

Bartholomæi Riccij Institutiones meditandi.

Lucæ Pinelli de Perfectione Religiosâ, lib. IV.

Francisci Arias de Imitatione B. Mariæ Virginis.

De Mortificatione; &

De Oratione mentali.

Martyrologium Romanum, suo nomine omisso. Lugduni typis Petri Rigaudt MDCXX. in 8.

Catechismum.

Vincentij Bruni Meditationum Volumina III. redacta in compendium. Scripsit denique Gallicè de suo

Historiam Ecclesiasticam Insularum Iaponiæ, tom. II.

FRANCISCVS DE SOTO, natione Hispanus, Diœcesis Cordubensis, patriâ Marcenensis, ab ineunte iuuentute Societatem ingressus, multa passus est pro salute animarum; morti etiam se obtulit in magna hominum clade, in quorum salutem totus incubuit, Gadibus anno MDCXXXIV. notissimus, in Boeticâ præsertim Prouinciâ, Euangelij concionator. Edidit Hispanicè

Conciones aliquot, quas inter vna est, quam habuit, *De Stigmatibus S. Francisci.* Item

Libellos pios ad promouendam animarum salutem; inter quos est breuis, sed vtilis Tractatulus, inscriptus

Confessionarium generale, & Instructio pro examinandâ conscientiâ de peccatis totius vitæ. Conchæ per Saluatorem Viader MDCXXIII.

FRANCISCVS SPARACINVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, ingressus in Societatem adolescens anno seculari MDC. pietate in B. Virginem Deiparam, cuius amore ab infantia flagrauit, molitur iamdiu vastum opus

De Virgine Deiparâ, in VI. Partes tributum, quarum hic titulos repræsentabo, vt acuam Lectoribus exspectationem:

I. Pars *De Gloriâ Virginis*, complectens excellentiam, & facilitatem, seu incrementum & progressum cognitionis, scientiæ, doctrinæ de Virgine.

II. *De Personâ Virginis*, quæ Diuinam Maternitatem, aliásque illi annexas potestates continet.

III. *De Animâ Virginis*, quæ immaculatam puritatem, & gratiam, ceteraque dona, quæ ex ea promanant, complectitur.

IV. *De Corpore Virginis*, cuius attributa & proprietates naturales & supernaturales profert.

V. *De Totâ Virgine*, atque adeò de Vitâ, Morte, & Gloriâ.

VI. *De Cultu & pietate totius Ecclesiæ, & Sanctorum in Virginem.*

Diuiditur porrò quælibet in suos libros, atque hi in tractatus, qui etiam plura singuli Capita sunt.

FRANCISCVS STADIERA, natione Italus, patria Bononiensis; suam vitam caritatis trophæo coronauit, confectus lue quam hausit, dum Nostris infectis Sacramenta ministraret Bononiæ mense Iulio anni Christi MDCXXX. ætatis LVII. aditæ Societatis XXXVIII. Scripsit Italicè; quæ posthumæ prodierunt,

Illusiones in vitâ spirituali. Bononiæ MDCXXXII. & rursum MDCXXXV. per Franciscum Cattanium in 4.

FRANCISCVS STANISLAVS PHOENICIVS natione Polonus, patriâ Leopoliensis, Romæ confecto Theologiæ curriculo reuertit in patriam, estque in hanc diem superstes. Edidit libellum hoc titulo

Mariæ Mancipium, siue, Modus tradendi se in Mancipium Deiparæ Virgini, multis antè seculis vsurpatus, nunc locupletior in lucem datus. Lublini typis Pauli Conradi. MDCXXXII. in 12.

Reddidit etiam Polonicè, & tacito suo nomine edidit

Officium Immaculatæ Conceptionis B. Mariæ Virginis: &

Officium B. Stanislai Kostka de Societate Iesu, cum Vita ipsius compendio. Cracouiæ MDCXXXII. in 16.

Franciscvs Svarez, natione Hispanus, patriâ Granatensis, nobilibus parentibus natus die v. Ianuarij, anno MDXLVIII. Primâ ætate vixdum exactâ, annum agens XVII. ætatis, Salmanticæ, vbi tertium iam in Iure discendo curriculum agebat, Deo se in Societate sacrauit, Ioannis Ramirij Concionatoris nostri eâ tempestate clarissimi operâ incitatus. Nondum exacto Tirocinij biennio, Philosophiæ cursum iniit; in quo neque condiscipulis eminere visus, neque mediocris ingenij limites transilire. Ipse sui pertæsus, pigensque profectus exigui, enixè flagitare, vt se tandem ab iis studiis, quibus impar sentiebat ingenium, ne operam perderet, abdicarent. Verùm Martinus Guterrius, raræ admodùm sanctimoniæ vir, qui Collegium Salmanticense regebat, eum bono iussit esse animo, & studia persequi; eius olim operâ mirificè Ecclesiam Dei illustratum, & exornatum iri Societatem. Cui cùm acquieuisset, subita lux oborta sopitæ menti erupit in flammam, quæ rem posteà Christianam clarissimis doctrinæ radiis perfudit, postquam per omnes Disciplinarum Humanarum atque Diuinarum gradus ad culmen sapientiæ ascendit. Philosophicas scientias publicè docuit Segobiæ; Theologicas Pinciæ, Romæ, Compluti, Salmanticæ per annos complures doctissimè professus est: donec Philippi II. Hispaniarum Regis accitu, primam Cathedram Conimbricę iussus est occupare, Academiâ eum gratiæ loco à Rege postulante. Quem locum, quando detrectare non licuit, vt non doctrinâ solùm, sed consuetis etiam honorum titulis impleret, Eboræ de viâ Theologiæ Doctoris insignia capessiuit. Simul verò atque se explicare cœpit admirabilis viri eruditio atque doctrina, & in tanto publici splendore plausus, par morum grauitas atque facilitas, verborum modestia, animi submissio, incredibile dictu est, quantum attraxerit omnium animos, quantumque sui admiratione defixerit. Omnes fateri, id loci, id honoris, longè infra Suarium esse, famâ sui multò maiorem, felicemque Academiam, cui talis ac tantus Doctor obtigisset. Alij persuadere sibi infusam ei diuinitùs sapientiam esse; quem proinde ***Communem omnium Magistrum***, quà publicè, quà priuatim nuncupabant. Conimbricæ annis XX. circiter, post impensos totidem aliis in locis, Theologicam spartam docendo exornauit, tam prosperâ famâ, vt Scriptores huius ætatis florentissimi, quoties incidit Suarij mentio, numquam sine titulo laudis appellent. *Auctorem grauißimum, celeberrimumq́; Doctorem*, Algarbiorum & Lamecensis Antistes; *Alterum huius ætatis Augustinum*, Conimbricensis Episcopus indigitauit. Paulus V. Pont. Max. datis ad eum quaternis litteris Apostolicis, *Doctorem eximium*, vocat, aliosque addit honores verborum; vt satis appareat, quantum illius nomini tribuat, & doctrinæ. Eadem de ipso Regum, eadem Principum in Hispaniâ fuit existimatio; multisque Conimbricam iter flectebant, vt *Magnum illum* (sic aiebant) *Suarez huius ætatis Prodigium*, *&* *Oraculum* coram viderent. Fuère qui, *Lumen Philosophiæ ac Theologiæ*, qui, *Theologorum Coryphæum & Antesignanum*, qui, *Huius seculi in Scholasticis Gigantem*, dicerent. Nullus certè Auctorum vnquam, quorum quidem Opera exstant, posteritatem tam numeroso voluminum fœtu locupletauit.

Nec verò minora Suarium, quàm litterarum, decorant ornamenta virtutum. Sæpè à multis vocatum in dubium est, doctior ne esset, an sanctior. In tanto litterarum, famæque fastigio adeò sibi nihil arrogabat, vt se infra omnes demitteret; vt ad suas laudes oculos pudibundus deprimeret; nullis se functionibus, quàm culinæ abiectissimis aptiorem fateretur. Vitabat hominum congressus, ne in suas laudes, quod aliter vitare non poterat, impingeret. Et, quod fortè in illo summæ humilitatis videri potest, sæpè discipulos suis in rebus consulebat: libros iis, commentariosque suos recognoscendos tradere, & si quid in eis censura dignum animaduerterent, summâ facilitate mutare solitus. Sui contemptor honoris, seruantissimus erat alieni. Nullius ingenium famamque deprimere; imò eos etiam laudibus solebat extollere, qui minùs videbantur, aliorum opinione, laudabiles. Nulla verborum illi inter disputandum acrimonia, nullus aculeus. Nihil vt falsum, absurdúmue, quod contra se adferretur, damnabat. Tanta in omni actione modestia, in omni motu gestuque castigatio, vt, tanquam philtro quodam, animos sibi adiungeret audientium hoc illicio humilitatis: quo vno Ludouicum de Ponte, quem virum! Societati conciliauit. Mira fuit eius in cibo, potuque abstinentia, virtutum comes ac sapientiæ. Tres per hebdomadam dies seuerè tolerabat; quamquam si quis eum quotidie ieiunasse affirmet, veritatis fines haud præteribit; nam sumpto ad meridiem cibo aut perexiguo, aut nullo, prandium differebat in noctem: id autem cùm largius ac splendidius erat, libræ pondus non excessisset. Ad hæc singulis in se diebus immaniter sæuiebat flagris ęreo filo intextis. Lecto vtebatur ad somnum solito duriore; quin & noctes sæpè ducebat insomnes; aut absque linteamine defessa membra quieti componebat. Studium orationis frequentissimum in eo exstitit, & flagrantissimum, quod nullus vnquam litterarum, aut aliorum negotiorum tumultus interturbaret, eius vnius horarum omnium in suas cuiusque curas partitionis beneficio, quam ipse matrem spiritus vocabat. Denique præter Deum suum (ita loquebatur) suosque libros, suum præterea agnoscebat nihil. Ceterùm affirmabat interdum, si è duabus altera neces-

necessitas imponeretur, vel solitam ritu Societatis orandi horam, vel quæsitam tot annorum labore scientiam amittendi; æquiori laturum animo huius, quàm illius iacturam. Addebat semihoram mane penso precationis aliorum, & vespere horam integram: interdiu si quis incidisset nodus in studiis, confugium habebat orationis ad Deum, pro eius explicatione: quæ si esset abstrusior, Deiparam quoque Virginem consulebat. Fuit cùm altissimâ sublimium rerum in speculatione defixus, nullo excitantium strepitu ad se reuocari posset. Fuit cùm duos ab humo cubitos sublimis, splendidissimos lucis radios à Christi pendentis effigie in se vibratos, toto vultu ac pectore exciperet. Pietas in Deiparam ardentissimo quodam scintillabat affectu, illam in ore, illam in oculis, animoque ferentis. Diebus illi dicatis, duas ipsas ante Sacrum horas, illius colloquio frui solebat, cui vni felices, quos in litteris successus habuit, referebat acceptos. Primus ipse de cumulata supra omnes simul Cælites reliquos Deiparæ gloriâ, hortatu Martini Guterrij viri in eiusdem Virginis gloriam effusissimi, sententiam sparsit in vulgus. Id autem quàm fuerit Virgini Beatissimæ acceptum, ipsa palam fecit, dum Martino facta spectabilis, gratias illi egit propter operam sui causâ egregiè collocatam. Erga Eucharistiam sacrosanctam religione quoque præcipuâ fuit. Quotidie vel in prolixis itineribus, sacris operabatur. Negabat aliam sibi horam in vitâ pleniorem esse solatij & voluptatis; eâ quoque si carere cogeretur, exarescere mox animũ Diuinâ dulcedine destitutum. Hinc illi puritas animi, quam toto vitæ tempore tenuit illibatam. Cùm iam grauis ætate secessum spectaret, Olisipone mors illum intercepit, cùm inter Regios Senatores & Pontificis Legatum gliscentem de Iure dicendo controuersiam summâ felicitate tranquillasset: quâ de operâ in rem Ecclesiæ nauatâ impigrè, Paulus V. Pont. Max. propriis illi litteris gratias egit. Morbo eius vniuersa visa est Ciuitas ægrotare; adeò mœrebant omnes vnius causâ. Solus ipse hilaris, atque animi alacer, ingeminabat identidem illa verba, *Exspectans exspectaui Dominum*; *Quam dilecta tabernacula tua Domine*: inter quas voces animo collabente defecit, mortuo similis. Paulò pòst sibi redditus, ac cælesti gaudio delibutus, *Non putabam*, inquit, *tam suaue esse, tam dulce, mori.* Tandem Sacramentis susceptis, vir dignus immortalitate extinguitur in Domo Professâ die XXV. Septembris, anno Christi MDCXVII. ætatis ferè LXX. Societatis initæ LIV. Conditus in capsâ honorariâ cum plumbeâ laminâ, quæ nomen, ætatem obitusque diem notabat. Exequiæ frequentissimâ Nobilitate, populoque celebratæ. Religiosorum familiæ vel suo illi in Templo, vel nostro parentarunt. Conimbricensis Academia Doctoris sui memoriam prosecuta est publicâ luctus significatione; ipseque Rector mœroris causâ dies aliquot publicâ luce carere voluit. Collegium Conimbricense alumno suo pariter ac parenti, cultu quàm potuit maximo, supremum honorem persoluit, eumque multâ carminum compositione honestauit. In vno ex Epitaphiis, *Europæ, atque adeò Orbis vniuersi Magister*, appellatur; *Aristoteles in Naturalibus scientiis, Thomas Angelicus in Diuinis*; *Hieronymus in scriptione*; *Ambrosius in cathedra*; *Augustinus in polemicis*; *Athanasius in fidei explicatione*; *Bernardus in mellifluâ pietate*; *Gregorius in tractatione Bibliorum, ac*, verbo, *Oculus populi Christiani*: *sed suo solius iudicio, Nihil.* Operum Francisci Suarij syllabus est qui deinceps sequitur.

Tom. I. &

II. *Metaphysicarum Disputationum*; cum Indice locupletissimo in XII. libros Metaphysicorum Aristotelis.

Commentariorum ac Disputationum in Summam Theologiæ D. Thomæ Aquinatis, cuius Primæ Parti respondet Tomus Suarij.

III. *De Deo Vno*, *& Trino.* Moguntiæ typis Birckmannicis Lippij MDCVII.

IV. *De Angelis*, lib. VIII. Ibidem MDCXXI.

V. *De Opere sex dierum*, lib. V. & *De Animâ*, lib. VI. Lugduni apud Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXI.

Respondet Primæ Secundæ, Tomus

VI. *De Vltimo fine Hominis, ac Beatitudine.*
De Voluntario & Inuoluntario.
De Humanorum actuum bonitate & malitiâ.
De Passionibus, & Habitibus.
De Vitiis atque Peccatis. Moguntiæ typis Birckmannicis Hermanni Meresij MDCXXIX.

VII. *De Legibus, ac Deo Legislatore*, lib. X. Antuerpiæ apud Ioannem Keerbergium MDCXIII.

VIII. *Operis de Diuinâ Gratiâ tripartiti* Pars I. continens VI. *Prologomena*; *& de Necessitate Diuinæ Gratiæ ad honesta opera*, lib. II. Lugduni apud Cardon & Cauellat MDCXX.

IX. *Operis de Diuinâ Gratiâ* Pars III. continens *Posteriores libros* VII. *de Habituali Gratiâ, sanctificatione Hominis, Merito.* Ibidem eodem anno.

X. *Opuscula varia Theologica*, nempe
De concursu, motione, & auxilio Dei, lib. III.
De scientiâ Dei futurorum cõtingentium, lib. II.
De auxilio efficaci.
De libertate Diuinæ Voluntatis.
De reuiuiscentiâ meritorum.
De iustitiâ Dei. Moguntiæ apud Lippium MDCXII.

Respondet Secundæ Secundæ Tomus

XI. *Opus de triplici Virtute Theologicâ, Fide, Spe, Caritate.* Aschaffenburgi apud Lippium MDCXXII.

XII. *Opus de Virtute & Statu Religionis*, vbi, *de naturâ & essentiâ Religionis*; *de Præceptis affirmatiuis*; *de Vitiis Religioni contrariis.* Moguntiæ apud Lippium MDCIX.

XIII. & *de Religione* II. vbi, *de Oratione, Deuotione, Horis Canonicis: de Iuramento, & Iuratione: de Voto.* Ibidem MDCX.

XIV. & *de Religione* III. vbi *De Statu Religionis in genere,* seu, *De Obligationibus quæ Religiosum Statum constituunt, vel ad illum disponunt.* Moguntiæ apud Meresium MDCXXV.

XV. & *de Religione* IV. vbi, *De obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione, & subiectione regulari prouenientibus: De varietate Religionum, tam in genere, quàm in specie: De Religione Societatis Iesu in particulari.* Ibidem MDCXXVI.

Respondet Tertiæ Parti Tomus

XVI. *De Incarnatione Verbi*; qui cùm olim prodiisset in lucem primus Operum omnium Suarij, ab ipso deinde recognitus, auctus, & locupletatus, ita vt meritò nouum opus videri posset, editus est Moguntiæ à Balthasare Lippio MDCIV.

XVII. *De Mysteriis Vitæ Christi, & vtriusq; Aduentus illius*; vbi etiam exactè *De B. Virgine, De S. Iosepho, De S. Ioanne Baptista.* Ibidem atque anno eodem.

XVIII. qui est I. *De Sacramentis*; vbi, *De Sacramentis in genere; De Baptismo; De Confirmatione; De Eucharistiâ, & Sacrificio Missæ.* Ibidem MDCX.

XIX. qui est II. *De Sacramentis; De Virtute Pœnitentiæ. De Clauibus. De Sacramentis Pœnitentiæ, & Extremæ Vnctionis. De Purgatorio. De Suffragiis. De Indulgentiis.* Ibidem MDCIV.

XX. additus ad Tertiam Partem S.Thomæ, *De Censuris in communi, & in particulari: & de Irregularitate.* Ibidem MDCVI.

Præter hos Tomos ad S. Thomæ Summam accommodatos, exstat Tomus

XXI. *Defensio Fidei Catholicæ & Apostolicæ aduersus Anglicanæ Sectæ errores: cum responsione ad Apologiam pro Iuramento fidelitatis, & Præfationem Monitoriam Serenissimi Iacobi Magnæ Britanniæ Regis.* Coloniæ in Officinâ Birckmannicâ MDC. XIV. Hoc opus cùm intellexisset Suarius fuisse ab hostibus Fidei in Anglia flammis exustum, adeò non ægrè tulit, vt sanctâ correptus inuidiâ professus sit, nihil sibi iucundius, nihil optatius accidere potuisse, quàm si eamdem cum libro suo fortunam subiret.

Reliquit prætereà Tomum vnum, qui est

XXII. & *De Gratiâ* II. vbi, *De Gratiâ actuali, & de Auxiliis* latissimè tractat; qui prælo sepositus est, edendus cùm primùm Apostolicæ Sedi placebit. Item

XXIII. qui continet *Consilia, & varias Quæstiones.*

XXIV. *Commentaria in Logicam, aliosq; Aristotelis libros.*

FRANCISCVS TOLETVS, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, vir fuit doctissimus, & cum aliis, tum verò Philosophicis ac Theologicis Litteris ornatissimus. Natus est IV. Nonas Octobris, anno MDXXXII. & Salmanticam à primis annis cupiditate Litterarum profectus, Dominicum Sotum habuit inter ceteros Doctorem, qui Toletum, propter ingenij excellentiam, Prodigium appellare consuerat. Annos natus XXVII. publicè Philosophiam ibidem interpretabatur, Magistri iam tum insignibus in Theologia ornatus, tantâ opinione doctrinæ, vt paris æui nemo totâ in Hispaniâ æquè doctus esse crederetur. Anno MDLVIII. sæculo nuncium remisit, & in Nouitiorum Societatis Domum Simancam commigrauit; vbi probatus est, & ad normam nostræ Religionis formatus, parem eruditioni sanctimoniæ & virtutum famam comparauit. Exinde Romam à B. Francisco Borgiâ missus insequente anno, Tirocinij spatiis ex beneficio, præter morem, contractis, in Collegio nostro Romano, primum quidem Artium cursum (vt vocant) siue Aristotelicam doctrinam; deinde D. Thomæ Theologiam; tum varias & multiplices, atque implexas de Moribus Quæstiones, per multos annos, magnâ sapientiæ opinione explicauit. Postremò à Pio V. Pont. Max. anno salutis MDLXIX. accersitus est, vt in Sacro Palatio Concionatoris munus obiret: quod tantâ cum laude præstitit, vt per totos XXIV. annos apud Pium ipsum V. Gregorium XIII. Sixtum V. reliquosque succedentes Pontifices, maximo Cardinalium, Prælatorum, Oratorum, & Clarissimorum Virorum concursu verba fecerit, & auditorum animos in admirationem adduxerit, non tam verborum elegantiâ, quàm sententiarum grauitate, reconditæ doctrinæ excellētiâ, ordinis dispositione, ingenij perspicuitate ac magnitudine. Quo etiam tempore Pœnitentiariæ (sic enim vocant) siue Casuum Conscientiæ Prætorij, & Sanctæ Inquisitionis Consiliarius fuit. In Poloniam, & in Germaniam, tum Superiorem, tum Inferiorem missus à Sede Apostolica est, propter causas publicas Ecclesiasticas; quas omnes feliciter transegit. Demum anno salutis MDXCIII. magno mœrore Societatis extimescētis ne aliis hoc exemplo aliqua ad ambitionem fenestra aperiretur, à Clemente VIII. Pont. Max. in Sacrum S.R.E. Cardinalium Collegium, inuitus, multumque renitens, cooptatus, & ad summum gratiæ fastigium euectus, triennium tantummodò superuixit. Ceterùm haud inuito Numine honoris eius prærogatiuam Toleto obuenisse, vel inde coniicias, quòd Iacobus Ledesma Societatis Sacerdos, doctrinâ, & sanctitatis opinione percelebris, illum adhuc in Societate degentem, Purpureâ amictum veste videro sibi visus est. In hac summâ dignitate collocatus, grauissimorum negotiorum curâ distractus semper fuit. Rebus ad S. Inquisitionem, ad Germaniam, ad Hungariam pertinentibus interfuit. De Gallicis in consilium adhibitus, cùm de Henrici IV. Regis in Ecclesiam regressu disputaretur, eâ integritate sententiam dixit, vt Religioni

ligioni, Christianæ Reipublicæ, & Apostolicæ Sedi magis, quàm Regi, Galliæque fauere cognosceretur; eâ libertate, vt Hispano nomini nuncium remisisse videretur. Eo certè facto tam est egregiè de ipsâ Galliâ vniuersâ promeritus, vt publicè mortuo parentandum Henricus Rex duxerit, in Æde principe Parisiis, magnificentiâ planè basilicâ. In tam excelso mortalium rerum gradu constitutus Franciscus; fortunam variauit, non mores, qui sæpè auditus est dicere malle se paupere in Collegio, quàm in apparatissimo, quod Pontifex attribuerat, palatio degere. Pauper erat inter diuitias; sobrius inter delicias; pulmentis leguminibusque vitam, vti consueuerat priùs, tolerabat. Sabbato pane & aquâ victum suum definiebat: & è Vaticano ad Ædem Deiparæ in Exquiliis longo itinere pedes ibat, quæcumque tempestas incidisset, ibique Sacrum faciebat; vt aliquo tandem cultu cæli Reginam, cuius fuit semper studiosissimus, prosequeretur. Quotannis XL. dies, qui Assumptæ Virginis memoriam præcurrunt, continuatis ieiuniis, idque vel in vltima iam ætate, transegit. Eamdem Virginem moriens facultatum suarum scripsit hæredem, institutis sacerdotiis, & annuo censu firmatis, vt eius honori quotidie in Liberianâ Basilicâ Deo sacrificarent. Mortis imminentis accepto indicio, continuò se comparauit ad vitam. Accersita mox Ecclesiæ Sacramenta magnâ pietate, cultuque suscepit; & magno animi sui sensu modò Deum, modò Dei Matrem ad extremum vsque spiritum suauissimè allocutus, obdormiuit in Domino Romæ die XIV. Septembris anno salutis MDXCVI. Bibliothecam suam Romano Societatis Collegio legauit. Corpus ex eius voluntate, in Æde S. Mariæ Maioris, quæ illum eximiis beneficiis sub excessum prosecuta fuisse creditur, depositum, & magnifico sepulchro conditum fuit, cui hæc est inscripta Epigraphe

D. O. M.
Francisco Toleto Cordubensi S. R. E. Presb. Card.
Summo Theologo. Verbi Dei Prædicatori eximio.
In rebus magnis agendis consilio & prudentiâ singulari.
Qui ob excellentem virtutem & merita præclaro Clementis VIII.
Pont. Max. iudicio primus in Societatem Iesu amplissimam dignitatem intulit.
Vixit annos LXIII. menses XI. dies X.
Obiit anno MDXCVI. die XIV. Septembris.
S. Dei Genitrice hærede institutâ, Presbyteris qui ad eius altare
Missas celebrent censum perpetuum attribui iussit.
Benedictus Iustinianus & Petrus Aldobrandinus Cardd.
Executores testamentarij Collegæ optimo &
Capitulum & Canonici huius Basilicæ Viro amplissimo
& optimè de se merito posuerunt.

Quæ autem fuerit summorum Virorum de Toleto existimatio, operæ prætium reor verbis ipsorum repræsentare. Sixtus V. Christi Vicarius in litteris ad ipsum datis, *Spectata tua*, inquit, *in Nos, & Apostolicam Sedem merita ab eminenti doctrinâ profecta, quâ in Verbo Dei Romanis Pontificibus, in spiritu & veritate, summâ cum eloquentiâ prædicando, incredibili omnium Theologorum admiratione, & Prædecessorum nostrorum, ac Nostrâ, totiusq; S. R. E. Cardinalium Collegij approbatione præcellis* &c. Gregorius XIII. proprio rescripto sic illum alloquitur, *Tanta est doctrina, prudentia, fides, & diligentia tua, quæ grauissimis in muneribus longo & intimo vsu nobis cognitæ sunt ac perspectæ, vt tua scripta, sicut ceterorum, aliorum iudicio & examini subiici æquum non sit. Itaque Commentaria illa tua in D. Ioannem, sine alterius cuiusquam approbatione, aut licentiâ, quandocumq; tibi videbitur, in lucem edendi, plenam ac liberam tibi damus facultatem.* Cardinalis de Ioyosa, *Benè sperandum esse* dicebat *de rebus Ecclesiæ, si conferantur primariæ dignitates hominibus, pari cum Toleto doctrinâ & sanctimoniâ præditis.* Martinus Nauarrus eum vocat, *Excellentem Sacræ Paginæ Doctorem, & acerrimum Gymnastam, Ecclesiasten cum primis Vrbis & Orbis suscipiendum, Societatis Iesu singulare ornamentum.* Stanislaus Rescius, *Virum virtutis & sapientiæ laude celeberrimum.* Andreas Eudæmonioannes, *Eius eruditionem, ingeniū, solertiam*, ait, *orbem terrarum semper miraturum.* Andreas Victorellus hæc de illo inter multa alia scribit, *Reuereor Cardinalis Toleti nomen, admiror in Diuinâ, humanâq; Philosophiâ, atque in Sacrarum Litterarum libris explicandis præstantissimum Viri ingenium, præstantissimam eruditionem. Admiror aureum, sacrumq;, quale Veterum Sanctorum Patrum, in concionibus eloquentiæ flumen; singularem in rebus agendis prudentiam, incorruptissimos benè institutæ vitæ mores Cardinalis optimè de Catholicâ fide & Religione meriti.* Ferdinandus Vghellus, *Virum*, appellat, *ad Christianæ Reip. beneficium natum, propter religiosissimæ vitæ exemplum, prudentiam, summamq; doctrinam longiori vitâ dignum.* Hæc pluribus omissis sufficiant. Scripsit Franciscus Toletus antequam esset Cardinalis,

Introductionem ad Logicam.
Commentaria cum Quæstionibus, in Vniuersam Aristotelis Logicam.
Libros VIII. de Physica Auscultatione.
Libros II. de Generatione & Corruptione.
Libros III. de Animâ: quæ omnia iam inde vsque ab anno MDLXXIV. impressa; multis sæpè locis recusa sunt.

Commentarios cum Annotationibus in Sacrosanctum Ioannis Euangelium. Romæ apud Iacobum Tornerium MDLXXXVIII. ac deinceps Lugduni anno insequente, Coloniæ MDXCIX. & MDCXI. Atque hæc quidem sui ingenij monumenta vi-

uens edidit, & in omnium manibus sunt. Alios item reliquit, qui posthumi prodierunt,

Commentarios in XII. *Capita Sacrosancti Iesu Christi D. N. Euangelij secundùm Lucam.* Venetiis MDCI. & Coloniæ apud Antonium Boëtzerum MDCXI.

In Epistolam B.Pauli Apostoli ad Romanos: quibus accesserunt

Sermones XV. *in Psalmum* XXXI. &

Tractatus II. *in eiusdem Epistola* II. *loca*. Romæ, Lugduni, Venetiis apud Meiettum MDCII. & Coloniæ apud Balthasarem Lippium MDCIII.

Summam Casuum Conscientiæ, siue, *Instructionem Sacerdotum in* lib. VIII. distinctam: quæ sæpius recusa, demum *Annotationibus & Additionibus* Andreæ Victorelli, & Martini Fornarij *Tractatu de Ordine* aucta, multisque modis correctior prodiit Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXX. in 8.

Atque hæc post eius obitum exierunt ad lucem. Reliquit prætereà

Concionum Tomos aliquot, sed impolitos, & quibus extrema desit manus:

Commentarios in Vniuersam Summam Theologiæ D. Thomæ, qui in Romani Collegij Bibliothecâ asseruantur.

FRANCISCVS TVRRIANVS, natione Hispanus, patriâ Legionensis: Vir omni disciplinarum genere excellens; Philosophus, & Theologus eximius; Græcæ Linguæ peritiâ, atque exquisitarum & reconditarum litterarum cognitione cum paucis conferendus; curiosus Antiquitatis indagator; diligentissimus in Bibliothecis latentium, & cum tineis blattisque luctantium voluminum SS. Patrum, atque acerrimus inuestigator. Itaque celeberrimas totius Italiæ, & maximè insignes Bibliothecas penè omnes peruolutauerat, excusserat, & quasi helluo librorum deuorarat; præcipuè verò Græcorum, & vulgò ignotorum Auctorum. Cùm autem non vulgaris doctrinæ opinione floreret, ac plurimos editis libris in sui admirationem commouisset, & suam in Concilio Tridentino, missus à Summo Pontifice, cum reliquis Theologis sententiam dixisset, præcipitatâ ætate, ac senio penè confectus, ceruicem suaui Domini iugo Romæ subiecit anno salutis MDLXVI. ipso Natalitio Domini ac Redemptoris nostri die; & veteranus iam atque emeritus miles, nouam Tiro militiam suscepit, & cum Nouitiis Nostræ Societatis Christi vexillum sequi constituit; quod & fecit singulari humilitatis, modestiæ, atque obedientiæ exemplo, vsque ad annum salutis MDLXXXIV. quo, cùm ad extremam peruenisset ætatem, Romæ scribens, sanctè mortuus est, ipso Beatissimæ Virginis Mariæ Præsentationis die XXI. Nouembris; idque non sine aliquâ ipsius Virginis in Franciscum Turrianum beneuolentiæ significatione. Nam cùm Pius V. Pont. Max. ex Breuiario festum *Præsentationis*, tanquam minus antiquum expunxisset, Turrianus noster, ex recondito illo suo Antiquitatis penu vetustissimos Auctores & Græcos & Latinos deprompsit, eorumque testimoniis probauit, festum Præsentationis diem Veteribus atque Sanctissimis Patribus & olim cognitum, & laudibus celebratum fuisse. Itaque exquisitâ eruditione, industriâ, diligentiâ, & maximâ in B. Virginem deuotione perfecit, vt festus dies iam abolitus in vsum denuò reuocaretur, atque Ecclesiæ Catholicæ restitueretur: quam eius pietatem Sanctissima Virgo gratam habuit, & (vt par est credere) in ipsomet festo die, quem ipse tanto conatu defenderat, vt ad feliciorem vitam commigraret, suis precibus impetrauit. Non grauabor aliquot Scriptorum adferre de Turriani doctrinâ sententias, vt palam sit, quantâ floruerit apud omnes existimatione. *Cæsar Cardinalis Baronius*, in Not. ad Martyr. Roman. 26. Ianuarij Doctissimum pariter ac religiosissimum appellat. *Stanislaus Cardinalis Hosius* passim eius doctrinam & eruditionem magnâ semper exaggeratione deprædicat, ostenditque se cum illo gratissimam & suauissimam habere familiaritatem; vnde & Epistolâ 77. plenâ humanitatis & sincerissimæ beneuolentiæ vrget illum vehementius ad edendas lucubrationes suas, quas premebat. *VVilhelmus Lindanus Gandensis Episcopus*, in Annot. ad Missam Apostol. seu S.Petri, Doctissimus, inquit, vir Franciscus Torrensis, posteà Turrianus dictus, noster vetus amicus, erat non solùm Græcis antiquissimis, & iis rarissimis instructus, sed doctissimus simul & candidissimus, rerum sibi notarum citra inuidiam communicator. *Martinus Nauarrus* in propug. Apol. libri sui de Redit. Eccles. n.4. vocat, Eruditissimum Doctorem, Scriptorem diligentissimum, & iudicio emunctissimo, Illustrissimæ Societatis Iesu insigne ornamentum. *Boëtius Epo* lib. 2. de Iure sacro n.52. appellat, Virum incomparabilis doctrinæ, singularis pietatis, feruentissimi zeli. *Ioannes Capetius*, lib. de perpet. castit. Sacerd. c.25. & 29. Virum admirandæ eruditionis, lecturæ insatiabilis, Antiquitatum exactum examinatorem, quem, vt meretur, summâ veneratione prosequi velit. *Ioannes Cræselius*, in suis Elogiis Part. 2. Doctorem excellentissimum, virum cum eloquentiâ, tum multarum rerum peritiâ, & mirabili ingenij flumine præstantissimum, Philosophum insignem, Theologum sacrarum legum exercitatissimum, fidei defensorem & propagatorem acerrimum, Græco atque Latino sermone ad perfectum instructum. *Ludouicus Richeomus*, in pictura spirit. l.1. tab.4. sect. 4. Magnum Doctorem Ecclesiæ Dei. Hæc pauca de multis. Scripsit Turrianus, antequam admissus esset ad Societatem, libros pereruditos, ex quibus sunt,

Dogmaticus de Electione Diuinâ, &

Dogmaticus de Iustificatione. Romæ apud Anto-

Antonium Bladium MDLI.

De Residentiâ Pastorum, num ex scripto Diuino Iure fuerit sancita. Florentiæ apud Laurentium Torrentinum MDLI. In qua quæstione, cùm in alteram partem Tridentina Synodus inclinasset, ipse mutauit sententiam.

De Summi Pontificis supra Concilium auctoritate, lib. III. Ibidem MDLIX.

De Actis Nicænæ, seu, Sextæ Synodi, deq; Canonibus, qui eiusdem Synodi esse feruntur: & de Septima, ac multiplici Octauâ Synodo. Ibidem atque anno eodem.

De Dogmaticis Characteribus Verbi Dei, lib. IV. Ibidem MDLXI.

De Commendatione perpetuæ administrationis Ecclesiarum vacantium, & residentiâ Pastorum extra ouilia sua. Venetiis apud Iordanum Zilettum MDLXII.

Opuscula item varia

De Votis Monasticis, lib. I.

De inuiolabili religione Votorum Monasticorum, lib. II. Romæ MDLXI.

De Cælibatu.

De Matrimoniis clandestinis. Venetiis apud Zilettum MDLXIII.

Cùm verò paulò pòst Tridentina Synodus de Clandestinis Matrimoniis statuisset, eius Decreto mox adhæsit.

Et hæc quidem ante ingressum in Societatem. Post ingressum verò scripsit

Apologeticum pro libro de Residentiâ Pastorum.

Librum, De solâ lectione Legis & Prophetarum Iudæis permittenda.

De Hierarchicis Ordinationibus Ministrorum Ecclesiæ Catholicæ aduersus Schismaticas vocationes Ministrorum & Superintendentium Hæreticorum, lib. II. Dilingæ apud Sebaldum MDLXIX.

Aduersus Magdeburgenses Centuriatores, pro Canonibus Apostolorum, & pro Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, lib. V. Florentiæ apud Bartholomæum Sermartellium MDLXXII. & Coloniæ apud Geruinum Calenium MDLXXV.

Aduersus capita Disputationis Lipsicæ Andreæ Freyhub, de Ecclesiâ, & de Ordinationibus Ministrorum Ecclesiæ, lib. II. Coloniæ apud Calenium MDLXXIV. in 4.

Aduersus capita Disputationis posterioris Andreæ Freyhubij Doctoris Academiæ Lipsiensis, de Ecclesiâ, & Ordinationibus Ministrorum Ecclesiæ. Coloniæ apud Ludouicum Alectorium MDLXXVIII. in 8.

S. Diadochi Episcopi Photices in vetere Epiro Illyrici Capita C. de Perfectione spirituali; &

S. Nili Capita CL. de Oratione ad Deum, ab Turriano in Latinum translata. Florentiæ apud Barthol. Sermartellium MDLXXIII. & Antuerpiæ ex Officina Plantini MDLXXV.

De Sanctissimâ Eucharistiâ, Tractatus II. contra Andream Volanum Polonum Caluini discipulum, & contra omnes Metonymicos. Parisiis apud Sebastianum Niuellium MDLXXVII.

Apologeticum contra Boquinum Biturigem Sectæ Zuinglianæ, Nominis Societatis Iesu calumniatorem, Coloniæ apud Ludouicum Alectorium MDLXXVIII. in 8.

Apostolicarum Institutionum de Catholicâ doctrinâ Clementis Romani, lib. VIII. adiunctis ad finem LXXXV. *Canonibus Apostolorum,* ipsomet Francisco Turriano interprete è Græco, cum eiusdem *Scholiis & Obseruationibus* ad confirmanda dogmata Orthodoxa contra Hæreticos. Antuerpiæ apud Plantinum MDLXXVIII.

Idem Opus Græcè quoque edidit, additis itidem *Græcè suis Scholiis, Prologomenis, & Explanationibus Apologeticis.* Venetiis typis Iordani Ziletti MDLXIII. in 4.

Canones Concilij Nicæni LXXX. *ex Arabico in Latinum conuersos,* & recognitos, cum *Adnotationibus.* Adiecta sunt

Nicolai I. *responsa ad consulta Bulgarorum.* Antuerpiæ typis Plantini MDLXXVIII.

Ioannis Sapientis, cognomento Cyparissioti Expositionem materiariam eorum, quæ de Deo à Theologis dicuntur, in X. Decades partitam, è Græco interpretatam, *cum suis Scholiis.* Romæ typis Dominici Basæ MDLXXXI. in 4.

Defensionem Locorum Sacræ Scripturæ, De Ecclesiâ Catholicâ, & eius Pastore Episcopo Romano, B. Petri Principis Apostolorum successore; aduersus nugatorias cauillationes Antonij Sadeelis Lutherani, lib. I. Coloniæ typis Arnoldi Birckmanni MDLXXX. in 4.

Eiusdem Defensionis lib. II. Ibidem eodem anno.

Librum III. *bipartitum contra Epistolam Antonij Sadeelis.* Ingolstadij apud Sartorium MDLXXXI.

Posterioris defensionis Locorum Scripturæ, De vnâ Ecclesiâ Catholicâ in terris visibili, & de Episcopo eius Pontifice Romano, contra secundas cauillationes Sadeelis, lib. I. & II. Ingolstadij typis Wolfgangi Ederi MDLXXXIII. in 4.

Aduersus tertias in librum bipartitum cauillationes Sadeelis. Ingolstadij typis Sartorij MDLXXXIV. in 4.

Epistolam ad Gonzalum Herræum Episcopum Laodicensem, De Reditibus Ecclesiasticis, & ratione eis vtendi, datam Romæ XX. Aprilis MDLXXIV.

Epistolam de Definitione propriâ peccati originalis ex Dionysio Areopagita: & De Conceptione Virginis & Matris Dei sine peccato, ex Scripturâ Angelicæ Salutationis, & testimoniis Antiquorum Patrum. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDLXXXI. in 4.

Epistolam ad quemdam in Germaniâ Theologum, contra Vbiquistas Arianistas. Ibidem MDLXXXIII. in 4.

Responsionem Apologeticam ad Capita argumentorum Petri Pauli Vergerij Hæretici, ex libello eius inscripto, De Idolo Lauretano, *pro Sanctâ Domo Lauretanâ.* Ibidem MDLXXXIV. in 4.

Epistolam prolixam & luculentam ad Stanislaũ Cardinalem Hosiũ, quâ Societatem tuetur, cur admiserit in Polo-

Poloniâ Concionatores aliquos, eosq; in Italiam vocarit. Exſtat inter Epiſtolas Hoſij CLXXV.

Photij Archiepiſcopi Conſtantinopolitani librum De Voluntatibus in Chriſto quæ dicuntur Gnomicæ, vertit ex Græco in Latinum. Exſtat autem in tomo ſingulari inſignium Auctorum Petri Steuartij. Item vertit

Theodori Abucaræ Epiſcopi Cariæ Opuſcula contra Hæreticos, Iudæos, & Saracenos. Exſtant tum ſeorſim à Iacobo Gretſero edita; tum etiam tomo IX. Parte II. Bibliothecæ magnæ Patrum.

Baſilij Seleuciæ Epiſcopi Demonſtrationem aduerſus Iudæos de Chriſti aduentu. Exſtat tomo III. Bibliothecæ Patrum.

S. Maximi Martyris Diſputationem aduerſus Pyrrhum Archiepiſcopum Conſtantinopolitanum Monothelitam. Exſtat tomo VII. Bibliothecæ, & tomo VIII. Annalium Cardinalis Baronij.

S. Maximi Confeſſoris contra Monothelitas & Acephalos Opuſcula XIII. Ingolſtadij apud Andream Angermarium MDCV. in 8.

Aliquot præterea Græcorum lucubrationes Latinè reddidit, quas partim in Annales ſuos Baronius, partim in Antiquas Lectiones Henricus Caniſius I.C. retulit. Occupauit illum denique mors verſantem in adornandâ

Hoplothecâ, quæ vltimam eius manum non habuit: eam tamen allegat noſter Gabriel Vazquez. 3. p. to. 1. d. 16. c. 4. n. 24. Sic & ſcripſiſſe illum

Commentarios in Pſalmos, ſed qui interciderint, auctor eſt Silueſter Maurolycus lib. 5. Oceani Relig.

Optandum certè maximè aliquem exiſtere Typographum diligentem, qui omnia Turriani opera ordine in claſſes diſtributa, tomo vno & altero; bono Eccleſiæ ſimul euulgaret. Ea quomodo in tomos IV. aptè diſtribui poſſint, exhibet A.S. Auctor Bibliothecæ Hiſpaniæ tomo II. qui videri poteſt.

FRANCISCVS VAEZ, natione Hiſpanus, iuuenis in Societatem venit, cum Iuri Canonico Salmanticæ daret operam, ſingulari pietate ac modeſtiâ iam tum ſpectandus. In Societate Noſtris non ſemel præfuit, Rector, Præpoſitus, Prouincialis. Regebat autem ſuos paternâ benignitate ſeueritati maturæ mixtâ, vt nec diſſoluerentur, nec animis caderent: ſic fiebat, vt ab omnibus amaretur impensè. Magnâ caritate neceſſitatibus omnium, ſed infirmorum inprimis, occurrebat, quibus ſuâ ſæpè manu medicamenta applicabat. Humilitatis ſtudio viliſſima quæque ſectabatur, & cum tenuiſſimis mortalium verſabatur auidè, quamuis gereret Magiſtratum. Vilia in cultu vitæ, veſtituque adhibebat. Humana, fluxaque omnia mirè deſpiciebat, ſemper intentus in Diuina, ſupernorum addictus contemplationi, ex quorum conſideratione liquidas capiebat voluptates. Corpus è contrario ciliciis, verberibuſque, vel in extremâ ægrotatione, ſeuerè mulctabat. Cùm priuatis litteris intellexiſſet demandatam ſibi rùrſum Prouinciæ curam, re diſſimulatâ paſſus eſt eligi ſe in Procuratorem, qui nauigaret in Vrbem, priùs quàm legitimis nunciis ea deſignatio perferretur, vt honorem illum declinaret. *Mortem ſuam præſciſſe*, neſcio quibus indiciis, viſus eſt. Obiit Mexici die XIV. Iulij, anno Chriſti MDCIX. vitæ ſuæ LXX. Societatis initæ LIII. Scripſit

Annuas Litteras è Philippinis anni MDC.

FRANCISCVS VAVASSEVR, natione Gallus, Auguſtodunenſis, ingreſſus Societatem anno MDCXXI. ætatis XVI. edidit

Iobum, Carmen Heroïcum. Pariſiis apud Ioannem Camuſat MDCXXXVIII. in 12.

Delphini Horoſcopum, Orationem recitatam in Collegio Pariſienſi. Ibidem iiſdemque typis atque anno in 4. Exſtat eiuſdem

Elegia ſcripta Ludouico XIII. Regi Chriſtianiſſimo capta Rupellâ; in *Palmis Regiis*.

FRANCISCVS VERIERIVS, natione Italus, patriâ Salentinus, dixit Lupiis, quæ extremæ ad meridiem Italiæ Vrbs eſt, anno MDCXI.

Orationem in funere Sereniſſimæ Margaretæ Auſtriacæ Reginæ Hiſpaniarum; quæ impreſſa eſt Græcij Styrorum typis Widmanſtadij MDCXII. Scripſit etiam

Carolum, ſiue, *Dialogum de Virtute Theologicâ*; editum à Carolo de la Monicâ. Neapoli typis Franciſci Sarſij MDCXXXIII. in 12.

FRANCISCVS VERON, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, edidit

Manuale Sodalitatis B. Mariæ Virginis; ſæpius recuſum anno MDCX. MDCXII. & MDCXIV.

Methodum Veronianam, quâ nimirum ex quibuſuis Bibliis cuiuis Hæretico Miniſtro ſilentium imponatur. Eam è Gallica Latinam fecit Remaclus de Vaulx.

Profligationem Henchai Miniſtri Caluiniſtici, coram Excellentiſſimo Duce de Longauillâ. Hanc è Gallico vertit Anglicè Eduardus Burtonus noſter.

FRANCISCVS VIGERVS, natione Gallus, patriâ Rhotomagenſis, Eloquentiam Pariſiis cum laude docuit; Concionator quoque eximius. Scripſit libellum

De præcipuis Græcæ Linguæ idiotiſmis. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXVII.

Euſebij Pamphili Cæſareæ Paleſtinæ Epiſcopi Præparationem Euangelicam Latinè reddidit, & Notis illuſtrauit. Ibidem MDCXXVIII. in fol.

FRANCISCVS WALSINGAMVS, natione Anglus, patriâ ex Comitatu Northumbriæ, ex Zeloto Proteſtante, rectiùs in fide Catholicâ feruescens; ſtuduit Romæ in Collegio Anglorum ab anno MDCVI. & ibi nomen Societati dedit anno MDCIX. ad hanc diem ſuperſtes in Vineâ Anglicanâ. Scripſit Anglicè

Diſquiſitiones de rebus ad Religionem pertinentibus, & de ſuâ ad fidem Catholicam conuerſione planè lucu-

*luculentâ, lib.*III. Audomari MDCXV. in 4. Item

Ratiunculas quasdam ad fidem Catholicam amplectendam inducentes. Londini MDCXVIII. in 16.

S. FRANCISCVS XAVIER, natione Hispanus, patriâ Nauarrus, vir planè Apostolicus, & sæculi nostri lumen, ab Vrbano VIII. Pont. Max. glorioso Indiarum Apostoli titulo decoratus. Adolescens studiorum causâ à parentibus Parisiensem in Academiam missus est, vbi Philosophicas & Theologicas disciplinas egregiè didicit; Philosophicas etiam publicè professus est. Quo tempore S. P. Nostro Ignatio eiusdem cubiculi socio familiarissimè vsus, huius Xauerius virtutis & sanctimoniæ admiratione ita captus est, vt se illius potestati permitteret, & ad constituendam Societatem collegam adiungeret. Deinde exactis studiis, Galliâ relictâ, peragratâ Italiâ, vbique perfectæ humilitatis, sinique victoriæ impressis vestigiis, à Paulo III. Pont. Max. Ioannis III. Lusitaniæ Regis rogatu, in Orientis solis Indiam ablegatus est; vbi, incredibile est, quos labores tulerit, quas molestias deuorarit, quot populos Euangelij luce perfuderit, quàm multos filios Christo pepererit, quàm turbulentis tempestatibus iactatus, quantis miraculis & viuus & mortuus nobilitatus sit. Goënsi in Ciuitate (quæ Regia, & Lusitanici in Oriente Imperij caput est) Religionem Christianam, Collegio Societati exædificato, stabiliuit. In Comorini Orâ CXL. Ecclesias constituit. Malacam & ad pietatem erudiuit, & precibus tutatus est. Molucas Insulas perlustrauit. Truculentos Mori Insulæ habitatores, ac barbaros mansuefecit. In Iaponem primus cælestis doctrinæ lumen inuexit. Multos Reges Idololatras Christi iugo subiecit. Denique in latissimi Chinensis Regni, (quod Christi armis expugnare parabat) aditu sanctissimè vitam profudit die II. mensis Decembris, anno salutis MDLII. ætatis LV. Porrò submissio animi, Dei caritas, animarum zelus, magnanimitas, fortitudo, patientia, perpetuum orationis studium, vitæ asperitas, Euangelicæ paupertatis amor, ceteræque omnes virtutes, tantæ, tamque eximiæ in Francisco enituerunt, vt oratione vix explicari, nedum ornati posse videantur. Pauca nos Sanctissimi Viri virtutum ornamenta in libro de Vita S. P. Nostri Ignatij breuiter perstrinximus, & Horatius Tursellinus è nostra Societate, sex libris editis Xauerij mores, vitam, obitum, miracula, luculenter litterarum monumentis commendauit; idque posteà præstitit Ioannes Lucena Lusitanus X. libris, maternâ Linguâ, è nostrâ item Societate. Deinum cùm gloriâ miraculorum per totum terrarum orbem longè latèque fulgeret Franciscus, eiusque in omnibus populis magis magisq; veneratio increbresceret, Paul. V. Pont. Max. honores ei Beatorum Confessorum consuetos decreuit, Breui Apostolico ad diem XXV. Octobris anni MDC. XIX. expedito: & Gregorius XV. ipsius in Pontificatu Successor, die XII. Martij, anno Christi MDCXXII. Sanctorum Catalogo adscripsit: quâ de re exstant Bullæ, seu Litteræ Decretales Canonizationis ipsius ab S. D. N. Vrbano VIII. Successore confectæ, datæque Romæ apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCXXIII. Octauo Idus Augusti, Pontificatus sui anno primo. Scripsit autem Xauerius

Epistolas admirabiles, cælestem spirantes spiritum, & Diuinæ prudentiæ refertissimas, quæ ab Horatio Tursellino in Latinam Linguam ex Hispanâ conuersæ, & *in libros* IV. digestæ, in manibus sunt, impressæ Romæ ab Aloysio Zanetto MDXCVI. & Moguntiæ à Balthasare Lippio MDC in 8.

Catechismum primus *Malabaricè transtulit*, quo Socij deinceps in Orâ Comorini vsi sunt.

Breuem Doctrinæ Christianæ Epitomen Lusitanicâ Linguâ digessit, quæ totum Orientem peruagata, magni semper facta est.

FRANCISCVS YONGVS, natione Anglus patriâ Wigorniensis, studuit Vallisoleti in Hispaniâ, ac deinde Romæ in Anglorum Collegio; vnde in Societatem anno salutis MDC. ingressus est. In Angliâ comprehensus fuit ab Hæreticis, & coniectus in custodiam; demùm pulsus in exilium. Viuit adhuc in Anglicanâ Vineâ. Transtulit ex Latinò Anglicè

Roberti Cardinalis Bellarmini librum, De Ascensione mentis in Deum. Londini MDCXIV. in 8.

FRIDERICVS BARTSCIVS, natione Prutenus, patriâ Braunsbergensis, Romæ cùm esset ipso ætatis flore, anno salutis, MDLXXII. diuortium fecit cum seculo, & Christum crucifixum ac nudum, nudus ipse nostrâ in Societate secutus est. Inde Viennam Austriæ amandatus, Theologiæ curriculum confecit. Græcas ibi Litteras, easdem, & Quæstiones Conscientiæ, atque eas quæ cum Hæreticis controuersæ sunt Braunsbergæ & Posnaniæ annos aliquot docuit. Gedanensem Residentiam, & Collegia Braunsbergense, Vilnenseque diu rexit; Poloniam, Lithuaniamque pro Prouinciali Præposito aliquamdiu administrauit, disciplinæ religiosæ, magnâ prudentiâ & caritate quà monitis, quà consilio, quà vitæ exemplo, rectè procuratæ laudem adeptus. Theologici Doctoratus gradum Vilnæ anno MDLXXXVII. accepit. Demum Sigismundo III. Poloniæ ac Sueciæ Regi ad Sacras Confessiones datus, propter eximias virtutes, excellentemque doctrinam, tum ipsi Regi, tum Regni Primatibus carissimus fuit: imò ipsis etiam Hæreticis gratus & admirandus, quos vitæ integritate, affabilitate, morum comitate sibi deuinxit, vt faciliùs ad Christum adduceret. Nouem propè annos in Aulâ exegerat, cùm secutus Regem in Moscouiticam expeditionem, dum ad Smolenskum Germanos milites contagiosis febribus afflictos, nullâ sui

cutâ

curâ ſedulò procurat, eodem correptus malo in Regiis Caſtris occubuit die XXI. Nouembris, anno Chriſti MDCIX. ætatis LX. ex quibus XXX. VII. Societati dedit; magno Regis ipſius, ac totius exercitus dolore. Eius corpus iuſſu Regis Vilnam totis XC. milliaribus diſſitam delatum, & in Sociorum ſepulchro conditum eſt. Iuſta verò ſolemnioribus cæremoniis, quàm noſter fert mos, ſunt peracta; id quod deſiderio piiſſimorum Principum ſaluis beneuolentiæ officiis negari non potuit. Regiâ muſicâ ſacrum funebre decantatum eſt; habita concio de viri laudibus; Regina Conſtantia Auſtriaca Ferdinandi II. Cæſaris ſoror, cum Principe filio, multiſque Procerum adfuêre. Edidit ſub nomine Friderici Bruſſi Theologi

Reſponſionem beneuolam & Chriſtianam, quâ refutat Orationem Andreæ Volani, Lithuanos à Sectâ Zuinglianâ ad fidem Catholicam conuerſos, ad priſtinos errores reuocare conantis.

Germanicè verò

Speculum Ieſuitarum, contra Danielem Cramerum Lutheranum PſeudoMiniſtrum. Braunſbergæ typis Schonfelſianis MDCIII.

Commentarios in Euangelia Aduentus, &, quæ ſequuntur, Dominicarum, ad eos potiſſimùm, qui inter Hæreticos degunt, iuuandos, ordinatos Cracouiæ apud Nicolaum Lobium MDCVII.

Edidit ad hæc tacito nomine

Theſaurum ſpiritualem rerum ac documentorum variorum ad Societatem Ieſu pertinentium. Ibidem eodemque anno. Item

Theſaurum precum, ac variarum exercitationum ſpiritualium, ex variis Auctoribus collectum, opera PP. Societatis Ieſu.

FRIDERICVS SZEMBEK, natione Polonus, patriâ Cracouienſis, ingreſſus eſt Romæ in Societatem anno MDXCVI. Humanioribus & Philoſophicis diſciplinis excultus. In eâ Theologiæ ſpatiis confectis, Quæſtiones de Conſcientia publicè explicuit, aliaque Societatis miniſteria cum laude tractauit, hodieque tractat. Sanctorum cultum mirificè promouit, procuratis multorum ſacris pignoribus, quæ per diuerſa Poloniæ loca diſtribuit: quo in officij genere operam ſuam Sigiſmundo III. priùs, nunc etiam Vladiſlao IV. Poloniæ Regibus Sereniſſimis commodauit, commodatque. Iura Cracouienſis Collegij noſtri religioſè conſtanterque contra nonnullorum Academicorum violentiam, petulantiamque diu multumque tutatus eſt: In quâ causâ ſcripſit ſub nomine Ioſephi Pienorzeckj, Polonicè librum, hoc titulo,

Gratis, contra Ioannem Brzoſcium Academicum Cracouienſem, qui edito impudente Dialogo Parochi cum Nobili, eâdem inſcriptione, *Gratis,* ſugillauerat Societatem, quaſi Gratis profiteretur ſe docere, nec faceret tamen. Poſnaniæ MDCXXVII. Item Polonicè

De Vitâ & Morte Petri Tylicki Epiſcopi Cracouienſis. Cracouiæ MDCXVII. Item vno volumine ſub ſuo nomine

Vitam S. Dorotheæ Viduæ, Patronæ Pruſſiæ; &

Vitam S. Iuttæ Brunſvvicenſis; eiuſq; Confeſſarij B. Ioannis Lobedauij: & aliorum Pruſſiæ Patronorum.

Informationem de S. Roſalia.

Inſtructionem de Iubilæis, & aliis Indulgentiis. Torunij MDCXXXVIII. in 8.

Relationem de Regno Tibet recens inuento, ac de fide Chriſtianâ in illud introductâ, tranſtulit ex Italico Polonicè. Cracouiæ MDCXXVIII. Edidit quoque Latinè

Roſam cæleſtem recens patefactam, contra graſſantem peſtilentiam ſalutare remedium, ſeu, *Sanctæ Roſaliæ Siculæ Virginis, breuem vitæ enarrationem,* ex iis quæ Romæ typis vulgata fuerant confectam; cui poſt præfationem addidit initiales ſui nominis litteras F.S.E.S.I. Cracouiæ apud Andream Petric MDCXXX.

Relationem poſtremi Incendij Veſuuiani, ex variis relationibus in IX. Capita digeſtam Polonicè. Cracouiæ MDCXXXII.

FRONTO DVCÆVS, natione Gallus, patriâ Burdegalenſis, parentem habuit eâ in Vrbe Senatorem. Societatem ingreſſus eſt anno MDLXXVII. eamdemque quatuor votis profeſſus MDXCVI. & vixit in eâ annos XLVII. vſque ad diem XXV. Septembris, anni MDCXXIII. quo Pariſiis calculo quincunciali oppreſſus eſt. Vir fuit eruditione, & morum ſuauitate carus etiam iis, qui iniquiore animo in Societatem erant; vt vulgò paſſim à maledictis in noſtrum Ordinem vibratis exceptum eum eſſe vellent. Antiquitatis totius cognitione maximè nobilis fuit; quem non alij dumtaxat Scriptores, verùm etiam Cardinalis Baronius tomo IX. Annalium, honorificè memorat, virum inſignis doctrinæ, ac pietatis. Certè ad laborem fuit impigerrimus, perdius in libris & pernox, etiam extremâ, & morbis vexatâ ætate libatione vnicâ per diem contentus. Tantâ ſui abiectione & deſpicientiâ, vt nullum domi tenuiorē crederes. Eum Pont. Max. Vrbanus VIII. tranſmiſſis duorum Conciliorum tomis honeſtauit. Poſt Eloquentiæ, & Sacrarum Litterarum explicationem, aggreſſus eſt Sanctorum Patrum Opera recenſere, Notis illuſtrare, Græcè Latinèque recudere. Præmiſit tamen Gallicè

Inuentarium errorum, contradictionum, & falſarum citationum Philippi Mornai Domini de Pleſſis Marli, Caluiniani, hoſtis iuratus Sacroſanctæ Euchariſtiæ: quod ſecundâ editione recognitum & auctum prodiit Burdegalæ typis Millangeanis MDXCIX.

Huic cùm reſpondiſſet Pleſſius, edidit Fronto

Refutationem Reſponſionis Pleſſij ad Inuentarium errorum ipſius. Ibidem MDCII. in 8. Quâ ſcriptione eam laudem vel ab ipſo ſuo aduerſario retulit Fronto, vt fateretur ab alio ſe nullo, inter multos, acerbiorem ac luculentiorem quàm ab

ab illo plagam accepiſſe.

Scripſit tacito ſuo nomine

Collectanea in Clementem Alexandrinum.

Antonij Meliſſæ Abbatis Sermonum, & Locorum communium, lib. II. ad Græcorum Doctorum fidem reuocauit, atque *Annotationibus* illuſtrauit. Habentur tomo V. Bibliothecæ Magnæ Patrum.

Maximi ſententias reſtituit. Edidit verò etiam

Notas in prima Capita Diui Irenæi.

Notas Amœbæas ad S. Paulinum, vnà cum Heriberto Roſvveydo Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXXII. in 8.

Gregorij II. Pontificis Max. duas Epiſtolas ad Leonem Iſauricum.

S. Gregorij Nanzianzeni Opera Græco-Latina. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXV. in fol.

S. Gregorij Nyſſeni Opera Græco-Latina, cum Scholiis, tom. II. Ibidem MDCXVII.

Zonaram in Canones Apoſtolorum, Græcè & Latinè. Ibidem MDCXVIII. in fol.

S. Baſilij Magni Opera omnia Græco-Latina, cum Notis ſuis, & Andreæ Schotti. Ibidem MDCXVIII. poſt editionem Antuerpienſem apud Henricum Aertſium MDCXVI.

Canones SS. Apoſtolorum, Conciliorum Generalium, & Prouincialium, cum Commentariis Theodori Balſamonis, Græco-Latinè. Typis Cramoiſy MDCXXI. in fol.

S. Ioannis Chryſoſtomi Opera ferè omnia, in VI. tomos diſtributa, Græcè & Latinè. Ibidem MDCXXI.

Nicephori Calliſti Xanthopuli Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ lib. XVIII. Græcè & Latinè. Ibidem MDCXXX. Atque hæc omnia Patrum Opera maiori ex parte Latinè reddidit, & Notis illuſtrauit. Denique edi curauit

Bibliothecam Græcorum Patrum.

FVLVIVS ANDROTIVS, natione Italus, patriâ Picenus è Monticulo, cùm eſſet Doctor, & Sanctæ Ædis Lauretanæ Canonicus, Societatem noſtram anno MDLV. amplexus eſt, in quâ duos alios germanos fratres habuit, Hortenſium, qui Tiburtini Collegij Rector fuit, & Curtium. Ipſe Fuluius Meldulam, & latè Picenum primus excoluit, veſtigiis Apoſtolici feruoris altè vbique impreſſis, vt turbæ orationis eius ardore commotæ Apoſtolum apparuiſſe celebrarent. Senas inde tranſlatus eſt ad naſcentis ibi Collegij firmamentum. Denique Collegij Ferrarienſis habenas perdiu rexit, ſanctèque in eo ceſſit è vitâ, vir prudentiæ, doctrinæ, pietatis egregiæ. Scripſit maternâ Linguâ

Pias conſiderationes de frequenti Communione.

Meditationes de Paſſione & Morte D. N. Ieſu Chriſti.

Speculum Viduitatis, ſiue, *De laudabili Viduarum Statu*; quæ omnia ſeorſim priùs edita, demùm Latinè reddita, ſimul prodierunt Coloniæ per Petrum Henningium MDCXII. in 12.

FVLVIVS CARDVLVS, natione Italus patriâ Narnienſis, in Collegio noſtro Patauino Humanioribus Litteris cùm vacaret. Noſtrorum exemplo commotus adoleſcens XX. fermè annorum, ſe illis ſocium adiunxit anno ſalutis MDXLVI. Deinde grauiores Diſciplinas didicit: Poëta & Orator clarus euaſit, atque Romæ noſtro in Collegio permultos annos Artem dicendi, & Poëſim præclarè docuit; & vergente in ſenium ætate, piè vitâ functus eſt. Edidit ſub nomine Collegij Romani

Hiſtoriam de Inuentione Sanctorum Martyrum Abundij, & Abundantij, & de Tranſlatione factâ Romæ in Aedem Farneſianam Societatis Ieſu, cum Notis ad Hiſtoriam. Romæ apud Franciſcum Zannettum MDLXXXIV. in 8.

Paſſionem Sanctorum Martyrum Getulij, Symphoroſæ, ac ſeptem filiorum; quam Notis & Digreſſionibus illuſtrauit, de *Tiburis* antiquitate diſſerens eruditè. Ibidem MDLXXXVIII.

Epigrammata ipſius aliqua ab aliis ſunt edita. Scripſit prætereà, ſed non edidit

Orationes multas in Cardinalium conuentu habitas; &

Poëmata varia. Vna tamen prodiit eius

Oratio de Paſſione Domini ad Pium V. P. M. dicta anno MDLXVIII. quæ cum aliis eiuſdem argumenti impreſſa eſt Romæ MDCXL. in 12.

G

GABRIEL ALVAREZ, natione Hiſpanus, patriâ Oropeſanus, Societatem iniuit Cæſarauguſtæ Idibus Nouembris MDLXXXII. adoleſcens annos XVIII. natus. Vir multæ eruditionis, dignus quem vel hoc nomine abſentem amaret Iuſtus Lipſius. Docuit Noſtros Humaniores Litteras: Theologiam etiam de Moribus, & Scripturam Sacram expoſuit. Rector Maioricenſi, & Barcinonenſi Collegiis præfuit. Edidit in lucem

Iſaiam expoſitum, tom. II. quorum prior complectitur XXXIX. Capita; poſterior reliqua. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXIII. in fol. Hiſpanicè verò edidit

Tres Conciones. Scripſit etiam, ſed non emiſit

Hiſtoriam Prouinciæ Aragoniæ Societatis Ieſu. Exſpectantur verò

Commentaria in Oſeam Prophetam, & alia, quæ adhuc premit.

GABRIEL DE CASTILLA, domo Hiſpanus, ſed in Canarâ Inſulâ, nobiliſſimo ſanguine natus; quem, vnà cum Aulæ ſplendore, Chriſti cruci poſthabuit, factus in Societate noſtrâ pauper & humilis. Oblatum à Lermenſi Duce conſanguineo ſuo, qui primas gratiæ apud Philippum III. Hiſpaniæ Monarcham obtinebat, Epiſcopatum reſpuit. Concionatoris partes diu laudabiliter ſuſtinuit; donec ætatis ſuæ anno LXIII. Chriſtiano verò MDCXXVIII. vitam abſoluit. Exſtant Hiſpanicè ipſius

Conciones aliquot, de S.P.N. Ignatio; de S. Francisco Xauerio; de B. Francisco Borgia; de S. Hiscio Episcopo Carteiæ: De Sanctis Granatensibus &c. Item

Exhortatio quam Hispali habuit ad Sodalitatem Sacerdotum.

Reliquit præterea lucubrationes suas

In Cantica Canticorum.

GABRIEL DE MATOS, natione Lusitanus, ex Iaponiâ venit Procurator in Europam, eoque rediit sub annum MDCXX. præsentissimis naufragij periculis haud semel superatis. Obiit (nisi fortè sit alius huius cognominis) Cocini anno MDCXXX. Scripsit

Annuas Litteras ex Iaponiâ annorum MDCIII. & MDCXIII. *& sequentis.*

GABRIEL VASQVEZ, natione Hispanus, patriâ Bellomontanus, vir magni ingenij, assiduæ atque exquisitæ lectionis, & in peruestigandis atque eruendis Sanctorum Patrum reconditis sententiis summæ diligentiæ. Hic adolescentulus cùm esset, & XVIII. tantùm annos natus, Compluti se nostræ Societati addixit, & in Philosophicis atque Theologicis disciplinis diligenter exercuit. Sed cùm ingenio atque eruditione præstaret, & in Collegiis Ocaniensi & Madritano primùm doctrinæ suæ rudimenta posuisset, posteà in Collegiis nostris Complutensi & Romano Sacram D. Thomę Aquinatis Theologiam professus est, maximâ auditorum admiratione & fructu. In quâ quidem præclarâ functione, XXIX. ampliùs annos contriuit. Complutensem Academiam prælectionibus, disputationibus, responsionibus, scriptis etiam illustrauit. Verùm dum his incumbit, ecce immaturâ mors Gabrielem nostrum repentè nobis eripuit in Iesumontano Collegij Complutensis secessu, die XXIII. Septembris, anno salutis MDCIV. ætatis LV. magno Nostris, atque studiosis omnibus sui relicto desiderio, & cunctorum Ordinum Religiosis viris, Disciplinarum Professoribus, Doctoribus, Canonicis, Ecclesiastico atque Seculari Magistratu, Vniuersâ denique Complutensi Academiâ funus illius prosequentibus. Et quidem meritò: nam præter eximiam, exquisitam, & reconditam eruditionem, summumque ingenium, & iudicium, vir fuit vitæ integritate singulari, candore animi atque sinceritate admirabilis, paupertatis amans, obedientiæ tenax, ambitionis, omnisque fastus contemptor egregius; vt in illo virtus cum doctrina, obedientia cum ingenio, pietas cum sapientiâ certasse videatur. Vtroque certè ornamento virtutum & litterarum ita inclaruit, vt omnium retrò seculorum illustrissimis viris debuerit iure optimo annumerari. Sed Gabriel Vasquez etiam mortuus in hominum memoriâ æternùm viuet, atque præclaris ingenij doctrinæque monumentis à Sacræ Theologiæ candidatis magnâ cum laude perpetuò celebrabitur. Huius rei pignus qui volet, repetat encomia, quæ singulis ipsius Operibus Censores præscripserunt, quibus nihil dici potest ornatius. Quibus vt aliqua nobiliorum huius ætatis Scriptorum addam iudicia, non grauabor paulò esse prolixior. E domesticis *Luisius Turrianus* in Præfat. Tract. sui de Gratia sic de suo præceptore scribit; Fuit in illo viro acre ingenium, fuit insignis Diuinarum atque humanarum rerum scientia; fuit summa virtus ac doctrina admirabilis, vt certa in eo Theologiæ efflorescentis spes, ac præsidium positum esse videatur. Cuius ego quidem vestigia immortalibus litterarum monumentis impressa in omni genere doctrinæ non modò lubens sequor, sed colo, suspicio, veneror, quem Hispanum Augustinum meritò multi nominarunt. *Valentinus de Herice*, in 1.p.d.36.n.14.& 47. appellat Venerandum Academiæ Complutensis Magistrum, virum eruditissimum, & acris ingenij; in perscrutandis Doctorum placitis diligentissimum. *Didacus de Alarcon*, in Vita Didaci Daçæ præfixa Comment. eius in Epist. S. Iacobi, Complutensis Collegij columen, ac totius planè Societatis lumen, virum immortalitate dignum. Ex aliis verò (ne cui fortè domestici præcones suspecti sint) *Basilius Poncius de Leon*, lib.4. de Matr. c.25. n.9. & l.5. c.7.n.6. Theologorum huius ætatis facilè principem, qui sibi, in rebus præsertim Moralibus, sit vnus pro mille. *Antoninus Diana* Resol.Mor. p.1. tr.3. resol.3. & p.3. tr.5. resol.79. & 80. Doctissimum ac sapientissimum ætatis nostræ Theologum, quem vnum, *post recitatos aliquot Doctores, ait*, apud se esse instar omnium. *Laurentius Beyerlinck*, in Opere Chronogr. ad AC. 1604. Tit. Viri illustres. Eius, *inquit*, memoria è Theologorum Gymnasiis numquam excidet, ob illustres & eruditos in S. Thomam Commentarios, qui Doctoris sui nomen ita solidè tuentur, vt alio præcone non indigeant. *Ioannes de S. Baptista*, Relatus à Io: Eusebio Nieremberg c.38. Vitæ S. Ignat. *vocat*, Solem Theologiæ, Magistrum Magistrorum & Doctorum, hominem admirabilem, Angelum vitâ atque intelligentiâ; Magistrum, Lucem, Solem Theologiæ, qui, sine vllius iniuriâ, iure mereatur nomen Doctoris Orbis, quemadmodum ætate suâ gloriosissimus Chrysostomus. Alij quoque Magnum Theologum, & hoc tempore, Theologorum quasi quemdam Coryphæum & Antesignanum; Theologorum Magistrum, Naturæ monstrum, Scholæ Theologicæ, aut potiùs nostri sæculi magnum decus, lumen, Oraculum, passim appellant. Supersedeo pluribus, ne tædio sim. Illud certè admiratione dignum est, quod vel in S. Thoma Aquinate celebratur, illum annos vix natum XXV. publicè Philosophiam, Theologiamque explicuisse, & iam tum in celeberrimâ Complutensi Academiâ oculos in se omnium conuertisse, & ante XXX. ætatis annum in Vrbem euocatum, traxisse in sui admirationem, quàm latè patet, Orbem terrarum, eumque

que nominis sui famâ compleuisse. Et si commendationem adfert discipulo excellentia Magistri, magno illo atque eminentissimo Theologo Alphonso Deza, duce & præceptore meritò gloriatur alicubi Gabriel Vasquez c.2. d.203. n.30. Scripsit autem, atque edidit periclitaturus quid posset, & doctorum hominum iudicium exploraturus,

De Cultu Adorationis, lib. III. &

Disputationes II. *contra errores Felicis & Elipandi, De adoptione & seruitute Christi, in Concilio Francfurdiensi damnatos*: quæ seorsim priùs impressa, suo posteà loco sunt inserta, vbi nimirum de Verbi Incarnatione agit. Itaque Opera ipsius omnia X. tomis habentur impressa, tum alibi, tum nouissimè Lugduni per Antonium Pillehotte MDCXX. in fol. Continet autem tomus

I. *Commentarios & Disputationes in* I. *Partem Summæ S. Thomæ per priores* XXVI. *Quæstiones de Deo, De Prædestinatione* &c.

II. *A Quæstione* XXVII. *vsque ad* LXIV. *De Trinitate, & De Angelis.*

III. *in* 1.2. *S. Tho. per priores* XX. *Quæstiones De Actibus Humanis.* Atque hæc quidem ipso Auctore viuente in lucem fuerunt edita: quæ deinceps sequuntur, post eius mortem prodierunt.

IV. *Per Quæst. reliquas, De Legibus, de Merito, De Gratia* &c.

V. *Opuscula Moralia, quæ ad* 2.2. *S. Tho spectant*, nempe

Tractatus, De Eleemosyna.
De Scandalo.
De Restitutione.
De Pignoribus & Hypothecis.
De Testamentis.
De Beneficiis.
De Redditibus Ecclesiasticis.

VI. *in* 3. *p. per Quæst.* XXVI. *priores, de Verbi Incarnatione.*

VII. *à Quæst.* XXVI. *vsque ad* LXXI. *De Vita Christi: De Sacramentis in genere: De Baptismo.*

VIII. *à Quæst.* LXXIII. *vsque ad* LXXXIII. *De Eucharistiâ: De Sacrificio: De Sacramento Ordinis.*

IX. *à Quæst.* LXXXIV. *vsque ad* XCIII. *De Pœnitentiâ: De Matrimonio, & Sponsalibus: De Excommunicatione.*

X. *Paraphrasim, & compendiariam Explicationem ad* VIII. *D. Pauli Epistolas*, nempe

Ad Romanos.
Ad Galatas.
Ad Ephesios.
Ad Philippenses.
Ad Colossenses.
Ad Thessalonicenses I. & II.
Ad Hebræos.

Adiuncta est ad finem huius tomi *Bulla Pij V. & Gregorij XIII. aduersus Propositiones aliquot Michaëlis Baij.*

Exstant præterea collectæ ex ipsius Operibus Theologicis ab aliquo doctrinæ eius studioso, & typis editæ

Metaphysicæ Disquisitiones. Antuerpiæ apud Ioannem Keerbergium MDCXVIII. in 8.

GABRIEL DE LA VEGA, natione Hispanus, vir spiritus Apostolici, quem in Peruano Regno maximè exercuit; quò cùm ex Hispaniâ Sacerdos nauigasset, totis XI. annis se Indorum saluti strenuè impendit. Tribus vitæ suæ postremis versatus est in Castris Regiis, non minori militum vtilitate, quàm voluptate suâ, quam ex ærumnis Castrensibus capiebat vberrimam. Verùm ita confecerunt hominem ij labores, vt cùm primùm ad Chilense Collegium redux peruenit, vehemens eum lateris dolor incessit, & XXVIII. die, nullo quietis interim dato interuallo, confecerit. Patientiæ in morbo documenta dedit egregia, qualia semper valens ediderat, summæque cum voluntate diuinâ consensionis; vnde pax quædam eius animo incredibilis insidebat. Obiit anno salutis MDCV. ætatis XXXVIII. post XXII. quàm ad Societatem accesserat; iam nuper quatuor votorum Professis adscriptus. Funus ab Episcopo, atque omni Clero, ab Religiosis familiis, ab Nobilitate frequenti celebratum est, excitis famâ sanctitatis ipsius, & miraculorum, quæ constabat esse patrata diuinitùs, dum ipse recitato super ægros Euangelio, manuque eis impositâ, momento illis sanitatem restituit. Scripsit magno commodo aliorum

Artem Grammaticam; Dictionarium; & Annotationes quasdam Linguæ Chilensis.

GARCIAS GARCES, natione Hispanus, edidit Hispanico idiomate

Relationem de Persecutione Iaponicâ, & Martyribus, qui in eâ passi sunt anno salutis MDCXXII. Mexici apud Diegum Garridum MDCXXIV. in 4. Obiit Macai anno MDCXXVIII.

GASPAR ASTETIVS, natione Hispanus, patriâ Salmanticensis, annos natus XVIII. circa annum salutis MDLV. Societatem nostram ingressus est, in eâque litteris probè excultus. Virtuit planè religiosus, & ad iuuenum studiosorum animos ad virtutem excitandos, magnæ dexteritatis atque industriæ. Itaque vt quibus voce profuerat, stylo etiam prodesset. Scripsit Hispanicè

De Tribus Statibus, Coniugali, Viduitatis, Virginitatis.

De Educatione puerorum, seu, *De institutione iuuentutis*, duobus Voluminibus.

Catechismum ad rudes.

Libellum Precationum.

Sexagenario maior ad cælestes sedes Burgis migrauit.

GASPAR BARZÆVS, natione Belga (vnde & Gaspar Belga, vulgò nuncupatus est) patriâ Goëzâ, Zelandiæ oppido, à quo & Insulæ Goëzanæ nomen. Parentes habuit honestos quidem, sed tenues & plebeios. Patri nomen Francisco fuit; vnde factum, vt ipse quoque in Lusi-

tania Gaſpar Franciſci appellaretur. Poſt prima Grammaticæ rudimenta in patriâ ſuperata, Louanij Philoſophiæ curriculum abſoluit, & Magiſterij Laureâ donatus, Theologica ſtudia, non ſine magno profectu, perfecit. Inde per varios caſus in Luſitaniam venit, & Conimbricæ Franciſci Stradæ concionibus inductus, Societati nomen dedit die XX. Aprilis, anno ſalutis MDXLVI. In ea mox à primo Tirocinio altiſſima iecit fundamenta Apoſtolicæ ſanctitatis, quâ poſtmodùm claruit: cuius emicantes ſcintillas cùm Simon Rodericius, è primis Societatis Decemuiris vnus, qui tùm in Luſitaniâ Noſtris præerat, obſeruaſſet, octauo quàm venerat menſe Sacerdotem creari voluit; & ipsâ Natalis Domini nocte, nouus Sacerdos, tria prima ſacra fecit. Biennio pòſt in Indiam deſtinatus, magno animi ſui gaudio Oliſipone conſcendit die XVII. Martij, anni MDXLVIII. & magno virtutum omnium documento paſſim exhibito, ſuperatâ duplici, eâque grauiſſimâ tempeſtate, Goam incolumis tenuit pridie Nonas Septembris. Ibi mox ad populum conciones habere; in Scholis eodem tempore Grammaticæ præceptiones tradere; Philoſophiam explicare: Sacrum Prouerbiorum Librum interpretari; alia atque alia Societatis obire miniſteria; nihil relinquere intentatum. Inſequente Martio, cùm Sociorum regendorum prouinciam, quam illi S. Franciſcus Xauerius demandabat, humillimè deprecaretur, Armuziam ab eo, vrbem in Sinus Perſici ſitam faucibus, commercio celeberrimam, deploratiſſimam omni genere vitiorum, tanquam ad certaminis ſui ſtadium miſſus eſt. Quid ibi Gaſpar triennio geſſerit, haud facilè verbis ſit exæquare. Stringam ſummatim, quæ volumen, ſi explicentur, conficiant. Supinam ignorantiam rerum Diuinarum, cum puerorum, virorum, mulierum, negotiatorum, Iudæorum, Saracenorum, Gentilium abſolutiſſimâ inſtitutione commutauit. Omne libidinis genus, cum eâ puritate, flagellatione, ciliciis, ieiuniis, cum quibus ea nequit conſiſtere, conuertit. Inimicitias in pacem, in amplexus, in ſupplicum amicitiam, domi, pro vicis, pro foribus Ædis Sacræ initam transformauit. Auaritiam ſubſtitutâ iuſtitiâ, reſtitutionibus, eleëmoſynis proſcripſit. Contractus nefarios ſacrorum reuerentiâ Canonum exſtirpauit. Mahometanorum ora concluſit, ne ſuum impoſtorem inclamarent; Coranum, celeberrimum delubrum ipſorum obſtruxit; reliqua fana expiauit. Iudæos repreſſit. Gentilium capita expugnauit. Chriſti cultum, qui præ ceteris iacebat, præ ceteris erexit. Ipſe doctrinam quotidie Chriſtianam explicabat; ægris aderat; Confeſſiones excipiebat; Catechumenos inſtruebat, baptizabat; cuſtodias viſebat; cuiuſque Sectæ res ſtatis cuique diebus procurabat. Dominicis diebus, feſtiſque concionabatur ad populum manè, veſperi ad ſeruitia, tertiò ad ægros. Sub noctem nolæ pulſu mortales prouocabat ad preces pro iis fundendas, qui lethali crimine, vel vitâ functi Purgatorio igne tenebantur. Induxit crebram Sacramentorum vſurpationem; ſolemnem ſextâ quâque feriâ, cum frequenti flagellatione, concionem de Chriſti tormentis; publicas ad hæc ſupplicationes. Virgines multas collocauit: Valetudinarium inſtruxit: Sodalitij Miſericordiæ domum auxit; Clero aliam faciem induxit. Denique Armuziam ſui planè diſſimilem abiens reliquit. Goam reuerſus defixâ in Iaponiam cogitatione, ab Xauerio iuſſus eſt Goano Collegio, totique per Indiam Societati præeſſe: quod munus cùm, grauatè quidem, ſed haud pertinaciter repugnans, die XIV. Aprilis, anno MDLII. ſubiiſſet, incredibili vaſtitate animi plura complexus, quàm quæ denis hominibus benè nauis ſufficerent, omnia perduxit ad exitum: donec in ipsâ concione quam habebat ad Ædem maximam die VI. Octobris anni MDLIII. repentinâ animi defectione deſinere, ſummo auditorum deſiderio, mœroreque coactus eſt; vt, quemadmodum decebat adeò ſtrenuum Chriſti militem, propè agens, pugnanſque ceciderit. Nam inde, cùm paulùm recepiſſet ſpiritum, reuerſus ad Collegium, ac ſubinde acerrimâ febri correptus, paucis diebus, exacto in Societate propè ſeptennio, die XVIII. Octobris, quæ Diuo Lucæ ſacra eſt, extinguitur. Elatus eſt ingenti omnium quærelâ, vberrimoque fletu, conuolante vndique multitudine tam frequente, vix vt humando corpori locum darent. Vir fuit Gaſpar prorſus Apoſtolicus; à Deo datus in ſalutem multorum, laborioſus ad miraculum. Dicebatur & votum addidiſſe, numquam cuipiam, ſiue ad corpus, ſiue ſpectaret ad animum, modò poſſet, ſubſidium denegandi. Iaponios, Sinas, Æthiopes, Abaſſinos, Scythas, gentes omnes, vbi ſpes aliqua blandiretur fructus & ærumnarum, animo erat complexus; quemuis, vt erat veræ laudis æſtimator intelligens, mirâ facilitate pateretur ſuos ardores Moderatorum iudicio temperari, ac fingi. Demum non alia ſolùm multa per eum Deus admiranda fecit; ſed etiam conſtans fuit ſententia, in eius oratione, ad permouenda hominum pectora, & ab impietate ac ſceleribus ſegreganda, vim prorſus fuiſſe admirabilem, longèque ſupra modum Concionatorum communem. Xauerius certè, cùm audiſſet, vidiſſetque quanta per eum Deus perficeret, tantus factus eſt eius admirator, vt continere ſe non poſſet, quin, vir alioqui in laudando moderatus, continuus propè, quoties aberat, eius eſſet prædicator. Nemo fuit, vno excepto Xauerio, tot inter Societatis, Reique publicæ Chriſtianæ Heroës, quot eo tempore habuit Oriens, qui vel à Noſtris, vel ab Externis ex Indiâ ſcribentibus, æquè vti Gaſpar collaudetur. Ipſe etiam S. Ignatius, illum vnum omnium

nium, ceu maximè idoneum, nominauit, qui Commissarij Apostolici nomine, amplâ cum potestate, quo tempore hoc Romæ agebatur, Goæ resideret, vt Patriarcham Æthiopiæ ex interuallo reuiseret, deque eius muneris administratione cognosceret. Res gestas Gasparis, post alios, tribus libris complexus est Nicolaus Trigaultius noster, qui sunt in manibus. Scripsit verò Gaspar

Epistolas II. easque prolixas, *De rebus Ormutinis*, seu, *Armuzianis*, *deq; eius Vrbis ad fidem Orthodoxam conuersione*: alteram ad Socios Conimbricenses IV. Idus Decembris MDXLIX. alteram ad Lusitanos MDLI. Item

Epistolam Indicam ad S. P. N. Ignatium, Goâ scriptam MDLIII. quæ omnes impressæ sunt inter Epistolas Indicas, Louanij MDLXX. in 8.

Epistolam eius *alteram plenam spiritu Dei*, scriptam Armuziæ Cal. Octob. MDL. ad quemdam, qui postulabat admitti ad Societatem, recitat Nicolaus Trigaultius lib. 3. Vitæ ipsius, cap. 19.

GASPAR CARDOSVS, natione Lusitanus, ex Oppido Fronterâ, in primâ iuuentute Societatem Eboræ amplexus est die XXIII. Decembris. anno MDLXXVII. Litteras Humaniores diu docuit; & alia Societatis ministeria cum laude tractauit. Præfuit Rector in Collegio Funchalensi; vir miro candore animi, & antiquâ simplicitate ornatus. Scripsit

Libellum Meditationum pro singulis totius anni diebus.

Calendarium Romanum, ad Missarum, & Canonicarum Horarum vsum peraccommodum.

GASPAR COELHVS, natione Lusitanus, vir de Iaponensi Ecclesiâ benè meritus, qui Societati in eo Regno ProProuincialis præfuit; ibique per Maium anni MDXC. magno virtutum exemplo, vti vixerat, hecticâ consumptus obiit. Elatus Arimæ, magno multitudinis, & Tonorum, qui Dynastæ sunt eius Regni concursu. Scripsit

Annuas Litteras ex Iaponiâ anni MDLXXXII. impressas Italicè Venetiis apud Iolitas, cum aliis, MDLXXXV. Item

Alteras Litteras indidem MDLXXXIX.

GASPAR DRVZBICKI, natione Polonus, in Societatem venit sub annum salutis MDCVIII. ætatis suæ circiter XVIII. In eâ disciplinas amœniores, seueriores que didicit, docuitque, & studia aliorum moderatus est. Gubernauit Domum Probationis, Collegium Cracouiense, Prouinciam Poloniam. Edidit Linguâ vernaculâ

Libellum pro defensione Societatis; contra famosum librum, ab vno quopiam ex Academicis Cracouiensibus vulgatum, & Interregni tempore inter Nobiles distributum. Titulus Apologiæ est, *Declaratio Memorialis Exorbitantium, & processus Academiæ Cracouiensis inter Ordines distributi.*

Habet idem in promptu, paratque in dies

Varia Opuscula spiritualia.

GASPAR FERDINANDVS, natione Hispanus, patriâ Toletanus, B.P. Francisci Borgiæ assiduus comes, illique à sacris Confessionibus fuit. Vir planè religiosus, litteratus, & morum suauitate amabilis; qui post multas & longas peregrinationes, post varias gubernandi, prælegendique curas, demum in patriam reuersus; anno salutis MDLXXV. Mense Octobri, Toleti vitâ functus, in cælum, vti speramus, translatus est. Eum *Martinus Nauarrus*, in Præfat. sui Manual. eruditissimum, & Societatis decus egregium, appellat. Scripsit

De Dialecticâ.

De Statu, & Officio Cardinalium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, lib. III.

De Immortalitate Animæ: & alia nonnulla, quæ hactenus typis mandata non sunt.

GASPAR FERNANDEZ, natione Lusitanus, habet paratos prælo

Concionum suarum, tom. XII. Molitur etiam

Commentarios in Lib. Regum, ad prosequenda cœpta P. Francisci Mendoça.

GASPAR GONZALES, seu, CONSALVVS, natione Lusitanus, vir omni disciplinarum genere excultus, & ob eam caussam, studiorum formandorum gratiâ Romam accitus,

Orationem habuit grauem pariter, atque elegantem anno salutis MDLXXXV. in Aulâ Pontificiâ, cùm Iaponiorum Principum Legati publicè sunt excepti; quæ tum Romæ, tum alibi à Typographis vulgata est. Obiit Gaspar Romæ die IX. Augusti, anno Christi MDXC. miro sensu pietatis testatus se in Catholicâ fide decedere.

GASPAR HICKMANNVS, natione Germanus, Serenissimo Carolo Archiduci Austriæ, qui Ferdinandi II. Cæsaris Augusti parens fuit, à Concionibus, habuit

Orationem in Exequiis Serenissimi Caroli Archiducis Austriæ, Seccouiæ anno MDXC. quæ inter tres à Græcensi Collegio editas est ordine secunda, quamuis eius nomen ibi non sit adscriptum.

GASPAR HVRTADVS, natione Hispanus, patriâ Mondexarensis. Is cùm emenso studiorum cursu Compluti ad Doctoralem Theologiæ Lauream cum eruditissimis viris contenderet, primùm inter competitores locum occupauit. In eâdem Academiâ Collega maior, & semel iterumque Consiliarius, ac demùm primarius Philosophiæ Professor fuit. Verùm spretis Dignitatibus, ad quas per hos gradus scandebat, Societatis humilitatem complexus est, in quâ iam ab annis ampliùs XXX. Theologiam docet, sexagenario maior. Edidit in lucem tomos aliquot Theologicis de Quæstionibus in octauâ formâ, quibus breuiter, solidè, ac dilucidè difficillima quæque explicat. Continet autem

I. *Disputationes de Matrimonio, & Censuris.* Compluti MDCXXVII. & Lugduni per Laurentium Durand MDCXXIX.

II. *De Incarnatione.* Compluti MDCXXVIII.

III. *De Sacramentis in genere: & in specie, de Baptismo, Confirmatione, Pœnitentiâ, & Extremâ Vnctione.* Compluti MDCXXIX.

IV. *De Eucharistiâ, Sacrificio Missæ, & Ordine.* Ibidem eodemque anno. Et hi quidem tractatus de Sacramentis, & Censuris, iunctim recusi sunt Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDC. XXXII. in fol.

V. *De Beatitudine; Actibus Humanis; Bonitate & Malitiâ; Habitibus; Virtutibus; & Peccatis.*

VI. *De Fide, Spe, & Caritate.*

Habet autem in promptu

VII. *De Iustitiâ, & Iure.*

VIII. *De Religione.*

IX. *De Legibus; & de Gratiâ.*

X. *De Deo.*

XI. *De Angelis.*

Meditatur prætereà edere

Summam quamdam: &

Cursum Philosophicum.

GASPAR LECHNERVS, natione Germanus, patriâ Hallensis, in Diœcesi Salisburgensi, penè puer in Societatem ingressus annos natus XVI. in omni scientiarum genere peregregiè versatus est. Docuit partim Ingolstadij, partim Pragæ Philosophiam triennio, quadriennio Moralem Theologiam, Scholasticam nouennio, Sacras Litteras plus biennio. Præfuit Scholis; præfuit perdiu Sodalitati Partheniæ; simul in Confessionibus excipiendis impiger; in habendis Concionibus assiduus: Philosophiæ ac Theologiæ Doctor; & quatuor in Societate vota die XXXI. Iulij, anno MDCXVIII. professus. Obiit Pragæ per Quadragesimam anni MDCXXXIV. Dedit in lucem varia, his titulis

Digitus Dei in biuio, seu, *De Vitæ statu diligendo,* tractatus ex tomo II. Ludouici de Ponte, De Perfectione Christiana, contractus. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXIX. & MDCXX. in 12. tacito suo nomine

Dissertatio Theologica de Renunciatione successionis, & dispositione bonorum, quam Religionum Candidati faciunt. Ibid. MDCXXII. in 4.

Eutychi-Nestoriana Vbiquitas, Theologicâ Disputatione impugnata, contra Theodorum Thummium Prædicantem Tubingēsem. Ibidem MDC. XXIV. in 4.

Theodorus Thummius ἐν τύπῳ descriptus, seu, *Confutatio libellorum Thummij de Papâ Antichristo.* Ibidem MDCXXVI. in 8.

Dissertatio Theologica de Prædestinatione, & Reprobatione hominum. Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVII. in 8.

Sodalis Parthenius, siue, *libri* III. *quibus mores Sodalium exemplis informantur.* Ingolstadij typis Hænlini MDCXXI. & auctiùs Dilingæ, addito Auctoris nomine, quod anteà presserat, formis Academicis MDCXXVIII. in 12.

GASPAR LOARTE, natione Hispanus, patriâ Methymnensis, vir pius iuxta ac doctus: grandis iam natu, & Doctor Theologus, & in pietatis officiis benè versatus, auctore Ioanne Auila, viro Apostolico, cuius discipulus fuerat, Societatem concupiuit, & in eam admissus est anno salutis MDLII. Biennio post Romam profectus, & ab ipso S. P. N. Ignatio probè institutus, Collegiorum nostrorum Genuensis, & Messanensis regendorum prouinciam sustinuit. Denique in Hispaniam rediit, & Valentiæ annis grauis, & bonis operibus plenus, anno salutis MDL. XXVIII. mortuus est. Iam tum cùm Auilâ magistro vtebatur, quaternas quotidie horas meditationi de Diuinis rebus tribuebat; tamque tenero sensu Christi Seruatoris cruciatus recolebat, vt lacrymis seque ac locum, in quo constiterat, perfunderet. Scripsit

De Afflictorum consolatione, lib. III.

De continuâ Passionis Christi memoriâ.

Meditationes de Passione Domini.

Meditationes de Rosario B. Virginis.

Exercitium vitæ Christianæ.

Remedia contra VII. *peccata mortalia.*

Antidotum spirituale contra pestem.

Tractatum de Sanctis Peregrinationibus, Stationibus, & Indulgentiis.

Instructionem Sacerdotum, & Confessariorum lib. II.

Quæ eius Opera, Latino, Hispanico, Italico, Gallico,, aliqua etiam Germanico idiomate excusa circumferuntur.

GASPAR LVISIVS, natione Lusitanus, patriâ Portelensis, post traditam diu Eboræ Rhetoricam nauigauit in Orientem; vnde scripsit

Annuas Litteras Goâ annorum MDCXVIII. & MDCXIX.

Item ex Iaponiâ MDCXIX. *Et ex Cocincinâ* MDC. XXI.

GASPAR PAEZ, natione Lusitanus, scripsit

Annuas Litteras ex Aethiopiâ annorum MDCXXIV. *& duorum sequentium.*

GASPAR PETROWSKI, natione Polonus, in pago Petkovv Prouinciæ Podlachiæ, nobilibus parentibus natus, in Societatem cooptatus est anno salutis MDLXXIV. Hebraicæ, Græcæque Linguæ scientiâ clarus fuit in paucis; has, & Mathematicas Disciplinas, Theologiam de Moribus, & Sacras Litteras interpretatus multis annis est. Eruditioni multiplici ac variæ parem habuit memoriam, ob quam vulgò *Calepinus*, vocitabatur. Innumeris obrutus laboribus, ex iis ipsis videbatur vsque vires redintegrare; quod eò magis mirum fuit, quod, cùm prandio abstineret, vulgari cœnâ vtebatur. Religiosæ modestiæ, ac disciplinæ suique ipsius contemptus, & candoris animi perquàm studiosus fuit; & animarum zelo non parum accensus, quarum salutem inter paganos malebat, quàm inter Palatinos procurare. Episcopo Cracouiensi Petro Tylickj diu fuit à Confessionibus; qui hominis virtutem ita admirabatur, vt profiteretur se tam san-

ſancti, vt aiebat, viri conſuetudine indignum eſſe. Obiit Cracouiæ plenus bonorum operum, die XVI. Februarij, anno Chriſti MDCXII. ætatis LX. Religioſæ vitæ XXXVIII. Vt Roxolanis Schiſmaticis prodeſſet, Epiſcopi cuiuſdam ſuaſu & rogatu, edidit

Concilium Florentinum, è Græco in Polonicum à ſe conuerſum.

GASPAR QVARTEMONT, natione Belga, patriâ Binchienſis, ad Societatem acceſſit iam Sacerdotio initiatus: in eâ Coadiutoris Spiritualis gradum obtinuit. Vir fuit precationis ſtudio mirificè deditus: moderator animi, temporiſque obſeruantiſſimus; paupertatis, & nitoris cultor eximius. Tanto ſalutis hominum deſiderio æſtuabat, vt vel ætate deuexâ, quâuis anni tempeſtate, per omnes aëris iniurias, quinque leucas impranſus emetiretur, ſemel, iterumque concionaretur ad ruſticos, & redux ad Collegium, modici panis & butyri opſonio contentus eſſet. Dum negotiorum causâ ad Eburones proficiſcitur, in itinere, Hui quod Oppidum eſt Moſæ impoſitum, placidè obiit die IV. Februarij, anno Chriſti MDCXXIV. ætatis LXIX. ex quibus XXXIX. egerat in Societate. Edidit Latinè, ex Hiſpanico Petri Ribadeneiræ compendio,

Vitam S.P.N. Ignatij Loiolæ.

GASPAR RVIZ, natione Germanus, vir Linguarum Hebraicæ, Græcæ, Latinæ, Gallicæ, &, haud dubiè, Hiſpanicæ, præter maternam ſuam, peritus, ſalutis Indorum ſtudio nauigauit in Orbem nouum, vbi ternas denuò Linguas, Quinchuanam, Chiriguanenſem, Gorgotoquienſem, magnâ induſtriâ perdidicit; & incredibiles labores in difficillimâ Miſſione ad Sanctam Crucem in Montanis, pro Indorum ſalute procurandâ, magno animo exhauſit. Paupertatis, humilitatis, manſuetudinis, & facilitatis in alios, in ſeipſum ſeueritatis, pudicitiæ quoque, & obedientiæ clara dedit exempla. Harum eſto ſpecimen, quod ſubiicio. Torquebatur corporis doloribus acerrimis; adducta eſt anus honeſta, quæ faceret medicinam: eam ille conſpicatus, Ego, inquit, mortem priùs oppetiero, quàm vt vllam corporis mei partem feminæ curandam exhibeam. At ſimul intellexit Superioris nutum, illicò tam conſtans atque excelſum animi propoſitum temperauit. Ceterùm illibatam perpetuò Virginitatem coluit. Morte ſuâ Sociis diu ante prenunciatâ, poſt eximiam in magnis morbi cruciatibus tolerantiam præſtitam, obiit in Oppido Sanctæ Crucis Montanæ, Prouinciæ Peruanæ, die XXII. Aprilis, anno MDCXXIV. vitæ ſuæ XXXVIII. religioſæ XXII. à ſuſceptâ quatuor votorum profeſſione II. Scripſit

Grammaticam Linguæ Gorgotoquienſis, cuius in Peru vſus eſt.

GASPAR RVTHARDVS, natione Germanus, patriâ Eyſtettenſis in Franconiâ ad amnem Almonium; venit annos natus XIX. ad noſtram Societatem, in quâ die VIII. Septembris, anno MDCXXVIII. ſolemnem quatuor votorum profeſſionem ſuſcepit; obiit Briſaci menſe Nouembri MDCXXXVIII. Edidit

Sacram Coſmologiam Theoriis Phyſicis illuſtratam. Friburgi Briſgoiæ MDCXXX. in 4.

Vſum rationis Humanæ explicatum. Ibidem in 8.

GASPAR SANCHEZ, natione Hiſpanus, patriâ Granatenſis, poſtquam Philoſophicas ac Theologicas litteras in Societate didicit, & profeſſus eſt, totum ſe ad verbum Dei populis prædicandum contulit, in eoque munere per XXX. & eò ampliùs annos, in Boeticâ, in Curiâ Regiâ, & Toleti feliciſſimè verſatus eſt. Erat enim vir, præter eximiam morum integritatem, & doctrinam, acuto ingenio, graui iudicio, optimâ memoriâ, rarâ prudentiâ, ſolitudinis amans, quietis appetens, & in Diuinis Scripturis aſſiduè legendis, meditandiſque, mirum in modum exercitatus; & ad promouendos ſententiarum grauitate, ac proprietate verborum, auditorum animos, efficax inprimis & robuſtus. Qui demùm Toleti, dum ad populum de loco ſuperiore verba facere non deſiſtit, tanquam fortis miles in pugna armatus occubuit anno ſalutis MDXCI. ætatis LVIII. Porrò ex Concionibus Gaſparis Sanchez tumultuariè ſcriptis, & in aduerſariis repertis, operâ *Franciſci Labatæ*, noſtræ item Societatis Theologi, prodierunt in lucem, & nomine Auctoris circumferuntur

Concionum tom. II. quorum prior continet Conciones in Dominicis & Feſtis Quadrageſimæ: alter verò, in aliis per annum temporibus: excuſi tum in Hiſpaniâ, Toleti, MDXCVII. tum in Italiâ Brixiæ MDC. tum denique in Germaniâ Moguntiæ typis Io: Albini MDC. & MDCII. in 8.

GASPAR alter SANCHEZ, natione Hiſpanus, patriâ Nauarrus, ex Oppido Caſcante, XVIII. natus annos, poſt Liberalium Artium ſtudia Noſter fit. Vir fuit ſui contemptor, animarum ſalutis zelo ardens, Inſtituti Societatis perſtudioſus ac tenax, qui totam penè vitam, ipſos nimirum L. annos in pueris ad pietatem formandis, & Litteris expoliendis, miro humilitatis, & Reipublicæ iuuandæ ſtudio contriuit. Denique Madriti die XII. Martij, anno ſalutis MDCIX. piè vitam cum morte commutauit, anno ætatis circiter LXVII. Scripſit in vſum iuuentutis, quam educabat, aptiſſimum libellum

Ciceronianarum Phraſium. Et libellum item alterum Hiſpanico ſermone, quem inſcripſit,

Theſaurum ſpiritualem Miſſæ. Hic Latinè tranſlatus à M. Martinez, prodiit Ingolſtadij typis Ederianis MDCXX. in 16.

GASPAR SANCTIVS, natione Hiſpanus, patriâ Centumputeolanus, natus eſt honeſtis, ſanctiſſimiſque parentibus, vt de Matre quidem ſua luculentum ipſe teſtimonium perhibet, in Cap. 4. Tobiæ, ab iiſque ad omnem probitatem

educatus, prima litterarum fundamenta posuit Ocaniæ, vbi annos XVII. natus se adiunxit Societati; & paucis pòst mensibus Oropesam missus est, vt ludum ibi litterarium aperiret. Nihil illo fuit humilius in omni vitâ. Annos duodecim Humaniores Litteras docuit, priusquam ad studia sublimiora, aut ad Ordines Sacros est admotus. Post illa verò rursus annos alios XVIII. eidem muneri impendit, haud interrupto cursu, ne tum quidem cùm Collegij Huetensis habenas triennio Rector tenuit. Ex vmbrâ tandem eductus ad Solem, videlicet à traditione Grammaticæ ad Sacrorum Voluminum in Complutensi Collegio interpretationem; tum primùm visus est aliquid præ se ferre admirationis de Moderatorum imperiis, solitus alioqui iussa omnia cæco quodam impetu exhaurire. Numquam est visus irasci, aut animo commoueri: numquam vocem solitò ampliùs extollere; non pati detrahentes nomini alieno; ipse de omnibus honestè sentire & loqui. Numquam in omni vitâ mentitus est. Virginitatis Laureâ, & omnino innocentiæ nullo vnquam lethali crimine temeratæ clarus. Diuinis etiam visis, atque illustrationibus recreatus, mortis suæ diem diu ante præsciuit. Quantus fuerit doctrinâ, lucubrationes eius abundè declarant. Res eius historiam conficiunt, si accuratè explicentur: sed erit alius de illis dicendi locus. Compluto Madritum accitus, vt in Academiâ Regiâ Scripturam Sacram primus exponeret, paucis post septimanis, nondum facto legendi initio, morbo repentè oppressus, & extinctus est die XVI. Nouembris, anno salutis MDCXXVIII. ætatis LXXV. ab initâ Societate LVIII. Scripsit Sanctius

Commentaria cum Paraphrasi in Sacros Libros, tomis pluribus, nimirum, vt ordine non tam scriptionis, quàm Scripturæ procedam,

I. *In* IV. *Libros Regum*; *&* II. *Paralipomenon*. Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussium MDCXXIV.

II. *In Libros Ruth, Esdræ, Nehemiæ, Tobiæ, Esther, Machabæorum*. Lugduni apud Iacobum Gardon & Petrum Cauellat MDCXXVII.

III. *In Librum Iob*. Ibidem MDCXXV.

IV. *In Cantica Canticorum*; quibus adiungit *Expositionem Psalmi* LXVII. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXVI.

V. *In Isaiam*. Ibidem MDCXV.

VI. *In Ieremiam*: cui accessit *Explicatio Psalmi* CXXXVI. *eiusq. & Threnorum Ieremiæ Paraphrasis, Versu Elegiaco*. Ibidem MDCXVIII.

VII. *In Ezechielem*. Ibidem MDCXIX.

VIII. *In Danielem*. Ibidem eodem anno.

IX. *In* XII. *Prophetas Minores, & Baruch*. Lugduni apud Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXI. Ex iis autem prodierat anteà seorsim *Commentarius in Zachariam*. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXVI.

X. *In Actus Apostolorum*: quibus accessit, *Disputatio de S. Iacobi, itemq. Petri & Pauli Apostolorum in Hispaniam aduentu*. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXVI. Reliquit prælo parata pro tomo

VI. *In Sapientiam, & Ecclesiastici Capita* XXIV.

GASPAR SAVVICKI, natione Lithuanus, patriâ Vilnensis, nobili genere, ex Podlachiâ Poloniæ Prouinciâ ducto, ortus, Romæ se Societati annos natus XXIV. consecrauit, die XVI. Septembris, salutis MDLXVI. Litteris Humanioribus, & Philosophicis iam tum excultus. Inde pòst confecta Theologiæ studia in Poloniam remissus, Controuersias cum Hæreticis quæstiones Vilnæ docuit. Nouitiis instituendis Cracouiæ IX. annis præfuit. Domum Professam in eâdem Ciuitate quinquennio, alibi Nostrorum Residentias aliquamdiu gubernauit: diu etiam concionatus est. Principum Virorum, tum Ecclesiasticorum, tum Secularium animos feliciter tractauit. Multas & graues Missiones cum fructu instituit, præsertim cum Legatis Regiis in Moscouiam, quibuscum in arctam custodiam datus, toto triennio fuit illis solatio & adiumento. Vir fuit omnino prudens, & spiritualis, ac virtutibus egregiè instructus. Per assiduum orationis studium Deo semper coniunctissimus. In B. Virginem Deiparam eximiè pius: nec vllis se negotiis patiebatur ab eâ quotidie Rosarij recitatione salutandâ impediri. Eius honori promouendo, ausu magno, euentuque supra spem fortunato, dum Cracouiensi Domui Professorum præfuit, ex Academicâ iuuentute Sodalitium instituit, nequidquam obnitentibus Academiæ Principibus, causantibus per id discipulos iri ab se auersum. Tandem à Congregatione Prouinciali designatus, qui Romam iret Procurator, cùm frustra ætatem, frequentesque morbos, & calculi cruciatus excusasset, onus subiit, præsagiens iter se morte conclusurum. Dum ergo Româ procuratione peractâ in Prouinciam redit, haud Francofurto ad Oderam procul, in curru, quo cum Simone Nikleuitio Prouinciæ Lithuaniæ Procuratore vehebatur, Sacramento Pœnitentiæ munitus, quoniam aliorum copia non erat, die XIX. Ianuarij, anno MDCXX. decessit, ætatis LXVIII. Societatis susceptæ XLIV. Cadauer Posnaniam deportatum, magno Nostrorum, Externorumque sensu, in commune sepulchrum Sociorum illatum est. Scripsit Latinè sub nomine Gasparis Cichockj Canonici,

Anatomiam Consilij editi de stabiliendâ pace Regni Poloniæ, Iesuitis pulsis. MDCXI. Polonicè verò, sub nomine Lunovvskj,

Dialogum Cursoris & Nautæ, in quo de violentâ Gedanensium Monialium S. Birgittæ per Hæreticos factâ proscriptione narratio instituitur. Et sub nomine Ioannis Golubskj

Replicam rumorum Posnanensium ab Hæretico Ministro per Prussiam sparsorum. Item

Tri-

Triplicam contra Duplicam Ministri Toruniensis: &

Mirabilem concordiam, seu potius, Verißimam rabiem Euangelicorum inter se: contra Ioannem Tyuieckj Hæreticum.

Reddidit ex Latino Polonicè

Roberti Cardinalis Bellarmini Opuscula, de Ascensione mentis in Deum; & *De Aeterna felicitate Sanctorum.*

Reliquit moriens penè absolutum, magno vsui futurum, si prodierit,

Indicem Biblicum omnium materiarum.

GASPAR SEGVIRAN, natione Gallus, patriâ Aqui-Sextiensis, acri vir ingenio; apud Ludouicum XIII. Regem Galliarum Christianissimum Concionatoris, & Confessarij munere aliquamdiu functus. Editus est eius

Concionum tomus, qui inscribitur, *Sermones docti, & admirabiles, in Euangelia Dominicarum totius anni, & Festos dies præcipuos; nec non in Octauam Sanctißimi Sacramenti.* Parisiis apud Petrum Cheualier.

GASPAR SPITILLIVS, natione Italus, patriâ Camplensis. Vir religiosâ simplicitate notissimus. Obiit propè octogenarius Romæ XVII. Maij MDCXL. Transtulit ex Hispanico, & Lusitanico Italicè

Litteras Indicas plurium annorum. Item

Martyrium XXVI. *Christi pugilum, qui in Iaponiâ anno salutis* MDXCVII. *die* V. *Februarij passi sunt sub Taicosama Imperatore; quos inter de Societate tres fuerunt,* Paulus, Ioannes, Iacobus, *publicis iam honoribus ab S.D.N. Vrbano PP. VIII. decorati.* Romæ apud Zannettum MDXCIX.

Vitam S. Dominici de Fulginio Abbatis Ordinis S. Benedicti, ex MSS. Latinis Italicè edidit. Romæ MDCIV.

GASPAR DE VILELA, natione Lusitanus, patriâ ex Oppido Auis; à puero inter Religiosos Ordinis S. Benedicti educatus, & principiis spiritus imbutus, demùm in Societatem ingressus; non multò pòst in Indias primùm, tum porrò in Iaponiam anno MDLIV. Sacerdotio iam tũ initiatus, vnà cum Melchiore Nonio profectus est. Biennium absumpsit hoc iter postremum, coactis anno toto Malacę subsistere, post ingentes ærumnas, & pericula superata. Malacæ corrogatâ stipe, sibi, duobusque Nosocomiis quæ curanda susceperat, ad vitam necessaria comparauit. Anno MDLVI. Funaium Iaponiæ vrbem appulsus, totum se Linguâ, morumque gentis perdiscendorum studio applicuit. Mox factis per Bungense Regnum excursionibus in fame & frigore, multos ad Christum perduxit; atque in iis senem, quem Baptismi lauacro à corporis etiam diutino tremore liberauit. Funaium reuersus in bellicâ tempestate, quæ vrbem illam, & Regnum concussit, totam ipse hyemem, vnà cum Sociis, mediâ in morte versatus est: quæ ne occuparet improuisos, singuli per ordinem excubias diu noctuque tenuêre. Adeò nec somnus illis erat sine metu, nec cibus. Verùm ne tum quidem Gaspar à ferendo proximis animorum auxilio cessauit. Anno MDLVIII. Firandum profectus complures veritatis luce profudit: tria Idolorum fana Deo vero consecrauit: multa simulachra confregit: donec à Bonziis, & concitatâ per eos plebe, Templa diruta, Cruces excisæ, Gaspar ingenti Christianorum luctu abactus est. Meacum pòst paulò contendere iussus, incredibile dictu est, quàm multa sit aspera in eo itinere perpessus: nam cùm nauem deficeret ventus, quem coactâ è vectoribus stipe à Pagodis erant mercaturi, rogatus Gaspar vt symbolam conferret, negauit se vlli supplicare, præter vnum Deum verum cæli conditorem. Ergo pugnis illum, conuiciis, intentatâ etiam morte vexarunt: cumque tamen ille sibi constaret, in proximo eum portu exposuerunt, admonitis palam nauiculariis aliis, inuisum Diis caput ne suis nauigiis excipiant, ni velint improsperè nauigare. Hîc Gaspar ignotus, inops, ad orationem, de more, profugio facto, cælesti consolatione delibutus est. Itaque in alterâ, quæ digressis iam ceteris, recens appulit, nauim admissus, Sacaium breui tenuit incolumis, reliquis illis nauibus vel deprehensis à piratis, vel seriùs longè aduectis. Inde Meacum sub anni finem venit, & Diuino plenus spiritu, gentibus Apostolicâ libertate Euangelium annunciauit. Accurrere initio plurimi, excipere quæstionibus nouum hominem, auidè audire. Bonzij sua damna odorati, plebem in Dæmonum discipulum (sic vocabant Gasparem) accendere: vnde mox illum cœperunt adeò aduersari, vt tugurio quod conduxerat, excedere compulsus sit, locatore mortem stricto iam ferro, ni abiret, intentante. Coactus est mutatâ crebrò sede, tandem in apertam se casulam recipere, vbi per inediam, & brumales algores fœdas infirmitates contraxit. Hîc quibus non est vexationibus appetitus? Iniectis per fenestram petulantissimè lapidibus, arenâ, fœditatibus aliis; mox omni genere probrorum vexatus; suffixis in publico libellis simia, vulpes, dæmoniacus, humanarum vorator carnium, incendiarius, seductor, tumultuum concitator est proclamatus: ad hæc mapali suo per vim, Bonziorum impotentiâ, extrusus, noctem sub dio, triduum deinceps in Oppido proximo in sontium receptaculo, demùm Meaci decem alios dies clam apud Neophytum egit, donec tandem serenior dies illuxit. Nam per Nobilem Bonzium quem sibi conciliauit, ad Imperatoris peruadens alloquiũ, tanto spiritu cum ipso tractauit, vt liberam Christi prædicandi facultatem ab eo expresserit; insuper potu Ciæ, quod apud Iapones honorificentissimum, dignatus, & amplâ donatus domo. Sed à Bonziis nusquam quies. Illi clam Rege nouas per Administros Regios creare li-

tes, atque adeò mortem per insidias parare, cui vitandæ, Neophytorum postulatu, delitescere eum oportuit aliquamdiu. Ceterùm vel per eam ipsam tempestatem duos vel ex iis Ministris ad fidem pertraxit, & facultatis concessæ firmitatem ab Rege, ærumnas miserato peregrini hominis impetrauit. Itaq; nouo animo prosiluit in publicum, fidem prædicauit ardentiùs, & prouentu tanto, vt breui plurimos, etiam è Primoribus, atque adeò è Bonziis Ecclesiæ aggregauit. Nimirum admirationi erat Prædicatoris vita castissimæ doctrinæ consentiens; incredibilis labor sine mercede susceptus; sine vllius spe præmij ab hominibus consequendi, procurata ipsôrum salus; quæ prorsus erant Iaponiis insolentia. Anno vertente, qui fuit MDLXI. per Augustum profectus Sacaium, vrbem percelebrem, vix spem principio retulit eius messis, quam posteà collegit vberrimam. Altero rursus anno regressus Meacum, Ædem Sacram ausus excitare, primum ibi Sacrificium die VIII. Septembris Deo obtulit, & Iaponem in sua Metropoli, Nascenti Deiparæ velut tutelæ consecrauit. Sex annis Meaci solus Sociorum permansit, quotidianas rerum vices expertus, per oppida circumposita ferens Euangelium, multasque passim Ecclesias instituens, nunc Principum, atque ipsius adeò Imperatoris gratiâ tectus, nunc rursum fortunis omnibus euersus, & vitæ ipsius vix compos. Annum ætatis XL. nondum egressus, properatâ ærumnis canitie septuagenarium indicabat. Frigorum vi vhementer afflicto, consumptoque corpusculo vix superstes, accitu Visitatoris anno MDLXX. renauigauit in Indiam; quẽ postquam de statu illarum Insularum docuit, in Goano Collegio febri correptus, supremum instar sibi diem asseuerans, totius vitę peccatis Cõfessione repurgatis, reliquisque Ecclesiæ munitus præsidiis, communi mortalitatis debito naturæ persoluto, terras reliquit anno MDLXXII. ætatis suæ XLVII. Iaponicam Ecclesiam & ore, & stylo præclarè iuuit: Scripsit enim

Librum de quæstionibus sibi à doctis Meacensium propositum. Item

Libellos quosdam ad pietatem vtiles transtulit in Linguam Meacensem, Iaponiæ totius elegantissimam. Scripsit præthereà,

Epistolas II. ex India, annorum MDLIV. & MDLXXI. Item

Epistolas XI. ex Iaponia, datas ab anno MDLVII. ad MDLXXI.

GASPAR WENCKH, natione Germanus, patriâ Mospurgensis, in Academiâ Dilinganâ Professor Philosophiæ ac Theologiæ. Obiit Neuburgi ad Syluam die XV. Iulij, anno salutis MDCXXXIV. ætatis XLV. Societatis XXVII. Edidit

Notas vnguenti Magnetici, & actionis eiusdem, aduersus Rodolphum Goclenium. Dilingæ MDCXXVI. in 8.

GASPAR DE ZAMORA, natione Hispanus, patriâ Hispalensis. Vir honoris contemptu, paupertatis & silentij studio, & alienæ salutis ardore clarus. Bis operam suam peste infectis impendit. Vixit in Societate ad ordinem spiritualium Coadiutorum adscitus annos LVIII. obiit Hispali per Octobrem anni MDCXXI. ætatis suæ LXXV. Edidit

Concordantias Sacrorum Bibliorum, duobus Alphabetis, altero dictionum variabilium, inuariabilium altero, absolutissimas. Romæ typis Zannetti MDCXXVI. in fol. Reliquit post se

Commentarium in Ezechielem, nondum excusum.

GEBHARDVS RAZENRIED, natione Germanus, patriâ Razenriedensis, è Sueuiâ, annos natus XX. venit ad Societatem, in quâ anno salutis MDCXX. die XXV. Nouembris tria solemniter vota professus est. Inter officia gubernationis, scripsit

Hebdomadam Marianam.

Cùm autem esset Eystettensis Collegij Rector, vicinum habuit Onolspachij Laurentium Lælium Prædicantem Hæreticum, cum quo de rebus fidei controuersis vltro citroque scriptione dum certat, aliquot edidit Opuscula his titulis,

Vindiciæ pro Pontificis in Ecclesiam potestate. Monachij apud Cornelium Leyserium MDCXXIX. in 8. vt & sequentia pleraque

Modius Luthero-Lælianus euersus.

Linguarium.

Claua claui & Clauigero debita.

Cera Vlyssea.

Maculæ Solis.

Offa triplici Cerbero Ecclesiam allatranti obiecta.

Quæ omnia deinceps præter

Clauam, vno volumine recudit hoc titulo,

Lælius de amicitia cum Hæresi contracta conuictus. Iisdem typis MDCXXXI. in 12.

Collyrium.

GEORGIVS AM ENDE, natione Germanus, Ferdinando II. Imperatori fuit à Concionibus aulicis. Edidit Germanicè librum, cui titulus,

Funiculus triplex; & continet tres tractatus de fidei Controuersiis. Viennæ MDCXV. Item

Tres vtiles interrogationes, De Ecclesiâ Dei, & Sacrâ Communione sub vnâ specie. Nissæ Silesiorum apud Ioannem Schubart MDCXXII.

GEORGIVS BVSTRONIVS, natione Græcus, sed Venetiis natus in Societatem anno MDCX. ætatis XXIV. admissus, Philosophiam ac Moralem Theologiam docuit; nunc agit S. D. N. Vrbani PP. VIII. in Vaticano Prætorio Pœnitentiarium; transtulit in Græcum idioma vernaculum

Roberti Cardinalis Bellarmini librum de Ascensione mentis in Deum. Romæ typis Congregationis de propagandâ fide MDCXXXVII. in 8.

GEORGIVS DINGENAVERVS, natione Germanus, gente Tirolensis, diu in concionandi munere exercitatus: in Humanioribus Discipli-

nis insigniter, atque adeò in omni Litterarum genere benè eruditus. Multis annis cum Eminentissimo Principe Francisco Cardinali à Dietrichstain versatus est, cui erat à Sacris Confessionibus. Obiit Viscouij dum à Cardinali rediret Olomutium die IV. Nouembris, anno MDC. XXXI. Edita est

Oratio funebris, quam Nicolspurgi anno MDC. XVII. habuit *in exequiis Illustrissimæ Margaretæ Franciscæ Baronissæ à Lobkouitz*. Pragæ MDCXVIII.

GEORGIVS EBERHARDVS, natione Germanus, gente Bauarus, patriâ Monacensis. Vir summi ingenij & doctrinæ; eâ insuper iudicij singularis felicitate, quam summi peræquè in eo atque imi suspicerent. Obedientiæ cultor semper eximius, atque obseruator. Ceterùm tantâ animi libertate, vt quod semel vtiliter eloquendum decreuisset, ne in summis quidem Antistitibus dissimularet. Obiit anno salutis MDCXXI. ætatis LXV. cùm ab anno MDXCII. die II. Octobris quatuor solemnia Societatis vota nuncupasset. Scripsit

Tractatum de Voluntate Dei.

Disputationem de Sanctissimo Trinitatis Mysterio.

Disputationem de Angelis. Dilingæ apud Ioannem Magor MDLXXXVIII.

GEORGIVS ELGER, natione Liuo; ingressus in Societatem anno MDCVII. Scripsit Linguâ Lotauicâ, cuius in Liuoniâ vsus est,

Institutiones Christianas. MDCXX.

Euangelia quoque in eamdem Linguam transtulit.

GEORGIVS ERNESTVS, natione Germanus, patriâ Oberdorffensis, in Sueuiâ, in Societatem admissus est annos natus XIX. formatusque in Coadiutorem Spiritualem die XXVI. Martij, anno MDCXXIII. Pluribus iam annis agit Ecclesiasten in Æde Cathedrali Ratisbonensi, fortiter se opponens lupis rapacibus pro Christi grege: in cuius etiam tutelam stricto calamo scripsit Germanicè

De Vocatione Ministrorum Ecclesiæ Acatholicorum, contra Salomonem Lenzium Prædicantem Ratisbonę Lutheranũ. Ambergæ MDCXXX. in 12.

Refutationem responsionis, quam ad priorem librum scripsit Salomon Lenzius. Straubingæ MDCXXXI.

GEORGIVS FEDERVS, natione Germanus, gente Sueuus, domo Altenvveidensis, adolescens annorum XVI. venit ad Societatem: in eâ præter Humaniores Disciplinas, docuit nouennio Philosophiam; biennio Theologiam Moralem; triennio Scholasticam; perdiu Mathematicam, tum Dolæ, vbi spectris nocturnis mirum in modum vexatus vnà cum aliis Patribus fuit, tum Neapoli. Professus est quatuor vota die XIX. Octobris, anno MDXCI. Orphanotrophij Mimatensis primus Auctor fuit. Vir rarissimo animi candore, libertate, atque alacritate, ad ægros vndique iuuandos primus: omnino caritate ad homines à peccatis vindicandos singulari; dignus qui eâdem, quâ Christus Assertor noster pro nobis, die & horâ exspirarit. Scripsit librum, cuius hactenus argumentum ignoro, titulo,

Horoscopum.

GEORGIVS FERVS, gente Bohemus, patriâ Tinensis, transtulit in Linguam Bohemicam, & tacito suo nomine edidit,

Vitam S. Ignatij Loiolæ, quam breuiter Petrus Ribadeneira conscripsit. Pragæ MDCXVII.

Vitam S. Isidori Agricolæ.

Martyrologium.

Libellos alios partim Asceticos, partim Catecheticos.

Alphonsi Rodriguez Opus de Perfectione iam vrget.

GEORGIVS FORRO, natione Hungarus, gente Dacus, seu, Transiluanus illustri natus sanguine, Societatem anno MDLXXXVIII. ætatis XVI. amplexus est. Philosophiam Græcij docuit. Rexit Collegia Zagrabiense, & Tyrnauiense, & Prouinciam Austriæ annis aliquot. Denuò nunc Collegij Tyrnauiensis, & Academiæ, quam Eminentissimus Princeps Petrus Cardinalis Pazmannus ibi instituit, primus Rector. Paratos habet

Concionum tomos aliquot, Linguâ Hungaricâ, magno patriæ bono daturus eos propediem in lucem. Obiit Tirnauiæ XVIII. Octobris MDCXLI. ætatis LXXII. Societatis aditæ LIV.

GEORGIVS HEMELMAN, natione Hispanus, patriâ Malacitanus, à primâ ætate Societati adscriptus, magnos fecit in litteris processus, vt complures annos cum laude docuerit publicè Philosophiam, Positiuam & Scholasticam Theologiam. Nec laude gubernandi minor, rexit Hispalense Collegium, atque inde tertio Granatense; vniuersam quoque Prouinciam Boeticam Præpositus Prouincialis, & Aragoniam Visitator inspexit. Eius ego hic Epitaphium, quod plumbi laminæ insculptum sepulchro est additum, si recitauero, abundè ad omnem laudem fecero. Sic habet

D. O. M.
Condit hic tumulus
Venerandum in Christo Patrem Georgium
Hemelman
Malacitanum, stirpe nobilem
Heroëm omni probitate, & litteraturâ magnũ,
dicendi grauitate Demosthenem, Poësi
Maronem,
Philosophiâ Aristotelem, Theologiâ
Augustinum.
Is ingenij acumine, & profundiori indagine
eam illustrauit, promouit sapientissimis in
Sanctum Thomam Commentariis, in
Hispalitano & Illiberitano Athenæo
moderator & Gymnasiarchus
Angelicâ pudicitiâ, moribus integerrimis ardentissimo præditus strictioris obseruantiæ zelo.

Gra-

Granatæ ter Rectoris, Hispali semel, Romę pro
Boeticæ comitiis generalis Procuratoris,
Boeticæ Prouincialis,
Aragoniæ Visitatoris, rarâ admodùm prudentiâ, perfunctus muneribus.
Societatem arduis in operibus, Atlantis instar, humeris suis sustinuit feliciter.
Boeticæ Prouinciæ Societatis Iesu gerens secundò Magistratum, pestiferâ febre correptus,
Inuictâ ingentis animi magnitudine, quâ vixit, moritur, mortem & funus filiorum honestante luctu.
Ætatis suæ LXIII. pridie Nonas Iunij anno Christi MDCXXXVII.
Collegium Granatense amoris & obseruantiæ ergo, iusta soluit parentalia Parenti optimo.

Edidit vir hic egregius

In Primam Partem Summæ Theologiæ S. Thomæ, tomos IV. De Vitâ, Voluntate, & Prouidentiâ Dei tam naturali, quàm supernaturali: & De Trinitate.

Proloquia Sacra, ad Philosophiam, Theologiam Scholasticam, Positiuam, & Moralem rectè tradendam.

Parauit prætereà, quæ fortè venient in lucem, si nanciscentur manum obstetricantem,

Cursum Artium, seu, *Disputationes in Vniuersam Philosophiam.*

De Ente supernaturali.

De Diuisionibus Gratiæ auxiliantis.

Consultationes Morales grauium, variarumq; rerum.

GEORGIVS HOLZHAIVS, natione Germanus, gente Algoius, domo Vsterriedensis, ingressus in Societatem natus annos XXIII. In eâ Philosophiam tradidit, & studiis Nostrorum diu præfuit Ingolstadij, quos Linguâ etiam Hebraicâ priuatim erudiuit. Tantæ in proximos caritatis, vt anno salutis MDCXXXIV. sexagenario maior non dubitauerit se morti deuouere, si Deo placuisset, pro fratribus suis, lue attactorum obsequiis se exponens: sed voluit Diuina benignitas illum ad præmia maiora superstitem esse. Scripsit Germanicè

Mirabilem Comœdiam de Romano Pontifice, & Antichristo, à Neo-Euangelicis Prædicantibus inchoatam: cui cùm Georgius Rostius Prædicans opposuisset, edidit contra illum

Apologiam pro suâ Comœdiâ. Item

De Verâ Christi Ecclesiâ.

Colloquium, Vtrum in Neo-Euangelicorum Germanicis Bibliis Verbum Dei purum & incorruptum reperiatur. Ingolst. MDCXXVII.

De Iustificatione, Dialogos II.

Tres Tractatulos Spirituales. Ingolstadij.

Introductionem methodicam in primam illam, cælestemq; Linguam, ipsius Sacræ Scripturæ fontem. Dilingæ.

Grammaticam, & Lexicon Hebraicum, edet propediem.

GEORGIVS KALDI, natione Hungarus, patriâ Tyrnauiensis, Romæ Societatem ingressus est, repudiatâ Præpositurâ, principe post Archiepiscopatum Strigoniensem Dignitate. Vbi ex Italiâ rediit, difficillimis Botzkaianæ seditionis perturbationibus è Transiluaniâ, cum reliquis de Societate, relegatus est in exilium. Egit deinde in Olomucēsi Academia Theologiæ Moralis Professorem: posteà Magistrum Nouitiorum Brunæ, & mox, inde coloniâ Tironum deductâ, Leobij Styriæ. Dehinc Superior fuit & Rector Tyrnauiæ; demùm Posonij, quod ipse Collegium à primis fundamentis ad vsque finem exædificauit, in eoque se ipsum, velut angularem lapidem collocauit, magno sui desiderio, magno virtutum exemplo ceteris post se relicto, vitâ functus die XXX. Octobris, anno salutis MDCXXXIV. ætatis suæ LXII. ab ingressu in Societatem XXXVI. inde vsque ab anno MDCXII. die XXVII. Maij quatuor vota professus. Quanti viri iacturam fecerit in eius morte Hungaria, sapientissimi atque Eminentissimi Cardinalis Strigoniensis Petri Pazmanni de eo iudicium abundè declarat, quo aiebat, ex omni Ordine Ecclesiastico, Religiosoque, nulli secundum esse toto Hungariæ Regno; parem illi haud facilè repertum iri. Vir omnino fuit & eloquentiæ, & virtutis laude conspicuus, vt qui magnam ætatis partem in sacris Concionibus insumpserit. Latinè ad Academicos, nec rarò etiam dixit Italicè; subinde, cùm res postularet, etiam Germanicè. Ceterùm idiomate gentilitio præscriptâ cum auctoritate dicebat. Fuit in dicendo vehemens, grauis, doctus, & spiritu plenus, qui non rarò diceret cum admiratione auditorum, interdum cum plausu, numquam sine fructu. Magnâ fuit apud Viros Principes auctoritate & gratiâ: qui etiam liberè auderet summos æquè atque infimos, quà suauiter, quà fortiter ad officium cohortari. Eâ libertate cùm Principem Transiluaniæ Gabrielem Betlemium, ob tot Christianorum millia Turcis prodita & abducta, criminis, quo se obstrinxerat, commonefecisset priuato duarum horarum colloquio, eamque ob causam extrema omnia possent ab eo exspectari, tantum abfuit, vt quidquam molestiarum experiretur, vt etiam Principis ad mensam admotus, honorario insuper Centum nummûm Imperialium, in subsidium Typographiæ, donatus abiret. In extremo vitæ actu, conuocatis Nostris, magno animi sensu, singulorum se pietati impensè commendauit, à singulis veniâ erratorum magnâ submissione postulatâ. Edidit

Biblia Sacra Vulgatæ Editionis, à se in Hungaricam Linguam translata. Viennæ apud Matthæum Formicam MDCXXVI. in fol.

Concionum Hungarico sermone tom. I. *thematis hyberni*; Posonij MDCXXXI. in fol. relictis posthumis duobus aliis tomis, altero *funebris argumenti*, altero *Epidictici, de Sacrosanctâ Eucharistiâ, deq; laudibus B. Virginis Deiparentis.*

Euangelia & Epistolas per annum in Missâ legi solitas.

lita, conuertit in Linguam Hungaricam, & tacito nomine impressit sumptibus Petri Baranyai. Viennæ MDCXXIX.

GEORGIVS MAYR, natione Germanus, gente Boius, domo Rainensis; vir & Societati vtilis, & Vrbi Augustanæ, in quâ annos XXIV. noctu diuque strenuè laborauit, salutaris. Romanâ, Græcâ, Hebræâ Linguis doctissimus; ad quem ex omni terrarum parte familiares litteræ, à Viris etiam Principibus, veniebant, sententiam eius in dubiis exquirentes. Peculiarem semper rei Catholicæ stabiliendæ industriam nauauit; nec vnum tantùm Hæreticæ væsaniæ Ministrum ex cathedrâ pestilentiæ exegit. Effecit vt Augustam nulli iam seruitio, aut opifici aduenæ, testes natalium litteræ è paterno solo expediantur, nisi ei, qui testimonium conscientiæ quotannis Romano ritu expiatæ, Religionis Quæsitoribus exhibeat. Xenodochia pauperum, contubernia militum, & reorum ergastula impiger perlustrabat; nec vnquam plus operæ Procerum amplitudini, quàm popelli tenuitati tribuebat. Cùm Sacrum Nouæ Legis Instrumentum ex Latino Hebræum fecisset, eius recognoscendi causâ Romam profectus, ibi fecit viuendi finem die XXV. Augusti, anno à Christo nato MDCXXIII. à suo natali LVIII. à religiosæ vitæ exordio XL. iamdudum tria solemniter vota professus. Vertit ex Latino Græcè, atque edidit vtrâque Linguâ,

Euangelia & Epistolas, quæ Dominicis & Festis diebus totius anni in Ecclesiâ legi solent, nomine suo suppresso. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDC. X. in 12.

Fasciculum Sacrarum Litaniarum, ex Sanctis Scripturis, & Patribus, Romæ approbatum; nomine suo Epistolæ ad Lectorem subiecto. Augustæ MDC. XIV. in 12.

Thomæ à Kempis, De Imitatione Christi, lib. IV. Augustæ typis S. Nicolai MDCXV.

Vitam B. Ignatij Societatis Iesu Fundatoris, ex eâ quam Gaspar Quartemont ex Hispanicâ Latinam fecit. Ibidem MDCXVI.

Officium Venerabilis Eucharistiæ: B. Virginis: S. Angeli Custodis.

Catechismum Petri Canisij, non Græcè tantùm, sed Hebraicè etiam vertit. Ingolstadij MDCXX. in 12.

Catechismum eumdem Imaginibus expressit: quas item addidit Catechismo Italico Roberti Card. Bellarmini, & Hispanico Hieronymi Ripaldæ; quin & Gallico, & Anglico, & Germanico, Slauonico, Bohemico, & aliis, ne cui genti deesset.

Vitam S. Ignatij expressit centum Imaginibus, quam Augustani Collegij nomine dicauit Serenissimo Bauariæ Duci. Augustæ MDCXXII.

Scripsit denique valdè laudatas

Institutiones Linguæ Hebraicæ. Augustæ typis Chrystophori Mangij MDCXVI. in 8. & Ingolstadij MDCXXIV. in 12.

GEORGIVS REEB, natione Germanus, patriâ Eystadianus, Philosophiæ in Academia Dilingana, ac subinde Theologiæ Moralis; posteà Professor eiusdem Collegij Rector. Edidit

Distinctiones, & Axiomata Philosophica, quorum frequentior est vsus. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXXI.

Prudentiæ Christianæ Regulas, motiua, media, & exempla, Partibus III. Dilingæ opera Caspari Sutoris MDCXXXV.

GEORGIVS SALHIVS, natione Germanus, patriâ Rhetus superior. Vir instituti sui, ac Superiorum apprimè obseruans; sui contemptor egregius, & in reprehendendis vitiis liber; meditationi impensè deditus; & Catechesi promouendæ. Obiit Dilingæ anno salutis MDCV. cùm plures XXX. in Societate exegisset, Spiritualis in eâ formatus Coadiutor. Edidit

Multos Libellos Catechesi promouendæ idoneos.

GEORGIVS SCHERER, natione Germanus, patriâ Suescensis, prope Oenipontum Comitatus Tirolensis, in quo adolescentiæ flore, XX. circiter ætatis anno Societatem nostram complexus est; in quâ mirum quantos in virtute atque doctrinâ progressus fecerit. Græcas atque Hebraicas Litteras, Dialecticam etiam docuit: per XL. annos summâ cum laude, nec minore fructu concionatus est. Vir impiger, pietate, sui contemptu, temperantiâ insignis, laborum patientissimus, & mirâ eloquentiâ, quâ valuit plurimùm, tum voce, tum stylo, ad permouendos animos. Collegium Viennense rexit; & Vice-Prouincialis munere functus est. Serenissimi Archiducis Matthiæ, priùs quàm obtineret Imperij diadema, diu Concionator fuit; à quo missus Lintzium, Austriæ Superioris Metropolim, vt eam suâ iuduſtriâ tueretur in Orthodoxâ fide aduersus Sectarios, quinquennio ibi magno tam Catholicorum, quàm Hæreticorum bono versatus, cùm Societatis in eâ Vrbe Residentiam fixisset, repente inter concionandum Dominica VI. post Pentecosten, oculis & viribus destituitur. Hæretici triumphum acturi antè victoriam, latè per Germaniam vulgant, Schererum pro concione dixisse, si fides Catholica vera non est, illicò me Deus coram vobis plagâ feriat cæcitatis; moxque cum dicto excæcatum, imò & mortuum, & clam fuisse sepultum. Sed reddidit Deus paulò pòst athletæ suo visum & vires; qui alacris in concionem regressus, splendidum mendacium splendidâ veritate cõfutauit. Mox per forum medium, vbi constiterant, qui ad Nundinas plurimi ex Italiâ, Germaniâ, Bohemiâ, Hungariâ, Mercatores conuenerant, domum reuertit, mirantibus aduenis, fidemque, quam Prædicantibus suis adhibuerant, damnantibus, qui, quem ipsi videbant bellè valere, publicarant ominosè interiisse. Superfuit vsque ad extremum Nouembrem eius-

dem illius anni MDCV. quo pridie Dominicæ I. Aduentus, apoplexiâ ictus tam acri, vt horis dumtaxat septenis superuixerit, ætatis anno LXV. extinctus est, virgineo pudicitiæ flore, & zelo fidei Catholicæ maximè admirandus; antiquissimus omnium Societatis in Austriacâ Prouinciâ quatuor votorum Professus. Elatus est in templum nostrum, stipante funus Prouinciæ, vt vocant, Capitaneo, ceterisque Cæsareis Administris, Senatu, populoque Lintzensi, magno numero. Scripsit Germanicè multos libros pro Ecclesiâ contra Hæreticos, quibus totâ Germaniâ, Bohemiâ, Poloniâ, Hungariâ celebris factus est. Ii primò diuersis temporibus seorsim editi, postea digesti sunt in

Tomos II. variorum Opusculorum contra Hæreticos, quos impressit in Monasterio Bruckensi Ordinis Præmonstratensis in Morauiâ propè Znoymam anno MDXCIX. Præterea

Concionum tom. II. in Dominicas alterum, alterum in festa totius anni.

GEORGIVS SCHONBERGER, natione Germanus, patriâ Oenipontanus, in Tiroli, annos natus XVII. Societati se mancipauit: in eâ non solùm Humaniores Litteras & Eloquentiam, sed Moralem quoque Philosophiam biennio, Sacram Linguam triennio, Mathematicam verò annis compluribus docuit. Edidit

Demonstrationem & constructionem Horologiorum nouorum, radio recto, refracto in aquâ, reflexo in speculo; solo magnete horas Astronomicas, Italicas, Babylonicas indicantium. Friburgi Brisgoiæ apud Ioannem Strasserum MDCXXII. in 4.

Solem illustratum, in quo de omnibus iis quæ in cælo Solis accidunt, agitur; & maximè motus Stellarum Solarium ostenditur; & Liquiditas cæli monstratur. Friburgi apud Theodorum Meierum MDCXXVI. in 4.

Centuriam Problematum Opticorum. Ibidem eodem anno.

GEORGIVS SCHRETELIVS, natione Germanus, patriâ Donavverdanus è Sueuiâ, Societatem ingressus est anno MDLXXIX. ætatis suæ XVIII. vir ad quæuis munia Societatis idoneus. Rexit Collegia Ratisbonense & Augustanum; & diu cum laude concionatus. Agit iam annis compluribus Confessarium Serenissimi Ferdinandi Bauari, Archiepiscopi & Electoris Coloniensis, iam inde vsque ab anno superioris seculi postremo quatuor votorum Professus. Scripsit

Apem Argumentosam mella legentem ex Litaniis B. Virginis. Monachij MDCXXXI. Item suppresso suo nomine

Clauam Herculis.

GEORGIVS STENGELIVS, natione Germanus, patriâ Augustanus, in Vindelicis, adolescens XVI. annorum Societatis institutum amplexus, in eâ Litteras Humaniores, Philosophiam, & Theologiam, tum Moralem, tum Scholasticam, quibus omnibus insigniter instructus est, publicè docuit, Doctorali Theologiæ Laureâ ornatus. Nunc Dilinganum Collegium regit. Scripsit varia, his titulis,

De bono & malo Syllogismo. Monachij; & cum augmento, Ingolstadij typis Wilhelmi Ederi MDCXXIII. in 12.

De bono & malo Syllogismo, Part. II. Ibidem eodem anno.

Rete Catholicum. Ibidem MDCXXII. in 4.

Dissertatio de Laqueis, Pontificiis nomine, re Lutheranis, quos Iacobus Reihing texuit, ipse retexuit. Ibidem eodem anno in 4.

Eamdem Dissertationem mox etiam *Germanicè* edidit.

Secunda reuocatio Iacobi Reihingi ad aram veritatis, de vero Sacrificio Missæ. Latinè & Germanicè. Ibidem eodem anno in 4.

Noua Sacra Scripturæ Tinea, seu, *De rectâ fidei normâ*, contra Iacobum Reihing. Ibidem MDC. XXIV. in 4.

Scarabæus, seu, *De Iustificatione*, contra eumdem. Ingolstadij apud Ederum MDCXXV. in 4.

Honorarium Hæreticorum. Ibidem MDCXXVII. in 4.

De Duobus Apostatis, Lucifero, & Iacobo Reihingo, lib. II. Ingolstadij apud Gregorium Hænlinum MDCXXVII. in 4.

Valetudinarium Musis nouis, & XXII. Poëtis, vetulis, frigidis, nudis, edentulis, claudis, Hymenæum Iacobi Reihingi celebrantibus, erectum. Ingolstadij & Dilingæ MDCXXII. in 12. & in 4. Item

Aesculapius Conradi Cellarij, seu, *Pars secunda Valetudinarij Poëtici.* Ibidem eodem anno in 4. Hæc duo Opuscula, prorsus docta & lepida, sine Auctoris nomine, quia ita oportuit, prodierunt.

Antitortor Bellarminianus. Ingolstadij MDCXII. in 8.

Templum Honoris Ioanni Christophoro Episcopo Eystettensi erectum, eiusdem illius Collegij nomine. Ingolstadij typis Hænlini MDCXX. in 4.

Gloriæ Bellicæ Serenissimi Maximiliani Ducis Bauariæ lib. XX. scripti nomine Academiæ Ingolstadiensis. Ibidem MDCXXIII. in fol.

Diui Eystettenses, VVillibaldus, VVunibaldus, VValburga, è vetere codice MS. *laudati.* Ibidem MDC. XXV. in 4.

Rerum variarum, lib. III. posthumi, ex Aduersariis Iacobi Gretseri. Ingolstadij MDCXXVIII.

Iudex, & Dux Hæreticorum huius temporis; ex Aduersariis posthumis Iacobi Gretseri. Ibidem MDCXXIX. in 8.

De Festo Natiuitatis & Epiphaniæ Domini, lib. V. ex eiusdem Gretseri Aduersariis concinnati. Ibidem eodem anno in 8.

Labyrinthi ab Aegyptiis positi laudes, cum mundi à Deo conditi encomiis expensæ. Ingolstadij formis Hænlini MDCXXVIII. in 8. Idem Germanicè, Ibidem eodem anno.

Labyrinthi ab Aegyptiis structi fraudes, cum mundi è diabolo seducti periculis collata. Ibidem MDCXXX. in 8.

in 8. Pars Prior: vt exſpectemus ſcilicet poſteriorem.

Parænesis de ruinâ Luciferi, ceterorumq́ Angelorum. Ibidem eodem anno in 12.

Diſſertationes, ſeu, *Diſputationes Theologicæ*, nempe

De Naturâ Theologiæ.

De Scientiâ Dei.

De Prouidentiâ Numinis.

De Prædeſtinatione iuſtorum, & Reprobatione malorum.

De Diuinis & Humanis Legibus.

De Diſpenſatione & Priuilegiis.

De Statu Viatoris & Comprehenſoris. Ingolſtadij MDCXXIX. prodierunt omnes prædictæ; ſequentes verò MDCXXVI.

De Naturâ & Proprietatibus Angelorum.

De Angelorum merito & præmio.

De Angelorum peccato & ſupplicio.

Tractatum de Diuinorum iudiciorum, ac præcipuè quibus hunc mundum regit Deus, varietate, iuſtitiâ & æquitate.

Paralipomena Iacobi Gretſeri, in Partes II. diſtributa. Monachii MDCXXXIII. in 8.

Vis & virtus exemplorum, in ſolatium huius temporis. Ingolſtadij typis Wilhelmi Ederi MDC. XXXIV. in 8.

Oua Paſchalia ſacro Emblemate inſcripta, & deſcripta. Monachij MDCXXXIV. in 8.

Strena piorum, ſiue, Incitationes ad SS. Ieſu nomen amandum, venerandum, inuocandum. Monachij typis Cornelij Leyſſens MDCXXXVII. in 16. Nomen ſuum Dedicatoriæ ſubſcripſit.

Edidit præter hæc Stengelius, vt plurimùm tacito ſuo nomine

Exegeſim ſuper Sacramenti Mariani formula, quâ ſe ij, qui in Sodalitatem Annuntiatam recipiuntur, obſtringunt. Ingolſtadij typis Hænlini MDCXX. in 16.

Tractatum de bonis artibus. Dilingæ MDCXVI. in 4.

Caſtigationem Philoſophicam malarum artium. Ibidem MDCXVII. in 4.

Bonorum quorumdam naturæ effectuum declarationem. Ibidem eodem anno in 4.

Iudicium de arcanis naturæ defectibus. Ibidem eodem anno in 4.

Peripateticæ & Philoſophicæ doctrinæ comparationem. Ibidem eodem anno in 4.

Carmen Epicum pro Roberto Card. Bellarmino, contra eius impugnatores. Ingolſtadij MDCV.

Epicum de S. Cruce. Ibidem MDCVI. in 4.

Satyram in ſcientiarum contemptorem Lutherum. Ibidem eodem anno.

Carmen Euchariſticum, de Familiâ Auſtriacâ. Oeniponti MDCVI. in 4.

Donarium Scipioni Marchioni Gonzagæ. Ingolſtadij MDCVI. in 4.

Epitaphia & Leſſum Iacobo Chriſtophoro Blarero Epiſcopo Baſileenſi Fundatori Collegij Bruntrutani. Friburgi Heluetiorum MDCVIII. in 4.

Triumphum Veritatis. Ibidem MDCIX. in 4.

Ocellos Iuſtitiæ Poëticè deſcriptos. Ibidem MDC XII. in 16.

Galliambum de Peregrinatione Ieroſolymitanâ. Ibidem MDCXIII. in 4.

Helionem Chriſtianum Illuſtriſſimo Ioanni Chriſtophoro Epiſcopo Eyſtadienſi.

Elegidion Epiſcopo & Capitulo Auguſtano MDC. XVI.

Flores ſparſos ſuper tumulum D. Staniſlai Zborouſki. Ingolſtadij MDCXIX. in 16.

Epomidem Sacram Iuſtitiæ. Ibidem MDCXX.

Scientiam & Iuſtitiam in trutinâ Iuſtitiæ appenſam. Ib. MDCXXIII. in 4.

Multa ad hæc alia in promptu habet, daturus propediem; nempe

De Sacramentis in Genere & ſpecie, ad Conſcientiam dirigendam lib. II.

De Reformatione Hæreticorum.

Scaligerum emendatum.

Serpentem explicatum, contra Georgium Zeæmerium pro Domo Lauretana.

Politica Ariſtotelis ſacris prophaniſq́ Hiſtoriis illuſtrata.

De fraudibus Labyrinthi, ſeu, *de multitudine damnandorum.*

De ducibus Labyrinthi, ſeu, *de patrocinio Sanctorum.*

De triplici Caſtitate. De Sirenibus, ſeu, *bonâ & malâ voluptate.*

Pauorem, ſeu, *de ſuperbiâ, & ſuperbo.*

Luciferum, ſeu, *de ſuperbiâ Angelorum.*

Adamum Deum, ſeu, *de ſuperbiâ primorum parentum.*

Cainum, ſeu, *de inuidiâ & homicidio è ſuperbiâ oriundis.*

Turrim Babel, ſeu, *de ſuperbiâ ædificiorum: & libros alios de Superbiâ.*

De figuris extremum Iudicij diem repræſentantibus.

De Signis præcedentibus. De Iudicij die. De Inferno. De Cælo.

De Iudæ proditoris variis peccatis. De B. Virgine cum Chriſto patiente.

Eccleſiaſten, ſeu, *Concionatorem inſtructum.*

Notarium, ſeu, *de modo notandi quæ leguntur.*

Materiam in omnia Euangelia totius anni.

GEORGIVS STEPHANVS ROVSSELET, natione Gallus, gente Burgundus, domo Veſulanus, ingreſſus in Societatem anno MDCV. ætatis XXIII. poſuit vtiliter multis in Galliæ locis, & maximè cum Hæreticis operam. Rector fuit Collegij Veſulani. Scripſit Gallicè

Lilia Sacra, ſeu, *Parallelum Liliorum, & Virtutum S. Ludouici, aliorumq́ Regum Galliæ.*

GEORGIVS STOZ, natione Germanus, patriâ Monacenſis in Bauariâ, venit ad Societatem annos XXIV. natus; in eâ Concionibus habendis ad populum bonam ætatis partem collocauit. Rector fuit Neoburgi; quatuor conceptis votis ſolemnibus die XXXI. Iulij, anno MDCXIX. Obiit Hallingæ die IV. Octobris, anno MDCXXXIV. æta-

ætatis LIV. Societatis XXX. Scripſit

Manuale precum.

Conſolatoriam ægrorum ſcholam, à P. Stephano Bineto Gallicè ſcriptam tranſtulit Germanicè.

GEORGIVS STVRMIVS, natione Germanus, patriâ Herbipolenſis; vir zelo inſigni, atque in erudiendis pueris ſingulari caritate. Cùm Treuiris eſſet Miniſter Collegij, ne quem Sociorum obiiceret periculo, ipſe laborantem peſte cæmentarium adiit; abluit; adiuuit; luem contraxit; &, ne aliis officeret, illicò in villam ſeceſſit, vbi die X. Ianuarij, anno ſalutis MDLXXXVI. deceſſit. Edidit

Relectiones è Biblicis prælectionibus Academiæ Herbipolitanæ. Pragæ apud Georgium Fleiſchman.

GEORGIVS TVRNEBVLVS, natione Scotus, patriâ Tranentinus, Diœceſis S. Andreæ, vir non virtute minùs, quàm doctrinâ clarus, qui à primâ adoleſcentiâ in Muſſipontano Collegio educatus, totam ferè ætatem in eo traduxit, vel Theologiæ Profeſſor, quam ſupra annos XXX. cum ſummâ laude explicuit; vel Vniuerſitatis Cancellarius; vel certè ſcribendis libris diſtentus. Cùm euocatus ad laborum ſuorum capeſſenda præmia, extremum iam ſpiritum duceret, Ecce, inquit, imus, & properamus ad beatitudinem, non qualem anxiè diſputando, finximus, quia diſputando, qualis ſit, ignoramus, ſed quam ſuo Chriſtus ſanguine acquiſiuit, & quam mihi credendam, & ſperandam proponit Sancta Mater Eccleſia. Agebat Deo impensè gratias, quòd in Scotiâ inter Hæreticos natus, ita à Patribus Societatis, qui illic verſantur, in ſanctâ fide Romanâ fuerit inſtitutus, vt numquam virus Hæreſeos animo biberit. Deinde, quod in Societatem Ieſu, ſuo maximo bono, & euocatus, & admiſſus fuerit. Tertiò, quod in Sanctâ fide Catholicâ, & in Sanctâ Societate Ieſu moreretur. Obiit Rhemis die XI. Maij, anno ſalutis MDC. XXXIII. ætatis ſuæ LXVI. initæ Societatis XLII. aditæ quatuor votorum profeſſionis XXIII. Edidit

Imaginarij Circuli Quadraturam Catholicam, ſeu, *De Obiecto formali, & regulâ fidei*, aduerſus Robertum Baronem Miniſtrum. Rhemis apud Simonem Fognæum MDCXXVIII. in 8.

In Sacræ Scholæ calumniatorem, & calumniæ duplicatorem, pro Tetragoniſmo. Ibidem.

Commentarios in Vniuerſam Theologiam, iam paratos, propediem editurus, niſi mors occupaſſet, commendauit Collegio Muſſipontano, à quo exſpectantur.

GEORGIVS TYSKEVICIVS, natione Polonus, gente Podlachus, ex peruetuſtâ Moduidorum familiâ, quæ Sereniſſimam Iagellonidam per Ruſſiæ Duces attingit, Patre Palatino Breſtenſi, Matre Wolouiczia, Ordinis Senatorij natus, primam ætatem Vilnæ in Scholis noſtris, tum peregrinabundus, vt Polonicæ Nobilitati conſuetum, Græcij, Patauij, ac demùm Romæ tranſegit, Humanioribus ſe Diſciplinis, & Philoſophicis excolens. Romæ cùm grauem incidiſſet in morbum, vocauit eam ſe familiam ſacram, ſi conualuiſſet, ingreſſurum, cuius hominem primum, domo prodiens, offendiſſet; & commodum progreſſus incurrit in Adm. R. P. N. Mutium Vitelleſcum, qui tum in Romano Collegio verſabatur. Voti reus ad S. Andreæ Tirocinium tetendit anno ſalutis MDXCIII. cùm ageret ipſe ætatis annum XXII. Studiis ibi Theologiæ confectis in patriam remiſſus, Philoſophiam Caliſſij docuit: Vilnæ ſubinde Doctor Theologiæ renunciatus eſt; dein Poſnaniæ Scholaſticam, Lublini Moralem Theologiam explicuit. Exinde Torunij difficillimis temporibus, Caliſſij, Poſnaniæ Rectorem egit; Superiorem Cracouiæ ad S. Petri; Socium Prouincialis; Inſtructorem Patrum tertiæ probationis; ViceProuincialem; ac demùm Prouinciæ Poloniæ Præpoſitum Prouincialem: quo in Magiſtratu poſt lapſum triennij, vitam clauſit die XIV. Auguſti, anno reparatæ ſalutis MDCXXV. ætatis ſuæ LIV. Elatus eſt ad S. Barbaræ Ædem Cracouiæ, proſequentibus eius funus & memoriam Prælatis præcipuis, & plurimâ Nobilitate. Litauit Reuerendiſſimus Thomas Oborskj Epiſcopus Laodicenſis ſuffraganeus Cracouienſis, & ab vno è Noſtris habita panegyris eſt. Argumentum præbuerunt Oratori virtutes eius ſanè præclaræ, Singularis animi modeſtia, cum egregiâ ſui deſpicientiâ coniuncta; quæ fulgebat eò ampliùs, quò in illuſtriori erat loco poſita. Paupertatis amor excellens; ex quo fiebat, vt victu tenui, ſuppellectile exiguâ, veſte ſemper vteretur curtâ, vilique. Inuictus in rebus arduis animus, & prudens fortitudo, ſuauiſſimâ caritate temperatâ. Aſſidua cum Deo familiaritas: magna in omnes, ſed in ægrotos inprimis caritas: motuum omnium compoſitio admirabilis, & in ſeſe ipſum efficax imperium: ſtudium religioſioris diſciplinæ, tum in ſe, tum in aliis exprimendæ. Hæc illum decora, atque alia ornauêre. Scripſit

Reſponſionem ad Libellum famoſum cuiuſdam Anonymi Torunienſis, inſcriptum, Patrocinium veritatis litterarum Torunienſium. Cracouiæ MDCXV.

Vindicias doctrinæ Societatis Ieſu, à calumniis patroni Torunienſium Anonymi. Cracouiæ MDCXVI.

Theologiam Antilogicam Lutheranorum, & Antilogiam Theologicam Caluiniſtarum, ſeu, Contradictiones de rebus fidei, quas Lutherani, & Caluiniſtæ in ſuis propoſitionibus, concordes diſcordes, admittunt. Cracouiæ MDCXXIV. & Coloniæ MDCXXVII.

De Perfectione Chriſtianâ. Cracouiæ MDCXXIV. & Coloniæ apud Michaëlem Demen MDCXXVI. in 12.

GEORGIVS WITWEILER, natione Germanus, patriâ Brigantinus, ingreſſus eſt in Societatem anno ætatis XXX. iam tum Theologiæ Doctor. Primus poſuit fundamenta Bruntrutani Collegij, primuſque illud rexit: ſimul Illuſtriſſimo

mo & Reuerendissimo Principi Iacobo Christophoro Blarero Episcopo Basileensi Fundatori ab Sacris Confessionibus, atque Concionibus. Annis XLIII. præcipuas Prouinciæ Cathedras concionando obtinuit, magnâ vbique commendatione & fructu. Mortuus est Monachij die XVIII. Iulij, anno MDCXXXIII. cùm ante annos XXX. vota quatuor edidisset. Scripsit Latino-Germanicè

Commentarium in totum Psalterium Dauidis; & in omnia Cantica Psalterij Romani, tom. III. Constantiæ apud Leonardum Straub MDCXVII. & MDCXVIII in 4.

Expositionem familiarem omnium articulorum fidei Christianæ. Monachij MDCXXI. in 4.

Professionis fidei explicationem, iuxta præscriptum Pij V. Pont. Max. Constantiæ MDCXXIII. in 8.

Vitam S. Augustini Ecclesiæ Doctoris. Constantiæ MDCXXIV. in 8.

Opus de rebus homini Christiano scitu necessariis, cui titulum Germanicè inscripsit, *Catholish Hantbueck.* Monachij MDCXXXI.

GERARDVS BVRGHESIVS, natione Belga, patriâ Salquenbergensis, Sacræ Theologiæ Doctor, Philosophiam Duaci, Sacras Litteras Græcij Styriæ, Scholasticam Theologiam, redux è Germaniâ, Duaci docuit, ibique decessit anno salutis MDCXXXVII. Eius est

Oratio panegyrica habita in funere Francisci Montmorency Principis Robecani, Sodalis Parthenij; edita Duaci typis Viduæ Petri Telu MDCXXXVII.

GERARDVS GONCHI, vir roboris inexhausti, animo & corpore ad omnem laboris contentionem semper sufficientibus. Sinceri animi comes atque index perpetua lætitia & in eius fronte legebatur, & exhilarabat intuentes. Annis XLIV. in Francicâ aut Rhenanâ Prouinciis tres Linguas, Latinam, Græcam, Hebraicam vel docuit, vel editis Commentariis illustrauit. Tria vota in Societate professus est. Ad extremum paralysis eum dextero latere captum in valetudinario solido quinquennio attinuit; quo tempore frequentia veræ virtutis argumenta luculenter exhibuit. Sed ardens eius in Deum, Catholicamque Religionem studium, in graui Nostrorum, totiusque Molshemensis ciuitatis casu illustriùs emicuit. Hæreticis vrbem acerbâ direptione vastantibus, æger alienas in ædes deductus, amicis committitur, Sociis aliò dilapsis, vbi pro Nostro agnitus, conuitiis & contumeliis oneratur; strictis insuper gladiis sæpiùs appetitur. Ex intentato sæpiùs in iugulum ferro, veteres illi animi non ita conciderunt, vt non interrito vultu & aciem gladiorum, & sicarios spectaret, porrectâque ceruice percussorem sibi inter eos dari cuperet, cuius manu caput sibi in tam honestâ causâ computaretur. Sed voti huius compos haudquaquam est factus. Ceterùm obiit ibidem morte suâ anno salutis MDCXII. Condidit ex multâ Patrum lectione

Lexicon Ecclesiasticum.

Tres Linguas, Latinam, Græcam, Hebraicam editis Commentariis, quorum distinctam in notitiam nondum veni, *illustrauit.*

GERARDVS MONTANVS, natione Belga, patriâ Menenius, vir in Humanioribus Litteris excellenter doctus: Eloquentiam Madridij multis annis cum plausu, parique discipulorum fructu tradidit. Obiit Villagarciæ, cùm eò concessisset, vt Nostros adolescentes institueret politiore litteraturâ, die XIX. Septembris, anno Christi MDCXXXII. ætatis XLIV. Edidit

Compendium Rhetoricæ sine dispendio, & Aristotele, Cicerone, Quintiliano.

Metaphrasim Poëticam in Cantica Canticorum Salomonis.

Centuriam Epigrammatum in Martyres Societatis Iesu.

Vocabularium Hispano-Latinum, nullis ornatum elegantius.

Elegias II. *ipsius* insignes, *De Victoriâ quam Vladislaus Poloniæ Princeps de Turcis anno* MDCXX. *retulit,* recitat Abrahamus Bzouius, in Annal. Eccles. ad AC. 1472. num. 10.

Plura Epigrammata ipsius exstant præfixa Ioannis Ludouici de la Cerda, & aliorum Operibus. Scripsit prætereà, sed morte præuentus est ne ederet,

Commentarios in aliquot Senecæ Tragœdias.

Viridarium Linguæ Latinæ.

Ephemerides Bellorum Belgij.

Poëmata varia,

GERARDVS ZOES, vel, SOVSIVS, natione Belga, patriâ Amersfortensis, natus anno MDLXXIX. Societatem intrauit Tornaci anno salutis MDXCVIII. vir candidus, & zelo Dei plenus. Annos XVII. traduxit in iuuandis proximis, haudquaquam steriles; nam stylum, quo pollebat in Linguâ vernaculâ, impendit ad vertēdos variis ex linguis libros pios, quos deinde magno numero edidit, & sæpè nomine suo occultato. Obiit Mechliniæ die XXI. Septembris, anno MDCXXVIII. Edidit Belgicè translatos à se libros,

Modum Confessionis generalis ritè instituendæ, ex Francisco Arias. Brugis apud Petrum Soetardt MDCVIII.

Pugnam spiritualem Ioannis Castanizæ Benedictini. Mechliniæ typis Henrici Iaeye MDC. XVIII.

De Præsentiâ Dei, Francisci Arias; additis *Considerationibus de Castitate.* Ibidem MDCXIX.

Praxim puræ & rectæ intentionis. Ibidem MDC. XIX. & rursum MDCXXIII.

Viam Vitæ æternæ, Antonij Sucquet. Antuerpiæ apud Aertsens MDCXX. in 8.

Breuem Narrationem Vitæ Francisci à Villaregali, & Ioannis Ximenes, Coadiutorum Societatis Iesu, ex Vita P. Balthasaris Aluarez decerptam. Mechliniæ apud Iaeye MDCXX. Item

Vitam P. Thomæ Sanchez; &

Vitam Margaretæ Middelton. Ibidem.

Tractatum de cultu pietatis erga B. Virginem Mariam, ex P. Petro Antonio Spinello collectum. Ibidem MDCXX. & rursum MDCXXIII.

Pia exercitia animæ deuotæ, per Societatem Iesu Parisiis edita. Antuerpiæ apud Aertsens MDCXXI.

Compendium Meditationum Vitæ & Passionis D. N. Iesu Christi, ex Vincentio Bruno. Ibidem MDCXXI.

Relationem de Martyribus Indiæ Orientalis. Mechliniæ apud Godefridum Huvvet MDCXXII.

Narrationem mortis quorumdam Religiosorum, & aliorum Christianorum, in quadam tumultuosâ seditione Indorum Occidentalium aduersus Hispanos. Ibidem MDCXXII.

Compendium Vitæ S.P.N. Ignatij. Ibidem MDC. XXIII.

Varias Litteras missas à Religiosis Societatis Iesu, qui anno MDCXV. è Belgicâ ad Vineam Indiæ Occidentalis excolendam abierunt. Mechliniæ apud Iaeye MDCXXII.

Historiam Vitæ & obitus Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Hispaniarum Reginæ, coniugis Philippi III. à P. Guzman conscriptam. Mechliniæ apud Huvvet MDCXXIII. in 8.

Paradisum cælestium voluptatum reuelatarum S. Gertrudi, P. Antonij de Balinghem. Louanij apud Henricum Hastens MDCXXV. & rursum apud Viduam Mesens MDCXXIX.

Cor Deo deuotum, P. Stephani Luzuick MDC. XXVII.

Litteras Iaponicas anni MDCXXIV. Mechliniæ apud Iaeye MDCXXVIII.

GERMANICVM COLLEGIVM, quod in Vrbe iam olim instituit S. P Ignatius, edidit in publicum, Nostrorum operâ,

Vitam S.P. N. Ignatij Fundatoris sui, æreis imaginibus expressam. Romæ MDCIX. in 4.

GILBERTVS IONINVS, natione Gallus, patriâ Aruernus, natus anno MDXCVI. Societatem ingressus est MDCXIII. in eâque Eloquentiam & Philosophiam docuit, & quatuor vota professus est. Obiit in flore ætatis Turnoni die IX. Martij, anno MDCXXXVIII. Scripsit

Lyricorum, lib. IV. quibus addidit *Epodon*, librum V. Lugduni per Prostios MDCXXX. in 16.

Anthologiam Sacram, lib. I. &

Musas & Gratias Religiosas, lib. I. &

Anacreontem Christianum, Græcis numeris, cum metricâ versione Latinâ, lib. III. Lugduni per Petrum Bailli MDCXXXIV. in 12.

Elegiar. lib. III. &

Hendecasyll. lib. II. &

Scazont. lib. II. &

Iamb. lib. III. Lugduni per Ludouicum Muguet MDCXXXIV. in 16.

Aenigmata, Beatitudines, Miracula, Sidera, Bion, Pleiades, Hyades, libri singulares, Carmine Græco cum explicatione Latina. Tolosæ apud Arn. Colomerium MDCXXXVI. in 8.

Ethicam Poësim, XIII. Centuriis distichorum explicatam. Lugduni apud Ioannem Iullieron MDCXXXVII. in 16.

Mythologiam.

Alphabeta.

GISBERTVS SCHEVICHANVS, natione Belga, patriâ Arnhemius, Gelder; adolescens anno salutis MDLXXV. Nostris addictus est. Cùm Philosophiam explanasset, Sacræ Theologiæ Doctor creatus, Græcij in Styriâ, & Confluentiæ ad Rhenum, Rectoris munere functus est. Annis deinde compluribus tum Herbipoli, tum Moguntiæ, spirituali Nostrorum institutioni præfuit. Vir fuit accenso Diuini honoris zelo, eximioque in Sanctissimam Trinitatem, atque in Venerabilem Eucharistiam amore flagrans. Orationis studiosus inprimis. Proximorum salutem qua exhortando, qua Sodalitatibus instituendis, qua libris piis conscribendis procurauit. In Sanctorum Patrum lectione versatissimus; & excellente memoriâ præditus. Omnibus, quibuscum agebat, ipsis adeò Serenissimis Austriæ Archiducibus carus. Obiit in Domino Moguntiæ die XX. Maij, anno Christi MDCXXII. ætatis suæ LXIV. vitæ religiosæ XLVII. ab editâ votorum quatuor professione XXVIII. Edidit

De Augustissimâ & Sanctissimâ Trinitate cognoscendâ, amanda, laudandâ, lib. XII. Moguntiæ apud Albinum MDCXIX. in 8.

De Ecclesiasticorum vitâ, moribus, officiis, lib. III. Moguntiæ typis Balthasaris Lippij MDCXXI. in 8.

Linguâ verò maternâ edidit

Librum Sodalitatis Germanicæ Moguntinæ.

GISBERTVS WINCKELIVS, natione Belga, patriâ Gandensis, edidit

Tabulas Græcanicas, in fol. quas hactenus mihi videre non contigit.

GODEFRIDVS FRANCKENIVS, natione Belga, patriâ Sylueducensis, Philosophiam in Academiâ Olomucensi professus, edidit de more

Assertiones ex Vniuersâ Philosophiâ, quibus attexuit *Problemata* XVIII. *Optica, de Visu, eiusq. obiecto*, suis rationibus doctè stabilita. Olomucij MDCXXX. Nunc agit Rectorem Brugis.

GODEFRIDVS HENSCHENIVS, natione Belga, Venradæ in Gelriâ natus anno MDCI. XXI. Ianuarij; Societatem Mechliniæ ingressus anno MDCXIX. XXII. Octobris, quatuor vota publicè professus Antuerpiæ an. MDCXXXVI. XII. Maij, Ioanni Bollando in elucidandis, quas olim Heribertus Rosvveydus colligere cœperat, Sanctorum vitis, datus adiutor anno MDCXXXV. egregiam hactenùs in eo studio operam posuit, Græcè, iuxtà ac Latinè doctus.

GONSALVVS DE PERALTA, natione Hispanus, scripsit Hispanicè, edidítque in patente folio

Epistolam de Obitu & virtutibus P. Petri de Leon Socie-

Societatis Iesu, qui obiit Hispali die XXIV. Septembris, anno MDCXXXII.

Gonsalvvs Rodericivs, natione Lusitanus, in Societatem Conimbricæ à P. Simone Rodericio adlectus anno MDXLV. ad Indos Orientis Solis, iam Sacris initiatus Ordinibus, anno MDLI. destinatus est, & multis magnisque in mari defunctus periculis, Goam Septembri mense peruenit. Inter cetera præsentissimum superauit discrimen, quod arenis impressa nauis tam pertinaciter hæsit, nullis vt opibus extrahi, nullâ arte circumagi posset: tentatisque iam frustra omnibus, & salute omnium desperatâ, suo nutu, præter exspectationem, nauis ipsa euasit in altum. Creditum id Patrum, qui vehebantur, precibus donatum. Fidem poterit affirmare, quod paulò pòst contigit. Cùm enim vix è nauseâ maritimâ Gonsaluus respirasset, in Gasparis Barzæi locum suffectus, Armuziam profectus est. In eo itinere, cùm leue nauigij genus, quod conscenderat, insequerentur omni conatu piratæ, iamque è proximo magnum sagittarum imbrem depluerent, Rodericius positis genibus Deum orauit, & sagittæ ab omnibus retrorsum agi visæ in iaculatores, nullo comitum, ac ne nautarum quidem Arabum Rodericij quidquam detrimenti passo: sed nec piratæ, licet leuibus quoque nauigiis mirè contenderent, assequi potuerunt; atque ita re infectâ aliò verterunt. Inuectus Armuziam Gonsaluus est ad diem XXI. Nouembris, qui Præsentationi B. Virginis sacer est, & Gasparis insistens vestigiis, suis concionibus mirè profuit. Turcarum, in Arcem Armuzianam sustinuit impressionem, & vnus ipse vniuersum pondus arcis, exercitusque tulit. Obsidionem excepit lues, & multiplex morbus, qui nouus Rodericio labor fuit. Eum dum animo infracto nititur exsorbere, febribus, & cæli grauitate penè absumptus Goam reuocatus est. Sed labor illi ex labore serebatur. Nam anno MDLV. destinatus in Æthiopiam cum Regio Legato, vt, quo esset ad excipiendum Patriarcham, qui ex Lusitaniâ mittebatur, animo Claudius Imperator, exploraret, cùm VII. Idus Februarias duabus biremibus soluissent, multis magnisque periculis, seu ferarum, siue Turcarum, terrâ marique perfuncti, denique XVI. Calendas Iunij in magnam, feracemque planitiem Æthiopiæ ad Claudium Regem peruenerunt. Ab eo in conspectum & colloquium admissi, Regis Lusitani epistolâ perlectâ, quæ habent in mandatis coram exponunt. Mutatam reperiunt Claudij voluntatem, negantis se aut auitam posse Religionem relinquere, aut Romanum velle agnoscere Pontificem: accepturum quidem, quosquos Lusitaniæ Rex misisset, benignè; sed doctorum sibi copiam virorum esse, nec laborare se vllis, vti videtur persuasum, in fidei negotio erroribus. Gonsaluus eâ denunciatione perculsus, statuit stylo persequi, quæ disputatione non poterat, & libellum conficere quo refutaret Abassinorum errores, & Romanæ fidei veritatem assereret. Eum cùm breui confectum Regi obtulisset, indignari primùm Rex, quòd sibi errores obiectaret: tum negare priuati fuisse Sacerdotis, sed Episcoporum atque Pontificum, ea quæ libro continebantur, tractare. Verùm digresso Gonsaluo, repetere cœpit librum per otium, admirarique tantam in iuuentute doctrinam. Ceterùm quamuis libri adeò, vt ipse vocabat, sancti lectione Claudius teneretur impensiùs, quià tamen aduertisset magnos propter eum clamores toto Regno excitari, laudantibus aliis, aliis contra carpentibus, ne partium dissidium aleret, supprimendum eum existimauit. Denique cùm nihil extricaret Rex, Gonsaluus, Legatusque veniam abeundi petiuerunt. Rex decem auri vncias Gonsaluo in viaticum dari iussit, quas ille, Regis voluntate acceptâ, remisit. Et confirmatis in officio Lusitanis, compositis dissidiis, collocatis in matrimonio concubinis, lustratisque Baptismate pueris, Goam denique remeauit. In reditu, præsenti Dei Matris ope, quam rebus deploratis inuocarat, periculosissimæ vim tempestatis effugit; cuius beneficij memoriam votiua Goæ tabula refert, in eiusdem Dei Matris Templo suspensa. Annis sequentibus Tanaæ vtilem operam Gonsaluus impendit; & haud inde procul deserto in loco Pagum condidit, ad faciliorem Indigenarum culturam: cumque in eo Templum excitasset, Sacrosanctæ Trinitati primùm illud totius Indiæ dedicauit, & ab eâ nomen Pago fuit. Anno MDLXI. ab Archiepiscopo Goano ad Idalcanem Regem, qui visus erat ad fidem Orthodoxam aspirare, missus est: verùm præter inanem curiositatem, nihil in iuuene Rege inuenit. Atque hactenus mihi de Gonsaluo compertum; cetera, vbi comperero, adtexam. Scripsit Lusitanicè, sed curauit transferri Chaldaicè,

Librum de Abaßinorum erroribus, & Romanæ Fidei veritate, quem Regi Æthiopiæ Claudio obtulit.

Epistolam de suâ in Aethiopiam Legatione, deq; rebus cum Claudio Rege actis, quam penè totam recitat Nicolaus Godignus, De rebus Abassinorum l. 2. c. 18.

Granatense Collegivm, in Boeticâ Hispaniæ Prouinciâ, edidit Linguâ Hispanicâ

Relationem festorum in Beatificatione S.P.N. Ignatij ab eodem Collegio institutorum. Hispali apud Ludouicum Estupiñan MDCX. in 4.

Gratiense, seu, Græcense Collegivm, quod Austriacæ Prouinciæ in Styriâ amni Muræ impositum, ab Serenissimo Carolo Archiduce, Ferdinandi II. Cæsaris Augusti patre, tanquam fidei Christianæ propugnaculum erectum, & celebri Academiâ ornatum est. Edidit

Parentalia Serenißimo Carolo Archiduci Austriæ

Fundatori suo. Græcij typis Widmanstadij MDXC.

Orationes tres in Exequiis eiusdem Serenissimi Caroli à tribus Patribus habitas. Ibidem eodem anno.

Parentalia Serenissimæ Mariæ Bauaræ Archiduci Austriæ, Serenissimi Caroli Archiducis Viduæ, Græcij defunctæ die XXIX. *Aprilis, anno* MDCVIII. Ibidem MDCVIII.

Pompam funebrem Serenissimæ Mariæ Annæ Bauaræ, Ferdinandi II. Bohemorum tum Regis Coniugi, Emblematis & Elogiis expressam anno MDCXVIII.

Imperium Romanum FERDINANDO SECVNDO AVGVSTO, PIO, PATRIÆ PATRI, *ab augusto septemuirorum Sacri Romani Imperij Senatu, votis concordibus delatum, faustæ gratulationis ergò exhibitũ.* Græcij typis Ernesti Widmanstadij MDCXX. in fol.

Amphitheatrum Regium, Serenissimo potentissimóque Ferdinando III. Hungarorum Regi, in faustam gratulationem laboratum, dicatum anno secularis æra XXVI. Ibidem MDCXXVI. in fol.

Epithalamium Symbolicum Coniugibus Porphyrogenitis Serenissimo Potentissimoq; Ferdinando III. Hungarorum Bohemorumq; Regi &c. Serenissimæ Mariæ Reginæ, Hispaniarum Infanti &c. Archiducibus Austriæ, cùm Viennæ Austriæ Regias nuptias solemniter agerent, in lætissimam adgratulationem, debitisq; honoris æternum monumentum, dicatum dedicatumq;. Ibidem MDCXXXI. in fol.

Annum primum Imperij Austriaci XII. *Cæsaro-Mensium,* CCCLXV. *Anno-Dierum, D. Ferdinandi II. Imperio expletum: nunc annum secundum inchoatum Imperiali inauguratione D. Ferdinandi III. eidem supputatum, concinnatum, oblatum à Collegio Græcensi anno* MDCXXXVIII. Ibidem in fol.

GREGORIVS CNAPIVS, natione Polonus, gente Masouita, patriâ Grodziecensis, in Societatem ingressus est circa annum MDLXXX. in eâ compluribus annis docuit Artem Oratoriam; Mathematicam quoque & Conscientiæ quæstiones. Edidit in lucem

Thesaurum Polono-Latino-Græcum, seu, *Promptuarium Linguæ Latinæ, & Græcæ, Polonorum vsui accommodatum.* Cracouiæ typis Francisci Cæsarei MDCXXI. in fol. Obiit Cracouiæ XII. Nouembris MDCXXXIX.

GREGORIVS FABER, natione Germanus, patriâ Morsburgensis, vir doctus, & Ethicam olim, ac Theologiam Moralem interpretatus: trium votorum solemnium in Societate professus. Viuit adhuc maior septuagenario. Edidit tacito suo nomine pium libellum inscriptum

Biuium Religionis. MDCXXXV.

GREGORIVS FERRARIVS, natione Italus, gente Ligur, è PortuMauritio, ditionis Reip. Genuensis. Philosophiam Mediolani ac Moralem Theologiam docuit. Aronæ & Alexandriæ Collegia rexit. Edidit

Notas in Thomæ de Kempis de Imitatione Christi, lib. IV. *cum Methodo illis vtendi.* Italicè MDCXXIX.

Vitam spiritualem descriptam per Spiritum Sanctum Psalmo XVII. *& à se explicatam.* Italicè, lib. seu Part. V. Mediolani apud Cerrium MDCXXXII. in 8. Eam Latinè transtulit Ioannes Buccelleni, atque edidit Viennæ Austriæ MDCXXXVII. in 8.

Vitam Angelicam. Italicè.

Physicam; seu, *De Corpore, & rebus naturalibus Philosophiam,* tom. II. in 4. quorum prior explicat ea quę ab Aristotele tractatur VI. libris prioribus Physicorum. Mediolani apud Ioãnem Baptistam Cerrium MDCXXX. Posterior explicat, quæ Aristoteles tractat lib. VII. & VIII Physicorum, & libris IV. de Cælo. Brixiæ typis Ioannis Antonij Ricciardi MDCXXXV.

Sanctos & amatorios affectus Sponsi cælestis, & Sponsæ, è Sacris Canticis depromptos, Part. III. Italicè. Mediolani per Franciscum Mognagam MDCXXXVI. in 12.

Cytharam laudum Diuinarum: tacito suo nomine. Mediolani MDCXXXVIII.

Habet parata typis

Oeconomiam Euangelicam.

De heroicâ Virginis virtute, immaculatâq; sanctitate.

Quid possint Regulares tempore cessationis à Diuinis.

GREGORIVS LOPEZ, natione Hispanus, in Philippinis Insulis Præpositus Prouincialis fuit, vbi & obiit die XXI. Iulij, anno MDCXIV. Scripsit

Annuas Litteras ex Philippinis anni MDCVIII.

GREGORIVS MASTRILLVS, natione Italus, patriâ Nolanus, adolescentulus die XXI. Maij, anno Christi MDLXVI. ingressus Societatem, post decursum studiorum, concionibus habendis vitam vtiliter traduxit, Italiam, vt fit, circumeundo. Domos Professorum Romanam, & Neapolitanam gubernauit, atque in hâc plenus dierum & meritorum abiit ad cælum die VII. Februarij, anno Christi MDCXXXIII. Edidit in lucem Italicè

Discursus de Passione & Morte Christi Redemptoris nostri, Part. III. Romæ per Bartholomæum Zannettum MDCVII. in 4. Item

Concionum, seu, vt vocat, *Discursum de variis argumentis,* tomos omnino XI.

GREGORIVS MONTALIS, natione Italus, patriâ Speziensis, edidit Italicè, tacito suo nomine, collectas

Faces ad exercitandas virtutes, & detestanda vitia. Genuæ typis Farronij MDCXL. in 24.

GREGORIVS ROSEFFIVS, natione Germanus, gente Boius, patriâ Landishutanus, honestis parentibus anno Christi MDXXXVIII. natus in Societatem venit Viennæ XVI. Calendas Octobris, anno MDLIX. vbi sub Ioanne Victoria Tirocinium posuit. Romam aliquanto pòst missus, Germanorum contubernio ad D. Marcelli præfuit. Viennam reuersus, Sacerdotio initiatus, & Petro Canisio in concionandi munere suffectus est, tantâ nominis celebritate, vt tali

viro

viro non indignus ſucceſſor haberetur. Certè Hæreticis terrori & admirationi fuit, Catholicis incredibili ſolatio; ex eo etiam quod mirâ felicitate difficillimas quæſtiones vel rudibus explicaret ad captum. Othoni Cardinali Auguſtano fuit in amoribus & veneratione, qui vſus illo eſt ad publicanda per ſuam Diœceſim Sacri Tridentini Concilij decreta. Plurimûm illius debent induſtriæ pleraque Germaniæ Superioris domicilia noſtra, & ipſa tota Prouincia, quam eximiâ humanitate, grauitate, prudentiâ, animi candore gubernauit totos IX. annos. Quinquies à Prouinciâ Romam legatus fuit. Congregationi VI. Generali interfuit. Vitæ iam ſatur, in rerum Diuinarum meditationem ſe totum immerſit; vnde breui ad eorum claram contemplationem tranſiuit, poſtquam acutiſſimos morbi dolores in tam graui ſenio patientiſſimè tuliſſet, identidem repetens, Da Domine patientiam, & auge dolorem. Obiit Sacramentis ritè inſtructus Auguſtæ Vindelicorum die XV. Maij, anno ſalutis MDCXXIII. ætatis LXXXV. Scripſit Germanicè ſub nomine Chriſtophori Roſeti

Reſponſionem contra Monita Oſiandri, de falsâ Ieſuitarum practicâ.

Replicam & declarationem, contra eadem Monita.

Apologiam pro Societate Ieſu, contra Oſiandrum.

Iter Legatorum Iaponicorum ad Gregorium XIII. Summum Pontificem; & Epiſtolas alias ex Iaponiâ, reddidit Germanicè, & ſuppreſſo ſuo nomine vulgauit. Aſſeruatur integra penè Bibliotheca voluminum, quæ ſuo ipſe ingenio elucubrauit, ſuâ manu conſcripſit.

GREGORIVS RVMER natione Hungarus, patriâ Baonienſis, poſt explicatam Græcij Philoſophiam, aliis in Societate muneribus perfunctus, Rectorem egit Olomucij, ac demùm temporibus difficillimis Auſtriæ Præpoſitum Prouincialem; cùm ab eâ fuiſſet Bohemia ſeiuncta, primus eam Prouincialis obtinuit, in eoque Magiſtratu vitâ functus eſt Brunæ die XXIX. Septẽbris, anno ſalutis MDCXXVII. ætatis LVII. Religionis XXXV. Vir fuit moribus ſuauiſſimis, & eo nomine omnibus, ipſi etiam Cæſari Ferdinando II. carus, qui cum eo multum ſibi commodorum interiiſſe publicè teſtatus eſt. Modeſtiam, conſtantiam, manſuetudinem, fortitudinem, caritatem, prudentiam ſuam turbatiſſimis rebus egregiè probauit. Eximiâ fuit in Deũ pietate; in ſuos Moderatores obſeruantiâ; in Magiſtratus etiam Ciuiles reuerentiâ; in ægros teneritudine; in afflictos lenitate, indulgentiâ, patientiâ, malens cunctando ſanare, quàm perdere feſtinando. Pauperum miſerebatur impensè, & pro copiâ, quæ illi erat, ſubueniebat ipſorum indigentiæ. In ſeipſum rigidior, quàm indulgentior. Illecebras omnis voluptatis & à ſe ſemper, & à ſuis procul habuit, ne quid inde caperent detrimenti. Moleſtias, & morborum cruciatus magno animi robore perferebat; & grauiſſimi renum dolores, quibus demùm eſt confectus, has illi voces dumtaxat expreſſerunt, O bone Ieſu, O bone Ieſu miſerere. Edita eſt

Oratio ab eo habita Græcij in funere Sereniſſimæ Mariæ Matris Archiducis Ferdinandi, eius qui Imperator eius nominis II. poſteà fuit. XIII. *Calend. Iunij* MDCVIII. Exſtat ea in Parentalibus eidem Principi à Collegio Græcenſi factis.

GREGORIVS A SANCTO VINCENTIO, natione Belga, patriâ Brugenſis, in Mathematicis peregregiè verſatus, qui magna in iis molitur, factâ ſpe omnibus quadrandi circuli. Edidit

Theoremata Mathematica Scientiæ Staticæ, De Ductu ponderum per planitiem, rectâ & obliqua horizontem decuſſantem, propoſita Louanij typis Haſtenij cum figuris æri inciſis à Ioanne Ciermans MDCXXIV. in 4.

GREGORIVS DE VALENTIA, natione Hiſpanus, patriâ Methymnenſis, ab ipsâ penè infantiâ educatus eſt in Societate, & ad optimam Religionis normam inſtitutus. Vbi verò animum Liberalibus Diſciplinis cohoneſtauit, & probitatis ſuæ ſpecimen præbuit, in Germaniam miſſus eſt, vt Sacram Theologiam noſtris in Collegiis explicaret, & furentium Hæreticorum impetum retardaret, iacenteſque Catholicos excitaret atque erigeret: quod tam cumulatè præſtitit, Dilingæ primùm, deinde Ingolſtadij poſt Hieronymum Torrenſem, prælectionibus, diſputationibus, congreſſibus, ſcriptis denique, vt omnium Catholicorum animos ſibi deuinxerit, &, quæ maxima laus eſt, in odium Hæreticorum incurrerit: omnibus enim aduerſariis, contra quos ſcripſit, ſilentium impoſuit. Scripſit autem

Multa Opuſcula de Controuerſiis fidei contra Sectarios, quæ diuerſis ſubinde temporibus edita, poſtremò recognouit, certâ methodo ac ratione diſtribuit, vnoque volumine comprehenſa vulgauit Lugduni apud Hæredes Guilielmi Rouillij MDXCI. hâc inſcriptione,

De rebus fidei hoc tempore controuerſis, qui libri hactenus exſtant, omnes, cum nonnullis aliis nondum anteà editis. Index autem generalis omnium librorum qui hoc Volumine continentur, hic eſt,

Analyſis fidei Catholicæ, lib. VIII. *comprehenſa; in quibus ſimul, De Eccleſiâ, De Romano Pontifice, De Scripturâ, De Traditionibus, De Conciliis diſputatur.* Editus eſt hic liber anno MDLXXXV.

De Sanctiſſimâ Trinitate, lib. V. in quorum poſtremo peſtilens quidam liber in Poloniâ editus confutatur. Editi fuerunt MDLXXXVI.

De verâ Chriſti Maieſtate & præſentiâ, contra Lutheranos Vbiquiſtas, lib. IV. cum *Epiſtolâ Franciſci Turriani de eodem argumento*, ad Auctorem ſcriptâ. Editi ſunt MDLXXXII. & duobus ſequentibus. In tertio autem libro continetur *Annotatio aduerſus Admonitionem à Schmidelino Lutherano Vbiquiſtâ pro Ieſuitis contra Caluinianos editam.*

De

De rebus controuersis ad materiam Sacramentorum pertinentibus, lib. XXIII. nempe

De numero & efficaciâ Sacramentorum Nouæ Legis, lib. II.

De Baptismo paruulorum, lib. I.

De reali Christi præsentiâ in Sacramento Eucharistiæ; & de Conuersione panis & vini in Corpus & Sanguinem Christi, lib. IV. contra Caluinistas. Editi sunt MDLXXXVII.

De eodem argumento, lib. III. in quibus continetur examen & refutatio pręcipui mysterij doctrinæ Caluinistarum; cum responsione ad obiectiones Antonij Sadeelis, & Fortunati Grellij. Accessit *Appendix de Colloquio Monpelgartensi*. Editi sunt MDLXXXIX.

De legitimo vsu Eucharistiæ in alterâ tantùm specie, lib. I.

De Sacrosancto Missæ Sacrificio, lib. II. contra Lutheri, Kemnitij, Herbrandi, & aliorum Sectariorum doctrinam. Editi, prior MDLXXX. posterior MDLXXXI.

De Contritione ex pœnarum timore conceptâ, lib. I.

De Necessitate Confessionis, lib. I.

De Satisfactione, lib. I. Editus MDLXXXVIII.

De Ordinis Sacerdotalis & Episcopalis discrimine, lib. I.

De Indissolubili vinculo Matrimonij, lib. I.

De Idololatriâ, lib. V. in quibus *Cultus Sacræ Eucharistiæ & Sanctorum, & Sacrarum Imaginum, ac Reliquiarum*, aduersus Sectariorum contumelias defenditur. Editi MDLXXX. & sequente.

De diuersis alijs materiis controuersis, lib. XI. nempe

De Peccato Originali, lib. I.

De Officio proprio Christi Mediatoris, ac Redemptoris, lib. I. Editus MDLXXXV.

De verâ ac falsâ differentiâ Veteris & Nouæ Legis, contra fundamentum Lutheranæ, & Caluinianæ doctrinæ, lib. I.

De Gratiâ, Iustificatione, & Meritis, lib. I. Editus MDLXXVI.

De Prædestinatione & Reprobatione, lib. I. Editus MDLXXIV.

De Statu & Votis Religiosorum Hominum, lib. I.

De Cælibatu, lib. I.

De potestate Legis Humanæ, præsertim Ecclesiasticæ, lib. I.

De Efficaciâ Excommunicationis Ecclesiasticæ, lib. I.

De Indulgentiis, lib. I. Editus MDLXXXVII.

De Purgatorio, lib. I.

Atque hæc quidem eo Volumine benè magno continentur: post quæ sic excusa, prodiit eodem Valentiâ Auctore

Redargutio inscitiarum & fraudum, quibus nonnulli falsi Theologi, & PseudoPhilosophi Geneuenses, subsidiarij Antonij Sadeelis, & Fortunatus Grellius Heidelbergensis, eum librum cauillati sunt, quo præcipuum mysterium doctrinæ Caluinistarum anno MDLXXXIX. *examinatum & conuictum est*. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDXC. in 4.

Supplementum earum fraudum, seu mendaciorum, quæ in Redargutione superiore anno editâ, quibusdam Caluinistarum obiecta sunt, collecta ex Indice quodam secundo aduersus eam Redargutionem Geneuæ euulgato. Ibidem MDXCI.

Peccata tria Sadeelis in Apologiâ secundorum ipsius peccatorum. Ibidem MDXCV. in 4.

Edidit præterea Valentia

Commentariorum Theologicorum, & Disputationum in Summam D. Thomæ Aquinatis, tom. IV. qui primùm anno MDXCI. & sequentibus sæpiùs, demùm ab Auctore recogniti & aucti recusi sunt Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCIII.

In hisce Commentariis, siue, Disputationibus ita stylum Valentia noster temperauit, vt solidam atque reconditam D. Thomæ doctrinam explicet, nimias & spinosas subtilitates circumcidat; & modum illum scribendi scholasticum & scabrosum, in faciliorem atque elegantiorem commutet; vt & Catholicos illarum Nationum magis ad legendum D. Thomam hâc veluti illecebrâ alliciat; & Hæreticos ab eiusdem S. Doctoris doctrinâ abhorrentes, ac præfractos, si fieri potest, emolliat. Denique reuocatus sapientissimus Pater Romam, vitâ, doctrinâ, prælectionibus, atque etiam disputationibus coram Clemente VIII. Pont. Max. & Cardinalium, grauissimorumque Virorum consessu, floruit. Sed ex continuis studiorum laboribus, ac nimiâ contentione morbum contraxit, & Neapolim ad recuperandam valetudinem profectus, magno sui bonis omnibus relicto desiderio, piè sanctèque mortuus est VII. Calend. Aprilis, anno salutis MDCIII. ætatis verò LX. Cui hoc Cœnotaphium, gratitudinis ergo, Collegium Theologicum Ingolstadiense posuit.

Gregorius de Valentiâ
è Societate Iesu
Methymnensis Hispanus
S. Theologiæ Doctor
Inter Theologos sui temporis
Nulli Secundus,
Parisiis vehementer expetitus,
A Stephano Rege Poloniæ diu postulatus,
Præclarum huius Academiæ Decus;
In qua annos XXIIII. commoratus cùm
S. Theologiam sedecim annis continuis
Magno auditorum plausu & fructu
Fecundissimæ eruditionis propagatione
Docuisset, atque interim in omni controuersiarum Religionis genere contra
Hæreticos quammultos compluribus
Libris editis numquam non victor egregiè
Dimicasset, vniuersamque Scholasticam
Theologiam quatuor Commentariorum
Tomis, commemorabili opere illustrasset,
Immortalem nominis gloriam adeptus.
Anno MDXCVIII. Superiorum suorum
Voluntate Romam aduocatus est;

Cum-

Cumque illic partim S. Theologiæ Professor,
Partim supremus in Collegio Societatis
Studiorum moderator aliquamdiu
clarissimus vixisset,
Demùm assiduis laboribus fractus
Et inueteratâ consumptus ægritudine
Neapoli, quò valetudinis causâ
Æger concesserat,
E viuis semper victurus excessit
XXV. Aprilis, anno MDCIII. ætatis LIV.

Clarissima exstant aliorum Scriptorum de Gregorio Valentiâ encomia; quibus ego prætermissis, hoc vnum omni exceptione grandius apponam, quod Clemens VIII. Pont. Max. illi exhibuit, quando illum, cuius olim auditor fuerat, *Doctorem Doctorum* appellauit. Refert Adamus Contzen. lib. 5. Politic. c. 1.

GREGORIVS VASARHELI, natione Hungarus, gente Dacus, seu Transiluanus, Coadiutor Spiritualis iam inde ab anno MDCV. formatus, vir fuit propagandi Euangelij cupidissimus, ob quod ex Alsolinduensi Missione primus è Nostris Quinque-Ecclesias concessit, sub Turcarum dominatu sitam vrbem. Ibi exactis aliquot annis, rogatu Gabrielis Betlen Transiluaniæ Principis, qui tunc apud Turcas agebat, Claudiopolim iuit; vbi & mortuus est. Edidit Hungaricè translatum à se

Catechismum Petri Canisij, cum precationibus quibusdam adiunctis. Viennæ MDCIV. Eum mox ibidem recudit additis copiosiùs *Controuersijs nostri temporis, cum certis quibusdam Meditationibus Euangeliorum Dominicalium.* Item

Thomæ de Kempis, de Imitatione Christi, lib. IV. Claudiopoli.

GVALTERVS PAVLLVS, natione Belga, patriâ Huensis in Condrusiis, sedecennis in Societatem anno MDCIII. ingressus est. Vir Græcis, Latinisque, Humanioribus, Philosophicis, Theologicis Disciplinis egregiè instructus, Sacrosanctæ Theologiæ Doctor, quam Duaci, post tres Philosophiæ Cursus confectos, compluribus annis publicè exposuit; nunc idem Viennæ Austriæ cum magnâ doctrinæ laude præstat. Edidit

Septem dolores B. Virginis Rhythmo numeroso expressos. Viennæ typis Gelbhaar MDCXXXI.

Canticum nouum animi salientis à mundo, à terrâ, à cælo, à seipso in Deum. Melodiæ Lyricæ genus Rhythmometrum. Opus vt nouitate suâ laboriosum, ita venustate & pietate commendabile. Accessit initio Operis

Regium iter in Imperium, siue, *Ferdinandi III. Tria I. trium expeditionum, iubente, & primum I. dicente Ferdinando II. Cæsare, ab eo in Imperium, contra hostes, susceptarum, tres columnas triumphales, editas cùm coronaretur Rex Romanorum.* Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXXVII. in fol.

Affectus Eucharisticos, simili Rhythmometro MDCXL. in 12. recuso simul Cantico nouo animi salientis. Parat alia

De B. Virgine Deiparâ.

Miscellanea. Denique meditatur grauioris tractationis opus,

Summam Humanæ ac Diuinæ Sapientiæ, quâ Philosophiam, atque vniuersam Theologiam complectetur methodo Scholasticâ.

GVILIELMVS ASCHENDORFF, natione Germanus, gente Westphalus, natus in Oppido agri Monasteriẽsis, cui Telgeto nomen. Illi, cùm primùm Societatem ingressus est, aduersabatur linguæ blæsæ vitium tantum, vt auerso à studiis animo, de opificio discendo, & suscipiendo Coadiutorum Temporalium gradu cogitaret. Verùm non multò pòst, vitio illo linguæ depulso, postquam Litteris omnibus excultus fuit, non modò Humaniores Disciplinas, & Philosophiam, sed etiam Sacras Litteras, & Theologiam publicè prælegit, vir capacissimi ingenij, & memoriæ. Fuit etiam Concionator disertus in paucis, siue Germanicè, siue Latinè dicendum esset. Itaque in Metropolitanâ Ecclesiâ Treuirensi, & in Cathedralibus Paderbornensi, & Osnabrugensi Ecclesiastæ ordinarij munere diu functus est. Oblata est ei occasio demonstrandæ magnitudinis animi, quando captâ mense Octobri, anno MDCXXXI. à Guilielmo Hassiæ Landgrauio Paderbornâ, abductus cum duobus Societatis nostræ Patribus aliis Cassellas, primùm in tetrum noxiorum carcerem detrusus, mox tamen in laxiori custodiâ habitus, numquam impelli potuit, vt in redemptionis pretium Religioso viro indecorum consentiret: & crebris litteris aduersarios eò adduxit, vt, cùm nihil criminis possent eis obiicere, paterentur eos permutatione factâ cum suis militibus, qui bello capti erant à Cæsareanis, liberari. Demùm reuersus Paderbornam, fatigatus laboribus, piè obdormiuit in Domino die XXV. Aprilis, anno MDCXXXIII. Edidit Germanicè sub nomine Romani Altglaub Philo-Christiani

Defensionem trium causarum, quas pro suâ conuersione Statuarius Osnabrugensis adduxerat, contra Refutationem Wolfgangi Heluici Lutherani, ibidem Superintendentis.

Latinè verò

Orationem in funere Illustrißimi Domini Ioannis Godefridi Episcopi & Principis Herbipolensis & Bambergensis, Ducis Franciæ Orientalis.

GVILIELMVS BAILIVS, natione Gallus, nobili loco Monstrolij apud Velaunos in Aniciensi Diœcesi natus, Tolosæ nomen Societati dedit, post Iurisprudentiæ biennale studium, anno Christi MDLXXVII. ætatis XX. A primis Tirocinij mensibus datus Opsonatori comes in sordidâ lacernâ, olera, fruges, lecythosque olei, propter Iuris Gymnasium, coram sibi familiarissimis, animo hilari præferebat: ex quo in omnem deinceps ætatem tantus illi sui, rerumque humanarum despectus fuit, vt alio in orbe viuere

uere videretur. Domi cum omnibus suauissimè, facillimèque agebat, & tanquam vnus de medio; foris tamen assumebat seriam quamdam, religiosamq; grauitatem. Neminem tamen vnquam vel ioco, vel liberiore verbo stringebat. Animus simplex & candidus, nihil fictum, nihil reconditum claudebat. Corporis sui, dum per vires & ætatem licuit, acer fuit insectator. Multa illi pietas cum Agnis Cereis, Sanctorum Imaginibus, piacularibus Rosariis, & reliquo sacro apparatu. Septem annis Eloquentiam Gallos, Hispanosque docuit. Posteà graui piâque eloquentiâ XXVIII. annis concionatus est. Quatuor vota professus est anno MDCII. Cum omni Hæreticorum genere tantâ felicitate concurrit, vt cum nemine consereret, quem non ad Ecclesiam adduceret. Bearnum ab Henrico IV. Rege fidei libertati redditum primus ipse purgauit. Santonas Caluini labe infectos ita religioni restituit, vt palam negent, inde vsque ab S. Eutropio Santonum Apostolo, quemquam laboribus, zelo, & pietate parem Bailio nostro in illis oris esse visum: cuius operæ specimen, qui volet, habet expressum in anni MDCI. Litteris Societatis nostræ, Prou. Aquit. Miss. Santon. Magorum, Sagarum, veneficorumque omnium artes & genera tam solerter discernebat, vt numquam aberrarit. Diaboli, Hæreseosq; hostis acerrimus, & ad eam debellandam velut à Deo datus. Miserrimos quosque adibat libentiùs, & corrogatis præsidiis subleuabat. Extremo addictos supplicio mirâ efficacitate ad benè moriendum comparabat; quam ipsi fortasse cõciliabat diuinitùs seuera suimet diuerberatio, quam illi operi, vti & concionibus, præmittebat. In Sacro dum Venerabilem Hostiam communicaturus manu tenebat, Da mihi, aiebat, Domine Iesu animas, pro quibus victima factus es salutaris. Celebritate nominis sui, & zelo animarum eò deuenit, vt, velut Prouerbio, Bailij appellarentur, qui in eo genere maximè strenui essent. Hydrope diuturnâ, ærumnosâque cum acerbissimis coniunctâ doloribus vexatus, incredibili moderatione diros illos cruciatus pertulit; donec victus tandem morti succubuit Burdigalæ die XXVII. Octobris, anno salutis MDCXX. ætatis LXIII. Religionis XLIII. Edidit in lucem libellos plurimos, quibus Pseudo-Ministrorum scripta refutat; sed commemoratione dignus est

Catechismus Controuersiarum; quem è Gallico Latinè reddidit & impressit Henricus Lamormaini noster. Viennæ Austriæ typis Matthæi Formicæ MDCXXVI. in 8. & Coloniæ typis Ioannis Kinckij MDCXXVI. in 12. Item edidit

De Arte Grammaticâ Græcorum.

De Accentibus, & de Syllabarum quantitate Græcorum.

De Græcorum Dialectis.

GVILIELMVS BALDVINVS, siue, BAVLDENVS, natione Anglus, patriâ Cornubiensis, Societatem Romæ amplexus anno MDXC. ætatis XXVII. in eâ Vicepræfectum Anglicanæ Missionis in Belgio egit, magno gentis suæ bono. Sed in inuidiam puluerariæ coniurationis vocatus, diu latêre, ne raperetur in Angliam, coactus est. Demùm cùm anno MDCX. Romam tenderet, in Palatinatu ab Hæretico Principe interceptus, & multis onustus vinculis in Angliam missus est. In Turri Londinensi fuit octennio, nec semel quæstioni subiectus; sed suam innocentiam luculenter testatus est; quâ demùm comprobatâ, agente Oratore Hispanico liber abire permissus est. Demùm multis perfunctus laboribus Audomari piè obiit die XXVIII. Septembris MDCXXXII. Vir prudens, mansuetus, & insigniter pius, ac lacrymarum dono in paucis præditus. Reliquit

Meditationum de obligationibus animæ religiosæ erga Deum, tomos XI. in fol.

De Passione & Resurrectione Domini, tomos II. in fol.

De Incarnatione Domini, tom. I. in 4.

De Peccatis: de Amore & Timore Dei: de Humilitate, tom. III.

De Gratiâ; De Vitâ spirituali; De Passione Domini; De Cruce; De Religione; De Beneficiis; De Sponsalitiis animæ; De Amore; De Sacrâ Communione, tomos plures; omnes Anglicè; quæ, quamuis nesciam sintne lucem visura, iudicaui recensenda ad viri memoriam.

GVILIELMVS BATTEVS, natione Hibernus, vir valdè industrius; venit ad Societatem annos natus circiter XXV. E Belgio Patauium missus ad studia, iis confectis abiit in Hispaniam; & Salmanticæ præfuit suæ gentis Seminario ad formationem spiritus. Præditus fuit ardentissimo animarum zelo: carus inprimis omnium ordinum hominibus ob singulares virtutes, & morum præstantiam. Concesserat Salmanticâ Madritum, vt negotia quædam pertractaret; vbi mors illum intempestiua occupauit die XVII. Iunij, anno salutis MDCXIV.

Edidit librum hoc titulo

Ianua Linguarum, seu, Modus maximè accommodatus, quo patefit aditus ad omnes Linguas intelligendas. Industriâ Patrum Hibernorum Societatis Iesu, qui in Collegio eiusdem nationis Salmanticæ degunt, in lucem edita; & nunc ad Linguã Latinam perdiscendam accommodata. In qua nimirum totius Linguæ vocabula, quæ frequentiora & fundamentiora sunt continentur; cum Indice vocabulorum, & translatione Hispanica eiusdem tractatus. Salmanticæ apud Franciscum de Cea Tesa MDCXI. Opus est admirabile, quod Linguis omnibus accommodari potest.

Editus est etiam Hispanicè à P. Iosepho Cresuello, sub nomine Licentiati D. Petri Manrique. Liber Guilielmi sic inscriptus,

Appa-

Apparatus ad administrandum Sacramentum Pœnitentiæ maiori cum facilitate & fructu; & percipiendos admirabiles effectus, quos Sacra Eucharistia proferre in iis solet, qui ad eam ritè parati accedunt. Mediolani per Marcum Tullium Malatestam MDC. IV. seu, vt ex fine libri constat MDCXIV.

Denique suppresso nomine edidit Anglicè & Latinè

Institutionem Methodicam de præcipuis Christianæ fidei Mysteriis; cum adiunctâ *Methodo ad Confessionem Generalem ritè peragendam.*

GVILIELMVS BECANVS, natione Belga, patriâ Iprensis, scripsit

Triumphalē introitum Serenissimi Cardinalis Ferdinandi Infantis Hispaniarum, in Flandriæ Metropolim Gandauum anno salutis MDCXXXIV. pulchris imaginibus in æs incisis ornatum. Antuerpiæ typis Ioannis Meursij MDCXXXVI. in folio Regali.

GVILIELMVS BROCHÆVS, natione Belga, Limburgi natus, in Societatem admissus est Romæ die III. Maij, anno salutis MDLI. Obiit Treuiris die XXIX. Ianuarij, anno MDLXXXIII. Is antequam decederet, quamuis afflictissimâ valetudine esset, noxas animi vt expiaret, è cubili surrexit, prædixitque ei apud quem se expiauerat, horam illam sibi esse supremam: atque ita contigit: mox enim nec opinantibus Sociis in Domino conquieuit, vir eximiâ pietate. Scripsit

Disputationes, de Orationis vi ac necessitate.
De Sacramentis Nouæ Legis.
De tribus bonorum operum generibus.
De Oeconomiâ Verbi.
De Lege, & libertate Christiana.
De Veritate Corporis Christi in Eucharistiâ.

GVILIELMVS BVCCIVS, natione Liuo, in Societatem venit anno MDCI. & primus omnium, ex quo Liuonia ante annos D. Christianâ fide imbuta est, idiomate Estonico, cuius in Liuoniæ partibus vsus est, edidit

Institutiones Estonicas, in quibus continentur
Catechismus magnus.
Ceremoniæ quædam Ecclesiasticæ elucidatæ.
Quæstiones de omnibus festis anni, pro rudibus.
Hymni & cantiones sacræ.
Piæ ad Deum & Sanctos precationes. MDCXXII.

GVILIELMVS DONDINVS, natione Italus, patriâ Bonomensis, edidit

Venetum de Classe piraticâ triumphum, Carmen Heroicum. Romæ typis Bernardini Tani MDC. XXXVIII. in fol.

Delphino Ludouici XIII. Regis Christianissimi filio Genethliacon. Iisdem typis MDCXXXIX. in fol. Carmen Heroicum.

Orationes II. *alteram de Christi Domini cruciatibus: alteram de Vrbani VIII. P.O.M. Principatu.* Romæ typis Corbelletti MDCXLI. in fol.

GVILIELMVS FEDERLE, natione Germanus, in Italiam cum Serenissimo Archiduce Austriæ Leopoldo profectus, totum illud iter diligenter adnotauit, & in libellum redactum Germanicè publicauit, nomine suo suppresso hic inscriptione,

Veridicus Germanicus. Obiit Posonij die IV. Maij, anno Christi MDCXXXVIII.

GVILIELMVS GOOD, natione Anglus, patriâ Glasconiensis, ante exortum Schisma duobus Sacerdotiis & Canonicatu auctus, ob Catholicam fidem omnia reliquit, & Sacerdos atque Artium Magistrali Laureâ Oxonij donatus in Societatem venit Tornaci anno MDLXII. ætatis XXXV. Biennio post in Hiberniam cum Armacano Archiepiscopo missus, strenuè per sex annos laborauit. Regressus in Belgium, Louanij Roberium Personium Societati per Exercitia spiritualia genuit. Romæ quatuor vota professus, cum Antonio Posseuino tetendit in Sueciam; atque inde redux, Collegio Anglicano recens in Vrbe instituto fuit à Confessionibus. Neapolim profectus ibi naturæ concessit v. Iulij MDL XXXVI. Vir fuit probatę virtutis & doctrinæ, atq; inprimis in Historiis Sanctorum Angliæ optimè versatus, quorum res gestas in templo Collegij Anglicani curauit coloribus exprimi, quæ subinde in æs incisæ prodierunt tacito ipsius nomine, inscriptæ

Ecclesiæ Anglicanæ trophæa. Romæ ex officina Bartholomæi Grassi MDLXXXIV. in fol.

GVILIELMVS HESIVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, Mathesim & Philosophiam professus edidit in lucem

Emblemata Sacra, de Fide, Spe, Caritate. Antuerpiæ ex Officina Plantiniana Balthasaris Moreti MDCXXXVI. in 12. Exstat ipsius

Duplex Emblema Elegiacum, in Epicytharismate, quod Matthiæ Casimiro Sarbieuio accinuerunt nobiles huius æui Poëtæ, & eius Lyricorum libris Antuerpiæ postremâ editione adpressum est.

GVILIELMVS IONSTONVS, natione Scotus, in Societatem adlectus anno MDLXXXVIII. ætatis suæ XVI. Philosophiam docuit, & Sacras Litteras Græcij cum laude interpretatus est, ibique multâ suæ virtutis opinione excitatâ piè decessit die XIX. Decembris MDCIX. Refert Thomas Dempsterus in Apparatu ad Historiam Scoticam

Historiam Sleidani in Epitomen ab eo redactam, & hæresi extersâ publicatam fuisse.

Commentarium in Isaiam reliquit prælo aptum, qui Græcij seruatur.

GVILIELMVS LAMORMAINI, natione Belga, Arduennas, in Societatem anno MDXC. vicennis intrauit. Vir est multis naturæ & gratiæ opibus dotatus, magni pectoris, & constantissimi in aduersis rebus animi: Philosophiam ac Theologiam Græcij cum laude professus est, vtriusque facultatis Doctor. Præfuit Rector Collegiis Græcensi & Viennensi, & Præpositus Professorum Domui Viennensi. Ferdinando II. Imperatori

tori Augusto fuit à Confessionibus annos complures, vsque ad illius mortem, eiusque animum difficillimis ac turbatissimis temporibus, ad robustissimam illam Catholicæ Religionis defensionem, quam meritò terrarum Orbis venerabundus admiratur & suspicit, non parum suis consiliis firmauit. Plurimùm omnino illi debet Societas nostra, præsertim Austriaca, atque adeò Respubl. Christiana vniuersa. Hodie Collegium Viennense maior septuagenario moderatur. Extat ipsius

Oratio habita Græcij XXVIII. *Maij anno* MDCVIII. *in funere Serenißimæ Mariæ Matris Ferdinandi II. Imperatoris*: in Parentalibus eidem à Collegio Græcensi factis.

Ferdinandi II. Romanorum Imperatoris Virtutes. Viennæ Austriæ typis Grægorij Gelbhaar MDC. XXXVIII. in 4. Coloniæ typis Kinckij MDCXXX VIII. in 16. cum epigraphe, *Idea Principis Christiani.* Est autem hic liber IV. & postremus Operis quod molitur de Vitâ eiusdem Ferdinandi, in antecessum emissus. Eum Italicè reddidit Ioannes Iacobus Curtzius noster, & ibidem edidit.

GVILIELMVS MALONIVS, natione Hibernus, patriâ Dublinienfiis, studiis partim Romæ, partim in Lusitaniâ confectis, remissus in patriam, vix hostium manus euasit. XXII. annis ibi versatus, multos ad Ecclesiam adduxit; sæpè cum Caluini sequacibus congressus est. Tandem ab Vsherio PseudoPrimate lacessitus calamum strinxit, eique silentium imposuit, edito Anglicè volumine, cui titulum fecit

Replica contra Responsionem Vsherij pro Antiquitate dogmatum fidei Romanæ. Duaci MDCXXVII. in 4. Nunc Ludouisiano Hibernorum Collegio in Vrbe Rector præest.

GVILIELMVS MARCI, natione Belga, patriâ Dionantensis Eburo, in Societatem ingressus est anno MDXCVIII. & in eâ Coadiutor spiritualis formatus est. Edidit Gallicè

Recreationem iis qui quid veritatis in vnâquâque re sit, cupiunt cognoscere. Rhotomagi & Parisiis.

Supplicationem Valencenensem die VIII. *Septembris quotannis institui solitam.* Valencenis apud Ioannem Veruliet MDCXIV.

Luscinias spirituales. Ibidem apud eumdem.

GVILIELMVS MONTANVS, natione Belga, patriâ Athensis, in Societate gradum Coadiutoris Spiritualis adeptus anno MDCIII. ferè tricenarius. Scripsit Gallicè

De Confeßione Sacramentali.

Praxim bonarum intentionum.

Praxim Christianarum virtutum.

Exercitium pietatis super Pater noster, Aue Maria, & Credo.

GVILIELMVS PFEFFER, natione Germanus, gente Sueuus, patriâ Wallerstenienfis, iuuenis XVII. annos natus Societati nomen dedit, vir magni zeli, & caritatis in proximos: in Litteris Humanioribus excellenter doctus. Concionator Castrensis fuit Excellentissimi Ducis Tillij, & ipsius quoque Electoris Maximiliani Bauariæ Ducis; in quâ Missione globo traiectus, immaturâ morte XXXIII. ætatis anno sublatus est. Scripsit collatâ cum Andreâ Brunero operâ, & tacito suo nomine vulgauit, plenum curiosâ pietate inuentum, scilicet

Sanctos Menstruos per singulos anni dies cum Imaginibus; quibus à tergo Vitam eius Sancti compendio inscribit, cuius nomen præfert.

GVILIELMVS DE PRETERE, natione Belga, patriâ Bruxellensis, natus est anno salutis MDL XXVIII. Maximam vitæ partem Antuerpiæ egit in Societate nostrâ, zelo Dei plenus, & inconfusibilis operarius. Nullum officium, quod animabus ad Deum suum reducendis impendere posset, prætermisit, vir verè strenuus, & post labores semper integer ac recens. Ad carceres, ad nosocomia, ad ignes, patibula, rotas; ad omnia militaria circum Antuerpiam Castella; ad Catechismos; ad cathedras Concionum; ad Hæreticorum domos; ad ægrorum & moribundorum cubilia; ad lupanaria; ad virorum, ac mulierum Monasteria, frequenter & libenter excurrebat, animarum lucrandarum desiderio stimulante. Inter hæc puritatem tantoperè coluit, vt numquam intueri mulierem sit visus, quamuis cogeretur cum pluribus negotia pertractare; & iam Angelus passim eapropter audiebat. Beatissimæ Virginis cultor fuit eximius, cuius honori promouendo omnem industriam adhibuit. Ad eius laudes decantandas, ipsiusque Officium, præter obsequia cetera, quotidie recitandum, voti se religione obstrinxerat; eique vt Matri suæ (sic eam appellabat) omnia sua benefacta, secundùm Deum, dicauerat. Tria Sodalitia sub eius patrocinio totos XX. annos tãto studio gubernauit, vt aliud illum nihil agere crederes, si ceteros labores non videres. His ipse quartum addidit, & præclaris constitutionibus formauit, eorum iuuenum, qui nullum dum vitæ statum ingressi sunt; quos ad omnia pietatis exercitia per annos XVIII. excellenter instituit. Alium deinde cœtum collegit, auspiciis S. Caroli Borromæi, in quem adlegit Sacri, & Ciuilis Magistratus & primi Ordinis viros, ad promouendam puerilis instructionis Catechisticam lectionem collectos, qui deinde ad XXIV. vrbis loca per totam Antuerpiam, vbi Catechismum instituerat, visitanda destinabantur. Innumeris libellis cuilibet hominum generi accommodatis, ipsius operâ editis id effectum est, vt prophani, qui valdè inualuerant, omnibus excuterentur: obtinuitque ab Episcopo decretum, quo proscriberentur è Scholis triuialibus codices obsceni & fabulosi, quique iuuentutis moribus solent noxij esse. Ad Ecclesiæ gremium reduxit quamplurimos; & inter illos etiam Philippum Comitem Mansfeldicum, bello Germanico clarum. Apostatas à sacris familiis,

liis, vel in ipſis Hæreticorum vrbibus laborioſè quæſitos, ſuis Ordinibus reddidit. Multos docuit ſeculo ſpreto in religioſa ſepta tranſire. Sæpè ad componendas Monialium, ac virorum etiam Religioſorum familias, magnâ ſemper illorum approbatione, ab Epiſcopo deſtinatus eſt. Denique cùm, ſancto ſuo more, in Iubilæo Pontificio, militum ſuburbanorum animas, per fœtida & aërem noxium ſpirantia caſtella, nec ſine capitis periculo,quod ab hoſtili iaculatione imminebat, quæritaret, inuenit, quam totius vitę,ſuſceptis ad Dei gloriam,laboribus promeritus erat, coronam. Nam redux in febrim peſtiferam incidit, & paucis pòſt diebus extinctus eſt, die x. Nouembris, anno ſalutis MDCXXVI. ætatis ſuæ XLVIII. Religionis XXVII. & XV. poſtquam fuerat in Coadiutorum Spiritualium ordinem aſſumptus. Sub mortem, cùm vox ei Sodalium nomine perlata eſſet, qualis ad S. Martinum moriturum, Cur nos, Pater, deſeris, aut cui nos deſolatos relinquis? Reſpondit, *Domine, ſi tibi placitum eſt, vt matris tuæ honorem adhuc amplificem, non recuſo laborem; imò hoc vnum mihi in votis eſt.* Scripſit, atque in lucem emiſit ſermone vernaculo

Enchiridion Sodalitatis Beatæ Virginis in Societate Ieſu. Antuerpiæ MDCXI. in 12.

Examen pro Confeſſione Generali. Ibidem in 12.

Spiritualem paradiſum piarum cantionum. Ibidem MDCXIX.

Remedium ſpirituale in morbis contagioſis. Antuerpiæ MDCXXIV. in 16. & rurſus MDCXXV. atque auctiùs demum MDCXXVI.

Scripſit etiam,& ſeruantur in tabulario Sodalitatis MSS.

Meditationes de Paſſione Domini, in tres annos diſtributas quæ quotannis per Quadrageſimam Sodalibus Marianis magno apparatu traduntur.

GVILIELMVS DE LOS RIOS, natione Hiſpanus, Mexici diu Sacras Litteras interpretatus, rexit poſteà Collegium Angelopolitanum. Obiit Mexici anno MDCXXXV. Edidit Hiſpanicè

Concionem quam Angelopoli in feſto S. Franciſci Xauerij Iaponiæ Apoſtoli, quo Beatificatio ipſius celebrata eſt, habuit. Mexici typis Didaci Garridi MDCXXI. in 4.

GVILIELMVS SCHIEHEL, natione Germanus, patriâ Laureacenſis in Auſtriâ ad Onaſum, reddidit Germanicè è Latino Andreæ Cobauij, edique tacito ſuo nomine paſſus eſt,

Vitam B. Ioannis Dei, Inſtitutoris Ordinis Fratrum Miſericordiæ. Viennæ MDCXXXVI.

GVILIELMVS VVARFORDVS, natione Anglus, patriâ Briſtolienſis, prima Litterarum fundamenta iecit in patriâ, quæ deinde Oxonij magis prouexit. Sed paucos poſt annos Catholicam fidem complexus, Romam ad Anglorum Collegium conceſſit, vbi Theologicis imbutus dogmatibus,& Sacerdos factus,reuertit in Angliam, ad ſuorum ciuium procurandam ſalutem. Sed inde rurſum egreſſus, Romæ anno MDXCIV. Societati noſtræ adſcriptus eſt. Inde in Seminariis Anglicanis Hiſpaniæ vtiliter laborauit vſque ad annum ſalutis MDCVIII. quo ad diem III. Nouembris Valliſoleti in Domino conquieuit. Scripſit Anglicè

Breuem inſtitutionem, præcipua Chriſtianæ fidei Myſteria complectentem, ex S. Scripturâ, & Sanctis Patribus collectam. Hiſpali MDC. & rurſum Audomari MDXVI.

GVILIELMVS VVRIGHTVS, natione Anglus, patriâ Eboracenſis, poſtquam in Anglicano Collegio Romæ ſtuduit, in Societatem ſe dedit anno MDLXXXIII. in quâ tantum profecit in Litteris,vt Theologiam publicè in Germaniâ annis aliquot profeſſus ſit: vnde poſt annos circiter XXVIII. quam abfuerat, in Angliam reuerſus, breui ab hoſtibus captus, & in cuſtodiam coniectus eſt; vbi, præter alia incommoda, præſentiſſimum vitæ diſcrimen adiit, omnibus penè, qui eodem carcere tenebantur, vel qui vinctis miniſtrabant,peſte abſumptis. E vinculis,de Catholicorum conſilio, poſt trimeſtre, fuga clam elapſus eſt; & pòſt annos XXX. quàm euaſit, ſtreuamque in ſalutem animarum operam impendit, quantam grauis ætas, & propè effæta permittebat die XVIII. Ianuarij, anno MDCXXXIX. ad immortalem vitam tranſiuit. Scripſit Anglicè pro fide Catholicâ

In Ioannem VVhitum Miniſtrum Caluinianum. Audomari MDCXIV.

Contra N.E. eiuſdem farinæ Miniſtellum, De XII. Spiritibus &c. Audomari MDCXXII. in 4.

Contra eumdem N. E. Catholicos fidei Romanæ ſaluari poſſe, ex teſtimonio XXIV. præcipuorum huius temporis Hæreticorum. Ibidem MDCXXIII. in 4.

Tranſtulit etiam ex Latino Anglicè

Iacobi Gordoni Controuerſiarum tom. I. Ibidem MDCXIV. in 8.

Martini Martini Tractatus aliquos. Ibidem MDCXII. in 8.

Eiuſdem Opuſculum de Iudice Controuerſiarum. Ibidem MDCXIX. in 8.

Leonardi Leſſij Libellum, Quæ fides & religio capeſſenda. Ibidem MDCXIX. & rurſum MDCXXI. Ex Hiſpanico verò

Libellum de perſecutione Chriſtianorum in Iaponiâ. Ibidem MDCXIX. in 8.

Tractatum breuem de Pœnitentiâ, ſæpiùs recuſum.

H

HALENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Germaniæ Superioris ſitum ad Oenum fluuium in Comitatu Tirolenſi, edidit Germanicè

Vitam Sereniſſimæ Reginæ Magdalenæ Auſtriacæ Ferdinandi I. *Imperatoris filiæ, quæ Congregationem Sacrarum Virginum Halæ fundauit*: vbi obiter etiam de *Vitâ Sororum eius Margaretæ & Helenæ; item Mariæ Chriſtiernæ, & Eleonoræ, Sororum Cæſa-*

ris Ferdinandi II. Oeniponti MDCXXV.

HENRICVS ALBI, natione Gallus Bolenensis è Comitatu Venuxino, ingressus in Societatem anno MDCVI. ætatis XVI. per omnium Disciplinarum gradus euectus ad Theologiam, eam Lugduni hodieque docet. Scripsit Gallicè

Vitam S. Gobinij Martyris.

Vitam S. Homoboni.

Vitam B. Petri Luxemburgensis : ad quam adiunxit

Tractatum spiritualem De actibus supernaturalibus.

HENRICVS BLYSSEMIVS, natione Germanus, patriâ Coloniensis, Romam ad exordia Collegij Germanici anno salutis MDLII. missus, ibi annos natus XV. in Nostrorum numerum adscribi voluit, & impetrauit. Deinde & ad nostrum Institutum conformatus, & bonis litteris feliciter institutus, Sacræ Theologiæ Doctor in Romano Collegio primus Sociorum à Martino Olauio creatus est anno salutis MDLVI. & mox ad Noua Collegij Pragensis fundamenta cum aliis vndecim iacienda à S.P.N. Ignatio destinatus est. Ibi & Sacram Theologiam cum laude docuit, & anno MDLXI. Collegij Rector constitutus est ; quo per IX. annos administrato, Græcense pòst etiam primus toto quinquennio gubernauit; & totius deinde Prouinciæ Austriæ Præpositus Prouincialis fuit. Demùm cùm Græcensis Collegij, & institutæ tum primùm in eo Academiæ Rector esset renunciatus, vir domi, forisque, rari admodùm exempli, migrauit è vitâ Græcij die XXIV. Aprilis, anno salutis MDLXXXVI. Edidit

Defensionem Assertionum Theologicarum, De verâ & Sacrosanctâ Christi, quam habet in terris, Ecclesiâ militante ; contra Disputationem oppositam Herbrandi Tubingensis Hæretici. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDLXXVII. in 4.

Tractatum, de vno, geminoq́; Sacræ Eucharisticæ Synaxeos salubriter percipiendæ ritu & vsu; contra grauissimos Aduersariorum errores. Ibidem MDLXXXV. in 4.

HENRICVS FITZ SIMON, natione Hibernus, patriâ Dublíniensis, Hæreticorum fraudibus in pueritiâ circumuentus, vbi veritatis illi lumen illuxit, ad Ecclesiam, atque ad Societatem nostram se recepit; in quâ tantum profecit in Litteris, vt Philosophiam publicè plures annos docuerit. Sed cùm esset in patriam regressus, vt quibus olim damno fuerat suis exemplis, iisdem rursus esset commodo ad sempiternam salutem, incredibili fortitudine captauit occasionem cum Ministris impietatis seu publicè, seu priuatim concurrendi. Quod cùm toto biennio incassum optasset, detrectantibus illis pugnam cum Iesuitâ, accidit per annum MDXCIX. vt inter obeundum piissimum munus, in Aduersariorum manus, quod iampridem ipse cupiebat, incideret. In Arce Regiâ Dublinensi toto quinquennio detentus, & biennali quidem spatio tam arctè, vt ab nullo conueniri, aut conspici posset, tandem ad certamen prouocatus à quopiam inter ipsos doctissimo, cùm condixisset diem, obtinere tamen non potuit, vt tandem prodiret ad pugnam gloriosus prouocator. Demùm quinquennali carcere tolerato, laudatus Regio diplomate de fide ac studio erga suam Maiestatem, ac Rempublicam, è custodiâ liber, sed in exilium tamen ire iussus est. Igitur profectus in Belgium, vitam illic ne otiosam ageret, tum aliis muniis, tum scriptis in hostes fidei libris, populares suos in antiquâ fide continere adnisus est. Scripsit enim Anglicè

Libros II. *aduersus Ioannem Riderum Pseudo-Ministrum in Hiberniâ*, MDCXII.

Consolatoria ad afflictos Catholicos.

Tractatum de Missâ. Latinè verò scripsit egregium opus,

Britannomachiam Ministrorum, in plerisq́; & fidei fundamentis, & fidei articulis dissidentium. Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXIV. in 4.

Catalogum Sanctorum Hiberniæ.

HENRICVS GARNETVS, natione Anglus, patriâ Notingamiensis, adolescens in Italiam profectus, in Societatem nostram Romæ anno partæ salutis MDLXXV. ætatis XX. cooptatus est. Tirocinium sub Fabio de Fabiis, viro non magis vetusti sanguinis claritate, quàm religiosâ seueritate nobili, posuit. Tum ad Humanarum, Diuinarumque Litterarum studia conuersus, Christophoro Clauio, Francisco Suario, Benedicto Pererio, Roberto Bellarmino, aliisque huius notæ viris præceptoribus vsus, eam doctrinam breui consecutus est, vt in Romano Collegio nostro Hebraicas primùm Litteras, tum Quæstiones Metaphysicas explicarit. Mathematicis etiam pro Clauio languente Lectionibus explicandis biennium impendit; donec illo valetudini reddito, in Angliam anno MDLXXXVI. ad Christi colendam vineam profectus est. Ibi cùm biennium circiter in procurandâ priuatis operis salute proximorum posuisset, ei Præpositus Prouinciæ à Moderatoribus, & strenui militis, & egregij imperatoris partes ita cumulatè obiit, vt coleretur à familiaribus, amaretur ab exteris, omnibus admirationi esset. Erat in eo viro ingenium perspicax, acre solidumque iudicium, rerum plurimarum cognitio, præsens consilium, solertia singularis. Accesserat etiam prudentiæ magister vsus: quæque cum his rarò coniungitur, morum simplicitas, candorque animi minimè suspicacis. Ad hæc incredibilis moderatio, lenitas etiam supra naturam. Expertem perturbationum diceres. Morum mira facilitas, & demissione animi condita seueritas. In ore, vultuque verecunda iucunditas, quam neque remitteret familiaritas, nec grauitas asperaret. Quæ omnia notorum æquè ignotorumque amorem ac venerationem conciliabant; vt ne in proditoriâ quidem actione ab Aduersariis in

in eum instituta laudibus eius abstinere potuerint: neque enim, *Magnâ modo auctoritate, ac meritò, inter Catholicos habitum*, fatentur; sed ipsi etiam, *A Deo & meliore naturâ dotibus ornatum multis*; vocant: *Virum*, item, *grauissimum atque litteratissimum, genere clarum, non infimis naturæ dotibus excultum, arte eruditum, linguarum vsu peritum.* Quin etiam sanguinarius actor Northamptonius Garnetum alloquens, *Illæ dotes tuæ*, inquit, *præstantiores, si in naturâ seorsim sua expendantur, misericordiam potiùs commouerent, quàm humanitatem exacerbarent. Quotum enim quemq; non ad placabilem quandam animi facilitatem redderet propensum tanti viri interitus, si vultum intueamini. & gestum, summa cum moderatione, & solido iudicio?* Et mox, *Tui affectus*, ait, *admodùm sedati, & ad obsequium præstandum exquisitè compositi, tua consilia integra, & quodam innocentiæ nitore conuestita &c.* Hic tantus ac talis vir, quem magnus Bellarminus, olim auditorem suum, non dubitat, omni doctrinæ genere, & vitæ sanctitate incomparabilem, appellare; cùm XVIII. iam annos Anglicanam Christi Vineam in summa temporum acerbitate, magnis laboribus, vigiliis, periculisque excoluisset, tandem in hostium Ecclesiæ Catholicæ manus delapsus, in crimen Maiestatis, per summam inuidiam atque perfidiam vocatus: iniquissimo iudicio oppressus, publicè Londini capitis sententiam sustinuit. Nimirum persecutionis diuturnitate atque atrocitate fatigati Nobiles quidam Catholici, de Rege publicis in Comitiis per subiectum pyrium puluerem tollendo coniurarant. Id cùm vnus illorum Grienvvello homini Societatis nostræ perdocto in Confessione aperuisset, & potestatem etiam consulendi, sed pari lege arcani, Garnetum, nisi re aliunde patefactâ, iusta aliqua loquendi vrgeret causa, fecisset; Garnetus vir prudentissimus eo nuncio obstupuit, grauiterque Grienvvellum incusans, vel quod audisset ipse, vel quod ad se audita detulisset, quod reliquum erat, quibus rationibus posset, hominem iussit à tam immani facinore deterrere. Ceterùm cùm staret coniuratis sententia in proposito, iamque operi accingerentur, patefactum Regi consilium est, & ipsi in facinore deprehensi. Sed Aduersarij veriti ne tantum facinus in publicum Catholicæ Religionis odium ignominiamque non cederet, si paucorum hominum, eorumque laicorum conscientia circumscriberetur, communicare eius inuidiam cum Iesuitis constituerunt. Ergo duobus circiter post detectam coniurationem mensibus, cùm toto iam Regno peruulgatum esset, nullum Sacerdotem eius rei participem fuisse, seri rumores cœpti, ac paulatim increbrescere, Henricum Garnetum, duosque Iesuitas alios coniurationis conscios esse deprehensos: paulò pòst etiam publica auctoritas addita, propositis tota Anglia edictis acerbissimis, quibus Garnetus cum Sociis, coniuratorum confessione, eius facinoris conuicti dicebantur: capitalis etiam pœna decreta, si quis hospitio recepisset, si quis inuisisset, si quis occuluisset. His artibus cùm Garnetus fuisset comprehensus, Londinum deductus est. Verùm cùm nihil in eum solidæ probationis inuenirent, & obiectis criminationibus ipse satisfaceret, Iudices rem astutè aggressi sunt. Edoardum Odelcornum, nostræ etiam ipsum Societatis hominem, quem habebant in vinculis, in proximum Garnetiano carcerem traducunt; curantq; ie, vt per simulationem amicitiæ custos carceris de re totâ Garnetum admoneat; ostendat etiam rimam, quæ alloquendi hominis commoditatem præbeat, si modo ipse moneatur, quo res tutò & cautè transigi posset. Garnetus nihil subesse fraudis suspicatus, vti custodis liberalitate, vel Confessionis, vel solatij causâ voluit. Interim collocatur in insidiis qui sermonem excipiat. Garnetus post Confessionem, dum de se rebusque suis cum Odelcorno familiariùs loquitur, nescio quid dixit, quo significaret se de coniuratione à Grienvvello anteà cognouisse. Hoc cùm ad se delatum Garneto Iudices obiicerent, arguerentque hominem, quod coniurationis conscientiam præssisset, respondit, se sacrosancto silentio, donec aliunde patesceret, fuisse obligatum, nec ideò rem ad Magistratum deferre potuisse. Huius rei causâ in iudicium reus Maiestatis vocatus est, damnatusque die XXVIII. Martij, anno salutis MDCVI. quod sacrum Confessionis arcanum sanctè seruasset. Tum die III. Maij, ceterorum coniuratorum instar, è carcere in forum peramplum, ante S. Pauli Londinense Templum, ad supplicium rapitur, interritus, & exporrectâ fronte obtestans, se gaudere plurimùm, quod eam mortem inuenisset, quæ sibi ad immortalitatem aditum reseraret. In pegmate deinde, quod ad suspendium conscenderat, fidem Catholicam professus, detestatusque liberrimè Hæreses Anglicanas, Catholicos qui aderant hortatus est, vt turbulentis consiliis abstinerent; Dei causam Deo permitti oportere; pacem sibi ac veniam morienti precarentur à Deo; Regi, populoque lumen veritatis. His dictis, Crucem veneratus, cui dies erat sacer, eâque religiosè se signans, manibus quoque in crucem decussatis, de scalis deiicitur. Mox fune præciso, euisceratus, sectus in partes, publicè ad terrorem suffixus est. Mortem tam constanter obitam, ingens animorum commotio consecuta est; vt crederent viri grauissimi plures eum ad Christum adduxisse, plusque vtilitatis hoc tantæ fortitudinis exemplo attulisse patriæ suæ, quàm XX. ipsis annis, quibus in eo Regno versatus est. Supplicio peracto, Ioannes VVilkinsonus, auidus nancisci quidpiam de reliquiis ipsius, propiùs accessit, vbi Carnifex corpus dissecabat; cum ecce tibi spica de circumfuso stramine, Garneti sanguine aspersa, nec opinanti defertur in manus.

Ergo voti compos abſcedit, & ſpicam lætus aſſeruat: quâ paucos poſt dies, ingenti prodigio, Garneti faciem viuis expreſſam coloribus, coronâ redimitam, ſtellâ, & inſertâ in eam cruce, in fronte ſignatam, Angelico vultu ſub mento decoram conſpicatus, quo rem faceret illuſtriorem, non reliquis modò Catholicis, ſed ipſi quoque Hiſpaniarum Regis Oratori per otium contemplandam permiſit. Ita Deus, qui muſcis, culicibuſque egit olim ſuorum cauſam, ac Regis Ægypti contumaciam contudit, duabus ſanguinis guttulis, atque vnicâ paleâ, Teſtis ſui exiſtimationi conſuluit, eiuſque Aduerſarios perculit. Expreſſit hoc prodigium felici Anagrammate nobilis Poëta Theologus Gualterus Pallus noſter, quod dignum exiſtimaui ne intercidat. Sic habet:

Pater Henricus Garnetus
Anagrammma
Pingêre cruentus ariſtâ.

Quid petit hic vultus ſiccâ rediuiuus ariſtâ?
Quid frons? Quid ſacris ora locuta notis?
Nominis augurio PINGERE CRVENTVS ARISTA,
Garnete; agnoſco vultum, opus, artificem.
Spica, tabella; Deus, pictor; color, vnda cruoris.
Spica crucem; vultum dat Deus; aſtra cruor.

Scripſit

Epiſtolam de Martyrio Godefridi Mauritij, relatam à Didaco Yepeſio, in hiſtoria de Perſecut. Anglic. l.5.c.10.

Anglicè verò,

Libellum de Chriſtianâ renouatione. Londini MDCXVI. in 8.

Tractatus diuerſos, De Peregrinationibus; De Indulgentiis; Rebus ſacris &c. appoſitos *Catechiſmo Petri Caniſij, quem ipſe maximâ ex parte Anglicè reddidit.* Londini MDXC. & recenter Audomari MDC. XXII. in 8.

HENRICVS HAVKINS, natione Anglus, patriâ Cantianus, poſt abſoluta Romæ in Collegio Anglorum ſtudia, relictâ hæreditate paternâ ſat lautâ, Chriſti paupertatem amplexus eſt in Societate anno ſalutis MDCXV. in quâ viuit hodieque in Angliâ. Tranſtulit è Latino Anglicè

Synopſim de Apoſtaſiâ Marci Antonij de Dominis, à Fideli Annoſo conſcriptam. Audomari MDC. XVII. Edidit etiam polito ſermone Anglicano

Parthenia Sacra, de Symbolis Beatiſſimæ Virginis, cum Verſibus & Imaginibus Rhotomagi MDC. XXXII. in 8. Alios præterea libros Anglicè reddidit.

HENRICVS HENRIQVEZ, natione Luſitanus, patriâ Portuenſis, à primâ ætate noſtræ ſe Societati ſacrauit. In Philoſophicis ac Theologicis Diſciplinis perfectè eruditus, eas etiam in Collegiis noſtris Cordubenſi ac Salmanticenſi, magnâ doctrinæ opinione publicè profeſſus eſt. Obiit Tibure die XXVIII. Ianuarij, anno MDC. VIII. Scripſit

Summæ Theologiæ Moralis, tom. III. in quibus paucis rebus rerum quaſi ſummam perſtringit, & tanquam textum proponit Lectori. Deinde Annotationibus vberioribus enucleat, & Auctorum teſtimoniis copioſiùs confirmat: quibus tomis III. hæc continentur,

De Sacramentis in genere.
De Baptiſmo.
De Sacramentis Confirmationis, & Extremæ Vnctionis.
De Pœnitentiâ.
De Clauibus Eccleſiæ.
De Indulgentiis.
De Sanctiſſimâ Euchariſtiâ.
De Miſſæ Sacrificio.
De Sacramento Ordinis.
De Matrimonio.
De Cenſurâ Excommunicationis.
De Suſpenſione, & Interdicto.
De Irregularitatis impedimento.
De Fine hominis.
De Pontificis poteſtate, & electione.
De Cenſuris Pontifici reſeruatis.
De Concilij auctoritate.
De Legibus. Venetiis MDXCVI. & correctiùs MDC. in fol.

HENRICVS HENRIQVEZ, alter, etiam natione Luſitanus, ab Simone Rodericio Conimbricæ in Societatem cooptatus anno MDXLV. iam Diaconus, & Sacrorum Canonum auditor, facultates ſuas omnes, quæ quatuor millium nummûm aureorum ſummam exæquabant, in pauperes elargitus eſt. Mox factus Sacerdos, anno vertente VI. Idus Aprilis Oliſippone conſcendit in Indiam: quò cùm perueniſſet, non ita multò pòſt ab S. Franciſco Xauerio in Oram Piſcariam, vt Antonio Criminali, qui primus de Societate Chriſti fidem ſanguine fuſo aſſeruit, auxiliaretur, eſt miſſus. Tutucurinum, & Punicale, aliaque minora Oppida, decem dierum interuallo ſeiuncta, ſibi credita excoluit; & ſublato dein Criminali, totum illum Piſcariæ tractum, ad ipſos omninò LIII. annos, tam indefeſſo ſtudio, tam continuis laboribus, tot aditis vitæ periculis, tanto animarum prouentu adminiſtrauit, vt paſſim Comorinenſium Apoſtolus ſit vocatus. Affirmabat autem Henricus guſtum ſpiritus mediis in laboribus fuiſſe tam vberem, vt, ſi data eſſet optio, mallet haud dubiè quiſpiam in iis ſe contentionibus frangere, quàm aliis quibuſuis voluptatibus potiri. Sanè prodigij fuit inſtar Indigenis viſum, ſemeſtri ſpatio, cùm primùm illuc Henricus appulit, tam benè, tam implicatum, tam obſcurumque ſermonem addiſcere potuiſſe, vt non verba modò faceret ad populum, ſed libros quoque conſcriberet. Iam ipſe conſtanter Ethnicos ſuæ cæcitatis admonere; iam Sectarum vanitatem redarguere; iam etiam Brachmanum numeroſum gregem ad diſputationis certamen, vnus vniuerſos, iuuenis ſeniores prouocabat: quod ſi frangi diſputationis con-

contentione non possent, ad indicandum vtra de duabus, sua ne an Brachmanum verior esset, sanctiorque religio, ignis periculum non recusabat; & in ardentem rogum gestiebat ascendere, si conditionem auderent illi accipere. Tantum suo famulo fidei peropportunè Christus infundebat. Spondebat autem sacris se carminibus Henricus eiecturum, quidquid prauorum Dæmonum in humanis corporibus habitaret; quod Brachmanum nulli attentarent. Anno MDLIII. à Badagis Oppido Punicali direpto, in eorum incidit manus Henricus; quem continuò ferro onerarunt, vt ad redemptionem paciscendam maiore cum lucro compellerent. Cùm verò pretium minimè repræsentaretur ad votum, illum neci crudelissimè destinarunt, veru præacuto configendum. Intereà collum illi pedesque catenâ vix palmum & dimidium longâ deuinciunt, ita vt miserè conglobatus noctes hæreret ac dies in magno cruciatu, fœdèque intumescerent membra. Denique post trimestrem propè captiuitatem, persolutâ pecuniâ dimissus est. Multa passim vel erexit Templa per eam Oram, vel instaurauit: duo etiam Nosocomia instituit. Vir fuit vitæ irreprehensibilis, & tam religiosus in verbo, vt neminem vnquam offenderit. Angelus planè inter mortales. Sæpè in hebdomada per Sacram Confessionem expurgabat animum, nec vnquam, si non defuisset copia, sacrificare omittebat. Ita se Moderatorum arbitrio accommodabat, tametsi annis grauis & prudentiâ præstaret, & vsu, vt videretur iudicij simul & voluntatis impos. Paupertatis studium in omni suo cultu declarabat; vestis vilis, & propriis resarta manibus; victus tenuis; lectus, & supellex omnis exigua. Caritate in Deum ac proximos, zelo animarum, ærumnarum patientiâ paucos habuit pares: negabatque hominem religiosum videri eum, qui non aduersi quidpiam quotidie tolerasset. His ille virtutibus ætatem suam excoluit, vsque ad ætatis suæ annum LXXX. salutis reparatæ MDC. quo post LV. Societati impensos die VI. Februarij Punicale migrauit in cælum, trium votorum solemni professione Deo consecratus. Rogabat impensè eos qui aderant morituro, vt sibi sæpè Dei misericordiam reuocarent in mentem, quâ spem suam omnem fulciebat: aiebatque nihil se pensi habiturum pœnas luere sempiternas pro suis delictis, modò ne cum peruersis illis mentibus Deum blasphemaret. Vbi mors eius in vulgus innotuit, tanquam in parentis funere luctus ingens obruit vniuersos. Biduo, triduo multi produxerunt inediam; & in mœroris argumentum ab ipsismet Mauris institorum tabernæ occlusæ sunt. Ad cadauer ingens hominum concursus fuit, volentibus ad reliquias capere quidpiam certatim omnibus. Vectum illud mari Tutucurinum est, & magnâ populorum veneratione sepultum. Visunt hodieque locum Indigenæ, & suas illi necessitates commendant; accendunt lampades; tabellas beneficiorum acceptorum indices suspendunt: nec sanctius aliud apud ipsos iusiurandum est, quàm quod eius interposito nomine conceperint. Obtrectatorem ipsius quempiam luculentâ sanè pœnâ Deus olim coërcuit, vt quoties os laxaret in sancti viri opprobrium, frustum illi carnis, pugni magnitudine, prodiret ex ore, quod sermonem interciperet, vt effari nequiret. Scripsit Henricus Linguâ Famulicâ, seu, Malabaricâ, cuius in Comorino Promontorio, totâque illâ Orâ vsus est,

Grammaticam; & Vocabularium.

Doctrinam Christianam, tum communem, tum alteram peculiarem, quâ per Dialogum Catechismus traditur.

Methodum confitendi.

Vitas Christi Domini, Beatissimæ Virginis, & aliorũ Sanctorum: quarum exemplar anno MDCII. inde allatum asseruatur Romæ in Bibliotheca Vaticana.

Linguam quoque Malearicam ad Artem reuocauit, & in eam contulit vniuersa, quæ ad recentissimi cuiusque Christiani disciplinam, scientiamq; pertinent. Item edidit quoque

Alia contra fabulas Ethnicorum, pro defensione Diuinæ Legis: & Christianas preces, piosq; libellos Malabaricè conuertit.

Henricvs Lamormaini, Guilielmi frater, Belga, Arduennas, secutus fratrem in Societatem MDXCVI. ætatis XXI. strenuus in Christi Vinea operarius, quatuor votorum Professus, qui ne otio, quod illi longa pedum imbecillitas faciebat, abuteretur, studuit salutem proximorum, versis è Gallico in Latinum libris idoneis, promouere, hodieque totus in eo est. Transtulit hactenus

Catechismum Controuersiarum, Guilielmi Baile. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXVI. in 8. & Coloniæ typis Io: Kinckij MDCXXVII. in 12.

Academiam Honoris Ludouici Richeomi. Viennæ typis Michaelis Rictij MDCXXXV. in 8.

Aulæ Sanctæ Nicolai Caussini, tom. I. lib. III. Viennæ typis Michaëlis Rictij MDCXXXVI. in 8.

Prælatum, seu, *Aulæ Sanctæ, Nicolai Caussini*, tomi II. lib. I. Viennæ apud Mariam Rictiam MDCXXXVI. in 8.

Magnetem amoris trahentem efficacissimè cor humanum ad Iesu Christi dilectionem, Stephani Bineti. Ibidem atque anno eodem in 8.

Equitem Christianum, seu, *Constantinum Magnum, qui est Aula Sancta, Nicolai Caussini*, tomi II. lib. II. Ibidem MDCXXXVII. in 8.

Politicum Christianum, seu, *Boëtium, qui est Aulæ Sanctæ tomi* II. *liber* III. Ibidem MDCXXXVIII. in 8.

Suppresso suo nomine edidit translata à se

Relationem Martyrij Patrum Rochi Gonzalez, Alphonsi Rodriguez, & Ioannis de Castillo, Societatis Iesu, qui anno MDCXXVIII. *in Vruai Paraquariæ Prouin-*

uinciâ paßi ſunt. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXXI. in 16.

Epiſtolam Domini de Villânouâ Miniſtri Caluinia-ni in Galliâ, de ſuâ ad fidem Catholicam conuerſione. Ibidem MDCXXXII.

Reſponſionem Franciſci Fontani ad quæſita cuiuſ-dam Prælati, circa Hierarchiam Eccleſiaſticam. Ibi-dem MDCXXXIV.

Habet ſub prælo, quæ è Gallico Latinè red-didit

Librum IV. tomi I. Aulæ Sanctæ Nicolai cauſsini, cuius inſcriptio eſt *Impietas Aularum in exemplo Herodis.*

Librum V. Pietas Aularum, in exemplo Theodoſij.

Librum VI. Conuerſio Saxonum per Carolum Ma-gnum.

Tomi II. Librum IV. Nobilis fœmina Chriſtiana, in exemplo Clotildis Reginæ Francorum, quem aliquis etiam è Noſtris Germanicè reddidit.

Tractatum de Amore Dei Libris XII. comprehenſum, Franciſci de Sales Epiſcopi Geneuenſis.

HENRICVS LAMPARTER, natione Germa-nus, gente Heluetus, patriâ Lucernenſis, ingreſ-ſus in Societatem anno ætatis XVI. in eâ die XXXI. Iulij, anno MDCXXV. quatuor vota ſolemnia nuncupauit; Philoſophiam, Controuerſias fidei, Theologiam Scholaſticam docuit; vir ad omne genus Litterarum tractandum aptus, hodieque ſuperſtes. Scripſit Germanicè

Libram aueam, ſiue, Defenſionem Catholicæ fidei, aduerſus Iacobum Reihingum. Dilingæ MDCXXV. & Monachij MDCXXVII.

Molitur *Tractatum de Prædeſtinatione.*

Reddidit ex Latino Germanicè

Theſaurum indeficientem, ſeu, *Actus Virtutum à Blaſio Palma conſcriptos.* Auxit

Petrum Thyræum de Speciebus Eucharisticis. Di-lingæ MDCXL.

HENRICVS MARCELLIVS, natione Belga, patriâ Roſmalienſis, haud procul SyluâDucis; Matheſim & Philoſophiam Moguntiæ docuit, vnde eiectus turbine Suecico, Remis in Gallia docuit Moralem Theologiam. Edidit

Armamentarium Scientificum, tomis II. Pariſiis apud Michaëlem Solij MDCXXXV. in 8.

HENRICVS MORVS, natione Anglus, patriâ Eſſexienſis, frater Thomæ noſtri, ex familiâ cla-riſſimi Martyris Thomæ Mori, poſt aliquot an-nos ſtudiis impenſos in Hiſpaniâ admiſſus in So-cietatem anno MDCVII, in Seminariis noſtris Belgicis ſuæ gentis diu vtiliter laborauit. An-gliæ Prouincialis fuit, & hodie ſuperſtes, ani-mabus in Angliâ nauat operam. Tranſtulit ex Hiſpanico in Anglicum

Manuale Meditationum P. Thomæ Villacaſtin. Au-domari MDCXVIII. & rurſum MDCXXIII. Edi-dit prætereà Anglicè Rhotomagi MDCXXXIII. in 4.

Hieronymi Plati de bono ſtatus Religioſi lib. III.

HENRICVS NEMIVS, natione Belga, patriâ Syluaducenſis, edidit idiomate Belgico, ſup-preſſo ſuo nomine, libellum hoc titulo

Maria Mater Miſericordiæ, Aduocata fidelium ani-marum. Bruxellæ apud Ioannem Mommaert MDCXXVIII. in 16.

HENRICVS PHILIPPI, natione Belga, patriâ Arduennas, ex S. Huberto, in Societatem anno MDXCVII. ætatis XXII. ingreſſus, tantum in do-ctrinâ profecit, vt Sacroſanctæ Theologiæ Do-ctor, Philoſophiam, Theologiam Scholaſticam, & Sacras Litteras, in Vniuerſitatibus Græcenſi, Viennenſi, Pragenſi profeſſus ſit: Domui Pro-feſſæ Viennenſi præfuit Præpoſitus; Noſtros in tertiâ probatione annis aliquot inſtituit; Sere-niſſimo Hungariæ ac Bohemiæ Regi Ferdinan-do III. fuit à Studiis, & à Sacris Confeſſionibus, vſque dum obiit diem ſuum Ratiſbonæ XXX. Nouembris, anno MDCXXXVI. in iis Comitiis, quibus in Romanorum Regem Ferdinandus electus, coronatuſque eſt. Vir fuit inſigni mo-deratione animi, contemptuque ſui, ac rerum caducarum omnium, qui Palatinis eo maximè nomine carus erat & admirabilis, quod nihil illi de Aulæ moribus, aut fucis adhæreſceret. Tanti Principis, quo vtebatur beneuolentiſſimo, gra-tiam numquam, niſi ad pias cauſas, idque etiam parciſſimè, inuocauit. Suis intentus lucubratio-nibus, quid foris ageretur, nihil penſi habebat: Paupertatis amans; Moderatorum obſeruans; Inſtituti Societatis callens & tenax; ſemper læ-tus & ſuauis, & tam promptæ pietatis, vt vel per quietem Pſalmos recitare auditus ſit: in morbis difficilioribus inuictæ patientiæ, verbo, Reli-gioſus. Scripſit

Introductionem Chronologicam, ſeu, *De Computo Eccleſiaſtico, ad Chronologiam accommodato.* Colo-niæ apud Ioannem Kinckium MDCXXI. in 4.

Generalem Synopſim Sacrorum temporum. Ibi-dem MDCXXIV. in 4.

Quæſtiones Chronologicas, de Annis Domini, Iu-lianis, Nabonaſſari, & æra Iuliana componendis. Item

De Annis nati, & paſsi Saluatoris. Ibidem MDC. XXX. in 4.

Tabulas annorum expanſorum, pro Chronologiâ Eccleſiaſticâ. Viennæ MDCXXXIV. His nomen ſuum minimè adſcripſit.

Tractatum de Olympiadibus. Ibidem MDCXXXV.

Manuale Chronologicum Veteris Teſtamenti. An-tuerpiæ apud Ioãnem Meurſium MDCXXXV. in 8.

Notas, & Quæſtiones Chronologicas in Pentateu-chum; cum Tractatu de Olympiadibus.

Notas, & Quæſtiones Chronologicas in Prophetas Maiores, & Minores. Antuerpiæ apud Ioannem Meurſium MDCXXXVI.

Similes Notas parantem in reliquos Sacræ Scripturæ libros, mors intercepit: prodiit tamen poſthumum

Chronologiæ Veteris Teſtamenti accuratum exa-men. Coloniæ per Ioannem Kinckium MDC. XXXVII. in 4.

Henricvs Pvtzivs, natione Belga, patriâ Marcoduro Menapiorum Oppido ortus, Matthiæ Putzij, cuius posteà meminero, germanus frater, sub vexillo Societatis militare cœpit xxiii. Decembris, anno mdlxxxvi. vitamque reliquit Coloniæ die vi. Aprilis, anno mdxcvi. Fuit, sicut & Matthias, raro atque excellente ingenio ad miraculum; probitate & pietate ingenium superabant. Peruolutarant mirâ ingenij celeritate omne Scriptorum genus, vt nihil esset, de quo non in illo iuuentæ flore disputare possent. Peregrinas Linguas nullo docente ita didicerant, vt & Italica Latina facerent, & vicissim Latina in Italicum transferrent. Nemo ad eos vnquam accessit, quin & doctior, & ad studia Litterarum propensior recederet.

Scripsit Henricus

Tragœdiam, Iosue; aliaque nonnulla Carmine eleganti.

Henricvs Samerivs, natione Belga, patriâ Luxemburgensis, Historiæ omnis, & præsertim Ecclesiasticæ peritissimus, & in annorum temporúmue supputationibus in primis accuratus. Domi militiæque Nostris præfuit; cùm & subesse optimè nosset. Anno mdxcii. captâ ab Anglis Steewichâ, ipse quoque comprehensus, & Comiti Mauritio Nassouio oblatus est, tanquam multorum, magnorumque facinorum, & nominatim paratarum Angliæ Reginæ Elizabethæ insidiarum reus. Sed Comes compertâ viri innocentiâ benignè habuit, liberumque dimisit, redonatum omnibus, quæ illi fuerant ablata. Obiit Luxemburgi die v. Ianuarij, anno salutis mdcx. ætatis suæ lxx. ab initâ Societate l. tria pridem vota solemniter professus. Edidit

Chronologiam Sacram, ab Orbe Condito vsque ad Christum natum; confutatis multorum ad hanc diem calculis. Antuerpiæ typis Hieronymi Verdussen mdcviii. in fol.

Henricvs Selm, natione Germanus; Vir præclaræ virtutis, & doctrinæ, & in Vineâ Nouesianâ, vbi iii. Calend. Iunij, anno salutis mdcxx. ætatis xxxviii. Religionis xiv. diem suum obiit, insignis operarius. Pietas illi fuit in Deum, Diuosque singularis, quam gemitibus & suspiriis, vbi sine arbitris licuisset, expromebat. Horas sæpè solidas ducebat in Templis orando, ratus vix horæ se quadrante substitisse. Regularum omnium, sed eius inprimis, quæ de silentio est, obseruantissimus fuit. Maximo animarum zelo flagrabat, quarum salutem toto studio procurabat. Sodalitatem Ciuium in honorem S. Quirini, cuius in Æde principe Lipsana seruantur, Nouesij instituit, eiusque cultui promouendo, edidit Germanicè

Rhythmos de Sancto Quirino.

Henricvs Sommalivs, natione Belga, patriâ Dionantensis, agri Eburonum, à S. P. N. Ignatio in Societatem anno mdli. admissus, eidem ob morum candorem percarus fuit. Româ missus Lauretum, vt Græcas Litteras profiteretur; inde in Germaniam, ad studia sua persequenda; tandem rediit in Belgium; vbi variis locis cum laude, & pari fructu concionatus est. Primus Nostrorum stationem Dionanti anno Christi mdlxiv. rexit: primus Duacense Collegium Rector gubernauit, cùm Maximilianus Capella, qui ei muneri designatus erat, Romam à Prouinciâ Procurator esset missus. Aliis quoq; Collegiis non semel præfuit. Mores & vestigia S. Ignatij diligentissimè coluit, & expressit. Paupertatis tam fuit amans, vt ne in grauissimo quidem senio quidquam admitteret peculiare, nihil moriens præter Rosarium, & Lipsanothecam sat vilem post se reliquerit. Obseruauit, dum vixit, vt numquam ad Sociorum consuetam recreationem accederet, nisi materiâ ad pios sermones instructus. A Comite de Lumai, Martyrum Gorcomiensium in Hollandiâ Tyranno, deprehensus aliquando in Monasterio quodam hospes, lecto extrahitur, humi sternitur, nudatur, cultro culinario admoto verendorum excisio intentatur. Sed animi præsentiâ, constantiâque, dum Tyrannum imperterritus intuetur, ferociam eius fregit, & euasit impunè, solo nudati corporis supplicio accepto: quod tamen illi fuit eò grauius, quò in omni vitâ pudoris cultor fuerat diligentior. Senio, & quâdam vitæ satietate magis, quàm morbo victus occubuit Valencenis die xxx. Martij, anno Christi mdcxix. ætatis lxxxv. Vir in eruendis castigandisque Sacrorum Auctorum scriptis diu multumque versatus, edidit ad veteres Membranas emendata

Thomæ de Kempis Opera. Antuerpiæ typis Martini Nutij mdc. in 8. & alibi.

B. Anselmi de Excellentiâ B. Mariæ Virginis: item *eiusdem*

Similitudinum Librum; *& Epistolas.* Coloniæ apud Ioannem Hunthemium, & Duaci apud Bellerum mdcv. in 16.

Ioannis Trithemij Abbatis Commentarium in Regulam S. Benedicti. Duaci apud Bellerum mdc. viii. & Valencenis per Ioannem Veruliet eodem anno in 8.

Diui Augustini Confessionum lib. xiii. item *eiusdem*

Meditationes, Soliloquia, Manuale. Duaci apud Bellerum mdcviii.

Alberti Magni Paradisum animæ, seu, *De Virtutibus*; quem etiam *Scholiis* illustrauit. Antuerpiæ apud Ioannem Moretum.

Diui Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi Tractatum De xiv. dotibus Beatorum. Ibidem in 12.

Thomæ de Kempis De Imitatione Christi, lib. iv. ex Auctoris Autographo recognitos, typis Plantinianis & aliorum sæpiùs recusos.

Denique collegit ex Sanctorum Patrum scriptis, & vulgauit

Fasciculum Diuini Amoris, atque deuotionis. Duaci

Duaci typis Belleri MDCVIII. in 16.

HENRICVS WALPOLVS, natione Anglus, nobilibus & Catholicis parentibus in Prouinciâ Norfolcia natus, Michaëlis & Richardi, quorum est infra mentio, germanus frater, natu primus. Ab infantiâ educatus in fide Catholicâ, zelum eius ardentẽ cum lacte hausit; cumq; Humaniore litteraturâ, Philosophiâ, & Theologiæ parte quæ de Controuersiis fidei est, animum imbuisset, ad Ecclesiæ castra complures pertraxit. Sed metu Senatus Regij patriâ excessit, & Romæ in Societatem anno MDLXXXIV. ingressus, tres post se fratres germanos, & vnum consobrinum ad eam post se pellexit. Inde in Hispaniam aliquot post annos, atque in Belgium missus, ciuium suorum hæreticorum fraudibus circumuentus, ab hostibus interceptus est, & Flissingam Zelandiæ vrbem adductus; vbi, anno integro durissimam tolerauit captiuitatem, ipso carceris squallore, & hæreticorum vesano furore cumulatam. Hîc illi mortem machinati sunt, per facinorosum hominem, cui, si Henricum sustulisset, impunitatem scelerum, propter quæ tenebatur, spoponderunt. Huius molitionis cùm ad Henricum peruasisset indicium, coactus est ad vitandas insidias perdius pernoxque, per summam incommoditatem mensem totum vigilare, donec à fratre, qui nomen sub Anglo, qui tenebat vrbem præsidio, militiæ dedit, vinculis exemptus est. Verùm ea molestia sitim illi non extinxit, sed accendit patiendi. Rogatu suo missus à Moderatoribus in Angliam ad spê Martyrij anno MDXCIII. ipso in Regni aditu comprehensus, & Eboracum ductus est. Ibi in custodiâ breuem tractatum scripsit ad Pręsidem Senatumque Regium, quo vitæ suæ narratâ serie, se ideò reuertisse dicebat in patriam, vt, si posset, vniuersam suam gentem, ipsamque adeò Reginam ad Ecclesiæ Romanæ fidem obedientiamque perduceret. Amici ac necessarij ipsius, quibus erat res ampla domi, & foris auctoritas, copiam illi parare voluerunt elabendi è carcere; sed ille renuit, disertè negans se pedem inde elaturum, nisi Deus per Moderatores suos imperasset. Anno vertente Londinum abductus, vix cuiquam credibile est, quantum exhauserit in turri ærumnarum. Asperrimam ibi egit hyemem sine strato, sine veste, sine lodice, aut integumento; vt vel acerbissimus Catholicorum insectator Toplifus miseratione tactus, aliquid illi straminis indulserit. Post annum, cùm nihil ex eo possent aduersarij ad suam libidinem exprimere, Eboracum reuexêre, vt in publicis ibi comitiis de ipsius capite cerneretur. Hic etiam ad omne vitæ subsidium vnam habuit tegeticulam ternos pedes longam, cui nixus ducebat noctem orando, donec oppressus humi se sternebat ad carpendam magis, quàm ad capiendam malignam quietem. Decies quater dirissimâ quæstione tortus, ac prorsus inhumaniter vexatus est; tandemque in Regni comitiis, seu reus Maiestatis, quia Sacerdos, quia Iesuita, quia fidei propagator, capitis damnatus est. Scripsit hinc ad Parentem suum, vt pro patrimonio, quod sibi primogenito ex naturæ Regnique legibus debebatur, vim aliquam pecuniæ, scuta octoginta scilicet, mitteret, quæ in suos custodes pro congiario diuideret; cui epistolæ sic subscripsit, Obedientissimus vester filius H. W. Incarceratus. Tandem Eboraci ad diem XVII. Aprilis, anno MDXCV. ad supplicium eductus, in summo scalarum, Reginæ Primatum in Ecclesiâ constantissimè explosit, aduersarique rationi & Diuinis Scripturis asseruit. Tum recitatâ Oratione Dominicâ, parantem ex formulâ Anglicanâ salutare Deiparam, perturbant è scalis; ac paulò pòst de patibulo depositum in partes, de more, conscindunt, tanto spectantium dolore, vt plurimi lacrymas non tenerent. Scripsit

Edmundi Campiani Martyrium, *Carmine Anglicano*: cuius impressi inuidiam sustinuit ab Hæretico Magistratu Dominus Vallingerus, compactus in carcerem, malèque mulctatus. Alia scripsit, sed quæ non sunt in lucem edita.

HENRICVS WANGNERECK, natione Germanus, patriâ Monacensis, in Boicâ, ingressus in Societatem anno ætatis XVI. docuit in eâ Philosophiam, & Theologiam, tum Scholasticam, tum Moralem Dilingæ, ad omne Litterarum genus, idoneus. Scripsit

Notas in Confessiones S. Augustini. Dilingæ MDC. XXX.

De Creatione animæ rationalis, contra Prædicantes Augustanos, Traducis assertores. Item

Tractatum de Traduce.

Vindicias Politicas, aduersus Pseudo-Politicos, & Gasparem Scioppium in Pædiâ Politices ipsis suppetias ferentem. Dilingæ typis Gasparis Sutoris MDCXXXVI. in 8.

Edidit prætereà tacito suo nomine

Zodiacum Marianum. Item

Thomæ de Kempis librum de Imitatione Christi, in locos communes redactum.

HERBIPOLENSE COLLEGIVM, Prouinciæ Rhenanæ Superioris in Germaniâ, ad Moeni ripam in Franconia, edidit

Luctum publicum in funere Illustrissimi & Reuerendissimi Ioannis Godefridi Episcopi Bambergensis, & Herbipolensis. Herbipoli typis Ioannis Volmari MDCXXIII. in 4.

Emblemata Phænomena, in Electione Illustrissimi & Reuerendissimi Principis Philippi Adolphi Episcopi Herbipolensis dedicata. Ibidem eodem anno in 4.

HERIBERTVS ROSWEYDVS, natione Belga, patriâ Vltraiectinus, natus est XI. Calend. Februarij, anno MDLXIX. Societati nomen dedit vicenarius. Iam inde à Tirocinio quædam in eo semina apparuerunt, quæ indicarent, quantus olim futurus esset in eruenda antiquitate Eccle-

Ecclesiastica; præsertim in Vitis Sanctorum ab obliuione vindicandis. Nam cùm Duaci primis initæ Societatis annis Philosophiæ nauaret operam, quibus diebus commilitones religiosâ ambulatione se relaxabant, ipse ad vicina vrbi Monasteria euolabat, & inter obsoletos in Bibliothecis MSS. Codices colligebat, quod magno Ecclesiæ bono pòst in omnes erat effusurus. Philosophiam postmodùm, & Sacras Litteras Duaci & Antuerpiæ professus est: à quibus studiis missione impetratâ, animum ad scribendum appulit, & plerasque Belgij Bibliothecas lustrauit, excussitque. Inter curas porrò scribendorum, vulgandorumque librorum, sedulò quoque incumbebat in salutem animarum variè procurandam; donec in vtroque studio occupatum mors importuna inuenit, contractâ malignâ febre apud hominem contagioso morbo laborantem, quem continuatis totâ nocte excubiis ad bonam mortem comparauerat. Obiit Antuerpiæ die V. Octobris, anno reparatæ salutis MDC. XXIX. ab editâ quatuor votorum professione XX. Belgicis Scriptoribus luctuoso, quatuor nobilissimis penè simul sublatis, Rosvveydo, Adriano Mangotio, Andreâ Schotto, Carolo Scribano, idque in vnâ Professorum Domo Antuerpiensi. Agebat Heribertus ætatis annum LX. quorum XL. exegerat in Societate. Edidit

Fastos Sanctorum, quorum Vitæ MSS. in Belgio; cum *Actis Præsidialibus Sanctorum Taraci, Probi, & Andronici.* Antuerpiæ typis Plantinianis MDCVII. in 8. Hoc in specimen dederat Operis ingentis, quod moliebatur, De Vitâ Christi, ac B. Virginis, Sanctorumque in Ecclesiâ Catholicâ, tomis omnino XVI. At Heriberto morte sublato, successit in egregij operis molitionem Ioannes Bollandus, qui assiduis illud lucubrationibus ad euulgandum perurget.

De fide Hæreticis seruanda ex Decreto Concilij Constantiensis, Dissertationem cum Daniele Plancio; in quâ de Ioanne Huss historia excutitur. Ibidem MDCX. in 8.

Notationes in Vetus Martyrologium Romanum, hactenus desideratum à Baronio, & aliis. Ibidem MDCXIII. in fol.

Martyrologium Adonis ad MSS. *recensitum.* Ibidem eodem anno.

Legem Talionis XII. *Tabularum Cardinali Baronio ab Isaaco Casaubono dictam, retaliatione retortam.* Ibidem MDCXIV. in 8.

Ioannis Moschi Pratum spirituale, cum Notis. Ibidem MDCXV.

Vitas Patrum; mendis repurgatas; *Notis* illustratas; quo in Opere ostendit, ad ingenij perspicaciam, & iudicij maturitatem, indefessum laborandi studium accessisse. Ibidem MDCXV. in fol. & auctiùs, perpolitiusque MDCXVIII. & Lugduni apud Durãdum MDCXVII. Sed & Belgicè prodierunt Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussen MDCXVII. quæ iam ab eodem recuduntur. Sed & Gallicè, atque aliis Linguis alibi.

Vindicias Kempenses, pro Thomâ de Kempis, Auctore libri aurei de Imitatione Christi, aduersus Constantinum Caietanum Abbatem S. Baronti, Ordinis S. Benedicti. Ibidem MDCXVII. in 12. & apud Belleros MDCXXII. Porrò Abrahamus Bzouius in Annal. Eccles. ad AC. 1571. num. 21. affirmat Rosvveydum inuincibilibus argumentis aduersus Caietanum demonstrare opus illud esse Thomæ, non Gessenis, aut alterius vllius: in quam etiam sententiam concessit Cardinalis Bellarminus, lib. de Scriptor. Eccles. in Thoma de Kempis.

Anti-Capellum, siue, *Explosionem næniarum Iacobi Capelli, quas funeri Isaaci Casauboni ad Legem* XII. *Tabularum in Vindiciis suis accinuit.* Typis iisdem Plantinianis MDCXIX. in 8.

Syllabum malæ fidei Capellianæ, ex Iacobi Capelli mendaci assertione bonæ fidei, & fictis artibus Romanæ Sedis. Ibidem MDCXIX. in 8.

Ioannem Buschium, De origine Cœnobij & Capituli VVindesheimensis, primus in lucem protulit. Antuerpiæ apud Belleros MDCXXI. in 8.

Eucherium Lugdunensem, De contemptu mundi, & laude Eremi. Typis Plantinianis MDCXXI.

D. Paulini Episcopi Nolani Opera Notis illustrata. Ibidem MDCXXII. in 8. Nomine vero suo suppresso edidit

Vindicias Inferiarum Iusti Lipsij, contra Iosephum Scaligerum. Ibidem MDCVI. in 8.

Linguâ vernaculâ, seu Belgicâ edidit

Vitas Sanctorum. Antuerpiæ per Hieronymum Verdussen MDCXIX. in fol. & auctiores MDC. XXIX. & MDCXLI. duobus tomis in fol.

Syluam Eremitarum Aegypti, ac Palæstinæ, cum figuris æreis Bolswerdij. Ibidem MDCXIX. in 4.

Historiam Ecclesiasticam à Christo ad Vrbanum VIII. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXXIII. in fol. duobus tomis.

Historiam Ecclesiæ Belgicæ. Ibidem in fol.

Vitas Sanctarum Virginum, quæ in seculo vixerunt; cum Imaginibus æreæ sculpturæ. Addito *Tractatu de Statu Virginitatis.* Ibidem MDCXXVI. & MDCXLII. in 8.

Vitas S. Ignatij de Loiola, & S. Philippi Nerei, ex Actis Canonizationis.

Vertit quoque in Belgicum sermonem

Alphonsi Rodriguez, De Exercitio Spiritualis Perfectionis, Part. I. Ibidem.

Ioannis Bourghesij, Meditationes de Vitâ, & Passione Christi. Antuerpię apud Aertsens MDCXXIII.

HERMANNVS BOSENDORFF, natione Germanus, patriâ Monasteriensis in Westphaliâ, vbi Collegium struxit & diu rexit, vti & subinde Moguntinum, in quo designatus iam ad Rhenum Prouincialis peste sublatus est. Vir fuit Latinè, Germanicèque disertissimus, SS. Theologiæ Doctor; sed virtutum suarum, prudentiæ, mansuetudinis, modestiæ, caritatis merito, omnibus lõgè acceptissimus. Edidit alieno nomine

Apo-

Apodixes tres Blasphemiarum Ecclesiæ Caluinisticæ circa tres primos Symboli Catholici articulos, aduersus Conradum Vorstium. Monasterij typis Lamberti Raſsfeldt MDCVIII. in 8. Item

Apodixim, Caluinistas non esse Lutheranorum fratres, aduersus Apologeticam disputationem Conradi Vorstij de Augustanâ Confessione.

Detectos errores errorum Pontificiorum circa primos articulos Symboli à Conrado Vorstio disputationi appensorum. Ibidem eâdem formâ & anno.

HERMANNVS HVGO, natione Belga, patriâ Bruxellensis, editus in lucem anno MDLXXXVIII. Societatis Tirocinium Tornaci intrauit anno MDCV. viuido ingenio, canendi & ſcribendi arte ac laude præstans. Humanioribus Litteris eximiam adiunxit Philoſophiæ ac Theologiæ peritiam. Flandricâ, Italicâ, Hiſpanicâ, Germanicâ, Gallicâ Linguâ velut maternâ vtebatur. Antuerpiæ Litteras politiores docuit, & doctiſſimos diſcipulos ad litterariam palmam inſtruxit, qui tanti ſui Magiſtri ductu

Famam posthumam Præsulum Antuerpiensium: item

Litteras Iaponicas anni MDCVI. *& Chinenses duorum subsequentium,* ſui profectus ſpecimen, dederunt in lucem typis Plantinianis. Septem annos Bruxellæ Scholis præfuit; & Latinis B. Mariæ Virginis Sodalibus, viris primariis, quorum habebat curam, piè ac doctè, magnâ Latinæ facundiæ gloriâ dixit. In Principum Virorum gratiam vltrò adſcitus eſt. Illum Dux Arſchotanus in Hiſpaniam comitem & Confeſſarium ſecum abduxit. Cardinalis de la Cueua ad iter Romanum adoptauerat, niſi itineris conſilium fuiſſet variatum. Marchio Spinula, fulmen illud belli, diu illum habuit ſuis Confeſſionibus præfectum; quo tempore Noſtris quoque, qui Regiis in Caſtris verſantur, præfuit, ſummâ apud Optimates auctoritate, & caritate apud Noſtros, quibus exemplo magis imperabat, quàm verbo, primus in laboribus ipſe, primus in periculis. Cùm maxima gereret, & plurima ſcriberet, tamen vſque adeò totum ſe ac integrum heroicis & ingenioſis corporis & animi mortificationibus & caſtigationibus, ſpiritualibus item & aſſiduis tenerrimæ ac delicatiſſimæ deuotionis exercitiis dedit ac conſecrauit, vt reuerà præſtitiſſe videatur, quod in chartâ, priuatæ & quotidianæ pietatis directoriâ à ſe ſcriptum reliquit in hæc verba: *Quotidie in colloquio Meditationis proponas te victurum eâ spiritus nouitate, quâ fuisti in Nouitiatu.* Voto etiam nuncupato ſemet Deo obligauerat, ita ſe velle caritatem exercere in proximum vt nulli ſubtraheret, ſeu domeſtico, ſeu externo, officia, quæ ipſe egenti quâcumque in re præſtare poſſet. Vitæ omnibus virtutum numeris abſolutæ ſcenam vltimam ſanè lugubrem peregit. Nam cum Regiis copiis per Iſulam flumen in Velauiam ingreſſis, mox aduerſa omnia eueniſſent, & cum mediâ, morbiſque noſtris militibus ac Ducibus luctandum eſſet, P. Hermannus egregium nactus eſt campum, caritatem vitamque impendendi. Ipſe ſummis æquè & infimis, ſeu in corpore, ſeu in anima iuuandis ſemper promptus, ſemper aſſiduus, ſemper integer auxilia conferebat. Cùm Principi Chimacenſi, cui erat à Confeſſionibus, contagioſo morbo animam exhalanti adſtitiſſet, totum deinde manipularibus militibus abundans noſocomium Bocholtianum vnus curandum ſuſcepit. Hîc eum contagioſa febris inuaſit: nec tamen animo concidit: egredi è loco illo, quod ſtadium erat caritatis, antè noluit, quàm inter Noſtrorum manus & gemitus exportaretur. Ergo ſumpto Euchariſtiæ Viatico, Rhenobercam curru auectus eſt, ibique in Monaſterio S. Bernardi animam Conditori reddidit, die x. Septembris, anno Scriptoribus Belgis fatali MDC. XXIX. ætatis ſuæ XLI. Funus illi magnâ militum comploratione ductum eſt ad Ædem Sacram Monialium S. Auguſtini, ibique corpus conditum eſt. Scripſit Hermannus

De primâ scribendi origine, & vniuersæ rei litterariæ antiquitate. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXVII. in 8.

De verâ fide capessendâ, contra Balthaſarem Meiſnerum Lutheranum, & Henricum Braudium Caluiniſtam, *pro Consultatione Leonardi Lessij*; ad Neo-Euangelicam Synodum Dordracenam, *Lib. Apologeticos* II. Ibidem MDCXX. in 8.

Pia Desideria, Emblematis, Elegiis, & Affectibus Sanctorum Patrum illustrata. Antuerpiæ apud Henricum Aertſenium MDCXXIV. in 8. & alibi minore forma. Sunt verò illa iam & Flandricè & Gallicè tranſlata.

Obsidionem Bredanam ductu Ambrosij Spinulæ perfectam. Antuerpiæ typis Moreti & Meurſij MDCXXVI. & rurſum MDCXXIX. in fol. *cum figuris æneis.* Ea Hiſpanicè, Gallicè, Anglicè verſa eſt.

De Militia Equestri, antiquâ & nouâ, lib. V. typis Plantinianis Moreti MDCXXX. in fol. *cum figuris æneis.*

Vertit præterea Hugo Latinè ex Italico

Vitam P. Caroli Spinulæ, pro Christianâ religione in Iaponiâ mortui: &

Vitam Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ, vtriusque Religiosi Societatis Iesu. Vtramque typis Plantinianis Moreti MDCXXX. in 8.

Adornauerat quoque, niſi mors occupaſſet,

Historiam Bruxellæ; patriæ suæ: &

Tomos III. *contra Atheos.*

HERMANNVS THYRÆVS, natione Germanus, Noueſij in Vbiis natus anno ſalutis MD. XXXII. Is cùm Romæ Collegij Germanici ex primis eſſet alumnus, Societatem noſtram expetiuit, & in eam à S. P. N. Ignatio admiſſus eſt anno MDLVI. die XXVI. Maij. Româ biennio pòſt Ingolſtadium profectus, eâ in Academiâ aliquot annos docendo Theologiam poſuit. Tum propter egregiam prudentiam cum inſigni religione

gione coniunctam, ad alios gubernandos destinatus, Collegij Treuirensis, vbi Theologiam priùs explicuerat, & cum summâ doctrinæ, facundiæque præstantiâ fuerat concionatus, tum Moguntini quoque Rector fuit, Archiepiscopis illarum mirificè gratus, à quibus ad magnas res gerendas adhibebatur. Prouinciæ item Rhenanæ Præpositus Prouincialis fuit. Tandem Moguntiæ apoplexiâ prope sexagenarius extinctus est die XXVI. Octobris, anno salutis MDXCI. magno totius ciuitatis luctu. Funus honore apud Moguntinos eximio celebratum est. Vir fuit Hermannus magni laboris atque operis; cui inerat simplicitas calliditate vacuâ, non expers prudentiæ. Paucis mensibus, quibus, impetratâ ob ætatem à laboribus gubernandi missione, sibi vixit, ita accommodauit se ad imperium aliorum quibus olim imperabat, sic demisit ad quorumlibet consuetudinem, vt non minori exemplo, quàm admirationi esset. Scripsit Latinè & Germanicè

Librum de Religionis libertate.

Confessionem Augustanam. Dilingæ MDLXVII. in 4. & in fol.

Sex millia dubiorum collegit *de Confessione Augustana, & duo millia Irregularitatum, quibus Lutherani Prædicantes implicati tenerentur*: sed neuter fœtus in lucem, propter mortem parentis, editus est.

HERMES CLERVS, natione Belga, patriâ Tornacensis, claruit in Galliâ pietate & doctrinâ, in Billomensi Collegio. Canonici Iuris erat peritissimus, & Canonum obseruantissimus. Ad hæc Poëta egregius, vt & quæ

De Angelis, Beatisq́, Spiritibus, S. Thomas disseruit, carmine pangeret, &

Fastos Sacros Sanctorum, Sanctarumq́, Elegiacis Versibus post Ouidium Nasonem, Baptistam Mantuanum, ac Nouidium.

Vitam quoque S. P. N. Ignatij, Carmine conscripsit; quod Opus cùm Nostris sit in manibus, spes est fore, vt lucem aliquando aspiciat.

HIEREMIAS DREXELIVS, natione Germanus, patriâ Augustanus, Societatem iuuenis amplexus est annos XVII. natus; in quâ post traditam cum laude Rhetoricam, totis XXIII. annis Serenissimi Bauariæ Electoris Maximiliani Côcionatorem egit. In scribendo eam adhibuit styli suauitatem cum modestâ grauitate, religiosâque circumspectione coniunctam, vt passim etiam ab Acatholicis eius scripta legantur, & commendentur. Obiit diem suum Monachij XIX. Aprilis, anno Christi MDCXXXVIII. ætatis LVII. Vir fuit qui omnes virtutis numeros expleuit. Tenuissimam valetudinem incredibili temperantiâ sustentauit, ita vt nullam vnquam concionem neglexerit; nunquam æger decubuerit. Tanti eum Maximilianus Elector fecit, vt cum suo Medico salutem eius commendaret, diceret, Pluris interesse Reip. bono viuere Drexelium, quàm Maximilianum. Defuncti supellectilem summi æquè atque imi ad reliquias depoposcerunt, eximiæ virtutis eius opinione permoti. Scripsit varia Opuscula spiritualia, his titulis:

Considerationes de Aeternitate, cum Iconibus. Monachij formis Nicolai Henrici MDCXX. & auctiùs correctiusque MDCXXII. in 12. & alibi.

Zodiacus Christianus, seu, *Signa* XII. *Diuinæ Prædestinationis.* Ibidem MDCXXII. in 16.

Horologium auxiliaris Tutelaris Angeli. Ibidem eodem anno, in 16. & auctiùs correctiusque anno MDCXXIII. & alibi.

Nicetas, seu, *Triumphata incontinentia.* Ibidem MDCXXV. in 12.

Trismegistus Christianus, seu, *de Cultu Conscientiæ, Cælitum, Corporis.* Ibidem MDCXXIV. in 12.

Amussis, siue, *De rectâ intentione omnium actionum.* Ibid. MDCXXVI. in 12.

Heliotropium, siue, *De conformatione humanæ voluntatis cum Diuinâ*, lib. V. Ibidem MDCXXVII. in 12. Atque hæc quidem septem Opuscula simul etiam prodeunt vno tomo comprehensa. Ibid. MDCXXVIII. in 4.

Orbis Phaëton, hoc est, *De vniuersis linguæ vitiis*, Part. III. Ibidem MDCXXIX. in 12.

Gymnasium patientiæ. Ibidem MDCXXX. in 12.

Prodromus Aeternitatis, mortis nuncius. Ibid. MDCXXX. in 12.

Tribunal Christi. Ibidem MDCXXXI. in 12.

Infernus damnatorum carcer, & rogus, Part. II. Ibidem eodem anno in 12.

Cælum Beatorum ciuitas. Ibidem MDCXXXV.

Rhetorica cælestis, seu, *Attentè precandi scientia.* Ibidem MDCXXXV. in 12.

Gazophylacium Christi, seu, *De Eleemosyna.* Ibidem MDCXXXVII.

Aloë amari, sed salubris succi, seu, *De Abstinentiâ & Ieiunio.*

Rosæ selectissimarum virtutum, quas Dei Mater orbi exhibet. Part. II. Ibidem MDCXXXVI. & MDCXXXVII. in 12.

Aurifodina artium, & scientiarum omnium excerpendi solertia. Ibidem MDCXXXVIII. in 12.

Deliciæ gentis humanæ, qui est Christus Iesus Nascens, Moriens, Resurgens, Part. III.

Hæc sæpiùs recusa, & in alias quoque Linguas pleraque transfusa sunt, pluscula ab ipso Drexelio in Germanicam; quâ Linguâ edidit quoque

Vitam Serenissimæ Elizabethæ Lotharingæ Electricis Bauariæ. Reliquit præterea prælo parata pluscula, his titulis,

Noë.
Ioseph.
Iob.
Dauid.
Salomon.
Tobias.
Daniel.

Antigrapheus, seu, *Conscientia cuiusq; hominis.*

Palæstra Christiana, Tentatio. Quæ etiam proditura speramus.

HIERONYMVS DE ANGELIS, natione Siculus, patriâ Ennensis, quæ hodie ciuitas CastrumIoannis vocatur. Is cùm inexplebili animarum siti teneretur, anno ætatis XVIII. assumptus in Societatem, haud multò pòst obtinuit, vt mitteretur in Indiam, ac porrò in Iaponiam. Conscendit Olisippone cum Carolo Spinulâ die X. Aprilis, anno Christi MDXCVI. & biennali nauigatione plenâ incommodis, plenâ ærumnis iactatus, in Brasiliam ventis, deinde in Angliam à piratis tractus, ibique vnius noctis carcerem expertus, in Lusitaniam reuersus est; vnde post acceptam Sacerdotij dignitatem, nouis animis tandem fugientem Iaponiam repetitâ nauigatione secutus, eam demum anno MDCII. obtinuit. Vbi gentis idioma condidicit, strenuè tum Nostris gubernandis, tum formandis vel in fide Neophytis, vel ad fidem Gentilibus, magno prouentu se impendit: donec anno MDC. XIV. cum Sociis omnibus vniuerso Regno proscriptus, obtinuit tamen à Moderatoribus suis, vt clam mutato cultu, sibi fieret in suâ illâ statione persistendi potestas. Tum verò laxatis ardori suo frenis, nauus hic operarius, nullis fatigabilis, nedum fractus, laboribus, vastissimam illam Insulam, Euangelicâ face circumlatâ, non semel permensus, ea sustinuit, quæ, nisi sustinuisset, supra conditionem esse mortalis naturæ credi poterant; ideoque diligentiæ ipsius nullus vnquam diu socius par esse potuit. Primus intulit fidem in amplas Prouincias Fidandonum, Caguicasum, Mongami, Nambu, Sungara; in Regna Yechigo, Deua, Sando, Masumai, seu Yezo, quod extra Iaponiam situm ad Euro-Africum, an Insula ea sit, an Continens, necdum satis exploratum est. Ipse primus suâ visitatione solatus est primos illos Christi pugiles, qui Meaco, Ozacâ, & Facoco, in extremas Iaponiæ oras relegati fuerant, superatis magno ausu difficultatibus, periculisque, quæ sunt in eo itinere plurima. In Regnis Cami vix mille reperit fide Christianâ imbutos: ipse breui interuallo supra decem mortalium millia suâ manu per lauacrum salutis regenerauit. Difficillimis omnino temporibus rem Christianam, neglecto capitis periculo quod illi in horas impendebat, procurauit: donec anno MDCXXIII. sæuiente crudeliùs in Christianos Xoguno Imperatore, vt ab illis in se vnum iras eius auerteret, cùm desperaret effugium, prior occupauit se sistere Regiæ Gubernatori, deposito cultu Iaponico, sub quo delituerat annis compluribus, barbâ positâ, & vertice in coronam raso, ac Ordinis sui veste assumptâ. Tum latâ ab Imperatore sententiâ, viuus incendio deletus est in vrbe Regiâ Iendo, die IV. Decembris, cùm ageret annum ætatis LVI. ab initâ Societate XXXVIII. post impensos in Iaponiâ totos XXII. iam olim quatuor solemnia vota professus. Scripsit

Breuem relationem de Regno Yezo, anno MDC. XXI. quod ipse Sociorum primus lustrauit, atque illustrauit Christi doctrinâ, vltra Iaponiam situm ad Euro-Africum.

HIERONYMVS BRVNELLVS, natione Italus, patriâ Senensis, Græcæ Linguæ, & Hebraicæ in Romano Collegio Professor, ibi diem obiit XXII. Februarij, anno partæ salutis MDCXIII. ætatis LXIII. Societatis XLVIII. in quâ Spiritualis Coadiutor formatus fuit. Vertit ex Græco

Orationes aliquot S. Ioannis Chrysostomi, nempe

In descensum Christi ad Inferos, & Latronem.

De Oratione II.

In XII. *Apostolos.*

Quod nemo læditur nisi à seipso. Habentur ex tomo VI. Operum ipsius impresso Antuerpiæ anno MDCXIV. Item

Catenam in Ezechielem Prophetam, è Sfortianâ Bibliothecâ productam, quâ vsus in suis Commentariis est Hieronymus Pradus, & post eum Ioannes Baptista Villalpandus. Præterea

Hymnos Synesij Græcè curauit edi Romæ MDCIX.

HIERONYMVS DANDINVS, natione Italus, patriâ Cæsenas, decursis Humaniorum Litterarum, ac Philosophiæ spaciis, hanc etiam professus est primus è Nostris Lutetiæ Parisiorum; Theologiam verò Patauij. Diu Nostris cum Imperio præfuit in Collegiis Ferrariensi, Foroliuiensi, Bononiensi, Parmensi, Mediolanensi Rector: in Prouinciis Venetâ, Tolosanâ, Aquitanicâ Visitator: in Polonicâ & Mediolanensi Prouincialis. A Clemente VIII. Pont. Max. ad Maronitas, qui Libanum Montem inhabitant, olim missus est. Obiit demùm Forliuij octogenarius die XXIX. Nouembris, anno salutis MDCXXXIV. Scripsit

De Corpore Animato, lib. VII. *qui est in* III. *libros Aristotelis de Animâ Commentarius Peripateticus.*

HIERONYMVS DOMENECCVS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, nobili loco natus, vbi adoleuit, Valentinæ Ecclesiæ Canonicus effectus est. Cùm autem anno MDXXXIX. Româ contenderet Lutetiam, Parmæ in S. Ignatij socios Fabrum, Lainiumque incidit, à quibus per Exercitia spiritus excultus, dimissis viæ comitibus, Societatem cum Patribus iniit. Id comites cùm ferrent indignè, apud Vicarium Parmensis Episcopi suum sibi socium vi doloque ereptum criminantur. Sed Hieronymus tactis Euangeliis asseruit suâ se sponte id vitæ genus arripuisse, velleque in eodem persistere. Nec longâ fuit opus probatione viro iam robustæ virtutis: sed mox anno insequente Sociis, qui Lutetiæ studebant, ab Ignatio præfectus, non ita multò pòst cùm aliquot illorum coactus abscedere, Louanium perrexit. Nec ibi quoque diu moratus, anno MDXLIV. Romam vocatus est; vbi cùm

anno

anno sequente Hieronymo Natali Exercitia traderet, quâ in re plurimùm semper valuit, admirabilem illum virum Societati lucrifecit. Ad hæc in Valentini Collegij exordia primus ipse, tum de suâ hæreditate maternâ, tum de Canonicatus sui prouentibus, annuente Pontifice partem deriuauit. Anno MDXLVI, Bononiam Collegio positurus fundamenta concessit; vbi Societatem Annibale Codretto, & Benedicto Palmio per Exercitia auxit: vnde anno vertente reuocatus, Ioanni Vegæ Siciliæ Proregi, eiusque coniugi Eleonoræ ad Confessiones attributus est. Eâ vsus opportunitate Domeneccus multa Panormi præclarè gessit. Feminarum Cœnobia perturbata, ad pœnitentiæ, pietatisque feruorem reuocauit. Innocentij decretum, de non admonendâ ægrotantium corporibus curatione, priusquam animis medicina Confessionis esset admota, toto Regno promulgari curauit, magno vtique multorum bono. Orphanis vtriusque sexus domum inuenit. Vinctos ob æs leue alienum carceribus eiecit pretio comparato; alios, vt in compedibus exirent ad operas, quibus pretium redemptionis pararent, adiuuit. Vitiosam ambulandi consuetudinem Sacris in Templis toto Regno abrogauit. Catechismi explicationem omnibus Gymnasiis induxit. Eadem in Monte Regali, eadem Messanæ præstitit; quibus officiis excitata Ciuitas Mamertina Collegium postulauit, & obtinuit; cui mox etiam Panormitanum accessit; vt meritò possit vtriusque auctor haberi Demeneccus. At cùm sumeret in Siciliâ iusta in dies incrementa Societas, instituta est anno MDLIII. noua Prouincia, eique Præpositus Domeneccus, nondum quatuor vota professus, quæ subinde ad diem xx. Octobris, anno MDLV. nuncupauit. Tenuit eam Prouinciam perdiu, totos xx. annos: ac posteà regressus in Hispaniam, vices Prouincialis in Aragonia obiuit; ac tandem cum egregiâ sanctitatis opinione Valentiæ vitam absoluit. Vir fuit ex iis, qui primitias spiritus ex ipso Sancti Patriarchæ nostri pectore hauserunt, omni virtutum genere cumulatus. Tantâ animi submissione, vt infestos è corporibus spiritus exturbaret, vociferantes nequaquam se reniti posse ipsius mansuetudini. Patientiâ ad omnes, seu temporum, seu hominum, iniurias inuictâ. A latronibus inter obeundam Prouinciam deprehensus, rebus omnibus, ipsis etiam vestibus, exutus, noctem sic egit sub dio, blandissimo eos affatu, vultuque prosecutus, nec illis vim passus inferri à comite laico, qui se illis parem viribus esse credebat. Noctes crebrò ducebat orando, vel tum cùm ex itinere in diuersoriis consistebat. Primo ad Collegia accessu Sacram Eucharistiam venerabatur; tum visebat ægros, si qui domi erant. Suauissimâ caritate prosequebatur ac fouebat eos, quos tentationis æstus exagitabat. Omnium commodis, tum corporis, tum animi maturâ sollicitudine consulebat. Nullus tam erat vilis aut mediastinus, nullus tam barbarus aut ater, quem ille despiceret. Paupertatis, atque Obedientiæ suasor, cultorque erat vsque in exemplum. Libenter ille mendicare vicatim, libenter corrogato pane vesci. Ita viuebat in diem, vt numquam, nisi comparatus ad seriam mortem, incumberet ad quietem. Erant qui manus illi, venerationis ergo, suauiarentur obeunti ciuitatem; erant qui Siculæ Societatis Angelum appellarent. Conscripsit

Catechismum, in toto Siciliæ Regno, auctoritate Proregis, vsurpatum, anno MDXLVII.

HIERONYMVS FASOLVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, S. Theologiæ Professor, ac studiorum in Collegio Neapolitano moderator; omnem propè vitæ ætatem in Societate egit, ob insignem modestiam omnibus amabilis. Obiit Neapoli die XVI. Februarij MDCXXXIX. ætatis LXXII. Edidit

Commentaria in I. Partem Summæ S. Thomæ tom. III. quibus explicat materiam De Deo Vno & Trino; & de Creatione. Lugduni per Prostios annis MDCXXVII. XXIX. & XXXVI. in fol. Reliquit aptũ prælo *tomum vnum de Gratiâ*, & alia.

HIERONYMVS FLORAVANTIVS, natione Italus, patriâ Romanus, Latinæ, Græcæ, Hebraicæ, Arabicæ, Syriacæ, & Hetruscæ Linguæ peritiâ excultus; magnus Theologus, & Ecclesiastes; Lauretani Collegij diu olim Rector; Romanæ Professorum Domus Vice-Præpositus; in multis magnisque rebus diu versatus. Demùm S.D.N. Vrbano VIII. Pont. Max. dum vixit, à Sacris Confessionibus fuit. Obiit Romæ die IX. Octobris, anno MDCXXX. Scripsit eximiè laudatum à Francisco Suarez

Tractatum de Beatissimâ Trinitate, lib. III. qui quartâ editione ab Auctore recognitus prodiit Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXIV. in 4.

Explanationes in nonnulla Sacræ Scripturæ loca. Antuerpiæ typis Moreti. Reliquit etiam prælo aptam

Summam breuem Moralis Theologiæ.

HIERONYMVS FLORENTIA, natione Hispanus, patriâ Complutensis, parẽtes habuit pietate insignes, ad quam ab iis ipse ab infantiâ educatus est. Itaque pueritiæ vix annos egressus, exemplum Ioannis fratris sui natu maioris secutus, Societatem nostram Compluti complexus est anno salutis MDLXXXII. Augustinum fratrem natu minimum suo itidem exemplo incitans, vt fratrum vestigiis insisteret; id quod posteà fecit. Hieronymus excellenti ingenio, rarâ memoriâ, magnâ animi contentione politiores Litteras, ac seueriores Disciplinas didicit, & professus est. Philosophiæ Cursum (vt vocant) peregregiè docendo confecit, multosque ingeniosos atque vtiles discipulos habuit in Societate. Sacram Theologiam, præsertim Scholasticam

cam cum laude est interpretatus. Sed cùm aliis rebus excelluit, tum maximè dicendi facultate, cùm ex superiore loco verba ad populum faceret, & auditorum animos sententiarum grauitate, verborum casta elegantiâ, vocis dulcedine & claritate, vel deterrebat â vitiis, vel ad virtutes impellebat. Per XXX. ipsos annos huius seculi primos Madriti vrbe Regiâ concionandi munere, cum incredibili nominis claritudine, perfunctus est, præcipuis eloquentiæ sacræ magistris eum ceu magistrum celebrantibus. Prudentiâ in castigandis Reip. vitiis excelluit ad miraculum; vt cùm nullos impunè peccare pateretur, & ne ipsam quidem Maiestatem Regiam, aut Regios asseclas præteriret, quin efficaciter admoneret officij, adeò tempestiuâ humilitate atque obseruantiâ seueritatem condiebat, vt numquam eos asperaret, quibus medicinam faciebat. Ipse Philippus III. Rex dicere consuerat, neminem sibi toties veritatem nudam edicere, atque Florentiam, qui tamen adeò se non exacerbaret, vt lenimento modestiæ potiùs excitaret ad audiendum, parandumque erratis, quæ notasset, remedium. Eius interim familiaris conuersatio tam erat pietatis plena, vt non minùs credatur profuisse mortalibus, cùm de pari, quàm cùm de loco altiore diceret. Moderatores suos impensè obseruabat, & eorum in rebus omnibus responsa repetebat. Sese illis totum aperiebat admirabili candore. Legum explicatione, quâ non pauci fucum sibimet ipsi faciunt, semper abstinuit. Si quid foris oblatum muneri admisisset, illud ante Superiori repræsentabat, quàm in suum conclaue concederet; vel, si Superior abfuisset, priùs certè quàm se componeret ad quietem. Adeò nihil religiosus animus præter fas vsurpabat. Calamitosorum magnâ miseratione tangebatur, eorumque difficultates, quâ poterat ope, leuabat: & qui nihil pro se vnquam, nihil pro suis petiit, in causâ pauperum liberaliùs Principes appellabat. Animorum damnis, vti potiùs angebatur, quàm corporum, ita quoque diligentiùs illis occurrebat. Nulli parcebat labori, quoties is ægris animis impendendus erat. Religiosarum omnium familiarum studiosus fuit, atque obseruans inprimis; nec vllam deprędicandi eas opportunitatem, publicè priuatimque, patiebatur abire vacuam laudis. Societatem verò suam tenerrimo affectu diligebat, vt filius; eiusque emolumentis se suaque semper posthabuit. A Philippo Hispaniarum Monarchâ non semel inuitatus ad regiam munificentiam aliqua postulatione periclitandam, hoc vnum, nec aliquid quidquam prætereà, flagitauit, nisi vt Societati præsidium, atque auræ suæ benignitatem aspiraret. Habebat illum ægerrimè, si quis iniquâ tanti boni æstimatione descisceret à Societate; atque æquum ratus eum deserere, qui Deum prior deseruisset, nulli eorum manum ad humana subsidia porrigebat. Beatissimam Virginem Deiparam coluit veneratione præcipuâ, eamque habuit ceu matrem. De illius laudibus magnâ voluptate dicebat: & admiratione dignum fuit, videre quandoque hominem, pridie quàm esset dicturus, malis oppressum, ac sui vix compotem, postridie tanquam instauratis animis ac viribus, summâ facundiâ detonare. Dedit in lucem publicam Mariale, quod illi opus pius amor in Virginem expressit, ceteris lucubrationibus suis obliuione damnatis. Peculiaris illi quoque pietas in sacrosanctum Eucharistię mysterium fuit; vnde opem suis rebus crebrò fidenterque petebat. Magnâ fuit, vel apud primæ conditionis homines, opinione doctrinæ, virtutis, prudentiæ. Horam illi definierat quot hebdomadis ad se veniendi Margareta Austriaca, laudatissimæ memoriæ Regina, & eius quoque exemplum secuta Anna Borbonia, vt vitæ suæ rationes expenderet. Philippus III. Rex participem faciebat illum suorum consiliorum; nec paucis ex illius sententiâ distribuit munera in Republ. seu sacrâ, seu ciuili, quos magna rei benè gestæ commendatio secuta est: quoniam pollebat acri iudicandi vi, & in vnam Dei gloriam cuncta referebat. Copiam illi fecit idem Rex, cùm ad se verba faceret, considendi, nullo anteà exemplo, ob virium tenuitatem. In eo morbo, quo demùm sublatus est, Florentiam accersiuit, vt eius operâ instrueretur ad agonem: quo tempore iussus ob nauatam eo in articulo egregiè operam, quid libuisset postulare, tunc enimuerò palam fecit, quanti vir animi esset: hoc enim tantummodò postulauit, vt Deo propitiando contritionis actum, quo maximo posset ardore conciperet; decerneretque, si vitæ superstes foret, se bonis præmia, prauis supplicia depensurum. Philippus IV. parente demortuo, fratrum suorum Florentiæ commendauit pueritiam, eorumque vt præesset Confessionibus, designauit. Suam quoque ætatem vixdum Regno parem, vt optimis subinde præceptis firmaret, admonuit. Omnium penè ordinum vna visa est esse cura, Florentiam celebrare, colereque; & qui veniebant magnorum nominum Principes, inde vsque ex Galliâ, Italiâ, Germaniâ, illum iam grandi famâ notum, coram auidè perquirebant, eiusque allocutione, videndi hominis quod alebant desiderium, temperabant. Ceterùm tanta celebritas, extremis annis in parem vertit obliuionem. Quatuor ferè annos decubuit, artuum solutione, quam Paralysim dicunt, illigatus, tam ab hominum memoriâ deletus, quàm si nullus vnquam Florentia exstitisset: ad infantiæ propè humilitatem deiectus, subiectusque Deo, atque humana omnia vanitatis esse plenissima in se ipso luculenter edoctus. Accessit per idem tempus, seuerioris conscientiæ, scrupulorumque vexatio, quâ in summam alieni consilij atque solaminis necessitatem coniiciebatur, is qui suâ

suâ quondam sapientiâ tam multis profuerat. Extremos tamen dies habuit incredibili mentis serenitate tranquillos, donec Sacramentis ritè perceptis, sui compos, & largiter sensu religiosiore perfusus, spiritum pacatissimè exhalauit Madridij hora noctis XII. quæ diem Martij XII. cum sequente coniungit, anno salutis MDC. XXXIII. ætatis suæ LXVIII. ab ingressu in Societatem LI. Dixit Hispanicè Florentia, quæ aliorum operâ exiuerunt in lucem

Orationes funebres, in exequiis Garziæ Loaysa Archiepiscopi Toletani.

In exequiis Mariæ Augustæ, cuius virtutes laudesque recensuit, cùm sanctissimæ, atque omnium memoriâ clarissimæ Principi, nostro in Collegio Madritano, tanquam benignissimæ matri, Nostri mœrentes parentarent, ac pia illius funeri iusta persoluerent.

In exequiis Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Hispaniarum Reginæ, II. quæ posteà in Germanicum translatæ prodierunt Ingolstadij MDCXIV.

In exequiis Philippi III. Regis Hispaniarum. Item

Sermonem de Assumptione B. Virginis Mariæ.

Sermonem de S. Teresia, in eius Beatificatione dictum.

Breue exercitium quotidianum, in vsum Reginæ Hispaniarum conscriptum

De morte & virtutibus P. Gasparis Sanctij Societatis Iesu, Epistolam ad Socios suæ Prouinciæ. Denique edidit

Mariale, hoc est, *Conciones de Excellentiis Beatissimæ Virginis Mariæ*, tom. II. comprehensas, in folio. Compluti apud Ioannem Ordunam MDC. XXV.

HIERONYMVS GARCIA, natione Hispanus, in Societatem Cæsaraugustæ ingressus, Collegia rexit Vrgellense, Bibilitanum, & Oscanum. Parauit eruditissimum

Commentarium, conquisitis vndiq; antiquissimis iconibus, qui propediem in lucem exibit.

HIERONYMVS GERMANVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, vir qui salutis animarum studio totos XX. annos in Chio Ægæi Maris Insulâ traduxit; scripsitque in eam rem,

Vocabularium Italico-Græcouernaculum. Romæ typis Zannetti MDCXXII. in 8.

HIERONYMVS GESSIVS, seu, GYPSIVS, natione Italus, patriâ Bononiensis, concionator eximius, & qui multas Italiæ vrbes suâ prædicatione erudiuit. Cùm autem anno salutis MDC. XXIII. in Archiepiscopali Æde Bononiæ per Quadragesimam esset concionatus, simulatque postremam in tertiâ Paschatis feriâ concionem habuit, malignâ febri correptus, paucis diebus confectis obiit IV. Maij. Edidit Italicè

Orationem à se habitam Genuæ in festo, quod ipsi vocant, *Vnionis.* Genuæ apud Iosephum Pauonium MDCXVI. in 4.

Orationem funebrem in exequiis Cardinalis Spinulæ. Bononiæ apud Bartholomæum Cochium MDCXVI. in 4.

Conciones III. *De nuptiis animæ cum Christo in Sanctissimo Sacramento.* Panormi per Angelum Orlandum MDCXXII. in 4.

Et suo nomine suppresso

Vitam S. Francisci Xauerij, lib. III. Ferrariæ typis Baldini MDCXX.

HIERONYMVS DE GVEVARA, natione Hispanus, patriâ Segouiensis, in primo adolescentiæ flore XV. annos natus, ab Orbe redempto MDC. Societatem nostram iniit: in eâ studiis Philosophicis ac Theologicis confectis, reliquam ætatem explicandæ Morali Theologiæ, habendisque ad populum concionibus impendit. Atque in hoc quidem munere ita excellit, vt numquam sine plausu, numquam sine auditorum admiratione dicat, ob exquisitam adinueniendi sagacitatem, & inuenta Patrum ac Scripturarum testimoniis firmandi, illustrandi singularem præstantiam. Scripsit

Commentarium in Euangelium Matthæi, tom. III. daturus, vita superstite, plures.

HIERONYMVS LOPEZ, natione Hispanus, patriâ Granatensis, edidit

Tragœdiam de Samaritano.

Epigrammata de Sanctis.

HIERONYMVS LOPEZ, alter item Hispanus, patriâ Gandiensis, olim à piratis in Africam abductus duram, sed multis illustrem victoriis seruitutem seruiuit. Strenuum nunc agit Ecclesiasten. Scripsit

Instructionem Parochorum, quid populo diebus festis de fidei mysteriis proponant. Sed lucubrationem hanc suam aliis excudendam dedit.

HIERONYMVS MAIORICA, natione Italus, patriâ Neapolitanus, scripsit

Annuas Litteras Goâ annorum MDCXX. & MDC. XXI. Item

Annuas Iaponicas annorum MDCXXI. & MDC. XXII.

HIERONYMVS NATALIS, natione Hispanus, patriâ Balearis. Vir fuit omni disciplinarum genere excultus; Latinæ, Græcæ, atque Hebraicæ Linguæ peritissimus; qui dum ad Tridentinum Concilium proficiscitur, ætate iam prouectâ & confirmatâ, anno salutis MDXLVI. sese Romæ ad nostram Societatem adiunxit. Huius operâ multùm S. Ignatius, ac Generales Præpositi sequentes, in propagandâ & gubernandâ Societate vsi sunt. Erat enim vir peracri iudicio, perfectâ obedientiâ, rarâ prudentiâ, & ad res conficiendas vigilantiâ, diligentiâ, efficacitate singulari: quamobrem Prouincialis, Assistentis, Commissarij, Vicarij Generalis officiis præclarè functus est: & demùm Romæ in Nouitiorum Domum S. Andreæ se contulit, vbi senectute confectus, nostris Tironibus magno exemplo, atque incitamento ad omnem virtutem fuit; & plenus dierum, ac bonorum operum, in ipso glorioso Domini nostri Resurrectionis die vitam

tam cum morte commutauit anno salutis MDLXXXI. ætatis LXVI. Quamuis autem variis semper grauissimisque negotiis fuerit districtus, & gubernationis laboribus implicatus, scripsit tamen peregregias

Annotationes, ac Meditationes in Euangelia, quæ in Sacrosanctæ Missæ Sacrificio per totum annum leguntur: quas eximiis & admirandis Imaginibus in æs à summis artificibus insculptis exornauit. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDXCIV. & rursum Plantinianis typis MDCVII. & Moguntiæ typis Albini MDCVII.

HIERONYMVS PECORARVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, Societatem ingressus anno MDLXXXVI. ætatis XXVI. in eâ docuit Philosophiam, & Theologiam Moralem; vir egregiè doctus, emisit in lucem, secuturis mox aliis,

Tractatum de Legatis, & de Debitis.

Moralium Probabilitatum, tom. II.

HIERONYMVS PEREZ, natione Hispanus, patriâ Cæsaraugustanus, anno MDCXV. cùm primùm per ætatem licuit ingressus in Societatem, Philosophiam & Theologiam professus est; & nunc in Philippinis operam Indis atque Hispanis insignem nauat. Scripsit Hispanicè, atque in lucem edidit

Narrationem eorum quæ hactenus comperta sunt de Vitâ & Martyrio P. Marcelli Francisci Mastrilli Soc. Iesu. Manilæ per Thomam Pimpiu MDCXXXIX. in 4.

HIERONYMVS PETRVCCIVS, natione Italus, patriâ Braccianensis, edidit

Orationem habitam in Parasceue, coram S. D. N. Vrbano VIII. Pont. Max. anno MDCXXVII. Molitur plura, quæ exspectamus.

HIERONYMVS PLATVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, Romæ nostrum institutum suscepit, cùm esset adolescens, formâ, ingenio, modestiâ, morumque suauitate præstans. Postquam verò animum bonarum Litterarum cognitione compleuit, P. Claudius Aquauiua Præpositus noster Generalis eius operâ vsus est in Latinis Litteris scribendis: quam prouinciam dum egregiè sustinet, & Nouitiorum, qui in Domo Professâ versantur, curam gerit, ad cælestem patriam euocatus est, anno reparatæ salutis MDXCI. ætatis circiter XLVI. vir celeberrimâ virtutis, & tantum non sanctimoniæ famâ carus. Scripsit

De Bono Status Religiosi, lib. III. pietate atque eruditione refertos, qui primò Romæ, deinde auctiores Augustæ Treuirorum, & alibi prodierunt, & in alias quoque Linguas translati sunt. Item

De Cardinalis Dignitate, & Officio; ad Flaminium Platum Cardinalem, fratrem suum. Romæ apud Facciottum MDCII. in 4.

HIERONYMVS PRADO, natione Hispanus, patriâ Biacensis, Diœcesis Giennensis. Vir fuit corpore pusillo, sed animo magno, & ingenij exellentiâ, morumque integritate præstans. Is anno salutis MDLXXII. in Societatem adscriptus est, Magistrali iam Laureâ insignitus, cùm Sacras Litteras magnâ cum laude in Biacensi Academiâ aliquando explicasset. In Societate Humaniores Disciplinas primùm professus est, vt iuuentutem ad pietatem informaret: deinde Sacras Litteras, singulari cũ laude, & frequentiâ, atque admiratione auditorum, Cordubæ nostro in Collegio est interpretatus. Quo in munere, cùm externos multos doctrinâ claros, tum ex Nostris auditores habuit Ioannem Pinedam, & Ludouicum del Alcaçar, quorum ille non semel suis in Commentariis amantissimi atque doctissimi sui Magistri honorificam mentionem facit. Cùm Romam Pradus venisset, vt idoneos ad opus quod moliebatur artifices quæreret, assiduis laboribus consumptus, in Collegio Romano Idibus Ianuarij, anno salutis MDXCV. decessit, ætatis suæ XLVIII. & XXII. post aditam Societatem. Is moriens cùm manus suas contemplaretur attentiùs, constantique ac læto vultu nuncium mortis excepisset, rogatus causam eius contemplationis, respondit, *Contemplor manus, quas olim iterum videbo*, intereà illud Iobi pronuncians, *Et in carne meâ videbo Deum Saluatorem meum, quem visurus sum ego & ipse, & non alius.* Scripsit Hieronymus peregregios

Commentarios in XXVI. *prima Capita Ezechielis Prophetæ*; quos Ioannes Baptista Villalpandus vulgauit; & suâ deinceps operâ in reliqua Prophetæ Capita commentatus est, ex iis, quæ studio cum Hieronymo Magistro suo collato congesserat. Romæ apud Aloysium Zannettum, sumptibus & iussu Philippi II. Regis Hispaniarum MDXCVI. in fol.

Sacrarum Phrasium librum perutilem magnâ ex parte confecit. Item

Commentarios in Isaiam, Zachariam, Michæam; in Epistolas Pauli ad Galatas, ad Ephesios, ad Colossenses, ad Hebræos. Item

Sacram Chronologiam: quæ tamen edita non sunt.

HIERONYMVS RIPALDA, natione Hispanus, patriâ Tiruelensis in Aragoniâ, patrem habuit Bernardinum Ripaldam nobilem suâ ætate medicum; à quo missus Complutum, animum ibi appulit ad Societatem nostram anno salutis MDLI. vix ipse in XIV. ætatis ingressus. Id cùm ægrè parentem haberet, qui Regio fultus diplomate filium repetebat, seductum à Nostris fuisse criminatus; periclitandæ ipsius constantiæ gratiâ missus ad Rectorem Vniuersitatis Hieronymus, virum se in annis puerilibus ostendit. Admiratus Rector appositissima illius ad omnes quæstiones responsa, sciscitatur, ecquibus tandem sermonibus instructum ad hoc certamen eum Franciscus Villanoua, qui tum præerat Sociis scilicet, misisset; respondit, vocato sibi pridie Superiorem, postridie cum parente pu-

pugnam imminere Regis auctoritate subnixo: sciret domi olitorem deesse; nec satis etiam coquo constare valetudinem; si persistere in proposito vellet, ad horum munerum alterum opportunum fore: si ad suos reuerti mallet, nihil ipsi inde apud se, aut apud ceteros Socios gratiæ, nihil apud homines de laude constantiæ decessurum, quem ætas adhuc improuida satis tueretur. Iret porrò, & ex animi sui sententiâ decerneret. Rector admiratus integritatem Villanouæ, & Ripaldæ constantiam, retro eum ad nos remisit, suâ victoriâ coronatum. In Societate piè educatus, ac probè eruditus, in Theologum insignem euasit. Pluribus locis Superioris munere functus est, Villagarziæ, Salmanticæ, Burgis, & Vallisoleti. S. Teresiæ fuit aliquando à Confessionibus. Tironibus nostris ad virtutem informandis præfuit. Adultâ ætate Concionibus valuit, & singulari animas conuertendi, tractandique gratiâ. Omnis eius sermo de Deo, ad cuius amorem inflammabat omnes. Nihil vnquam in victu, nihil in vllis vitæ rationibus singulare habuit; & vel in extremâ ætate, claudus ex lapsu, ad commune triclinium adrepebat. Paupertati, voluntariæ sui castigationi, obedientiæ deditissimus. In egenos benignus, quibus iuuandis omnem operam adhibebat. Orationi, piæque lectioni multùm intendebat. Obiit Toleti die XXI. Aprilis, anno salutis MDCXVIII. ætatis LXXXIV. pridem quatuor vota professus. A morte vultus illi serenior illuxit, quàm viuenti fuerat; caro blanda & tractabilis. Funus magno Nobilium, ciuiumque concursu celebratum est; cadaueri certatim admota Rosaria; carptæ Sancti, vt vocabant, reliquiæ. Scripsit Hispanicè Ripalda

Colloquium suaue peccatoris cum Deo. Ilerdæ apud Ludouicum Manescal MDCXVIII. in 16.

Libellum Doctrinæ Christianæ, breuem quidem illum, sed ad pueros erudiendos, formandosque ad pietatem appositum. Is sæpiùs editus, nouissimè correctiùs prodiit Madridij per Franciscum Martinez MDCXXXIII.

HIERONYMVS ROMAN DE HIGVERA, natione Hispanus, patriâ Toletanus, Societati se adiunxit Compluti anno MDLXIII. exeunte, iam tum Sacerdos, & Philosophiam publicè Toleti professus, & Theologicâ Laureâ decoratus. Vir de Ecclesiasticâ antiquitate benè meritus, & dignus eruditissimis nostri seculi accenseri. Is cùm accepisset Vormatiâ à P. Thomâ Torralbâ exēplar MS. Chronici Fl. Lucij Dextri ibi repertum, sciretque illud à doctis iamdudum frustrà desiderari, scripsit

Notationes in Annales Historicos Fl. Lucij Dextri; & addidit

Notationes in Luitprandum Ticinensem; nec non

In Chronicon Iuliani Petri Toletani: quæ quamuis lucem nondum viderint, multis tamen scribendi materiam suppeditarunt; & nominatim R.P.Fr. Francisco Biuario, qui Chronicon Dextri vulgauit, cum suis Commentariis, & duplici Apologiâ; in quibus perhonorificam facit non semel Hieronymi nostri mentionem, illique refert idem Chronicon acceptum. Scripsit præterea Hieronymus

Familias Toletanas, in quarum serie disquirendâ diu multumque sudauit. Hæc, atque alia plura lucem fortè olim aspicient. Certè Hieronymus non à Biuario tantùm, sed eximium quoque elogium obtinuit ab Thoma Tamayo de Vargas in suis Elogiis Virorum insignium Toletanorum, & pluribus, quos ipse refert.

HIERONYMVS SAVIGNANVS, natione Italus, patriâ Bononiensis, Philosophiam in Romano Collegio non semel professus; edidit

Orationem habitam in Parasceue ad Vrbanum VIII. inscriptam, *Sponsum sanguinum*, siue, *Christi cum cruce connubia*. Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXXV. in 4.

HIERONYMVS STEPHANOWSKI, natione Polonus, in Palatinatu Cracouiensi natus; Vir & virtute, & doctrinâ in eo Regno clarissimus. Philosophiam docuit quadriennio; quinquennio Scholasticam Theologiam; Sacras Litteras biennio, cum magnâ eruditionis laude. Nec segnius Catechistam egit rusticorum, quoties occasionem nactus est, quam cathedras conscenderet; qui fuit eius animorum zelus. Indicam Missionem datis ad supremos Moderatores litteris seriò postulauit. Ægris eximiâ caritate, omni officiorum genere seruiebat. Animi demissione plurimùm sibi alios deuinciebat: & cùm ad tertium Probationis annum Cracouiam olim venisset, eius doctrinæ famâ exciti Patres Dominicani, atque Academici, eum ad disputandum inuitarunt; ad quos sordidatus à culinâ egressus, se non ad disputandum, sed ad humilitatem discendam venisse respondit. Tandem plenus meritis obiit Vilnæ, cùm ad Congregationem Prouincialem eò venisset, fractus itineris laboribus, & febri oppressus, per Augustum anni MDCVI. cùm vix XL. attigisset ætatis, quorum partem maiorem in Societate transegerat. Scripsit idiomate Polonico, sub nomine R.D. Martini Michalowiczi Zagieli

Terminum contra protestationem Ministri cuiusdam Euangelici, seu, *Responsionem ad quadruplicem tractatum contra Primatum S. Petri, & eius Successoris Pontificis Maximi*. Vilnæ MDXCIX

Censuram Disputationis Vilnensis, per Danielem Mikolaievvcki Ministrum Radzioievviensem editæ, seu, *Defensionem veritatis ac integritatis eius editionis, quam Catholici de Disputatione illa vulgarunt.*

Responsionem præcipuarum narrationum Euangelicarum, seu à Ministris, qui se Euangelicos nominant, propositarum.

HIERONYMVS TORRES, seu, TORRENSIS, natione Hispanus, patriâ Catalaunus, ex Oppido Momblanc, ætatem vix primam egressus, no-

noſtræ ſe obtulit Societati; moxque Gandiâ Romam miſſus eſt anno ſalutis MDLIII. Romæ verò Curſus aliquot Artium, vt vocant, confecit, & Ariſtotelicas ſcientias auditoribus explicauit. Inde in Germaniam, Obedientiæ iuſſu, ſe contulit, vt Theologiam in Academiâ Ingolſtadienſi, poſt Alphonſum Piſanum, noſtræ item Societatis Doctorem Theologum, publicè exponeret, & pro virili paſſim graſſantium ſe furori Hæreticorum obiiceret: quod & præſtitit magnâ religione, diligentiâ, & eruditione. Sed cùm ex *Confeſſione* Lutheranorum *Auguſtanâ*, tanquam ex infecto & peſtilente fonte, plurimos animaduerteret errorum manare riuulos, videretque Hæreticos omnibus in colloquiis, Diſputationibus, Lectionibus vbique crepare, in ore ſemper habere Diuum Auguſtinum, & ſanctiſſimum Patrem, atque Eccleſiæ Catholicæ lumen, quaſi ſecum ſentientem in medium proferre, & veriſſimis ac ſapientiſſimis ſententiis aliorum detortis falſa abſurdaque dogmata ſtabilire, faciendum ſibi exiſtimauit; vt *Auguſtinum* à calumniis Hæreticorum vindicaret, & veritatis luce illorum tenebras depelleret, clauum, vt in Prouerbio, clauo trudens: quapropter edidit

Confeſſionem Auguſtinianam, in lib. IV. diſtributam, & certis capitibus locorum Theologicorum, qui ſunt hodie ſcitu digniſſimi, comprehenſam, ex omnibus D. Auguſtini Operibus magno ſtudio collectam. Dilingæ MDLXVIII. & rurſum auctiùs, emendatiùſque MDLXIX. per Sebaldum Mayer, in fol. Eam Auguſtanæ Confeſſioni oppoſuit, ceu peſtifero veneno præſentiſſimum antidotum: quo in Opere, duo egregiè præſtat; alterum, quod Catholica Dogmata mirificè probat, & confirmat, refutatque Hæreticorum errores ex Auguſtino: alterum, quod locos ipſius Auguſtini, vel malè intellectos, vel malitioſè detortos, atque ab Hæreticis deprauatos, ad amuſſim reuocat, atque ſincerè interpretatur. Duplex hinc commodum exſtitit: multi enim per Germaniam, prauis Hæreſeos opinionibus imbuti, legentes *Auguſtinianam Hieronymi noſtri Confeſſionem*, *Confeſſionem Auguſtanam* deteſtati ſunt; emergenteſque ex cœno illo, in quo miſerè iacebant, ſeſe ad Catholicæ fidei portum receperunt. Dein Catholici Doctores, eius incitati exemplo, Confeſſiones alias edidere, Ambroſianam, Hieronymianam, ac Cyprianam.

Scripſit prætereà Torres

Contra Bidembachium Hæreticum.

In Caput I. *Epiſtolæ prioris Pauli ad Timotheum.*

Confutationem Agendæ cuiuſdam Eccleſiaſticæ à Lutheranis concinnatæ, breuem quidem, ſed pulcherrimam, & vtiliſſimam. Anno MDLXXI.

Vir fuit Hieronymus, non eruditione magis, quàm integritate vitæ, pietate, humilitate conſpicuus: quæ virtutes, atque omnes aliæ poſtremis vitæ annis in eo maximè eluxêre. Hoc ætatis extremum Monachij duxit, vbi ſemper inceſſit, tanquam qui cæleſtia meditaretur. Numquam in ſilentij leges vel verbulo peccauit: numquam quippiam aut facere viſus, quod Societas prohiberet, aut quod iuberet, omittere: humana ita negligere ſolitus, vt externa neque aliis narraret, neque ipſe ſcire vellet; adeoque vix Sociorum quemquam nominatim noſſet. Rarò vultum cuiuſquam aſpiciebat, tametſi cum omnibus, vbi res poſtulabat, humaniſſimè ageret, primaſque ſibi, ne ab infimo quidem, pateretur deferri. Cùm eſſet ingenio acer, & naturâ vehemens, nulli tamen erat moleſtus; nullâ de re querebatur. Otij apprimè fugitans, ſemper aut legere aliquid, aut lucubrare inuentus; cùm interim, pro ſummâ ſuâ modeſtiâ, ſegnem ſe atque inertem diceret, & Superiores, vt ſe quidpiam iuberent agere, rogaret, alioqui rationem inertiæ breui daturum. Ita impetrauit, vt munus adhortandi Socios de more ei demandaretur: donec ætate fatiſcente, breui morbo, pectus aſſiduè manu trudens, Sacramentis ritè procuratus, religioſiſſimè deceſſit Monachij anno MDCXI. cùm ſupra LX. annos in Societate vixiſſet, antiquus quatuor votorum Profeſſus.

HIERONYMVS XAVERIVS, natione Hiſpanus, gente Nauarrus, magni Franciſci Xauerij Orientis Apoſtoli cognatus, & Apoſtolici eius ſpiritus æmulus, Societatem Compluti iniit die VII. Maij, anno Chriſti MDLXVIII. Nec multò pòſt traiecit in Indiam, & Goanæ Domus Profeſſæ Præpoſitum egit. Sed altiore ductus ſpiritu, Euangelium primus poſt Rudolphum Aquauiuam intulit anno MDXCIV. in vaſtum Mogoris Imperium, inter Gangem & Indum, vicinoſque Perſas ſitum, & aſſiduo labore catechizando quatuor Regis magni nepotes Chriſto tranſſcripſit. Aditis non ſemel capitis periculis Chriſtianam ſuam conſtantiam declarauit. Lahore ciuitate Regiâ à populo lapidatus eſt. Armeni transfugæ, & apud Regem gratioſi operâ in diſcrimen adductus, Chriſtianæ Legis caſtitatem fortiſſimè propugnauit. Scilicet coniugis ſuæ vitâ functæ ſororem appetebat ille ad nuptias, in quas noluerat conſentire Xauerius. Ergo in nouam ille Sectam ab Rege primùm architectatam deſertor Chriſti tranſiuit, & gratiæ loco poſtulauit, vt accerſitus Xauerius ad aſſenſum vrgeretur. Verùm robuſtus athleta nihil in tam pulchrâ causâ reueritus Regis maieſtatem, & ſuffragium negauit inceſtui, & Regiam publicè Sectam damnauit, certus morti occurrere, ſi eâ causâ inferretur, Proceribus religioſi conſtantiam pectoris admirantibus. Ægrè quidem ea libertas Regem habuit; ſed ſuos tamen impetus repreſſit. Iterùm atque adeò crebriùs iram Regis ſuâ magnanimitate contempſit, domuitque obiectu capitis: ſed Deus illum ſeruauit incolumem, ne deſtitueretur immaturo ſuo cultore nec-

necdum satis subactum nouale. Perseuerauit igitur in statione, sequens Regem, quoquò ille mouebat Aulam, vsque ad annum MDCXVII. quo Goæ iam redux è Mogore ad diem XVII. Iunij naturæ concessit. Scripsit Persicâ Linguâ & Latinâ Xauerius

Librum de Mysteriis fidei Christianæ, inscriptum, *Fons vitæ*; aduersus Sectas Infidelium, præsertim Mahometanorum MDC.

Compendium, seu, *Summam eiusdem operis.*

De Vitâ, Miraculis, Doctrinâ Saluatoris nostri Iesu Christi. Item

Vitas Apostolorum.

Martyrum historias, resq́; gestas Sanctorum.

Directorium Regum ad Regni gubernationem.

Litteras item *ex India, & ex Mogore* scripsit, quæ circumferuntur.

Historiam Christi, & Historiam S. Petri, ab ipso conscriptam, nuper Latinè reddidit, & cum Persico textu in lucem edidit homo Acatholicus L.D. Lugduni Batauorum typis Elzeuirianis, additis Animaduersionibus hæreticis & rogo dignis. Ceterùm non infideliter textum interpretatus est, si nonnulla demas, quæ fortasse Codex ipsius viciata habuit. Aliqua hic annotare non piget ex obseruatione Doctissimi non minùs, quàm Illustrissimi viri Petri de Valle, qui ex MS. Codice correctiore totam versionem diligenter recensuit.

Pag. 25. pro eo quod Interpres reddit *O vtinam ego Ancilla ista mulier sim &c*, rectiùs vertendum erat, *O vtinam ego ancilla illius mulieris sim &c.*

Pag. 30. pro *Tanta gloria & maiestas in forma eius apparebat, vt improbus terribilis &c.* Rectiùs sic, *Tanta gloria & maiestas in forma eius erat, vt improbus quisq; & dispersus corde, cùm vultum eius respiceret, colligeret se & retraheret, & alius homo fieret.*

Pag. 41. pro *Postquam transissent aliquot horæ*; interpretare, *Post aliquantulum horæ.* Reliqua menda omitto.

Quæ verò in Animaduersionibus circa hæc ipsa loca notat, tanquam ex malo corde producta, expungenda sunt, vti & notæ marginales plures ad textum adiectæ, & omnino totæ Animaduersiones, Præfationes, & reliqua ipsius additamenta.

HIPPOLYTVS PANZIROLVS, natione Italus; obiit Tusculi die XIV. Martij, anno salutis MDC. XXIV. Edidit Italicè sub nomine Octauij Panziroli

Thesauros absconditos Vrbis Romæ. Romæ apud Aloysium Zannettum MDC. in 4.

HONORATVS NIQVET, natione Gallus, patriâ Auenionensis ingressus in Societatem anno MDCII. ætatis XVII. Philosophiam ac Theologiam Flexiæ docuit. Collegia Rhotomagense, ac Cadornense Rector cum laude administrauit. Edidit

Certamen Geneuæ, seu, *Errores deprehensos in Gallicâ Noui Testamenti translatione Geneuæ factâ.* Flexiæ apud Ludouicum Hebert MDCXX.

HONORATVS RIO, natione Hispanus, gente Catalaunus, ex Oppido Sancti Hippolyti, Diœcesis Elnensis in Comitatu Russilionis, Societatem amplexus est anno salutis MDCXVI. ætatis suæ XX. Edidit Hispanicè libellum

De Valore & fructu Missæ, & modo eam offerendi. Prætereà tacito suo nomine, adscripto dumtaxat titulo, Sacerdotis cuiusdam è Societate Iesu, edidit

Catechismum, hortatu Illustrissimi Domini Francisci Lopez de Mendoza Episcopi Elnensis, qui eum iussit totâ suâ Diœcesi populo explicari.

De Purgatorio.

Tractatum de Aeternitate.

De Indulgentiis.

Rationes ad peccatorum dolorem excitandum.

Remedia ad castitatem tuendam.

Exercitia varia.

HORATIVS FERRARIVS, natione Italus, patriâ Mutinensis, Philosophiæ, & Sacræ Scripturæ in Parmensi Vniuersitate Professor, Mutinensis aliquando Collegij & aliorum Rector. Edidit Italicè suppresso suo nomine

Fidum Consiliarium in connubiis, lib. III. Mutinæ MDCXXVII.

HORATIVS GRASSIVS, natione Italus, patriâ Saonensis, quæ Liguriæ Ciuitas est, vir omni scientiarum genere benè excultus; diuturnus in Romano Collegio Mathematicarum Professor. Edidit suppresso suo nomine

Disputationem Opticam de Iride, propositam in Collegio Romano à Galeatio Mariscotto, anno MDCXVIII.

Disputationem Astronomicam de tribus Cometis anni MDCXVIII. habitam in Collegio Romano. Romæ typis Iacobi Mascardi MDCXIX. in 4.

Sub nomine autem Lotharij Sarsij edidit

Libram Astronomicam ac Philosophicam, quâ Galilæi Galilæi opiniones de Cometis examinantur. Perusiæ apud Marcum Naccarium MDC. XIX. in 4. Item

Rationem ponderum Libræ & Symbellæ, in quâ quid è Lotharij Librâ, quidque Galilæi Symbellatore contra Libram edito, de Cometis statuendum sit, collatis vtriusque rationum momentis proponitur. Parisiis, & mox Neapoli apud Matthæum Nuccium MDCXXVII. in 4.

Denique sub suo nomine edidit

Orationem in Parasceue habitam ad S.D.N. Vrbanum VIII. anno MDCXXXI.

HORATIVS PASSARDVS, natione Italus, patriâ Romanus, sed origine ductâ Vercellis, habuit Genuæ

Orationem ad Senatum, in Laurentij Saulij eius Reipublicæ Ducis inauguratione, quam propinqui Ducis edi curarunt.

HORA-

HORATIVS QVARANTA, natione Italus, patriâ Salernitanus, edidit

Orationem in instauratione studiorum Collegij Capuani habitam, inscriptam, ΕΡΜΑΡΗΣ, *Qualis sapiente sub Duce militia.* Neapoli apud Ægidium Longum MDCXXIX. in 4.

Orationem in funere P. D. Caroli Carafæ, Congregationis piorum Operariorum fundatoris, cum Epigraphe, *Virtus Militaris.* Neapoli typis Ioannis Dominici Montanari MDCXXXIII.

Phœnicem, Orationem habitam in Exequiis Gerardi Gambacurta.

HORATIVS TVRSELLINVS, natione Italus, patriâ Romanus, in ipso adolescentiæ flore Societatem nostram appetens, assecutus est anno reparatæ salutis MDLXII. & cum aliis, tum Humanioribus potissimùm Litteris excultus, illas permultos annos in Collegio Romano docuit. Seminarij Romani, Florentini etiam Collegij, ac Lauretani demùm Rector fuit. Professus est quatuor vota anno à Christo nato MDLXXVIII. Cùm autem animaduerteret Societati nostræ valdè necessarios esse homines politioribus Disciplinis eruditos, & eâ re putaret sacrificium se Deo gratum facturum, quod munus non tam specie, quàm re magnum amplecteretur, vltrò se in eo studio consenescere ac mori paratum Patri nostro Generali obtulit. Quod quidem quantum in se fuit, egregiè præstitit, insigni cum bono huiusmodi Litterarum; ad XX. enim annos docuit, ac perrecturus erat; quoad vita viresque suppeterent. Excessit è viuis Romæ anno Christi MDXCIX. die VI. Aprilis, cùm ipse ætatis annum ageret LIV. Vir fuit ex vnâ parte planè innocens, mirificæ comitatis, qui nesciret de quoquam nisi benè mereri, ac benè loqui; religione, animi submissione, modestiâ, affabilitate, mansuetudine, ceterisque virtutibus supra modum amabilis; cuius candidissimi animi imago in ipsis eius libris elucet. Ex alterâ verò parte pereruditus, laboriosus, factus cùm ad docendum maiore cum fructu, quam pompâ, tum ad dicendum pereleganter, ac sanè Latinè; cuius Linguæ obseruationes ita tenuit, vt paucos habuisse pares existimetur. Scripsit Tursellinus

De Vitâ S. Francisci Xauerij, lib. VI. Romæ primùm MDXCIV. rursum MDXCVI. in 4. mox Antuerpiæ MDXCVI. in 8. demùm *cum auctario miraculorum* ex Relatione facta in Consistorio secreto coram S. D. N. Gregorio XV. Pontifice Maximo acceptorum, Monachij apud Cornelium Leysserium MDCXXVII. in 16. Eam fecit Hispanicam Petrus Guzman; alij in alias Linguas verterunt.

Epistolarum eiusdem S. Francisci Xauerij, lib. IV. quas in vnum corpus collegit, atque eleganter ex Hispano sermone Latinas fecit.

Lauretanæ Historiæ, lib. V. Romæ apud Aloysium Zannettum MDXCVII. Moguntiæ apud Balthasarem Lippium MDXCVIII. & MDXCIX. in 8.

Litteras Annuas Societatis Iesu anni MDXCIII.

De Particulis Latinæ Orationis. Romæ MDXCVIII. Moguntiæ apud Lippium MDXCIX. iterum Romæ MDCVIII. in 12.

Nomenclatorem vocum Latinarum. Romæ apud Gulielmum Facciottum MDCV. in 8.

Orationem funebrem in morte Gregorij XIII. Pontificis Maximi.

Varia Poëmata, & Tragœdias Sacras.

Reliquit prætereà post se plura Opuscula, ex quibus in lucem hactenus prodiit

Epitome Historiarum à mundo condito, lib. X. Romæ primùm, deinde correctiùs, quamuis non sine multis adhuc mendis Coloniæ sumptibus Bernardi Gualteri MDCXXI. & rursùm MDCXXVII. in 12. Eam Epitomen transtulit Italicè *cum additamento ad hos vsque annos* Ludouicus Aurelius. Perusiæ MDCXXXIII. in 12.

HORTENSIVS SCAMMACCA, natione Siculus, patriâ Leontinus, Iosephum fratrem suum germanum natu maiorem anno MDLXXXII. ad Societatem nostram secutus est. Vir miri candoris, & prudentissimæ simplicitatis; omnibus disciplinis benè instructus, sed insigniter Humanioribus eruditus; Græcè etiam, Hebraicè, atque Arabicè egregiè doctus; quatuor votorum Professus. Sacras olim Litteras cum laude interpretatus est. Viuit adhuc, ætate, & virtutibus grauis. Scripsit Italicè, & præfixo Collectoris D. Martini La Farina nomine dedit in lucem

Tragœdias XXX. Tomis VIII. Panormi MDCXXXIV. MDCXXXV. & MDCXXXVIII.

HVGO ROTH, natione Germanus, patriâ Augustanus, patricio sanguine, vir fuit Latinè, Græcè, & Hebraicè doctus. Explicauit in Scholis Sacras Litteras, Theologiam Moralem, & Philosophiam. Diuersa Collegia rexit: annis autem permultis Tironum Societatis, & Patrum tertiæ Probationis, in spiritualibus rebus Magister fuit; in quo munere vitam posuit Eberspergæ die XVII. Februarij, anno MDCXXXVI. cùm vixisset annos LXVI. in Societate LII. Homo singularis prudentiæ, & mirificè solidarum virtutum; in cuius consiliis & actionibus nihil vnquam fucatum apparuit: spiritu Sanctorum Patrum, per assiduam illorum lectionem, imitationemque repletus: ita Diuinæ Voluntatis placitis consecratus, nullo vt vnquam aduerso casu turbaretur. Disciplinæ religiosæ rigorem inter suos mirâ suauitate condiebat. Humilitatis profundissimæ fuit, quâ heroicas virtutum actiones solertissimè contegebat. Patientiæ ferreæ, quâ morbos acutissimos nullo doloris signo diu pertulit. Sensus ita frenabat, vt quondam piæ actioni Scenicæ coactus interesse, eam omnino non viderit. Religiosam paupertatem dilexit tenerrimè; exquisitiora omnia, quibus indigere pariter, & dignissimus esse videbatur, per-

perosus. Senex denique fuit sine vllo senij vitio, non morosus, non querulus, non obsequiis aliorum fouendus. *Neque obscura dedit argumenta se vltimam suam horam præscire. Scripsit*

Viam regiam virtutis & vitæ spiritualis, omnium Religiosorum institutis accommodatam. Monachij formis Cornelij Leysseri MDCXXXIX. in 8.

Magna Dei dona.

HVGO SEMPILIVS, natione Scotus, patriâ Craigbaisæus, vir placidissimis moribus, & multa Linguarum peritiâ instructus: versatur iamdiu in Regiâ Philippi Regis Catholici, Procerum plurimis peracceptus. Edidit

De Mathematicis Disciplinis, lib. XII. in quibus earum vtilitas, dignitas, natura, diuisio explicatur. Antuerpiæ typis Plantinianis Ioannis Moreti MDCXXXV.

Parat nunc

Dictionarium Mathematicum, ordine Alphabeti, quo complectetur quidquid de qualibet dictione Mathematicâ, ab Antiquis, & Recentioribus, quâlibet Linguâ Europæis notâ, litteris traditum est. Item

De compositione & diuisione numerorum & linearum.

HVMFREDVS LECIVS, natione Anglus, patriâ Salopiensis; in Angliæ Vniuersitatibus etiam tum Hæreticus Gradus Litterarios suscepit: cumque aliquando de Consiliis Euangelicis Concionem instituisset, ea dixit è Sanctorum Patrum sententiâ, ob quæ grauia à Sectariis perpessus est. Ergo abdicatis, quæ ibi obtinebat, beneficiis, Orthodoxam fidem amplexus Romæ ad veræ Sapientiæ adeptionem incubuit; & anno Christi MDCXVIII. in Societatem nostram cooptatus, demùm in Anglicanâ messe, multâ collectâ fruge, consumptus in breui expleuit tempora multa, defunctus XVIII. Iulij, anno salutis MDCXXIX. Scripsit Anglicè priùs quàm ad Societatem veniret,

Considerationes humiles Serenissimo Iacobo Regi Angliæ porrigendas, circa Epistolam Regis præmonitoriam ad Principes Christianos. Audomari MDCIX. Item

Triumphum veritatis, Consilia præsertim Euangelica propugnantem: cum Appendice, De suâ ad Catholicam fidem conuersione. Duaci MDCIX. in 8.

HVMFRIDVS WOODWARDVS, natione Anglus, Romæ in Societatem cooptatus anno MD. LXXVII. ætatis XXV. Mediolani diu Sacras Litteras interpretatus est, mirâ vir eruditione, & scientiâ Dei colendi; ibidemque obiit die XXX. Nouembris, anno MDLXXXVII. Reliquit post se

Commentarios valdè eruditos *in Psalmos*, qui Mediolani seruantur MSS. Eum verò hic prætetire non debui, cùm recenseatur ab Antonio Posseuino in Apparatu Sacro, Verbô, Dauid.

HYACINTHVS HVRANDVS, natione Italus, patriâ Romanus, sed ductâ ex Eburonibus origine, nuper profectus ad Sinas, edidit

Architecturam Musarum, Heroico Carmine

Orationem in funere Pompeij Mangionij, Vtriusque Signaturæ Decani, habitam Romæ anno MDC. XXXV. Romæ apud Paulum Masottum in 4.

HYACINTHVS PEREIRA, natione, vt opinor, Lusitanus, scripsit

Annuas Litteras ex Malabare anni MDCXXI.

I

IACOBVS ALBERTVS, natione Hispanus, patriâ Bisuldinensis in Catalauniâ, acri vir ingenio, Philosophiam ac Theologiam Bilbili ac Barcinone cum laude professus est. Rexit Oscanum Collegium & Gandiense, atque in hoc, magno sui relicto desiderio, ob morum facilitatem quâ gratus erat omnibus, decessit. Edidit

Concionem, quam Oscæ habuit *in Comœdos*, Regnorum pestem, die Circumcisionis Dominicæ, cui titulum ex die fecit,

Circumcisionem Comœdiæ, Hispanicè, Oscæ excusam. Alia ingenij ipsius monumenta mors præripuit.

IACOBVS ALVAREZ DE PAZ, natione Hispanus, patriâ Toletanus, honesto loco natus, Humanioribus Litteris & Philosophiâ in Scholis nostris excultus, annum agens XVII. in Societatem cooptatus est. In Tirocinio tantum profecit in diuinarum rerum cognitione, vt Meditationes nonnullas, quas tum conscripsit, non indignas iudicarent Patres grauissimi, quas sibi describerent. Compluti studia Theologiæ emẽsus, ex Moderatorum suorum voluntate nauigauit in Regnum Peruanum, quo in cursu, cùm multas pertulit difficultates alias animo æquo, tum verò sitim ex aquæ potabilis penuriâ immanem, quæ multos mortales extinxit. Limæ Philosophiam ac Theologiam summâ cum laude doctrinæ explicuit; eodem tempore cælestium rerum contemplationi, & sensuum accuratissimæ custodiæ intentus. Quitensi Collegio Rector datus, Martham Mariamque docuit exemplo suo coniunctissimas esse sorores: idemque præstitit dum Cusci, dum Limæ præfuit, dum Prouinciam vniuersam sexennio gubernauit. Potosij à Prætore, Senatu, Nobilitate, populoque frequentissimo, obuiam sancto (sic loquebantur) progressis exceptus, pòst paulò lethali morbo occupatus est. Mox ipse qui suæ quietis eum destinatum esse locum diu ante dixerat, quamuis dehortantibus medicis, totius vitæ confessionem instituit, & reliquis cupiuit instrui Sacramentis. Rectoris dein, quem aiebat eo in actu sibi præesse, manum postulauit ad osculum: & confectis cum eo negotiis grauibus, Ecclesiæ precibus agoni accommodatis voluit adiuuari. Vbi ad solemne carmen, *Proficiscere anima,* deuentum est, negauit horam adesse proficiscendi, verùm se tempori admonitu-

rum,

rum; interim lubere cum Deo tantisper secretò agere, cuius præsentissimam tunc opem sentiret, quîcum suas delicias tunc haberet. Nec multò pòst accenso cereo, Christi de cruce pendentis sigillum tenerrimè per vulnera disuauiatus, placidissimè expirauit die XVII. Ianuarij, anno salutis MDCXX. ætatis suæ LX. Funus maximo omnium ordinum concursu procuratum est; applicata passim corpori rosaria, imposita oscula, postulata ad venerationem lipsana, ob eius sanctimoniæ opinionem. Postridie iusta persoluta sunt, & de viri laudibus instituta panegyris, quæ tanto populi studio celebrata est, vt in vrbe frequentissimâ, quæque ad centum millia metallariorum argenti numerat, nullæ patuerint eâ die officinæ. Sepulchrum eius pergunt supplicabundè venerari, & Sancti recentis (sic aiunt) beneficia exposcere; & spe sæpè non irritâ, vt luculentis exemplis palam constitit. Et verò nonnemini probatissimæ virtutis visus est, cum clarissimis lucis ac beatitatis argumentis. Corpus eius hodieque incorruptum, indumentis sæpè omnibus tabefactis, barbam capillosque progenerat, tanquam spiraret, & nescio quid liquoris à se profundit, quo inuolucra omnia imbuit; quê digiti etiam à corpore pridem reuulsi distillant. Vir fuit omni virtute ornatissimus. Et quod ad mortificationem quidem sui attinet, ipse se velut penicillo descripsit in eo tractatu, quo virtutem illam explicuit. Sensus omnes custodiebat diligentissimè. Victus illi tam tenuis fuit, vt meritò diceres eum quotidie ieiunare. Flagra & cilicia vel iam affectâ ætate atque valetudine frequens vsurpabat. Virginitatem ab omni vel minus cautæ cogitationis næuo seruauit indemnem. Quotidie sese ante sacrificandum per exhomologesim expiabat. Votum à pluribus annis conceperat, nullum se de industria peccatum veniale admissurum; nullum Scriptorem prophanum lecturum: nimirum cùm studio Italicæ Linguæ discendæ, quo libros Asceticos eo sermone conscriptos posset intelligere, in principem Poëtam incidisset, tantâ vanarum imaginum confusione & ariditate deuotionis mulctatus est, vt deinceps omni huiusmodi lectione abstinere decreuerit. Diuinarum rerum contemplationi mirificè fuit addictus; sæpè sublimis à terrâ, & igneo quasi fulgore toto corpore perfusus, magnâ in luce conspectus est. Vigintiquinque, & eo ampliùs, annis, tam arctâ cum Deo mentis coniunctione deuinctus egit, vt nullis vnquam negotiis cum gubernatione coniunctis contigerit eam vel minimum intercipi: hinc rebus omnibus promptus interesse, libros de profundissimis mysteriis summâ facilitate dictare; [illegible] issimis semper affectibus abundare; excellentissimos formare conceptus de diuinis rebus; in summâ Deo semper præsente fruebatur. Cùm de diuinis attributis aliquando prælegeret, adeò extra se abreptus est, vt inter discipulorum manus debuerit ad cubiculum deferri. Aliâ die celebrantem visus est Christus suauissimè amplexari; & fassus ipse est affectus vehementiâ se tum propè fuisse confectum. Id cùm illi sæpiùs etiam inter concionandum eueniret, publico abstinere decreuit, quoad Dei monitu iussus est solitas publicè functiones obire. Lucubrationibus ipsius luculentum accessit diuinitus pondus commendationis, quod visus sit inter scribendum cælesti fulgore circumfundi, & ab adstante quopiam, viri grauis specie, quæ scribebat in aurem excipere. Prouinciæ administrationem à Deo iussus est admittere, & quæ de Medicorum consilio, gemina sibi erat cauteria inusturus, missa facere, quoniam afflictiones valetudinis erat in officij molestias conuersurus. Hæc de sanctissimi viri moribus pauca delibasse sufficiat; vitam ipse suam delineauit in suis quæ exstant operibus, vnde plura petet qui volet. Scripsit

De Vitâ Spirituali eiusq; perfectione, lib. V. Lugduni apud Horatium Cardon MDCVIII. & rursum MDCXI. & Moguntiæ sumptibus Antonij Hierati apud Balthasarem Lippium MDCXIV. in fol. *Huius operis compendium*, à R. D. Ioanne à Gorcum Presbytero Syluâducense digestum, excudit Antuerpiæ Hieronymus Verdussius apud Hæredes Martini Nutij MDCXX. in 8.

De exterminatione mali, & promotione boni, lib. V. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXIII. & Moguntiæ apud Lippium MDCXIV. in fol.

De Inquisitione pacis, siue, studio Orationis, lib. V. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXVII. in fol.

Ex iis verò quæ his tribus tomis continentur, aliqui tractatus seorsim editi sunt, nimirum

De Vitâ religiosè instituendâ, siue, *De quotidianâ virtutum exercitatione*. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXIII. & rursum MDCXIV. in 12. qui deinde ab Auctore recognitus & valdè auctus prodiit duobus tomulis, lib. VI. comprehensus Lugduni apud Iacobum Cardon & P. Cauellat MDCXX. in 8.

Meditationes tripartitæ. Coloniæ apud Antonium Boetzerum MDCXX. in 4.

De Humilitate, virtutum omnium fundamento.

De Virtutum adoptione. Coloniæ:

Reliquit etiam affectum opus

De Sacerdotum institutione.

IACOBVS ANTONIVS MARTHA, natione Italus, patriâ Taruisinus, post gubernationem Collegij Brixiensis, in Orientis Solis Indiam ex obedientiâ profectus, magno zelo, nec minore fructu, multos annos posuit in gentium illarum animis excolendis, feliciterque cessit è vitâ, in Residentiâ Malucensi die XV. Augusti, anno MDXCIX. Scripsit

De quatuor temporibus anni.

IACO-

IACOBVS BALDE, natione Germanus, patriâ Ensichemianus, Serenissimi Electoris Bauariæ Concionator. Edidit

Batrachomyomachiam Homeri, tubâ Romanâ cantatam, lib. VI. Heroico carmine; additâ etiam ad verbum *Latinâ interpretatione Homerici poematicij: & vsu huius suæ lucubrationis, ad humanæ vitæ commodum*. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDC. XXXVII. in 12.

Edidit insuper suppresso suo nomine

Maximilianum Primum Austriacum, nouo scribendi genere modò sententiis metro illigatis, modò in diffusius dicendi genus sparsis affine Epidictico, res præclarè gestas eius Principis explicans. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXI. in 8. & cum auctario Monachij MDC. XXXIX.

Carmen Panegyricum Henrico Ottoni Fuggero, Vellere aureo donato.

Hecatomben, seu, *Oden nouam de vanitate mundi*, centum strophis Latinis, totidemque Germanicis absolutam. Monachij apud Nicolaum MDC. XXXVI.

Eam deinceps quinque aliis metris expressit in modum certaminis, ediditque hoc titulo, *Poëma de vanitate Mundi*. Monachij formis Leyserij MDCXXXVIII. in 16.

Templum Honoris à Romanis conditum, apertum virtute Ferdinandi III. nunc eidem Regi Romanorum coronato descriptum, dicatumq; à Collegio Ratisbonensi Soc. Iesu. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXVII. in 8.

Odem dictam Agathyrsum de solatio macilentorum. Monachij typis Cornelij Leyserij MDCXXXVIII. in 24.

Germanicè panxit

Cantilenam de Laudibus B. Virginis Mariæ.

Paratum habet

Panegyricum magni Herois Tyllij.

IACOBVS DESBANS, natione Gallus, patriâ Campanus Mausomensis, in Societatem anno MDCIX. ætatis XVI. ingressus, multos annos docuit Rhetoricam; demùm in Hispaniam, vt Litteras Græcas in Regiâ Madriti Academiâ doceret, missus est. Scripsit

Paruum B. Virginis Sacellum Hieroglyphicum, distinctum imaginibus, Parthenio Sodali sacrum. Mussiponti apud Sebastianum Cramoisy MDCXXIII.

De glorioso heroicæ Virtutis regno. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXII. & Flexiæ MDCXXXV. in 8. apud Georgium Grirueau.

Clementem Alexandrinum Notis illustrauit.

IACOBVS BERNARD, natione Gallus, patriâ Rhedonensis, Societatem ingressus anno MDC. VI. ætatis XVII. facundus Ecclesiastes. Edidit Gallicè

B. V. Mariam de bona voluntate iuxta Montes Hannoniæ anno MDCXXXIX.

IACOBVS BETZCOVIVS, natione Bohemus, Collegium Crumlouicense rexit aliquando: *Commentarios rerum in orbe gestarum, Laurentij Surij, compendio in Bohemicum Sermonem transtulit.*

IACOBVS BIDERMANNVS, natione Germanus, patriâ Sueuus, Chirigensis, Societatem iniit annos natus XVI. in eâque professus est quatuor vota die XXXI. Iulij, anno salutis MDCXVII. vir magni ingenij, parisque eruditionis & doctrinæ; Humaniores Litteras primùm, tum Philosophiam Dilingæ, & Scholasticam Theologiam cum laude docuit. Romæ Theologum Societatis & Censorem egit librorum. Scripsit

Res à B. Ignatio Loiola Societatis Iesu Parente gestas. Monachij typis Bergianis MDCXII. in 16. Dilingæ editione quintâ auctiùs in III. libros distinctas, apud Vdalricum Rem MDCXXI. Postremò nouâ recensione factâ, prodiit cum hac epigraphe,

Ignatius, siue, *de Vitâ & Gloriâ S. Ignatij Loiolæ Societatis Iesu Conditoris, Libri Tres*. Romæ formis Francisci Corbelletti MDCXXXIV. in 16.

Epigrammatum, lib. III. Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXX. & rursum cum recognitione & auctario MDCXXIII. in 12. Demùm cum nouo augmento Romæ apud Hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXVIII.

Herodiadem, poëma Epicum, lib. III. Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXXII. in 12.

Prolusiones Theologicas III. quibus Pontificis Romani dignitas aduersus Hæresim propugnata est. Dilingæ formis iisdem MDCXXIV. in 12.

Narrationum selectarum lib. III. ex M. T. Cicerone Volumen I. Dilingæ iisdem formis MDCXXI in 12.

Narrationum selectarum lib. III. ex Senecâ, Gellio, Plinio, Volumen II. Dilingæ MDCXXII. in 12.

Agonisticôn lib. III. *pro Miraculis*, quæ Buccinator Alpinus, eiusque tribules impiè imperitèque criminantur. Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVI. in 12.

Vbaldinum, siue, *De Vitâ & Indole Antonij Mariæ Vbaldini Vrbinatis, Monteæ Comitis Breuiarium*. Romæ formis Hæredum Guilielmi Facciotti MDCXXXIII. & Monachij apud Melchiorem Segen MDCXXXIV. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXV. in 24. Eam Italicè reddidit Laurentius delle Pozze noster.

Heroum Epistolas, lib. III. Romæ MDCXXXIII. & Monachij formis Leyserianis MDCXXXIV.

Syluulas Hendecasyllaborum lib. III. Romæ MDC. XXXIV.

Delicias Sacras lib. III. Romæ formis Francisci Caballi MDCXXXVI. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXVII. in 12.

Heroidum Epistolas lib. III. Romæ MDCXXXVIII. in 24.

Acroamatum Academicorum, lib. III.

Edidit prætereà *Corollaria Philosophica*, libr. VIII. nempe

De Obiecto Logicæ.

De Demonstratione.

De Principiis Physicis.
De Physico Locato.
De Physico Extenso.
De Physico Animato, in genere.
De Physico Animato, in specie. Dilingæ formis Academicis in 4.

Item *Opuscula Theologica,* lib.x. videlicet
De Gratiâ.
De Prædestinatione.
De Conscientiâ.
De Suffragiis.
De Pœnitentiâ.
De Censurâ.
De Irregularitate.
De Eleemosynâ.
De Sponsalibus.
De Matrimonij impedimentis. Ibidem in 4.

Aduerte autem Epistolas Herôum, Epigrammata & Herodiadem nuper anno MDCXXXIV. fuisse Antuerpiæ apud Moretum typis pulcherrimis recusa; quæ tamen Auctor, quia plus mille locis manca sunt & imperfecta pro spuriis haberi vult.

Exspectamus autem ab docto eius calamo propediem
Satyricon.
Lernam Rabularum, lib. singulari.
Alcedonia iuuenum, lib. III.
Fortunam Principum, lib. III.
Vitam S.Francisci Xauerij, lib. III.
Ioannis Ogilbei Martyrium, lib. I.
Comico-Tragœdias Sacras x. atque alia plura.

Mors ista molientem oppressit apoplexiâ die xx. Augusti MDCXXXIX. Romæ.

Prodierunt hactenus posthuma
Vtopia, seu, Sales Musici. Dilingæ operis Gaspari Sutoris MDCXL. in 12.
Aloysius, siue, Dei beneficia meritis B. Aloysij collata VVolfgango ab & in Asch. Monachij formis Cornelij Leyserij MDCXL. in 16.

IACOBVS BONFRERIVS, natione Belga, patriâ Dionantensis, natus anno MDLXXIII. Societatem MDXCII. ingressus; de quo sic Franciscus Swertius, in Athenis Belgicis, *Vir est non vulgari doctrinâ instructus, & raris virtutis ornamentis insignitus. Est enim industriæ mirabilis, acerrimi ingenij, solidissimi iudicij, & incredibilis in rebus agendis prudentiæ.* Docuit in Aquicinctino Duacensis Academiæ Collegio, annis aliquot Philosophiã, duobus Scholasticam Theologiam, compluribus Diuinas Litteras interpretatus est & Linguã sanctam. Studiorum etiam supremus ibi Moderator fuit; & Seminarij Scotorum Superior. Prodiit hactenus in lucem ipsius insigne opus

Pentateuchus Moysis Commentario illustratus, præmissis, quæ ad totius Scripturæ intelligentiam manuducant, Præloquiis perutilibus. Antuerpiæ ex officinâ Plantinianâ MDCXXV. in fol.

Iosue Iudices & Ruth, Cõmentario illustrati. Accessit *Onomasticon locorum Scripturæ Sacræ.* Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXI. in fol.

Iam sub prælo sunt *Libri Regum & Paralipomenon commentario illustrati* tom. II. in fol. Tornaci apud Quinque.

Paratum habet alium tomum quo explicantur *ceteri libri historici veteris testamenti Esdras, Nehemias, Tobias, Iudith, Esther, Machabæi.*

Item *Commentarios in Euangelia & Actus Apostolorum.* Denique *in Epistolas Pauli.*

Parat nunc *Commentarios in Psalmos* quos si Deus vitam dederit, absoluet.

IACOBVS BOVTONVS, natione Gallus, patriâ Nannetensis, Philosophiam sexennio, Theologiam quinquennio docuit in Societate, quam duodeuicennis ingressus est anno MDCX. Edidit Gallicè

Relationem stabilitæ à Gallis Sedis in Insula Martiniana vna ex Antilis in America, ab anno MDC. XXXV. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXL. in 8.

IACOBVS BROQVARDT, natione Belga, Thionuillanus, vicennis in Societatem venit anno MDCVIII. in eàque gradum Coadiutoris Spiritualis sortitus est. Vertit Latinè ex Gallico

Pædagogum Christianum P. Philippi D'Oultreman. Luxemburgi MDCXXIX. typis Huberti Reuland. Germanicè reddidit

Testamentum Christiani hominis, Antonij Sucquet; cui addidit de suo Varia pietatis exercitia.

Veram Christiani Philosophiam, meditationem mortis, Caroli Musart.

Libellum vnius nostri inscriptum Gallicè, *Pensez y bien.*

IACOBVS CANISIVS, natione Belga, ex Oppido Calcariâ, Ducatus Cliuiensis, ingressus est Romæ in Societatem anno ætatis XXII. in eâ post Humaniores Litteras Moralem Philosophiam aliquot annos docuit. Professus tria vota solemniter anno salutis MDCXXII. Vitæ suæ ex caritate prodigus, Monachij se peste afflatorum obsequiis post Suecicum bellum addixit, cui malo superstes, Lauretum pedes contendit, exsoluturus votum quod pro suâ incolumitate Sospitatrici Virgini Senatus, Populusque Monachiensis conceperat. Scripsit

Fontem Salutis, seu, primum Sacramentorum omnium Baptismum Coloniæ.

Meditationes Sacras de Christo, & B. Virgine. Monachij MDCXXVIII.

Hyperduliam Marianam à Ioanne Berchmanno exercitam. Monachij apud Melchiorem Segen MDCXXXVI. in 16.

Edidit etiam sub nomine Christiani Thanasophrasti

Artem Artium, seu, *de bono mortis.*

Ex Italico vertit Latinè

Concionum P. Gregorij Mastrilli, tom. Coloniæ.

Vitas Sanctorum, à Petro Ribadeneira scriptas Hispanicè fecit Latinas. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXX. in fol. Accessit

Appen-

Appendix, seu, Vitæ Sanctorum Caroli Borromæi, Ignatij, Francisci Xauerij, Philippi Nerei. BB. Francisci Borgiæ, Aloysij Gonzagæ, Stanislai Kostkæ.

Iacobvs Charibdivs, natione Siculus, patriâ Mamertinus, claro genere natus. Is cùm Societatem penè puer amplexus esset, & præstaret illustribus naturæ dotibus, euasit insignis Orator, Poëta, Philosophus, Theologus. Philosophiam Messanæ ac Romæ docuit, & subinde etiam Theologiam, cuius Doctoralia accepit insignia. Præfuit tum alibi, tum Messanæ Collegio sexennium, magnâ prudentiæ, sed maiori etiam virtutis omnis exemplo. Obiit demùm in natali suo solo, die vi. Augusti, anno mdcxx. ætatis lxv. ab initâ Societate li. Habuit coram Sixto V. anno mdlxxxvi.

Orationem de Passione Domini, quæ nuper cum aliis aliorum eiusdem argumenti edita est.

Iacobvs de Codt, natione Belga, patriâ Iprensis, vir humanioris litteraturæ peritissimus; simulque ad res gerendas velut à naturâ factus. Rectorem egit Ipris & Syluæducis, & Prouincialis demortui, cuique erat Socius, Vicarium. Egregiis omninò virtutibus instructus fuit, sui, mundique contemptu insigni; comitate erga omnes, modestiâ, pudicitiâ, oculorum continentiâ, silentij, atque orationis studio singulari. Is cùm Brugis operam, solandis ægris militibus, qui è Castris ad Slusam positis deferebantur, impenderet, optauit in eo ministerio mortem oppetere. Votis annuit Deus; nam die S. Catharinæ sacro ad populum verba facientem atrox inuasit morbus, quo breui extinctus est, animo ita comparato, vt si vitæ mortisque data esset optio, dubium se fore diceret, vtrum præhaberet. Obiit die iv. Decembris, anno salutis mdcxxi. ætatis suæ xlix. ab initâ Societate xxix. à suscepta quatuor votorum professione xi. Scripsit

Orationes & Poëmata varia omnis generis. Gandaui.

Carmen Leoninum elegans & argutum in hæreticos, suppresso nomine, cuius initium est

Norma Ministrorum, ceu simplex regula morum,
Iuxta iter errorum, sine lege reformatorum.

Item Leoninè lusit

De Iubal & Tubalcaim.

De Aureo Vellere.

De Iubilæo Illustrißimi Domini Matthiæ Houij Archiepiscopi Mechliniensis.

Iacobvs Colens, natione Bohemus, Collegij Crumlouiensis Rector; vertit in Linguam Bohemicam

Varia opuscula spiritualia, quorum hactenus syllabum nactus non sum.

Iacobvs Crvcivs, natione Italus, patriâ Nuceria, illa quæ in Vmbriâ est, planè puer propter egregiam indolem, cùm primùm per ætatem licuit, admissus est in Societatem, cui ab ipso S.P.N. Ignatio fuerat destinatus. Mirabiles progressus fecit in omni genere studiorum. Litteras Humaniores, Romæ Philosophiam, Mediolani Theologiam, admodùm adolescens, explicuit. Studia Romani Collegij moderatus est. Collegia & Domos rexit, demùm Assistens fuit Italiæ, & Præpositi Generalis Admonitor vsque ad suum obitum. Obiit Romæ xv. Decembris, anno salutis mdcxxxvii. Editæ sunt ab aliis

Duæ Orationes Italicè ab ipso dictæ, altera Cremonæ in funere Philippi II. Catholici Hisp. Regis. Altera Genuæ, ad Senatum Genuensem, De Vnione, seu, de optimâ ratione gubernandi.

Iacobvs Crvsivs, natione Germanus, patriâ Bambergensis. Rectoris officium nouennio; Magistri Nouitiorum triennio cum laude sustinuit. Serenissimæ Mariæ Annæ Bauaræ Archiduci Austriæ, quæ Ferdinandum III. Romanorum Imperatorem orbi terrarum dedit, à Sacris Confessionibus fuit; religiosi candoris, & regularis obseruantiæ nomine commendatus. Senio tandem magis, quàm morbo ad extrema reductus, Græcij Styrorum cessit è vitâ die xxv. Februarij, anno salutis mdcxvii. ætatis lxix. ab initâ Societate l. Sacramentis muniri voluit priusquam sensibus destitueretur; & multa de felici Religiosorum statu, multa de futurâ beatitate locutus, aiebat se cupere dissolui vt Christum Seruatorem, eiusque Matrem Virginem videret, & vnà B.P. Ignatij, per quem Deus tot bona Ecclesiæ suæ erat impertitus, conspectu frueretur. Hæreticorum fuit indefessus oppugnator quibus refellendis

Multa in vulgus sparsit apta Schediasmata typis expressa; quorum argumentum non accepi.

Iacobvs Damianvs, natione Belga, patriâ Atrebas, Societati adscriptus anno mdcxix. ætatis xx. Litteras Humaniores docuit annis aliquot, nec vulgares in iis progressus fecit, facili seu ad solutam seu ad ligatam orationem ingenio. Edidit

Synopsim historiæ Societ. Iesu primo sæculo. Tornaci typis Adriani Quinque anno mdcxli. in fol.

Paratum habet *bellum Mariale Germanicum*, pro Ferdinandis II. & III. à Deipara per eosdem in exercituum suorum supremam Ducem electa, gestum & confectum. Carmen Epicum. Decas prior, ea complectens quæ contigerunt ab anno mdcxvii. ad annum vsque mdcxxxiv.

Iacobvs Dheliot, natione Gallus, patriâ Aginnensis. Obiit Tolosæ die xxvi. Aprilis, anno mdcxxxviii. ætatis lxxi. Societatis xlvi. Scripsit linguâ maternâ

Summam Catechisticam; &

Odas in Annua festa.

Iacobvs Dinetvs, natione Gallus, patriâ Molinensis, egregius Concionator, Collegij Parisiensis Rector, & nunc Franciæ Prouincialis. Scripsit

Vitas illustrium hominum comparatas; *& Opera*

Moralia, imitatus Plutarchum.

IACOBVS DYCK, natione Belga, Ruremundanus, natus anno MDLXXV. Rector fuit Collegij Traiectensis triennio. Obiit Gandaui sexagenarius die XXVI. Maij, anno MDCXXXV. Vertit ex Italico Flandricè

Exercitia interna virtutum Blasij de Palma. Gandaui apud Manilium MDCXXVII. iterumque atque iterum Antuerpiæ apud Aertsens, & apud Cnobbaert.

Auctarium Caroli Musart, ad eundem librum, continens exercitium virtutum externum.

Detectionem magni Cathaiy, seu Regnorum Tibet ex Litteris P. Antonij Andrada.

Mensam Regalem Christi Domini, seu, Exercitia spiritualia ad dignè communicandum. Gandaui, ac subinde Antuerpiæ apud Cnobbaert MDCXXXI.

Ex Hispanico autem vertit Latinè

Praxim & declarationem Exercitiorum spiritualium S. Ignatij auctore Ludouico de Palma Societatis Iesu. In Belgio, ac posteà Viennæ Austriæ recusam MDCXXXV.

IACOBVS FERRAN, natione Hispanus, inuictæ constantiæ vir, & diuturnâ morbi vexatione probatus. Memorabilem de se victoriam etiamnum Tiro, obtinuit, cùm in nosocomio abhorrentem impetum naturæ ab infirmi cuiusdam pœdore & squallore egregio facinore domuit; nimirum sciscitatus num excrescentes nimiùm vngues sibi vellet præsecari, illo annuente, dentibus illos suis repetitis morsibus præsecuit. Obiit Barcinone anno salutis MDCXXI. ætatis XXXIX. ex quo venerat in Societatem XXI. in quâ votis quatuor solemnibus ante annos quinque se obligarat. Egregium opus molitus est, cuius editionem mors immatura intercepit,

De Repudio Synagogæ, & Ecclesiæ cum Christo connubio.

IACOBVS DE LA FVENTE, natione Hispanus, vir, si quis alius, feruens & diuinæ gloriæ ac salutis hominum zelo accensus; quique operam suam eò promptiùs libentiusque, quò tenuioribus, impendebat. Murciæ Congregationem instituit cæcorum; alteramque Æthiopum. Compluti verò vnam Grammatistarum; quas ipse omnes aliasque diligentissimè administrauit. Egenos cogebat in vnum aliquoties per annum, & per exhomologesim expiatos, corrogatâ ad id stipe donabat: idem vinctis officium alternis impendebat: vnde illi iam passim Patris pauperum illustre nomen adhæsit. Capitis damnatos incredibile dictu est, quanto studio fructuque procuraret: quibus iuuandis grauissimorum Sacerdotum Sodalitium excitauit, è quo bini semper illis adessent. Ipse verò simul atque ad eos venerat, in angulum aliquem secedens, ita se diuerberabat vt illos ad pœnitentiam, & voluntariam etiam flagellationem suo exemplo prouocaret. Missiones in vicina oppida frequens obibat, & quoquò venerat, inflammabat omnia. Inuehebatur in blasphemos & execratores pro concione solito vehementiùs, eosque adductis iræ diuinæ exemplis perterrefaciebat. Adibat crebrò scholas elementariorum, & pueris catechesim exponebat. Cùm tam multa, tam præclara præstaret, demississimè tamen de se sentiebat. Vocis suæ tonum, modumque dictionis ipse per iocum eleuabat. Honestiores aliis conciones concedebat, rudium imbuendorum Christianis elementis, & confessione expiandorum partibus sibi vendicatis. Orationi & corporis castigationi fuit valdè addictus: B. Virginis impensè studiosus; eam frequenter precibus, alloquiis, orationibus iaculatoriis interpellabat: Confraternitatem honori ipsius erexit appellatam Seruorum B. Virginis: multa ipsius in mortales beneficia singularibus plagulis excusa sparsit in vulgus identidem, pietati aduersus illam excitandæ: in ipsius reorum custodiis atque ergastulis ipsius icones proposuit, ante quas vincti supplicarent. Creditus est tantæ in diuinam Matrem pietatis tulisse hoc præmium, vt eximio animi candore præstaret; quem ipse quoque diligentissimâ sui, sensuumque custodiâ tuebatur. Obiit vir egregius quatuor dudum vota professus, Madridij anno salutis MDCXVI. Vertit Hispanicè

Catechismum Roberti Cardinalis Bellarmini, & eum exemplis illustrauit.

IACOBVS FRANCISCVS, natione Lotharingus, patriâ Varanæus, in Diœcesi Remensi, natus est anno Christi MDLXXIV. Societati se adiunxit MDXCV. professionem quatuor votorum emisit MDCXIV. Docuit Philosophiam octennio, Moralem Theologiam quatriennio, septennio Scholasticam, nouennio Sacram Scripturam interpretatus est; Theologiæ Laureâ Doctorali ornatus. Scripsit

De causâ salutis infantium, aduersus infanticidium Gebennense. Mussiponti apud Gasparem Bernardum MDCXXXI. in 8.

IACOBVS FVLIGATTVS, natione Italus, patriâ Romanus. Scripsit Italicè

Vitam Roberti Cardinalis Bellarmini. Romæ apud Hæredes Bartholomæi Zannetti MDCXXIV. in 4. & Mediolani in 8.

Vitam S. Elizabethæ Reginæ Lusitaniæ. Romæ iisdem typis MDCXXV. in 8.

Scripsit prætereà etiam Italicè

Compendium vitæ S. Francisci Xauerij Indiarum Apostoli, Soc. Iesu. Romæ apud Bernardinum Tani MDCXXXVII. in 8. Et sub nomine Francisci Roghi Italicè

Martyrium SS. Abundij, Abundantij, Marciani, & Ioannis, ex antiquissimis MSS. Codicibus depromptum. Romæ apud Franciscum Caballum MDCXXXVIII. in 8.

IACOBVS GAVLTERIVS, natione Gallus, patriâ Añonæensis, Societatem iniuit anno MDLXXXV. vir magnarum partium in paruo corpore; doctus

doctus in paucis, superioribus scholis diu præfuit, Philosophiam bis, deinde Controuersias Fidei Turnoni, Scholasticam Theologiam Lugduni explicuit & Linguam Sanctam: hæreseos acerrimus impugnator. Obiit Gratianopoli mense Octobris, anni MDCXXXVI. ætatis LXXIII. Scripsit Gallicè primùm, tum Latinè cum variis additamentis

Tabulam Chronographicam Status Ecclesiæ Catholicæ, à Christo Nato, ad annum MDCXIV. Lugduni apud Iacobum Roussinum MDCIX. & alibi sæpiùs recusam tum in Galliâ, tum Coloniæ sumptibus Petri Henningij MDCXVI. in fol. Gallicè præterea scripsit

Anatomiam Caluinismi, seu, *Dilemmata Catholica.*

Indicem Controuersiarum ad omnia totius anni Euangelia accommodatum.

Elegantias quoque Aldi Manutij auctiores edidit, & è Latino Gallicè reddidit, sicut & *Historiam Iaponiorum Principum qui Romam Legati missi sunt.*

IACOBVS GEORGIVS natione Gallus, patriâ Bituricensis, vir eruditè facundus, & qui cum plausu in præcipuis quibusque Galliæ Vrbibus auditus est. Scripsit Gallicè

Mausolæum Henrici IV. Regis Christianissimi memoriæ Lugduni in principe templo S. Ioannis erectum. Lugduni MDCX.

Orationem funebrem Maresciali de Chastre.

Coronam gloriæ oblatam eiusdem Marescialì filio.

Solemnia officia ab Auenionensi Collegio adscriptis in Sanctorum album Societatis nostræ parentibus, procurata.

IACOBVS GORDONVS HVNTLÆVS, natione Scotus, perillustri sanguine, & qui Regium Scotiæ attingit, ortus, Societatem Romæ ingressus est die XX. Septembris, anni MDLXIII. atque in eâ Theologiæ Doctoratum anno MDLXIX. & quatuor votorum professionem anno MDLXX. suscepit. Per annos propè L. docuit Philosophiam, Theologiam Scholasticam, Moralem cuius fuit peritissimus, Controuersam, & expositiuam, Linguam quoque sanctam maximâ semper laude & plausu, Mussiponti, Lutetiæ, Burdigalæ. Nuncium Apostolicum egit in Hiberniâ; Vice-Prouincialem in Aquitaniâ; Christi Confessorem in Angliâ & in Scotiâ, vbi carceres & vincula perpessus, Regiâ cognatione impunitatem virtuti largiente, euasit, quam maluisset mortem obire. Daniam quoque & Germaniam, ac reliquam ferè Europam plerumque pedes, homo is ætatis, nobilitatis, virtutis peragrauit, vt rem Catholicam, præsertim in Scotiâ, cui Missioni diu præfuit, promoueret. Inter maxima quibus plurimis claruit ornamentis, potissima fuêre, quæ à verâ solidâque virtute ducuntur. Candor animi eius, & simplicitas, in tanto doctrinæ lumine, fuit prorsus admirabilis, eòque magis quod cum eximiâ sui despicientiâ, cum comitate, & affabili iucundâque, vel in extremâ senectute, morum grauitate coniungebatur. Rapiebat in admirationem domesticos, integerrimæ suæ vitæ, & virtutum maximarum documentis. Nihil vnquam in eius moribus aut verbis vlli displicuit. Obedientiam tantoperè diligebat, vt nihil optatiùs, quàm vt se Superiores liberrimè vterentur, neque secum precibus, sed imperiis agerent, ne Obedientiæ pretio fraudaretur. Hinc tam accuratâ fuit legum suarum omnium obseruatione, vt in tot per Scotiam, Hiberniam, Daniam, Germaniam itineribus, atque adeò in mediâ hæresi; vix credatur vnquam examen prætermisisse conscientiæ, seu matutinum, seu vespertinum; nedum alia negligeret officia pietatis. Certè horâ totâ Socios quotidie præueniebat ad orationem. In Beatam Virginem deuotissimo fuit Affectu. Demùm curam semper habuit magnam hominis interni; ex quo illi fructus constitit vitæ innocentissimæ pacatissimèque traductæ. Vnum hoc in morte doluit, quod non in Scotiâ pro Christo in patibulo moreretur. Hoc tamen beneficij assecutus est; vt cùm post aliquot hebdomadarum languorem, triduo ante Parasceuen magnoperè optaret eo die excedere, quo Christus pro nobis obiisset, idque ipsum Deum rogasset, postquam sacris mysteriis instructus est, eo ipso die qui fuit XVI. Aprilis, anno MDCXX. placidissimè expirauit, Lutetiæ Parisiorum, ætatis suæ anno LXXVII. ab initâ Societate LVII. & L. post editam quatuor votorum professionem. Funus tanto hominum concursu celebratum est, vt vix se mutuo psallentes audirent; vix cadauer efferri posset. Edidit

Controuersiarum Christianæ fidei Epitomen, Partibus III. primam Augustoriti Pictonum ex prælo Antonij Mesnerij MDCXII. alteram Parisiis apud Sebastianum Cramoisy in 4. Tertiam vnà cum duobus prioribus recusis Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXX. in 8.

IACOBVS GORDONVS LESMORÆVS, natione item Scotus, patriâ Aberdonensis, Sacrosanctæ Theologiæ Doctor, & doctrinâ atque eruditione, innocentiâ, & vitæ probitate priori omninò geminus. Scholasticam Theologiam docuit. Tolosæ ac Burdigalæ Rector Collegiorum fuit, & æuo grandis Ludouico XIII. Regi Christianissimo à Confessionibus. Obiit Parisiis XVII. Nouembris MDCXLI. ætatis suæ LXXXVIII. ab initâ Societate LVIII. totis LII. annis ab edita quatuor votorum professione. Scripsit

Opus Chronologicum, annorum seriem, Regnorum mutationes, & rerum toto orbe gestarum memorabilium sedem annumq́, à Mundi exordio ad nostra vsque tempora complectens, tomis II. Pictauij apud Antonium Mesnerium MDCXIII. & Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCXIV. in fol. Seorsim deinde edita & sæpiùs recusa sunt, quæ in hoc opere habentur:

Opuscula III. *Chronologicum, Historicum, Geographicum*, recensita & aucta curis tertiis Coloniæ typis Bernardi Gualteri MDCXXXVI.

Diatribam de Catholicâ Veritate. Burdigalæ apud Petrum de la Cour MDCXXIII. in 12.

Biblia Sacra, cum Commentariis ad sensum litteræ, & explicatione temporum, locorum omnium, quæ in Sacris Litteris habent obscuritatem, tomis III. Parisiis apud Sebastianum & Gabrielem Cramoisy MDCXXXII. in fol.

Theologiam Moralem vniuersam VIII. *libris comprehensam*. Parisiis typis Cramoisyanis MDCXXXIV. in fol.

De Rebus Britanniæ nouis, iustum volumen.

In Nuptias Caroli Regis Britanniæ.

IACOBVS GRANADVS, natione Hispanus, patriâ Gaditanus, vir omnium, quibus conuixit, opinione, prudentiâ, doctrinâ, sanctitate maximus, & meritò inter prima Societatis columina numerandus; vtpote qui Baptismi stolam nullo crimine vnquam defœdatam, excellentibus etiam virtutibus exornauit. Anno ætatis XIV. ingressus est Societatem; cuius ipse diei memoriam quotannis, dum vixit, ita celebrauit, vt toto octiduo consuetæ orationi adderet semihoram coram Venerabili Eucharistiâ, multiplicaretque alia pietatis officia. Paribus studiis excipiebat annuum sui Baptismi, nuncupationis item votorum, & initiationis sacræ, ac demùm professionis suæ solemnis recursum. Omnes virtutum suarum actiones eò referebat, vt quoad homini fas erat, Deo dignè sacrificaret. Nunquam, vel inter occupationes grauissimas, non præmisit sesquihoram orationis; magno sensu pietatis, & vberibus sæpè lacrymis irrigatæ. Gratias à Sacro prolixè agebat; eoque tempore multa percipiebat dona cælitùs, quæ pro suâ ipse animi demissione altissimo silentio premebat, nisi quod rudi concepta stylo ea Confessario exhiberet addens, *Ora pro me, & tace pro me*. Visus certè nonnumquam est eo tempore totâ facie coruscare: & creditus est suæ salutis responsum ibi diuinitus accepisse. Primus in morem induxit Hispali, vt singulari quâdam solemnitate Octaua Christi Corporis exigeretur: primus in Boeticâ Nostris obtinuit facultatem, quintâ cuiusque hebdomadæ feriâ Officium de Venerabili Sacramento recitandi. In templi & altaris ornatus erat sanctè prodigus, omnibusque officiis nihil se dignum Domino præstare humillimè agnoscebat. In templi conspectu aperto semper capite procedebat; & in itinere quouis eminus loco conspecto, templum oculis vestigabat; tum detracto sibi pileo piâ prece loci Dominum venerabatur. Sub mortem denique allato viatico, huius mysterij fidem publicè professus est. B. Virginem impensè secundùm Filium colebat; in cuius rosarij recitatione tam ab se rapiebatur interdum, vt nec ad fores cubiculi audiret, nec ad se intrantem animaduerteret. Immaculatam eius conceptionem & scripto luculenter, & verbo passim publicè priuatimque asseruit; cuius etiam Ecclesiastico Officio celebrandæ die quâque Sabbathi Nostris per Boeticam impetrauit potestatem; auctorque fuit Granatensi Ecclesiæ, vt simili cultu Mariæ nomen prosequeretur. Orationi erat tam addictus, vt semper oraret, idem in mensâ, qui in Missâ & recreatione qui in oratione. Notabat singillatim diem atque horam, quâ quodvis à Deo beneficium, aut melioris vitæ studium concipiebat. Adiungebat quotidianam verberationem, nec rarò cruentam, aliasque corporis vexationes. Sensuum affectionumque mortificatione fuit tantâ, vt supra imitationem fuisse videatur. Integrum volumen conscripsit iis singillatim adnotandis, quæ videre, audire, loqui deberet, à quibus abstinere. Singulari studio fauebat iis, à quibus aduersa patiebatur, vt iam passim constaret non aliud ipsum demerendi potentius inuentum esse. Zelo animarum flagrabat impensiùs, quàm ipsum paterentur in earum salutem incumbere docendi munus, fracta valetudo, & indoles aliquanto contractior. Obtinuit tam rogando à Deo, vt insignes nonnunquam facinorosi ad se venirent, quos ad vitæ sanctitatem informaret. At vbi à scholis absolutus est, ipse concionari, confessiones excipere, catechesim pueris in ludis suis explicare, pauperes in foro exhortari: & quando non poterat aliud, ceterorum industriam suis orationibus adiuuabat, tantò studio vt cum omnibus ipse vnus laboraret; & aliquando diuinitus accepit neminem interiturum, pro quo lacrymas ipse fudisset. Multa sæpè occulta, multa diu post futura tanquam diuiniore afflatus aurâ cognouit. Numinis in se suosque beneficentiâ fretus, sæpè diuidebat in pauperes cibaria, quæ vsui erant domesticis, & in tempore sociis non sine miraculi opinione prouidit. Scientiam eius credidere nonnulli humanâ maiorem esse, & cælitus inditam non futilibus argumētis. Dictus à nonnemine de subsellio doctorum est, acumine ingenij subtilis, grauitate Seraphicus, claritate Angelicus. Ipse verò doctrinæ suæ magnitudinem, omni, quâ poterat, arte dissimulabat; & quando cogebatur pro re natâ publicè loqui, discipulum se magis exhibebat, quàm doctorem. Regebat Granatense Collegium, quando morbus eum lethalis incessit. Nuncio mortis ita est exhilaratus, vt elatis manibus diceret, *Lætatus sum in his, quæ dicta sunt mihi*. Omnium tunc virtutum specimen egregium renouauit, cuius vel hoc vnum ad memoriam insigne monumentum est, quod ad vsque penultimum diem, particulare, quod vocant, examen diligenter obiuit. Sacramentis demùm instructus placidissimè mortuus est Granatæ die V. Ianuarij, anno salutis MDCXXXII. cùm vixisset annos omnino LX. in Societate XLVI. à solemni professione XXX.

Vul-

Vultus illi ſerenior vitâ functo, quàm viuenti fuit, & caro poſt diem integrum planè tractabilis. Mortem eius excepit communis omnium ordinum luctus, ſanctum obiiſſe clamantium. Funus nemo pene fuit ſummorum, infimorum, qui non celebrarit; pedes manuſque ad venerationem oſculantium, & roſariis cadauer attrectantium. Miracula per eius inuocationem patrata, & piorum hominum de ipſius gloriâ reuelationes vulgatæ mox ſunt; ſed vitæ ipſius, mortiſque ſanctitas pro omni miraculo eſt, quâ nullam ſe vnquam conſtantiorem ſpectaſſe, vir magnus, qui complures ſanctimoniâ claros cognorat, affirmauit.

Scripſit Granadus

De Immaculatâ Conceptione B. Virginis, opus pium & eruditum quod poſteà ſuo loco inſertum eſt tomo I. in III. Partem.

Commentarios in Summam Theologicam S. Thomæ tomis VIII. quorum tres primi complectuntur materiam totam Primæ partis. Hiſpali apud Franciſcum de Lyra MDCXXIII. fol. & Muſſiponti apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXIV. in 4.

Duo ſequentes abſoluunt vniuerſam Primam Secundæ. Hiſpali apud Franciſcum de Lyra MDC. XXXI. in fol.

Sextus ad Secundam Secundæ tractat de Virtutibus Theologicis. Typis iiſdem eodemque anno.

Duo reliqui explicant Tertiam Partem.

IACOBVS GRASSETTVS, natione Italus, patriâ Mutinenſis, Theologiæ Moralis apud Parmenſes Doctor. Edidit Italicè

Vitam B. Catharinæ Bononienſis. Bononiæ MDC. XIX. & priùs MDCX. in 4. apud Bartholomæum Cochi.

Compendiũ Vitæ B. Aloyſij Gonzagæ Societatis Ieſu, tacito ſuo nomine. Mantuæ apud Oſannas MDC. XIX. quod tamẽ alij tribuunt Ioanni Bertolotto.

Manuale exercitiorum ſpiritualium D. Thomæ Villacaſtin, ex Hiſpanico fecit Italicum. Bononiæ MDCXXI.

IACOBVS GRETSERVS, natione Germanus, patriâ Marckdorfenſis Acronianus, fortiſſimus Athleta, ac vigilantiſſimus veritatis defenſor, magnus Lutheranorum domitor ac malleus, Hæreticorum, & calumniatorum Societatis terror, cuius laus ingens eſt in Eccleſiâ Dei, cuius Scriptorum varietatem, multitudinem, eruditionem iure miramur. Hæc illi ſcribunt Elogia grauiſſimi noſtræ ætatis viri Henricus Spondanus, in Annalibus ſuis, Præfat. ad Lectorem, & anno 774. n.3. Andreas Eudæmoniannes, Confutat. Anticoloni c.1. Henricus Fitz-Simon Britannomach. l.1. c. 11. & l.2. c.7. In Societatem ingreſſus eſt admodùm adoleſcens vix XVI. annos natus. Ingolſtadij primùm Philoſophiæ, & poſteà Scholaſticæ Theologiæ Profeſſor, Academiam illam annis XXV. illuſtrauit, eâ inter docendum perſpicuitate, vt merum ſolem dicerent. Ingenij doctrinæque ornamentis addidit ſtudium virtutis, orationis præſertim, quæ illi iugis inter litteras comes fuit. Animo fuit admodùm demiſſo ac modeſto, nec ferebat quidquam quod gloriam redoleret. Faceſſere iuſſit cum ſtomacho à ſe quempiam è Sociis qui ſcriptionis tam multiplicis ac doctrinæ nomine honorem illi eximium deferebat. Inſtiterant apud Ordinem noſtrum Ciues ipſius, vt Gretſerum penicillo expreſſum ſibi concederent, quem in Curiâ honoris ergò ſeruarent. Indignatus ille eſt, vbi reſciuit, monuitque tum demùm illos ſuam imaginem habituros, ſi pictum in tabula aſinum haberent. Nepotem ſuum ex fratre in ſtudiis verſantem, numquam voluit ad lautiorem conditionem promouere, ſed de communi quadrâ viuere. Cum Tironibus, aut alioqui rudioribus erat illi frequens & grata conuerſatio: omnes honore præueniebat. Interim familiares ad illum litteræ ex omni Europâ, atque inde vſque ex Indiâ, à viris etiam Principibus ſcribebantur; & Senatus Marckdorfenſis, quando corporis non potuit effigiem exorare, imaginem animi, omnia ipſius opera publico ære comparata, æterno monumento in Curiâ ſuâ ad poſteros ſeruanda repoſuit. Demortuorũ curam egit ſemper eximiam, cùm grati animi ſignificatione. Singulis Fundatorum noſtrorum, præter debitas lege Societatis precationes, repetito quinquagies roſario parentabat. Noſtrorum nomina in diario deſcribebat, & multis eos ſuffragiis proſequebatur. Pari erat curâ in viuentes ſibi omni officio demerendos; quorum ſi quem putaret à ſe læſum, veniam ſubmiſsè exorabat. Inter multiplices morbos patientiæ laudem promeritus eſt, animo ſemper tranquillo. Vitæ ſatur, cùm ad æterna ſuſpiraret, Sacramentis ritè procuratus piè obdormiuit Ingolſtadij die XXIX. Ianuarij, anno Chriſti MDCXXV. ſuo LXIII. initæ Societatis XLVIII. Varia contra Hæreticos opera elaborauit; quæ ſunt

De Sanctâ Cruce, tom. III. qui poſt alias editiones, demùm MDCXVI. Ingolſtadij ex Typographio Ederiano prodierunt recogniti, locupletati, & vno volumine ſimul editi, adiunctis reliquis eius opuſculis, quæ ad Tractationem de S. Cruce pertinent, ſeorſim priùs editis, quale eſt, *De Vino Myrrhato, & Vaſis Myrrhinis; Hortus S. Crucis; Florilegium de Cruce* &c.

De Sacris Peregrinationibus lib. IV. MDCVI.

De Eccleſiaſticis Proceſſionibus, lib. II. eodem anno, & ſeparatim Coloniæ apud Mylium MDCVIII. Vertit Germanicè P. Conradus Vetter.

De voluntariâ flagellorum, ſeu diſciplinarum cruce lib. III. Ingolſtadij apud Georgium Willer MDC. VI. Vertit Germanicè P. Conradus Vetter. Prodierunt auctiùs Coloniæ eodem anno.

Prædicans vapulans, & diſciplinatus, hoc eſt, *Pro libris de Diſciplinis, Apologetici lib.* III. aduerſus Lutheranum quemdam Prædicantem. Ingolſtadij typis Adami Sartorij MDCVII. in 4. Primus horum

horum Germanicè versus est à P. Conrado Vetter.

Epistola ad D. Petrum Steuartium, De historia Ordinis Iesuitici ab Hasenmüllero *edita* MDXCIII. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium in 4.

Historia Ordinis Iesuitici conscripta ab Hasenmüllero, *edita* à Policarpo Leysero, *correcta & refutata; cum appendice Apologeticâ ex D. Thomâ, & D. Bonauenturâ, contra Religiosorum calumniatores.* Ingolstadij typis Dauidis Sartorij MDXCIV. in 4.

Apologia prima pro Vitâ S.P.N. Ignatij, lib. V. contra Misenum Caluinistam. Ingolstadij apud Adamum Sartorium MDXCIX. in 8.

Apologia secunda pro Vitâ S.P.N. Ignatij, contra eumdem Simonem Lithum Misenum lib. V. MDCI. Accessit *Assertio Apologiæ Gallicanæ ad Henricum IV. Regem Galliæ*, aduersùs eumdem Misenum: eodem anno.

Apologia tertia pro Vitâ S. P. N. Ignatij, contra eumdem Misenum, lib. V. MDCIV. Accessit *Consolatio pro Miseno, ob Iesuitas Galliæ publico Christianissimi Regis Henrici IV. edicto vel firmatos, vel redditos.* Eodem anno.

Panegyricus Misenicus, cui adiuncta sunt hæc V. Opuscula:

Stigma frontis Misenicæ.

Honorarium Policarpicum Lauserianum ob recusam Iesuiticam Historiam.

Demonstratio quorumdam fidei dogmatum, ex communibus notionibus & loquendi formulis.

Iudicium super disceptatione de normâ & normato, in Rudolphum Cochlenium, & Bauium Alchymistam.

Paracletus Lutheranus ad Lithum Caluinistam missus, cum duabus Monstrantiis, & ludo anagrammatico. MDCVI.

Spicilegium pro tribus libellis de Disciplinis, cum libello de Cruce spirituali. Coloniæ MDCVII.

Epistola Græca Misenicæ ad Iacobum Gretserum Analysis in sua elementa; cum pharmacis ob Iesuitarum in Gallias reuocationem iratò & meticuloso Miseno curando idoneis. Accessit *Admonitio breuis, De miraculosis in Venerabili Eucharistiæ Sacramento apparitionibus*, quas Lithus insectatus est; vnà cum Monstrantiis Lutheranis. MDCV.

Apologeticus pro Societate Iesu, contra Gabrielem Lermæum Caluinistam. MDC. in 8. Ingolstadij typis Sartorij.

De modo agendi Iesuitarum, lib. II. oppositi eiusdem argumenti libello anonymo & famoso. Accessit *Vindicatio locorum quorumdam Tertullianicorum*, à Francisci Iunij Caluinistæ deprauationibus. Ingolstadij ex Typographia Adami Sartorij MDC. in 4.

De iure & more prohibendi libros noxios, lib. II. MDCIII. Ingolstadij typis Andreæ Angermarij.

Labyrinthus Cretico-Hunnianus, hoc est, Disputatio de Hunnio Prædicante, Genioque Lutherano, semetipsum contradictionibus implicante, & iugulante, in aliquot articulis Fidei MDCII.

Responsum ad Theses Hunnianas, *De Colloquio cum Pontificiis iucundo*, vnà cum *sex digressionibus*, contra eiusdem Hunnij calumnias MDCII.

Exercitationum Theologicarum. lib. VI. Ingolstadij apud Angermarium MDCIV.

Bauius & Mæuius; seu, *Quis sit Controuersiarum fidei Iudex, & quæ Norma?* MDCV.

Orationes & Quæstiones recitatæ & disputatæ in Theologicâ Doctorali inauguratione Ingolstadij MDCVI.

Considerationum ad Theologos Venetos, De Libertate & immunitate Ecclesiasticâ, lib. III. contra F. Marcum Antonium Capellum. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCVII.

Controuersiarum Roberti Bellarmini S.R.E. Cardinalis, Defensio tom. II. quibus aliqui *tractatus peculiares* additi sunt. Ingolstad. typis Adami Sartorij; prior anno MDCVII. posterior MDCIX. in fol.

Miscellanea Theologica, in quibus ista,

1. *Virgidemia Volciana*, hoc est *Apologia pro Disciplinis*, contra Melchiorem Volcium Prædicantem.

2. *Antisirena Polycarpica.*

3. *Notæ super Notas Petri Molinæi, in Epistolam Nysseno adscriptam, de euntibus Ierosolymam.*

4. *Examen tractatus de Peregrinationibus*, ab eodem Molinæo editi.

5. *Correctiones Notarum Casauboni, in Epistolam Nysseni ad Eustathiam.*

6. *Satyra Misenica Palinodica*, commentariolo illustrata MDCVIII.

Murices Catholicæ & Germanicæ antiquitatis, hoc est, Demonstrationes variorum Catholicæ fidei dogmatum, ex vulgaribus Germanorum loquendi & sentiendi modis & formulis. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCVIII. in 4. Reddidit Germanicè P. Conradus Vetter, &, *Lameisen* indigitauit.

Agonisticum Spirituale de Disciplinis, hoc est, *Apologia pro Prædicante vapulante*, contra Hailbrunnerum & Zeæmannum Prædicantes Lutheranos.

Vespertilio hæreticopoliticus, sub Bononiensis Epistolæ Italo-Latinæ velo, de perfectione & excellentiâ Iesuitici Ordinis, anteà delitescens, iam in lucem extractus. Ingolstadij per Adamum Sartorium MDCX. in 4.

Epistola Cnaptica Petri Cnaphæi Theopaschitæ, in Thoma VVegelino Lutherano Prædicante resuscitati, Commentario illustrata, cum appendicibus ex Hypomnemate VVegelino-cnaptico. Accessit

Pharetra Tertullianea, contra Hæreticos.

Petrus Cnapheus, seu Fullo, in Thoma VVegelino Lutherano Theopaschita rediuiuus; hoc est, *Tractatus de Trisagio, contra Cnapticam illam additionem*, Qui crucifixus est pro nobis. MDCVIII.

Relatio de Iesuitarum studiis abstrusioribus, in gratiam Prædicantium Augustanorum aucta & recusa contra Ioannem Cambillion.

Transtulit eam Germanicè P. Conradus Vetter MDCIX.

Fu-

Furiæ Prædicantium Auguſtanorum ob refutatam Relationem Cambilhonicam. Vertit Germanicè P. Conradus Vetter MDCX.

Lutherus Academicus MDCX.

Paulus Bernriedenſis de rebus geſtis Gregorij VII. & Herlucæ Virginis; cum Apologiâ pro Illuſtr. Card. Baronio, contra Goldaſtum Caluiniſtam MDCX.

Baſilicum δῶρον, ſeu, Commentarius exegeticus in Sereniſſimi Magnæ Britanniæ Regis Iacobi Præfationem Monitoriam, & in Apologiam pro iuramento fidelitatis MDCX.

Lixiuium Anonimo Fabulatori, ſeu, vt vocant, *Nouellanti, qui cædem Henrici IV. Regis Galliæ in Ieſuitas confert.* Vertit Germanicè P. Conradus Vetter MDCX.

Ποδόνιπτρον, ſeu, *Pedilauium*, hoc eſt, *De more lauandi pedes peregrinorum & hoſpitum*, cum *Paralipomenis pro libris ſuis, De ſacris peregrinationibus & proceſſionibus.* Prodiit hic liber vnà cum Horto S. Crucis. Ingolſtadij typis Adami Sartorij MDCX. in 4.

Commentariolus de Imperatorum, Regum ac Principum Chriſtianorum in Sedem Apoſtolicam munificentiâ.

Vindicatio Illuſtriſſimi Card. Bellarmini, à criminationibus & inſcitiâ Lutherani Magiſtelli Erneſti Zephyrij. Ingolſtadij apud Sartorium MDCXI. in 4.

Iudicium Eraſmi Roterodami de nouo Euangelio, eiuſq. Euangeliſtis. Acceſſit ſimile iudicium Georgij Wicelij MDCXI.

Summula Caſuum Conſcientiæ, De Sacramentis, ex Luthero, Caluino, & Bezâ collecta. Ingolſtadij apud Adamum Sartorium MDCXI. in 4.

De Funere Chriſtiano, lib. III. aduerſus Sectarios. Ingolſt. apud Sartorium MDCXI. in 4. Acceſsêre *Diſputationes* II. altera, *de ſubterraneis animarum receptaculis*, contra Sectarios: altera, *De Statu Beatorum.*

Gerbodi Reicherſpergenſis in Bauaria Præpoſiti, de Henrico IV. & V. Impp. & Gregor. VII. nonnulliſq. conſequentibus Romanis Pontificibus, Syntagma. Cum refutatione Alogiarum Annæ Comnenæ in Alexiade, contra eumdem Gregorium VII. Acceſſit *Retectio inſipientiæ & falſimoniæ Goldaſtinæ in Tertio Tomo Conſtitutionum Imperialium* MDCXI.

Diui Bambergenſes, S. Henricus Imperator, S. Cunegundis Imperatrix, S. Otho Epiſcopus Bambergenſis cum Notis, & aliis quibuſdam ad ipſos ſpectantibus MDCXI.

Repetitæ furiæ Prædicantium Auguſtanorum ob Relationem Cambilhonicam, denuò caſtigatæ. Eas Germanicè reddidit P. Conradus Vetter MDCXII.

Athleticæ ſpiritualis legitimæ & illegitimæ, lib. II. aduerſus Zeęmannum Lutheranum Prædicantem MDCXII.

De Feſtis, lib. II. aduerſus Danæum, Dreſſerum, & Hoſpinianum MDCXII.

Auctarium ad libros II. *de Feſtis, ſeu, Diſſertatio de Feſto Corporis Chriſti, & Euchariſtiæ cultu*, aduerſus Rudolphi Hoſpiniani impietatem MDCXII.

Gratiæ Danieli Cramero Lutherano Prædicanti perſolutæ, pro Paralipomenis ad libros De Chriſtiano funere tranſmiſſis MDCXII.

Suppetiæ Luthero Academico miſſæ, aduerſus Ioãnem Forſterum Prædicantem Witebergenſem: vnà cum *Epimetro pro Opere, & ſupplemento eiuſdem operis, de libris Hæreticis & noxiis prohibendis* MDCXII.

Gemina, aduerſus Melchiorem Guldinaſtum Caluinianum, defenſio; Prior pro S.R. Orthodoxi & Catholici Imperij auitâ maieſtate; Poſterior complura monumenta pro Gregorio VII. aliiſq. Pontificibus Romanis exhibet. Ingolſtadij typis Andreæ Angermarij MDCXII. in 4.

Lucas Tudenſis, contra Albingenſes, & ſuccedanei aliquot Scriptores, contra VValdenſes, cum Notis & Prologomenis MDCXII. Inſerti ſunt deinde Bibliothecæ magnæ Patrum tomo XIII.

Arnaldi Brixienſis, in Melchiore Goldaſto Caluiniſtâ rediuiui, vera deſcriptio & imago. Ingolſtadij apud Andream Angermarium MDCXIII. in 4.

Relegatio Lutheranorum & Caluinianorum Prædicantium ex Sacro Romano Imperio. Ingolſtadij apud Angermarium MDCXIII. in 4.

Parænesis ad Auguſtanæ Confeſſionis Academicos MDCXIII.

Volumen Epiſtolarum Pontificiarum, præſertim Pauli I. & Adriani, ad Principes & Reges Francorum Pipinum & Carolum Magnum MDCXIII.

Prædicans Heautontimorumenos, ſeu, *Septima de Diſciplinis ſcriptio*, contra Zeæmannum Lutheranum Logodulum MDCXIII.

Myſta Salmutienſis, ſeu Myſterium iniquitatis à Philippo Mornæo Pleſſiaci Domino editum, nunc autem reuelatum MDCXIV.

Tricas Scriptorum contra Sectam VValdenſium, Ebrordus Bethunienſis, Bernardus Abbas Fontis calidi & Hermengaudus MDCXIV.

Notæ in Libros Hiſtoriarum Iacobi Auguſti Thuani.

De Benedictionibus, lib. II. & Tertius, *De Maledictionibus.* Ingolſtadij ex Typographeio Ederiano, apud Elizabetham Angermariam MDC. XV. in 4.

Caſtigatio libelli famoſi, aduerſus Illuſtr. Cardin. Bellarminum. Eam vertit Germanicè P. Conradus Vetter MDCXV.

Admonitio ad Exteros, De Bibliis Tigurinis. Ingolſtadij, typis Angermariæ MDCXV.

Defenſio eiuſdem admonitionis, contra Tigurinum quemdam Sacramentarium. Ingolſt. typis Angermariæ MDCXVII. in 4.

Rationes cur Quinti Euangelici ita à carnis macerratione abhorreant.

Variorum Pontificum ad Petrum Cnapheum Eutychianum Epiſtolæ X. nunc primùm Græcolatinæ. Acceſſerunt *Gregorij Acyndini, De Eſſentia & operatione Dei*, lib. II. Ingolſtadij typis Angermariæ MDCXVI. in 4.

Dor-

Dormitorium Apostatarum destructum, pro D. Ioanne Pistorio. Ingolstadij apud Angermariam MDCXVI. in 4.

Commentarius de Vita S. VValpurgæ.

De Eystettensis Ecclesiæ Diuis Tutelaribus, S. Richardo, S. VVillibaldo, S. VVunibaldo, S. VValpurga, Commentarius Philippi Eystettensis Episcopi vnà cum II. *libris Obseruationum*, & *Catalogo Episcoporum Eystettensium.* Ingolstadij apud Angermariam MDCXVII. in 4.

Fons Olei VValpurgini apud Eystettenses explicatus & defensus.

Syntagma de Sacrosanctis Reliquiis S.R. Imperij.

Compelle intrare, hoc est, An heterodoxi ad fidem cogendi sint.

Camarina Lutherana & Caluiniana, de peccatis & legibus.

Contra libellum famosum, cuius inscriptio est, Monita priuata *Societatis Iesu* &c. lib. III. Apologetici. Ingolstadij apud Elizabetham Angermariam MDCXVIII. in 4.

Historia de Monialibus Rigensibus in Liuonia, & Norimbergensibus in Franconia.

Inauguratio Doctoralis, in qua de Lutheri Doctoratu, & Lutheranis Doctoribus disseritur, celebrata Ingolstadij die II. Septembris MDCIX. excusa Cracouiæ MDCX.

Altera inauguratio ibidem celebrata die IX. & X. Iunij MDCXIV. in qua disquiritur, quid Lutherus de peccatis senserit & docuerit.

Vertit ex Græco, & Græcè Latinéque edidit:

D. Gregorij Nysseni Commentarium geminum in Psalmorum inscriptiones. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDC. in 4.

Eiusdem Orationem contra fœneratores.

Alteram de SS. Petro & Paulo.

Tres item alias, I. *De Pauperibus amandis.*

II. *In ingressum Ieiunij Quadragesimalis.*

III. *Contra fornicarios.* Ingolstadij typis Ederianis. MDCXVII.

Anastasij Sinaitæ ὁδηγὸν, seu, via Ducem, contra Acephalos & Seuerianos.

Eiusdem Orationem de Sacra Synaxi, & de non iudicando; & de obliuione iniuriarum. Item

Quæstiones & responsiones CLIV. MDCXVII. Ingolstadij typis Ederianis in 4.

Callisti Patriarchæ Constantinopolitani Orationem in Exaltationem S. Crucis.

Georgij Mytylenæi Homiliam in Passionem Dominicam.

Theodori Aburcaræ Episcopi Cariæ XLII. *opuscula contra varios hæreticos*, partim à se, partim à Francisco Turriano Latinè reddita Ingolstadij MDC. VI. in 4.

Hippoliti Thebani Chronicon, vel potius fragmentum Chronici. Exstat tomo III. Antiq. Lect. *cum Notis.*

D. Gregorij Thaumaturgi XII. *Anathematismos, cum Notis.* Exstant ibidem.

Georgium Codinum Curopalatam, cum Commentariis, obseruationibus, & emendationibus.

Edidit præterea

Notas in Historiam Ioannis Cantacuzeni.

in Sermones Simeonis Iunioris Theologi.

in Dioptram Philippi Solitarij.

in Disputationes II. *Michaelis Glycæ.*

Euulgauit insuper antea ineditum

Iacobi de Vitriaco Historiæ Orientalis librum III.

Claudij Iaij S.I. Speculum Præsulum.

Adamanni Scoto-Hiberni, De situ Terræ Sanctæ lib. III.

S. Bernardi Opuscula IV. & *Vitam B. Bertholdi Abbatis Garstensis in Austria.*

Vertit ex Gallico

Francisci Montani Apologiam pro Societate Iesu, contra Philippicam Antonij Arnoldi, Aduocati Parisiensis. Accessit *Appendix contra Anonymi Caluinistæ criminationes.*

Apologiam Societatis Iesu in Galliâ, ad Christianissimum Galliæ & Nauarræ Regem Henricum IV. *Scriptam Gallicè à Religiosis eiusdem Societatis in Galliâ.* Ingolstadij apud Adamum Sartorium MDXCIX. in 8. Accessit

Appendix Apologetica aduersus Lutherani cuiusdam rabulæ conuitia & mendacia.

Ambianense colloquium, inter Franciscum Veronum S.I. & Hadrianum Hucherum, institutum.

Scripsit ad hæc

Institutionum Grammaticarum Græcæ Linguæ lib. III. cum disceptatione, *De Pronunciatione Linguæ Græcæ.*

Rudimenta Linguæ Græcæ.

Nomenclatorem Latinogræcogermanicum, addito commentariolo *De Verbis Anomalis, & Defectiuis; & Phraseologiâ.*

Ad hæc collegit libellum

De Vitâ, & rebus gestis B. Virginis, in gratiam Sodalitatis B. Virginis.

Ex variis Disputationibus Philosophicis, quas olim typis publicè proposuit, has superesse & perennare cupit:

De Plantis.

De Primo Motore.

De Intelligentiis & Dæmonibus.

De Demonstratione.

De Topicis.

Ex disputationibus Theologicis, Ingolstadij habitis,

De Materia & formâ Eucharistiæ.

De Speciebus Eucharistiæ.

De Matrimonio.

De Iudice causarum Matrimonialium; deq; conuenientiâ Iuris Canonici, Ciuilis, & Theologiæ, in legibus & statutis de Matrimonio.

De Mysterio SS. Trinitatis, & processione Spiritus Sancti ex Patre & Filio, contra Hieremiam Patriarcham Constantinopolitanum.

IACOBVS HACK, natione Germanus, patriâ Iuliacensis; obiit Commotouij anno Christi

sti MDCXXXIV. Edidit Germanicè

Defensionem Concionis P. Georgij Scherer Societatis Iesu, *pro Vnâ & Vtrâque Specie*, aduersus M. Nicolaum Hegium Caluinistam. Olomutij apud Serammium MDCXIII.

Prælusionem, siue breuem informationem, an Paulus Tossanus Theologiæ Heidelbergensis Doctor, in diluendis mendaciis, quæ Nicolao Hegio Iacobus Hack Societatis Iesu *obiecit, eiusdem honorem sufficienter defenderit, nec ne?* Olomutij apud Serammium MDCXIV.

Solidam responsionem ad IV. Quæstiones hoc tempore scitu necessarias, contra Paulum Tossanum Caluinistam. Olomutij apud Hæredem Georgij Handalij MDCXVII.

IACOBVS HAVTINVS, natione Belga, patriâ Insulensis, duodeuicenarius in Societatem venit anno MDCXVII. in ea docuit Philosophiam Duaci, præfuitque Insulis iuniorum nostrorum repetitionibus tam philosophicarum disciplinarum, quàm humanarum litterarum per annos complures. Edidit tractatum

De Angelo Custode, seu de mutuis Angeli Custodis, & Angelici Clientis Officiis. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXX. in 12.

Rhetoricam Adolescentum ingeniis accommodatam. Duaci apud Ioannem Serurier in 8.

Parat Opus de venerabili ita inscriptum: *Sacramentum amoris Eucharistiæ duobus libris expositum, quorum prior de veritate Eucharistiæ, institutione, Consecratione, Creatione, vitâ ac moribus Sacerdotum agit: posterior vim Eucharistici amoris propriè ac latè explicat. Tractatus est* Theologico-moralis & pleraque omnia quæ ad Eucharistiam pertinent, complectitur.

IACOBVS HONORATVS DVRANDVS, natione Belga, patriâ Bruxellensis, adolescens ad Societatem venit anno MDCXV. in eâ Philosophicis, Mathematicis, Theologicis disciplinis Louanij excultus, anno MDCXXVII. euocatus in Prouinciam Austriacam, Græcij Styrorum publicè Philosophiam cum laude explicuit trienio; exinde Mathesim docuit perpetim, hodieque docet. Recudit

Elementa Euclidis à Christophoro Grienpergero S.I. contracta: quibus addidit

Breuem Trigonometriam planorum, cum Tabulis sinuum tangentium & secantium, ad partes radij 100000. per sex prima scrupula. Græcij typis Widmanstadij MDCXXXVI. in 12.

Problema Mathematicum ex Architectonicâ Militari, de Manibus inferioribus, siue falsabraga, an ea infra horizontem an supra collocanda sit. Iisdem typis & anno in 4. Parat

Machinicam Mathematicæ & Phisicè demonstratam, seu, *Tractatum in quo Machinæ ad certam vniuersalem, & omnibus communem regulam, & causam Physicam continentem reducuntur.*

IACOBVS DV IARDIN, natione Belga, patriâ Insulensis, natus anno MDLXXXV. Societatem ingressus anno XX. ætatis. Docuit in eâ Repetentes nostros & Adolescentes externos pluribus annis Litteras Humaniores in quibus excelluit. Leodij curam habuit Sodalitatis litteratorum per annos septem frequenti semper concione quam sibi deinciebat tum elaborato orationis genere; studioque honoris magnę matris promouendi quem præseferebat, tum suauissimis versibus quibus Sodalium aures piè identidem oblectabat. Obiit Leodij IX. Nouembris MDCXXXIII. edidit

Elegiarum De Christo, Beata Virgine & aliis l. III.

De arte forensi ad Iurisperitos l. II. in 12. Monasterij Westphaliç MDCXXXVI. & iterum Duaci typis Viduæ Petri Telu.

IACOBVS ISNARDVS, natione Gallus, patriâ Aruernus, vir potens in agendo & dicendo. Rector Aquis Sextiis, sæuiente peste priùs vitam, quàm proximi curam reliquit die XXVIII. Decembris, anno MDCXXIX. Inter Hæreticos aliquamdiu versatus. Scripsit

Catecheses Catholicas, &, *Viam à Samariâ in Ierusalem.*

IACOBVS KELLERVS, natione Germanus, patriâ Seckingensis, Rauracus, è Diœcesi Constantiensi; annos natus XXI. venit ad Societatem: in eâ Politiores primùm Litteras, quibus insigniter instructus fuit, tum Philosophiam ac Theologiam, tam Moralem, quàm Scholasticam, cum approbatione publicâ docuit. Regimini deinde admotus, Ratisbonensi Collegio biennio præfuit, Monacensi verò totis continenter annis XVI. iterumque ex interuallo tribus vitæ extremis; ob admirabilem prudentiam, & gubernandi dexteritatem, summâ comitate, animique demissione temperatam omnibus mirè carus. Serenissimus Maximilianus Elector Bauariæ eius consiliis operâque in rebus grauissimis non rarò vsus est. Serenissimus Albertus Electoris frater, suæ, simulque serenissimæ Coniugis conscientiæ arbitrum habuit pluribus annis. Hæreticos & Pseudo-Politicos acerrimo stylo & libris egregiis insigniter exercuit. Certè præcipuus Palatinatus Neoburgici præco Iacobus Hailbrunner in publicâ disputatione tam fortiter pressus est, vt tantùm non obmutuerit, morbumque vel reipsâ nocte illâ contraxerit, vel, ne cogeretur iterum in arenam descendere, callidè simularit. Bonis omnibus sui desiderio relicto mortalitatis debitum exsoluit Monachij die XXIII. Februarij, anno salutis MDCXXXI. ætatis LXIII. ab initâ Societate XLII. Scripsit Latinè & Germanicè

Tyrannicidium, seu, *Scitum Catholicorum de Tyranni internecione*, aduersus inimicas Caluiniani Ministri calumnias in Societatem Iesu iactatas. Monachij MDCI. in 4. typis Nicolai Henrici.

Papatum Catholicum, seu, *Demonstrationem fundamentalem veritatis Ecclesiæ Catholicæ Romanæ*, contra Iacobum Hailbrunner, Germanicè, tomis

nis II. Monachij per Nicolaum Henricum MDCXVI.in fol.

Compendium eiusdem operis. Ibid. eodem anno in 4.

Agoniam, seu, *Sudorem mortualem Iacobi Hailbrunneri,* hoc est, *Refutationem Hailbrunneri, qui Extremam Vnctionem insectatus fuerat, scripto libro.* Monachij iisdem typis MDCXVIII. in 4. Germanicè

Panegyricum ad Serenissimum Maximilianum Electorem Bauariæ, à bello bohemico reducem. Monachij MDCXX.in 4.

Edidit præterea sub nomine Iacobi Siluani

Fasciculum olidum L. *Flosculorum,* id est, *absurditatem Prædicantium in Colloquio Ratisbonensi* MDC. IV.in 4.

Sub nomine Fabij Herciniani

Rhabarbarum, & Tubum Galibæanum, pro Ludouico Camerario. Monachij MDCXXV.in 4.

Suppresso nomine

Lituram Hispanicæ Cancellariæ. Monachij MDC. XXIII.

Consultationes cum Glossis. Monachij MDC. XXIV.in 4.

Aiacem Volradi Blessij, Heidelbergensis olim Cancellarij in spongiam incumbentem, siue, *Appendicem Cancellariæ Anhaltinæ.* Monachij MDCXXIV. in 4.

IACOBVS LAYNEZ, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Castellæ Almazan. Vir fuit omnibus numeris absolutissimus, ingenio maximo, iudicio acerrimo, excellenti memoriâ, prudentiâ singulari, innocentiâ & vitæ sanctimoniâ admirandus, modestiâ, affabilitate, mansuetudine, morum suauitate, supra quam dici potest amabilis. Primis litteris Seguntiæ & Soriæ imbutus est; Dialecticis ac Philosophicis Compluti, vbi lauream etiam Magistralem est adeptus. Lutetiæ Parisiorum sese reformandum, ac veluti recoquendum aliis præceptoribus & Philosophis tradidit, vt quæ inchoata & minùs perfecta sibi videbantur, expoliret ac perficeret. Quibus studiis absolutis, ad diuinas se scientias penitus dedit, maximâque animi contentione in S.Theologiam incubuit, summusque Theologus euasit. S. P. nostri Ignatij constituendæ Societatis Socius inter primos, & adiutor fuit. Per Italiam penè totam Verbum Dei ingenti auditorum concursu, admiratione, fructu disseminauit. Instituendorum Collegiorum nostrorum, S. P. Ignatio ipse auctor fuit; vtque multa præcipuis in Ciuitatibus Italiæ erigerentur Collegia, eius potissimùm operâ atque labore perfectum. Sacram Cardinalium dignitatem, ei à Paulo IV. Pontifice Max. oblatam, repudiauit. Illo verò Pontifice mortuo, ac Sede Apostolicâ vacante, XII. Cardinales ex vniuerso illo Sacro Collegio lectissimi, in ipsum extra conclaue Romæ agentem, sua suffragia contulerunt, quo Pontifex Maximus fieret. S. Ignatio ad meliorem vitam translato, tum Vicarius, tum Præpositus Generalis, Societatem octo annos & dimidiatum rexit; quo tempore mirabiliter est propagata. In Galliam anno salutis MDLXI. à Pio IV. Pontifice Maximo, cum Hippolyto Estensi Cardinale Legato, ad restinguendum, si posset, incendium, ab hæreticis excitatum, dimissus, in publico totius Regni conuentu, Theodorum Bezam, Petrum Martyrem, aliosque nefarios hæreticorum antesignanos exultantes in mendacio, maximâ sententiarum & verborum grauitate, homo Hispanus & hospes repressit, frenauit, ac mutos reddidit. Ad Synodum Tridentinam ter profectùs est, à Paulo III. Iulio item III. & Pio IV. missus, & tanquam Sedis Apostolicæ Theologus, quid in quæstionibus propositis videretur, grauissimè doctissimèque disputauit, & primum inter Theologos locum tenuit. Sub Pio verò IV. cùm Præpositus Societatis esset Generalis, inter Patres, qui non solùm consulendi ius haberent, sed etiam definiendi, & sedit, & sententiam tulit, tantâ illius sacri Consessus approbatione, admiratione, acclamatione, vt omnium iudicio & consensu Theologorum princeps, Oraculum Spiritus Sancti, Arca vtriusque Theologiæ prædicaretur. Concilio Tridentino feliciter absoluto, Romam reuertit; vbi morbo & immoderatis studiis, vigiliis, laboribus contracto, cursum suum consummauit, & maximo nostris & alienis sui desiderio relicto, sanctissimè mortuus est XIX. Ianuarij, anno salutis MDLXV. ætatis LIII. Scripsit Iacobus Laynez, vel potiùs scribere aggressus est,

De Prouidentiâ lib. XII. quos adumbratos tantùm, atque inexpolitos reliquit.

Prolegomenon in vniuersam Scripturam lib. I.

De Trinitate, lib. III. magis elaboratos ac perfectos. Scripsit præterea

Indicem, & tanquam siluam & materiem omnium ferè *illustrium sententiarum*, quæ passim apud sanctos Auctores (quos omnes perlegerat) reperiuntur; qui quidem vice completissimi thesauri, & quasi omnium Doctorum promptuarium esse potest. Item

De Cambiis.

De Vsuris.

De Pluralitate beneficiorum.

De fuco & ornatu mulierum.

De Regno Dei.

De Vsu Calicis; & alia permulta, quæ ad fidei dogmata in Concilio Tridentino tractata, vel explicanda, vel confirmanda pertinent. Sed per grauissimas concionandi, Sacras Litteras interpretandi, disputandi cum hæreticis, peregrinandi, & gubernandi, ac perpetuas occupationes, hæc limare, & alia felicissimi sui ingenij, atque exquisitæ eruditionis monumenta relinquere, Iacobo non licuit.

Ceterùm ipsius lucubratio est

Doctrina Sacri Concilij Tridentini, De Sacramento Ordinis. Item

Do-

Dogmata & decreta De Gratiâ & Iuſtificatione, ipſi magna, ſi non etiam omni ex parte debentur.

Exſtat quoque eius

Commentariolus,Ne templa Hæreticis concedantur. in Colloquio Poiſſiaco in Galliâ ſcriptus; itém

Oratio quam ibidem habuit; relata ab Franciſco Sacchino, tomo II. hiſtoriæ Soc. Ieſu l.6. n.32.& l.5. n.201.Item

Epiſtola ad Patres & Fratres Societatis Ieſu, qui ſunt in India. De magnitudine ſuſcepti operis, & conſeruatione ſpiritus in illâ miſſione, data Romæ XII. Decembris MDLVIII. quæ tertia eſt inter Epiſtolas Præpoſitorum Generalium.Eamdem aliis verbis ex Autographo Hiſpano fideliter Latinè redditam recitat Sacchinus l.2.n.188. Denique

Tabella breuis, pro Concionatorum inſtructione; quam exhibet Antonius Poſſeuinus in Bibliothecâ Sacrâ l.5. c.41.

Iacobvs Lampvgnanvs, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, vir politioribus, & ſeuerioribus diſciplinis benè expolitus, in Collegio Romano diu Humaniores artes ac poſteà Philoſophiam explicuit; nunc Viterbienſe Collegium regit. Edidit

Orationem, quam dixit ad S. D. N. Vrbanum VIII.*in Paraſceue* anni MDCXXXIV. hâc epigraphe, *Ieſus inter tormenta Deus.* Romæ typis Franciſci Corbelletti MDCXXXIV. in 4. Ea nuper cum aliis eiuſdem argumenti recuſa eſt.

Idem Latinè reddidit

Conciones ſpirituales S.Franciſci Aſiſinatis, prout cum ipſius Operibus editæ ſunt.

Iacobvs Ledesma, natione Hiſpanus,patriâ ex Cuellar Caſtellæ oppido. Vir fuit ingenij & doctrinæ magnitudine nobiliſſimus. In Complutenſi Academiâ Philoſophicas ac Theologicas ſcientias didicit; in Pariſienſi expoliuit; in Louanienſi perfecit, & ad faſtigium perduxit;in in omni litterarum atque diſciplinarum genere, exquiſitâ quâdam ratione excelluit. Grammaticen, Rhetoricen, Dialecticen, Philoſophiam, ſiue de Naturâ, ſiue de Moribus, Mathematicas ſcientias atque omnium reginam Theologiam planè comprehenderat. Hâc tantâ rerum cognitione, ac ſuppellectile inſtructus, inſtitutum vitæ ſuæ curſum Louanij anno ſalutis MDLVI. magnâ hominum admiratione abrupit; & quas habebat honoris & dignitatis ſpes magnas abiecit, atque ex ſecularium ſapientium Academiis, in Chriſti ſeſe ſcholam tranſtulit, & diſcipulus noſtrâ in Societate factus eſt; vt ea diſceret myſteria atque intelligeret, quæ Pater cæleſtis ſapientibus, ac prudentibus abſcondit, & reuelat paruulis. Receptus in Sociorum numerum eſt pridie Calendas Octobris, annum ætatis agens tertium circiter ac trigeſimum. Mox inde Romam iter inſtituit; quo in itinere, miram erga ſe Dei non ſemel indulgentiam expertus eſt. Adfuit illi Deus primùm Coloniæ, mox Auguſtæ, dein Brixiæ, poſtremò Romæ. Coloniæ dum inſigne Carthuſianorum Cœnobium attentiùs luſtrat, cœpit ſacro illo ſilentio, vitæque ſolitudine affici, & Societatis inſtitutum, ceu nimis laborioſum, tantùm non damnare. Verùm ſuperuenit Leonardus Keſſelius, vir & virtutibus, & mirabilium rerum effectione clarus; & Ledeſmam vltrò appellat, *Non hic ſunt omnia, frater mi. Habet Chriſti Ieſu Regina Sponſa veſtitum aureum pulcherrimâ varietate diſtinctum. Et verè hi ſunt, & præter hoc alij ſunt multi verè homines religioſi, quorum Deo ſunt accepta obſequia.* Idem Leonardus paulò pòſt inambulanti per hortum Ledeſmæ, & de caſtitate ac perſeuerantiâ ſuâ ſollicito, factus obuius ex improuiſo, *Certus eſto,* inquit, *abſque dubio Deus tibi Caſtitatis atque perſeuerantiæ dona concedet.* Mox Auguſtæ eadem dona flagitanti, ipſe Chriſtus Dominus apparuit, iuſtoque æquo animo eſſe, daturum ſe illi dixit, vt & caſtè, & vſque ad extremum ſpiritum in Societate perſeueraret. Brixiæ in duplici eâdem curâ defixo, præbuit ſeſe videndam Dei Genitrix Virgo. Species erat ſole pulchrior; comites aderant tres, Maria Magdalena, Catharina Martyr,& Senenſis. Dulciſſimè affatur Cæli Regina; nec modò pudicitiam & perſeuerantiam pollicetur, ſed etiam rurſus ad vitæ finem ſuam ſe illi ſpeciem commodaturam. Comites verò dum ſenſim recedunt, ſuauiſſimè concinentes caſtimoniam prædicabant hoc carmine. Quantum eſt donum Caſtitatis, quod Deus confert pietatis? Tot diuinis confirmatus promiſſis, in itinere ab Florentiâ Romam, caſtitatem perpetuam B.Virgini vouit, quod id audierat à S.Ignatio factum, vbi primùm in ſolitudinem fugit. Denique vbi Romam venit à Lainio Generali Vicario menſâ exceptus, propè extra ſe raptus, cæleſtibus ſibi deliciis viſus eſt frui: mox anxiâ cogitatione pulſatum, num ſortiturus eſſet cæleſtis Philoſophiæ Magiſtrum, à quo ita formaretur, vt animæ ſuæ ratio poſcebat; Lainius defixis in eum oculis tacito nutu firmauit ſpondens ſe ei Magiſtrum fore, nec dubitaret, quin Deus præſto ſit futurus, vt aptè, congruenterque inſtituat. Id cùm menſâ remotâ verbo etiam Lainius affirmaſſet, ſedatis curis Ledeſma, totum ſe ad ponenda ſolida fundamenta contulit,cùm admirabile priùs doctrinæ ſuæ ſpecimen exhibuiſſet, octo deinceps de aliis atque aliis diſciplinis quotidie ampliùs horis diſſerendo. Ex eo vix credas quanti fecerint eruditiſſimi quique Patres, cùm Iacobi Ledeſmæ ingenium,iudicium, doctrinam,(quê non diſcipulorum, ſed Præceptorum Magiſtrum appellabant) tum maximè humilitatem, obedientiam, caritatem, ſui contemptionem, aliorum æſtimationem,cæteraſque virtutes,quæ in illo ſic eminebant, vt tantum ſapientiæ ſplendorem,quantus in ipſo erat, clariſſimis ſanctimoniæ radiis ſuperare, & quodammodo obruere

ruere viderentur. Romæ controuersias de fide quæstiones contra hæreticos enodauit; Diuum Thomam explicauit: Romani Collegij studiis præfuit: dubitationibus de Moribus & Conscientiæ quæstionibus respondit: atque in ipso Iubilæi anno qui Gregorio XIII. Summo Pontifice celebratus est, cùm maximus ex vniuersi orbis Christiani prouinciis Romam fieret concursus, & ingens peregrinorum turba conflueret, ne Confessarij nostri à Confessionibus audiendis distraherentur, & variis conscientiæ quæstionibus dissoluendis implicarentur, vnus Iacobus constitutus est; qui omnium vices subiret, & singulorum peregrinorum dubitationibus satisfaceret. Quod dum egregiè præstat, & innumeri illum interrogant, & continuis consultationibus fatigant; dum omnibus studet respondere, nullumque à se inauditum dimittere, nato in capite Apostemate, breui vir optimus & doctissimus, magno nostrorum dolore, ad tranquilliorem vitam translatus est, anno eodem Iubilæi MDLXXV. die XVIII. Nouemb. ætatis verò plus minus LV. aut LVI. cùm XV. ante annos, tertio videlicet Nonas Nouembris anni MDLX. solemnia quatuor vota professus esset. Multa scripsit

De Dialecticâ eiusq; tradendi methodo, lib. I.

Ethicen, siue, *Philosophiam & Theologiam de Moribus*, tom. I.

Controuersarum quæstionum contra hæreticos, tom. I. quæ tamen hactenus, quod sciam, lucem non aspexerunt. Exstant verò

De Diuinis Scripturis, quauis passim linguâ non legendis: simul & de Sacrificio Missæ, ceterisq; Officiis in Ecclesiâ Christi, Hebrææ tantùm, Græcâ, aut Latinâ linguâ celebrandis, aduersus nostræ ætatis Hæreticos, liber vnus. Coloniæ apud Maternum Cholinum MDLXX. in 8. & apud Geminum Calenium MDLXXIV.

Doctrina Christiana, Hispanicè; &

De modo Catechizandi, linguâ vulgari Italicâ, quem Vincentius Castariola in Græcam linguam vulgarem transtulit. Prodiit illa Romæ apud Hæredes Antonij Bladij MDLXXIII. hæc verò ibidem typis Aloysij Zannetti MDXCIV.

Grammaticæ Institutiones, Latinè. Venetiis apud Michaëlem Tramesinum MDLXIX. in 8.

Tabula breuis totius Summæ Theologiæ S. Thomæ, quam exhibet Antonius Posseuinus lib. 3. Bibliothecæ selectæ cap. 7.

IACOBVS LIBENVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, scripsit

Iacob, Tragœdiam; quæ cum aliis Tragœdiis aliorum de Societate excusa est Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXIV. in 16.

Elegiam in laudem Matthiæ Casimiri Sarbieuij quæ in Epicitharismate, Lyricis ipsius Antuerpiæ postremò cum auctario recusis, à variis celebris famæ Poëtis additis impressa est.

IACOBVS LIESSENE, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, accessit ad Societatem anno MDCV. ætatis XX. in eâque Philosophiam docuit. Edidit Gallicè quandam

Orationem funebrem; quam nondum videre potui.

IACOBVS LOBETIVS, natione Belga, patriâ Leodiensis. Societatem ingressus anno MDXCIII. ætatis XX. Philosophiam Duaci publicè docuit per plures annos, rexit Collegium Leodiense, regitque hodie Tornacense, scripsit

Opus Morale de peccato, eiusq; naturâ, pœnis, ac remediis Lib. V. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXXXV. in 8.

Viam vitæ ac mortis, lib. III. ibidem MDCXXXVIII.

Speculum Ecclesiasticorum ac Religiosorum &c. Leodij apud Ioannem Ouuerx MDCXL. in 4.

De Fortitudine & Constantiâ Christianâ, lib. III. ibidem MDCXL.

Flagella peccatoris, apud Hæredes Guilielmi Houij MDCXL.

Quadragesimam, siue Quæstiones Theologicas, Historicas, Morales in Euangelia Dominicarũ Quadragesimæ. Leodij typis Leonardi Strel anno MDCXLI.

Tractatum de Sacra Christi Passione & Cruce. Ibidem eodem anno.

Templum Domini, siue De Religioso templorum cultu aduersus petulantem huius seculi Licentiam. Ibidem eodem anno.

Paratas habet *Quæstiones in Dominicas Aduentus*, & meditatur in Dominicas totius anni.

IACOBVS MALEBRANCQVE, natione Belga, patriâ Audomarensis. Societatem ingressus anno MDXCIX. vndeuicennis, in eâ diu Litteras Humaniores docuit. Transtulit è Gallico Latinè

Congressus Pomeridianos, seu,

Sermones Sympodiacos, Antonij Balinghem. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXX. in 8.

Consolatoriam ægrorum scholam, Stephani Binetti; vbi nomen suum Epistolæ Dedicatoriæ subiecit. Coloniæ MDCXIX.

Edidit elucubratæ à se Historiæ

De Morinis, eorumq; rebus tom. I. ab anno ante Christum CCCIX. ad annum eiusdem DCCLI. Tornaci typis Adriani Quinquè MDCXXXIX. in 4.

Tomo primo annexus est *tractatus eiusdem auctoris Chronologicus* quo stabilitur hodierna Ecclesiæ chronologia.

Paratum habet tomum secundum de Morinorum rebus à Pipino Rege ad vsque Godefridum Comitem Bononiæ Morinicæ, in Palæstinâ præliante. Tomus tertius idem argumentum prosequetur à Palæstinis Godefridi victoriis ad annum vsque MDLIII. seu postremum Teroüannæ excidium.

IACOBVS MIRAVET, natione Hispanus, Aragonensis, rexit Collegia Gandiense, & Oscanum: vir humilitatis & patientiæ, qui ne ob valetudinis infirmitatem otiaretur, reddidit Hispanicè

Fran-

Francisci Costeri Meditationes de Vitâ Christi.

IACOBVS MIRO, natione Hispanus, patriâ Valentinus. Is cùm ætate florens, litterisque Latinis & Græcis pereruditus, ad Aristotelis explanationes in Academiâ Parisiensi se accingeret, in Hieronymum Domeneceum municipem suum, qui Nostris ibi tum præerat incidit; à quo ad sacras exercitationes admissus, continuò Societati se addixit, anno salutis MDXLI. tantâ sui ipsius & rerum humanarum despicientiâ, vt quamuis & ætate, & diuitiis, & doctrinæ laude præstaret, parentibusque esset vnigena, & solus hæres; cuncta tamen hæc caritate Christi posteriora duxerit, nullis perinde rebus imposterum, vt sui ipsius submissionis studio, & alienæ salutis addictus. Ergo mox à Domenecco ad animarum causas adhibitus, eâ cum laude se gessit, vt suorum specimen fructum breui dederit; ac præter ceteros, veterem quendam Religionis transfugam hominem perditissimum ad sui claustra Cœnobij, & per hunc alios posteà ab errore praui dogmatis ad sanam mentem reduxit. Conimbricam anno vertente missus, Collegio, quod ibi Ioannes Lusitaniæ Rex instituebat, primus ipse Rector, necdum Sacerdos, præfuit. Anno quarto & quadragesimo supra sesquimillesimum à S. P. N. Ignatio Valentiam, ad illius Collegij exordia formanda ire iussus est, illique primus etiam Rector præesse. Mirâ ibi Ciuitatis approbatione, plausuque in animarum lucra facienda incubuit, non operâ modò continuâ, sed eo vitæ exemplo, vt cùm eò venisset Antonius Araozius, ad S. Ignatium scripserit egregium se reperisse innocentiæ cultorem, quique apud eos ciues mirâ sanctitatis opinione floreret. Anno subinde MDXLIX. die XXV. Martij Gandiæ simul cum Andreâ Ouiedo, quatuor solemnia vota professus est, excipiente Araozio: & anno, qui proximè secutus est, euocatus à S. Ignatio Romam venit cum Duce Gandiæ Francisco Borgia, & aliis Patribus, de Constitutionibus quas Societati condiderat, in commune deliberaturis. At biennio post Lusitaniæ Prouincialis pro Simone Rodericio constitutus, eo modo res cœpit, quo Romæ fieri ab Ignatio senserat ordinare. Eodem tempore ab Ioanne Rege ad Confessionum suarum officium postulatus, humilitatis illud studio defugit, quod diceret speciosa illa munera, disciplinæ nostræ parum quadrare; nostræ vocationis esse nosocomia terendo, docendo infimam plebem, ministeria humilia obeundo, iuuandis simul animis, nostræ simul humilitati conseruandæ insistere: tantumque effecit, vt bonâ Regis gratiâ id muneris declinarit; id quod secundâ totius Aulæ admurmuratione celebratum est: quamuis S. Ignatio non omnino probatum fuit tantum studium subterfugiendi officij apud eum Regem, cui plurimùm debere Societatem intelligebat. Ceterùm Miro in suæ Prouinciæ rectam administrationem ita vires omnes intendit, vt intereà tamen ab Euangelizando minimè cessaret, tam clarâ famâ scilicet, vt nonnemo diceret, proxima iis quæ India de Xauerij sanctitate sentiret, Lusitaniam de Mironis virtute existimare. Is in Archiepiscopatu Eborensi cùm interesset concioni, quam penè omnem bonus Ecclesiastes in Societatis accusatione ponebat, stomachantibus & digredientibus multis, humilitate ac modestiâ summâ perseuerauit; atque vbi descendit de suggestu Prædicator, coram populo Miro ad eum accedens, manum suppliciter ad exosculandum poposcit, porrectamque summâ reuerentiâ osculatus est: quam profectò præclaram maledicti diluendi rationem spectatores vel lacrymis cõprobarunt. Anno MDLIV. cùm in Oppidum Moram, etiam tum Prouincialis excurrisset, acris eum febris incessit. Ipse verò, quâ fuit humilitate, in hospitali domo decubuit in turbâ pauperum, vbi eum Cardinalis Henricus diœcesim lustrans cùm reperisset, multùm lætatus atque commotus est humilitatis exemplo. Anno insequente cùm instaret Miro vt euoluto sui muneris triennio sibi succederetur, Prouincialatu defunctus est Ignatio annuente, à quo non multò pòst ad Collegij Valentini rectionem admotus est, vbi se nihilominus industrium exhibuit, quam fecerat hactenus, in causis animarum. Inde rursum in Lusitaniam, rursumque anno MDLX. in Aragoniam, vt demortui Prouincialis munus tantisper sustineret, dum alius sufficeretur, commigrauit; vnde in Lusitaniam denuò post annum concessit, Superintendens constitutus Conimbricensis Collegij. Post hæc & Lusitaniæ rursus Prouincialis fuit, & B. Francisco Borgiæ Præposito Generali III. Assistens, cum quo in Hispaniam anno MDLXXI. profectus, Lusitaniam pro Generali visitator inspexit, vnde redux in Vrbem, tandem plenus annis & meritis. die XXV. Augusti, anno salutis MDXC. debitum humanitatis exsoluit. Vir sanè fuit, vti ceteris virtutibus ornatissimus, ita immitissimâ in se suumque corpus seueritate supra imitationem. Sæpè inediam biduo, triduoque extrahebat; sæpè frigidâ paneque dumtaxat definiebat. Pro cilicio gestabat assiduè thoracem hirtis nodis intextum; aut ferri laminam crebris concisam foraminibus, vnde exstarent cuspides intro conuersæ, quæ carnes tam diriter laniabant, vt ne mentem distraherent inter sacrificandum deponere cogeretur, quo tempore sanguis concretus, & quæ frustatim adhærescebat caro aquâ feruente detergebatur. Diu ferream lumbis accinctam catenam ita circumtulit, vt carne paulatim supercrescente, non sine vitæ periculo fuerit eximenda. Magnam noctis partem inuigilabat orationi, & lectioni noui Instrumenti, quod intermistis magnis affectibus, lacrymisque vberibus versabat. Omnis eius voluptas in

rerum piarum tractatione erat. Semper in cubiculo flexis poplitibus eum ianitor, quoties accersebat ad portam, deprehendebat; nec rarò etiam retrusum in angulum quempiam sub mensâ, quo se, quamuis esset procêro corpore, contrahebat, ob Numinis reuerentiam. Quoties se suo poterat officio suffurari, inferebat in suum conclaue panis pauxillum, & aquæ iustum modum, eoque contentus victu solidos aliquot dies exercitationi spiritus impendebat. Omnino is erat in seipsum, qui debuerit à S. Ignatio coerceri, iussus attributo sibi parere, quod ad corporis curam attineret. Euerhardo Mercuriano Præposito Generali IV. vtilem commodauit operam, cuius voluntate concinnauit

Summarium Constitutionum Societatis Iesu; Item *Regulas Communes*; &

Regulas Officiorum proprias, eiusdem Societatis, quas ab Congregatione IV. Generali approbatas confirmatasque, in manibus atque vsu habemus.

IACOBVS NAVARCHVS, natione Belga, patriâ Honscotanus in Flandriâ; obiit Antuerpiæ IV. Nonas Maij, anno Domini MDLXXVI. Scripsit

Epistolam Asiaticam benè longam, De sectis in Religione Orientalium populorum, in quâ de Nestorianis, de Iacobitis, de Chinâ, de magnâ Tangutiâ, de Tartaris, deque vicinis Regnis agit; exstat inter epistolas Indicas, Louanij apud Rutgerum Velpium MDLXX. in 8.

Item

Epistolam de Archiepiscopo Armachano. Exstat ibidem.

IACOBVS OLSEWSKI, natione Polonus, magnâ cum laude Theologiam totis XII. annis Vilnæ docuit; & diu simul Concionatorem egit. Edidit in lucem

Conciones funebres, & alias complures, quas non habeo distinctè compertas.

IACOBVS PERARD, natione Gallus, patriâ Campanus; vir doctus, religiosus, perhumanus, & prudens, qui Collegium Cadomense, Venetense, Rhedonense, & alia cum laude administrauit. Scripsit

Pacificum ad Episcopos & Parochos, siue, *Apologiam pro Religiosis*. Gallicè verò edidit

Trophæa Sanctorum, seu, *Conciones de Sanctis*, tom. II. Parisiis apud Michaëlem Soly MDC. XXXV. in 4.

Occupationem Spiritualem, seu, *Conciones pro Dominicis per annum*, tom. II. Parisiis apud Sebastianum Chappelet MDCXXXVII. in 4.

IACOBVS PINTO, natione Sardus, patriâ Sassaritanus; vir doctus & in Turritanâ Vniuersitate diuinarum Scripturarum Professor. Viuit hodieque propè septuagenarius. Scripsit, tomis IV.

Christum Crucifixum, siue, *Selectorum ex Scripturâ vniuersâ locorum, pro variis Christi titulis, in certas classes digestorum nouam discussionem*. Lugduni Sumptibus Claudij Landre MDCXXIV. in fol. Tom. I. iam prodiit etiam Tomus II. propediem ceteris secuturis.

IACOBVS PONTANVS, natione Bohemus, patriâ Bruggensis, seu, Pontanus, sed in Germaniâ educatus. In Societatem nostram ingressus est anno MDLXIII. ætatis suæ XXI. in eâ professus est tria vota die XXIII. Decembris MDLXXXIX. Vir in humanioribus potissimùm litteris exercitatissimus, quique illarum studium ferè nostræ Societatis in Germaniâ primus excoluit, & plurimos erudiuit discipulos, ac suo exemplo & cohortatione, vt illas excolerent incitauit. Magnum certè nomen Societati, vel inter hostes, eruditione suâ conciuit, qui eius in latinitate sermonem ita æstimant hodieque, vt publico nuper typo collectam suis Gymnasiis esse pro Tullio voluerint. Iucundâ morum elegantiâ domi, forisque carus fuit: tam ingenuo erga suos Moderatores candore, vt in extremâ etiam ætate suam illis conscientiam ad singula libelli capita aperiret. Caritatis, & submissionis laude insignis, qui se præ nemine haberet, neminem despiceret, à nullo diffideret. Senio tandem suo, studiisque Dei causâ susceptis succubuit Augustæ Vindelicorum die XXV. Nouembris, anno Christi MDCXXVI. ætatis LXXXIV. Religionis LXIII. Scripsit

Progymnasmatum Latinitatis, siue, *Dialogorum* Volumina IV. in quibus omnia ferè, quæ in consuetudinem vsumque communem incidunt, puro Latinoque sermone complexus est: sæpissimè recusa.

Institutiones Poëticas lib. III. sæpè recusas.

Floridorum lib. VIII. hoc est *Carmina sacra*, sæpè recusa quibus IV. editione Ingolstadij typis Sartorij MDCII. accessit

Hymnorum liber singularis in ordines Cælestium.

Comœdias aliquot *sacras*, quæ nondum prodierunt in lucem.

Symbolarum lib. XVII. quibus vniuersum Virgilium illustrat. Augustæ MDIC. & Lugduni MDCI. in fol.

Tirocinium Poëtices. Ingolstadij MDCIV. in 8.

Parthenometrica, id est, *Meditationes, preces, laudes in Virginem Matrem*, potissimùm ex Ecclesiasticis Græcorum monumentis. Augustæ apud Dauidem Francum MDCVI. in 12.

Colloquiorum sacrorum, lib. IV. *cum Notis*; Accesserunt *fasciculi duo Moralium sententiarum, & similitudinum*. Augustæ apud Dauidem Francum MDCIX. in 8. Ingolstadij apud Sartorium MDCX.

Attica bellaria, Partibus III. Augustæ apud Andream Apergerum ab anno MDCXV. ad MDC. XX. in 8.

Ethicorum Ouidianorum, lib. IV. Ingolstadij MDCXVII. in 8.

Commentarium in Metamorphosim Ouidij. Antuerpiæ MDCXVIII.

Commentarium in eiusdem Ouidij libros Tristium, &

& de Ponto. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCX.in fol. Accesserunt

Hortuli sententiarum ex Ouidio.

Φιλοκαλίαν, siue, *excerpta è Sacris & prophanis Auctoribus* lib.x. Augustæ MDCXXVI. in fol. typis Andreæ Apergeri.

Præterea edidit à se è Græco in Latinum versum

Ioannem Cantacuzenum, qui IV.libris, bella inter Andronicum & Nepotem suum gesta, elegantissimè descripsit. Item

*Theophilacti Simocattæ, Historiæ Mauritij Tiberij Imp.*lib.VIII.cum Notis; &

Georgij Phranzæ Chronicorum de vltimis Orientalis Imperij temporibus, lib.III.cum Notis;&

Georgij Trapezuntij Epistolam ad Ioannem Palæologum Imperatorem. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCIV.in 4.

Philippi Solitarij Dioptrà, seu, Regulam rei Christianæ, lib.IV.

Nicolai Cabasilæ, de Vitâ in Christo, lib.IV. & *Orationem eiusdem contra fœneratores.*

Ioannis Carpathiorum Episcopi, Capita hortatoria, seu, *documenta spiritualia* CCXCI.

Philothæi Patriarchæ Constantinopolitani Laudationem,in Basilium,Nazianzenum,& Chrysostomum.

Michaëlis Glycæ Disputationes, *cum Notis.*

Simeonis Iunioris Orationes XXIII. Item

Simeonis Episcopi Thessalonicensis, De Diuino Templo, eius Ministris, & Vestibus, & de Missâ; & Ascetica.

B.Cyrilli Alexandrini Commentaria in Prophetas Minores. Ingolstadij apud Adamum Sartorium MDCVII.

Dialogos quosdam *de Spiritu & Carne.*

Ex his exstant in Bibliothecâ magnâ Patrum, Ioannes Carpathius, tomo VII.Philippus Solitarius, & Michaël Glicas tomo XII. parte I. vti & Simeon Iunior: Cabasilas verò, & Philothæus tom.XIV.

Reliquit posthuma, quæ nondum prodierunt

Nicephori Gregoræ Opuscula Græcolatina.

Homericorum libros, id est, *Singulorum librorum Synopses*, *solutâ oratione Latinâ.*

Gennadij Orationes ad Patres in Concilio Florentino Græcolatinas.

Criterion, hoc est, *Iudicium de Scriptoribus antiquis & recentibus.*

Hortulum trium ordinum, Incipientium, Proficientium, & Perfectorum, siue Contemplantium, ex Auctore Anonymo Latinè.

Areolas Aromatum, id est, *Meditationes, preces, laudes diuinas, ex Græcis collectas, Latinè.*

Forum Latinitatis,id est, *Obseruationum ex optimis Auctoribus libros, cum annotatiqnibus.*

Commentarium in Thebaidem Statij.

Philocaliæ, librum XI.

Moratarum Scriptionum, quibus mores, seu, ingenia, indoles, studia, sensus, affectus naturæ, in personis tam fictis quàm veris exprimuntur. Lib.III.

Sermonum mutis rebus affictorum, lib.I.

*Commentaria in lib.*III.*priores Fastorum Ouidij.*

Commentariolos in aliquot veterum Poëtarum & Poëtriarum Epitaphia.

Thesaurophylacion, siue, *Arcam spiritualem*,id est, *Piarum Considerationum Passionis Dominicæ, & S. Crucis*, lib.IV.Item

Mariam verè Matrem esse nostram; omnia ex peruetusto codice Germanico selecta, & Latinè interpretata.

IACOBVS PVCHE, natione Hispanus, patriâ Ceruariensis, Philosophiam ac Theologiam Gandiæ docuit & Barcinone, vtriusque insignibus Doctoralibus ornatus, in supremo Inquisitionis Concilio fidei Censor: semel Gandiæ,bis Barcinone Collegium rexit. Edidit

Concionem funebrem in obitu Monialis cuiusdam nobilissimæ simul ac piissimæ.

Conciones duas panegyricas,de Inuentione alteram, alteram *de Exaltatione Sanctæ Crucis.*

Sub nomine Petri de Giscatredo

Librum de Miraculis Sanctæ Crucis.

Paratum habet

Opus Morale de Casibus Conscientiæ in articulo mortis occurrentibus.

IACOBVS RANÇONIER, natione Belga, nauigauit in Paraquariam Orbis occidui Prouinciam sub annum *Seruatoris* MDCXXV.ibique obiit circa annum MDCXXX.magnitudine laborum in Missionibus illis susceptorum confectus in flore ætatis. Scripsit

Annuas Litteras Paraquariæ Societatis Iesu, anni MDCXXVI. & MDCXXVII. Antuerpiæ typis Ioannis MeursI MDCXXXVI.in 8.

IACOBVS REIHING, natione Germanus, patriâ Augustanus, ordinis Patricij, qui pôst multos in Societate annos exactos, cùm etiam Serenissimo Duci Neoburgico Wolfgango Guilelmo nuper ad Ecclesiam reduci fuisset à concionibus, prolapsus in turpes amores, ordinem, fidemque transfuga deseruit, factus errorum magister: ductâ dein domum pellice pro vxore, susceptis compluribus liberis, ita miser implicatus est, vt ad veritatis confessionem redire non sustineret. Sic in æternam mortem occubuit. Scripserat priusquam profugeret,

Muros Ciuitatis Sanctæ, hoc est, *fundamenta* XII. *Religionis Catholicæ,quibus insistens Serenissimus Princeps Neoburgicus, Lutheranismo abdicato, in Ecclesiam pedem intulit.* Coloniæ MDCXV. in 4.

Excubias Angelicas Ciuitatis Sanctæ, seu, *defensionem prioris sui operis*, aduersus Balthasarem Maisnerum Lutheranum, & Fabricium Bassecourt Caluinianum. Neoburgi apud Laurentium Danhusium MDCXVII. in 4.

Alia quæ postmodùm scripsit, è penu hæretico sunt, & à Scriptoribus Societatis refutata.

IACOBVS RHEM, natione Germanus, patriâ Brigantinus; vir famâ, & opinione sanctitatis notis-

notissimus: Adolescens Dilingæ studuit. Romam dein profectus, ibi annos xx. natus, sub B. Francisco Borgia Præposito Generali ad Societatem venit. In primâ probatione toto triduo per ministrantis iniuriam sine cibo relictus, inediam tacitus tolerauit; vltrà etiam producturus, nisi fortè fortunâ Rector sciscitatus, ecquid saperet cibus, intellexisset nullum illi hactenus allatum esse. Cibi potusque fuit semper parcissimus, deliciarum alienus, communi mensâ etiam in deteriori valetudine contentus. Lectione super mensam piâ, præsertim Martyrologij ità pascebatur, vt manantibus lacrymis nesciret quid ederet, biberetue. Corporis affligendi miro ardore flagrabat. Romæ per æstus, religioni sibi ducebat, natos in veste vermiculos enecare, tametsi cauernulis iam in cutem factis grassarentur; donec aduertentibus Sociis iussus est vestem mutare. Oculorum custos adeò fuit diligens, vt paucos ex vultu Socios noscitaret: idcircò scenicas haud facilè spectabat actiones; nisi argumentum de Nouissimis fuisset. Contemptor sui alieno se obsequio rebatur indignũ, cùm ipse prodigus esset sui. Honores impensè fugiebat; nunquam de altero queri auditus. Totos XLVIII. annos, ab ipso propè Tirocinio Dilingæ, Monachij, Ingolstadij quidem XXXII. annis, nullius adolescentis petulantia, contumacia, iniuria vllum turbati animi vestigium illi vnquam expressit. Virginitatis florem intulit in sepulcrum; tantàque vitæ ac morum innocentiâ semper fuit, vt vix idoneam absolutioni materiam in confessione obeundâ suggereret. Amore in Beatissimam Dei Matrem eximio flagrauit, cuius honori amplificando Sodalitium instituit, cuius potissimum esset institutum pios de Virgine miscere sermones, quod ideò Colloquium appellauit. In eius Sodalitij sacrario cùm interesset aliquando decantandis Virgineis elogiis, quæ vsurpantur in Æde Lauretanâ, cupidus intelligere, ecquod illorum encomiũ præ aliis Diuæ Matri placeret, cùm eò ventum esset, vt *Mater admirabilis* prædicaretur, repente spectabilis illi adfuit, multò decora lumine, eadem Mater benignissima, eoque se titulo gloriari significauit; tum ille ex angulo, quem semper occupabat postremum, prorumpit in medium, & exclamat stupentibus Sodalibus, vt ingeminent tertiò voces illas, Mater admirabilis; cognouisse sese, quàm sit Virgini Matri gratum illud carmen. Sæpè Iacobus diuinâ quâdam & velut propheticâ luce perfusus, futura, longè absentia, atque aliter arcana pronunciauit, certo vaticinio: sæpè ad precandum prouocatus est ab piis manibus, quos expiatorius ignis castigat, tantò vehementiùs illis vrgentibus, quò subsidio præsentiore egebant. Sæpè inter sacra celebranda mysteria lacrymis perfundi visus est, sæpè à terrâ sublimis eleuari. Obiit tandem æuo grauis & meritis Ingolstadij die XII. Octobris anni MDCXVIII. Scripsit

Directiones Mariani Colloquij, in Collegio Conuictorum Ingolstadij instituti, quas Director eiusdem Colloquij curauit imprimi, Ingolstadij MDCXXIII.

IACOBVS RHO, siue, RAVDENSIS, natione Italus, patriâ Mediolanẽsis, patrem habuit Alexandrum I. C. suæ ætatis editis monumentis clarissimum. Antiquâ in gente nobilitas, & opes honestæ. Adolescens nondum maturo ingenio diu cum Grammaticis luctatus est, feliciùs Philosophos audiuit & Theologos; sed Mathematicos felicissimè. Altero supra vigesimum ætatis anno Societatem ingressus, deposito tirocinio Mathesim statim profiteri Mediolani iussus, frequentissimum habuit auditorem. Mox Ioanni fratri anno MDCXI. ad Sinicam expeditionem suffectus Romam venit, atque à Roberto Cardinali Bellarmino Sacris initiatus, cum Nicolao Trigautio, qui lectissimam cohortem Sociorum ducebat, in Orientem abiit. Absoluto Goæ Theologiæ curriculo, Macaum delatus, ibi aliquamdiu substitit, quod Xini prępotentis Colai (id summi Magistratus nomen est) nominis Christiani hostis acerrimi operâ eiectis Sociis, aditus in interiora Regni esset obstructus. Sed oppido illi salutaris fuit hominis commoratio, quod sub annum MDCXII. à Batauorum direptione opportunè tutatus est, paucis qui domi erant Ciuibus tormentorum bellicorum tractationem edoctis. Ex illo moniti periculo Ciues, oppidum ex eiusdem descriptione mœnibus cinxêre; quam operam Sebastianus Vieira noster, is qui sanguinem postea pro Christo in Iaponia fudit, immortalis beneficij nomine, cùm in Europam reuertisset, celebrabat. Hoc veluti edito parergo, in Regnum se penetrauit, ac pertinaci studio linguam litterasque gentis, adeò feliciter didicit, vt plurimos libros ediderit, circumlatoque per Prouincias Euangelio, iussus Pechini, quæ vrbs Regia est, subsistere, Calendarium Sinicum, quod Rex auebat emendari, collato cum P. Ioanne Adamo Sciall studio, aliquot annorum improbo labore absoluerit, non omissâ interim Euangelij procuratione. Itaque Regi operam suam probauit, vt ei, Socioque Adamo amplos vltro detulerit Magistratus; quos cùm illi pro suo vitæ instituto repudiassent, docuissentque dilatandæ Christianæ fidei se laborare, reditus illis annuos, & pecuniam quantam erigendo templo satis esse credidit, vltro dedit, nec longè se à Dei regno abesse, eiectis idolis, quamuis adorati cæli nondum eieratâ superstitione, monstrauit. In hoc tam felici rerum cursu, ad laborum præmia euocatus, obiit V. Cal. Maias anno MDCXXXVIII. ætatis XLVIII. paucorum dierum morbo, qui nullâ Medicorum arte vinci potuit, extinctus, magno Nostrorum & externorum Christianorum luctu. Corpus celeberrimâ viâ Chri-

Christiano ritu elatum prosequentibus pluribus Mandarinis & Eunuchis Regiis, sepulcro nostro illatum est. Effigiem illius, tanquam viri ad posterorum memoriam præstantissimi coloribus exprimi curarunt Mandarini, quibus admirationi viuens fuerat. Scripsit collatâ cum P. Ioanne Adamo Sciall operâ

Pro reformatione Sinensis Calendarij ad CL. *volumina*, cum magna totius illius Regni admiratione. Scripsit item Italicè

De suâ nauigatione, & Rebus Indicis, Epistolas II. alteram ex Oceano, alteram Goæ datas, editas Mediolani MDCXX.

Sinicè verò scripsit, atque edidit varios

Tractatus De Oratione.

De Ieiunio.

De Eleëmosynâ.

De bonis consiliis.

De Operibus Misericordiæ. Item

Calendarium Sinense collatis cum P. Ioanne Adamo Sciall operis, *refinxit, & ad veritatis amussim concinnauit.*

IACOBVS SALESIVS, natione Gallus, patriâ Aruernus, ex Oppido Lesou. A puero in Societatis disciplinâ institutus, omnes bonas artes semper in promptu habuit. E Billomensi Alumnorum Seminario Societati nostræ adscriptus est Calendis Nouembris, anno salutis MDLXXIII. cùm annum explesset XVII. ætatis. Virduni posuit Tirocinium, excultus haud mediocriter Latinis pariter ac Græcis Litteris; Hebraicæ quoque linguæ non imperitus. Sacerdotio Parisiis initiatus est XX. Aprilis, anno MDLXXXV. ac Theologiæ Doctor renunciatus Mussiponti anno MDLXXXVIII. In eâ Vniuersitate triennio Philosophiam, Scholasticam Theologiam biennio, ac Moralem deinceps publicè docuit: sed ob valetudinis infirmitatem, litterarum tractationem deponere coactus est. Ceterùm præter eas quas dixi scientias & linguas, omni litteraturâ politiore insigniter erat instructus; Chaldaicæ linguæ, Syriacæ & modernorum Arabicæ peritus; Mathematicâ quoque disciplinâ ne leuiter imbutus. Didicerat plantarum naturas, vires, & facultates; facillimoque transgressu ferebatur ab vniuscuiusque fruticis aut flosculi contemplatione in Deum, atque vnà alios, quibuscum agebat, post se rapiebat. Ornabat hanc eius comprehensionem pertinax memoria, quæ prompta illi suggerebat, quidquid vel in vltimâ pueritiâ didicerat. Felicissimè promebat ex eâ S.Scripturæ, Patrumque sententias; nullâ vel vnius variatione dictionis; tantâ fide, vt & libros & capita, & minutissimas sectiones sine errore cieret. Nunquam improuisò vel adortus est Sectarios, vel ab iis impetitus, quin responsum illi esset ad manum. Eximia in illo modestia, mansuetudo, contemptio sui per omnem vitam fuit, quam difficillimis in rebus sæpè fecit testatam. Tenerrimo pietatis sensu, & velut ecstatico ferebatur in Deum. Inter meditandum diuina, nunquam aliò mente exerrabat. In omni colloquio sermonem inferebat de Deo, diuinisue rebus. Instituebat cœtus & quasdam velut academias Sociorum, qui sanctis ex condicto sermonibus vniuersam sæpè familiam accendebant. Porrò sanctissimum Christi corpus eximiâ pietate, cultuque prosequebatur, nullâque de re libentiùs, ardentiusque loquebatur. Inter sacrificandum nullas patiebatur animi vagationes, totus in mysterio quod tractabat, & in alium penè hominem transformatus. Diuini amoris, quo ardebat, magnitudinem, tot ille modis exprimebat, vt nunquam satis sibi facere videretur. Creber eius erat de Martyrio sermo, non quasi tantum à Deo exspectaret munus, sed quasi cupidissimè appeteret. Præcipuo colebat honore reliquias Martyrum, eximius fautor sanguine partæ immortalitatis, ad quam eum ducebat Numinis prouidentia. Nam cùm per annum MDXCII. Turnone, vbi alterum iam annum Theologiam docebat, Albernacum rei Catholicæ tuendæ causâ profectus esset, tam strenuè ibi munus administrauit, nequicquam frementibus Caluinianæ sectæ magistris, vt ad Quadragesimales anni vertentis conciones postulatus, nequierit suam piis Catholicis operam denegare. Intereà temporis occupatâ per fraudem vrbe ab hostibus, Iacobus vnà cum socio Guilielmo Saltamochio in manus Caluinistarum venit, die VI. Februarij, in quem Sabbathum incidit. Post longam vexationem atque inediam, homines videlicet humani, iusculum illi ex carne proponunt. Id cùm ille reiecisset, negans se saluis Ecclesiæ legibus vesci posse, disputandi ansa inde nata est; quâ ille arreptâ tam acriter pressit aduersarios, vt verborum contumelias & maledicta accersere debuerint in auxilium. Conspecto Salesius rem non ratione, sed iracundiâ ab his geri, vt iurgiis finem imponeret, librum de Sacramentis ab se olim scriptum eis offert, addens contineri quid sentiat; videant ecquid habeant quod opponant. Ceterùm postridie Ministrorum oppressus maleuolentiâ, inter conciliandam suis percussoribus diuinam clementiam, nunc Christi Seruatoris, nunc Stephani ProtoMartyris voce, vulnus, laxato in humerum sclopeto accipit, quo ictu cùm pronus in terram corruisset, Iesum inclamans, ferro conficitur, die VI. Februarij anni MDXCIII. Scripsit

De septem Sacramentis, opus, quod Ministris inter disputandum porrectum, ab eius morte, nec prece, nec pretio recipi potuit.

IACOBVS SALIANVS, natione Gallus, patriâ Auenionensis, ingressus in Societatem anno MDLXXVIII. ætatis XXI. diu Litteras Humaniores, Theologiam Moralem, & Sacras Litteras docuit; vitæ integritate, indefesso labore conspicuus. Rexit olim Collegium Vesontiense.

Obiit Parisiis grandæuus die XXIII. Ianuarij, anno MDCXL. Scripsit

Annales Ecclesiasticos Veteris Testamenti, ab Orbe condito, vsque ad Christi Domini mortem, tom. VI. qui ab anno MDCXIX. vsque ad MDCXXIV. prodierunt Lutetiæ Parisiorum, ex Officinâ Niuellianâ per Sebastianum Cramoisy, & Coloniæ sumptibus Antonij Hierati, in fol.

Epitomen eorumdem Annalium. Parisiis in fol. apud Michaëlem Soly MDCXXXV.

De Timore Dei, lib. IX. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXVIII. in 4. Hos etiam Gallicè reddidit.

De Amore Dei, lib. XVI. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXI. in 4. Scripsit Gallicè

Artem placendi Deo. Parisiis apud Ioannem Branchu MDCXXXV. in 16.

IACOBVS SIMONIS, natione Belga, patriâ Tornacensis, Societatem ingressus anno MDXCVII. ætatis XX. Fuit Superior Domus Probationis Armentariæ & Seminarij B. Virginis Montibus, & variis locis Concionator. Edidit Gallicè

Vitam S. VValtrudis, & Vincentij eius Coniugis Comitum Hannoniensium; cum Annotationibus.

Bonum vsum Sacramenti Venerabilis Eucharistiæ, & SS. Missæ Sacrificij.

Vertit in Gallicam linguam

Annuas Iaponicas annorum MDCIX. & MDCX.

Habet paratam prælo

Vitam S. Gisleni Episcopi Carthaginiensis; cum Annotationibus.

Et nunc adornat, in gratiam Monialium,

Methodum ritè preces Horarias persoluendi, & SS. Missæ Sacrificium cum fructu audiendi.

IACOBVS SIRMONDVS, natione Gallus, patriâ Aruernus Ricomagensis, Rector olim Collegij Parisiensis vir totius antiquitatis curiosus inuestigator, & Latinè Græcèque impensè doctus, & in omni pene litterarum genere excultissimus, qui Humaniores Litteras Theologicis admodùm decorè coniunxit; qui infatigabili studio penetralia quæque Bibliothecæ Vaticanæ perlustrauit; qui inter nostri seculi primos viros disertos meritò est adnumerandus; quæ omnia sunt Cardinalis Baronij de Sirmundo elogia, Annalium tom. V. in Append. Tom. IX. A.C. DCCCXIV. Tom. X. A.C. DCCCCLVI. & in Append. pag. DCLXII. Scripsit quæ auidè ab omnibus expetuntur

Commentarium in Sidonium Apollinarem, Aruernum; & quas vertit è Græco in Latinum complures *Orationes SS. Patrum*, nunquam anteà excusas, easque *Notis* illustrauit.

Vitam sanctissimi viri Pauli Anachoretæ admirandam, hactenus Latinis incognitam, ex antiquo Græco codice Sfortianæ Bibliothecæ, latinitate donauit.

Vitam & præclaras res gestas Sancti Niconis Græcè conscriptas, ex eâdem Bibliothecâ Sfortianâ acceptas in Latinum transtulit. Qui quidem Nicon Armenus genere fuit, & Cretensium, ac totius ferè Orientis Apostolus, & sanctitate, prædicatione, ac miraculis floruit, circa annum salutis, MCCCCLX, teste Cardinali Baronio to. X. Item

Dissertationem in qua Dionysij Parisiensis, & Dionysij Areopagitæ discrimen ostenditur. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXLI. in 8.

Petrum Siculum Latinum fecit, qui aduersus Manichæos egregium edidit *Commentarium* ad Archiepiscopum Bulgariæ.

Epistolas Theodori Studitæ.

Goffridi Abbatis Vindocinensis S. Priscæ Cardinalis Epistolas, Opuscula, Sermones in lucem eruit, ac Notis Epistolas illustrauit. Parisiis apud Cramoisy MDCX. in 8.

Flodoardi Presbyteri, Ecclesiæ Rhemensis Canonici, Historiarum eiusdem Ecclesiæ, lib. IV. edidit Parisiis apud Cramoisy MDCXI. in 8.

Magni Felicis Ennodij Ticinensis Episcopi Opera Notis illustrauit. Parisiis apud Cramoisy MDCXI.

S. Fulgentij Episcopi Ruspensis, de veritate Prædestinationis & Gratiæ, lib. III. *cum aliis Opusculis.* Parisiis apud Cramoisy MDCXII. in 8.

S. Valeriani Episcopi Cemeliensis Homilias XX. Item *Epistolam ad Monachos.* Parisiis apud Cramoisy.

Petri Abbatis Cellensis Epistolarum, lib. IX. Item *Alexandri III. Papæ ad Petrum eumdem, & ad alios Epistolas.* Parisiis apud eumdem MDCXIII. in 8.

C. Sollij Sidonij Apollinaris Aruernorum Episcopi Opera. Parisiis apud eumdem MDCXIV. in 8.

Vitam S. Leonis Papæ IX. Lucorum antea Episcopi. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXV. in 8.

Vitam S. Caroli Comitis Flandriæ Martyris. Typis iisdem MDCXV. in 8.

S. Paschasij Radberti Abbatis Corbeiensis Opera. Parisiis apud eumdem MDCXVII. in fol.

Censuram coniecturæ Anonymi Scriptoris, de Regionibus & Ecclesiis Suburbicariis. Parisiis iisdem typis MDCXVIII. in 8.

Aduentoriam Causidico Diuionensi aduersus amici ad amicum Epistolam, de Suburbicariis Regionibus & Ecclesiis. Ibidem MDCXX. in 8.

Propemticon Cl. Salmasio aduersus eius Eucharisticon, De Suburbicariis regionibus & Ecclesiis, ibidem MDCXXII. in 8.

Antirrheticum de Canone Arausicano. Ibidem MDCXXXIII. in 8.

Idatij Episcopi Chronicon, & Fastos Consulares. Iisdem typis MDCXIX. in 8.

Marcellini V. C. Comitis Illiriacini Chronicon. Ibidem MDCXIX. in 8.

Beati Eugenij Episcopi Toletani Opuscula. Ibidem MDCXIX. in 8.

Anastasij Bibliothecarij Sedis Apostolicæ Collectanea. Ibidem MDCXX. in 8.

Caroli Calui, & Successorum aliquot Franciæ Regum

gum Capitula. Ibidem MDCXXIII. in 8.

Facundi Episcopi Hermianensis Prouinciæ Africanæ, pro defensione trium Capitulorum Concilij Chalcedonensis, lib. XII. ad Iustinianum Imperatorem. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXIX. in 8.

Opuscula Dogmatica Veterum V. Scriptorum qui ante annos MCC. claruerunt. Iisdem typis MDC. XXIX. in 8.

Concilia antiqua Galliæ in tomos III. ordine digesta, cum Epistolis Pontificum, Principum Constitutionibus, & aliis Gallicanæ rei Ecclesiasticis monumentis. Parisiis apud Cramoisy MDCXXIX. in fol.

Appendicem Codicis Theodosiani, nouis Constitutionibus cumulatiorem, cum Epistolis aliquot Veterum Conciliorum, & Pontificum Romanorum. Ibidem MDCXXXI. in 8.

S. Aurelij Augustini Hipponensis Episcopi Sermones nouos XL. Ibidem MDCXXXI. in 8.

Beati Theodoreti Episcopi Cyrenensis Opera omnia, Græcolatina, nunc primùm edita, & in IV. Tomos distributa, Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXIII. in fol.

Quæ omnia Notis ab Iacobo illustrata sunt. Extant autem in Bibliothecæ magnæ patrum Tomo V. Parte I. Sidonius Apollinaris, & P. III. S. Valerianus. Tomo VI. P. I. Ennodius. Tom. IX. P. II. Paschasius. Tom. XII. P. I. Goffridus, & P. II. Petrus Cellensis.

IACOBVS STRATIVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, natus anno salutis MDLIX. in Societatem iuuenis venit cùm ageret ætatis annum XXI. In eâ Rector administrauit Collegium Louaniense annis XI. Brugense X. Prouinciam quoque Flandro-Belgicam triennio, vir pietate in paruo corpore magnus. Obiit Louanij die VII. Aprilis, anno MDCXXXIV. Edidit

Apologiam Catholicam aduersus Cantilenam Gallicè editam in R. P. Petrum Cottonum. Brugis MDC. IX. Item

Meditationes Latinas Liturgicas. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum. Flandricè verò

Declarationem præcipuorum articulorum antiquæ Romanæ Catholicæ fidei, qui à Nouatoribus huius seculi in Controuersiam vocantur, lib. II. Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussium MDC. XVII.

De VII. doloribus B. Virginis. Antuerpiæ apud Lesteens MDCXXII.

Demonstrationem fidei Catholicæ, ibidem MDC. XXIX.

Stimulos pietatis ad Sacrificium Missæ piè audiendum & faciendum. Antuerpiæ apud Lesteens MDCXIX. in 12. & apud Gasparem Bellerum MDCXX. in 16. & Coloniæ MDCXXXII. in 12. Latinè & Flandricè.

Donauit etiam Belgicâ & Flandrorum linguâ

Thomæ à Kempis Sililoquium animæ castigatum ad MSS.

Martini Becani Priuilegia Caluinistarum. Ipris apud Franciscum Bellet MDCXII.

Roberti Bellarmini Artem benè moriendi. Antuerpiæ apud Lesteens MDCXX.

Georgij Coluenerij Sodalitatem VII. dolorum B. Virginis. Antuerpiæ MDCXXII.

Ad pietatis augmentum edidit in minutis libellulis

Praxim Examinis particularis S. Patris nostri, cum Commentariolis & exemplis, Latinè, Gallicè, & Flandricè.

Rosarium, ex Blosio, *pro conformandâ voluntate humanâ cum diuinâ.*

Officium paruum S. Iosephi Latinè adiunctum exercitiis deuotis S. Iosephi editis Gallicè à Nicolao Montmorenci. Bruxellæ MDCX.

Parabat in effæta iam, & vltra Iubilæum initæ Religionis senectâ

Coronam Imperialem, vt vocabat, *De Rosario.*

Meditationum per viam Theologiæ Scholasticam tomos IV.

Opus de Horis Canonicis piè recitandis.

Denique congesserat

Menologium, continens per singulos anni dies Elogia hominum Societatis nostræ, qui cum laude virtutum è vitâ migrarunt, tomis XII.

IACOBVS SVSIVS, natione Belga, patriâ Brugensis, magno animarum bono Flandricè reddidit

Originem & Miracula B. Virginis Mariæ Foyensis, scripta Gallicè à Petro Bouillio. Louanij apud Henricum Hastens MDCXXIV.

Instructionem animæ deuotæ ad Orationem mentalem, per Thomam Villacastinum. Louanij apud Hastens MDCXXV. in 16. & Antuerpiæ MDC. XXXIII.

Alphonsi Rodriguez De Exercitio perfectionis, tomum III. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXVIII. in 8.

Vitam Ioannis Berchmans Societatis Iesu, per Virgilium Ceparium. Antuerpiæ apud Henricum Aertsium MDCXXIX.

Panegyricum S. P. nostro Ignatio ab Eminentissimo Cardinali Ludouico Ludouisio dictum. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ Moreti MDCXXXI.

Litteras Indicas de Regno Cocincinensi. Louanij apud Hastens MDCXXXII. in 8.

Litteras Iaponicas annorum MDCXXV. XXVI. & XXVII. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXXII.

Meditationum P. Ludouici de Ponte, Partem IV. & V. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum. Habebat sub manibus, & fortè reliquit absolutam,

Famiani Stradæ Historiam de Bello Belgico. Obiit enim Louanij die IX. Aprilis MDCXXXIX. ætatis L. Societatis XXX.

IACOBVS SZAFARNIVS, natione Polonus, patriâ ex oppido Kuna, anno salutis MDLXXIV. ætatis suæ XXII. habitum nostræ Religionis suscepit; in quâ litteris probè excultus, Oratoriam aliquot

quot annos cum laude docuit: deinde Concionatoris munus egregiè sustinuit Vilnæ, Posnaniæ, Lublini, Cracouiæ. In variis missionibus maximo cum fructu versatus est. Collegium Lublinense Rector gubernauit quadriennio, vir grauis, prudens, ac disertus, multisque virtutibus ornatus. Demùm longâ tabe per triennalem morbum consumptus, Cracouiæ mortuus est die XXVII. Augusti, anno MDCI. ætatis XLIX. Societatis XXVII. Vertit Polonicè

Vitam S.P.N. Ignatij à Petro Ribadeneira Latinè conscriptam.

IACOBVS TIRINVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, natus anno salutis MDLXXX. In Societate magnâ virtutis commendatione vixit. Sacram Scripturam tribus annis interpretatus est: totidem annis Antuerpiensi Collegio Vice-Rector præfuit; Domui verò Professæ Præpositus toto nouennio; & quadriennio Missioni Hollandicæ. Quatuor votorum Professione se obstrinxit die II. Iulij, anno MDCXIV. atque anno mox insequenti Congregationi Generali satis iuuenis interfuit. Obiit Antuerpiæ die XIV. Iulij MDCXXXVI. Edidit

Commentarium in totam Scripturam Sacram Veteris ac Noui Testamenti, tomis III. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXXII. in fol. Opus est calculis Chronologiæ diligentissimè subductis, & variarum materiarum accuratis indicibus illustratum.

IACOBVS TYRIVS, natione Scotus, ingressus in Societatem circa annum MDLXIII. cùm ageret XX. ætatis, præstantem in virum & sapientiâ ac prudentiâ clarum euasit. Philosophiam ac Theologiam cum laude docuit, nostrorumque studia moderatus est. Præfuit Sociis non semel, ac demùm Claudio Præposito Generali post Paulum Hoffacum Assistens pro Germaniâ & Galliâ fuit, donec obiit Romæ die XX. Martij, anno MDXCVII. Scripsit sub nomine Georgij Thomsoni

De antiquitate Ecclesiæ Scoticæ, breue, sed doctum scriptum, quod Antonius Posseuinus suæ Bibliothecæ lib. XVI. Cap. V. inseruit; & esse Tyrij nostri testatur Thomas Dempsterus in Apparatu ad Historiam Scoticam lib. II. Cap. XIII.

IACOBVS DE VILLEGAS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, sed ex gente Hispanicâ oriundus. Edidit

Paruum Catechismum Flandricè, Traiecti & Leodij.

Breuem regulam bonæ vitæ, ex Anglicanâ P. Roberti Soutwelli reddidit Flandricè. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum MDCXXV.

IACOBVS WVIECVS, natione Polonus, patriâ Vagrouecensis, piis ac honestis parentibus natus, ad studia litterarum à puero incubuit: Viennæ Austriæ Philosophiæ Magisterio decoratus est; vnde Romam profectus Adolescens ibi nomen Christo dedit in Societate anno salutis MDLXV. Rudimentis vitæ perfectæ in Tirocinio positis; Latinis, Græcis, atque Hebraicis litteris probè excultus, & scientiarum cognitione expolitus, Mathematicam ibi publicè docuit. Redux in Poloniam Doctor Theologiæ Pultouiæ creatus est; & die XII. Iulij MDLXXI. quatuor vota solemniter edidit. Sigismundum Batoreum Stephani Regis postulatu in Transyluaniâ ad litteras ac pietatem instituit. Subinde Collegiũ Posnaniense primus Rector moderatus est toto septennio, ac deinceps Vilnense, Claudiopolitanum Collegia, Domum Professam Cracouiensem nouennio gubernauit; triennio vices Prouincialis obtinuit, sic cùm ferè aliorum regimine occuparetur, à concionis tamen munere nunquam cessauit; vir æquè singulari doctrinâ atque admirandis animi dotibus, cum suauissima humanitate coniunctis insignis. Ad animarum quæstum faciendum semper attentissimus. Sensu pietatis tenerrimo ad omnem piarum rerum tractationem, atque inprimis si Sanctorum Historias audiret, lacrymis perfundebatur. Attigit ad sui stadij metam Cracouiæ die XXVII. Iulij, anno salutis MDXCVII. ætatis suæ LVII. maturus cælo, sed multos adhuc annos si ita libuisset Numini, vtilis patriæ futurus: ex his XXXII. in Societate egerat. In extremo actu vitæ S. Augustinum imitatus, Psalmos de Pœnitentiâ sibi prælegi mandauit, quos non sine largo fletu meditabatur. Noctem vltimam susceptis Sacramentis solidam orando transegit, oculis in Christi crucifixi effigiem defixis, manibus ad pietatem coniunctis. Obiit *magnâ sanctitatis opinione*. Eius funus tantis piorum amicorum lacrymis cohonestatum est, vt nostris quoque lacrymæ defluerent. Scripsit

Defensionem sacrosancti Sacrificij Missæ, aduersus Franciscum Stancanum, hæreticum vaferrimum.

De Purgatorio librum.

Dialysin assertionum Iacobi Niemoietij.

De Diuinitate Christi Domini nostri, & Spiritus Sancti, contra nostri temporis Arrianos.

Multa præterea scripsit maternâ linguâ ad refutandos hæreticos, & Catholicos in fide confirmandos; ex quibus hæc sunt,

Postilla maior, seu, *Conciones in Dominicis & Festis diebus per totum annum*: cum *Apologiâ eiusdem*, contra Gregorium Ternouium Sacramentarium.

Postilla minor, seu, *Conciones breuiores Dominicorum & Festorum dierum per totum annum.* His duabus Postillis breui excussit omnibus Postillas hæreticas è manibus.

Iudicium quorundam Catholicorum de Confessione Sendomiriensi hæreticorum Sacramentariorum.

De Ecclesiâ, Doctrinâ Catholicâ, cum responsione ad obiectiones Iacobi Niemoietij.

Horarias Preces B. Mariæ Virginis. Polonicè vertit. Cracouiæ in 12.

Vitam & doctrinam Christi Saluatoris nostri ex qua-

quatuor Euangelistis à Iansenio collectam, Polonicè reddidit.

Euangelia & Epistolas Dominicarum ac Festorum totius anni, ex editione vulgatâ. Item

Nouum Testamentum, additis argumentis Capitum, Annotationibus ad marginem, & Scholiis.

Psalterium item *Dauidicum*, cum similibus argumentis & Scholiis, contra Hæreticos. Denique transtulit

Biblia Vniuersa, iuxta Vulgatam Editionem, mandante Gregorio XIII. Pont. Max. approbante Clemente VIII. quæ, Iacobo ad meliorem vitam translato, edita sunt iussu ac sumptibus Stanislai Karnkowskj Gnesensis Primatis Poloniæ. Cracouiæ apud Lazarum MDXCIX. Sic obuiam iuit hæreticis, qui nihil habent antiquius, quàm vt Sacras Scripturas tanquam communes Ecclesiæ fontes inficiant, deprauatis translationibus corrumpant, vt qui ex illis biberint venenum hauriant.

IACOBOS alios vide supra in nomine DIDACVS.

IGNATIVS ARMANDVS, natione Gallus, gente Delphinas, patriâ Vapincensis, anno superioris seculi LXXIX. ætatis suæ XVII. Societati se addixit; XCVI. solenni professione quatuor vota nuncupauit; Theologus acutissimus; docuit Philosophiam annis duobus; Theologiam sex. Rector fuit partim Turnoni, partim Parisiis quatuor, vbi & Domui Professæ præfuit semel; iterumque; Prouinciæ denique Franciæ Præpositus Prouincialis ter fuit, quo in munere per interualla totis septemdecim annis perfunctus est; vno etiam anno Visitatoris partes sustinuit; Regi Christianissimo Henrico IV. pergratus, cui Motis Societatis in Regnum Galliæ restitutionem persuasit. Obiit Parisiis die VIII. Decembris, anno MDCXXXVIII. Scripsit

Epistolas contra Danielem Chamierum Caluinianæ doctrinæ apud Allobroges Ministrum.

Scripsit præterea, sed nondum edidit

Paraphrasim in Epistolas omnes Apostolorum.

Paraphrasim in Psalmos. Habuit insignem

Orationem ad Henricum IV. Regem Christianissimum, pro Societatis innocentia, eiusq. in Galliam restitutione; quam Gallicè, vti habita est, suæ Historiæ inseruit Scipio Dupleix; Latinè reddidit atque edidit Iacobus Augustus Thuanus in sua.

IGNATIVS BALSAMVS, alij BALSAMON vocant, natione Italus, gente Apulus, honesto loco natus. Neapolim ad studia profectus, ibi à P. Alphonso Salmerone circa annum salutis MDLXI. ætatis XVIII. in Societatem admissus est, & ex Hercule vocatus Ignatius. Exacto Tirocinio, ibidem primùm, mox Romæ, post Turnone in Galliâ liberales artes docuit. Studiorum cursu confecto, Nouitiis præfuit Auenione & Tolosæ annis XVI. reliquam ætatem in Præfecturâ rerum spiritualium Tolosæ consumpsit; extremos verò annos XVII. in Lemouicensi Collegio. Vir fuit præstanti sanctimoniâ, deque Christianâ Ecclesiâ imprimis benè meritus. Præter communem Sociis horam matutinam, alteram ipse vespere orationi dabat, & aliquot ante excessum annis etiam tertiam; quanquam tota eius vita, iugis quædam erat oratio; ita nihil animo, nisi Deum acceptaque ab eo beneficia versabat, quibus Deo gratias habebat. Inter orandum, vberibus perfundebatur lacrymis, oculis ac toto vultu inflammabatur. Ad sacrificandum peculiari se curâ comparabat; & constans opinio fuit, dum rem diuinam faceret, sublimem à terrâ visum. Demissè omninò de se sentiebat, & miro artificio præstantes suas virtutes celabat: nihil vnquam dixisse, notatus est, quod faceret in sui commendationem. Annis singulis vnum Patrum monitorem adhibebat, qui se de quotidianis erratis admoneret. Vilia in culinâ & triclinio munera statis diebus, grandis ætate homo alacriter obibat, aut certè secundæ mensæ assidentibus Sociis librum pium prælegebat. Ipse sibi priuatim omnia præstabat obsequia, nullo ad id admisso adiutore. In amictu & strato obsoletiora sectabatur, & aliquãdo correptus, quod iussus nouam togam induere, fuisset in morâ, precando obtinuit, vt sibi vetus relinqueretur. Castimoniæ studio intentam agebat sensuum custodiam; & virginalis quidam eminebat in eius vultu pudor. Vlcus enatum in crure, ab aliis curari; ipso pene extremo quo obiit die ab administris se tangi; ipsis spectantibus è lectulo consurgere recusabat. Ad quemlibet obedientiæ nutum omnia abrumpebat; & accidit, vt sacris vestibus indutus prodiret ad sacrificandum, cùm nomine Rectoris iussus abstinere, illicò deposuit vestes, & animi summâ æquitate domum concessit. Si cum primariis viris colloquens signum audisset, quo ad sacrum accersebatur, mox veniam modestè precatus, abscedebat. Inuictâ fuit patientiâ in vitæ incommodis, & morborum molestiis perferendis: nam confectum laboribus, & voluntariâ vexatione corpusculum, cùm duodeuiginti varij dolore assiduè multos iam annos torquerent, ipse pio ioco benedictiones vocabat, vnum illud queri solitus, quod per illos ab opere impediretur, cùm alioqui nemo magis esset à cessatione alienus. Accedebat ad reliquam macerationem & sextæ feriæ abstinentiam, bidui inedia quâuis hebdomade; & vel in graui senio, quotidianum per Quadragesimam ieiunium, nulla admissâ indulgentiâ, coluit, & ad somnum capiendum vestitus incubuit. Admirabili fuit in Societatis Institutum amore; vnde fiebat, vt omnes eius leges sanctionesque perdisceret, res gestas perquireret datis in diuersas Prouincias litteris, easque referret in commentarios. De his illi plurimus in familiari congressu sermo, quo in aliis eamdem flammam alebat. Obseruatum est, quot-

quotquot eo magistro Tirocinium posuerunt, ferè tenuisse in proposito constantiam; quibusque in Collegiis rebus spiritualibus præesset, omnium mirabilem inter se concordiam exstitisse. Patres monebat, in ipsis positum esse, vt ceteri sint in officio, vtpote in quorum illi mores intendant. Non sat puras ad sacrificandum manus adferre existimabat eum, qui legem de semihorâ explendâ non dubitaret quotidie violare. Omnium quidem regularum, sed silentij imprimis obseruantiam exigebat; negabatque ceterarum satis obseruantem fore, qui de facili violaret vnam, cùm idem erga Deum amor sit obsequendi omnibus ratio vna; nec spirituales delicias, aut familiares cum Deo congressus gustaturum, qui linguæ statuto tempore potens non esset. Profectus nostrorum summo desiderio tenebatur; asserebatque è diuinâ magis gloriâ esse, vnum de Societate in spiritu iuuare, quàm multos externos: hinc autumnalibus feriis, quando se nostri ad Exercitia comparabant, P. Ignatij vindemias adesse dictitabat. In externos tamen caritas se quoque illius effudit; & præcipuè per sacras commentationes plurimos omnium ordinum viros Deo est lucratus. Exercuit omnes Venesini Comitatus Antistites, in iisque Archiepiscopum Auenionensem & Pontificis Prolegatum, & multas Religiosorum familias. Pro concione, tametsi quod erat peregrinus, nullo dicebat apparatu verborum, famâ tamen sanctimoniæ, impetuque orationis, quo animi sensa promebat, frequentissimo Senatu tum Tolosæ, tum Aquis Sextiis auditus est. In Lemouicensi tractu id obtinuerat suâ comitate, atque agendi facilitate, vt eius consilia passim exposcerent, ex eius arbitrio atque sententiâ implicatas de conscientiâ quæstiones soluerent; quibusuis demùm populorum vulneribus Pastores mederentur. His exornatus virtutibus vir minimæ morosæ sanctitatis, sed alacri semper & erecto vultu, cùm per noctem de strato surrexisset, pronus totâ mole corporis in terram ruit, vnde illi morbus & mors aduenit. Infirmitatis tempore nihil vnquam quæstus est, nihil ad remedium poposcit: iacuit in humili lectulo laneâ dumtaxat culcitrâ vetustate durissimâ instrato, vilissimo stragulo tectus; nec mollius quidpiam admisit. Obiit Lemouicæ die alterâ Octobris, anno salutis MDCXVIII. ætatis suæ LXXV. Religionis LVII. Funus eius frequentes è viris primoribus cohonestarunt sanctitatis opinione; quæ apud nostros etiam tantùm valuit, vt ad venerationem, quod quisque rerum eius nactus esset, asseruaret. Scripsit atque edidit Gallicè:

Instructionem de perfectione Religiosâ; item

De verâ rectè orandi & meditandi methodo; quæ Latinè reddita prodierunt Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXII. in 12. Scripsit præterea

Ascetica quædam alia Latinè, quæ & Gallico & Belgico sermone leguntur.

IGNATIVS DERKENNIS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, vir præstanti ingenio & doctrinâ; profitetur Louanij Theologiam Scholasticam. Edidit

Positiones sacras de Eucharistia, rationibus illustratas; & Emblematis pulcherrimis ornatas. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXXXVIII. in fol.

IGNATIVS MARTINEZ, natione Lusitanus, patriâ ex oppido Gouea, diœcesis Conimbricensis, ad nostram se Societatem adiunxit VIII. die Aprilis, anno salutis MDXLVII. Conimbricæ à Simone Rodericio admissus, cùm XVI. ageret annum ætatis, primus, qui post iacta noui Collegij fundamenta, nomen dedit, quod illi Simon ea propter variauit, in Ignatij Parentis Societatis venerationem, & ex Vasco appellauit Ignatium, cui beatâ sorte obtigit non vocabulum modò, sed & præstantes S. Patris participare virtutes. Hic Philosophicis disciplinis apprimè excultus, ac Sacræ Theologiæ Doctor, Conimbricæ primùm anno MDLV. tum Eboræ primus in nouâ Academiâ vertente anno Aristotelis libros explanauit, & cursum quem vocant prælegendo confecit. Regi Sebastiano à sacris concionibus fuit. Posteà Româ ex Congregatione Generali in patriam rediens, cùm Patauij linguam S. Antonij Patauini venerationis ergo fuisset osculatus, ita repentè immutatus est, vt spiritum & linguam induisse videretur. Igitur in Lusitaniam reuersus, deposito veteri Rhetorum more, cœpit concionari Apostolicè, tanto spiritu & fructu, vt totam Lusitaniam commouerit. Totos exinde XVI. annos, pueris, pauperibus, rudibus, seruis, militibus Christianâ doctrinâ imbuendis, & ad pietatem formandis, magnâ caritate, magno spiritus ardore consumpsit. Erat enim morum integritate, humilitate, sui neglectu, seculi contemptione, Dei atque proximorum caritate suspiciendus. Itaque omnibus Dominicis, atque feriatis diebus semel atque iterum concionabatur ad plebem, & ad detentos in triremibus, eosque verbis ardentibus ad detestationem peccatorum inflammabat. Quo genere dicendi infinitum esset recensêre, quas populo Lusitano vtilitates comparauit. Ibat ab domo ille vir in Academiâ Eborensi coram Sebastiano Rege & patruo Henrico Cardinale Doctor Theologus creatus: ibat ille, inquam, vir, Doctor puerorum, cogebat in foro, in præsidiis, in triremibus multitudinem, ibi suo sceptro, id est arundine venerandus incipiebat maximè canorus docere: quâ ipse arundinem tanquam suæ militiæ signum militare, adeò nunquam deposuit, vt intulerit secum in sepulchrum. Missus à Moderatoribus Conimbricam, vt nostris esset perfecti oratoris exemplar, qui Christum verbis annunciaret & moribus, nec alium quàm crucifixum, breui multo-

multorum gaudium extinctum est: nam primâ Quadragesimæ hebdomadâ in febrim incidit, quam ille confestim agnouit esse lethalem. Vrbs tota cum ipso ægrotare visa est, & fiebat ab Ecclesiâ sine intermissione oratio ad Deum pro eo. Ipse tandem inter pia cum Christo & Deiparâ Virgine colloquia suauissimè expirauit Conimbricæ die XXVIII. Februarij, anno salutis MDXCVIII. propè septuagenarius, cùm totos L. in Societate egisset, iam dudum quatuor votis solemniter nuncupatis. Vir omnium iudicio inter Societatis heroas sanctissimos recensendus. Obtemperauit maioribus summâ fide; nunquam de præsidio & statione decessit, in quâ obediêtia ipsum collocauit. Inueterata illi durities ad inediam, & vapulationem. Corpus notatum assuetudine cilicij & flagellorum occalluisse. Quotidie clam se nudabat, & cædebat. Diebus singulis atque noctibus obseruatum horas quinque ad meditandum habuisse Conimbricæ, flexis genibus immobili corporis firmitate. Iudicarunt Medici laborum defatigatione succubuisse im mortem. Qui fuerit animorum sensus ostendit amor & opinio; cùm mox ad vngues manuum ac pedum scindendos irruerint, & capillum barbæ, capitisque tondendum. Fleuit vnicè mortuum Ciuitas & Academia, & rarò ab antiquâ memoriâ alius recenseri potest, cuius in funere tot lacrymę ex oculis ceciderint. Ad exequias tanta conuênit populi vis, vt nequierit cadauer, quà debuerat, in templum inferri. Vbi aliâ illatum viâ primùm in conspectum venit, tum verò gemitus audiri, & lacrymæ; tum reliquiæ postulari, rosariis, sudariolis corpus attingi; osculis venerabundè, tanto impetu, vt à satellitibus vix potuerit, ne quis protereretur, compesci. Sepulturæ denique clam est mandatum, incredibili concursu, luctu, laude. Duodeuigesimo pòst anno puero bimulo nobilissimi viri Emmanuelis de Cerda filio visus restitutus est, admota eius oculis schedâ, manu Ignatij olim conscriptâ. Scripsit vir tantus

Tractatus IV. Lusitanicè valdę pios & vtiles, ignoti mihi hactenus argumenti. Item

Litanias de Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, è Sacræ Scripturæ locis concinnauit. Auxit & recudit scriptam à Mario Georgio

Doctrinam Christianam, Lusitanicè.

IGNATIVS STAFFORDVS, natione Anglus, patriâ Staffordiensis, Matheseos Olysippone multos annos Professor.

Edidit Hispanicè

Historiam cælestis vocationis, Missionum Apostolicarum, & gloriosæ mortis P. Marcelli Francisci Mastrilli filij Marchionis S. Marsani, Indici Felicissimi Societatis Iesu. Olysippone apud Antonium Aluarez MDCXXXIX. in 4.

INGOLSTADIENSE COLLEGIVM, quod est Prouinciæ Germaniæ Superioris ad Danubium in Bauariâ situm. Edidit

Quinquennalia Serenissimo Ferdinando Archiduci Austriæ Ingolstadio confectis quinquennio studiis abeunti oblata. Anno MDXCIV. Ingolstadij typis Wolfgangi Ederi.

Plausum Symbolicum Serenissimo Maximiliano Bauariæ Duci ad Septemuiratum Imperij euecto.

Palmam Boicam Autumno vernantem, siue, Gratulationem Natalitiam Serenissimis Maximiliano S.R.I. Septemuiro, Patri: Mariæ-Annæ, Matri: Ferdinando-Mariæ-Francisco-Ignatio-Wolfgango Filio, pridie Calend. Nouemb. anno Christi MDCXXXVI. orto. Excusam & recusam Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXVII. in 12.

Heliconem Christianum, Illustrissimo & Reuerendissimo Principi Ioanni Christophoro, dum in Eystadianum Episcopum consecraretur, excitatum. Anno MDCXIII. Typis Andreæ Angermarij in 4.

INSVLENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Gallobelgicâ, vrbe Galloflandriæ metropoli, haud procul ab Lisâ fluuio. Edidit Gallicè

Diuam Reconciliationis vulgò Esquermiensem, siue de eiusdem Origine, antiquitate, Sodalitate, miraculis. Insulis typis Petri de Rache MDCXXV.

Peregrinationem Esquermiensem stationibus septem in viâ iuxta totidem D. Virginis peregrinationes præcipuas illustratam. Insulis typis iisdem. An. MDCXXXVI.

Modum ritè obeundi stationes septenis Deiparæ doloribus erectas in æde primariâ D. Petri. Typis eiusdem Petri de Rache. An. MDCXXXV.

Psalterium D. Virginis à Sancto Bonauenturâ, emendatum & Gallicè factum. Insulis iisdem typis MDCXLI.

Lytrum animarum Purgatorij. Ex opere excerptum quod parat P. Iacobus Hautinus de Eucharistiâ. Duaci MDCXLII. typis Ioãnis Maisselle.

Peregrinam Paradisi rebus ad Cæli iter necessariis instructam Duce Angelo. Insulis typis Petri de Rache MDCXXXIX.

IOANNES ADAMVS SCIALL, natione Germanus, sub annum Domini MDCXX. nauigauit in Sinas vnà cum P. Nicolao Trigautio ex Europâ reduce, vbi hodieque viuit intentus in opus Euangelij. Scripsit Sinicè

Tractatulum de calculatione Eclypsis Lunæ anni MDCXXIV. *adiunctis curiosis aliquot Problematis.*

Calendarium Sinense collatis cum P. Iacobo Rho studiis *correxit*; opus Regi, Regnoque gratissimum.

Edidit Sinicè

Tabulam Orbis cælestis; *seu stellarum.*

IOANNES AGVERO, natione Hispanus, ex Oppido Somo in Valle Tresnuerana, propè Santanderium. Salmanticâ, vbi studebat, profectus in Indias anno MDCXIII. Tagallensem linguam, quæ Manilæ Philippinarum celebris est, excellenter didicit; in eamque transtulit ex Hispanico Ioannis Gonzalez de Losoda nostri

Tractatum de Animabus Purgatorij.

IOANNES ALANDVS, natione Roxolanus, patriâ Leopoliensis, in Societatem anno MDXC. iam tum Sacerdos ingressus, viuit hodieque octogenario maior. Scripsit

Miracula S. Michaëlis Archangeli patrata in æde propè Nesuisium.

Vitam Nicolai Radiuilij Ducis Olykæ & Nesuisij, Palatini Vilnensis.

Reddidit Polonicè ex Latino

Opuscula aliqua pia S. Augustini.

IOANNES AIOYSIVS CONFALONERIVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, Philosophiam in Romano Collegio antehàc professus, nunc in Mediolanensi Theologiam exponit. Habet promptam, editurus propediem

Arithmeticam speciosam.

IOANNES ALOYSIVS CONFALONERIVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, vir ingenio præstans, & multiplici doctrinâ; docuit Romæ Philosophiam, nunc docet Mediolani Theologiam. Edita nuper est cum aliis aliorum, eius

Oratio de Passione Domini, quam anno MDC. XXXVI. habuit ad Vrbanum VIII.

IOANNES ANDREAS ALBERTVS, natione Italus, patriâ Niciensis, edidit

Vitas & Elogia Patrum. Taurini apud Tisnam & Zanattam MDCXXXVIII. in 8.

IOANNES ANTONIVS MAZZARELLVS, natione Italus, patriâ Romanus, habuit ad Clementem VIII. Anno MDCI.

Orationem de Passione Domini, quæ nuper cum aliis aliorum de eodem argumento edita est.

IOANNES ANTONIVS PARQVE, natione Hispanus, patriâ Albarracinensis; edidit

Concionem funebrem in obitu Illustrissimi & Reuerendissimi Domini Ioannis de Hozes Archiepiscopi Tarraconensis.

IOANNES ANTONIVS VALTRINVS, natione Italus, patriâ Senensis, candidi vir ingenij, multæque eruditionis, Sacras Romæ Litteras, decurso studiorum curriculo, publicè professus. Scripserat Adolescens dum Eloquentiam profiteretur, sibi, vt aiebat, & Musis

De re militari veterum Romanorum, lib. VII. ab ipsis etiam æmulis laudatos; quos olim sibi ablatos inuitus typis euulgatos inaudiuit. Ad hæc

Annuas Litteras Societatis Iesu, anni MDLXXXI. & & MDLXXXII Superiorum iussu conscripsit. Item

Vitas BB. Aloysij Gonzagæ, & Stanislai Kostkæ, compendiosè, si non edidit, Italicè tamen conscripsit; vti &

Inuentionem SS. Placidi, Eutychij, Victorini, Flauiæ, & Sociorum Martyrum.

Commentaria ipsius *in Librum Iob*, seruantur Romæ MSS.

IOANNES ANTONIVS VELASQVEZ, natione Hispanus, patriâ Abulensis, Societatem Salmanticæ ingressus est die XXIII. Martij, anno salutis MDCII. in quâ confectis studiis rexit Collegia Monfortense & Segobiense; Sacram Scripturam Salmanticæ cum laude exposuit, vir politissimi ingenij, nec minùs humanioribus litteris, quàm sacris excultus. Scripsit

Commentarios in Epistolam D. Pauli ad Philippenses, tomis II. in fol. Prior, qui explicat duo priora capita prodiit Lugduni sumptibus Iacobi Cardon MDCXXVIII. & MDCXXXII. Posterior qui reliquum Epistolæ complectitur MDCXXXII. & MDCXXXIV.

Commentarios in Psalmum C. lib. V. Lugduni MDCXXXVII. in fol. Typis Prost.

IOANNES ANTONIVS VSON, natione Hispanus, patriâ Darocensis, præstantissimi vir ingenij & summæ exspectationis, quam omnem mors intercidit, vnà cũ vitâ, Madridij die XXII. Augusti anno salutis MDCXXXVIII. ætatis XLIII. Edidit

Commentarios in 1. Partem Summæ Theologiæ S. Thomæ.

IOANNES AQVAPONTANVS, seu, vt eum patriâ linguâ vocat Ioannes Pitsæus, BRIDGWATER, natione Anglus, gente Cambrobritannus, ex Ministro Protestantico factus Catholicus, optimis beneficiis desertis, Rhemos se trãstulit. Cetera ipsius adhuc in obscuro sunt. Edidit adiecto suo nomine ad calcem Præfationis, quamuis Societatis Iesu nomen non addat, librum hoc titulo,

Concertatio Ecclesiæ Catholicæ in Angliâ; impressa MDLXXXIV. & recusa cum insigni auctario MDLXXXIX. Augustæ Treuirorum per Henricum Bock in 4.

Promittit autem in *Apologiâ Martyrum*, quæ habetur in tertia Parte Concertationis, *Opus aliud contra sex articulos*, seu, *quæstiones capitales, quas Martyribus proponere solent*: verùm in Argumento totius Operis recusi cum auctario ait addi eâ editione, *Responsionem pro Catholicis ad persecutores Anglos*, aduersùs famosum librum, qui titulo *Iustitiæ Britannicæ*, ab hæreticis erat emissus; quæ meritò censeri possit, *Responsio ad sex illos articulos*, vt proinde Opus illud promissum exspectari ampliùs non debeat. Edidit præthereà, vt refert Antonius Posseuinus

Confutationem virulentæ Disputationis, qua Georgius Fohn conatus est docere, Pontificem Romanum esse Antichristum à Prophetis & Apostolis prædictũ. Augustæ Treuirorũ apud Henricũ Bock MDLXXXIX.

IOANNES ARGENTVS, natione Italus, patriâ Mutinensis, vir de Societate, atque imprimis de Trãsalpinâ seu Aquilonari quàm optimè meritus. Cùm Adolescens vix nomen Societatis nosset, nullam cum eius hominibus consuetudinem haberet, multa autem (vt hæc secula ferunt) tum à Sodalibus, tum ab aliis infimæ notæ viris, de eâdem satis grauia audiret; quæ etsi suspecta erant, nec in Religiosos homines cadere posse videbantur; tamen vel fucus sermonis, vel auctoritas narrantis reddebat falsa probabiliora veris, illumque interdum, si non credere, saltem hærere, & certa in dubium vocare penè cogebant.

gebant. At cùm diuino impellente Numine Societatem propiùs accessit, & hominibus illius familiariter vti cœpit, statim errore detecto veritatem aspexit, & quàm innocens esset hæc Religio, quamque immeritò morsus tot sustineret, intellexit. Ergo animum statim mutauit, & ex dubio certus, ex alieno intimus factus, Societatem eò ardentiùs amauit, quò certiùs ea de quibus anteà dubitabat, falsa esse perspexit; imò iis virtutibus illam maximè excellere animaduertit, quarum contraria vitia ei potissimùm anteà didicerat adscribi. Demùm sese ipsi Societati addixit, postquam Humaniores & Philosophicas disciplinas aliquamdiu professus esset; in eâque summis est muneribus, summis laboribus perfunctus. Trium in Italiâ Collegiorum Rector fuit, regebatque eo tempore Patauinum, quando agente eam causam Venetiis coram Principe Serenissimo & frequente Senatu per luculentam orationem Doctore Cremonio, Societatis ibi scholæ clausæ sunt coáctæque Parmam transire. Verùm non ita multò pòst ex Italiâ est ipse digressus. Anno MDCIII. administrabat Vice-Prouincialis Transyluaniam, quando Moyses Zekelius Claudiopolim occupauit, à ciuibus eâ sibi lege patefactam, vt potestatem faceret illis vicissim Societatis Collegium, diripiendi, vastandi, Patres eiiciendi, mactandi: id quod tam impiè ab illis immaniterque perfectum est, vt momento diruerint omnia; pulsarint, vulnerarint, trucidarint. Ipsi etiam abscedenti sudariolum manibus eripere tentarint, ne quid secùm efferret. Hæc cùm ad diem IX. Iunij acta essent, non ita multò pòst recepta à Cæsareis Ciuitate, Socij restituti sunt; ad quos è Poloniâ reuertit Argentus sub Idus Ianuarias MDCIV. Verùm cùm cerneret parum sibi tutis ibi licere consistere, die XII. Iulij cum Sociis aliquot, longo, difficili, ac pleno periculis per Moldauiam itinere remeauit Cracouiam, vbi à Rege perbenignè acceptus, à Nuncio Apostolico rogatus ad frequentem Italorum concionem magnâ approbatione verba fecit. Sed iussus per litteras à Præposito Generali, reuertit actutum Claudiopolim, & eius Collegij Rector, ac Transyluaniæ totius Vice-Prouincialis designatur. Tunc enimuerò patuit vel ipsis hostibus, si rectè vti vellent, quis ille vir esset, quem tam inclementer habuerant: nam ciues, qui ob eiectos Socios tenebantur in vinculis, plenus bonis nunciis inuisebat, desertos à suis; paternam illis curam, beneuolentiamque exhibebat, pollicentibus memores se fore semper acceptæ gratiæ, facturosque vt posteri grati sint; denique suâ auctoritate perfecit, vt illi vinculis eximerentur, & redderentur suis. Sed quod ab ingratis solet, præmium repensum est; & qui tunc quotidie à Senatu velut vrbis totius parens amantissimus salutabatur, ab eodem pòst paulò, nihil se læsum profitente, ceu inimicissimus tractatus fuit. Anno insequente, qui fuit à Christo nato MDCV. cùm dominante Stephano Botzkaio, qui Principatum inuaserat, comitia Mediesini haberentur, in iisque fauente Arianis & Caluinistis Principe, iam factum esset decretum de Societate proscribenda, Argentus per amicos factus certior, die XIV. Septembris in plenó omnium Ordinum consessu dicendi postulatâ facultate, tam luculentè, fortiterque Societatis causam, atque innocentiam defendit, vt aduersarij præsente ipsó & prouocante, ne mutire quidem contra sint ausi, sed sese ex hominum conspectu proripuerint; abscónderintque: animos autem Procerum ita conuertit, vt eos decreti pœniteret, rescissoque Societatem suo stare loco permitterent, quamuis inuito Botzkaio; vt ex maioribus subselliis, non deessent, qui spondèrent se nunquam Societati oblocuturos. Ceterùm Botzkaius aliâ vsus occasione, Societatem per vim atque iniuriam regno exturbauit; cùm vocato ad se in Hungariam Ioanne Argento, aliam haud esse causam eiectionis dixisset, nisi quod ita hæretici quibus morem gerere vellet, expetebant. Cui Argentus infracto respondit animo, Principem oportere sua cuique iura inuiolata seruare, innocentes haud quaquam exponere iniquorum libidini, sed iustitiæ gladio tueri. Ille iterum, Metuere se, ne si aliorum culpâ nos de vitâ periclitari contingeret, Principum Christianorum, quibus cordi essemus, indignationem incurreret: omnino igitur statuisse vt Societas Regno excederet. Vrsit intrepidus Argentus, Nostram siue salutem, siue perniciem in eius manu ac voluntate positam esse; propositum nocendi ipse poneret, alios, quos timeret, nullos restare. Sed Surdo verba dedit. Botzkaio breui exstinctó, cùm successisset in Principatu Sigismundus Rakoczius, rediit ad illum quoque Argentus, vt Societatem, quam Archidux Matthias ipsi iam commendarat, restitutam vellet. Is ad comitia referendam rem dixit. Ea cùm haberentur Claudiopoli anno salutis MDCVII. institêre vehementer aduersarij, ne ad Ciuitatem Argentus admitteretur, certi lapidatione rem expedire, si adsit. Admissus tamen ob Cæsaris reuerentiam, orationem die XV. Iunij ad Ordines habuit, quâ Societatis innocentiam luce clariorem effecit. Cui cùm hostes nequirent obsistere, clamoribus implere cœperunt omnia, furere, tumultuari, & facto impetu Societatem exigere, bonisque ac fortunis exuere. Id tamen suâ constantiâ obtinuit, vt publico Principis, Regnique chirographo constaret, propter vnicam Religionis causam Societatem expelli. Postquam eiectus iterum Transyluaniâ est, Austriam Prouincialis obtinuit; quo in munere nouis tempestatibus iactatus est; cùm enim per annum MDCXI. Passauiensis exercitus, duce Leopoldo Austriaco, Pragam subiisset, Cæsarem Rudolphum aduersus vim atque arma te-

cturus, quidquid ibi diſcriminis imminuit Societati, ad Argentum maximè qui aderat cum imperio, pertinuit. Anno proximo Poloniam, Lithuaniámque inſpecturus cum auctoritate Viſitatoris abiuit. Ibi cùm intelligeret multis Societatem grauibuſque exagitari cenſuris, & libellis acerrimis lacerari, ſubiit animum vereri, ne quid fortè peccaretur à Sociis, ſaltem per imprudentiam, quod anſam obtrectatoribus præberet; ſeneſcentique tum accidit in Poloniâ, quod in Italiâ iam olim acciderat adoleſcenti. Verùm comperit re cominùs inſpectâ, aut religione à nobis diſſidere qui obloquebantur, aut certè Societatem haud quaquam noſſe. Tum verò Poloniæ Regi Sigiſmundo III. per Epiſtolam accuratè conſcriptam, innocentiam Societatis, aduerſariorum calumnias (quod in aliis quoque Prouinciis ac Regnis cum Principibus ac Regibus non inutiliter obſeruabat) repræſentauit, vt noſtrarum rerum notitiam ex vero nactus, non facilè ſe pateretur erroribus imbui, inceptumque à nobis pietatis curſum impediret. Hoc tempore Claudio Generali Præpoſito morte ſublato, Romam contendit, & in Societatis comitiis, quamuis ipſe non intereſſet, XXIX. ſuffragiis ad Generalatum poſtulatus eſt. Ceterùm cùm in Magiſtratũ euectus fuiſſet Mutius Vitelleſcus, dimiſſis comitiis, Argentum Mediolanenſi primùm, mox Prouinciæ præfecit Poloniæ. Vnde in Auſtriam Viſitator regreſſus, Bohemicam ex eâ ſecreuit; quâ alteri commendatâ, per annos aliquot Auſtriam ipſe Prouincialis gubernauit: donec ætate, laboribuſque fractus ac fatiſcens, in Italiam capiendæ quieti remeauit. Sed ea nequaquam diuturna fuit; nam Collegij Mutinenſis admotus gubernaculo, tandem laborum finem inuenit die XXVI. Nouembris, anno ſalutis MDCXXIX. Vir fuit heroicis planè virtutibus ornatus. In omni munere quod geſſit, eam actionũ, conatuumq; ſuorũ regulam ſemper adhibuit, quâ dirigeret ad maiorem Dei gloriam omnia, quâ communi omnium, priuatoque ſingulorum bono plura ſpiritualia commoda adferret; quâ ſummam Religioni noſtræ perfectionem pareret: omnem ſuam induſtriam collocauit, vt noſtræ Societatis homines, quâ diligentiâ in propriam perfectionem incumbunt, cùm eâdem quoque aliorum ſe ſaluti impenderent. Certè cùm ſub annum MDCXIV. Vilnæ accepiſſet, quæ à Collegiis Romanis magno cum ſpirituali Romanæ plebis fructu Romæ fiebant in Miſſionibus per ipſam Vrbem inſtitutis, eorum exemplo Socios excitauit Vilnenſes ad æmultationem; vt Vilnenſem prouinciam inter ſe partiti, Dominicis diebus, quibus à ludo feriabantur, eorum alij vicos & plateas, alij ſuburbia, reliqui vicinos ciuitati pagos circumirent, vbique doctrinam Chriſtianam explicarent, pietatem plantarent: & conſtitit operæ fructus incredibilis. Societatis inſtituta ſeueriſſimâ cuſtodiâ tuebatur; nihil quod eorum labefactaret ſanctitatem integritatémue diſſimulando tolerabat: imperauit non ſimplici vice, ne quid admitteretur eleëmoſynæ, quod aliquam laborum noſtrorum compenſationis ſpeciem habere poſſe videretur: & magno in Poloniâ viro remiſit aliquando non contemnendam vim aureorum, quam ideò ſuſpicabatur ipſum miſiſſe, quia feriis Paſchalibus è Noſtris aliqui ipſius villas atque arces obierant euangelizando. In ſeipſum fuit immitis, & aſper; vrſi villoſo tergore vtebatur pro lecto; nec plus veſcebatur quàm ſemel in die. Egregius contemptor honoris, commoditatum, mundi, ſui. Multa illi cum Deo, multa cum ſuperis conuerſatio; & creditum eſt olim illi Pragæ Beatiſſimam Virginem, & S. P. noſtrum Ignatium ſpectabiles adfuiſſe. Fortitudinem animi ipſius, atque prudentiam in agendo cum eximia moderatione coniunctam ſatis ea declarant munera, quæ tot annis tantùm non ambitioſo Prouinciarum ſtudio geſſit: eo maximè nomine acceptus omnibus, quod æquâ lance maiorum promerita & minorum penderet; vnus idemque omnibus, rectus arbiter, & iuſtitiæ tenax. Caritatis in ſuos vnicum hoc exemplum dabo: cùm nullis rationibus poſſet vni Sociorum conſtantiam in vocatione perſuadere, nudato tergo ſuo plagis excarnificato; Videtis, inquit, hęc pro te feci, vt conſtantiam teneas. Scripſit

Epiſtolam ad Sigiſmundum III. Poloniæ & Sueciæ Regem, De Statu Societatis in Prouinciis, Poloniæ & Lithuaniæ. Cracouiæ ex Officina Andreæ Detricouij MDCXV. in 4. & MDCXVI. demùm tertiâ editione prodiit Cracouiæ typis Franciſci Ceſarij MDCXX in 8. cum inſigni auctario, nempe

Proſcriptionis Societatis Ieſu ex Regno Bohemiæ, Morauiæ, Sileſiæ, Vngariæ, &c

Duarum actionum quas Auctor in Tranſiluaniâ, in ipſo generali omnium Ordinum conuentu habuit.

IOANNES DE ARMENTA, natione Hiſpanus, patriâ Cordubenſis, ab ineunte ætate in Societatem ingreſſus, concionibus hodieque claret. Edidit Hiſpanicè

Diſcurſum de Stigmatibus S. Franciſci, quem habuit Hiſpali in eorumdem ſolemnitate anno MDCXVIII.

Narrationem de Conuerſione Hæreticorum ad fidem per Noſtros è Societate.

IOANNES ARNBRVSTERVS, natione Germanus, patriâ Franco, è Moguntinâ diœceſi, Societati ſe dedit admodùm iuuenis, anno ſalutis MDLXXII. Qui Spiræ linguam Græcam, Poëſim & politiores litteras (quibus ab initio delectatus eſt) aliquot annos profeſſus, atque in eiſdem ſtudiis mortuus eſt Spiræ XXVII. Martij, anno ſalutis MDCIII. ætatis L. Societatis XXX. iam antè formatus in Coadiutorem ſpiritualem. Extat eius

Oliuetum Spirenſe, rogatu Canonicorum Spi-

renſium editum. Item ſine nomine eius

In mortem Danielis Archiepiſcopi Moguntini varia comploratio, & ſucceſſoris VVolfgangi gratulatio.

IOANNES ARNOVX, qui & ARNOS, & ARNVLPHVS, ab nonnullis appellatur, natione Gallus, patriâ Riomenſis in Aruernis, cuius pietati & eloquentiæ quantum debeat res Catholica in Galliis, Europa nouit, & ſuſpicit. Docuit Theologiam Scholaſticam non ſine laude; concionandi laudem inter ſui ſeculi primos tulit, Domus Profeſſæ Gratianopolitanæ primùm, tum etiam Toloſanæ, Præpoſitus adminiſtrationem habuit circiter ſeptennio. Ludouico XIII. Regi Chriſtianiſſimo à concionibus & confeſſionibus fuit; quod ipſe munus haud aliâ lege paſſus eſt ſibi imponi, quàm vt ſibi liceret inſalutato, receptui ab aulâ canere ſi qua fieret vnquam mentio de illo ad infulas euocando. Demùm ad ſuos reuerſus cùm Toloſanam Prouinciam Præpoſitus ipſe Prouincialis adminiſtraret obiit in Domino Toloſæ die XIV. Maij, anno ſalutis MDCXXXVI. ſexagenario maior exactis in Societate annis XLII. Scripſit Gallicè

Aduerſus Carolum Molinæum.

De Immortalitate animæ.

De Iuſtificatione, contra Miniſtrum Aupret.

Collationem Bibliorum cum articulis Caluiniſtarum; ex Regis mandato.

Rhabbinorum in exponendo Pentateucho modos XII.

Confeſſionem fidei Miniſtrorum conuictam nullitatis.

Orationem funebrem Henrici IV. Regis Galliarum.

Expeditionem Regis Ludouici XIII. in Bearniam.

Quæ omnia in tres tomos digeſſit.

IOANNES ARTAL, natione Hiſpanus, patriâ Trempenſis, vir Diuinis humaniſque diſciplinis benè inſtructus. Parata habet lucem breui, vt ſpes eſt, viſura

Commentaria in Apocalypſim, in plures Pſalmos, in Epiſtolam Iacobi, & in aliquas Pauli Epiſtolas.

IOANNES DE ATIENZA, natione Hiſpanus, de quo vir omni virtute conſpicuus Petrus de Anaſco in ſuis aduerſariis ſic ait, *Eum vt virum integerrimum conſidero, vt religioſiſſimum, vt humillimum, vt affabilem, vt eruditiſſimum, vt prudentiſſimum, vigilantiſſimumq;, & quod mihi in ipſo maximum quid videtur, integritas quædam animi eſt, antiquitaſq; ſingularis, quâ omni illum tempore, omniq; occaſione affectum inuenias.* Is enimuerò cùm clarum ſemper fuerit omnium virtutum exemplum, tum illę maximè in eo elucebant, quibus inſtructum eſſe oportet eum, qui aliis regendis præeſt, aſſidua, atque intima cum Deo familiaritas, quam frequens precandi vſus, qui ei vacuis horis ſolemnis erat, teſtabatur: & internus in eos, quos regeret, humanitatis affectus: documento erat ſincerus in ipſum amor priuatorum. Duo in Hiſpaniâ Collegia Rector adminiſtrauit. Valliſoletano cùm præeſſet, oranti aliquando, quod S. Franciſco Xauerio quoque accidiſſe legimus, tranſmarini hominis ſpecies toto corporis pondere illi humeris incubuit, ſibi opem ferre poſtulantis: quæ cauſa fuit P. Ioanni Suario Prouinciali, cui rem aperuit, eum in Peruanas oras tranſmittendi. Duodecim annos in eâ Prouinciâ verſatus, eorum ſex Limano Collegio Rector, reliquos ſex Prouincialis munere omnibus præfuerat, cum eo primùm perfunctus, Calendis Nouembribus anno MDXCIV. vel XCV. vitæ quoque munus expleuit. Peruaſit illicò vrbem vniuerſam mœror: familiæ cunctæ Religioſorum, nullius poſtulatu, mœſtitiam funebri campanarum tinnitu declararunt. Ipſe Archiepiſcopus, cùm eo die diceret ad concionem, multo doloris ſenſu, & perhonorificâ commemoratione illius mortem proſecutus eſt. Nimirum prudentia & vitæ ſanctimonia tantam ei conciliarunt reuerentiam, vt non domeſticis tantùm, ſed externis etiam eſſet admirationi. Tanto animi robore, tamque inuictâ conſtantiâ fuit, vt nihil tam difficile & arduum illi obiiceretur, quod non ille aggredi & tranſigere feliciter auderet: neque ſecundæ vnquam, neque aduerſæ res tranquilliſſimum illius animi ſtatum perturbarunt, vt vel inclementi vultu aliquando cerneretur. Scripſit

Litteras de Miſſionibus in Peruuio inſtitutis anno MDXC. & MDXCI.

IOANNES AVGVSTINVS CONFALONERIVS, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, trium votorum Profeſſus; vir ſeuerâ virtute, & Beatiſſimæ Virginis ſtudioſiſſimus, eiuſque honoris amplificandi cupidiſſimus; is cùm totis XL. annis, ab ingreſſu in Societatem ſuo, diebus Sabbathi caput aliquod ad vitam eiuſdem Deiparæ pertinens meditatus eſſet, quæ paulatim conceperat, & pio animi ſenſu deguſtauerat, ſummatim ſuo commodo ſcripſit, atque aliorum ſuaſu deinde, vt pluribus prodeſſet, etiam publici iuris fecit, euulgata.

Vita Beatiſſimæ Virginis Mariæ, diſtincta capitibus ad meditandum. Mediolani MDCXX. & Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXXI. in 16.

Eandem quoque *Italicè* edidit MDCXXI. Item

De Celebratione Miſſæ, Opuſculum. Mediolani MDCXX.

De Verbo Dei humanato, & in Bethlehem nato. Italicè Mediolani MDCXXIV. Obiit Aronæ die X. Aprilis MDCXXXIX. relictâ poſt ſe

Hiſtoriâ Morali ſui temporis, lib. II. *cui multa Sociorum Exempla & elogia addit.*

Hiſtoriâ item morali de antiquis & recentioribus exemplis.

IOANNES AZOR, natione Hiſpanus, patriâ Mercurianus, ex oppido Lorca, à teneris, quod aiunt, vnguiculis, ſtudiis deditus, & in noſtrâ Religione, quam Compluti anno MDLIX. iniit, penè educatus; in omnibus honeſtis diſciplinis continenter verſatus eſt; quas etiam præclarè auditoribus enucleauit, & Compluti, Placentiæ

& Romæ Diuinas Litteras, & D. Thomæ Theologiam ac Moralem multos annos professus est, magno ingenio, excellenti memoriâ, assiduâ lectione, & egregiâ linguarum peritiâ, Latinè, Græcè, Hebraicè; hanc quoque Compluti aliquando professus. Habuit omnis generis historiarum notitiam, & in iis suo loco ac tempore distinctè recensendis miram felicitatem. Collegiorum Placentini, Ocaniensis, Complutensis Rector fuit. Romæ Studiorum Præfectum egit. Inter hæc tantâ fuit animi demissione; tantâ modestiâ in honorum insignibus, tantâ morum facilitate & affabilitate, in summâ vitæ integritate, & seueriore disciplinâ; tantâ in insigni humanarum rerum cognitione (id quod rarò vsuuenit) simplicitate, animi candore, atque in rebus agendis ingenuitate, vt idem semper oris, frontis, oculorum, atque animi sensus appareret. In tot grauissimis occupationibus & studiis, fuit piissimo erga Deum animo, cum eoque frequens illi erat consuetudo. Tantâ ducebatur vel in culpis leuissimis religione, vt velut pestem summâ curâ eas declinaret. Diuinorum beneficiorum, quæ animo tractabat identidem recordatione ad lacrymas vsque perfundebatur. Demùm magno doctis viris, ac bonis omnibus sui relicto desiderio, annis grauis, laboribus fractus, vitam cum morte Romæ commutauit XIX. Februarij, anno salutis MDC. III. Scripsit

Institutionum moralium, tomos III. valdè eruditos, quorum I. viuens edidit Romæ typis Aloysij Zannetti MDC. reliqui duo posthumi prodierunt, sæpiùsque recusi sunt Romæ, Venetiis, Lugduni, Coloniæ, Ingolstadij.

Scripsit etiam iusta

In Cantica Canticorum Commentaria, Historicum primum sensum, deinde Allegoricum continentia.

IOANNES BAIOLIVS, natione Gallus, gente Vasco, patriâ Condomensis, in Societatem anno MDXCVI. ætatis XXVI. adscriptus, in eâ Philosophiam & Moralem Theologiam, quatuor item vota solemniter professus est. Scripsit Gallicè

Pharum veritatis, aduersus Caluinistas.

Historiam Vasconicam; nondum tamen typis excusam.

IOANNES BAPTISTA ATHANASIVS, Lugduni Galliæ natus patre Italo Florentino; vir apprimè comis, & Romæ Nostrorum excipiendis Confessionibus ad centesimum propè annum vitæ intentus, ibidem die VIII. Nou. MDCXXX. placidissimè obiit. Scripsit Gallicè

Tribunal Conscientiæ.

IOANNES BAPTISTA BONELLVS, Italus, Laudensis, post auditam Philosophiam nauigauit ad Sinas. Scripsit

Annuas Litteras è Iaponiâ, annorum MDCXX. & MDCXXV.

IOANNES BAPTISTA BORDOY, natione Hispanus, patriâ Maioricensis, quatuor olim vota in Societate professus. Is dum Cæsaraugustâ in villam animi causâ, cum Ferdinando Borgia Aragoniæ Prorege, cui erat à Confessionibus, concedit, lateris dolore absumptus est, tranquillissimâ morte, & quæ vitæ integerrimè actæ optimè consonaret, anno salutis MDCXXVII. ætatis LXI. Religionis XLII. Funus magnâ celebritate Prorex procurauit. Reliquit prælo parata

De Bullâ Cruciatæ, Volumina II.

IOANNES BAPTISTA CECCOTTVS, natione Italus, patriâ Pisanus, vixit annos 88. quorum circiter 72. in Societate transegit, vir vt ad suum in spiritu profectum, sic ad aliorum exemplum natus. Mira fuit in eo humanarum rerum despicientia, mira cælestium veneratio. Sacratissimum Iesu nomen manantibus ferè præ affectu lacrymis cum summâ suauitate proferebat, in cuius contemplanda vita totum suum studium collocauerat; & verò collocare meliùs non poterat, quando ipse fons mysticus est ascendens è terrâ; quo irrigatur vniuersa superficies terræ. Pietati erga Iesum adiungebatur & pietas erga obsequentissimum Iesu famulum parentem nostrum Ignatium; cuius quāti sanctiones faceret, significant assiduitas quâ librum exercitiorum, Constitutionum & Regularum summariū euoluebat; ac industria insuper, quâ benè beatèque viuendi præcepta ex iisdem eruebat. Annos quadraginta & amplius vnico in die pastu contentus fuit. Annos totidem in Collegio Romano Præfectus nostris ad internum animi cultum datus, ita se gessit, vt fœcundam deinde segetem in varias orbis prouincias à se amiserit. Experientiâ docente dudum perceperat quantum detrimenti crēent importuna negotia: Idcircò impedimentis huiuscemodi omnibus valere iussis, tunc se beatum reputabat, cùm quid rerum gereretur, penitus ignoraret; neque patiebatur, vnquā deferri ad se, nisi quod ad Dei Opt. Max. gloriam, & salutem hominum pertinebat. Missus aliquando ad Rhetios Alpes, ibi substitit in summâ inopiâ, quamdiu Superioribus visum fuit. Reuocabat posteà identidem in animum, rigentia frigora, squalentes campos, aptum vndequaque tugurium, viles paleas, & Quadrupedum potiùs, quàm Bipedum apparatum. Vt quemadmodum alij delicias, & voluptates suas, sic ipse cruces suas, quòd iam ope non posset, cogitatione saltem ac desiderio vsurparet. Eum sibi præscripserat agendi ordinem, quem ægrè occurrens difficultas abrumpet. Amabat enim Constantiam in vitæ cursu, quæ perpetuas occupationes ingerit, & otium nescit. Quartam horæ partem ac si Tyronum vnus fuisset, in parranda meditatione impendebat; quartam item in sacro præuidendo, sapientissimè indicans præcipua duo nostrorum Sacerdotum munera, præcipuâ quoque sedulitate ac diligentiâ esse obeun-

obeunda. Et quamquam vix vllum tempus absque oratione traducebat; matutinis tamen in officiis duas omnino reponebat horas, quibus continenter commentabatur cæleſtia, & iis replebat pectus ardoribus, quos poſtmodùm in colloquiis familiaribus euomebat. In quibus cùm caueret, ne quid excideret ſibi, quod alicui ſalubre non eſſet, ita inſtituebat ſermonem, vt vel imprudens tempus abſumeret, quod ſibi ſumpſerat ad dicendum. Cumque haud ſemel fuiſſet admonitus, ne quæ dabat à prandio Alumnis ſuis inſtituta tantùm protraheret: ſuauiter arridens, ignorantiam excuſabat, & præteruolãtes accuſabat horas, quæ ſe de Deo verba facientem prolixitatis arguerent. Hoc porrò præ ceteris magni faciebat, quod, quæ gerebat omnia, Præpoſiti Generalis ad nutum erant accommodata, cui quàm libenter ſe ſubiiceret, ex eo liquet, quòd Deum Opt. Max. ob cuius amorem hominibus ſubiectus eſſet, nunquam prudens, quemadmodum ipſe aliquando teſtatus eſt, vel veniali offenderit noxâ. Ingraueſcente ab annis deinde corpore, haud rarò inter ambulandum cadebat; at, mirum! nullo incommodo ſuo. Acceptum referebat pius ſenex Cuſtodi Angelo, ſine cuius præſidio nequaquam fieri potuiſſet, ne membrum aliquod tot in caſibus frangeret. Dixiſſes lacrymarum fontem in eo ſcaturire perpetuum, tam frequentes, tam copioſas effundebat, tunc maximè cùm ea pertractabat, ad quæ iam pridem animus aſpirabat. Conabatur ille quidem conceſſam diuinitus gratiam tegere, & in peccatorum ſuorum ſarcinam idipſum refundere. Sed fruſtra: nam qui viri virtutem norant, non alium quàm ardentiſſimum erga ſuperos amorem huiuſce rei cauſam deprehendebant. Vltimo affectus morbo, lubens, volenſque flagellum accepit, ſeque ad multorum annorum tolerantiam promptiſſimum oſtendit: paratus alioqui vel pro momento è vitâ decedere, ſi ſtatutum ſic eſſet: & cùm hilari ſemper vultu, ac lætâ fronte viueret, mirari ſatis non poterat homines illos, qui cùm ſe multis annis Religioni ſanctiſſimæ mancipaſſent, ad examen vltimum euocati conſcientiæ ſtimulis angerentur, & periculum detrectarent: indignum videlicet, nec ſine ſtomacho pronunciabat, mundo illos nuntium remiſiſſe, mundi tamen irretitos, vel extra mundum ipſum, laqueis, ad ſummam felicitatem euolare non poſſe. Mortuus eſt plenus dierum, & bonorum cum incredibili tranquillitate, Romæ die XX. Septembris, anno reparatæ ſalutis MDCLX. ætatis LXXXIIII. Societatis LXVIII. Edidit

Apparatum ad meditationes vitæ Domini noſtri Ieſu Chriſti, & de eâdem meditationes: Item

Meditationes de votorum renouatione, Romæ apud Franciſcum Corbellettum MDCXXXI. in 8.

IOANNES BAPTISTA CYSATVS, natione Germanus, gente Heluetus, patriâ Lucernenſis, Mathematices in Academiâ Ingolſtadienſi Profeſſor, Rector ſubinde Lucernenſis Collegij, & Oenipontani. Scripſit, ſtruxitque

Tabulam Coſmographicam verſatilem, quâ ponit ob oculos Societatem Ieſu ita eſſe per terrarum orbem diſſeminatam, vt nulla non horâ diei ab ea alicubi gentium Sacrificium Deo immaculatum offeratur. Edidit præterea

Mathemata Aſtronomica de Cometâ anni MDCXVIII. Ingolſtadij typis Ederianis MDCXIX. in 4.

IOANNES BAPTISTA ESCARDVS, natione Hiſpanus, patriâ Maioricenſis; edidit

Concionem in obitu Illuſtriſſimi & Reuerendiſſimi Domini Balthaſaris Borgiæ Epiſcopi Maioricenſis habitam. Habet prælo paratam

Rhetoricam Chriſtianam.

IOANNES BAPTISTA FERRARIVS, natione Italus, patriâ Senenſis, vir culti ingenij, & eruditione præſtans; diu Linguam ſacram in Romano Collegio tradidit. Edidit

Laudationem Marſilij Cognati Medici, in eius funere habitam. Romæ apud Maſcardum MDCXII. in 4.

Nomenclatorem Syriacum. Romæ apud Stephanum Paulinum MDCXXII. in 4.

De Chriſti Liberatoris obitu, Orationem, habitam coram Gregorio XV. ipſo Paraſceues die. Romæ typis Alexandri Zannetti. MDCXXIII. in 4. Ea cum aliis aliorum de eodem argumento nuper recuſa eſt.

Orationes XXV. Lugduni MDCXXV. in 12. & mox additis IX. aliis Romæ & Mediolani MDCXXVII. in 16. & rurſum III. additis Romæ apud Facciottum MDCXXXV. in 24.

Floram, ſeu, De Florum culturâ, lib. IV. cum iconibus. Romæ apud Stephanum Paulinum MDCXXXIII. in 4. Ea Italicè prodiit ibidem MDCXXXVIII. in 4.

IOANNES BAPTISTA GIATTINVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, Philoſophiæ in Romano Societatis Collegio Profeſſor. Edidit

Perorationem ſanguinis, orationem à ſe in Sacello Vaticano coram Vrbano VIII. P. M. habitam anno MDCXXXVII. Romæ typis Franciſci Corbelletti. Ea nuper cum aliis aliorum recuſa eſt.

Tranſtulit è Græco

Cyrilli Alexandrini in Euangelium ſecundùm Ioannem librum V. & VI. aduectos Chio, quibus vſus eſt Cornelius à Lapide, quos cùm anteà ineditos pararet prælo, occupauit in lucem emittere aliùs, eoſdem vnde vnde nactus.

Edidit præterea tacito ſuo nomine Giattinus

Panærides Apes, Carmina in laudem Franciſci Cardinalis Barberini. Romæ MDCXXVII.

Orationes II. *de Spiritus Sancti Aduentu*, habitas in Sacello Pontificio, alteram à R. A. alteram à V. A.

Orationem de S. Iuone, habitam Romæ in eiuſdem templo à G. B. MDCXXVII.

Orationem habitam Panormi in luſtratione

ſtudiorum. Panormi MDCXXX.

Naſcenti Virgini Vniuerſitatis obſequia, habita in Seminario Romano.

Primæ innocentiæ reditum, habitum in eodem Seminario.

Galliambum in laudem Magni Ducis Hetruriæ. Florentiæ.

IOANNES BAPTISTA LABBE, natione Germanus, gente Auſtriacus, patriâ Viennenſis: Matheſim docuit,& Theologiam Moralem: dein multis annis ad populum pro concione tum alibi tum in Æde principe S. Stephani Viennæ dixit, magnâ approbatione; donec ætate & laboribus fatigatus ibidem obdormiuit in Domino, vir antiqui candoris & virtutis, die XXIII. Aprilis, anno ſalutis MDCXXXIII. ætatis LXII. Societatis XLII. à nuncupatis quatuor votis ſolemnibus XVIII. Vulgauit Germanicè

Articulos aliquot Catholicæ fidei per interrogationes explicatos, ex voluntate Eminentiſſimi Franciſci Cardinalis à Dietrichſtain; ſuppreſſo ſuo nomine Viennæ MDCXXVIII. Item

Solamen iis qui nimiū timent ſubitaneam & improuiſam mortem. Viennæ MDCXXXII. Parabat edere

Concionum, quas Viennæ per XX. annos habuerat, tomos VII. ni mors occupaſſet.

IOANNES BAPTISTA LANZAVECCHIA, natione Italus, patriâ Alexandrinus in Inſubriâ, ab ætate vix legitimâ ad vſque LIII. vixit in Societate, in quâ ad XXX. annos Philoſophiam Cordubæ Theologiamque tantâ cum laude & nominis exiſtimatione tractauit, vt doctiſſimi quique per vniuerſam Hiſpaniam eius dictata auidiſſimè conquirerent. Vir fuit clarus omnino naturæ dotibus; ſed diuinæ gratiæ muneribus longè clarior; & inter hæc ſui deſpicientiâ clariſſimus. Prenſari viſitarique à doctiſſimis quibuſque & grauiſſimis; ipſe defugere, ſi poſſet; ſin minus, certè neminem reuiſere, omnibus modeſtiam ipſius pro excuſatione admittentibus. Nunquam nouo amictu, niſi iuſſus, aut pio dolo circumuentus, eſt vſus. Neminem abſentem, præſentemue verbo perſtrinxit. Eximiæ patientiæ ſpecimen ſupremo in morbo, quo annum ipſum dinexatus eſt, præbuit, nullo niſi ab oratione, quā ſemper habuit familiarem, ſolatio quæſito. Obiit Cordubæ die X. Februarij, anno MDCXVI. magno ſui deſiderio, & egregiæ ſanctimoniæ opinione poſt ſe relictis. Seruantur in illo Collegio multi ipſius Tractatus Theologici, quorum qui eſt

De Incarnatione Verbi Diuini, ab alio quopiam magnâ ex parte typis vulgatus eſt, ſuppreſſo veri auctoris nomine.

IOANNES BAPTISTA DE MACHAVD, ſeu, MACALDVS, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, Societatem Romæ anno MDCIX. ætatis XVIII. complexus eſt. Vir non vulgari eruditione. Eloquentiam Lutetiæ profeſſus eſt. Niuernenſe Collegium Rector adminiſtrauit. Obiit Pontiſari die XX. Maij, anno MDCXL. Reddidit Gallicè

Geſta à Patribus Societatis Ieſu in Regno Sinenſi anno MDCXXIV. Item

In Aethiopiâ annis MDCXXIV. MDCXXV. MDCXXVI. Item

In Aethiopiâ & apud Sinas annis MDCXXV. & duobus ſequentibus. Item

In Regno Tibetano MDCXXIV. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy.

Gallicè prætereà tacito nomine deſcripſit

Triumphum, quo victor Rupellâ rediens Ludouicus XIII. Rex Chriſtianiſſimus Lutetiæ exceptus eſt; additâ explicatione imaginum, quarum ipſe auctor fuerat. Pariſiis apud Petrum Rocolet MDCXXIX. in fol. Edidit denique

Notationes in Hiſtoriam Iacobi Thuani: ſub nomine Io: Bapt. Galli I. C. Latinè.

S. Anſelmi Diſſertationem, De Felicitate Sanctorum. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXXIX. in 8.

IOANNES BAPTISTA MARTIGNA, natione, coniecto, Gallus, obiit Auguſtoduni die VI. Ianuarij, anno MDCXXVII. Scripſit

Syluam Radicum Hebraicarum, ordine Alphabetico. Pariſiis per Sebaſtianū Cramoiſy MDCXXII. in 8.

IOANNES BAPTISTA MARTINENGVS, natione Italus, patria Brixienſis, honeſtam vitam glorioſâ morte coronauit, dum die VI. Iulij, anno ſalutis MDCXXX. Bononiæ animam pro fratribus peſte afflatis, quorum ſe addiderat obſequio, poſuit, cùm vixiſſet annos XLI. in Societate verò XXVII. pridem quatuor vota profeſſus. Edidit Italicè præfixo fratris ſui Comitis Marci Antonij Martinengi nomine, opus

De Laudibus Beatiſſimæ Virginis, inſcriptum, *Helice deuotis B. Virgini Deiparæ.*

IOANNES BAPTISTA MASCVLVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, vir corpore puſillus; ſed ingenio & eruditione magnus, & feliciſſimus inter cetera Poëta Lyricus, ingreſſus in Societatem anno MDXCVIII. ætatis XVI. in eâ Sacras Litteras & Linguam Sanctam profeſſus eſt. Scripſit

Lyricorum, ſiue, *Odarum* lib. XV. Neapoli apud Dominicum Macaranū, MDCXXVI. in 12. Acceſſit poſtmodùm lib. XVI. aduerſus hæreticos horum temporum.

Veſuuianum incendium anni MDCXXXI. lib. X. Neapoli apud Secundinum Ragogliolum MDCXXXIV. in 4.

Encomia Cæleſtium digeſta per ſingulos anni dies, vnà cum Veterum Faſtis, quibus Chriſtianæ Religionis præponuntur Faſti. Neapoli apud Franciſcum Sauium MDCXXXVIII. in 4. Parat

Eruditarum lectionum Veterum Patrum, pro Concionali Theologiâ, tomos IV. ſecundùm ordinem Summæ Theologiæ S. Thomæ.

IOANNES BAPTISTA MONTIVS, ſeu, MONTANVS, natione Italus, patriâ Ferrarienſis, nauigauit in Iaponiam, circa prima eius Eccleſiæ tempora, vnde ſcripſit

Epiſto-

Epistolas IV. *de rebus Iaponicis*, ab anno MDLXIV. vsque ad MDLXIX.

IOANNES BAPTISTA PERVSCVS, natione Italus, patriâ Romanus, qui iam vir Societatis iugum, viuente etiamnum S.P.N. Ignatio subiit; cùm suaui Domini iugo ceruices iam inde à florenti ætate subiecisset sub B. Philippi Nerei piâ sanctâque disciplinâ. Votis quatuor ab anno MDLV. solemni ritu conceptis, ita professioni factis, moribusque respondit, vt meritò in numerum Patrum nascentis Societatis referri posse videatur. Vir fuit præstanti animi demissione, antiquæ, atque Euangelicæ planè simplicitatis; cum pari tamen rerum gerendarum prudentia iunctæ. Annos fermè quinque & viginti in Societate, qua Rectoris, qua Localis, & Prouincialis Præpositi munus obiuit: gubernauit enim aliquot Collegia, & in iis Florentinum, tres Domos Professas, & Prouinciam Mediolanensem. Tantæ erat in proximos caritatis, vt vir penè decrepitus, ad supremam vsque ægrotationem, Confessionibus audiendis multam operam daret assiduè; & ad rudes in pagis iuuandos, magnâ animi alacritate contenderet. Demùm anno salutis MDXCVIII. die XVIII. Decembris in Romanâ Professorum Domo, Professus ipse eius Prouinciæ antiquissimus annos natus LXXIII. vitam immortalem morte, vt fas est credere, consecutus est. Scripsit B. Caroli Borromæi rogatu Italicè

Instructionem Confessariorum & Sacerdotum.

Vertit ex Hispanico in sermonem Italicum librum

Didaci Stellæ, de contemptu mundanæ vanitatis.

Denique postremò Italicè

Historicam narrationem de Rege Mogor, & Regnorum Iaponiæ conuersione, ex Litteris Annuis MDXCII. MDXCIV. & MDXCV. Impressã MDXCVII. in 8.

IOANNES BAPTISTA POSAREL, natione Italus, patriâ Bergomensis, Societatem iniuit anno MDCIV. ætatis XXI. in quâ Theologiam, Philosophiam Moralem, & Diuinas Litteras, tum Græcij Styrorum, tum Viennæ Austriæ multos annos professus; Sacrosanctæ Theologiæ Doctor renunciatus; Goritiensis Collegij Rector fuit; & Patrum qui tertio probantur anno, Instructor. Cetera quæ veritati danda, forent; modestiæ etiamnum in viuis agentis condono. Scripsit

Quadrigam Heroum errantium, siue, *De quatuor causis, quibus impediuntur Euangelici, ne fidem Catholicam suscipiant.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXXI. in 8.

Coronam stellarum duodecim, siue, *De Excellentiâ Virginis duodenariâ, eiusq. imitatione*, lib. III. Viennæ typis Gregorij Gelbhaar MDCXXXVIII. in 4.

Suas de Philosophiâ Sententias, Græcij ab Illustrissimo Domino Georgio Draskouitio disputationi propositas, iustæ molis volumine vulgauit formatas in Theses.

IOANNES BAPTISTA RICCIOLVS, natione Italus, patriâ Ferrariensis, edidit tacito suo nomine

Prosodiam Bononiensem. Bononiæ MDCXXXIX.

Mox illo expresso recudit recognitam

Prosodiam Bononiensem, Bononiæ typis Hæredis Victoris Benatij MDCXL. in 12.

IOANNES BAPTISTA ROGERIVS, natione Italus. Edidit Italicè

Sermonem Panegyricum de S. Carolo Borromæo, habitum Romæ anno MDCXI. atque ibidem excusum typis Zannetti in 8.

IOANNES BAPTISTA ROMANVS, siue ELIANVS, natione Ægiptius, patriâ Alexandrinus. Is religione Hebræus Elias nomine, ab auo materno Elia Aschenatio puer institutus, & in Germaniam ductus est. Mox aditâ Ægypto, Ierosolymâ, Constantinopoli, ingenio & memoriâ pollens, præter Hebraicam Latinamque Linguam, Italicam & Hispanicam, etiam Germanicam, Turcicam, Arabicam didicerat. Venetias appulsus, vt fratrem Christiana sacra complexum retraheret, à Ioanne Baptistâ Contareno clarissimo viro deductus ad Andream Frusium nostrum, vt hominem Hebraicè perdoctum, sanctumque vitâ conueniret. Hunc vt vidit Elias, singularem oris modestiam, & suauissimam grauitatem admirans, Angelum sibi videre visus est. Eius consuetudine & exemplis virtutum excitatus, oculos ad veritatem aperuit, & sacro Euangelistæ Matthæi die, anno MDLI. tinctus est Baptismo, nomine Ioannis Baptistæ delecto, cognomentumque ex veteri nomine Elianus adsciuit. Nec multò pòst Sociorum magis magisque consuetudine illectus, & Indicarum lectione litterarum incensus, contendit à Frusio vt in Societatem sese ipsum reciperet; quod S. Ignatio consentiente ad multarum animarum remedium impetrauit. Anno MDLXI. Christophoro Rodericio nostro, qui à Summo Pontifice Pio IV. Nuncius Memphim legabatur ad Cophthorum Patriarcham, additus est Socius, ob linguarum & nationum peritiam super excellentem virtutem, & flagrantissimam caritatem. Vix Alexandriæ Elianus apparuit, cùm oculos in eum sibi notum coniecerunt Hebræi: & quia grauissimè oderant, quod non solùm ipse ad Christum transierat, sed & fraudes eorum in lucem proferens, redarguensque perfidiam, multos alios attrahebat, & magnam Romæ almudicorum librorum vim incendendam curauerat, fictis criminibus exitium ei sunt machinati. Auctor consilij fuit Ioannis Baptistæ mater anus Hebræa, quæ instigare nunquam Iudæos destitit, quoad constituêre omnino Ioanni Baptistæ vel Christum, vel vitam eripere. Ergo raptum per vim sistunt Iudici; proferunt tabulas, quibus appareret trecentos sibi ac viginti quinque ab eo aureos deberi: eum ne soluat, Iudæus cùm sit, simulare se Christianum: id facilè

cilè constiturum, si nudetur. Hinc illi certa mors impendebat, cùm Turcis ratum sit, oportere ad ipsorum transire legem, quisquis ab suâ desciscat; cremari si recuset. Mercatores Catholici contra niti; negare Iudæum; nolle Sacerdotem suum per contumeliam nudari; conferre in manum Iudici largè munera, vt faueat. Intereà Ioannes ad fundendum pro Christo sanguinem se lætus comparabat. Dum vtrimque res acriter vrgetur, nec apparet aut impendiis modum, aut periculis fore, clam specie mercatoris Ioannes educitur, & naui impositus properè in Italiam remittitur. Verùm illicò grauissimâ maris procellâ exceptus, fracto ad Cypri littora nauigio, multis vectoribus nautisque demersis, ipse semianimis, cruentusque vulneribus solo tectus indusio ita enauit, vt cùm apprehendere tellurem nequiret, prorsusque desperans clementiæ Dei sese permitteret, vndis eiectum accurrens homo, nunquam ab eo antè, nec posteà conspectus, arripuerit, tenueritque. Eo toto in discrimine, ita sui compos fuit Elianus, ita memor instituti sui, vt copiosam fecerit messem animarum. Demùm recreatus, instauratusque ab Archiepiscopi Nicosiensis Vicario, Romam repetiit incolumis; vbi Hebræam deinceps Arabicamque Linguam publicè explicuit. Iterum verò iterumque in Ægyptum, ad Maronitas in Siriâ aliosque Orientales populos ab eodem Pio IV. & Gregorio XIII. Summ. Pontt. missus est, nunc cum P. Thoma Razzio, iterum cum P. Ioanne Bruno, demùm cum P. Francisco Gasso; vbi sæpè in vitæ discrimen adductus est; atque interdum cùm sibi intendi mortem cognouisset, furori cedere, & in loca se tutiora recipere coactus est. Ad extremum multis perfunctus laboribus, Romæ cessit è vitâ die III. Martij, anno salutis MDLXXXIX. Vir omnino pietate, despicientiâ sui, & in proximos caritate insignis; multarum repertor artium; quibus peccantes arcerentur illecebrâ, seu pauperes inopiâ subleuarentur: sic prorsus, vt cùm in eosdem dies incidisset mors Cardinalis Farnesij, vulgò diceretur, duo fulcra paupertatis concidisse. Scripsit Italicè

Doctrinam Christianam cum iconibus mysteriorum fidei quæ in varias linguas translata est.

Catechismum linguâ Hebræâ, Arabicâ, Maroniticâ, quo Orientalium Hæreticorum errores refutantur, à Ioanne Bruno nostro primùm conscriptum.

Concilium Tridentinum transtulit Arabicè.

Octoginta Canones Concilij Niceni I. ex Arabico Codice, quem Alexandriâ Romam tulit in Latinum conuertit; vnde eos protulit Alphonsus Pisanus noster.

IOANNES BAPTISTA ROSSI, natione Italus, è Monteregali, ingressus in Societatem anno MDXCIII. ætatis XVI. in eâ Rhetoricam, Philosophiam, Theologiam Moralem & Scholasticam diu docuit: nunc Romæ libris nostris censendis operam nauat. Edidit Italicè sub nomine Philomari de Eusebiis Theopolitani

Lilium Virgineum, oblatum de nouo Beatissimæ Virgini Mariæ. Mediolani MDCXI. Habet paratum insignem

Commentarium in S. Bonauenturam de Potentiâ Obedientiali.

IOANNES BAPTISTA SAINTIVRE, natione Gallus, patriâ Merensis, Societatem anno MDC. IV. ætatis XVI. complexus, vir non vulgari editione ac pietate: Ambianense Collegium Rector gubernauit. Edidit in lucem Gallicè

De cognitione & amore Filij Dei Domini nostri Iesu Christi, lib. IV. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXIV. in 4. Et alia

Opuscula quædam spiritualia.

Gallicè

Medium benè moriendi. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXL. in 8.

IOANNES BAPTISTA SCHELLENBERCH, natione Germanus, edidit tacito suo nomine libellum quem inscripsit

Senecam Christianum, collectis è Senecâ sententiis ad mores ex instituto Christianæ perfectionis formandos. Augustæ MDCXXXVII. in 24.

IOANNES BAPTISTA SCORTIA, natione Italus, patriâ Genuensis, vir doctus & eruditus Placentiæ & Genuæ Rector fuit. Obiit Genuæ IV. Aprilis, anno salutis MDCXXVII. Scripsit

De naturâ & incremento Nili, lib. II. MDCXVII. in 8. per Horatium Cardon.

De Sacrificio Missæ, lib. IV. Lugduni per Horatium Cardon in 4.

In selectas Summorum Pontificum constitutiones Epitomas & Theoremata. Lugduni sumptibus Ludouici Prost MDCXXV. in 4.

IOANNES BAPTISTA TIBERIVS, natione Italus, patriâ Brixiensis, Bononiæ ac Parmæ Theologiam Moralem annos XX. explicuit: diem suum obiit Nouellariæ, cùm eius Collegij Rector esset, anno salutis MDCXXX. die XXXI. Iulij, natus annos LII. actis in Societate XXVII. Edidit

Instructionem pro Ordinandis. Parmæ MDCXXIV. typis Anthæi Viothi, in 12. & Cremonæ ac Brixiæ, demùm Ingolstadij MDCXXXIII.

IOANNES BAPTISTA TROTTA, natione Italus, patriâ Populensis in Regno Neapolitano, Matheseos olim, nunc Theologiæ Scholasticæ in Collegio Neapolitano Professor, ingressus est in Societatem anno MDCV. agens ipse ætatis duodeuigesimum. Edidit

Praxim Horologiorum, per quam varia Horologiorum genera per nouas tabulas describuntur. Neapoli apud Ægidium Longum MDCXXXI. in 4.

IOANNES BAPTISTA VELATVS, natione Italus, patriâ Pedemontanus, ex Castello, cui nomen est, Creuacor; adolescens à S.P.N. Ignatio in Societatem Romæ admissus est, & ad pietatem institutus. Deinde bonis litteris excultus, litte-

litteras Humaniores in Societate docuit. Superioris sæpè & Concionatoris munere perdiu functus est, & in senectute bonâ, propè octogenarius, quieuit in pace, Mediolani XXVI. Februarij, anno salutis MDCII. Mors penè improuisa fuit, non tamen sine peculiari Dei prouidentiâ; nam fratri apud eum proximè quiescenti intempestâ nocte visus est in somnis ipse Pater Sacrum facere, pulcherrimo, eoque albato ministrante iuuene, qui elatis à Sacerdote hostiâ & calice ereptum è candelabro cereum fratri admiranti videbatur deferre, iuberetque vt protinus exsiliret, Patri laturus opem agenti animam. Eo viso euigilans frater illicò curâ perculsus accurrit ad Patrem; cum morte luctantem inuenit; accurrunt tumultuosè acciti Patres; connixis omnibus in preces & auxilia eius temporis, animus è vestigio euolauit. Scripsit Italicè

Introductionem ad vitam Spiritualem, & perfectionem Christianam, pro singulis statibus, coniugatorum, continentium, viduarum, virginum, & Religiosorum, cum Practicâ spirituali communi omnibus. Recusam cum auctario Brixiæ MDXCVI. in 12.

IOANNES BAPTISTA VERAN, natione Italus, patriâ Mediolanensis. Scripsit Italicè, atque edidit, tacito suo nomine, per Petrum Osorium

Modum facilem, & vtilem visitandi Venerabile Eucharistiæ Sacramentum, dum publicæ venerationi expositum est. Mediolani MDCXXXII. apud Philippum Ghisolfum.

IOANNES BAPTISTA VILLALPANDVS, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, XXVI. annorum adolescens Philosophicis probè excultus, atque Mathematicis apprimè exercitatus, nostræ se Societati adiunxit. Is deinde in Sacrarum Litterarum studio non mediocriter progressus, Hieronymo *Prado in Ezechiele illustrando*, & in *Templo Salomonis describendo*, per Architecturæ scientiam, quâ plurimùm excellebat mutuas operas tradidit, & post Hieronymi mortem, in eo Regio opere perficiendo, in III. tomos distinguendos, splendidèque sumptibus Regiis excudendo, strenuè laborauit. Ergo is I. tomo, quo XXVI. Prophetæ capita ab Hieronymo Prado elaborata continentur, adiunxit

Commentarios copiosos in II. *Capita sequentia eiusdem Prophetæ.* Tomo II. tractat,

De Postremâ Ezechielis Prophetæ Visione; quæ est

Explanationum Pars secunda; in quâ Templi eiusq́ vasorum forma, tum commentariis, tum æneis quamplurimis descriptionibus exprimitur. Romæ typis Illephonsi Ciacconij, excudebat Carolus Vullietus MDCIV. Tomo tandem III. dedit

Apparatum Vrbis ac Templi Hierosolymitani, in quo de Vrbe copiosissimè differit, de Hebræorum ponderibus, numismatis, & mensuris diligentissimè. Omnia ex studio & operâ cum Hieronymo Prado collatis. Romæ typis iisdem.

Continuis tandem laboribus fractus, & magni operis mole veluti oppressus pestilenti morbo Romæ succubuit, annos natus sex supra quinquaginta, die XXIII. Maij, anno MDCVIII.

Exstat eius operâ prolatus in lucem

Remigij Rhemensis in Epistolas Diui Pauli Tractatus. Moguntiæ typis Ioannis Albini in fol. MDC. XIV. Insertus etiam Bibliothecæ magnæ Patrum Tomo V. Parte II.

IOANNES BAPTISTA VRSVS, natione Italus, patriâ Ebolitanus, in Societatem vndeuicennis ingressus anno MDLXXXIV. in eâ diu Rhetoricam cum laude professus; Nolanum atque Aquilanum Collegia rexit. Tunetum aliquando profectus ad redimendos Christianos, qui duram ibi seruitutem sub Turcarum tyrannide seruiebant, cùm ibi præter ius fasque diutiùs detineretur, coactus est, iussu quoque suorum Moderatorum accedente fugâ se inde subducere. Neapoli vtilem vegetamque senectam diu proximorum commodo exercuit, vbi & obiit Cal. Martij, anno MDCXXXVII. Edidit suppresso suo nomine

Orationem, qua Lemensium, & Castri Comites fratres, vtriusq́ Siciliæ Proreges, in Collegio Neapolitano Societatis Iesu excepit.

IOANNES BAPTISTA VWENVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, Societatem Romæ anno MDCIV. ætatis suæ XVII. complexus, in eâ compluribus annis & concionatus est, & rexit Collegia & Patres tertiæ probationis instruxit, hodieque instruit in Flandrobelgicâ. Edidit

Commentarium Litteralem & Moralem in Ionam Prophetam, per Lectiones, siue Sermones exegeticos LX. *distributum.* Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXL. in fol.

IOANNES BAPTISTA ZOLA, natione Italus, patriâ Brixiensis. Is cùm post Tirocinium Humaniores disciplinas quadriennio docuisset, Iaponiæ adeundæ desiderio flagrans, auctoritate Maiorum, annò MDCII. in Lusitaniam, sequēte in Indiam profectus est, magnis virtutum omnium, humilitatis, caritatis, tolerantiæ documentis semestri nauigatione relictis. Studia Goæ & Macai pertexuit, & anno MDCVI. traiecit in concupitam Iaponiam. Cum Sociis reliquis expulsus anno MDCXIV. in exilium Macaum repetiit; & reuersus illicò in Iaponiam clam Ximabareæ fuit, vbi per omne Christiani, atque adeò Apostolici genus officij laboriosè versatus est, animo affectam valetudinem sustinente. Rector ibi Sociorum fuit, post. P. Petrum Paulum Nauarrum Christi præclarum Athletam. Incredibile dictu est quantoperè vitam pro Christo profundere desideraret. In eam rem suas illi preces polliciti per litteras è custodiâ fuerant, is, quem dixi, P. Nauarrus, & P. Carolus Spinola, quorum schedia, velut suorum votorum pignora, religiosè in breuiario seruabat. Nec sua fefellit eum spes. Nam cùm per annum XXV. immanis grassaretur in Christianum nomen

men, & inprimis in Euangelij præcones persecutio, ipse consilium secutus Christianorum, cedere tantisper tempori volens, dum tutiùs ad suorum curam posset incumbere, in hostium manus die XXII. Decembris incurrit, à quibus in custodiam abreptus est: vbi cùm septimum iam mensem inter ærumnas duceret, die XX. Iulij, anno salutis MDCXXVI. ad rogum Nangasachi productus est, & cum aliis octo de Societate, inter quos fuit P. Franciscus Pacoccus Iaponiæ Prouincialis, conflagrauit, triumphum in igne exorsus sempiternum. Agebat ætatis annum LI. religionis XXXIII. Scripsit Iaponicè

Tractatus aliquos pios, quorum syllabum assecutus non sum.

IOANNES BARBA, natione Sardus, patriâ Sassarensis, Concionator egregius, & qui commodum magis auditorum, quàm suam spectaret commendationem. Cùm ætate ac ingenio floreret, magno omnium dolore extinctus est Sassari anno salutis MDCXIV. vitæ suæ XXXI.

Oratoriam Facultatem, quâ claruit, editis scriptis celebrauit: eorum tamen distinctam cognitionem non sum nactus.

IOANNES BERMVDES, Æthiopiæ Patriarcha accensetur nostræ Societatis Scriptoribus ab Antonio de Leon. Verùm ex Nicolao Orlandino constat illum non fuisse nostrum.

IOANNES BERNARDINVS FIDATVS, natione Italus, edidit

Tabulam Sinuum Rectorum & versorum, in partibus Sinus totius 10000000. *Vnâ cum Isagoge ad Architectonicam militarem, & Horologiorum descriptionem accommodata.* Romæ typis Iacobi Facciotti MDCXXXVI. in 8.

IOANNES BERTOLOTTVS, natione Italus, patriâ Bononiensis: Rector olim Collegij Mantuani, vbi & mortuus est die XI. Iunij, anno MDCXXII. Scripsit Italicè tacito suo nomine

Vitam B. Aloysij Gonzagæ è Societate Iesu; compendio Mantuæ apud Aurelium & Ludouicum Osannas MDCXIX. in 8. Eam tamen sunt qui tribuant Iacobo Grassetto nostro. Prodiit eadem Latinè reddita Monachij MDCXX.

IOANNES BIEGEISEN, natione Germanus, patriâ Altkirchâ, diœcesis Basileensis, in Societatem nostram adlectus est die XXX. Iulij, anno salutis MDCVII. cùm explesset ipse viuendo XX. Philosophiam in Academiâ Molheimensi, Theologiam in Moguntinâ professus est, Doctorali Laureâ decoratus. Rector fuit Herbipolensis Collegij. Edidit Germanicè suppresso nomine

Emigrationem Prædicantium Haidelbergensium.

IOANNES BISSELIVS, natione Germanus, patriâ Babenhusanus in Sueuiâ, edidit collato cum duobus aliis studio, suppresso omnium nomine

Clientem Marianum Elegiis descriptum, quem cùm IV. editione recuderet, auxit vnius libri accessione, & *Theoclia Loiolæa*, hoc est, S. Ignatij Societatis Iesu Fundatoris Epistola VIII. Elegiis absoluta, quâ mortales ad maiorem Dei gloriam in omnibus procurandam adhortatur. Monachij formis Leyserianis MDCXXXIV. in 12. Addidit Præfationi initiales sui nominis characteres I. B.

Edidit prætereà nomine Collegij Constantiensis

Siluicastrium, seu, *Aureum Equitem*, Illustrissimo Principi Episcopo Constantiensi oblatum.

Suo verò præscripto nomine dedit in lucem

Icariam; quâ describit culto stylo, iter quoddam suum, nominum confictorum velo vera obducens. Ingolstadij formis Gregorij Hænlini MDCXXXVI. in 16.

Vernalia, seu, *de laudibus Veris* MDCXXXVIII. & auctiùs editione alterâ Monachij MDCXL. in 16.

IOANNES BOLLANDVS, natione Belga, patriâ Tulij-monte in Ducatu Limburgiæ, natus XIII. Augusti, anno salutis MDXCVI. in Societatem anno ætatis XVI. admissus, Litteras Humaniores pluribus annis docuit: atque studiis Theologicis excultus, Mechliniæ Scholis quinquennio præfuit; quo omni tempore ad Optimatum Sodalitatem Latinè dixit. Anno MDCXXX. professionem quatuor votorum emisit. Varia edidit carmina & orationes; sed tacito ferè aut alieno nomine. Latinè ex Italico vertit

Litteras annuas Iaponiæ anni MDCXXVIII. MDCXXIX. & MDCXXX. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium an. MDCXXXV. in 8.

Nunc totus est in parandis prælo Sanctorum Vitis, quas colligere cœperat Heribertus Rosweydus, illi sancto labori immortuus. Hic autem sacrum illum thesaurum mirificè auxit, & propediem Ianuarium duobus vastis voluminibus emittet, reliquis subsecuturis.

IOANNES BONIFACIVS, natione Hispanus, patriâ Ciuitatensis; ex oppido Sancti Martini del Castaña, annum XVIII. agens sese ad Societatis institutum applicauit; & cùm ingenio atque eruditione præstaret, & in splendidioribus disciplinis laudatè se posset exercere, non vulgi trutinâ, sed prudentum virorum staterâ rem æstimans, maluit se ad pueros moribus formandos, litterisque erudiendos demittere, quàm speciosa, minusque vtilia sectari. Quamobrem XL. propemodùm annos docendis pueris impendit, magnâ caritate, magnâ industriâ, magno fructu: eius enim operâ, atque institutione factum est, vt permulti eius discipuli, reiectâ sæculi vanitate, habitum sacrarum Religionum induerint; aliique prætereà multi vitam Christiano homine dignam traduxerint, magno Reipub. bono. Scripsit Bonifacius

Christiani pueri institutiones, adolescentiæq́, perfugium. Burgis apud Philippum Iuntam MDLXXXVIII. in 8. *cum libri vnius & rerum accessione plurimarum*, post aliam editionem priorem. Prodiit dein-

deinde etiam Ingolstadij apud Ioannem Hertsray MDCVII.

De Sapiente fructuoso, Epistolares lib. v. Accessit *Liber Epistolaris, De rectâ Institutione.* Post alias editiones Ingolstadij apud Andream Angermarium MDCVI. in 8.

Epistolas & Orationes varias.

Historiam Virginalem de B. Mariæ semper Virginis vitâ & miraculis. Parisiis apud Michaëlem Sonnium MDCV. & Coloniæ apud Gualterum.

IOANNES BORDESIVS, natione Gallus, patriâ Burdegalensis; vir incredibili ingenio, & non Humanioribus solùm, ac Philosophicis, Theologicisque Litteris, sed omnium artium peritiâ instructus; nam & Astrologiam eximiè calluit, Musicam, Arithmeticam, Cosmographiam, Medicam, Picturam: plantarum quoque naturas viresque herbarum; & pleraque Mechanicorum. Rhetoricam Mediolani primùm, deinde in Galliâ docuit; hîc etiam Philosophiam ac Theologiam cum laude professus. Auscitanum & Aginnense Collegia Rector gubernauit. Sed virtutum eius ornamenta longè fuerunt etiam illustriora. Incredibilis in eo humilitas; vt neminem præ se aspernaretur; nulli se ipse præhaberet: rusticanorum hominum congressui, casis, cibo assuetus. Diuini cultus promouendi incredibili studio tenebatur. Nulli se labori, qui posset huic studio commodare, subtrahebat. Canadensem ipse Missionem primus interprete apud Regem P. Petro Cottono procurauit: institutam impetrato in aliquot Nostrorum sustẽtationem subsidio ab Vazatensi Episcopo promouit; suam illi operam, si Deo sic fuisset visum, addixerat. Sed nihilo hîc præstitit minus, quàm ibi fecisset, difficillimis expeditionibus susceptis. Angeriacum, quod est oppidum apud Xantonas fœdo hæreticorum grege refertum, cum anno MDCVIII. venisset, illud senticetum ita excoluit, vt noua propemodùm soli facies videretur. Totos deinceps annos decem in Benearnensi durissimâ regione, per maximam rerum omnium difficultatem, tanquam ignotus in orbis angulo, per omnem temporum inclementiam, pedes locis asperrimis iter corripiens, sæpè sub dio pernoctans, versatus est, vt interdicto sibi otio & quiete, omnique oblectamento, ingenti animi fortitudine perduraret. Hîc eum conspicatus Adurensis Episcopus, D. Philippus Cospeau vir doctrinâ & pietate celeberrimus, vili tectum lacernâ, vix benè ad retinendam vitam pastum, Apostolico more circumcursantem, exclamauit, O verè virum Apostolicum, qui hâc in ætate sexagenariâ, animo est in Dei obsequium tam vegeto! sæpè nocturnis excitus vocibus, ad ægros, ad saucios in compitis iacentes excurrit, immemor sui, & in Nosocomium perlatos corporis, animique præsidiis recreauit. Nec semel sua sibi calceamenta detraxit, quibus inopum pedes confoueret. Afflictos recreabat alloquio; vlcerosos curabat, strumas, scabiem, vomicas ingenti caritate tractabat. Frequentes habebat Conciones, & cum hæreticorum antesignanis congrediebatur, eo euentu vt omnibus obstrueret ora, nec iam auderet quisquam in arenam cum ipso descendere, nisi alienâ veste se dissimularet, sicque ignotus illos proliceret. Fuit ibi ad hæreticorum tribunal aliquando pertractus, conuitiis petitus ac probris, totâ Benearniâ proscriptus, vnô vix gradu à Martyrio disiunctus. Obedientiæ tam fuit studiosus, vt ad nutum Superiorum nihil illi esset difficile, nihil humile, nihil loci temporisue distractione insuperabile. Quanto B. Virginis amore teneretur, vel illud argumento est, quod illius peruigilia traducebat in somnis, confessionibus audiendis; quod eius memoriam animis hominum nitebatur passim inserere; quod Senatorios etiam viros liberiore sermone de Partheniis Sodalibus obloquentes non sit veritus generosè compescere; quod ædem ipsius Saranziensem religione iuxta ac antiquitate nobilem, sed postremis bellis profligatam, quando aliter vindicare non potuit, contextâ ab vltimâ origine historiâ decorauit. Tandem longâ hydrope confectus, sanctè obiit inter ciuium & canonicorum officia in oppido S. Mariæ haud Olorone procul in Benearniâ die II. Aprilis, anno salutis MDCXX. ætatis LXI. Religionis XLII. iam dudum in eâ quatuor votis solemniter adstrictus. Tanta fuit ad nuncium mortis eius populi concursatio, propter sanctimoniæ opinionem, vt occludi fores opportuerit aduersus vim multitudinis. Diu ciues inter Canonicosque certatum; vtris exportandum ad funus cadauer cederet, nec componi lis potuit, nisi vtriusque succollandi vices darentur.

Scripsit Gallicè librum inscriptum

Les vrays abus, des prætendus abus de la Messe; pour responce à B. Deloque Ministre du Castel geloux. Burdigalæ per S. Millanges MDXCVIII. in 8. Item tacito suo nomine

Les Et cetera *du Plessis Mornay Caluiniste;* vbi ab isto Caluinistâ contra Sacrosanctam Eucharistiam, & Missæ Sacrificium adferri falsa & truncata ostendit graphicè. Tolosæ typis Colomerij MDC. in 8.

De Sacrificio Missæ, contra Caluinum.

IOANNES BOVRGHESIVS, natione Belga, patriâ Malbodiensis, Philosophiæ primùm, tum Controuersiarum, demùm Scholasticæ Theologiæ in Duacensi Collegio Professor. Rector fuit pluribus annis, Collegiorum Valencenensis, Audomaropolitani, Malbodiensis, & Patrum in tertiâ probatione director. Edidit in lucem varia his titulis,

Societas Iesu Deiparæ Virgini sacra, siue, *De Patrocinio & cultu Deiparæ Virginis ad homines eiusdem Societatis.* Duaci typis Balthasaris Belleri MDC. XX. in 12.

De bono Sodalitatis Parthenia, & officiis Sodalis erga Deiparam Patronam, lib.II. Antuerpiæ apud Martinum Nutium & fratres MDCXXII. in 12.

Vitæ, Paßionis, & Mortis Iesu Christi mysteria piis meditationibus & adspirationibus exposita cum iconibus. Antuerpiæ typis Henrici Aertsij MDCXXII.

Exercitationes in XV. mysteria Rosarij Deiparæ Virginis Mariæ, cum imaginibus. Antuerpiæ.

Institutiones Christianæ pietatis. Duaci typis Iacobi Mairesse MDCXXXIV. in 8.

De Humilitate Christianâ aduersus Stoicorum decreta & Paradoxa. Duaci per Balthasarem Bellerum MDCXXXIII. in 8.

Cato Maior Christianus, siue, *De Senectute Christianâ*, libellus. Ibidem, eodemque anno excusus in 8. Habet paratum

De Contemptu mundi, suiq; ipsius; & casto Dei amore, ex Commentariis S. Augustini in Psalmos. Item

Harmoniam Euangelicam.

De Iubilæo Societatis Iesu, librum Paræneticum. Item

Peregrinum Christianum, meditaturque *Historiam & Harmoniam Euangelicam.*

IOANNES BRANTVS, natione Polonus, patriâ Posnaniensis, Societati se nostræ applicuit anno salutis MDLXXI. Romæ studiis Theologiæ confectis, biennio in summo Conscientiæ prætorio, quod sacram Pœnitentiariam vocant, ad D. Petri Confessarium egit. Inde reuersus in Poloniam diu Humaniores disciplinas, Diuinæ Scripturæ oracula, controuersias fidei quæstiones, Posnaniæ Vilnæq; expoſuit, hîc Theologali Laureâ donatus. Pultouiensi & Leopoliensi Collegiis præfuit. Vir fuit florentis ingenij, & ob suauitatem conuersationis omnibus mirificè carus: artis musicæ in paucis peritus. Obiit Leopoli extremo Decembri, anno salutis MDCI. ætatis circiter L. Societatis initæ XXXI. magno & virtutum religiosarum exemplo, & sui apud omnes desiderio relicto. Adfuit funeri tanta celebritas, quantam se multis retro annis non vidisse ciuitas testata est. Clerus conuênit vniuersus, certatimque humeros feretro suppoſuêre; illustrissimus Archiepiscopus publicâ oratione tum defunctum, tum Societatem laudauit. Edidit in lucem P. Ioannes Brantus contra hæreticos

Diſputationem Theologicam de Iustificatione peccatoris, contra nouum, vanum ac perniciosum iustitiæ imputatiuæ figmentum in Theses distributam. Posnaniæ MDXCI. Scripsit item varia

Poëmata Latina, & Polonica; quibus numeros adiecit Musicos, & in Poloniâ hodieque vsurpantur.

IOANNES BREBEVF, natione Gallus, Normanus, ingressus in Societatem anno MDCXVII. ętatis XXIII. traiecit in Cannadam, atque inde scripsit

Relationem gestorum à Patribus Societatis Iesu apud Hurones in Noua Franciâ, annis MDCXXXIV. & XXXV. Gallicè. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy iisdem annis in 12.

IOANNES BRISSELIVS, natione Belga, patriâ Louaniensis, Eloquentiam annos aliquot Antuerpiæ cum laude docuit: potissimam vitæ partem egit Romæ, Præpoſito Generali ab Epistolis ad Prouincias Septentrionales, donec anno salutis MDCXXXIV. ad diem XII. Martij mortalitatis debitum ibidem persoluit. Vir fuit placidis moribus, & amabilis ob coniunctam cum disciplinæ seuerioris obseruantiâ suauitatem.

Meditationes sacras Caroli Scribani, è Belgico Latinas fecit. Antuerpiæ apud Martinum Nutium & Hæredes MDCXV. in 8.

IOANNES BROSSARDVS, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, Collegio Biterrensi præfuit; Turnoni studiorum Præfectus. Obiit Roannæ die X. Ianuarij, anno MDCXXXVI. Edidit

Librum contra Chamerium Ministrum, quî cum antè disputauerat. Turnoni apud Claudium Michaëlem.

IOANNES BVCCELENVS, natione Italus, patriâ Brixiensis, postquam Nostros adolescentes aliquamdiu ad Eloquentiam instituit, iussus est Tirones nostros ad Societatis normam formare, Domus Probationis ad S. Annam Viennæ Austriæ hodieque Rector. Edidit

Officinam Epithetorum appellatiuorum, & nominum propriorum. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXXVII. in 12.

Reddidit ex Italico Latinè, & suppresso suo nomine vulgauit

Christophori Borri Relationem de Concinciná. Viēnæ apud Michaëlem Rictium MDCXXXIII. in 8.

Achillis Gagliardi Compendium Christianæ perfectionis. Typis iisdem, eodem anno in 16.

Martini Roa De Statu Animarum Purgatorij. Ibidem eodemque anno in 16.

Praxim meditandi Mysteria Christi Domini Nostri, B. Virginis, & Sanctorum. Iisdem typis & anno in 16.

Gregorij Ferrarij Vitam Spiritualem descriptam per Spiritum Sanctum Psalmo XVII. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXXVII. in 8.

Vincentij Caraffæ fasciculum Myrrhæ, de V. Christi Vulneribus. Viennæ.

Francisci Cerealis Presbyteri Cremonensis Ideam Sacerdotum.

IOANNES BVSÆVS, natione Belga, Nouiomagensis, adolescens in ipso ætatis flore, annum agens XVI. Calendis Iulij, anni salutis MDLXIII. Societatem nostram complexus est. Deinde ad nostrum institutum informatus, primùm Litteras Humaniores ac Philosophicas docuit; tum Romæ Theologiam didicit; in quâ eos fecit progressus quos posteà docendo & scribendo ostendit. Nam & Sacram Scripturam & Theologiam quæ via & ratione philosophatur, & quæstiones de Moribus, annos ferè XXII. Moguntiæ professus est, innocentiæ, prudentiæ, virtutum-

tutum-

tutumque religiosarum opinione clarus. Iuuentutem Moguntinam ad omnem pietatem, præsertim Deiparæ cultum, annis benè multis, in Congregatione eidem Dei Matri sacrâ, singulari vrbis, patriæque emolumento, formauit assiduè; simul domesticorum profectum spiritualis magister sedulò promouit. Incredibilem animi candorem cum eximiâ eruditione coniunxit. Extremâ ætate, quamuis fractus laboribus inusitato capitis dolore torqueretur, se tamen totum ad studia pietatis variè promouenda contulit, tum aliorum fœtus illustrando, tum ex peregrino idiomate Latinos faciendo, tum proprios etiam conscribendo, donec tandem morbo confectus obiit magno sui desiderio relicto Moguntiæ die XXX. Maij, anno Christi MDCXI. suo LXIV. Religionis XLVIII. Edidit quæ sequuntur:

Disputationem Theologicam de Ieiunio & delectu ciborum aduersus Chemnitium & ceteros Nouatores. Moguntiæ apud Gasparem Behem MDLXXXI.

Disputationem de Personâ Christi, aduersus Vbiquetarios. Ibidem MDLXXXIII. in 4.

Disputationem Apologeticam pro Kalendario Gregoriano, contra Iacobum Herbrandum Doctorem Lutheranum Tubingensem. Ibidem MDLXXXV. in 4.

Disputationem de descensu Christi ad Inferos, aduersus decretum Libri Concordiæ Lutheranorum. Coloniæ MDLXXXV. in 4.

Apodixin Theologicam pro ritu orandi Rosarium B. Mariæ Virginis XX. propositionibus comprehensam. Moguntiæ MDLXXXVII.

Rosarij Hyperaspisten, hoc est, Depulsionem cauillationum quibus Caluinista quidam Heidelbergensis eiusmodi Apodixin frustra obscurare conatus est. Herbipoli MDLXXXVIII.

Apologiam Disputationis de Personâ Christi, cauillationibus Stephani Gerlachij Vbiquistæ oppositam. Moguntiæ MDLXXXVIII. in 4. & MDCIX. in 4.

Refutationem duplicem cauillationum à Stephano eodem Apologetico obiectarum. Moguntiæ MDXCI. MDXCIV. & MDXCVI.

Responsionem ad Theses Theologorum Lutheranorum Marpurgensium, De Missâ Pontificiâ, & Cœnæ Dominicæ profanatione. Moguntiæ apud Gasparem Behem MDLXXXVIII.

Disputationem Theologicam de Baptismi necessitate, & de Baptismo Constantini Magni. Moguntiæ MDLXXXIX.

Paradoxa XXX. *Gasparis Schvvenckfeldij Hæresiarchæ, de toto Christo Deo & homine*, in statera Sacræ Scripturæ, SS. Patrum & rationis expensa, & cum Vbiquetariorum dogmate collata. Moguntiæ apud Henricum Breem MDXCV. in 4.

Ad hæc in lucem emisit

Petri Blesensis Bathoniensis in Angliâ Archidiaconi Opera correcta, & Notationibus illustrata. Moguntiæ typis Io. Albini MDC. & relata sunt in Bibliothecam Patrum Tomo XII. Parte II.

Ioannis Trithemij Opera de Ecclesiasticis Scriptoribus. Et vtriusque Appendicem Moguntiæ MDC. II. & MDCVI.

Anastasij S. R. E. Bibliothecarij Historiam de Vitis Summorum Pontificum, vsque ad Nicolaum I. adiectis duabus aliis Vitis ex Guilielmo Bibliothecario, cum variis lectionibus MSS. Codd. Moguntiæ typis Albini MDCII. Accessit

Luidtprandi Ticinensis Diaconi (vel potiùs alterius) *Opusculum De Vitis Romanorum Pontificum.* Item

Abbonis Floriacensis Epitome de Vitis Pontificum, ex Anastasij historiâ excerpta. Moguntiæ MDCII.

Hincmari Rhemensis Episcopi Epistolas nonnullas nunquam editas, *cum Notis breuibus.* Accessit

Vita S. VVigberti socij S. Bonifacij Archiepiscopi Moguntini; & B. Auperti Bingionum Ducis, auctore S. Hildegarde. Moguntiæ MDCII.

Exstat Hincmarus eius in Bibliothecâ Patrum, Tomo IX. Parte II.

Ioannis Trithemij Opera pia & spiritualia omnia. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCV. in fol.

Paralipomena Opusculorum Petri Blesensis, & Ioannis Trithemij, aliorumque. Moguntiæ Balthasaris Lippij MDCV. in 8.

Edidit prætereà de suo

Enchiridion piarum Meditationum in omnes Dominicas, Sanctorum festa, Christi Passionem, &c. Moguntiæ typis Balthasaris Lippij MDCV. in 12. Duaci à Balthasare Bellero MDCXIX. & MDC. XXVI. in 16. & alibi sæpè recusum.

Modum rectè meditandi de rebus diuinis. Moguntiæ MDCVI.

Πανάριον, hoc est *Arcam Medicam, variis diuinæ Scripturæ, priscorumque Patrum antidotis aduersus animi morbos instructam.* Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDCVIII. in 4.

Viridarium Christianarum virtutum, & Sacrosanctæ Scripturæ, Sanctorumque Patrum sententiis constructum, Concionatoribus longè vtilissimum. Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDCX. in 4.

De Statibus Hominum, Opus posthumum. Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDCXIII. in 4.

Idem Pater Ioannes Busæus ex Italicâ Linguâ in Latinam vertit varias

Litteras Indicas, Iaponicas, Chinenses, datas ab anno MDXCI. vsque ad MDC. Moguntiæ, Coloniæ & alibi impressas.

Vincentij Bruni Meditationum tomos IV. &

Tractatum de Sacramento Pœnitentiæ. Coloniæ MDXCVIII.

Fuluij Androtij Opuscula, De frequenti Communione, &, De Passione Domini: illud Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDXCVIII. hoc Coloniæ per Arnoldum Mylium MDCIII. Vtrumque simul recusum. Coloniæ per Petrum Henningium MDCXII. in 12.

Lucæ Pinelli Meditationes, De S. Eucharistiæ Sa-

cramento. Coloniæ M D C. in 12.

Eiuſdem De Vitâ Chriſti & B.Virginis. Ibid. MDCI.

Gaſparis Loartis De XV. Myſteriis Roſarij.

Franciſci Ariæ Tractatus De imitatione B. Virginis. Coloniæ per Arnoldum Mylium MDCII. in 12.

De Profectu ſpirituali.

De Diffidentiâ ſui, &

De Mortificatione. Coloniæ per Arnoldum Mylium MDCIII. in 12.

Bartholomæi Riccij Inſtructionem meditandi.

Roberti Card. Bellarmini Reſponſionem ad Doctorem Theologum de Cenſuris contra Venetos.

IOANNES BVZELINVS, natione Belga, patriâ Cameracenſis, vir egregiâ ſuauitate morum; ſacrarum Hiſtoriarum atque Annalium callentiſſimus; diligentiſſimus inueſtigator antiquitatis. Multa parantem mors occupauit Inſulis XVIII. Cal. Nouemb. anno ſalutis MDCXXVI. ætatis LVI. Religionis XXXV. à ſuſcepto Coadiutoris ſpiritualis gradu XVI. Edidit in lucem

Triumphum quo Sancti Martyres Victor & Socij ab Vrbe Româ Inſulas inuecti ſunt, & in Templo Societatis Ieſu collocati. Inſulis apud Petrum de Rache MDCXII. in 8.

Annales Gallo-Flandriæ ab annis pluſquam MCCC. Duaci typis Marci Wion MDCXXIV. in fol.

Gallo-Flandriam, ſeu Gallo-Flandriæ deſcriptionem, eiuſq; antiquitates ſacras & profanas. Ibidem MDCXXV.

IOANNES CACHETVS, natione Lotharingus, patriâ Nouocaſtrenſis in diœceſi Tullenſi, in Societatem adſcitus eſt anno MDCXIII. ætatis ſuæ XVI. Humaniores diſciplinas aliquamdiu profeſſus in Coadiutorum ſpiritualium gradum adſcriptus eſt. Scripſit Gallicè

Vitam S. Iſidori. Muſſiponti in 12.

Vitam S. Ioſephi Canonici Regularis Ordinis Præmonſtratenſis. Muſſiponti apud Gaſparem Bernardum MDCXXXII. in 12.

Gallicè interpretatus eſt ex Hiſpanico

Nicolai Arnaya Collationes ſpirituales. Pariſiis apud Sebaſtianum Chappelet MDCXXX. in 4.

Ex Italico autem

Vitam Ioannis Berchmanni Societatis Ieſu, à Virgilio Cepario ſcriptam. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXX. in 8.

Vitæ B. Franciſci Borgiæ Societatis Ieſu compendium. Muſſiponti in 12.

Habet præ manibus Opus non modicum

De Horrore peccati mortalis.

IOANNES CAILLET, natione Belga, patriâ Duacenſis, ingreſſus in Societatem anno MDCV. vir fuit magnæ ſui deſpicientiæ, eximiæ in Superiores obſeruantiæ, rari in perfectâ Regularum etiam minimarum obſeruatione exempli. Obiit Duaci IV. Septembris, MDCXXVIII. natus annos L. Scripſit

Sex tomos quibus illuſtria Sanctorum virorum exempla & facta lectiſſima per ſingulos anni dies digeruntur.

IOANNES CAMEROTA, natione Italus, patriâ Neapolitanus, vir omni litterarum genere egregiè inſtructus, quique diu Philoſophicas ac Theologicas cathedras moderatus, ſtudiorum Præfecturam geſſit, & annos complures Præpoſiti Generalis Theologum, ac Cenſorem librorum imprimendorum egit. Noſtris etiam gubernandis operam dedit, tum alibi, tum in Domo Profeſsâ Romanâ, cuius Vice-Præpoſitus exſtitit.

Edidit ſuppreſſo ſuo nomine

Catalogum quorundam de Societate Ieſu, qui pro fide vel pietate ſunt interfecti, ab anno MDXLIX. *ad annum* MDCIII. Neapoli apud Tarquinium Longum & Cracouiæ apud Nicolaum Lob, vtrobique MDCVI.

Item Italicè

Odas Spirituales, cum adiunctis modis muſicis, pro doctrinæ Chriſtianæ ſtudio promouendo.

IOANNES CANÆVS, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, Societatem anno MDCXI. ætatis ſuæ XVII. iniuit, vir multâ comitate, ac morum ſuauitate. Molinenſi Collegio Rector præfuit. Scripſit Gallicè

Elogium Ludouici XIII. Regis Chriſtianiſſimi, de captâ Rupellâ. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy.

Reddidit prætereà Gallicè collectas à ſe in vnum, atque edidit

Sanctorum Patrum multas Epiſtolas, De vanitate mundi. Typis iiſdem MDCXXVIII. in 8.

IOANNES CANISIVS, natione Belga, patriâ Neomagenſis, magni Petri Caniſij non degener pronepos, qui cùm Moralis Theologiæ magiſter eſſet, ad ciues concionator, auditorque Confeſſionum penè aſſiduus, reſidui tamen temporis aliquid nanciſci ſolebat, vt ad agreſtes excurreret. Biennium verſatus in Caſtris Regiis frequenter conſeruit manus cum Hæretico, & vbicunque fors tulit, vt in hoc hominum incideret genus, acri eos animo ſemper exagitauit; quâ ex acie vt copiis inſtructior ſemper redibat, ita paratior induſtriis ad hoſtes impugnandos. Obiit Winoci-bergis anno ſalutis MDCXIII. ætatis ſuæ LXII. ab ingreſſu in Societatem XVI. Scripſit

Volumen contra Hæreticos, quod nondum vidi.

IOANNES CAROLVS DE LA FAILLE, natione Belga, patriâ Antuerpienſis, natus anno MDXCVII. Societatem ingreſſus eſt cùm annum ageret XVI. in eâ cùm ceteras diſciplinas, tum verò egregiè Mathematicas triennio ſub Gregorio à S. Vincentio hauſit; quas in Collegio Dolano apud Sequanos primùm ſexennio, dein Louanij biennio, demùm in Academiâ Regiâ Madritienſi ab ipſo eius exordio profitetur. Illum Erycius Puteanus in Vindiciis Circuli Vrbaniani, *Clariſſimum* vocat *Profeſſorem Regium, qui non doctrinam modo omnem, ſed probitatem diuinâ mente complexus ſit.* Edidit

Theo-

Theoremata de Centro grauitatis partium Circuli & Ellipsis. Antuerpiæ ex Officina Ioannis Meursij MDCXXXII.

Theses Mechanicas. Dolæ circa annum MDCXXV.

IOANNES CHEVALIER, natione Gallus, patriâ Perticensis, anno MDCXXVII. ætatis XVII. in Societatem ingressus, edidit

Prolusionem Poëticam, siue, *Libros singulares Carminum Heroicorum, Lyricorum, Variorum, Epigrammatum.* Flexiæ apud Georgium Griueau MDC. XXXVIII. in 8.

IOANNES CLOMETOWSKI, natione Polonus, ad Societatem se applicuit anno MDCX VIII. Lublinensis Collegij Rector fuit. Vertit Polonicè

Hieremiæ Drexelij Considerationes de Aeternitate.
Eiusdem Zodiacum Christianum.

Francisci Stanislai Phœnicij, Mariæ Mancipium, quod opusculum in meliorem simul methodum redegit, & accessione aliquâ locupletauit. Lublini MDCXXXII. in 16.

IOANNES CONARIVS, natione Polonus, patriâ Pysdicensis, quod Poloniæ Maioris oppidum est, ad Societatem sese applicuit anno Christi MDLXV. Posnaniensis Collegij Rectorem XX. Gymnasij Præfectum plurimos annos egit; Concionatorem ferè perpetuum; quibus administrandis muneribus vniuersi Cleri, Nobilitatis, ceterorumque ordinum animos ita sibi deuinxerat, nihil vt apud eos esset toto Regno carius, nihil gratiosius, honoratiusue. Facilè nequeat iniri numerus pacificationum, quarum arbiter felicissimus fuit, & quidem grauissimis in rebus, primarios viros inter, & conuentus, periculosè dissidentes. Quidquid ferè Dynastarum ad Catholicos ex hæreticis rediit totâ regione, id eius industriæ acceptum est ferendum; quam in recensionem veniunt & Oppida ipsa quædam integra, quæ cum suis Satrapis Ecclesiæ restituit. Extremam porrò vitæ clausulam egit apud Posnaniensem Antistitem Andream Opalinskj, qui eum sibi à Confessionibus præfectum legerat, vbi cùm die quodam Sacris religiosissimè, vt solebat, operatus, curru veheretur, inter decurrendum Marianum Rosarium, penè sine sensu animam exhalauit anno Christi MDCXIV. ætatis suæ LXXIV. quàm in Societatem venerat L. Eius obitu indoluêre vniuersi Ordines acerbiùs, quàm dici potest; sed Nobilitas omnium grauissimè; cuius illę voces diu auditę sunt, luctuosum hunc annum duris calamitatibus sibi accidisse; sed eius viri occasu probis viris nihil contingere potuisse calamitosius. Magno doloris sensu parentatum illi ab Episcopo, & ab vniuersâ Ciuitate est. Prodierunt in lucem aliorum operâ ipso propemodùm inscio, eius

Conciones aliquot funebres, quarum non habui syllabum.

IOANNES CONTRI, natione Italus, patriâ Lucensis, hodie, in Concionatorum censu non postremus. Edidit Italicè

Concionem à se habitam Lucæ in Palatio Reipublicæ, De conseruatione Libertatis MDCXXXII.

IOANNES DE CORDVBA MESSIA, natione Peruanus, patriâ Limensis, vir egregiè doctus, Philosophiam ac Theologiam professus; Censor Sanctæ Inquisitionis. Gubernauit etiam Socios; & annos complures præfuit celeberrimæ Sodalitati, cuius emolumento edidit

Volumen Regularum & Monitorum spiritualium.

IOANNES COSTANVS, natione Gallus, patriâ Tolosas, in Societate; quam adiit anno MDL XXXIII. ætatis XV. Humaniores primùm disciplinas omnes, mox Philosophiam, subinde Moralem Theologiam, & Expositiuam docuit, & totos circiter XXX. annos concionatus est. Viuit etiamnum, dierum plenus ac meritorum. Scripsit Gallicè

Vitam S. Frontonis Apostoli Petrochoriorum. Parat *Commentarium in Ieremiam Prophetam.* Item *Commentarios in Prophetas Minores.*

IOANNES COVILLONIVS, natione Belga, patriâ Insulensis, honestis ortus parentibus, vir si quis alius candidus, sincerus, pius, eruditus, qui anno MDXLIV. Francisci Stradæ concionibus & alloquio Petri Fabri commotus, Louanij se Nostris adiunxit, iam tum pereruditus & Græci sermonis interpres. Mox cum Fabro in Lusitaniam profectus in Collegio Conimbricensi, ac deinde etiam in Romano, itemque Lugduni in Galliâ, & Ingolstadij in Germaniâ, Philosophicas atque Theologicas disciplinas professus est; atque hîc quidem doctrinæ vbertate & præstantiâ, & inductâ acriter disputandi consuetudine, maximas Academiæ vtilitates peperit. Certè doctrina eius tanti æstimata hîc fuit, vt eum Albertus Bauariæ Dux, postulante Zacharia Delphino Legato Apostolico, Oratorem simul atque Theologum miserit ad Synodum Tridentinam anno MDLXII. vbi cum aliis Patribus sententiam dixit. Inde reuersus Collegio Dilingano, quod Augustanus Cardinalis moliebatur, iussus est præesse. Demùm cùm multa singularis innocentiæ, & obedientiæ passim documenta præbuisset, acutâ vi morbi celeriter quidem oppressus est, tamen obitus sui diem nec vni, nec semel prædixit. Obiit Romæ anno MDLXXXI. Apponam Elogium quo Academia Ingolstadiensis Couillonium nostrum ornauit, nempe:

Ioannes Couillonius Societatis Iesu, Sacrosanctæ Theologiæ Doctor, natus Insulis, nobili Flandriæ ciuitate, & maximorum ingeniorum matre. Vnus ex primis Societatis Patribus fuit, qui Christo Ingolstadij seruierunt. Multa illi laus ex diligentiâ, ex doctrinâ, ex candore dicti & facti. Maior, quòd qui aliis fuit maximus & primus, vltimus sibi semper videbatur, & minimus. Vir in summâ simplicitate summè prudens

dens. Nihil in vitâ quærebat magis, quàm quietem solitudinis, pacem à turbis mundi. Emissus tamen à suis, & quasi Dei manu, in diuersas messes Galliæ, Italiæ, Lusitaniæ, Flandriæ, cum fructu magno plurimorum. Nec minori cum dignitate ac laude in Tridentino Concilio fuit Serenissimi Ducis Bauariæ Legatus. Tandem senex moritur Romæ, cùm è Pœnitentiariis, qui ad Diui Petri obeunt Summi Pontificis vicariam operam, vnus censeretur. Tam scitè conscientias hominum tractare nouerat, vt maximus peccator dixerit malle se lancinari à Cauillonio, quàm sanari ab alio. Edidit

Assertiones, seu, Conclusiones deductas ex Epistola priore D. Pauli ad Corinthios. Romæ typis Antonij Bladij MDLIV. vbi eam interpretatus est.

Quæstiones item in Psalmos reliquit, quos Ingolstadij explicuit.

IOANNES CROMBECIVS, natione Belga, patriâ Duacenas, natus anno MDLXIII. in Societatem ingressus MDLXXXII. quatuor in eâ vota professus MDXCIX. Omnia penè Societatis munia cum laude obiuit. Humaniora docuit quadriennio; Scholarum Præfectum, itemque spiritus, atque Ecclesiasten egit annis compluribus. Collegio Leodiensi Rector præfuit annis VII. bis Audomarensi annis XI. In corpore affligtando fuit immodicus. B. Virginis & Sacræ Eucharistiæ cultui valdè deditus. Castimoniæ singularis, quam sibi à cælo seruatam fuisse gratâ mente prædicabat; nimirum cùm omnes ad vnum quibus puer cohabitarat, socij à veteratore quodam blanditiis illecti eam prodegissent, ipse muneribus illecebrisque contemptis intactus euaserat. Obiit Audomari die II. Octobris, anno salutis MDCXXVI. Edidit

De Studio Perfectionis lib. II. Antuerpiæ typis Ioachimi Trognæsij MDCXIII. in 4. & Moguntiæ MDCXIV. in 8. *Eosdem ipse quoque Gallicè interpretatus est.*

Ascensum Moysis in Montem, hoc est, *Tractatum de Oratione.* Audomari typis Gheubels MDCXVIII. in 8.

IOANNES CRVSIVS, natione Germanus, patriâ Bremensis, natus Societati anno MDCXX. ætatis suæ XXI. Sacram Linguam interpretatus, Scripsit

Deliquium Astri inextincti, aduersus librum sic inscriptum Fr. Romani Haij. Coloniæ typis Kinckij MDCXXXIX. in 4.

IOANNES CVELLAR, natione Hispanus, reliquit ad prælum, cùm Salmanticæ defunctus est die XXII. Septembris, anno MDCXXXV.

Commentarium in IV. prima capita Euangelij secundùm Ioannem.

IOANNES DARDE, natione Gallus, patriâ Bituricensis, Societatem anno MDCXVIII. ætatis XXV. ingressus, reddidit Gallicè

Historiam Regni Iaponiæ annorum MDCXXI. & MDCXXII. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXVII.

Historiam Aethiopicam, Malabaricam, &c. Ibid. MDCXXVIII.

Compendium P. Ludouici de Ponte, additis dumtaxat initialibus sui nominis elementis P.I.D.

IOANNES DAVID, natione Belga, patriâ Cortracensis. Is magni nominis & sanctæ vitæ Curionem egerat Cortraci; iamque ab Hæreticis tertiò in exilium actus fuerat, quando ad Societatem accessit. Ipse domi suæ ne matris quidem contubernio admisso, multâ morum seueritate temporibus illis calamitosissimis omnia dirigebat. Vilissimo & durissimo strato vtebatur, penes quod iacebat loculus sepulchralis, mortis monitor, idemque lectus, si quando paleæ illæ quotidianæ videbantur molliores. Accessit ergo ad Tirocinium omni virtute instructissimus; in eoque versabatur etiam tum cùm Cortracenses eius operâ destituti, Societatem ad se aduocarunt. Ergo missus illuc Dauid cum Sociis aliquot, octonos ibi annos familiam duxit; inde Bruxellis, Gandaui, atque iterum Cortraci cum laude Nostris præfuit. Gandaui concionibus suis effecit, vt Imagines Sanctorum passim per vrbem ab Iconomachis deturbatæ, publico, priuatoque ære reponerentur. Cùm demùm fractus laboribus ad quietem aliquam captandam concessisset Antuerpiam, ibique luculenta virtutum omnium exempla præbuisset, sanctè defunctus est die IX. Augusti, anno salutis MDCXIII. ætatis suæ LXVII. Societatis initæ XXXII. Edidit

Veridicum Christianum. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCI. & auctiùs MDCVI. in 4. quem & Belgicè reddidit.

Occasionis Typum, sic inscriptum, *Occasio arrepta, neglecta: huius incommoda, illius commoda.* Ibidem MDCIII. & MDCV. auctum *Dramate Heroico paris argumenti* cui titulus, *Occasio* in 4.

Paradisum Sponsi & Sponsæ, lib. II. in quorum altero est *Messis Myrrhæ & Aromatum, ex mysteriis Passionis Christi colligenda*; in altero

Pancarpium Marianum, vt in B. Virginis odorem curramus. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ apud Ioannem Moretum MDCVII. & MDCVIII. in 8.

Specula XII. *Deum aliquando videre desideranti concinnata.* Antuerpiæ MDCX. in 8. Typis Plantinianis Ioannis Moreti.

Et hæc quidem omnia cum iconibus prodière in Officinâ Plantinianâ Latinè; quâ linguâ scripsit item librum hoc titulo

Amputandum, Putabam, quæ radix, stirps & germen est errorum. Antuerpiæ apud Trognæsium MDCXII.

Belgicè verò scripsit plura opuscula, opportunè ad refutationem Hæreticorum, acris & faceti ingenij salibus, & iocosis sarcasmis vsus; nimirum

Extinctorium fumosæ facis Hollandicæ. MDCII.

Aluea-

Aluearium, aduersus Philippum Aldegundum Caluinianum qui pestilentissimum librum scripserat hoc titulo, Aluearium Romanæ Ecclesiæ.

Hæreticum Araneum, ex cuius naturâ & indole vniuersa hæreseos œconomia & technæ demonstrantur. Eum Latinè vertit Theodorus Petreius Carthusianus. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCIX. in 12.

Labyrinthum Hæreticorum. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDCV. in 8.

Sordidas Hæreticorum sponsas duas, seu, *Historiam Ecclesiæ Hæreticæ.* Vranopoli MDCVIII.

Hæreticorum carnalem ollam. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDCX.

Saluos conductus. Ibidem MDCX.

Respiraculum pro bulliente musto Nouatorum. Ipris apud Belletum MDCX.

Excubias vigiles ad cauendum ab ariolis, incantatoribus, & maleficis. Sylu&ducis apud Schefferum MDCXIX.

Hos etiam ad pietatem & mores formandos libellos Belgicè vno anno MDCVII. edidit, nempe

Horologium Passionis.

Præsidium aduersus lapsum tentationum.

Igniarium.

Exhortationem in professione.

Iubilum amantis animæ.

Fugam Spiritualem.

Spirituale Alphabetum.

Sortem, vel, *Sortilegium sacræ sapientiæ*, sub nomine Angrammatico Donaes Indinau.

Viridarium rituum ac Cæremoniarum Ecclesiæ; cui adiecit *Oeconomum Christianum*, cum *Spongiâ vitiorum.* Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDCVIII. in 8.

Catholicum Sanctorum cultum. Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussen MDCXII.

Lapidem Lydium, seu, *Hortulum deliciarum animæ ad perfectionem contendentis*; quem Latinè reddidit Theodorus Petreius Carthusianus. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCX. in 12. Denique

Petri Simonis Tiletani, Episcopi Iprensis Opera recensuit, & edidit Antuerpiæ typis Plantinianis apud Ioannem Moretum MDCIX.

IOANNES DAVXIRON, natione Gallus, genere Sequanus, Palmensis, Societatem complexus est anno MDCVIII. ætatis XVII. in eâ Rhetoricâ, Philosophiam, ac Theologiam docuit; vir omnibus disciplinis excultus, edidit tum Latinè, tum Gallicè

Moralem Philosophiam sub Historiâ Lyderici.

IOANNES DECKERIVS, natione Belga, patriâ Haesbrouckanus, magni vir ingenij & studij indefessi; raræ probitatis & innocentiæ. Dedit Philosophiæ operam sub P. Leonardo Lessio; & concepto ibi Societatis desiderio, vnà cum Roberto Sotuello, inclyto posteà Christi Teste, eiusdem tunc propositi Socio, ac condiscipulo, Romam, Societatem petiturus, contendit, vbi à Claudio Aquauiua recèns in Præpositum Generalem electo admissus, Neapoli ad Tirocinium ac porrò ad Theologiæ studium missus est. Romam confectis studiis reuersus, sacris ibi Ordinibus initiatus est. Mox repetito Belgio Duaci Philosophiam accuratiore illâ tractationis ratione primus tradidit. Docuit ibidem cum laude Scholasticam Theologiam, itidemque Louanij; vnde profectus Græcium, florentissimæ illius Academiæ Cancellarius fuit. Mox Olomucensis Collegij regimini adhibitus, postquam eo officio defunctus est, Græcium remigrauit, atque ibi vitæ cursum absoluit die x. Ianuarij, anno salutis MDCXIX. ætatis suæ LIX. Religionis XLI. à susceptâ quatuor votorum professione XXVII. Vir fuit non magis ingenio, eruditione, monumentis magnus, quàm suauitate morum, demissione animi, sui despicientiâ singularis. In actione animi circumspectus, fixos semper humi oculos, manus ad modestiam cõpositas, virginali prorsus verecundiâ habebat: sic illam nempe gloriam ad extremum vsque spiritum illibatam seruauit. Superioribus suis vel imitandâ Tironibus simplicitate paruit. In Venerabilem Eucharistiam tanto ardore ferebatur, vt semper ad aram summam sacrificaret, æger autem quotidie communicaret. De rebus à se gestis, omnino magnis, nunquam loquebatur; pronas in se laudantium voluntates omni conatu refugiebat. Orantis sensus is fuit, vt crebrò plena Deo mens efferretur, & spiritus vbertatem suspiriis, vocibusque lacrymabundo similibus testaretur. Enimuerò iam inde ab initio tam faciles habuit lacrymas, tamque in promptu, vt Neapoli cubiculũ illi peculiare dare oportuerit, vt habenas illis sine arbitro permitteret. In familiari sermone nihil nisi pium, vel ab sacrâ antiquitate petitum tractabat, gratâ quâdam & modestâ festiuitate, ita vt nemini vnquam grauis esset. Nihil in victu admisit eximium, ne in affectâ quidem & morbis obnoxiâ ætate; ac ne vinum quidem poscebat, si quando per ministri incuriam defuisset, sed frigidâ tum leuabat sitim. Domi nihil agebat aliud quàm orare, aut libros, quos moliebatur, elimare. Erat enim Sacrarum Litterarum, & Theologiæ, omnigenæ eruditionis atque eloquentiæ nomine clarissimus. In extremo morbo dixisses eum dolorum suorum spectatorem esse, non latorem; ita nihil ad illorum magnitudinem mouebatur. Mortis incredibili desiderio tenebatur; cuius etiam non vanis argumentis creditur habuisse præsagium. Nam die Præsentationis B. Virginis sacro, cùm sacrificium peregisset, ad ministrum conuersus, Iam ego te, inquit, mi frater, manumitto; nec enim posthàc ad Sacrum mihi es ministraturus. Dictum factum, nam ob grauem pedis tumorem, ad vltimum vitæ in cubiculo coactus est delitescere. Maturè Sacramentis pro-

procuratus, inter illa verba, *Veni, Domine Iesu, veni*; addens, *Venio*, placidissimè expirauit. Paulò antè accitos ad se duos adolescētes Belgas, Gerhcum & Gobelinum, hortatus est, vt isthic sua studia prosequerentur, nec patriam, quod meditabantur, repeterent; & tergiuersantibus illis, prænunciauit alteri fore vt in patrio sepulchro minimè conderetur; alteri post multas in Belgio calamitates, sponte suâ venturum in Germaniā extorrem: vtrumque labentibus annis euênit, illo in Hispaniâ defuncto, hoc verò malis exagitato in Germaniam regresso. Scripsit Deckerius

Exercitium Christianæ pietatis.

Orationem panegyricam in Exequiis Serenissimæ Mariæ Annæ Archiducis Austriæ, vxoris Serenissimi Ferdinandi, eius qui posteà Imperium II. huius nominis obtinuit, Græcij dictam. Anno salutis MDCXVI. Græcij in 4.

Velificationem, seu, *Theoremata de Anno ortus ac mortis Domini; deq; vniuersâ Iesu Christi in carne œconomiâ:* à Laurentio Suslyga sub Ioannis Deckerij præsidio in disputationem adducta, Græcij apud Georgium Widmanstadium MDCV. Accessit

Tabula Chronographica à captâ per Pompeium Ierosolymâ, vsque ad deletam à Tito vrbem ac Templum, cum Notis ad Opticam Thesium. Ibidem.

Hoc Opusculum ab Antonio Posseuino, in Apparatu Sacro, Verbo, Palæstinum Concilium, & Verbo, Temporis rationem, & Verbo Laurētius Suslyga, aliisque passim Scriptoribus celebratum, cùm venisset in manus Eminentissimi Annalium Scriptoris Cardinalis Baronij, suæque sententiæ non omni ex parte consentiens deprehendisset, tom.12. Annal. in Appendice, vel in recentioribus editionibus tom.1. in Apparatu n.129. acrioribus Auctorem verbis perstrinxit, quàm fortasse facturus fuerat, si eius doctrinæ, eruditionisque magnitudinem, & sincerissimum ingenij candorem perspectum habuisset: nimirum qui & in vestibulo primo sui libri, verbis S. Augustini postulat, sicubi deprehendatur errare, reuocari ab errore; & paratus sit etiam, vt ad calcem Prologi Galeati profitetur, gratiam monenti habere, & cantatâ palinodiâ herbam veritati porrigere, si quis indicauerit veriora. Ceterùm is fuit Deckerius, qui opus longè eruditissimum, & XL. annorum studio comparatum, multorumque votis ad lucem petitum, æquissimo semper animo tulerit ab aliis impediri; frequenterque dixisse fertur, se ad primum suorum Superiorum nutum, citra perturbationem, tot annorum lucubrationes paratum esse flammis abolere. Seruatur illud opus Græcij & Louanij, dum illud quispiam obstetricante manu educat in doctorum hominum conspectum: quorum vt leniam, vel potiùs accendam desideria, ecce operis totius descriptionem:

Theologicarum Dissertationum mixtim & Chronologicarum in Christi θεάνθρωπον, Natalem, seu, *de primario ac palmari Diuinæ ac humanæ Chronographiæ vinculo, qui est annus ortus ac mortis Domini, atque vniuersa Iesu Christi Oeconomia.* Tom. III.

Panoplia totius Operis, in VII. distributa Sectiones: quæ est velut eius vestigium: eius

Pars II. *Tabulam exhibet Chronographicam, in quâ Aeræ comprimis illustres, & Epochæ continentur, à captâ per Pompeium Ierosolymâ, vsque ad incensam & deletam à Tito Cæsare Vrbem ac Templum, sepultamq; Legem, ac triumphatam Synagogam: ac demùm ad annum vsque Aeræ Christi* CCCCLXXVI. *quo in Augustulo Romanum periit Imperium.*

Pars III. *Periochen exhibens, & dearticulationem totius Hodœporici Iesu Christi Mediatoris nostri Dei, per Annos, Menses, & Dies.* Iam verò

TOMI I.

Lib. I. *Hypotheses continet, & canones Isagogicos Chronologiæ.*

Lib. II. *Aeras exhibet seculares, & capitales.*

Lib. III. *De Methodo Cyclorum differit, & de Computo Ecclesiastico, deq; multiplici Aerâ Christi.*

Lib. IV. *Continet Augustæa.*

Lib. V. *Complectitur Herodiana.*

TOMI II.

Lib. I. *De Anno Mortis disputat, & Resurrectionis Iesu Christi, deq; mense, & die.*

Lib. II. *De eodem partim argumento; partim de Die, Mense, & Feriâ edisserit Natalis Domini.*

Lib. III. *Infantiam comprehendit Saluatoris.*

Lib. IV. *Vaticinium explanat Isaiæ* cap. VI. & VIII. *de duobus Regibus Damasci & Samariæ vitâ spoliatis, & Regno, antequam Emmanuel fandi compos euaderet.*

Lib. V. *De Anno Baptismi disceptat; deq; quadriennali Christi cathedrâ, & Prædicatione, aliisq; huc attinentibus.*

Lib. VI. *Annum contemplatur, & Mensem ac Diem Dominicæ Passionis.*

TOMI III.

Lib. I. *Tractat de Cæsaribus à Iulio Cæsare, Pompeio & Augusto, vsque ad Augustulum.*

Lib. II. *Notas continet in Tabulas Consulum & Fastorum.*

Lib. III. *Præsides exequitur Syriæ & Iudææ.*

Lib. IV. *Stirpem Antipatri recenset, & Herodiadas.*

Lib. V. *Catalogum complectitur omnium Summorum Pontificum, seu Sacerdotum Veteris Legis.*

Lib. VI. *De Pontificibus disputat Ecclesiæ Christi à S. Petro vsque ad Simplicium, sub quo Romanum cecidit Imperium.*

Lib. VII. *Calendarium exponit Hebræorum; & Disputationes de Mense conditi Mundi; & Feriis Aequinoctiis, & Solstitiis.*

Lib. VIII. *Annotationes continet in Menses Hebræorum, Græcorum & Aegyptiorum. Disputationes de festo Paschæ, & Pentecostes, aliisq; festis partim Christianorum, partim Iudæorum.*

Lib. IX. *Analogias & Antitheses habet Christi & Moysis; Primi & Secundi Adami, Ionæ & nostri*

Redem-

Redemptoris: & Animaduersiones in Hodœporicon seu Vitam Christi.

Lib.x. *De Iosepho Flauio, Cæsariensi Eusebio, Hegesippo, Deque Chronologia Berosi, Metastenis, Manethonis, & Philonis diiudicat.*

Lib.xi. *Anacephaleosim continet rerum gestarum à Consulatu Ciceronis, vsque ad extinctum Herodem infanticidam, anno* XLIII. *Iuliano.*

Lib. xii. *reliqua prosequitur exinde ab Archelai Tetrarchiâ, vsque ad deletam Ierosolymam anno* CXV. *Iuliano, Aeræ Christianorum* LXX. *à Paßione Domini* XL. *Vespasiano Augusto, & Tito Vespasiano Coss.*

Præter hæc supersunt plurimæ aliæ Deckerij lucubrationes tum Theologicæ luce dignissimæ, quas inter sunt ferè quæ difficillimas attingunt ex Sacrâ Scripturâ quæstiones. Item

Vindiciæ Pontificatus Zachariæ, eiusq; in Sancta Sanctorum ingressus XXIV. *Septembris, festo expiationis, & Vindiciæ ortus & obitus Christi Saluatoris.*

Diadema Marianum, octo propositionibus, ceu stellis, contextum, quibus tota Deiparæ Vita elucidatur.

Epilogismus Annorum à Conditu orbis vsque ad Christum; cum Notationibus.

Eiusdem Epilogismi fusior explicatio.

Tabula expansa Ephemeriarum; eiusq; explicatio & vsus.

Orationes denique variæ, & Problemata.

IOANNES DERIENES, natione Gallus, patriâ Diepensis; Societatem anno MDCXII. ætatis XXI. amplexus, in eâ Philosophiam professus est, Mathematicarum, quas etiam nunc Lutetiæ docet, peritissimus. Scripsit

Tabulas Canorienses, seu, Doctrinam Luminarium practicam. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy.

IOANNES DESHAYES, natione Gallus: obiit in Franciâ XXII. Nouembris, anno MDCXXXVI. Scripsit Gallicè

Sacra Cantica; & alia quædam, quæ non habeo explorata.

IOANNES DICASTILLVS, natione Hispanus, sed Neapoli natus anno MDLXXXV. in Societatem MDC. ingressus est; in quâ postquam Philosophiam ac Theologiam in Hispaniâ docuit, profectus est in Austriam, à Confessionibus Illustrissimæ Comitissæ Ciruelensis, quæ Reginæ Mariæ, nunc Augustæ, cubiculo Præfecta erat; ibi priuato otio elucubrauit quæ mox in lucem dedit

Moralium Quæstionum tomos aliquot. Paratum habet

Tomum de Matrimonio.

IOANNES DOMINICVS CANDELA, natione Siculus, patriâ ex oppido S. Philadelphi, ingressus est Societatem anno salutis MDLXIII. ætatis XXII. qui postquam per XX. annos Concionatoris partes egit, ac trium Collegiorum, & Professæ Domus Panormitanæ curam habuit, & Nouitiis formandis operam impendit. Prouinciæ Siciliæ præfuit. Obiit demùm Catanæ cum eximiâ Probitatis laude die XXIV. Augusti, anno salutis MDCVI. Scripsit Italicè

De Virginitate, librum, in III. tractatus distinctum, videlicet

De bono Virginitatis Discursus XIV. Panormi apud Io: Bapt. Maringum MDXCIX. in 4.

De Statu Virginitatis.

De Moribus Virginum. Panormi apud Io: Bapt. Maringum MDXCIX.

IOANNES DOMINICVS OTTONELLVS, natione Italus, patriâ Mutinensis; edidit Italicè sub nomine Anagrammatico Odomenigici Lelonati libellum, mole exiguum, sed argumento perutilem

Memoriale ad spectatores theatralium obscenitatum. Florentiæ apud Sermartellos. MDCXL. in 24.

IOANNES DVRÆVS, natione Scotus; scripsit opus doctum & elegans hoc titulo

Confutatio responsionis Guilielmi VVhitakeri; ad rationes X. *quibus fretus Edmundus Campianus Societatis Iesu Theologus, certamen Ecclesiæ Anglicanæ Ministris obtulit in causa fidei.* Parisiis ex Officinâ Thomæ Brummennij MDLXXXI. & Ingolstadij ex Typographiâ Dauidis Sartorij MDLXXXV. in 8.

IOANNES ERARDVS FVLLONIVS, natione Belga, patriâ Leodiensis Societatem ingressus Anno MDCXXV. ætatis XVII. Ecclesiastæ munus variis locis exercuit cum approbatione. Edidit

Vitam S. Odæ Viduæ. Montibus Hannoniæ MDCXLI. Gallicè

Tractatum S. Ioannis Chrysostomi, Quod nemo læditur, nisi à se ipso, vertit Gallicè.

IOANNES ERHARDVS, vel, REINARDVS, ZIEGLERVS, natione Germanus, patriâ Nemes, natus Oedikhouij in diœcesi Spirensi, anno salutis MDLXIX. Societatem ingressus est die XXIV. Martij, anno MDLXXXVIII. Aristotelem in Academiâ Moguntinâ publicè docuit. Disciplinas Mathematicas, quibus fuit ornatissimus, annis aliquot ibidem tradidit, vt acutissimæ Theoriæ laude clarus, ita practicâ solertiâ peritissimus artificibus annumerandus. Postquam Diuum quoque Thomam Aquinatem, Theologiæ Doctoratu insignitus, eâdem in Academiâ professus esset, Moguntinum Collegium, & Aschaffenburgense Rector administrauit. Archiepiscopis tribus, Electoribus Moguntinis, Ioanni Suicardo, Georgio Friderico, atque Anselmo Casimiro, ab anno MDCXII. ad hunc vsque MDCXXXVI. quo die XXIV. Iulij Moguntiæ diem extremum obiit, à sacris Confessionibus fuit. Ob raram ingenij felicitatem, & insignem in rebus gerendis prudentiam, Imperio Romano notus, ipsi quoque Cæsari Ferdinando II. & S. D. N. Vrbano VIII. Pontifici Maximo acceptus. Edidit suâ curâ

Opera omnia Christophori Clauij, ab ipso Auctore recognita, V. tomis in folio comprehensa typis Moguntinis.

Scripsit verò idiomate materno, tacito nomine

Libel-

Libellum, sub titulo, *Prouisional Vidimus*, seu, *Rubricarum*, contra concionem, quam Matthias Hoë Prædicans Aulicus Electoris Saxoniæ, Lipsiæ habuit in Conuentu Protestantium anno MDCXXXI. quo demonstrat errores & calumnias ab illo in Cæsarem & Catholicos effusas.

Tractatum, cui titulus, *Recepisse*, contra eiusdem Prædicantis responsum, in quo eidem retorquet iniuriosas querelas; prodiit sub nomine Ioannis Oedikhouij Nemetis.

Conciones binas funebres, *alteram in Illustrissimi Archiepiscopi Moguntini Ioannis Sutcardi*; *alteram in Georgij Friderici*, *itidem Archiepiscopi Electorum exequiis habitas*, *linguâ patriâ*.

IOANNES ESTIOTVS, natione Gallus, patriâ Diuionensis, anno MDCVII. ætatis XVII. Societatem ingressus, Summi Pontificis in Vaticano hodieque Pœnitentiarius est; transtulit in linguam Latinam

Apologiam Ludouici Richeomi contrà Seruinum.

IOANNES EVSEBIVS NIEREMBERGIVS, natione Hispanus, patriâ Madritensis, Germanis parentibus Patre Tirolensi, Matre Bauarâ natus anno MDXCV. Salmanticæ Mundi spes pro Christo contemnens Societatem amplexus est anno MDCXIV. cùm ibi Iuris-prudentiæ operam daret. Primus Historiæ Naturalis Professor in Regiâ Academiâ Madritensi designatus; & nunc in eâdem Sacram Scripturam interpretatur. Edidit

De Arte Voluntatis, lib. IV. quibus in Editione Lugdunensi anni MDCXXXI. adiunxit

Panegyricam narrationem de tribus Martyribus Societatis Iesu, qui anno Christiano MDCXXVIII. *in Paraquariæ Prouinciâ Vruai passi sunt.*

De Adoratione in spiritu & veritate, lib. IV. Antuerpiæ MDCXXXI.

Sigalionem, siue, *Sapientiæ Mythicæ*, lib. VIII. Madriti in Typographia Regni MDCXXIX. in 8.

Psalmos Salomonicos è Græco Latinè transtulit, & Notis illustrauit

Historiam naturæ maximè peregrinæ, lib. XVI. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasaris Moreti MDCXXXV. in fol.

De origine Sacræ Scripturæ, lib. V.

Hispanicâ verò Linguâ edidit

Opera & Dies, siue, Manuale Principum, vbi virtutum omnium naturas explicuit, *Theologicè & Ethicè*.

De Affectu & amore erga Mariam Virginem Matrem Iesu.

Vitam Diuinam, seu, *Regium & compendiosum iter perfectionis*. Madridij typis Regiis MDCXXXIII. & cum Auctario MDCXXXV. in 8.

De affectu & amore erga Iesum.

Alimentum Diuini Amoris.

De Cupiditate sanctâ & spirituali.

De Deuotione erga animas Purgatorij: quæ quinque postrema prodierunt simul quartâ editione Madridij typis Regni MDCXXX. in 16.

Vitam S. Ignatij Loiolæ Fundatoris Societatis Iesu. Madridij in Typographia Regni MDCXXXI. in 8. Accessit

Tractatus de Zelo & Sapientiâ S. Ignatij in constituendâ Societate Iesu, iuxta sententiam S. Thomæ, & Ideam Platonis de præstantissimâ Republicâ. Et tertiâ editione

Compendium Vitæ S. Francisci Xauerij MDCXXXVI. in 8.

Vitam P. Petri Canisij Societatis Iesu.

Curiosæ Philosophiæ, & Thesauri mirabilium Naturæ, lib. VI. quibus accessit

Prolusio ad Historiam Naturalem, quam Hispanicè dixit Madridij initio suæ Lectionis. Item

De Antipatiâ & Sympathiâ; &

De Artificio Naturæ.

Aestimationem ac pretium Gratiæ Diuinæ.

De Diuinâ Prouidentiâ.

Catechismum.

Praxim Catechismi Romani & doctrinæ Christianæ: initialibus dumtaxat litteris sui nominis I. E. N. præfixis. Madridij per Didacum Diaz de la Carrera MDCXL. in 4.

Habet sub prælo

Doctrinæ asceticæ tomos II.

Tractatum de discrimine inter temporaneum & æternum.

Stroma Sacræ Scripturæ.

Prodiit quoque eiusdem Auctoris, sed absque ipsius voluntate

Deuotionarium. Scripsit prætereà

De Antro Toletano, eruditum & amænum tractatum, sed hactenus lucem non vidit, furto sublatus Auctori.

De Vocatione Religiosa, habet approbationem.

Alia quoque vulgauit alieno nomine; habetque plura alia prælo destinata, alia molitur.

IOANNES FALCONERVS, natione Anglus, patriâ Dorcestrensis, post aliquot studiorum annos in Collegio Anglorum Romæ Societatem ingressus est anno MDCIV. hodieque vineam Christi in Anglicanâ Prouinciâ strenuè colit. Scripsit linguâ patriâ

Refutationem errorum Ioannis Thraski Puritano-Iudæi. Audomari MDCXVIII. Item

Vitam B. Virginis. Ibidem MDCXXXII. in 12.

Vitam S. Annæ MS.

Vertit verò Anglicè

Vitam S. VVenefredæ. Ibidem MDCXXXIV. in 8.

Vitam S. Catharinæ Suecicæ. Ibidem MDCXXXV. in 18.

Fasciculum Myrrhæ, de Passione Domini. Ibidem MDCXXXII. in 12.

IOANNES FALCO, natione Germanus, patriâ Magdeburgensis, in Societatem anno MDCIII. ætatis suæ XX. ingressus, in ea magno virtutum omnium exemplo vixit ad annum vsque MDCXXVI. quo Moguntiæ die 24. Septembris eximiâ sanctitatis opinione decessit. Arsit in eo, dum vixit

vixit, indefessus Diuini honoris tuendi proferendique zelus; vt non rarò senas septenásue vnâ die conciones haberet, in templis omnibus, & sacellis vrbanis. Excurrebat in pagos, solo pane & caseo ad victum instructus, & feruentissimo spiritu exhortationes, catechismos, conciones, pro captu auditoris, habebat. Frequens ad Moniales, frequens domi ad Nostros, etiam super mensâ, dicebat, nunquam fessus, nunquam satur, vbi aliqua se frugis faciendæ spes ostenderet. Hauriebat hos spiritus ex oratione; continebat mortificatione; vtrique impensissimè deditus. In illâ mirificè æstuabat, adeoque accendebatur in Dei amorem, vt diceret se mille corda optare, quibus illum amaret. Numquam ille Sacrum omittere quantacunque necessitate; confiteri quotidie, ne quid humanæ labis amori suo intercederet. Hanc verò ita in omni actione continuam exercuit, vt nullam sui corporis, nullam existimationis aut famæ duceret rationem. Voto spoponderat nunquam se suo sensui in cibo potúue obsecuturum; soli seruiturum necessitati. Carnem vexabat frequente cilicio, & flagellatione; quam semper concioni pręmittebat. Macerabat se longâ inediâ, tenui duroque victu, solo, si potuisset, spiritu viuere contentus. Erat in omni vitâ comis, affabilis, patiens, mansuetus: ceterùm nec humana iudicia morabatur, nec oblocutiones, nec in os sibi coram ingestas sugillationes, quo minus strenuè suo muneri satisfaceret. Ipse interim nulli molestus esse, nullum lædere verbo vel facto, de nullo queri, aliorum incuriosissimus, sibi suisque rebus attentus, & in regularum suarum obseruationem studiosissimè intentus. Principio cuiusque mensis Rectori se sistebat, & de genibus se illi promittebat pariturum, quidquid imperasset. Aiunt eum quotidie solitum calceos imponere capiti, ceu dignum se profiteretur, qui pedibus omnium subesset. Erat illi quidem ingenium acre, & in prōptu consilium; religiosâ tamen simplicitate agebat cum omnibus. Nullum illi pauperum diuitumque discrimen, nullum serui aut liberi, ad Confessiones excipiendas erat: nulla personarum acceptio. Erat in Nosocomiis assiduus; eodemque circumuagantes cogebat pauperes, quos ad pietatem erudiebat; & sacros rhythmos decantantes supplicabundè circumducebat. Nimirum valebat gratiâ in pangendis Germanicè sacris hymnis, quibus honorem Cælitum promoueret. Conscripsit vir sanctus linguâ vernaculâ suppresso suo nomine

Memoriale Diuini amoris.

Manuductionem ad fidem Catholicam, in gratiam Ciuium Duderstadensium in Eichsfeldiâ. Asschaffenburgi in 8.

Cantiones de Iesu, Mariâ, aliisq; Cælitibus perquam multas.

Spiritualem annulum memorialem animæ à Sponso Christo datum MDCXXV.

Excitatorium Spirituale ad Dei amorem. Moguntiæ typis Antonij Strokecker.

Opuscula alia complura, quibus populum nitebatur ad sanctiorem vitam traducere. Sed ea hactenus non habeo distinctè comperta.

IOANNES FAYON, natione Gallus, patriâ Sanfloranus, Societatem ingressus est anno salutis MDCXII. ætatis suæ XXI. in eâ docuit artem Oratoriam octennio; professusque est quatuor vota solemnia. Scripsit

Panegyricon de Rupellâ captâ, Prosâ.

Poëmata de Ludouico XIII. Rege Christianissimo.

IOANNES FERDINANDVS, natione Hispanus, patriâ Toletanus. Hic iam inde primos emensus annos pueritiæ, à patre, cui vnicus erat, à studiis Humanitatis ad mercaturam vocabatur: cùm mœrens amore studiorum Toleti, ante imaginem B. Virginis fusus in preces à cælesti Matre flagitabat, ne rei augendæ causâ à litterarum studio auelleretur. Aliquamdiu perstiterat in precibus, cùm leui somno occupatus, sibi visus est audire Diuinam Matrem, ex ipsâ imagine loquentem, sibique perennem, quem petebat, studiorum cursum pollicentem: insuper Societatis Iesu Alumnum futurum prædicere; à quâ tamen voluntate erat ille in præsens alienus. Experrectus magnâ conceptâ animo lætitiâ, Sanctissimæ Matri perpetuam Virginitatem vouit; quam ad finem vsque & corpore & animo seruauit. Ita progressus in studiis, cùm Græcas etiam Litteras Toleti professus esset, duodeuigesimo ætatis anno, qui fuit à Christo nato MDLV. Christo in Societate nomen dedit. Deinde tantâ auiditate ac studio Sacram Theologiam arripuit, hausit, perdidicit, vt cùm doctrinæ simul ac virtutum clarum specimen edidisset, tanquam vir omnibus numeris absolutus, Romam sit missus Sacrorum Voluminum interpres. Multis annis eo munere perfunctus, & strenuè concionibus habendis occupatus, missus est in Belgium, ad operam in Castris Catholicis militibus præstandam. Ibi quinquennio versatus, eos pertulit labores, eaque pericula adiuit, quæ illi vitæ comitari solent. Accidit non semel vt ex imminenti certâque pernicie, non sine periculo, liberaretur; cùm nimirum, ne milites in fossa saucij, atque animam agentes sine confessione peccatorum è vitâ discederent, in eas se angustias inferret, vt ab hostibus vndique tormentis, telisque missilibus peteretur. Campestri aliquādo in loco exscenderat ex equo, cùm hæreticorum copiæ superuenerunt. Is partim repentino pauore perculsus, partim imbecillitate virium impos erat omnino equi repetendi; neque erat in loco, qui illi opem ferret. Tum præsidis Angeli ope magnâ fiduciâ inuocatâ, repente quasi validi hominis brachiis sublatus, ne attactâ quidem ante stapiâ, se sentit in equi sui sellâ collocatum, cuius vsus celeritate, maturè se periculo

riculo ſubduxit. Alio die cùm iter ſolus faceret, incidit in equitem hæreticum, qui ſtatim intentâ haſtâ equum celeriter in ipſum incitat. Vbi ad ipſum peruênit, impetum cohibuit, rogauitque, eſſetne Ieſuita. Cùm ille forti animo annuiſſet, mox eques ad manſuetudinem ferociâ conuerſâ, blandè hominem compellans, dari ſibi manum oſculandam petiit, ac ſine vllâ iniuriâ diſceſſit. E Belgio reuerſus in Hiſpaniam, annos xv. vtiliſſimis concionibus conſumpſit. Extremâ verò ætate cùm tam eſſet imbecillus, vt inter aliorum manus ad ſuggeſtum duceretur, cùm ad dicendum conſediſſet, ita validus & ardens apparebat, vt iuuentam in eo non deſiderares. Obitus ſui diem præſenſit, ac præſignauit: & biduo antè, quàm vltimum incideret in morbum, inſolitâ noctis horâ P. Rectorem adiit; rogauit vt ſuam vitæ totius exciperet Confeſſionem; breui enim ſibi eſſe de vitâ diſcedendum. Id quod ei vitæ reliquum datum eſt, diuinorum beneficiorum memoriâ, diuiniſque laudibus reuoluendis, hymnis Pſalmiſque recitandis traduxit. Corpore ſolutæ ſanctæ eius animæ multi ſe commendauêre; roſariaque tanquam perſpectæ ſanctitatis viri, illius corpori contingendo admouêre. Fuit illius differenda ſepultura, quo multorum piorum voto ſatisfieret. Primaria Eccleſia Palentina (nam Palentiæ deceſſit ad diem IX. Martij, anno ſalutis MDXCV. ætatis ſuæ LIX. quorum XL. vixit in Societate, quartum votum iam inde P. Euerhardo Præpoſito Generali profeſſus) publicè ei parentauit, vno è Noſtris ad concionem dicente; & admiratione dignas de eo narrationes explicante. Vir enim fuit odore ſanctitatis imprimis clarus, nec doctrinâ illuſtrior (quam Theologia in Hiſpaniâ, Romæ, in Inferiore Germaniâ publicè explanata patefecit) quàm religionis exemplis. Simplicitate, præter alia, fuit admirabili; in quo tamen prudentiam non deſiderares. Paupertatis egregius amator; vt non niſi veſtibus iis quas alij deſpicerent, libenter vteretur. Interulæ verò eius ita detritæ erant ac laceræ, vt ne mendicis quidem veſtiendis præberentur. Eas viri primarij inuitis noſtris extorſerunt, fruſtatimque inter ſe diuiſerunt. Sex totos annos humi decubuit, ſtoreâ tantùm, aut ſubereo cortice ſubſtrato, nullâ aliâ niſi ſuorum indumentorum, ſtragulâ veſte vſus: ac per idem tempus ſingulis ſe noctibus verberabat: binaſque ac ternas horas in diuinâ precatione continuabat. Erat enim orationi, lectioni, ſilentio omnino deditus, & à confabulationibus & communi hominum conſuetudine alienus, niſi ſi quid ad ipſorum vtilitatem tranſigendum eſſet. Itaque aſſiduâ oratione ac familiaritate cum Deo viuebat, & ſanctarum Scripturarum lectione, tanquam cæleſti mannâ paſcebatur, miram adeptus contemplationis facultatem: opinioque de eo eſt, multa ei viſa diuinitùs obiecta eſſe. Repertus certè poſt mortem eius commentariolus curſus illius meditationum indicat ab anno eius ſæculi octogeſimo ſeptimo ad nonageſimum. In eo eſt S. P. N. Ignatium bis ei ſe videndum præbuiſſe. Angelorum choros, quorum etiam adſcripti cantus; tum B. Virginem cum ſancto cæleſtium Virginum comitatu; Sanctum quoque Mauritium cum Sociis illi ſe oſtendiſſe. Scripſit

Diuinarum Scripturarum iuxta SS. Patrum ſententias locupletiſſimum Theſaurum. Tomis III. diſtinctum in quo per ſingulas dictiones, ordine Alphabeti litterario, Parabolæ, Metaphoræ, Phraſes, & difficiliora loca totius Sacræ Scripturæ declarantur. Tomus I. exiit in lucem Methymnæ à Campo per Iacobum à Canto MDXCIV. in fol. continens à littera A. vſque ad D. incluſiuè. II. omnino abſolutus prælum exſpectat. III. inchoato, & ad faſtigium penè perducto finem Ferdinando imponere morte intercepto non licuit. Vtinam manum Socij admoueant, foraſque extrudant.

IOANNES FERNANDEZ, natione Hiſpanus, patriâ Cordubenſis, honeſtis parentibus natus; adoleſcens prædiues, & ad pietatem propenſus, cùm audiendæ ſuauiſſimæ ſymphoniæ nomine ad Congregationem, quæ in Collegio noſtro Olyſipponenſi pietate florebat, eſſet ab amico deductus, præter opinionem, diuino illo ſermone, qui faces animis admouebat, & ſalutari flagrorum crepitu, quibus in ſua corpora Sodales ſæuiebant, permotus, de ordiendis vitæ melioris initiis cogitationem ſuſcepit. Multus deinceps eſſe cum Patribus, dum ad eos aggregatus anno MDXLVIII. haud leuia ſuæ & humilitatis & caritatis inter eos, & verò etiam præclaræ ſui victoriæ documenta dedit. Inceſſus eius per vrbem erat eiuſmodi, vt quamquam alios in admirationem raperet, alij tamen, qui eum non noſſent, exprobrarent illi dementiam. Quibus ille & dictis reſpondebat, & factis, ſe non extra mentis poteſtatem exiſſe, ſed tum maximè in officio mentis eſſe cœpiſſe. Mox verò, quod ipſe votis omnibus expetebat, ad diem XVI. Cal. Aprilis eiuſdem anni in Orientem nauigaturus conſcendit, cum Gaſpare Barzeo, aliiſque Sociis: quo in itinere paribus caritatis ſtudiis cum operoſiſſimo quoque certabat, & de ſuo etiam viatico in ægrotantium neceſſitates erogabat, Deo largiter omnia reponente. Inde porrò Aprili altero ineunte, cum Franciſco Xauerio perrexit in Iaponiam, laborum ſitiens & ærumnarum. Eum Xauerius fidum in omnibus, & lateri ſuo ſemper hærentem, & virtutis atque animi magnitudine ſibi penè parem inuênit. Cum eo Ioannes Cangoximam Sazzumani Regni vrbem appulſus Auguſto menſe anni MDXLIX. mirâ felicitate vernaculam gentis linguam addidicit, vt mox interpretis, & concionatoris etiam munere fungeretur. Ibi primos prædicationis fructus expertus eſt, opprobria,

con-

contumelias, iniurias, lapidationem. Firandum cum Xauerio profectus, ipsius voluntate Euangelium annunciauit, multosque ad fidem conuertit. Amanguccij deinde coram Rege per horam sermonem habuit, de procreationis & redẽptionis humanæ mysterio, tantâ vi & suauitate dicendi, vt Regiam vniuersam raperet in admirationem: à plebe tamen, cum illis eadem explicaret, sibilis irrisionibusque exceptus est. Inde per hybernos menses cum Xauerio Meacum longo difficilique itinere profectus, eas exhausit ærumnas alacriter, quas vel in magno illo Orientis Apostolo cum admiratione prædicamus. Sed cùm propter bellicos tumultus minus apta Euangelio ciuitas illa tunc esset, per eadem difficultatum vestigia Amanguccium rediêre. Hic iterata opprobria & irrisiones; & cùm aliquando ad confertam multitudinem Ioannes in publico diceret, vnus de plebe prouocatum à pectore phlegma illi in os obscænè contorsit, & cachino facinus vnà cum Sociis celebrauit. At Ioannes educto modestè strophiolo vultum purgauit, & tanquam nihil id ad se pertineret, sermonem immotus porrò pertexuit. Ea res virum grauem qui fortè aderat, explodendæ magis quàm hauriendæ doctrinæ causâ ita permouit, vt veritate dogmatis ex operis celsitudine æstimatâ, primus se ad Ioannis pedes abiecerit, & primitias spiritus per Baptismum Amanguccij acceperit. Ab hoc fonte atque initio ducta est posteà tot Iaponum ad Christiana sacra conuersio. Virtutem Ioannis ornabat par de cælo suggesta doctrina, quâ Bonziorum contra disputantium sophismata refutabat, & fidei nostræ firmabat veritatem; quod cùm iniquiùs ferrent aduersarij, tantam populi tempestatem concitabant, vt contumeliis & saxis appeterent hominem, & ille quæsitus ad mortem vix latebram, quò se abderet inueniret. Verùm sedatis motibus, totum se rursum prædicationi dabat, non sine copioso prouentu. Geminabatur illi labor ex linguæ peritiâ, cùm & Nostros qui de nouo succedebant, iuberetur eam domi docere, & foris vacare prædicationi, quo in munere valebat plurimùm, sortitus excellentem quandam gratiam, & in docendo venustatem; quâ de causâ omnes eum Patres socium præoptabant; omnium laboribus & passionibus participabat. Omnibus par vnus ipse propè esse videbatur: in Principum etiam virorum, & Regum negotiis & institutione vel interpres, vel Doctor, ob singularem prudentiam, sæpè constitutus; quibus deinde venerationi erat in reliquam ætatem. Ipse laborum Socius, & itinerum comes fuit magno Xauerio dum in Iaponiâ permansit; mox P. Cosmo Turriano adhæsit: & Balthasarem Gagum, & P. Gasparem Vilelam, mox etiam P. Ludouicum Froës secutus, quæ de singulis alibi narrata sunt, habuit ipse communia. Erat Ioannes orationi apprimè addictus, quam bis minimùm quotidie longã vsurpabat, ceterisque è præscripto legum nostrarũ pietatis exercitamentis accuratè satisfaciebat: reliquum quod erat temporis ministerio nosocomij, catechesi puerorum, & rudium, instructioni Gentilium, responsioni ad quæstiones dubias, confutationi Bonziorum impendebat. Addebat ad hæc studium congerendi atque conscribendi Iaponicè, quæ gentibus illis essent profutura; quæ tamen illis flamma inuidit; nam Firandi vnà cum domo illæ quoque lucubrationes ipsius igne absumptæ sunt; id quod ille tamen animo æquissimo tolerauit. Anno MDLXIV. Firandi Templum Virgini sine maculâ conceptæ exstruxit, duos Bonzios, vnum quempiam è Palatinis Regi in paucis gratiosum, centumque alios & quinquaginta Christo lucrifecit. Inde factâ excursione per loca vicina, nobilem feminam, & ex clientibus ipsius DL. & è Bonziorum gente vnum primarium crebrâ disputatione constrictũ, conuertit ad fidem. In hæc intendebat, cùm fractũ incõmodis, laboriosę magis quàm vitæ diuturnæ, macie exhaustum, tussi & pectoris dolore concussum Firandi febris incessit, initio leuis, vt Sociis videbatur, reipsa lethalis, vt ipse augurabatur. Igitur die Natali Præcursoris Dominici sacro se Viatico præmuniuit; postridie sub noctem, quam sibi fore postremam asserebat, concessit ad lectum, & eâ in colloquiis de Christi cruciatibus trãsactâ, mane diei XXVI. Iunij, anno salutis MDLXVII. inter repetenda Iesu ac Mariæ dulcissima nomina, sanctam animam exhalauit. Neophytorum is fuit sensus & mœror, qui filiorum in suauissimum parentem affectum, & singularem sanctimoniæ ipsius opinionem testaretur. De magnitudine virtutum ipsius luculenta dedêre testimonia viri grauissimi. Melchior Nunnius Prępositus Prouincialis mirabatur studium mortificationis, vitæ contemptum, summam in aduersis hilaritatem. Xauerius tanti fecit eum, nomine tenerrimæ, & lacrymarum facilitate nutritæ pietatis, vt Cangoximæ puellam excitaturus ab inferis, Ioannem vnà secum orãdo parare viam ad miraculi patrationem voluerit. Humilitate tam fuit insigni, vt quidquid pręclarè gerebat, in litteris quas dabat in Indiam atque Europam, aliorum omnia promeritis adscriberet. Sacerdotes summâ reuerentiâ prosequebatur, nec coram ipsis, nisi iussus, loquebatur, quamuis idiomatis notitiâ & ceteris ornamentis præ aliis abundaret. Illustrabat humilitatem magnitudo animi atque constantia, quâ, cùm opportunum esset, vitia carpebat; & quando S. Xauerius Apostolico spiritu Reges, Bonziosque perstringebat, ob legis naturalis turpiter scelestèque violatam sæpiùs sinceritatem, ipse pari libertate & spiritu, nihil impendentem mortem veritus, eadem illa repetebat. Scripsit

Epistolas octonas de rebus Iaponicis, ab anno MD. LI. vsque ad MDLXVI.

Grammaticam Linguæ Iaponicæ.

Dictionarium Iaponicum duplex.

IOANNES FERRER, natione Hiſpanus, gente Catalaunus, patriâ ex oppido Tremp, diœceſis Vrgelenſis; Societati ſe adoleſcens adiunxit annos natus XVI. cùm ageretur à nato Chriſto Seruatore MDLXXIV. Doctoralem Theologiæ Lauream Gandiæ ſuſcepit; exinde Philoſophiam Valentiæ docuit, Barcinone Theologiam. Inter Sanctæ Inquiſitionis Cenſores adlectus fuit. Concionibus ad populum habendis operam impendit. Collegiorum Vrgellenſis & Barcinonenſis Rector fuit. Comitem de Eril deſignatum Sardiniæ Proregem ſecutus à ſacris Confeſſionibus eſt, vbi habuit, quam & in lucem edidit

Orationem in exequiis Philippi III. Hiſpaniarum Regis Catholici, Calari celebratis. Item Hiſpanicè

Memoriale aliquorum tractatuum Spiritualium.

Libellos duos pios; addito nomine Doctoris Fructuoſi Epiſcopi Vidal.

IOANNES FLOYDVS, natione Anglus, patriâ Cantabrigienſis, poſt ſtudia Romæ in Anglorum Collegio cœpta Societati ſe addixit anno ſalutis MDXCII. Miſſus poſtmodùm in Angliam, captus atque in exilium pulſus eſt. Docuit complures annos Theologiam in Louanienſi Anglorum Collegio, iamque Audomari ſcribendis libris intendit. Scripſit ſub nomine Annoſi Fidelis Verimontani

Synopſim Apoſtaſiæ Marci Antonij de Dominis, ex ipſiuſmet libro delineatam. Antuerpiæ typis Nutij MDCXVII. in 8. Item

Detectionem Hypocriſis M. Ant. de Dominis. Antuerpiæ MDCXIX. in 8. Typis Plantinianis Moreti.

Cenſuram X. librorum de Republicâ Eccleſiaſticâ M. Antonij de Dominis. Coloniæ MDCXXI. in 8.

Sub nomine verò H.L. Scripſit

Opuſcula aliquot, quibus regimen Catholicorum in Angliâ à S. Sede Apoſtolicâ inſtitutum propugnat; & Decretum Sacræ Congregationis ad Indicem librorum deputatæ, contra contumaces quoſdam in Galliâ defendit.

Et ſub nomine Danielis à Ieſu

Apologiam S. Sedis Apoſtolicæ, quoad modum procedendi circa regimen Catholicorum in Angliâ, primùm Anglicè, dein Latinè Rhotomagi MDC. XXXI. in 8.

Scripſit præterea contra Gulielmum Chillingworthium apoſtatam

Eccleſiam ingenij Humani debellatricem. Audomari MDCXXXI. in 4. &

Summam totalem. Ibidem MDCXXXIX. in 4.

Syntagma de Imaginibus manu non factis, deq; aliis à S. Lucâ pictis; atque alia quædam Opuſcula.

Anglicanâ linguâ autem

Contra Guilielmum Crashavv Miniſtrum Caluinianum. Audomari MDCXII. in 4.

Contra Eduardum Hobbij Equitem Auratum, De Purgatorio. Audomarij MDCXIII. in 4.

Contra Nouatores librum inſcriptum, Deus & Rex. Audomari MDCXX.

Verbum conſolationis.

Reſponſionem ad Replicam Franciſci Viti Miniſtri Caluiniani circa IX. articulos à Sereniſſimo Iacobo Rege propoſitos P. Ioanni Perſeo, ſeu, Fishero. Audomari MDCXXVI.

Tranſtulit ex Hiſpanico Anglicè

Antonij Molinæ Carthuſiani librum, De Sacrificio Miſſæ. Audomari MDCXIII. Ex Latino etiam

Meditationes S. Auguſtini. Audomari MDCXXI. in 16.

IOANNES FRANCISCVS ARALDVS, natione Italus, vir ſpectatæ virtutis, & antiqui officij, cuius virtus multorum nobis in vrbe Neapolitanâ benignitatem ac beneuolētiam conciliauit. De alacri eius obedientia hoc vnum ſpecimen memoriæ proditum inuenio, quod cùm inter primos de Societate Neapolim ad ponenda Collegij fundamenta duce ac Rectore Andrea Ouiedo, qui poſtmodùm Æthiopiæ Patriarcha deceſſit, anno ſalutis MDLI. veniſſet; & in adoleſcentulo, quem in ſcholis habebat diſcipulum, coërcendo exclamaſſet voce contentiùs, contraque Ignatij S.P.N. præſcriptum, ſontem haud exſpectato lorario, ſuis ipſe manibus verberaſſet, iuſſus eſt in pœnam de terra cibum ſumere, nec niſi frigidâ leuare ſitim. Primò ille ſuam valetudinem per eos dies morbo tentatam excuſauit. Deinde cùm eum Ouiedus hortatus eſſet, vt alacriter parêret, ſibique perſuaderet frigidæ poculum ſalutis ſibi calicem, & medicinæ fore; paruit; ac firmior exinde viribus & robuſtior factus eſt. Tantum in alacri obedientiâ latet boni. Reliquam deinceps ætatem ad annos octo ſupra quinquaginta ibidem exegit per omnem virtutem, tantus otij oſor & hoſtis, vt ſuo calamo, quo ad formandos characteres vtebatur aptiſſimo, multa conſcripſerit tum ſuæ, tum alienæ induſtriæ volumina quæ hodieque ſeruantur in Profeſſorum domo, in quâ anno MD. XCIX. die X. Maij Araldus obiit. Edidit iam olim

Compendium doctrinæ Chriſtianæ Neapoli.

IOANNES FRANCISCVS CARETTONIVS, natione Italus, patriâ Romanus, obiit maturus annis Romæ die XXI. Iulij, anno ſalutis MDCXXIX. Edi permiſit à ſe habitam ad Clementem VIII. anno MDXCV. (quæ nuper cum aliis eiuſdem argumenti recuſa eſt)

Orationem de Chriſti morte. Item

Annuas Litteras Societatis, anni MDXCII.

IOANNES FREYRE, natione Luſitanus, patriâ Olyſipponenſis, Sacræ Scripturæ in Conimbricenſi Collegio Interpres, moriens anno MDC. XX. die XXV. Iulij reliquit imperfectum, qui poſteà editus eſt,

Commentarium in VII. Capita Libri Iudicum. Olyſippone apud Gregorium Rodericum MDC. XL. in 4.

IOANNES FRIDERICVS RORICH, natione Ger-

Germanus natus Coloniæ Agrippinæ; adolescens ingressus in Societatem, cùm Humaniores Litteras Fuldæ prælegeret, contentione studiorum valetudinem afflixit, quæ deinde nunquam restitui potuit. Concionatus tamen est cũ insigni eruditionis, prudentiæ & facundiæ laude, quam præcipuè tulit in Comitiis Electoribus Francofurtensibus anno MDCXIX. quibus electus est Imperator Ferdinandus II. Defunctus est Monasterij Westphaliæ, vitio pectoris & pulmonum in florenti ætate confectus die XIV. Decembris MDCXXIII. Edidit Germanico sermone

Lucernam Euangelicam, De Communione sub vtrâque specie.

Apologiam eiusdem Lucernæ, contra Balthasarem Mentzerum.

De vsu Cœmeteriorum, contra eundem Mentzerum.

Concionem funebrem in Exequiis Illustrißimæ Dominæ Sabinæ Catharinæ, Comitissæ ac Dominæ Frisiæ Orientalis, & Ritbergæ, habitam anno MDCXVIII.

Concionem funebrem alteram in Exequiis Illustrißimi & Reuerendißimi Principis D. Theodori Episcopi Paderbornensis, habitam anno MDCXVIII.

IOANNES FRIDERICVS XELDRE, Almagri in Hispaniâ Germano patre natus, in Societatem Compluti admissus est, cùm priùs ibi Magisterij Artium Lauream accepisset. Euasit insignis Theologus, & in rebus Moralibus doctissimus. Docuit aliquot annos Theologiam Compluti. Edidit

Considerationes ad lucrandas Indulgentias. Scripsit

Commentarios in Ecclesiasticum; quos prælo mors intempestiua subduxit.

IOANNES GABRIEL BISCIOLA, natione Italus, patriâ Mutinensis, annum agens XVII. cum fratre Lælio Bisciola natu minore, à S.P.N. Ignatio in Societatẽ admissus est anno salutis, nisi fallor, MDLV. Posteà Humanioribus, Philosophicis, atque Theologicis Litteris eruditus, & aliquot Collegiis præfectus, præclara religionis, modestiæ, prudentiæ vbique documenta præbuit, seque verum Ignatij filium præstitit. Obiit Ferrariæ VIII. Ianuarij, anno MDCXIII. Scripsit

Epitomen X. Tomorum Annalium Cardinalis Baronij magno labore, iudicio, ac Reip. bono. Nam cum breuitate perspicuitatem coniunxit, & selectissima quæque, & ad Ecclesiasticæ Historiæ cognitionem vtilissima, ita decerpsit, collegit, & in vnum opus redegit, vt viri eruditi, qui à lectione *Annalium Cardinalis Baronij*, propter earum immensitatem penè deterrebantur, facillimè possint opus ingens in compendium contractum, absque temporis iactura percurrere. Prodiit Lugduni apud Ioannem Pilehotte MDC. II. & Venetiis apud Antonium Franciscum eodem anno in 4.

Vertit etiam Italicè

Martyrologium Romanum.

IOANNES GAMANS, natione Iuliacensis, patriâ Nieuenarius, natus anno Christi MDCVI. Societatem anno MDCXXIII. ingressus Treuiris; in castris versatus annos complures in Belgio & Germaniâ instruendis ad Dei timorem militibus vtiliter intentus. Intereà Sanctorum MSS. vitas vt è latebris bibliothecarum proferret in lucem, singulari diligentiâ & industriâ adlaborauit, nonnullas quoque egregiè discussit & notationibus historicis illustrauit, quas videre est in tomo I. & 2. Vitarum Sanctorum à Ioanne Bollando propediem edendarum. Professionem quatuor votorum emisit Antuerpiæ XXVI Decembris MDCXLI.

IOANNES GANS, natione Germanus, patriâ Herbipolensis, adolescens in Societatem adlectus anno MDCX. in Philosophicis ac Theologicis disciplinis, nec non in Mathematicis probè exercitatus, concionãdi laude hodieq; excellit; quod munus cùm annos complures Græcij, Viennæ in Templo principe ad D. Stephani obiuisset, à Serenissimo Hungariæ ac Bohemiæ Rege Ferdinando III. in aciẽ aduersus Suecos prodeunte in Concionatorem acceptus est, cuius partes, simul & Confessarij, pergit apud eundem Ferdinandum iam ad Imperij sceptra euectum obire. Edidit Germanicè

Concionem funebrem, quam in Exequiis Illustrißimi Domini Rudolphi Baronis de Paar habuit Græcij. Anno MDCXXVI.

Concionem panegyricam habitam in Consecratione Illustrißimi & Reuerendißimi Domini Antonij Episcopi Viennensis MDCXXXI.

Ophthalmiam Lutheranam, siue, *De mutatione Confeßionis Augustanæ factâ à Theologis Saxonicis.* Viennæ MDCXXXI.

Considerationes X. *plagarum Aegypti, quomodo iisdem Dei Filius in Paßione suâ plagatus sit.* Viennæ apud Michaëlem Rictium MDCXXXIII. Easdem Latinè reddidit.

Imaginem mortis delineatam ex Cap. XII. *Ecclesiastæ.* Viẽnæ apud Viduam Rictij MDCXXXV. Item

Gynæceum Austriacum, seu, Vitas Serenißimarum de Domo Austriacâ Heroinarum, quæ excellentiore aliquâ virtutis laude floruerunt. Atque hæc quidem Germanicè:

Latinè verò edidit

Quinquatria Mariana, seu, *Quatuor discursus concionatorios de quauis quinque solemnitatum Deiparæ: cum tribus de S. Aegidio Abbate*; quos Græcij dixit ad populum. Viennæ MDCXXXV. in 8.

Arboretum Genealogicum, exhibens omnes Principes qui lineâ rectâ à Rodolpho I. Imperatore Austriaco descendunt. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXXVIII. in fol.

IOANNES GEORGIVS VOLCERVS, natione Germanus, gente Heluetius, patriâ Engensis, haud procul Martianâ seu Nigrâ Syluâ, & Danubij fontibus, natus anno salutis MDLXXXV. Socie-

cietati sese addixit Herbipoli relicto Iurisprudentiæ studio, anno MDCIII. Diuersis iam per Germaniam & Galliam locis peragratis, & bonis litteris hinc inde excultus, Solemnia quatuor vota nuncupauit. Vir morum candore, Christianâ humilitate, & virtutum ceterarum exemplis conspicuus. Ad priuatam pietatem alendam, quibusdam S. Augustini libris diligentissimè vtebatur; ad publicas autem conciones, in quibus habendis perpetuò versatus est, S. Chrysostomum adhibebat; & auditorem quocunque voluisset, impellebat. Hagenoæ, oppido Alsatiæ zelus ipsius Hæreticis formidabilis fuit, quorum in se magnam inuidiam & acerbitatem excitauit: dabant in vulgus, illum à malis Geniis obsideri; cumque valetudinis causâ aliò missus esset; spargebant domi catenis teneri vinctum, ac tandem etiam sublimem abreptum disparuisse: cui calumniæ dissipandæ oportuit hominem Hagenoam remittere. Pauperum, puerorumque docendorum munus libentissimo animo subibat; in carceribus lustrandis; in reis ad supplicium comparandis multus erat; & magno id quidem multorum bono. Tandem inter hæc pietatis officia, Herbipoli, quam sibi ciuitatem suâ facundiâ, religiosâque animi simplicitate mirificè deuinxerat, piè obdormiuit die XXVI. Iunij, anno MDCXXV. Scripsit Germanicè

Fontem Consolationis, qui est Maria & Ioseph, pro omnibus afflictis, lib. VII. Herbipoli.

Volumen benè magnum, *De præceptis Catecheseos, per selecta exempla, quæstiones, cantilenas, rhythmos, sacras lectiones & conciones, ad pueros rectè formandos elaboratum.* Herbipoli.

Libellum de peregrinatione sacrâ, ad sacrum sanguinem, in VValthuram.

IOANNES GERARDI, aliàs, TOMSONVS, natione Anglus, patriâ Darbiensis, domo nobilis & opulentus ex Collegio Anglorum Romæ factus Societatis Iesu anno MDLXXXVIII. diu in Angliâ fructuosè laborauit. Captus ab Hæreticis, & arctiori custodiæ in Turri Londinensi traditus, semel iterumque tormentis subiectus, tamen sospes euasit, & excedens Angliâ, Romæ primùm Pœnitentiarius ad S. Petri, Rector deinde Nouitiatus Anglorum Leodij per octennium fuit. Tandem postquam in Romano Anglorum Seminario per annos aliquot confessarij munus sustinuit, claro prælucens omnibus virtutum exemplo, cum eximiâ sanctitatis opinione decessit. Anno salutis MDCXXXVII.

Transtulit ex Latino Anglicè

Exhortationem Iesu Christi ad animam fidelem, Auctore Lanspergio. Londini MDXCVIII. & Audomari MDCX.

Item ex Italico

Pugnam spiritualem. Londini, Rhotomagi, Duaci, & alibi.

Plura moliebatur quæ mors intercidit.

IOANNES GIBBONVS, natione Anglus, patriâ Somersetensis in diœcesi Wintouiensi, propter insignem probitatem ac scientiam à Gregorio XIII. Pontifice Maximo, Canonicatu Bonnensi in Vbiis donatus, omnibus diuitiis & honoribus Christi ignobilitatem ac paupertatem prætulit, & anno salutis MDLXXVIII. Societatem nostram ingressus est Treueris; vbi Sanctæ Theologiæ Doctor, & Professor, & Collegij Societatis Rector fuit; quo in munere extremum diem clausit, in Monasterio Himmelrodensi, quò salutatum Monachos amicos venerat, die III. Decembris, anno salutis MDLXXXIX. Vir fuit verè humilis, suauis moribus, zelo ac caritate feruens; regendi, vt in Societate, peritissimus, qui amari cuperet, timeret timeri; non dominationem & seruos, sed Rectorem & socios cogitaret. Scripsit

Disputationem de Sanctis.

Confutationem virulentæ disputationis Georgij Schon Caluiniani Professoris in Academiâ Heidelbergensi, qui conatus erat docere Pontificem Romanum esse verum Antichristum.

Disputationem de Communione Eucharistiæ sub vnâ specie. Treueris MDLXXXIV.

Concertationem Ecclesiæ Catholicæ in Angliâ, aduersus Caluinisto-Papistas, & Puritanos, sub Elizabethâ Reginâ, in tres partes diuisam magnâ ex parte ipse composuit Augustæ Treuerorum MDLXXXIII.

IOANNES GIRARD, natione Gallus, patriâ Delphinas, vir eximiâ pietate, quæ potissimùm in tradendis Christianæ vitæ rudimentis, & visitandis captiuis eluxit. Edita sunt hæc ab eo opuscula

Odæ & Cantica spiritualia.

Instructio Catechistica, ad faciendas fructuosè confessiones.

Correctio fraterna ad Blasphemantes.

De magnis B. Mariæ Virginis meritis; eique seruiendi methodo.

Instructio quâ iuuari possunt, qui doctrinam Christianam docent.

Instructio ad orandum Deum.

Instructio ad Confessiones, tum faciendas, tum excipiendas.

Instructio pro accedentibus ad Sacram Synaxim.

Alia plurima eiusdem rationis edidit; quæ omnia prostant Parisiis apud Sebastianum Cramoisy.

IOANNES GONDINVS, natione Hispanus, gente Aragonius, patriâ Munebregensis, Compluti applicuit animum ad Societatem, in quâ litterarum confectis studiis, Philosophiam iterum ac tertiò explicuit, Sacram quoque doctrinam tractaturus, nisi suasisset excellentia concionandi aliò suas cogitationes conuertere. Igitur ceteris omnibus expeditus vniuersam illam Prouinciam multis annis peruagatus, sacris eam expeditionibus excoluit. Murciæ quo tempore se votis quatuor solemnibus obstrinxit, ab Episcopo

ſcopo publica de ipſius laudibus ad populum oratio inſtituta eſt. Mirâ pollebat facultate dicendi, facundiâ cum tantâ venuſtate coniunctâ, vt nunquam fatigaret auditorem; tantâ facilitate temperatâ, vt obſcuriſſima fidei Myſteria vel popularibus aptaret ingeniis. Magnâ efficacitate ſermonis vitia coarguebat, virtutem prædicabat, atque ad generales peccatorum confeſſiones inſtituendas plurimùm adhortabatur, incredibili prorſus emolumento plurimorum. Bellum illi fuit implacabile pro Sacrarum Ædium, Sacramentorumque veneratione; aduerſus prophanas veſtimentorum nouitates, comœdias, choreaſque, minùs quàm par erat pudicas, atque omnes hominum periculis obnoxias promiſcuè congreſſiones, in quâ causâ multa omnino tulit, fecitque, ſudauit, & alſit. Sanctam hanc dicendi libertatem viſus eſt Deus oſtento probare, cùm ex ore dicentis ad populum, lucis radius non ſemel emicare conſpectus eſt. Confitentibus tam aſſiduam dabat operam, vt in hoc labore noctes ſæpè diebus coniungeret, negligens cœnæ atque ſomni, à quo ne opprimeretur inter auſcultandum, leniter interdum inambulabat. Omnino conſtans opinio eſt non habuiſſe hanc ætatem in illis oris virum, qui pluribus, grauioribuſque ſit defunctus laboribus in animarum procuratione, vt niſi robuſtiore quâdam vi cælitus confirmaretur, nullo modo par illis eſſe poſſe crederetur. Excurrebat ad cuſtodias, ad noſodochia, ad ludos elementariorum, & omnibus ſuam operam ad propriam ſalutem ingerebat. Exibat in oppida circumpoſita, & nullo frigoris æſtuſue diſcrimine diſcurrebat. Semper de Deo, Diuiniſque rebus, publicè, priuatim, cum Sociis, cum externis tractabat, ſuauitate facillimâ, quâ ceterorum animos ad virtutis amorem atque animarum procurationem, ceu tacitâ quadam contagione rapiebat. Fidem propemodùm excedit, quantam frugem ex perditiſſimo genere mortalium, aurigarum, agazonum, cauponum collegerit. Trahebant efficacitatem eius miniſteria ab Heroicarum virtutum, quibus floruit, excellentiâ; fuit enim vitæ, ſi quis alius inculpatæ, caſtigatiſſimæ conſcientiæ, & religioſi inſtituti obſeruatione præcipuâ, atque adeò ſanctimoniæ notâ clariſſimus. Quotidianas labeculas quotidianâ confeſſione tergebat, veritus, vt aiebat, ne ſuis malefactis animarum negotium corrumperet. Quidquid nanciſcebatur otij, id omne in tractatione cum Deo conſumebat. Quâqua noctis horâ illum conueniſſes, coram Crucifixi Seruatoris imagine, quam vnicam habebat ſupellectilem deprecantem inueniſſes. Orationi comes mortificatio ad parem modum accedebat; quotidiana verberatio, propè quotidiana ſetoſæ veſtis geſtatio; ſomnus exiguus, & in duro ſtrato, in aſſere, aut quidquid durius occurriſſet. Cibus parabilis & ceteris communis, ſed contractiore menſurâ. Veſtitus religioſè pauper. Vix ea ſine quibus ægrè vita ducitur, accipiebat, doctior pati penuriam, quàm abundare. Hâc ſui tractatione fouebat Angelicam illam puritatem, quâ ſanctitatis exiſtimationem paſſim colligebat; quam ipſam non rarò admirabilibus ſupra naturæ conditionem euentis Deus firmabat. Sed, vt admirêre diuina iudicia, & in ſeruorum ſuorum laboribus iuſtâ mercede donandis Dei miram diſpenſationem, virum hunc per tot Apoſtolicæ virtutis inſignia exercitum, tot animarum ſpoliis glorioſum, tanto diuini honoris proferendi ſtudio nobilitatum, inglorio ad ſpeciem fine voluit occumbere, & ſtellam hanc fulgentiſſimam quaſi ſub ſignaculo claudere. Nam apperitus maleficio de mentis ſtatu deturbatus eſt, & violentas manus ſibi intentans tantùm ſe non interemit; à quo exerrantis animi æſtu recreatus, vehementer quid in ſe ipſe deſignaſſet, admiratus eſt. Sed reualeſcente vi mali, cùm medicamentis fatigatus nullum cibi genus appeteret, admitteretue, inediâ tandem extabuit, nullius præter extremam vnctionem, capax Sacramenti, Toleti die 11. Iulij, anno ſalutis MDCXXIX. ætatis ſuæ LX. ab initâ Societate XLI.

Scripſit Hiſpanicè ſubſtituto Laurentij Gondini fratris ſui nomine

Directorium ſpirituale, ad viuendùm, & moriendum in gratia & amicitia Dei illiq; perfectè ſeruiendum. Ceterùm Italicè tranſlatus hic liber, & Romę impreſſus apud Franciſcum Caballum MDC. XXIX. in 16. nomen ſui Auctoris præfert.

IOANNES GONTERIVS, natione Italus, gente Pedemontanus, patriâ Taurinenſis, ſed à teneris annis in Galliâ educatus, & in Academiâ Pariſienſi liberaliter inſtitutus. In Societate primus Biterrenſe rexit Collegium, nec aliter quàm parens erexit. Omnem propemodùm ætatem in concionandi munus impendit; quod in præcipuis Galliæ Ciuitatibus, tantâ facundiâ, doctrinâ, ſpiritu, atque adeò diuino quodam genere eloquentiæ præſtitit, tantâ ad pietatem animis inferendam efficacitate, ad conuincendos hæreticos vehementiâ, vt parem illum noſtrâ memoriâ fuiſſe neminem facilè omnes cõcedant. Nihil ille probandum accipere, quod non euinceret, nihil refutandum, quod non euerteret. Formidabant hæretici oris eius maieſtatem & dicendi vim, & iam vulgò Malleus hæreticorum appellabatur. Fuit præterea incredibili animi magnitudine, & integritate vitæ laudabilis. Catholici illum omnes, Reges etiam, & Principes, quos mirabili in agendo prudentiâ ſibi deuinciebat, verebantur; pluſque illum vnum, quàm omnes alios, timuiſſent offẽdere. Incredibiles labores pertulit; vitæ diſcrimina ſæpenumerò adiuit; ac penè ab Hæreticis captus, diuinæ prouidentiæ beneficio non ſemel liberatus eſt. Eius virtutes longum eſſet nu-

merare; conati sunt eas adumbrare nonnulli ex amicis editis libris. Illud omitti non debet, Deũ eius sanctitatem animique innocentiam in exanimi corpore videri voluisse declarare; si quidem tanta fuit eius oris venustas, vt subridenti, quàm mortuo similior videretur, & intuenti pulcherrimam illam speciem satietas capere neminem posset. Permulti è primariis pignus aliquod ex eius suppellectili ad viri memoriam & reliquias poposcerunt. Vaticinio affine fuit, quod P. Claudio Syretto septem se annos Deo in Societate seruiuisse dicenti, respondit, totidem vbi annos addidisset, optatâ Rachele potiturum; nam prædictioni ad vnguem respondit Euentus. Obiit denique Parisiis die XI. Nouembris, anno salutis MDCXVI. Edidit Gallicè sub nomine Philothei Baccalaurei Parisiensis tractatus aliquot in Ministrum Du Moulin, nempe

Correctionem fraternam factam M. Du Moulin Ministro Pontis Charentonij, in quâ tractatur, *De necessitate Baptismi, & de Limbis.*

Processum correctionis fraternæ eidem Ministro Du Moulin, in quo agitur, *De Signo Crucis.*

Responsionem Epistolarem ad quæsitum viri nobilis, circa vsum imaginum.

Epistolam alteram ad eundem nobilem, De Sacrâ Eucharistiâ.

Methodum vtilissimam confutandis Hereticis, & terminandis controuersiis in materiâ religionis.

Consequentias Religionis Reformatæ. Lugduni apud Petrum Rigaud MDCX. in 12. præfixo suo nomine.

Lapidem Lydium ad reducendos ab errore eos, qui sub colore Reformationis decepti sunt. Partibus III. Burdigalæ apud S. Millanges MDCXIV. & MDC. XV. in 4.

Integram refutationem errorum huius seculi. Carolopoli apud Claudium Vasard MDCXIII. in 8.

Veram narrationem Disputationis in causâ fidei oblatæ ab vno Concionatore Societatis Iesu (Gonterius ipse is fuit) *Lutheranis Concionatoribus, eâ honorariâ conditione, vt solius Scripturæ, etiam vt ab iis versa ac detruncata est, tanquam iudicis auctoritate staretur, ac nihilominus detrectatæ.* Hanc Antonius Preuostel Latinam fecit

Meditationum volumen, de stimulis efficacibus ad peccatricem animam reducendam.

Epistolam doctam & elegantem ad Henricum IV. Regem Christianissimum, de Disputatione habita cum Molinæo; eam recitat Rodolphus Bottereus lib. XVI. sui commentarij.

IOANNES GONZALEZ DE LOSADA, natione Hispanus, vir piissimus, qui in Salmanticensi Collegio, magno omnium virtutum exemplo, Nostrorum Confessionibus excipiendis præfectus floruit. Edidit Hispanicè

Cetechismum puerorum.

Tractatum de statu animarum Purgatorij, & modo illas iuuandi.

IOANNES A GOVDA, natione Belga, patriâ Vltraiectinus, parentibus patritiis natus anno MDLXXI. post quinquennium in vrbe patriâ Litteris Humanioribus impensum, Societatem Tornaci ingressus est anno MDLXXXVIII. in quâ Philosophiâ ac Theologiâ excultus, anno MDXCVIII. Sacerdotio initiatus est, & anno MDCVII. quatuor votis solemniter adstrictus. Docuit præter mitiores disciplinas Philosophiam, & Moralem Theologiam; reliquum ætatis, quod potissimum fuit, totos XXV. annos concionibus impendit, tantâ dicendi facilitate ac venustate, vt celeberrimi nominis Ecclesiastes haberetur; sed tantâ simul efficacitate disputandi, vt ex merito Hæreticorum malleus, murus Catholicorum audiret. Ornauit autem hanc artem dicendi splendore virtutum maximarum. Mortificatione sic fuit exercitus, vt mortuus magis quàm mortificatus videri posset. Sed austeritatem ita condiebat hilaritate sermonis, vt cùm maximè seriò ageret, iocari videretur; quâ scilicet arte suas à se laudes auertebat. Eximiâ sui demissione cedebat omnibus, & qui omniũ studiis celebrabatur ipse sibi vni displicebat, & ad omnia sese rebatur inidoneum. Res suas altissimo silentio premebat: ab aliis commemoratas eleuabat, si posset; si non posset, Deo auctori tribuebat. Quærentibus ecquando in lucem editurus esset suas conciones, iucundè respondebat iam dudum editas esse, indicans se nihil suum proferre, sed ex libris haurire omnia: cùm constet alioqui plurima proferret ex se noua, docta, inaudita. Nihil sibi tribuendum existimabat in Societate, siue ob sua, siue ob familæ suæ in eam promerita, nihil eximium præ aliis appetebat. Superiorum suorum nutus omnes promptissimâ obedientiâ captabat. Eos suspiciebat vt Christi vicarios, honorabat vt dominos, amabat vt patres, audiebat vt doctores. Paupertatis studio nihil illi fuit in cubiculo librorum, nihil supellectilis, imaginum, ornamenti; quale reperiebat cubiculũ, cùm in illud primùm intraret, tale relinquebat cùm emigraret, re nullâ in eo permutatâ. Calamo vno totos decem annos vsus est. Silentij magnus amator fuit, nunquam prior illud soluere solitus, nisi necessitas imperaret, aut caritas. Nunquam ex eius ore verbum processit, seu publicè pro concione seu priuatim, quod meritò quemquam offenderet. Omnibus contrà consilio adesse, atque vbi poterat, etiam auxilio. Dexterrimè iuuabat ad vltimam luctam, tum eos qui morbo, tum eos qui sententiâ Magistratus conficiebantur. Orationi, Meditationique assiduè intendebat. Feruorem autem gustumque prodebat sæpè erumpentibus suspiriis, & familiaribus ad Deum aspirationibus. Singulari erga Venerabile Eucharistiæ Sacramentum erat affectu; hinc illud magnâ quâdam maiestate tractabat. Magno habebat in pretio, quidquid sacrum erat; cæremonias, ritus, indulgentias; & harum quidem pretia iis animabus plu-

plurimùm impendebat, quæ in flammis purgantibus reliquum persoluunt debiti sui;nã erga eas tenerrimè afficiebatur. Virginem Beatissimã impenso studio complectebatur, ad cuius cultum sua omnia referebat:cuius honori ab anno ætatis septimo advsque finem vitæ, sabbatinum ieiunium dedicauit; sabbatinas conciones impendit. Quæ tria & optasse, & rogasse Deum dicitur, vt non lentè mori, sed celeriter, die aliquo Mariano, atque inter labores sibi contingeret, plenè est consecutus; vix integro vnius horæ quadrante sanus & mortuus, & mortuus die sabbatino, & mediis laboribus immortuus est, fractus concionibus per Aduentum habitis, die XXVIII. Decembris (Sabbatum fuit) anno salutis MDCXXX.dum sumpto cum ceteris prandio mensæ finem & gratias præstolatur, de repente linquitur animo, & sacro mox oleo inunctus placidissimè expirauit. Pertulit casus tum domesticos, tum externos, summos, infimos, seculares, Ecclesiasticos, Religiosos, adeoque Bruxellam, vbi decessit, vniuersam. Funus tam insolenti hominum frequentiâ celebratum est, vt nostris ad ducendam pompam vix transitus panderetur. Stylum patrio sermone, zelo domus Dei ardens, strinxit in Ministros pestilentis cathedræ in Hollandiâ; sunt autem edita quæ sequuntur,

Pro Transsubstantiatione in Eucharistiâ, contra calumnias Francisci, eiusque filij Samuelis, Lanspergij Roterodami, ex Medicis corporum, sectæ Caluinianæ Ministrorum. Antuerpiæ typis Hieronymi Verdussij MDCIX.in 8.

Victoria eiusdem Transsubstantiationis, contra eosdem ibidem MDCXI. in 8.

Inquisitio Roterodamensis.

Examen Francisci Gommari VVtenbogardi, & Danielis Castellani, hæreticorum Ministrorum.

Aduersus Henricum Brandt Ministrum Zirixæum in Zelandiâ, pro propositionibus P.Francisci Costeri Societatis Iesu. Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussen MDCXI. in 8.

Contra Henricum Bocxhoren Apostatam hæreticum, pro iisdem propositionibus.

Contra eundem Bocxhoren, & Guilielmum Perkinsonum, & Ioannem Bogardum Ministros, pro cultu & inuocatione Sanctorum. Typis Verdussij MDCXI. in 8.

Aduersus Michaëlem Hogium, pro Consultatione de fide capessendâ P. Leonardi Lessij Societatis Iesu. Antuerpiæ typis Plantinianis MDC.XII.in 8.

Contra eiusdem calumnias & mendacia, oris obturatio. Typis iisdem MDCXIII.in 8.

Demonstratio CL. *mendaciorum Bocxhornij*, ex Decano & Pastore Thenensi, Ministri Bredani. Antuerpiæ apud Verdussium MDCX. in 8. MDC.XI.iterumque MDCXIV.

Pro Consultatione Lessianâ, aduersus Michaëlem Hogium, pars II. Antuerpiæ MDCXII. & Bruxellæ MDCXIII. in 8.

Responsio ad Veredarium & Somniatorem Bocxhornium. Antuerpiæ apud Verdussen MDCXI. & MDCXIV.

Colloquium inter Bocxhornium, & Pastorem Haghæ propè Bredam, D. Petrum de Tornaco.

Examen de officio & auctoritate Magistratus Christiani in rebus fidei Ecclesiasticis.

Breuis explicatio mysterij Sacrosanctæ Eucharistiæ. Syluæducis apud Schefferum MDCXII.

Refutatio pugnæ oblatæ Catholicis, à quatuor Ministris Caluinianis Syluæducensibus, qui statim à captâ per Hæreticos vrbe eò conuolauerant. Antuerpiæ apud Aertsens MDCXXX. Tacito auctoris nomine.

IOANNES GRAVIVS, natione Belga, patriâ Louaniensis

S. Augustini Opera, & præcipuè Additamentum Epistolarum ex Vrbe transmissum, vnà cum Theologis Louaniensibus expendit & recensuit, vt auctor est Antonius Posseuinus.

IOANNES GRILLOTIVS, natione Gallus Burgundus, Societatem complexus est anno MDCV. ætatis XVII. Euasit Concionator egregius; & tantâ caritate præditus, vt peste laborantibus suam operam vltrò addixerit; à quâ cùm Deus illum sospitem atque incolumem post innumera pericula seruasset, eam calamitatem posteris legendam tradidit. Edidit

Orationem habitam in funere Illustrissimi Conestabilis de Montmorency.

Lugdunum Lue affectum & refectum, siue, *Narrationem rerum Lugduni gestarum ab Augusto anni* MD.CXXVIII. *ad Octobrem* MDCXXIX. Lugduni per Franciscum de la Bottiere MDCXXIX. in 8.Latinè & Gallicè.

IOANNES GRVZEWSKI, natione Roxolanus, è Samogitiâ, Societatem ingressus anno MDXCV. ætatis XV. in eâ diu Philosophiã ac Theologiam tum Moralem tum Scholasticam professus, Doctoris etiam insignia capessiuit. Pluribus etiam annis Vilnensi Collegio Rector præfuit,& Varsauiensi Professorum domui Præpositus. Subiecit prælo

De vnione cum Deo mysticâ, & dispositionibus ad eam faciendis, tom.III.

IOANNES GVILIELMVS GALAVERONVS, natione Italus, gente Pedemontanus, domo Cairensis, vir egregiè doctus, & Philosophiam iterato, ac Scholasticam Theologiam in Collegio Mediolanensi professus. Edidit sub nomine Francisci Sanbenedicti collectoris

Orationum tomum I. Mediolani apud Pandolfum Malatestam MDCXXV.in 8.

Ad Historiam Mediolanensem Tristani Chalchi recensitam, & recusam anno MDCXXVII. Mediolani, addidit tacito suo nomine, *Epitomes, Notas, Indices.* Ipsæ autem Epitome in vnum collectæ seorsim quoque prodiêre.

IOANNES GVILIELMVS STEGHIVS, natione

Belga, patriâ Pragensis, habet prælo adornatum linguâ Flandricâ

Consiliarium vitæ pro omni hominum statu.

IOANNES HAFFENECKER, natione Germanus, gente Austriacus, patriâ Viennensis, Philosophiæ ac Theologiæ studiis excultus, Concionatoris partes suscepit, quas etiam cum laude sustinet. Edidit Germanicè

Orationem funebrem dictam in Exequiis Ferdinandi II. Imperatoris Augusti, habitis Lintzij; metropoli Superioris Austriæ die XXVI. Martij, anno MDCXXXVII.

IOANNES HAIVS, Dalgattiensis Scotus, ingressus in Societatem anno MDLXII. Romæ Tirocinium posuit, vir indefessi supra vires laboris in Hæreticis confutandis, acer disputator: peritissimus Artium & Eloquentiæ; in omnibus ferè disciplinis apprimè versatus. In Poloniâ, Belgio, & Galliâ, potissimùm Turnoni Theologiam, Mathematicas, & Linguam Sacram docuit. In Germaniâ Argentorati cum Pappo & Ioanne Sturmio Sectariorum antesignanis disputauit. Mussipontanæ Academiæ nostræ Cancellarius fuit. Vbi sexagenario maior die XXI. Maij, anno MDCVII. obiit, quo anno & Carolus III. Lotharingiæ Dux de Nostris benè meritus, decessit. Laudem habuit Haius inter ceteras virtutes exactissimæ Obedientiæ. Fuit autem per omnem vitam abstemius. Scripsit Scoticè

Interrogationes ad Sectarios Prædicantes, quas Michaël Coyssardus Gallicas fecit.

Gallicè verò scripsit

Apologiam illarum Interrogationum.

Antimonium ad responsa Bezæ. Turnonij apud Claudium Michaëlem MDLXXXVIII. in 8.

Disputationem lib. II. contra Ministrum Anonymum Nemausensem. Lugduni apud Ioannem Pilehotte MDLXXXIV. in 4.

Scholia breuia in Bibliothecam sanctam Sixti Senensis. Lugduni apud FF. de Gabiano.

Collegit ac vertit Latinè

Iaponicas ac Peruanas Sociorum Epistolas, editas Antuerpiæ typis Nutij MDCV. in 8.

Reliquit & *Helleborum Ioanni Serrano* Caluiniano, ei qui post Marsilium & Cornarium Platonis Opera vertit.

IOANNES HAIVS, siue, DE LA HAYE SERVIVS, natione Belga, gente Hanno, patriâ Seruius, quod municipium tractus Athensis est; vir inter maximè illustria Societatis Belgicæ lumina, quem Louanij ac Duaci Philosophiam, & Sacras Litteras publicè professum, gubernandi munus diu habuit occupatum; multæ verò atque eximiæ virtutes toto Belgio Principum admouerunt beneuolentiæ. Illi certè sua initia, & præsentem splendorem debet Duacense Collegium. In rebus angustissimis erat eius incredibilis in Deo fiducia, nixa egregiâ vitæ innocentiâ, ardentissimo diuinæ gloriæ studio, iugi cum Deo per assiduas preces consuetudine; vt auderet aggredi, & conficeret quidlibet feliciter. Cùm numerosissimam Familiam Duacensem, nullis firmatam vectigalibus administraret, nullam vnquam auditus est intulisse mentionem angustiarum rei familiaris, id modò causatus silentij sui argumentum percontantibus Præsidibus, Non solere Dei beneficentiam suis alumnis, si in ipso confidant, deesse. Tam erat insigni modestiâ atque humilitate, vir aliàs litterarum & negotiorum benè callens, & tractandis hominum ingeniis exercitatissimus, vt Epistolas non daret ad viros graues, quas priùs non detulisset Præfecto rerum spiritualium excutiendas. Summâ reuerentiâ Superiorum iussa accipiebat, summâ constantiâ exequebatur. Amore paupertatis ne casu quidem inuentam aciculam in suos vsus, nisi probante Superiore conuertisset. Nunquam ille ad Sacrum, nisi diligenter otioséque comparatus, vel in grauissimis occupationibus, accedebat. In cubiculo sacras obibat stationes venerabundus, affixis per diuersos angulos imaginibus. Societatem tenerrimo affectu complectebatur; nec satis sibi facere posse videbatur agendis Deo gratiis quod se ad illam vocasset, cuius illi sensus fuit tenerior circa mortem, vt vix satis posset eum depromere. Obiit Duaci die XIV. Ianuarij, anni MDCXIV. ætatis suæ LXXIV. initæ Societatis XLIX. Scripsit

Quaternionem Euangelistarum, seu, *Euangelicæ Historiæ dispositionem, ipsis Euangelistarum verbis ordinatâ serie distributam.* Duaci apud Balthasarem Bellerum MDCVII. in 4.

Apparatum Euangelicum, quo ea disquiruntur & illustrantur, quæ de Euangelio & Euangelistis, tam vniuersè quàm singillatim possunt disputari. Duaci apud Laurentium Kellamum MDCXI. in 4.

Triumphum veritatis, ordinati Euangelij quadrigâ inuectæ, Sanctorum Patrum exercitu stipatæ. Duaci typis Balthasaris Belleri MDCIX. in fol. Est hoc opus *Concordia quædam Euangelistarum*, cum SS. Patrum Græcorum Latinorumque in eandem sententiis, in modum Catenæ Patrum concinnatis: addidit suas *Notationes* instar breuis commentarij.

IOANNES HARLEMIVS, qui & GVILIELMI, more patriæ suæ, à parentis nomine, & WILHEMI, cognominatus est, natione Belga, gente Batauus, domo Harlemius, vnde illi vulgò appellatio altera. Is Sacræ Theologiæ Licentiatus, Collegij primùm Atrebatensis apud Louanienses alumnus, & inde in Societatem ingressus, in Collegio Louaniensi Diuinas Scripturas, & Hebraicam Linguam professus est, in eâque Robertum Bellarminum, S. R. E. posteà Cardinalem, instituit. Rector eiusdem Collegij deinceps fuit, & per Belgium Vice-Prouincialis. Vir summâ eruditione; qui diuino, quo præcellebat, ingenio, Linguarum Latinæ, Græcæ, Hebraicæ, Chaldaicæ, Syriacæ, atque Arabicæ difficulta-

tes ſuperauerat, & Theologicorum myſteriorum intima penetrauerat. Eâ adhæc vitæ puritate, & morum ſuauitate ornatus, eâ animi ad iuuandos quoſcumque promptitudine, eâ denique in Deum pietate præditus, vt ſummæ voluptatis loco eſſet, eius frui alloquio, ſacriſque ſimul & doctis ſermonibus refici. Flagrantis cæleſti amoris igne animæ corpuſculum, lœmicus, Deo operante, ignis ſoluit, vt cùm à corporis miſeriis, tum à mundi, qui eo dignus non erat, malis libera, ad cæleſtem dilecti thalamum tranſiret. Deceſſit Louanij anno ſalutis MDLXXVIII. Calendis Octobr. paulò quadragenario maior, traductis in Societate annis XII. Certum eſt moribundo viſos Angelos, cùm inter recitandas Litanias interrogaret præſentes, num & ipſi eos viderent; aiebatque ab ſuo Cuſtode Angelo vocari. Dum animam autem efflaret, inſolitum lumen circa eum conſpectum eſt. De Sacris Bibliis Regiis Antuerpiæ typis Plantini editis optimè meritus eſt; nam adlectus in Cenſorum numerum, omnia recognouit, & ſuâ auctoritate, manuque probauit. Concinnauit

Indicem Biblicum breuitate exiguum, vtilitate maximum, & cum Bibliis Regiis, & ſeorſim excuſum Antuerpiæ typis Chriſtophori Plantini; qui iam paſſim Bibliis Vulgatæ editionis adiungitur.

Varias item lectiones in Latinis Bibliis Editionis Vulgatæ ex MSS. collegit, & ad textum Hebraicum, Chaldaicum, Græcum atque Syriacum doctiſſimè examinauit & diſcuſſit. Leguntur in Apparatu Bibliorum Regiorum.

IOANNES HASIVS, natione Belga, patriâ Syluæducenſis, die XIV. Ianuarij, anno ſalutis MDLXII. Coloniæ Noſtris adſcriptus eſt. Hic in Prouinciâ Rheni ſtrenuum ſe Societati miniſtrum exhibuit. Nam Coloniæ ter Philoſophiæ docendæ laborem ſubiuit. Inde Eccleſiaſten annis aliquot egit. Tum Doctor creatus Herbipoli Theologiam profeſſus eſt. Tribus Præpoſitis Prouincialibus adiunctus Conſiliarius, & comes obeundæ Prouinciæ, aſſiduum atque vtiliſſimum laborem impendit. Rectoris officium bis Embricæ Cliuorum, Prouincialis ſemel obiuit. Animi magnitudine tantâ præditus, vt Embricâ ab Hæreticis cum ſuis cedere iuſſus, neque minis, neque terroribus, neque hoſtium exercitu ſe de mentis conſtantiâ deduci paſſus ſit, perſtiteritque Hæreticis inuitis ac frementibus in ciuitate. Dicendi, & vitia caſtigandi libertatate fuit ſingularis. Adulatores & ſimulatores peſſimè perſequebatur; eò tutiùs, quo magis erat religioſâ obſeruantiâ & doctrinâ conſpicuus. Obiit Embricæ VIII. Cal. Aprilis, anno ſalutis MDCXXIV. ætatis LXXXI. Religionis LXII. à ſuſceptâ quatuor votorum ſolemni profeſſione LIII. Scripſit, vel perfecit potius

Opus Petri Buſæi, qui *Catechiſmum* P. Petri Caniſij SS. Patrum Auctoritatibus locupletauit.

Cæſarij Heiſterbachenſis Exempla illuſtrauit; & vt viſiones quæ in illis referuntur, confirmaret, benè longam præfationem adiecit.

Chronologiæ, quæ paſſim in patenti folio per Germaniam magnâ cum laude circumfertur, ipſe quoque Auctor eſt.

Adornabat etiam editionem meliorem *Chronici Mariani Scoti*, ad vetera exemplaria comparati; an prodierit, non ſcio.

IOANNES HAVLETTVS, natione Anglus, ex Rutlandiâ, Louanij in Societatem admiſſus anno MDLXXI. ætatis XXIV. iam Philoſophiæ Laureâ decoratus, Duaci Theologiæ nauauit operam; ac porrò decem annos docuit Grammaticam, Rhetoricam, Græcam Linguam & Hebræam, Mathematicam, Ethicam, Quæſtiones de Conſcientiâ, in Belgio & Germaniâ. Miſſus demùm ex Vrbe in Poloniâ, vt in Tranſyluanicâ Miſſione operam collocaret, biennio poſtquam eò venit, Vilnæ deceſſit die XVII. Septembris, anno MDLXXXIX. Permiſit ſuo nomine in lucem exire

Libellum, quo IX. rationes continentur ob quas Catholici in Angliâ, conuenticulis ſeu publicis precibus Hæreticorum renuunt intereſſe: quod tamen opus Roberti Pertonij eſt.

IOANNES HENRICVS AVBERIVS, natione Gallus, patriâ Borbonius, vir in Humanioribus Litteris, quas diu docuit, benè verſatus. Profeſſus tria vota, viuit annis maturus iam ſeptuagenarius in Prouinciâ Toloſanâ. Edidit *Miſſum Poëticum*, ſeu, *varia Carmina*, nempe

Elegias.

Poëmata Epica.

Lyrica. Toloſæ typis Colomerij MDCXVII. in 4.

Tragœdiam, Cyrum, Carmine Heroico; cui acceſſit *Pſalmi* CXXVII. *Paraphraſis Elegiaca.* Iiſdem typis MDCXIX. in 4.

IOANNES HERTINGIVS, natione Germanus. Vir qui ob ſingularem induſtriam iuuentutis bonis litteris informandæ, diutiſſimè in ſcholaſtico puluere verſatus eſt. Inde ad conciones eductus; poſteà ſingulari fructu ruſticanorum animos Catechiſmo imbuendos ſuſcepit; quam in meſſem traducebat quàm plurimos poterat domeſticorum. Quidquid illi erat vacui temporis, in transferendis è Latino in Germanicum libris ponebat, vt ille iam vulgò diceretur, Hamum quibus animas caperet, de manibus haud vnquam deponere. Eum decumbentem cùm Sereniſſimus Archidux Leopoldus inuiſiſſet, viri ſanctitate magnoperè recreatus, mirificè illum prædicauit. Obiit Molshemij Anno ſalutis MDCXIV. ætatis ſuæ L. Religionis aditæ XXXI.

Libros plures eleganti ſtylo *Germanicè* è Latino *reddidit* quorum hactenus catalogum non inueni.

IOANNES HEVMONT, natione Lotharingus. Vir religioſæ vitæ maturitate, & exquiſitâ in om-

omni ſcientiarum genere peritiâ, præclaris ad Societatis munera talentis ornatus. Humaniora, Rhetoricam, Linguam Sacram, ſemel iterumque Græcij Styrorum Philoſophiam docuerat, & iam Theologiam erat aggreſſus, cùm acerrimo viſcerum tormine ad extrema deductus, ſpectabili tolerantiæ exemplo in acerbiſſimo morbo exhibito, piè obiit Græcij die XXV. Ianuarij, anno ſalutis MDCXVII. ætatis XLI. Religionis XVII. Edita eſt

Oratio quam in funere Sereniſſimæ Archiducis Mariæ Bauariæ matris Ferdinandi II. Imperatoris dixit Græcij, die XXXI. *Maij, anno* MDCVIII. Exſtat ea in Parentalibus eidem Principi à Collegio Græcenſi poſitis.

Famam poſthumam, de virtutibus heroicis eiuſdem Sereniſſimæ Mariæ, Emblemate vario digeſſit, concinnauit, expoſuit. Græcij Styriæ typis Georgij Widmanſtadij MDCIX. in fol.

IOANNES HIERONYMVS BAIOLIVS, natione Gallus, patriâ Condomienſis, Ioannis, de quo ſuprà dictum eſt, germanus frater, ingreſſus Societatem anno MDCIV. ætatis XVI. Vir & ipſe pietate ac doctrinâ conſpicuus, Pali in Benearniâ Sacræ Theologiæ Profeſſor. Edidit ſuppreſſo ſuo nomine, ſed additis in calce dedicationis initialibus notis hoc modo I.H.B.S.I.

Annales Congregationum Beatiſſimæ Virginis Mariæ, collectos ex Annalibus Societatis Ieſu. Burdigalæ apud Perrum de la Court MDCXXIV. in 8.

IOANNES HIERONYMVS KINICH, natione Germanus, ſcripſit breuem

Modum faciendi Horologia Solaria Horizontalia Italica per numeros; quem Italicè vulgauit D. Ioãnes Franciſcus Palmerius. Senis apud Herculem & Agamemnonem Gori MDCXX. in 8.

IOANNES HIERONYMVS DE SOPRANIS, natione Italus, patriâ Genuenſis, vir eximiâ doctrinâ præditus, & Philoſophiam, Theologiam, ac Sacras olim Litteras interpretatus. Admirabilis eluxit in hoc viro diuinæ prouidentiæ ratio; cùm enim inſigni floreret exiſtimatione doctrinæ, eaque indies magis ac magis increbreſceret, paſſus eſt illum Deus mente exerrare vno in obiecto, cetera rectiſſimè, cordatiſſimèque ſapientem; & in hâc vitæ obſcuritate continuit annos complures; donec tandem ſibi reſtitutus, ſtudiis in Romano Collegio Præfectus, piè deceſſit Viterbij die II. Nouembris, anno ſalutis MDCXXIX. ætatis LVII. Societatis XXXVII. Edidit Italicè ſuppreſſo nomine

Compendium vitæ S. Franciſci Xauerij Societatis Ieſu. Romæ apud Hæredes Bartholomæi Zanetti MDCXXII. in 8.

Appendicem ad Opus Morale Vincentii Filliuccij, in quâ ſunt proprij tractatus ipſius,

De Penſionibus.

De Spoliis Clericorum.

De Alienatione rerum Eccleſiaſticarum.

Schematiſmus de Irregularitate; in quo ſub vnum aſpectum proponitur, quidquid ad difficilem hanc materiam ſpectat. Reliquit

Opuſcula de re veſtiariâ, De funeribus, De publico & priuato luctu. Item

Commentarios in Libros Regum, &c.

Epitomen Heroicam; quæ à Fabio Ambroſio Spinula exſpectamus, iamque audio ſub prælo eſſe. Edita eſt nuper cum aliis eius

Oratio de Paſſione Domini, habita ad Paulum V. Anno MDCX.

IOANNES HOFERVS, natione Germanus, Lutheranis parentibus in Miſniâ natus, & Lutheranis ob naturæ dotes, nuper carus, cùm à Theologis Electoralibus Saxoniæ anno MDCXXIV. accepiſſet refutandas controuerſias P. Chriſtophori Mayr, inter affrictum difficultatum ad Lydium veritatis lapidem, primùm ſcintillas quaſdam elicere viſus eſt; mox profundiùs in operis lucubrationem immerſus, vidit increſcere lumen, cuius aſpectu, cum rubore, ſuum agnouit errorem. Eum tamen diſſimulatâ veritate in biennium vſque fouit: quo lapſo cùm repoſitæ à Catholicis lucubrationi vellet refundendo iterum obuiam ire, aſpexit non dubiorum modo, ſed & ſcrupulorum retibus ſe vndique circumſeptum. Nititur, ſed incaſſum, apud ſapientiores errorum ſeminatores auxilium inuenire, nam eorum reſponſa perplexum animum in vlteriorem labyrinthum intruſerunt. Inter hæc, commodùm incidit in Bellarmini Controuerſias; lucem cum tenebris, veritatem cum errore confert; agnitam veritatem complectitur: matre viduâ relictâ, & Rectoratu Spandouienſi in Auſtriam conceſſit, atque ibi Catholicam fidem profeſſus, non multò pòſt Societatem quoque noſtram complexus eſt anno MDCXXXIII. ætatis XXXI. Scripſit

Conuerſionis ſuæ ad fidem Catholicam Hiſtoriam ad Sereniſſimum Electorem Saxoniæ. Viennæ typis Gregorij Gelbhaar MDCXXX. in 4.

Vocationem ſuam ad Eccleſiam Catholicam, à calamo hæretico Friderici VVinekeri vindicatam. Viennæ apud Matthæum Formicam MDCXXXI. in 4.

Reſponſionem ad cenſuram à Chriſtophoro Bulæo editam contra ipſius vocationem ad Eccleſiam. Viennæ typis Michaëlis Rictij MDCXXXIII. in 4.

Hæc ille antè ingreſſum in Societatem: nunc alia molitur.

IOANNES HOLONIVS, Belga, olim Ingolſtadij Eloquentiæ Profeſſor. Obiit Monachij ſenex. Edidit

Orationem funebrem dictam à ſe in Exequiis Domini Martini Eiſengreinij, Ingolſtadij, typis Dauidis Sartorij MDLXXVIII.

IOANNES HORRION, natione Belga, gente Eburo, ingreſſus in Societatem ſedecennis anno MDXCI. Is cùm magnos feciſſet in Poëſi & in Oratoriâ facultate progreſſus, Moguntiæ Philoſophiam, ac deinde etiam ibidem, & Paderbornę Theologiam Scholaſticam, & S. Scripturam

ram cum approbatione multis annis docuit. Ex Italico Virgilij Ceparij Latinè conscripsit tacito suo nomine

Vitam B. Aloysij Gonzagæ Societatis Iesu. Coloniæ apud Bernardum Gualterum MDCVIII.

Ex Hispanico verò conuertit

Commentarium Prudentij Sandonalij de Sanctis Leandro, Isidoro, Florentio. Exstat in Sideribus Christophori Broweri nostri.

Eius quoque lucubratio est

Panegyricus, die Natali Academiæ Paderbornensis, eius fundatori oblatus anno MDCXVI. Paderbornæ typis Matthæi Pontani.

IOANNES HVBERVS, natione Germanus, patriâ Franco Herbipolensis; in Societatem ingressus est anno salutis MDLXXXIII. Is cùm subsidiarius è Germaniâ in Poloniam missus esset, Theologiam ibi Moralem, Religionisque Controuersias triennium docuit; Seminariis octo annos; duobus per vices Collegiis Braunspergensi & Gedanensi septem annos præfuit; fructuosum Concionatorem & quidem iucundum ipsis etiam Hæreticis, annum egit decimumtertium. Obiit Gedani anno MDCXII. ætatis LIV. ab suscepta Societate XXVIII. Edidit Germanicè

De Controuersiis fidei varios libellos, nempe

De Cœnâ Caluinisticâ.

De Cœnâ Lutheranâ.

De eo quod Libri Sacri non omnes inueniantur.

Demonstrationem defectus Bibliorum, prout Braunspergæ edita sunt. Braunspergæ apud Georgium Schonfels MDCIV. in 4.

De Ecclesiâ ibidem MDCIX. in 4.

De Iudice Controuersiarum. Ibid. MDCXI. in 4.

De Libero arbitrio. Ibidem MDCXI. in 4.

IOANNES IACHNOWICZ, natione Lithuanus, in Societatem ingressus anno MDCIX. Collegium Crosense, & pontificium Seminarium rexit. Edidit Polonicè

Sacrificium Christi cruentum, seu, *Libellum de Passione Domini.* MDCXXVI.

Libellum de Passione Domini in illa verba, Candidus & Rubicundus. MDCXXVII.

Vias Saluatoris nostri in pueritiâ & iuuentute. MDCXXXIX.

Sanguineas Domini Redemptoris nostri vias. MDC. XXXIV.

Vias Domini laboriosas, seu, *De apparitionibus post Resurrectionem* MDCXXXIX.

Iesum Crucifixum sub variis similitudinibus ex S. Scriptura petitis. MDCXXXIX.

Libellum de doloribus B. Virginis MDCXXXIX.

Institutionem catechisticam MDCXXXIX.

Institutiones Confraternitatis Vilnensis S. Iosephi & Nicodemi; cum Libello precatorio, qui inscribitur, *Facula ardens.* MDCXXX.

Officia de Verbo Incarnato: de Virgine portante Christum, de Iosepho: de Angelo Custode.

Officium de S. Casimiro, Polonicè & Latinè MDCXXXIX.

Lithuanicè scripsit

Euangelia aucta in vsum Concionatorum MDC. XXXVII.

Institutiones & Cantiones pro Confraternitate S. Isidori MDCXXXIX.

Cantiones Catechisticas. MDCXXXVIII.

Libellum precatorium pro Confraternitate Vilnensi Corporis Christi. MDCXXX.

Denique vertit Polonicè

Martini Becani Purgatorium Caluinisticum MDC. XXXIX. Item

Deum Caluinisticum. MDCXL.

IOANNES IACOBVS CVRTZIVS, natione Bohemus, patriâ Pragensis, prænobili loco natus. Is postquam pro Ferdinando II. Romanorum Imperatore Oratoris munere apud Turcarum Imperatorem functus est, spretis rebus humanis Christi humilitatem in Societate complexus est. Anno MDCXXVI. ætatis XLI. Transtulit Italicè è Latino Gulielmi Lamormaini

Ferdinandi II. Romanorum Imperatoris Virtutes. Viennæ MDCXXXVIII. in 4.

IOANNES IACOBVS ROCHER, natione Gallus, patriâ Bituricensis, natus anno salutis MD. LXXII. in Societate nostrâ docuit quinquennio Philosophiam; Quæstiones de Conscientiâ, Linguam Hebraicam, & Sacras Litteras quadriennio: triennio Rector fuit, triennio Concionator: quatuor votorum professus. Edidit Gallicè

Manuale Sacerdotum.

IOANNES DV IARDIN, natione Belga, patriâ Duacensis; Societatem anno MDLXXXII. ingressus ætatis XVII. Edidit

Manuale præcipuarum Considerationum.

Manuale de peccato mortali. Reddidit etiam Gallicè

Tractatus aliquot P. Iacobi Aluarez de Paz.

IOANNES ISFORDING, natione Germanus, patriâ Monasteriensis, vir magnâ prudentiâ, & nostros gubernandi peritiâ præstans; annos complures Collegia Molshemense, & Passauiense Rector gubernauit, & vtrumque liberalitate Serenissimi Archiducis Austriæ Leopoldi, cui gratus imprimis fuit, à fundamentis exædificauit. Obiit Passauij grandæuus die XXIV. Aprilis, anno MDCXXXIX. ætatis LXXIII. Societatis XLVIII. à suscepto Coadiutoris spiritualis gradu XL. Edidit tacito suo nomine

Elementa Christianæ perfectionis à Thomâ de Kempis, quatuor libris de Imitatione Christi olim comprehensa, nunc iisdem verbis, nouo ordine, per locos communes digesta. Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVI. in 16.

IOANNES LANS, natione Belga, gente Hanno, patriâ Athensis, vir eruditione, & doctrinâ liberali, præcipuè autem scientiâ Dei colendi excellens. Is ætate iam prouectior, Humanioribus, Philosophicis, Theologicis disciplinis eruditus; Iuris etiam consultus, & Bononiæ Doctor

ctor nunciatus, Societatem anno salutis MDLXXXIII. complexus est. In eâ Posnaniæ & Iaroslauiæ, tum externos, tum Nostros ad eloquentiam aliquot annis instituit, eique labori immortuus est Iaroslauiæ anno MDXCI. ætatis suæ L. Scripsit suppresso suo nomine Orationem pro Societate, hoc titulo,

Equitis Poloni pro Societatis Iesu Clericis Oratio Prima; in ficti Equitis Poloni in Iesuitas Actionem Primam.

IOANNES LANTZ, natione Germanus, patriâ Tettnangensis ad Lacum Acronianum, ingressus est in Societatem annos natus XXV. in eâque annos circiter L. egit, Coadiutoribus spiritualibus adscriptus: docuit diu in Academiâ Ingolstadiensi Mathematicam, & Linguam Sacram. Obiit Monachij XX. Iulij MDCXXXVIII. Edidit

Institutionum Arithmeticarum lib. IV. cum Appendice fractionum Astronomicarum: & altera, De vtriusq; Calendarij Canonibus, & veris Epactarum æquandarum fundamentis. Monachij vnâ atque alterâ editione apud Nicolaum Henricum MDC.XVI. & MDCXIX. in 8.

Elementorum Euclidis lib. VI. nouâ interpretatione donatos. Ingolstadij typis Ederianis MDCXVII. in 8.

IOANNES DE LEDESMA, natione Americanus, patriâ Mexicanus, nobilibus & insigniter piis parentibus Hispanis natus; Societatem anno ætatis XV. ingressus, ab ipso statim initio magnæ virtutis iecit fundamenta, quibus deinceps excelsum prorsus fastigium imposuit, auctis semper processibus ætati consentaneis. Tirocinium posuit sub P. Gregorio Lopez viro præstanti virtute, qui tironibus eum ceu absolutum exemplar proponebat. In studiorum decursu prout scientiâ prouehebatur magis ac magis, ita ad eandem mensuram intendebat virtutes suas. Euasit autem ad summum doctrinæ culmen, tantamque apud omnes auctoritatem, vt difficillimis in rebus ferè decerneretur. Sæpè consultus à Senatu Regio, à Præsulibus, à Sacrâ Inquisitione; atque adeò inde vsque ab Hispaniâ, Peruuiâ, Sinis, de iure, iniuriâue contractuum interrogatus fuit. Certè vir doctissimus P. Didacus de Santisteuan non dubitauit in cathedrâ citare Ledesmam, Magister discipulum, cum eâdem in exedrâ Theologiam vterque, veteranus ille ante meridiem, hic à meridie nouitius Professor explicaret. Sed virtutum ipsius summam perstringamus. Atque humilitate quidem adeò excelluit, vt omnis eius vita pulcherrimis fuerit eius virtutis distincta documentis. Inter plurima primæ commendationis officia vno maximè gloriabatur, quod nimirum ageret æedituum ad S. Gregorij, cùm illi Seminario grandæuus præesset: ipse enim suis ibi manibus componebat omnia; altaria purgare pulueribus, propetasmata affigere & refigere, pauimentum verrere atque vestibulum, publicè inter Diuina mysteria accendere funalia, & ellychnia emunctorio detergere: quibus ipsi adeò nihil decedebat existimationis apud cordatos homines, vt passim nihil fuisse diceretur in celebritatibus ad S. Gregorij pulchrius ipso Ledesmâ, per eas humilitatis industrias maximè spectabili. Crebrò sacrificanti solemniter suo discipulo cuipiam assistebat ipse pro Subdiacono. Omnes nostros qui eâ in vrbe vitâ decedebant, suis humeris efferebat ad tumulum. Grata illi erat consuetudo cum abiectis, cum indigentibus, cum Indis; eoque acceptior, quò erat eorum abiectior conditio. Macerationi sui apprimè deditus fuit. Tam inclementer se flagellabat, vt omnia circum sanguine aspergeret, parietes, libros, mensas. Cilicio ferrato totum penè pectus ac tergum circumdabat. Duris asseribus imponebat membra labore fessa ad somnum. Cibi tam parcus erat, vt semper ieiunaret. Omnes Cælites colebat ille quidem; sed Nostrorum dies natales teneriore quodam sensu pietatis, ornatu comptiore, & insignibus virtutum actionibus, supra quam alias, celebrabat. Sed peculiaris ipsi videri potest, fuisse amor & miseratio in pauperes Indos, quos verè opprobrium hominum & abiectionem plebis rectè dixeris, si quàm aduersâ fortunâ iactentur, quàm sint ceteris contemptui, attenderis. In hos tanto rapiebatur affectu, vt ipsorum saluti, defensioni, commodis, præ quam maternâ sollicitudine consuleret. Non illum inclementia temporis, non obscuritas noctis, non loci longinquitas, non ætas, non morbus, vnquam impediuit, quin ad omnes ipsorum necessitates accurreret. Nemo fuisset ausus Indum lacessere, vellicare, vexare coram Ledesma. Et quod maximè mirum est, ab iis ipsis in quos erat profusè misericors, non rarò sannis exceptus, nunquam indignari visus est, aut ab suo in illos officio deterreri. Quo tempore Mexicum aquarum eluuione laborabat; ipse quotidie, post Theologicam lectionem, per incredibilem solis æstum, ieiunus, cymbâ vectabat ad suos Indos annonam. In peste quæ triennio toto eandem vrbem, & in eâ potissimùm calamitosissimam Indorum gentem attriuit, totus in illorum auxilium, sepositis tantisper curis aliis, incubuit; & onustus cibariis ac medicamentis quotidie ipsorum gurgustia perreptabat, interituris quamplurimis inediâ, nisi ipse pauisset. Hæc opera caritatis quæ supra imitationem videri poterant, longo adhuc interuallo impendendis spiritualibus auxiliis ipse superabat. Hæc nimirum cura nascentem diem excipiebat; hæc claudebat occidentem. Iusserat autem vel in ipsâ Theologiæ cathedrâ se moneri, si qua necessitas animi cuipiam Indorum ingruisset; & mox vel ad extremam vrbem opitulaturus accurrebat. Deductâ per has virtutes ætate, cùm hydropi curando Medicorum iussu ad propinquas thermas Peñolenses concessisset, ibi mortem

tem, quam præſagiſſe viſus eſt, pro ſalute inuenit die XII. Octobris, anno MDCXXXVII. ætatis LXIII. initæ Societatis XLVIII. in quâ ante annos XXX. Romæ, cùm eò Socius Procuratori Prouinciæ Mexicanæ veniſſet, quatuor eſſet vota profeſſus. Parentarunt illi Clerus Metropoliticus, Regularis ordo vniuerſus, Senatus vrbis, frequens Nobilitas. Solemnes exequias instituerunt ternæ Sodalitates, ipſius encomiis circum templum appenſis. Edidit Hiſpanicè

Concionem de SS. Eucharistiâ, habitam Mexici in gratiarum actionem pro liberatâ ab Hollandorum inſidiis claſſe Hiſpanicâ. Mexici. Reliquit

Commentariorum in S. Thomam, & aliarum lucubrationum tom. XIV. quos Congregatio Prouinciæ poſtulauit excudi; cùm ipſe, oblatis impendiis, addictiſque ab Horatio Cardon gratuitis operis, viuens induci nequiuerit, vt permitteret, tametſi ſummam doctrinæ laudem doctâ totos XXX. annos Philoſophiâ ac Theologiâ comparaſſet.

IOANNES LEONIVS, natione Belga, gente Eburo, patriâ Leodienſis, vir erga Beatiſſimam Virginem Mariam piiſſimus, ad cuius honorem primus Sodalitatem Romæ anno MDLXIII. deinde Pariſiis ita inſtituit, vt ad omnia ferè Societatis Collegia per totum terrarum orbem diſperſa penetrârit, non ſine omnium Parthenicorum incredibili fructu. Diem ſuum obiuit Taurini.

Edidit in lucem

Regulas Sodalitatis B. Mariæ Virginis, à Summis Pontificibus iam tum approbatas.

IOANNES LEVRECHON, natione Lotharingus, patriâ Barroducæus in diœceſi Tullenſi; anno MDCIX. ingreſſus eſt in Societatem, agens ætatis ſuæ XVIII. Quatuor votorum profeſſionem anno MDCXXV. emiſit. Docuit ſexennio Philoſophiam, decennio Mathematicam. Rexit Collegium Barroducæum. Edidit Gallicè tacito ſuo nomine

Hilaria Mathematica ex variis Geometriæ, Mechanicæ, Coſmographiæ, Opticæ, & aliarum huiuſmodi Artium problematis contexta. Muſſiponti apud Hanſelet MDCXXIV. in 8.

Selectas Propoſitiones ex totâ ſparſim Mathematicâ, propoſitas in ſolemni feſto SS. Ignatij & Franciſci Xauerij. Muſſiponti anno MDCXXII. apud Sebaſt. Cramoiſy in 4.

Rationem facillimam deſcribendi quamplurima, & omnis generis Horologia breuiſſimo tempore, ex Opticæ principiis demonſtratam. Muſſiponti typis Melchioris Bernardi MDCXVIII.

Praxim quorundam Horologiorum, & Cylindri. Muſſiponti apud Carolum Mercatorem MDC. XVI. in 8.

De Cometâ anni MDCXVIII. Muſſiponti typis iiſdem MDCXVIII. in 8.

Vertit Gallicè

Epiſtolam R.P.N. Generalis Mutij Vitelleſci de Iubilæo Societatis.

Item *Ferdinandi II. Imperatoris virtutes,* Latinè priùs editas à P. Guilielmo Lamormaini noſtro.

IOANNES LORINVS, natione Gallus, patriâ Auenionenſis, natus eſt anno MDLIX. & florenti ætate XVI. annos natus Societatem amplexus. Vir fuit apprimè doctus, & qui Philoſophiam Romæ, Theologiam, & Litteras Sacras Lutetiæ, Mediolani, Romæ cùm laude profeſſus eſt; & diu Theologum Præpoſiti Generalis ac librorum à noſtræ Societatis hominibus imprimendorum Cenſorem egit; vegetiſſima ſenectute florens. Demùm in Gallias ex Vrbe reuerſus, haud pridem vitâ functus eſt Dolæ die XXVI. Martij, anno MDCXXXIV. Eū non immeritò modernus quidam Scriptor Henricus Fitzſimon in Britanomachiâ appellat, *Alterum Longinum Caſſium legendi aſſiduitate ſpirantem quandam Bibliothecam, Ambulans Muſæum, & inter Scriptores ſolertiſſimos accuratiſſimum.* Verùm haud minora fuerunt in eo ornamenta virtutum. Ingens imprimis diuinæ gloriæ ſtudium; in conſiliis ad eam promouendam capeſſendis excelſus erectuſque animus, in vrgendis perficiendiſque cœptis, etiam ſedulitas maior. Colendæ Deiparæ ſtudium ingens, eiuſque in aliis excitandi cupido. Nihil omiſit operæ, vt immaculatam eius Conceptionem Italiæ, Hiſpaniæ, Galliæque vniuerſæ perſuaderet: eoque adnitente Dolana Academia ſanciuit, ne quis apud ſe Laureâ Doctorali ornaretur, qui eam de Conceptione ſententiam, dum nihil aliud definiret Eccleſia, propugnaturum ſe iuratus non promitteret. Auenione, Dolæ, aliiſque locis quamplurimis in morem induxit, vt ad æris campani ſignum excitarentur ſub veſperam ciues ad preces pro defunctis fundendas. Effecit etiam vt quot hebdomadis ad Iudæos Auenione verba fierent, eâque ratione multos ad lucem Euangelij ſequendam induxit. Ad decrepitam vſque ætatem ſe traxit ad conſcientiæ tribunal, oſor otij, vt ſe impenderet commodis animarum. Ad hæc, ſummâ erat morum facilitate, cādore ſummo; religioſiſſimâ paupertate, & in vitæ communis, diſciplinæque obſeruatione conſtantiâ incredibili. Affictandi corporis ſtudium ſuprà ferè quam ſatis foret. Ad ipſius funus tanquam viri celeberrimi, concurſus ingens factus eſt ordinum omnium. Edidit in lucem

Commentarios in Leuiticum; alterâ editione nimirum Antuerpienſi apud Petrum & Ioannem Belleros MDCXX. caſtigatiores.

In Numeros.

In Deuteronomium, tom. II. quorum prior continet capita XVII. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXV. poſterior reliqua ad finem vſque libri. Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXIX. in fol.

In Librum Pſalmorum, tom. III. quorum ſinguli

guli vnam explicant quinquagenam post Lugdunensem editionem. Coloniæ per Antonium Hierat MDCXIX. in fol.

In Ecclesiasten & Psalmum LXVII. per Horatium Cardon MDCVI. in 4.

In Sapientiam Salomonis. Moguntiæ apud Balthasarem Lippium MDCVIII. post editionem Lugdunensem, apud Horatium Cardon MDC. VII. in 4. Hæc duo postremà in folio iunctim recusa sunt.

In Actus Apostolorum. Lugduni per Horatium Cardon MDCV. & rursum correctiùs & locupletiùs tum apud illum, tum Coloniæ per Antonium Hierat MDCIX. in fol.

In Catholicas III. *B. Ioannis, &* II. *Beati Petri Epistolas.* Lugduni per Horatium Cardon MDCIX. in fol.

In Epistolas B. Iacobi, & B. Iudæ. Lugduni MDC. XIX. & Moguntiæ per Viduam Ioannis Crithij MDCXXII. in fol.

Edita quoque sunt ipsò inuito

Commentaria in Aristotelis Logicam, quæ olim in Scholis tradidit. Coloniæ apud Petrum Cholinum MDCXX. in 4.

Reliquit verò prælo paratos quos exspectamus

Aduersariorum, seu, *Miscellaneorum. Tomos* III.

IOANNES LVCENA, natione Lusitanus, patriâ ex Oppido Francoso, diœcesis Visensis; in Collegio nostro Conimbricensi, puer XV. annos natus ad Societatem admissus est, ipso die Natalitio D. N. Iesu Christi, anno salutis MDLXV. Deinde Philosophicis atque Theologicis litteris excultus est; magnamque bonarum Artium scientiam consecutus, Aristotelicas disciplinas Eborensi in Academiâ professus est. Sed cum aliis rebus Lucena excelluit, tum maximè Oratoriâ facultate. Itaque de loco superiore ad populum verba faciens, admirabili hominum concursu, plausu, fructuque audiebatur. Certè finem dicendi cùm aliquando faceret, ab vniuerso concessu publicè acclamatum est, vt vlteriùs progrederetur. Aliàs ad ipsius orationem, quâ in odia simultatesque inuehebatur, quatuor viri nobiles extemplò in gratiam redierunt. Quin & illa ipsa oratio cùm à milite, qui eam ex ore dicentis exceperat, legeretur, præsentibus duobus, qui claritate generis suas inimicitias pertinaciùs roborabant, tantâ eos vi perculit, vt repente amicitiam redintegrarint. Igitur in concionandi munere XX. annos maximâ cum laude posuit, & ad extremum vsque spiritum perseuerauit; quem in D. Rochi Professâ Domo Olysipponensi piè, sanctèque effudit die II. Octobris, anno salutis MDC. ætatis LI. quatuor dudum vota professus. Vir fuit omnibus ornatus virtutibus, sed potissimùm patientiâ, animi submissione, lacrymarum dono, & in aduersarios caritate. Hæc illum sapientiæ & virtutum decora splendidum imprimis apud Regni Proceres, & gratiosum faciebant. Scripsit maternâ atque eleganti linguâ

De Vitâ S. Francisci Xauerij Societatis Iesu; deque rebus, ipso viuente, à Nostris in Indiâ gestis, lib. X. quos Ludouicus Mansonius Italicè reddidit. Editi sunt MDC. in fol. Hispanicè Alphonsus Sandoual MDCXIX. in 4.

IOANNES LVDOVICVS DE LA CERDA, natione Hispanus, patriâ Toletanus, adolescentulus Toleti admissus est in Societatem, ipso S. Francisci sacro die, anno nostræ salutis MDLXXIV. qui Humanioribus, Philosophicis, atque Theologicis litteris excultus, totum se erudiendæ iuuentuti impendit; Eloquentiæ ac Poëticæ in Carpetanis assiduus Professor, dum ætas & vires fuerunt. Sed vel in decliui senio totus in libris fuit, vir multæ lectionis, atque indefessi studij; candoris autem, & religiosæ simplicitatis laude planè singularis. Edidit accuratos, & doctis viris maximè probatos

Commentarios in omnia opera P. Virgilij Maronis tom. III. quorum I. continet Bucolica & Georgica. II. sex priores libros Æneidos. III. sex reliquos libros Æneidos, Argumentis, Explicationibus, & Notis illustratos. Prætereà

Q. Septimij Florentis Tertulliani Opera, Argumentis, explicationibus, ac Notis illustrata. Tom. I. Lutetiæ Parisiorum per Michaëlem Sonnium MDC. XXIV. in fol. Tom. II. Ibidem MDCXXX. Tom. III.

Aduersaria Sacra, quibus fax præfertur ad intelligentiam multorum Scriptorum sacrorum. Accessit

Psalterium Salomonis, Græcolatinum, cum Scholiis; &

Tertulliani libri de Pallio Commentarius auctior. Lugduni per Ludouicum Prost MDCXXVI. in fol.

De Excellentiâ Cælestium Spirituum; imprimis de Angeli Custodis ministerio. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXI. in 8.

IOANNES DE LVGO, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, sed natus Madridij, præstantis ingenij & doctrinæ, quâ Romanum Collegium totis propemodùm annis XX. publicè Theologiam docendo exornat, illo ego doctore ac magistro mihi plurimùm placeo. Edidit

Commentarios in III. *partem Summæ Theologicæ S. Thomæ, De Incarnatione Verbi.* Lugduni MDC. XXXIII. in fol.

Disputationes Scholasticas, & Morales, de Sacramentis in genere: De Venerabili Eucharistiæ Sacramento; & de Sacrosanctæ Missæ Sacrificio. Lugduni per Iacobum & Petrum Prost MDCXXXVI. in fol.

De Sacramento Pœnitentiæ. Ibidem MDCXXXIX. in fol.

Habet sub prælo

De Iustitiâ & Iure; & si vita fuerit illi superstes, dabit deinceps

De Virtutibus Theologicis, & in reliquas partes Theologiæ.

IOAN-

IOANNES MAGIRVS, natione Germanus, patriâ Confluentinus ad Rhenum. Hic ætatis initio propositum Societatis ineundæ conceperat; sed eo per alienas curas, vt fit, frigescente, ecce frater ipsius Germanus, vitâ non diu ante functus, illi per quietem apparuit, leuitatem & morum licentiam exprobrat, sacrum è Christi latere manantem cruorem manu exceptum in faciem coniectans, Vide inquit, ne hic sanguis incassum pro te effusus sit. Quo ille monito ictus, constantiam, opimâ hæreditate relictâ, ad Religionem attulit; & Societati partim docendo, partim missionibus obeundis bonam operam nauauit. In Æde principe Spirensi ipsos XVII. annos Ecclesiasten cum approbatione egit: Seminario præfuit singulari curâ. Inter hæc febri correptus, vbi ad extrema venit, cælesti Christi Saluatoris, itemque S. Ignatij oblatâ specie ita recreatus est, vt plusquam humano gaudio delibutus, febres se longè sanitati anteferre diceret. Denique Sacramentis ritè perceptis, Socios ad Obedientiam hortatus, Christique sacris vulneribus piissimè salutatis commigrauit Spiræ die VIII. Septembris, anno salutis MDCIX. ætatis LI. ex quo fuerat Societati adscriptus XXVIII. dudum quatuor vota professus. Scripsit

Breuem admonitionem in Epistolarem Disceptationē Ioannis Magiri Iesuitæ, & Dauidis Parei Caluinistæ Professoris Heidelbergensis. Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDCIV. in 4. vnà cum animaduersionibus Ioannis Mulhusini, in Disputationem eiusdem Parei.

IOANNES MAIOR, natione Belga, patriâ Atrebas, edidit à se emendatum, Exemplis ac Notis auctum

Speculum Exemplorum Anonymi, sæpiùs Duaci nunc euulgatum, & Coloniæ ab anno MDC. III. Obiit Duaci die VIII. Septembris, anno MDCVIII.

IOANNES MALDONATVS, natione Hispanus, gente Boeticus, vel potiùs ex eâ parte antiquæ Lusitaniæ, quæ Estremadura hodie dicitur, ex oppido quod vulgò vocatur Fuēte del Maestro, in ditione Zafrensi, nobili genere natus; primam ætatem in Academiâ Salmanticensi egit, doctissimis & celeberrimis præceptoribus vsus, præcipuè Dominico Soto, & Francisco Toleto, qui posteà S.R.E. Cardinalis fuit. Deinde studiis confectis se nostræ Societati consecrauit. Tum Romam euocatus, in Collegio nostro Theologiam docuit. Sed dum Collegij nostri Parisiensis scholæ primùm aperiuntur, singulari Dei consilio & instinctu Lutetiam est missus, anno MDLXIII. superstite etiam tum Caluino, vt magnis eloquentiæ, ingenij, doctrinæ viribus exultantem, & quasi triumphantem, paucis adhuc resistentibus Caluinismum reprimeret. Igitur primus ille Sociorum ex illâ celebri Parisiensis Academiæ speculâ bellicum cecinit, in campum descendit, in aciem prodiit, manum cum hoste conseruit. Ibi Philosophiam primùm, ac deinde totos X. annos Theologiam professus est, magnâ celebritate, ingentique auditorum concursu, & fructu; vt vox ipsius ex illo celebri theatro per vniuersam Galliam quàm latissimè exaudiretur, & vix doctus esset quispiam, Episcopus, Abbas, Concionator, Parochus, qui non ad eius Scholam ventitaret: ne ipsi quidem Caluinistæ, & Caluinistarum Ministri ipsius prælectionibus abstinerent. Duabus quotidie, tribúsue horis antè subsellia certatim implebant, quàm ludum ille ingrederetur, ne excluderentur. Sæpè in aperto, atque adeò in viis publicis docere coactus est ob multitudinem Auditorum, quos nullæ exedræ capiebant, frementibus Hæreticis, obstupescentibus Catholicis. Sub annum MDLXX. Pictauium vnà cum IX. Sociis missus, lectiones ibi Latinas, conciones Gallicas habuit; sed cùm sedem non posset figere, compressis in disputatione sectariis, regressus est. Excurrit & in Lotharingiam, eâque occasione rursum ad Sedanum cum Hæreticis congressus est, de quo certamine Genebrardus sic ait, *Ioannes Maldonatus Capellum, Holinum, Loqueum, & XX. alios Ministros Caluinistas, primùm differendo, deinde declamitando prostrauit: nam in declamationes disputationem commutandam Ministri censuerant, quod eius vim Syllogisticam non possent depellere.* Additque *Launeum & Henricum Penneterium Ministros, qui aderant, fuisse conuersos.* Cùm ergo in iis se locis versari videret, vbi Hæreses vigerent plurimùm, variique errores indies increbrescerent, priscos illos, sanctosque Patres imitatus, in id maximè docendo incubuit, vt Lutheri, Zuinglij, Caluini, aliorumque huius seculi Hęreticorum nefariam & sceleratam doctrinam conuelleret, veram & orthodoxam fidem corroboraret. In quo sanè profecit plurimùm; nam ex eius scholâ prodierunt viri eruditi quamplurimi, & vix quisquam posteà fuit in Galliâ, qui cùm eius auditor esse non potuisset, quæ in scholis dictauerat, sibi domi descripta non haberet. Tradidit ille primùm totam Theologiam compendio annis quatuor; iterum eandem vberiùs tradere aggressus, cùm iam procul esset progressus, alienissimo sanè tēpore, ab hostibus variis calumniis appetitus est: nam & Præsidem Montibrunensem S. Andreæ moribundum circumuenisse, & posteros eius fortunis euertisse, illi persuadendo vt sua omnia Societati legaret, dicebatur, seductor simul & prædo nuncupatus; & à nonnullis Lutetiæ zelo præpostero, hæresis est accersitus; verùm ab hâc eum iniuriâ vindicauit Summi Pontificis Gregorij XIII. auctoritate Petrus Gondius Parisiensis Antistes; ab illâ verò publico Senatus consulto liberatus est. Verùm quamuis sic eius innocentia publicè satis testata foret, satiùs tamen fore putauit, si paucorum æmulationi, præsertim ingrauescente ætate viribusque labefactis, cederet, lucemque illam hominum fugeret; & non

non suo tantùm seculo, sed futuris etiam scribendo seruiret. Quamobrem in Collegio nostro Bituricensi abditus, totum se ad Sacræ Scripturæ expositionem conuertit. Cùm autem instituisset primùm in Quatuor Euangelia Commentarios scribere, per aliquot noctes visus est sibi videre quendam, qui vt strenuè cœptum opus prosequeretur, exhortabatur, fore enim vt illud ex sententiâ perficeret: sed operi parum diu superuicturum; atque hæc cùm diceret, intento digito certam aliquam ventris partem illi signabat. Hoc visum quanquam pro somni ludibrio habitum, comprobauit euentus; nam à Gregorio XIII. Pontifice Maximo è Galliâ in Vrbem accersitus, vt operam suam præstaret ad editionem Græcam LXX. Interpretum, quam parabat, non diu Romæ superstes fuit. Ibi lucubrationem illam suam absoluit, & Claudio Aquauiuæ recèns in Præpositum Generalem electo ad diem XXI. Decembris, anno MDLXXXII. obtulit; ac secundum id, acerrimus eum dolor incessit eâ corporis parte, quæ tanto iam priùs illi fuerat per nocturnam signata visionem. Eo autem in dies magis magisque inualescente, tandem priorum laborum præmia à Deo consecutus Romæ cessit è vitâ à nosôcomo, dum eum ad paratam excitaret cœnulam, mortuus in lectulo inuentus, ætatis vixdum anno L. salutis verò MDLXXXIII. ineunte, peruigilio Epiphaniarum. Monet me locus, vt, quoniam hoc etiam ad Maldonatum pertinet, Hieronymi Soriani faciam mentionem. Hunc ad Societatem Ioannis Maldonati exemplum excitauit. Nam cùm in Hispaniis & vitæ consuetudine, & studiorum similitudine iam ab Adolescentia coniunctissimi inter se fuissent; conuenerat inter eos, vt qui prior perfectionis vitæ genus amplecteretur, is alterum ad sui imitationem traheret. Româ igitur Maldonatus, veteris pactionis memor, à Soriano, quem in Hispaniis reliquerat, per litteras promissa repetit. Is de statu hominis amicissimi certior factus, nihil habuit antiquius, quàm vt idem iter, eandemque vitam ingrederetur. Vixit Hieronymus in Societate magnâ humilitatis, caritatis, & ceterarum laude virtutum; tanto in B. Virginem studio ac fiduciâ, vt nihil non, quod illam rogasset, impetraret, vt miraculi nomen nonnulla huiusmodi euenta obtinuerint. Docuit Neapoli cum approbatione Theologiam; tum Nolæ formandis Tironibus præfuit. Demùm Cirinolano Collegio, quod Comes S. Angeli per ipsius industriam instituebat, datus Superior, diuino propemodùm consilio factum putes, vt Maldonatum quem sequi non dubitauit in vitâ, eundem quoque sequeretur in morte: paucis enim mensibus post Maldonati obitum, ad diem nempe III. Iulij, quasi amici monitis iterum ad meliorem vitam vocatus, tantâ occubuit animi alacritate, vt videretur cuius exemplo in terris vulgarem vitam cum religiosâ mutarat, eiusdem in cælo precibus religiosam cum cælesti mutasse. Sed vt de Maldonato semel absoluam, fuit is vir multis à Deo magnisque donis cumulatus, ingenij subtilis, iudicij admirabilis, memoriæ excellentis, diligentiæ incredibilis, indefessi studij, laboris suprà corporis vires assidui; quæ cùm initio firmæ essent, paulatim tamen lectione, scriptioneque continuâ exhaustæ sunt. Nullum enim probatum in Theologiâ Græcum, Latinúmue Auctorem prætermisit, quin totum peruolutarit, legeritque diligenter, ac notarit. Hinc eximiam eius & reconditam eruditionem, summam in docendo grauitatem, prudentiam, modestiam quæ omnes ad se facilè raperet, & studio veritatis incenderet: doctarum linguarum peritiam, in concertatoriâ Theologiâ efficacitatem, præstantissimum ingenium, eximiamque doctrinam quam Gallia atque Europa vniuersa suspiciat, omnes passim Scriptores deprædicant. Io. Mariana Præfat. in sua Scholia in S. Scripturam. Genebrardus in Chronol. ad A.C. MDLXXXIII. Serarius in Mineruali l. II. c. IV. Florim. Remond. de Orig. Hæres. l. V. c. II. n. VI. Ant. Posseu. in Appar. Sacr. V. Sixtus Senensis. Fran. de Valle to. I. Concionat. Euang. in Elog. Pacensi. Lud. Richeom. in Iustis funebr. Henrici IV. ad Regin. Matrem n. XLI. Steph. Paschasius l. IV. Epistol. Hermanus Langeuelt. in Vita Martini Delrio pag. VII. Fran. Swertius in Athenis Belgic. in Francisco Balduino. Franc. Agricola in Dedicat. Euang. S. Io: Baptistæ. Daniel à Iesu in Apolog. pro Catholicis in Anglia c. VII. n. III. Andreas Saussaius in supplemento Martyrologij Gallic. ad diem 5. Ianuarij. Verùm hæc Dei dona aliis longè maioribus obscurabantur. Virtus enim fuit in eo tam eximia, vt sit potiùs sanctitas appellanda. Magna in eo rerum humanarum despicientia; magna laudis & auræ popularis contemptio; humilitas & modestia incredibilis, vt tam doctus, doctum se nesciret; tam in ore hominum positus, homines sperneret; tam apud Principes, Præsules, primarios viros carus & honoratus, vt homo externus à Serenissimo Lotharingiæ Duce, imò ab ipso Rege Galliarum Carolo ad Conciones in domo Regiâ adhibitus, maiorem in modum, eorum aditum, conspectumque declinaret: vt id etiam nonnulli tribuerent morositati, dum ne inuitatus quidem ad eos accederet. Adhæc ardens & iuge orationis & meditationis diuinarum rerum studium, quo fiebat, vt minimi etiam flosculi aspectus, ita sublimes præstantesque eius menti suppeditaret conceptiones, vt iis ipse non tantùm Dei amore incenderetur, sed Socios pariter, si qui fortè adessent, eodem igne correptos inflammaret. Summa in cibo potuque parcitas, paupertatis Euangelicæ rigida obseruatio, vt qui præter ceteros nihil haberet, retineretue, cùm ex vno loco in alium abiret, nisi vestem quam

quam humeris gestaret, vilem potiùs, quàm simplicem, & aliqua suarum lucubrationum aduersaria. In summâ vir fuit mundo, sibique crucifixus; & vt staret semper in procinctu quietus & securus, paratus ad mortem, eam sibi quinquies quotidie ponebat ob oculos, indagabatque, num quid sibi esset in conscientiâ, quod in horâ mortis eum angere posset atque affligere, & si quid reperisset, illicò deponebat. Scripsit vir hic admirabilis eruditissimos

Commentarios in IV. Euangelistas, in II. tomos diuisos, qui in Lotharingiæ præclarâ Academiâ Mussipontanâ, apud Stephanum Mercatorem anno MDXCVI. primùm, & deinceps passim in Galliâ, Italiâ, & Germaniâ editi sunt. In iis genus dicendi breue est (vt interpretem decet) sed lucidum, & perspicuum, elegans, peracutum, & ad docendum, ac conuincendum Hæreticos aptum imprimis ac robustum. Scripsit etiam

Commentarios in Prophetas IV. Ieremiam, Baruch, Ezechielem, & Danielem: quibus accessit

Expositio Psalmi CIX. &

Epistola de Collatione Sedanensi cum Caluinianis. Quæ post aliam editionem Lugdunensem per Horatium Cardon MDCIX. prodierunt simul Moguntiæ per Ioannem Kinckium typis Reinhardi Eltz MDCXI. in 4.

Disputationem de fide. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDC.

Librum de Dæmonibus.

Alia multa præstantissimi sui ingenij nobis reliquit monumenta; sed ea nondum typis excusa sunt, vel etiam interciderunt, quod de diuinis eius *Commentariis in Psalmos* testatur Syluester Maurolycus lib. V. Oceani Religionum. Nam

Summa Casuum Conscientiæ, quæ tanquam hausta è scriptis & doctrinâ Maldonati & collecta per Martinum Codognat Minimum prodiit Lugduni apud Hæredes Guilielmi Rouillij MDCIV. Venetiis etiam & alibi partus suppositius est, erroribus scatens, Maldonato prorsus indignus, & meritò ab Apostolicâ Sede damnatus. Similiter

Disputationum ac Controuersiarum decisarum circa VII. Ecclesiæ Romanæ Sacramenta, tom. II. in 4. Lugduni sine Typographi nomine MDCXIV. vulgati, sub Maldonati nomine, nec illius, nec vllius de Societate sunt, & suos etiam errores continent.

IOANNES MANS, natione Belga, Zieriksææ in Zelandorum Insulis natus, cùm Brugis Rectorem ageret, animam egit in glorioso ministerio lue contagiosâ infectorum die XXVIII. Nouembris, anno Domini MDCXXI. Societatis initæ XXX. ex quibus totos XXVIII. apud Brugenses traduxit, promptus & indefessi zeli ad salutem animarum operarius. Vertit in vernaculam Flandrorum linguam

Meditationum P. Ludouici de Ponte tom. I. & II. Ipris apud Franciscum Belletum MDCXVI.

IOANNES MARIA CAMPORI, natione Italus, Eminentissimi Cardinalis Petri Campori fratris filius, olim à Præposito Generali Claudio Aquauiuâ, nec sine peculiari quodam instinctu Dei missus in Orientalem Indiam, Reuerendissimo Patri ac Domino Francisco Rozio Archiepiscopo Cranganorensi socius adhæsit, ob morum suauitatem, plurimasque virtutes, tum ipsi Antistiti, tum ceteris omnibus mirè carus. Româ proficiscenti Frater è Nostris Coadiutor temporalis, qui in Maronitarum Collegio agebat, Deiparæ Virginis imaginem illi dedit; addiditque fore, vt si illi supplicasset, perfacilè Linguam Chaldaicam, Syriacamque perdisceret. Nec infeliciter postmodùm respondit euentus. Quin adeò, cùm se penitus cultui Virginis addixisset, multa per eam beneficia diuinitus accepit, & mortis articulum prædidicisse est creditus; nam paulò priùs maiore solito diligentia ad orationem sese, atque alia spiritus exercitiâ conuerterat, & totius vitæ errata per Exhomologesim correxerat, animo se ad mortem comparandi, quando inter dormiendum subitò extinctus est, omnibus improuisis Cranganore anno salutis MDCXXI. Eius spiritus mox à digressu à corpore adiit Antistitem dormientem, & brachio arreptum expergefecit inclamans semel iterumque, *Domine Archiepiscope.* Excitatus Antistes cùm neminem videret, famulos aduocauit, sciscitatusque est, vbinam esset P. Ioannes Maria. Illis negantibus quemquam hominum esse domum ingressum, Antistes crucifixo inter brachia super pectus accepto in somnum se composuit; quem reliquâ tamen nocte nullum capere potuit. Mane comperto inopinatò Patrem, obiisse, in lacrymas & suspiria insolabiliter, vnâ cum domesticis omnibus, atque externis solutus est, optimi, carissimique capitis desiderio. Conuertit è Chaldæo in Latinum

Breuiarium Ecclesiæ Thomæorum in Malabare ex quo De S. Thomæ Apostoli apud Sinas prædicatione, nonnulla recitat Nicolaus Trigautius De Christianâ Expeditione apud Sinas Lib. I. Cap. XI.

Romæ iuuenis priusquam Sacerdos esset, composuit

Hymnum de Venerabili Eucharistiâ; quem multi docti Patres negabant sine speciali Dei auxilio fieri potuisse. Item eodem ferè tempore

Sacrorum Canticorum mysteria omnia, Beatissimæ Virgini applicuit, modum interpretandi Ruperti Abbatis haud infeliciter secutus. Hos verò eius labores prodiisse non puto.

IOANNES MARIA FREYLIN, natione Italus, patriâ Villanouanus in Pedemontio, in Societatem anno MDCVI. ingressus, natus ipse annos XV. Scripsit Hispanicè, quæ tacito Auctoris nomine prodierunt

Elogia clarorum virorum de Societate Iesu

ex Prouinciâ Peruanâ.

Scripſit præterea, ſed nondum edidit, quod ſciam

Vitam P. Didaci Martinez Soc. Ieſu, viri clariſſimâ virtute conſpicui, qui Limæ paucos ante annos diem clauſit.

IOANNES MARIANA, natione Hiſpanus, patriâ Talabricenſis in Carpetanis, diœceſis Toletanæ, adoleſcentulus XVII. annos natus, cùm litteris Compluti operam daret, nuncium mundo remiſit, ſeque Societati noſtræ dedicauit, admittente Hieronymo Natali Commiſſario, anno ſalutis MDLIV. Calendis Ianuariis. Deinde maximo ingenio, peracri iudicio, ſingulari memoriâ, multorum annorum ſtudio, omne diſciplinarum genus diligentiſſimè excoluit, & ad S. Theologiam, raram omnium Liberalium Artium, & Hiſtoriæ tum Eccleſiaſticæ, tum prophanæ cognitionem; & præterea Latinæ, Græcæ atque Hebraicæ Linguæ peritiam adiunxit. Romam profectus anno MDLXI. nondum ſacris initiatus, Sacras ibi Litteras interpretari cœpit; vbi etiam proximo verno ieiunio Sacerdos eſt factus. Exacto quadriennio in Siciliam commigrauit, ibique biennio profeſſus eſt. Anno MDLXIX. Pariſios conceſſit, & magnâ nominis celebritate in illâ Academiâ D. Thomam Aquinatem quinquennio eſt interpretatus. Erat enim in inueniendo acutus, in iudicando ſeuerus, in diſponendo diſtinctus, perſpicuus in explicando, acer in diſputando. Sed morbis impeditus coactus eſt ſtudiorum curſum vel interrumpere, vel remittere, & animum ad ſtudia leniora transferre. Itaque in Hiſpaniam anno MDLXXIV. rediit, & Toleti continenter ad vltimam vſque ſenectutem commoratus eſt, eâ doctrinæ famâ, vt nullus omnium crederetur eſſe qui eum exæquaret. Multis magniſque in rebus eius adhibuit operam Sacræ Inquiſitionis Tribunal. Ipſe viciſſim multa perpeſſus aduerſa, admirabili animi æquitate, & omnium virtutum documento ſe malis ſuperiorem eſſe probauit. Exercitam ſenectutem Toleti produxit vſque ad diem XVII. Februarij, anni Domini MDCXXIV. quo tandem piè deceſſit propè nonagenarius; doctoratu Theologiæ, & quatuor votorum ſolemni profeſſione iam olim ornatus. Fuit apud viros principes apprimè gratioſus; & ab externis paſſim ſcientiæ nomine viſebatur, conſulebaturque. Paupertatis amator eximius, nihil vnquam ſingulare vllâ in re admiſit: rarâ abſtinentiâ, & in ſuis ærumnis conſtantiâ incredibili. Tantâ conſcientiæ curâ, vt eam quotidianâ Confeſſione expiaret. Caſtitatis cultor ſtudioſiſſimus: cuius aliquis effectus eſſe potuerit, quod mortuo manus fuerint ita tractabiles, ac ſi viueret. Eius vitam & res geſtas ſcripſit Thomas Thomaius de Vargas Hiſtoriographus Regius. Scripſit Mariana Latinè, & Hiſpanicè, diſerto grauique ſtylo,

Hiſtoriæ de rebus Hiſpaniæ, lib. XX. Toleti typis Petri Roderici MDXCII. in fol. cui X. libros alios poſtmodùm adiecit, vt ad noſtra vſque tempora, libris XXX. vnâque Appendice, vniuerſam Hiſpaniæ Hiſtoriam abſoluat; de quâ ſic Cardinalis Baronius ad A. C. DCLXXXVIII. tom. VIII. Annalium Eccleſiaſticorum loquitur, *Senſit hoc atque ſugillauit veritatis amator, & pietatis optimus cultor, qui erudito ſtylo poſtremam manum appoſuit rerum Hiſpanicarum Hiſtoriæ, Hiſpanus & ipſe, ſed affectu priuato carens* Ioannes Mariana, *dignus Profeſſor Societatis Ieſu.* Et tomo V. ait illum Res Hiſpanicas accuratiſſimè perſecutum.

Scripſit præterea Latinè

De Rege & Regis inſtitutione, lib. III. Toleti apud Petrum Rodericium MDXCIX. in 4.

De Ponderibus & menſuris. Toleti apud Thomam Guſmanium MDXCIX. in 4.

Tractatus VII. *cùm Hiſtoricos, tum Theologicos*, nimirum

De Aduentu B. Iacobi Apoſtoli in Hiſpaniam.
Pro Editione Vulgatâ SS. Bibliorum.
De Spectaculis.
De monetæ mutatione.
De Die Mortis Chriſti, & Anno.
De Annis Arabum cum Annis noſtris comparatis
De Morte & Immortalitate. Lib. III.

Coloniæ per Antonium Hierathum MDCIX. in fol.

In tractatu de Monetę mutatione cùm acriùs corruptelam ſui temporis perſtrinxiſſet, grauē in ſe conciuit procellam; & tractatus ipſe poſtulante Catholici Regis Oratore, à Summo Pontifice Paulo V. tantiſper ſuſpenſus fuit, donec inuidia & cum ea tempeſtas conquieuit; docueruntque poſteriora tempora veri rectique amātem fuiſſe Marianam.

Eruit è tenebris, Notiſque illuſtrauit, ac proœmio ornauit

Lucæ Tridentis Epiſcopi, De alterâ vitâ, fideiq; Controuerſiis, aduerſus Albingenſium errores, lib. III. qui exſtant tomo III. Bibliothecæ magnæ Patrum; & ſeorſim excuſi Ingolſtadij typis Ederianis MDCXII. in 4.

Bibliothecam Phoſij in Epitomen redegit; & Latinas fecit *B. Cyrilli Alexādrini Epiſcopi* ἑορταστικὰς *Homilias*; quæ duo tamen lucem non aſpicient. Edidit demùm

Scholia breuia in Vetus ac Nouum Teſtamentum; vbi etiam *Prouerbia Salomonis, Eccleſiaſten, & Cantica Canticorum*, Elegiaco Carmine reddidit Antuerpiæ.

Circumfertur præterea Hiſpanicè, Gallicè, Italicè, Latinè excuſus

Diſcurſus de erroribus, qui in formâ gubernationis Societatis Ieſu occurrunt, conſtans XX. Capitibus. Burdigalæ per Ioannem de Bordeos MDCXXV. in 8. & alibi. Sed is clam illi ſubductus, à maleuolo quopiam ad conciliandam Societati inuidiam

diam extrusus in lucem est; adiectis etiam fortasse non paucis, vt pronum est existimare, ab ipsius obseruationibus atque animo alienis.

IOANNES MARIE, natione Gallus, patriâ Rhotomagensis, scripsit Gallicè

Sanctam solitudinem, seu, *Interiorem animæ deuotæ occupationem.* Parisiis adud Tussanum Du Bray MDCXXXI.

IOANNES MARTINEZ, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, vir pius, & erudiendæ iuuentuti totus intentus; edidit sub nomine Ioannis Sanchez

Artem Grammaticæ.

IOANNES MARTINEZ DE RIPALDA, natione Hispanus, gente Nauarrus, domo Pampilonensis, vbi Societatem annos dumtaxat XIV. natus capessiuit. Studiis confectis Philosophiam Monforti, Theologiam docuit Salmanticæ, hodieque cum laude docet. Scripsit

De Ente supernaturali, tom. I. vnum in locum congestis omnibus, doctèque explicatis, quæ certum in Theologiâ tractationis locum non habent. Burdigalæ apud Guilielmum Millangium MDCXXXIV. in fol.

Breuem expositionem Litteræ Magistri Sententiarum, cum Quæstionibus quæ circa ipsam moueri possunt. Lugduni per Gabrielem Boissat MDCXXX. VI. in 8. Editio recognita & aucta.

De Ente supernaturali, tom. II. iam sudat sub prælo.

IOANNES MARTINI, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, obiit in patriâ suâ die IV. Iunij, anno MDCXXV. Edidit Linguâ Flandricâ

Vitas SS. PP. NN. Ignatij & Xauerij, in compendium feliciter redactas. Mechliniæ apud Iaye in 12.

IOANNES DE MATOS, natione Lusitanus, patriâ Olysipponensis, Philosophiam ac Theologiam diu professus, & Doctoralibus in vtrâque insignibus ornatus; Collegia rexit Olysipponense & Eborense; hodie Romæ Assistentem agit. Edet propediem

Theologiæ Moralis tomos II. alterum

De Iudiciis humanis: alterum

De Iudiciis Diuinis.

IOANNES MAVTASIVS, natione Gallus, patriâ Febetinensis, vir eloquentiâ clarus, qui & Oratoriam diu artem docuit; & plurimas concionando ciuitates excoluit: primus etiam Rupellense Collegium rexit: quatuor votorum professus. Dixit Burdigalæ atque edidit

Panegyricum Ludouico XIII. Regi Christianissimo, in studiorum instauratione, anno MDCXXI. Item

Panegyricum SS. Ignatio, & Francisco Xauerio, recèns in numerum Sanctorum relatis, anno MDCXXII. Burdigalæ apud Petrum de la Court MDCXXII. in 8.

IOANNES MENDEZ, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, Aristotelem Fregenali & Cordubæ explicuit, Theologiam Moralem & Scholasticam Hispali, vbi & sanctæ Inquisitioni à Censuris, seu, vt vocant, Qualificator fuit. Habet prælo parata,

Quæstiones ex Theologiâ Scholasticâ, hoc seculo celebriores, & delibatas ex doctrinâ S. Thomæ, & Scoti vt plurimùm in concordiam vocata.

Oeconomiam, seu, Domesticam administrationem tripartitam in Coniugalem, Filialem, & Seruilem.

Explicationem Bullæ Cruciatæ: item, *Bullæ in die Cœnæ Domini legi solitæ.*

Tractatum de Ecclesiasticis Censuris, ac pœnis.

Ducem Religiosorum hominum; Hispanicè.

IOANNES MOCQVETIVS, natione Lotharingus, ad Societatem iuuenis accessit, annos natus XXI. in quâ ad insignem doctrinam in omni litterarum genere euasit, Latinè, Græcè, Hebraicè excellens; Sacræ Theologiæ Doctor, & in Ingolstadiensi Academiâ Professor: quatuor solemnibus votis iam inde vsque ab XXVIII. die Octobris, anni MDCXII. obligatus. Scripsit

De Sponsalibus & Matrimonio Dilingæ MDCXI. in 12.

Methodum Gonterianam, seu, Modum cum Hæreticis ex solo Dei Verbo disputandi, à Ioanne Gonterio nostro conscriptam, à calumniis vindicauit. Ingolstadij MDCXVIII. in 4. Typis Ederianis.

IOANNES DE MONCADA, natione Hispanus, patriâ Madridiensis; multis annis Sacras Litteras interpretatus est; Collegium Huetense Rector administrauit. Edidit

Commentarios in Epistolam B. Iudæ Apostoli.

IOANNES MONCEAVX, natione Belga, patriâ Hannatensis. Edidit Gallicè

Antidotum peccati. Item

Vitam & res gestas S. Adiliæ, cuius corpus requiescit in Orpio, magno diœcesis Namurcensis pago, vbi quondam ipsa Cænobio Monialium sanctissimè præfuit.

IOANNES DE MONTALVO, natione Hispanus, Rector Collegij Madridiensis. Scripsit Hispanicè

Epistolam ad Rectores Prouinciæ Toletanæ, De Morte P. Hieronymi de Florentiâ Societatis Iesu. MDCXXXIII.

IOANNES DE MONTEMAIOR, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Ceniceros, diœcesis Calagurritanæ, natus die X. Iulij, anno MDXLIX. ad Societatem accessit anno MDLXV. Vir planè magnus, non doctrinâ modò, sed prudentiâ quoque & gubernandi peritiâ, animi magnitudine, & omnimodâ virtute. Philosophiam docuit Abulæ, Theologiam Salmanticæ, Vallisoleti, Cordubæ. Rector sexennio præfuit Collegio Cordubensi, cuius rem familiarem vehementer auxit: Villagarziensi annos XII. Aliquamdiu Tironibus formandis operam dedit. Bis Domum Professam Vallisoletanam gubernauit; ter Collegium Salmanticense; bis Castellanam Prouinciam. Bis generali Societatis Congregationi interfuit; & non vni dignus summo Magistratu

viſus eſt, aliquot ſuffragiis ad eum poſtulatus. Iuſſus olim fuerat à Claudio Aquauiua Præpoſito Generali Summam Thelogiæ typo adornare, iamque aliquam partem affecerat, ſed mole negotiorum obrutus, nunquam potuit abſoluere. Obiit Salmanticæ XIII. Martij MDCXLI. valdè ſenex, antiquiſſimus Profeſſorum Societatis. Edidit tamen per occaſionem tractatus varios

De Statutis Hiſpaniæ circa deſcendentes ex genere maculato.

De ordine iudiciario aliquando in Societate ſeruando.

De modo licito liberandi ære alieno Illuſtriſſimam domum Almirantis Caſtellæ.

De bonis, quæ Noſtri Societati donarunt, an, ſi dimittantur, ſint reſtituenda?

Reſponſionem ad V. calumnias in Societatem Salmanticæ iactas.

De Matrimonio Sereniſſimi Principis VValliæ cum Sereniſsima Infante Hiſpaniæ.

De iure Societatis Ieſu ad Legatum à Sereniſsima Regina ei relictum in codicillo, ſine ſolemnitate Tabellionis.

De iure Regis Catholici ad concedendum licitè Religioſis facultatem exportandi aromata ex Indiâ Orientali non ſolutis vectigalibus, quæ ſolui ſolent.

De Cenſu conſtituto cum onere non redimendi niſi monetâ argenteâ, vtrùm aliquando monetâ æreâ poſsit redimi.

Scripſit plura alia luce digniſſima, ſed eam à prælo nondum accepêre.

IOANNES MOSQVERA, natione Hiſpanus, ſcripſit Hiſpanico ſermone librum

De Rebus Moſcouitarum.

IOANNES MOTET, natione Gallus, pàtriâ Brianſonenſis, in Delphinatu, ingreſſus eſt in Societatem anno ſalutis MDCIX. natus ipſe annos XXIX. in eâque Profeſſorum ordini adſcriptus eſt nuncupatis quatuor votis anno MDC. XXVI. Humaniores diu Litteras docuit, diu cõcionatus eſt. Collegium Diuionenſe Rector obtinuit. Scripſit Gallicè

Certamen honoris, ad felicem ingreſſum Illuſtriſſimæ Duciſſæ de la Valetta in vrbem Metenſem. In fol.

IOANNES MVLHVSINVS, natione Germanus, gente Thuringus, pàtriâ Mulhuſio ciuitate Imperiali vnde illi nomen adhæſit, cùm alioqui SPITZNAES vocaretur. Natus honeſtis parentibus, ſed in hæreſi educatus, Romæ ad Eccleſiam acceſſit, cùm Papam videret eſſe hominem, quem ſui monſtrum infandum deſcripſerant. Mox etiam Societatem noſtram complexus eſt die XXIV. Iunij, anno ſalutis MDLXXXV. Sacræ Theologię Doctor, poſt traditam Philoſophiam, Summam Doctoris Angelici annis VIII. Moguntiæ profeſſus eſt. Collegio Treuirenſi cum poteſtate præfectum ſubitâ apoplexiâ tactum mors immatura abſtulit, prudentiâ, caritateque iam ciuitati notum, die XVIII. Septembris, anno Domini MDCIX. Edidit pro Catholica religione contra Dauidem Pareum Heidelbergenſem Theologiæ Profeſſorem

Speculum miſeriarum Dauidis Parei.

Cenſuram Diſputationis I. Dauidis Parei, De Sacrarum Scripturarum auctoritate diuinâ & Canonicâ; adiectis notis & animaduerſionibus. Cum vindicatione Cenſuræ Moguntinæ, & Diſcuſsione Exegeſeos eiuſdem Parei. Moguntiæ apud Ioannem Albinum MDC. IV. in 4.

Auctarium Speculi miſeriarum eiuſdem Caluiniſtæ. Moguntiæ apud Balthaſarum Lippium MDCVI. in 8.

Diſputationem de Libero Arbitrio contra Hæreticos. Moguntiæ MDCI.

IOANNES MVNOS DE GALVEZ, natione Hiſpanus, qui & Collegio Hiſpalenſi Rector, & Prouinciæ Boëticæ præfuit Præpoſitus Prouincialis. Scripſit Hiſpanicè

Epiſtolam ad Superiores in Prouinciâ Boëtica, De morte & virtutibus P. Didaci Ruiz de Montoya Societatis Ieſu. Hiſpali MDCXXXII.

IOANNES NADASI, natione Hungarus, edidit tacito ſuo nomine libellum, cui titulus

Maria Mater agonizantium. Græcij typis Widmanſtadij MDCXL in 16.

IOANNES NIESS, natione Germanus, gente Sueuus, patriâ Holzenſis, vir in Humanioribus Litteris inſigniter verſatus: annos natus XIX. venit ad Societatem; in eâ gradum Coadiutoris ſpiritualis occupauit die XXXI. Iulij, anno ſalutis MDCXVIII. Obiit diem Halæ die XIII. Nouembris, anno MDCXXXIV. ætatis LII. Edidit librum hoc titulo

Alphabetum Chriſti, ſeu, *Virtutes præcipuæ, quæ adoleſcentes adornant*: cui reſpondet

Alphabetum Diaboli, ſeu, *Vitia præcipua, quæ adoleſcentes perdunt*, vtrumque imaginibus exornatum. Monaci apud Raphaëlem Sadeletum formis Bergianis MDCXIX. in 12. poſteà recuſum ſępiùs alibi cum auctario, Dilingæ apud Vdalricum Rem MDCXXIV. & MDCXXVII. editione ſextâ. Et in hac quidem editione addidit pro appendice

Carmen de Aeternis Beatorum gaudiis, & alterum

De Aeternis inferorum ſuppliciis, quæ ſeorſim priùs ediderat, vtrumque valdè patheticum.

Alterum edidit opuſculum quod inſcribitur

Adoleſcens Europæus ab Indo Moribus Chriſtianis informatus; vbi Vitam Michaëlis Ayatumi adoleſcentis in Philippinis nati & denati repræſentat. Dilingæ ſumptibus Gaſpari Sutoris MDC. XXIX. in 12.

Edidit prætereà

Occaſum linguæ Latinæ.

Reliquias Beatæ Virginis.

Librum Epigrammatum.

IOANNES OGILBEVS, natione Scotus, nobili genere natus, litteris operam dedit in Belgio, in ſuæ gentis Seminario, donec in Societatem anno

no MDXCVII. adſcriptus eſt. Græcij Styrorum Philoſophiæ ac Theologiæ ſpatia emenſus, auctoritate ſuorum Moderatorum in Scotiam remiſſus eſt, vt ſuis popularibus quâ quâ poſſet ope, ſuccurreret ad ſalutem. Magna enim ſpes erat fructus faciendi vberrimi, cùm eſſet ipſe viuaci ingenio & peracri, ſed pulcherrimis virtutibus exculto. Diuini Numinis erat reuerentiſſimus; Maiorum obſeruantiſſimus; æqualibus amabilis, iucundus, officioſus, incredibili animarum zelo incenſus; ſubmiſſione & animi modeſtiâ cunctis ſubiectus; Martyrij impensè ſitiens. Inſinuauit ſe ille, quâ erat induſtriâ, in Regnum quamuis teneretur arctè per excubias obſeratum, & dignum operæ ſuæ fructum fecit; donec per Octobrem anni MDCXIV. euocatus ad aliquorum conuerſionem, Glaſguam venit: ſed ab vno illorum viro aliàs nobiliſſimo copioſiſſimoque proditus, in manus hoſtium venit. Hominem immerentem trudunt, trahunt, vexant, cædunt, barbam vellunt, faciem lacerant, indignis modis habent, ſpoliant, & extrema omnia minantes in cuſtodiam compingunt. Sæpè examinatus, ſæpè quæſtioni ſubiectus, nouendiali peruigilio, quod ſtylis, acubus, vellicationibus ſuſtinebatur, intentato per ocreas ferreas crurifragio, propoſitâ etiam libertate & lautis muneribus, opimo Sacerdotio, nobili coniuge, Regis beneuolentiâ, tentatus, incredibili fortitudine, & reuocatâ Martyrum priſcorum libertate ita ſuos hoſtes confudit, vt, qui erat inter illos principes, Archiepiſcopus Glaſguenſis, ingenti ſe auro redempturum, ſi poſſet, ne quid cum illo negotij ſuſcepiſſet, aſſereret. Tandem reus Maieſtatis pronunciatus, qui Miſſas dixiſſet, qui non neminem ad fidem Catholicam abduxiſſet, qui alia Romanæ Eccleſiæ munera obiuiſſet, pridie quàm extremo ſupplicio ſubiectus eſt, lotis pedibus ad ſuas, vt aiebat, nuptias, qui aderant, inuitauit. Noctem illam tumultuantes inter cuſtodes moleſtam habuit. Poſtridie breui detritoque ſuccinctus pallio ſub axillâ producitur, per populum frequentiſſimum, profeſſus ſe ſuam mortem, eius auctoribus, omnibus condonare; patibulum exoſculabatur, carnificem complectitur. Tum gradus conſcendens, Catholicorum, ſi qui clam adeſſent, preces expoſcit, Beatam Virginem & Cælites inuocat alios, ſpem ſuam in ſanguinis à Chriſto fuſi meritis collocatam aſſerit; donec de gradu deturbatus, Deo futura victima pependit. Tum demùm populus magnâ vociferatione condolere, execrari ſuorum immanitatem, rogare Deum, vt populo innoxio in ipſorum capita ſanguinis inſontis vindictam conuertat. Mox fune reſecto corpus concidit, quod per Carnificem & pollinctores in infami ſontium loco humatum eſt. Hæc Glaſguæ geſta ſunt ad diem X. Martij, anno MDCXV.

Scripſit inuictus Athleta Chriſti.

Relationem incarcerationis ſuæ, & quæ vſque ad octiduum ante mortem geſta ſecum ſunt. Acceſſit à Concaptiuis conſcriptum *ipſius Martyrium.* Duaci, Ingolſtadij, Olomucij, Moguntiæ, & alibi.

IOANNES OLIVA, natione Gallus, patriâ Cadurcenſis, in Societatem anno MDCII. ætat. XVIII. ingreſſus, in Coadiutorum ſpiritualium ordine conſtitutus, concionibus habendis ſe impendit. Vertit è Latino Gallicè

Caroli Scribani Amorem Diuinum.

IOANNES ORANVS, natione Belga, patriâ Leodienſis, vir fuit virtute, litteris, prudentiâ, & rerum agendarum peritiâ inſignis; qui Theologiam Lutetiæ Pariſiorum profeſſus eſt, & aliquot Collegiorum noſtrorum Rector, & Belgicæ Prouinciæ Vice-Prouincialis fuit. Anno ſalutis MDCIII. pridie Calendas Iunias piè vitâ defunctus eſt Montibus Hannoniæ. Tranſtulit eleganti ſtylo in Latinam Linguam ex Hiſpanicâ librum

Petri Ribadeneiræ, De Principe Chriſtiano, aduerſus Nicolaum Macchiauellum, ceteroſq. huius temporis Polticos. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæſium MDCXIII. in 4. Coloniæ, Moguntiæ, & alibi. Item ſcripſit

Breuem pro Societatis innocentiâ defenſionem, aduerſus Lugduno-Batauos.

Litteras Iaponicas, Mogorenicas, & Chinenſes.

IOANNES OSORIVS, natione Hiſpanus, patriâ Burgenſis, ex Oppido Villaſandino, adoleſcentulus XVI. tantùm annos natus Societati ſe tradidit Salmanticæ, anno ſalutis MDLVIII. in quâ grauiores diſciplinas didicit & profeſſus eſt. Vtilem atque aſſiduam in concionibus ad populum habendis operam poſuit, & vt ſtylo poſteris prodeſſet, ſicut præſentibus voce profuerat, in lucem emiſit

Concionum tomos V. qui in Hiſpaniâ, in Belgio Antuerpiæ, in Galliâ Pariſiis, in Germaniâ Coloniæ, in Italiâ Venetiis inde vſque ab anno MDXCIV. prodierunt. Tomum VI. abſolutum & prælo paratum reliquit. Ipſe denique in Collegio noſtro Methymnenſi, curſu huius vitæ feliciter confecto, migrauit ad Dominum. Anno ſalutis MDXCIV. ætatis LII.

Reperio illi quoque tribui

Commentarios in Eccleſiaſten.

IOANNES PAVLVS FARNESIVS, natione Italus, patriâ Romanus, ex antiquiſſimâ nobiliſſimâque Ducum Laterenſium familiâ oriundus, admodùm iuuenis ad Societatem acceſſit Romæ ſub annum huius ſeculi XX. in eâque diſciplinis omnibus excultus Philoſophiam docuit & Theologiam. Adhuc in viuis eſt. Edita eſt eius

Oratio habita ad S.D.N. Vrbanum VIII. ipſo Paraſceues die, inſcripta *Agni occiſi fortitudo.* Romæ apud Vitalem Maſcardum MDCXXXVIII. in 4. Ea nuper cum aliis recuſa eſt.

IOANNES PAVLVS FONS, natione Hiſpanus, gente

gente Catalaunus, ex Oppido Pierâ, diœcesis Barcinonensis, ad Societatem accessit anno salutis MDXCIV. Calend. April. ætatis suæ XVIII. fuit in eâ strenuissimus miles, & ad dicendum velut à naturâ factus; fulgurabat, tonabat, ciebat lacrymas, frequentissimè concioni prorsus dominabatur. Nunquam non aptè ad profliganda vitia, inserendas virtutes, odia extinguéda dicebat; indignum Societatis homine ratus, ad aures dicere, ac tantùm titillare. Extra Quadragesimam pagos percurrebat, & omnium vndique vitiorum fibras eradicabat. Postremâ quâ Barcinonæ concionatus est Quadragesimâ, vna fuit eademque oenopolarum, meretricum, pellicum expostulatio, sua lucra sibi per ipsius conciones decedere. Idem illi studium erat per priuata colloquia ducendi homines ad salutem; idem euentus. Nihil erat tam arduum, quod ipse, si ad Dei gloriam pertinuisset, non animosè susciperet, constanterque ad exitum promoueret. His studiis obruebat acutissimos capitis dolores, quibus assiduè torquebatur. Addebat insuper publicas, priuatasque in corpus suum animaduersiones, nullâ propè valetudinis ductâ ratione. Fuit præcipuâ in SS. Ignatium ac Xauerium religione; sed in Beatissimam tam singulari, vt piissimo se voto obligarit, eius pietatis in homines propagandæ, atque omni ope propugnandę. Denique vt verbo absoluam, quis quantusque fuerit Fontius, satis sit dicere nullam omni vitâ labem ab eo mortalem fuisse contractam. Post graueolentis morbi molestias patienter toleratas, maiorumque cruciatuum cupiditatem excitatam, Sacramentis instructus inter dulcissima cum bono Iesu colloquia conquieuit Barcinone, die XXIX. Iunij, anno Christi MDCXXII. ætatis XLVI. à susceptâ quarti voti professione IV. Edidit Hispanicè

Regulas gubernationis Ecclesiasticæ, & secularis, in Libellum S. Bonauenturæ, De sex alis Seraphim. Barcinone apud Sebastianum Monteuad MDC. XXII. in 4.

Vitas SS. Ignatij & Francisci Xauerij, compendio, ex Italicâ vitâ translatas.

Concionem funebrem Maioricæ, habitam, De laudibus Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Reginæ Hispaniarum.

IOANNES PAVLVS GRIMALDVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, ad Societatem venit anno salutis MDLXXXI. in eâ Salernitanum Collegium rexit, & alia ministeria obiuit. Edidit Italicè

Vitam S. Rugerij Episcopi Cannensis & Confessoris, cum Notis. Neapoli per Tarquinium Longum MDCVII. in 4.

IOANNES PELECYVS, natione Germanus, gente Sueuus, domo Vlmensis, Societatem nostram ingressus est Romæ die III. Maij, anno salutis MDLXVII. in eâ Philosophiam IX. annos, Theologiam XV. professus est. Oetingensi Domui præfuit annis IV. tertiæ nostrorum probationi totos XIV. quos magis quàm verbo, solidarum virtutum exemplo ad omnem instituti nostri rationem sedulò informauit. Ad populum complures annos pro concione variis in locis dixit. Viribus per ætatem consumptis, ad idoneos animis libellos scribendos se conuertit. Beatissimæ Virginis Mariæ, quam vnicè diligebat, Litanias, extremo iam oleo delibutus, sibi recitari voluit, iisque, & aliis ad supremam luctam pertinentibus ritè absolutis, honoratissimis laboribus confectam vitam clausit Monachij vltima die anni MDCXXIII. ætatis LXXVIII. post aditam Societatem LVII. à susceptâ quatuor votorum professione XXXII. Scripsit varias Disputationes publicè propositas, nimirum

De Originali hominis iustitiâ & iniustitiâ. Dilingæ apud Ioannem Mayr MDLXXXVII.

De Sacramentis Nouæ Legis. Ibidem MDLXXXVIII.

De Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, & Sacrificio. MDLXXXVIII.

De Fidei virtute. MDLXXXIX.

De B. Mariæ Virginis Vitâ ad publicam disputationem proposita. MDXC.

De Ecclesiâ Christi militante in terris. MDXC.

De Deo quà is ex creaturis à nobis cognoscitur. MDXC.

De Iustificatione hominis iniusti coram Deo. MDXCI.

De Caritatis virtute. MDXCI.

De Spei virtute. MDXCI. omnia apud eundem Ioannem Mayr.

Edidit præter hæc alia, quorum hæc series:

Malum summi mali, siue, de infinita grauitate peccati mortalis, lib. V. Monachij formis Bergianis MDCXV. in 12.

De Humanorum Affectuum, morborumque curâ lib. II. Ibidem MDCXVII.

Turris Babel, Vniuersitas iniquitatis, siue, De mortifero linguæ humanæ veneno, eiusque præsenti remedio, lib. II. Ibidem MDCXX. in 12.

De Officio hominis Religiosi, lib. III. Monachij apud Nicolaum Henricum MDCXXII. in 8.

IOANNES PERLINVS, natione Hispanus, patriâ Madritanus, cùm ab ineunte ferè ætate vix quatuordecim expletis annis MDLXXXVIII. Deo se in Societate nostrâ consecrasset, ingenij sui felicitate & indefesso studio perfecit, vt in omni litterarum genere præclarus euaderet; Humaniore litteraturâ, in Historiæ cognitione, Græcæ, Hebraicæque linguæ peritiâ, Philosophiâ, iuris vtriusque scientiâ, ac Reginâ omniũ Theologiâ; quam ipse complures annos in Regno Peruano, Limæ, Cusci, Quiti; in Hispaniâ Murciæ, Compluti, Madriti professus est. Demùm in Germaniam accersitus, Coloniæ Agrippinæ Doctor renunciatus, eandem in illa insigni Academiâ, non sine eximiâ omnium approbatione professus est. Obiit Dunkercæ dum adorna-

ornaret reditum in Hiſpaniam die XXXI. Octobris MDCXXXVIII. Edidit

Apologiam Scholaſticam, ſiue, *Controuerſiam Theologicam, pro Magnæ Matris, ab originali debito, immunitate.* Lugduni per Iacobum, Andream, & Matthæum Proſt MDCXXX. in 4.

Sacrum Conuiuium, ſeu, De frequentiâ & vſu Euchariſtiæ. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXXII. in 4.

IOANNES PERPERATIVS, natione Gallus, patriâ Briuatenſis. Huius nec diem, nec locum obitus compertum habeo. Vertit è Gallico ſermone in Latinum

Apologeticam reſponſionem aduerſus Anticotoni & Sociorum criminationes. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXI. in 8.

IOANNES PERSEVS, aliàs FISHERVS, natione Anglus, patriâ Eboracenſis, abſolutis Romæ in Anglorum Collegio ſtudiis, Societatem Tornaci in Belgio anno ſalutis MDXCIV. ingreſſus eſt. In Angliâ diu viriliter laborauit; donec captus, & in exilium eiectus, Vice-Præfectum egit Miſſionis Anglicanæ in Belgio; vbi Sacram quoque Scripturam Louanij explicauit. Iam nunc nunciatur deſiiſſe viuere Londini III. Decembris huius anni MDCXLI. Scripſit Anglicè

Tractatum de fide, opus inſigne & perutile. Londini MDC. & deinde *Notis auctum* Audomari MDCXIV.

Defenſionem eiuſdem tractatus de fide contra duos Miniſtros VVottonum & Vitum, qui eum impugnabant. Audomari MDCXII.

Librum quo prouocat Proteſtantes ad oſtendendam continuam ſuorum Prædicantium ſucceſſionem à temporibus Chriſti, prout Catholici oſtendunt de ſuis. Audomari MDCXII.

Reſponſionem ad IX. *Articulos controuerſos, ipſi à Sereniſſimo Rege Iacobo in priuato colloquio propoſitos.* Audomari MDCXXV.

IOANNES LES PESSIER, natione Belga, patriâ Tornacenſis, natus anno MDXCVI. Societatem MDCXI. ingreſſus, Humaniores Litteras, Philoſophiam, Matheſim diu Duaci profeſſus, rexit Collegium Cameracenſe, nunc Duacenſe moderatur. Edidit

Incitationem ad amplexum Crucis, ex ipſis verbis Thomæ de Kempis de Imitatione Chriſti, contextam.

Paratam habet *Horarum Canonicarum, primæ, Tertiæ, Sextæ, Nonæ, & Completorij piam Paraphraſim.*

Item paratas habet *tres quæſtiones quodlibeticas de Lunâ, totidem orationibus academicis explicatas anno* 1625.

1. *Sitne Luna orbis quidam habitabilis huic noſtro quem incolimus, ſimilis.*

2. *Sintne in Luna montes & cauitates; & quanto illi terreſtribus excelſiores ſint, hæ verò quanto profundiores.*

3. *Qualis ſit lunaris regio; quæ in eâ dierum ac noctium vices, ceterarumq; anni tempeſtatum; quales denique eſſent, ſi qui ibi eſſent, incolæ, ſeu homines ſeu alia animalia.*

IOANNES PETRVS MAFFEIVS, natione Italus, patriâ Bergomas, vir, ſi quis alius noſtro ſeculo, Latinè, Italicèque ſcribendi peritus. Cùm iuuenes aliquot nobiliſſimos Liguriæ, in Ciuitate Genuenſi inſtituiſſet, & ad Eloquentiam cōformaſſet, Romam venit & ſe in Probationis domum, & Societatis noſtræ regulam formandum tradidit, annò ſalutis MDLXVI. ætatis circiter XXX. In eâ vixit ad vſque annum MDCIII. quo Tibure ad diem XX. Octobris obiit. Scripſit pereleganti ſtylo

Hiſtoriarum Indicarum, lib. XVI. Eos vertit Italicè Franciſcus Serdonatus MDLXXXIX. in 4. Et alius quiſpiam Hiſpanicè.

Selectarum Epiſtolarum ex Indiâ, lib. IV.

De Vitâ S.P.N. Ignatij Loiolæ, lib. III. quæ ſeorſim ſæpiùs edita, vno collecta volumine prodierunt Coloniæ ex Officinâ Birckmannicâ, per Arnoldum Mylium MDLXXXIX. in fol.

Reddidit etiam Latinè

Commentarium de Rebus Indicis Emmanuelis Acoſtæ.

Epiſtolarum de Rebus Indicis lib. I. *De Rebus Iaponicis lib.* V. quæ prodierunt hâc inſcriptione:

Rerum à Societate Ieſu in Oriente geſtarum Volumen; quod poſt alias editiones locupletatum prodiit Coloniæ apud Geruinum Calenium MDLXXIV. in 8.

Italicè verò ſcripſit

Vitas XIII. *SS. Confeſſorum*; quibus deinde IV. alias adiecit, vt ſint omnino XVII. Brixiæ apud Vincentium Sabium MDXCV. & Romæ apud Zannettum MDCI. in 4.

Reliquit Italicè, non edidit tamen

De Vitâ Gregorij XIII. *Pont. Max. Lib.* XIII. & Latinè

Res geſtas Clementis VIII. inchoatas, Atque ob hæc eum Syluester Maurolycus lib. V. Oceani Religionum, non ſolùm duorum Regum Sebaſtiani Luſitaniæ, & Philippi II. Hiſpaniæ, ſed duorum etiam Pontificum Hiſtoriographum nuncupat.

IOANNES PETRVS TANIVS, natione Italus, patriâ Romanus, Concionator haud ex poſtremis. Edidit

Indicem in Horatium, qui paſſim circumfertur.

Reliquit etiam Italico ſermone conſcriptas

Vitas Eremitarum moralibus obſeruationibus illuſtratas, tomis XIII. comprehenſas: ſed eæ lucem nondum viderunt; ſeruantur in Bibliothecâ Domus Profeſſæ Mediolanenſis.

IOANNES PHELIPPÆVS, natione Gallus, patriâ Andegauenſis, in Societatem anno MDXCIV. ætatis XVII. ingreſſus eſt; vir reconditiore doctrinâ, in SS. Patrum, & Conciliorum lectione admodùm verſatus; Rhotomagenſis Collegij Rector. Eius opera ſunt

Oſeas primus inter Prophetas commentariis illuſtratus.

ſtratus. Tom.I. Pariſiis per Sebaſt. Cramoiſy MDCXXXVI. in fol.

Commentarij in XII. *Prophetas Minores*, tom. IV. Pariſiis, apud Sebaſtianum Cramoiſy MDC. XXXIII.

IOANNES DE PINA, natione Hiſpanus, patriâ Madridienſis, in Societatem Compluti ingreſſus, concionibus habendis operam nauauit: Rector fuit Collegiorum Almonacidenſis, & S. Clementis. Scripſit

Commentarios in Eccleſiaſticum, quorum tom. I. complectitur X. prima Capita. Lugduni per Iacobum, Andream, Matthæum Proſt MDCXXX. in fol.

II. complectitur ſequentia X. Capita.

III. extendit ſe vſque ad Caput XXVI.

IIII. qui ſub prælo eſt, peruenit ad vſque Caput XLI.

Tomi V. edendi iam habet facultatem.

IOANNES DE PINEDA, natione Hiſpanus, patriâ Hiſpalenſis, nobili & opulento loco natus, vix ephebus, ætatis anno XIV. expleto, ſalutis MDLXXII. ſeculo valedixit, & Chriſti vexillum ſecutus, Societati noſtræ nomen dedit; in quâ & Philoſophicas litteras, & Theologicas præclarè didicit, & profeſſus eſt; nàm & Ariſtotelem Granatæ, priùs quàm per ætatem Sacerdotio poſſet initiari, triennium, & deinceps Hiſpali biennium feliciter expoſuit; & D. Thomam Cordubæ biennium interpretatus eſt; & ſacros Diuinæ Scripturæ fontes totos XVIII. tum Cordubæ, tum Hiſpali, tum demùm Madriti patefecit. Vixit autem vſque ad deuexam ætatem, ſemper ſtudiis, ſemper bono Reipublicæ intentus: nam cùm eſſet S. Inquiſitionis Conſultor deſignatus, in vnum ipſum ferè incubuit onus vniuerſum caſtigandi quidquid vndique adferebatur librorum. Doctrinæ eius præſtantiam opera quæ ſcripſit ſatis loquuntur; de eâ Cenſor primæ eius lucubrationis ſic ait, *Opus quod fidei nihil habet aduerſum, & Eccleſiæ Catholicæ eſt vtiliſſimum: in quo elucet magnum & felix Auctoris ingenium, ſtupenda eruditio, trium linguarum peritia mirabilis; varia Veterum Patrum lectio; & electio rara in eruendis, explicandiſq; genuinis, & hucuſque non auditis Iobi ſenſibus, inaudita fœcunditas, miraq; dexteritas, vnà cum modeſtiâ, pietate, & religione ſingulari.* Enimuerò floruit Pineda, ab ipsâ primâ ætate ſuâ vſque ad vltimam, non virtute minùs, quàm ſapientiâ. Paupertatem ita ſemper coluit, vt nihil præter ſuppellectilem librariam, Scriptori ſanè perneceſſariam, in cubiculo vnquam habuerit. Veſtitu tam vili, atque attrito vtebatur, vt ne Tironi quidem ſit aptus, quem geſſit poſtremum; voluiſſetque, ſi ſuo potuiſſet animo indulgere, pannoſus in publico incedere. Virginitatis decus, quod incredibili ſui, ſenſuumque cuſtodiâ, multâ corporis maceratione, inſomniâ, laboribus cuſtodiebat, integrum obtinuit. Obedientiæ ſtudio, quam ſemper habuit in amoribus, ætate iam annis, languoribuſque fatigatâ ad omne ſignum quo Socij conuocabãtur, primus accurrebat. Humanarum rerum fuit inſignis contemptor; cuius ſuæ virtutis lineas in toto ſuo Commentario in Eccleſiaſten appoſitiſſimè deduxit. Honores dignitateſque non indiligentiùs, quàm quærant alij, declinauit. Deferebat plurimum ſententiæ aliorum; conſulebatque non rarò in litterariis rebus, quarum ipſe poterat videri oraculum, iuuenes etiam Scholaſticos noſtros, aſſerens ab omnibus ſe aliquid condiſcere. Diuinæ augendæ gloriæ ſuas actiones omnes, ſua ſtudia, ſuos labores impendit. In Sanctos erat religioſiſſimè pius; quorum cùm plurimorum ſacra pignora ſecum ex Vrbe retuliſſet, ſolemni ſupplicatione curauit illa in ornatiſſimum templum inferri. In Beatiſſimam Virginem tenerrimo fuit ac filiali prorſus affectu: cuius honori quantum ſtuduerit, vel Hiſpalis ipſa teſtis eſt in eâ celebritate, quâ Conceptus ipſius Immaculatus publicè ibi aſſertus eſt; meditabaturque extremam lucubrationem de Nominibus Matris Dei conſcribere, quâ laborum ſuorum periodum concluderet, & ſuæ in eam deuotionis documentum exhiberet. In proximos ſingulari fuit caritate; quærebatque nouos ſemper modos, quibus poſſet calamitoſis mortalibus ſubuenire. Societatem ſuam vt dilexit tenerrimè, ita conſtantiſſimè non vnâ occaſione propugnauit. Præfuit Hiſpali Domui Profeſſæ, & Collegio quod à fratre ſuo fundari curauerat; Procurator à Prouinciâ Bœticâ Romam miſſus eſt. Eum anno MDCXXVII. Religioſiſſimus Ordo Carthuſianorum in Capitulo ſuo Generali dato diplomate nominatim ſcripſit meritorum ſuorum participem, *Addentes* (verba ſunt diplomatis) *de gratiâ ſpeciali, vt cùm obitus veſter nunciatus fuerit, iniungantur pro animâ R. P. V. Miſſæ, Orationes, aliaq; pietatis opera per vniuerſum Ordinem exſoluenda, ſicut pro clariſſimis amicis noſtris facere conſueuimus. Addentes etiam anniuerſarium perpetuum per totum Ordinem noſtrum, in Kalendariis domorum ſingulariter deſcribendum.* Eborenſis Academia Pinedam, cùm illac tranſiret, pleno Magiſtratu excepit, oratione ſalutauit, parieti ad memoriã inſcripſit, *Hic Pineda fuit.*

Vixit ann. LXXX. Societati LXVI. Deceſſ. VI. Kal. Februarij. An. partæ ſalutis MDCXXXVII.

Scripſit autem Pineda excellenti ingenio, magno iudicio, variâ eruditione

Commentariorum in Iob, lib. XIII. adiunctâ ſingulis Capitibus ſuâ Paraphraſi, quæ & longioris Commentarij ſummam continet. Abſoluit autem tomis II. quorum prior libris VI. explicat Capita XVII. Madriti MDXCVII. Poſterior libris VII. reliqua Capita XXVII. MDCI. ij ſubinde Coloniæ, Venetiis, alibi ſimul recuſi ſunt.

Salomonem Præuium, ad Commentarios ſcilicet ſuos in Salomonem, ſiue, *De Rebus Salomonis Regis*, lib. VIII.

Com-

Commentariorum in Ecclesiasten, lib. I. tomis II. distinctum. Antuerpiæ apud Petrum & Ioannem Belleros MDCXX. in fol.

Prælectionem item *sacram in Cantica*, quâ nomine Theologici Gymnasij excepit Cardinalem de Gueuara Archiepiscopum Hispalensem, cùm Collegium nostrum inuiseret.

Sermonē de Immaculatā Cōceptione B. M. Virginis.

Aduertentias ad Priuilegium XI. *Ioannis* I. *Regis Aragonum.*

Responsa ad quorundam aduersus has aduertentias obtrectationes.

Scripsit prætereà Hispanicè

Memoriale sanctitatis & virtutum Ferdinandi III. *Regis* I. *Castellæ & Legionis*: pro quo Philippus IV. Hispaniarum Rex propriis illi litteris gratias egit; designauitque Pinedam Oratorem suum ad Summum Pontificem, vt eiusdem Regis Canonizationem procuraret, nisi ætas, & alia priuata incommoda obstitissent.

Sermonem habitum ad Ministros Iustitiæ.

Orationem funebrem dictam Hispali in Anglorum Seminario *ad Exequias D. Luisæ de Carauajal* defunctæ Londini anno salutis MDCXIV.

De C. Plinij loco inter eruditos controuerso ex Lib. VII. Cap. L. *Atque etiam morbus est aliquis per sapientiam mori.* Et alia minutiora in amicorum gratiam concepta. Denique iussu S. Inquisitionis digessit incredibili diligentiâ & labore

Indicem expurgatorium librorum, opus vastæ molis, auctoritate eiusdem S. Officij vulgatum, semel atque iterum auctum; quem illi laborem Emin. Cardinalis Antonius Zapata Supremus fidei Censor in Hispaniâ, suo totiusque sancti Tribunalis nomine gratulatus est per accuratam epistolam.

Reliquit denique posthumum, nec omnino expolitum opus hoc titulo,

Instrumentum Domus Sapientiæ, seu, Sacra aquè, ac varia suppellex, sanctis Scripturis apparandis, adornandis, instruendis, pro dignitate tractandis necessaria, libris XIV. *exposita.*

IOANNES PLAZA, natione Hispanus, patriâ ex oppido Methymnâ Celi, natus honestis parentibus anno MDXXVII. studiorum causâ missus Complutum, in curriculo Liberalium Artium, non vulgaria dedit ingenij & doctrinæ documenta. Sed quod caput est, iam tunc in puero ea se prodiderunt seuerioris animi signa, quæ studiorum & contubernij socios in sui admirationem conuerterent, & à procaci verborum licentiâ deterrerent. Ob id etiam carus in paucis fuit Bartholomæo de Torres, postea Episcopo Canariensi, qui in celebri Gymnasio Seguntino magnâ sapientiæ famâ Theologiam profitebatur, cuius adiendi causâ, peracto Philosophiæ curriculo, sedem studiorum Seguntum Plaza transtulerat. Magnâ Collegij opportunitate & Doctoris eruditione singulari mirū quantum in Theologiâ profecerit. Sub finē studiorū iam optimo adolescenti æterna meditanti, de eligendo necessario vitæ genere solicitudo incesserat. Sed tandem hebdomadariæ vacationis die, ceteris Collegij alumnis ad rusticandum dilapsis, ipse se domi continuit, vt remotis interpellationibus in eam deliberationem totus incumberet. Multa ergo dubiâ & incertâ mente cogitanti, atque ex fenestra liberiore cælorum aspectu perfruenti, ingens lacrymarum vis ex internâ quâdam & insolitâ animi voluptate repentè suboritur: inde tacito quodam monitu, instinctuque diuino animum ad Societatem ineundam vehementer impelli agnouit. Pius adolescens diuinæ voluntatis nutu, nuncio rebus humanis sponte remisso, non multò pòst nomen Societati dedit. Sed qui studio humilitatis Doctoratus insigne recusauerat, cogendus fuit Sociorum imperio, vt in ipso penè aditu Religionis Doctoralem Theologiæ apicem susciperet. Societatem Compluti ingressus annò salutis MDLIII. ætatis suæ XXVI. iam Sacerdotio initiatus, tantam breui assecutus est spiritualium rerum cognitionem, vt nondum exacto biennio Probationis, Tironibus Cordubæ præpositus Magistrum agere cœperit: breuique tantùm in eâ tractatione animorum promouit, vt ab ipsis etiam moderatoribus consuleretur; & saluberrima ipse quædam instituta procuderit quæ pòstmodùm Societas vniuersa recepit, & Tironibus & eorum Magistris custodienda præceperit. Anno MDLVII. à Francisco Borgia ad quatuor votorum professionem vocatus est, & vertente anno ab eodem pro se Romam missus, vt subrogando Præposito Generali cum iure suffragij adesset. Ab Vrbe redux Granatensi Collegio datus est primò Rector, tum Superintendens, tenuitque eos Magistratus annos circiter XII. Dein Prouincialis munere perfunctus in Prouinciâ Boeticâ, Visitator in Peruanam annò MDLXXIV. missus est; multisque in eâ rebus ex Societatis disciplinâ præclarè gestis, eodem munere Mexicum destinatus est. Deinde continuato labore Prouincialis officium, multâ Nostrorum pariter atque externorum vtilitate sustinuit, ad annum vsque MDLXXXV. ex quo Magistratibus abdicatis, rerum spiritalium tractationi in Collegio Mexicano se totum impendit. Ità se verò Rectorum potestati permisit, vt omnem sui curam in eosdem proiecisse videretur. Tres integros annos antequam è vitâ discederet, prostratus articulorum doloribus iacuit perpetuò affixus lecto, nec leuiter tractari poterat, sine magnâ doloris amplificatione. Ferebat ipse omnia æquissimò animo, & quando acerbissimus erat morsus doloris, sublatis in cælum oculis, Tu Domine, aiebat, Tu verbera iniunge; ego interim Miserere percurram. Et quidem tantis illum incommodis Diuina Maiestas exercuit, vt meritò à multis diceretur Societati donatus, vt posteris daretur exemplum patientiæ.

Hoc autem toto tempore nihil in ſeruandis Eccleſiæ præceptis de ſuâ priſtinâ ſeueritate remiſit. Horariæ certè precationis penſum, etiamſi ad vertenda folia alienis manibus indigeret, ita perſeueranter exſoluit, vt ex minoribus Horis quædam memoriter recitare auditus eſt die, quâ ſacro vnctus eſt oleo. Tandem victus morbis Sabbato circa mediam noctem illius diei qui S. Thomæ Apoſtolo ſacer fuerat; è vitâ Mexici diſceſſit anno ſalutis MDCII. ætatis LXXV. initæ Societatis XLIX. & profeſſionis XLIV. Mexicanæ peregrinationis XXVI. Simulatque vulgatus eius obitus eſt, multitudo concurrit, ſanctimoniæ viri famâ exciti; nec ſatis habebant roſaria applicuiſſe ori, impreſſiſſe oſcula manibus; ſed in fruſta & præſegmina conuolarunt, nomine reliquiarum. Octauo die repetitis ab Congregatione Clericorum honoribus exequiarum, vitæ ſanctimoniam ipſius duo panegyriſtæ multis laudibus extulerunt. Plura de viri laudatiſſimi virtutibus alibi erit proferendi locus. Concinnauit Concilij Prouincialis Mexicani iuſſu,

Catechiſmum, quo rudimenta Chriſtianæ Religionis teneræ ætati traderentur.

Tractatus quoſdam alios impensè laudatos edidit, quorum adhuc argumentum non comperi.

IOANNES POLANCVS, natione Hiſpanus, patriâ Burgenſis, Humanioribus Litteris exc ultus, & Philoſophicis etiam diſciplinis in Pariſienſi Academiâ eruditus, Romam venit, vbi Scriptor (vt vocant) Apoſtolicus factus, in ipſo iuuentutis flore, ab Iacobo Lainio exercitationibus ſpiritus formatus, animum appulit ad noſtram Societatem, anno ſalutis MDXLI. Deinde Patauij S. Theologiæ dedit operam, magno ingenio, graui iudicio, labore aſſiduo; quibus præſidiis eò euaſit, vt à graui illius ſeculi Scriptore Guiliélm. Eyſengrein Teſtium veritatis ad A. C. MDLX. ex merito appelletur, *Vir doctrinâ & eloquentiâ clarus, Orator facundus, Philoſophus grauis, Satrarumq́; Litterarum ſcientiâ nemini ſecundus.* Poſteà Romam à S.P.N. Ignatio reuocatus, poſt magnam Bononiæ atque in Hetruriâ factam frugem animorum, omnium per IX. annos cõſiliorum, actionum, totius denique gubernationis præcipuus miniſter illius, atque adiutor fuit. Et cùm eſſet publicus Societatis Secretarius, cui omnia committebantur arcana, concionibus, ſacriſque lectionibus ſimul operam dabat; idemque & Chriſtianæ doctrinæ, & Procuratoris generalis officium adminiſtrabat; nec tamen à culina, tricliniique muneribus erat immunis. Anno MDXLIX. ſacro Annunciationis Angelicæ die gradum ad ſolennem quatuor votorum profeſſionem Romæ fecit: eique Ignatius, cùm ſeceſſum à negotiis aliquem ſub extrema vitæ ſpectaret, adminiſtrationem Societatis penè vni permiſit. Sancto viro in cælum ſublato apud *Iacobum Lainium* (cuius etiam pro Hiſpaniæ Prouinciis Aſſiſtens fuit, & Admonitor, & Secretarius, vnàque diu Generalis Procurator; quîcum etiam profectus in Gallias annô MDLXI. publicè Pariſiis cum Sectariorum primariis diſputauit; & cum eodem mox Tridentum progreſſus; inter Theologos peregit ſententiam, tam doctâ & grauiter cultâ oratione, vt ex merito ferret approbationem; cùm dicerent vulgò, eâ demùm dignitate ac maieſtate ſummas ac diuiniſſimas res tractari ęquum eſſe) & apud Franciſcum Borgiam, qui proximè in Generalatu Ignatio ſucceſſerat eundem locum tenuit. In gubernandâ namque Societate illi Ioanne Polanco plus vtebantur nemine. Ille à Secretis erat; ille omnium litteris & conſultationibus reſpondebat; ille negotiorum, ille rei familiaris curam gerebat; vt vnus omnium ferè obire officia, & ſuis humeris vniuerſam quodammodò Societatem ſuſtinere videretur; exquiſitâ obedientiâ, diligentiâ ſingulari, rarâ patientiâ atque modeſtiâ. Illud prætereà ſæpenumerò non abſque admiratione animaduertimus, in ipſo maximarum occupationum concurſu, eundem ſemper vultum, eandem in Ioanne Polanco frontem fuiſſe. Poſt obitum B. P. Franciſci Borgiæ factus eſt Vicarius Generalis, præfuitque Congregationi Generali, qua P. Euerhardus Mercurianus Præpoſitus creatus eſt; à quo miſſus in Siciliam, vt Prouinciam illam viſitaret, ſuo munere egregiè perfunctus, Romã rediit: vbi haud multò pòſt ex morbo decubuit, & optimè de Societate, atque adeò de vniuersâ Eccleſiâ meritus, ſexagenario maior, è vitâ deceſſit die XXI. Decembris, anno ſalutis MDLXXVII. Scripſit libellos pios, atque eruditos,

Breue directorium ad Confeſſarij, & confitentis munus rectè obeundum; quod anno MDLIV. primùm editum, ſæpiùs deinde multis in locis recuſum fuit. Italicè redditum à Ioanne Maria Tartia prodiit Venetiis apud Damianum Zenarum MDLXXIX.

Doctrinam Chriſtianam; Italicè Venetiis per Franciſcum Pampazzetum MDLXX. in 16.

Methodum ad eos adiuuandos qui moriuntur. Burgis apud Iuntas MDLXXVIII.

De ſeptem peccatis mortalibus.

De Humilitate item paulò ante mortem aptiſſimè ac luculenter ſcripſit.

Exſtat quoque inter Opuſcula pro Sodalitate B. Virginis, eius *De modo orandi & pſallendi cum fructu*, libellus, vt auctor eſt Antonius Poſſeuinus in Apparatu ſacro.

Conſtitutiones Societatis Ieſu, à S. P. N. Ignatio Hiſpanicè conſcriptas, Polancus *Latinas fecit*; quam verſionem probauit Congregatio I. generalis, atque imprimi mandauit.

Induſtrias etiam quaſdam edidit mandato & ductu S.P.N. Ignatij, *ad vſum doctrinamq́; Operariorum noſtrorum, qui in miſſionibus verſantur*, vt refert Bernardus de Angelis in Præfatione ad Induſtrias P. Claudij Aquauiuæ.

Scri-

Scripſit prætereà Tractatum ſanè præclarum, quem exiſtimo non vidiſſe lucem, hoc titulo,

Induſtria ad vitam ſecundum triplicem conatum, ad Deum eundi, ad noſtra exeundi, ad Deum redeundi.

IOANNES PRÆPOSITVS, natione Belga, patriâ Atrebas, vir egregiè doctus, & vaſtæ mentis in puſillo nec optimè tornato corpuſculo: quadriennio Philoſophiam Duaci docuit; Theologiam Scholaſticam totis XVI. annis partim Louanij partim Duaci profeſſus; atque hîc ſtudiorum quoque geſſit præfecturam, Doctor iam anteà Theologiæ creatus. Inde Romam euocatus aliquot annis Cenſor ſeu Reuiſor librorum noſtrorum, cum aliis Præpoſiti Generalis Theologis fuit. Reuerſus poſtliminio in Belgium, dum ad ſcriptionem totus incumbit, Montibus Hannoniæ die VIII. Iunij, anno ſalutis MDCXXXIV. vitam finiuit, ætatis LXIII. Societatis aditæ XLII. Edidit

Commentaria in Tertiam Partem S. Thomæ, De Incarnatione Verbi Diuini, Sacramentis; & Cenſuris, tomo I. Duaci apud Gerardum Pattè MDCXXIX. in fol.

Item *In Primam Partem S. Thomæ, De Deo vno & trino, De Angelis; & Operibus ſex dierum,* tomo I. typis iiſdem. MDCXXXI. in fol.

Denique *In Primam Secundæ S. Thomæ.*

IOANNES RAMIREZ, natione Belga, patriâ Traiectenſis ad Moſam, natus anno ſalutis MDXCV. euulgauit

Septem Exercitia cum nonnullis piis opuſculis. Louanij.

IOANNES RAPHAEL COBENZL, natione Germanus, vel certè Italus, gente Carnus, ex illuſtri Baronum familiâ, iuuenis in Societatem ſe recepit; in quâ optimis diſciplinis inſtructus, Philoſophiam triennio, Theologiam tum Moralem, tum Scholaſticam octennio docuit, vtriuſque facultatis Doctoratu inſignitus. Collegium Clagenfurtenſe primùm, mox etiam Græcenſe cum laude Rector gubernauit, vti & Domum Profeſſam Viennenſem, primus ab eius inſtitutione Præpoſitus; quam ſuo etiam obitu funeſtauit, nam acutiſſimis calculi doloribus oppreſſus, cùm iam anteà iiſdem ſæpè cruciatus fuiſſet, & aliquando fuiſſet ab iis ereptus, inuocato in opem B.P. Franciſco Borgia, cuius ipſe erat obſeruantiſſimus, demùm victus extinctuſque eſt; Viennæ die XXVIII. Ianuarij, anni ſalutis MDCXXVII. ætatis LV. Religionis XXXIV. Vir fuit non ſapientiâ dumtaxat, quam in illo ſæpè Viennenſes Academici ſunt admirati; & gubernandi peritiâ, atque aliis naturæ dotibus; ſed præclaris etiam virtutibus ornatiſſimus. Multa illi in Deum, diuinaſque res pietas fuit, & ſenſus tenerrimus. Tempus antemeridianum penè ex integro illi dicarat. Conſuetâ ceteris horâ orationi impenſâ ſacrificabat; tum duobus aliis intererat ſacrificantibus. Præter penſum Canonicum, quotidie duplex aliud recitabat Officium ſecundùm Romani Breuiarij ritus, De Venerabili Euchariſtia, vel de Spiritu Sancto alterum, alterum de S. Barbara, cuius honori erat addictiſſimus. Templum, atque aram imprimis principem ad dies celebriores ipſemet exornabat: indefeſſus ad multas horas multitudini diuinam eſcam porrigebat, quo ſtudio ſe mirificè delectari aiebat. Prima ſemper illi cura fuit, ne quid ædi ſacræ deeſſet, non mundities, non ornatus, non aptiſſimi miniſtri. Et his quidem cùm per dies ſolemniores diutiùs ſolito ad laborem incubuiſſent, ipſe ad mẽſam miniſtrabat. Domi quietem & ſilentium colebat plurimùm; foris conuerſationem humilitate, modeſtiâ, prudentiâ temperabat. Externorum conſuetudinem, Magnatum imprimis, religioſæ tranquillitatis gratiâ declinabat, & diſſimulabat, quoad poſſet, ſui generis claritatem. Egregium ſui contemptum vel hoc vno facinore declarauit. Româ redux à procuratione pro ſuâ Prouinciâ, ipſo Natali Domini die, horâ ante meridiem nonâ inuectus eſt Goritiam per medios ſuos populares & agnatos, carro pagano, qui ſarcinulas vehebat, ceu triumphabundus inſidens, vno ſui deprimendi ſtudio ductus. Inde cùm in ſororiâ domo diuertiſſet, equi ferocientis calce læſus in pede, meritò id ſibi dicebat eueniſſe, necdum ſatis ſuorum amori mortuo. Paupertatis amator erat eximius; eamque volebat in victu, atque in rebus omnibus elucere, ita tamen, ne quid ſuis pateretur rerum deeſſe neceſſariarum, & in iis, quæ per leges Societatis extra ordinem concederentur, ſplẽdidus appareret. Ipſe ſibi ne in morbis quidem acutiſſimis permittebat eximium quidquam, communi menſæ modo contentus; ſi cuius eſu edulij ſuo morbo prohibebatur, aliud tamen nullum eius loco admittebat. In ægros ceteros atque in hoſpites, magnâ amoris ſignificatione munificus erat, & largus. Societatem vehementer amabat, eiuſque inſtitutorum, atque omnis religioſæ diſciplinæ tenaciſſimus erat, ad quam omni ope tuendam, promouendamque, quâ beneficentiâ, quâ mediis acrioribus, vti res ferebat, connitebatur. Proceribus vtriuſque Reipublicæ carus fuit, & pretioſus. Opinio probitatis, atque adeò ſanctitatis eius, multùm inde roborata eſt, quod mox ab obitu ſuo, luce multâ perfuſus, abſenti procul Noſtro cuidam ad multa milliaria, ſpectabilis apparuit clarâ die ſemel iterumque, hilari vultu, aſpectuque amabili, cum viatorio ſcipione, petaſatus, tanquam accinctus ad iter; cumque euanuiſſet ex oculis, miram dulcedinem, voluptatemque in animo illius poſt ſe reliquit. Scripſit

Epiſtolicam velitationem in triumuiros Auguſtanæ Confeſſionis verbi Miniſtros Ioannem Schnelzigk, Simonem Mannum, & Bartholomæum Rulichium

chium, *An ex fide quæ nihil recipiat, quod ſcriptum non ſit, probari poſſit Baptiſmum ſub conſuetâ form verborum adminiſtratum, eſſe verum & legitimum Chriſti Baptiſmum.* Olomucij typis Georgij Handelij MDCXV. in 4.

Librum in Concionem Simonis Mann, quam habuit V. *Nouembris anno* MDCXV. *De normâ Fidei & Religionis.* Olomucij typis Pauli Schrammij MDC. XVII. in 4.

IOANNES REBELLVS, Ferdinandi frater, natione Luſitanus, patriâ ex oppido Prato, diœceſis Lamecenſis, puer XV. tantùm annos natus Societatem noſtram expetiuit & complexus eſt XXI. Iulij, anni ſalutis MDLVIII. Is ad omnem ſe virtutum diſciplinam mirum in modum exercuit; oratione excelluit, præſtitit mortificatione; caritate erga proximos fuit admirabili. Itaque totos ipſos penè XLIV. annos, quos in Societate vixit, audiendis confeſſionibus, concione commouendis populis ad pietatem, congregationibus inſtituendis, ſanctè, vtiliterque traduxit. Animarum quæ in purgatorio culparum ſuarum pœnas exſoluunt, aſſiduus atque pius auxiliator fuit. Dominicæ Paſſionis perpetuus meditator: Beatiſſimæ Virginis Mariæ addictiſſimus ſeruus, in cuius patrocinio acquieſcebat, in eâque colendâ, laudibuſque prædicandis multus erat. Ex quo populos maximè hortabatur, vt piis precibus, ieiuniis, eleëmoſyniſque, defunctorum in Chriſto animas à Purgatorij acerbiſſimis cruciatibus liberarent; & Chriſti Saluatoris in Cruce affixi memoriam perpetuò retinerent, & ad ſacratiſſimam Virginem, tanquam ad portum, ſiue aſpirante, ſiue reflante fortunâ, confugerent. Et vbicunque locorum poterat, Sodalitates piorum hominum ad hæc tria præſtanda inſtituit, & legibus informauit. Itaque eius operâ, pietas, orationis ſtudium, & in Deiparam deuotio in Luſitaniâ mirificè eſt propagata. Sui deſpicientiam & gloriæ popularis contemptum heroico planè facinore iam inde à primo Religionis tirocinio ſtabiliuit; ratus enim omnibus id ſolemne eſſe quibus aperitur Societas, cubicularem lectulum in Collegium deferri iuſſit. At increpitus à Rectore, iuſſuſque ſuis eum humeris domum referre, antequam admitteretur, paruit illicò, & baiuli in morem ceruice ſubiit onus, frequentibuſque viis reportauit, aliis exiſtens ſpectaculo, aliis ludibrio, nonnullis ad rerum humanarum deſpicientiam incitamento. Dum vixit flagellatione in ſingulos dies vſus eſt, interdum non incruentâ; adeò vt illi ſubducenda fuerint flagella, aculeatis conſerta hamulis, quibus ſe acriùs quàm ferendo erat vlcerabat. Spiritualia exercitia omnia, orationis, pſalmodiæ, examinis conſcientiæ, & quæcunque alia, eximiâ in Deum reuerentiâ, vel in ætate prouectâ, morbiſque attritâ, flexis ſemper genibus, compoſitoque ad omnem modeſtiam corpore obibat. Moriturus conſtantiæ exemplo fuit. Nam cùm illi crus fœdè extumeſcens perſtringendum eſſet ære candenti, cæſimque & punctim lancinandum, ne herpetis vitium in reliquum corpus proſerperet, dari ſibi poſtulauit in manus Chriſti morientis ſimulacrum, ab illius amplexu doloris ſolatia petiturus; cui affixus, & inhærens, ferri flammæque cruciamenta fortiter tolerauit. Sic exercitum, probatumque mors ſuſtulit, atque ad beatam vitam, vt ſperamus, tranſtulit. Eboræ XIV. Iulij, anni ſalutis MDCII. ætatis LX. Scripſit librum Hiſpanicè

De Roſario (ſic enim vocant) *B. Virginis Mariæ.* Eboræ typis Emanuelis Lyrani MDXCIX. in 8. Item

Dialogos II. *de eâdem Beatiſſimâ Virgine.*

Commentarios ad doctrinam Chriſtianam.

Tractatum de Vitâ Chriſti.

Alia præterea multa ſcripſit, quæ nondum lucem aſpexerunt.

IOANNES RENAVDIANVS, natione Gallus, patriâ Briuenſis, diœceſis Lemouicenſis, anno MDLXXXVI. ætatis XVII. in Societatem ingreſſus, Magiſter fuit Nouitiorum, Petrocoricenſis Collegij Rector, demùm Prouincialis, ſcripſit librum cui titulus,

Affectus animæ deuotæ ex Pſalmodiâ Dauidicâ deprompti. Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCVII. in 12. Prodiit priùs tacito Auctoris nomine Lugduni per Horatium Cardon MDC. VI. in 12. Item

Promptuarium prædicabile, in quo Diuina incentiua piorum affectuum è Sacris Litteris colliguntur. Auguſtoriti Pictonum, per Antonium Meſnier anno (vt apparet in calce libri) MDCX. in 8. Præfert autem nomen Ioannis Theophili Francopolitæ.

IOANNES RHETIVS, natione Germanus, patriâ Colonienſis, ex familiâ Patritiâ Conſulari, Romam anno ſalutis MDLIV. profectus eſt iuuenis, viuente adhuc S. P. N. Ignatio. Deinde in Collegio Romano excultus, & grauioribus diſciplinis eruditus, rediit in patriam; vbi anno MDLVII. noui Collegij Regens conſtitutus, Oratoriæ tum facultatis potiſſimùm profeſſione, poſt etiam Theologiæ explicatione illud illuſtrauit. Inde ad primordia Treuirenſis, Moguntinique ſtabilienda Collegij per interualla excurrit; & concionibus populum vehementer inflammauit ad pietatem; & tum ſingulari animi modeſtiâ & leuitate, tum exquiſitâ ſolidâque doctrinâ, Hæreticorum conatus repreſſit, multumque Catholicæ religioni attulit adiumenti. Denique tum in patriâ; tum apud exteros Principes egregiè meritus, vbique ſe & ſemper fortiſſimè aduerſariorum conatibus obiecit, illorumque occulta, & perniciosiſſima conſilia inueſtigauit, patefecit, & vt diſſiparentur effecit. Sed vir maximè religioſus ac pius ab Gerardo Deſchio Kempenſi inſano miſerabili caſu

Colo-

Coloniæ in ipſo Collegio interfectus eſt, die xxvi. Octobris, anno ſalutis MDLXXIV. vnà cum P. Leonardo Keſſelio, & P. Nicolao Fabro, tanto Ciuitatis vniuerſæ mœrore ac luctu, vt cum ipſo Sanctorum Apoſtolorum Simonis & Iudæ feſto die, ſolemni pompâ, Vniuerſitate, Clero, & Reipublicæ Proceribus, cum incredibili frequentiâ populi, in funera prodeuntibus, terræ mandarentur, videre eſſet alios multis lacrymis, ſuſpiriis atque gemitibus ſuum declarare dolorem, alios præ mœroris impotentiâ, animi deliquium pati; alios edere vlulatus & lamentabiles voces, quibus tam præſtantia Eccleſiæ lumina, ſummoſque ſibi ereptos viros funeſtâ vnius manu deflebant. Scripſit Ioannes Rhetius, Manutiana Scholia ſecutus, ſuppreſſo ſuo nomine

Obſeruationes in Librum I. *Epiſtolarum M. Tullij Ciceronis ad T. Pomponium Atticum.*

IOANNES RHO, Iacobi frater, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, vir culti ingenij, & rarâ facundiâ, Latinè Italiceque, qui iamdudum prima Italiæ pulpita ſuis concionibus illuſtrat. Edidit Italicè ſeorſim ſingulas

Orationes à ſe dictas.

De Sapientiâ in inſtauratione Magiſtratuum. Mediolani.

Gratulatoriam de recuperatâ valetudine à Philippo III. Hiſpaniarum Rege. Mediolani.

De Victoriâ à Ferdinando II. Imperatore ad Pragam de rebellibus relata. Senis.

Epitaphium Panegyricum S. Agathæ Virginis Martyris. Catanę.

De inauguratione Sereniſſimi Andreæ Spinolæ Ducis Reipublicæ Genuenſis. Genuæ.

De Victoriâ à Sereniſſimis Rege Hungariæ, & Infante Hiſpaniarum ad Nordlingam de Hæreticis partâ anno MDCXXXIV. Romæ.

De Iuſtitiâ neceſſariâ Magiſtratibus. Mediolani apud Philippum Chiſolfi MDCXXXVIII. in 4.

Edidit inſuper ſuppreſſo nomine, etiam Italicè,

Aſſamblea, ſeu, *Comitia Aſtronomica, de Cometis.*

Sub nomine verò Ioſephi Buſoni

Martyrium trium Beatorum è Societate Ieſu, Pauli Michi, Ioannis Goto, Iacobi Ghiſai, Iaponum crucifixorum. Florentiæ apud Simonem Ciottum MDC. XXVIII. in 8.

Hæc Italicè. At Latinè vulgauit

Elogium Ferdinando II. Auſtriaco Romanorum Imperatori verè Pio, verè Maximo. Romæ typis Franciſci Corbelletti; deinde Viennæ Auſtriæ typis Michaëlis Rictij, eodem vtrobique anno MDC. XXXIV.

Diſſertationem de Anno Seculari Societatis Ieſu. Romæ typis Corbelletti MDCXXXIX. in 4.

Edet propediem Italicè

Vitam S. Lidani Abbatis Protectoris Seſiæ.

Latinè verò

Interrogationes Quirinales ad Ioannem Baptiſtam Cusbaldum in Controuerſia de S. Ignatio & B. Caietano Thienæo.

Parata etiam prælo habet

Elogia Virorum illuſtrium huius æui. Item

Librum de claris virtutum exemplis.

Panegyricos CCC. *in* VI. *partes diſtributos, quarum* I. *eſt in Hexameronem.* II. III. *&* IV. *De hominibus illuſtribus Veteris Teſtamenti.* V. *&* VI. *De hominibus illuſtribus Teſtamenti Noui.*

IOANNES DE RIBERA, origine Hiſpanus, natus in Americæ Prouinciâ, quæ Noua Hiſpania dicitur. Is cùm conſanguineæ cuiuſdam ſuæ ſpecioſiſſimæ formam vidiſſet morte repente tam defœdatam, vt nemo ad eius aſpectum non exhorreſceret, ita commotus eſt, vt meditabundus abſceſſerit, illudque ſibi identidem occinens, *fallax gratia & vana eſt pulchritudo*, animum ad Societatem noſtram conuerterit, annos dumtaxat XVII. natus. In Philippinas inde miſſus, Theologiam ibi tum Moralem, tum Scholaſticam profeſſus eſt; & Manilenſe Collegium Rector gubernauit. Reuocatus diu multumque à ſuis in Americam eſt, non importunis modò precibus, ſed extortis etiam à Præpoſito Generali ternis ad id Epiſtolis: ille tamen nunquam adduci potuit, vt rediret in patriam, ne ſuo exemplo ſimilem alij reditum in Europam, aut vnde vnde veniſſent, molirentur. Vir fuit, cùm in omni Theologiâ, tum verò in Morali longè doctiſſimus; cuius vnius reſponſis, tanquam oraculis, Principes Prælatique mox quieſcebant. Tantâ prudentiâ, & agendi dexteritate vt vnus ipſe viſus ſit omnium eſſe aptiſſimus, qui nauigaret ad Luſitanos in Indiam, & difficillimo tempore, atque arctiſſimis rebus, illorum expoſceret auxilia, ſine quibus eæ Inſulæ retineri non poterant; confecitque negotium ſpe ac voto felicius, ſi frui licuiſſet, quatuor noſtratis nauibus exoratis. Fructus earum haud alius fuit, quàm vt ſummam Riberæ conſtantiam, atque animi magnitudinem oſtenderent, cùm eas vidit ſiccis oculis in Aureâ Cherſoneto ab Hollandis inflammari. Ab eâ nauigatione difficillima redux, multis deinceps grauibuſque morbis diuexatus eſt, quos incredibili patientiâ tolerauit. Floruerunt in eo mirificè virtutes omnes: humilitas imprimis, quâ vir tanti nominis atque exiſtimationis infra omnes ſe demittebat: Superiorum de quouis errato ſuo monitiones, ceu profectas à Deo ſubmiſſiſſimè excipiebat: Indos, ac mancipia viliſſima prouocabat ad ſe mirâ comitate, atque eximiâ caritate complectebatur; ſi quid in ſuos illi Dominos peccaſſent, ad ipſum, veniæ impetrandæ causâ perfugiebant. Aliorum promptè ſequebatur conſilia, licet eſſet ipſe doctiſſimus, crebròque illud vſurpabat, *Ibi ſalus vbi multa conſilia.* Nullum vnquam vel tum cùm aliis præeſſet cum imperio, ſocij, famulíue miniſterium ad cubiculi vel alios vſus admiſit. Concionatorem Augusti-

gustiniani Ordinis, qui læsum ab alio Riberæ nomen pro concione, parabat ipse pro concione defendere, obtestatus est enixè ne faceret. Adeò sui honoris parum erat sollicitus. Orandi studio tenebatur impensè; obibatque eas mentis exercitationes medio in conclaui stans rectus, aut genibus flexis, ne quis sopor obreperet. Sæpè noctes in oratione & lacrymis ducebat; & cùm eas per morbi molestias haberet insomnes; consuetâ tamen ceteris horâ è strato ad orandum surgebat. Semper illi mens erat in Deum erecta; cùm interim se accusaret neglecti temporis, quod illi per morbos suppeteret ad contemplationem. Longos sæpè ductus in eâ trahebat quietissimæ vnionis cum Deo; illud identidem, expers ferè ratiocinationis, vsurpans; *Domine, quid me vis facere.* Humanissimâ suâ facilitate addebat animum omnibus se quaquâ de re conueniendi; nec vlli quidquam negabat eorum, quæ præstare posset. Fratres Coadiutores, tum temporales, tum spirituales singulari beneuolentiâ complectebatur; redeuntibus peregrè omni caritatis obsequio occurrebat. Ante extremum morbum, cùm secessisset in villam valetudini curandæ, paucis diebus Barbarorum linguam addidicit, vt illos posset per Quadragesimam confitentes audire, tantâ suâ voluptate, quantam in Societate maximam vnquam esset expertus. Votorum suorum fuit obseruantissimus. Nihil vnquam, quamuis leuissimum dedit, accepitue, nisi facultatem ad id priùs obtinuisset. Supremis diebus quidquid piarum habebat imaginum, quidquid scriptorum; quæ sanè multa habebat; fœtus ingenij atque industriæ suæ, Superiori dispensanda commisit, ne quid fecisse ex suo arbitrio, aut indulsisse affectibus sibi videretur. Castitatem Angelicam, & illibatam vsque ad mortem tenuit Virginitatem. Accidit iuueni ante initam Societatem, vt à nobilissimâ simul ac speciosissimâ feminâ sæpiùs de stupro frustra interpellatus, cùm aliquando sine arbitris deprehensus vehementiùs sollicitaretur, teneretur que per vestem, earum partem diuulsam impudicæ reliquerit in manibus, profugus ne prodigeret castitatem. Eam deinceps tuebatur singulari modestiâ, oculorumque continentiâ tantâ, vt per plateas incedens, nisi fuisset ab obuiis interpellatus, neminem ipse discerneret. Ad eiusdem virtutis custodiam adhibebat singularem Sanctorum Angelorum, ac Michaëlis imprimis, suique Tutelaris cultum, & maiorem etiam præ illis in Reginam Virginum pietatem; de quâ nunquam sine lacrymis ad concionem verba faciebat. In ipso morbo sollicitè circumspiciebat, ne iacêret indecorè, ne qua pars corporis oculis patesceret. Obedientiam ita coluit, vt ipsius ductu multa supra vires aggrederetur, negans Religiosi hominis esse, quid possis; non quid præcipiatur, magis attendere, illudque alacriter exhaurire. Ad extremum post exantlatos in Dei causâ labores innumeros, diuturno, eoque acerbissimo morbo exercitus & purgatus est. A plantâ pedis vsque ad verticem capitis non erat in eo sanitas; sed vlcus & plaga tumens, scabies, & tubercula, tumoresque intrinseci, qui subinde animam illi ita intercludebant, vt propè excluderent; cogebaturque mutato semper situ quietis aliquam partem quæritare, quam nusquam tamen inueniret. Et inter hæc gratias Deo identidem referebat, eiusque se nutui totum permittebat; cui quo se perfectiùs accommodaret, Sancti Iobi Historiam sibi curabat prælegi, quam tacitò deinde animo reuoluebat. Recreatus autem à Deo est, suæ mortis, & secuturæ salutis prænuntiatione certâ, cuius ipse omnem articulum temporis sine errore signauit, aiens, decretum esse in diuino Prætorio, vt mane diei Dominicæ, quâ Venerabilis Eucharistiæ festum in templo Societatis celebraretur, vnus eiusdem Societatis isthic moriatur, vitæ sempiternæ certissimo responso accepto. Id ipsi ad amussim euenit; obitâ morte tranquillissimâ Manilæ die v. Iunij, mediâ iam nocte in diem Dominicum sequentem translatâ, anno salutis MDCXXII. ætatis suæ LVII. ab initâ Societate XL. Scripsit

Annuas Litteras Philippinarum à Iunio MDCII. ad Iunium anni MDCIII. editas Italicè Romæ MDCV.

Reliquit etiam, *Responsa Moralia*, quæ, vt in lucem edantur optandum est.

IOANNES RISERIVS, natione Belga, gente Batauus, domo Amsterodamensis, natus anno MDLXXII. Antuerpiensi Collegio Vice-Rector triennium præfuit; ceterùm ætatis partem maximam in Hollandicâ Missione egit, agitque hodie in salutem animarum intentus. Edidit

Elogia ad Imagines Sanctorum Virorum, & Feminarum Eremicolarum.

IOANNES RIVVLINVS, natione Hungarus, vir in Deiparam Virginem affectu singulari, cuius etiam aspectu creditur fuisse recreatus. Obiit Tirnauiæ die II. Iulij, anno MDCXXVIII. Edidit tacito suo nomine

Fasciculum laudum B. Virginis Mariæ.

IOANNES ROBERTI, natione Belga, gente Arduennas, domo Andainus, in Societatem anno MDXCII. ætatis suæ XXIII. ingressus magnos in omni doctrinæ genere processus habuit; Sacræ Theologiæ Doctor, eiusque, & Diuinarum Litterarum tum Duaci, tum Treuiris, Herbipoli, Moguntiæ interpres; Rector Collegij Paderbornensis. Edidit

Mysticas Ezechielis Quadrigas, hoc est, *Sancta IV. Euangelia, Historiarum & temporum serie vinculata*, Græcè & Latinè. Moguntiæ MDCXV. in fol. Typis Ioannis Albini.

Theophridi Epternacensis Abbatis XXIV. (qui ex vita migrauit, Anno Domini MCX.) *Flores Epitaphios*

taphios Sanctorum, lib. IV. primus luci asseruit, & *Notis suis* illustrauit. Luxemburgi MDCXIX. in 4. apud Hubertum Reuland.

Historiam S. Huberti, Principis Aquitani, vltimi Tungrensis, & primi Leodiensis Episcopi, eiusq; vrbis Conditoris, Arduennæ Apostoli, cum *Notis & Paralipomenis ad Vitam, & Quæstionibus Hubertinis*, quibus dubia circa vitam explicantur. Luxemburgi MDCXXI. in 4. Typis Huberti Reulandi.

Vitam S. Lamberti, quam Gallicè vertit & edidit Alardus de Roij noster. Leodij apud Ioannem Tournay MDCXXXIII. in 8.

Nathanaëlem Bartholomæum, seu, Demonstrationem, quâ probatur Nathanaëlem esse Bartholomæum Apostolum. Duaci apud Arnoldum Wion MDCXIX. in 4.

Legiam Catholicam, quâ ostenditur Leodienses Episcopos ab vsque S. Materno S. Petri discipulo, semper fuisse Catholicos. Latinè & Gallicè.

Eiusdem Elogia L.

Elogia L. *Iurisperitorum Sanctorum.* Leodij typis Ioannis Ouwerx MDCXXXII. in 12.

Edidit præterea contra Hæreticos & Hecebolios huius temporis nonnulla his titulis,

Tractatus noui de Magneticâ vulnerum curatione, Auctore Rodolpho Goclenio, *Breuis Anatome.* Louanij typis Christophori Flauij in 8. & Treuiris apud Henricum Bock MDCXV.

Goclenius Heautontimorumenos, id est, *Curationis Magneticæ, & Vnguenti armarij Ruina.* Luxemburgi typis Huberti Reuland MDCXVIII. in 8.

Metamorphosis Magneticæ Caluino-Gocleniana. Leodij MDCXVIII. in 8. Typis Ioannis Ouwerx.

Goclenius Magus seriò delirans, Epistola. Duaci typis Arnoldi Wion MDCXIX. in 12.

Curationis Magneticæ, & Vnguenti armarij magica impostura; aduersus disputationem Ioannis Baptistæ Helmontij. Luxemburgi apud Hubertum Reuland MDCXXI. in 8. & Coloniæ typis Ioannis Kinckij MDCXXII. in 8.

Dissertationem de Superstitione. Treuiris apud Henricum Bock MDCXIV. in 16.

Parallela SS. Missæ, & Cœnæ Hæreticæ, ipso Præside proposita disputationi à Ioanne Eringo.

Anglicanæ Ecclesiæ Reformatæ basis, Impostura. Luxemburgi apud Reuland MDCXIX.

Magia fanatica; quæ tamen an iam prodierit ignoro.

Scripsit præterea Gallicè

Considerationes ad Leodienses pro retinendâ fide Catholicâ Gallicè & Flandricè.

Examen Confessionis fidei Belgicæ Reformatorum.

Edidit Auctoris Anonymi

Contemptum mundi, versu Rhythmico. Luxemburgi apud Reuland MDCXVIII. in 8. Et parat plura.

IOANNES A ROCCIA, natione Lusitanus, patriâ Bracharensis, diu magno animarum zelo in Sinis versatus, & gentis illius idioma excellenter callens, annò MDCXXI. Missionis eius Superior renunciatus est: quo munere priusquam defungeretur, vitâ defunctus est sub finem Martij anni MDCXXIII. Transtulit Sinicè

Doctrinam Christianam, à Marco Georgio nostro Lusitanicè digestam.

IOANNES RODERICVS GIRON, qui & ROIZ, & GIRAM & GIRAO, scriptus inuenitur; Scripsit

Litteras Iaponicas plurium annorum. MDCIV. V. VI. IX. X. XI. XII. & XXVI.

IOANNES ROVSSELET, natione Gallus, patriâ Rhemensis; ad Societatem accessit anno salutis MDCVIII. ætatis XVII. qui post alias in eâ laudabiliter obitas functiones, Rectorem egit Collegij Metensis. Transtulit è Gallico Latinè, ediditque sub nomine Ioannis Campani, Tractatum P. Stephani Bineti nomine Francisci à Fonte publicati, cuius hæc inscriptio,

Vindiciæ priuilegiorum, & gratiarum, quibus in Ecclesiasticâ Hierarchiâ Priuilegiarij & Religiosi legitimè vtuntur, ex SS. Concilijs, Patribus, Orthodoxis Doctoribus atque Theologis desumpta. Herbipoli typis Ioannis Volmari MDCXXVI. in 12. Transtulit item

Testamentum Hominis Christiani; ab Antonio Sucquet compositum Mussiponti apud Sebastianum Cramoisy MDCXXIV. in 16.

IOANNES ROXAS, natione Hispanus, patriâ Toletanus, adolescentulus XVII. annos natus Societatem nostram ingressus est annò salutis MDLXIX. & posteà ad Religionem institutus, & litteris probè instructus, tum docendo, tum concionando, tum etiam gubernando, benè meritus est de Societate. Fuit omni virtutum genere ornatus; summâ in B. Virginem religione, cuius honori dies Sabbati ieiunio consecrabat. Quotannis obsequia culinæ per hebdomadam continenter, sæpiùs per interualla alia humilitatis officia obibat. Obedientiæ studio nunquam patiebatur sibi rationes explicari eorum quæ imperabantur, satis esse dicens id Deum velle, interprete Moderatore. Deploratam vitio stomachi salutem cùm aliquando recepisset S.P.N. Ignatij deprecatione, eodem tamen malo demum confectus occubuit Madridij XXIX. Septembris, anno Christi MDCV. ætatis LIII. Religionis XXXVII. à susceptâ quatuor votorum professione XV. Ex Latinâ in Hispanicam Linguam conuertit

Horatij Tursellini de Sacrâ Domo Lauretanâ, libros.

De Vitâ & Morte Christi Domini nostri, opus ingens habebat in manibus, ac prælo subiicere cogitabat; quod illi mors festinata excussit.

IOANNES RVBEVS Summi Pontificis ad S. Petri Pœnitentiarius. Edidit

Historiam mortis Vrbani VII. Pontificis. Romæ apud Ioannem Martinellum.

IOANNES RYWOCKI, natione Prutenus, in Societatem ingressus anno MDCXXIV. hodie Sacras

cras Litteras Vilnæ explanat. Edidit

Panegyricos XI. *quibus res gestas Vladislai IV. Regis Poloniæ complexus est.*

Deductionem S. Casimiri in Mausolæum ipsi à Sigismundo III. Rege Poloniæ Vilnæ exstructum.

Beneficentiam Regis in conferendâ Theologo & Concionatori suo P. Matthiæ Casimiro Sarbievvski è Soc. Iesu, Laureâ Theologicâ.

Iconem votorum in Nuptiis Vladislai IV. Regis, & Cæciliæ Renatæ Austriacæ.

Panegyricum funebrem Alberti Radiuilij S. R. I. Principis Castellani Vilnensis.

Arma Catholica pro Traditionibus & Purgatorio, contra Antibellarminum Amesij Protestantis Franckerani. MDCXXXIX.

Parænesim ad Ministros Caluinianos, De spiritu priuato ad Synodos non admittendo. MDCXXXIX. Paratos habet propediem editurus

Panegyricos XIII. *de rebus gestis Leonis Sapiekæ Palatini Vilnensis* Item

Caluinum Angelomachum, seu, *Prælium Caluini aduersus bonos Angelos.*

IOANNES DE SALAS, natione Hispanus, patriâ Guimielensis de Yzan, diœcesis Oxomensis, anno salutis MDLIII. natus est die III. Decembris; Latinas atque Græcas Litteras Pintiæ, Aristotelicas etiam puer didicit; & die VII. Septembris, anni MDLXIX. noster factus est, atque ad nostri instituti regulam conformatus. Sacram Theologiam Salmanticæ audiuit, quam, Philosophiæ cursu Segobiæ, priùs explicato Compostellæ, Barcinonæ, Salmanticæ, Pintiæ, ac Romæ denique plurimos annos tradidit. In Hispaniam reuersus, animum ad scribendum appulit, ediditque

Disputationem in Primam Secundæ Diui Thomæ tom. I. *qui complectitur Quæstiones* XLVIII. priores. Barcinone apud Gabrielem Graells & Gerardum Doril MDCVII. in fol.

Tom. II. *qui complectitur sequentes Quæstiones* XLI. vsque ad LXXXIX. inclusiuè. Barcinone apud Sebastianum Mateuad, & Laurentium Deu MDCIX. in fol.

Tom. III. *qui complectitur Tractatum de Legibus, à Quæstione* XC. *vsque ad* CVIII. Lugduni apud Ioannem de Gabiano MDCXI. in fol.

Prodierunt in lucem posthumi eius

Tractatus V. *in Secundam Secundæ S. Thomæ,* nempe

De Emptione & Venditione.

De Vsuris.

De Censibus.

De Cambiis.

De Ludo. Lugduni Sumptibus Horatij Cardon MDCXVII. in 4. Obiit Salmanticæ in Septembri anni MDCXII.

IOANNES SALISBVRIVS, natione Anglus, gente Cambrobritannus, factus est Societatis nostræ anno MDCV. Diu in Angliâ feliciter desudauit, & Nostrorum in certo districtu superior fuit. Designatus Procurator Anglicanæ Prouinciæ, in ipso procinctu ad iter Romanum obiit in Angliâ, anno salutis MDCXXV. Transtulit è Latino in Wallicum, seu Cambrobritannicum sermonem

Catechismum maiorem Roberti Cardinalis Bellarmini Audomari MDCXVIII.

Alios item *Libellos pios.*

IOANNES SALLERVS, natione Germanus, Augustæ Vindelicorum multos annos in Æde principe cum magnâ laude concionatus, ab eximiâ quoque virtute commendationem accepit. Conciones suas flexis genibus scripsisse dicitur; & à B. Virgine Deipara in Templo Veteris Capellæ Ratisbonæ suæ prædestinationis ad sempiternam gloriam nuncium accepisse. Prophetiæ quoque dono claruisse creditus est. Obiit Monachij die XXIV. Martij, anno MDCXXX. Edidit Linguâ Germanicâ Augustæ anno MDCVII. tres Libellos his titulis:

Epistola Encyclica, de pietate Catholicorum se flagellantium.

Lutheranus exulans, seu, *Quàm procul Lutherani aberrent ab suâ Augustanâ Confessione, Carolo V. Imperatori anno salutis* MDXXX. *oblata.*

Controuersiæ de Eucharistiâ.

Reliquit præterea

Concionum Tomos aliquot.

Historiam Personarum Euangelicarum.

Historiam Templi Oetingani.

IOANNES DE SANTIAGO, seu, A SANCTO IACOBO, natione Hispanus, patriâ Toletanus; Oratoriam facultatem Hispali docuit, antequam se Societati nostræ addiceret, & in eam cooptatus permultos etiam annos professus est. Fuit Græcis Latinisque Litteris apprimè excultus, & qui Angliæ, Belgiique lustratis Prouinciis, eruditissimorum virorum amicitiâ floruit, atque eruditione profecit. Sed multò tamen in pietatis, & diuinæ commentationis studio prouectior fuit. Mortuus est Marcenæ, quæ Boëticæ vrbs est, die XIII. Ianuarij, anno salutis MDCIV. ætate iam septuagenarius. Edidit librum

De Methodo concionandi. Hispali.

De Arte Rhetorices. Lib. IV.

De conscribendis Epistolis.

IOANNES SEBASTIANVS, natione Belga, patriâ Fontensis Hanno, Societatem ingressus duodeuicennis, docuit in eâ Philosophiam Duaci, ac Treuiris, deinde Theologiam Moralem Montibus Hannoniæ per plures annos.

Paratum iam habet *Tractatum de Sacramentis in genere, & in specie de Baptismo, Confirmatione, Extremâ Vnctione & Eucharistiâ.*

IOANNES SEBASTIANVS PARRICIVS, natione Hispanus, patriâ Darocensis è Regno Aragoniæ. Natus est parentibus nobilibus & opulentis anno MDXLVI. & piè ab illis educatus, animam ipse sortitus bonam. Missus Complutum ad studia, tantam morum maturitatem præ-

se

se tulit, vt passim nunc Seneca, nunc iuuenis senex vocaretur. Multus erat cum Patribus Societatis nostræ, quorum illi consuetudo rerum humanarum omnium sensim peperit despicientiam. Cùm ad vitam religiosam animum adiecisset, aliquamdiu distractus ancipiti cogitatione, demùm inter legendum, nescio quid in Ludouici Granatensis operibus, omnia abrupit, & mox in Sociorum numerum admitti postulauit. Hæc enim illi familia præ aliis placuerat, quòd omnia ex æquo videret omnibus cedere, nec aliam quam humilitatis, veræque virtutis haberi rationem. Admissus in Societatem est die VI. Aprilis, anno salutis MDLXVI. studiis iam Philosophiæ confectis. Ab ipso Tirocinio tantos fecit ad perfectionem progressus, vt iam tum appareret, qualis esset olim, quantusque futurus. Doctoribus Ioanne Azorio, & Alphonso Deza in eximium euasit Theologum. Ipse Naualcarneri habuit in Philosophia discipulum Alphonsum Carillum, eum qui lustratis, administratisque diu in Germaniâ Prouinciis, demùm Romæ Assistens Hispaniç mortuus est. Is tanti semper fecit Sebastianum Magistrum suum, vt eius videndi causâ, si liceret, in orbem extremum, vel nudis pedibus contenderet. Triennio docuit Ocaniæ Theologiam, tam secundâ famâ, vt auditum in disputatione, maximi fecerit Frãciscus Suarius. Solus se ipse vili faciebat, aiebatque nihil esse magis à verâ Theologiâ alienum, quàm plausu humano duci. Annos XXVIII. natus Collegio Complutensi datus est in Præfectum spiritus, raro & insolente exemplo; sed eximia iam tum sanctitatis opinio virum commendabat. Subinde vices obtinuit Rectoris in Iesumontano secessu, & Ocaniense Collegium Rector gubernauit; vnde tandem in Peruanam Prouinciam à P. Balthasare de Piñas Procuratore abductus est. Simulatque Limam attigit, prægressâ iam, latèque sparsâ sanctimoniæ eius famâ, quatuor iussus est vota profiteri, & Polosino Collegio Rector præesse. Tetendit illuc in summâ paupertate per montes asperrimos, solo instructus Breuiario, & Lodiculâ, quam sibi ad somnum capiendum humi substerneret. Concionatus est Polosij cum incredibili omnium approbatione; postulatusque ad Quadragesimale pensum Chuquisacam, reiecto Prætidis Senatus Regij hospitio ad publicam domum hospitalem diuertit; & Polosio sibi victum, ne grauis vlli esset, repetebat. Si quid cupediarum, vt fit, à quopiam submittebatur, id omne mox in pauperes digerebat. Excurrit hinc sæpè in valles Indorum ad frugem animarum faciendam; tantâ in seipsum inediæ seueritate, vt notam imprudentiæ posset subire, nisi corporis & animi vires suppeterent communi modo maiores. Limense deinde Collegium ferè septennio rexit, pari virtutum laude & exemplo. Mox Prouinciam gubernandam, non sine lacrymis excepit, silentij damnum ingemiscens, obtinuitque eum Magistratum sex annis; exemplo magis quàm verbo ad omne officium subiectos impellens. In visitatione Prouinciæ circumferebat vile vellus arietis pro strato; orabat horas minimùm duodecim. Appulsus ad diuersorium, tradebat Catechesim, concionabatur, excipiebat confessiones. Vilissimâ suppellectile vtebatur; superflua omnia in egenos erogabat. Impensè cupiebat à Sacerdotibus honorari paupertatem tritarum resartarumque vestium, pullarum etiam seu ferrugineanum nonnunquam publico vsu. Præfuit subinde Limæ nostris in spiritu formandis decennio; & rursum ex interuallo Prouinciæ gubernandæ humeros submisit, gubernauitque septennio. Post hæc Visitationem Nouæ Hispaniæ deprecatus est: sed Collegij Limensis administrationem declinare denuò nequiuit. Hic ferè cursus vitæ ipsius fuit. Sed breui comprehendi non possunt virtutes, quibus excelluit, insignis mortificatio, altissima oratio, illustrationes, interna colloquia, perpetua Dei præsentia, profunda humilitas, patientia, mansuetudo, rara prudentia, pœnitentia, amor Dei ardentissimus. Conferebat sua omnia in diaria ad multorum Sanctorum exemplum; ex quo nonnulla delibare operæ pretium est. Quotidie vtebatur cilicio, & celebrioribus festis quadruplici. Quâ die concionaturus erat, horam integram impendebat culinæ ministerio, saccum indutus; secundum concionem septem Psalmos de Pœnitentiâ genuflexus orabat. Ad XXX. annos humi dormiuit: & quando imperio moderatorum coactus est, ob ingrauescentem ætatem, culcitram adhibere, vestitus illi semper incubuit. Surgebat horâ primâ post noctis medium, vel certè iam in senio, horâ secundâ, & sex minimùm horas orationem ducebat, longiùs etiam si negotia permisissent. Flagellabat se quotidie nec rarò iterum ac tertiò. Officium ac Rosarium Deiparæ dependebat curuatis poplitibus indies, & nisi prohibuisset curæ diuersæ, Sabbato lances tergebat. Victus erat ferè qui ieiunantium; abstinebatque seueriùs adhuc diebus Veneris & Sabbati, crebrò pane frigidâque contentus. Indulgebat sibi interdum hoc animi solatium, vt sacrum ad duas tresue horas extraheret, quo tempore lacrymis & multâ pietate natabat. Nunquam præsentem Deum de memoriâ deponebat. Singulis se horis explorabat, num ad Dei maiorem gloriam omnia sua direxisset; in quo quoties se defecisse deprehendebat, toties de genibus Orationem Dominicam & Angelicam Salutationem decies repetebat. Nihil, nisi cælestia, loquebatur, aut sapiebat. Quidquid vania, aut quæ sunt hominum sapiebat, procul à suis sensibus arcebat. Nihil admisit deliciarum vnquam, nihil eximium præ aliis, ne in afflictâ quidem morbis & exhaustâ senectute. Virginitatem intaminatam perpetuò tenuit. Studio sui mor-

mortificandi comprimendique tam fuit addictus, vt se ad limen triclinij pedibus ingredientium substerneret, eâ iam ætate grauis, vt sine aliorum adminiculo non se posset à solo excitare. Ter exercitia spiritûs quotannis obibat; diligentiùs autem præ temporibus aliis ab Ascensione Dominica ad Pentecosten, vt Spiritum Sanctum ad se inuitaret, largiùsque exciperet. Postremo anno, cùm se totis XL. diebus exercuisset, febre correptus, ad lectum concessit, certus ad diem Sacrosanctæ Trinitati sacrum mori. Obiit eâ die, vti præmonuerat, sanctissimè, quæ incurrit in XXI. Maij, anno MDCXXII. cùm haberet ipse annos vitæ LXXVI. & LVI. Societatis. Obitum eius communis excepit luctus nostrorum, pauperum omnium. Funeri adfuerunt omnes Religiosorum familiæ, & Clerus Cathedralis, ac populus frequentissimus, vt vix posset cadauer efferri. Extulerunt illud Senatus vterque, Ecclesiasticus, & secularis, comitantibus Episcopis Guamangæ & Imperialis. Ad pedum manuumque oscula, & ad vestium distractionem tanta vis fuit, vt vix officio supremo fungi possent. Corpus conditorio cedrino inclusum fuit; & postridie repetita funebria pari frequentiâ. De gloriâ quam consecutus ob sua merita sit, nonnemini reuelatum fuisse, opinio constanter obtinuit. Sed enim viuentem adhuc Deus plurimis decorauit sanctitatis ornamentis. Multa per ipsum miracula patrauit. Multa ipsi absentia, vel post futura patefecit; sic Proregũ Peruanorum, cuidam, quem ab improbo consilio volebat auertere, mortem quam vnicus ipsius filius in Hispaniâ obierat, insinuauit; & Nostros iussit extemplò Arauco excedere, quo tempore lauta centum millium largitio aureorum ad fundandum ibi Collegium repræsentabatur, quod euersum iri à Barbaris propediem eam vrbem, vastatumque funditùs vniuersam regionem diuinitùs præuiderat. Pertinacissimum Hęreticum rogo ab S. Inquisitione addictum, quem nulla potuit vllius industria vel facundia frangere, ipse fusâ cum lacrymis prece ad mentem sanam reuocauit. Sæpè inter orandum extasim patiebatur; sæpè sublimis excitabatur à solo. Scientiâ discernendorum spirituum & motionum animi valuit plurimùm. Dæmones expertus est hostes infestissimos, qui vel in corpus ipsius sæuiebant interdum; quos ipse tamen constantiâ semper & contemptu fregit. Demùm, quod donorum maximum est, tantâ Dei caritate flagrauit, vt illius vehementiâ credatur extinctus. Scripsit vir hic admirabilis, & spiritu plenus Apostolico Hispanicè

De Bono, excellentiis, & obligationibus Status Clericalis, & Sacerdotalis, lib. IV. Hispali per Matthiam Clauium MDCXV. in 4. Prodiit autem & Latinè.

IOANNES SOERIVS, natione Lusitanus, Conimbricæ annos natus XVIII. ad Societatem accessit, & Tirocinio vix expleto, missionẽ impetrauit in Indiã, vnde porrò Sinensi vineæ cultor designatus, Nancianum sub ferias Natalitias anno MDXCV. socius P. Matthæo Riccio futurus peruenit. In eâ Sede annos ampliùs X. rem Christianam procurauit, totumque aliquando triennium sine Socio exegit; sed tantâ virtutis integritate, tam raro sanctitatis exemplo, vt ab omnibus vulgò coleretur vt sanctus; tanto ardore, contentioneque operandi supra vires grauibus morbis attritas, vt rem ibi Christianam multis de causis difficilem, supra spem euexerit, multosque Christo aggregârit. Multa tulit perpessu aspera; sæpè vicinorum maleuolentiâ ad extremam redactus inopiam, nihil vnquam quæstus est, nunquam sibi annonam postulauit augeri. Grauissimis morbis non semel conflictatus est; non semel etiam feruidâ Neophytorum curâ à parato iam funere reuocatus. Cùm ergo defectus viribus, febre sæpiùs renouatâ, comploratâ iam à medicis salute, precariò magis vitam trahere, morte velut indulgente, quàm viuere videretur, consilium fuit eum ad Macaënse Collegium curandæ valetudini amandare; sed omnem celeritatem morbus inualescens præuertit, & Augusto mense anni MDCVII. virum sanctum, annos natum XLI. extinxit, quanto Neophytorum dolore satis declarauit lugubris ornatus, quem per eos dies multi gestarunt. Nostri lacrymas & omnem mœroris sensum procul habuêre, quòd nostram constantiam dedecere luctus omnis argumenta Sinæ sibi persuaserint. Amici tumulum, suo, vt aiebant parenti doctorique composuerunt, & lugentium more, quater flexerunt genua, quater monumentum capite pulsarunt. Ad concionem vnus Patrum eius laudes explicuit, quas lacrymis, suspiriis, crebroque gemitu auditor decorauit. Scripsit Soërius in lectulo, dum lentis febribus carperetur, conquiescere & otiari nescius, idiomate Sinico libellum vtilissimum;

Instructionem eius qui ad Christianam legem aspirat.

Item Sinicè

Tractatum de Præceptis Decalogi.

IOANNES STEPHANVS, natione Gallus, patriâ Niuernensis, vir Gallicanæ Historiæ peritissimus; rexit Augense Collegium. Scripsit

Historiam Illustrium Virorum Galliæ, in omni genere laudis, siue inter arma, siue in togâ.

IOANNES STEPHANVS MENOCHIVS, natione Italus, patriâ Papiensis, Iacobi Menochij Pręsidis, Iurisconsulti celeberrimi & scriptis suis notissimi filius, Societatem die XXV. Maij, anno MDXCIII. ætatis XVII. ingressus. S. Scripturam & Moralem Theologiam publicè docuit. Exinde in multis grauibusque Societatis administrationibus versatus; Collegium Mutinense semel, bis Romanum Rector, Domum Professam Romanam Vice-Præpositus, Præpositus bis Genuen-

nuenſem, ac bis Mediolanenſem, Prouincialis ſemel Mediolanenſem, bis Venetam Prouinciam, & hanc etiam Viſitator obtinuit. Scripſit

Hieropoliticon, ſiue, *Inſtitutionis Politicæ è Sacris Scripturis deprompta lib.* III. Lugduni per Ludouicum Proſt MDCXXV. in 8.

Inſtitutionis Oeconomicæ ex Sacris Litteris depromptæ lib. II. Lugduni per Andreā & Iacobum Proſt. MDCXXVII. in 8.

Breuem explicationem ſenſus Litteralis totius Sacræ Scripturæ, ex optimis Auctoribus per Epitomen collectum tom. II. Coloniæ apud Ioannem Kinckiū MDCXXX. in fol.

IOANNES STEPHANVS TARAVT, natione Gallus; Edidit Linguâ ſuâ

Annalium Franciæ, à Pharamundo vſque ad Ludouicum XIII. Tomum I. Pariſijs apud Petrum Billaine MDCXXXV. in fol. quem ſequentur mox alij complures.

IOANNES STREINIVS, natione Germanus, patriâ ex oppido Franconiæ Waldura, natus anno MDLXXXIV. ſe dedit in Societatem anno MDCIV. die XXII. Septembris. Liberales Artes, Philoſophiam, Diuinas Litteras, Theologiæ Doctor Moguntiæ tradidit: poſtremò in Academiâ Herbipolenſi D. Thomam publicè prælegit. Typis Germanicis dedit

Hiſtoricam Relationem, de miraculo Sanguinis Chriſti, qui VValduræ aſſeruatur. Herbipoli.

Zodiacum ſpiritualem, ſeu, *Librum Planetarum ſpiritualem.* Herbipoli MDCXXXI.

Scalam Paradiſi. MDCXXXIX. Habet paratam *Chronologiam omnium Religioſorum Ordinum.*

IOANNES SVFFREN, natione Gallus, patriâ Salonenſis, in Societatem annò MDLXXXVI. ætatis XV. ingreſſus, vir ob eximia naturæ & gratiæ dona, externis iuxtà ac domeſticis cariſſimus; Orator excellens; memoriâ ac iudicio valens: Philoſophiam & Theologiam in Societate profeſſus; Confeſſarij & Concionatoris munere apud Ludouicum XIII. Chriſtianiſſimum Regem defunctus eſt. Sereniſſimam Reginam Matrem dum terra marique ſequitur à Confeſſionibus, peregrinandi finem fecit Vliſſingæ oppido Zelandiæ XV. Septembris MDCXLI. annis, & bonorum operum meritis grauis; à Reginâ inſolabiliter defletus; cuius iuſſu corpus ipſius Diepam Galliæ portum deuectum eſt. Edidit

Concionum Tomum I. *in* LII. *totius anni Dominicas.* Pariſiis apud Petrum Cheualier MDCXXII.

Tom. II. qui inſcribitur, *Teſtamentum Patriarchæ Iacobi.* Ibidem typis iiſdem MDCXXIII.

IOANNES SVRIVS, natione Belga, patriâ Bethunienſis, plures annos, quâ pollebat Chriſtianæ eloquentiæ facultate, è ſuggeſtu conciones cum feruore & fructu habuit, ad carceres, ad noſocomia, ad monaſteria ſuam induſtriam extendens. Obiit Tornaci die XVII. Martij, anno ſalutis MDCXXXI. initæ Societatis XLIX. quatuor olim vota profeſſus. Edidit

Moratæ Poëſeos, Volumina II. Atrebati typis Guilielmi Riuerij MDCXVII. in 8.

Inaures aureas, Volumen III. variorum Carminum.

IOANNES SWETNAMVS, aliàs NICOLSONVS, natione Anglus, patriâ Northamptonienſis, Societati in Luſitaniâ adſcriptus anno MDCVI. vir doctus & concionibus idoneus. Poſt varia munera in Seminariis Anglorum Ciſmarinis obita, laborauit in Anglicanâ vineâ: ſed captus, & in exilium eiectus, Laureti tandem cùm Pœnitentiarium ageret pro Linguâ Anglicanâ, vitâ functus eſt, circa annum ſalutis MDCXXIII. Scripſit Anglicè

Peregrinationem S. Mariæ Magdalenæ ad Paradiſum. Audomari MDCXVII. in 8. Item

Paradiſum voluptatis ſuper Litanias Lauretanas. Audomari MDCXX.

Tranſtulit etiam ex Hiſpanico Anglicè

Antonij Molinæ Carthuſiani Tractatum de Oratione mentali. Audomari MDCXVII.

IOANNES SWETVS, natione Anglus, patriâ Deuonienſis, annò MDCII. & deinceps Conuictor Collegij Anglorum Romæ; cum exercitiis ſpiritualibus Neapoli, iam Sacerdos, annò MDCVIII. dediſſet operam totos XII. dies, ductu Patris cuiuſdam Carmelitani Excalceati, vt diuinam de vitæ ſuæ rationibus exploraret voluntatem, ſingulari impulſu eiuſdem illius Confeſſarij ſui ad Societatem animum aduertit. Vtilis euaſit Angliæ operarius, & multorum in Chriſto filiorum parens. Affecto multis infirmitatibus corpore, Audomarum ſe contulit, ibique piè obiit die XXVI. Februarij, anno ſalutis MDCXXXII. Scripſit Anglicè

Manifeſtationem Apoſtaſiæ M. Antonij de Dominis. Audomari MDCXVII. in 4.

IOANNES DE SYLVA, natione Luſitanus, ſcripſit

Annuas Litteras Prouinciæ Goanæ anni MDCXXIII.

IOANNES TELLERVS, natione Gallus, Normanus, domo nobilis: vir maximè pius, & verè ſiticus animarum, vt nunquam ſatur laborum vias omnes tentaret, experireturque quò plurimos Chriſto lucrifaceret; in eâque re non vigilantiæ modò & ſedulitatis, ſed dexteritatis etiam ac felicitatis raræ. Admirationem augebat robur ſpiritus in tabeſcente ſenſim corpuſculo, vt omnes admirarentur, quemadmodum poſſet ſe ipſe, nedum tot labores ſuſtinere. Denique ingentem cunctis domeſticis pariter atque externis relinquens mœrorem, vitâ non tam morte ereptâ, quàm caritate conſumptâ eò migrauit, quò non ſolùm præclara merita, ſed modo quodam ſeſe præmiſerat. Obiit Romæ XV. Calen. Octobr. Anno MDLXXIX. Duo præclara opera extremo vitæ ſuæ anno perduxit ad exitum, quorum altero carcere detentos viuos; altero mortuos iuuaret. Dedit enim operam, vt veſperi poſt Salutationis Angelicæ ſignum cer-

certo tinnitu homines ad faciendas pro iis, qui purgatorio carcere tenentur, preces, inuitarentur. In viuorum auxilium nouam Sodalitatem admodùm frequentem molitus est eorum, qui leuandam vinctorum inopiam, causas expediendas, curandos morbos, & alias necessitates tollendas susciperent, quę magnas hodieque miseris hominibus adfert vtilitates, appellata Archiconfraternitas Caritatis. Euulgauit quasdam

Tabulas de Casibus Conscientiæ, non parum vtiles.

IOANNES TELLIER, an idem cum priore, non habeo exploratum. Edidit ex Gallico Italicè

Historiam Anni Iubilæi MDLXXV. à Raphaële Riera conscriptam Latinè. Maceratæ apud Sebastianum Martellini MDLXXX. in 8.

Theatrum animæ Christianæ. Brixiæ MDCIII.

IOANNES TERRENTIVS, natione Germanus; Medicinæ priùs operam dedit; tum factus Societatis nostræ, profectus ad Sinas ad animorum peruestigandam salutem, strenuam operam ibi nauauit, ibique obiit anno MDCXXX. Locupletauit

Historiam Mexicanam plantarum, animalium, & metallicarum fodinarum, *Notis doctissimis*.

IOANNES THEODORICI MACHERENTINVS, natione Belga, ex oppido Macheren, quod ditionis Luxemburgensis ad Mosellam fluuium situm est, prodiit in lucem, & nomen traxit; atque anno salutis MDLXVII. die VIII. Martij in Societatem Treuiris admissus est; quâ in Ciuitate, & Coloniæ item, Fuldæ, Aquisgrani, & Spiræ, docendo Philosophiam & Theologiam; cócionando, in Scholis ad discipulos, in templis, etiam Cathedralibus, ad populum; Confessiones sacras audiendo; religiosâ denique cum omni genere hominum conuersatione, idoneum se Christi fidelemque ministrum præbuit. Meritò inter primas Collegij Fuldensis columnas recenseatur, ad cuius initium cum aliis ponendũ missus est; meritò Aquisgranense illi acceptum referatur, cui in Missione egregiâ eloquentiâ & præclaris virtutum exemplis occasionem dedit: meritò etiam inter eos censendus, qui Treuirensem populum, recèns nefariâ Caluini hæresi aliquantùm perturbatum, non tantùm ad auitæ fidei normam, sed etiam ad magnam pietatem suâ industriâ excitarunt. In ipso laborum curriculo acerbissimis herniæ doloribus repressus Deum exorasse dicitur, non vt morbo defungeretur; sed ne ex eo malo salus hominum ab ipso procuranda aliquid caperet detrimenti, cui rei ita se dedidit, vt extremis XV. annis, iam senex, & præter lacessentem identidem herniam, asthmate graui afflictus, nihil tamen cuiquam iuuenum concederet, in iis functionibus obeundis, quas Societas præstare consueuit. Tandem anno salutis MDCX. die VII. Ianuarij contracto lethali morbo, vti iudicatum est, ex frigore, quod Festis Natalitiis & Circumcisionis, totos dies Confessiones excipiendo, pertulerat, tantâ cum opinione sanctitatis Treuiris decessit, vt non defuerint, qui integro anno sepulchrum eius floribus consperserint, & beatos se putauerint, si vel paucos capillos ex eius canitie nanciscerentur. Agebat annum iam vitæ septuagesimum, Religionis XLIII. dudum quatuor vota professus. Scripsit pro eruditione Parochorum

Catechismum Treuirensis Archiepiscopi auctoritate euulgatum, & adiunctam cum recognitione & auctario

Praxim Catechisticam. Augustæ Treuirorum typis Henrici Bock MDCXII. in 8.

Qui diues saluus? Saluiani Massiliensis Presbyteri, aduersus auaritiam, sub nomine Timothei, ad Ecclesiam Catholicam, Epistolares lib. IV. in certa Capita distinxit, Scholiis marginalibus, atque annotatione consensus Sanctorum Patrum illustrauit. Augustæ Treuirorum apud Henricum Bock MDCIX. in 4.

IOANNES TOLLENARIVS, natione Belga, patriâ Brugensis, natus II. die Augusti, anno MDLXXXII. Vir moribus & doctrinâ spectabilis; docuit Theologiam Moralem triennio; complures annos, semel, iterumque, Domui Professæ Antuerpiensi Præpositus præfuit: nunc Prouinciam Flandro-Belgicam moderatur. Edidit

Speculum vanitatis, siue, Ecclesiasten elucidatum, stylo elaborato solutæ, ligatæque orationis, Paraphrasibus & moralibus ac piis excursionibus. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasaris Moreti MDCXXXV. in 4.

Exstat eius vna

Ode perelegans in Epicitharisinate, quod nobiles huius æui Poëtæ appenderunt Matthiæ Casimiro Sarbieuij, in Lyricorum eius postremâ editione Antuerpiensi.

IOANNES DE TORRES, natione Hispanus, patriâ Methymnensis, XV. annorum dumtaxat se addixit Societati; in eâ longam ætatem honestis muneribus ex instituto exercuit; ipsis etiam Turcis & Mauris, cùm ad redimendos captiuos in Africam nauigasset, acceptus. Obiit demùm Methymnæ longo consumptus morbo, exhibitis egregiæ patientiæ documentis, anno salutis MDXCIX. Scripsit Hispanicè volumen variæ eruditionis, quo

Christianam Philosophiam de Moribus, lib. XXV. complexus est, Burgis excusum MDXCVI. in fol. Qui thesaurus è Patribus & Philosophis sententias summo delectu quæsitas continet.

IOANNES TSANDECK, natione Germanus, gente Carniotus, patriâ Waixelburgensis, anno salutis MDC. in Societatem Græcij è Poësi ingressus, fide seruatâ, cursuque feliciter consummato, ibidem obiit ex peste, quam Confessiones infectæ Ciuitatis promiscuæ audiendo cõtraxit, die VIII. Octobris, anno MDCXXIV. Transtulit in Linguam Carniolicam, collatis cum Illustrissimo Labacensi Episcopo operis, cuius aucto-

auctoritate, tacito Patris nomine libri editi sunt,

Catechismum & Euangelia per Annum. Græcis typis Widmanstadij MDCXII.

IOANNES TVLLENSIS, natione Germanus, vir nihilo virtute, quàm doctrinâ minor: Philosophiæ stadium ter docendo confecit; Ethica Aristotelis, Quæstiones de Conscientiâ, & Cõtrouersias cum Hæreticis aliquot annis explicuit. Singulari fuit obseruantiâ, atque obedientiâ erga suos Superiores. Nihil vnquam in victu eximium ab aliis admisit. Tam diligens sensuum suorum atque oculorum imprimis custos, vt totis XXVII. quib. Treuiris habitauit, nunquam de Odæo in templum infernè despexerit. Diuturno morbo, an magis senio? demortuus est Treuiris XV. Cal. Nouemb. anno salutis MDCXXV. ætatis LXXIV. iam ab annis XXXII. vota quatuor professus. Texuit facili & pio stylo

Carminum Sacrorum libellos aliquot.

IOANNES LE VENEVR, natione Belga, patriâ Bastoniensis, ingressus in Societatem anno MDCXIX. ætatis XXII. Vertit ex Germanico Gallicè

Scholam Christianam Nicolai Cusani nostri.

IOANNES VIENOTVS PETIT, natione Burgundus, patriâ Grayacensis, Rector fuit Collegiorum Namurcensis, & Tornacensis; & Concionator è primis. Obiit Cameraci XIV. Iunij MDCXXXVII. ætatis LXIX. ab ingressu in Societatem XLVI. Vertit è Latino Gallicè

Appendicem Apologeticam, ex D. Thomâ & D. Bonauenturâ contra calumniatores Religiosorum, *quam Historiæ Ordinis Iesuitici, à se refutatæ addidit Iacobus Gretserus.* Leodij.

Concinnauit præterea in vsum Concionatorum

Indicem, seu, Locos communes in Opus Petri Ribadeneiræ, de Vitis Sanctorum. Auxit

Indicem in Breuiarium Romanum, à Ioanne Voëllo priùs editum. Coloniæ apud Henricum Kraft MDCXLI. in 12.

IOANNES VILLALOBOS, natione Hispanus, scripsit

Grammaticam Græcam.

IOANNES A VILLANOVA, natione Hispanus, è Regno Nauarræ, Philosophiam Turiasonæ, Theologiam Bilbili ac Cæsaraugustæ docuit; vtrobique Collegium gubernauit; Sacræ Inquisitionis Censor fuit. Vir fuit eximiâ humilitate, quique non dedignaretur, vel cùm Sociis præerat, ad infima Grammaticæ rudimenta pueris tradenda descendere; in humanioribus alioqui litteris versatissimus. Edidit

Elegias aliquas, & Epigrammata non insulsa.

IOANNES VINCARTIVS, natione Belga, patriâ Insulanus, edidit librum hoc titulo,

Beata Virgo Cancellata, Insulis cultu & miraculis celebris. Insulæ apud Petrum de Rache MDCXXXVI. in fol. Item *de cultu B. Virginis*, Carmine Elegiaco. Edidit præterea

Vitam, & Documenta S. Ioannis Chrysostomi. MDCXXXVIII. & alias promittit

Epistolas Heroidum, Carmine Elegiaco.

IOANNES VIREAV, natione Gallus, reddidit Gallicè

Annuas Litteras è Iaponiâ Annorum MDCXXV. MDCXXVI. & MDCXXVII. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy.

IOANNES VNCHALIVS, natione Roxolanus, seu, Ruthenus, patriâ Leopolitanus, Romæ iuuenis, atque Artium Magister cùm esset, ad nostrum numerum adscriptus est anno salutis MDLXXI. Expeditis ibi studiis redux in Poloniam, partim externos, partim nostros annis XIII. Rhetoricam docuit, estque habitus inter primos æui sui Oratores. Sociis nostris Leopoli VI. annis, Calissij IX. præfuit; sed hæc illi posterior moderatio euasit difficillima; ob generis omnis molestias, quæ in fundando illo Collegio exsorbendæ fuerunt; vexationes, direptiones bonorum, obtrectationes, calumniæ: sed omnia mitigauit Pater Vnchalius suâ prudentiâ & lenitate; viris magnis & Senatoribus perquàm carus & venerabilis. Dum apud Episcopum Posnaniensem versatur, repente in paralysim incidit, & nemine aduertente decidit è sellâ. Acciti extemplò Medici, nihil opis adferre valuerunt. Trimestre ferè morbus tenuit, vsque ad diem XII. Martij, anno Dominico MDCVIII. ætatis suæ LXI. initæ Religionis XXXVII. quo piè vitâ functus est Radlini in pago Episcopi; qui suo eum tumulo inferre voluit, nisi nostris deprecatoribus cessisset. Vir fuit pius, modestus, æqui animi, in tolerandis iniuriis tam facilis, vt in prouerbium iam vertisset, iniuriâ ipsum aliquâ prouocare debere, qui sibi vellet eum maximè demereri. Suauissimum quendam agendi modum cum nostris habuit, quorum in spiritu dirigendorum diu curam sustinuit. Oratione vti multùm præstabat, ita plures in eâ ponebat horas. Scripsit Polonicè

Meditationes Vitæ Christi, &

Meditationes de B. Mariâ Virgine. Cracouiæ MDXCII. in 4.

Formam Vitæ Christianæ, adiunctis variis precationibus, seu, Catechismum Romanum, quem sub alieno nomine edidit.

IOANNES VOELLVS, natione Burgundus, patriâ Valmoncelotanus, vir eruditus in paucis, Eloquentiam apud suos plurimos annos professus; Lugduni ac Dolæ Pro-Rector fuit. Vnum & quinquaginta annos in Societate, virtutum omnium donis apprimè excultus exegit: eius prudentiæ, caritatisque fuit, nemo vt ad eum de suis rebus vnquam referret, qui non facti sui fructum aliquem perciperet; tam interim demissum gerebat animum, vt ne verbum quidem ipsi aliquando excidisse, quod ostentationem saperet, quisquam meminisset. Obiit Turnone die X. Martij, anno salutis MDCX. Compo-

posuit & typis euulgauit

Artificium componendæ orationis. } Lugduni apud Ioannē Pilehotte.
De ratione conscribendi Epistolas.

De Horologiis Sciothericis. Turnoni apud Claudium Michaëlem MDCVIII.

De Oratore, lib. IV. Lugduni MDCX. apud Pilehotte.

Indicem in Breuiarium Romanum, ad Conciones formandas aptissimum. Moguntiæ per Petrum Henningium MDCXIV. in 12.

IOANNES VOLCKIVS, natione Germanus, Bauarus, patriâ Dachauiensis, trium votorum Professus, anno ætatis XIX. Societatem complexus est, in quâ annos ipsos L. per varia munia continenter se exercuit, & perquam fructuosè. Iniuriarum & periculorum, quæ imminerent ab Hæreticorum fraude ac odio, quasi ad eum nihil pertinerent, erat insita homini contemptio tanta, quantum hostibus studium nocendi, atque audacia. Veri & æqui religiosissimus æmulator, pro vtroque pugnabat studiosissimè; atque hoc sæpenumerò feliciùs, quod in eiusmodi causâ, idonea erat libertas dicendi, & facultas. Augustæ Vindelicorum tandem tridui dumtaxat morbo tentatâ leniter eius valetudine, integerrimis fruentem sensibus ad se in quietem Deus aduocauit, anno salutis MDCXIII. Scripsit Germanicè

De abominatione peccati.

De Sacrâ Communione, ex Ludouico de Ponte.

Vitam P. Gonzali Syluerie Martyris è Societate Iesu, è Latino Nicolai Godigni transtulit Germanicè. Augustæ MDCXIV.

IOANNES VREMANNVS, natione Dalmata, Mathematicarum disciplinarum benè peritus. Hunc Nicolaus Trigautius redux in Sinas ex Europâ, ægrè ab Claudio Generali Præposito impetratum, secum auexit & incolumem adduxit Macaum, vbi triennio præstolatus occasionem in Regni interiora sese insinuandi, Mathesim Nostros interim docuit, ipse vicissim Sinensem Astronomiam perdidicit. Cùm autem crebris vexaretur stomachi doloribus, auræ victuique mutando, Nancianum festinatâ profectione missus est, quo in itinere, vt periculi nescio quid declinaret, triduum totum, tempestate subfrigidâ, in carinâ nauis delituit, pedibus in aquam demersis, vnde morbum validiorem contraxit, quo breui confectus est. In eo morbo cùm vix hæreret ossibus, nec sine alterius ope se posset in latus conuertere, cruciatus suos temperabat dulcissimis cum Christo Crucifixo colloquiis, cuius effigiem semper habebat ad manum. Sanctorum res gestas sibi volebat identidem recitari, interpositis Psalmis Pœnitentialibus, vt sua ex illis sensa repetere posset, & miscere sermones. Flagrabat amore diuino, studioque proferendæ apud Sinas eius gloriæ; cui tamen cùm non posset satisfacere, libenter se aiebat morem gerere diuinæ voluntati. Sacrum sigillum Indulgentiis insigne dextero brachio cùm illigasset, paulò pòst, pronuntiatis tertiò sacrosanctis nominibus Iesu & Mariæ, oculis in Crucifixum Dominum defixis, spiritum suauissimè exhalauit Nanciani in Sinis Feria IV. post Pascha, quæ in diem XXII. Aprilis incidit anno salutis MDC. XX. Cadauer postridie Nanchinum auectum in Sociorum sepulchrum illatum est. Scripsit

Annuas Litteras Iaponiæ Annorum MDCXV. & MDCXVI.

IOANNES WAELS, natione Belga, patriâ Haesbrouckanus in Flandriâ, Duaci Philosophiæ studiis absolutis animum ad Societatem adiecit, à quâ nullis suorum minis blanditiisue se est passus auerti, quibus declinandis Romam abiit. Vnde postliminio reuersus Philosophiam Duaci professus est. Ceterùm in proximorum commoda vitam penè omnem, tum in Lusitaniâ, tum in Belgio nauiter impendit. Erat spiritu magno, & zelo animarum raro; multus in habendis concionibus, confessionibus excipiendis, Sodalitatibus dirigendis, semper cum fructu & laude. Ipse confitebatur quotidie, & ad anteriora perfectionis se semper extendebat. Nullus illi nisi de rebus piis sermo: si alij fuissent illati, ad orandum se ipse conuertebat. Superiores haud aliter quàm mortales quosdam Angelos venerabatur; eorum sollicitè nutus aucupabatur, sæpè præueniebat: & postremâ vitæ periodo nunquam ad quietem se componebat, nisi à Superiore benedictionem impetrasset; quem etiam biduo ante obitum rogauit, vt mori sibi bonâ cum eius pace liceret. Paupertatem prorsus diligebat vt matrem; quam ne leuissimæ cuiusuis rei dispensatione violaret, accuratè notabat, quid, quantumque sacrorum numismatum, aut imaginum in proximos partiebatur, ne quid supra præscriptum daret. Calculi, quo cruciabatur, exsectionem, quam diu expetierat, postquam trecentis redimi florenis oportere intellexit, omnino repudiauit. Grandioris pretij medicamenta dolebat suis malis præscribi, optabatque ab iis vel abstineri, vel certè emendicatâ pecuniâ comparari. Cùm puluinar alterum in molestiæ leuamen petiisset, nullumque haberetur, suum arctè complexus, lætissimo animi sensu exclamauit, *O Sancta Paupertas!* Castitatis studiosus erat in paucis; vt eum qui norant, castissimum virum, innocentemque vocarent. Cum rarâ doctrinâ & ingenio egregiam copulauit simplicitatem. Conscientiam suam vel iam senex, Tironis instar Superioribus explicabat, eorum admonitiones placidè, promptoque se corrigendi studio excipiebat. Venerabatur è Sanctis præcipuè S. Ignatium parentem nostrum, B. Aloysium, cui aliquando conuixerat, & S. Catharinam Alexandrinam Martyrem: sed primo loco Reginam Sanctorum, quam Sabbatino ieiunio colebat; secundùm illum verò Sponsum

eius

eius Iosephum prosequebatur, cuius honori promouendo se per votum addixerat: Sodalitatem ad id alicubi instituit, imagines erexit; lumina ad eas frequentia procurauit. Laudes eius vbique deprædicauit: denique typis etiam vulgauit

Litanias de S. Iosepho.

Vitam finiuit in illâ Apostoli voce, *Filioli diligite alterutrum*, Dunkercæ die VIII. Ianuarij, anno salutis MDCXXVIII. ætatis LXI. Religionis XL. à susceptâ quatuor votorum professione XXIII.

IOANNES WALTERIVS VIRINGVS, natione Belga, patriâ Louaniensis, Ioannne Viringo Doctore Medico, & Societatis nostræ amantissimo natus; in Humanioribus Litteris tradendis, in explicandâ Theologiâ, in concionibus ad populum, in Hollandicæ vineæ culturâ eximius operarius, & ad omnia promptus. In Frisiâ à perduellibus Dei, Regisque Catholici hostibus interceptus, & in carcerem retrusus, vincula ferrea non ante induit, quàm illa oscularetur. Vnde cùm per Catholicorum liberalitatem post menses sex liberatus educeretur, vir primarius illas ipsas compedes pretio redemit, affirmans illas sacri pignoris loco apud se seruandas colendasque. Mechliniam reuersus præcipuo studio complecti cœpit inopes, quorum tuguria multò, quàm ædes locupletiorum, libentiùs adibat; nec vlli eum calculi dolores ab eo officij retardarunt. Gliscentibus inter milites contagiis catalogum sibi multorum descripserat, quos cùm singillatim visitasset de die, noctè sæpè iterum ac tertiò eosdem interuisurus indefessâ caritate surgebat. Haustâ ab his ægritudine cùm decubuisset, serenari extemplò sensit animum insolito modo, illatâque mortis mentione exhilarescere, & aiebat, mori non timeo, quia bonum Dominum habeo. Inusitato Martyrij desiderio semper flagrabat, cuius recordatio vel leuiter ingesta magnos illi animos addebat, ad omnem medicamentorum acerbitatem: ad quam etiam non parum illum firmabat B. Virginis Mariæ memoria, cuius beneficio prædicabat se præsenti mortis periculo fuisse aliquando ereptum. Occubuit gloriosâ morte per caritatis obsequia contractâ Mechliniæ ad diem IV. Decembris, anno salutis MDCXXII. ab ingressu in vitam mortalem LII. in Religiosam XXXIII. quatuor dudum votis illigatus. Scripsit vernaculè

Aduersus Ioannem VVallesium Hæreticum. Bruxellæ apud Oliuerium Bruuel MDCIX. & MDCXIV.

Latinè verò

De triplici cœnâ Christi, Agni, Vulgari, Eucharisticâ. Antuerpiæ apud Hæredes Martini Nutij & Ioannem Meursium MDCXVII. in 4.

IOANNES WARIN, natione Germanus, patriâ Immestadensis, edidit Linguâ Germanicâ

Octo corollas funebres in exequiis Serenissimæ Mariæ Renatæ, Alberti Ducis Bauariæ Filiæ exhibitas. Monachij MDCXXX.

IOANNES WIELEWICKI, natione Polonus, nobili familiâ natus in Wielewicz pago Palatinatus Calissiensis, anno MDLXVI. post Humaniores Litteras Posnaniæ delibatas, Deo se in Societate dicauit Braunsbergæ anno MDLXXXIV. in quâ triennio Philosophiam, Theologiam de Moribus biennio explicauit. Gubernauit bis Domum Professam Cracouiensem ad S. Barbaræ annos VII. totidem annos Rector fuit in Collegiis Leopoliensi, Posnaniensi, & Calissiensi; tribus præfuit in residentiis Toruniensi & Præmisliensi. Socialem operam præstitit tribus Præpositis Prouinciæ itinerum & consiliorum consors. Patres in tertiâ probatione instruxit: Romam, missus à Prouinciâ Procurator inuisit: Studiis etiam Nostrorum maioribus præfuit, & variis in locis Ecclesiasten cum laude & bonâ fruge egit. Professus quatuor vota anno MDCXV. Vir ob vitæ religiosæ seueritatem cum liberali comitate coniunctam, domesticis, externisque gratissimus; otij tantus osor, vt vel in ætate deuexâ, non segniùs quàm iuuenum quilibet, ad salutem animarum incumberet. Obiit Iaroslauiæ XXIV. Iulij, anno MDCXXXIX. Scripsit ex Latino Polonicè

Thomæ de Kempis de Imitatione Christi lib. IV. ab Henrico Somalio iuxta Autographum castigatos.

Ad Petri Scargæ Tomum de Vitis Sanctorum collegit Indicem.

Poëmata varia de rebus piis, deque aliis moralibus, & contra Hæreticos, sub alieno nomine, Linguâ vernaculâ vulgauit.

IOANNES WILHELMVS WILTHEIM, natione Belga, patriâ Luxemburgensis, ingressus in Societatem anno MDCXII. ætatis suæ XVIII. in eâ Philosophiam, ac Moralem Theologiam professus est, & Collegiis aliquot Rector præfuit, hodieque præest. Scripsit

De rebus gestis, & honoribus S. Maximini Archiepiscopi Treuirensis, lib. X. in quibus Veterum aliquot Auctorum scripta promit.

Disquisitionum Antiquariarum, lib. III. in quibus Veterum Romanorum monumenta toto Ducatu Luxemburgensi sparsa colligit.

IOANNES WINTERSHOVEN, natione Belga, patriâ Vltraiectensis, vir doctrinâ æquè ac virtute clarus. Natus est anno salutis MDLXXI. excultusque Litteris Humanioribus, & Iuris Ciuilis scientiâ in Hollandiâ; & tantùm prudentiâ, ac rerum agendarum dexteritate valuit, vt aptus inprimis haberetur, iam tum ante vitam religiosam, qui ad Hollandos de pace acturus, publico nomine mitteretur. S.P.N Ignatij Exercitationibus vocationem hausit Societatis. In Tirocinio monita ad vitam religiosè instituendam concepit, quibus reliquam omnem æta-

tem direxit. Philoſophiam inter iuuenes vir ipſe audiuit, magnâ in ſuos Profeſſores quamuis eos annis excederet, obſeruantiâ: eandem pòſt aliis ipſe tradidit, & è diſcipulis ſuis plures centenis ad vitam religioſam adduxit. Præfuit Ruræmondenſi Collegio Rector, vbi de laboribus culinæ conquerentem fratrem, ſuo ipſe exemplo, obito per dies aliquot coqui munere, ad officium reduxit. Bruxellis etiam Rector fuit ſeſquiennio, donec importunâ propemodùm deprecatione, dignitatis miſſionem impetrauit. Societatem tenerrimè amabat; & diſcruciabatur animo, ſi quid à Noſtris commiſſum eſſet, quod eius exiſtimationi poſſet officere. Cùm Sacerdotes noſtros in tertiâ probatione inſtitueret, correptuſque morbo ad cælum ſuſpiraret, offerentibus precum ſuarum ſuppetias ad recuperandam ſalutem, Itane, inquiebat, curſum meum in cælum ſatagitis impedire? quin promouete magis. Sciſcitantibus, ecquid incommodè iaceret; Enimuerò commodiùs, inquit, quàm Ieſus meus in cruce. Aquâ roſeâ frontem mulcentibus; Ah, quàm delicatum ſub ſpinoſo capite membrum! Iuniores Sacerdotes ſe viſentes rogabat, vt ſe aquâ luſtrali aſpergerent; vnique eorum de totâ vitâ confeſſus eſt, ac tandem placidè in Domino quieuit Mechliniæ anno ſalutis MDCXXV. Cùm Sereniſſimi Belgarum Principes Albertus & Iſabella Clara Eugenia Montes pietatis erexiſſent, iiſque eſſent in inuidiam vocati, de illorum voluntate ſcripſit Pater

Libellum de Montibus pietatis. Edidit etiam

Theſes de Concurſu Dei, quas variis auctoritatibus, & rationibus confirmauit.

IODOCVS ANDRIES, natione Belga, patriâ Cortracenſis, natus anno ſalutis MDCXXXVIII. die XV. Aprilis, Societatem ingreſſus Tornaci MDCVI. 2. Octobris, Profeſſionem quatuor votorum emiſit Antuerpiæ MDCXXIII. 3. Maij, eximius Concionator, magno, quo ardet, animarum iuuandarum zelo accenſus, per annos retro plurimos, tum Gandaui, tum Mechliniæ, tum Brugis, tam in chartis expanſis, quàm in contractis libellis adeò multa euulgauit, ſeu documenta pia, ſeu hortamenta, vt ſi in vnum redigantur, poſſint magni codicis inſtar obtinere. Tumultuariè nonnulla numerentur.

Modus orandi pro neceſſitatibus patriæ. Latinè & Flandricè Gandaui MDCXIX. Auctus deinde variis locis ſæpè prodiit.

Manus hominis, & dies hominis Chriſtiani, Latinè, Flandricè, Gallicè. Gandaui MDCXXI.

Facilis modus lætam mortem obtinendi. Latinè, Flandricè, Gandaui.

Preces ad Stationes Paſſionis, & ad XV. Myſteria B. Virginis, ac VII. eius Dolores. Gandaui MDCXXI. & deinceps alibi.

Annulus æternitatis; tum in libellulo, tum in exporrectâ chartâ, Latinè, Gallicè, Flandricè, duodecies repetito prælo. Gandaui MDCXXI.

Memoria Paſſionis Domini. Latine, Hiſpanicè, Gallicè, Flandricè. Louanij & Brugis MDCXXI.

Emblemata de Stationibus & Memoria Paſſionis Dominicæ. Gandaui MDCXXVI.

Libellulus de amoris Dei, auctu & contritione. Latinè & Flandricè. Mechliniæ MDCXXVI.

Idem per compendium, ſub titulo *duæ claues cæli*, quæ VII. linguis, Latinâ, Hiſpanicâ, Italicâ, Gallicâ, Germanicâ, Anglicâ, Flandricâ in lucem prodiêre, & ex illis ſupra centum & quinquaginta millia exemplarium diſtracta ſunt.

Brugæ marianæ. Flandricè. Brugis MDCXXXIV.

Dolores B. V. Mariæ. Mechliniæ MDCXXVII. & Brugis MDCXXIX.

Breuis exercitatio ad promouendum roſarium 12. ſtellarum Deiparæ, Flandricè. Gandaui.

De gratiâ Iubilæi ſeruandâ, augendâ.

Facile certumq; præſidium aduerſus omne peccatum. Brugis MDCXXIX. Latinè, Hiſpanicè, Flandricè, Gallicè, Anglicè, multiplici prælo.

Commemoratio animarum Purgatorij. Flandricè.

Item *Purgatorium Catholicè aſſertum, cum incitamentis ac methodis ſuffragandi.* Brugis MDCXLII.

Negotiatio Spiritualis mercaturæ, vt vno anno tantum lucremur, quantum decem. Latinè, Gallicè, Flandricè, variis locis nonies repetito prælo.

Ex his in vnum collegit aliqua edidítque inſcripta:

Fauſtus annus, menſis, hebdomas, dies, hora Chriſtiani hominis. Brugis, typis Nicolai Breygelij MDCXXXVIII. in 24.

Hæc & alia tacito nomine, maximo fructu euulgauit, pro concionibus frequentem illorum vſum feruenter commendabat. Cùm Bruxellæ Litteris Humanioribus docendis operam nauaret, in lucem emiſit ſub Rhetorum & Collegij ſui nomine

Lacrymas in obitum Sereniſſimæ Hiſpaniarum Reginæ Margaretæ cum oratione funebri. Sub nomine Collegij Bruxellenſis Societatis IESV. Bruxellæ apud Velpium MDCXI.

IODOCVS COCCIVS, natione Germanus, patriâ Treuirenſis, in Societatem cooptatus eſt VIII. Septembris, anno ſalutis MDXCVIII. Litteraturæ politioris & Hiſtoriæ cognitione fuit inſtructus egregiè. Treuirenſibus Academicis Ariſtotelem explicauit, antequam in Molshemenſi Collegio, Theologiæ Doctor, & primus Academiæ Cancellarius, Angelicum Doctorem D. Thomam profiteretur. Inde ad Confeſſiones Sereniſſimi Archiducis Leopoldi adhibitus, ab illo bis ad Cæſarem legatus eſt. Vir fuit acri mente præditus, & qui multa ſimul ad Dei gloriam & hominum ſalutem indefeſſus expleret; lectionibus, concionibus, domeſticis, Parthenij̃ſque exhortationibus, excurſionibus, cõmentationibus priuatis ſemper intentus. Inter hæc magnâ ſui deſpicientiâ, amœnitate morum, & comi modeſtiâ multùm amabilis. Singulari in B. Virginem Deiparam affectu, ad quam in omni

omni difficultate, etiam litterariâ, fidenter pro auxilio perfugiebat. Redux ab Aulâ Cæsareâ Rubeaci in Alsatiâ per dysenteriam è vitâ sublatus est, die xxv. Octobris, anno MDCXXII. Antequam Extremâ Vnctione muniretur, elatâ supra vires voce, votorum quatuor formulam repetiuit, exultabundus quòd in sanctâ Societate moreretur, tametsi inutilis in eâ vixisset. Edidit sub nomine Molshemensis Academiæ

Panegyricum eruditum, & *Academica inauguralia*, Serenissimo Archiduci Leopoldo Academiæ Molshemensis Fundatori. Edidit etiam

Theologicarum Thesium, lib. III. Posthumum reliquit

Dagobertum Regem, Argentinensis Episcopatus Fundatorem, prævium Notis illustratum. Molshemij typis Ioannis Hartmanni. MDCXXIII. in 4.

IODOCVS DESMARETS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, ingressus in Societatem, anno MDCXII. cùm ageret ætatis annum secundum supra vigesimum. Vir fuit Latinis Græcisque litteris egregiè instructus, quibus docendis plures annos contriuit. Fuit Superior Seminarij B. Virginis Montibus. Obiit Rector Collegij Malbodiensis die XIII. Decembris MDCXXXVII. Edidit

Breuem Commentarium in Horatium repurgatum ab omni obscœnitate, in gratiam iuuentutis. Duaci typis Viduæ Marci Wion, anno MDCXXXVI. in 8.

Iam paratum est ad prælum, eius *Onomasticon quo vocabula à Latinis hactenus vsurpata explicantur.*

IORDANVS CASCINI, natione Siculus, patriâ Panormitanus, nobili loco natus, magnis in Societate muneribus perfunctus; nam & Domus Probationis, & Collegij Rector, & Domus Professæ Præpositus Panormi diu fuit, & Patrum tertiæ Probationis instructor, & Prouinciarum Siculæ & Venetæ Præpositus Prouincialis; singulari morum facilitate, prudentiâ, sui contemptu, domesticis & externis, præsertim viris Principibus gratus. Obiit Panormi XXI. Decembris, anno MDCXXXV. ætatis LXX. Religionis XLVIII. Edidit

De Vitâ & inuentione S. Rosaliæ Virginis Panormitanæ, breuem narrationem. Panormi apud Decium Cyrillum MDCXXXI. Parabat accuratam eiusdem Sanctæ Virginis Historiam; quam penè confectam reliquit, exspectamus eam ab aliâ manu propediem.

IOSEPHVS ACOSTA, natione Hispanus, patriâ Methymnensis, à puero se Religioni nostræ addixit, & quatuor alios natu maiores fratres habuit in Societate Hieronymum, Iacobum, Christophorum, & Bernardinum; quorum postremus obiit Bernardinus Mexici XXIX. Maij, anno MDCXV. ob eximiam virtutem cum insigni doctrinâ coniunctam magno sui desiderio relicto. Vir fuit ingenio præstanti, acri iudicio, labore indefesso, facundiâ doctrinâque præstans; qui omne disciplinarum genus didicit, & professus est. Deinde in Occidentis Solis Indiam nauigauit anno MDLXXI. & Peruanam nostræ Societatis Prouinciam Præpositus Prouincialis gubernauit. In Hispaniam reuersus, in Aragoniæ ac Boeticæ Prouinciis Visitatoris partes egit: aliis etiam regendi muneribus functus est. Demùm cùm Salmanticensis Collegij nostri habenas regeret, atque integritatis, doctrinæ, ac prudentiæ laude floreret, morbo oppressus & extinctus est die XV. Februarij, annò salutis MDXCIX. ætatis fermè LX. Scripsit

De Christo reuelato, lib. IX. Romæ apud Iacobum Tornerium MDXC. in 4. & Lugduni apud Ioannem Baptistam Buysson MDXCII. Salmanticæ & Venetiis.

De Temporibus nouissimis, lib. IV. Ibidem apud eosdem, iisdem annis.

De naturâ noui orbis, lib. II. quos etiam Hispanicè vertit, &, *de promulgatione Euangelij apud Barbaros*, siue, *de procurandâ Indorum salute*, lib. VI. Coloniæ per Arnoldum Mylium MDXCVI. in 8. & priùs MDLXXXIX. & MDXCV.

Historiæ Naturalis, & Moralis Indiæ, lib. VII. MDXC. in 4. MDXCI. in 8. & MDCX. in 4. Eos transtulit Italicè Ioannes Paulus Gallucius MDXCVI. in 4. & Latinè Theodorus de Bry, inseruitque Parti IX. suæ Historiæ Occidentalis.

Concionum Tomos III. graui & eleganti stylo; Salmanticæ apud Ioannem & Andream Renaut MDXCVI. & sequenti in 4. Venetiis MDXCIX. Coloniæ MDC. in 8.

Concilium Limense III. digessit, & Latinè conscripsit.

IOSEPHVS ALDERETVS, natione Hispanus, patriâ Malacitanus, cùm Ciuilis atque Canonici Iuris Doctor, & Humanarum atque Diuinarum Litterarum cognitione ornatus esset, Cordubensis Ecclesiæ Canonicus, magnamque Capituli, & totius Ciuitatis sibi conciliasset beneuolentiam, ac Iudicis Hispalensis Ecclesiæ officio functus, omnia arbitratus est vt stercora, vt Christum lucrifaceret. Quamobrem mundi vanitate reiectâ, ad Societatem nostram tanquam in portum conuolauit; in quâ ad alias scientias, Philosophiæ & Sacræ Theologiæ cognitionem adiunxit; vir pereruditus, modestus, humilis, & verus filius Societatis. Dum Granatensi Collegio præesset Rector, fuit ab ergastulo corporis solutus die XII. Iunij, anno salutis MDCXVI. ætatis LVI. Religiosæ vitæ XVI. & IX. postquam Professis quatuor votorum aggregatus est. Scripsit nomine ad calcem libri apposito

Iuris allegationem pro omnimodâ Societatis Iesu ac Regularium, ab Ordinarij Hispalensis iurisdictione, libertate & exemptione asserendâ. Hispali per Clementem Hidalgum MDCV. in 4. Scripsit item

De Religiosâ disciplinâ tuendâ, lib. III.

IOSEPHVS ALEMANNVS, natione Italus, patriâ

triâ Mediolanensis, ineunte adolescētiâ se Societati dicauit anno salutis MDLXXII. quem posteà quatuor fratres secuti sunt natu minores, exēplo singulari. Existimatum est id datum à Deo Benedicti Aleman ni patris ipsorū meritis, quod Nostros anno salutis MDLXIV. exeunte, Mediolanum aduentantes, atque incertis sedibus vagantes & hospitio benignè exceperit, & liberaliter diu aluerit. Ex hospitalitate scilicet illâ consecutus est à Domino tantam filiis suis remunerationem. Iosephus ergo natu maximus post artem dicendi, & Philosophiam cum laude traditam, concionando & gubernando suas partes in Societate egit. Decessit Asti anno salutis MDCXXX. ætatis LXXIV. Scripsit

Historiam miraculosæ imaginis B. Virginis Mariæ, quæ nobilitauit vicum ad Ciuitatem Pedemontanam, quæ *Monsregalis* dicitur, vulgò *Mondeui.*

Edidit præterea Italicè

Orationem, quam habuit ad Senatum Genuēsem, in Dauidis Vaccari Ducis inauguratione. Reliquit

De Christianâ Sapientiâ ad Principes Gentiles, tomos II. qui in Taurinensi Collegio seruantur.

IOSEPHVS ANCHIETA, natione Canarinus, seu ex Insularum Fortunatarum vnâ, cui nomen Tenerifa, patrem habuit Cantabrum, matrem indigenam, vtrumque honestâ inter suos & florente fortunâ. Domi Latinis litteris vtcunque aspersus, Conimbricam venit ad studia; vbi suis æqualibus virtute præluxit; ingenio ad omne scriptionis genus prompto, exactoque non cessit. Virginitatis ibi se voto adstrinxit, & subinde in Societatem Iesu anno MDL. ætatis suæ XVII. se dedit. Valetudinis gratiâ post triennium in Brasiliam missus, totos ibi quatuor & quadraginta annos traduxit, gentis illius appellatus Apostolus, & nostri seculi Thaumaturgus. Septennio egit Prouincialem; ac demùm laboribus magis, quàm annis confectus, obiit in vico Reritiba die IX. Iunij, anno MDXCVII. ætatis LXIV. Vitam eius libris V. complexus est Sebastianus Beretarius, quam ego hîc repræsentabo compendio, ex Elogio illius quod Neapoli typis prodiit Linguâ Italicâ. Illud sic habet.

Inter noui Orbis miracula debet sine dubio referri primo loco magnus miraculorum operator Iosephus Anchieta. Is sicut extra metas Herculeas in Canariis natus est, ita in agendo, patiendoque magna pro Christo excessit terminos ordinariæ admirationis. Illustria ipsius facinora duo doctissimi Americæ Prælati duobus titulis complexi sunt, quando illum alter Grande lumen Societatis in Occidente, alter Apostolum Brasiliæ nuncupauit, ac si voluisset illum vterque opponere alteri illi Lumini Orientis, Indiæ Apostolo S. Francisco. Verùm aptiùs laudes ipsius vno nomine comprehendit, qui Adamum Innocentem appellauit. Mortalibus noui Orbis nouum à Deo creari Adamum par erat. Paradisum ipsius terrestrem quem esse dixerim, nescio, Insulas Fortunatas, vbi natus, an Societatem, quam ingressus est: ibi quippe vitæ spiritum illi Deus, hîc gratiæ inspirauit. Participauit quatuor dotes, quas Adamus in innocentiæ statu obtinuit; Dominium in animantia, Voluntatem rectam, Intellectum illuminatum, Corpus immortale. Eius dominij fidem fecêre sexcenties pisces, aues, feræ, serpentes, quos ipse Brasilicè compellabat; illi obtemperabant, & obsequebantur illi priuilegio, Dominamini piscibus maris, volatilibus cæli, & bestiis terræ, omnique reptili. Pisces, vbicunque voluisset, inueniebantur, seque capiendos dabant; ex quo à rudibus Barbaris vocabatur, Pater ille, qui nobis, quos volumus, pisces suppeditat. Et accidit aliquando, vt vici vnius populo impeditâ per tempestates piscatione, ad inediam redacto, cùm omnes eduxisset ad littus, interrogassetque quod piscium genus concuperent, illique postulassent ludibrio, quod ea anni hora non ferebat, tantam subitò copiam fecerit, vt retibus, nassis, atque adeò manibus, quantum quisque voluisset, concluderent. Aues ab ipso vocatæ ad laudandum Deum aduolabant, & digito ipsius cantillaturæ insidebant. Ad eius imperium grex coruorum, qui ad pisces in littore expositos à piscatoribus se glomerauerat, secessit, & prædę partem promissam exspectauit. Aliàs inter nauigandum, cùm meridiani Solis æstum Socius infirmus ferre non posset, auem iussit socias conciere, & sibi vmbram facere. Illa collecto agmine rediit, & ad leucæ spatium alis nauim inumbrarunt, donec ab ipso benè precante dimissæ cum festâ crocitatione auolarunt. Orantis & concionantis caput & brachia sæpè circumsiliebant auiculæ, quæ pulcherrimâ suâ specie cæleste potiùs, quàm terrenum quid præseferebant. Par in belluis, atque in Pantheris inprimis, quæ in Brasiliâ præferoces atque efferæ sunt, obsequium expertus est. Sufficiat dixisse, duas illum comitari solitas, more custodum, quando per syluas noctu prodibat ad orandum, quibus ipse domum reductus obsequij fidem porrectis fructibus persoluebat. Taurus ferociens, quem complures præualidi sub iugum cogere frustra certabant, ipsius iussu, post ductum crucis signum, à puero iugum admisit. Et hunc ipse dominatum exercuit nonnunquam ad oblectamentum; vt cùm simiis in nemore obuiis, ab Barbarorum, quos habebat in itinere comites, fidem fatigationemque recreandam, saltus & iocos imperauit; illi gradientes, donec ab illo dimitterentur, gesticulationibus prosecuti sunt. Serpentes Adamus noster inoffensus tractabat; nunc illos ab omnium noxâ prohibebat; nunc in sinum viperis, quas alij reformidabant, admissis, Dei benignitatem prædicabat. Et viperis quidem tam imperiosè dominabatur, vt cùm vnam pede nudo aliquando premeret,

ret & incitaret ad morsum, illa reuerenter lamberet, nec auderet insidiari calcaneo. Verùm haudquaquam ipsius imperium corporum sensu præditorum finibus circumscriptum fuit. Tempestates sedare, desperatis mederi languoribus, imbres vel suspendere in aëre, vel deuocare, faciebant admirabilitatem; sed magis imperium, quo fari iussit mutum infantem; Patrem moribundum è strato surgere; mutilum fulcra proiicere subalaria; quartanarium febrim dimittere; profluuio sanguinis laborantem valere. Grauissimorum illi malorum curatio paruo constabat. Aquâ Baptismi leprosum sanauit; manicæ suæ contactu pleuriticum; aquæ haustu asthmaticum. Vulgare fuit, frustillis vestium ipsius abigi dolores capitis; sono vocis ipsius angores animi & tentationes abstergi. Ipsa elementa obseruabant vt dominum. Sæpè instituto per imbrem itinere, comitibus permadentibus, ipse siccus apparuit. Socio queritanti viam, quam erant inituri postridie, pluuiâ corrumpi, Dei bonitate commendatâ, spopondit illam omnibus circum stagnantibus siccam fore; & mane etiam puluerea inuenta est. Et facilè sibi poterat pluuiæ in se obseruantiam promittere, qui Oceanum ipsum adeò sui obseruantem habuit, vt æstu accedente non tegeret orantem in littore, quod latè obruerat; sed deductis hinc atque hinc, & velut in geminum parietem vndis exaggeratis, semitam illi siccam mediis in fluctibus relinqueret. Sed quid multis opus est, cùm non tam dominatu, quam tyrannide naturam teneret, cogeretque interdum, quod non habebat, exhibere? In olei grandi penuriâ iussit penarium vacuo è cado haurire, & ille siccus intrinsecus toto biennio præstitit, quantum duobus Collegiis necesse fuit in templi, mensæ, atque egenorum vsus: aquam ad itineris cuiusdam leuamentum formauit in vinum; vt ægroti cuiusdam appetentiæ seruiret, piscem in pernam mutauit. Et hæc quidem non primæ dotis dumtaxat, Innocentiæ, sed alterius etiam asserendæ participationi sint satis. Neque enim sese illi creaturæ subiecissent, nisi Voluntatem ipse rectam, & suo Conditori integrè subiectam habuisset. Igitur per virtutum omnium concentum, & felicem illam innocentiam, quâ praua nescire, potiùs, quàm vitare videbatur, præseferebat statum Adami Innocentis; sed eo discrimine, quòd ille felicitatem, quam adeptus fuerat, nascendo, prodegit, iste sine eâ natus comparauit. Quando versari inter Barbaros instituit, gentem lasciuam, vestitus & pudoris expertem, stimulis carnis excitatus, oculos sibi cõperit esse apertos; mox ad Christum, vt eos sibi clauderet, conuersus, illum vnà cum Matre spectabilem habuit, & ardore concupiscentiæ restincto, firmum suæ Virginitati præsidium accepit. Ab eâdem manu aliæ quoque virtutes illi venerunt. Talis paupertas, vt præter corpus & laceram vestem, nihil in mundo haberet. Talis Obedientia, vt iam grandæuus, & septennium totum Prouincialatu perfunctus, vocatus à Moderatoribus, iter multarum leucarum pedes decurrerit, non moratus lethalem, quâ tenebatur, infirmitatem. Talis humilitas, vt ipsis mancipiis pro mancipio esset: & cùm tacitam cuiusdam ignotum se despicientis cogitationem diuinitus agnouisset; in eius amplexus ruerit, dicens, Tu solus enimuerò me nosti. Longa foret historia, vel nomina virtutum ipsius referre; satis sit de Caritate memorasse, quæ inter ceteras, tanquam arbor vitæ surgebat. Hæc illi vitæ norma fuit: hæc illum adegit impendere quatuor & quadraginta annos Christo assiduè prædicando in Brasiliâ, longa conficere itinera nudis pedibus; fames, sitis, peruigilationes, incommoda, demersiones in flumina, in voragines, designationes ad lanienam atque ingluuiem Barbarorum, hæc signa fuêre cælestia, quæ Sol iste orbis Occidui decurrit, vt obscuram Gentilitatis noctem illustraret. Et quia Gens illa non fide solummodò, sed artibus, moribus, ingenio carebat; ipsam caritas in omnia transformauit, factusque est illis nõ Prædicator dumtaxat, Sacerdos, Magister; sed Medicus, sed faber, sed seruus: fęcundo suo ingenio etiam ad versus ipsis pangendos, piosque scribendos libros conuerso; ad reuocandas in Dictionaria & artem Grammaticam barbaras ipsorum linguas; vt vel in dandâ ipsis linguâ, moribus, Adami munus exerceret. Diuina miseratio caritate ipsius vsa ceu instrumento, multos populos à seruitute Diaboli vindicauit: sed duo præ aliis capita ab ipso delecta sunt digna memoratu. Senex decrepitus inter Gentiles ductâ sine noxa lethali vitâ, è remotissimâ regione miraculo translatus iacebat in syluâ: eò Iosephus, occulto actus spiritu, quò raperetur ignarus, accessit; hominem Baptismo regenuit, Adamum appellauit, & illicò vitâ functum sepeliuit. Alius Gentilis, qui se Christianum falsò crediderat, obierat. Eius animam Iosephus reuocauit reduxitque ad corpus, Baptismo tinxit, ac cælo remisit. Nam alterius vitæ, cui semper inhærebat, negotia, non per affectum Rectæ Voluntatis dumtaxat, sed per Intellectus etiam illustrati lucem, quæ in dotibus innocentiæ, tertia censebatur, percipiebat. Enimuerò quamuis in mystico suo sopore complures acceperit reuelationes Adamus; quando tamen animum ad eas intendo, quarum particeps Iosephus fuit, videor eum posse cum illo conferre. Cognoscebat absentia, occulta, futura, & tam distinctè prædicabat, quam si Diuinæ Sapientiæ, cui præsentia sunt omnia, speculum esset eius intellectus. Consulebatur de rebus eiusmodi, tanquam qui propheticâ luce perfusus ea penetraret, & columbino candore, quo præditus erat, quando è Diuinæ gloriæ incremento erat, eadem aperiret. Quoties narrauit

victorias, quando eæ procul reportabantur? Quoties occulta aliorum peccata reprehendit, & priùs cogitationes hominum quàm homines ipsos vidit? Quoties amicorum funera denunciauit eodem die, quo in remotis illi regionibus decesserant? Sebastiani Regis in Africâ exitium ipso quo euenit die deplorauit in Brasiliâ. Patris cuiusdam sibi persamiliaris obitam Laureti mortem, & gloriæ sempiternæ adeptionem eodem die resciuit; & aliorum quoque de Societate beatam sortem diuinâ reuelatione cognouit. Sed illud fuit eximium, quod impulsu diuino Missam fecit de Sanctâ Martyre, in honorem mulieris, quæ pridie procul inde Martyrio perfuncta fuerat. Adhibebat hanc lucem ad alios solandos; vt cùm feminæ plangenti coniugis obitum longâ narratione pertexuit infortunia quæ multa subierat, quæque porrò erat subiturus in longinquis Europæ atque Americæ oris, donec sospes regrederetur ad suos. Et cùm puellam cum morte luctantem prædixit decem annos victuram, & certo, quem signabat, die morituram. Et ad mala auertenda; vt cùm ad arma ciuitatem exciuit, admonitam postridie adnauigaturam classem hostilem: & cùm alteram ciuitatem, ob visam classem, perturbatam, & iam fugam spectantem, prodiens ab oratione tranquillauit, affirmans amicas esse naues, & illis hominem vehi, qui religiosam vitam capesseret, eamque sic, vt describebat, duceret; & sexcentis plura, quorum quid priùs mirere nescias; copiam, an prænunciationis accurationem. Sola igitur ex dotibus Adami innocentis quarta videri potest illi defuisse, Immortalitas corporis. Quia licet haudquaquam tot laboribus par fuisset mortale corpus, nisi diuinâ vi firmaretur, cùm inde à tirocinio per nimiam contentionem compagines illi ossium solutæ fuerint cum vitæ discrimine; exinde per annos quatuor supra quadraginta continuatis itineribus malè per saxa, per cænum nudis incedens pedibus, sit exercitus, diuisis ex æquo diei noctisque spatiis ad precationem & ad laborem, quiete breuissimâ humi carptâ, e duro ligno vel veprium fasce capiti supposito: Tantùm tamen abfuit à vacuitate doloris (à quo vacuus omnino fuit Adamus Innocens) vt præter ea quæ memorata sunt, à Christo singularis gratiæ compos sit factus, vt Passionis ipsius in se cruciatus aliquando persenserit. Verumtamen alias obtinuit dotes admirabiles, beatorum corporum dotibus similes. Constat enim legitimis auctoribus sæpè illum inter orandum fuisse in altum eleuatum; fuisse clarissimâ luce circumfusum, musicâ interim cælesti personante; momento temporis longa itinera decurrisse; imò duobus simul locis extitisse; & arbitrio se suo inuisibilem reddidisse, nunc se subducens, nunc reddens aspectui hominum incredibili stupore spectantium. Virum hunc tantæ admirabilitatis vix credibile sit à Deo fuisse vni mundo conditum: vt si nouus ille se iactat viuentis ipsius vsu, par sit veterem hunc illum ornare atque imitari demortuum. Et spes est illum propediem ab Sanctâ Matre Ecclesiâ vtroque mundo ad venerationem imitationemque propositum iri vt hominem sanctum, quamprimùm confectæ fuerint disquisitiones Canonicæ, quas Rota Romana de vitâ ipsius ex allatis processibus instituit, ex quibus admirabiles eius actiones, quas memorauimus, exceptæ sunt. Hactenus Neapolitanum Elogium auctoritate publicâ anno MDCXXXI. in lucem editum, cuius auctoritatem mihi nec est animus eleuare, nec affirmare. Scripsit Iosephus

Artem Grammaticam Linguæ Brasilicæ, in Lusitaniâ typis excusam.

Dictionarium eiusdem Linguæ Brasilicæ.

Doctrinam Christianam, plenioremq; Catechismum eâdem Lingua explicatum.

Dialogos de Religionis scitu dignis.

Institutionem ad interrogandos inter Confessionem pœnitentes.

Syntagma monitorum ad iuuandos moribundos.

Cantiones sacras Linguis Latinâ, Lusitanicâ, Hispanicâ, & Brasilicâ.

Drama ad extirpanda Brasiliæ vitia.

Poëma de B. Virginis vitâ, Versu Elegiaco, quod ad bis mille & octingenta disticha excurrit.

Brasilicam Societatis Historiam, & Vitas clariorum Patrum, qui in Brasiliâ vixerunt. Sed hæc postrema in lucem prodiisse non puto.

IOSEPHVS ARTIAGA, natione Hispanus, transtulit ex Italico in Hispanicum

Lucæ Pinelli Gerson, seu, De Perfectione Religiosâ, lib. IV.

IOSEPHVS AVGVSTINVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, Societatem anno MDLXXXIX. complexus Romæ, Philosophiam, Lugduni, & Panormi diu Theologiam Scholasticam cum magnâ ingenij & doctrinæ laude professus, Præfectum hodieque studiorum agit Panormi, & Sacræ Inquisitionis Censorem, atque Eminētissimi Ioannettini Cardinalis Doriæ Archiepiscopi Panormitani auctoritate Examinatorem Synodalem. Edidit præscripto nomine Decij Cyrilli

Breuem notitiam eorum quæ scitu sunt necessariâ Confessariis pro primo ingressu ad audiendas Confessiones. Panormi typis Ioannis Baptistæ Maringi MDCXXXVIII. in 16.

Commentarios in Primam Partem S. Thomæ. Panormi MDCXXXVII.

IOSEPHVS BLANCANVS, natione Italus, patriâ Bononiensis, Mathematicarum in Gymnasio Parmensi, & alibi ad XX. annos Professor; in quibus vix habuit suo æuo in Italiâ parem. Fuit in omnigenâ quoque scientiâ versatissimus. Historias omnium gentium, Poëtas omnes, Græcos, Latinosque tam diligenter euoluerat, vt accuratissimè de omnibus iudicaret. Humanita-

te,

te, & animi demissione tùm Nostris, tum externis mirè carus erat; vt eos etiam sibi haberet affectos, qui alioqui Societati parum benè vellent. Obiit Parmæ die VII. Iunij anni salutis MDCXXIV. tria olim vota solemnia professus. Edidit

Aristotelis loca Mathematica ex vniuersis eius operibus collecta & explicata. Accessêre

Dissertatio de Mathematicarum naturâ: &

Clarorum Mathematicorum Chronologia. Bononiæ apud Bartholomæum Cochium MDCXV. in 4. Item

Sphæra Mundi, seu, Cosmographia demonstratiuâ ac facili methodo tradita. Accessere

Breuis introductio ad Geographiam.

Apparatus ad Mathematicarum studium.

Echometria, Id est, *Geometrica traditio de Echo.* Bononiæ typis Sebastiani Bonomij MDCXX. in 4.

Instrumentum ad Horologia describenda.

Reliquit prætereà

De Vocabulorum Italicorum Etymologiis.

IOSEPHVS BLONDVS, natione Siculus, patriâ Agrigentinus, Prouincialis tum Mediolanensis Prouinciæ, tum Siculæ munere functus est. Obiit Neapoli die XXV. Iunij, anno MDXCVIII. Scripsit librum

Meditationum ad iuuandos & promouendos eos qui in spiritu proficere cupiunt. Item

Spiritualia Exercitia S. P. N. Ignatij in vsum Nostrorum Italicè reddidit. Mediolani apud Pacificum Pontium MDLXXXVII. in 12.

IOSEPHVS COPPONIVS, natione Italus, patriâ Romanus, concionibus per Italiam notus, edidit Italicè

Panegyricum B. Philippi Benizij. Florentiæ typis Massi & Landi MDCXXXVI. in 4.

IOSEPHVS CRESWELLVS, natione Anglus, patriâ Londinensis, vir magnis naturæ dotibus, egregiâ pietate, & rerum experientiâ insignitis. Exacto Philosophiæ triennio in Collegio Anglorum Romæ, Societatem ingressus est anno MDLXXXIII. relicto Arthuri nomine, quod adhuc gesserat. Labente tempore Rector eidem Collegio præfuit; atque inde permultos annos Vice-Præfectus Anglicanæ Missionis in Hispaniâ res præclaras gessit, & quâ erat apud duos Philippos II. & III. Reges Hispaniarum auctoritate, multa pro bono rei Catholicæ in Angliâ ab iisdem impetrauit. Anno MDCXIV. Româ profectus in Belgium, ibidem rexit Vice-Præfectus Missionem; & postremò instructor existens Patrum in tertiâ Probatione Gandaui piè obiit sub annum salutis MDCXXIII. Scripsit Latinè

De Vitâ beatâ.

Anglicè sub nomine Ioannis Pernij

Contra Edictum Reginæ Elizabethæ aduersus Catholicos. Item nisi idem liber sit

Aduersus Litteras Cecilij, eius qui fuit olim eiusdem Reginæ Cancellarius.

Contra Edictum in Catholicos promulgatum anno MDCXX. Audomari MDCXXI. in 4.

Meditationes inter recitandum Rosarium. Audomari MDCXX.

Scripsit Hispanicè

Martyrium P. Henrici VValpoli, aliorumq; Martyrum Anglorum. Madriti MDXCVI. quod posteà Gallicâ Linguâ donatum prodiit Atrebati MDXCVII. in 8.

Anglicè & Hispanicè scripsit suppresso nomine

Præparationem ad fructuosè administranda Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta. Hispanicè Mediolani MDCIV. in 4.

Transtulit ex Latino in Anglicum & Hispanicum

Librum Saluiani, Quis Diues Saluus? Audomari MDCXVIII.

IOSEPHVS FILERE, natione Gallus, patriâ Lugdunensis, Doctor Iuris Ciuilis Societatem complexus est anno MDCVII. ætatis XX. Edidit

Speculum sine maculâ, ad videndum Deum in omnibus creaturis. Gallicè. Lugduni typis Rigaut MDCXXXVI. in 8.

IOSEPHVS MALAVALETTE, natione Gallus, patriâ Prouincialis, ingressus in Societatem anno MDXCVII. ætatis XIX. Eloquentiam in eâ professus, rexit Augense Collegium. Scripsit

Controuersiarum Epitomen. Parisiis apud Sebastianum Chappelet MDCXXIII.

Occupationem animæ deuotæ; in quâ variæ ad vitam sanctè instituendam praxes traduntur. Apud eundem MDCXXXI.

IOSEPHVS MELCHIOR, natione Italus, è Regno Neapolitano. Edidit

Orationem quam habuit in instauratione studiorum.

IOSEPHVS DV MONTIEL, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, admissus in Societatem anno MDXCVI. ætatis XVIII. Coadiutoris Spiritualis in eâ locum occupauit. Scripsit Gallicè

Vitam S. Radegundis Francorum Reginæ. Ruthenis apud Paulum Desclaux MDCXXVII. in 8. Item

Summarium eiusdem vitæ.

IOSEPHVS OLZINA, natione Hispanus, patriâ Barcinonensis, Philosophiam ac Theologiam Maioricæ professus; edidit redditam à se Hispanicè

Vitam Ioannis Berchmans è Societate Iesu. Valentiæ. Paratam habet prælo

Institutionum Oratoriarum lib. IV.

IOSEPHVS RAGVSA, natione Siculus, patriâ ex oppido Iuliana, vir de Societate optimè meritus, summâ ingenij laude, parique opinione integritatis. Docuit Philosophiam Parisiis, Theologiam verò Patauij, Messanæ, Panormi. In munere adhortandi plurimùm valuit; acer & vehemens ad persuadendum. Animis à scrupulorum molestiis liberandis dexterrimus erat.

Ex-

Exactam viuendi rationem vſque ad extremum ſeruauit, adeò vt vel horas Canonicas ſuis ſingulas recitaret temporibus: notaueratque in membranulâ ad memoriam, quid ſingulis ſibi diebus, atque horis factitandum eſſet. In conſilio dando tardus ac prudens; in difficultatibus aggrediendis, vincendiſque conſtans. Fuit omnino grauibus & ſtudioſis moribus; æqui, rectique amans; animo magno. Iuuenis in concionibus ſe exercuit. Rector aliquando noſtris præfuit: octennio ſtudia moderatus eſt. Demùm placidè obiit Panormi die XXV. Septembris, anno ſalutis MDCXXIV. ætatia LXIV. Religionis L Edidit in lucem

Commentariorum ac Diſquiſitionum in Tertiam Partem S.Thomæ, Tom. I. quo Sacra Incarnati Verbi Myſteria pertractat. Lugduni per Horatium Cardon MDCXIX. in fol.

Tom. II.

IOSEPHVS SCAMMACCA, Hortenſij frater, natione Siculus, patriâ Leontinus, ab ineunte ætate in Societatem ingreſſus, in eâ per omnes virtutis numeros ad cumulatiſſimam ſanctitatem euaſit. Nam cùm exactiſſimus eſſet regularum obſeruator, nihil vnquam niſi, quod Superioribus probaretur admiſit. Virginitatis nitorem nulla vnquam corporis afflauit commotio, nedum labes aliqua temeraſſet: &, quod admirabilius eſt, ipſa corporum pulchritudine conſpectâ in Deum efferebatur ardentiùs. Hauſtam in Baptiſmo ſanctitatem, nullum vnquam lethale crimen illi eripuit; tantâ vitæ innocentiâ, vt crebrò, qui confitentem audiebant, nihil quod abſolui poſſet, inuenirent. Semper habebat in ore Deum, ſemper in mente; nihil ſpirabat aliud à Deo, eius vnius amore mirificè inflammatus. Aptus nimirum erat amori diuino, cæleſtique ſermocinationi, qui ſingulariſſimus erat in ſimplicitate Chriſtianâ: cum quâ tamen excellentem doctrinam copulauerat, & zelum diuini honoris tuendi, amplificandique ſtudioſiſſimum. Et verò egregiè id præſtitit, totis XLV. annis, quibus Apoſtolico ſpiritu concionatus eſt, quadragies Quadrageſimali confecto curriculo. In vitia atque ea præſertim quæ offenderent Rempublicam, nullâ hominum quorumcùmque ductâ ratione, nullâ formidine, nullâ humanæ prudentiæ lege deterritus, inuehebatur ardenter; aiebatque ſe Deum quaſi impellentem, cuius gloriæ ſeruiebat, perſentiſcere. Viſa eſt non ſemel concionantis ipſius vertici inſidere columba, ſymbolum haud dubiè eius ſpiritus, quo tanquam filius Dei agebatur. Viſus etiam illabi radius lucis è tholo templi, qui concionabundi vultum illuſtraret. In Cælites omnes, ſed in Auguſtinum imprimis, quem Doctorem Magnum appellare conſuerat, in Sanctas Agatham & Roſaliam magno affectu ferebatur; de iis, eorumque rebus geſtis tenerrimo animi ſenſu loquebatur. Inſigne ad memoriam eſt, quod cùm optaſſet in Montem Peregrinum S.Roſaliæ veneratione inclytum deportari (cùm neque poſſet ingredi pedibus, nec iumento vehi) deterritos ab incepto baiulos, ob vaſtitatem corporis eius, & viæ longitudinem, iuſſit bono animo ſubire onus, fore ne ſub illo, quod metuebant, fatiſcerent. His illi verbis erecti, mirabili facilitate hominem mole prægrandem, nihil fatigati in editum montem ſellâ portatili ſubuexere, iterumque deuexêre, tanquam ponderis omnis expers eſſet. Sed Beata Virgo Dei Mater præcipuis illi in amoribus fuit; nunquam ille ſuauiùs, nunquam copioſiùs, quàm de illâ concionabatur. Arcuit illa malum Dæmonem aliquando ab ipſius acceſſu, cùm pridie quàm de Virginis laudibus erat dicturus, per noctem intempeſtam fores cubiculi pulſaſſet, verberibus illum excepturus, & Pater, de more iuſſiſſet intrare, ſi modo facultatem haberet: nam eâ perſtrictus clauſulâ, & Virginis imperio ab ingreſſu prohibitus eſt. Cùm iam ætate grauis, multis perfunctus laboribus, ad complexum amantiſſimi Domini ſui ardentiùs aſpiraret, & omnis cibi appetitus elanguiſſet, nullâ ceteroquî febre tentatus, adiit Prouincialem, & decumbendi petiit facultatem; veniſſe ſibi iam tēpus, quo mori vellet; hoc vnum ſibi tribueret gratiæ ne quid ſibi medicamentorum, præter ea quæ ſuis parare filiis Societas conſueuit, pateretur adhiberi: præiturum ſibi P. Præpoſitum (is erat P. Iacobus Dominicus, geſtis in Societate Magiſtratibus ſat notus) mox ſeſe ſecuturum. Ad XX. ſic dies decubuit, nullo quidem vitæ deficientis indicio, niſi quod ipſe aſſerebat ſe velle mori; obnitentibus aiebat, Dominum cōſueuiſſe ſuauiter diſponere omnia; idque iam ipſum in ſuâ morte præſtare. Tam ſecurus ſui agebat per eos dies, vt hoc etiam diſticho ſecum luſerit.

Mors ſine febre venit, ſolū comitante ſenectā.
Nec terret; Chriſtus nam mea vita iuuat.

Pridie Epiphaniarum cœpta eſt ſentiri febricula. Eam ipſe ventum ſecundum eſſe dicebat, quo inueheretur in portum; hactenus ſe remis cucurriſſe, nunc remis veliſque curſurum. Dictabat interim amanuenſi velut otioſus Homilias in Euangelium Incarnationis Dominicæ, Miſſus eſt &c. & poſtridie Epiphaniarum neſcio quâ præter ſolitum hilaritate delibutus poſtulauit à Medico vt cæleſti ſe viatico iuberet ad iter inſtrui: illoque annuente conuerſus ad Præfectum Templi, Benè adueneris, mi Pater, excepit; hoc me veſpere, ſacratiſſimo D.N. Ieſu Chriſti corpore reficies; cras mane inunges; poſtmodùm ibimus. Voluiſſet Dominum humi genuflexus accipere, ſed non permiſſus de lecto ſurgere. Omnes ſe illi, ſuaque negotia priuatim cum Deo tractanda committebant; ipſe tanquam de ſalute certus ea ſuſcipiebat. Curauit ſibi è S. Auguſtini Soliloquiis nonnulla præ-

prælegi, & tanquam contemptor mortis agebat omnia. Poſt datum Salutationis Angelicæ ſignum ad veſperam, cùm vellent illum ſacro oleo inungere, Cras, inquiebat, vngetis: illis vrgentibus videri periculum eſſe ne cras ſeriùs ſit, Obediamus, aiebat, igitur obediamus, & ego me citiùs expediam; quaſi mortem ſuâ in poteſtate haberet. Per noctem ſuauiſſima cum Deo colloquia miſcuit, cuius amore cùm magis magiſque langueret, cygnæâ voce iterabat carmen illud, fulcite me floribus, ſtipate me malis, ac paulò pòſt placidiſſimè, ſine vllo doloris ſenſu tertiâ ferè poſt noctem mediam horâ ad diem VIII. Ianuarij expirauit, anno ſalutis MDCXXVII. ætatis LXXVII. Religionis LX. Sacerdotij L. Magnus fuit, audito eius obitu, dolor vniuerſæ Ciuitatis, magnus omnium ordinum ad ſepulturam concurſus: direptæ illius veſtes ad venerationem; expreſſa ſtudioſè à pictoribus effigies: repetita illi ſeptimo die, volente Senatu, funebria publicis impendiis: inſtituta de laudibus ipſius panegyris: Procerum, Religioſorum, populi, tanta concio, vt ædes alioqui laxiſſima non caperet: cadauer ſeorſim compoſitum ad Aræ principis partem ſiniſtram. Signis ſequentibus ſanctimonia ipſius diuinitus comprobata, quæ iuſto conſcripta volumine aſſeruantur. Scripſit ſuâ manu ac poſt ſe reliquit

Concionum ſuarum tomos plurimos, quos Bibliotheca Domus Profeſſæ Panormitanæ, ceu theſaurum, diligenter aſſeruat. Omnino conſcripſit

Ad C. volumina, de rebus Diuinis, vinctâ, ſolutâque oratione; ex quibus

Homilias in Cantica Canticorum, paucis ante obitum horis dictauit.

IOSEPHVS SPVCCES, natione Siculus, patriâ Panormitanus, ingreſſus in Societatem poſt alios quatuor fratres ſuos, anno huius ſeculi XV. ætatis ſuæ XVI. in eâ Matheſim, Ethicam & ſexennio Philoſophiam docuit. Edidit Italicè tacito ſuo nomine

Mercurium Panormeum, ſeu, *De primo ingreſſu Almirantij Caſtellæ ad Regni Siciliæ gubernationem.* Panormi apud Decium Cyrillum MDCXLI. in fol.

Habet multa præ manibus deſtinata prælo, quorum non ſum nactus adhuc ſyllabum.

Scripſit præterea Italicè

Diſcurſum de componendâ Tragœdiâ, qui editus eſt Panormi MDCXXXV. in tomo II. Tragœdiarum Hortenſij Scammacca. Item

Orationem funebrem, quam in Sacello Regio Panormi dixit, in *funere D. Ferdinandi Henriquez de Ribera Marchionis Tariffæ.* Panormi MDCXXXVI. Meditatur ad hæc

Vitas Sanctorum Panormitanorum: &

Hiſtoriam Societatis Ieſu Siculæ.

IVLIANVS BALDINOTVS, natione Italus, patriâ Piſtorienſis, cùm in Romano Collegio Theologiæ daret operam, Exercitiis ſpiritualibus in alium repente virum, qui bono alioqui exemplo adhuc vixerat, euaſit, & diuinæ gloriæ zelo incitatus, poſtulauit, atque obtinuit expeditionem ad Sinas ſub annum MDCXXI. & cùm ſtrenuè in Barbarorum auxilium incubuiſſet per annos aliquot, obiit in Domino Macai anno ſalutis MDCXXXI. in flore ætatis. Scripſit

Breuem relationem de ſuo itinere in Regnum Tunquim, Sinis, Cocinciniſq; conterminum.

IVLIANVS BOVCLERVS, natione Gallus, patriâ Cenomanus, Poëta peregregius. Litteras Humaniores Billomi profeſſus eſt; Philoſophiã & Theologiam Turnoni. In Hæreticos Concionator acerrimus. Mortuus eſt Camberij exeunte Iunio anni MDXC. Scripſit multa, ſed vna tantùm exſtat eius

Diſputatio cum P. Agur Miniſtro Delphinate.

IVLIANVS HAYNEVFVE, natione Gallus, patriâ Lauallenſis, Societatem anno MDCVIII. ætatis XX. ingreſſus eſt, vir religioſus, ac morum ſuauitate amabilis; Collegij Coriſopitenſis, ac Domus Probationis Rhotomagenſis, demùm Domus Probationis Pariſienſis Rector; Concionator maximè vtilis. Scripſit

Philoſophiam Chriſtianam. Rhotomagi.

Gallicè verò

De Ordine vitæ & morum, qui ducit hominem ad ſalutem, & illum in ſuo ſtatu perficit, Part. III. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXXIX. & MDCXL. in 4.

Gallicè item

Meditationes de Vitâ Chriſti in ſingul. anni dies. Pariſiis apud Sebaſt. Cramoiſy MDCXLI. in 4.

IVLIANVS PERRAVLT, natione Gallus patriâ Nannetenſis, ingreſſus eſt in Societatem Iuris vtriuſque Licentiâ donatus anno MDCXXIII. ætatis XXV. Scripſit

Relationem de Inſulâ Capitis Britonum in Nouâ Franciâ. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXXIV. & XXXV. in 12. Gallicè.

IVLIVS ALENIVS, natione Italus, patriâ Brixienſis, totis XXIII. annis verſatus in Sinis, vbi hodieque ſuperſtes eſt propè ſexagenarius; ſcripſit Sinicè

Vitam Doctoris Michaëlis.

Librum Demonſtrationum Mathematicarum.

IVLIVS BELLINVS, natione Italus, patriâ Goritienſis, paucis annis in Societate exactis migrauit ex hac vitâ Goritiæ die XIX. Nouembris, anno ſalutis MDCXIX. Edidit priuſquam ad Societatem veniret

Vitam & Mortem Illuſtris adoleſcentis Caroli Frãciſci Breineri Lib. Baronis. Græcij Styriæ typis Georgij Widmanſtadij MDCXIII. in 4.

IVLIVS CÆSAR BVLENGERVS, natione Gallus, patriâ Lodunenſis, vir in omni ſcientiarum genere verſatiſſimus; Theologiam quinquennio, Sacras Litteras triennio interpretatus eſt, Doctorali Laureâ inſignis. Is cùm ob grauem ſuo-

ſuorum nepotum impuberum neceſſitatem poſt XII. annos ſeceſſiſſet à Societate, & totis duodeuiginti annis ab eâ abfuiſſet, illis compoſitis, cùm poſſet ætatis ingraueſcentis prætendere infirmitatem, maluit tamen iugo religionis iterum collum ſubmittere. Igitur anno MDCXX. poſtliminio reuerſus ad Societatem, in eâ tandem multis religioſæ vitæ exemplis præbitis, quatuor votorum profeſſione ſuſceptâ, ſeptuagenario maior deceſſit Cadurci, per Auguſtum anni MDCXXVIII. Scripſit

Hiſtoriam ſui temporis, lib. XIII. in fol. Lugduni MDCXIX.

De Imperatore & Imperio Romano, lib. XII. cum duplici Appendice, *De officiis Regni Galliæ; & Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ*. Lugduni per Rouillium MDCXVIII. in fol.

Opuſcula tomis II. digeſta, quorum I. continet

De inſtrumento Templorum, lib. III.

De totâ ratione Diuinationis, lib. VI.

De Oraculis, Sortibus, Auguriis, Auſpicibus, Ominibus & Prodigiis, de Terræmotu & Fulminibus, lib. VI.

De Magiâ licitâ, & vetitâ, lib. III. Tomus II. continet

De Spoliis, Trophæis, arcubus & pompâ Triumphali, lib. I.

De Circo, Ludiſq; Circenſibus, lib. I.

De Theatro, lib. II.

De Venatione Circi, & Amphitheatri, lib. I.

De Elephantis, *Tractatum* per Pilehotte MDCXXI. in fol.

Scripſit præterea

De Picturâ, lib. I.

De Ludis Antiquorum, lib. I.

De Conuiuiis, lib. IV.

De Picturâ, Plaſtice, Statuariâ, lib. II.

Eclogas ad Arnobium, De Diis gentium. Toloſæ typis Colomerij MDCXII. in 8.

Diatribam in Iſaacum Caſaubonum pro Cardin. Baronio.

IVLIVS CÆSAR DE LA COVLTRE, natione Belga, patriâ Bruxellenſis; docuit in Bohemiâ, quò ex Belgio miſſus eſt, annos aliquot Rhetoricam, Theologiam Moralem, & Controuerſias, rexitque Collegium Nouodomenſe. Edidit

Demonſtrationes Catholicas, quòd Lutherana Eccleſia diſſentit in eſſentialibus fidei articulis à primitiuâ verâ Apoſtolicâ Eccleſiâ.

IVLIVS CÆSAR DESTITVTVS, natione Italus, patriâ Satrianenſis; in Societatem anno MDCX. ætatis XVI. ingreſſus eſt, in eâque bonis litteris expolitus. Parat prælo, daturus propediem in lucem

Siluarum, ſiue, Carminum lib. III. Molitur præterea

Faſtos ſeculares Societatis Ieſu, ſiue, Rerum primo ſeculo memorabilium Commentarium, tributum in lib. III. *omnium ordinum teſtibus illuſtratum.*

Polyhiſtorem, ſiue, Electorum ex omni Philologiâ lib. X. & plura alia.

IVLIVS CÆSAR RECVPITVS, natione Italus patriâ Neapolitanus, Sacræ Theologiæ in Neapolitano Collegio Profeſſor, & iam diu ſtudiorum Præfectus; qui cum incredibili conſtantiâ aditum ſibi in Societatem olim in primâ adoleſcentiâ, natus annos XIV. ſeculi ſuperioris anno XCV. aperuiſſet, partim eluſis, partim diſiectis artibus quibus eum mater ſatagebat abſtrahere, vitam tantis initiis conſentaneam duxit, hodieque ducit. Edidit Italicè

Orationem panegyricam de S. Tereſiâ, habitam Neapoli in eius Beatificatione. Neapoli apud Iacobum Longum MDCXIV. in 4.

De Veſuuiano Incendio, anni MDCXXXI. *Nuncium*, Neapoli apud Aegidium Longum MDCXXXII. in 4. Latinè.

Panegyricas Conciones, Italicè, tom. I. Neapoli typis Ioannis Dominici Montanari MDCXXXVI. in 4.

Theologiam; Tractatum I. *De Deo Vno. Part.* I. in folio.

De nouo iti vniuersâ Calabriâ Terræmotu Congeminatus Nuncius. Neapoli typis Franciſci Sauij MDCXXXVIII. in 4.

Vterque verò Nuncius ſimul recuſus eſt Louanij typis Euerardi de Witte MDCXXXIX. in 12.

Plura alia partim parata habet, partim parat prælo, vt

Conciones XII. *de B. Virgine.*

S. Saberium, Tragœdiam.

S. VVenceſlaum, Tragœdiam.

Summam Philoſophiæ.

Theologiam vniuerſam tomis X.

Commentarios, ſeu, Notationes in Iſaiam Prophetam.

IVLIVS FATIVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, à primâ ætate ſeculi vanitate reiectâ, inſtitutum noſtrum amplexus eſt, ſuperſtite adhuc S. P. N. Ignatio, à quo ſtudiorum causâ miſſus eſt in Luſitaniam, vbi diu vixit, & litteris inſtitutus eſt. In Italiam reuerſus, Domui Probationis S. Andreæ Romæ aliquamdiu præfuit. Genuenſe poſteà Collegium magnâ cum laude rexit. P. Euerardo Præpoſito Generali fuit à Secretis. Sardiniæ ac Siciliæ Viſitator. Tres etiam Prouincias Siciliam, Venetam, Neapolitanam rexit. Demùm multâ iam ſenectute, & laboribus fractus, in Collegium Montis Regalis Prouinciæ Siciliæ ſe recepit, cuius etiam adminiſtrationem ſuſceperat; cumque multùm & ſpiritualem diſciplinam, & rem domeſticam promouiſſet, vehementi quinque dierum morbo conſumptus eſt: quo ſimul atque correptus eſt, ſibi eſſe moriendum ſenſit; prædixitque non ſe è lecto viuum exſcenſurum. Tertio, quam eum morbus inuaſit, die, Confeſſionem generalem inſtituit, eius quam in Societate egerat, ætatis. quâ peractâ, petiit à Confeſſario vt libellum quem de iuuandis moribundis conſcripſerat, &, Mortorium, ei nomen indiderat, identidem

tidem sibi recitare ne grauaretur. Inde cùm eum Archiepiscopus, ipsius valdè studiosus, inuisisset, petiit Indulgentiæ consequendæ causâ, sibi de ipsius manu sacrosanctum Viaticum administrari; hanc enim potestatem habet hic Archiepiscopus. Sacro inunctus oleo gratias egit Patribus, miro sensu pietatis: reliquum tempus in lectione sui Mortorij audiendâ, Christi Crucifixi imagine contemplandâ, piisque colloquiis magnâ cum animi sui voluptate traduxit, illa ad extremum vsque spiritum verba subinde iterans, Inter brachia Domini mei & viuere volo & mori cupio: nunquam dicebat, Mei, quin magno illud affectu iteraret sæpiùs. Ita Nonis Ianuarij, vir æquè prudentiæ, ac magnæ sanctimoniæ laude conspicuus emigrauit è corpore anno salutis MDXCVI. ætatis LXIII. ab initâ Societate XL. Postero die Archiepiscopus in Æde nostrâ, pro illius animâ salutare obtulit sacrificium; cum quo venerunt simul Ciues Patris amantissimi cum Clero. Erat ei familiare ac iucundum de diuinis rebus colloqui: cuius rei causâ comiter locum aliquem ex Sacris Litteris ponere solebat, vnde sermo nasceretur, & quisque magnâ cum voluptate, quid sentiret exponeret. Mortificationis ille in se cultor fuit egregius. Admirabili affectu pietatis erga sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, ac B. Virginem; de cuius laudibus, etiam extremâ iam ætate librum conscripsit, qui Mysteria continet dierum Sanctissimæ Matri dicatorum, quem facultate iam à Præposito Generali impetratâ, mirum est nondum in lucem exiisse. Scripsit Italicè Iulius librum

De Mortificatione nostrarum passionum, prauorumq; affectuum; qui in Latinam Linguam translatus, prodiit Ingolstadij typis Adami Sartorij MDXCVIII. in 12. alibi quoque, & aliis linguis recusus. Reliquit etiam

Mortorium, seu, *Libellum de iuuandis moribundis*; &

Mysteria dierum B. Virgini Mariæ dicatorum.

Meditationes & exercitia Spiritualia; quæ Italicè prodierunt.

IVLIVS FIDES, natione Italus, patriâ Brixiensis, iam Sacerdos, & grandis natu Societatem nostram complexus est, anno salutis MDLXVII. cum aliis XL. Sacerdotibus, qui in Congregatione viuentes seculo renunciarant, & in disciplinam se Societatis tradiderant. E quorum numero Iulius fuit, qui nobilitate generis, vitæ exemplo, Socios commouit, & Collegium Brixiense, quod inde exortum est, suo patrimonio stabiliuit. Obiit Cremonæ Mense Martio anni MDCIX. Scripsit antequam se Societati adiungeret, Italicâ Linguâ

Poëma pium iuxta ac elegans, cui nomen ab argumento est *Odolympia*: quod eius propinqui, suppresso nomine Societatis, Iulij Fidei retento promulgarunt.

IVLIVS FVLIGATTVS, natione Italus patriâ Cesenas. Obiit plenus dierũ Senis die II. Octobris, anno MDCXXXIII. ætatis LXXXIV. Societatis LXIV. quâ in ætate cùm repente in animi deliquium incidisset repertus est horrido cilicio recinctus. Scripsit Italicè

De Horologiis Solaribus. Ferrariæ apud Victorinum Baldinum MDCXVII. in 4.

IVLIVS MANCINELLVS, natione Italus, patriâ Maceratensis, nobili loco natus die XIII. Octobris, anno salutis MDXXXVII. simul ac per ætatem licuit, ad omne bonarum litterarum genus applicatus, egregios habuit breui tempore progressus. Nec minùs virtute, quàm scientiâ processit, per lubricam adolescentiæ ætatem, vt iam tum ob morum grauitatem à petulantioribus nonnullis Eremita per ludibrium vocaretur. Crebrò vsurpabat sacra Mysteria Pœnitentiæ & Eucharistiæ, Sanctorum res gestas auidè legebat, & studebat æmulari. Abhorruit semper ab iis vitiis, quæ maximè sequuntur eam ætatem, gastrimargiâ & simulatione; quæ errata non poterat verâ negatione diluere, ea lubens supplicio expiabat. Sic primâ ætate traductâ innocenter, consilium cepit vitæ religiosæ; cumque Laureti venisset in Societatis nostræ cognitionem, ea præter ceteras familias arrisit. Exceptus hospitio tantisper est ab Oliuerio Manaræo Rectore, donec firmaret animum per exercitia spiritus. In iis obeundis tanto sui mortificandi, comprimendique studio exarsit, tanto rerum humanarum, & propriæ existimationis fastidio captus est, vt nihil cunctaretur, nudus, si potestas fieret, laqueum collo indutus, cruce onustus, per publicas Ciuitatis suæ vias, ad pœnitentiam homines elatâ voce prouocare. Per eos dies laterem è pauimento exemptum toties impegit in pectus, dum brachium lassaretur: & ex illo flagellis in se acriùs desæuire instituit. Vocatus ad ianuam, ratus id quod erat, adesse de suis qui se retraherent ab incepto, priùs in sacellum secessit, quàm descenderet, & tribus se Religionis votis obstrinxit, quò fortiùs dimicauit. Vbi victor euasit, in Sociorum adscriptus est numerum die XIV. Maij, anni MDLVIII. ætatis suæ XX. Per Tirocinij spatia, cùm se ad solidam exerceret virtutem, diuinâ mentis illustratione cognouit, haud secus in homines diuina manare beneficia per Mariam, quàm luminis huius, quidquid est, à sole deriuari in orbem vniuersum, cuius singulari auxilio magnarum iecit fundamenta virtutum. Romæ deinde Philosophiæ dedit operam, & Magisterij Laureâ donatus, etiam perdidicit Theologiam: & anno MD. LXIII. Sacerdotio initiatus est. Erat verò iam tum virtutis eius existimatio tanta, vt magnum illud Septentrionis columen Petrus Canisius, cùm à Conuentu Patrum, quo post Iacobum Lainium B. Franciscus Borgia Generalis renunciatus est, rediret in Germaniam, spirituales ab

illo, necdum à scholis absoluto exercitationes extorserit, quibus animum in itinere occuparet, rescripseritque è Germaniâ illas admodùm sibi fuisse salutares. Anno MDLXVI. Romæ primus Nouitiorum Magister & Rector constitutus est; & anno MDLXX. ad diem XXIV. Augusti quatuor vota solemnia nuncupauit, & Florentino primùm Collegio, mox aliis & aliis cum laude præfuit; sed delatam vniuersæ Prouinciæ administrationem, humilitatis studio repudiauit: & reliquam ætatem omnem in laboriosissimo vitæ Apostolicæ munere, cum insigni Dei gloriâ, suoque emolumento continuit. Primus reuocauit in Vrbe, iam abolitam in compitis ad otiosos concionandi consuetudinem. Ipse pueros Christianæ fidei rudimentis imbuere; eorundem cantillantium agmini præire, atque præcinere; nosocomia, carceres frequentare; reos ad supplicium deducere; ipsas in prostibulis lupas ad virtutem dicendo prouocare, tantâ efficacitate, vt vnâ aliquando concione duasdeviginti abstraxerit. Penetrabat sese in stabula, in leprodochia, in graueolentissimos angiportus. Remiges in triremibus, rusticos pagatim, mutos, surdos; & quo magis erat quisque aliorum destitutus ope, eò impensiùs ipse quæritabat. Nullus eum contagij metus reuocabat; quin & in afflatorum pestiferâ lue seruitium non semel se tradidit. Rogabat enixè Deum, vt perditissimos quosque hominum sibi submitteret expiandos: & habebat tam propitium Numen, vt multos internâ quâdam impulsione, alios morbis immissis, nonnullos voce per Sanctorum imagines formatâ instigarit. Concionabatur magno ardore, & spiritu verè Apostolico, in templis, in plateis, in Monasteriis quoties erat occasio, bis, ter, sæpiùs in die. Omnia temporis viarumque incommoda vincebat infractus, vsque ad extremam ætatem. Nihil pensi faciebat oblocutores, tametsi familiares, quibus erat aliquando despectui propter operæ, vt videbatur, vilitatem, modò aliquid ipse ad Dei gloriam, & hominum salutem conferret. Lustrauit incredibili laborum tolerantiâ diœceses per Italiam, Firmanam, Capuanam, Nepesinam, Spoletanam, Asculanam, Tolentinatem, Auximanam, Amelienſem. Ragusinam in Dalmatiâ. Constantinopolim, & conterminas Thraciæ Græciæque oras, Walachiam, Moldauiam, Bosniam excoluit, vbi plurima tulit dictu grauia, perpessu aspera. Russiam deinde, Poloniam, Silesiam, Boëmiam, Morauiam, Vngariam, Austriam peragrauit, sanctitatis vbique vestigiis impressis. Sardiniam & Baleares adnauigauit. Algerium Africæ vrbem adiit iam senio propè confectus, captiuis redimendis. in tot itineribus innumera euasit pericula, non sine præsentis miraculi argumento. Extremos annos egit Neapoli, nostris hominibus insigne factus Apostolicæ virtutis exemplar. Sex mẽses iacuit lecto affixus, & coactus est tandem operâ socij, quam adhuc constanter recusauerat, indigere. Dæmonis, vt sæpè aliàs, ita hoc etiam tempore tolerauit insultus. Paulò priùs quàm de vitâ decederet, brachio arreptum raptauit per conclaue, ac demùm sub lectum detrusit, vbi semimortuus deprehensus, retinebat in ea brachij parte vestigia apprehensoris, liuorem bullasque sanguineas. Demùm Sacramentis recreatus, cum summâ animi vultusque hilaritate defatigatus magis, quàm saturatus laboribus in Christi causâ perferendis, pacatissimè expirauit die XIV. Augusti, anno salutis MDCXVIII. ætatis LXXXI. Societatis aditæ LXI. quo ipso die non paucis ante annis prædixerat se moriturum. Vultus illi serenior à morte, quàm viuenti visus, labra rubentia, caro tractabilis, frons & tempora miræ suauitatis odorem exhalantia. Ad funus ingens populi vis affluxit, tanto suauiandi, tangendi, vellicandi studio, vt propè à discerptione cadauer abesset; vestes omnes direptæ, capilli & barba recisa; ægrè subductum violentiæ corpus. Tertiò demùm die plumbeo impositum loculo inhumatum est. Sed paucos post menses, postulatu Ciuitatis eductum pone aram maximam depositum est. Instituta verò à Decio Cardinali Caraffa Archiepiscopo Neapolitano solemnis in virtutes & præclarè ab eo facta interrogatio, processusque formati. De viri virtutibus dicere, integri voluminis res esset. Constat fuisse tam insigni innocentiâ, vt nunquam lethali crimine eam violarit. In Deum tantis ferebatur affectibus, vt vel inuitus prorumperet in gemitus, impotens temperare. Multas orando horas traducebat genuflexus; magnâ diligentiâ ad id se cõparabat; magna vicissim diuinæ beneuolentiæ documenta capiebat. Sæpè rapiebatur à terrâ sublimis, & fuit cùm in conspectu multorum, quibuscum res pias tractabat, ad laqueare vsque conclauis cum ipso sedili, quod insederat, subleuatus est. Sed in Sacro, si vspiam alibi diuina patiebatur. Hîc ille gemere, suspirare, vultu inflammari, & æstuante pectore, ne rumperetur, tam altùm rugire, vt Ædes vniuersa personaret; vt cùm temperare nullâ vi posset, priuatim Sacris operari deinceps coactus sit. Hæc illi fortasse merces operis insignis, quando Sacram Hostiam ab ægro quodam nauseante stomacho regestam, ipse constanter, vel abnitente naturâ, cum toto reiectamento resorbuit. In B. Virginem ac Cælites impensè religiosus fuit. In homines adiuuandos officiosus, in egenorum necessitatibus subleuandis ingeniosus: in seipso diuexando per flagella, per catenata cilicia, per liquatam ceram guttatim in sua membra stillantem planè nimius, nisi diuino spiritu ageretur. Vilis illi plerumque & attrita vestis, suppellex tenuissima: ipsa sua scripta scholastica, studio paupertatis, dedit in alios dispẽsanda. De Castimoniâ prorsus admirabilis eius laus est; tot fuit

probata

probata certaminibus, tot victoriis commendata. Eæ nimirum debebantur exactissimæ ipsius obedientiæ, cuius est victorias parere. Ad hæc linguis loquebatur, probabat spiritus, dæmonia eiiciebat, sanabat infirmos, quàm multa, quàm varia, futura præuidit, occulta patefecit, absentia nunciauit? De Cælitibus, deque aliis vitâ functis multa cognouit. Sæpè Christum Dominum, sæpè Dei Matrem, aliquando SS. Ignatium, Borgiam, Agnetem, Cæciliam, aliosque spectauit & allocutus est. Viuentis vitâque functi ea fuit apud omnes, quæ magnorum esse Sanctorum existimatio consueuit: & pro publicis illi decernendis honoribus, trium Ciuitatum apud Christi Vicarium vnus conatus, & studium est. Scripsit Iulius tot inter alias occupationes permulta, quæ quamuis vulgata typis non sint, digna mihi tamen visa sunt, quorum hic syllabus contexatur ad hominis venerationem. Ea sunt

De Modestiâ, decore, prudentiâ in præcipuis operationibus nostris temporalibus, & spiritualibus, lib. v.

Tractatus de modo intelligendi Prophetas.

Instructio Episcoporum, lib. iv.

Instructio Sacerdotum.

Praxis diuinæ illuminationis & præsentiæ Dei.

De facie Dei, secundùm Sacras Scripturas.

De Iesu Christo Seraphico Crucifixo.

De Passione Iesu Christi.

De modo concipiendi æternitatem.

De Diuinâ sapientiâ, & cognitione Dei per meditationem.

De Sancto timore Dei.

Meditationes de Mysteriis Missæ.

Meditationes de S. Eucharistia.

De modo concipiendi conditionem status præsentis vitæ, & futuræ.

De ornatu hominis interioris.

De modo rectè faciendi quotidiana opera, temporalia & spiritualia.

De modo cognoscendi se & alios in omnibus rebus lib. iv.

Praxis itinerum terrâ mariq.

Explicatio aliquot Psalmorum, & Cantici Te Deum Laudamus.

Concionum Tomi ii.

Narratio itinerum suorum per Turciam & regiones Septentrionales.

De gemmis, vnionibus, vnicorni, balsamo & similibus, ex Sacrâ Scripturâ: & per occasionem, *de gemmis, medicamentis &c. ex Indiâ allatis.*

De bono regimine, præsertim inter Religiosos.

De modo benè eligendi in rebus occurrentibus.

Instructiones pro iis qui eunt ad redimendos captiuos, inuisunt carceres, triremes.

Instructiones pro Missionibus Societatis.

Instructiones pro dandis Exercitiis Spiritualibus in Societate.

Instructiones pro Confessariis & pœnitentibus.

Tractatus de Casibus Conscientiæ difficilioribus.

Apprehensio status Beatorum, per septem figuras è Sacrâ Scripturâ.

De iv. *nouissimis ex S. Scripturâ.*

De amore Dei erga hominem, & hominis ergà Deum.

De sensis spiritualibus habitis in Missâ.

Historia vocationis suæ, & peregrinationis.

Pædopædia, seu, Instructio pro puero rectè educando.

Diurnale rerum cum ædificatione, quæ illi euenerunt, ab anno MDLXXXIII. *vsque ad annum* MD. LXXXIX.

Imago Sacerdotis celebrantis, cum suâ explicatione, quæ complectitur præcipua beneficia ipsi à Deo collata.

IVLIVS MAZARINVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, sed Genuâ oriundus, adolescentulus in Siciliâ nostræ se Societati dicauit, in quâ & excultus ad pietatem, & Humanis atque Diuinis disciplinis expolitus est. Deinde Philosophiam Panormi, Parisiis Theologiam docuit. Collegia Genuense & Ferrariense Rector, Domum Professam Panormitanam Præpositus administrauit. Studia erexit in Siciliâ. In Valle-Tellinâ, quam cum Prælato quodam lustrauit, multa passus est ab Hæreticis incommoda. Vir fuit acuto, facili, prompto ad omnia ingenio, multâ sapientiâ, & cui sub manu nascebatur consilium; osor otij; laboris & studij amator singularis. Ad concionandum, & populum verborum copia & elegantiâ retinendum tanquam à naturâ formatus. Itaque in præcipuis ac celeberrimis Siciliæ atque Italiæ Ciuitatibus, totos XL. annos de loco superiore verba faciens, magno auditorum concursu & plausu, immortalem sibi gloriam, & Societati decus comparauit: vt Bononiæ vbi annos XVI. continenter in D. Petronij Æde eximiâ doctissimorum hominum approbatione auditus est, asserere multi non dubitarent, Societatem haud facilè reperturam, qui eius locum impleret. Demùm in eâdem vrbe repentinâ ictus apoplexiâ quatriduo extinctus est die x I I. Decembris, anno salutis MDCXXII. ætatis LXXVIII. Religionis LXV. Scripsit Italicè

In Psalmum Dauidis L. *Discursus*, sic enim vocat, *centum* Romæ typis Zannetti.

Latinos operâ *Henrici Paludani* Minoritæ, & *Ernesti Cholini VVirthij* Canon. Colon. factos: in quibus ipsius Dauidis lapsi, pœnitentis, & sanctè efflorescentis status ac formas depinxit, & ad viuum expressit. Coloniæ MDCXI. in 4.

Discursum super Gloria Patri & Filio & Spiritui Sancto. Romæ typis Zannetti MDCIX. in 4.

Colossum Babylonicum. Tom. II. Bononiæ apud Ioannem Rossi MDCXIX. in 4.

Sermonum Tom. IV. *super sermone Domini in Monte.* Venetiis apud Ioannem Guerilium MDCXV. priores duo, reliqui Bononiæ apud Hæredes Ioannis Rossi MDCXVIII. in 4.

IVLIVS NIGRONVS, natione Italus, patriâ Genuensis, vir non solùm doctus & sapiens, vtpote

tè qui plures annos cum magnâ ingenij & eruditionis opinione, Rhetoricæ, Philosophiæ, Theologiæ publicè, priuatimque tradendæ operam collocauit; & studiis Mediolani præfuit; Collegia Veronense, Cremonense, Genuense rexit, Domum Professam Genuensem, & ter Mediolanensem Præpositus gubernauit: sed etiam pius valdè ac religiosus, quique omnes ad diuinarum rerum amorem studeret pertrahere, Modestus imprimis, deque suis rebus submissè sentiens & loquens: nullum carpere solitus, nullum acriùs perstringere, sed vel excusare, si posset, vel pro suo munere ad officium reducere. Vnde & Nostris Sacerdotibus in tertiâ probatione formandis operam dare iussus est. Tantum sui desiderium moriens reliquit, vt oris eius speciem coloribus expressam, ad memoriam asseruari voluerint. Obiit Mediolani cùm ibi Præpositum ageret die XVII. Ianuarij, anno salutis MDCXXV. ætatis LXXI. ab initâ Societate LIII. Edita est Italicè eius

Oratio, dicta Mediolani, *in laudem B. Caroli Cardinalis Borromæi*, die III. Nouembris MDCII.

Oratio item altera dicta Genuæ ad Senatum *De rectâ gubernatione Reipublicæ*, in Lucæ Grimaldi Ducis inauguratione, die XII. Aprilis MDCV. Vtraque simul prodiit Mediolani typis Pacifici Pontij & Ioannis Baptistæ Picagliæ MDCX. in 4.

Latinè verò edidit

Orationes XXV. Mediolani MDCVIII. in 4. & recognitas Moguntiæ typis Reinhardi Eltz MDCX. in 8.

Regulas Communes Societatis Iesu, Commentariis Asceticis illustratas. Mediolani MDCXIII. & recognitas atque auctas MDCXVI. & Coloniæ apud Ioannem Kincklum MDCXVII. in 4.

Tractatus Asceticos XVII. qui sparsim priùs editi, posteà aucti, & in vnum collecti prodierunt. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXIV. in 4.

Dissertationem Moralem, De librorum amatoriorum lectione iunioribus maximè vitandâ. Mediolani MDCXXII. recognitam verò & auctam Coloniæ typis Ioannis Kinckij MDCXXX. in 12.

Dissertationem subcesiuam, De Caligâ veterum. Dilingæ tertiò ab Auctore recognitam & auctam apud Vdalricum Rem MDCXXI. in 8.

Historicam disputationem de S. Ignatio Loiola Societatis Iesu Fundatore, & de B. Caietano Thienæo Institutore Ordinis Clericorum Regularium. Opusculum posthumum Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXX. in 4. & Neapoli MDCXXXI.

Edidit prætereà sub nomine Anagrammatico Liuij Noringij

Dissertationem de Aulâ, & Aulicismi Fugâ. Mediolani MDCXXVI.

Item Italicè sub nomine Pamphili Landi

Emblema Academiæ Parthenia Collegij Romani Societatis Iesu, cum explicatione. Romæ apud Zanettum MDXCIV. in 4.

IVLIVS PRISCIANENSIS, natione Italus, Florentinus, Romæ sedecennis in Societatem venit; vnde sacris priùs initiatus in Germaniam anno MDLXXII. profectus, quatuor ibi vota professus est, & Ingolstadij in Sacrarum Litterarum professionem Theodoro Peltano successit. Theologiam annos XX. docuit, totidemque Dilingæ Academiæ Cancellarius fuit, & bis eius Collegij Rector. Nobilissima omnium ferè Religionum per Sueuiam & Heluetiam Cœnobia in pristinam disciplinam restituit, auctorque Prælatis fuit, vt suos Dilingam ad studia Litterarum & pietatis mitterent; ex quo admirabilis hic fructus extitit, ob quem à Religioso quodam Scriptore Martino Merz in Vita Wilhelmi Rothensis l. 2. c. 1. & c. 6. & l. 3. c. 10. appellatus est, *Præclarus Religiosorum & Monasteriorum fautor & promotor, vir cum primis pius & doctus, integræ vitæ, præclaræ doctrinæ, laudabilis & Sanctæ conuersationis, Diuturnum Dilinganæ Academiæ ornamentum. Corycæus & princeps fautor Monasteriorum, & omnium Religiosorum parens.* Obiit vir omni laude dignus, & candidissimi moris, Dilingæ anno salutis MDCVII. ætatis LXIV. Religionis XLVIII. Edidit

Regulas D. Augustini, cum Commentariis doctissimis Vmberti Generalis Magistri Ordinis Prædicatorum & Hugonis de S. Victore. Dilingæ.

Circumferuntur adhuc hodie per pleraque Sueuiæ Monasteria cum magno fructu eius

Meditationes in Euangelia Dominicarum per Annum, & quotidiana per Quadragesimam.

IVLIVS SCOTVS natione Italus, patriâ Placentinus, ex illustrissimâ Comitum eius nominis familiâ, Philosophiam Parmæ primùm, tum Ferrariæ docuit. Scripsit

Monita Philosophica Tironibus opportuna: quæ Ferrariensis Deformatorum Academiæ Magistratus iussu, nomine Auctoris in Epistolâ expresso, vulgauit typis Ferrariæ Franciscus Succius MDCXXXVI. in 16. Plura verò & grauiora meditatur in posterum.

IVLIVS SINIVS, natione Italus: obiit Anconæ die IV. Octobris, anno salutis MDCXXVI. Collegit ediditque Italicè tacito suo nomine

Deuotiones exerceri solitas in Sodalitate Opificum institutâ in Collegio Anconitano Societatis Iesu. Anconæ apud Cęsarem Scoccioppam MDCXXI. in 24.

IVLIVS SOLIMANVS, natione Italus, patriâ Firmanus, Philosophiam Pragæ, Theologiam Firmi publicè explicuit, vir omni disciplinarum genere excultus. Obiit Romæ XIV. Maij, anno MDCXXXIX. ætatis XLIV. ab initâ Societate XXVI. Edidit

Orationes aliquot, vnam *de S. Norberto:* alteram *de S. VVenceslao*: duas *in studiorum instauratione*, recitatas Pragæ, annis MDCXXV. & MDCXXVI. quarum argumentum est, *De Bohemorum ad Eloquentiã ingenio.* Pragæ typis Pauli Sessij MDCXXVI.

Elogia

Elogia Ducum, Regum, Interregum, qui Boëmis præfuerunt, additâ singulorum effigie. Pragæ typis Pauli Sessij MDCXXIX. in 4.

Sub nomine verò Collegij Pragensis edidit

Constantinum Victorem, Hilarem Tragœdiam. Pragæ typis Pauli Sessij MDCXXVII. in 8.

Boemiam exorientem, Gentilem, Christianam, iam, Bellicosam, Regnantem, Imperantem, Austriacam Ferdinando III. concinnatam. Typis iisdem eodem anno in fol.

IVLIVS VRSINVS, natione Italus, patriâ Romanus, ex nobilissimâ Comitum Perilianorum prosapiâ, ingressus in Societatem anno MDXCVI. ætatis XXII. cùm eam Angelicis moribus, egregiâ sui demissione, atque insigni in Deum pietate illustrasset, relictâ de se singulari sanctitatis opinione decessit Florentiæ die IX. Decembris, anno MDCXX. Sunt qui affirment se illum vidisse inter orandum multis cubitis sublimem à terrâ. Scripsit Italicè

Vitam S. Franciscæ Romanæ, quam Paulus V. Pontifex Maximus in Sanctorum numerum retulit anno salutis MDCVIII. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCVIII. in 4.

IVSTVS RABVS, natione Polonus, patriâ Cracouiensis, ex opulentâ & peruetustâ Raborum familiâ. Is Adolescens ab Hæreticis parentibus, ipse quoque Hæreticus Wittembergam, Lipsiam, Argentoratum, Gedanum Academias Hæreticas studiorum perfidiæque roborandæ causâ à suis est missus: quo in itinere Lutetiam Parisiorum delatus, Ioannis Maldonati nostri lectionibus de fidei controuersiis auditis, factus Catholicus Romam abiit, & vt aliorum quoque saluti consuleret, Societatem ingressus est, anno salutis MDLXIX. Quod autem multarum disciplinarum egregiè peritus erat, ab ipso ferè in Societatem ingressu ad docendum adhibitus est, & Lutetiæ primùm, mox Braunsbergæ, Vilnæ, Posnaniæ, Pultouiæ, Lublini, Claudiopoli, Rhetoricam, Sacram Scripturam, Theologiam Moralem & Controuersam totos XX. annos explicuit. Ecclesiastem simul diu egit cum ingenti approbatione, fructuq; Lublini certè Czechonicum Ministrum Arianum positis de Petri Primatu thesibus ad certamen vocatum, publicè ita exagitauit atque ad infantiam redegit, vt prorsus obmutuerit. In Valachiam institutâ missione, postulatu Petri Principis Moldauiæ, grauissimas molestias toto triennio constanti animo tolerauit. Exinde nauigauit in Sueciam cum Sigismundo III. Poloniæ Rege, cui à concionibus erat & à Confessionibus, dicebatque, quando ita res ferebat, non Latinè solùm, Græcè ac Polonicè, sed expeditè quoque Germanicè, Italicè, & Gallicè. Redux è Sueuiâ accersitus est à Bernardo Cardinali Marciciouio, Archiepiscopo Gnesnensi, Regni Primate, apud quem Confessarij, Concionatoris, Theologi partes sic egit, vt in Aulâ se verum Societatis Alumnum probaret. Ad extremum iam senio grauis, præfuit Collegio Camenecensi, magno virtutum exemplo, vbi Hæreticis oppugnandis, Catholicisque fouendis se strenuè, scriptis etiam lucubrationibus impendit. Tandem cùm fractis viribus sacrificare iam ampliùs non posset, quotidie sacro epulo pascebatur, donec plenus dierum, ac meritorum ad Deum migrauit, Cracouiæ Calendis Aprilis, anno salutis MDC. XII. propè septuagenarius, expletis in Societate annis XLIII. Edidit Polonicè

Antidiatribam, seu, Refutationem Diatribæ, quâ Caluinianus quidam Minister, Euangelicos cum Catholicis componens, pestifera dogmata spargebat in vulgus.

Biblia Sacra Polonicè reddidit

L

LÆLIVS BISCIOLA, natione Italus, patriâ Mutinensis, puer admodùm, vnà cum Ioanne Gabriele germano fratre natu maiore, Societatem nostram expetiuit, atque à S. P. N. Ignatio Romæ admissus est. In Societate optimæ indolis specimen dedit, & virtutibus, & disciplinis egregiè excultus est. Itaque & Græcas Litteras, & Artem dicendi, & Quæstiones de Moribus, & Theologiam Scholasticam, & Sacras Litteras professus est; & frequentibus populum concionibus ad pietatem inflammauit; & propter prudentiam cum lenitate, ac benignitate coniunctam, multis Collegiis nostris præfectus est. Obiit demùm grandi ætate Mediolani die X. Nouembris, anno salutis MDCXXIX. Scripsit

Horarum Subsecivarum, hoc est, *Rerum in omni Philologiæ genere excellentium*, tom. II. quorum prior continet lib. XX. Ingolstadij apud Adamum Sartorium MDCXI. in fol. Posterior continet lib. XVII. Coloniæ per Antonium Hierathũ MDCXVIII. in fol.

Obseruationum Sacrarum, lib. XII.

Digressionum in Euangelia Matthæi, & Ioannis; item in Epistolas Pauli ad Romanos, Galatas, & Hebræos, lib. IV.

Italicè quoque, sub nomine D. Pauli Bisciolæ fratris sui, edidit

Dialogum de Bono Peregrinationis.

Dialogum de Bono Mortis.

Discursus Christianos & Morales, tom. II.

Librum Comparationum & Similitudinum, pro Concionatoribus.

LÆLIVS TOLOMEI, natione Italus, patriâ Senensis, edidit Italicè

Concionem de S. Mariâ Magdalenâ, dictam Romæ anno salutis MDCXI. ibique impressam MDCXII.

Et suppresso nomine suo

Monita ad benè moriendum, data pro Concione Taurini, & excusa Genuæ MDCVII.

Libellum de Deuotione erga S. Mariam Magdalenam.

Lævinvs Sandervs, natione Belga, patriâ Gandenſis, natus anno MDLXXXVIII. docuit annos complures Theologiam Moralem. Scripſit elegantes & eruditas, nec ſine plauſu dictas Gandaui

Orationes in laudem B. Virginis Mariæ.

Lambertvs Aver, natione Germanus, patriâ Papembergenſis, ex Comitatu Tirolenſi, adoleſcens ſe Chriſto in Societate noſtrâ conſecrauit; & Philoſophicas ac Theologicas Scientias noſtro in Collegio Romano didicit; & vnus cum Benedicto Pererio delectus ex omni numero eſt, qui de Theologicis rebus Poſitiones, in primâ Generali Congregatione, anno MDLVIII. publicè tueretur. Primus fuit Collegij Moguntini, anno MDLXI. inſtituti Rector, Danieli Archiepiſcopo atque Electori Fundatori mirum in modum gratus. Erat enim vir humilis, deuotus, ſincerus, & omnibus virtutibus ornatus: in quo ſplendebat maximè ardens Dei gloriæ zelus, & ſingulare ad Hæreticos, vel frænandos, vel ad fidem Catholicam conuertendos ſtudium, animique contentio. Eapropter Commendonus Pontificius per Septentrionis oras Legatus eum vnà ſecum circumduxit, adiutore illo ad regendos familiæ mores, & in rebus Religionis, quas Hæretici reuocarent in controuerſiam, diſceptatore vtens. Diſputauit in eâ peregrinatione non rarò Lambertus cum Sectarijs; ſed apud Marchionem Brandeburgenſem inſigniter. Is vicinâ ex Academiâ Theologos, quos cum Lamberto committeret, euocauit. Super menſam ferè diſputabatur. Sed eos libris ſuccinctos ex improuiſo inermiſque deprehenſus ita redarguebat, vt identidem muti, & tanquam ſtupefacti ſe inuicem aſpectarent. Nimirum vibrabat ille grauia firmatum rationum tela ineuitabili ictu: vt vel Marchio ipſe apud Legatum in diſceſſu profiteretur, relinqui ſe multis confixum aculeis, quos Ieſuita iniecisset. Sed dum nomine Præpoſiti Prouincialis Prouinciæ Rheni ad Congregationem Generalem proficiſcitur, in quâ B. Franciſco Borgiæ ſubrogatus eſt anno MDLXXIII. Euerardus Mercurianus, magno omnium dolore, vix finitâ electione, extinctus eſt. Scripſit eruditas

Aſſertiones Theologicas, De Verbo Dei; & De Sanctis.

Lambertvs Molævs, natione Belga, patriâ Leodienſis, ingreſſus Societatem anno MDC. XI. in eâ Philoſophiam octennio docuit; Bethunienſe Collegium rexit. Edidit Gallicè tacito ſuo nomine

Breuiarium, ſeu, *Praxim legendi vtiliter Horas: maximè pro DD. Canoniſſis, & Monialibus linguæ Latinæ ignaris.*

Lancellotvs Marin, natione Gallus, patriâ Campanus, Domum Probationis Pariſienſem primus rexit; deinde Rhotomagi idem præſtitit. Scripſit Gallicè

Breues in totum annū Meditationes. Rhotomagi.

Lavrentivs Andertonvs, natione Anglus, patriâ Lancaſtrenſis, diuturnus Anglicanæ Vineæ operarius. Edidit Anglicè

Controuerſiarum Volumina II. quorum titulus eſt, *Funiculus triplex*; quo fidei capita demonſtrat ex ſenſu litterali Scripturarum, expoſitione Patrum, & ipſorum Proteſtantium. Audomari MDCXXXIV. in 4.

Progenies Catholicorum, & Proteſtantium: quo oſtendit dogmata Catholica continuo ductu per Patres ab Apoſtolis ad nos manaſſe; ſecus autem Hæretica Proteſtantium. Rhotomagi MDCXXXII. in 4.

Lavrentivs Artvrvs Favntevs, natione Anglus, patriâ Leceſtrenſis, nobili genere ortus; Louanij cùm verſaretur, profugus è patriâ ob intentatas ſibi propter fidem perſecutiones, & ibi Logicæ nauaret operam, animum applicuit ad noſtram Societatem, in eamque anno MDLXX. ætatis XVI. admiſſus eſt. Poſtquam ibi Artem dicendi, ac Philoſophicas diſciplinas, Romæ verò Theologicas didicit; confectis ſtudiis in Poloniam miſſus, magnam toto in Poloniæ Regno exiſtimationem conſecutus eſt, ab inſigni vitæ, probitatis, & præclaræ eruditionis opinione commotam. Obiit doctiſſimus Pater Vilnæ die XXVIII. Februarij, anno ſalutis MDXCI. cùm XXV. annos circiter religiosè pièque in Societate exegiſſet, vitæ verò vniuerſæ LXX. Lucubrationes quæ ab ipſo litteris mandatę prodierunt in lucem, ſunt hæ;

De Chriſti in terris Eccleſiâ, quænam, & penes quos exiſtat, lib. III. Poſnaniæ per Ioannem Wolrabum MDLXXXIV. in 4.

Contra Antonium Sadeelem Caluiniſtam, lib. IIII.

Theſes de varijs fidei controuerſiis; videlicet

De Chriſti Eccleſiâ.

De D. Petri, & Romani Pontificis, ſucceſſoris eius, in Eccleſiâ Chriſti Principatu.

De Sanctorum inuocatione, & veneratione.

De Lutheranorum, & Caluiniſtarum oppugnatione, & Catholicæ Euchariſtiæ defenſione. Omnes Poſnaniæ typis Wolrabi ab anno MDLXXX. vſque ad MDXC.

De Ordinatione & Vocatione Miniſtrorum Lutheran. & Caluin. eorumq; Sacramentis. Ibidem.

Apologia Theſium de Inuocatione Sanctorum, contra Danielem Toſſanum Sacramentarium. Coloniæ typis Birckmanni MDXC.

Apologia item Theſium oppugnationis Cœnæ Lutheranæ & Caluinianæ; contra eundem Toſſanum. Typis Wolrabi MDXC.

Oratio habita in Synodo Petrocouienſi Prouinciali, De cauſis & remediis Hæreſeon.

Edidit inſuper tacito ſuo nomine

Tractatum de Controuerſiis inter Ordinem Eccleſiaſticum & ſecularem in Poloniâ MDXCII. in 4.

Lavrentivs Bartilivs, natione Polonus, patriâ Tarnouienſis, Vir tam mitioribus, quàm ſeuerioribus diſciplinis inſigniter excultus, & tra-

tractandarum animarum peritissimus magister, cùm ageret Lithuaniæ Prouincialem, cum magnâ sanctitatis opinione decessit die xxix. Aprilis anno MDCXXXV. Edidit

Officium de S. Michaële Archangelo.

Polonicè præterea

Modum recitandi Coronam B. Virginis.

Modum ritè confitendi & communicandi.

Alphabetum Spirituale.

LAVRENTIVS BOIERVS, natione Suecus, Poëta Laureatus. Exstat inter alia eius Poëmata

Carolomachia, lib. III. seu, Victoria auspiciis Sigismundi III. Regis Poloniæ de Carolo Sudermaniæ Duce anno MDCV. in Liuoniâ relata. MDCVI.

LAVRENTIVS CHIFFLETIVS, natione Gallus, patriâ Bisuntinus in Sequanis, Vir multiplici eruditione præstans. Edidit Latinè & Gallicè

Ideam præcipuorum actuum ad inuocandam misericordiæ Matrem. Bruxellis typis Lucæ Meerbeci MDCXL. in 16.

Vitam & mortem P. Marcelli Francisci Mastrilli, habet præ manibus.

Transtulit ex Hispanico Ignatij Staffordij in Gallicum

Historiam miraculosæ curationis, cælestis vocationis, Missionis Apostolicæ, & gloriosæ mortis P. Marcelli Francisci Mastrilli ex Societate Iesu. Duaci typis Balthasaris Belleri MDCXL. in 8.

LAVRENTIVS FORERVS, natione Germanus, gente Heluetius, patriâ Lucernensis, adolescens XX. natus annos Societatem complexus est; in quâ per omnes scientiarum gradus ad insignem doctrinam euasit, ingenio & iudicio præstans. Diuinæ gloriæ proferendæ, & profligandarum Hæresum incredibili zelo succensus: quam ob rem non minùs exosus Sectariis, quàm formidolosus est; vtpote quos suis scriptis configit. Edidit multa hactenus, pergitque noua indies procudere, quorum hic est syllabus.

Symbolum Catholicum; Lutheranum; Caluinianum cum Apostolico collatum. Dilingæ MDCXXII. in 4. apud Vdalricum Rem.

Vindiciæ Symboli Lutherani, aduersus Melchiorem Nicolai Tubingensem Professorem. Dilingæ MDCXXVIII. in 8.

Aranea Tubingensis stylo veritatis deiecta. Ibidem apud Rem MDCXXIV. in 4.

Patrocinium Votorum, contra Prædicantem Tubingensem. Ibidem MDCXXIII. in 4.

Lutherus Thaumaturgus. Dilingæ MDCXXIV. in 8.

Septem Characteres Reformatoris Germaniæ Martini Lutheri. Ibidem MDCXXVI. in 8. Accessit

Auctarium, contra Prædicantem Lutheranum fugitiuum ex Austriâ.

Bellum Vbiquisticum vetus & nouum, inter ipsos Lutheranos bellatum, Ibidem MDCXXVII. in 12. apud Erhardum Lochner.

Abstersio Fuliginis, contra Keslerum Prædicantem, *pro Bello Vbiquistico.* Dilingæ apud Gasparem Sutorem MDCXXXI. in 12. Huius Pars altera propediem exspectatur.

Par nobile fratrum, seu, *Castigatio Thummij & Zeamanni, calumniantium Augustam Domum Austriacam.* Ibidem MDCXXVIII. in 12. apud Lochner.

Pupulæ Cataphasma. Ibidem MDCXXX.

Rubigo Kesleriana. Ibidem MDCXXXI.

Notæ super Concione Doctoris Hoë Lutherani in conuentu Principum Lipsiensi habita.

Viridarium Philosophicum, seu, *Disputationes de selectis in Philosophiâ materiis.* Dilingæ typis Vdalrici Rem MDCXXIV. in 4.

Anatomia Anatomiæ Societatis Iesu, siue, *Ant'Anatomia infamis libri*, cuius titulus est, *Anatomia Societatis Iesu.* Oeniponte apud Ioannem Gachium MDCXXXIV. in 4.

Mantissa Ant'Anatomiæ Iesuiticæ, opposita famosis contra Societatem Iesu libellis, quorum tituli sunt, I. *Mysteria Patrum Societatis Iesu.* II. *Consultatio Fr. Iuniperi de Ancona Minoritæ.* III. *Fr. Ludouici Soteli relatio de Ecclesiæ Iaponicæ statu.* Oeniponte apud Ioannem Gachium MDCXXXV. in 4.

Grammaticus Proteus, Arcanorum Societatis Iesu Dædalus, dedolatus, & genuino suo vultu repræsentatus. Accessit

Auctarium Animaduersionum in Gasparis Scioppij Ecclesiasticam Astrologiam. Ingolstadij apud Gregorium Hænlin MDCXXXVI. in 8.

Appendix ad Grammaticum Proteum, Quid de relatione Alphonsi de Vargas sit sentiendum. Ibidem eodem anno in 8.

Compositio pacis Augustanæ, Quæstionibus illustrata, quæ sub Iurisconsultorum quorundam nomine prodiit Dilingæ MDCXXIX. illi à nonnullis tributa est. Verùm ipse in *Appendice ad Grammaticum Proteum* negat se illius Auctorem esse.

Atque hæc quidem Latina; Germanica verò sunt,

Contra pupillam Saxonicam, sub epigraphe, *Quis vitulo cecidit oculum:* sed ficto nomine. Dilingæ MDCXXIV. in 4.

Defensio eiusdem scripti, sub titulo, *Id moueat vaccæ risum.* Ibidem MDCXXX. in 4.

Contra Defensores pupillæ Saxonicæ, Pars I. titulo, *Nihil conducit oculis.* Ibidem apud Gasparem Sutorem MDCXXXI. in 4.

Contra eosdem, Pars II. inscripta, *Ex nihilo nihil fit.* Dilingæ MDCXXXI. in 4. apud eundem.

Oleum Nihili, contra eosdem MDCXXXVIII. in 4.

Apologeticus contra libellum famosum; cui titulus duplex, nempe, *Flagellum Iesuiticum*, &, *Actio perduellionis in Iesuitas.* Monachij MDCXXXIII. in 4.

Anti-Melander, aduersus Philoxenum Melandrum, Auctorem *Flagelli Iesuitici.*

Alter item *Libellus* aduersus eundem; inscriptus, *Philoxeni Melandri Kunst-Cammer*, seu, *Technophylacium.* Monachij apud Nicolaum Henricum MDCXXXIII. in 4.

Catechiſmus P. Georgij Scherer recenſitus & auctus. Dilingæ MDCXXX.

Vita Ieſu Chriſti ex IV. Euangeliis explicata, Pars I. Monachij apud Nicolaum Henricum MDC. XXXVII. in 8. Pars altera MDCXL.

Sub nomine Thomæ Viti edidit Latinè & Germanicè

Laqueos Lutheranos. Dilingæ MDCXXII.

Defenſio Catholica Eccleſiæ aduerſus Petri Molinæi librum de Nouitate Papatus.

Refutatio II. Diſputationum Prædicantis Lutherani Tubingenſis contra Vindicias Symboli Lutherani.

Manupretium oppugnati Manualis Floretiani, Melchiori Nicolai Tubingenſi Prædicanti numeratum & depenſum. Dilingæ Formis Academicis MDC. XLI. in 8.

LAVRENTIVS GILENVS, ſcripſit

De Vitâ æternâ.

LAVRENTIVS IAPON, ſeu LVSCVS, illud à patriâ, hoc ab oculorum vitio nomen ſortitus, tenui fortunâ natus, idiota, & Litterarum rudis, auditâ fidei prædicatione ab Orientis Apoſtolo S. Franciſco Xauerio, inter primos Amanguccij Baptiſmum ſuſcepit; & Magiſtrum ſuum conſtanter ſecutus, obtinuit tandem, vt primus Iaponum in Societatem admitteretur, anno ſalutis MDLI. tricenario maior. Electus à Deo fuit ad multorum, magnorumque hominum conuerſionem, & ad multa perpetienda pro nomine Chriſti. Nam clariorem ſenſim Diuinarum rerum notitiam aſſecutus, non ſolùm Doctori ſuo Xauerio primùm, deinde aliis atque aliis Europæis Noſtris interpres fuit, ſed etiam ſuâ ipſe prædicatione, diſputationibuſque de fide cum aduerſariis inſtitutis, ingentem fecit animarum quæſtum. Gaſpari Vilelæ ſocius fuit, & conſors ærumnarum, quas in Meacenſi excurſione ſuſtinuit ille peringentes, opprobria, iniurias, lapidationes, famis ac frigoris incommoda, & mortis haud ſemel intentata pericula. Egregium verò prudentiæ, feruoriſque ſui ſpecimen præbuit, quando anno MDLXI. Vilela Sacaium profecto, ſemel, iterumque in vrbem Meacenſem graui preſſam obſidione per hoſtiles cuneos penetrauit, vt Chriſti cultores, quos ibi genuerant, ad conſtantiam fidei roboraret; optimiſque inſtitutis aduerſus impendentes calamitates illam Eccleſiam temperauit; vindicato etiam Templo, quod Nobilis quidam Gentilis prætextâ auctoritate Regiâ occupabat. Intentata rurſum Meaci lis fuit à Bonziis Chriſtianæ fidei coram duobus Iudicibus arti Magicæ addictiſſimis, & iuratis rei Chriſtianæ hoſtibus, prouocato ad explicanda ſuæ doctrinæ capita Vilela. Conſilium videbatur eſſe ex compoſito, vt ſublato doctore concideret Eccleſia. Viſum igitur Neophytis haudquaquam dimittere Vilelam; cui Laurentium, ne cauſæ viderentur diffidere, ſubrogatum miſerunt. Ille certus mori, ſpe plenus, tanto verborum & rationum pondere Chriſti cauſam egit, vt Iudices veritate conuicti Baptiſmum poſtularint. Fuit etiam, cùm aduerſus Nizi Tozomiri celebrem Bonzium coram Nobunanga Imperatore Iaponiæ diſputans, tam valide conſtrinxit aduerſarium, vt pudore in rabiem verſo, acinacem Nobunangæ ſtrinxerit, ad Laurentium perimendum. His, aliiſque pluribus cumulatus ornamentis, ætate grauis, ad meritorum ſuorum capeſſenda præmia euolauit, vt ſperamus, in cælum, ſub annum ſalutis MDXCI. Vertit Laurentius Iaponicè

Catechiſmum à P. Melchiore Nunnio conſcriptum.

Epiſtola eius vna data ad Societatem Ieſu Macao IV. Non. Iunias MDLX. exſtat inter collectas in vnū volumen Epiſtolas Iaponicas.

LAVRENTIVS MASELLVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, ſcripſit Italicè Volumen inſigne

De Vitâ B. Virginis Matris Dei, tom. II. continens quidquid hactenus ad eius memoriam & dignitatem apud graues Auctores reperiri potuit: cum

Vitâ S. Ioſephi Sponſi ipſius.

Tractatum de Venerabili Euchariſtiæ Sacramento.

Appendicem ad Tractatum de SS. Sacramento, in quâ diſputat *De vitâ Iudæ, & ſalute Salomonis:* additâ *Digreſſione,* quâ quæritur, *Debeat ne Concionator arguere peccatorem, quem ſcit non iri correctum.*

LAVRENTIVS MASONIVS, natione Italus, patriâ è Regno Neapolis, natus die XXVII. Februarij, anno MDLVI. Societatem ingreſſus eſt iam tum Sacerdos, & Sacrorum Canonum cōfectis ſtudiis anno MDLXXXII. & in eâ Philoſophiæ ac Theologiæ nauauit operam, condiſcipulo B. Aloyſio Gonzaga, quem ſummâ ſemper veneratione proſecutus eſt, & ad nuncium Beatificationis ipſius, indices lætitiæ lacrymas continere non potuit. Abſolutis ſtudiis nauigauit in Indiam anno MDLXXXVIII. ibique Malabaricâ & Malayanâ linguâ imbutus in Gentilium conuerſionem ſtrenuè incubuit. Anno MDXCI. Amboinum miſſus, Apoſtolicum planè feruorem, bonus Xauerij æmulator, exeruit. Incredibiles ibi labores in animarum procurandâ ſalute per inſignem tolerantiam exhauſit; opprobria, vincula, terræ mariſque quotidiana pericula, itinerum difficultates per montium ſalebras & ſolitudines, famem, ſitim, nuditatem, inſomniam, & ærumnas alias innumeras ſuſtinuit; cùm eum premeret ſollicitudo omnium iis Inſulis Eccleſiarum. Totos XXX. annos eas adminiſtrauit tantâ ſanctimoniæ claritate, vt aliud illi nomen Hiſpani, quàm Sancti Maſonij, nullum inderent; nullum Indigenæ aliud, quàm Sancti Laurentij. Ipſi adeoque Hollandi caritatis eius beneficentiam Ternenate, quando ibi tenebantur in cuſtodiâ, experti, ſanctitatem eius deprædicabant, & Europæis munuſculis, libris, vino ad ſacrificandum, proſequebantur. Ceterùm ab illis multa priùs aſpera perpeſſus eſt ob fidei

fidei defensionem, cùm anno MDCV. instructissimâ classe Amboinum in potestatem accepe-runt, eâ lege, vt impunè liceret omnibus esse Catholicis, & sacra more maiorum administrare. Id præstitit Laurentius in Hæreticorum oculis, tanto semper apparatu ac solemnitate, quàm si ea Insula in Catholicorum fuisset dominatu. Verùm nec Deo fidem Sectarij, nec seruant incorruptam mortalibus. Templa diruere, comminuere Cruces, sanctas imagines violare, denique sacra temerare omnia. Quæ cùm non æquo ferret animo Laurentius, in illos insurrexit, arguit, liberâ voce castigauit; & prophanos seminiuerbios lacessitos, argumentorum robustâ vi non semel compressit: qua illi infamiâ suâ irritati, probra primùm, dein maleficia regerere; ad extremum etiam in fœdum carcerem virum sanctum detruserunt. Verùm arbitrati se nunquam habituros in officio Indigenas, dum ibi Pater fidei præco existeret, semperque res nouas molituros, eum omnibus iis finibus exigere decreuerunt. Imponunt hominem nauigio modico, nec satis firmo, sine nauclero, aut vllo cursus gnaro, exiguo commeatu & aquâ, aduerso vento, pelago tumente. Ipse Deo suo fretus, vectoribus solatio iuxta fuit & saluti: perpete ad Deum precatione & iras maris composuit, & piratarum insidias vitauit, piscatorum indicio, quos alioqui constabat haud esse satis æquos in nomen Lusitanum, in portum Zebuanum inuectus. Vix ab eius itineris molestiis, Episcopi Beneficentiâ, recreatum noua excepit nauigatio, noui labores: Manilam eundũ fuit, & de amissâ Amboino significandum Gubernatori: nauis erat paruitate suâ haud patiens maris & ventorum: sed Laurentius constantiâ vincebat omnia. Exceptus est à Gubernatore, habitusque pro sancto: à quo etiam classe comparatâ reuectus est ad Molucas. Vbi copiæ in hostem explicatæ sunt, quas ille Sacramentis instruxerat, promiseratque certam victoriam, signum prætulit Christi crucifixi. Breuem pugnam & ferè incruentam illustris excepit victoria: Ternate Insula recepta est Calendis Aprilis MDCVI. miles impositus, & orizæ vis magna ad victum. Sed ecce ad commeatus odorem innumerabilis soricum grex accurrit, qui fœdè omnia depascebantur, nec poterat eam pestem miles auertere. Ergo conuersa sunt ad Patrem omnium studia, & aduersus labem, eius imploratæ preces. Ille carmen ex ritu Ecclesiæ, & diras execrationes intentat, & sic admirantibus omnibus malum penitus abegit. Hæc atque alia vitæ melioris exempla faciebant illi tantam auctoritatem, vt quoquo vellet, publicis priuatisue sermonibus omnes inflecteret: insectabatur vitia, & grauiter percellebat; sed oratione melleâ, atque adeò sine noxâ, magno prouentu. Ceterùm cùm ardor eius vnâ militum Hispanorum, aut vnius etiam Prouinciæ procuratione contineri non posset, visus est occasione variarum expeditionum, quas Ternatensis Gubernator instituit, ad inferendam Infidelibus lucem Euangelij & salutem. Prima fuit in Tolum, S. Francisci Xauerij prædicatione nobilem; quam ille gentem, postquam submissa Regi est, & arce firmata, magno numero ad Ecclesiam adduxit. Cùm autem Batauus validâ classe eas Insulas infestaret, & Prætor copias tutando imperij capiti nudatis arcibus contraheret; ipse in spem futuræ sobolis, virorum eius regionis Principũ liberos Pater in Seminario Ternate educandos abduxit; ibi Christianis illos instituit elementis, litteras formare, legere, aptè saltare, canere docuit, & quidquid est artium bonarum in Republicâ, suo etiam in eorum alimenta contracto. Altera expeditio in Batachinum aduersus Batauos suscepta est. Ad eam Hispani profecturi Sacramentis ab illo primùm procurati sunt, tum in prælio omni ope adiuti. Ipse vnus curare omnes; præsto esse, vbi quisque vulnus acceperat; omnium indigentiæ subueniebat. Bacianum excurrit aliàs, vt consueta in mortales beneficia conferret. Intereà Batauus arcé improuisus oppressit, & post acrem pugnam obtinuit. Pater, in quem ferè vnum erat hostis intentus, prodigio seruatus est. Adfuerat ipsi Deipara Virgo per noctem, cuius erat numini deuotissimus, & ostenderat se hostem vestigia eius iam penè prensantem ita morari, vt præeuntem videret & sequeretur, nunquam tamen assequeretur. Reipsâ cum Indigenæ Batauo victore diffugerent, ipse in loco constitit immotus. Hostis fugientium secutus numerum, Patrem incautus præteriit: Pater illicò se densum in vepretum coniecit, & triduum impastus delituit: quo lapsô cum siti vehementiùs vrgeretur, repentè prosiliit latex è terrâ, qui mox iterum, cùm sitim leuasset, resorptus in terram est. Diuturnis huiusmodi laboribus non tam fatigatus, quàm exercitus, à Præsidibus suis iussus est ad quietem aliquam capiendam repetere Indiam, & quia non aderat opportunitas nauigij, iter Manila, vbi non deforet, instituere. Omnino graue vulnus animo per hoc imperium accepit, deserturus innumeros, quos Christo per Euangelium genuerat, doctrinâ pauerat, fouerat, confirmarat filios. Verùm potior his omnibus obedientia fuit. Manilæ lætissimis animis exceptus est; rogatusque ab Archiepiscopo & ab Philippinarum Prætore atque ab vtroque Senatu P. Prouincialis, vt bono Reip. tum Moluccensis, tum Philippinicæ, ac solatio omnium suo, Patrem ibi detineret. Accedebat ad eius consilij momentum, occupasse Batauos classe fretum Sincapuranum, qua cursus erat, ne quis vltrò in Indiam, citroque commearet. Ipse tamen, ne deesse videretur obedientiæ, contemptis periculis in Indiam meditabatur, donec per litteras consultus Prouincialis Malabaricus, ipsius arbitrio, ire

ire vellet, an manere, permisit. Sed ne sic ille quidem conquieuit, ratus eundi imperium non satis eâ concessione vacuatum: cumque adornaret iter, nec ætati suæ affectæ, nec valetudini quidquam tribueret, per certa maris & hostium pericula; rogatus vt Rectoris, Patrumque aliorũ arbitratui daret æstimandum, quid è Diuinâ gloriâ maiore foret, quando iam ipsi suus Prouincialis fecerat in vtrumque potestatem, non repugnauit; & ex illorum sententiâ sedem Manilæ fixit; quam illi pòst etiam tum Prouincialis, tum certior Præpositus Generalis suâ auctoritate firmauit. Id factum anno MDCXXII. Ex illo vitam absolutâ illustrem sanctimoniâ, vti erat olim exorsus, hîc pertexuit, vsque ad diem XIX. Iulij, anni MDCXXXI. quo magno dolore omnium sublatus è viuis est, LXXV. annos natus, exactis XLIX. in Societate, & XXXI. post quatuor vota solenni ritu concepta.

Atque hic quidem vitæ illius cursus fuit. Nunc pauca de virtutibus eius libanda, nam complecti omnia operosum est, & vani conatus; quippe viri supra communem sanctitatis modum procul euecti, & præstantissimis Societatis heroibus suo merito promiscendi. Paupertatis studio, deteriora ceteris omnibus ad vsum sibi deposcebat; vestes obsoletas & resartas ambiebat, nouas defugiebat; nihil in supellectili, quod vilissimum non esset, habebat. Castimoniâ æmulari Angelos videri poterat: non sibi solùm, sed aliis etiam circumspectè prouidus. Incredibili zelo nitebatur ab omni libidinis contagione cunctos auertere. Virum nobilem, qui pertinaci sollicitatione tentabat alterius thorum admonuit, videret, ne quam alteri meditabatur labem honoris adferre, eam ipse iusto Dei iudicio acciperet domi suæ: nec multi fluxere menses, cùm infami suæ coniugis adulterio notatus est. De obedientiâ quid attinet dicere? Eius nimirum ductu tot maria sulcauit, tot adiuit labores, vitam omnem impendit: & iam vix animam in morte retinens post aliquot dierum silentium, iussus dicere, essetne singulis præsentibus proprium, vti rogabatur, è cælo beneficiũ exoraturus, promptè respondit, certum est facturum, cùm imperatum sit. Sed admirationi fuit, videre virum annis grauem; morbis afflictum, assuetum in Missionibus suo nutu vitam agere, nunc ad omnem vitæ communis rationem exactum, præ vel ipsis Tironibus ad pauimentum verrendum, & quæuis alia ministeria promptum, nec podagræ, nec aliis ab eo munere cruciatibus impediri. Nunquam eximius esse sustinuit, non in victu, veste, ceteris ab vllo Sociorum diuersus. Aiebat delicatioribus eduliis desueto nullum iam sibi saporem elaborari: ceterùm si quid illi commune cum ceteris porrigebatur, vel eo nomine non aspernabatur, quod esset commune. Extremis annis cùm immotus decumberet, vix, nisi per imperium, induci potuit, vt cupediarum aliquid admitteret. Ad publicas functiones prodibat, omnibus cano vertice & sereno vultu venerabilis, trahens pedes, & prono in pectus capite: & si Archiepiscopus ad Collegium, vt fit, ventitaret, ipse obuiam cum ceteris progressus manum illi cernuus ad osculum prensabat. Humilitate Christianâ verè præstitit omnis expers affectationis. Ducebat se ipse postremum omnium; & preces ab eo poscentibus, aiebat se maximè indigere. Si quis diceret, vt fit, optare se tam in tuto suam salutem esse, quam ipsi esset in tuto sua, Absit id enimuerò, inquiebat, tibi, sed ego mihi potiùs optem securitatem tuam. Nihil vnquam dixit, fecitue, quod fastum oleret, aut arrogantiæ quidquam: postrema sibi deposcere, ea sibi præ aliis deberi: si quis eum celebrasset, à virtute præsertim & sanctitate, haud aliud quidquam ægriùs ferebat, cùm se ipse peccatorem profiteretur maximum, & probro dignum: hinc & perpetes illæ lacrymæ, quibus sua crimina diluebat, non satis sibi conscius, vt aiebat, sinceræ pœnitudinis & doloris, quo ea tersisset. Cùm agenti animam Superior diceret, se ad aras properare litaturum pro ipso, videret quid sibi vellet exorari, respondit, dolorem de meis peccatis, & veram contritionem. Tolerantiæ, & cum Diuinâ voluntate consensionis omnis eius vita fuit insigniter plena; sed in morbo nouissimo facta est accessio luculenta: calculo, dysuriâ, podagrâ vexatus immaniter, nec mouere se poterat, nec manibus vti: tussis quatiebat assidua; rheumata opprimebant: diuturna cubatio tergum illi plagâ magnâ fœdarat: inter hæc nunquam queri; & interrogatus, qui haberet, Gratiæ, inquiebat, sint Deo, satis ægrè. Nihil illi fuit grauius, quàm quod Deo litare non posset ad aras; id quod semper, vel inter morborum cruciatus, consuerat. Leniuit hunc sensum, dum potuit, quotidianâ Communione; dumque ne illud quidem potuit, continuâ oratione. Eam ipse, dum vixit, accuratè semper instituit iuxta leges Exercitiorum S.P.N. Ignatij, omnium præ quouis Tirone diligens obseruator. Obiuit, dum valuit, officia pietatis genuflexus, & suis singulas horis pensi Canonici partes recitabat. Omnino multus in orando semper fuit, & extra operandi necessitatem propemodùm totus. Hinc illi magnum in affectiones animi erat imperium, quas curâ peruigili sanctè comprimebat. Addebat castigationes corporis quotidianâ flagellatione, crebro horridoque cilicio, & gemino per hebdomadẽ ieiunio. Oderat otium impensè; & quod erat temporis reliquum ab curandâ salute mortalium & orando, id Moralis Theologiæ studio impendebat, assecutus eâ ratione excellentem eius generis doctrinam. Per has artes euasit ad excelsum fastigium caritatis. Deum tenerrimo prosequebatur affectu, cumque eo ceu parente amantissimè suauissimèque agebat: eius honori no-

nominique amplificando impensè semper studuit, indefessus ad omnia quæ ad iuuandos homines valerent: sed ad Confessiones inprimis domi forisque audiendas tam promptus, tamque operæ pertinacis, vt satis explicari non possit: nec senio fractus abstinuit, nec morbo pressus. Eius verò mysteriis tam erat reuerens, vt Sociorum quemlibet auditurus, vel æger è lecto consurgeret, ne quidquam detereret Sacramento dignitatis. Indos amore peculiari Vir Apostolicus complectebatur; nec animis illorum dumtaxat, sed etiam corporibus succurrebat. Multa perpessus est aspera, dum illorum libertatem aduersus violatorum iniurias tuetur; vnâ hac in re, vir aliâs mitissimus, acer; sed tam prudenti & tempestiuâ moderatione, vt nemini locum faceret obseruantiæ prodigendę. Ad extremum, vt paucis complectar omnia de heroica viri virtute, poterat in eius factis expressa legi omnis constitutio Societatis, cuius nullam tot annis legem vel facillimam visus est præterire; vt mirum videri non debeat, tam eum fuisse malis spiritibus exosum, vt sæpè vexatum, commolitumque coëgerint dies complures affixum lecto hærere. Hunc vitæ cursum excepit pretiosa mors, qualis Sanctorum; ad quam cùm se tot comparasset annis, hoc etiam addidit extremis, vt bis quotidie, mane ac vespere maculas animi elueret per Exhomologesim. Sacramenta nouissima magnâ pietate suscepit; & inter pronuncianda Iesu ac Mariæ nomina placidissimè expirauit. Funus elatum est magno concursu, & sanctimoniæ famâ celebratum; manus & pedes osculis passim venerationis causâ petiti, & à compluribus eius reliquiæ postulatæ. Scripsit

Annuas Litteras Amboino anni MDCIII.

LAVRENTIVS NICOLAI NORVEGVS, non solùm nomine, verùm & patriâ, vnde illi nomen adhæsit, Doctor Theologiæ in Societatem venit, & Sacerdotio initiatus: in eâ quatuor vota professus est: in Belgio, Austriâ, Morauiâ, Bohemiâ, Sueciâ, Daniâ variis perfunctus laboribus, vel in extremâ senectâ nunquam fuit otiosus: semper ille moliri aliquid, legendo, scribendoque, ad Hæreticorum Daniæ præsertim ac Sueciæ conuersionem. Semper sui similis, & idem in omni fortunâ. Obiit Vilnæ die V. Maij, anno salutis MDCXXII. ætatis LXXXIV. Religionis LIX. Sacerdotij LX. Scripsit

Confessionem Christianam, de Viâ Domini, quam populus Christianus in Regnis Daniæ, Noruegiæ, & Sueciæ, plus annis DC. *confessus est.* Cracouiæ ex Officinâ Lazari MDCIV. in 4.

Ipsi quoque tribuitur à nonnullis, quæ sine nomine Auctoris prodiit,

De Reformatione Religionis Christianæ per Ministros Euangelicos introductâ, Deliberatio, à studiosis Danis & Noruegis proposita Professoribus Academiæ Hafniensis die I. *Octobris* MDCII. Cracouiæ apud Nicolaum Lob; alterâ editione in Titulos & Capita digesta MDCVI. in 16.

LAVRENTIVS DELLE POZZE, seu, DE PVTEIS, natione Italus, patriâ Florentinus, transtulit Italicè

Litteras Annuas è Iapone, Sinis, Goa, Aethiopiâ annorum MDCXV. *& quatuor deinceps sequentium.* Et tacito suo nomine

Vbaldinum, seu, Vitam Antonij Mariæ Vbaldini à Iacobo Bidermanno Latinè scriptam. Romæ apud Facciottum MDCXXXV. in 24.

LAVRENTIVS SENGSENSCHMIDT, natione Germanus, gente Carniolus, domo Labacensis, Societatem duodeuicennis anno MDCXVII. ingressus, vir promptissimi ingenij; Philosophiam, & Theologiam de Moribus, Viennæ Austriæ & Græcij Styriæ docuit. Edidit

Orationem quam habuit in Exequiis Eminentissimi Cardinalis Kleselij Episcopi Viennensis.

LAVRENTIVS SVSLYGA, natione Polonus, patriâ Pultouiensis, Cracouiæ Magister Philosophiæ, Græcij Baccalaureus Theologiæ creatus, rediit in patriam cum Serenissimâ Constantiâ Austriacâ Reginâ anno MDCV. & se Societati nostræ dedicauit. In eâ diu Concionatoris optimi numeros expleuit; effecitque Lublini, quod fieri haud posse credebatur, vt Arianorum, Lutheranorum, Caluinistarum Scholæ, Synagogæ, Ministri, nequidquam obnitentibus Hæreticis Proceribus, ex eâ vrbe proscriberentur. Obiit Cracouiæ XVI. Aprilis MDCXL. Ipse est, qui Præside Ioanne Deckerio proposuit Græcij publicæ Disputationi

Velificationem, seu, Theoremata de Anno Ortus & Mortis Domini, deq; Vniuersâ Iesu Christi in carne Oeconomiâ. Græcij MDCV.

Edidit prætereà, iam in Societatem ingressus, Polonicè

Vitam perillustris, pientissimæq; Matronæ Elizabethæ de Lizeuice Suniauska, Marschalci quondam Regni relictæ Viduæ, Collegij Leopoliensis Societatis Iesu Fundatricis.

LAVRENTIVS VWENS, natione Belga, patriâ Neomagensis, egregius Concionator, & Domus Professæ Antuerpiensis semel iterumque Præpositus. Vulgauit

Orationem funebrem in parentalibus Petri Peckij Brabantiæ Cancellarij dictam Bruxellis. Louanij typis Hastenianis.

Item vertit Flandricè omissis variis generis orationibus

Imaginem primi seculi Societatis Iesu. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXL.

LAVRENTIVS WORTHINGTONVS, natione Anglus, patriâ Lancastrensis, viridi ætate in Societatem adlectus circa annum salutis MDXCV. tantum sibi doctrinæ in eâ comparauit ingenio & industriâ, vt bis in Hispaniâ, Cordubæ, & Hispali Philosophiam profiteretur. Inde cùm in Angliam transmisisset, ad popularium suorum salutem procurandam, comprehensus, & quæstioni

stioni subiectus, demùm in exilium eiectus est. Louanium delatus, Theologiam aliquo tempore docuit. Romæ studiis in Anglorum Collegio præfuit: in Austriam tandem delatus, Græcij Theologiam Moralem, & Sacras Litteras explanauit. Anno Christi MDCXXXV. quamuis ætate grauis, Alexandro Brigantini Ducis fratri, cum Ferdinando III. Hungariæ & Bohemiæ Rege ad castra tendenti, comes à Confessionibus, & omni re sacrâ additus, ea gessit quæ genuinum Societatis filium deceant. Sed castrensibus incommodis impar, breui confectus est, & Sacramentis piè instructus, in Lotharingiâ diem clausit extremum, XIX. Octobris, anno salutis MDCXXXV. ætatis suæ LXIV. pridem quatuor vota professus. Vir fuit simplicissimæ mentis cum religiosâ prudentiâ coniunctæ; tenerrimo in B. Virginem, totamque eius parentelam affectionis: vnde illi passim erant in ore ea sacra nomina, Iesus, Maria, Ioseph, Ioachim, Anna; totosque dies Rosaria voluendo traducebat: verè humilis, suique, & rerum humanarum contemptor. Transtulit Anglicè ex Latino

Meditationes Francisci Costeri, De Vitâ & Passione Christi. Duaci MDCXVI.

LEO SANCTIVS, natione Italus, patriâ Senensis, Vir omni litteraturâ ornatus; Philosophiam, ac Theologiam in Romano Collegio professus, Edidit

Orationes II. *ad Perusinos in studiorum instauratione dictas,* annis MDCIX. & MDCX.

Solarium Gregorianum, siue, *De beneficiis quibus Gregorius XIII. Pont. Max. Solis instar, vniuersum terrarũ orbem illustrauit, Laudationem* dictam in Collegio Romano. Viterbij MDCXVIII. in 4.

Eroparthenica, siue, *Laudes B. Virginis, Conceptæ, Natæ, Elizabetham visitantis,* celebratas triplici laudatione, Latinè, ac Græcè; Oratoriè, atque Poëticè. Accesserunt *Carmina Melodramatica, actionibus Harmonicè interiecta.* Romæ apud Franciscum Caballum MDCXXXIV. in 12.

Floridorum, lib. II. quorum prior habet *Præfationes ad Rhetoricam, & Philosophiam pertinentes:* posterior, *Opuscula varia Oratoria, Epica, Dramatica,* Romæ MDCXXXV. & MDCXXXVI. in 12.

Edidit prætereà tacito suo nomine

Encyclopædiam explicatam, defensam, centum Philosophicis Assertionibus, à Clemente de Clementibus. Romæ apud Mascardum MDCXXIV. in fol.

Et Italicè suppresso etiam nomine

Gigantem, actionem scenicam, exhibitam in Seminario Romano. Romæ apud Franciscum Corbellettum MDCXXXII. in 16. quæ typis iisdem recusa prodiit anno MDCXXXVII. in 12. sub epigraphe *Dauidis,* de nouo correcti, cum *Auctario Chororum, & aliorum Poëmatum Sacrorum.*

Prodiit denique nuper cum aliis eius

Oratio de Passione Domini, habita ad Gregorium XV. anno MDCXXI.

LEODEGARIVS HERTENSTEIN, natione Germanus, patriâ Lucernensis, Philosophiæ in Academiâ Ingolstadianâ Professor, edidit

Opus sex dierum, Philosophicâ Disputatione explicandum, Thesibus CXLVII. *copiosè comprehensum.* Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXVI. in 4.

LEONARDVS ALEMAY, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, Societatem anno MDCX. ætatis XVI. complexus est, in eâque euasit Humanioris Litteraturæ benè peritus, vtpote qui Oratoriam Artem pluribus annis docuit. Edidit

Parentalia Illustrissimi Domini Gorguai Proto-Præsidis Burdigalensis, ad Senatum Burdigalensem. Item

Parentalia Eminentissimi Domini Cardinalis de Sourdis.

Epithalamium D. Catharinæ.

LEONARDVS BACHIN, natione Germanus, patriâ Græcensis, penè à puero in Societatem adscitus, in eâ tantùm hausit doctrinæ, vt in Academiâ Viennensi triennio Philosophiam cum laude explicuerit, & biennio in Græcensi, ac subinde Moralem Theologiam, & Sacras Litteras interpretetur hodieque. Congessit cõpendio, & tacito suo nomine vulgauit

Coronam Anni Mariani, hoc est, *Vitas* XII. *Sodalium Marianorum.* Græcij typis Widmanstadij MDCXXXVI. in 12.

LEONARDVS BAGNVS, natione Dalmata, patriâ Pisinensis, ingressus Societatem, anno MDCX. ætatis XVII. docuit Viennæ Philosophiam quadriennio: Rector fuit Collegij Fluminensis ad S. Viti. Concinnauit, & edidit suppresso suo nomine

Manuale Sodalitatis Immaculatæ Conceptionis B. V. M. Viennæ Austriæ in Cæs. & Acad. Soc. Iesu Colleg. erectæ & confirmatæ. Viennæ typis Gregorij Gelbhaar MDCXXX. in 16.

LEONARDVS CREDER, natione Germanus, patriâ Veltkirchensis, transtulit ex Italico Latinè, & nomine suo presso edidit

Alphonsi Rodriguez Societatis Iesu Exercitium Perfectionis, Part. II. & III. continuato labore post IOANNEM TANNEMAR, qui Tom. I. transtulerat.

LEONARDVS DE FRAEYE, natione Belga, patriâ Bruxellensis, multis annis magno fructu militum Regis Catholici in Missione nostrâ Castrensi, & deinde etiam extremâ vitâ Antuerpiæ, strenuum egit operarium, ibique animam Deo reddidit die VI. Maij, anno salutis MDCXXV. Transcripsit Belgicè

Vitam B. Aloysij Gonzagæ Soc. Iesu, à Virgilio Cepario descriptam. Antuerpiæ apud Gerardum Wolschatium, & Henricum Aertsium MDCXV.

Leonardi Lessij Disputationem De Antichristo.

LEONARDVS GARZONIVS, natione Italus, patriâ Venetus, ex ordine Patricio, adscriptus est Societati iam grandis, anno MDLXVII. vnâ cum

cum XL. Sacerdotibus Brixienſibus, de quibus in Iulio Fide ſuprà memoraui; & in eâ doctrinis benè excultus, primus ex nobiliſſimo illo ordine quatuor vota profeſſus eſt. Eximia fuit in eo probitas morum, tamque feruens aduerſus Deum religio, atque animi ſubmiſſio, vt vſque Tiro videretur. Eapropter vti mirificè diligebatur ab omnibus, ita ſolidarum virtutum exemplo, tenerrimoque ſenſu ad res diuinas, Sodales ſuos plurimùm ad perfectionis perſequendæ ſtudium excitabat. Scripſit, ſed morte præuentus non euulgauit

Paraphraſim & Commentarios in Cantica Canticorum; conatus eruere pro virili ex Hebræis vocibus diligenter expenſis, ſenſus omnes qui obſeruantur in Sacris Litteris, Diuinumque in Lectorum animis amorem accendere.

Scripſit & Italicè

De Magnetis lapidis naturâ, mirabilium effectuum, qui in eo obſeruantur, cauſas Phyſicas adducens. Hunc, cùm legendum accepiſſet Ioannes Baptiſta Porta Neapolitanus, in poſtremâ editione ſuæ Magiæ Naturalis ad calcem adiecit. Leonardo demortuo frater eius Conſtantinus librum ſuo aſſerturus Auctori accepit excudendum, auidè à multis expetitum, & crebro à Nicolao Cabeo noſtro in eiuſdem argumenti Opere commendatum.

LEONARDVS LESSIVS, natione Belga, patriâ Brechtanus, in Brabantiâ tenui loco natus Calendis Octobris, anno ſalutis MDLIV. Vbi primùm adoleuit, à mercaturæ ſtudio, cui deſtinabatur à parentibus, abſtractus, per occaſionem vacantis in Atrebatenſi Collegio Academiæ Louanienſis, Burſæ, vt vocant, Brechtanæ, annos natus XIV. eò ſe contulit; & Humanioribus Litteris, ac Philoſophiâ informatus, ad Societatem noſtram à P. Laurentio Nicolai Noruego adductus eſt die XXIII. Iunij, anno MDLXXII. & ab ipſo ſtatim Tirocinio, magnæ illius virtutis, quâ poſteà claruit, rudimenta poſuit haud mediocria; multis in obeundis domeſticis officiis, in compitis purgandis, in omnimodâ ſui victoriâ referendâ. Poſt vota nuncupata, iuſſus Duaci Philoſophiam publicè diſcipulis explicare, toto id ſeptennio magnâ cum approbatione præſtitit; habuitque nobilem illum Chriſti Martyrem, quo meritò gloriatur, auditorem, P. Robertum Sotuellum. Hoc ipſo tempore Græcas Litteras nullo doctore perdidicit. Sed memorabile eſt, quo infortunio magna illi meritorum in reliquam vitam ſeges ſubnata eſt. Anno MDLXXVIII. per tumultus patriæ, Noſtri eâ vrbe expulſi ſunt. Leonardus in eâ fugâ, nocte ab exitu ſecundâ, lectum ſortitus eſt in diuerſorio, vnde neſcio quid hauſit contagij; quod cùm tibiis maximè inſediſſet, non raro periculum ipſi lepræ creauit; & cùm nullâ poſſet ope depelli, ad vſque vitæ exitum peſſimis eum modis exercuit. Euoluto ſeptennio Romam accitus eſt, vbi Franciſco Suario in Theologicis Doctore biennio eſt vſus; & iam tum Theologiæ aliis tradendæ idoneus eſt viſus: quam non multò pòſt Louanij exorſus, totos XV. annos ſummâ nominis claritudine docuit, & annis XVII. ſequentibus Noſtrorum ſtudiis dirigendis præfuit. Miraculo autem eſt proximum, tam multa potuiſſe illum ſcribere, qui tot ac tantis fractus doloribus, viribus, propemodùm diuturno labore exhauſtis, in carne videbatur ſine carne ægram animam trahere. Intereà parciſſimus erat temporis, laboris pertinax; vt inde potuerit per Ius vtrumque, per Medicas Artes, per Mathematicas, per Hiſtorias, & ſcientiarum alias excurrendo, Encyclopædiam conficere. Et erat illi par ingenium, fœcundum pectus, memoria ad admirationem prompta; vt de quâuis propoſita materiâ ex tempore diſſereret aptiſſimè. Fuit illi cum Franciſco Suario, cum Gabriele Vaſquez, Ludouico Molina, aliiſque huius notæ viris communicatio litterarum, qui eius in grauiſſimis quoque ſcientiarum negotiis iudicium exquirebant. Inter hæc decora Sapientiæ, tantâ erat modeſtiâ, & animi ſubmiſſione, vt ea quâquâ poterat ope occultaret; nunquam de ſe, ſuiſque rebus, niſi grauibus traheretur momentis, agebat. Vndique ab eo repetebantur, tanquam ab oraculo, reſponſa: ipſe verò dubiis in rebus, & maioris momenti negotiis, breuem dari ſibi moram poſtulabat, quo illa teſte Deo, ſuâque conſcientiâ diſcuteret, & præuiâ oratione expediret. De ſuâ ſententiâ libens volenſque diſcedebat, quoties ab aliis valida, vel in ſpeciem, argumenta proferebantur. Obuium quemque ſalutatione præueniebat: omnes commendabat; ſe vnum, idque haud fictè damnabat, omnino ſe mortalium viliſſimum re verbiſque contendebat. Hinc ad ſuas laudes erubeſcere, atque aliò mox dexterè ſermonem inclinare. Inter ſchedas, quibus, quæ ſibi ſeruanda propoſuerat, inſcripſit, multa, ne paſſim innoteſcerent, Græcè fuerunt concepta. Septem capita continebat vna quædam (nam octauum abdiderat characteribus ignotis) in hæc verba. I. Neminem vituperare. II. Ante ſtudium cor eleuare. III. Pro capiendo conſilio orare, Deus qui corda &c. Actiones noſtras. IV. In ſurgendo, orationem, Concede quæſumus, vſurpare. V. In rebus dubiis & perplexis, ad luminis Diuini fontem confugere. VI. Vbique impetum cohibere, & pacificè agere. VII. Modum in refectione ſeruare, & memorem eſſe cæleſtis voluptatis. Hæc ibi: nec poterat ſe magis ille ad viuum exprimere. Adeò autem neminem vituperabat, vt potiùs omnes celebraret, & peteret etiam ab infimis quod condiſceret. Certè ab Logices auditore poſtulauit haud pridem, vt ſi quando pulchri aliquid, vel in ſtudiis, vel in pietate, mente conciperet, eius ſe faceret participem. Interrogatus aliquando, ecquidnam homini Societatis pacem animi

conciliarit, Humilitas, ait, & Obedientia. Ipſe ſibi vel in extremâ ætate lectum ſternebat, cubiculum verrebat. Sæpè in triclinio defectus ſuos, etiam peculiares, cum rubore accuſabat; pœnas imperatas alacriter pendebat. In has aliquando voces, doloribus ſuis preſſus erupit, Et verò, quis ego tandem ſum, quem ſibi Deus, vt patiatur, elegit? Item aliàs, Miror non raró, ad tantum certamen à Deo me tam imbellem athletam deſignatum eſſe; Herculem aliquem oportebat: ſed benedictus Dominus in æternum. Cunctorum vna vox eſt, humili, ſuaui, ſeriâ, piâ Leſſij conuerſatione ſeſe velut in quâdam magneticâ attractos, lætiores, doctiores, ad virtutem promptiores effectos eſſe. Scholaſticorum è Noſtris quiſpiam S. P. N. Ignatij aliquid ab eo poſtulabat: carnis pauxillum Leſſius ex Vrbe attulerat. Iubet illum redire poſtridie, viſurus interim ecquid ſibi ſuperſit. At iſtum verecundia, ne rediret, cohibuit. Exinde diebus aliquot obuius ei factus Leſſius, rogat, cur ſe nō reuiſat? & eueſtigio ad cubiculum ſuum perducto totam particulam, ſubmiſſo priùs oſculo honoratam, tradit, adiiciens, meliùs ab aliis eam, quam ab ſe cultum iri. Diſceſſerat à Leſſio Sacerdos noſter; qui ſolatij capiendi gratiâ ad eum adierat, animo ac vultu, vt videbatur, haud ſatis læto. Leſſium id totâ nocte afflixit; donec ſummo diluculo quæſitum longâ allocutione recreauit. Nocte mediâ conſuerat è ſtrato ſurgere, & ventriculi morbum prolixâ pulſatione diſpellere: mox vnam, alterámue horam orando ducebat: ſecundùm quam apertâ feneſtrâ ferebat oculos circum Collegium, eique à Deo benè precabatur. Societatem tenerrimo amore complectebatur: ſolâ eius recordatione exiliebat gaudio; & crebrò grates agebat Deo, quod ſpes omnes, quas ipſi mundus oſtendebat, abrupiſſet, totque iam annis in eâ tam benignè, tam ſuauiter rexiſſet. Cenſebat deuotionem in B. Virginem, atque in Angelum Cuſtodem, ad perſeuerantiam in vocatione plurimum habere momenti: ideò Litanias Virgineas quotidie recitabat, vt in Societate perduraret; quâ nihil accommodatiùs ad animarum ſubſidium à Deo datum eſſe mortalibus exiſtimabat, omneſque qui in eâ permanerent, æternæ gloriæ eſſe oppignoratos. Iuſſus à Paulo V. Pont. Max. plurimis ſuis in Romanam Sedem meritis præmium depoſcere, ſuorum oblitus commodorum, vnā illi Matrem ſuam, Societatem Ieſu commendauit. Cruciabatur animo, ſi quid intelligeret commiſſum, quod bono Societatis nomini officeret: ipſe exactâ minimarum etiam regularum obſeruatione ſatagebat, ne quid in ſe tantâ Matre indignum reperiretur. Leuiſſimas etiam culpas contentione ſummâ auerſabatur, atque ad peccati mentionem exhorreſcebat. Defectus tenuiſſimos, quos ſeſe in aliorum conſpectu admiſiſſe rebatur, ex pectoris intimo deplorabat. Octo ante mortem diebus, cùm de re quâpiam coram alio queſtus ſibi eſſe videretur, toto ferè horæ quadrante, nullo admiſſo ſolatio, manantibus dolore lacrymis, ſe deprecabundus accuſauit, illud ingeminans, Nonne tu mihi, Deus meus, ſufficis, ne de minimo querar? Aliud nolo; ſolatium meum tu es, Deus meus. Cùm obiiceret quiſpiam non eſſe cur magnoperè formidaret Purgatorium; ipſe, non ſine lacrymis, cœpit de admirabilibus Dei iudiciis diſſerere, facilè ſub ciborum ſapore ſenſualitatis aliquid deliteſcere; benè geſtis gloriolam ſubrepere; ceteris in rebus curioſitatis quidpiam arridere; quorum non perfectè hominem deinde pœniteat: ſe quoque in iuuenili ætate forſan aliquâ vanitate ductum fuiſſe: quibus ſatis demonſtrabat, haud ſuppetere alia vnde ſibi magnoperè metueret. Et reipsâ vix idoneam Abſolutioni materiam in Confeſſionibus ſuppeditabat. Miſerabatur infeliciſſimā peccatorum ſortem, quos æterna ſupplicia manerent; quam vt ipſi agnoſcerent, deſererentque, crebrò Deum obteſtabatur. Candoris, ſimplicitatis, ſinceritatis amator erat, commendatorque: ipſam mendacij vel ſolam ſpeciem deteſtabatur; nunquam, quo ſua tegeret, ambiguo, reſtrictoque modo locutus. Angelicæ puritatis fuit æmulator inſignis: cui tuendæ, cuſtodiam agebat ſenſuum attentiſſimam; & ad ipſam blandi hoſtis mentionem exhorreſcere videbatur. Faſſus autem illud de ſe aliquando eſt, cùm ea ſtudia tractaret, quæ peccata, præſertim illecebroſa, diſtinguunt, ſe ne primos quidem carnis motus ſenſiſſe. Paupertatem raro ſemper in pretio habuit. Nihil penes ſe patiebatur eſſe ſuperflui; nihil in cubiculo picturâ, aliâue arte ſplendidum. Aiebat malle ſe moleſtiam aliquam cum Paupertatis emolumento ſubire, quàm cum eiuſdem detrimento ſuis ſeruire commodis. Studioſè cauebat, ne qui ſuâ causâ ſumptus fierent. Itinera, non quàm commodè, ſed quàm parcè faceret, attendebat. In omnibus memor ſe ſpiritu pauperem eſſe, cum ſuo etiam incommodo inopiam tolerabat. Aſſeres rogo iam adiudicatos ipſe ſibi deprecatus, ſedem ex iis compegit, quâ complures annos eſt vſus. Rogatus à quopiam Imagunculam, non priùs dedit, quàm Miniſter, diu quæſitus, poteſtatem feciſſet. Vltimis vitæ ſuæ temporibus, de vitro à ſe confracto publicè in triclinio culpam ſuam enunciauit. Singulari fuit in ſuos Superiores obſeruantiâ, eorumque imperiis exactiſſimè parebat. Colloquia ipſius erant Deo plena, ſeria, iucunda, docta, rerum Diuinarum momentis grauia, piis lacrymis ſæpè delibuta. Quoties verò Deum, Deique myſteria auidiùs ſcrutabatur, ita Diuino amore colliqueſcebat, vt ſingultus & lacrymas cohibere non poſſet. Poſtremis vitæ annis magis ſe ac magis Diuinarum rerum tractationi dedit, ſemotâ curâ ſcriptionis, quò ſe ad mortem dili-

gen-

entiùs compararet; nisi quod libellũ de L. Nominibus Dei conscripsit, quem plurimi faciebat; destinaueratque, si vita superasset, libro altero, Angelorum, alio, Beatorum hominum perfectiones, alio Meditationes quasdam, alio denique, eximios è Psalmis versus explicare. Libros asceticos Iacobi Aluarez de Paz, Ludouici de Ponte, aliosque similes tractabat assiduè: sed Regularum nostrarum lectione recreabatur impensiùs, quòd iis omnem perfectionem contineri, & omnem, qui in ceteris Auctoribus est, virtutis succum quasi exprimi diceret. Orationi plurimum temporis dabat, eâque solâ iam ante annos plurimos, quæ conficere solebat itinera, traducebat. Litanias Lauretanas quotidie recitabat honori Magnæ Matris, cuius clientelam, certissimam esse salutis arrham non ambigebat. Ab annis XXX. Litanias adiungebat de Passione Dominica, atque ab annis XX. Iubilum S. Bernardi, vtraque nocte concubia, cùm à lecto surgebat. Litanias Sanctorum vel cum Sociis reliquis, vel seorsim dicebat pro Angliæ ad Ecclesiam reuersione. Vtilius ducebat paucas preces attentè, quàm cursim multas dicere: & eas quæ in vsu quotidiano sunt, quales sunt mensæ benedictio, gratiarum actio, & huiusmodi aliæ, consideratè pronunciare, quàm extraordinarias alias adsciscere. Officium Canonicum, ne in summis quidem doloribus, si duos tresue dies extremos exceperis, omisit. Ita totum distribuebat, vt Matutinum & Laudes Belgio, Horas rebus suis, Vesperas Hæreticorum conuersioni, Completorium Defunctis largiretur: horum namq; iuuãdorum studio tanto tenebatur, vt illis vndique corrogaret suffragia, & ad id piaculare numisma, non pendulum è Rosario dumtaxat, sed alterum etiam thoraci gestaret insutum. Officium quò attentiùs, reuerentiusque persolueret, Psalmos frequenter meditabatur. Mirabatur id ab aliquibus desultoriè percurri, vt spontaneis se precibus impendant. Sacrificabat quotidie, vel inter maximos cruciatus; vel certè, si id non poterat, alteri sacrificanti aderat, & cælesti epulo communicabat. Nullis ante sacrum negotiis locum dabat: semihorâ gratias post illud agebat. Interdiu Venerabilem Eucharistiam, vel tum cùm alioqui decumberet sæpiùs inuisebat: feriâ V. Litanias de illa pertexebat. Inter Cælites, Angelum suum Tutelarem, Dionysium Areopagitam, Leonardum, & Patriarcham suum Ignatium præcipuâ veneratione prosequebatur: & de hoc quidem ita sentiebat, non exstitisse inde vsque ab Apostolicis temporibus, qui plus emolumenti attulisset Ecclesiæ; vitæ asperitate nullis Religionum fundatoribus cessisse, nisi quod rigorem posterioribus annis temperarit, quo se pluribus vtilem exhiberet. Enimuerò seueritatem hanc nec ipse Leonardus indiligenter æmulabatur, qui grauissimis morborum, colicæ, calculi, herniæ duplicis, languentis ructantisque stomachi tormentis, voluntarias etiam flagellationes adiiceret, & crebra ieiunia; nisi malis totam ipsius vitam meram inediam appellare. Totos XXX. annos vnâ esitatiõne per diem, eâque pertenui vixit; extra eam nihil vnquam potus accepit. In cubiculi sui pariete hanc epigraphen fixerat, Amor meus crucifixus est: & erat erga Christi Passionem teneritudine animi insigni: vnde illi par studium patiendi, & in aduersis tolerantia tam robusta, vt ipse fateretur, se iis, quæ patiebatur, malis parem haud futurum, nisi peculiari fuisset auxilio diuinitùs adiutus; morte grauiora esse, & leuius illis fore incendium, quo viuus conflagraret. Incredibilis illi dolor erat in vesicâ leuandâ, & cogebatur extremis temporibus plus centies diei noctisque spatio ad eum cruciatum. Tormenti grauitatem, & animi simul æquitatem ex Diuinâ voluntate perquàm compositi, votum eius in schedâ repertum adumbrat: sic habet; *Beatissima Virgo, si dolores istos abstuleris, voueo omnibus profestis tuis ieiunium in pane & aquâ; Rosarium in profesto, & ipso die; Horas B. Virginis omnibus Sabbatis, nisi Superior, vel iusta causa obstiterit, & festis Purificationis, Annunciationis, Præsentationis, Assumptionis, Natiuitatis, Conceptionis. Non cupio auferri, nisi sit ad maiorem Dei gloriam, & meam salutem. Tenebor, simulatq; aliquo modo constiterit. Si error, vel obliuio interuenerit, licebit proximo Sabbato instaurare.* Ingens Dei beneficium eas pœnas existimabat; quibus ferendis, aliorum quoque poscebat preces ad auxilium à Deo exorandum. Accusabat suam inertiam, quod sine gemitu eas ferre non posset; & subinde Ministrum rogabat, vt suam impatientiam (sic aiebat) castigaret: cùm interim generosus eius animus omnibus esset admirationi. Vnum illi solamen in malis erat, Christus crucifixus. Par illi fortitudo fuit, & modestia, in existimationis suæ dispendio faciendo. Doctrinam ipsius de Auxiliis Diuinæ Gratiæ notarant Academiæ Louaniensis & Duacena, & passim toto Belgio proscribebatur: ipse tamen nihil commoueri est visus. Eadem pòst paulò à Sixto V. Pont. Max. exempta censuræ, adeò non est factus insolentior, vt aduersarios etiam modestè excusaret. Ad extremum victus malis, post sumpta Sacramenta, piissimè expirauit Louanij ad diem XV. Ianuarij, anno salutis MDCXXIII. ætatis LXIX. Religionis LI. Sacerdotij XLIII. Professionis quatuor votorum XXXIII. Statim in capillos, atque in omnia quæ habuerat in vsu, certatim à Nostris, aliisque inuasum est, opinione sanctitatis. Funus perhonorificè celebratum est: cadaueri addita plumbea ætatis, vitæque epigraphe. Incisa ipsius effigies in æs cum elogio luculento. Albertus Pius Belgarum Princeps eâ erat de ipso opinione, vt ad maximas quasque difficultates examinandas eum adhiberet. Iustus Lipsius V.C. alio ad Confessiones vti, dum vixit, noluit;

& in eius Opuſcula luculentum hoc illi ſcripſit elogium;

Vides ne, Lector, hoc Opus? Sophiæ vides
Opus Sacratæ. Quidquid illa condidit
A condito orbe, conditum his libris habes.
Abyſſus ante, & pelagus hoc rerum fuit;
Sed iſte lucem fecit, & compendium.
Sublimia hic videbis, & ſubtilia,
Humanaq; hic videbis, & cæleſtia.
In pauca tibi, ſed vera verba conferam.
Philoſophus eſſe qui voles, lege hos libros.
Theologus eſſe qui voles, lege hos libros.

Iuſtus Ryckius Gand. Canon. hoc illum Epitaphio ornauit.

Leſſum ſcribere Leſſio *parabam,*
Quo non doctior, atque temperatæ
Vitæ ſanctius ordinem ſecutus
Alter Belgiacis refulſit oris.
Cum me reſpiciens ſeuera vultu
Virtus turbidulo; Quid occuparis,
Inquit, Rycquie, *verſibus minutis*
Dignum Leſſiadæ *parare* Leſſum?
Fruſtra funera tam beata vexas.
Non eſt exiguo canendus ore
Noſter Leſſiades, *poli inquilinus,*
Aſtrorum incola, Numiniſq; conſors.
Si gratum Indigeti facis nouello,
Has partes mihi tutius relinquas.

Non grauabor, quamuis ſolito prolixior ſim, adſcribere etiam Stephani Emonerij, in Splendore Veritatis, Aditu ad Diſputationem, atque adeò etiam omnium Doctorum de Leonardi Leſſij doctrinâ & ſtylo iudicium. *Eius*, inquit, *mititas, & ſuauitas morum ſingularis; ſumma, quæ in eo vbique ſe prodit, ſcriptionis nitela, & in difficultatibus quantumcunque implexis, ac, ſiue rerum obſcuritate, ſiue Doctorum, vt fit, obſcuratione, tenebricoſis, limpiditas, & pelluciditas ſingularis; diffuſa rebus, & ſucci pleniſſima, verbis ſubſtricta tractandi ratio; delectus ſententiarum, ſolidaq; vbique doctrinæ cura inſignis; in penetrando ac perſpiciendo difficultatis nodo acumen, & in diſſoluendo dexteritas; perpetua, & nunquam deſiderata eius fides in referendis ac proponendis aduerſariorum ſententiis, modeſtiaq; tanto viro digna in iis refellēdis. Hoc enim, quâ erat & intellectus luce & voluntatis compoſitione ſemper retinuit, vt aduerſariorum ſententias ſummâ fide referret, pariq; modeſtiâ & lenitate reticeret. Et verò vix intra paucos annos prælum frequenti alterius vllius Operis Theologici editione toties caluit; non exiguo argumento adamata à doctis Leſſij doctrina, eo ingenio, perſpicuitate, ac modeſtiâ traditæ.* A calamo Leſſij varia prodierunt, quæ tomis II. complexus eſt Antuerpiæ typis Plantinianis Balthaſar Moretus MDCXXVI. & MDCXXX. in fol. Continet autem

Tom. I. *De Iuſtitiâ & Iure, ceteriſq; Virtutibus Cardinalibus*, lib. IV. ad Secundam Secundæ D. Thomæ, à Quæſtione XLVII. vſque ad CLXXI. Hoc opus omnibus numeris abſolutum, impleuit orbem terrarum famâ, & fructu: prodiit tum Louanij, tum Antuerpiæ ſepties feliciter & ſemper auctum; primùm anno MDCV. In quintâ & ſequentibus editionibus acceſſit

Diſſertatio de Montibus pietatis. Prodiit prætereà ſæpè Pariſiis, ſæpè Lugduni, ſæpè alibi. Editioni Lugdunenſi anni MDCXXX. acceſſit Theophili Raynaudi noſtri

Appendix pro Leonardo Leſſio, De licito vſu Aequiuocationum, & mentalium reſtrictionum, aduerſus criminationes Ioannis Barneſij.

Tom. II. *Opuſcula varia*, nempe

De Perfectionibus, Moribuſq; Diuinis, lib. XIV. Edidit illud ſeparatim Antuerpiæ Moretus MDCXX. in 4. & appellari ſolet, *De Attributis Diuinis.*

De Gratiâ efficaci, Decretis Diuinis, Libertate arbitrij, & Præſcientiâ Dei conditionata, Diſput. Apologet.

De Prædeſtinatione, & Reprobatione Angelorum, & Hominum. Item, *De Prædeſtinatione Chriſti*, *Diſputationes* II.

De Summo Bono, & æternâ beatitudine Hominis lib. IV. ad I. 2. S. Thomæ. Editus fuit hic Tractatus Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXIII. & rurſum MDCXVI. in 8.

De Prouidentiâ Numinis, & animi immortalitate, lib. II. aduerſus Atheos, & Politicos. Ibidem iiſdem annis in 8.

Quæ fides & Religio ſit capeſſenda, Conſultationem; cum *Appendice, quâ quæſtionibus quibuſdam, quæ ipſam Conſultationem ſpectant, reſpondetur.* Antuerpiæ typis Plantinianis MDCX.

Hæc Conſultatio à Thoma Saillio noſtro Belgicè reddita; à Martino Chriſtophoro item noſtro Gallicè, deinceps ad varias Linguas migrauit. Per hanc multi ſequioris fidei errones in Sanctæ Matris Eccleſiæ gremium reducti ſunt. Hanc multi errorum Miniſtri ſcriptis libris oppugnarunt; & aduerſus illos propugnarunt, Latinè Hermannus Hugo, Belgicè Ioannes Gouda vterque noſter.

De Antichriſto, & eius Præcurſoribus, Diſputat. Apologet. II. Refutatur autem Præfatio Monitoria, falsò (vt creditur) adſcripta Iacobo Magnæ Britanniæ Regi. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXI. in 8. Reddidit Flandricè Leonardus de Fraye noſter.

Diſputat. De Statu vitæ deligendo, & Religionis ingreſſu, Quæſtionibus XII. *comprehenſam.* Ibidem MDCXIII. & MDCXVII. in 8.

De Bono ſtatus eorum, qui vouent & colunt Caſtitatem in ſeculo. Coloniæ prodiit apud Kinckium priùs MDCXV. præferens nomen Leonis Hubertini à S. Dionyſio S. Theol. Doctoris: variis poſteà linguis donatus eſt.

Hygiaſticon, ſeu, De verâ ratione valetudinis bonæ, & vitæ, vnà cum ſenſuum, iudicij, & memoriæ integritate, ad extremam ſenectutem conſeruandæ. Subiungitur *Tractatus Ludouici Cornari Veneti*, *eòdem pertinens*, ex Italico in Latinum ſermonem ab ipſo Leſſio tranſlatus. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCXIII. & MDCXIV. Præcepta huius libelli

belli adeò placuerunt Sereniſſimo Alberto Belgarum Principi, vt ea ad dies aliquot, experiundi gratiâ, accuratè obſeruauerit.

Præter hæc x. Opuſcula tomo II. Operum Leſſij contenta, prodiit eius lucubratiuncula, ſub nomine alieno

Diſcuſſio Decreti magni Concilij Lateranenſis. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCXIII. in 8.

Premuntur hactenus, quæ lucem nondum viderunt Opuſcula,

Notæ in Martini Nauarri Enchiridion.

Notæ in Geneſin; *& in Iſaiam.*

De Poteſtate Summi Pontificis; quod impreſſum quidem, ſed hactenus bonis cauſis ſuppreſſũ eſt.

Epiſtolicæ Caſuum Conſcientiæ Reſolutiones.

De Quinquaginta Nominibus Dei, quod iam productum eſt in lucem curâ Thomæ Courtois Bruxellæ apud Godefridum Schouartium, vnà cum ipſius Leſſij Vitâ MDCXL. in 12.

Apologia pro Scriptoribus Myſticæ Theologiæ, qui à Ludouico Bloſio citantur; ad inſtructionem Candidatorum Myſticæ Theologiæ, cum Scholaſticâ explicatione locutionum Myſticarum.

Commentarios etiam habebat affectos *in varias S. Thomæ Partes*, qui multorum in manibus ſunt.

LEONARDVS PATORNÆVS, natione Gallus, patriâ Sequanus Salinenſis, Societatem ingreſſus anno MDLXXXVI. ætatis XVII. Humanarum Diuinarumque Scientiarum, & Sacræ Scripturæ inprimis, quam multis annis docuit, armis inſtructus, Hæreſim ſæpiſſimè debellauit. Deceſſit cum magnâ ſignificatione pietatis Veſontione anno MDCXXXIX. Scripſit ſub alieno nomine

Declarationes aliquas multorum deductorum ad Eccleſiæ Caſtra.

LEONARDVS DE PENAFIEL, Alphonſi frater, origine Hiſpanus, natione Peruanus, patriâ Riobambenſis, ingreſſus in Societatem MDC. XIV. ætatis XVIII. Philoſophiam Limæ, Theologiam Cuſci docuit eximiâ commendatione. Habet deſtinatum iam prælo

Curſum Philoſophiæ: & parat luci

Theologicas lucubrationes.

LEONARDVS PERINVS, natione Lotharingus, patriâ Stannæus, in Diœceſi Virdunenſi, natus anno MDLXVII. Societati ſe addixit MDLXXXIX. poſt Artem dicendi quadriennio Muſſiponti, Philoſophiam Pariſiis altero quadriennio traditam, Sacras Litteras biennio, Theologiam Scholaſticam octennio Muſſiponti interpretatus eſt; vbi & ſeptennio Cancellarius Vniuerſitatis fuit, & ſubinde eiuſdem, ſimul & Collegij in eâ inſtituti Rector. Diu variis in locis ſacras Conciones habuit. Eius eximiam caritatem latè deprædicant Noſtri, quos bello Suecico ſuis ad Rhenum ſedibus eiectos ipſe benigniſſimè excepit, liberaliſſimè habuit; in omnes alioqui Religioſos profusè hoſpitalis. Lotharingis noſtris Muſſiponto cedere iuſſis, ipſi vni conceſſum ibi conſiſtere, titulo, vt vel ipſi aiebant Galli, ſanctitatis quâ clarebat. Obiit diem ſuum Beſuntione x. Februarij, anno MDCXXXVIII. Edidit Gallicè

Orationes funebres III. in Exequiis Sereniſſimi Ducis Lotharingiæ Caroli III. & Caroli Cardinalis Lotharingiæ filij ipſius, dictas Nancæi, Menſe Iulio MDCVIII. Muſſiponti apud Melchiorem Berardum MDCVIII. in 8. Latinè verò

Pompam funebrem, & Iuſta eidem Carolo III. perſoluta, æneis figuris expreſſa, in folio expanſo; Opus inprimis laborioſum, & Latinitatis pleniſſimum.

Thraſonica Pauli Ferrij Caluiniſtæ. Muſſiponti apud Melchiorem Berardum MDCXIX. in 8.

Vitam S. Nicolai Myrenſis Epiſcopi. Ibidem apud Hanzelet in 12. MDCXXVII.

Hilaria Muſſipontana, ob relatos in Sanctorum Canonem S. Ignatium, & S. Franciſcum Xauerium. Muſſiponti apud Sebaſtianum Cramoiſy MDC. XXIII. in 4.

Vitæ communis ſcitam vrbanitatem, Latinitate donauit.

LIDANVS COLANELLVS, natione Italus, patriâ Setinus, edidit

Panegyricum de laudibus Vrbis Florentiæ.

LVCAS PINELLVS, natione Italus, patriâ Melfenſis in Regno Neapolitano; ex pueritiâ vix exceſſerat, cùm Societatẽ eſt ingreſſus; in quâ & virtutes, & litteras imbibit. Theologiam, cuius Doctoratu inſignis fuit, & Ingolſtadij, & Muſſiponti laudabiliter profeſſus eſt. Obiit demùm Neapoli die XXV. Auguſti, anni MDCVII. Scripſit Italicè

De Statu animarum poſt hanc vitam, lib. II. qui Latinè tranſlati exſtant Coloniæ apud Ioannem Honthemium MDCV. in 12.

Gerſon, ſiue, De Religioſâ perfectione, & de obligatione quâ ad eam comparandam quilibet Religioſus tenetur, lib. IV. qui Latinè exſtant Coloniæ apud Balthaſarem Clypeum MDCII. in 12. Hiſpanicè vertit Ioſephus Artiaga, Gallicè Franciſcus Solerius noſtri, Belgicè Giſbertus Bahuſius Carthuſianus.

Meditationes aliquot Myſteriorum Vitæ & Paſſionis D.N. Ieſu Chriſti.

Meditationes deuotiſſimas de B. Virgine Mariâ, cum Iconibus. Brixiæ apud Petrum Mariam Marchettum MDXCIX.

Meditationes breues de Sanctiſſimo Euchariſtiæ Sacramento, & de præparatione ad Sanctam Communionem, deq; aliis ad cultum tanti Myſterij pertinentibus. Ibidem eodem anno. Has omnes Latinè reddidit, atque edidit Ioannes Buſæus noſter Coloniæ apud Arnoldum Mylium MDXCIX. & MDCIII.

Meditationes Myſteriorũ Roſarij cũ Litaniis B. Virg.

Meditationes breues, de Peccatis mortalibus; quæ Latinè prodierunt Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCVII.

Meditationes de IV. *Nouissimis.* Latinè impressit Coloniæ Ioannes Honthemius MDCV.

De Missæ Sacrificio, eiusq; fructibus. Latinè Coloniæ apud Crithium MDCVIII.

De Sacramento Pœnitentiæ, lib. IV. cum *Tractatu de* V. *Vulneribus Christi.* Ibidem MDCVII.

Dialogum breuissimum de Sanctissimâ Communione, inter hominem mundanum & spiritualem: cui accessit *Tractatus breuis de Communione spirituali.* Venetiis apud Pasinum Brusidam MDCII.

Drama spirituale, In quo consistat plena huius vitæ felicitas.

Opuscula spiritualia ipsius omnia, seorsim priùs edita, fuerunt in duos deinde tomos digesta Italicè Venetiis apud Io: Baptistam Ciottum MDCIV.

Edidit prætereà Latinè eruditam

Disputationem Theologicam de Statu animarum in altero seculo, propositam Ingolstadij MDLXXVII. Item alteram

Disputationem de Christo Opt. Max. ac Matre eius sanctissimâ. Ingolstadij typis Weissenhorniis MDLXXVII. & MDLXXXI. Item tertiam

Disputationem de Ecclesiâ, propositam Mussiponti MDLXXX.

LVCAS VELLOSVS, natione Lusitanus, patriâ Olysipponensis, in Conimbricensi Collegio Sacræ Scripturæ Interpres, habet sub prælo

Commentaria in Librum Iudith.

LVDOVICVS ALBRITIVS, natione Italus, patriâ Placentinus, concionibus suis totâ Italiâ notissimus, in quâ primas diu partes dicendi obtinuit: hodie Germanicum in Vrbe Collegium administrat: & fungitur munere Concionatoris Pontificij à S.D.N. Vrbano VIII. delectus. Exstant excusæ typis, quas Italicè dixit,

Orationes tres; I. *ad Genuenses, de Vnione.*

II. *in Exequiis Serenissimæ Margaretæ Reginæ Hispaniarum, Parmæ celebratis.*

III. *in funere Serenissimæ Isabellæ Sabaudæ, Ducis Mutinensis* MDCXXVI.

LVDOVICVS ALCASAR, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, singulare Diuinæ prouidentiæ miraculum in se ipse infans expertus est: nondum enim annum ætatis expleuerat, cùm argenteo numo manu temerè in os iacto, totis nouem mensibus fauces obstructas habuit, pastusque est lacte guttatim à domesticis rei ignaris in os eius infuso, ac per tenuem rimam, quâ cauatus patebat argenteus demisso. Demùm vehementiore tussi fauces conuulsæ argenteum expulerunt; supra quem caro paulatim circum adnata iam excreuerat. Is vbi adoleuit, à teneris statim annis, amplo patrimonio contempto, Societatem Iesu amplexus est: in quâ Litteris ac Disciplinis omnibus exquisitè instructus, Aristotelem primùm, dein plures annos Cordubæ & Hispali Sacras Litteras interpretatus est. Sed ornamentum illud fuit in eo longè clarissimũ, quod rem litterariam animi demissione sic obruebat, quasi eam non attigisse planè videretur: quâ quoque arte vsus est, cetero omni opprimendo decore, quo maximè potuisset clarescere. Popularis auræ, & humani plausus auidissimus contemptor, & perquàm facetè interdum De bonis, quæ nobis peperit Christus, alto quodam animi sensu frequens loquebatur; nec à lacrymis, dum similia loquebatur, temperabat. Obiit Hispali die XVI. Iunij, anno salutis MDCXIII. ætatis LXIII. Prosecuta est Ciuitas eius mortem eximio sensu doloris, & cadauer suis humeris, alij aliis succedentes honestiores de Clero seculari, Regularique extulerunt. Edidit elaboratum annis propè XX. Opus, cui titulum fecit,

Vestigatio arcani sensus in Apocalypsi. Accessit *Opusculum de sacris Ponderibus & Mensuris.* Antuerpiæ apud Ioanem Keerbergium MDCXIV. in fol. Posthumum prodiit Volumen alterum

In eas Veteris Testamenti partes, quas respicit Apocalypsis; nempe *Cantica Canticorum, Psalmos complures, multa Danielis, aliorumq; Librorum Capita,* lib. V. Accessit *Opusculum de Malis Medicis.* Lugduni apud Prostios MDCXXXI. in fol.

LVDOVICVS ALMEIDA, natione Lusitanus; cùm intentus mercaturæ, opum studio, Orientis maria percursaret, Funaium Iaponiæ vrbem delatus, statuit S. Ignatij meditationibus, Nostrorum operâ quos iam anteà quoque cognorat, tantisper vacare, exploraturus num benè tot discrimina, quot adibat, ponerentur. In eo sancto otio, Iaponiam sibi deinceps sedem delegit, ac totum se, remque suam benè lautam Christo, eiusque religioni propagandæ dicauit. Chirurgus erat non malus. Hâc ope Iaponum succurrere corporibus consilium capit, vt sic eorum animas lucrifaciat Redemptori. Certam mox pecuniam destinat, quâ infantes alantur subducti matribus, quos barbarâ crudelitate consuerant enecare, seu rei familiaris inopiâ, seu tædio educationis. Ad hæc valetudinario suam addicit operam, & dono planè cælesti valetudines desperatas sæpè restituit. Verùm cùm hæc omnia, pro eo vitæ perfectæ studio, quo flagrabat, modica viderentur, sese ipsum ex integro Societati dedit anno salutis MDLV. ætatis suæ XXX. pecuniæque suæ fructibus Operariorum Christi in Iaponiâ multos annos difficultates sustinuit. Illi certè vni Bungensis Collegij debetur fundatio, atque aliarum ferè Sedium nostrarum, qui suis eas facultatibus constabiliuit. Ex quo suæ virtutis, & caritatis inprimis, documentum dedit, nouis semper expeditionibus intentus, noua simul expertus incommoda, noua pericula, mirificè rem auxit Christianam. Callebat apprimè mores Iaponum, & instituta, agebatque cum illis dexterrimè; quo facto sibi gratiam Principum adiungebat. Optimo semper fuit exemplo; ardebatque zelo Diuini honoris proferendi. Multa passim Templa excitauit

uit; plurimos Ecclesiæ adiunxit; nomen suum magnis caritatis operibus posteritati, atque adeò etiam, quod potius est, æternitati commendauit egregiè. Facatæ elephantiacum gentilem à Neophytis oblatum, adhibito futilis efficacitatis medicamine, quod vel inuito extorserant, præter suam spem incolumitati restituit. Vlcera & plagas annorum iam xv. vitio desperatas, paucis sæpè diebus consolidauit. Virum nobilem tormentario puluere fortuito accenso ita ignis afflarat, vt assus vstulata pelle videretur; eum à Medicis, qui curationem frustra tentarant, destitutum, triduo eduxit discrimini, breui restituit in integram sanitatem. Omnino in morbos illi fuisse imperium diceres. Sed par illi propemodùm erat in malos Genios potestas, quos de corporibus hominum miserè vexatorum fusâ ad Deum prece abigebat. Tanta erat omnium erga ipsum beneuolentia & veneratio, vt Apostolico more circumeuntem Ecclesias, agmine supplicabundi venientem ad se quique exciperent, Cruce prælatâ, & decantatâ Catechesi; abeuntem sequerentur lacrymis, & pedum eius vestigiis oscula figerent; id quod conspicati aliquando è Lusitanis aliqui, nihil se memoriâ dignius toto suo itinere vidisse memorabant. Multa ipse in iis itineribus fortiter tulit; multa præclarè gessit. Sæpè intentatam sibi necem à Bonziis, nisi obiectu suorum corporum Christiani texissent, incurrisset. Sed ipse periculis omnibus maior, nihil præ illis appetebat. Demùm cùm xxx. propemodùm annis Iaponensem Christi vineam strenuè excoluisset, Amacusæ in morbum incidit, qui fuit illi supremus. Cùm decumberet, opplebatur domus Neophytis venientibus ad oscula pedum ipsius, largeque plorantibus; quos ipse, quando linguæ officio nequibat, blando obtutu solabatur, atque in intimis se illos præcordiis gestare significabat. Obiit Mense Octobris, anno MDLXXXIII. ætatis circiter LX. Mortem ingens omnium dolor excepit: funus solemniter procuratum est. Scripsit Almeida

Epistolas XIII. *ex Iapone ab anno* MDLVII. *vsque ad* MDLXX.

LVDOVICVS DE AZEVEDO, natione Lusitanus; in Æthiopiam vnà cum P. Laurentio Romano anno MDCV. penetrauit, & strenuum se ibi Operarium præstitit, quamuis ætate fractus esset, & morbis; nec voce solùm eos populos, sed scriptis etiam lucubrationibus excoluit. Transtulit in sermonem Chaldæum,

Commentaria Francisci Toleti in Epistolam D. Pauli ad Romanos; & Francisci Ribera in Epistolam D. Pauli ab Hebræos. MDCXVII.

Horas Canonicas; & Horas B. Virginis.

Exorcismos contra tempestates.

Annotationes Imaginum Vitæ Christi Domini, ab Hieronymo Natali nostro factas. Item

Annotationes Imaginum Apostolorum & Eremitarum MDCXXV.

In Æthiopicum, seu Amaranum sermonem, qui Curialis in Æthiopiâ est, transtulit

Testamentum Nouum: illudq́; vnà cum Ludouico Caldeira *recensuit.* Item

Catechismum, ex Lusitanico.

Grammaticam à se priùs compositam nouis curis recensuit, illustrauitq́;.

Pratum spirituale Concionum, supra Symbolum Apostolorum, pro Parochis, *digessit*, materiâ desumptâ ex Roberti Cardinalis Bellarmini Explicatione Symboli, & ex Catechismo Romano MDCXXVI.

LVDOVICVS BALLESTER, natione Hispanus, patriâ Valentinus, Societatem Calẽdis Septembris ingressus est anno Domini MDLXII. ætatis suæ XVIII. In eâ multos annos Sacram Linguã, & Sacras Litteras Valentiæ explicuit. Sardiniam suis laboribus excoluit. Domui Tarraconensi præfuit. Vir laboris amantissimus, qui ad Diuinarum Scripturarum studia conferebat, quidquid à meditationis contentione, atque ab aliis ministeriis otij supererat. Detractionis & iurgij omnis, quamuis leuissimi, hostis infensissimus, & opprimebat dissidia, priùs in semine, quàm orirentur; mutus & elinguis, nisi cùm de Deo colloquia miscerentur. Nihil sibi in victu, vestituque passus est, vel in senectute morbis afflicta, indulgeri. Ardentissimis concionibus per compita passim institutis plebem instituit erudire, comitantibus dicentem lacrymis, gemitibus, suspiriis, sequente frequentiâ Confessionum. Acerrimus erat & pietatis augendæ procurator, & vitiorum exscindẽdorum vindex; tentauitque, insperato illo quidem, sed felici successu, licentiam Bacchanaliorum, quæ prorsus erat in eâ vrbe effrænis, coercere, producto in compitalem concionem hinc cadauere, illinc Christi è cruce pendentis effigie. Quam rem Antiochenus Patriarcha Archiepiscopus idem Valentinus D. Ioannes de Ribera, nobilitate, prudentiâ, litteris, ac sanctimoniâ clarissimus tanti fecit, vt Ludouici per vrbem tonantis imaginem curarit sibi coloribus exprimi ad viri venerationem. In extremâ ægritudine, vim morbi, contractis ex diuturnitate iacendi vlceribus, totisque artubus dolens, adeò patienter tulit, vt vegetus valensque videri posset. Medicis supremum vitæ diem adesse denunciantibus, rogatus, velletne Sacro Oleo inungi, placidè iussit in diem ab inde quintum differri. Tam securus vitæ, mortisque erat: & satiùs duxerunt Medici viri sancti asseuerationi, quam suis Medicinæ legibus haberi fidem: eam quoque ratam euentus fecit. Susceptis tempestiuè Sacramentis, læto animo, vultu sereno, omnis timoris & sollicitudinis expers, animam exhalauit Valentiæ Calendis Maij, anno salutis MDCXXIV. ætatis LXXXII. Religionis LX. & ab emissâ quatuor votorum professione XLV. Ad funus eius ingens concursus est factus, lau-

laudes ſanctitatemque viri deprædicantium oſcula manibus figentium, admouentium Roſaria, inſperſos cadaueri flores ad reliquias colligentium. Edidit

Onomatographiam, ſiue, *Deſcriptionem nominum varij & peregrini idiomatis, quæ in Latinâ Vulgatâ Editione Sacrorum Bibliorum occurrunt.* Acceſſit

Hierologia, ſiue, *De Sacro Sermone*, lib. IV. quorum I. eſt, *De Subſtantiâ Diuinâ.* II. *De Subſtantiâ Corporeâ inanimatâ.* III. *De Subſtantiâ Corporeâ vegetante.* IV. *De Senſitiuâ.* Lugduni per Horatium Cardon MDCXVII. in 4.

LVDOVICVS BERTONIVS, natione Italus, patria Firmanus, trium votorum in Societate Profeſſus, annos circiter XLIV. in Indorum Americanorum ſalute procurandâ laborauit, tantâ virtutis opinione, vt vulgò Sanctus Ludouicus vocaretur. Morborum, & præcipuè Chiragræ fuit patientiſſimus. Paupertatis tam amans, vt XL. totos annos vno ſit pallio vſus, quod ex Europâ ſecum detulerat. Obiit Limæ die III. Augusti, anno ſalutis MDCXXV. ætatis LXXIII. Religionis aditæ L. Edidit Linguâ Hiſpanicâ

Artem breuem Linguæ Aymaræ, ad introductionem Artis, ſeu, Grammaticæ copioſioris eiuſdem Linguæ, cuius eſt vſus in Peruuio. Romæ apud Aloyſium Zannettum MDCIII. in 8.

Sermonarium, ſeu, *Conciones eâdem Linguâ.*

LVDOVICVS BROVART, natione Belga, patriâ Arienſis, natus anno MDLXXXII. Societatem ingreſſus MDCIV. Theologiam Moralem in eâ docuit, totos penè iam triginta annos habendis per præcipuas quaſque Belgij vrbes concionibus exegit, non vulgari eloquentiæ laude. Tranſtulit ex Latino Gallicè

Hortulum Marianum Franciſci de la Croix noſtri. Duaci typis Balthaſaris Belleri MDCXXIII. in 16.

LVDOVICVS BVSTVS, natione Italus, patriâ Venetus, in Societatem ſub annum MDCV. ingreſſus, natus ipſe tum annos XVI. in eâ Moralem Theologiam profeſſus eſt, & Socios gubernauit.

Edidit Tractatus aſcetici

De mentis deſcenſu ad hominis nihilum per ſcalam cognitionis ſui ipſius, Partem priorem, in qua procedit *ex conſideratione eorum, quæ ſunt nota lumine fidei.* Bononiæ MDCXL.

Anatomiam humani Nibili, hoc eſt, *de mentis deſcenſu ad hominis nihilum per ſcalam cognitionis ſui ipſius*, Part. II.

LVDOVICVS CALDEIRA, natione Luſitanus, nauus in Æthiopica Chriſti vinea Operarius; ſcripſit Æthiopicè

Calendarium Feſtorum Mobilium, ſecundùm Computum Anni Aethiopici ad Romanum accommodati. cum Explicatione illius.

Item Linguâ Amaranâ, quæ in Æthiopia Curialis eſt,

Informationem de Ieiunio.

Teſtamentum Nouum, Amaranâ Linguâ redditum à Ludouico de Azeuedo, vnà cum ipſo, *recenſuit.*

LVDOVICVS CELLOTIVS, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, ingreſſus in Societatem anno MDCV. ætatis XVII. Vir in Litteris Hebraicis, Græcis, & Latinis apprimè verſatus, diu Humaniores Diſciplinas, & Theologiam Poſitiuam docuit. Scripſit

De Hierarchiâ & Hierarchis, lib. X. Rhotomagi apud Ioannem le Boullenger MDCXLI. in fol.

Opera Poetica. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXX. in 8. *Tres* autem *Tragœdias* inde excerptas recudit, vnà cum aliorum è Societate Tragœdiis, Antuerpiæ Ioannes Cnobbarus MDCXXXIV. in 16. Eæ ſunt

S. Adrianus Martyr.

Sapor admonitus.

Choſroës. Edidit prætereà

Panegyricos, & Orationes. Ibidem MDCXXXI. in 8.

Mauritiados Andegauenſis lib. III. Carmine Heroico. Flexiæ apud Geruaſium Laboe MDCXXXVIII. in 4.

LVDOVICVS CERQVEIRA, natione Luſitanus, patriâ Aluitenſis, ad Societatem acceſſit Eborę, annos natus XIV. Anno Chriſti MDLXVI. in quâ cùm ad excellentem doctrinam euaſiſſet, Theologiam aliquot annis Eboræ profeſſus eſt, & Doctoris in eâ facultate inſignibus magno donatus apparatu. Demùm poſtulatu Philippi II. Regis Catholici, & Præpoſiti Generalis Societatis noſtræ permiſſu, Eboræ Tiberiecenſis Epiſcopus anno MDXCIV. conſecratus eſt, vt Iaponenſem Eccleſiam aduerſus ingruentes procellas ſedulus Paſtor tueretur. Profectus ad illum crucis Epiſcopatum eſt Martio eiuſdem anni exeunte, Rege illi ad iter, ad Pontificalem apparatum, ſacram veſtem, argẽteamque ſupellectilem ſuppeditante ſumptus. Macaum profectus, tantiſper ibi ſubſiſtere coactus eſt, dum detonuiſſet ſæua tempeſtas, quam in ſuos Taicoſama Iaponiæ Tyrannus exercebat. Anno demùm MDXCVIII. vnà cum Alexandro Valignano Societatis per eas regiones Viſitatore mari tranſmiſſo, Nangaſachum celebrem Iaponiæ vrbem die V. Auguſti peruenit: quo ipſo die Taicoſama perſecutor Eccleſiæ, qui morbo iam anteà tenebatur, tam graui ſymptomate correptus eſt, vt haberetur ab omnibus pro deplorato. Eccleſiam illam eximiâ deinceps ſollicitudine atque ædificatione gubernauit annis XVI. magnâ ſapientiæ laude venerabilis, nec gregi ſolùm ſuo carus; ſed Ethnicis quoque Dynaſtis acceptus. Septem Iapones ſacris initiauit Ordinibus; quinque item Minoribus. Ex illis quatuor inſtituit Parochos; quibus Eccleſias neceſſa-

necessariis instruxit apparatibus, & institutis Sodalitatibus ornauit. In subditorum suorum mores & vitam vigilantissimè excubabat; quos econtrario fortiter etiam aduersus aliorum iniurias tuebatur. Certè per Ecclesiasticas Censuras Lusitanis interdixit, ne, quod anteà consueuerant, Iapones in mancipia asportarent. Quotidie distribuebat in pauperes victum copiosè; sed liberaliùs subueniebat priuatim nobilioribus, quos præsertim bona fidei confessio suis fortunis & patriâ exturbarat; in eos irrogatas delinquentibus mulctas, & sui sigilli emolumenta deriuabat. Multis virtutum ornamentis resplenduit; & inprimis innocentiâ tantâ, vt vel in minimo Diuinum Numen offendere impensè formidaret. Hinc nullum, nisi maturè consulto negotium expediebat. Similis illi reuerentia fuit in Decreta Summorum Pontificum, & Conciliorum. Imò erga Societatis Præpositos, & maximè Generalem, tanta semper obseruantia fuit, quantam illi possent, si sibi subiectus fuisset, expectare. Castitatem amauit, coluitque studiosè; & solitus erat dicere, se quidquid illi aduersaretur, semper odio fuisse prosecutum. In omni actione Religiosam grauitatem, & Prælato dignam præseferebat. Nihil vnquam loquebatur temerè; nullum referebat de aliis, nisi perhonorificum sermonem. Solandis afflictis quoduis negotium abrumpebat, & induebat facilitatem planè paternam. Adeò de se submissè sentiebat, vt cùm esset omnibus doctrinæ ornamentis instructissimus, maturo iudicio, vastâ memoriâ; decreta tamen sua priùs censuræ subiiceret aliorum, rogaretq; vt liberrimâ crisi vterentur, quàm ea foras vulgaret. Modestiæ documento omnium sibi amores conciliabat, etiam illorum Ordinum Religiosorum, quos alioqui procul habuerat ab eâ Prouinciâ, donec aditus illis per decreta Pontificum obseratus aperiretur. Quam ex Religiosæ disciplinæ diuturnâ exercitatione hauserat virtutem, ad Episcopale munus cùm attulisset, mirum quantam supremo illi apud Iaponenses Neophytos loco attulerit dignitatem: prorsus vt nascentis olim Ecclesiæ incunabula repræsentaret. Domus eius, Societatis ordinem æmulata, orandi spatia datis signis partiebatur. Ipse, ne esset vnquam otiosus, Clericis suis, tametsi paucis, non raro de Conscientiæ Casibus tempori accommodata prælegebat; vel eorum commodo scriptionem aliquam elucubrabat. His intentum curis sustulit trimestris ægritudo, cui causam continuus ex Sponsæ suæ Ecclesiæ malis conceptus dolor dedisse creditur. Secundùm hunc accesserat internus quidam inter humeros sensus, qui in geminum apostema dies ante obitum XV. erupit: quod cùm omnia Artis Medicæ præsidia elusisset, Iaponensis Ecclesiæ lumen incommodo sanè tempore extinxit, Nangasachi die XVI. Februarij, anno salutis MDCXIV. ætatis LXII. Religionis XLVIII. Sacramentis ritè comparatus, sui ad extremum vsque compos excessit; cùm sæpè significasset terrena omnia iam sibi diu viluisse, cupereque cum Apostolo dissolui, & esse cum Christo: sed vnam superesse curam, vt rudiorem suam Ecclesiam nouis præceptis erudiret; quam ad rem, Summi Pontificis, quem de multis consuluerat, responsum præstolabatur. Quo sensu iacturam omnes exceperint, satis testatum fecit incredibilis concursus ad funus, publica comploratio, & pompa in iustis funebribus persoluendis tanta, vt Europæum splendorem haudquaquam requireres. Scripsit pius Antistes

Mortem gloriosam VI. Martyrum, qui anno Christi MDCIV. in Iaponiâ pro fidei confessione passi sunt.

Mortem Melchioris Bugendoni, & Damiani cæci, qui anno Christi MDCV. ibidem propter fidei constantiam occisi sunt.

Litteras de rebus Iaponiæ ad Claudium Aquauiuam Præpositum Generalem Societatis Iesu, anno Christi MDCXIII.

Manuale Casuum Conscientiæ, quod Iaponicè redditum, typis vulgatum est in vsum Parochorum.

LVDOVICVS COVLON, natione Gallus, Humanioris Litteraturæ peritiâ pertinctus, edidit

Homeri Partem vnam, Interlineari Glossâ interpretatam, Notisq; illustratam, ad Scholarum nostrarum vsum.

LVDOVICVS CRESOLLIVS, natione Gallus, patriâ Armoricus, honestâ & nobili familiâ natus in Diœcesi Trecocensi. Admissus in Societatem fuit Lutetiæ anno MDLXXXVIII. natus annos XX. In grauioribus Philosophiæ & Theologiæ studiis tantùm profecit, vt eadem tradere aliis cum dignitate posset. Verùm cùm ad amœniorem Litteraturam videretur esse propensior, eam publicè iussus est profiteri; id quod variis in Collegiis totos X. annos, non vulgari eruditionis opinione præstitit. Anno MDCXIX. Romam euocatus, Præposito Generali fuit ab Epistolis Latinis ad Prouincias Galliæ scribendis, quo in munere versatus est, cum insigni humilitatis, suauissimæque conuersationis exemplo, versans subcesiuis horis SS. Patrum monumenta, eorumque reconditam sapientiam in vsum suum, & rei Christianæ publicum delibans, vsque ad diem XI. Nouembris, anni MDCXXXIV. quo piè sanctèque, vti vixerat, vitâ functus est, cum omnium insigni luctu atque mœrore. Vir fuit incomparabilis ingenij ac doctrinæ, laboris patientissimus, qui nullam vitæ particulam otiosam relinqueret. Laudabat raro; vituperabat nunquam, nec obtrectantibus aliis, aut aliorum facta vel leuissimè carpentibus aurem, nedum iudicium, accommodabat. In eo eluxit singularis quædam animi præsentia, ac iudicij vis; tum tranquillitas, ac sedatissima actio. Corpori natura tantùm detraxerat, quantum ingenio indulserat:

ferat: Linguæ erat ad differendum minus volubilis; exilis ipse atque humilis staturâ, defectis membris, strigosisque: sola frons lata atque eminens interioris animi speciem præfetulit. Denique ea fuit vbique viuendi eius ratio, vt cùm multis in locis versatus esset, nemo vnquam inuentus sit, qui eum sibi molestum vllâ in re senserit; sed inter diuersissima ingenia, variósque affectus, omnibus carus, acceptusque vel difficillimis temporibus fuit. Scripsit

Orationes ad Henrici IV. Christianissimi Regis Funus cohonestandum, cum illi Rhedonibus, vrbe Armoricæ præcipuâ parentaretur: quæ nomine Collegij Rhedonensis prodierunt.

Institutionem Catholicam P. Petri Cotoni, è Gallico vertit Latinè, extemporariâ celeritate; præscripsitque prima sui nominis elementa L. CR. Moguntiæ per Petrum Henningium MDCXVIII. in 4.

Theatrum Veterum Rhetorum, Oratorum, Declamatorum: quos in Græcia nominabant Sophistas, expositum lib. V. in quibus omnis eorum disciplina, & dicendi ac docendi ratio, moresque produntur. Parisiis per Sebastianum Cramoisy MDCXX. in 8.

Vacationes Autumnales, siue, *De Perfectâ Oratoris actione, & pronunciatione*, lib. III. Ibidem eodem anno in 4. Accessit

Panegyricus Ludouico XIII. Galliæ & Nauarræ Christianissimo Regi votus, in gratiarum actionem, pro Scholis restitutis Claromontani Collegij Societatis Iesu in Academiâ Parisiensi. Itemq; aliis aliæ gratiarum actiones exhibitæ eodem nomine.

Mystagogum, *de Sacrorum hominum disciplinâ*: opus varium, & stromatis SS. Patrum, & aliorum eruditione contextum: omnium certè laudibus celebratum. Ibidem MDCXXIX. in fol.

Anthologiam Sacram, seu, *De selectis piorum hominum virtutibus*; Decad. I. Ibidem MDCXXXII. in fol.

Virtutum, Decad. II. Ibidem MDCXXXVIII. in fol.

LVDOVICVS CRVCIVS, natione Lusitanus, patriâ Olysipponensis, Conimbricæ nomen Societati dedit, die II. Decembris, anno Domini MDLVIII. ætatis verò XVI. homo ad Latinam Eloquentiam, & extemporalem natus, & Græcè, Hebraiceque peritissimus, Poëta eximius, Concionator egregius; qui dicendi Artem annos XII. professus, Sacras deinde Litteras aliquamdiu interpretatus, biennium Rhetoricæ tradendæ rursus impendit. Demùm lecto, podagræ molestiis obnoxius excessit è vitâ Conimbricæ die XVIII. Iulij, anno MDCIV. Latino atque eleganti carmine felicissimè expressit, ac typis mandauit

Dauidis Psalmos CL. Ingolstadij MDXCVII. Neapoli MDCI. Mediolani MDCIV. Lugduni MDCVIII. & alibi.

Tragicas, *Comicasq; actiones* plures. Lugduni apud Horatium Cardon MDCV. in 8.

Vitam Dominici Ioannis Coadiutoris Temporalis è Soc. Iesu descripsit, quæ MS. seruatur in Tabulario nostro Romano.

LVDOVICVS DVLCEBENIVS, natione Italus, patriâ Firmanus, vir cognomine suo dignus; viuit hodieque Romæ. Reddidit Italicè

Litteras Annuas Sinenses & Aethiopicas Annorum MDCXXII. & MDCXXXII. Romæ apud Corbelletum in 8.

Compendium Meditationum P. Ludouici de Ponte, ex Latino P. Petri Ximenez. Romæ apud Iacobum Facciottum MDCXXXVIII. in 8.

LVDOVICVS FERNANDEZ, natione Lusitanus, scripsit

Annuas Litteras è Moluco Anni MDCIII.

LVDOVICVS FERRERIVS, natione Hispanus, patriâ Murcianus, ex Oppido Carauaca, adolescentulus, XVIII. annorum cùm esset, atque Humanioribus Litteris nauaret operam, cælesti illustratus lumine, res seculi prorsus abiecit, & Societatem nostram anno salutis MDLXXV. ingressus est; in quâ primùm ad nostrum Institutum conformatus; tum grauioribus disciplinis in Collegio Complutensi expolitus est; vbi, & in aliis item Collegiis nostræ Societatis, Sacris Confessionibus audiendis; domesticis ad profectum spiritualem excitandis; externis ad pietatem omnisque virtutis studium adducendis, vtilem operam posuit. Transtulit ex Latinâ in Hispanicam Linguam, aureum

Francisci Costeri Libellum Sodalitatis B. Virginis Mariæ; in quo vitæ Christianæ institutiones traduntur. Item

Eiusdem Costeri Meditationes L. *de eâdem Beatissimâ Virgine: & totidem alias de Passione Domini nostri Iesu Christi.*

Scripsit ipse prætereà de suo Hispanicè

Tractatum de Oratione, & Meditatione.

LVDOVICVS FLORIVS, natione Italus, patriâ Frattensis ex agro Perusino, Societatem anno MDCX. ingressus est, Vtriusque Iuris Laureâ Doctorali iam tum ornatus. Scripsit Italicè,

Tractatum, *de modo referendi in rationum libros, quidquid datum & expensum est.* Panormi per Decium Cirillum MDCXXXVI. in fol. Accessit *Exemplar Libri sui duplicis domestici cum suo diario.*

Reddidit ex Latino Italicè

Hortulum Marianum, Francisci de la Croix nostri.

Gymnasium Patientiæ Hieremiæ Drexelij; cuius cetera opuscula nunc etiam transfert.

Ex Hispanico vertit, dabitque propediem in lucem

Vitam P. Balthasaris Aluarez.

Vitam P. Iosephi Anchietæ, scriptam à Stephano Paternina.

Vitam P. Iacobi Lainez.

Compendium Vitæ P. Alphonsi Salmeronis.

Vitam S. Ignatij, scriptam à Ioanne Eusebio Nierenberg.

Tra-

Tractatum de Concionatoribus, B. P. Francisci [B]orgiæ.

LVDOVICVS FROES, natione Lusitanus, pa[t]riâ Begiensis, in Diœcesi Eborensi. Is anno MD. LVIII. nondum Sacerdos, vnà cum Gaspare [B]arzæo, & aliis de Societate viris inclytis soluit [i]n Indiam. In naui multam caritati suæ mate[r]iam nactus, strenuè cum Sociis eam exercuit, [o]mnibus pro suâ cuique necessitate succurrens [t]um spiritualibus auxiliis, tum corporalibus; [d]ecerpens etiam de suo viatico, quod egenis [d]aret. Goæ prosecutus studia aliquamdiu, à Melchiore Nunnio Prouinciali anno MDLIV. [a]bductus, & ad salutem hominum procuran[d]am Malacę constitutus, annum ibi perutiliter [p]osuit; quo euoluto Goam ad sua pertexenda [s]tudia postliminio rediit. Iis absolutis repetitâ [n]auigatione, vnà cum Ioanne Baptista Montio, [p]ost multam iactationem & crebra pericula, [d]emùm Iaponiam tenuit anno MDLXIII. In [O]muranâ ditione facta exscensio. Ibi primis [d]iebus, quando Linguæ imperitiâ non poterat [a]liud, Baptismi conferendi curam suscepit, & [b]reui supra LX. tinxit, nobiles omnes, vel Bon[z]ios. In Firandi postmodùm vicina profectus, Tacuscimæ febri ardentissimâ æstuauit: quo in languore dum iacet, ecce aliud incommodum super aliud oritur: Iaponis vnius negligentiâ tugurium, in quo iacebat, cum pluribus adiunctis Christianorum ædibus vorax flamma vastauit. Pauxillum orizæ, & quidquid aliud ereptum incendio est, Ludouicus sui negligens, in eos qui damnum acceperant, partitus est. Sic morbo afflictus, multâ cadente niue, cùm in proximum tugurium prorepsisset, stoream humi stratam pro lecto, duo ligna tunicæ obuoluta pro ceruicali habuit, & in cibum, ad febris leuamen scilicet, limaces, allia, cæpe. Verùm suis adest in tribulationibus in opportunitate bonus Deus. Breui reualuit, ad grauiora deinceps toleranda seruatus. Meacum, vrbem Iaponiæ principem, fine anni MDLXIV. cum Ludouico Almeida profectus, ea maris, frigorum, valetudinis nondum benè firmatæ incommoda subiit, quæ longo illo in itinere, iniquâ tempestate solemnia sunt. Almeida Sacaij ad Christianorum relicto solatium, solus ipse perrexit; & Ozacæ, quà transeundum fuit, præsentissimum adiit vitæ discrimen, Bonzio Christiani nominis hoste capitali auctore, qui designatum ad cædem sedulò vestigabat. Domicilium illi tertiò mutandum fuit; nocte ac die cœcâ in latebrâ delitescendum; occultâ demùm semitâ clam abscedendum. Sic Meacum subiit exeunte Ianuario anni MDLXV. Ibi per excitatas bellorum turbas, interfectumque à perduellibus Daifusamam Imperatorem, versatus est frequenter in mortibus, in exiliis, in ruinis incendiorum, ærumnisque aliis: nec vitasset extrema, nisi Neophytorum diligentia subuenisset, indignus, vt de se ipse scribit, pro nomine Iesu contumeliam pati. Detonuit tandem illa tempestas, iussis abire in exilium Ludouico, & Gaspare Vilela, in quos maximè coniurarat infernus hostis. Hi dum Sacaium redeunt, à Bonziis obuiam progressis lacessiti sannis & opprobriis sunt (nam militare præsidium additum à Gubernatore grauiores iniurias prohibebat) quæ Christi exules admirabili mansuetudine tolerabant. Sacaij, digresso Vilela, quadriennium Ludouicus commoratus est. Multum ibi laboris exhausit, corpore præsertim imbecillo, nec Linguæ peritiam satis dum adeptus. Sed adfuit Diuina vis; quâ fretus multos nobiles, multosque Bonzios conuertit: in Meacensem intereà Ecclesiam è vicino semper intentus, si qua se illam instaurandi occasio aperiret. Nec frustra fuit. Per ipsos Gentiles effectum est, nequidquam obnitentibus aliis, vt aditus patefieret; reuersusque illuc est Froës exeunte Martio anni MDLXIX. Sed fraudibus aduersariorum eò breui adductus est, vt collectis sarcinulis ocyùs se illorum subducere furori debuerit, & toto biduo latitare, donec eorum, qui vocarant, patrocinio tegeretur. Ad Nobunangę, qui occuparat Imperium, admissus colloquium, post aliquot de Europâ, Indiâque quæstiones, pro suâ innocentiâ ita perorauit, vt expresserit amplum diploma, quo sedes ipsi stabilis in eâ vrbe permittebatur, immunitas à vectigalibus, potestas quoquo libuisset excurrendi, pœnis propositis, si quis obstitisset. Sed noua breui procella excepit auctore Bonzio miro fraudum artifice, qui Patris interficiêdi impunitatem dolo malo extorsit à Dairio summo Magistratu. Parum à morte Ludouicus tunc abfuit; quam ipse lætissimus, comparatoque iam ad eam animo expectabat. Verùm non est volentis, neque currentis, sed miserentis Dei donum. Seruatus ab hoc etiam discrimine est ad plures labores, quos Apostolico spiritu in difficillimâ illâ Prouinciâ diu continuauit, donatus à Deo eximiâ Linguæ Iaponicæ cognitione, vt promptè, quidquid vellet, explicaret; tamque expeditâ curationum gratiâ, vt multos, quorum erat deplorata salus, virtute potiùs Diuinâ, vti credebatur, quàm arte Medicâ, aut potionum efficaciâ, restitueret sanitati. Vixit in Iaponiâ difficillimis temporibus ad annum vsque MDXCVII. quo piè Nangasachi, post diuturni morbi patientiam, Sacramentis munitus in Domino mense Iulio conquieuit, expletis in Societate L. annis, atque ex iis in Oriente XLIX. in Iaponia totis XXXIV. Scripsit Froës

Epistolas XXVI. *de rebus Iaponicis ab anno Christi* MDLXIII. *vsque ad annum* MDXCII. quæ exstant apud varios Auctores, qui Litteras Indicas in vnum corpus collegerunt. Item

Historicam relationem, de Legatione Regis Cinensiũ ad Taicosamã Regẽ Iaponum anno MDXCVI. *institutâ, & de horrificis prodigiis Legationẽ proximè antegressis.*

Histo-

Historicam relationem, de rebus per Iaponiam anno MDXCVI. *à Patribus Societatis Iesu, durante persecutione, gestis.*

Historicam relationem, de gloriosâ morte XXVI. *Crucifixorum pro Christo in Iaponiâ, die* V. *Februarij, anno* MDXCVII. *sub Taicosama Rege*; inter quos fuerunt tres è Societate Iesu, ij qui Beatorum Martyrum Catalogo ab Vrbano VIII. Pont. Max. adscripti sunt. Hæ tres Relationes ex Italico Latinæ factæ prodierunt Moguntiæ typis Ioannis Albini MDXCIX. in 8.

Narrationem mortis Quabacondoni, seu, Taicosamæ Imperatoris Iaponiæ. Denique

De Iaponum moribus, consuetudinibus, institutis, ritibus, ceterisq; quæ ad Iaponum naturam, ingenium, ac Religionem pertinent, egregium volumen edidit. Sed opinor hoc opus, quod hoc titulo refertur, haud esse ab Epistolis ipsius diuersum.

LVDOVICVS GVERRERO, natione Hispanus, patriâ Granatensis; Concionibus ad populum habendis salutariter occupatus, Hispanicè vulgauit, sub nomine Hieronymi Velazquez,

Informationem Theologicam, & Iuridicam, directam ad Illustrißimum Dominum D. Franciscum de Contreras, vt iubeat toto Regno tolli publica malarum mulierum prostibula. Fuit hoc scriptum tam efficax, vt publico fuerint decreto proscriptæ.

LVDOVICVS GVZMAN, natione Hispanus, patriâ ex Osorno, Castellæ Veteris Oppido, Diœcesis Palentinæ. Adolescens se in Academiâ Complutensi ad nostram Societatem adiunxit anno salutis MDLXIII. cùm iam Philosophiæ curriculo decurso, Sacræ Theologiæ operam daret; quam posteà in Societate didicit, atque excoluit. Absolutis bonarum Artium studiis, Magister Nouitiorum factus est; quos eximio virtutis exemplo, singulari prudentiâ, præclarâ rerum spiritualium cognitione, atque industriâ, ad perfectam Religionis formam instituit. Rectoris deinceps sæpè munere, Prouincialis item Præpositi primùm Boëticæ, tum etiam Toletanæ Prouinciæ semel atque iterum functus est; quo in munere vitam cum morte feliciter commutauit Madriti die X. Ianuarij, anno salutis MDCV. ætatis LXI. Religionis XLII. Vir fuit omni genere virtutum cumulatus, & numeris omnibus absolutus. Humilitate, modestiâ, & affabilitate, orationis assiduitate, turbidorum motuum mortificatione, sui contemptu, silentio, mansuetudine, atque eodem semper tenore, & perpetuâ vitæ constantia excellens. Denique expressa quædam sanctitatis imago. Superioris officium ægerrimè admittebat: admissum mirâ in rebus gerendis prudentia, benignitate, caritate in subditos administrabat, vt eorum animos, vel tum, cùm eos argueret, sibi deuinciret. Exemplo, magis, quàm imperio virtutem persuadebat. Vilia culinæ ministeria frequens obibat. Simulatque se abdicauerat administratione, ita se aliis attemperabat, vt nullis indiciis eum aliquando præfuisse agnosceres. Animarum salute nihil habuit antiquius; cuius causâ nulli labori parcebat. Hoc præcipuè studio scripsit Historiam Iaponicam vt legentes excitaret ad ferendas iis suppetias, qui eam Vineam excolunt; cuius ipse desiderio cùm iam olim flagraret, nunquam tamen impetrare potuit, vt eò mitteretur. Et cùm fuisset P. Ignatio Azeuedio Brasiliæ Prouinciali, quem cum Sociis Caluinistæ deprehēsum in mari peremerunt, inter alios additus, nescio quo casu retentus, opportunam fundendi pro Christo sanguinis occasionem amisit: cuius iacturæ cùm sæpè mentionem non sine sensu inferret, humilitatis inde materiam captabat, cùm diceret se vnum fortasse futurum ex iis fuisse, qui animi imbecillitate perstiterunt in Insulis, & coronæ per vecordiam suam defuerunt. Paupertatem tam sanctè amauit, vt quoties cubiculum iubebatur mutare, ne imaginem quidem vllam secum efferret. Præ aliis tamen virtutibus, singularis in eo eluxit obedientia, omnibus lineis perfecta: & studium orandi tantum, vt horas minimùm duodenas quotidie impenderet orationi. Omnia sua consilia cum Deo communicabat. Ab illo sibi vires & lumen, afflictis solamen repetebat; præmonebatque nonnunquam alios tempestatis secuturæ, & salutaribus ad eam consiliis præmuniebat. Patientiæ & mansuetudinis, cuius illustria multa dedit exempla, vnum hîc ad specimen producam. Graue illi crimen erat impositum: existimauit Societas oportere dilui publicâ auctoritate calumniam. Ergo ab Apostolico Nuncio impetrauit, vt suo vellet imperio in rem inquiri. Non minus XL. testes in medium producti, qui Patris innocentiæ suffragarentur, cum insigni infamiâ calumniatorum, quos ipse grauiore supplicio suâ deprecatione liberauit. Sed breui pœnas Deo dedêre omnes. At qui iussus fuerat instituere actionem, adeò se postmodùm in Patris laudes explicabat, vt diceret nihil se minùs sanctitatis, & præclarorum in eo decorum inuenisse, quàm fecisset in iis, pro quibus in Sanctorum canonem referendis, ex Pontificis olim iussu inquisiuisset. Quatriduo suam mortem asseueranter imminere prædixit. Sub vitæ exitum habuit ad Beatissimam Virginem dulcissimam orationem, quâ veterum suum in illam atque impensum amorem professus est; & Diuinæ tandem visionis desiderio accensus, feliciss imè obdormiuit. Scripsit Hispanicè

Rerum à Societate in Indiâ, Iaponiâ, & Sinis gestarum, lib. XIII. quibus initia, progressus, propagationem Christianæ Religionis, tum ceteris in regionibus comprehendit, tum maximè in Iaponensi Regno: & Nostrorum labores, Infidelium conuersiones, Tyrannorum persecutiones, crebra & magna miracula, prophanos Idolorum ritus, varias & inter se discrepantes, ac superstitiosas sectas, diuersos hominum mores &

[...]ę consuetudines, facili ac sincero stylo perscri[...]it, Tom. II. Compluti typis Ioannis Gracian [...]DCI. in fol.

[...] LVDOVICVS HENRIQVEZ, natione Hispa[...]us, diem extremum haud ita pridem obiit, da[...]i ad prælum

Historiā de Antichristo.

LVDOVICVS IACOBI, natione Belga, patriâ [...]ruxellensis, reddidit Flandricè

Exercitia quotidiana Christianorum, P. Nicolai [...]ausini. Antuerpiæ apud Henricum Aertsens [...]DCXXXI.

LVDOVICVS IANIVS, natione Gallus, patriâ [...]antuanus, Societatem anno MDCVI. ætatis [...]VI. complexus, ab Epistolis est Præposito Ge[...]erali ad Assistentiam Franciæ. Latinè reddi[...]it ex Italico

Epistolam Adm. R. P. N. Mutij Vitelleſci Præpositi [...]eneralis Soc. Iesu, de anno seculari eiusdem Societa[...]s. Habet prælo paratam

Disciplinam virtutis Christianæ & Religiosæ per[...]ctionis ex Alphonso Rodriguez Latinè & bre[...]iter desumptam: præscripturus initiales sui [...]ominis notas L. I.

Habet prętereà paratum iam pręlo Opuscu[...]um, cui titulus

Rudimentum Christiani Concionatoris.

LVDOVICVS MÆRATIVS, natione Gallus, [...]atriâ Trecensis, Societatem anno MDXCV. [...]tatis XVII. ingressus est, vir ingenio, iudicio, [...]octrinâ, disputandi acumine, explicandi faci[...]itate ac perspicuitate cum paucis comparan[...]us. Litteras Humaniores per multos annos [...]on vulgari cum laude docuit. Sacram nunc [...]heologiam Lutetiæ (in quam iam annos su[...]ra XXIV. posuit) magnâ auditorum frequentiâ [...] admiratione profitetur. Edidit magno plau[...]u excepta

Anagrammata in Regem Christianissimum Ludo[...]icum XIII. Parisiis apud Sebastianum Cra[...]noisy.

Monosticha, Disticha, & Polysticha eidem Regi [...]aptâ Rupellâ; ea exstant in Palmis Regiis.

Anagramma cum XIII. Epigrammatis Cardinali [...]ichelio: ea exstant in *Epinicus Musarum.*

Disputationes in Vniuersam Theologicam Sum[...]nam S. Thomæ, Tom. III. Ibidem MDCXXXIII. [...]n fol.

LVDOVICVS MAGNETIVS, natione Gallus, [...]atriâ Parisiensis, vicennis Societatem anno Christi MDXCIV. complexus, Humaniores Disciplinas octennio docuit, vno Moralem Theologiam: exinde Concionibus habendis, Missionibusque se impendit. Collegia Rhe[...]nense, & Metense Rector administrauit. Edidit

Paraphrasim Poëticam in omnes Dauidis Psalmos, & Capita Breuiarij Romani, Versibus Heroicis, atque Elegiacis. Parisiis apud Viduā Nicolai Buō MDCXXXII. in 12. ibidéque iterum ac tertio in 8.

LVDOVICVS MAKEBLIDIVS, natione Belga, patriâ Poperinganus, quod nobile Flandrorum municipium est, natus anno MDLXIV. ad diem VI. Calendas Februarias. Humanitatis, Philosophiæ, Theologiæ studia feliciter emensus, pietatis, & curandarum animarum studiis sese totum consecrauit. Primus Rector Collegio nascenti Bergis ad S. Winoci præfuit; tum Iprense ad VI. annos moderatus est. Pòst Antuerpiæ, & Gandaui Concionatorem & Confessarium strenuum & feruidum se præstitit. Inde demùm ad Vineam Hollandicam excolendam missus, incredibili labore & constantiâ, pro conuertendis Hæreticis, & Catholicis confirmandis, atque ad omnia pietatis exercitia erudiendis per annos XIX. desudauit. Patribus ibidem in medio nationis prauæ per multa sparsis oppida ad annos VIII. magnâ omnium satisfactione præfuit, & veluti speculum pietatis, atque Apostolici zeli, omnibus exemplo præluxit. In puerilibus Catechismis, in Confessionibus audiendis, in adeundis ægrotis, in omni genere hominum ad solidam & dulcem pietatis deuotionem efformandis, vir planè singularis. Quidquid ab actiuæ vitæ negotiis posuit sibi horarum bonarum seponere, meditando, de superiore vel pari loco exhortando, ascetica lucubrando impendit. Edidit vernaculo stylo

Paradisum exercitationum spiritualium; repetito sæpiùs typo cum nouis augmentis; demùm Antuerpiæ apud Hieronymum Verdussen MDCXVII.

Thesaurum Precationum.

Artem virtutum, seu, *Perfectionis.* Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDCXI.

Montem spiritualium deliciarum. Typis Verdussij MDCXVIII.

Breuem exercitationem ad iuuandos moribundos. Typo & anno iisdem.

Consolatorium ægrorum, & defunctorum. Ibidem MDCXXI.

Mercaturam cælestem deuotarum animarum. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXXV.

Conuersationem cælestem. Ibidem eodem anno.

Vitam S. Iosephi, cum Officio de eodem. Ibidem eodem anno.

Catechismum ad vsum Prouinciæ, & Suffraganearum Ecclesiarum Archiepiscopi Mechliniensis, seu, *Thesaurum Doctrinæ Christianæ minorem, sine Commentariis, in XL. circiter Lectiones distributum*; qui puerorum manibus teritur, & memoriæ mandatur, & centies ferè prælum subiit.

Maiorem Doctrinæ Christianæ thesaurum, doctis Commentariis illustratum, per loca S. Scripturæ, & SS. Patrum allegata, non sine exemplis suo loco opportunè appositis, sæpiùs Antuerpiæ apud Trognæsium & Verdussen recusum. Ex Gallico vertit Flandricè

Historiam Martyrum Iaponicorum anni MDC.

MDCIV. Typis Verdussij MDCIX.

LVDOVICVS MANSONIVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, inter illustres nostræ Societatis viros meritò collocandus. Philosophiã ac Theologiam Panormi, Romæ, Mediolani docuit. Rector Romani Collegij, & Mediolanensis fuit. Panormi Præpositus; Vice-Præpositus Romæ. Prouinciis Neapolitanæ & Mediolanensi præfuit. Visitauit Sardiniam. Legatus iuit in Hiberniam: & post multos denique lectionum, concionumque labores, Panormo Romam grauissimis de causis, rebusque non ad Societatem modò, sed ad vrbis etiam Panormi, totiusque Reip. bonum pertinentibus euocatus, in Mamertinâ Domo morbum, mortem, sepulchrum, &, quod egregia eius facinora sperare iubent, cælum reperit die II. Septembris, anno salutis MDCX. Reddidit ex Lusitanico Ioannis Lucenæ Italicè

Vitam S. Francisci Xauerij, Societatis Iesu, Orientis Apostoli. Romæ typis Zannetti MDCXIII. in 4.

LVDOVICVS MOLINA, natione Hispanus, patriâ Conchensis, vix adolescentiam ingressus, cùm XVIII. esset annorum, nomen Christo in Societate dedit; in quâ Philosophicas ac Theologicas Litteras feliciter didicit, & feliciùs docuit in Eborensi Regni Lusitaniæ Academiâ, vbi permultos annos primas inter Professores Theologos partes docendo tenuit, & Aquinatem Thomam est interpretatus; posteà verò animum ad stylum conuertit. Vir fuit satis & ob virtutem, & ob eximiam litterarum peritiam, omnibus notus, & in pretio habitus. Duæ in eo potissimùm fulsere virtutes, Paupertas cum summâ humilitate coniuncta. Nam cùm ad LXV. annos peruenisset ætatis, & assiduo studendi labore consumptus esset, nunquam est passus aliquid vltra communem victum vestitumque sibi dari. In cubiculo præter imaginem depictam, & libros nihil habuit præ quolibet fratrum. Breuiarium ita erat vetustate detritum, vt Horæ Minores vix in eo legi possent. Obedientiâ & obseruantiâ in Superiores, promptitudine ad communem conuictum, ac consueta munera, nullus eum Tiro præiuisset. Nullo die prætermisit, interruptis tantisper studiis, Librum Thomæ de Kempis, De Imitatione Christi, delibare. Rogatus in extremo vitæ, num quos relinqueret libros absolutos, & de illis quid fieri vellet; quasi nihil ad se illi attinerent, Faciat, inquit, de iis Societas pro suo arbitratu. Obiit vir religiosissimus, & doctissimus Pater Madriti, non multò postquam ex Lusitaniâ redierat, die XII. Octobris, anno salutis MDC. ætatis LXV. Mors eius omnibus dolori fuit: nimirum lucubrationes eius omnes Regij Auditores Concilij, fidei Censores, ceterique Consulti Iuris plurimi faciebant, dolebantque eius tam doctæ venæ caput præcîdi. Ceterùm cùm non defuerint, qu Molinam acriore censurâ perstrinxerint; eiu doctrinam suo præiudicio damnatam in ius a summum tribunal vocarint; ipsum acris inge nij nouatorem, & nescio quibus aliis nomini bus compellarint; operæ prætium quis de ill sensus sit doctissimorum Virorum ex vno alte rõue Scriptore externo, omissis nostris Leo nardo Lessio, Ioanne Macherentino, Andre Eudæmonioanne, Petro Iarrico, Valentino d Herice, Hieronymo Fasolo, Francisco Garci de Valle, Didaco de Baëza, cognoscere. De ill sic ergo Siluester Maurolycus, lib. 5. Ocea Relig. *Cuius eruditus*, inquit, *de Auxiliis partu positus in fornace examinis Pontificij, & sæpiùs ign probatus, deprehensus est aurum omnibus numeris pu gatissimum. Ipse verò Molina, in Theologiâ Mora tantæ est auctoritatis, tantæq; æstimationis in Tribuna libus, & apud Iuristas, vt sine vllo adminiculo a copiâ aliorum Auctorum, adferat lumen veritati, de cisionem causis, terminum litigiis.* Laurentius Bey erlinck in Opere Chronogr. ad AC. 1599. tit. Vi ri Illustres, *Multiplice*, ait, *rerum scientiâ præcelle etiam doctissimos suæ ætatis, eam Theologiæ parte quam maioribus difficultatum scopulis expositam lo go vsu didicerat, elegantioris doctrinæ lumine penit illustrauit.* Scripsit Ludouicus Molina pe doctos

Commentarios in Primam Partem D. Thom tom. II. Conchæ MDXCIII. tum Lugduni, Ve netiis, & alibi recusos.

De Concordiâ Gratiæ & Liberi arbitrij, libru singularem. Antuerpiæ MDXCV. in 4.

Appendicem ad eandem Concordiam.

De Iustitiâ & Iure, tom. VI. partim Moguntia typis Lippij, partim Antuerpiæ typis Nutij ex cusos. In iis tantùm eminet Ludouici inge nium, tanta Iuris Ciuilis comprehensio, & di positio, vt mirum sit hominem qui in Theolo gicis studiis ab adolescentiâ totam penè æta tem contriuit, tantam consecutum fuisse Iuri scientiam, eamque tam exactè tradere potuiss Reliquit etiam duos alios tomos ad Iurispru dentiam pertinentes, sed quos limare & ab soluere, morte interceptus non potuit.

LVDOVICVS DE MOLINA, præcedentis ne pos, natione item Hispanus, patriâ Conche sis; habet paratum, propediem daturus præl

Speculum Prælatorum.

LVDOVICVS DE LA PALMA, natione Hispa nus, patriâ Toletanus, vir magno ingenio, commendabili doctrinâ, sed tam imbecilli a Scholasticos pulueres valetudine, vt incho tum Philosophiæ Cursum coactus sit abrun pere. Verùm præstantissimæ prudentiæ lau tam illustris, vt paucos habuerit æuo suo pare superiorem fortè vix vllum. Certè Petrus R badeneira vir expertus & sagax, regendæ S cietati vniuersæ etiam tum propè adolesce tem censebat idoneum. Ergo Talabricæ prim

Coll

Collegium, ac deinceps Domos Probationis Villargiensem ac Madritanam informandis Tironibus, semel iterumque Complutense Collegium, Murcianum, Madritanum, ibidemque Professorum Domum, bis Toletanam Prouinciam administrauit, ingenti famâ. Nempe cùm ad altam mentem quâ præditus erat, accessisset Instituti nostri penitissima peritia, ex eâque suos suauissimâ efficacitate proueheret ad sanctitatem, semper benignus & placidus, etiam cùm corrigeret exerrantes, facilis exorari placarique, & si quid idoneæ excusationis adferretur, dissimulare & parcere, exhortari ac persuadere facundus & vehemens, vitæ compositissimæ exemplo potenter eloquens, facilè omnes laudis numeros adimplebat. Plurimos ferendo, fouendo, cunctando seruauit, qui ruebant præcipites; plurimos ad claram virtutem perduxit. Ipse in se multo precandi studio splendidissimos Diuinæ lucis radios deriuabat. Vultus illi semper idem; idem animus, nunquam tristis, aut effusè lætus, nunquam irâ concitatior, non impatientiâ dictorum factorúmue morosior. Lucebat in omni actione modestia; in sui cultu paupertas; in curâ neglectus; in subditorum indigentiâ tempestiua prouidentia, & liberalitas religiosa. Erat suis Moderatoribus audientissimus: promptus dare consilia, atque accipere à quolibet, omnium horarum, actionum omnium, atque hominum homo: nullum dedignari ob conditionis iniquitatem, vel ætatis; nullum à se mæstum, inconsolabilemue dimittere: nulli fortunam, aut splendorem, ac ne virtutem quidem inuidere, sed gratari. Silentij atque obscuritatis amantior, neminem inuisere, nulla ducere colloquia, nisi ratio poposcisset. Tantâ per ætatem omnem innocentiâ, vt quã acceperat in Baptismo, nunquam prodegerit. Deiparæ Virginis cultor atque amator eximius. Demùm cùm primum & octogesimum ætatis, sextum ac sexagesimum initæ Societatis annum ageret, antiquissimus Professorum Toletanæ Prouinciæ, Sacramentis ritè perceptis obdormiuit in Domino Madridij die XX. Aprilis MDCXLI. Funus à multis magnîque frequenti concursu celebratum est. Edidit in lucem Hispanicè

Historiam Sacræ Passionis Domini ex IV. Euangeliis. Compluti apud Ioannem Orduñam MDC. XXIV. in 4.

Viam spiritualem prout eam docet S. P. Ignatius, in suo libro Exercitiorum; Part. I. Ibidem MDC. XXVI. in 4.

Praxim & breuem declarationem viæ spiritualis: quem libellum verè aureum Latinè reddidit Iacobus Dyck noster, Antuerpiæ, Viennæ, Monachij editum.

Epistolam de Vitâ & Morte P. Francisci Porres Soc. Iesu.

Reddidit præterea Hispanicè

Medicum Religiosum Caroli Scribani.

Exercitium mortis.

LVDOVICVS PINERVS, seu, vt Antonius Vasconcellus, in descript. Lusitan. pag. 485. eum vocat, PINARIVS, natione Lusitanus, patriâ Talabricensis. Vir fuit vitæ integritate clarus; & religiosæ seueritatis studiosus. Nostros aliquot annis gubernauit. Obiit Sacramentis instructus, inter Diuina colloquia, Olysippone anno salutis MDCXX. ætatis LX. Religionis susceptæ XLIV. Scripsit Hispanicè

Relationem rerum Iaponicarum sub Imperatore Cubosama, ab anno MDCXII. ad MDCXV. Madriti typis Alphonsi de Balboa MDCXVII. in fol.

LVDOVICVS DE PONTE, natione Hispanus, patriâ Pincianus, ab ipsis incunabulis factus, atque educatus ad pietatem. Natus est loco nobili, & Societatem nostram expetiuit annum agens XX. atque admissus est anno salutis MDC XXV. cùm iam & Philosophicis esset disciplinis instructus, & duos annos in Sacræ Theologiæ studio vtiliter posuisset. Multùm ille quidem ac diu secum luctatus est animo reciprocante, cùm affectus, & diuturna consuetudo eum traheret ad Sacrum Ordinem Prædicatorum. At ex aduerso tantâ motionum internarum efficacitate rursum ad Societatem impellebatur, præsertim cùm cerneret fructum admirabilem, quem in mortalium salute procurandâ quotidie illa referret, vt reluctari non posset Deo incitanti. Exibat in agrum, ibique laxatis animo habenis, in gemitus & suspiria, ne disrumperetur, sese profundebat. Vocabat in vota Deum, ne se pateretur ignarum esse suæ voluntatis in tam ancipiti fluctuatione, quoniã ab vnius ipsius nutu pendere statuerat. Sex ipsos menses tenuit illa iactatio. Sed quoties ad orationis quietem se componebat, atque in Diuino conspectu expendebat res suas, semper hæc illi se cogitatio ingerebat, velle Deum, vt Societati Iesu se adiungeret: cui se tum demùm penitùs addixit, cùm P. Martini Gutierrez viri clarissimæ sanctitatis conciones audisset; & Francisci Suarij modestiam in Theologicâ disputatione, cui præsidebat, exhibitam esset admiratus. Methymnæ Campi posuit Tirocinium sanctitatis suæ Ludouicus, vbi tum ardebant omnia eo igne, quem P. Balthasar Aluarez paulò ante accenderat. Ipse in tam insigni palæstrâ se adeò strenuè exercuit, vt tanquam in absolutum perfectionis exemplar, in eum iam tum ceteri intuerentur. Subinde Maiorum iussu prosecutus est studia Litterarum; in quibus longo pòst se interuallo condiscipulos omnes reliquit; propter ardorem animi, promptum ingenium, acre iudicium. Sacerdotio initiatus anno salutis MDLXXX. Aristotelis Cursum (vt vocant) docendo Legione confecit; & Sacram etiam Theologiam professus est acutè,

grauiter, eruditè; æmulatus egregiè in publicis Actibus, quam adamauerat in Francisco Suario, moderationem. Sed cùm non minùs vitæ integritate ac religione, quàm ingenio ac doctrinâ excelleret, Magistri Nouitiorum, atque Rectoris partes sæpè obire iussus est, easque peregregiè sustinuit. Sed tenui, vel potiùs nullâ valetudine, quâ semper conflictabatur, coactus est abrumpere & gubernandi, & docendi cursum, & animum ad ea scribenda transferre, quæ longo vsu, assiduâ meditatione, perpetuâ sui mortificatione didicit, & non tam ex aliorum libris hausit, quàm in se ipse expertus est. Nimirum, vt summa quædam capita virtutum eius delibem, Paupertatis amore vestibus semper est vsus attritis, modicâ suppellectile atque pertenui, cibis communibus, &, nisi morbi prohiberet necessitas, in triclinio communi. Virginitatis decus seruauit intemeratum: virgineam in ore, totoque habitu corporis modestiam æmulatus. Superiores, etiam quos olim habuerat subditos, aut discipulos, mirificè obseruabat; nihil illis inconsultis aggrediebatur. Vel tum cùm præerat aliis, habebat adiunctum quempiam, cui in sui ipsius tractatione auscultaret. Erat in familiari sermone suauissimus; placidus in omnes, atque mansuetus; & tam sui despiciens, vt cùm ingenio, doctrinâ, prudentiâ valeret ad miraculum, infimis tamen quibusque facilè concederet; sua submitteret aliorum iudicio, & promptus ex eorum censurâ castigaret. Ornamenta animi sui omni studio contegebat; crebrò se coram aliis in publico cœnaculo de erratis accusabat. Inflammatissimâ caritate ferebatur in Deum; in cuius semper præsentiâ versabatur. Multam cum Deo familiaritatem contraxerat; quam ipse diuturnâ oratione fouebat. Erga Venerabilem Eucharistiam tanto erat affectu, vt integras sæpè noctes coram illâ transiret insomnes, humi prouolutus; die frequentissimè salutaret: quâ in re fruebatur liquidissimâ voluptate; nec rarò Diuinis illustrationibus irradiabatur. Tantis affectibus Diuina tractabat, aut veriùs patiebatur, vt sibi videretur interdum ob æstus vehementiam de vitâ periclitari. Oranti aliquando, postulantique vires ac lumen, quibus fretus ex Diuino nutu salutem hominum aptè procuraret, lux Diuina tam copiosè superinfusa est, vt impotens sui surgeret ab oratione, & tanquam luminis vim declinaturus inambularet, ingeminaretque inter gemitus & suspiria, Non plus, Domine, non plus; non tantum luminis; sufficit, sufficit: videbaturque illi cubiculum viuis ignibus inflammari; seque, atque animam suam exardescere; futurumque fuisse vt vsurâ vitæ exueretur, nisi Deus impetum temperasset. Atque ex illo scribere aggressus est, & se proximorum auxilio, spiritu planè Apostolico impendere. Omnibus votis contenderat Missionem ad Indos impetrare. Sed quando ea concessa non fuit, plurimos suis adhortationibus eò promouit. Triginta ipsos annos ita fuit in salutem hominum intentus, vt nunquam ab eâ curâ vacaret. Anno MDXCIX. Villagarziæ exorauit, vt afflatorum peste seruitiis exponeretur; quo in munere versatus est sedulitate permagnâ. Pollebat eximiâ vi mentis ad motus animorum, diuersosque spiritus distinguendos, potens verbo & consilio ad turbatos animos componendos. Arcanas consulentium se cogitationes rimabatur diuinitùs, nec sine admiratione ipsorum cognoscebat. Multa docebatur à Deo supra vulgarem modum. Allocutione solâ molestas animorum vexationes multis excussit. Corpus suum omni genere seueritatis ita confecit, vt totos XXXVI. annos cum morbis, cruciatibusque grauissimis sit conflictatus, eâ firmitate animi ac tolerantiâ, quæ faceret omnibus admirationem. Certè Medici sine ambiguitate rebantur eum miraculo viuere: & visos aiunt non semel Angelos, fomentis, vnctionibus, aspersionibus vitam illi retinere fugientem. Vigesimo ante obitum anno votum conceperat, nullum se animo deliberato peccatum, quantumuis leue, admissurum: nam nullum vnquam lethale crimen sibi consciuisse in comperto est. Ex eo tempore nihil in ipso notari potuit, quod constaret esse capax reprehensionis. Vnus erat Confessarij labor, idoneam absolutioni materiam in ipso reperire. Multa ad hæc à Deo gratuita dona accepit. Præstitit enim facilitate lacrymarum, gratiâ sanitatum, spiritu Prophetiæ, prudentiâ supra humanam eximiâ. Sæpè toto coruscare copore visus est: nonnunquam oranti globus clarissimi fulgoris impendere: aliquando mediâ in luce totus radiare contremiscente conclaui, & tignis in laqueari stridentibus. Mortis suæ diem atque horam illum præsensisse, non ex vano coniectura est; nam & Sacramentis festinatò se muniri postulauit; & resolutionis suæ tempus instare disertè asseruit; & cùm tribus horis scriptionem quandam vrsisset, eâ absolutâ, tanquam functus officio, quo tenebatur in corpore, Nunc dimittis, inquit, seruum tuum, Domine, in pace. Demùm inter dicendum, In manus tuas Domine commendo spiritum meum, placidissimè expirauit Vallisoleti die XVII. Februarij, anno salutis MDCXXIV. ætatis LXX. ab aditâ Societate L. Mortuo vultus, quàm viuo, serenior fuit; manus flexiles & tractabiles. Visi frequentes Angeli cadauer stipare. Funus magno concursu celebratum est, & venerationis ergo vestes direptæ, capilli præcisi: exequiæ etiam solemnes institutæ, adiunctâ panegyri. Sepultus est eo modo, quem Societas in sanctorum virorum funeribus consueuit adhibere: & post menses omnino XIX. ad diem XVIII. Septembris, anno MDCXXV. corpus dignio-

gniorem in locum translatum est, tabe quidem iam magnâ ex parte confectum, sed, quod pro miraculo fuit, nullo graueolentiæ vestigio: cerebrum verò in exeso iam cranio prorsus fuit illibatum. Multis à morte visus est in claro lumine conspicuus, quibus vel immensum gloriæ suæ pondus declarabat, vel eâ visitatione recreatos aliquo beneficio donabat. Cum aliis quoque atque aliis ornamentis insignis conspectus est, tum verò etiam aliquando cum peculiari Doctoris aureolâ ac prærogatiuâ, propterea quod inspirante Deo, salutarem Ecclesiæ doctrinam in suis lucubrationibus propinasset. Scripsit verò maternâ linguâ permulta, quæ Melchior Treuirinius noster Latinitate donauit. Ea sunt,

Meditationes de præcipuis fidei nostræ Mysteriis, Vitæ ac Passionis D. N. Iesu Christi, & B. V. Mariæ, Sanctorumq́, & Euangeliorum occurrentium: cum Orationis Mentalis circa eadem Praxi, in VI. Partes tributæ. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXII. in 8.

Dux Spiritualis; in quo agitur, *De Oratione, Meditatione, & Contemplatione. De Visitationibus Diuinis, Gratiisq́ extraordinariis. De Mortificatione, Heroicisq́ actionibus, siue operibus, quæ illas omnes comitantur,* Part. II. Ibidem MDCXIII. in 8.

De Christiani hominis perfectione, in quolibet eius vitæ genere, Tom. IV. Ibidem MDCXV. duo priores, MDCXVII. posteriores, in 4.

Vita P. Balthasaris Aluarez Societatis Iesu Religiosi. Ibidem MDCXVI. in 8.

Latinè posthæc scripsit Ludouicus, atque edidit

Expositionem Moralem & Mysticam in Canticum Canticorum, quæ continet Exhortationes, siue, Sermones de omnibus Christianæ Religionis Mysteriis, atque virtutibus, Tom. II. Ibidem MDCXXII. in fol.

Rursum Hispanicè edidit Hispali per Andream Grande MDCXXV. in 8.

Directorium spirituale ad Confessionem, Communionem, & Sacrificium Missæ rectè obeunda, seu, *De recto Sacramentorum vsu.*

Reliquit etiam descriptam à se vsque ad suũ obitum

Vitam lectissimæ, & admirandæ Virginis Dominæ Marinæ de Escobar: cuius vitæ partem reliquam ab anno MDCXXIV. quo Ludouicus obiit, vsque ad annum MDCXXXIII. quo ad diem IX. Iunij decessit ipsa D. Marina, pertexit P. Michaël Oreña, qui Ludouico in gubernandâ illius conscientiâ successit. Eam heroicis refertam actionibus, & admirandis prodigiis distinctam auidè præstolamur.

LVDOVICVS RIBAS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, puer XV. annorum ad Societatem accessit, anno salutis MDXCI. In eâ Philosophiam Cæsaraugustæ primùm, deinde eandem & Theologiam cuius Facultatis Doctor fuit, Valentiæ plures annos explicuit; vbi & Censor Sanctæ Inquisitionis, & Rector Collegij, & Domus Professæ Præpositus, demùm Prouinciæ Aragoniæ Præpositus Prouincialis fuit. Scripsit

Commentarios in Primam Partem S. Thomæ; Tomus I. Lugduni sub prælo est.

LVDOVICVS RICHEOMVS, priùs RICHELMIVS dictus, natione Gallus, patriâ Dignensis, Vir doctus, religiosus, disertus, & prudens, &, vt quidam eum meritò vocat, Gallicanus Cicero; Societatem Parisiis amplexus est anno MDLXV. In eâ primus Diuionense Collegium Rector administrauit; Prouinciam Lugdunensem bis, semel Aquitanicam cum laude gubernauit; & primus pro Franciæ Prouinciis apud Præpositum Generalem Assistens creatus est, anno MDCVIII. in Congregatione VI. Generali, ipso die S. Thomæ Aquinati sacro. Ipsius eloquentiam libri scripti testantur, eamque ne hostes quidem & calumniatores ipsi mirari non possunt. Virtutes quibus eximiè ornatus fuit, vna ferè humilitas ita obruit, vt vix obseruari potuerint tenuia quædam vestigia. Ea persuasit illi, vt Confessionum lib. IV. S. Augustini imitatione conscriberet, quibus ea, quæ in se vitiosa credebat, palam fecit. Eius studio, iam octogenarius, & pedibus captus, deferri se curabat patinis tergendis destinatum, & trementibus digitis vile ministerium lætus exercebat. Excellentissimæ virtutis eius præmium hoc tulit, vt caput illi radiis circumfusum sit visum, Deo, quam ipse sibi faciebat obscuritatem, illustrante. Erga Deum, & res Diuinas incenso semper animo fuit: nulla illi, præterquam de Deo, dulcis cogitatio, nullus sermo gratus. Omnibus in rebus nutui Diuino, eodem semper animo & vultu, se conformabat: eam ipse dicebat veram demùm esse pietatem Instituti Societatis quàm amans esset, fidem faciunt Apologiæ, quibus eam à calumniis aduersariorum vindicauit. Obiit Burdigalæ die XV. Septembris, anno salutis MDCXXV. annis septem octogenario maior, sexagenarius in Societate, quadragenarius quatuor votorum professus. Scripsit maternâ linguâ

Peregrinum Lauretanum, &, *De Peregrinationis bono.* Latinum fecit Ioannes Hackstein Carthusianus.

Defensionem peregrinationis, aduersus interpretem Epistolæ Gregorij Nysseni, cum Tractatu, *De Sacris Reliquiis.*

De ratione migrandi ad meliorem vitam.

De Miraculis, Sanctis, atque Imaginibus.

B. Virginem iuxta Crucem stantem.

Figuras Eucharistiæ, ad Reginam Galliæ & ad Delphinum.

Catechismum Regium.

Victoriam Veritatis, contra Plessæum.

Epistolas ad Henricum IV. Regem Galliæ.

Apologias aliquot *pro Societate Iesu aduersus calum-*

lumnias Hæreticorum; quarum vna ab Andrea Valladerio Latinè reddita est, altera Francisci Montani nomine inscripta exiit, quam Iacobus Gretserus Latinè interpretatus est; tertia Renati à Fonte nomen præfert; quarta Ludouici de Beaumanoir contra Seruinum Aduocatum Regium.

Idololatriam Hugonoticam, lib. VIII.

Prodierunt autem Lutetiæ apud Sebastianum Cramoisy MDCXXVIII. Opera ipsius pleraque tomis II. quæ anteà fuerant seorsim excusa; in I. sunt hæc Eristica, tali ordine

Discursus de Miraculis, de Sanctis, de Imaginibus.
De Missâ, lib. IV.
Victoria Catholica.
Idololatria Hugonotica.
Pantheon Hugonoticum.
Reprehensio Ministrorum.
Discursus de Peregrinationibus.
De Reliquiis.
De Diuitiis.
Immortalitas animæ.
Tabula votiua.
Catechismus Regius.

In Tomo II. sunt hæc ascetica.

Valedictio animæ deuotæ.
Tabulæ sacræ.
Peregrinus Lauretanus.
Pictura spiritualis.
Iudicium vniuersale.
Virgo ad pedem Crucis.
Suspiria & consilia animæ Christianæ.
Academia honoris.
Bellum spirituale, aduersus tres hominis aduersarios.

Supersunt quæ Tomum III. conflare possint

Apologia pro Societate, iam suprà recensitæ.

Examen Anticotoni, & Parallela, contra Petrum de la Martalliere Aduocatum Parisiensem. Burdigalæ apud Ioannem Marcan MDC. XIII. in 8.

Planctus Iustificatiuus pro Iesuitis, contra Seruinum, sub nomine Ludouici du Beaumanoir. Ad hæc exstat eius

Consolatio missa Reginæ in morte Henrici IV. Regis Galliæ; alterâ editione Lugdunensi MDCXI. recensita.

Horum autem pleraque in Latinam, & in alias Linguas translata sunt.

LVDOVICVS ROGERIVS, natione Italus, patriâ Aretinus, vir magni ingenij, qui cùm ante initam Societatem, Iurisprudentiæ non exiguam primæ ætatis partem impendisset, in eam ingressus, ita profecit in aliis studiis, vt Romæ Philosophiam docendo laudem tulerit. Septennium deinceps partim Euangelicè concionando, partim Theologiam Neapoli profitendo transegit. Vnde in Poloniam missus anno MD. XCIX. Posnaniæ Controuersias fidei explicuit, & se murum pro Ecclesiâ Dei aduersus eius hostes obiecit. Verùm haud diu superstes fuit; nam Pultouiam profectus, simul vt studia ibi instauraret, simul vt pulmonum vitio auræ mutatione succurreret, viuere desiit exeunte anno MDCII. magno sui apud omnes relicto desiderio, præsertim cùm mortis felicitate non minorem admirationem & vtilitatem, quàm vitæ integritate omnibus attulisset. Et cùm animo præsente, ac sensibus integris vsque ad vltimum spiritum vigeret, ita se in Societatem gratum, in S. P. N. Ignatium pium, inque alios nostræ Societatis viros memorem vocibus ardentissimis declarauit; vt solus omnia verba religionis ac pietatis occupasse videretur. Mortem certè adeò non timere videbatur, vt etiam vehementer expeteret; diceretque, O Mors, quando venies? quàm cito veniam, & apparebo? Nimirum virtute multâ se contra formidinem mortis instruxerat; temporis, dum viueret, parcus; commodorum suorum omnino negligens; promouendæ Catholicæ Religionis inter Hæreticos studiosissimus. Quâ causâ, magnâ virium & animi contentione aggressus defensionem librorum Roberti Cardinalis Bellarmini, ei tandem operi, cùm iam primum Tomum absoluisset, immortuus est, in ipsâ Natalis Dominici nocte, anno ætatis XLV. Scripserat

Apologeticum pro Roberti Card. Bellarmini Libris De Translatione Imperij ad Germanos, lib. III. aduersus Matthæum Dresserum Hæreticum. Verùm cùm hic tali confutatore indignus ab omnibus iudicaretur, opus non edidit. Inde factus insolentior Dresserus, suam Declamationem recudit, additâ Notatione. Sed os illi triduanâ lucubratione obstruxit Gasparus Hap P. Rogerij auditor, compendio erratorum eius ex Apologetico sui Magistri desumpto, editoque Posnaniæ MDC. in 8.

Edidit autem Rogerius sub nomine Rhetorum Posnaniensium

Defensionem pro Libris de Purgatorio Cardinalis Bellarmini; &

Ministrum delirantem, seu, *Colloquium Rhetorum Posnaniensium, De Purgatorio.* Posnaniæ typis Ioannis Volrabi MDCII. in 8.

Sub eius verò nomine prodiit, ni fallor, posterius,

Defensio aduersus Matthæum Dresserũ Hæreticum, pro Operibus Roberti Cardinalis Bellarmini.

LVDOVICVS DE TERO, natione Hispanus, Rector Collegij Hispalensis S. Hermenegildi; edidit Hispanicè

Epistolam de morte & virtutibus P. Ioannis de Pineda Societatis Iesu. MDCXXXVII. in 4.

LVDOVICVS DE TERVEL, natione Hispanus, patriâ Granatensis, ingressus in Societatẽ MDCIV. natus XIV. paratũ prælo habet Limæ in Peruuiâ, opus grande & multæ eruditionis

De Indorum Idololatriâ. Edidit verò *Grammaticam Linguæ Tabalosæ.*

LVDO-

LVDOVICVS DE VALDIVIA, natione Hispanus, patriâ Granatensis, Societatem die alterâ Aprilis, anno salutis MDLXXXI. cõplexus, post nauatâ Philosophiæ & Theologiæ operam, missus est in Peruanam Prouinciam ad Indos Occidentis, vbi Magistrum Nouitiorum egit triennio; postea Theologiam quadriennio professus est. Anno MDXCIII. ipse cum P. Balthasare Piña, & sex aliis Sociis primam coloniam in Chilense Regnum deduxêre, nauigatione à tempestatibus, & annonæ defectu prorsus laboriosâ. Excensione factâ, omnibus prima cura fuit, patriæ Linguam condiscere, Indigenis iuuandis. Ludouicus Confessiones cœpit audire, XIII. quàm eius rudimenta aggressus est die; XXVIII. etiam habere concionem. Mox & eorum idioma, quos Huarpas vocant, comprehendit; & subinde tertium Puelcensium; quæ Allentiacensis, & Milcaiacensis appellatione distinguuntur. Quo experimento suo, aliorumque non paucorum, in eam sententiam venit, vt credas singulari dono Societatem nostram à Deo auctam esse, quo Gentilium ætatis nostræ idiomata facillimè complectatur. Præfuit in Chile nostris Ludouicus, digresso Piña; duo Collegia, S. Iacobi, & Conceptionis exstruxit. Eodem renauigare iussus est anno MDCV. postulatu eius Prouinciæ Gubernatoris, & Peruuij Proregis; nec minùs fœdas, quàm priùs procellas expertus est. Sed animarum salute omnia sunt illi leuiora. Bellum quod Hispanis atrox & diuturnum cum his populis Indorum fortissimis, ancipiti sæpè fortunâ, ducebatur, Barbaros adeundo, summâque verborum atque animi lenitate cum ipsis agendo composuit: cuius concordiæ stabiliendæ causâ, cùm in Hispaniam rediisset, Catholici Regis voluntate, annuente etiam Claudio Aquauiua Præposito nostro Generali; Regij Visitatoris admisso munere, repudiato, qui offerebatur, Episcopatu, rursum in Chilen nauigauit. Auctoritate Regiâ Prouinciam vniuersam inspexit: supra decem Indorum millia iniquâ seruitute exemit. Bellum, quod offensiuum appellabant, & Indis, Hispanisque perniciem, paucorum, qui illud fouebant, emolumento, afferebat, sustulit; defensiuum constituit. Tandem rebus ex sententiâ confectis, repetitâ Hispaniâ, in Collegio Vallisoletano studia Nostrorum moderatus est sexennio. Exinde in Domo Professa eiusdem vrbis, in salutem animarum senex indefessus hodieque incumbit; de cuius proinde virtutibus, dum viuit, nihil addam, ne viri optimi, deque Republicâ Christianâ optimè meriti modestiam offendam. Scripsit

Artem, seu, Grammaticam, Vocabularium, Doctrinam Christianam, Confessionarium breue, Linguâ Chilensi. Limæ apud Franciscum Cantum MDCVI. in 8.

Mysteriorum Fidei, tomum I. eâdem linguâ.

Grammaticas, Lexica, Catechismos, & Methodos confitendi, linguis Allentiacensi, & Milcaiacensi, quarum vsus in aliquot Prouinciis Regni Chilensis est. Ibidem MDCVII. in 8.

Scripsit præterea, sed nondum, quod sciam, edidit

De Casibus Reseruatis, in communi, tom. I.

De Casibus Reseruatis in Societate Iesu, tom. I.

De Viris illustribus Societatis Iesu, tom. I. Hispanicè.

LVDOVICVS WAPY, natione Lotharingus, patriâ Virdunensis, natus anno salutis MDLXXXVI. annum ætatis agens XVI. Societati se nostræ addixit. Humaniores Litteras quadriennio, Philosophiam triennio, nouennio Moralem Theologiam docuit. Biennio præfuit Collegio Conuictorum Mussipontano. Scripsit Gallicè suppresso nomine

Hilaria Mussipontana, ob relatos in Sanctorum canonem SS. Ignatium, & Franciscum Xauerium; quæ Leonardus Perinus noster edidit Latinè. Mussiponti apud Sebastianum Cramoisy MDC. XXIII. in 4.

De Indulgentiis, siue, De ratione lucrandi Indulgentias. Ibidem MDCXXVI. in 8.

Transtulit verò Gallicè

Veram Philosophiam hominis Christiani. Ibidem in 8.

Antonij Gaudier Tractatum, De amore Iesu Christi. Ibidem.

LVISIVS TVRRIANVS, natione Hispanus, patriâ Complutensis, Societati adscriptus est Compluti XX. ætatis annum agens, & primus inter omnes in certamine Philosophico laureandos ex more eius Vniuersitatis, designatus. Professus est apud nos Philosophiam, Theologiam Moralem, & Scholasticam L. circiter annos. Primam Collegij nostri Complutensis Cathedram rexit totos annos XXX. magno omnium plausu. Sanctæ Inquisitionis Supremæ Qualificator fuit, & inter suæ ætatis viros totâ Hispaniâ doctissimos habitus haudquaquam postremus. Obiit Madriti die XIII. Februarij, anno MDCXXXV. Edidit

Disputationem in Secundam Secundæ D. Thomæ, De Fide, Spe, Caritate, & Prudentiâ, tom. I. Lugduni per Horatium Cardon MDCXVII. in fol.

De Iustitiâ, tom. I. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXI. in fol.

Tractatum de Gratiâ, in XVI. *Opuscula distinctum.* Lugduni per Ludouicum Prost MDC. XXIII. in 4.

Diuersorum Opusculorum Theologiæ, tom. I. Ibidem MDCXXV. in 4. Ex iis Opuscula IX. pertinent ad Primam Partem D. Thomæ. III. ad Primam Secundæ. II. ad Tertiam Partem. Postremo accedit Quæstio, *An liceat Religiosis Cathedram ad docendum ambire.*

De Trinitate, & de Angelis, tom. I.

De Pœnitentiâ, Censuris, & Irregularitate, tom. I.

Selectarum Disputationum, Partes II. in quibus continetur

Censura Theologica, per Dubiorum Centurias distributa. Lugduni per Iacobum Cardon MDC. XXXIV. in fol.

Summam Theologicam Moralem, Part. II. quarum prior est *De Virtutibus, & Vitiis*: posterior, *De Sacramentis & Censuris.* Ibidem eodem anno in fol.

De Eucharistiâ.

In Secundam Secundæ D. Thomæ, tom. III. & IV.

M

MADRIDIENSE COLLEGIVM, in Hispaniâ, Prouinciæ Toletanæ ad amnem Mançanares, edidit

Iusta funebria Augustißimæ Mariæ Austriacæ Sorori Philippi II. Regis Catholici, Coniugi Maximiliani II. Imperatoris, Fundatrici suæ ab eodem Collegio instituta. Madridij MDCIII. in 4.

Publicam lætitiam Madritanam, siue, *De collocatione Reliquiarum in Sacello B. Virginis Annunciatæ.*

MAGINVS PAIESIVS, natione Hispanus, patriâ Bisbalensis in Catalauniâ, ingressus in Societatem sub annum MDCVII. ætatis XVI. Philosophiam docuit & Theologiam eiusdem facultatis Doctor. Edet propediem

Cursum Vniuersæ Philosophiæ.

MARCELLINVS BOMPAR, natione Gallus, patriâ Ebredunensis, in Delphinatu; in Societatem ingressus est anno salutis MDLXXXV. in quâ Coadiutoris Spiritualis gradum obtinuit. Enituêre in eo plurimæ, maximæque virtutes, Obedientia singularis, exactissima religiosæ disciplinæ obseruantia, vitæ asperitas, zelus animarum. Cum Humanioribus Litteris, tum Latinæ inprimis Linguæ facultate perpolitus fuit. Decessit, morbo ex pestilenti militum ægrotantium, quibus inseruiebat, halitu contracto, Anicij die V. Februarij, anno salutis MDC. XLIII. ætatis suæ LXVII. Religionis XXXVIII. Vertit ex Gallico Latinè

Ludouici Richeomi Demonstrationem Idololatriæ Hugonoticæ.

Eiusdem Tractatus III. aduersus Caluini Sectatores.

MARCELLVS AVGVSTINI, natione Italus, patriâ Fanensis, scripsit Italicè

Theatrum Continentiæ. Maceratæ apud Petrũ Saluionium MDCXXIII. in 8.

MARCELLVS FRANCISCVS MASTRILLVS, natione Italus, patriâ Nolanus, nobili loco natus anno MDCIII. in Societatem Neapoli penè puer ingressus est die XXV. Martij, anni MDCX VIII. in quâ studiorum curriculo confecto, cùm inaudito prorsus prodigio à S. Francisco Xauerio, qui se spectabilem obtulit specie peregrinantis, fuisset ab imminente interitu vindicatus die III. Ianuarij MDCXXXIV. iussusque se voto eundi in Indiam obligare, & gratiam postulare fundendi pro Christo sanguinis, paulò pòst in Hispaniam, Lusitaniam, Indiam, magnâ totius Europæ exspectatione quid tandem illo fieret, nauigauit. In eo cursu, mirum dictu est quàm habuerit aduersum generis humani hostem; quot artibus eum tentarit Indiâ prohibere: sed habuit fauentem Xauerium, cuius patrocinio nauigationem eam præter omnium opinionem, eo ipso anno MDCXXXV. confecit. Ipse verò vectores ita ad omnem pietatem exercuit, vt vna vox omnium fuerit, nullam vnquam è Lusitaniâ nauim in Indias vela fecisse, quæ fuerit deuotione, quæ tantâ Sacramentorum frequentiâ vsa. Goam inuectus est die VIII. Decembris eiusdem anni; & decimo pòst die, Meliapore marmor famosum, quod ad S. Thomæ Apostoli festiuitatem rubescere quotannis solitum, ab Hollandorum in Indiam aduentu desierat, tantum sanguinei sudoris, ab imo ad summum (quod fausti ominis semper habitum est) totas XXIV. horas stillauit, vt multa lintea eo respersa sint. Abiit Goâ XIX. Aprilis anni MDCXXXVI. & Malacam Iulio mense prætervectus, insequentibus Hollandis coactus est à cursu, quem Macaum direxerat, Manilam vrbem Philippinarum principem diuertere, in quam die XXXI. Iulij ingressus est. Ibi dimissis Sociis, rogatu Prætoris, iussu Prouincialis substitit, vt paratam in Mindanaos hostes Christiano nomini infestissimos classem comitaretur. Fuit ea expeditio mirè felix, & supra vota, quam nemo omnium dubitauit auspiciis P. Marcelli potissimùm stetisse. Adeò ille multa suis adhortationibus, orationibus, vaticinationibus etiam & prodigiis moliebatur. Hic ille pilam ab hostibus maiore tormento euibratam innoxius pectore excepit, veste dumtaxat leuiter perstrictâ. Hic auditus est hostis infernus per lucos, cùm se Pater acriter pro successu pugnæ diuerberaret, furens clamare, Ad quid venisti Marcelle? Quid quæris? Quis, malum, te huc aduexit? Ego te vitâ expellam, & sic ponam rebus modum. Rediit Manilam triumphabunda classis spoliis opima die XXIV. Maij, quarto pòst mense quàm soluerat; & continuò P. Marcellus ad Iaponicum iter animum conuertit. Sæuiebat vt cùm maximè Imperator Iaponiæ Xogunus in Catholicos, & diligentissimis excubiis omnem præconibus Euangelij prohibebat accessum. Vetuerat etiam Hispaniæ Rex, ne Iaponum Catholicorum calamitates augeret, procul inde Religiosos omnes arceri. Ceterùm Gubernatori propè Diuinitus iniecta mens est, vt vellet ipse, qui prohibebat alios, P. Marcello expedire hoc iter. Ergo clam omnibus componit Funeam, Iaponicum nauigium exiguum, eamque mox dissolutam imponit

nit grandiori naui, quam se simulat in Insulam Formosam destinare. Addit nauclerum Iaponici littoris peritum, quem morte, cuius erat reus, condonatâ, aliisque pollicitationibus ad fidam operam adigit, atque insuper decem Iapones Christianos qui comitarentur. Tum palam habitu nauigioque Sinico dimissum, velut nauigaturum Macaum, nocte concubiâ transfert in paratam nauim, dimittitque in Iaponiam die x. Iulij eius anni MDCXXXVII. Vix autem die XIX. Septembris ad Saxumanum littus applicuit, gradumq; fecit in Regnum Fiungense, cùm agnitus in portu Cusco, corruptis pecuniâ nonnullis fugæ quidem locum inuenit, atque in densum se vepretum abdidit; verùm socij à littoralibus deprehensi excubiis, & pro Christianis habiti, Nangasachium ducti sunt, quæstionique subiecti, secum venisse P. Marcellum aperuerunt. Submissi hoc indicio vestigatores, Patrem, monstrante, qui è loco, vbi delitescebat, excitatus est, fumo, deprehenderunt altâ occupatum contemplatione, tantoque spiritûs ardore succensum, vt oris maiestate perterriti, non auderent in eum manus iniicere; donec ipse decussatis ante pectus brachiis placidissimo vultu iuberet. Ipsi tamen, nescio quid humano maius reueriti, modestissimè comprehenderunt: quo tempore tanto impetu terra mouit, vt omnes perterrefecerit. Die V. Octobris Gubernatoribus Nangasachij oblatus est, admirabili fulgore supra caput eius diffuso. Interrogatus dixit, Neapolitanum se esse, venisse è Lusitaniâ Goam, Malacâ in Philippinas, inde in Iaponiam, vt Imperatori, si superstes esset, salutem adferret, & Christi fidem, ad id se missum à S. Francisco Xauerio, illo qui primus è Societate in Iaponiam delatus, Francisco Bungensium Regi fuerat salutis interpres, qui tametsi vitâ præsente defunctus dudum esset, sempiternam tamen ducit in cælo, seque Neapoli propè mortuum vitæ reddiderat. Pilulas se quibusdam è pulueribus confectas attulisse (erant è lipsanis S. Xauerij) præsentissimæ virtutis aduersus Imperatoris morbum; effigiem quoque Sancti sui, quæ si quopiam Idolorum in fano collocetur, mira prodigia sit patratura. Laudarunt illi quidem viri virtutem; sed ne Imperatoris deessent imperiis, iusserunt illum subiici consuetis tormentis. Suspensus primùm est diuaricatis cruribus, capite deorsum in vas aquæ narium tenus depresso; funis contortus in gyros mole corporis celeri circumactione retextus, atroci cruciatu respirandi ferè abstulit facultatē. Posteà scalis manualibus ita est adalligatus, vt capite summo in gradu supinato penderet: tum aquæ cyathos plus quadringentis nullo dato interuallo illi in faciem infuderunt, vt spiritum ægerrimè duceret; atque ex hoc cruciatu semimortuus euasit. Ceterùm hæc biduum animo infracto sustinuit. Reductus in custodiam socios fidem eiurasse cognouit; quod illum omni tormento vehementiùs affecit. Grauiter eos increpuit, hortatusque ad eam rursus vel sanguine asserendam est. Post paucos dies ad supplicij locum eductus, omnibus exutus vestibus candente ferro cœpit ad verenda vstulari. Quam ille immodestiam non ferens, Ego quidem, inquit, omnia membra pœnis pro meo Conditore addixi, sed vos oportebat ab indecorâ istâ, & quam ne in belluas quidem vel Barbari exercent, inhumanitate abstinere. Coërcuit iusta expostulatio furorem, & aquæ tormentis illum iterum admouerunt; quibus ita exemptus est, vt vix animam retineret. Simulatque sibi redditus est, sententiam mortis excepit vt in scrobem scilicet cingulo tenus depressus, expers lucis & auræ, pedibus tamdiu penderet, dum animam efflaret. Lætus excepit sententiam, ceterùm asseruit se non in scrobe pendentem, sed capite plexum moriturum. Die XIV. Octobris productus est publicè iumento insidens, funibus catenisque vinctus, os ferreo lupato denticulato, ne fidem prædicaret, adstrictus, dexterum caput abrasus, læuum minio pictus, probro inter Iapones grauissimo. Ponè ferebatur sententia capitis inscripta vexillo, his verbis; Hoc supplicium decreuit magnus Xogun Imperator Iaponiæ per suos Gubernatores Fida Sacagibarim, Ebaba Gaburo, Sacmon, in hominem istum, proptereà quòd venit ad prædicandam in his Iaponiæ Regnis legem exteram, aduersus legem Xacæ, Amidæ, & aliorum Fotoques: vt huius exemplo sibi caueant alij. Demùm funibus ad pectus vsque arctè circumligatus, vt diuturniùs vitam extraheret, actis gratiis Gubernatoribus, quòd se fuissent comitati, in fossam genuum tenus suspenditur. Post vnius alteriusque diei suspendium interrogatur num quid expeteret? nihil, inquit, nisi vt meo me in paradiso hîc relinquatis. Pependit immotus in quartum vsque diem, nec illi sanguis, vt fit, in caput vel in collum defluxit; quo veluti prodigio Gubernatores attoniti, depositum iubent gladio feriri, ne postero superstes sacrum Pagodi nescio cui diem violaret. Ipse nixus genibus cùm Patrem suum S. Franciscum Xauerium, tanquam præsentem, bis inclamasset, acinacem collo excepit. Sed fuit ictus tam hebes, vt præter leuem stricturam nil noxæ attulerit. Ingeminat carnifex altero acinace, sed ille ante ictum manu elapsus est; nec priùs animum resumpsit percussor, quàm eum Pater iussit Gubernatorum obtemperare mandato: tum verò caput illi valido ictu demessuit: & rursus terra contremuit, vti principio fecerat. Incidit hic eius triumphus in diem XVII. Octobris, anni MDCXXXVII. Cadauer carnifex gladiis concisum flammis redegit in cineres, & cum omni sacro instrumento discerpto (præter pilulas & S. Xaue-

rij

rij imaginem, quas Imperatori seruabant) proiecit in profluentem. Hic exitus fuit inuicti pugilis; quem famâ inusitatæ vocationis, & opinione virtutis orbis vterque suspexit. Certè priusquam Europâ excederet, quâqua transibat, capillos, & quidquid vsu tractarat, vulgò in reliquias seruabant. Ipsi hospites cubicula, lectos, sellas, quibus erat vsus ad venerationem adhibebant. Imò & Catholicus Hispaniarum Rex cùm insolitis eum titulis coram appellasset, fassus est se occulto quodam fulgore sanctitatis inductum, vt notabili eum reuerentiâ prosequeretur. Scripsit

Narrationem miraculi in se à S. Francisco Xauerio Indiarum Apostolo patrati; quod auctoritate Francisci Cardinalis Boncompagni Archiepiscopi Neapolitani legitimè probatum est. Prodiit Italicè & Latinè Neapoli MDCXXXIV. Hispanicè Madridij MDC. XXXIV. & Viennæ Austriæ MDCXXXV. Gallicè Luxemburgi MDCXXXV. in 8.

Iter suum, ac XXXII. *Sociorum in Indiam, S. P. Francisci Xauerij patrocinio feliciter peractum, ad Catholicam Hispaniarum Reginam transmissum.* Prodiit Latinè Antuerpiæ typis Ioannis Meursij MDCXXXVIII. in 8.

Historiam expeditionis ab Hispanis in Regem Mindanai susceptæ anno MDCXXXVII. Ea impressa est Hispanicè Hispali in fol.

MARCELLVS LAVRVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, edidit

Orationes aliquot, quarum non habeo distinctam notitiam.

MARCVS ANTONIVS CAPICIVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, nobili loco natus, ad Societatem anno MDLXXXVI. ætatis XVII. accessit. In eâ se diu concionando, & gubernando exercuit. Collegij Bariensis tertiò Rector fuit; aliàs etiam Beneuentani, Barolitani, Stabiensis. Oblatum Nicoterensem Episcopatum repudiauit. Edidit Italicè

Orationem dictam Barij in Exequiis Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Reginæ Hispaniarum. Item

Discursus de Excellentiis B. Virginis Mariæ. Neapoli apud Secundinum Roncagliolum MDC. XXX. in 4.

MARCVS ANTONIVS OLIVA, natione Italus, patriâ Brixiensis, obiit propè Bussetum XXII. Octobris, anno MDCXXIX. Scripsit Italicè, & operâ D. Iosephi Segala, suo nomine tacito, edidit

Modum recitandi Coronam B. Virginis. Brixiæ MDCX.

MARCVS ANTONIVS PALVMBVS DE ASCANIO, natione Italus, patriâ Neapolitanus, nobili familiâ natus, puer XV. annos natus, ad Societatem accessit anno MDLXXXVIII. & in eâ ingenij bonitate, & diligenti studio tantùm profecit, vt Philosophiam, ac Theologiam Scholasticam publicè diu Neapoli cum laude docuerit, & Sanctæ Inquisitionis pro Archiepiscopo Consultorem egerit, hodieque agat. Edidit

In Primam Partem D. Thomæ tom. II. Priori sic titulus est, *De Deo Trino & Vno, Commentarius litteræ, & Doctrinæ, quæ in litterâ continetur, Scholasticum examen.* Posteriori verò hic alter est titulus, *Doctrina, & examen difficiliorum, quæ apud Theologos in Controuersiam veniunt, ad Quæstiones S. Thomæ in Primam Partem, De Deo Trino & Vno.* Neapoli apud Ægidium Longum MDCXXXI. in fol.

MARCVS DE BONNIERES, natione Belga, patriâ Atrebas, ex Baronibus d'Auxi, natus anno MDXCV. Societati nomen dedit MDCXII. Munus illi præcipuum fuit, è suggestu ad populum verba facere. Dici vix potest quantum dicendo valeret ad permouendos hominum animos, quàm multos ad meliorem frugem reuocarit, præsertim cùm suo ipse exemplo præluceret, & vim orationi adderet. Domi in obeundis abiectissimis quibusque ministeriis frequens, foris in squallidis pauperum tuguriolis assiduus, quorum egestatem corrogatâ vndique stipe, velut ex officio subleuandam susceperat. E viuis excessit Insulis anno MDCXXXI. die IV. Decembris. Edidit

Aduocatum animarum Purgatorij. Insulis.

MARCVS GARZONIVS, natione Italus, patriâ Venetus, clarissimâ familiâ Senatoriâ natus Parmæ bis Rector, Genuæ Præpositus, bis in Prouinciâ Venetâ, seu Parmensi Præpositus Prouincialis, in eo Magistratu vitâ Parmæ functus est, die II. Octobris, anno salutis MDCXXX. Scripsit Italicè

Epistolam ad Reuerendissimũ Patrem Mutium Vitellescum Præpositum Generalem Societatis Iesu, *De Dedicatione Sacelli S. Ignatij Fundatoris Societatis Iesu, factâ in Ecclesiâ Metropolitanâ Bononiensi, ab Eminentissimo Domino Ludouico Cardinali Ludouisio*; cui adiunxit *Sacrum Panegyricum, quem de S. Ignatio idem Cardinalis tunc habuit.* Edita sunt Bononiæ per Hęredes Victorij Benacci, MDCXXIX. in 4. Et rursum Latinè reddita, Romæ per Hęredem Bartholomæi Zannetti MDC. XXX. in 8.

MARCVS GEORGIVS, natione Lusitanus, patriâ Conimbricensis, in eiusdem ciuitatis Collegio Societatem nostram complexus est die XVI. Martij, anno salutis MDXLVIII. cùm iam egregiam Iuri Canonico operam nauasset, atque inter ceteros eius Academiæ Scholasticos, ingenij, scientiæque opinione excelleret. Posteà Doctoris Theologi gradum in Academiâ Eborensi adeptus, Sacram Theologiam in eâdem Academiâ professus est: In Collegio verò S. Antonij Olysipponensi Quæstiones de Moribus sapienter primus explicuit innumeris penè Sacerdotibus. Vi dicendi, verboque Dei è suggestu enarrando eminuit. Romam missus est, vt apud B. P. Franciscum Borgiam Præ-

Præpoſitum Generalem, Procuratoris munus obiret; atque inde reuertens, piè admodùm Eboræ exceſſit è vitâ menſe Decembri, anno ſalutis MDLXXI. Atque hic vir tantus, quâ erat caritate atque humilitate, exiguum libellum, ſed peregregium Luſitanicè ſcripſit

De Doctrinâ Chriſtianâ; ad puerorum, rudiumq́, inſtitutionem. Olyſippone apud Franciſcum Corream MDLXI. in 16.

MARCVS GILBERTVS DEVARENNES, natione Gallus, ſcripſit maternâ linguâ

Regem Armorum, ſeu, *Artem formandi inſignia, ſeu Teſſeras gentilitias nobilium familiarum.* Pariſiis apud Petrum Billaine MDCXXXV. in fol.

MARCVS GONÇALEZ, natione Hiſpanus, Societatem ingreſſus eſt anno ſalutis MDCV. ætatis XVIII. admotuſque Lucronij inſtituendis ad prima litterarum & pietatis elementa pueris, vir omni virtute, ſed humilitate inprimis, Paupertate, & Obedientiâ inſignis. Artem formandi characteres omnis omnino generis, admirabili excellentiâ calluit, de quâ certas conceperat regulas, quibus tota ea peritia contineretur, vt doctrinâ & methodo tradi poſſet. Eas ipſe dum nitidiſſimè deſcriptas in æs curat incîdi, iamque non paucæ laminæ eſſent excuſæ, ad metam laborum peruenit, tranſſcriptus æternitati, Lucronij die III. Iulij, anno ſalutis MDCXXVIII. Reliquit

Artem formandi characteres, ſeu, *ſcribendi, ad regulas reuocatam*, *nitidiſſimâ formâ in æs inciſam*

MARCVS VANDEN TYMPEL, natione Belga, patriâ Louanienſis, nobili familiâ natus die VIII. Februarij, anno ſalutis MDLXXV. ſtrenuum ſe in Societate Operarium exhibuit: concionatus enim eſt plus annis XXX. Præfuit Noſtris in Miſſione Hollandicâ annis XII. in Caſtrenſi I. Obiit Louanij die XVII. Maij, anno MDCXXXVI. Vertit Flandricè

Alphonſi Rodriguez, *De Exercitio Perfectionis*, Partem II. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXXVIII. Imperfectas moriēs reliquit

Conciones de B. Virgine Mariâ; *de Feſtis ac Sanctis Societatis Ieſu.*

MARIVS BETTINVS, natione Italus, patriâ Bononienſis, Vir multiplici clarus doctrinâ, Ethicam & Mathematicam in Academiâ diu profeſſus, quem niſi afflicta valetudo impediret, multo etiam plura, maioraque, quàm alioqui fecerit, moliretur. Edidit hactenus varia, quorum en ſyllabum,

Rubenus, *Hilaro-tragœdia Paſtoralis.* Parmæ apud Anthæum Viothum MDCXIV. in 4. Adeò placuit hoc opus nouitate ſuâ vt paucis annis ſæpiùs datum publicè fuerit in præcipuis Italiæ vrbibus; in varias linguas tranſlatum; commentariis ab erudito viro Dionyſio Ronsferto illuſtratum. Prodiit caſtigatus Bononiæ, & Lugduni.

Clodoueus, ſeu, *Ludouicus*, *Tragicum Syluiludium*; totum conſtans formis metrorum nouis, ac ſtylo florido. Ibidem MDCXXII. recuſum deinde ſæpiùs in Galliis, verſum Italicè & Gallicè.

Lycæum è Moralibus, Politicis, ac Poëticis. Venetiis apud Euangeliſtam Deuchinū MDCXXVI. in 4. Prior operis pars ſolutâ oratione perſcripta, ſtatim ac prodiit, verſa eſt in Gallicum ſermonem. Pars poſterior complectitur *Vrbanitates Poëticas*; in quibus varia ſunt ſpecimina Lyricæ Poëſeos floridæ ac venuſtæ, ad bonos mores reformatæ. Sacrarum Heroidum Epiſtolæ; Paſtoralia; Piſcatoria; Venatoria; Sacri affectus; Choreæ; Cantica; &c. Prodiit hæc Pars ſeorſim ab alterâ ſub titulo

Eutrapeliarum, ſeu, *Vrbanitatum Poëticarum*, lib. VI. Venetiis MDCXXVI. Prodiit prætereà excerptum ex ipſius Lycæo

Florilegium variorum Poëmatum & Dramatum paſtoralium, *lib.* IV. Lugduni apud Franciſcum de la Botiere MDCXXXIII. in 12. editione IX.

Apiaria, ſiue, *Paradoxa vniuerſæ Philoſophiæ, Mathematicæ &c. plurimis figuris æri inciſis exornata.* Opus eſt refertum nouis inuentis in omni genere Mathematicarum Scientiarum.

Habet prætereà in parato Auctor

Euclidem applicatum & ornatum; vbi nimirum oſtendit ſingularum Propoſitionum Euclidis vſum in omni genere ſcientiarum, etiam Naturalium, Theologicarum, Moralium.

Tempe Poëtica, ſeu, *Commentaria Practica in Artem Poëticam Ariſtotelis*; in quibus nimirum ſylua rerum erit, & opes Poëticæ ex omnibus Poëtis Græcis, Latinis, Italis, applicatæ præceptis Ariſtotelicæ Poëſeos.

Notas Scholaſticas, Morales, & eruditas ad Libros Moralis Philoſophiæ Ariſtotelis ad Nicomachum; & *ad Primam & Secundam Secundæ S. Thomæ.*

In Sacras Vtriuſque Teſtamenti Metamorphoſes, Lectiones Eccleſiaſticas.

Solatia Moralia.

Polyhiſtorica aduerſaria.

MARIVS PACIVS, natione Melitenſis, Vir Litteraturæ multiplicis, multos annos Philoſophiam ac Theologiam docuit in Collegio noſtro Mamertino. Edidit Italicè nomine ſuo Præfationi inſerto,

Antiquitates Calatageronis, vrbis Siculæ. Neapoli apud Secundinum Roncagliolum MDCXXXI. in 4.

MARTINVS ANTONIVS DELRIO, natione Belga, patriâ Antuerpienſis, ſed, quod nomen etiam indicat, Hiſpanâ origine, genere nobili, Cleydaliæ & Artzelaræ Toparcha natus. Ipſo pueritiæ exordio, vegetum, acre emicuit eius ingenium, ad Litteras aptum atque incitatum: cui cùm acceſſiſſet contumax ſtudium, eò breui euaſit doctrinæ, vt annos XIX. natus, plus minus mille & centum Auctorum ſententias acri iudicio expenſas congeſſerit in vnis Aduerſariis ad Senecam: quem ideò Iuſtus Lipſius æui

æui noſtri miraculum appellans, negabat ſe ſcire an ſint non pauci eorum Scriptorum, quos ille diligenter euolutos proferebat. Græcæ, Latinæque adiunxit Linguas Hebraicam, & Chaldaicam; cùm diſertus etiam eſſet Flandricè, Hiſpanicè, Italicè, Gallicè, ac Germanicè. Poëtarum, Oratorum, Hiſtoricorum quidquid toto Belgio erat, excuſſerat. In Philoſophiâ Pariſiis audiuit Ioannem Maldonatum: Duaci dedit operam Iuriſprudentiæ; quam Louanij proſecutus, primam ibi Lauream anno MDLXX. decerpſit, ætatis ſuæ circiter XX. ſupremâ paucis pòſt annis Salmanticæ per acres concertationes expreſsâ. Poſt hæc in Belgium redux, in ſupremum Brabantiæ Senatum cooptatus eſt: ſed probitate & doctrinâ ſuffragantibus altiùs euectus, Palatinis, militibuſque ius dicere; mox etiam Brabantiæ pro Cancellario eſſe, Regiumque Fiſcum curare iuſſus eſt. Ceterùm haud diu placuit Martino caduca, & crebris obnoxia periculis ſectari: quare impetratâ in Hiſpaniam, neſcio cuius rei prætextu, profectione, Pinciæ in noſtram Societatem ſe dedit anno ſalutis MDLXXX. ſuo XXIX. & quò ſpes maiores abruperat, eò grandiora iecit ab ipſo ſtatim Tirocinio, religioſæ humilitatis, abiectioniſque, atque omnis virtutis fundamenta. Exacto biennio Philoſophiam Naturalem iuſſus accuratiore ſtudio repetere, vir tot clarus Magiſtratibus geſtis, tantâ Scientiarum varietate ad miraculum conſpicuus, poſt doctiſſimos libros in lucem editos, poſt adeptam in Iure Lauream, poſt ſcriptos Legum Commentarios, triennium non erubuit cum pueris atque adoleſcentibus publico in ludo verſari. Regreſſus ex Hiſpaniâ in Belgium, partim Louanij, partim Moguntiæ, Sacrarum Litterarum ſtudio, & Theologiæ ſe conſecrauit. Anno MDLXXXIX. Duaci Philoſophiam ſummâ ingenij laude docuit. Nec diu pòſt Leodium euocatus, Moralem ibi Theologiam explicuit: quo tempore Iuſtum Lipſium V. C. ad partes noſtras, id eſt, Eccleſiæ & Dei defendendas adduxit. Lapſo quadriennio conceſſit Louanium, Sacras ibi Litteras expoſiturus. Inde poſt Annum Secularem MDC. quatuor iam votis ſolemnibus obſtrictus, Græcium abiit in Styriam, vbi Theologiæ Laureâ eſt inſignitus, & triennio Diuinis exponendis Scripturis impenſo, Salmanticam ad eandem tractationem conceſſit. Ceterùm ex Hiſpaniâ denuò reuocatus in Belgium, cum terrâ marique iactatus, Louanium æger, & calculi cruciatibus attritus attigiſſet, poſtridie nuncium mortis imminentis lætus accepit, Eam eſſe diem, dicens, cui ſe tanto tempore paraſſet: ſic vixiſſe, vt mori non timeret. Sacramentis inſtructus, ſoli intentus cælo, Deo plenus, ſui ſecurus, mortiſque ex æquo nec cupiens, nec metuens, inter Sociorum manus placidiſſimè expirauit die XIX. Octobris, anno ſalutis MDCVIII. ætatis LVIII. Ereptus eſt rebus humanis cum ingenti bonorum luctu: Fuit enim vir animi candore ſummo, vt, quod ab eo dicebatur, ſincerum, confirmatumque omnes arbitrarentur. Nullus fuit eo vnquam magis integrè virtuti amicus & honeſtati, vbicumque ea demùm eſſet, in quocunque eſſet. In ipſis hoſtibus quidquid non illaudatum eſſet, ingenuè amplectebatur, & efferebat. Non opinionibus vulgi rapiebatur: in omnibus rationem ſequebatur ducem, cetera ſuſque deque habebat. Si reprehenderes, non obluctabatur, non excuſabat: ſi laudares, iuxta habebat. Ex hoſtibus etiam fructum capiebat; ex venenis parabat antidotum. Caſtimoniæ cuſtos ab ipsâ primâ adoleſcentiâ egregius; & acerrimus oſor otij fuit. Veritatis & Religionis vindex ſtrenuus, voce ac ſtylo armatus, & velut in procinctu ſemper ad Dei honorem, atque Eccleſiæ maieſtatem vindicandam. Viderunt non pauci in familiari congreſſu, conuictuque, quoties homini, alioqui comi & humano, aliqua Hæreticorum commemoratio, vel leuiſſima recordatio incidebat, toties ardere vultum, æſtuare animum, nihil aliud anhelare, quàm eos ad meliorem mentem reducere: quod vbi deſperaret; tum ſtylum ſtringere; ad cotem aſperare; Patrum auctoritatibus, & Theologorum rationibus iugulum petere, non hominum, ſed errorum. Ardentiſſimum ſuum in Deiparam Virginem amorem quem cum lacte nutricis hauſit, ſcriptis libris luculenter expreſſit. Magno pietatis ſenſu dixit ad Sodales Parthenios Leodij; ſed doctè, politè, enucleatè. Quâ in re adeò ſimul ſubmiſsè, & non arroganter ſe habuit, vt quaſi elementarius ſenex, ſollicitè & obnixè Collegij Moderatorem conſuleret, quid præcipuè dicendum, aut quomodo dicendum eſſet, quamdiu, quàm concitatè, aut remiſsè, exiliùs, an elatiùs. Nimirum prima laus eius ſemper fuit, humillima obedientia, & obedientiſſima humilitas. Vitam eius Hermannus Langeueltius edidit Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti, quam hoc Epitaphio clauſit:

Subſiſte: tangis terminum: hic mors imperat.
Hoc Delrionis indicat tumulus tibi.
Marmor videre poſtulas? cælos vide.
Hoc marmor illi eſt: orbis eſt buſtum: Libri
Fauilla: fama publica, eſt inſcriptio.
Lege, Hoſpes; & quod exprimas tibi elige.
Breui eſt eundum; nam Hoſpes es. Quæras viam.

Elogia ipſius quæ exſtant apud Scriptores, operoſum foret recenſere. Opera eius pro omni encomio ſunt. Eorum hic ecce Catalogus;

In C. Solini Polyhiſtorem, Notæ. Antuerpiæ typis Plantini. MDLXXI. in 8. Inſerta ſunt *Scholia breuia in Titi Liuij Epitomen.*

In Claudianum Poëtam, Notæ. Ibidem MDLXXII. in 16. ſæpiùs recuſæ.

In

In Senecæ Tragœdias, Aduersaria. Ibidem MDLXIV. quæ posteà maturior Martinus recensita, & altero tomo aucta, hâc præscriptione redudit,

Syntagma Tragœdiæ Latinæ in III. *Partes distinctum.* Antuerpiæ typis Plantinianis MDXCIII. & MDXCIV. in 4.

Miscellanea in totum Ius Ciuile. Parisiis typis Sonnij MDLXXX. in 4.

Repetitio in L. Transigere. C de Transact. &c

Commentarius multiplex in L. Contractus, de Reg. iuris.

Et hæc quidem edidit ante aditam Societatem; habebatque alia in Iure affecta, & prælo parata, vt in Miscellaneis ipse præfatur: sed cum sanctiore habitu sanctius studium assumpsit, Musis tantùm non omnino valere iussis. Quæ autem in Societate scripsit aut vulgauit, sunt sequentia:

Florida Mariana, siue, *De laudibus Sanctissimæ Virginis Deiparæ, Panegyrici* XIII. Antuerpiæ typis Plantinianis MDXCVIII.

Opus Marianum, seu, *De laudibus & virtutibus Mariæ Virginis Deiparæ, in* IV. *Partes diuisum*, nempe

Speculum Marianum.

Speculum caritatis & patientiæ Iesu & Mariæ.

Polemica Mariana.

Florida Mariana, recusa. Lugduni apud Horatium Cardon MDCVII. in 8.

Disquisitionum Magicarum, lib. VI. *in Tomos* III. *distincti*, sæpiùs locupletati, & sæpiùs editi, Louanij, Lugduni, Moguntiæ, Leodij, alibi. Posterioribus editionibus accessit, *Epistola Apologetica contra cuiusdam sugillationem.*

In Canticum Canticorum Salomonis, Commentarius Litteralis, & Catena Mystica. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCIV. in fol. Parisiis & alibi.

S. Orientij Episcopi Illiberitani Commonitorium, emendatum, & Notulis illustratum. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDC. in 12. Exstat etiam in Bibliothecâ Patrum Tom. V. Part. III.

S. Althelmi Aenigmata, cum Notis. Exstant To. VIII. Bibliothecæ.

De Difficilioribus & vtilioribus Sacræ Scripturæ locis, Tom. III.

Vindiciæ Areopagiticæ, aduersus Iosephum Scaligerum. Antuerpiæ MDCVIII. in 8.

Commentarius Litteralis in Threnos Ieremiæ. Lugduni per Horatium Cardon MDCVIII. in 4.

Pharus Sacræ Sapientiæ, seu, *Commentarij & Glossæ Litterales in Genesim*; magni Operis, quod in totam Sacram Scripturam moliebatur, Pars I. Ibidem eodem anno in 4.

Adagialia Sacra Veteris & Noui Testamenti, Part. II. Ibidem, MDCXII. & MDCXIII. in 4. Sed desunt, quæ titulus promittit, Noui Testamenti Adagialia, Auctore priùs, è viuis sublato, quàm ea daret, cui hæc etiam, quæ exstant, posthuma sunt.

Prodiit sub nomine Liberij Sangæ, editus à Delrio

Peniculus foriarum Elenchi Scaligeriani. Antuerpiæ, seu, vt ibi adscribitur, Merelloburgi Mattiacorum apud Matthianos MDCIX. in 12.

Et sub nomine Anagrammatico Rolandi Miritei Onatini

Commentarius rerum in Belgio gestarum à Comite Fontano Petro Henriquez; addito *Tractatu De tumultibus Belgicis.* Madriti MDCX. Hispanicè, Coloniæ MDCXI. Latinè, in 4.

MARTINVS BECANVS, natione Belga, patriâ Brabantus, ex Hiluarenbecâ Campiniæ municipio oriundus. Vir fuit magno ingenio, & ad omnem Litteraturam nato, in Philosophiâ ac Theologiâ clarus: illam quadriennium, hanc totos annos XXII. Herbipoli, Moguntiæ, Viennæ Austriæ, rarâ cum admiratione, & constanti auditorum applausu, Doctor & Magister eximius explanauit è cathedrâ. Celeberrimam eius famam reddidit facilis quædam in interpretando D. Thomâ Aquinate, fideique Controuersiis omnibus enodandis perspicuitas, breuitas, & plena doctrinæ sanæ soliditas; quã humanissima religiosæ modestiæ comitas exornabat; vt Matthias Imperator Martinum tanquam absolutissimum Theologum, ad Viennensem Academiam illustrandam euocarit. Demùm Ferdinando II. Cæsari Augusto factus à Confessionibus, triennio, quo munus sustinuit, incredibile dictu est, quàm carus Palatinæ Nobilitati fuerit, eo maximè nomine, quod in tantâ opportunitate agendi, nequaquam se pateretur ad Politica negotia, atque ab suo Instituto aliena tractanda pertrahi. Interim summâ disciplinæ domesticæ obseruantiâ, summâ sui despicientiâ, insigni morum simplicitate cum spirituali prudentiâ temperata, omnibus erat exemplo; vt vel solo suo conspectu componeret ceteros ad modestiam, & sincerum animi cãdorem. Omnibus erat in amoribus ob insignem facilitatem, suauitatemque; solitus ipsos etiam Hæreticos passim obuios honore præuenire, vt tali eos officio demereretur. Cum externis haudquaquam longos sermones ducêbat, vt sui congressus desiderium illis potiùs, quàm fastidium relinqueret. Ipse sibi, vel cùm Imperatoris Confessionibus præesset, aquam è puteo haurire, ipse sibi in omnibus famulari. Tandem acutissimis colicæ doloribus, paucis diebus confectus, obiit Viennæ IX. Cal. Februarij, anno salutis MDCXXIV. ætatis LXIII. Religionis XLI. cum magno Cæsaris, Nostrorum, imò & totius Reip. Christianæ luctu, cui operam, Hæreticis, Caluinistis præsertim, confutandis & refellendis, insignem nauauit; vt ex merito, Caluino mastyx, & Caluinistarum malleus, sit à nonnemine nuncupatus. Edidit

Becanus Opuſcula plurima, quæ variis locis, ac temporibus ſeorſim edita, tandem comprehenſa tomis II. prodierunt Moguntiæ apud Antonium Stroheckerum MDCXXX. & MDCXXXI. in fol. aucta lucubrationibus aliquot poſthumis. Complectitur autem tomus I.

Summam Theologiæ Scholaſticæ, reſpondentem Tribus Partibus S. Thomæ Aquinatis. Tomus verò II.

Opuſcula Polemica, ſeu, *De Controuerſiis fidei, contra Hæreticos*, quæ ſuperfluum eſt ſingillatim recenſere. Acceſſit

Tractatus de Iure & Iuſtitiâ, anteà non impreſſus.

Prodiit prætereà his duobus tomis minimè comprehenſa

Analogia Veteris & Noui Teſtamenti. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCXX. in 8. Item

De Statu animarum poſt hanc vitam.

De Cenſuris Eccleſiaſticis.

De Reſurrectione &c.

Compendium Manualis (eius quod habetur inter Opera Polemica, Tomo II.) *Controuerſiarum huius temporis, de fide ac religione* vltimus Becani partus, in variis Germaniæ ac Belgij Prouinciis, inſigni animarum lucro, diuerſis formis excuſus.

MARTINVS BRESSERVS, natione Belga, patriâ Boxtellanus, Rector fuit tum Louanij, tum alibi. Obiit Brugis XIV. Nouembris MDCXXXV. Editi ſunt ipſius

De Conſcientia, lib. VI. Antuerpiæ.

MARTINVS CHRISTOPHORVS, natione Gallus, patriâ Turonenſis, Humaniores, Philoſophicaſque diſciplinas profeſſus, concionandi munus in Gallo-Belgicâ totos X. annos maximo fructu ſuſtinuit, ſeueritate lenitati permiſtâ, peccatorum animos, & de ſuggeſtu percellebat, & priuatò in congreſſu Deo magis adſtringebat. Auidè ſitiit Hæreticorum reductionem; quam per Miſſiones impigrè, quoad potuit, procurauit, nihil veritus inſidias, quas ſibi inaudierat parari, ratus maximum pro Chriſto mori lucrum. Morti propinquus enixè rogauit valetudinarij miniſtrum, vt quando iam de vitæ ſpe eſſet conclamatum, vnum hoc pietatis officium ſibi ne negaret, vt ſe ſcilicet flagris exciperet, quo mox purgatior Chriſto Iudici ſiſteretur. Eâ vixit opinione, vt vir Eccleſiaſticus ſermone & auctoritate pollens non dubitarit ad populum verba faciens, Virum verè Apoſtolicum, & fortem fidei Orthodoxæ columnam vocare. Obiit Cameraci anno ſalutis MDCXV. ætatis XLIX. Religionis XXV. Scripſit atque edidit

Libellum de Controuerſiis.

Conſultationem de Fide ac Religione capeſſendâ, Leonardi Leßij, vertit Gallicè. Duaci MDCX.

MARTINVS COVVREVR, natione Belga, patriâ Audomarenſis, vicennis Societatem anno MDXCIX. ingreſſus, Philoſophiam in eâ Duaci docuit; vbi & Collegij noſtri Rector fuit, vti poſtmodùm & Cameraci; ſubinde Patres in tertiâ Probatione per annos complures direxit. Scripſit Gallicè

De VII. *ſignis Prædeſtinationis*: Leodij.

Varia pietatis Exercitia; quæ in vnum collecta iuſſit recudi Epiſcopus Audomarenſis.

Item ſuppreſſo ſuo nomine

Exercitia Sodalitatis Huenſis.

Catechiſmum, ſeu, *Summarium Doctrinæ Chriſtianæ in* III. *partes diuiſum*; quod auctoritate R.D. Lucæ Brugenſis Vicarij Audomarenſis S. V. editum, iam paſſim docetur; & in Flandricam quoque linguam tranſlatum eſt. Et Latinè

Inſtructionem pro catechizandis rudibus, iuſſu Epiſcopi Audomarenſis editam Audomari MDCXXXIX. in 8. Vbi hodieque Collegij Rector degit.

MARTINVS FORNARIVS, natione Italus, patriâ Brunduſinus, qui toto fermè vitæ ſuæ tempore, maximâ cum auditorum vtilitate Quæſtiones de Officiis ac Moribus explicauit Patauij, Neapoli, Romæ. Scripſit

Inſtitutionem Confeſſariorum, ea continentem, quæ ad praxim audiendi Confeſſiones pertinent. Romæ typis Zannetti MDCI. Coloniæ apud Mylium, & Ingolſtadij apud Andr. Angermarium MDCVII. in 12.

Adiecit etiam Inſtructioni Sacerdotum Cardinalis Toleti

Annotationes, & Additionem de Sacro Ordine.

MARTINVS DE FVNEZ, natione Hiſpanus, vir egregiè doctus, qui octo annos Theologiam Scholaſticam in Academiâ Græcenſi docuit, & Mediolani Moralem, magnâ cum laude: moribus ornatus placidiſſimis, & apprimè pius. Is cùm ſub annum ſalutis MDCXVII. in Hiſpaniam proficiſceretur, in Italiâ defunctus eſt in Colle agri Florentini oppido. Edidit

Diſputationem de Deo Vno; itemque alteram

Diſputationem de Vitiis & peccatis in genere. Græcij typis Widmanſtadij MDLXXXIX.

Speculum Morale, & Practicum, in quo continetur Medulla Caſuum Conſcientiæ, Part. III. Conſtantiæ apud Nicolaum Kalt MDXCVIII.

Methodum Practicam vtendi Libro Thomæ de Kempis, De Imitatione Chriſti, ſcripſit, cùm doceret Mediolani, rogatu Vicarij Generalis Domini Albergatti, permiſitque tacito Auctoris nomine vulgari: eam Italicè reddidit & impreſſit D. Bartholomæus Zucchius Mediolani MDCIII.

MARTINVS HINCZA, natione Germanus, gente Prutenus, nobilibus ortus parentibus, ingreſſus eſt in Societatem die XXVIII. Iulij, anno ſalutis MDCXIV. In eâ confectis ſtudiis, Rectorem egit Collegij Gedanenſis, Magiſtrum Nouitiorum, demùm Prouinciæ Poloniæ Præpoſitum Prouincialem, nunc regit Collegium Cra-

Cracouiensе. Edidit Polonicè libellum insigniter pium, qui inscribitur

Rex dolorum Iesus Christus; adiunctâ *Piâ cum Iesu, dum res Diuina agitur, commoratione.* Lublini apud Paulum Conradum, & Cracouiæ MDC. XXXI. & rursum MDCXXXV. vbi & Latinè conuersus mox prodiit typis Francisci Cæsarij MDCXXXVI. in 8.

Iesu Christi Sacrosanctæ Crucis chórea, Angelorum plausus Polonicè.

MARTINVS L'HERMITE, natione Belga, patriâ Armenteriensis, vndeuicennis Societati adscriptus Romæ anno MDCXV. Laureti Pœnitentiarium egit per biennium & amplius, Philosophiam Duaci docuit per quadriennium, Mathesim per annos complures, vnà Studiorum in Collegio Marchianensi Præfecturam gerens: dumque Latinè ad Sodales Parthenios dicendo spiritum exercet, & seueriores scientias non negligit, amœniore studio complexus est Historiam Gallico idiomate, ediditque

Historiam Sanctorum Gallo-Flandriæ cum ortu, progressu, splendore Religionis Catholicæ in illâ Prouinciâ. Duaci, typis Bartholomæi Bardon MDCXXXVIII. in 4.

Paratas ad prælum habet *Annuas Societatis Litteras* annorum MDCXXLXXII. XXIII.

MARTINVS LASCIVS, natione Polonus, patriâ Calissiensis, venit ad Societatem adolescens XIX. annorum Calendis Februarij MDLXX. In eâ bonis Litteris excultus, Concionatorem ad XX. annos egit; Rectorem Collegij Lublinensis, & Leopolitani, Superiorem Residentiæ Toruniensis, Præpositum Domus Professæ Cracouiensis, ad annos XV. semper cum laude. Vir fuit grauissimus, in quo vigebat senile consilium, prudentia, & morum sancta quædam integritas, cum insigni erga omnes caritate coniuncta. Hæreticos dicendo, scribendo, omni aliâ operâ insectatus est. Senatum Cracouiensem vniuersum ad Ecclesiam traduxit; fecitque vt Heterodoxis omnis ad Magistratum aditus decreto publico eâ in vrbe præcluderetur. Morem per XL. horas supplicandi publicis in necessitatibus primus in Polonia induxit. Multarum Virginum in lubrico versantium saluti consuluit, & honestati per Sodales Misericordiæ arcâ institutâ, quam S. Nicolai, aptissimâ nomenclaturâ, vocauit, in quam quod statis singuli temporibus voluissent, ad hoc opus, subsidij nomine, coniicerent. Sacrarum Virginum cœtus plures, vel optimis legibus instituit, vel ad disciplinæ Canonicæ vigorem reuocauit. Pestilentiâ grassante, suis, quibus præerat, in tutiora dimissis, ipse caput obiecit discrimini: quibus officiis obtinuit, apud ipsos etiam Sectarios, viri sancti opinionem & venerationem. Torunienses certè, cùm essent Nostro, atque adeò Catholico etiam nomini infensissimi, non priùs Nostros vrbe suâ exegerunt, quàm inde Martinus, Superiorum auctoritate reuocatus, abscessit, seu virtutem eius reueriti, seu veriti prudentiam, seu demùm admirati constantiam, quâ applicitos suo lateri sclopos infractus contempsit. Erat ille verborum parcissimus; sed multùm iis auctoritatis & consilij suberat. Nostros eximiâ dexteritate & caritate tractabat; cumque vnusquisque singularem eius in se amorem agnosceret, facilè omnium ægritudines ipse curabat. Infirmos omni ope solabatur; cibos ipse coquere, & præbere; totas excubare noctes; graueolentem ipsorum animam, fœtoremque, cum ceteri non possent, ipse ferre; cōplexu suo inter ministrandum constringere. In seipsum intereà seuerus fuit imprimis, & flagellis se diriter proscindebat. Homo prouectæ ætatis, nihil, tametsi Moderatores indulgebant, admittebat singulare. Meditandi, & excutiendæ conscientiæ tempora, solo affixus prono corpore peragebat. Sed hæc, & reliqua virtutum decora miro tegebat silentio, & vitæ rationem non admodùm à communi abhorrentem sequebatur. Extremo in morbo, inter acerbas curationes, non gemitum, non signum fracti animi, vel impatientis vllum dedit. Obiit Cracouiæ, vbi Domui Professæ tum præerat, die XXIII. Maij, anno salutis MDCXV. cùm ex LXIV. annis vitæ, Societati XLIV. dedisset. Mortem eius Nostrorum consternatio & lacrymæ, totius vrbis luctus, grauissima probitatis eius ab Episcopo, virisque præcipuis testificatio, publicæ laudationes, vtriusque Cleri instructis ordinibus, & Senatus frequentissimi ad funus conuentio, consecuta sunt. Edidit Lascius Polonicè, suppresso suo nomine, contra Hæreticorum insaniam plura Opuscula, inter quæ sunt sequentia,

Summarium Catholicæ Veritatis, & breue Compendium omnium Controuersiarum.

Responsio, seu, Examen Matthiæ Rosentieteri Ministri, qui Summarium prædictum refutare tentauit.

Crisis, seu, Iudicium Catholicum, contra Danielem Mikolaievvski Ministrum Caluinianum.

Missio Lutheri, & Zuinglij, primorum nostri seculi Hæresiarcharum, à Dæmone.

Messias nouorum Arianorum, secundùm Alcoranum Turcicum. In hoc libello demonstrat nouos Arianos idem de Christo credere, quod docuit Mahometes in Alcorano.

Medicamentum contra Emplastrum Czechouicij Ministri Ariani Lublinensis.

Perspicilia contra Speculum Ministrorum, conantium probare suam perfidiam, esse veram fidem antiquam.

Secunda perspicilia pro tenebricosis & cæcis oculis Ministrorum, qui priora perspicilia refutare tentarant. Accessit

Lutheri Disputatio cum Dæmone.

Iudicium de Conterfeto, seu, Effigie nouorum Monacho-

nachorum Iesuitarum, in quo libro confutat, *Actionem ficti Equitis Poloni in Iesuitas.*

Martinvs Laterna, natione Roxolanus, patriâ Drohobitensis, honestis parentibus natus, ab ipsis incunabulis ad omnes bonas artes propensus fuit. In Humanioribus studiis, felicitate memoriæ & laboris assiduitate condiscipulos suos omnes superauit. Adolescens cùm per occasionem Calissio, vbi studebat, excurrisset Braunsbergam Prussiæ ciuitatem, vbi Societas ab Stanislao Cardinali Hosio collocata, medios inter Hæreticos, doctrinæ virtutisque laude florebat; admiratus religiosam Nostrorum viuendi rationem, & eorum frequentiam, qui Nostris auctoribus ad Sacram Eucharistiæ mensam accedebant; magnâ Societatis ineundæ cupiditate cœpit flagrare. Igitur ad Rectorem Collegij Braunsbergensis scribit solutâ oratione litteras, ad Socios ceteros ligatâ, quibus, vt suâ se consortione dignarentur, expetit. Excultus per Exercitia S. P. N. Ignatij, Braunsbergæ ad Tirocinium ponendum admissus est die x. Maij, anno salutis MDLXXI. Illo peracto, ad Philosophiæ deinceps Theologiæque admotus spatia, tantùm profecit, vt Doctoralem Vilnæ Lauream ex merito reportarit. In virtute etiam vsque adeò progressus est, maximeque in omnium reginâ Caritate, vt diu noctuque non cessaret, neque vel concionibus habendis, vel confessionibus audiendis vnquam defatigaretur, dummodo piis ipsius conatibus peccatoris alicuius ad meliorem frugem conuersio responderet. Multùm diuque non vulgari cum laude in Missionibus Apostolicis versatus est, infatigabili constantiâ. Triennio in Castris egit, cùm Stephanus Poloniæ Rex aduersus Moscum pugnaret, cui tum à concionibus Latinis fuit, simul & Aulæ Regiæ à Polonicis. Multas eius Regni ciuitates suis laboribus illustrauit, Cracouiam, Vilnam, Braunsbergam, Grodnam, ac demùm Leopolim. Anno MDLXXXVI. Romam voluntate Regis profectus, & confectis, ad quæ iuerat, negotiis, reuersus, eidem Regi, quoad vixit, Concionator adhæsit. Cracouiæ ad S. Barbaræ, Procuratoris domestici munus, vir tantus, promptissimo obsequio administrauit. Inde Leopoliensi Residentiæ Præpositus, incredibile dictu est, quantâ sibi Sociisque beneuolentiâ eius vrbis Archiepiscopum, ac ciues vniuersos conciliarit. Ibi cùm totis septem annis magnâ omnium satisfactione concionatus esset, Sigismundum Regem iussus in Sueciam à concionibus sequi, deducente cum lacrymis Antistite, & frequente populo, discessit. In Sueciam, contracto ex nauigationis molestiis morbo, corpore admodùm infirmo appulit: vnde cùm paulùm respirasset, suadente Medico in Poloniam rediturus, nauim Stegburgi die XXIX. Septembris, anno salutis MDXCVIII. conscendit. Postridie captus à militibus classis Caroli Sudermanniæ Ducis, Sigismundi Regis patrui, Hæreticis, nostroque nomini hostibus infensissimis, rebus omnibus, vnà cum ceteris vectoribus, quotquot Poloni erant, spoliatus est, & contumeliis in Romani Pontificis, Papistarumque nomen per summam petulantiam iactatis vexatus. At Martinus suarum esse partium ratus Orthodoxam fidem in tam præclarâ occasione profiteri, socios ad constantiam grauissimâ cœpit adhortatione firmare. Hinc odorati Sectarij eum non Catholicum dumtaxat, sed Sacerdotem, sed Societatis alumnum esse, variis eum lacessunt opprobriis, vexatumque designant ad mortem. Fuit qui panem illi in os intruderet, per ludibrium ingerens vt maturè comesset, abundè quod biberet mox habiturus. Demùm indumentis exutum, manibus fœdè laceratis, in scapham imponunt, & in altum prouecti demergunt in pelagus die XXX. Septembris, anno partæ salutis MDXCVIII. cùm ex annis vitæ XLV. Societati XXVII. impendisset. Leopoliensis Antistes, intellectâ eius morte, præclarâ eum oratione publicè dilaudauit: & anno insequente Stanislaus Niegozzeuius Regius Secretarius alterâ item oratione Latinâ, cui titulum fecit, *Laterna Poloniæ*, Martyrij gloriam illi asseruit. Verùm id multò præstitit illustriùs is, cui fortis athleta certauit, qui spirituum ponderator est, benignus Deus. Laurentius Bieckowskj Nobilis Polonus, vir pius, comes iuerat Martino in Sueciam, vexatumque maris iactatione recrearat. Is anno MDCII. à Tartaris in duram seruitutem abreptus est, & ne se fugâ per noctem subduceret, manibus post tergum ad pedes reuinctis actus in globum, suspendebatur è tigillo per subiectam foueam transmisso. Die VII. Iunij dum sic penderet, Dei opem eo in discrimine subiit implorare: cùm ecce videt hominem mirificâ luce circumfusum ad se accedere, albâ quadrigâ velut super Oceani fluctus inuectum, qui cùm se declarasset esse, qui erat, Martinum Laternam, vinculis pendentem repentè exsoluit, & in cãpo ad Leopolim, totis inde L. milliaribus constituit. Ille viso attonitus, atque animi pendens, verumne euentus, an noctis esset ludibrium, hæsit incertus, donec illuxit, viditque se liberum, vinculis ante pedes dilapsis, tanto ab hostium castris interuallo abesse. Rei huius seriem incisa Romæ imago, publicâ auctoritate, per Iacobum Laurum, & publicè venum proposita, facit esse fidei nequaquam fluxæ. Scripsit Laterna

Orationes II. *funebres*; alteram, *In exequiis D. Stephani* I. *Poloniæ Regis.* Cracouiæ typis Andreæ Petricouij MDLXXXVIII. Alteram

De præclaris in Ecclesiam, & Remp. meritis Domini Valeriani Episcopi Vilnensis. Polonicè autem edidit

Citha-

Citharam, vel, *Decachordum Spirituale*, seu, *Librũ Precationum*, è Patribus, piisque recentiorum Catholicorum libellis concinnatum. Cracouiæ usum & recusum.

Martinvs Olavivs, natione Hispanus, patriâ Cantaber, ex Oppido Victoriâ. Vir fuit ingenio, iudicio, doctrinâ, eloquentiâ, disputandi vi, argumentorum robore atque efficaciâ, cum paucis comparandus. Is cùm adolescens Dialecticæ nauaret operam Compluti, primus S.P.N. Ignatio Barcinone venienti eleëmosynam anno MDXXVI. est impertitus. Compluto Parisios cõcessit, in quâ Academiâ sapiẽtię laude floruit; Philosophiã publicè professus est; & inter Doctores Theologos primas doctrinæ omnium opinione tenuit. Curiam deinceps Caroli V. Imperatoris secutus est, eiusque domesticis Sacris præfuit. Verùm initâ cum Petro Soto familiaritate ad retundendum Hæreticorum furorem, abeunte in Belgium Carolo, ipse cum Soto in Germaniâ substitit. Interim Otho Cardinalis Truchses Dilinganâ Academiâ institutâ doctissimos vndequaque viros accersiit; quos inter facilè primi fuêre Olauius & Sotus. Re tamen multis difficultatibus impeditâ, Olauius animum ad Noui Orbis Indias vertit, vt Ethnicos ad Christum adduceret; eâque de causâ Bibliothecam præmisit Hispalim, transmissurus in Indias. Hæc eo meditante, intermissum Tridentinum Concilium Pontifice Iulio III. imperante reuocatur; quò & Olauius ipse Cardinalis Othonis nomine se contulit, ibique multa præbuit suę documenta doctrinæ. Sed cùm ad Indos suscepta cogitatio recurreret, Romam ad Ioannem Polancum nostrum, veterem amicum scripsit, rogans, vt se doceret, quem Nostri modum tenerent in vocandis ad Christum Indis Orientis; eum se velle sequi, & ex eorum consiliis moderari omnia. Hortatus est Polancus, vt priusquam in Hispaniam abiret, ad Vrbem accederet, coram rem tantam meliùs tractaturus. Suspicatus Olauius id suggeri, vt se ad Societatem ineundam pelliceret, statuit in posterum ab omni Nostrorum consuetudine abstinere. Verùm tantis cœpit conflictari animi difficultatibus, dubius præstaretne proficisci in Indiam, an in Religiosam se aliquam familiam recipere, vt ad deliberandum secesserit in Monasterium Benaco situm in lacu, & toto Quadragesimæ tempore Deum per Orationem, multamque corporis afflictationem consuluerit; tandemque statuerit posterius hoc fore sibi conducibilius. Sed quam familiam tot inter eligeret? Omnium legibus & Institutis expensis, pari ferebatur in omnes animo, vnâ exceptâ Societate, à quâ ita abhorrebat, vt quoties Deo supplicabat, sibi aperiret quam potissimùm arriperet, vnam semper Societatem excluderet. Idipsum cùm faceret inter sacrificandum sacro gloriosæ Anastasis die, & magno ardore animi cum lacrymis insisteret, Christi corpus in manibus sustinens, sensit se à Deo totis tentari præcordiis, & interiore quâdam huiusmodi compellari voce, *Hic ego te volo; in hâc tibi Societate & viuendum, & moriendum est: æquum est te meæ, non me tuæ obsequi voluntati: durum est tibi contra stimulum calcitrare.* Ad hæc ille ex imo pectore, *O Domine*, inquit, *seruus tuus sum ego, seruus tuus, & filius ancillæ tuæ Societatis Iesu.* Tam vehemens nimirum fuit instinctus Sancti Spiritus, vt continuò vouerit Societatem se inituram, & se ipse non satis mirari posset, quanto ardore illud expeteret, quod paulò ante tanto horrore odioque defugerat. Tridentum igitur reuersus, suum cum Iacobo Lainio, & Alphonso Salmerone consilium communicat, ac Romam subinde venit; vbi ab S. Ignatio receptus anno salutis MDLII. primo statim Tirocinio, suam Deo & Societati virtutem in omni munerum humilitate probauit. Ab Ignatio autem & ad omnem religionis normam apprimè institutus, & ad perfectionem mirum in modũ accensus est; vt celeriter Institutorũ adeptus scientiã, fuerit breui inter Professos adscriptus, & Romano præfectus Collegio, cui multum & dignitatis, & nominis acquisiuit. Nam anno mox sequente primus Theologiam Sacram D. Thom. Aquinatis in eo cœpit publicè profiteri. At biẽnio pòst Marcellus II. Pont. Max. duos ab Ignatio postulauit, quos apud se haberet, Theologos; illique cum Lainio Olauius attributus est. Sed Pontifice paucis diebus è viuis sublato, in Collegij Romani gubernatione permansit. Ceterùm cùm anno MDLVI. S.P.N. Ignatio parentasset, & sanctissimi viri corpus Calendis Augusti in sepulchro condidisset, morbum contraxit, qui ei vitæ finem attulit. Cùm morbus ingrauesceret, & morte appropinquante vox eum viresque deficerent, exaudiebatur intus cum Domino loqui, & intermortuis vocibus illud identidem vsurpare, Non intres in iudicium cum seruo tuo, Domine; quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis viuens. Nec ita multò pòst XVI. Cal. Septembris, Patrem suum sequens, in cælum vocatus, terram reliquit, & prematurâ morte nobis ereptus est. Vir fuit singulari animi moderatione, humilitateque præditus, eò admirabiliore, quòd cum tantâ doctrinâ esset coniuncta. De Societate ita sentiebat, vt indignissimum se profiteretur, qui inter Angelos (sic Societatis homines vocabat) versaretur; vt qui ab eorum mortificatione, humilitate, puritate, in Deũ ac proximos caritate longissimè se abesse sentiret. *O piam*, aiebat, *Sociorum familiam! Me miserum, qui eam nimis diu ignorans fugi; sæpè etiam de eadem detraxi.* Certè quamdiu is grauiter ægrotauit, iuges pro eo, succedentibus sibi ordine Sociis, interdiu noctuque fusæ sunt preces. Tantus erat omnium

nium in ipſum amor, & ſtudium; tanta opinio ſanctitatis. In ſupremo tempore tantam præſetulit oris hilaritatem, vt videretur inſigni aliquo præter ordinem Dei beneficio frui. Eum certè apparuit illum alterum eſſe, quem moribundus ſignificarat S. Ignatius, cùm ſibi ac Socio benedictionem à Pontifice peti iuſſit. Scripſit Olauius præclaras

Aſſertiones de conditione, lapſu, & reparatione hominis. Et alias itidem collectas ex Lectionibus, quæ in Collegio Societatis Ieſu Romano habitæ ſunt.

Edita quoque in Volumine Orationum Concilij Tridentini viſitur eius

Oratio, quam in illo præclariſſimo orbis theatro dixit, antequam Societati nomen daret.

Exſtat denique etiam in Hiſtoriâ Societatis Ieſu To.I.Lib.15.Num.46.

Modeſta Reſponſio ad Decretum Pariſienſe à Sorbonicis Doctoribus contra Societatem Ieſu in ipſis ſuis initiis latum.

MARTINVS PEREZ DE VNANOA, natione Hiſpanus, patriâ Valentinus, Societati inſertus eſt die IV. Ianuarij, anno ſalutis MDXCV. ætatis XV. In eâ Philoſophiam, & ſubinde Theologiam eius Facultatis Doctor, totos XV. annos Valentiæ docuit, & aliquot iterum Barcinone. Cenſor Sacræ Inquiſitionis in Regnis Aragoniæ eſt. Rector moderatus eſt Collegia Oſcenſe, Cæſarauguſtanum, Valentinum; Domum etiam Profeſſorum Valentinam Præpoſitus. Edidit egregium

Tractatum, de ineffabili Sacroſanctæ Trinitatis Myſterio. Lugduni. Paratum etiam habet

Tractatum de mirabili Verbi Incarnati Myſterio. Item

De Matrimonio.

MARTINVS DE ROA, natione Hiſpanus, patriâ Cordubenſis; adoleſcentulus vix XV. annos natus ſeculo renunciauit, & Societatem noſtram expetiuit: admiſſus, probatus, & Humanis ac Diuinis litteris expolitus eſt. Poſteà cùm magnas ex puerorum inſtitutione redundare vtilitates in Remp. animaduerteret, totos XVI. annos erudiendæ iuuentuti impendit, atque Artem dicendi in noſtro Cordubenſi Collegio profeſſus eſt; vbi & Sacras Litteras poſtmodùm interpretatus eſt. Gubernauit Rector Collegium Xereſanum, Aſtigitanum, Hiſpalenſe, Malacitanum, Cordubenſe: fuit Vice-Præpoſitus Domus Profeſſæ Hiſpalenſis; & Prouinciæ Boeticæ Vice-Prouincialis; à quâ etiam Procurator Romam miſſus eſt. Obiit demùm Montellæ plenus dierum & promeritorum, die V. Aprilis, anno ſalutis MDCXXXVII. Scripſit

Singularium Sacræ Scripturæ, atque Externorum Auctorum, lib. V. quibus acceſſit *De Die Natali Sacro & Prophano, lib. ſingularis*; & *Singularium liber.* VI. Lugduni auctiùs & emendatiùs per Horatium Cardon MDCIV. in 8.

Singularium Sacræ Scripturæ Volumen alterum. Lugduni MDCXXXIV.

Officia Sanctorum Eccleſiæ Cordubenſis; à Sede Apoſtolicâ approbata & conceſſa.

De Cordubæ in Hiſpaniâ Boeticâ principatu; & *De auctoritate & antiquitate SS. Martyrum Cordubenſium*; ac *De Cordubenſi Breuiario.* Lugduni per Horatium Cardon MDCXVII. in 4.

Orationem Panegyricam ad D. Franciſcum de Reynoſo Epiſcopum Cordubenſem.

Commentarios in Habacuc Prophetam, & in Pſalmum II.

De Accentu, & rectâ in Græcis, Latinis, Barbaris pronunciatione; ſub nomine Ludouici Petri Franceſij.

Hymnos aliquot, & *Poëmata.* Reliquit etiam edendum

Supplementum Breuiarij Hiſpalenſis.

Hæc Latinè: Hiſpanicè verò edidit

Vitam Illuſtriſſimæ ac Sanctiſſimæ Annæ de la Cruz, Comitiſſæ de Feria, quæ priùs dicta eſt Anna Ponçe de Leon. Cordubæ apud Viduam Andreæ Barreræ MDCIV. & Hiſpali per Alphonſum Gamarram MDCXV. in 4.

Vitam Dominæ Sanciæ Carillo, non ſanctitate minùs, quàm genere nobiliſſimæ Hiſpali iiſdē typis & anno in 4.

Sanctorum Cordubenſium geſta, ſiue, *Florem Sanctorum.* Ibidem eodem anno & formâ.

Nobilium Boeticæ Vrbium, Xereſij, Malacæ, Aſtigis antiquitatem, Sanctorumq; Hiſtorias, Tom. III.

De Antiquitate, vſu, veneratione SS. Imaginum, & Reliquiarum. Hiſpali per Gabrielem Vejaranum MDCXIII. in 12.

De Statu animarum in Purgatorio. Hoc opuſculum Italicè reddidit Tiberius Putignanus; Latinè Ioannes Bucceleni noſter.

De Statu Beatorum in cælo; *Puerorum in limbo*; *Damnatorum in inferno*; *Vniuerſi huius poſt reſurrectionem.*

Officia, ſeu, *Beneficia S. Angeli Cuſtodis noſtri in nos.* MDCXXXII. Cordubæ per Saluatorem de Cea Teſa in 8.

Antiquum S. Chriſtophori Monaſterium Cordubenſe illuſtratum.

De Cordubæ in Vlteriore Hiſpaniâ principatu.

Vertit ex Italico Hiſpanicè

Vitam S. Franciſcæ Romanæ. Et ex Latino,

Regulam S. Leandri ad ſororem B. Florentiam.

Edidit ad hæc ſub nomine Domini Andreæ de Morales Senatoris Cordubenſis,

Cordubenſis Reip. officia, pro Hiſpaniarum Rege Carolo V. Imperatore contra Tumultuantes, vulgò, *Communitates.*

Reliquit denique prælo aptam

Hiſtoriam Prouinciæ Boeticæ Societatis Ieſu.

MARTINVS SIBENIVS, natione Germanus, patriâ Dalenenſis è Ducatu Iuliacenſi, ab anno MDCXXIV. Societatem vicennis ingreſſus, reddidit Latinè è Flandrico

Vi-

Vitam Diuinam, quam Ioannes Eusebius Nierembergius Hispanicè scripsit: ea iam Coloniæ sub prælo est.

MARTINVS SMIGLECIVS, natione Roxolanus, patriâ Leopolitanus, adolescens Romæ Societatem nostram amplexus est anno salutis MDLXXXI. Deinde ingenio ac iudicio, improboque studio Humanas ac Diuinas Scientias didicit; & cum doctrinâ singulare virtutum omnium studium, & morum eximiam quandam suauitatem copulauit. Remissus in Poloniam, cùm per ætatem nondum Sacerdos esse posset, Vilnæ Philosophiam quadriennio professus est magnâ cum laude, & Theologiam subinde decennio, Doctor eius Facultatis ibidem creatus. Hîc etiam, cùm publicè aliquando contra Caluini doctrinam disputasset, relatam victoriam prodigio Deus firmauit: nam homo hæreticus inde digressus, cùm dirâ sibi imprecatione factâ iurasset Smiglecium causâ cecidisse, mox, vti sibi fuerat imprecatus, angi & suffocari se sensit: cumque assidentium auxilio malum esset discussum, repetito periurio atque execratione, repente arctatis faucibus extinctus est. Magna fuit Martino sui despicientia; nec vllis honoribus, aut aliorum de se opinionibus tangebatur. Sermones pios in congressibus dextrè inferebat, miscebat, disiectos reuocabat, sine vllius offensione. Tanto Diuini amoris æstu erat accensus, vt ad solam Dei mentionem extra se rapi videretur, & vultu ipso, satis alioqui macilento & exhausto, inflammari. Si in illud argumentum, inter exhortandos Socios, vt fit, delaberetur, nesciebat ad orationis inchoatæ seriem reuerti. Multis annis præfuit Collegiis, Pultouiensi, Posnaniensi, Calissiensi, & Domui Professæ Cracouiensi, cum laude lenitatis iuxta & seueritatis. Opperiebatur tempora mollissima corrigendis suis, posteaquam animi perturbatio resedisset. Æquitatem animi cùm multis in difficultatibus, tum in longo molestoque morbo, quo confectus est, tenuit inconcussam. Nihil acerbum, aut intemperans illi, quamuis sensim extabescenti, excidit. Morte denunciatâ, Deo se lubens, & Deiparæ patrocinio permisit. Obiit Calissij ad diem XXVI. Iulij, anno salutis MDC.XVIII. ætatis LVI. aditæ Societatis XXXVIII. susceptæ in eâ Professionis quatuor votorum XXI. Funus ipsius Religiosi alij suâ præsentiâ celebrarunt, eumque pro concione laudarunt. Scripsit Martinus Polonicè

De æternâ Christi filij Dei Diuinitate, contra Arianos, collecta atque inter se expensa Sacræ Scripturæ testimonia. His addita est

Responsio ad cuiusdam Anabaptistæ scriptum, aduersus Librum P. Iacobi VVuieci. Vilnæ MDXCV. in 4.

Disputationem Nouogrodensem contra Arianos susceptam.

De Vsurâ, & de tribus præcipuis Contractibus, nempe, *De Venditione cum pacto de retrouendendo; de Censibus; & de Contractu Societatis.*

Absurda Pseudo-Synodi Toruniensis, in quâ Caluinistæ cum Lutheranis concordiam tentabant.

De vno Visibili Capite Ecclesiæ Dei. Atque hi omnes libri editi sunt Vilnæ ab anno MDXCV. vsque ad MDC.

Latinè verò edidit

De Zachariæ Prophetæ pro Christi Diuinitate illustri testimonio, aduersus Fausti Socini Anabaptistæ cauillationes. Vilnæ MDXCVI. in 4.

Nodum Gordium, seu, *De Vocatione Ministrorum.* Cracouiæ MDCIX. in 4.

Noua Monstra noui Arianismi. Nissæ MDCXII. in 4.

Verbum Caro factum, seu, *De Diuinâ Verbi Incarnati Naturâ*, contra nouos Arianos. Cracouiæ MDCXIII. in 4.

Refutationem vanæ Dissolutionis Nodi Gordij de Vocatione Ministrorum, contra Ioannem Volkelium Ministrum Arianum Ibid. MDCXIV. in 4.

De erroribus nouorum Arianorum, lib. II. contra Valentinum Smalcium. Ibidem MDCXV. in 4.

De Christo vero & naturali filio Dei, eiusq; pro nobis satisfactione, aduersus Valentinum Smalcium Arianum, lib. II. Accessit

Responsio ad refutationem C. errorum Smalcio obiectorum. Ibidem MDCXV. in 4.

De Baptismo, aduersus Hieronymum Moscorouium Arianum, lib. I. Ibidem eodem anno ac formâ.

De Ordinatione Sacerdotum in Ecclesiâ Romanâ, contra Iacobum Zaborouium Caluinianum Ministrum. Cracouiæ MDCXVII.

De Notis Ministrorum. Lib. II. contra eundem. MDCXVII.

Vanam sine viribus iram Ministrorum Euangelicorum. Coloniæ apud Antonium Boëtzerum MDCXI. in 16.

Refutationem Epicherematis missionem Ministrorum Euangelicorum propugnantis. MDCXII.

Selectarum Disputationum in Organum Aristotelis, Tom. II. Ingolstadij MDCXVIII. in 4.

MARTINVS STEPHANVS, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Ceniceros, cum magnâ laude in Societate vixit, intentus rectæ nostrorum Scholasticorum institutioni in Collegio Complutensi. Edidit in lucem Hispanicè

Epitomen locupletissimi Apparatus, & pulcherrimæ fabricæ Templi Salomonis. Compluti apud Ioãnem Gracianum MDCXV. in 8.

MARTINVS VAVTHIER, natione Lotharingus ex Diœcesi Tullensi, operam suam in Societate valdè probauit, XXVI. circiter annis docendo Humaniores disciplinas, Philosophiam, Theologiam: concionando Latinè & Germanicè; excurrendo ad varias Missiones; Confessiones excipiendo; Scholas etiam superiores

Præfecti munere gubernando. Obiit in excursione Lotharingica: nam cùm ad quosdam Religiosos quos anteà rebus spiritualibus excoluerat, ex Collegio Treuirensi euocatus esset, lethali morbo correptus, ad vicinum Metense Collegium diuertit, ibique die XIII. Octobris, anno salutis MDCXXII. ad præmium laborum suorum migrauit. Scripsit vtilem

Tractatum, quo ostendit, *Religionem Pontificiam esse Orthodoxam, non Idololatriam: & Philosophiam Pontificiam esse Scientiam Veritatis, non altercandi studium*, aduersus D. Danielem Rixingerum Medicum & Philosophum Lutheranum Argentinensem. Augustæ Treuirorum apud Ægidium Immerdorf MDCXX. in 8.

MATTHÆVS BEMBVS, natione Polonus, patriâ Posnaniensis, Societatem ingressus est anno salutis MDLXXXVII. In eâ Theologiam octennio professus est, Doctoralibus ornamentis Vilnæ insignitus. Rexit triennio Collegium Posnaniense; præfuit altero triennio Domui Professæ Cracouiensi; & vices demortui Prouincialis quadrimestri sustinuit. Sigismundo III. Serenissimo Poloniæ Regi fuit ab Aulicis Concionibus. Salutaribus intentus laboribus adhuc in viuis est, grandis ætate. Scripsit Latinè & Polonicè multa. Latinorum hi tituli sunt,

Pax non Pax, seu, *Rationes aliquot, quibus Confœderationis Euangelicorum cum Catholicis pacem, nullo modo veram esse pacem ostenditur.*

Pacatus impacatus ad examen vocatus, seu, *Examen responsionum, quibus ad rationes contra pacem Confœderationis respondere frustra conatus est.*

Bellator Christianus, hoc est, *Ratio Christianè, piè, feliciterq; bella & apparandi, & gerendi, Summorum Imperatorum, Regum, & aliorum Christianorum Ducum exemplis expressa, & Notis breuibus illustrata.* Cracouiæ, & Coloniæ typis Birckmanni, vtrobique MDCXVII.

Pastor vigilans, seu, *Ars regendi animas, ex Epistolis potissimùm D. Gregorij Magni excerpta, & in eiusdem exemplo Pastoribus omnibus Ecclesiasticis proposita.* Cracouiæ typis Andreæ Petricouij MDCXVIII. in 4.

Epos in nupturientes Euangelicos Verbi Ministros; occasione Epithalamiorum in nuptias Andreæ Lucæ Ecclesiastæ Toruniensis, à Versificatoribus Toruniensibus ac Viadrinis eleganter & Euangelicè nuper scriptorum compositum; & præcipuè è selectioribus hortorum Aonidum Toruniensium & Viadrensium flosculis concinnatum.

Monita salutaria data Anonymo Auctori scripti nuper editi, cui titulus falsò inditus, *Monita priuata Societatis Iesu.*

Polonicè verò scriptorum syllabus est iste,

Conciones funebres, I. *in funere Andreæ de Brun Opaleuski Episcopi Posnaniensis*, habita XXX. Ianuarij, anno MDCXXIV. II. *in funere Adami Sandinoi de Czarnkovv Czarnkovvski Palatini Lanciciensis, Maioris Poloniæ Generalis*, habita V. Aprilis MDCXXVIII. III. *in funere Andreæ Bobolæ, Supremi Cubiculi Regij Præfecti*, quæ inscripta est, *Exemplar veri Nobilis.*

Cometa, seu, *Comminatio de cælo, ob incutiendum timorem, cautelam, & hominum admonitionem.*

Breuis relatio de nouo Collegio Patrum Societatis Iesu, ad Aedem S. Petri Cracouiæ, anno Domini MDCXXV.

Defensio Collegij Cracouiensis Patrum Societatis Iesu, Ordinibus Regni in Comitiis generalibus Varsauiensibus anno Domini MDCXXVII. *congregatis ad expendendum proposita.*

Persuasio Militaris, seu, *Rationes, ob quas Illustris Ordo Militaris Regni abstinere debet ab exactionibus & oneribus imponendis in Bonis Ecclesiasticis.*

Ritus Armenorum, &c, *Inuitatio præclara Armenæ Gentis ad vnitatem in fide & caritate cum Ecclesiâ Catholicâ Romanâ.* Cracouiæ MDCXXX. in 4.

Inuitatio ad vnitatem Catholicam Ruthenorum Ritus Græci, facta Leopoli pro concione, præsentibus Iosepho Welamino Metropolitano Kiiouiensi, Halicensi, & totius Russiæ, ac ceteris Episcopis, Ecclesiasticisque Ruthenis, qui ob Synodum de Vnione celebrandam eò conuenerant anno Domini MDCXXIX. Cracouiæ in 4. Sub prælo sunt eiusdem

Themata Christiana.

MATTHÆVS DE COVROS, natione Lusitanus, patriâ Olysipponensis, Societatis nostræ in Iaponiâ semel iterumque Præpositus Prouincialis, & Episcopus Administrator toto nouennio, temporibus difficillimis, incredibilibus perfunctus laboribus, sagacissimorum hominum, qui eum ad supplicia deposcebant, diligentiam, non sine admirabili, præsentissimâque, ac prodigio simillimâ Dei ope haud semel elusit. Anno MDCXX. cùm die quâdam Nangasachi se ad sacrificandum indueret, repentè conclamatur, vt fugiat; imminere scrutatores. Sed quid consilij, ne exterus homo prodatur ex vultu Iaponibus dissimillimo? Sumptum ex desperatione habuit successum. Iniicit se in sellam manualem, quibus in Iaponiâ solæ vtuntur mulieres, & baiulis succollantis, quid ferrent ignaris, elatus est, pedissequâ ponè velut heram deducēte. Sed alij mox & aliis timores nati. Geruli illi nec quo, nec quâ irent conscij, passim stare; sciscitari de domo Neophyti, quo fuerant iussi tendere; & quisque prætergredientium, vt libido erat, adire comminus, reducere siparium, visurus ecqua portaretur. Incerti viarum consistunt ad fores Viduæ. Illa mox progressa, inclamat vociferatione, vt se inde auferant actutum; aberrasse à domo: famula superueniens errorem correctura, vocem intendere, obiurgare, iubere se sequi. Sic demùm, quò ibatur, peruentum. Sed illico nouum discrimen. Is qui patrem excepit, intempestâ nocte tractus in vincula est; & cùm nul-

nullum daret Patris indicium, extemplò per excubias occupati sunt vici, ne quà euaderet. Latuit tamen; Deo tegente, donec die septimâ clam elapsus est. Anno MDCXXV. die XXII. Decembris quid illi contigerit, ipsiusmet verbis reddo. Quâ die captus est, inquit, P. Ioannes Baptista Zola, ecce moneor instructos bombardis milites domum, in quâ eram, cirdumdare: & breui interuallo mihi socius significat, equites videri nonnullos ad nos contendere. Igitur raptim ego me induo; collo Rosarium inicio; festino in vicum exire, ne domum, vbi diuersabar, rescisсant, sic ab eâ iniuriam prohibiturus. Verùm hospes me stitit apprehensum brachio, asserens equites illos haud me spectare; quò pergant, incompertum esse. Non explicem facilè, quantùm ea res me commouerit: nam incredibili animi mei lætitiâ, curuatis genibus me Domino obtuleram, penè certus fore propediem, vt in vinctorum pro Christo numerũ admitterer. Equitibus prętergressis ab Christianis deductus sum in syluam. Ibi Matutinum Officium exorsus sum recitare, quod mihi fore vitæ postremum ominabar. Stabulum ibi erat stramento tectum promiscui iuris, in quod, quia pluebat, successi, & strato per humum fœno incubui. Mirifica me tum voluptas incessit, cùm Natalis Dominici peruigilio vidi me tali diuersorio exceptum. Hic persisto in diem hodiernum, qui x. Februarij est, non sine molestiâ; quam reor affectæ iam ætati meæ grauem quempiam morbum conciliaturam. Sola me fouet, solaturque spes, quâ teneor, fore vt exorem, quod Deum votis omnibus oro, vt pro ipso cum Sociis incendio peream. Hactenus de se ille. Sub anni rursum MDCXXVI. finem, cùm omnis exploratorum solertia in ipsum vnum peruestigandum incubuisset, dispositis vndequaque attentissimis excubitoribus, subiit cum Dogico, atque vno famulo, clam omnibus, in egestam sibi ab hospite scrobem, quæ patebat in longum palmos duodenos, quaternos in latum, Solis expers & luminis, nisi quod ad cibationem, ad Officij Diuini recitationem, ad scriptionem Epistolarum accendebatur; nam diem reliquum agebant in tenebris. Cibaria porrigebantur angusto foramine, quanta scutellæ moles est, quod reducto propinqui tugurij, in quo senecio quidam operabatur, stramento, tantisper aperiebatur, dum illa inferrentur. Tertiâ demùm quâque luce, ad purgamentum, aditus ad fossam laxabatur. Victus erat pertenuis, propterea quod hospes, ne quid vestigij signaret, nec pisces, nec aliud obsonij cultioris quidpiam auderet coëmere. Dies ipsos XXXV. in illâ caligine delituit, nisi quod peruigilio, festo, & Octauâ Paschatis ad Sacrum faciendum prodierit. Post illa nouam specum paris dimensionis hospes illi ingeniosâ caritate defodit, in quâ exeunte eius anni Septembri adhuc commorabatur. Hæc erat quàm altera commodior, quòd ostiolum stramentitiis scrutis, & malè compositis obrutum storeis habebat, quâ per noctis silentium prodibat ad sacrificandum; diem agebat in fossâ ad malignam lucem, quam modicâ illapsam fenestrâ ad lectionem scriptionemque adhibebat. Fuit aliquando vt tam repentè occuparetur ab exploratore, vt antrum subeundi vix spatium haberet. Anno MDCXXIX. elapsus è manibus indagatorum est arctâ in latebrâ, qualem memoratur olim S. Felix subiisse, araneo opere repentè prætextam. Sed quoniam eas ædes crebrò lustrabant quæsitores, ne quando in eam latebram impingerent, visum Christianis est, Patrem in alias atque alias ædes transmittere. Semel iterumque eâ causâ delitescendum illi fuit in loco tenebris horrido; ex quo morbum contraxit tam acerbum, vt in vitæ fuerit discrimen adductus, omnium inops medicamentorum, nisi quæ de cælo suppetebant. Anno MDC. XXX. gliscebat Arijæ Bungondoni furor in vniuersam Christianorum nationem: non ille ætati parcere; non sexui, aut conditioni; nouas pœnarum facies excogitare, ad exscindendum stirpitùs nomen Christianum. Præstò fuit in tantâ necessitate P. Matthæus, etiam tum Prouincialis & Pro-Episcopus; & ad officium omnes excitabat, certus, si res tulisset, in conspectum se dare Tyrannorum. Verùm hoc eius consilium Christiani turbarunt, ne ope semel omni, quam ab illo capiebant, exciderent. Igitur nauigio conscenso nocturnis tectus tenebris abscessit. Vix benè soluerat à littore, ecce aduolant à Tono seu Regulo, qui retrahant fugientem. Sed tenebricosa nox sequentes fefellit, & Patri opportunitatem fugæ dedit. Ceterùm cùm vestigantium diligentiam mutatis ædibus aliquamdiu elusisset, votis Christianorum obsecutus, efferri se passus est corbe canneâ, quatuor succollantibus, in arduum montem densis impeditum vepretis. Sed illi vix benè progressi, quantum patet equi cursura, Patrem humi deponunt crassâ substratâ storeâ, alterâque item storeâ porrectâ, quâ sibi, suisque Dogico ac famulo pluuiam defenderet. Binis horis elapsis curriculo reuerti, iterum, iterumque, quartò etiam & quintò illâ die sedem illi variarunt, ne non deprehensum in ædibus vestigatores quæritarent proxima inter dumeta, inter quæ pronum erat suspicari illum se abdidisse. Modicum orizæ in cibationem adiunctum. Sic dies sub tegetibus, & noctis dimidium, non intermittente pluuiâ transactum est. Tum verò duodeni venêre robustis viribus iuuenes, quibus erat propositum, prærupti montis difficillimum iugum transcendere, atque in diuersum territorium deportare Patrem. Igitur arundineo rursum qualo exceptum, ingenti cum difficultate per calles præcipites,

cipites, tandem ad maris littus deponunt, impenetrabili dumeto tectum, & arbore densâ. Ibi sedit hebdomade dierum, modico instructus orizæ demenso; pluuiis expositus, quæ perpetes propè toto eo tempore fuêre. Periculis subinde repetitis, & laboribus, Christiani Nangasachensis nauigio in aliud Regnum transgressus est, eorum, à quibus recedebat, caritate robustâ mirificè recreatus: Dei benignâ prouidentiâ non è manibus dumtaxat persequentium ereptus, verùm à præsenti quoque morte, quam homini parum firmo tot incommoda poterant adferre, seruatus. Ceterùm his, atque huiusmodi grauioribus ærumnis attritus, cùm deesset etiam aliquando, qui eum tecto reciperet, nec iam crederet se posse diu fallere vestigatores, constituit se Magistratui coram Meaci sistere: cùm ecce inopinatò rogatus ab homine leproso, longulè ab vrbe, extra commeantium occursus, in angusto mapali, tanquam arcto in carcere exceptus est. Ad extremum fatigatus, fractusque malis, & laborantis Ecclesiæ sollicitudine oppressus, Sacramentis recreatus, propè Fuximam, auidus ignis atque flammarum, purgatissimum spiritum placidissimè emisit die XXIX. Octobris, anno salutis MDCXXXIII. Iaponicæ suæ expeditionis XLIII. quam vno exilij anno, quo furente Daifusama Macai substitit, interrupit. Scripsit vir Apostolicus

Annuas Litteras ex Iaponiâ anni MDCIII.

MATTHÆVS GALLETTVS, natione Italus, patriâ Fanensis, sed origine Pisanus, Societatem Romæ ingressus anno MDCXXIII. Doctorali Vtriusque Iuris Laureâ insignis. Scripsit Italicè

Historiam Fanensem, cuius meminit in suo Mercurio Oliuetano fol.152. D. Secundus Lancellotus; ea tamen hactenus edita non est. Sed

Compendium eiusdem Fanensis Historiæ ab ipso digestum Italicè, impressit Iacobus Laurus in suo Theatro.

MATTHÆVS MAVRACH, natione Hungarus, patriâ Posoniensis, sed origine Germanus, ingressus Societatem anno MDC. ætatis XXI. edidit suppresso suo nomine libellum, cui fecit titulum,

Calepinulus: ex toto Calepino Synonyma, Composita, Deriuatiua, attributa cetera, quæ ad eandem rem spectant, simul scripta. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXX. in 12.

MATTHÆVS RADERVS, natione Germanus, patriâ Inichingensis in Tiroli, anno salutis MDLXI. natus est, ac vicennis se Deo in Societate sacrauit: in quâ & Humanioribus, & seuerioribus Litteris, non minùs quàm religione excultus est. Deinde permultos annos iuuentuti erudiendæ impendit. Excelluit autem cum omni dicendi elegantiâ, atque ingenuarum Artium cognitione, tum Poëticâ facultate insigniter. Tria in Societate vota professus est anno salutis MDCI. Obiit verò diem suum Monachij die XXII. Mensis Decembris, anno MDC. XXXIV. ætatis LXXIV. Societatis LIII. Vir miro candore, & singulari patientiâ præditus. Scripsit

Commentarios in Martialem à se emaculatum; auctos curis secundis, & tertiis Moguntiæ per Kinckium MDCXXVII. in fol.

Petri Siculi Historiam de Manichæis, à se conuersam è Græco, & Notis illustratam. Ingolstadij typis Sartorij MDCIV. in 4. Exstat ea etiam in Bibliothecâ magnâ Patrum To. IX. Part. II.

Acta Concilij Octaui Oecumenici, Constantinopolitani IV. *Græcè & Latinè, cum Notis.* Ingolstadij typis Sartorij MDCIV. in 4.

Viridarium Sanctorum ex Menæis Græcorum collectum, Annotationibus, & similibus Historiis illustratum. Augustæ Vindelicorum apud Christophorum Magnum MDCIV. in 8. Accessit

Syntagma de Statu morientium, ex MSS. *Codicibus Latinè factum, Notisq; illustratum.*

Viridarij Sanctorum Part. II. *De simplici Obedientiâ, & contemptu sui.* Monachij formis Bergianis MDCXIV. in 8.

Viridarij Sanctorum Part. III. *quæ continet illustria Sanctorum exempla.* Ibidem anno & formâ iisdem.

Aulam Sanctam, Theodosij Iunioris Imperatoris, S. Pulcheriæ sororis, & Eudociæ vxoris, Aug. res gestas complexam; è Græcis & Latinis Scriptoribus, editis & non editis concinnatam. Monachij MDCIV. in 8.

Ioannis Climaci lib. ad Religiosum Pastorem, qui est de Officio Cœnobiarchæ, translatum & Obseruationibus illustratum, Græcè & Latinè. Augustæ apud Dauidem Francum MDCVI. in 8.

De Vitâ Petri Canisij Societatis Iesu, lib. III. cum Appendice, *De P. Theodorico Canisio.* Monachij MDCXIV. in 8.

Chronicon Alexandrinum, idemq; Astronomicum & Ecclesiasticum (vulgò Siculum, vel, Fasti Siculi) Græcè cum Latinâ interpretatione, nunc integrè vulgatum. Monachij formis Annæ Bergiæ MDCXV. in 4.

Bauariam Sanctam, Tom. III. *cum Iconibus Sanctorum.* Ibidem To. I. Anno MDCXV. alter MDCXXIV. tertius MDCXXVII. in fol.

Bauariam Piam. Ibidem MDCXXVIII. in fol.

Q. Curtium Rufum, Synopsibus & Argumentis illustratum. Monachij MDCXV. in 12. & recognitum Coloniæ apud Kinckium MDCXXX. in 8.

Ad Q. Curtij Rufi de Alexandro Magno Historiam, Prolusiones, Librorum Synopses, Capitum argumenta, Commentarios. Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXVIII. in fol.

S. Ioannis Scholastici, seu, Climaci Opera omnia ex Græco à se interpretata. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXIII. in fol.

Ad Senecæ Medeam Commentarios. Monachij apud Melchiorem Segen MDCXXXI. in 12. & simi-

similes reliquit *Commentarios* prælo paratos, *in Senecæ Troades, & Thyesten.*

Auctarium ad lib. v. *Nicolai Trigautij De Christianis apud Iaponios triumphis, in quo exponit statum Ecclesiæ Iaponicæ ab anno* MDCXVII. *vsque ad* MDCXX. Monachij MDCXXIII. in 4.

Quatuor Nouissima, Versu Dimetro Iambico acatalectico & catalectico. Monachij MDC. XXIX. in 32.

MATTHÆVS RICCIVS, natione Italus, patriâ Maceratensis, nobili domo natus est die VI. Octobris, anno salutis MDLII. Romæ Societatem amplexus est die Assumptæ in cælum Virgini sacro, anno MDLXXI. cùm triennium in Iurisprudentiæ ludo posuisset. Magistrum habuit in Tirocinio Alexandrum Valignanum, quo postmodùm moderatore ad summa prouectus est. Nam Philosophicis & Theologicis studiis Romæ absolutis, impetrauit in Orientis Indiam missionem, & suis insalutatis, quos vt de viâ postremo recrearet alloquio rogabatur, illuc anno MDLXXVII. tetendit, Indiæ Procuratore P. Martino de Sylua ductore. Goam attigit die XIII. Septembris anni insequentis. Quadriennio partim in retractandis Theologiæ studiis, partim in explicandis Eloquentiæ præceptis expensô, accitus ab Alexandro Valignano Indiæ tum Visitatore Macaum est, vt si qua se via aperiret, in Sinarum Regnum subiret. Macaum appulit Augusto mense anni MDLXXXII. & admirabili Dei consilio, anno vertente Septembri mense claustra illa imperuia, vnà cum P. Michaële Ruggerio penetrauit. Mox dexterrimâ cum omnibus agendi comitate, vitæque sanctimoniâ, Summorum sibi Magistratuum beneuolentiam adiunxit. Ceterùm, quod in iis rebus, quæ sunt in molem surrecturæ, vsuvenit, non parum hoc exórdio pugnarum Matthæo fuit, multum tolerandum aduersorum. Plebs Cantoniensis, quâ in vrbe consederat, ferox in aduenas, omnibus illum iniuriis appetere, domum lapidatione quotidie infestare, & ad hæc, quod mirere, apud Magistratum per calumniam hominem traducere; vt per apparitorem perturbatè fuerit ad Tribunal accitus aliquando, & tanquam qui corrumperet accepta beneficia increpitus; retentusque velut in custodiâ, donec innocentiæ suæ patrocinium fecit. Genio Gentis obseruato, quò suauiùs eos ad auditum veritatis alliceret, Cosmographicâ Orbis tabulam, Sphæras, Gnomones, aliaque è Mathematicis legibus instrumenta concinnauit; quæ in amicos Magistratus distributa, totoque peruagata Regno, eam ipsi existimationem pepercre, vti maximus ex vniuerso terrarum orbe Astrologus haberetur. Sic paulatim firmata res, stetit illa quidem, & sensim prouecta est; sed dubiis euentibus agitata, recreata subinde felicibus, mox aduersis vexata; vt vni scilicet Deo tribueretur vniuersa: à quo, cùm nocte quâdam, omni destitutus solatio Matthæus, & tristi rerum successu fatigatus obdormiuisset, illa sibi Verba per quietem dicta percepit, quorum simillimis S. P. N. Ignatium olim confirmarat, Ego in vtrâque tibi vrbe Regiâ propitius ero. Nec vanum illud fuisse somniantis ludibrium, satis comprobauit fortunatissimus supra omnium exspectationem in vtramque Regiam ingressus, & ab ipsis Magistratibus domicilium figendi facta potestas. Pachinum, vbi sedem Rex habet, die XXIV. Ianuarij, anno MDCI. peruenit, Europæis instructus muneribus, quæ Regi destinarat. In eâ vrbe consedit, variâ sæpè fortunâ exercitus; sed eâ de se opinione excitatâ, quam Dominus ad Euangelij promulgationem ei conciliabat: quæ tanta fuit, tamque admirabilis, apud gentem alioqui sagacissimam, & exteros omnes solitam præ se despicere, atque in barbaris numerare; vt eam non solùm sperare nemo, sed ne optare quidem ausus fuisset. Intra paucos illos annos, ex quo Regiam vrbem attigerat, vna propè, eaque continua occupatio eum cum hospitibus, qui ex omni parte ventitabant, detinebat; quibus ex more, quem violari nefas, cùm visitationis officium rependeret, hanc occupationem grauiùs etiam duplicabat. Ad hæc ex vniuerso Sinarum orbe ad eum ignoti iuxta ac noti scriptitabant, multa sciscitantes; quibus cùm responderet, næ ille onus maximum subibat. Prætereà cùm vniuersæ præesset Missioni, Sociorum litteris respondere cogebatur; quos cùm ille amaret tenerrimè, faciebat id sedulò & prolixè. Nec tamen intereà à familiari Neophytorum collocutione vnquam abstinuit; cùm esset illi solemne, quo quisque esset tenuior, eo diuturniore ab eo colloquio detineri. His omnibus accedebat librorum scribendorum labor, Nostris prælegendi assiduitas, quam ad extremum vsque spiritum, inter infinita negotia, nunquam intermisit. Sed nimirum ita ingeniosus erat in tempore dispensando, vt ad exercitia spiritualia non solùm sufficeret, sed etiam redundaret: neque enim ille statis temporibus contentus, semper inueniebat, quod necessariis etiam negotiis suffuraretur. Hæc omnia Socios in eum rapiebant attonitos, dubios quid primùm mirarentur, animum ne infatigabilem, an corpus; nam ab illo nullus non labor assumebatur; ab hoc nullus recusabatur. Hæc erant illi perpetua. Sed in annum MDCX. alia plurima præter ordinem inciderunt, à quibus obrui potuit, non potuit fatigari. Itaque cùm die quâdam ab hospitum visitatione fessus domum repetiisset, in lectulum se abiecit, agnouitque fatigationem eam sibi esse lethalem. Sed adeò nihil est turbatus, vt sciscitanti è Sociis vni, quî haberet, responderit, se eâ ipsâ horâ coarctari è duobus, nec satis scire quid optaret, æterna ne illa, quæ imminebant, præmia

mia, an diuturniores in Christianâ illâ expeditione labores. Sexto ægritudinis die, de vniuersâ propè vitâ confessus, Socium, qui eum audierat, tantâ spiritus alacritate perfudit, nullam vt aliam in vitâ suâ maiorem se sensisse prædicaret: tantâ fuerat Patris innocentiâ, spiritusque suauitate delibutus. Postridie Sacrum Viaticum humi prouolutus teneras inter lacrymas accepit. Altero die inungi postremùm voluit, & Sociis poscentibus monita salutaria dispensauit. Vni suas preces addixit, vt mortem illi in Societate obeundam exoraret; ideò quod nihil occurrere diceret meliùs atque iucundiùs, quàm quod ipse eo ipso tempore persentiret. Relinquo vos, inquiebat, in ostio ad magna merita patefacto; sed non sine multis periculis, vel laboribus adeunda. Rogatus quâ ratione amorem illum suum in suos vellet remunerari, respondit, eâ beneuolentiâ, quam venturis ex Europâ Patribus semper ostenderetis; quam quidem decet haud esse vulgarem, sed toties geminatam, vt quam ibi in vniuersis inueniunt, hîc in singulis deprehendant. Tum intermortuis propè vocibus auditus est ita fari, Ego P. Petrum Cotonum, qui apud Regem Galliæ degit, in Domino plurimùm amo; ad eum, tametsi ignotum, pro eo quod Dei gloriam promouit, hoc anno scribere, & gratulari statueram, eumque priuatim de nostræ Missionis statu reddere certiorem: nunc peto à vobis, vt quoniam mihi hoc præstare omnino non licebit, vti me apud eum excusetis. In eum ferè modum suauissimè modò cum Nostris, modò cum Neophytis collocutus, die XI. Maij, oculos velut corpori permittens; placidissimè in Domino obdormiuit, Pachini in vrbe Sinarum Regiâ, anno salutis MDCX. ætatis LVIII. ex quibus Societati XXXVIII. Sinicæ expeditioni dedit XXV. Neophyti primùm in lacrymas, mox in Patris laudem conuersi, effigiem sibi eius ad solatium coloribus exprimi curarunt, suum Patrem, suum Apostolum nuncupantes. Biduo toto iacuit exanime cadauer insepultum in summo æstu, vultu semper viuido, oris totius colore viuenti similior, quàm vitâ functo. Certis coniecturis compertum est, diem suæ mortis eum præsciisse, & locum sepulturæ decreto Regio sibi datum iri. Eius effigiem Romæ Valerianus Regnartius Superiorum permissu, in æs incidit anno MDCXV. cum illustri hypographe; quâ narrat illum in vltima Sinarum fidem Christi primùm inuexisse, & quinque fundatis Ecclesiis, magnâ sanctimoniæ atque eruditionis famâ diem obiisse: hinc illi à Scriptoribus passim attributa sanctitatis laus est, & Apostolicæ titulus virtutis. Scripsit sanctus hic vir Linguâ Sinicâ

Cosmographicas & Astrologicas præceptiones.

Geographicam orbis descriptionem, semel, iterumq; recensitam, & Commentariis locupletatam.

Sex priores Libros Elementorum Euclidis, cum Notis Christophori Clauij.

Arithmeticam Practicam Christophori Clauij.

De Horologiis, Astrolabio, Spharâ, ex eodem Clauio.

Commentarium de Elementis, quo vanitatem quinque Elementorum confutat; nostrorum quatuor veritatem stabilit; loca sua singulis assignat; & figuris illustrat.

Catechismum, secundis curis auctum.

Explicationem Doctrinæ Christianæ ampliorem, Ethnicis potissimùm accommodatam, sæpiùs recusam.

Breuem de Amicitiâ Tractatum, quo congessit ea, quæ Philosophi, Sacri Doctores, aliique probati Scriptores de eo argumento tradiderunt; Opus apprimè acceptum, & sæpiùs recusum.

Commentariolum de Memoriâ, quæ locis & imaginibus iuuatur.

Octo Scriptiones de materiis Ethicis ad virtutem & bonos mores inuitantibus, quæ ad Clauicordium Regi canerentur, vnde etiam *Clauicordij Cantilenas* appellauit. Impressum fuit hoc Opusculum Carminum charactere tum Europæo, tum Sinensi.

Paradoxa, seu, *Morum præcepta Sinis anteà inaudita*, per collocutiones cum grauissimis Magistratibus inducta. Opus longè laudatissimum, & vtilissimum.

Tractatus XXV. *de rebus Ethicis, deq; prauarum animi affectionum moderatione.* Hos Sinæ, *Sententias*, appellant.

Capita XXII. *de variis rebus, de Beatitudine; de Morte, &c.*

Sacros Fastos.

Tetrabiblion Sinense de Moribus, Latinâ Paraphrasi, & *Commentariolis* illustrauit.

Suscìu, Librum è præcipuis Sinensium, Latinè vertit.

Calepinum Europæo-Sinicum.

Annuas Litteras è Sinis Annorum MDLXXXIV. MDCVI. & MDCVII. quas binas posteriores Latinè reddiderunt Rhetores Antuerpienses, typis Plantinianis MDCXI. in 8. Denique reliquit

Commentarios, ex quibus Nicolaus Trigartius suam Expeditionem Christianam apud Sinas elaborauit.

MATTHÆVS SCHRICK, natione Germanus, patriâ Aquisgranensis, cùm anno MDLXXXIX. ætatis XXII. Societatem ingressus esset, Philosophiam in eâ docuit magnâ commendatione; & Collegiis aliquot Rector præfuit, edidit tacito suo nomine

Locos vsitatiores è Sacrâ Scripturâ, pro adstruendâ veritate Catholicâ. Moguntiæ apud Hermannum Meresium.

Molitur aliud opus auidè exspectatum

Pro reducendis ad ouile Christi Acatholicis, lib. III. quo-

quorum I. continet *Adynata & Asystata, quæ è Nouatorum placitis sequuntur.* II. explicat *Naturam, proprietates, & effecta Hæreseos.* III. dissoluit X. *præcipua conuersionis impedimenta.*

MATTHIAS CASIMIRVS SARBIEVIVS, natione Polonus, seu, Lithuanus, gente Mazouita, Vir omni scientiarum genere excellens; Philosophiam ac Theologiam Vilnæ docuit cum laude, Doctorali Laureâ coram Serenissimo Poloniæ Rege Vladislao IV. qui suo illum annulo inaugurari voluit, decoratus, ad Regias Conciones adscitus est; obiit Varsauiæ die II. Aprilis, anno MDCXL. ab initâ Societate XXVIII. Edidit

Lyricorum lib. III. Vilnæ primùm MDCXXVIII. mox Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbarum: deinde *auctiores Libro* IV. *& Libro Epodon, atque vno Epigrammatum Libro*: cum *Epicitharismate Poëtarum Belgarum in laudem Auctoris,* recudit Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasar Moretus MDCXXXIV. in 12.

Orationem de S. Casimiro. MDCXXXV.

Concionem in funere Ioannis Stanislai Sapichæ Marscalci Lithuaniæ.

Reliquit post se

Concionum pro Dominicis & Festis, quas habuit coram Vladislao IV. Rege, Tomos IV.

Exspectantur ab eiusdem calamo

De Diis Gentium, lib. IV. solutâ oratione.

De Perfectâ Poësi, lib. IV. prosâ.

Orationum, lib. I.

Lechiados, lib. XII. Heroico Carmine.

De Physico Continuo, lib. VI.

De Deo Vno & Trino, & *De Angelis,* ad I. Part. S. Thomæ Aquin.

MATTHIAS FABER, natione Germanus, ex Parocho in Neumarckt, Palatinatus Superioris per Diœcesim Aichstadianam Visitatore, Pastor ad D. Mauritij Ingolstadij, & Professor simul, ac Procancellarius Vniuersitatis, De Catholicâ Religione in Palatinatu optimè meritus; nuper grandis natu, & famâ longè lateque notus, nuncio rebus humanis remisso, Societatem nostram Viennæ complexus est anno MDCXXXVI. Ediderat verò iam priùs

Concionum opus tripartitum, seu, in III. Tomos distributum. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXI. in fol.

Controuersias contra Altorfienses Professores.

MATTHIAS HAINAL, natione Hungarus, patriâ Tyrnauiensis, edidit Hungaricè tacito suo nomine

Cor Iesu sacrum, Imaginibus, Rhythmis, Orationibus expressum. Viennæ MDCXXIX.

MATTHIAS MAYRHOVIVS, siue, MAYRHOFFER, natione Germanus, patriâ Monachiensis, Societatem in Germaniâ complexus est annos XIX. natus, sed Romæ Tirocinium posuit, & Philosophicas ac Theologicas Scientias didicit, & feliciter Ingolstadij docuit. Rector præfuit Academiæ Dilinganæ; & annis plusquam XX. Collegio Monachiensi. Quatuor vota iam inde vsque ab anno MDLXXXVIII. professus est; agitque iam in grandi senio Præfectum spiritus in primariis Collegiis, honestissimâ semper lectione & scriptione occupatus, otij osor acerrimus. Edidit in lucem

Disputationes Theologicas, De tribus peccatorum generibus, Mortali, Veniali, Originali; aduersus huius seculi Sectarios. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDLXXXVII.

De rerum dominio, & iustis possessionibus. Ibidem MDLXXXVIII.

De Voto & Iuramento. Ibidem MDLXXXIX.

De Restitutione. Ibidem eodem anno.

De Sacramento Eucharistiæ; & Incarnationis Mysterio; vbi etiam Doctrina Vbiquetariorum refellitur. Ibidem MDXC.

Quatuor flumina Paradisi, siue, *Præcipuos fontes Scientiæ de Deo, qui sunt Theologicus, Physicus, Ethicus, Historicus.* Coloniæ.

Piscinam natatoriam, ad quam manuducuntur illuminandi.

Germanicè verò scripsit

Speculum Prædicantium. Ingolstadij apud Adamum Sartorium. MDC. in 4.

Apologiam pro Speculo Prædicantium, aduersùs Speculum Iesuitarum. Ingolstadij typis Ederianis MDCI. in 4.

Reddidit verò Germanicè ex Italico Lucæ Pinelli nostri

Vitam B. Virginis. Augustæ apud Christophorum Mang in 8. Ex Gallico Petri Cotoni

Deuotionem Caluinistarum. Ingolst. typis Sartorij MDCX. in 4.

MATTHIAS PVTZIVS, natione Belga, patriâ Marcoduro Menapiorum Oppido ortus: anno salutis MDLXXXVI. die IV. Martij Societati nomen dedit; & die XXII. Februarij, anno MDXCV. Moguntiæ obiit phthisi. Iuuenis fuit ingenio eximio; de quo sufficiant, quæ suprà in Henrico Putzio eius germano fratre dicta sunt. Ex Italico Latinum fecit librum

Vincentij Bruni, de B. Virgine.

Eiusdem Meditationes de Passione Domini; quas tacito nomine posthumas edidit Henricus Matthiæ frater.

Altare Templi Moguntini, Carmine descripsit.

MATTHIAS DE SA, natione Lusitanus, patriâ Bracharensis, Societatem anno MDLXXXII. ætatis XVII. complexus, in eâ Philosophiam docuit, rexitque Collegium Angrense, Syluense, Scalabitanum, Conimbricense; præfuit etiam Villauiçosæ, & Insulis. Scripsit

Rerum spiritualium, Tom. II.

MAXIMILIANVS HABBEQVIVS, natione Belga, patriâ Bruxellensis, natus anno MDLXXX. admodùm iuuenis in Societatem ingressus, celeberrimus in eâ Concionator euasit, munere illo primis in vrbibus, Antuerpiâ, Bruxellâ,

Brugis, plus annis XXX. cum summâ commendatione perfunctus. Insigni fuit eruditione in Controuersiis fidei, atque intelligentiâ Scripturarum Sanctarum: excelluit in Poësi, præsertim Lyricâ. Acer fuit in Hæreticos; quorum odia ab infantia sustinuit, actus in exilium cum parentibus. Enituit in eo castimonia, pietas, animi demissio, studium in Societatem; in quam adeò fuit beneficus, vt suffragia Fundatoribus exhiberi solita fuerit consecutus. Obiit Antuerpiæ die VIII. Februarij, anno Christi MDCXXXVII. cùm vixisset annos omnino LVIII. in Societate XLI. professus olim quatuor vota postridie Calendas Iulias, anno MDCXIV. Edidit non apposito nomine suo

Væ Victis; & omnes in eo Libello Odas Horatianas.

Odas omnes Lyricas, quæ visuntur in primâ editione *Amphitheatri Honoris Clari Bonarscij.*

Triumphum SS. Patribus Ignatio, & Francisco, cùm in Sanctorum album inscripti essent, ab Vrbe Bruxellensi celebratum. Sub alieno nomine. Bruxellæ apud Ioannem Peperman MDCXXII. in 8.

Exstat etiam in Epicitharismate Matthiæ Casimiri Sarbieuij, vna eius

Ode in laudem eiusdem Sarbieuij.

Ode item altera, *in Gentilitias Vrbani VIII. Pont. Max. Apes*, exstat præfixa Piis Desideriis Hermanni Hugonis. Reliquit denique

Animaduersiones in Pseudo-Martyrologia Nouatorum, sub titulo, *De finibus Hæreticorum & Catholicorum*, seu, *Descensus Auerni, & Ascensus Olympi.*

MAXIMILIANVS SANDÆVS, natione Belga, patriâ Amsterodamensis in Batauis, natus est anno salutis MDLXXVIII. die XVIII. Aprilis. Studia tractauit Groningæ, Coloniæ, Mussiponti, Romæ; Humanitatis, Philosophiæ, Iurisprudentiæ, Theologiæ. In Societatem Romæ adscriptus est die XX. Nouembris, anno MDXCVII. Post Philosophiæ Cursum in Academiâ Herbipolensi confectum, ibidem Theologiæ Doctor, Summam D. Thomæ complures annos præclarè enucleauit. Tum Sacram Scripturam è Cathedrâ Moguntinâ cùm exposuisset, regendæ iuuentuti Seminarij Episcopi Herbipolensis præfectus est: vir acri iudicio, multæ lectionis, & doctrinæ variæ. Eius hæ sunt lucubrationes typis vulgatæ:

Opusculum Theologicum de Omnipræsentiâ essentiali DEI, *facta hoc tempore litigiosa inter Caluinistas Hollandiæ.* Herbipoli typis Conradi Schvvindlauff. An. 1616.

Opus Thelogicum de Libro vitæ, Mortis, Monumenti. Quorum quilibet celebratur in S. Scriptura. Herbipoli typis Conradi Schvvindlauff. Anno 1616.

Epistola ad Amicum Italum, de dißidio Protestantium Hollandorum in negotio Religionis. Herbipoli apud Conradum Schvvindlauff. Anno 1617.

Castigatio Conscientiæ IESVITICÆ *cauteriatæ, conficta in Hollandia. Ad Principem Orangiæ Mauritium, Comitem Nassouiæ.* Herbipoli apud Conradum Schvvindlauff. Anno 1617.

Libellus de Iubilæo Lutherano, continens Thema seculare, *in quo motiua explicantur, ob quæ deserendam probatur Synagogam malignantium Sectariorum.* Moguntiæ apud Ioannem Albinum. Anno 1618.

Demonstratio ad Controuersias Hollandicas prodroma. Quod in fide Protestantium Hollandorum non sit salus. Ad Ordines Hollandiæ. Herbipoli apud Stephanum Fleismannum. Anno 1618.

Libellus de Donario Cordis Episcopi Herbipolensis IVLII, *Franciæ Orientalis Ducis. Titulo, Commentatio Academica, Latinè & Germanicè.* Herbipoli apud Stephanum Fleisinannum. An. 1618.

Disceptatio Theologico-politica de Rege Romanorum. Herbipoli apud Stephanum Fleismannum. Anno 1618.

Libri IV. *Controuersiarum Hollandicarum, Titulo, Hydrus Hollandicus.* Herbipoli, typis Stephani Fleismanni, & Ioannis Volmari. Anno 1618. & 1619.

Admonitio de Cauteriata IESVITARVM *conscientia ad Examinatorem Castigationis* SANDÆANÆ *Hollandum Caluinistam.* Herbipoli typis Ioãnis Volmari. Anno 1619.

Libri III. *de Hyperbole* IESVITICA. *Et Castigatio prodigæ* IESVITARVM *liberalitatis in vocibus vniuersalibus, conficta in Hollandia à Caluinista Batauo.* Moguntiæ typis Ioannis Albini. Anno 1619.

Liber vnus conuenientiæ ac differentiæ in doctrina de Prædestinatione, Catholicorum, Gomaristarum, & Arminianorum, seu Caluinistarum Hollandiæ. Titulo, Anacephalæosis doctrinæ de Prædestinatione. Latinè & Germanicè. Herbipoli typis Stephani Fleismanni. An. 1619.

Liber Considerationum XVII. *de Synodi Dordrechtanæ in Hollandia celebratæ emolumentis ad fidem Catholicam stabiliendam.* Herbipoli typis Ioannis Volmari. Anno 1620.

Volumen Commentationum Academicarum, in quo, quantum obfuerit sinceritati fidei, Litteratorum superbè sapientium profanitas, ostenditur in omnibus penè religionis controuersiis, contra Erasmum, Scaligerum, Drusium, Casaubonum, similesq; nostri temporis Grammaticos. Titulo, Grammaticus profanus. Herbipoli typis Ioannis Volmari. Anno 1621.

Libellus de Iubileo clericali Canonicorum in Germaniâ vsitato. Bambergæ apud Augustinum Crinesium. Anno 1624.

Libri III. *de Morte, in quibus Symbola Mortis* CXLV. *Commentationibus Theologicis ad mores accommodatis illustrantur. Ad Clerum Moguntinensem. Titulo, Plato Christianus.* Moguntiæ sumptibus Hermanni Mylij typis Hermanni Meresij. Anno 1624.

Libri IV. *Theologiæ variæ, quibus Theologiæ tum Profanæ, tum Sacræ Ortus, Progreßiones, Partitio mul-*

multiplex, *Notiones, & vtriusque Arcana, ac Imagines disquiruntur, & repræsentantur. Titulo, Theologia varia.* Moguntiæ sumptibus Hermanni Mylij typis Hermanni Meresij. Anno 1624.

Libri VI. *Theologiæ Symbolicæ, in quibus Doctrina de Deo Diuinisq́; Symbolo inuoluta, deindeq́; explicata traditur: & Symbolica disciplina ad Artis methodum reuocatur. Titulo, Theologica Symbolica.* Moguntiæ apud Ioan. Theobaldum Schonvvetter. Anno 1626.

Libri III. *Theologiæ Mysticæ, in quibus Doctrina de Deo Diuinisq́; contemplatiuorum mystica, ad Artis normam ordine redigitur. Titulo, Theologia Mystica.* Moguntiæ adud Ioannem Theobaldum Schōvvetter. Anno 1627.

Libellus de Vita, in quo Symbola vitæ humanæ CXXVII. *notulis Theologicis explicantur.* Francofurti apud Ioannem Theobaldum Schonvvetter. Anno 1627.

Libri VI. *Theologiæ Iuridicæ, in quibus materia omnis de contractibus humanis, ex Iure tum Pontificio, tum Cæsareo Euangeliis dominicalibus accommodatur: ex iisq́; similis obligatio inter* DEVM *ac Hominem ad virtutem colendam stabilitur. Titulo, Theologia Iuridica. Iurisconsultus Christianus.* Moguntiæ apud Ioannem Theobaldum Shonvvetter. Anno 1629.

Libellus de Mundo Fallaci, in quo X. *Commentationibus Theologicis in varia materia Mundi fallacia detegitur; & quomodo cauenda sit, differitur.* Moguntiæ impensis Ioannis Theobaldi Schonvvetteri. Anno 1631.

Libri III. *Theologiæ Medicæ. In quibus Principis, quà Ecclesiastici, quà Politici officia, exemplo Medici declarantur: & de morbis à Christo humani generis Archiatro sanatis, eorumq́; remediis, ad mores accommodatè differitur. Titulo, Theologia Medica. Medicus Christianus.* Coloniæ apud Stephanum Breyelium. Anno 1635.

Libellus de Constantiâ Coloniensi in asserendâ Religione Catholicâ à S. Materno ad præsentem diem. Titulo, Elogium Constantiæ Coloniensis. Coloniæ apud Stephanum Breyelium. Anno 1635.

Libelli Thesium diuersarum ex Philosophiâ & Theologiâ. Herbipoli, & Moguntiæ.

Auiarium Marianum. Orationes VII. *ad Sodales B. Virg. in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ, desumpta materia à* VI. *Auibus Virginis Symbolis: nempe Columba, Luscinia, Cygno, Gallina, Phœnice, Pauo, & hac, tum in Purificatione, tum in Annunciatione.* Francofurti typis Ioannis Theobaldi Shonvvetteri. Anno 1627.

MARIA *Flos-Mysticus. Orationes* VI. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ, desumptâ materiâ à floribus & plantula, Virginis Symbolis: nimirum, Rosa, Lilio, Viola, Heliotropio, Hyacintho, Olea.* Moguntiæ apud Godefridum Schonvvetterum. Anno 1629.

MARIA *Patrona. Orationes* VI. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ de Patrocinio* MARIANO *in omni rerum genere. In quibus differitur de Virgine, quatenus est Salus infirmorum, Idea Perfectionis, Vellus Gedeonis, Patrona Viatorum, Patrona Indulgentium, condens Testamentum omnibus proficuum. Aduocata vniuersalis.* Moguntiæ impensis Ioan. Theobald. Schonvvetteri. Anno 1630.

MARIA *Gemma-mystica. Orationes* VI. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ, desumpta materia ex Gemmis, Virginis Symbolis: scilicet, Iaspide, Carbunculo, Smaragdo, Achate, Sapphiro, Margarita.* Moguntiæ impensis Ioannis Theobaldi Schonvvetteri. Anno 1631.

MARIA *Luna-mystica. Orationes* VI. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ, desumptâ materiâ à Luna, quæ varia Virginem, secundùm diuersa mysteria repræsentat, nimirum, Luna Noua, Eclipsata, Plena, Festinans, ac Modulans, Dominatrix, Bellatrix.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Anno 1634.

Libellus de modo dedicandi se DEIPARÆ *in Mancipium, eamq́; Mancipij instar, colendi. Titulo,* MARIÆ *Creaturarum Dominæ Mancipium. Latinè & Germanicè.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Anno 1634.

Libellus de Oratione Dominica piè & affectuosè recitanda, &, circa illam quomodo multipliciter, meditandum, contemplandum, speculandum. Titulo, Oratio Dominica multiplici meditationum serto coronata. Latinè & Germanicè. Coloniæ apud Ioānem Kinckium. Anno 1634.

MARIA *Sol-mysticus. Orationes* VI. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habitæ, desumptâ materiâ à Sole, qui varius Virginem, secundùm diuersam materiam, repræsentat, nempe, Sol Oriens, Obscuratus, Fœcundans, Gyrans, Meridianus, Exhilarans.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Anno 1636.

MARIA *Mundus mysticus. Sermones* VII. *ad Sodales in Festiuitatibus* DEIPARÆ *habiti, desumptâ materiâ à Mundo, eiusq́; partibus, variè Virginem repræsentantibus. Sunt autem Abyssus, Cœlum, Ignis, Aer, Aqua, Terra, Mundus.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Anno 1639.

MARIA *Pacificatrix Mundi, ad Card.* MARTIVM GINETTVM, VRBANI VIII. *& Sedis Apostolicæ Legatum Pacificatoriæ Legationis Principem.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. An. 1639.

Epistola ad amicum veterem in Saxoniâ de fictitiis litteris IESVITÆ *Coloniensis sparsis per Belgium & Germaniam. Latinè & Belgicè.* Antuerpiæ Anno 1636.

Libellus de Salutatione Angelicâ fructuosè recitandâ, & circa illam quomodo multipliciter meditandum, speculandum, contemplandum. Titulo, Salutatio Angelica, multiplici precularum, hymnorum, endologiarum serto coronata. Coloniæ apud Ioannem Kinckium. Anno 1637.

Commentationes parænetica de Litterato Christiano, inscriptæ; Pædia Academici Christiani: Palæstra Pietatis erudita; Grammaticus Christianus: eò quòd mate-

materia desumatur ex argumento Grammatico ad mores accommodato. Ad Sereniss. & Reuerendiss. MAXIMILIANVM HENRICVM *vtriusque Bauariæ Ducem Principem iuuentutis.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. An. 1638.

CLAVIS *Theologiæ Mysticæ, siue Onomasticum vocabulorum, & Elucidarium loquutionum obscurarum, quibus Doctores Mystici tum veteres, tum recentiores vtuntur ad proprium suæ disciplinæ sensum paucis manifestum. Cui adiunctum est*

IVBILVM SOCIETATIS IESV SECVLARE, *ob Theologiam Mysticam à Fundatore* IGNATIO, *eiusq; Sociis, primo conditæ Religionis seculo excultam & illustratam.* Coloniæ apud Gualterianos. Anno 1640.

ARTIFEX EVANGELICVS. *In quo sunt* SYMBOLA *ab Artificibus omnis generis desumpta, ac delineata ingenio Auctorum, tum sacrorum, tum profanorum.* Item, *Similitudines ad vsum Concionatorum, & litteraturæ politioris Professorum. Cui adnectitur*

IVBILVM SOCIETATIS IESV SECVLARE, *ob Artifices Euangelicos, à Fundatore* IGNATIO, *eiusq; Sociis, Ecclesiæ Catholicæ, ad animarum subsidium aptatos, & submissos.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium. An. 1640.

MECHLINIENSE COLLEGIVM in Flandro-Belgicâ Prouinciâ, edidit

Emblematicam gratulationem Serenissimo Principi Cardinali Ferdinando Hispaniarum Infanti exhibitam cùm in eam Vrbem inueheretur. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXXXV. in 4.

MELCHIOR DE CASTRO, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, vir singulari animi demissione, insigni prudentiâ miræ simplicitati coniunctâ, admirabili doctrinâ. Theologiam Scholasticam totos XX. & ampliùs annos professus est: ex quo labore cùm Hecticam febrim contraxisset, magno omnium dolore extinctus est Cordubæ anno MDXCIX. Funus frequente Senatu Ecclesiastico, succollantibus aliorum Ordinum Religiosis elatum est. Reliquit post se absolutum

Tractatum de Beatitudine.

Logicas & Physicas ipsius Commentationes alius quispiam suo nomine publicauit.

MELCHIOR DE LA CERDA, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Cifuentes, Diœcesis Siguntinæ, adolescens XX. annum agens, Iurisprudentiæ studiis, quibus per quinquennium operam dederat, reiectis, ac seculi vanitatibus abdicatis, sic Societatem nostram suscepit, vt se puerorum instituendorum vtilitati penitùs dicasse videatur. Itaque XXX. ipsos annos Hispali, & Cordubæ, in erudiendâ, & ad Eloquentiam formandâ iuuentute consumpsit. Obiit Hispali anno salutis MDCXV. Scripsit

Apparatum Latini Sermonis, Part. II. Hispali apud Rodericum Cabreram MDXCVIII. in 4.

Vsum & exercitationem Demonstrationis. Ibidem eodem anno in 4.

Campos Eloquentiæ, in causis, enumeratione partium, genere, coniugatis, adiunctis, longè lateq; patentis, Volumen I. *In similibus, comparatis, exemplis, longè lateq; patentis*, Volumen II. Lugduni per Horatium Cardon MDCXIV. in 8.

MELCHIOR FIGVEREDVS, natione Lusitanus, obiit Goæ anno MDXCVII. Scripsit

Epistolas IV. *ex Iaponiâ ab anno* MDLXV. *ad* MD. LXX.

MELCHIOR INCHOFER, natione Germanus, patriâ Viennensis, Vir multiplici doctrinâ clarus, Iurisprudentiæ dedit operam non pœnitendam priusquam in Societatem veniret; in eâ Philosophiam, Mathesim ac Theologiam tum Moralem, tum Scholasticam diu Messanæ cum laude professus est; nunc Romæ multis in rebus vtilem operam nauat. Edidit in lucem Opus doctum hoc titulo,

Epistolæ B. Mariæ Virginis ad Messanenses veritas vindicata. Messanæ apud Petrum Bream MDC. XXX. in folio. Ob hoc opus cùm ad S. Congregationem Indicis à quibusdam fuisset delatus, & Messanâ vocatus coram S. Congregatione comparuisset, eâ se moderatione gessit, eamque facti sui rationem reddidit, vt beneuolentiam omnium promeritus sit, & eam de se existimationem apud omnes pepererit, quâ meritò videri possit, hanc eius ad S. Congregationem vocationem, ipsi occasionem fuisse maioris opinionis & laudis in luce comparandæ. Quare S. Congregatio non solùm permisit eidem dictum opus de nouo edere, mutato tamen iustis de causis titulo in hunc modum, *Coniectatio ad Epistolam B. Mariæ Virginis ad Messanenses*, & quibusdam magis explicatis; vti reipsâ edidit Viterbij apud Ludouicum Grignanum MDC. XXXIII. in folio; sed etiam demendi, addendi, si quæ viderentur, liberam & amplam facultatem dedit. Id quod decreto, nomine & auctoritate S. Congregationis, adiunctis luculentis eiusdem encomiis suo chirographo, quod ego vidi, testatus est verbis totidem, ipse S. Congregationis Secretarius Fr. Ioannes Baptista Marinus Ordinis Prædicatorum I. Maij MDC. XXXIV.

Alia eius opera sunt,

Tractatus Syllepticus, in quo, quid de terræ, Solisq; motu, vel statione, secundùm Sacram Scripturam, & SS. Patres sentiendum: quâue certitudine alterutra sententia tenenda sit, ostenditur. Romæ apud Grignanum MDCXXXIII. in 4. Hoc opusculum auctius exspectamus.

De Sacrâ Latinitate, hoc est, *De variis Latinæ Linguæ mysteriis, ex origine, progressu, fine, ceterâque instituti sui ratione, ad Euangelij prædicationem, Latinæ Ecclesiæ exaltationem, Romaniq; Imperij maiestatem spectantibus*, lib. VI. Messanæ per Placidum Reynum MDCXXXV. in 4. & Monachij MDCXXXVIII. in 8.

Oratio funebris Reuerendissimo P. F. Nicolao Riccardio

cardio Ordinis Prædicatorum S.P.A.Magistro. Romæ apud Grignanum MDCXXXIX. in 4.

Historia trium Magorum. Romæ apud Grignanum MDCXXXIX.

Alia quædam ipsius prodierunt sub alienis nominibus R. P. E. L. &c. & sub nomine Academici Vertumnij, adiectum Prælectionibus Io: Baptistæ Cortesij

Poëma in laudem Medicinæ, & contra malos Medicos.

Prælum exspectant sequentia;

Martyrologium nouis Notis illustratum; tomis aliquot.

Eiusdem Martyrologij Compendium.

Demonstrationes Chronologicæ, Historicæ, Euangelicæ.

Examen Thematum cælestium, variorum Astronomorum, Veterum & Recentiorum, vsque ad Tychonem: & facillima ratio supputandarum Eclipsium.

Theorica Planetarum.

Achior Christianus.

Expositiones in omnes Regulas Iuris in Sexto.

Idea Historiæ Ecclesiasticæ Hungariæ, aliquot tomis comprehendendæ.

Tractatus de Legibus, ad normam vtriusque Iuris, aliquot Opusculis comprehensus.

De Persecutionibus Martyrum.

Parat insuper hæc alia:

Libros Stromatum, de peregrinis & curiosis doctrinis.

De Defensionibus Martyrum.

De more Dei in præmiando, & castigando.

MELCHIOR KNAB, natione Germanus, patriâ Ratolpzellensis, maturus venit ad Societatem, sed diligentiâ suâ pensauit temporis damnum, impiger ad salutem animarum: professus est quatuor vota solemnia. Scripsit

Conscientiæ Amussim. Monachij MDCXXII.

Arcam auream. Ibidem MDCXXVIII.

MELCHIOR NVNNIVS BARRETVS, quem NONIVM, & NVNEZ alij appellant, natione Lusitanus, domo Portuensis, Ioannis Nunnij Barreti, qui decessit Æthiopiæ Patriarcha, germanus frater, parentes habuit locupletes, & familiæ nobilitate per Lusitaniam claros, qui præter hos duos, tertium etiam Alphonsum Barretum Societati dederunt, virum etiam ipsum robustissimâ virtute nobilem. Melchior ab ineunte ætate coluerat studia Litterarum Conimbricæ, iamque in Iuris Pontificij disciplinâ eos processus fecerat, vt doctoratui capessendo proximus esset; cùm per insignia Sociorum exempla, & intimas animi à Deo motiones incitatus, Societatem à Simone Rodericio expetiuit; à quo cùm iussus esset Lauream priùs Doctoralem accipere, anno salutis MDXLIII. in numerum Sociorum, primus Scholasticorum Conimbricensium admissus est; cùm excelsam suam virtutem egregio facinore palam fecisset. Nam quo die Doctoris insignibus ornatus est, grauissimo septus Academicorum comitatu cùm ad Collegium venisset, iussus est à Simone pallium deponere, vilem attritamque lacernam assumere, & mediam per vrbem, sublatum humeris veruecem dono ferre Theologiæ Professori, cuius patrocinio fuerat in Doctoratus actu vsus. Paruit ille promptissimâ constantiâ, & Professorem attonitum spectaculi nouitate, docuit sui tentandi, fastusque deprimendi gratiâ, more maiorum, id à se institutum; quod proinde vellet boni consulere. His fundamentis Melchior altissimum imposuit sanctitatis ædificium. Primùm quidem toto conatu incubuit ad Ioannem fratrem suum Societati lucrandum, haud infelici successu. Mox cùm distincta in suos omnes gradus Societas esset, & ab Simone Rodericio propositum Conimbricensibus Sociis, vt quem quisque gradum adamaret, scripto ederet, Melchior æquata in lance ad omnia se esse, respondit: Si tamen Professio plus aliquid dignitatis, aut gratiæ apud homines, aut commoditatis ferat, malle se Adiutorum Temporalium esse coquum: si plus afferat perfectæ virtutis, plus crucis, plus tolerantiæ dedecorum; & iniuriarum, plus ærumnarum atque periculorum ad excolendam Domini Vineam, & propagandam; se quidem talia cupere. Anno MDLI. multis maximisque defunctus in mari periculis, Goam Orientalis Indiæ Metropolim Septembri mense peruenit; vbi concionibus ad populum habendis operam continuò suam explicuit. Anno vertente profecturus in Iaponiam S. Franciscus Xauerius destinauit Bazainum, designauitque Gaspari Barzæo, quem Prouinciæ vniuersæ præfecerat, si quid illi contingeret humanitus, successorem. Ex eâ designatione accitus Bazaino est, Gaspare sublato anno MDLIII. & quamuis vota nondum Professorum conceperat, S. Ignatius tamen, vt ea conciperet, per litteras admonuerat. Sed Melchior cùm ex Societate nullus esset, qui se profitentem exciperet, & Goanus decessisset Antistes, cæremoniam illam distulit non inuitus, eamque moram maximo in lucro posuit, quod diceret Sacrificium suæ Professionis, Pœnitentiæ sibi lacrymis interim expiandum. Incredibilem verò cœpit animo voluptatem, cùm ad eum Societatis gradum silens ipse lectus est ab Ignatio, non quod id quasi honoris vocabulum ambitiosiùs expeteret, sed quod aiebat eâ Beati Viri lectione, iudicioque auctam sibi spem esse Diuinæ lectionis, prædestinationisque. Anno insequente ne per mortem Xauerij conuertendorum ad Christum Iaponum studia Sociorum relanguescerent, statuit ipse in Iaponiam, Indiâ tantisper Prouinciâ alteri commissâ, proficisci. Post multa pelagi incommoda, tempestatesque, cùm peruenisset Malacam, coactus est opinione diutius ibi persi-

ſiſtere, nullam nactus in Iaponiam nauigandi opportunitatem. Ergo ad ſalutem Malacenſium conuerſus, quotidie ſemel & iterum, Veteri ex Inſtrumento, Nouoque, Sacras Litteras inſtituit explanare; diebus ſacris ante poſtque meridiem conciones habere; quartâ quâque feriâ ad Ædem miſericordiæ dicere; ſextâ Dauidicos Pſalmos de Pœnitentiâ explicare. Suus quoque erat emendicandæ ſtipi dies; ſuus valetudinario interuiſendo. Demùm Aprili menſe, anni MDLV. Malacâ progreſſus, defunctuſque prædonum ac maris periculis, Sancianum primùm appulit, & locum, qui Xauerium morientem viderat, piè veneratus eſt. Inde in vrbem Sinarum bis excurrit, tentaturus num quem poſſet cæcis illis Gentibus radium Euangelicæ lucis inferre. Verùm promulgandæ nouæ legis poteſtate nondum factâ, non tulit laboris fructum. Ceterùm cùm fluxiſſet iam illi biennium, irrito Iaponicæ nauigationis conſilio, decreuit in Indiam remeare. Sed litteris à Firandenſi Rege inuitatus, ne propagandæ religionis occaſionem apud Iapones, tanto quæſitam impendio, dimitteret, vela in Iaponiam conuertit. Verùm vbi Burigum appulſus, omnia bellorum tumultu inuenit afflicta, & Euangelicæ inidonea ſementi, nullo tanti laboris pretio facto renauigauit in Indiam. Ibi cum ſucceſſione ſibi deſignatum ab Ignatio Conſaluum Silueriam deprehendit, ſolemni profeſſione emiſsâ, ad extremum annum MDLVII. Cocinum abiit, ei Domicilio præfuturus; ac pòſt paulò Æthiopiæ, ſi fortè in eam iter expediretur, deſignatus eſt Prouincialis. Hæc ſunt quæ de Melchiore adhuc comperi. Scripſit autem

Epiſtolas ex Indiis, Sinâ, Iapone, IV. quas, qui collegerunt Epiſtolas Indicas, recitant. Digeſſit etiam

Catechiſmum.

MELCHIOR TREVINNIVS, natione Hiſpanus, gente Nauarrus, Brunam Morauiæ ex Hiſpaniâ Sacerdos venit ad Tirocinium, vix annos natus Sacerdotio pares. Humanioribus Litteris leuiter tinctus fuit; ſed ſeuerioribus probè inſtructus. Docuit publicè Philoſophiam, & Moralem Theologiam. Pragenſe Collegium ſexennio cum laude rexit. Regum Hiſpaniæ ad Cæſares Oratoribus plerumque à Confeſſionibus fuit, vir candidiſſimi moris, & priſcæ probitatis, quique ad omnem virtutem cunctis præibat exemplo. Cùm tibiam calcari leuiter ſauciaſſet, humoribus eò prouocatis, poſt trimeſtrem ægrotationem, perceptis ritè Sacramentis, piè defunctus eſt Pragæ die XXVIII. Septembris, anno MDCXXVIII. ætatis LXXV. primus in Templum Domus Profeſſæ Pragenſis illatus è Sociis, biennio ſupra quinquagenarium Sacerdos. Tranſtulit Latinè ex Hiſpanico

Ludouici de Ponte Opera propè omnia.

Hiſtoriam de Cruce Carauacenſi, ex Hiſpanico Ioannis de Robles *redegit in compendium Latinum.* Auguſtæ MDCXIX.

MELCHIOR DE VILLANVEVA, natione Hiſpanus, patriâ Malagonenſis, cum magno pietatis ſtudio in Societate vixit, vtilis ad ſalutem proximorum. Scripſit Hiſpanicè librum inſignem,

De Oratione Mentali. Toleti apud Petrum Rodriguez MDCVIII. in 4.

METELLVS CARACCIOLVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, clariſſimo ſanguine ortus; Vir doctiſſimæ ſimplicitatis, ſummus ſui, rerumque fluxarum contemptor, Societatem anno MDXCIII. ætatis XVII. ingreſſus, Sacras Litteras interpretatus eſt. Scripſit, iamque in promptu habet

Commentarios in Iſaiam Prophetam, Tom. III.

MICHAEL ALFORDVS, natione Anglus, patriâ Londinenſis, olim Pœnitentiarius Summi Pontificis ad S. Petri; nunc Rector Collegij in Anglia, habet ſub prælo librum, hoc titulo,

Lucij, Helenæ, Conſtantini, primorum Regum Auguſtorum Chriſtianorum patria, & fides; cum

Appendice, De Antiquorum Britannorum fide circa tria Capita Controuerſiarum, Ritum Paſchatis, Cælibatum Sacerdotum, Primatum Romanæ Eccleſiæ.

Parat præterea

Hiſtoriam Britanniæ Eccleſiaſticam aliquot ſeculorum.

MICHAEL CARDANEVS, natione Germanus, gente Saxo, Vir Apoſtolici zeli & feruoris, & conuincendis, conuertendiſque Hæreticis ſingularem à Deo gratiam conſecutus. Is aliquando datis ad Præpoſitum Generalem ardentiſſimis litteris facultatem expreſſit tendêdi in Saxoniam, ipſum Ducem cum coniuge conueniendi, diſpiciendique, num qua pateret ad Catholicam Religionem in eas terras reuocandam via. Inſtructus eſt idoneis ad rem litteris ab Sereniſſimo Bauariæ Duce Guilielmo, eiuſque auſpiciis in eam Prouinciam, velut Bauari Principis Eccleſiaſtes ingreſſus eſt. Ceterùm cùm ludi videret operam, primùm reuertit in Bauariam, vbi rem Catholicam paſſim, ſed Ratiſbonæ inprimis, egregiè promouit. Mox in Styriam tranſgreſſus, Sereniſſimo Principe Carolo Archiduce flagitante, magnis laboribus, atque incommodis, nec ſine capitis periculo, Ciuitates aliquot in ſinceram Religionem reſtituit; buccinatores Hæreticos vndique exegit; Senatores Orthodoxos inſtituit: bonos Paſtores impoſuit. Purgatis Furſtenfeldia, & Hartperga, dum paria molitur Petouij, in febrim incidit, quæ reuectum Græcium paucis diebus extinxit Cal. Iulij, anno MDXC. Scripſit

Opuſcula varia contra Hæreticos.

MICHAEL COYSSARDVS, natione Gallus, gente

gente Aruernus, patriâ Bessanus, in Diœcesi Claromontanâ, natus est die XXVII. Septembris, anno MDXLVII. annum ætatis agens XV. in Societatem admissus est die VIII. Septembris à P. Paschasio Broëto vno è primis Societatis decemuiris, & primo per Gallias Prouinciali, suffragante etiam Hieronymo Natali Commissario Generali. Vir fuit ad Humaniores Litteras docendas, nec minùs ad gubernandum perаptus. Artem dicendi perdiu professus est Parisiis; vbi & studiorum Præfectus fuit. Rexit non paucos annos Collegia, Lugdunense, & Turnonium; primusque Rector fuit Aniciensis, Bisuntini, & Viennensis in Delphinatu. Denique Vice-Prouincialis Præpositi officio sapientissimè functus est anno MDXCIV. difficillimis temporibus, & sæuissimâ per Gallias in Societatem excitatâ tempestate. Fuit magnâ morum comitate & humanitate præditus; indefessi laboris, vtpote qui effœtâ etiam ætate octonas sæpè horas continenter ieiunus Confessiones exciperet; Ecclesiæ ieiunia religiosè seruaret; excitatoris matutini diligentiam vel mediâ hyeme præuerteret; cibos peculiares à Superiore appositos præ communibus repudiaret. Cùm ex purulentâ lue circa eas partes enatâ, quas oculis pudor subducit, acerrimos dolores cùm præsenti vitæ periculo pateretur, maluit vitam perdere, quàm pudorem prodere. Sed Diuina benignitas eam seruauit, nam voto B. Virgini nuncupato valetudini restitutus est. Quidquid otij nanciscebatur, id piis libellis scribendis, ægrotis inuisendis, carceribus & nosocomiis adeundis tribuebat. Dicere solitus erat, nullâ se ita cogitatione refici, ac mortis memoriâ: nolle sibi porrò in extremo agone importuniùs obtrudi Dei seueritatem, quando Domino benignissimo à primâ ætate sine fuco seruierit. Obiit plenus dierum ac meritorum Lugduni die X. Iunij, anno salutis MDC. XXIII. ætatis LXXVI. religionis LXII. Prohiberi non potuit, quin ipsius capillos ac vestes permulti carperent ad venerationem. Certè fuerunt, qui dicerent, grauissimis se & inueteratis animi molestiis & tentationibus, interpositâ P. Michaëlis apud Deum gratiâ, esse liberatos. Edidit, vt rem Litterariam amplificaret,

Thesaurum Virgilij in Locos communes digestum, Poëtices studiosis perutilem. Lugduni & Turnoni sæpiùs.

Tabulas figurarum, & vitiorum orationis, Virgilianis exemplis illustratas. Parisiis, Turnoni, & Lugduni.

Commentarios in M. Tullij Partitiones, Auditoribus suis olim Lutetiæ MDLXXVI. dictatos iussus est recognoscere; an tamen eos emiserit typis in lucem, nondum comperi.

Litanias Lauretanas, aliasq; in singulos hebdomadæ dies, ad B. Virginis laudem, ex Sacrâ Scripturâ, Sanctisque Patribus conflatas, cum *Notis Musicis*, in lucem emisit Parisiis per Thomam Brumennium.

Prætereà, vt turpibus cantilenis abrogatis honestæ succederent, complexus est Versibus Gallicis facilibus, leniter fluentibus, & ad modulos aptis

Catechismum, totamq; Doctrinam Christianam, lib. II. adiunctis *Ecclesiæ Hymnis, & Canticis spiritualibus* à se Gallicè redditis; quæ cum Musicæ Notis primùm Lugduni Ioannes Pilehotte MDXCI. deinde Antuerpiæ Ioachimus Trognæsius MDC. rursùmque Pilehotte MDCVIII. excudit: absque Notis verò alij Tolosæ, Turnoni, Bruntruti, Dolæ, Rhotomagi MDCIX. Edidit quoque

Epistolam de vtilitate & fructu canendi res pias.

Nicotij Dictionarium Gallico-Latinum, infinitis propè Dictionibus locupletauit. Lugduni apud Ioannem Pilehotte MDCIX.

Reddidit Gallicè ex Italico multos

Gasparis Loartis libellos pios cum Annotationibus, excusos Parisiis & Lugduni.

Ex Scotico

Interrogationes ad Sectarios Prædicantes, Ioannis Haij Scoti nostri.

Ex Latino

Summarium Constitutionum; Regulas Communes Societatis Iesu; & Epistolam S.P.N. Ignatij De Obedientiâ. Item

Permulta Iaponica.

MICHAEL DARAIO, natione Lusitanus, dedit

Annuas Litteras è Brasiliâ anni MDCXXI.

MICHAEL EISELINVS, natione Germanus, obiit Constantiæ die XVI. Nouembris, anno MDCXIII. Edidit

Disputationes Theologicas, De Diuinâ Gratiâ.

MICHAEL DE ESPINOSA, natione Hispanus, ex Diœcesi Guadixiensi, seu Accitanâ, Hispali Aristotelem, Granatæ S. Thomam Aquinatem interpretatus est; & Sanctæ Inquisitioni à Censuris, seu, vt vocant, Qualificator fuit. Vir omnino humilis, & Religiosâ puritate non minùs quàm Litteris conspicuus. Spes magnas, quæ de ipsius ingenij fœtibus conceptæ erant, mors intempestiua abrupit, Granatæ anno MDCXXIX. Reliquit

In Primam Partem Summæ S. Thomæ, Volumina II. quæ propediem exspectantur.

MICHAEL FERNANDEZ, natione Hispanus, patriâ Toletanus, ex Oppido Mora, ingressus est in Societatem anno ætatis XIX. salutis verò MDLXI. Is Sanctissimæ Virginis Leocadiæ ossa ex Inferioris Germaniæ Lætiensi Abbatiâ, iussu Gregorij XIII. Pont. Max. & Philippi II. Hispaniarum Regis Catholici in Hispaniam transtulit, ipsique Philippo Regi, & Gaspari Quirogæ Cardinali Archiepiscopo Toletano in manus Toleti tradidit. Conscripsit maternâ lingua

Vitam, Martyrium, & Historiam Translationis S. Leo-

S. Leocadiæ Virginis & Martyris, è Belgio in Hispaniã. Toleti apud Petrũ Rodriguez MDXCI. in 8.

MICHAEL GOMEZ, natione Hispanus, gente Aragonius, ex Oppido Villalonga, haud Bilbili procul, Compluti ad Societatem accessit. A Tirocinio missus in Bœticam, Philosophicis ibi studiis, ac Theologicis imbutus est. Inde in Aragoniam redux, Gandiæ explicuit Philosophiam. Verùm cùm se ad Philippinas sentiret à Deo trahi, profectionem eam petiit, & impetrauit. Ibi Pictorum Insulas per multa lustrauit incommoda, & fidei lumine illustrauit. Manilę subinde Aristotelem, & S. Thomam per annos XX. explanauit, ab hominum consuetudine propè semotus. Eluxit in eo Paupertatis, & Obedientiæ studium; sed eximium præ omnibus Castitatis, cuius assertor & custos fuit oculatissimus. Obiit magnâ probitatis & doctrinæ opinione collectâ Manilæ die XXVIII. Decembris, anno salutis MDCXXII. ætatis LX. religionis initæ XL. Scripsit

Commentarios in Vniuersam Summam Theologiæ S. Thomæ, Tom. IV. quorum cùm Secundus Romam fuisset allatus ad censuram, iudicatus est luce dignissimus: & iussi quoque sunt examinari ceteri, vt in lucem ederentur.

MICHAEL GRISIVS, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, edidit tacito suo nomine Libellum hoc titulo,

Honor S. Ignatio de Loiola Societatis Iesu Fundatori, & S. Francisco Xauerio Indiarum Apostolo, per Gregorium XV. inter Diuos relatis, habitus à Patribus Domus Professæ, & Collegij Societatis Iesu Antuerpiæ, die XXIV. *Iulij* MDCXXII. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ, illo ipso anno in 8.

MICHAEL HIERONYMVS, natione Hispanus, diu Romæ non sine fructu concionatus, vbi senex obiit XXIV. Decembris MDCXXIX. Edidit Italicè

Epistolam spiritualem, De modo consequendi perfectionem religiosam, ad Virginem Monialem. Florentiæ apud Bartholomæum Sermartellum. MDCXIV. in 8. Item alteram

Epistolam, De modo parandi se ad perfectionem religiosam, ad Nouitiam. Romæ typis Zannetti MDCXXV. in 8.

Discursum de Excellentiis & Prærogatiuis S. Iosephi. Ibidem MDCXXVII. in 8.

Considerationes idoneæ ad ingenerandum affectum erga B. Virginem Mariam. Romæ apud Franciscum Caballum MDCXXVII. in 8.

MICHAEL IVLIANVS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, nobili loco natus, ad Societatem venit adolescens annorum XXII. In eâ sexẽnio gubernauit Collegium Gandiense, triennio Ilerdense, ac triennio Balearicum, magno sui post se relicto desiderio apud omnes; erat enim placidissimis moribus, & indole suauissimâ. Vixit semper cum magno virtutum exemplo, & obseruantiæ religiosæ. Concionibus operam dedit magno fructu audientium, & Missionibus. Obedientiæ, humilitatis, reuerentiæ in Superiores, & candoris in conscientiâ suâ illis exponendâ laudem tulit. Beatissimam Virginem, eiusque inprimis Immaculatam Conceptionem peculiari studio coluit; eam præuenire solitus ieiunio, pane & frigidâ definito; & obseruare quidquid ab aliis scriptum ad eius cultum inueniebat. Omnes Magnæ Virginis festiuitates peculiaribus pietatis & mortificationis exercitiis celebrabat. In se fuit apprimè rigidus; dolebatque vnicè, corporis imbecillitate impediri se, ne pœnarum, quod conceperat, desiderio satisfaceret. Pluribus annis ter hebdomadatim ieiunauit. Demùm Sacramentis ritè perceptis, diem suum obiit Valentiæ III. Octobris, anno salutis MDCXXI. ætatis LXIV. Religionis XLII. ab emissâ quatuor votorum professione XXIII. Scripsit compendio, cùm Maioricæ Rector Collegij esset,

Narrationem Vitæ & Mortis Alphonsi Rodriguez Coadiutoris Temporalis Societatis Iesu.

MICHAEL LOSCHER, natione Germanus, patriâ Salisburgensis, in Societatem ingressus anno MDLXXXII. ætatis XVIII. Spiritualis Coadiutoris gradum occupauit inde vsque ab anno MDCI. Edidit tacito suo nomine translata Germanicè

Instructionem pro iis, qui Sacramenta Confessionis & Communionis sæpiùs frequentant.

Lucæ Pinelli, De Perfectione Religiosâ, lib. IV.

Alphonsi Rodriguez, Tractatus IV.

Francisci Arias, De Mortificatione.

De Summo Bono, seu, felicitate æternâ Compendiolum ex Leonardo Lessio desumptum.

Scripsit verò suo ingenio, ediditque Germanicè, tacito item nomine suo,

Stimulum Peccatoris, seu, Motiua XII. *quibus ostenditur, quâ curâ & studio quiuis Christianus peccatum vitare, & ab eo se expedire debeat.*

Tractatum, De Integritate Confessionis.

Tractatum, De indignâ Communione.

Latinè autem edidit, tacito etiam suo nomine

Instructionem Confessariorum, desumptam ex Ludouico de Ponte.

Denique expresso suo nomine vulgauit

Christianum Pelicanum, hoc est, *Meditationes de Passione Christi Domini.*

MICHAEL DE PACE, scripsit

Annuas Litteras ex Aethiopiâ, anni MDCXIX.

MICHAEL RVGGERIVS, natione Italus, patriâ Grauinensis, in Regno Neapolitano; cùm esset Iuris Doctor, & multis grauibusque in rebus, etiam gerendâ Republ. Principi suo operam præstitisset; quippe qui valebat experientiâ, prudentiâ, ac singulari iudicio; rebus humanis valere iussis, Societati se nostræ addixit; & animarum lucrandarum studio, ad Oriẽtis Solis Indos, anno MDLXXVII. vnà cum Apostoli-

ſtolicis illis operariis, Rodolpho Aquauiua, Matthæo Riccio, Nicolao Spinola, Franciſco Paſio, nauigauit. Eò cùm primùm appulit, quietis & otij impatiens, in Oram Piſcariam, rei Chriſtianæ procurandæ feſtinauit: vnde anno vertente ab Alexandro Valignano Viſitatore Macaum accitus, vt in Sinicarum litterarum, ſermoniſque ſtudium ſe totum impenderet, irrepturus, ſi quà poſſet, in illius Regni Continentem; menſe Iulio peruenit, & animosè deſignatum laborem aggreſſus eſt; tantumque improbo labore, quamuis ætate prouectior, perfecit, vt breui tempore nón incommodè vteretur commercio gentis. Bis exinde quotannis ad nundinas cum Luſitanis negotiatoribus ſubnauigabat in Cantonienſis Prouinciæ Metropolim, explorabatque ſedulus, num ab aliquo fortaſſe Magiſtratuum ſedem in Regni parte quâpiam poſſet eblandiri. Cœpit initio cum nonnullis illorum agere, & quandam aperuit illi neceſſitudinem ſolertia, & in agendo comitas, quâ præſtabat: cui cùm accederet opinio virtutis & doctrinæ, ſtudiumque Sinenſium Litterarum, quod euoluendis ipſorum libris præſeferebat; tantam illi quorundam gratiam conciliauit, vt attributis in ædibus, quibus Legatos Siamenſes conſueuerunt accipere, rei faciendæ Diuinæ obtinuerit commoditatem. Sæpè tandem eundo, redeundoque, & delinitis per Europæa munuſcula magiſtratibus, areâ Ædi Sacræ, ac prophanæ excitandæ in vrbe Sciauquino, primus Sociorum obtinuit, anno MDLXXXIII. quam anno mox vertente exſtructam inſtruxit opportunâ ſuppellectile; quæ cùm nouitatis Europææ quidpiam haberet, multos ad ſpectandum ciebat; quibus per eam occaſionem ſemper aliquid de Diuinis rebus Ruggerius ingerebat. Dum autem aliam aliubi atque aliam ſedem figendi aucupatur modum, multa coactus eſt ſubire incommoda; verbis etiam nonnullibi malè acceptus vinculorum minas intẽtatas euaſit. A Neophyto impoſtore coram Magiſtratibus adulterij poſtulatus eſt, eo ipſo nimirum tempore, vt aiebant, admiſſi, quo ſcilicet eum longo abfuiſſe itinere conſtabat: ideò retectâ calumniâ, pronunciatus eſt Ruggerius innocens; at impoſtor verberibus, aliiſque ſuppliciis dirè mulctatus. Iam quò firmiores ageret radices Sinica ſtatio, Alexandro Valignano Viſitatori conſilium fuit, ab Summo Pontifice Legationem ad Sinarum Regem procurare. In eam rem miſſus in Europam Ruggerius, qui poſſet præ omnibus eam explicare, ceu primus expeditionis auctor & explorator, anno ſalutis MDLXXXVIII. difficili vſus nauigatione, & facto penè ad Inſulas Tertias naufragio, Olyſippone tandem ſaluus exſcendit; & Madritum ad Philippum II. Hiſpaniæ Regem viſendum ſe contulit; à quo exceptus eſt inuſitatis tanto Principi humanitatis officiis. Poſteaquam verò Romam venit, negotium interitu duorum, triúmue Pontificum impeditum primùm, mox etiam ita tractatum fuit, vt nullum deinceps operæ tantæ atque laboris pretium exſtiterit. Ruggerius verò fractus incommodis præſertim cùm ætas etiam deuexa quietis expoſceret aliquid, Salernum conceſſit, ibique quod vitæ fuit reliquum, cum documento virtutis exegit, defunctus die XI. Maij, anno ſalutis MDCVII. Edidit Sinicè

Catechiſmum, ſeu, *Doctrinam Chriſtianam*, collatis cum Matthæo Riccio operis digeſtam; in quâ per Dialogum Gentilis cum Patre Europæo, *explicat myſteria fidei, & refutat Sectas Sinicas.* Eius Catechiſmi Capita, ſi quis videre deſiderat, refert Antonius Poſſeuinus noſter in Biblioth. Sacra Lib. 9. Cap. 28.

Decalogum quoque & *Vitas Sanctorum*, Sinicè publicauit.

Epiſtolas demùm aliquot è Sinis ab anno MDLXXXIII. ad Socios ſcripſit, quæ à Collectoribus Indicarum Litterarum referuntur.

MICHAEL SALIN, natione Lotharingus, reddidit è Latino Gallicè

Antonij Gaudier noſtri librum, *De perfectâ Chriſti imitatione.* Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXX.

MICHAEL DE SAN ROMAN, natione Hiſpanus, edidit Hiſpanicè

Orationem Panegyricam, quam habuit *in funere P. Ludouici de Ponte Societatis Ieſu* Valliſoleti. Item

De Miſſionibus Tractatum.

MICHAEL SPEER, natione Germanus, obiit Ratiſbonæ die XXII. Auguſti, anno MDCXXXIV. Edidit Germanicè, ſuppreſſo ſuo nómine

Libellum de Sanctis ex omni hominũ genere ſelectis.

MICHAEL TVRBAVI, natione Hiſpanus, patriâ Ilerdenſis, Philoſophiam Gerundæ, & Noſtros ibi Humaniora docuit, Sacras Litteras Valentiæ explicuit; gubernauit Collegium Ilerdenſe, & Tarraconenſem Probationis Domum. Edidit ſub nomine Franciſci Ruyz

Certamen Gerundæ habitum in Canonizatione SS. Ignatij, & Franciſci Xauerij.

MICHAEL VAZQVEZ DE PADILLA, natione Hiſpanus, patriâ Hiſpalenſis, à teneris annis ad portum Societatis appulſus, tantùm in doctrinâ profecit, vt magiſter euaſerit. Theologiam Scholaſticam Cordubæ, nondum Sacerdos, ob ingenij præſtantiam, iuſſus profiteri, ſatisfecit exſpectationi. Quamobrem Romam accitus, eandem ibi cathedram cum commendatione moderatus eſt; magnâ quoque Purpuratorum Patrum, aliorumque Virorum Principum gratiâ & beneuolentiâ vſus. Regreſſus in Hiſpaniam, doctrinæ ſuæ fulgore Salmanticam quoque & Granatam illuſtrauit. In S. Thomam propenſiſſimè pius. S. P. N. Ignatium, vt parentem filius tenerrimè coluit; & B. Virgini

Dei-

Deiparæ impensissimè deuotus fuit, eique creberrimè supplicabat. Inter virtutes præcipuam habuit Obedientiam, cum magnâ humilitate coniunctam. Scriptioni intentum mors occupauit Hispali die XXV. Iulij, anno salutis MDC. XXIV. ætatis LXV. religionis L. à susceptâ solemni quatuor votorum professione XXXIII. Edidit

Sermonem, seu potiùs, *Tractatum de Augustissimo Sacrosanctæ Trinitatis Mysterio.* Lugduni per Horatium Cardon MDCXVII. in 8.

Reliquit præterea prælo idoneos

Commentarios in Primam Partem S. Thomæ, Tom. II. eruditione plenos, qui ferè Prolegomena Theologiæ dumtaxat complectuntur: spes est eos lucem visuros.

MICHAEL WALPOLVS, natione Anglus, patriâ Norfolciensis, frater P. Henrici Walpoli qui Christi Testis fuit, aliorumque in Societate duorum, Romæ ex Anglorum Collegio ad Societatem accessit anno salutis MDXCIII. Vir fuit prudens & doctus. Sociorum per totam Angliam Superior exstitit; subinde Vice-Præfectus eiusdem Missionis in Hispaniâ; vbi demùm Hispali in Anglicano Seminario diem suum obiit sub annum MDCXX. Scripsit Anglicè

Tractatum de Subiectione Principum Deo & Ecclesiæ. Audomari MDCVIII. in 4.

Admonitionem ad Catholicos Angliæ, circa edictum Iacobi Regis contra ipsos editum. Audomari MDCX. in 4.

De Antichristo, contra Georgium Dounæum Ministrum Caluinisticum, Tom. II. Ibidem MDCXIII.

Transtulit prætereà ex Latino Anglicè

Boëtij Libros de Consolatione Philosophiæ. Londini MDCIX. in 8.

Ex Hispanico autem

Vitam S. Ignatij de Loiola, Fundatoris Societatis Iesu. Audomari MDCXVII. MDCXXII. & MDC. XXIII.

MOGVNTINVM COLLEGIVM, in Germaniâ Rheno impositum, ad confluentem Mœni, in Prouinciâ Rhenanâ Superiore, edidit

Munus Augustale Ferdinando II. Imp. Cæs. cùm Regni Romanorum corona inauguraretur, consecratum. Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCXIX. in 4.

Theatrum gloriæ Moguntinæ, D. Anselmo Casimiro Electori & Archiepiscopo Moguntino exstructum. Moguntiæ.

MOLSHEMENSIS ACADEMIA, in Alsatiâ Germaniæ Prouinciâ constituta, ad Rhenanam Superiorem Societatis nostræ Prouinciam pertinens, emisit in lucem

Panegyricum Serenissimo Leopoldo Archiduci Austriæ, fundatori suo, lib. IV. Item

Inauguralia celebrata in Templi & Academiæ Encæniis.

MONACHIENSE COLLEGIVM, ad Isaram amnem Bauariæ in Germaniæ Superioris Prouinciâ situm, edidit

Trophæa Bauarica S. Michaeli Archangelo, in Templo, & Gymnasio Societatis Iesu dicata anno MDXCVII. cùm scilicet dedicaretur nobilissimum Templum à Guilielmo V. Bauariæ Duce exædificatum.

Funebria Serenissimo ac Reuerendissimo Principi Philippo Bauaro S.R.E. Cardinali, Episcopo Ratisbonensi. Monachij MDXCVIII. in 4.

Trophæa parallela priscorum Boiorum Principum & Maximiliani Electoris. Monachij formis Nicolai Henrici MDCXXIII. in 4.

Mausolæum Virtutis & Honoris, piis Manibus Serenissimi Guilielmi V. Boiariæ Ducis. Ibidem MDC. XXVI. in 4.

Epithalamium Serenissimis Maximiliano Bauariæ Septemuiro, & Mariæ Annæ Austriacæ, Ferdinandi II. Imperatoris filiæ. MDCXXXV.

Nabuchodonosorem in Theatrum productum; in eorundem Serenissimorum Principum Nuptiis. MDCXXXV.

MVTIVS DE ANGELIS, natione Italus, patriâ Spoletinus, Philosophiæ, ac Sacræ Theologiæ ad XVI. annos publicus Professor, in quem tanquam in absolutum doctrinæ & religiosæ vitæ exemplum, omnium erant oculi coniecti. Erat ipse, dum viueret, mœstorum solatium, & commune consilio indigentium perfugium. Acre in eo fuit ingenium, & ad arguendum subtile ac vehemens; & ad probandum promptum ac dilucidum. Porrò eos habuit processus in doctrinâ, vt omnes profunditatem, firmitatem, perspicuitatem mirarentur. Pari probitate parique vitæ sanctimoniâ tantæ tamque admirabiles laudes compensabantur; quam etiam ipsam à primâ ætate in Scholarum nostrarum hauserat disciplinâ. Accedebat ad egregiam illius pietatem, vnà cum summâ lenitate comitas tanta, & tam grata humanitas, vt omnium animos, quibuscum ageret, arctissimis sibi beneuolentiæ vinculis adstringeret; neque ferè esset, qui non suo illum nomine dignum iudicaret. Abundauit, præter excellentes animi dotes, hic vir omnium iudicio probatissimus, dono consilij; vt ad eum non doctrinæ causâ tantùm auditores, magistrique; sed omnium etiam Ordinum Patres, Fratresque, consilij causâ, & pietatis hauriendæ confluerent. Frequens illi erat in ore, cum consultoribus responderet, liberales essent erga Deum; Deum haud dubiè futurum in ipsos liberaliorem. His, aliisque animi ornamentis carus omnibus, communis omnium pater, frater, magister, amicus, patronus, Nouembri mense, repentino vehementique tridui morbo extinctus est Romæ anno salutis MDXCVII. ætatis XXXIX. Societatis XX. quo maior tam florentis, tamque frugiferæ ætatis iactura visa est. Certè nemo ferè fuit, qui in eius

eius funere non proprio se doloris sensu percussum ingemisceret. Reliquit

Commentarios in omnes ferè Libros Philosophicos Aristotelis. Item

In Summam S. Thomæ.

Notas in Epistolas D. Pauli. &

In Euangelium D. Matthæi. &

In Tomos Conciliorum.

MVTIVS VITELLESCVS, natione Italus, patriâ Romanus, illustri familiâ oriundus, natus die II. Decembris, anno MDLXIII. adolescens adeò morum innocentiâ & summâ ad omnem doctrinam ingenij felicitate floruit, vt iam tum ad omnia summa destinaretur. Quo tempore dabat operam Philosophiæ, sub P. Antonio Maria Menu, Diuinis ad studium perfectionis incitatus stimulis, voto se castimoniæ primùm; tum Societatis Iesu ingrediendæ; demùm paupertati volũtariȩ, quamprimùm fuisset paternarum compos facultatum, obligauit. Capiebatur mirificè Nostrorum hominum compositissimâ modestiâ, quos ideò procedentes in publicum procul oculis sequebatur. Ingressus est in Societatem annos natus xx. die xv. Augusti, anno salutis MDLXXXIII. ac decursu studiorum, Diuinæ in eo dotes, prudentiæ præsertim, ac vitæ integritatis ad cumulum auctæ sunt, magno Societatis bono. Philosophiam Romæ, ac Theologiam cum laude docuit; & mox præcellentissimum Professorem excepe-runt grauissima munia. Neapolitanum Collegium, atque Anglicanum in Vrbe Rector; tum Neapolitanam Prouinciam, & Romanam administrauit Præpositus Prouincialis: quibus in muneribus amabatur vnicè ab omnibus, ob eximias virtutes, benignissimamque affabilitatem; qui cùm nihil, quod saluo posset Instituto concedi, postulantibus negaret, & discernebat sagaciter in suis motus animorum, & omnium necessitatibus medebatur in tempore. Assistens deinde pro Italiâ penes Claudium Generalem factus, diligentissimè munus illud exercuit. Sic omnium votis iampridem Claudio designatus successor, atque à Iulio Mancinello, Sacerdote nostro sanctitatis eximiæ, prænunciatus, legitimis demùm suffragatorum sententiis delectus est Præpositus Generalis VI. Societatis Iesu, die XV. Nouembris, anno salutis MDCXV. magnâ Societatis, ac totius etiam Vrbis gratulatione. Andreas Victorellus hæc de illo verba iustæ plena laudis scribit: *In hoc placidissimi ingenij Viro, mores candidos, vitam laudabiliter actam, humanitatem, pietatem, prudentiam, doctrinam, eloquentiam, variam multarum rerum cognitionem, & in rebus agendis solertiam agnoscas. Si in Templis Diuina Mysteria perorantem, hominesq; à flagitiis reuocantem, & ad rerum cælestium amorem inflammãtem audiueris, alterum quasi Cyprianum, aut Bernardum, aut Chrysostomum te audire, præstantissimæ Societati Iesu iure Præpositum, existimabis.* Hæc ille.

Totos iam XXV. annos Societatem tranquillissimè gubernauit, prudentiâ sagacissimâ, mansuetissimâ efficacitate, summâ ad rem publicam attentione; sed animo in difficultatibus mirè imperturbato. Abstineo de virtutibus ipsius plura dicere, ne veritate offendam. Erit cùm pleniore calamo liceat in veras eius laudes excurrere. Scripsit

Epistolas IV. *paræneticas ad Societatem Iesu;* I. *ad Patres & Fratres Societatis.* II. *Ad Superiores Societatis,* MDCXVII. III. *ad Prouinciales & Patres Congregationum Prouincialium Societatis Iesu,* MDC. XIX. in 8. IV. *ad Patres & Fratres Anno Seculari Societatis,* MDCXXXIX. in 8. quam Ignatius Victor Hispanicè, Ludouicus Ianninus Latinè transtulit.

Edita est nuper cum aliis aliorum eiusdem argumenti

Oratio de Passione Domini, habita ad Gregorium XIV. anno MDXC.

N

NEAPOLITANVM COLLEGIVM, in Italiâ, dedit in lucem

Carminum, quibus excepit Excellentissimos Principes fratres, Lemensium, & Castri Comites, vtriusque Siciliæ Proreges, lib. IV. Neapoli apud Tarquinium Longum MDCXVI. in 4.

NEOBVRGENSE COLLEGIVM, situm in Palatinatu Bauariæ ad Danubium, in Germaniæ Superioris Prouinciâ, edidit

Rugitum Leonis, in funere Serenissimæ Magdalenæ Bauaræ, Ducissæ Neoburgicæ. Neoburgi MDC. XXIX.

NICOLAVS ABRAMVS, natione Lotharingus, patriâ Xaronuillæus, in Diœcesi Tullensi, natus anno salutis MDLXXXIX. Societatem ingressus MDCVI. quatuor vota nuncupauit MD CXXIII. post tractatas cum laude Humaniores disciplinas; obitasque insigniores aliquot Missiones ad Hæreticorum conuersionem; Sacras Litteras nunc in Mussipontanâ Academiâ interpretatur. Scripsit

Notas in Nonni Panopolitani Paraphrasin Euangelij S. Ioannis. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXII. in 8.

Commentarium in Volumen III. *Orationum M. Tullij Ciceronis,* Tom. II. Ibidem MDCXXXI. in fol.

Commentarium faciliorem in P. Vergilij Aeneidem. Mussiponti apud Gasparem Bernardum MDCXXXII. in 8. & Rhotomagi apud Richardum L'Allemant MDCXXXIII. in 8.

NICOLAVS ALBERTI, natione Germanus, patriâ Veitshocheimensis, annos natus XVIII. venit ad Societatem, in eâque Philosophiam Herbipoli docuit, vbi etiam, post gestum Molshemij tum Rectoris, tum Cancellarij munus, & actas cum celebritate Concionatoris partes, calculi doloribus exanimatus est, cùm illi Collegio

legio Rector præesset XVIII. Ianuarij MDCXLI. ætatis suæ L. Edidit

Exercitium quotidianum studiosi Adolescentis.

Libellos aliquot Carminum. Reddidit Germanicè

Manuale Controuersiarum Martini Becani.

NICOLAVS ARNAYA, natione Hispanus, Vir fuit, qui nostrâ ætate inter prima Societatis decora meritò numeretur, & qui omnium Septentrionalis Americæ regionum Pater appellari possit. Haud facilè reperias, cui præter insignem sapientiam, tot virtutum ornamenta Diuina bonitas contulerit: eâ enim fuit vitæ sanctimoniâ, vt vniuersam illam Prouinciam illustrarit. Totos XXX. annos variis regendi muneribus fuit occupatus; Rector, Missionum Indicarum Visitator, Tironum Magister, Prouincialis; quæ quemadmodum multa per incommoda atque ærumnas, ita cum summâ prudentiæ & religionis laude gessit; quam ipsa quoque Roma suspexit, quando Procurator à Prouinciâ missus, Congregationi VII. Generali interfuit. Fuit in hoc viro rerum Diuinarum, & secretæ cum Deo consuetudinis studium exaggeratum; mente quidem semper, sed per noctem præcipuè in cælo defixâ, cuius multas horas, ac non rarò ipsam totam somno subducebat, vt oraret, altissimè sese in bonorum omnium fontem immergens: & tantâ perfundebatur spiritûs dulcedine, vt ea ex oculis atque totius corporis, orisque habitu promicaret, præcipuè cùm Canonicis precibus, & Sacrificio vacaret; quo tempore frequenter obseruatus est erumpentes præ gaudio lacrymas coërcere non posse. Piacularia grana, cereos Agnos, Sanctorum imagines magno in pretio habebat. Sanctorum Patrum lectione mirificè recreabatur: ex eâ cælestis in se vitæ documenta exprimebat, quæ deinde aliorum commodo, in libros, quos conscripsit, transfundebat. Singularis illi erat in sermone lenitas, morum modestia, linguæ moderatio, oculorum custodia, quos humi defixos semper habebat. Animus ingens & verè magnus, in religiosâ humilitate, quâ sibi omnia infima deposcebat, firmatus: nihil reformidabat arduum, aut difficile, quod esset cum Dei gloriâ coniunctum. Ardebat flagrantissimâ caritate, & Diuini Nominis inter Barbaros amplificandi immensâ cupiditate. Hinc mira eius in Catechesi explicandâ alacritas; ad miserorum atque ægrotantium casas frequens accessio; in eorum Confessionibus excipiendis diligentia; in ferendis incommodis patientia; in subleuandis miseriis sollicita caritas; ac denique cum Indigenis consuetudo gratissima. In omnes erat placidus ac lenis; in se vnum, atque in corpus suum seuerus & implacabilis. Legum nostrarum fuit obseruantissimus; zeli ardentissimi; parcus verborum; cibi etiam parcior; modestiâ venerandus; vitiorum insectator acerrimus; &, quod cum his opus erat, patientiæ, constantiæque infractæ. Illustre fuit, quod huius exhibuit specimen, quando à Guadianensi quodam Magistratu, vbi tunc ipse Collegium regebat, nescio quâ ducto maleuolentiâ, eius nomine deformato, malorum etiam facinorum apud Proregem delatus est: & tam latè pertinuit infamia, vt grauium conuictus scelerum teneri, apud exteras etiam Prouincias diceretur. Ille, præter conscientiæ testimonium, nihil opposuit, nisi firmam in Deo constantiam, & ad Deum preces pro calumniatore. Sed enim causam hominis sic egit Deus, vt & in vulgus constaret eius innocentia, & Magistratus ille coram multis arbitris recantaret: sicque fieret bonæ opinionis accessio, vnde fuerat pessima procurata. Tandem maturus cælo, Sacramentis supremis instructus, piè decessit Mexici, die XXI. Martij, anno salutis MDCXXII. ætatis LXV. Religionis XLVI. Scripsit Hispanicè

Compendium Meditationum Ludouici de Ponte; quod Italicè redditum à Tiberio Pusignano prodiit Romæ MDCXX. Latinè à M. M.

Conferentias, seu, *Collationes Spirituales*, Tom. III. Hispali apud Franciscum de Lyra MDCXVII. & MDCXVIII. in 4.

Praxim Exercitiorum spiritualium S.P.N. Ignatij. Coloniæ.

Transtulit ex Latino Hispanicè

Thomæ de Kempis, De Contemptu mundi, seu, *De Imitatione Christi*, lib. IV. Madridij MDCXV.

NICOLAVS BALDELLVS, natione Italus, patriâ Cortonensis, Magister meus, Vir egregiè doctus, Romæ Philosophiam, & Scholasticam Theologiam professus, Rector fuit Collegij Perusini, & Domus Professorum Romanæ Vice-Præpositus. Edidit

Disputationum ex Morali Theologiâ, lib. V. quibus materiam Primæ Secundæ S. Thomæ pertractat. Lugduni per Gabrielem Boissard MDCXXXVII. in fol. Habetque plura præ manibus.

NICOLAVS BERZETTVS, natione Italus, patriâ Vercellensis; Vir regendi arte præstans. Magister fuit Romæ Tironum, Neapoli ac Romæ Collegij Rector; Romanæ Prouinciæ nuper, pòst etiam Siculæ, nunc Neapolitanæ Præpositus Prouincialis. Edidit Italicè sub nomine Albertini Buronzi

Praxim rectè meditandi. Romæ apud Bartholomæum Zannettum MDCIX. in 16. & tacito nomine

Breuem Instructionem ab benè meditandum, Latinè. Romæ typis Zannetti MDCIX. & Italicè typis Corbelletti MDCXXVIII. in 16.

Et sub nomine anagrammatico Cleontis Torbizi Italicè

Vitam S. Patriciæ Virginis. Romæ typis Corbelletti MDCXXXIII. in 4.

Transtulit etiam Italicè

Ludouici de Ponte, Ducem Spiritualem.

NICOLAVS BOBADILLA, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Bobadilla, Palentinæ Diœceseos, vnde nomen accepit, dictus alioqui Nicolaus Alphonsus; vnus fuit è x. primis Societatis nostræ Patriarchis. Parentes habuit tenues, sed pios, Franciscum Alphonsum, & Catharinam Perez, ab iisque ad probitatem educatus est. Annos IX. natus studio se Grammaticæ impendit: subinde patre vitâ functo, Vallisoletum concessit ad Rhetoricam, Logicamque hauriendam. Complutum inde anno ætatis XIII. abiit; & in S. Liberatæ, seu Catharinæ Collegio confecto Philosophiæ Cursu, Gradum ex eâ Litterarium accepit. In Theologicis deinceps Medinam audiuit, qui Gabrielis Bieli doctrinam publicè proponebat. Vallisoletum reuersus, studiis ibi colophonem imposuit; & exinde Philosophiam vespertinis horis publicè docuit. Verùm incensus cupiditate discendi, doctas præsertim linguas, Lutetiam Parisiorum profectus est; & delatam sibi Philosophiæ Cathedram in Collegio Caluiaco occupauit. Verùm cùm ipsius conatibus aduersaretur egestas, confugit ad S. Ignatium, qui multis in eâ Academiâ adolescentibus re domesticâ destitutis, honestè, & cum dignitate consulebat. Adiutus S. Patris auxilio Nicolaus, non dubitauit, cuius erat expertus benignitatem, eius instituta complecti; cui se proinde, quintus Sociorum adiunxit. Exinde fuerunt illi communia, quæ Sociis omnibus, donec Venetias, Romamque venerunt, accidêre. Hoc singulare, quod cùm reliqui Patres decreuissent, institutum Christianæ Doctrinæ pueris rudibusq; explicandæ, in eandem cum peculiari erga Summum Pontificem Obedientiâ, Voti formulam concludendum, ipsi non placuit huic decreto assentiri; atque eam ob causam moderatio, quæ hodieque vsurpatur à Professis, adhibita est. Anno MDXXXVIII. per Septembrem à Pontifice Paulo III. in Ænariam ab Vrbe missus est, Regni Neapolitani Insulam, quæ Ischia dicitur hodie, ad conciliandam pacem inter Ioannam Aragoniam, eiusque coniugem Ascanium Columnam, Tagliacotij Duces; cuius profectionis fructus fuerunt vberrimi. Cùm enim vir ardens vno loco se continere non posset, latè se fundebat eius industria. Caietæ pro concione Dominicales per annum Epistolas explicuit, in Xenodochio victitans è corrogatâ stipe. Cùm verò grauis eum febris incessisset, Neapolim ad commune nosodochium Annunciatæ se recepit. His laboribus adeò confectus rediit ad Vrbem, vt quæ à Sociis reliquis destinata illi erat in Indiam profectio, eam S. Francisco Xauerio permittere compulsus fuerit. Nec ipse tamen ab opere diu vacauit: nam anno MDXL. rursum à Paulo Pontifice Bitinianum in Regnum Neapolitanum ablegatus est, vt vicariam præstaret operam eius vrbis Episcopo, quem suum Neapoli Nuncium esse iusserat. Anno sequente reuocatus, Reginaldo Polo Cardinali Viterbij Legato tantisper datus est, dum Moronus Nuncius expeditur in Germaniam, quem erat vnà cum Claudio Iaio secuturus; editâ priùs in Vrbe professione solemni, quam nondum ediderat. Oeniponti morbo imbecillus subsistere coactus, cum Ferdinando Romanorum Rege, qui cum Liberis suis tunc ibi agebat, de rebus salutaribus, multa contulit, intentissimus in causam animarum. Viennæ, quò Regem secutus est, publicas conciones, Italicè Latineque, & sacras lectiones habuit; Confessionibus audiendis operam nauauit; ex Iudæorum & Turcarum impietate Catechumenos instituit; denique nihil quod sui muneris videri posset, prætermisit. Nobilem victoriam de Lutherano Viro Nobili, à quo fuerat in certamen vocatus, coram Rege, plurimisque Proceribus retulit; vnde eius doctrinæ fama longè lateque peruasit. Instabat per id tempus Norimbergæ Conuentus Imperij; vbi ne quid contra Religionem decerneretur, Episcopus Casertanus Nuncius Apostolicus erat adfuturus. Is Bobadillam sibi comitem adiunxit; cuius sanè opera fuit multis breui tempore salutaris. Soluto Cōuentu Viennam remigrauit; vbi & à Rege, & à Curiâ cum honore exceptus, ad animorum defensionem auidus rediit. Non diu Viennæ substiterat, cùm Spiram ad Conuentum alterum, cum Passauiensi Episcopo, quem eò Rex mittebat, migrandum fuit. Ibi cùm suâ industriâ rem præclarè gessisset, reducem Præsul ille ad res Ecclesiæ suæ constituendas, Rege annuente, abduxit. Hic cùm Regis litteras accepisset, quibus suam de inspiciendis Austriæ Cœnobiis voluntatem significabat, liberè rescripsit ad Regem, caueret prorsus, ne quid in eâ re sine Præsulum auctoritate tentaret, ne videlicet Monachorum disciplina vulgò despectui, & imperitissimo cuique ludibrio esset. Posteà verò cùm ad Vormatiæ Conuentum ab eodem Rege velut Doctor vnus inuitaretur è suis, is Sedis Apostolicæ auctoritatem non dubitauit opponere, sine quâ sibi non liceret iis se cœtibus admiscere: mox tamen ad vnius Apostolici Nuncij nutum eò repentè cucurrit, ad fuitque ingenti Christianæ rei bono. Eâdem libertate animi oblatam ab eodem Rege Episcopi cathedram constantissimè recusauit. Post hæc rursum anno MDXLVI. Conuentus Ratisbonam indictus est: nec permissus est Bobadilla deesse; nec ipse suam passus est operam, vbi vbi se dedit occasio, desiderari. Iam Cæsar frangendæ Sectariorum contumaciæ, apud quos nihil proderat lenitas & mansuetudo, copias militares cogebat; quibus ne quid deforet spiritualis auxilij, Bobadilla sine cessatione contendebat; intendebaturque eo ampliùs illi labor

bor & cura, quòd illum Cardinalis Farnesius Italorum nosocomio præfecit, & quotidianis præliis multi eò saucij indies inferebantur. Ipse hic quoque tentari cœptus morbo est, & in capite vulnus ab hostili manu accepit, haud dubiè, nisi plagæ impetum petasi crassitudo retunderet, lethale. Pari Dei Prouidentiâ pestilentiæ vulnere saucius breui conualuit. Quamquam autem æger & imbecillus, cùm vix hæreret vestigio, & genua succiderent, nihil propemodùm de laboris contentione detraxit, ne quid ægris de expectatâ caritate detraheret. Accedebat nocturnæ quietis asperitas,, quam in ipsâ soli duritiâ, cum diurnâ veste carpebat. Porrò cum integris & valentibus nihil illi minus laboris erat, aut sollicitudinis. Ita eius præcordia caritas occupabat. E Castris cùm Ratisbonam se referret, repentè grassatores occurrunt, hominem spoliant, & acerbis plagis afficiunt; inhumaniùs forsitan tractaturi, nisi tribus Italis apparentibus, dum ad eos se conuertunt, ille nudus cum solo aufugisset indusio. Confecto bello, nequaquam quieuit Bobadilla, sed modò hanc, modò illam curaturus Ecclesiæ partem, nunquam eodem loco consistens, sed tanquam verus Apostolus (vt de eo Viennensis scripsit Antistes) cuncta perrans, anno etiam MDXLVII. nimiis ex laboribus ægrotauit. Sanè magni ponderis apud Germaniæ Proceres & Antistites vox eius erat; sed apud Romanorum Regem longè maximi. Anno insequente cùm in Augustanis Comitiis libellus vulgaretur de Catholicæ fidei doctrinâ & ritibus, quæ Germania tantisper, dum Concilium Tridenti coactum statueret, sequeretur, vnde nomen libello factum est, *Interim*; Bobadilla & dictis pariter, & scriptis sese constanter opposuit, cùm nec Catholicis ea moribus congruere viderentur, nec Cæsaris possent auctoritate constitui: eoque est aduersando progressus, vt quamuis esset in Curiâ Principum plerisque percarus, à Ministris tamen Imperatoriis iussus sit, ipsius Cæsaris nomine, è Germaniâ facessere: quod ille sanè numerauit in lucris, cùm pro se staret, & gloriosum sibi duceret, magis Deo placere, quàm hominibus. Ergo in Italiam regressus est, & Iacobo Lainio in Siciliam profecto, eius ipse partes Neapoli suscepit implendas. Minorensem quoque Diœcesim vicinosque Episcopatus, Policastrum item, Bisinianum, Rossanum, semper strenuus, semper sui similis, biennio lustrauit. Et Rossani quidem venenum ei à perditis hominibus datum est, vt prodigij sit instar habitum, quòd extremam perniciē effugerit. Verùm vt emersit è morbo, eâdem alacritate atq; constantiâ ad castigandos improbos rediit. An. MDLI. Neapolim missu S. Ignatij rediit, & primā eò Sociorum coloniam ad Collegium fundandum deduxit. Anno MDLIII. Phaliscum Episcopatum, Episcopo ipso rogante, lustrauit. Inde in Picenum, Commissarij nomine, ab Orthodoxæ fidei Iudicibus destinatur, vt cunctos Hæreticorum, Iudæorumque libros collectos infami concremaret incendio: & Cardinali auctore Carpenti Lauretanum quoque Clerum inspexit : quæ omnia haud exiguâ ab eo cum laude sunt gesta. Tot, tantaque decora magnis laboribus parta, haud leuiter visus est corrupisse Bobadilla, quando vitâ functo S. Ignatio, & ad Vicariam potestatem assumpto tantisper Iacobo Lainio, ægrè se ferre declarauit, quòd in partem eius gubernationis non accerseretur; & è primoribus Societatis qui conuenerant ad Comitia Patribus nonnullos in suam pertraxit sententiam, non leuibus turbis excitatis. Verùm vbi lux illi rediit, agnouitque quantum in discrimen per suam imprudentiam adduxisset Societatem, nouis errorem benefactis correxit, Fulginium primùm, mox in Vallem-Tellinam ad Apostolicos labores missus. Ibi cum fame & siti, cum frigore & nuditate, omnibusque incommodis; cum Hæresi quoque, & morum corruptelâ pugnandum illi fuit: & ab Hæretico Prætore citatus aliquando, interrogatusque ecquid pro concione fuisset ausus de Eucharistiâ docere, quamquam dissuadentibus plurimis, promptè se stitit, nec minore coram illo spiritu, quàm publicè fecerat, omnia repetiuit, animumque Prætoris suâ constantiâ fregit. Post annum in Illyriam Epidaurio rogante Antistite concessit, & rupes illas incultas biennio circumcursauit, si quid ex iis posset bonæ frugis exprimere. Incredibile dictu est, quàm indefessè ad opus incumberet per assiduas conciones, lectiones, aliaque munia; vt hic etiam sit ipsius valetudo magnitudine fatigationis tentata per febrim quartanam; quam cùm diu non posset excutere, in Italiam redire compulsus est. Intereà non licuit homini esse otioso, qui totus ardebat studio laborandi. A Guidone Sfortia Cardinali S. Floræ in Calabriam missus est, vt quædam ibi Siluestrinorum Monasteria viseret; quâ factâ opportunitate, Mellitum & Catanzarium quoque percoluit. In summâ, sequentibus annis totam propemodùm Italiam atque Siciliam crebris excursionibus peruagatus, vbique reliquit ardoris sui luculenta impressa vestigia, ab omnibus passim cultus, vt Pater, propter sanctitatis & eruditionis existimationem, ac venerandam caniciem; donec fatiscentibus per ætatem, crebrisque morbos corporis viribus, Lauretanam sibi quietis, mortisque sedem, amore atque obseruantiâ in Deiparam Virginem, elegit. Ibi postremus Sociorum S. P. N. Ignatij die XXIII. Septembris, anno salutis MDXC. à confirmata Societate L. propè octogenarius decessit. Scripsit

Librum de Christianâ Conscientiâ; &

Libel-

Libellos complures de restituendâ in Germaniâ Religione; quos tamen editos in lucem fuisse non puto.

NICOLAVS BOONARTIVS, natione Belga, patriâ Bruxellensis, Philosophiam Duaci, Theologiam Louanij docuit, acumine, iudicio, memoriâ pari; rarâ dote in tãtâ ingenij sublimitate, vt nesciam an vlli ætate suâ cesserit. Cessit è vitâ, vir non doctrinâ magis, quàm pietate magnus, Pinciæ, dum in patriam rediret, & pararet in vniuersam D. Thomæ Summam Commentarium, anno salutis MDCX. Edi permisit

Orationem funebrem in Exequiis Serenißimæ Gregoriæ Maximilianæ Caroli Archiducis Austriæ filiæ, Philippo III. Hispaniarum Regi desponsæ, quam Bruxellis habuit coram Archiducibus Alberto & Isabellâ.

Gallicè verò, & Flandricè, suppresso vtrobique suo nomine

Apologiam breuem pro B. Virgine Afsricollis.

Scripsit, dum in Hispania versatur, elegans & doctum opus, in duas partes diuisum, nondum tamen typis traditum, in quo se non minùs Iurisconsultum, quàm Theologum, & in omni Historiâ, & Litteraturâ varium ostendit. Inscripsit

Mare non liberum, siue, Demonstratio Iuris Lusitanici ad Oceanum, & Commercium Indicum; contra Batauicam H. Grotij assertionem.

NICOLAVS BVRENVS, natione Belga, Coadiutor formatus Spiritualis. Anno salutis MDCXIX. ætatis suæ LIV. Brugis ærumnoso morbo, eoque diuturno absolutus est. Annos quippe XII. vitæ suæ postremos tanto dexteri lateris dolore vexatus est, vt singulas penè noctes insomnes duceret; ciborum nauseam pateretur, torminibusque distringeretur: quibus tamen haud se passus est impediri ab audiendis assiduè Confessionibus, inuisendis ægris, atque apud eos, cùm opus esset, nocte ducendâ. Cumque iam morbo fractus, neque concionibus, neque Catechesi sufficeret, quod superfuit otij à Cõfessionibus, impendit in vertendos Flandricè pios libellos. Vertit ergo

Francisci Arias, Tractatum, de Confessione & Communione. Antuerpiæ apud Ioachimum Trognæsium MDCIII.

Eiusdem Tractatum de Præsentiâ Dei. Antuerpiæ apud Guilielmum Lesteens MDCXIX.

Roberti Cardinalis Bellarmini, De Ascensione mentis in Deum. Ibidem MDCXVII.

Fuluij Androtij, De frequenti Communione. Ibidem MDCXVIII.

Lucæ Pinelli, De Sacrificij Missæ Mysterio. Ibidem MDCXX.

Martini Becani, Titulos Caluinistarum. Ibidem MDCXVIII.

NICOLAVS CABEVS, natione Italus, patriâ Ferrariensis, olim Philosophiæ in Academiâ Parmensi Professor, vitam concionando iam ducit; Edidit

Philosophiam Magneticam, in quâ Magnetis natura penitùs explicatur, & omnium, quæ in hoc lapide cernuntur, causæ propriæ adferuntur. Noua etiam Pyxis construitur, quæ propriam Poli eleuationem cum suo Meridiano vbique demonstrat. Ferrariæ, apud Franciscum Succium MDCXXIX. in fol.

Exspectamus ab eodem calamo

Meteora nouo modo curiosè tractata, cum explicatione Textus Aristotelicis. Item

Flores Mathematicarum mixtarum.

NICOLAVS CAVSSINVS, natione Gallus, patriâ Trecensis, Societatem anno MDCVI. ætatis XXVI. ingressus est; Vir singulari eruditione ac eloquentiâ; eximiâ morum probitate, & innocentiâ. Rhetoricam permultos annos Rhotomagi, Flexiæ, & Parisiis magna cum laude docuit: nunc partes exercet Concionatoris. Scripsit

Thesaurum Græcæ Poëseos, ex omnibus Græcis Poëtis collectum. Parisiis apud Romanum de Beauuais MDCXII. Moguntiæ MDCXIV. in 8.

Electorum Symbolorum, & Parabolarum Historicarum Syntagma, seu, *De Symbolica Aegyptiorum Sapientia*; *& Polyhistoris Symbolici*, lib. XII. Parisiis typis iisdem MDCXVIII. in 4. & Coloniæ apud Kinckium MDCXXIII.

Eloquentiæ Sacræ & Humanæ Parallela, lib. XVI. Flexiæ apud Sebastianum Chappelet MDCXIX. in fol. & auctiùs Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXVI. in 4.

Tragœdias Sacras V. his titulis:

Solyma.

Nabuchodonosor.

Felicitas.

Theodoricus.

Hermenegildus, actione oratoriâ scriptus. Parisiis apud Sebast. Cramoisy & Seb. Chappelet MDCXX. & Coloniæ apud Kinckium MDCXXI. in 12.

Ephebiam, seu, *De Rege pubere, & Porticu Lodoicæa*, quæ est Pompæ Regiæ Flexiensis Pars II.

Vertit è Gallico Latinè

Iusta funebria Henrico Magno Galliarum Regi, à Ludouico Richeomo scripta. Antuerpiæ typis Hieronymi Verdussij MDCXIII. in 4.

Gallicè verò scripsit

Aulam Sanctam, Tom. III. sæpissimè recusam; & ab Henrico Lamormaini nostro Latinè redditam.

Diarium Christianum, seu, *Exercitia quotidiana Christianorum.* Parisiis apud Chappelet MDCXXVIII. & MDCXXXVI. in 12. auctum Flandricè versum à Ludouico Iacobi.

Sapientiam Euangelicam, seu, *Expositionem Euangeliorum Quadragesimæ.* Ibidem editione 2. auctam MDCXXXVI. in 12.

Triumphum pietatis, & gloriam armorum Ludouici XIII. Regis Christianißimi. Ibid. MDCXXIX. in 8.

Impietatem domitam sub Liliis, seu, *Historiam Saxoniæ à Carolo Magno domitæ.*

NICOLAVS CVSANVS, natione Germanus, natus Cusæ in agro Treuirensi, die VI. Nouembris, annó MDLXXIV. Societatem ingressus est anno MDCI. iam excultus Theologicis disciplinis, quas etiam Baccalaureus creatus, in Imperiali S. Maximini Monasterio Religiosis explicuerat: professionem quatuor votorum emisit annó MDCXIV. Vir planè egregius, & Societatis nostræ genuinus alumnus. Absoluto Tirocinij biennio missus Luxemburgum, infimam Grammaticam primus docuit annó non plus vno; nam mox foras ad oppida missus & pagos, instituendis rudibus totum se constantissimè impendit; etiam tum, cùm mediam Grammaticam alterius vice docuit, & ante meridiem conciones in vrbe obtinuit; nam pomeridianis horis in agrum suburbanum, animas Deo lucraturus, strenuè excurrebat. Ab hoc proposito nulla vnquam pluuij cæli, frigorisque incommoda, nulla prædonum, aliáue id generis à sceleratis hominibus quantumuis magna pericula, nullæ molestiæ, quæ se in dies plurimæ obtulerunt, illum deterrere potuerunt. Fassus est ille quidem Superiori, se quoties exeundum esset, toto corpore contremiscere; sed animi robore premens horrorem, tanquam ad epulas, promptissimus egrediebatur. Pridiè verò, vt se compararet ad opus, erratorum suorum veniam à Sociis in triclinio poscebat, tergebat ollas, & flagello in se priuatim animaduertebat. Prodibat autem iustâ Libellorum, rosariorum, aliarumque huiusmodi piarum rerum sarcinâ grauis, quæ pro re nata diuideret. Itinera condiebat continuâ oratione; nisi cùm de viâ bubulcus aliquis, vel opilio esset instruendus, quâ morâ simul etiam socium longiùs sequentem operiebatur. Temporis erat parcissimus; cui redimendo iumentum sæpiùs admittebat pro socio, vt sequi se posset; nam ipse ferè pedes ambulabat, nisi cùm diuersis locis esset vnâ die concio habenda, cælo præsertim pluuio. Si quandoque apud Nobiles, vbi diuertebat, mensa longiùs protraheretur, ille vbi vilioribus se cibis refecerat, ad sacros labores ante secundas mensas exsurgebat. Sæpè contentione festinandi ab vno in alium locum, deficientibus viribus medio in luto collapsus est. Totos crebrò menses solâ frigidâ, & pulte auenaceâ, aut atri panis offulâ, vel insulsi frusto casei vitam duxit. Somnium in stramine capiebat, solo tectus pallio, per hyemem quidem tepidiore quodam loco, reliquo anno in horreo. Chirothecis nunquam, totis XXXIII. annis, est vsus aduersus hyemes, vt fit, nisi anno vitæ postremo, cùm ex morbo grauiore respirasset. Hæc cùm ageret, toleraretque mortalium bono, haudquaquam tamen vitare potuit calumnias; nam & admissæ fornicationis, adeoque & Hæreseos, vir innocentissimus postulatus est ab improbis hominibus; quæ quamuis ipsi grauiora ceteris malis fuerunt; ardentem tamen eius zelum minimè potuerunt exstinguere; qui finibus eius Prouinciæ contineri impatiens, in Lotharingiam Germanicam, vicinasque ditiones se extendit, tam felici prouentu, vt vno in Oppido affirmarit vir perhonestus, plus eum cõmodi attulisse octiduo, quàm ab omni retrò memoriâ quotquot eò Parochi, quotquot Religiosi venissent. Decanus ruralis, qui aditum ei ad suam Parœciam negabat, cùm sancta victus importunitate, concionem ei permisisset, dicentemque audisset, adeò suspexit hominem, vt primus ei supplex acciderit ad Confessionem; magno suis omnibus exemplo prælucens. Lites optimo successu passim dirimebat: iurandi & malè precandi morem pessimum castigabat acerrimè, & multis in locis haud improsperè penitùs excîdit. Cultum Deiparæ Virginis vehementer amplificauit, duabus rebus vel maximè, reuocato Rosarij recitandi vsu, & eius Litanias ante cubitum simul orandi, in iis familiis, vbi diuersabatur, instituto. Hæc cùm foris præstaret, domi nihilo secius omnium dabat exempla virtutum. Orare vix aliter, quàm flexis genibus, visus, nulli vnquam fulcro nixus; sensu autem & affectu pietatis tanto, vt sæpè in vberes lacrymas colliquesceret: id quod ad mensam quoque non raro, cùm sacræ lectioni intenderet, eueniebat. Sanctissimi Nominis Iesu honori sic fuit affectus, vt non tantùm cùm illud pronunciaret, sed cùm scriberet etiam, caput interim aperiret. Nunquam passus est aliorum quidquam existimationi apud se detrahi, solitus omnia excusare, vel in partem optimam interpretari. Nunquam ille cuiquam irasci, nunquam stomachari, qui alioqui ad concionem acerrimus ignem spirare videbatur. Omnibus suam operam, quaqua posset in re, semper habuit promptam. Sacras Missæ cæremonias ad stuporem vsque accuratè obseruauit. Impiger ad imperia Superiorum. In omni rerum vsu prorsus pauper, detritas semper vestes vsurpabat; nouas vt admitteret, haud facilis persuaderi. Demissionis & humilitatis studio consulebat in ambiguis etiam eos, quos non nesciebat se esse doctrinâ inferiores. Fuit denique religiosæ disciplinæ custos sedulus, & in vitâ suâ perfectissimam eius formam expressit, externis iuxtà ac domesticis hoc nomine venerabilis & carus: vt nemo dubitaret eum cum sanctissimis viris conferre, Nostrisque omnibus, qui in Apostolicis Missionibus exercentur, tanquam perfectum eius vitæ exemplar proponere. Intentum caritatis officiis, iuuandisque per pagos inter cadauera moribundis morbus & mors occupauit, instructum priùs tamen Ecclesiæ Sacramentis, Luxemburgi

gi die xx. Aprilis, anno ſalutis MDCXXXVI. Edidit Gallicè, & Germanicè

Scholam Christianam, in qua & quæstiones omnes Catechetica, & controuerſi fidei articuli explicantur. Placuit hoc Opus vehementer omnibus, ſæpiùſque recuſum eſt. Reuerendiſſimus Madaurenſis Antiſtes Suffraganeus Metenſis cùm legiſſet, tota ea Diœceſi præcepit loco concionum populo à Parochis recitari. Eam tranſtulit Gallicè Ioannes le Veneur noſter.

Sapientiam Chriſtianam, quæ Scholæ quaſi compendium eſt.

Ducem viæ; quo confutantur errores Hæreticorum, & fidei Catholicæ veritas probatur.

NICOLAVS CYROWSKI, natione Polonus, nobilibus in Maſouiâ parentibus natus, annum agēs XVII. ad Societatem venit; & confecto ſtudiorum Curſu, traditiſq; ſexennio Humanioribus diſciplinis, in Moſcouiam ſecutus eſt militares copias Demetrij Ducis Moſcorum, quibus operam perutilem impendit. Collegia difficillimis temporibus Leopolienſe, Iaroſlauienſe, Poſnanienſe, annos XIII. rexit. Hic eum phthiſis toto anno exercuit; & tandem confecit die XXIII. Maij, anno ſalutis MDCXXV. ætatis LVI. Religionis XXXIX. & poſt XVI. quàm vota quatuor conceperat. Singularis de illius ſanctitate opinio frequentem populum ad eius funus exciuit; creditumque vulgò eſt, exſpectatam diu votis omnibus pluuiam, quæ quo die elatus eſt copioſa cecidit, ipſius meritis fuiſſe datam. Enimuerò fuit in eo ſpectata humilitas, obedientia, mortificationis externæ internæque ſtudium, zelus animarum, & perpes cum Deo per orationem familiaritas. Confeſſionibus audiendis ſtrenuam, vtilemque nauauit operam. Eos, quibus præfuit, lenitate multâ, ſed iuſtâ ſeueritate temperatâ, ad officium excitabat. Miſſus à Superiore ad Dæmonem ab Energumeno exturbandum, id oratione, & ducto Crucis ſigno perfecit. Ter minimùm ſalutem in morbis, ſupra naturæ vires, ope SS. Ignatij, Xauerij, Barbaræ, ac Bibianæ imploratâ, recepit. In ſupremâ ægrotatione, cùm illi Medicus orationis exercitio interdixiſſet; voce, oculis, lacrymis conſuetus pietatis ſenſus erumpebat: imò ſub illud compoſuit eos, qui lucem poſteà aſpexerunt,

Rhythmos Polonicos, Diuino amori, veræq; contritioni elicienda accommodatiſſimos. Edidit prætereà Polonicè

Methodum Confeſſionum ritè peragendarum.

NICOLAVS DVRAN, vide, Nicolaus Maſtrillus.

NICOLAVS FOREST, natione Gallus, patriâ Rhemenſis, Societatem anno MDCXII. ingreſſus, poſt amœniores litteras traditas, Philoſophiam & Matheſim ſeptennio docuit; poſteà Sacras Litteras interpretatus eſt Rhemis, hodieque in viuis eſt. Edidit tacito nomine

De Circino proportionis, Opuſcula Mathematica.

NICOLAVS GODIGNVS, natione Luſitanus ad Societatem acceſſit Conimbricæ annos XIV. natus; in eaque ad magnam doctrinam euaſit, non Humanioribus modò, ſed Philoſophicis etiam, atque Theologicis diſciplinis egregiè ornatus; quas etiam publicè profeſſus eſt. Obiit Romæ die VII. Decembris, anno ſalutis MDC. XVI. Scripſit

Vitam Gonzali Sylueriæ Societatis Ieſu Sacerdotis, in vrbe Monomotapa Martyrium paſſi die XV. Martij, anno MDLXI. Lugduni apud Horatium Cardon MDCXII. in 8.

De Abaſſinorum rebus; deq; Aethiopiæ Patriarchis Ioanne Nonio Barreto, & Andrea Ouiedo, lib. III. Ibidem MDCXV. in 8.

NICOLAVS HERARDVS, natione Lotharingus, patriâ Tulléſis, cùm multos annos morbis grauiter conflictaretur, iis commodiùs curandis, volens lubenſque à Societate dimiſſus eſt: quem cùm eo tempore Henricus Lotharingus Virdunenſis Antiſtes Vicarium ſuum eſſe iuſſiſſet, perpetuis penè concionibus dedit operam, & præclarè libertatem Eccleſiaſticam propugnauit, nihil veritus, cum plurimorum odio, Nobiles quoſdam turbulentos graui anathemate percellere. Obtinuit deinde à Præpoſito Generali Societatis noſtræ, vti rurſum ad Ordinem admitteretur; vbi & Theologiam Moralem docuit, & cum laude concionatus eſt, & quatuor vota profeſſus; & Collegio tandem Augenſi Rector datus, hydrope extinctus eſt anno ſalutis MDCXVIII. Edidit Gallicè, priuſquam ad Societatem rediret,

Conciones Sacras in omnes Dominicas Aduentus, & Feſtos dies.

NICOLAVS IAVELLVS, natione Burgundo-Sequanus, patriâ Dolanus, natus anno ſalutis MDLXXXIX. Societati aggregatus MDCVI. in qua XVII. pòſt anno ſolemnem edidit profeſſionem. Philoſophiam docuit quinquennio, Theologiam Moralem biennio, altero quinquennio Scholaſticam, Doctorali titulo decoratus. Nouitiis formandis ad noſtrum Inſtitutum nauat nunc operam. Edidit tacito nomine redditum Gallicè

Guilielmi Baldeſani, Stimulum virtutum.

NICOLAVS KMICIC, natione Roxolanus, edidit ſub alieno nomine

Ioſaphatidos lib. III. ſeu, *Martyrium B. Ioſaphati Kuncevvicz Archiepiſcopi Polocenſis,* Carmine Heroico MDCXXVII.

Panegyricum Domino Georgio Tyſzkievvicz Epiſcopo Samogitiæ, cùm in Epiſcopum Methonenſem & Suffraganeum Vilnenſem inaugurauretur. MDC. XXVIII.

Dithyrambum, qui exſtat in Epicithariſmate ad Lyram Sarbieuij.

NICOLAVS LANCITIVS, natione Ruthenus,

Vir ſapientiâ & virtute clarus. Docuit Sacram Linguam, Controuerſias, Theologiam Moralem, & Scholaſticam, & Diuinas Litteras interpretatus eſt. Rector fuit Collegij Cracouienſis, & Præpoſitus Prouincialis in Lithuania; vnde in Bohemicam Prouinciam tranſlatus, formandis in tertia Probatione Patribus vtilem operam exhibet. Edidit ſuppreſſo ſuo nomine

Gloriam S. Ignatij Societatis Ieſu Fundatoris. Cracouiæ apud Andream Petricouium MDC. XXII. in 8. Vilnæ typis Academicis MDCXXIV. in 12. Antuerpiæ apud Henricum Aertſens MDCXXVIII. in 24. Tranſlatum eſt à quopiam in Linguam Belgicam; & *Ioanni Euſebio Nierenberg* materiam ſuggeſſit & modum ſimili titulo cum multa acceſſione ſcribendi Vitam S. Ignatij Hiſpanicè.

Scripſit præterea ſub ſuo nomine

De Indiciis, & gradibus profectus in Virtutibus. Antuerpiæ apud Ioannem Meurſium MDCXLI. in 8. Plura prælo parata habet, aut parat.

NICOLAVS LONGOBARDVS, natione Siculus, magnus in Sinenſi Chriſti Vineâ operarius, eiuſque totius Miſſionis poſt P. Matthæũ Riccium Superior. Anno primùm MDXCVII. deſignatus eſt à P. Alexandro Valignano Viſitatore, qui ad Xauceanam Sedem in Regni eius continente ſeſe conferret, ſocius P. Lazaro Cataneo ibi futurus. In eâ Domo per annos deinceps aliquot ſolus Sacerdos ſubſtitit, vno cum fratre; & nouus tamen ac ſolus magnam Chriſtianæ rei meſſem in Eccleſiæ horrea intulit, non vrbanis ſolùm, paganiſque permultis, ſed Principibus etiam ac Matronis aliquot Chriſto aggregatis; quâ in re nec periculis caruit, nec laboribus, moleſtiiſque. Anno MDC. VI. ſedatâ paulò antè procellâ grauiſſimâ, quam nefarij quidam concitarant in P. Cataneum, calumniati Regnum ab eo Sinicum affectari, deriuabantque in omnium Sociorum inuidiam, propriâ petitus calumniâ Nicolaus, per ſubmiſſum libellum adulterij accuſatus eſt. Monitus hac ſe de causâ euocandum à Præſide in tribunal, occupauit ipſe prior, rogauitque ipſe Præſidem, vt in illud crimen ſuum diligenter inquireret, & pro veritate, vti comperiſſet, pronunciaret. Præſes, qui totam hanc ipſe actionem credebatur clam adornaſſe, vt pro declarandâ innocentiâ largitionis aliquid exprimeret, interrogauit eos ſeuerè, quorum libellus nomina præferebat; ipſamque adeò mulierem, quæ conſors criminis accerſebatur; nec interrogaſſe contentus, etiam tormentis ſubiecit. Verùm nihil ab illis potuit de P. Longobardo exprimere: atque ad Patrem cupidus homo ſæpè ſubmittebat, qui numos exigeret pro innocentiæ ſuæ declaratione. Sed ille ne obolum quidem vnum pendere voluit, ne quam è ſimili largitione criminis labem, haud aliàs facilè diluendam, admitteret. Quæ res Neophytis, Ethniciſque permultis cùm innotuiſſet, conſtantiam vehementer admirati ſunt. Ergo vbi ſpes largitionis euanuit, de aliis aliter, de Nicolao Præſes pronunciauit, eum & hâc calumniâ liberum, & quolibet alio crimine, magnâ integritatis famâ ſemper vixiſſe. Anno MDCIX. Auſtralibus in eo Regno Noſtrorum Domiciliis præfectus eſt; & mox anno ſequente P. Matthæus Riccius, priuſquam diem ſuum obiret, chirographo illum ſuo ſibi ſucceſſorem in Sociorum omnium eius Expeditionis moderatione conſtituit, quod munus hodieque ſuſtinet. Scripſit Longobardus

Annuas Litteras è Sinis anni MDXCVIII. quæ Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCI. Latinè prodierunt. Item

Libellum precum, cum Officio funebri, ac ſepulturæ, Latino quidem ſermone, ſed Sinico charactere expreſſum.

Sinico verò idiomate edidit

Formulam examinandi conſcientiam, & confitendi.

Vitam B. Virginis, & nonnullorum Sanctorum.

Tractatum de Cauſis Terræmotus Pechinenſis anni MDCXXIV. quo libro magnam Noſtris doctrinæ opinionem comparauit.

NICOLAVS MALAVALETTE, natione Gallus, patriâ Aramonenſis in Ouitaniâ; ſcripſit idiomate vernaculo,

Manuale veritatis Catholicæ Religionis, ex ipſis aduerſariorum ſcriptis ac libris contextum, quod in Germanicam & Belgicam linguam etiam exſtat tranſlatum.

NICOLAVS MASTRILLVS, natione Italus, patriâ Nolanus, ingreſſus eſt in Societatem anno MDLXXXV. ætatis XV. cùm in Peruanam Prouinciam nauigaſſet, pro Maſtrillo Duran appellatus, gentes illas barbaras Apoſtolico ſpiritu excoluit, bis ibi Præpoſitus Prouincialis fuit; & ſemel Romam à Prouinciâ Procurator miſſus. Edidit Linguâ Hiſpanicâ

Conciones, in Regno Peruano excuſas. Seorſim verò exſtat eius

Concio habita Limæ in Canonizatione, (ſic ipſe inſcripſit) *S. Petri Nolaſci Fundatoris Ordinis S. Mariæ de Mercede, Redemptionis captiuorum.* Limæ MDCXXXII. Edidit præterea

Litteras Annuas Prouinciæ Paraquariæ annorum MDCXXVI. & MDCXXVII. quas Iacobus Rançonier noſter Latinè ſcripſit; & Antuerpiæ edidit Ioannes Meurſius MDCXXXVI. in 8.

NICOLAVS OBORSKI, natione Polonus, nobilibus parentibus in Maſouiâ natus, in Societatem noſtram ingreſſus eſt circa annum Domini MDCIII. Gubernauit Collegia Gedanenſe, Lublinenſe, & Leopolienſe: Domui etiam Probationis, & Conuictorum Collegio præfuit. Cùm autem S. P. N. Vrbanus VIII. poſt Paulum V. poſtulante Sigiſmundo III. Sereniſſimo Poloniæ Rege, & Statu Eccleſiaſtico Re-

gni

gni, in tribus Synodis Prouincialibus congregato, iussisset per omnes Diœceses auctoritate suâ inquiri, examinarique miracula à Deo per intercessionem B.Stanislai Kostka patrata, huic negotio P. Nicolaus, quæ ipsius erat perspecta fides & diligentia, à Moderatoribus par iudicatus est. Is toto Regno conquisita, probataque non pauca, legitimè consignata Romam misit. Edidit autem Polonicè

Librum de selectis quibusdam miraculis à Deo per inuocationem B. Stanislai Kostka Societatis Iesu patratis. Cracouiæ MDCXXX.

NICOLAVS ORLANDINVS, natione Italus, patriâ Florentinus; ortus stirpe nobili, & indole bonâ, in Societatem venit adolescens anno salutis MDLXXII. Multùm in Litteris ac pietate profecit; vt in vtroque posteà Magisterium cum laude gesserit. Moribus suauibus; ingenio candido; compositus ad modestiam; religiosæ disciplinæ custos perdiligens fuit; & vt in vitâ, sic accuratus in stylo. In Litterarum laude apprimè floruit cultu Latinæ, limatæque orationis. Cùm verò exigua valetudo studiorum labores non ferret, regendo Collegio Nolano primùm, tum Neapoli Nouitiorum institutioni præficitur. Ex eo munere, post annum septimum, ad scribendam Societatis Historiam euocatus in Vrbem anno MDXCVIII. quamuis valetudini diffideret, & longa styli intercapedo terreret, arduam tamen Prouinciam libens accepit. Tantùm ex obediendi studio sumebat animi ad conandum. Medio in cursu, grauissimo implicitus morbo succubuit. Iamque vitam eius omnes desperauerant, præter ipsum; qui cùm tantum vsuræ lucis expeteret, dum Generalatum S. P. N. Ignatij, quem singulari pietate ob primorum memoriam Patrum scribebat, exequeretur, visus est voti compos effectus. Valetudinem enim recuperauit; opus intermissum repetiit, & proximè ad metam perduxit: tum rursus languore prostratus, necessitati religiosè concessit Romæ anno Domini MDCVI. Scripsit

Annuas Litteras Societatis Iesu, annorum MDLXXXIII. *duorumq. sequentium.* Romæ in Collegio Societatis Iesu MDLXXXV. & sequẽtibus in 8.

Historiæ Societatis Iesu Partem Primam, cui titulum inscripsit, *Ignatius.* Romæ typis Zannetti MDCXV. in fol. Antuerpiæ typis Nutij MDCXX. in fol. Coloniæ per Antonium Hieratum MDCXXI. in 4.

Vitam Petri Fabri Societatis Iesu, qui primus fuit è x. Sociis S. P. N. Ignatij. Lugduni apud Petrum Rigaud MDCXVII. in 8. Eam Italicè reddidit, sub Erminij Taciti nomine Terentius Alciatus noster.

NICOLAVS PIMENTA, natione Lusitanus, Visitator Sociorum in Indiâ Orientali; vbi Goę decessit VI. Martij MDCXIV. Scripsit

Epistolas II. *ad R. P. Claudium Aquauiuam Præpositum Generalem, quibus describit visitationem, quam instituit annis* MDXCIX. *&* MDC. Editæ sunt Romæ primùm Italicè ab Aloysio Zannetto MDCI. & MDCII. in 8. & mox ibidem, atque alibi Latinè.

NICOLAVS RACOVIVS, natione Polonus, edidit

Orationem in funere Illustrissimi Domini Guilielmi Vrsini Rosembergici, dictam Pragæ anno MDXCII. ibique eodem anno impressam typis Georgij Nigrini in 4.

NICOLAVS ROMÆVS, natione Belga, patriâ Brugensis, natus die XX. Octobris, anno salutis MDLXIII. Societati se adiunxit XXVIII. Martij, anno MDXCIV. Vir acri ingenio, & tenaci memoriâ. In patria Humanitatis cursum confecit. Parisiis Logicam, reliquam Philosophiam Herbipoli, Iuris Legumque peritiam Biturigibus ac Pictauij, condidicit. Theologiam Scholasticam apud nos Louanij audiuit; eam quæ de Moribus & Conscientiâ disputat, variis in Collegiis, nempe Leodij, Audomari, Sylueducis, Ipris, & Antuerpiæ per annos XIV. docuit. Traiecti ad Mosam & Ipris Rector Nostris præfuit. Hollandicum agrum multos annos excoluit. Patres nostros pro tertia Probatione in spiritu instruxit. Calculi dolores, deinde & atrocem sectionem mirâ constantiâ pertulit, cùm diceret, se nolle suum calculum cum omnibus Orientis adamantibus commutare. Tandem Brugis ad cælestem patriam abiit die XX. Decembris, anno Christi MDCXXXII. Edidit opus insigne sic inscriptum,

Ioannis Caluini Nouiodunensis noua effigies centum coloribus ad viuum expressa: qua S. Thomæ Theologia tota strictim attingitur; Caluini tota ferè fusè refutatur. Accedit

Digressio de Prædestinatione, & Iustificatione. Item

Caluini confessio ex equuleo. Antuerpiæ typis Hieronymi Verdussij MDCXXII. in fol.

NICOLAVS SALIVS, natione Bohemus, patriâ Pragensis, Coadiutor Spiritualis, diu cum laude concionatus, obiit Crumlouij anno MDXCVI. Scripsit

Vitam S. Procopij Abbatis; &

Vitam S. Ludmillæ; quas suis Tomis inseruit Surius.

Vitam S. VVenceslai Martyris.

NICOLAVS SARTORIVS, natione Illyricus, seu Slauus, patriâ Sciscienfis, natus anno MDLXXXII. in Societatem MDCXV. ingressus, in eâ Rectorem aliquamdiu egit. Edidit translatum à se Croaticè,

Manuale Sodalitatis. Posonij MDCXXXIX.

Libellum precum, & Christianarum exercitationum: vtrumque suppresso suo nomine. Agit nunc Pœnitentiarium Romæ in Vaticano.

NICOLAVS SERARIVS, natione Lotharingus, patriâ Ramberuillanus, quod oppidum

 in

in Metensis Episcopi ditione est. Natus est honestis parentibus anno MDLV. qui eum idcirco Nicolaum nominauerunt, quòd Baptismus ipsius in diem S. Nicolao Myrensi Episcopo sacram incideret. Trimulum Deus è patriæ vastitate, flammisque, quas bellicus furor iniecerat, ereptum, ac mox è curru, quo in fuga vectabatur, excussum, seruauit incolumem, sororculâ eodem extinctâ casu. Deletâ patriâ primam ætatem egit ad Montem D. Romarici. Primas Litteras Dummartini hausit, magistro vsus homine inprimis diligente, apud quem biennium transegit. Inde Coloniam ad altiores disciplinas missus, spatiis Philosophiæ permensis Societati nomen dedit anno MDLXXII. Posito Tirocinio, Herbipoli ad Theologiam incubuit: quâ absolutâ, per omnes ferè Humanarum Diuinarumque facultatum gradus tantâ felicitate paulatim docendo ascendit, nulla vt esset earum doctrinarum, in quâ non laudem ferret. Primus in Academiâ Herbipolensi, aliquot probatæ conditionis iuuenes, Artium & Philosophiæ Magistros renunciauit. Post Theologiam Scholasticam, ad Sacras Litteras, quarum incredibili ardebat amore, totum se contulit; in quibus tradendis tum Herbipoli, tum Moguntiæ XX. propè annos, cum mirifico plurimorum fructu, nominisque sui, apud exteras etiam gentes, gloriâ collocauit. In suo studio Litterarum, Dei O. M. gloriam tantâ contentione quæsiuit, quantâ nemo facilè alius honores, opesue sectetur: atque vt ad id se, aliosque excitaret, incredibile memoratu est, quo sensu pietatis illud identidem verbum doxologicum, quo Psalmos claudimus, sit solitus vsurpare. Hæc illi priuatim, publiceque operum omnium principium erat & finis: hanc nunquam sine præcipuo quodam ardore, qui in vultu quoque emicaret pronunciabat: hanc si à Symphoniacis cani audiret ornatiùs, gestire scilicet gaudio, ac triumphare quodammodò videbatur. Quàm verò vberes illi ex eâ cælestesque sententiæ de adoranda illa Diuinitate affluerent, quamque ea voluenda inflammatum indies Diuinæ gloriæ studium in pectore gliscceret, non modò frequentibus, vbi se dabat occasio, sermonibus, sed publicis etiam monumentis prodere olim studuit. Iam verò cùm Germaniam iis pestibus conflictari intelligeret, quibus delendis, præter eximiam pietatem, excellenti quoque doctrinâ sit opus, incredibili in vtrumque studio & labore incubuit, sic dictitans; Pro Hæreticis non orandum modò esse, sed etiam studendum. Caput autem omniũ studiorum, Sacras Litteras, vt verè sunt, faciebat. Ad has explicandas, tuendas, ornandas, non disputatricem modò illam Theologiam, verùm etiam omnium Philosophorum, Oratorum, Historicorum, atque adeò Poëtarum lectionem conferebat. Itaque aiebat se multorum hominum miserari vicem, qui cùm hisce velut Ægypti spoliis, Dei Arcam exornare possent, ætatem in iis sine fructu contererent. Cum his eam Latinæ, Græcæ, Hebraicæ, Syriacæ Linguarum cognitionem copularat, quæ ipsis quoque aduersariis eius commendationem expressit. His ille quidem armis vincere hostem poterat, qui vt se vinci quoque sineret, admirabili candore animi, morumque suauitate; quâ & sermones omnes temperabat, adnisus est. Id quod admirabilius inde quoque fit, quod feruidus naturâ, &, nisi longâ atque acri meditatione se fregisset, ad iram esset procliuior. Certè exstat publicè hominis heterodoxi elogium, qui eum *eruditißimum ac humanißimum Iesuitam* appellat: nam Catholicorum de eo iudicia prolixum esset recensere. Erit instar omnium Cæsar Cardinalis Baronius, qui eum Tom. 12. Annal. ad A.C. 1126. *Lucis iubar Ecclesiæ Germanicæ*, dicere non dubitauit. Neque tamen hæc illum eruditionis, vel ardor, vel fama, ab amore virtutum, quæ Deo consecratum hominem decent, distrahebat. Erat in eo modestia virgineum in modum verecunda; studium paupertatis perreligiosum; facilitas quæ nullius, non modò consuetudinem, sed ne disciplinam quidem aspernaretur. Ergo in aliorum congressionibus, eâ doctrinâ ac prudentiâ vir, secundas plerumque agebat; neque morabatur per quem proficeret, modò proficeret. Ad extremum consumptis nimiâ animi contentione spiritibus, debilitatoque stomacho, octo dierum spatio, vir cetera robustus, extinctus est, cùm priùs & Sacra omnia obiisset, & Socios consueta sua Doxologia conditionis humanæ grauiter admonuisset, die XX. Maij, anno salutis MDCIX. ætatis suæ LIV. in Collegio Moguntino. Elatus est prosequentibus funus, non sine lacrymis, Academiæ Primoribus. Edidit Serarius varia subinde Opuscula, quæ in Tomos III. collecta prodierunt Moguntiæ typis Ioannis Albini MDCXI. in fol. Continentur autem

TOMO I. Historica.

Iosuani Sacerdotes.
De Pœnitentia Salomonis.
Naaman Syrus, iam sanus.
Trihæresium, seu, *De Sectis Iudaicis*, lib. III.
Minerual Ios: Scaligero & Io: Drusio, lib. V.
Rabbini, lib. II.
Herodes.
De Apostolis, Disputatio in C. Assertiones tributa.
De S. Paulo, & Iuda proditore.
S. Kilianus, cum Notationibus.
Par Sanctorum Comitum, Godefridus Vestphalus, & Romaricus Austrasius.

TOMO II. Didactica.

Prothyron Paulinum.
Symbolum Athanasianum, Disputationibus III.
Disputatio de Legibus.
De Extrema Vnctione.

De

De Catholicorum cum Hæreticis Matrimonio.

TOMO III. Polemica.

Contra Franciſcum Puccium Filidinum, lib.II.

Litaneutici, lib. II.

De Sacris Eccleſiæ Catholicæ Proceſſionibus, lib.II.

Orationes Luthero-turcicæ VI.

De Lutheri Magiſtro, lib.II.

Apologia pro Lutheri Magiſtro Alogia.

Lutherus Theoſdotos remiſſus.

De Magiſtro Caluini.

Logi Apologetici, pro Luthero Diaboli diſcipulo.

Edidit præterea

Commentaria in Sacros Libros, nempe

In Ioſue, To.II. Moguntiæ MDCIX.

In Iudices & Ruth. Moguntiæ typis Balthaſaris Lippij MDCIX. in fol.

In Tobiam, Iudith, Eſther, Machabæos. Ibidem MDCX. in fol.

In omnes Epiſtolas Canonicas Sanctorum Apoſtolorum, Iacobi, Ioannis, Petri, Iudæ. Ibidem MDCXII. in fol.

Prolegomena Biblica. Ibidem eodem anno, in fol.

In Libros Regum Commentarium reliquit imperfectum.

De rebus Moguntiacis. Lib. V. Ibidem MDCIV. in 4.

Epiſtolas S. Bonifacij Martyris, primi Archiepiſcopi Moguntini; Notis illuſtratas: quæ exſtant inſertæ Bibliothecæ Magnæ Patrum Tomo VIII.

Quæſtiones de S. Nicolao.

Scripſit etiam Germanicè

Noctilucium Lutheri.

Reliquit denique

De Paradiſo; &, *Epiſtolas Didacticas*, de rebus variis.

NICOLAVS SVSIVS, natione Belga, patriâ Brugenſis; pluribus locis cum laude & fructu Rhetoricam docuit, & Theatra eruditis Declamationibus exornauit; fuit enim vir nō vulgari inferiorum Litterarū cognitione præſtantiſſimus, ſuoque merito quatuor votorum profeſſus. Obſeruantiâ verò in Superiores, atque obedientiâ fuit eximiâ. Vitam, labores, ſtudia, Deiparæ dicata ſemper voluit, totus in ea laudanda, viſenda, precibus proſequenda. Tanto pietatis ſenſu quotidie ſacrificabat, vt in adſtantes ea redundaret. Obiit Cortraci die VIII. Iunij, anno MDCXIX. dum Romanarum rerum Hiſtoriam ab Vrbis exordio ad hæc vſque tempora, continuâ narratione deducere eſſet aggreſſus. Edidit

Limam Ciceronianam, ſiue, *De Stylo*, librum ſingularem. Antuerpiæ apud Nutium MDCXXI. in 8.

Diſceptationem Quodlibeticam, De pulchritudine B. Virginis Mariæ. Ibidem MDCXX.

Elegias Marianas.

Anacreontæos luſus:

Pendularia, Drama Comicum. Ibidem MDCXX. in 8.

Illi quoque tribuitur, quæ Hermanni Langeueltij nomen præfert,

Vita Martini Antonij Delrio, Soc. Ieſu. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCIX. in 4.

Commentarium in Florum parabat, qui videtur hæſiſſe in membranis.

NICOLAVS TALON, natione Gallus, patriâ Molinenſis, ſcripſit Gallicè culto ſtylo

Hiſtoriam Sanctam, eam nimirum quæ Pentateucho continetur, libris V. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXL. in 4.

Vitam Franciſci de Sales Epiſcopi Geneuenſis. Pariſiis apud Thomam Lozel MDCXL. in 4. edit 2.

NICOLAVS TRIGAVLTIVS, natione Belga, patriâ Duacenſis; cùm Oratoriam Gandaui docuiſſet, addiſceretque linguas peregrinas, & Coſmographiam calleret, inſigni propagandæ Religionis ſtudio, & multa pro Chriſto faciendi, patiendique, profectionem in Orientis Solis Indiam, quamuis parum firmo, & laborum toleranti corpore eſſet, à Patre Noſtro Generali Præpoſito tandem obtinuit. Abiit è patriâ anno MDCVI. & quamuis multis iam annis aduersâ vſus eſſet valetudine, tantas tamen vires repentè accepit, vt ſacciperio onuſtus, pedes, alacerque viam confecerit. Tantus ardor iuuandi Gentiles eum rapiebat: & in eo munere ſperabat ſe inuenturum corporis etiam firmitatem, quam non reperiebat in patriâ. In Luſitaniâ dum tempus nauigandi præſtolatur, ſchedas excuſſit, è quibus Vitam Gaſparis Barzæi contexuit. Nauim Olyſippone conſcendit die V. Februar. anno ſalutis MDCVII. quæ die X. Octobris Goam inuecta eſt. Inde aliquantò pòſt porro prouectus, Macaum peruenit MDCX. & mox in Sinenſe Regnum, quò deſtinabatur, immiſſus eſt. Operam ibi per annos aliquot nauauit egregiam in ſalutem illarum gentium; donec vrgentibus Chriſtianæ Expeditionis negotiis, in Europam Procurator ablegatus eſt, vt coactis vndique auxiliaribus copiis, reuerteretur inſtructior ad meſſem animarum. Igitur remenſo in Indiam pelago, iuſtis ex cauſis decreuit terreſtre deinceps iter arripere, ex Indiâ mari delatus in Perſicum Sinum. Peragrauit Perſidem, Arabiam deſertam, Turcici partem Imperij: quo in itinere labores immenſi, & præſentiſſima vitæ pericula fuerunt adeunda; cùm rapidiſſimi ſæpè amnes eſſent ſine cymbâ ſuperandi; & arentes atque infeſtæ belluis, feriſque hominibus ſolitudines, multos ſæpè dies continuatis noctibus, exiguo comitatu tranſmittendæ. Heliopoli internum mare conſcendit, & præteruectus Cyprum, Cretam, Zacynthum, denique in extrema poſitam Italia Hydruntem peruenit. Contractis Principum Catholicorum liberalitate ſubſidiis, & Sociis lectiſſimis auctus, poſt triennium, quàm in Europam

ropam venerat, anno MDCXVIII. è Lusitaniâ renauigauit in Orientem. Goam incolumis attigit, non paucis Sociorum sepultis in mari. Ibi dum præstolatur opportunitatem nauigandi, grauissimum morbum contraxit, quo fuerat propemodùm ad extrema deductus, nisi benignus Deus suis eum Sinis seruatum voluisset. Soluit Goâ die xx. Maij, anno MDCXX. & Macaũ bimestri nauigatione tenuit, superatis aliquoties præsentis naufragij periculis. Ibi annuâ morâ ductâ, septimo tandem pòst anno, quàm in Europam abierat, in Sinense Regnum iterum penetrauit; & Nanciani studia de rebus Sinensibus intermissa resumpsit; Procuratoris simul partes in hoc Regno Sociorum administrans. Multas eius Regni Prouincias deinceps peruagatus est, Neophytis inuisendis, augendisque, & nouis etiam expeditionibus tentandis. Sortitus est aliquando tres simul procurandas Prouincias, quæ amplitudine ac frequentiâ nihil Hispaniæ cedant, vel Galliæ. In earum vnâ totos sex menses lecto decubuit, nec citra discrimen vitæ solus & magnâ rerum necessariarum penuriâ pressus, in vastâ barbarie; donec bono Deo placuit, vt reualesceret. Sæpè in iis itineribus subiit intentata sibi pericula; sæpè proximè abfuit à naufragio. Sed vbique tutus incedit, quem Deus tuetur. Demùm cùm se totum ad res Sinicas conscribendas contulisset, & aliquot iam fecisset laboris sui pretium magno eius Missionis incommodo sublatus è viuis est die XIV. Nouembris, anno MDCXXVIII. Scripsit Nicolaus Trigaultius

Vitam Gasparis Barzai Belgæ è Societate Iesu, S. Xauerij in India Socij, lib. III. Antuerpiæ typis Trognæsianis MDCX. in 8. & Coloniæ per Bernardum Gualterum MDCXI. in 12.

De Christianâ Expeditione apud Sinas suscepta ab Societate Iesu, lib. V. Augustæ apud Christophorum Mangium MDCXV. in 4. & auctos ab Auctore ac recognitos Coloniæ per Gualterum MDCXVII. in 8. Transtulit eos Gallicè Franciscus de Richebourg-Trigaut MDCXVI. in 8. Hispanicè Edoardus Fernandez MDCXXI. in 4.

De Christianis apud Iaponios triumphis, siue, *De grauissimâ ibidem persecutione contra Christi fidem exorta anno* MDCXII. *vsque ad* MDCXX. Lib. V. Accessit, *Auctarium Matthæi Raderi*. Monachij apud Raphaëlem Sadeler MDCXXIII. in 4.

Epistolam de sua in Indiam nauigatione, datam Goæ XXIV. *Decembris* MDCVII. quam refert Petrus Iarricus in Thesauro rerum Indicar. To. 3. Lib. I. Cap. 41. & Gallicè prodiit Lugduni apud Rigaud MDCIX.

Annuas Litteras è Regno Sinarum, annorum MDCX. *&* XI. Augustæ apud Mangium MDCXV. in 8. *Et annorum* MDCXX. *&* XXI.

Rei Christianæ apud Iaponios Commentarium, ex Annuis Litteris Societatis Iesu annorum MDCIX. *& trium sequentium, collectum.* Augustæ apud Mangium MDCXV. in 8.

Vocabularium Sinicum, Tom. III. in quo Sinarum characteres ad nostrorum elementorum ordinem ita reuocat, vt triduo possit à Sinis totum artificium intelligi. Excusum in Sinis. Idẽ autem parabat recudere auctiùs aliquot Voluminum decadibus.

Pentabiblion Sinense, quod primæ, atque adeò sacræ apud illos auctoritatis est, *Latina Paraphrasi* explicuit.

Annales Regni Sinensis, Tom. IV. in folio iustæ magnitudinis parabat; vno iam Tomo confecto: Item

Expeditionis Christianæ continuationem; quæ vereor ne mors ipsius interceperit.

NICOLAVS ZVCCHIVS, natione Italus, Vir omni doctrinæ genere præstans, & in salutem animarum prorsus impiger, Romæ hodieque superstes. Edidit Italicè

Varias deuotiones, quibus anima incitetur ad Christianè viuendum. Romæ apud Franciscum Caballum MDCXXX. in 24.

Et sub nomine Horatij Vrbani,

Directionem seruitutis Sanctissimo puero Iesu, & Beatissimæ Virgini. Viterbij apud Augustinum Discipulum MDCXXX. in 16.

O

OCTAVIANVS DE TVFO, natione Italus, patriâ Neapolitanus, nobili loco natus; Vir ingenio, studio, eruditione, eloquentiâ ad concionem instructus. Is dum Marchionem S. Crucis, Trierarcham classis Hispanicæ, per maria terrasque sequitur à Confessionibus, mortem Genuæ febri, erysipelate, anginâ incurrit die XXIX. Decembris, anno Christi MDC. XXIX. ætatis suæ LI. Religionis aditæ XXXVII. dudum quatuor vota professus. Edidit

Commentaria in Ecclesiasticum. Lugduni ex Officinâ Rouillianâ MDCXXVIII. in fol. & Coloniæ MDCXXIX. in fol. *Explicat autem Capita dumtaxat* XVIII. Tomum II. vsque ad Caput XXIV. mors intercepit, missum alioqui iam ad prælum.

OCTAVIVS CAIETANVS, natione Siculus, patriâ Syracusanus, nobilissima Comitum Sortini familia ortus, die XXII. Aprilis, anno MDL XVI. in lucem venit. Cùm iuuenis oraret aliquando Syracusis in Templo nostro, Christum Dominum in altari crucifixum conspexit, qui, quò propiùs accedebat, eò grandior fieri videbatur. Eo viso commotus, Societatem expetiit: quam cùm impetrasset Messanæ ad diem XX. Maij, anno MDLXXXII. vt grati animi signum aliquod exhiberet, omnibus B. Virginis peruigiliis; Nascentis quoque & Circumcisi Domini, Principum Apostolorum Petri & Pauli, aliorumque suorum Tutelarium, ac denique sexta quaque hebdomadæ per Martium mensem

ſem feriâ, longâ ſe flagellatione cruentabat. Dignum memoratu eſt, quod illi per annum MDC. Panormi contigit. Interrogabat ſubobſcurè feminam quandam de re arcanâ, vt neſcio quid retegeret: illa de grauiore quodam ſcelere,& quod admiſerat occultiſſimè rata inquiri, cùm nollet eius deponere conſuetudinẽ, Patrem de medio tollere conſtituit, ne per illum à vitio retraheretur. Ergo ſicâ clam inſtructa venit ad Templum, & poſt breuem cum Patre ſermonem, abeunti parat vulnus imponere. Sed ecce minitabundus in proximo altari ſe obiicit illi S. Ignatius, cuius tum quidem aſpectu deterrita eſt. Verùm poſteaquam inde abſceſſit, inertiam ſuam cœpit incuſare, & fidentior ad deſignatam cædem reuertit, certa Patrem inter colloquendum ferire. At cùm iam in procinctu ſtaret, ita viribus ſe ſenſit deſtitui, vt facinus aggredi haudquaquam poſſet. Ergo velut intemperiis quibuſdam incitata, ne tertius illi conatus, vti priores, euaneſcat, Dæmonem prouocat, & illi factâ ſui corporis ad libidinem copiâ, ad inferendam Octauio necem, quam ipſa, cùm maximè vellet, non poſſet, opem depoſcit. Sed demùm coactus eſt ipſe quoque hoſtis infernus fateri imbecillitatem ſuam, cùm diceret, Ignatium non permittere, vt ſuis filiis quidquam noxæ infligat. Igitur mutato conſilio mulier perdita, honorem tentat corrumpere, cui vitam non valebat eripere. Paciſcitur cum Diabolo, vt formâ liberali puellam, quam ad ſceleris conſortium induxerat, addixeratque ſtygio mancipatui, intempeſtâ nocte in cubiculum Patris illatam, ibi relinquat. Vbi primùm luxit, accurrit improba ad puellæ domum, exploratura quò res euaſiſſet. Sed ecce deprehendit reuectam à Dæmone puellam, deformatam, atramque carbonis inſtar, membris etiam diſtortis, & furiis agitatam. Dæmon interrogatus, aditum ſibi vllum patuiſſe negauit, obiectis vndequaque obicibus; nec aliud puella reſpondit, quàm, Ignatius, Ignatius, Ignatius impedimento eſt, & auctor infortunij mei; ac paucis diebus infelicem animam expuit. At femina tragœdiæ totius concitatrix, in ſe tandem reuerſa, Diabolo renunciauit, & vitam vniuerſim priùs à P. Octauio expiatam correxit. Vir fuit Octauius magnâ morum innocentiâ, & vitæ integritate; corporis afflictationi apprimè deditus; nudis aſſeribus ad ſomnum incubare ſolitus, quando ſui quodammodò iuris erat. In victu, & omni corporis cultu perparcus; modeſtiæ & verecundiæ ſingularis; obediens vſque ad admirationem. Bis præfuit Rector Mamertino & Panormitano Collegiis, vbi Noſtrorum ſtudia plurimùm excitauit. Domum Profeſſorum Panormi etiam gubernauit, magnâ integritatis & obſeruantiæ laude. Vbique ſpiritum deuotionis in Noſtris hominibus mirum in modum promouit; eos etiam peculiari quâdam beneuolentiæ ſignificatione proſecutus, quos ad pietatem videbat proniores. In eos contrà, qui religioſæ ſeueritatis diſciplinam auerſabantur, acrior inſurgebat. In negotiis, quæ cum Dei gloriâ coniuncta erant, exequendis, efficax erat, & animi virilis, nullius contrà nitentis auctoritatem reueritus. Laborauit multos annos in eruendis in lucem rebus geſtis Sanctorum Siciliæ; cui Operi, cùm iam eſſet affectum, immortuus eſt; tam exiguâ rerum creatarum curâ, vt huius ipſius Operis, poſt acceptum mortis nuncium, non meminiſſet, vt cuiquam commendaret, donec illi fuit imperatum. Et videtur gratus fuiſſe Deo hic eius labor, vel ex eo, quod quadriennio ante mortem, cùm periculoſo morbo decumberet, opere ſatis tum imperfecto, præter ſpem & morbo ſimul, & Collegij, quod regebat, curâ liberatus eſt, viribuſque ita auctus, vt illud potuerit ad vmbilicum adducere. Illud etiam argumentum accedit, quod cùm anno MDCXI. pridie Cal. Nouemb. Votiuum de Sanctis Angelis Sacrum faceret, vt illis ſucceſſum ſui laboris commendaret, pia quæ aderat Matrona, magnum vidit Angelorum numerum, qui Patrem dum formam Confeſſionis generalis pronunciabat, circumſiſtebant; alioſque atque alios ſe illis addere cæleſtes Spiritus, prout in Sacro magis, magiſque procedebat: imminente Conſecratione, accedere Reginam Angelorum pluribus etiam Angelis ſtipatam, quæ ſinu gerebat velut Templi cuiuſdam, vel Tabernaculi ſpeciem, ex quo ſub Conſecratione formoſiſſimus prodibat infantulus. Sic adſtitiſſe omnes Sacrificio, donec ad Communionem Dominus arctè viſus eſt Octauij ſpiritum complecti. His ille auſpiciis, inter gubernationis, aliaſque non leues curas, opus grande atque impeditum perurſit ad finem. In extremo morbo cùm Sociorum nonnulli, præter preces & vota, reliquias etiam S. P. N. Ignatij, atque aliorum Cęlitum, ipſius incolumitati procurandæ adhiberent, Superiori ad ſe accerſito dixit, ea ſalutis quærendæ media ſuam conditionem excedere; præſertim cùm ſibi viſus eſſet quieſcenti primùm, mox etiam vigilanti S. Ignatius B. Virgini ſupplicare, ſuorumque illi vota pro ſua ſalute repræſentare: ſed Deiparam nutu indicaſſe, haud oportere vitam ſibi vltrà prorogare; fortaſſe propterea, quod iam Opus abſoluerat, cui maturando fuerat olim reſtitutus in vitam. Ergo inter pia colloquia, Sacramentis iam inſtructus, magnis in B. Virginem, & in Chriſti Domini Paſſionem exhibitis pietatis indiciis, ſuauiſſimè obdormiuit, Panormi die VIII. Martij, anno ſalutis MDCXX. ætatis ſuæ LIV. Religionis XXXVIII. Eius effigies Romæ fuit Superiorum facultate in ære expreſſa, cum epigraphe, quâ genere, doctrinâ, ac ſanctis moribus conſpi-

cuus

cuius perhibetur. Edidit Octauius Italicè

Orationem funebrem, quam Panormi habuit, *in Exequiis Philippi II. Regis Catholici*: excusam primùm MDCI. & recusam Panormi per Ioannem Antonium de Franciscis MDCXIX. in 4.

Latinè verò dedit in vulgus ad virorum doctorum auxilia procuranda

Ideam Operis, De Vitis Sanctorum Siculorum, famáue sanctitatis illustrium; quod dudum ipse moliebatur. Adiecit

Martyrologium Siculum in singulos anni dies. Panormi apud Erasmum Simeonem MDCXVII. in 4. Opus verò ipsum ab aliâ manu iam dudú auidè exspectamus.

De die natali S. Nymphæ Virg. & Mart. Panormitanæ. Panormi apud Io. Anton. de Franciscis MDCX. in 4.

OCTAVIVS LANZAVECCHIA, natione Italus, edidit tacito nomine breuem, sed elegantem

Narrationem de Vita & morte Federici Cardinalis Borromæi Archiepiscopi Mediolanensis. Mediolani MDCXXXII. in 12.

ODDO DE COMITIBVS, natione Italus, patriâ Romanus, è primâ nobilitate, Ducis Polensis filius, in Humanioribus Disciplinis, seuerioribusque excellit; Philosophiam Romæ cum approbatione docuit; nunc ibi Sacras Litteras interpretatur. Edidit

Orationem inscriptam, *Christus patiens, Nouus Adam sepulchro cordis incisus*, habitam in Parasceue coram S.D.N. Vrbano VIII. Anno Christi MDCXXXII. Romæ typis Francisci Corbelletti in 4. & nuper cum aliis recusa est.

Philosophiam Tomulis IV. distinctam in Quæstiones & Articulos methodo S. Thomæ; inscripsit autem hoc modo, suo nomine non adiecto,

Summa quadripartita Quæstionum Philosophicarum quas pro Laurea disputandas proposuit in Collegio Romano Societatis Iesu, Ioannes Ambrosius Spinola. Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXXIV. in 16.

ODO DE GISSEY, natione Gallus, gente Burgundus, ingressus in Societatem anno MDXC. gradum in eâ sortitus est Coadiutoris Spiritualis. Docuit Moralem Theologiam; & Albenacensem Residentiam gubernauit. Scripsit Gallicè

De Vitâ & Martyrio P. Iacobi Salesij, & Socij ipsius Guilielmi Saltamochij, è Societate Iesu. Tolosæ per Raim. Colomiez MDCXXVII. in 16.

Historiam B. Virginis Aniciensis, cum Catalogo Episcoporum Aniciensium.

Historiam B. Virginis Rupis Amatoris, vulgò, *Roquemadour.*

Historiam S. Vrsulæ & Sociarum.

Vitam S. Saturnini primi Episcopi Tolosani.

Vitam S. Rochi Confessoris.

Vitam S. Alpiniani Confessoris.

Latinè verò scripsit

Summam Vitæ Sanctorum Ecclesiæ Aniciensis.

Historiam Tolosanam; quæ tamen excusa nondum est.

ODO MALCOTIVS, natione Belga, patriâ Bruxellensis, Mathematicis Disciplinis, quas Romæ docuit, vti & Linguam Sanctam probè instructus, edi permisit, suppresso tamen Auctoris nomine

Astrolabiorũ, seu, *Vtriusque Planisphærij, vniuersalis & particularis vsum*, per modum compendij traditum à Valeriano Regnartio. Romæ apud Zannettum MDCX. in 4.

Mathematicum Problema ipsius laudat Christophorus Clauius, libro VII. Geometriæ Practicæ, Probl. III. Propos. XX. Obiit Romæ die XIV. Maij, anno salutis MDCXV.

OLIVERIVS BONARTIVS, natione Belga, patriâ Iprensis, natus anno salutis MDLXX. Edidit in lucem

De Horis Canonicis, lib. III. Duaci typis Belleri MDCXXIV. in 8.

Commentarium in Ecclesiasticum. Antuerpiæ apud Ioannem Meursium MDCXXXIV. in fol. Paratum prælo habet

Commentarium in Ester.

OLOMVCENSE COLLEGIVM, in Morauiâ situm, ad Bohemicam spectans Prouinciam, edidit

Epithalamium Illustrißimis VVenceslao, Guilielmo Poppelio, Baroni de Lobkouitz &c. & Franciscæ Margaretæ Comitissæ à Dietrichstain. Olomucij MDCXVI.

ORGANTINVS, Nicolao Trigaultio, SOLDVS, Francisco Sacchino, GNECCVS, dictus, sibi verò BRIXIENSIS, ab vrbe Italiæ, quam natalem habuit, Societatem in Italia superstite S.P.N. Ignatio amplexus est, anno salutis MDLVI. cùm ætatis ageret ipse XXV. adduxitque duos ad eam secum germanos fratres Ioannem Antonium, & Ioannem Baptistam, matre Viduâ eos cum lætitia reddente; quæ etiam solebat prædicare Organtinum olim pro Christo multa passurum. Et ipse quidem iam inde à primâ pueritiâ ad Martyrij cupiditatem tacitis instinctibus pulsus, cùm de Indiis nihil dum audisset, & secum, & inter pueros æquales solebat frequenter cum suspirio dicere, O si daretur mihi aliquando pro Christo inter Turcas mori! B. Virgini Lauretanæ Societatem debebat. Herniâ enim fœdâ laborans, cùm vouisset Lauretanam se Cellam aditurum, si sanaretur, & statim mirè conualuisset, moxque voti soluendi causâ Lauretum adiisset, ita comiter, sanctéque ibi est tractatus à Patre in quem incidit, vt decreuerit vitam eandem sequi; quod reuersus Ferrariam, cumulatè præstitit. Studiis in Romano Collegio operam dedit: vnde Tusculum primus anno MDLIX. missus est, qui sedem ibi stabilem Societati collocaret. Subinde

de Ministrum Collegij Romani anno MDLXV. egit; agebatque Rectorem Lauretanum cùm studio lucrandarum Christo animarum, expeditionem Indicam ab Præposito Generali Lainio primùm, tum ab B. Borgia tam ardenter expetiit, vt negari non potuerit. Ergo XVI. Cal. Apriles anno MDLXVII. Olysippone soluit; & V. Idus Septembris Goam appulit. Inde vltrà prouectus in Iaponiam cum P. Francisco Caprali, post exspectatam in Macaënsi portu (vbi trium votorum professionem die XXX. Nouembris, anno MDLXVIII. fecit) per sesquianni tædia transmissionem, anno MDLXX. peruenit. Mox Meacum missus, Sacaij aliquamdiu hæsit, interclusus bellis; donec tandem ad Regiam Meacensem delatus, vitam ibi reliquam, quàm longa fuit, per omnem temporum varietatem, perpetuus ferè Sociorum Moderator exegit, præter vltimos vitæ tres annos; quibus illum ætas & valetudo iam grauior ad Nangasachiensis Domus quietem reuocauit; quod habuit ille tempus solidum ad vitam ita claudendam, vti sanctè traduxerat. Dubium certè videri potest, vtrum ille Iaponios, an magis illum amarent Iaponij, atque obseruarent; nec Neophyti dumtaxat, sed Ethnici quoque Reguli, & quotquot eo tempore vixerunt Imperatores: quamuis, vt Gens illa, priusquam Christi doctrinam admittat, ferox est, & auræ mutabilis, ab iisdem illis Principibus, à quibus habebatur in pretio, nec leues sustinuit calamitates, nec vnum adiit vitæ discrimen. Anno certè MDLXXXVIII. cùm Faxiba Quabacondonus, qui Nobunanga interempto occupauit Imperium, sæuam in Christianos, ac præsertim in Patres fidei præcones tota Iaponia persecutionem moueret, occultum oportuit Organtinum delitescere ad opem fidelibus adferendam, quamuis benignissimè fuisset initio ab eodem Tyranno habitus; noctes impendere sacris laboribus; ad auroram aliò quàm secretissimè migrare: quo rerum articulo solabatur se ipse Sanctorum priscorum, & suorum hodieque in Anglia Sociorum exemplo, quibus audierat esse familiares huiusmodi clandestinas expeditiones. Annis sic Meaci compluribus clam hæsit, inter præsentissima semper pericula; atque animum quodammodò portans in manibus, afflictam illam Ecclesiam sustinebat. Taicosama postmodùm furente, atque in Christi pusillum gregem bacchante, sub annum MDXCVI. exeuntem, rogante illustri Neophyto Organtinum, vt se abderet alicubi, dum deferuisset procella, constanter reiecit consilium Pater, professus sibi fore gloriæ, contumeliam & mortem pro Christi doctrinâ quam prædicauerat, proque salute fidelium sustinere; hæc se tam longinquis itineribus quæsiuisse; nedum vt latebris redemptam cupiat vitam, quam possit tam honestè profundere. Vrgentibus inde aliis vt se furori subducerent præcones Euangelij, in quos maximè gliscebat Tyranni rabies, Quod ad alios quidem attinet, inquit Organtinus, sequantur quod cuique placet: ego quid affectæ huic meæ ætati conueniat, probè noui. Viginti & ampliùs annis Christianitatem Meacensem vtcunque foueo & sustento; & nunc cùm tempus admonet vt in publicum prodeam, me tam viliter coniiciam in latebras? Absit hoc à me probrum: sic enim nec honori Diuino, nec vinculo quo Societati obstringor satis fecero. Quocirca, Deo propitio, cras primo diluculo me dabo in viam, vt in crucem agar, vel certè vt naribus mutiler atque auribus; aut vt mecum demùm, quidquid collibitum fuerit, tanquam cum promulgatore Euangelij, exerceant. Sic postridie aliis mœrentibus, mirantibus aliis, omnibus laudantibus, in media sese pericula intulit. Deus tamen, cui dies omnes nostri in numerato sunt, in alia illum tempora seruauit indênem. Ad has publicas virtutes, priuata sui ipsius demissio & contemptus cùm accessisset, eum domi, vulgoque carum & admirabilem exhibebant. Postremo triennio labores pro animarum salute susceptos continuæ orationis suauitate leniebat; maximeque tenebatur Dominicorum tormentorum contemplatione. Obiit Nangasachij anno salutis MDCIX. ætatis LXXIX. Religionis LVI. Iaponicæ expeditionis XLII. Mortem ac sepulturam eius Neophyti magno doloris sensu, frequentibusque lacrymis prosecuti sunt. Scripsit

Epistolam ad fratres Romani Collegij datam Goæ V. Cal. Ianuarij MDLXVIII. relatam à Collectoribus Indicarum Epistolarum.

Epistolam è Iaponiâ anno MDLXXXVIII.

Annuas Litteras è Iaponiâ annorum MDXCV. & XCVI.

OSWALDVS COSCANVS, natione Germanus, patriâ Halensis in Tiroli; Vir egregiè doctus, & Ingolstadij Theologiam professus; vbi & obiit ineunte anno MDCXXXVII. Scripsit

Opusculum de Conscientiâ tractandâ.

OSWALDVS KRVGER, natione Prutenus in Societatem anno MDCXVIII. ætatis XX. adscitus, docuit in eâ Theologiam Moralem, Linguam Hebraicam, & Mathesim, quam hodieque in Academiâ Vilnensi profitetur. Edidit

Theoremata & Problemata Mathematica, ex Opticis, Geometriâ, Astronomiâ, Sphærâ Elementari, Computo Ecclesiastico. MDCXXXIII.

Arithmeticam. MDCXXXV.

Catoptrocaustica, siue, *Specula vstoria.* MDC. XXXVI.

Parallela Horoscopa, siue, *De directione tormentorum.* MDCXXXVI.

Calendarium Romanum. MDCXXXVII.

Centuriam Astronomicam. MDCXXXIX.

Horologiographiam practicam iam habet promptam.

OTTO LADESOV, natione Belga, patriâ Insulensis, natus anno MDLXXXVII. Societatem ingressus MDCX. Litteras Humaniores per quinquennium docuit, rexit Collegium Hesdinense, foris iuxtà ac domi gratus, quo in munere obiit die VII. mensis Maij MDCXXX. Edidit

Occupationem quotidianam adolescentis studiosi. Montibus apud Claudium Henon MDCXXIX. in 16.

OTTO ZILIVS, natione Belga, patriâ Vltraiectinus, natus die XXX. Augusti, anno MDLXXXVIII. Societatem ingressus est anno MDCVI. Rectorem egit Syluæducis & Gandaui. Conscripsit

Historiam miraculorum B. Virginis Mariæ Syluæducensis. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasaris Moreti MDCXXXII. in 4.

Sub nomine verò Rhetorum discipulorum suorum

Ruræmondam illustratam. Louanij typis Ioannis Christophori Flauij MDCXIII.

Ex Græco Latinè reddidit

Vitam SS. Xenophontis & Mariæ coniugum, eorumq; filiorum Ioannis & Arcadij.

Vitam & miracula SS. Cyri & Ioannis Martyrum, quorum hæc XXXI. illa XXVI. Ianuarij reliquis Sanctorum Actis inserta prodeunt. Parat nunc

Mardochæum triplicem, seu, *De triplici Mardochæi fortuna, media, infima, summa*, lib. III.

P

PASSAVIENSE COLLEGIVM, in Germaniâ situm ad confluentes Danubium & Oenum, in Austriæ & Bauariæ confinio, spectans ad Austriacam Societatis Prouinciam; edidit

Templum Gratiarum piis Manibus Serenissimi Leopoldi Archiducis Austriæ Fundatoris sui, ipso inferiarum die dicatum. Passauij apud Conradum Frosch MDCXXXIII. in 4.

PATRICIVS ANDERSONVS, natione Scotus, ingressus in Societatem anno MDXCVII. Theologicis, Philosophicis, ac linguarum exactæ cognitioni, Mathematicas Scientias ad stuporem vsque coniunxit. Circa annum MDCXX. in Scotiam profectus, carcerem, ludibria, fidicularum minas sustinuit. Ex illis liber, Londini piè obdormiuit. Scripsit Scoticè librum, cui titulus est

Quomodo vnusquisque inuenire possit viam se saluandi &c. Ita refert Dauid Camerarius extremo libro 2. de Statu hominis &c.

PAVLVS ALBINIANVS RAIAS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, sedecim annos natus in Societatem adscitus est anno MDC. in eâ Theologiam Moralem Cæsaraugustæ Sacras Litteras Valentiæ explicuit, Sacræ Inquisitionis Censor. Scripsit Hispanicè

Lacrymas Cæsaraugustanæ Ciuitatis in obitu Philippi III. Hispaniarum Regis Catholici: addiditque *Orationem funebrem suam Latinè*. Cæsaraugustæ apud Ioannem de Lanaja y Quartánet MDCXXI. in 4.

Aragoniam Geographicè delineauit.

Vitam fratris nostri Venerabilis Alphonsi Rodriguez Societatis Iesu descriptam nondum vulgauit.

PAVLVS DE BARRY, natione Gallus; edidit Gallicè

Deuotiones erga S. Iosephum; & miraculosa subsidia quæ suis deuotis præstat. Lugduni MDCXXXIX.

PAVLVS BOMBINVS, natione Italus, patriâ Consentinus, prælegit in Romano Collegio Philosophiam & S. Scripturam. Edidit

Orationem in funere Margaretæ Austriacæ Hispaniarum Reginæ, dictam Romæ, ibique impressam apud Zannettum MDCXI. in 4.

Orationem in Parasceue, habitam coram Paulo V. Pont. Max. Romæ apud Mascardum, & apud Caballum MDCXII. in 4. pòst cum aliis recusam.

Orationem in funere Cosini II. Hetruriæ Ducis. Mantuæ apud Franciscum Osannam MDCXXI. in 8.

Orationem in funere Philippi III. Hispaniarum Regis. Ibidem in 4.

Vestigium Gymnasij Romani, quali ornatu exceperit venientem ad se Scipionem Cardinalem Burghesium. Romæ apud Iacobum Mascardum MDCXV. in 8.

Vitam & Martyrium Edmundi Campiani è Societate Iesu. Primùm in Belgio in 12. posteà auctiorem Mantuæ apud Osannas MDCXX. in 8. Sub nomine Pompei Muti

Orationem in Diem Sanctum Pentecostes, habitam in Sacello Pontificis. Romæ apud Mascardum, & rursus apud Caballum MDCXII. in 4. Presso verò Auctoris nomine, alteram

Orationem de Aduentu Spiritus Sancti, habitam coram Summo Pontifice. Romæ apud Mascardum in 4.

Italicè suppresso etiam nomine

Vitam S. Ignatij Loiolæ. Neapoli apud Lazarum Scoriggium MDCXV. in 8. Auctam deinde ex processibus pro Canonizatione institutis, & ipsius Canonizationis narratione. Romæ typis Zannetti MDCXXII. in 8. Rursum tertiâ editione correctam & auctam. Neapoli apud Secundinum Roncagliolum MDCXXVII. in 8. Plura de Bombino Leo Allatius in Apibus Vrbanis.

PAVLVS COMITOLVS, natione Italus, patriâ Perusinus, adolescens nostræ se Societati addixit, & cum aliis disciplinis omnibus, tum maximè Humanioribus, Latinis & Græcis eximiè fuit perpolitus. Itaque Rhetoricam tradidit; Sacras Litteras est interpretatus; Quæstiones de Moribus publicè & priuatim explicauit.

ait. Obiit Perusij die XVIII. Februarij, anno salutis MDCXXVI. ætatis LXXX. Religionis LX. Edidit translatam à se eleganter è Græco in Latinum sermonem

Catenam illustrium Auctorum in Librum Iob. Lugduni MDLXXXVI. auctam verò & recensitam Venetiis apud Iolitos MDLXXXVII. in 4.

Tractatum Apologeticum pro Monitorio Sedis Apostolicæ ad Venetos.

Confutationem Libelli septem Theologorum Venetorum aduersus Interdictum Apostolicum.

Consilia, seu, *Responsa Moralia*, lib. VII. Lugduni apud Cardon MDCIX. in 4.

Doctrinam de Contractu vniuerso, in tres Partes distributam. Ibidem MDCXV. in 4.

Italicè verò tacito suo nomine edidit

Centum & triginta Priuilegia B. Virginis. Perusiæ apud Aloysium Aluiggium MDCXV. in 4.

PAVLVS DVIZIVS, natione Belga, patriâ Leodius, in Societatem ingressus est anno MDCV. ætatis suæ XXI. Humaniores diu Litteras docuit; diu concionatus est. Rector Barroduci; & Theologico Magisterio donatus, quadriennio Mussipontanam rexit Academiam, & Societatis Collegium in eo fundatum. Scripsit Versibus partim Gallicis, partim Latinis Libellum, qui inscribitur

Cantus Musarum, ad Henricum II. Serenissimum Lotharingiæ Ducem, nomine Scholasticorum, qui supremâ Philosophiæ Laureâ donati fuerant. Mussiponti typis Melchioris Bernardi MDCXV. in 8.

Commentarium breuem in selectas Tibulli, & Propertij Elegias; Mosellam Ausonij. Item, *in selecta Veterum & Recentiorum Epigrammata.* Ibidem eodem anno; in Belgio quoque & in Galliâ.

Vertit ex Hispanico Gallicè

Alphonsi Rodriguez, Exercitium Perfectionis Religionis, Part. III. Parisiis typis Nicolai Buon MDC. XXI. in 8. & sæpiùs deinceps.

PAVLVS GVLDIN, natione Germanus, patriâ Sancto-Gallensis, honestis, sed Hæreticis parentibus natus, die XII. Iunij, anno MDLXXVII. & Habacuc vocatus, arti mechanicæ aurificis addictus fuit; quam dum persequitur, Frisingę ad fidem adductus fuit, & consilio vitæ religiosæ suscepto, Priore Benedictinorum suadente, Societatem elegit, in quam Monachij anno MDXCVII. pro Coadiutore Temporali receptus, assumpto Pauli nomine, ad annum vsque MDCIX. eâ sorte vixit. Cùm se namque fortuitis occasionibus prodidisset eximia eius indoles ad Mathesim, Romam vocatus, & Philosophiæ operam ac Mathematicis dare iussus est, tametsi gradum ille priorem, suâ opinione tutiorem, maluisset. Anno MDCXVII. Græcium missus est, & biennium ibi Mathesim publicè docuit: vnde morbo vexatus, in Superiorem Germaniam destinatus ad valetudinem reparandam, Viennam posteà reuersus est; vbi Mathesim etiam prælegit: & lue grassante afflatorum obsequio se impendit. Tandem postliminio Græcium rediit anno MDCXXXVII. vbi hodie succesiuis horis vrget scriptiones. Edidit hactenus

Refutationem Elenchi Calendarij Gregoriani à Setho Caluisio conscripti, & operâ Dauidis Origani editi, lib. V. Moguntiæ MDCXVI. in 4. In hoc Opere defenditur à calumniis Calendarium Gregorianum, eiusque editor & explicator Christophorus Clauius: proponitur Methodus temporis ciuilis, comprehendens Regulas & Tabulas ad inuenienda ea, quæ peti possunt pro Calendario, tum antiquo, tum nouo: componitur etiam Calendarium Iudaicum: reiiciuntur Pseudo-Calendaria Caluiniana. Accessit Digressio de Astronomiâ Scaligerianâ; & breue examen Libelli posthumi Iosephi Scaligeri, De Æquinoctiorum anticipatione. Scripsit item

Paralipomena ad Refutationem prædictam: & producuntur in iis XXIX. *exempla Paschatum ex S. Cyrillo Alexandrino*, nunquam anteà edita. Moguntiæ MDCXVI.

Problema Arithmeticum, de rerum combinationibus; quo numerus dictionum, seu coniunctionum diuersarum, quæ ex XXIII. *Alphabeti litteris fieri possunt, indagatur.* Viennæ Austriæ MDCXXII.

Dissertationem Physico-Mathematicam, de motu terræ ex mutatione Centri grauitatis ipsius prouenientе. Ibidem eodem anno.

Problema Geographicum, de Discrepantiâ in numero, ac Denominatione dierum, quam qui orbem terrarum contrariis viis circumnauigant, & inter se, & cum iis, qui in eodem loco consistunt, experiuntur. Viennæ MDCXXXIII.

Centrobaryca, seu, *De centro grauitatis trium specierum quantitatis continuæ*, lib. I. Viennæ Austriæ MDCXXXV. in fol. Præmittit in hoc Opere,

Prolegomena de Disciplinarum Mathematicarum descriptione, ordine, diuisione. Inserit subinde, *Digressionem de Quadratura Circuli, & Linea quadratrice*; & *Annotationem ad Dissertationem de Motu terræ* suprà recensitam. Accessit denique

Appendix, quæ continet

Potestatum Genesim & Analasim.

Constructionem, continuationem, & vsum Tabularum Quadratorum numerorum, & Cuborum.

Vsum earundem Tabularum pro virgis Stereometricis.

Vsum Logarithmorum, pro eadem re.

Regulas ad instruendas acies militares.

Compositionem & Resolutionem numerorum Polygonorum.

Ipsas Tabulas numerorum Quadratorum & Cuborum, à radicibus decies millibus, hoc est ab I. *vsque ad* 10000. Sub prælo Viennæ habet

Centrobarycorum partem alteram, quæ continet libros II. III. *&* IV. apud Matthæum Cosmerouium MDCXLI. in fol.

De Centro grauitatis, lib. II. Alia habet sub manu.

PAVLVS HOFFÆVS, natione Germanus, patriâ Bingensis ad Rhenum in Diœcesi Moguntinâ, magnum Societatis, & Germaniæ lumen; de quo, & de Petro Canisio vsurpabat sapientissimus Bauariæ Dux Albertus, vt refert Andreas Brunner in Excubiis Tutelaribus pag.551. quod Ecclesia de Principibus Apostolorũ, *Petrus Canisius & Paulus Hoffæus, ipsi nos docuerunt legem tuam, Domine.* Is cùm Bingæ in patriâ ex editissimâ turri decideret, vouit se, si incolumis euasisset, Societatem nostram, vixdum natam, ingressurum; & illicò surrexit incolumis. Embricæ, Coloniæ, Romæ Litteras Humanas, Diuinasque complexus, inter primos Collegij Germanici anno MDLII. quod S. P. N. Ignatius tunc in Vrbe moliebatur, clientes adscitus, triennio pòst ab eodem Societati transcriptus est. In Romano Collegio Ministrum egit, Sub Rectore Sebastiano Romæo. Anno MDLVIII. creatus Bononiæ Theologiæ Doctor, in Germaniam missus est; & ab inde trienio ad diem XVI. Martij solemnem quatuor votorum professionem Pragæ emisit; & paulò pòst Ioanni Victoriæ in regendis Viennæ studiis substitutus, Ius etiam Diuinum ibi interpretatus est. Lapso triennio vocatus Ingolstadium, Nicolao Lanoio in Collegij Rectoratu successit. Præfuit etiam Nostris Monachij; & totis XIII. annis Germaniæ Superioris Prouinciam moderatus est; Principibus tum Austriis, tum Boicis, ob virtutis & sapientiæ opinionem, singulari veneratione cultus. Quatuor Congregationes Generales adiit, ter ad electionem Præpositi Generalis. Anno MDLXXXI. quo Claudius Aquauiua suffectus Euerardo Mercuriano est, Hoffæus, qui Prouincialis eò venerat, designatus pro Germaniâ Assistens, Romæ substitit. Post annorum decadem eo munere defunctus, lustrauit Visitator Germaniam Superiorem, & Rhenanam Prouinciam. Vltimâ demùm senectâ rediit Ingolstadium ad onus gubernandi Collegij, quoad fractus, tantum non sub onere concidit. Emeritus tandem, annos extremos Deo totos, & patientiæ consecrauit, quam in tanta varietate, atque acerbitate morborum, podagræ, chiragræ, calculi, insigniter probauit. Quo in statu corporis, sępiùs omnes præteritæ vitæ labes Confessione deleuit; & quamuis perpes penè chiragra digitorum vsum eriperet, per eos tamen dies, quibus Confessionem chartæ, pro more, consignare decreuerat, indulgentior fuit. Peractâ eâ Confessione, vltimisque Sacramentis & postulatis, & impetratis, Socios postremùm, vt putabat, allocuturus, omnes inprimis orare veniam; vellent esse in se, quo ipse in vniuersos animo esset. Eas deinde ad liberaliter Deo seruiẽdum hortatus, seipsum abiiciendo, omnes ad spem ęternæ salutis erexit: posteà benè omnibus precatus, gratias egit, quòd præsto fuissent Sacra percipienti. Commendari se denique etiam atque etiam voluit R. P. Generali, & P. Prouinciali, quibus inseruisset, vti potuisset; grata haberent, quæ præstitisset. Significauit etiam cupere se eos qui deinceps adfuturi essent ægrotanti, sermonis esse modicos; decresse se reliquum, quod superesset, tempus cum Deo, Patronis suis, aliisque Cælitibus transigere. Sui ob vitæ errata doloris signa magna dedit. Inter alia fuit illud, quod Superiori propè assidenti dicere quàm demississimè solebat, adeò se malum fuisse, vt meritò salutem desperare posset, nisi tam clementem se habere Dominum nouisset. Quo etiam suum in omni vitâ parendi studium testatum fecit, cùm in morbo ita difficili & acerbo nihil quidquam agere, ne surgere quidem, aut Confessionem generalem instituere vellet, absque Superioris consensu. Quæ virtus præ aliis magnam ei sanctimoniæ opinionem meritò conciliauit apud Nostros, quâ induti, pro se quisque suas illi peculiares difficultates, certo velut Patrono, commendarunt. Mensem ferè integrum ita exegit, dum tandem die XVII. Decembris, anno salutis MDCVIII. ætatis ferè LXXXV. Religionis LIV. Ingolstadij, inter vota complexumque Sociorum, vitam absoluit. Sub eosdem fermè dies, triduo antequam Hoffæus graui illo morbo corriperetur, obierat religiosissima femina Medici nostri cōiunx, quæ supremo suo die Patri tria poma Punica destinauerat; cui etiam simul atque migrauit, se videndam obtulit, similis eum adse inuitanti. Post mortem peramœno vultu apparuit, & tanquam subridens, vt ferè vocem ab eo exspectares. Aliquot ante annos, cùm Prouinciam obiret, & Collegij fundamenta Lucernæ moliretur, repentè morbo oppressus, Augustam reportatus est, ibique post Sacram Vnctionem iam conclamatus, Sociorum votis ab ipso mortis limine (quod creditur) reuocatus est. Nam P. Ioannes Rastellus Anglus, ad Ædem Saluatoris octo passuum millia profectus, pro tam caro capite suum ipse deuouit, sedulò Deum precatus, votum vti hoc suum ratum haberet. Et habuit ratum Deus: simul enim ac domum reuenit, decubuit, & occubuit; surrexit alter, pro quo ille fuit hostia piacularis. Dignum memoratu est, quod anno MDC. euenit. Extemporaneum seni sacellum excitatum erat, quo commodiùs ad sacra vteretur; Bethlemum suum appellabat. Ibi oranti Dæmon saltabundus apparuit, iactans se quidpiam inexspectatum moliri. Perterritus Pater tristi denunciatione, Deum anxiè pro auertenda à Collegio noxa precatur. Vix triduum abierat, cùm veterem subruituri parietem è Sociis aliquot, subsidente ponticulo, cui insiterant, in subiectam scrobem corruunt; luxatus verò iam quas-

quassatione murus ruinam traxit, qua duos Sociorum oppressit, alios grauissimè sauciauit. In hoc suo Bethlemo quinquagenarius Sacerdos, honoris publici & plausus fugiens, sacras primitias, more maiorum, repetiuit. Mane ante horam à mediâ nocte tertiam surgebat è strato, & vsque ad sextam ducebat meditationem; mox Sacro facto succedebat sacra lectio, scriptioque. Verborum semper parcus fuit, & cautus. Tam contumaci & seuerâ victûs abstinentiâ fuit, vt illa vna infestam podagram vltra septuagesimum annum à se procul habuerit. Cibos delicatos, etiam in morbo, auersatus est; parabiles amauit & aliis communes. Paupertatis religiosæ sic amans fuit, vt ad res leuissimas posceret facultatem. Cultu & pietate in Beatissimam Virginem, omnibus ipsius peruigiliis ieiunium religiosissimè seruauit; & quem senem non vllus facilè vnquam cantantem audiit, is ipse paucis ante mortem diebus carmen de B. Virgine, præter omnem morem concinuit. Sæpè demortuorum animæ ad cubiculi fores auxilium ab eo flagitarunt: & suauiter Ingolstadij nostris adolescentibus exprobrauit aliquando, quod nonnunquam sibi liberaliùs aliquid sine Maiorum venia indulgerent, quæ post mortem ne flammis expiarent, ab se venirent suffragia postulatum. Edidit vir egregius, suppresso suo nomine, è Latino à se Germanicè redditum

Catechismum Romanum.

Et sub nomine Theologorum Bauariæ,

De Communione sub vnâ tantùm specie. Contra hunc Libellum cùm Smidelinus & Cyriacus Spangebergius noxios edidissent Tractatus; Hoffæus tacito nomine edidit Germanicè, iusti voluminis

Librum, quo Smidelinum & Spangebergium confutauit. Anno MDLXV.

PAVLVS LE IEVNE, seu, IVVENIS, natione Gallus, patriâ Campanus, Societatem anno MDCXIV. ætatis XXII. ingressus, nauigauit in Cannadam, ibique fuit, estque hodie Superior Nostrorum: edidit Gallicè

Relationem gestorum in Nouâ Franciâ annorum MDCXXXIV. *& sequentium vsque ad* MDCXXXVIII. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy iisdem annis in 8. Sed gesta anni MDCXXXVII. edita sunt Rhotomagi apud Ioannem Boulenger MDCXXXVIII. in 8.

PAVLVS IOSEPHVS DE ARRIAGA, natione Hispanus, gente Cantaber, patriâ Vergarensis. Is cùm Madridij Litteris apud nos operam daret, egressus aliquando deambulatum in agrum, B. Virginis aspectu, alloquioque dignatus est, iubentis vt sibi in filij sui Societate seruiret. Ergo admissus in eam Ocaniæ, excellentissimum sanctitatis Magistrum P. Ioannem Sebastianum nactus est; quo ductore breui dedit illustria sanctitatis & zeli animarum indicia; cui ardori suo vt satisfaceret paucis pòst annis in Peruanam Prouinciã nauigauit. Primis annis Rhetoricam ibi cum laude eximiâ docuit. Rector aliquot annis fuit Arequipensis Collegij; & Limense totos XXIV. per interualla gubernauit. Missiones etiam instituit admodùm fructuosè; & à Prouinciâ demùm Procurator designatus, Romam contendens, haud procul Hauana naufragio periit, anno salutis MDCXXII. ætatis LX. aditæ Societatis LV. Peruanæ commorationis XXXVIII. Vir fuit tantis, & tam illustribus à Deo donis cumulatus, vt P. Iacobus Aluarez de Paz, rerum ipsius omnium conscius, dicere soleret, fore vt si illi esset superstes, in admirationem decorum illius vocaret orbem terrarum. Nos pauca de multis, tanquam de naufragio tabulas, colligamus. Spiritu paupertatis claruit inprimis, & in opulento Collegio, quod tamdiu administrauit, vel necessaria sibi patiebatur deesse. Non ille lipsanothecam habere, non pictam tabulam, non quidquam aliud, nisi quod gestabat: id verò erat detritum semper, resartum, præ aliis vilissimum. Calceis vtebatur, quos alij deposuerant: & Romam olim profectus cum P. Didaco de Torres, eosdem inde retulit in Orbem Nouum, quos hinc extulerat; & aliquot etiam pòst annis illis vsus est. Vestibus tam obsoletis amiciebatur, vt Socios propemodùm puderet; nec eas illi, nisi astu, facilè subduxisses. Nauigationem ingressus est nullo admisso lecto; nullâ veste, præter eam, quâ erat accinctus. Iussus togam extimam admittere, eam deinde ex Portubello, vnà cum cultrariâ theca, quam ipsi quispiam per importunitatem obtruserat, retro remisit, laneam se togulam sibi magis aptam inuenisse renuncians. Pro lecto illi erat tormentum bellicum, cui se applicabat; nimirum diu assuetus domi somnum capere, admoto ad arboris truncum corpore, aut ad lapidum struem, ne quid capitali inimico suo (sic somnum vocabat) indulgeret. Virginitatem, & primam simul innocentiam, quam hauserat à Baptismo, illibatam vsque ad finem seruauit. Deum ac Cælites animo præsentes semper habebat; horis singulis certâ quâdam precatione eos venerabatur. Angelum suum Tutelarem singulari studio coluit; & inuocatum certâ præsentem ope est expertus. Inuectus iumento in deuexam rupem, vnde nec se posset retrò recipere, nec porro vrgere, admonuit familiariter Angelum suum, id esse temporis, quo amico sibi sit opus: vix dixerat, cùm lapsâ in præceps mulâ, ipse sospes in rupe collocatus est. Flumen quod aquis inflatum non audebat transmittere, inuocato eodem Angelo, traiecisse repentè se comperit. Petasum vento abreptum, idem illi Angelus ad manum porrexit. Densum per imbrem incessit aliquando siccus, & inter rura natantia sicco calle. His beneficiis ne

ne non eſſet gratus, Congregationem Limæ inſtituit ſub Angelorum Cuſtodum patrocinio, promiſsâ etiam eorum ſinceris cultoribus puritatis integritate. Beatæ Virgini conſcriptis tabulis ſe manciparat; ſuumque mancipatum annuo donario Lauretum tranſmiſſo ſibi gratulabatur: in eandem ſeruitutem, quotquot poterat, diſtributis etiam tabellis, inuitabat. Eiuſdem Virginis Officium ſemper orabat; eius ſolemnitates peculiari religione colebat; peruigiliis, & diebus Sabbati ita ieiunabat, vt à meridie Veneris, ad vſque meridiem Dominicæ nihil guſtaret; idque totis XL. annis conſtanter præſtitit. Et cùm rogante importuniùs Epiſcopo Chuquiabenſi, bolum vnum ſemel, ne illum offenderet, ſumpſiſſet; valido ſtomachi dolore cruciatus eſt, donec bolum illum reiectauit, mirantibus cunctis hominem viribus pollentem, nec aliàs malè affectum, bolum vnum nequiuiſſe digerere. Arequipæ, & Limę Sacellum in formam Ædis Lauretanæ conſtruxit, vbi noctes ipſe dieſque hærebat: & Iouis ac Sabbati diebus conuocatos è Sodalitate primarios, ad Virginis cultum amplificandum eos hortabatur. Obedientiæ ſtudium vel hoc facto ſatis probauit, quod biduo non toto ad iter Romanum parandum dato, nullâ ætatis, munerìſue ſui ducta ratione, è veſtigio conſcendere paratus fuerit. Tantæ fuit humilitatis, vt oblatam quatuor votorum profeſſionem repudiarit, eâ vſus ratione, Viro ſancto, ac Societatis genuino amatore digniſſimâ, Nolle per ſuum exemplum aperiri aditum diſpenſationi Regularũ, vt ab alterâ profeſſione pedetentim quæratur ad alteram tranſitio. Ceterùm ille ſic erat in Litteris verſatus, vt Philoſophiam ac Theologiam non ſine laude tractarit. Contra verò Adiutorum munia præſtabat omnia, quoties eorum quiſpiam languebat, aut ad vires inſtaurandas exire iubebatur. Ocaniæ inter docendam Rhetoricam, toto quadriennio tergus verueci quot Sabbatis cum lanio diripiebat, tam in id opus intentus, vt crederet lanius id eum ex priuati ratione officij factitare. In Europam, ac retro in Indiam renauigans, pulla in veſte cibos Noſtris, atque ægris publicum ad focum parabat. Dum Rector erat, ludum litterarium pro Magiſtris languentibus paſſim adibat; votumque conceperat, illi ſe muneri, quoad per Superiores licuiſſet, per omnem vitam operam nauaturum. Ipſe lateres domi fingere; iumenta foris inſternere; aulas Collegij tertio quoque die luſtrare, &, ſi indigerent, euerrere; mancipiis domeſticis Euangelium explicare; feria quinta Maioris Hebdomadæ duodenis Indis egentibus pedes lauare, tergere, ſuauiari, ipſos paſcere, & veſte per annum emendicatâ donare. Huius gentis incredibili amore tenebatur; eiuſque inſtitutioni ſe libenter totum addixiſſet: ſed ardorem illum ſuum alterâ cogitatione temperabat, quod ſe crederet per iuuentutis educationem nihilo minùs profecturum. Cùm ob linguæ ignorantiam mœſtus aliquando pergeret ad Miſſionem, quò deſtinabatur, ratus ſibi domi fructum perire, nec reſponſurum foris; inter orandum noctu vocem internam Dei increpantis excepit, Quid ad te? tu me ſequere: quâ excitatus, multum in eâ expeditione ac deinceps commodi mortalibus attulit. Certè plurimùm valuit ad exſcindendam Idololatriam eius induſtria & ſolertia. Sed reliquam etiam iuuentutem ita educauit, vt omnes Religioſorum familias illis locupletarit; vni Societati ſupra centum adiunxerit. Dicebat ad populum magnâ ſpiritus vehementiâ, neglecto verborum ornatu; & tantâ efficacitate, vt vnico ſubinde verbo mirabiles motus excitaret. Vnum quempiam obduratiſſimi cordis hoc dicto emolliit, Quid tibi fecit Deus, mi homo, quod illum tam malè tractas? Concionaturus aliquando in Æde principe de Chriſti Paſſione, tantâ obrutus eſt aritudine animi ac mœſtitiâ, vt deſperaret ſe poſſe dicere: ſed vbi euaſit in pulpitum mutatus eſt illicò, & incredibili ſuo, audientiumque motu Chriſti cruciatus expoſuit. Miſeris ſollicitè ſubueniebat: nec ſemel induſium ſuum egentibus elargitus eſt, admonitis, vt accepturi pro eo mundius alterum vertente hebdomadâ redirent. Negabat videlicet ſe ſibi temperare poſſe, quando aliorum cernebat indigentiam. Pluſquam XII. annis, dum Rhetoricam docuit, corrogauit per ſeptimanam, vnde die Dominica cum ſuis diſcipulis cibos ad cuſtodias publicas deferret. Studioſos inopes complures alebat, donec Religioſo Inſtituto ſeſe aptarent. Quotidie cilicio & flagello in ſe ſæuiebat. Cibi erat parciſſimus; & ad hæc biduo ſubinde, triduoque prorſus abſtinebat. Dies nocteſque orabat, nunquam otioſus. Suorum arcana Diuinitus edoceri creditus eſt multis clariſque exemplis. Viſus eſt inter obeunda exercitia ſpiritus ſublimis à terra: viſus magno fulgore mirificè coruſcare. Toto eo tempore, quo ſe illis excolebat, pane & aquâ ſubauſterâ vitam tolerabat. Res Sacras eximiâ reuerentiâ tractabat. Arequipæ, cùm ibi Rector eſſet, diebus feſtis à Sacro domeſtico excurrebat in villam ſeſquimilliari diſſitam per altas arenas, magno ſuo gaudio, vt ibi rurſum ſacrificaret, deriuato in ſe officio, quod aliis grauius accidere animaduertebat. In Sacro multis à Deo piis motibus, ſentiſque recreabatur; multas ipſe lacrymas reponebat; & iam ſulcos eæ duxerant ſuâ frequentiâ, in eius vultu. Nunquam illi tempus deerat ad ſacras functiones; & Canonicum Officium ſuis ferè horis partitim exſoluebat. Lectioni ſpirituali media inter negotia tam accuratè intendebat, ac ſi illi ſoli vacaret. Societatem, eiuſque Inſtituta tenerè amabat; ſeruabatque

batque exactè. Erat affabilis, mitis, patiens; nunquam querulus, nunquam immodicè iratus; omnibus acceptus. Tantæ erat apud Proregem, Archiepiſcopum, Senatum, omnes opinionis, vt nihil eo inconſulto ſtatuerent alicuius momenti grauioris. Neminem ſibi adeſſe morituro alium voluit Archiepiſcopus præter ipſum. Ipſe autem procurandi homines ad mortem percallens, Noſtris grauiùs decumbentibus ſemper aduigilabat per noctem: demortuos autem ſuis manibus componebat, & piacularibus ſuffragiis proſequebatur; idque tam prouidè, vt quo citius eo beneficio potirentur, ſtatim à nocte mediâ luſtricas preces exhiberet, ſolitus ad id officij ab Angelo, ſi fortè altius obdormiſſet, excitari. Hic vir tot ornamentis clarus, cùm tandem nauigaret in Hiſpaniam, fœdâ tempeſtate nauem iactante vectores magno ardore ſpiritus ad conſtantiam in morte iam in oculis obuerſante, atque ad Exhomologeſim hortatus eſt. Ipſe expiatis omnibus in cameram ſe recepit, vbi genibus flexis, acclinis malo, inter adorandum Crucifixum quem manu tenebat, ſpiritum ſanctè exhalauit: ceteri poſteà facto naufragio vndis occupati ſunt, paucis nando elapſis. Patris cadauer fluctibus è nauigio abſtractum, poſtridie quoque fluitabat, Crucifixum fouens arcto complexu. Mortis ſuæ modum atque articulum eum prænouiſſe ferè exploratum eſt. Nonnullis etiam vectorum incolumitatem condixit, ratâ prænunciatione; & multa ſæpè alia vaticinatum fuiſſe certis euentibus conſtitit. Eius mortem, ſimul ac Limæ nunciata eſt, omnium Ordinum luctus & deprædicatio celebrauit. Scripſit autem

Rhetoris Chriſtiani, Part. VII. Lugduni per Horatium Cardon MDCXIX. in 12.

Directorium Spirituale.

Prætereà Hiſpanicè

Tractatum de Extirpatione Idololatriæ, & de mediis ad conuerſionem Indorum aptiſſimis; Opus perutile Parochis & Viſitatoribus Indorum. MDC. XXI. in 4. Limæ apud Hieronymum Contreras.

Litteras, quibus ſe quis B. Virginis ſeruituti poſſit mancipare; & alios *Tractatus Spirituales.*

Ex Italico deinde tranſtulit Hiſpanicè

Lucæ Pinelli, De Perfectione Religioſâ, lib. IV. Madridij MDCXI.

Scripſit denique

De Beatâ Virgine; &

De Angelo Cuſtode: Item

Librum Exercitiorum Spiritualium, & deuotionum, ad inſtructionem eorum, qui in Seminariis noſtris educantur. Verùm hic ſolus, duobus illis deperditis, excuſus eſt.

PAVLVS KVHN, natione Polonus, patriâ Poſnanienſis, in Societatem ſub annum MDC. XXIII. ingreſſus, excellit in Litteris Humanioribus, quas publicè cum laude tractauit. Edidit ſub nomine Collegij Cracouienſis; & Societatis Ieſu

Trophæum Regale Potentiſſimo Poloniarum & Suecorum Regi Vladiſlao IV. Cracouiam ipſo ſuæ inaugurationis die ineunti. Anno MDCXXXIII.

Immortales Gratias eidem Sereniſſimo Regi, Liberatori, Vindici, Seruatori, dum pacato Septentrione, victorem exercitum in Amurathem Turcarum Imperatorem duceret. MDCXXXIV.

Arcum Pacis, nouo ſine ſanguine Triumphatori Vladiſlao IV. Sarmatiæ Monarchæ, ab expeditione bellicâ in Amurathem Turcarum Imperatorem ſuſceptâ, feliciter & auſpicato reduci, à Societate Ieſu conſecratum. MDCXXXV.

PAVLVS LAYMANN, natione Germanus, patriâ Oenipontanus, Societatem adoleſcens annos natus XIX. ingreſſus eſt. Philoſophiam docuit ſexennio, Caſus Conſcientiæ annis XVI. Ius Canonicum, cuius fuit peritiſſimus ſeptennio, Ingolſtadij, Monachij, Dilingæ. Vir profundè doctus, &, quod rarum eſt, modeſtiſſimus atque humillimus. Obiit Conſtantiæ XIII. Nouembris, anno MDCXXXV. ſexagenarius. Edidit autem

Theologiam Moralem in lib. V. *partitam.* Monachij formis Nicolai Henrici MDCXXV. in 4. & ibidem auctiùs MDCXXVI. in 4. & rurſum multò locupletiùs ibidem MDCXXX. in fol. præter editiones alibi alias.

Quæſtiones Canonicas, de Prælatorum Eccleſiaſticorum electione, inſtitutione, & poteſtate, ex lib. I. *Decretalium.* Dilingæ apud Iacobum Sermodi MDCXXVII. in 8.

Concluſiones Canonicas de Iuriſdictione, & Iudicis Ordinarij poteſtate. Dilingæ formis Academicis MDCXXVIII. in 8.

Proceſſum Iuridicum contra Sagas. Coloniæ.

Iuſtam Defenſionem SS. Romani Pontificis, Auguſtiſſimi Cæſaris, S.R.E. Cardinalium, Epiſcoporum, Principum, & aliorum, demùm minimæ Societatis Ieſu, in cauſa Monaſteriorum & Bonorum Eccleſiaſticorum vacantium, contra quoſdam à ſeipſis delectos Iudices. Dilingæ apud Gaſparem Sutorem MDC. XXXI. in 4.

Contra hoc Opus ſcripſit Fr. Romanus Hay Monachus, vt præfert titulus, Benedictinus ex Monaſterio Oxenhuſano, Librum cui titulum fecit Aſtrum inextinctum: cui, cùm primùm ſine Auctoris nomine à Gaſpare Scioppio prodiiſſet, ſimul & alteri ſcriptioni famoſæ, vt vna fidelia duas abſtergeret maculas, oppoſuit Layman

Aſtrologiæ Eccleſiaſticæ, & Aſtri inextincti, à Gaſpare Scioppio in lucem editi, *Cenſuram.* Ibidem MDCXXXV. in 4.

PAVLVS PRINCEPS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, obiit Neapoli die XVII. Aprilis, anno MDCXIII. Edidit Italicè ſuppreſſo nomine

Tragœdiam de Angelo Cuſtode.

Praxim præcipuorum Exercitiorum vitæ spiritualis. Neapoli apud Tarquinium Longum MDC. XIII. in 16.

Et sub nomine Ioannis Laurentij Guadagni *Thesaurum Doctrinæ Christianæ* MDCX. & *adiuncta Part.* III. Venetiis apud Ioannem Antonium Iulianum MDCXXVIII. in 8.

PAVLVS ROBERTVS, natione Gallus, patriâ Picto; Professus in Societate trium votorum; edidit aliquot

Tractatus Controuersiarum. Habet præterea paratum

Librum de Bono Mortis.

PAVLVS RODRIGVEZ, seu, ROTERIGIVS, natione Lusitanus, patriâ Bracharensis, Sacræ Theologiæ Doctor, & Diuinarum Litterarum primùm Conimbricæ, tum Eboræ interpres. Edidit

Triumphum veræ gloriæ vtriusque Ioannis, Baptistæ, & Euangelistæ. Portu apud Emanuelem Cardoso MDCXXXIV. in fol. Parat etiam

Commentaria in Euangelium S. Matthæi.

PAVLVS SHERLOGVS, natione Hibernus, gente Munæpiensis, domo Waterfordiensis, natus peruigilio Assumptæ Dei Genitricis, anno salutis MDXCV. parentibus apprimè Catholicis: in Hispaniam migrauit, Humanioribus iam disciplinis probè instructus anno MDCXII. & Salmanticæ in Hibernorum Collegium admissus, Societatem paulò pòst expetiit, & impetrauit annos natus XVII. Præfuit Compostellano Hibernorum Seminario, & Salmanticensi. Theologiam Scholasticam & Sacras Litteras docuit Salmanticæ, hodieque docet. Edidit Tomos III. quorum I. continet

Anteloquia in Salomonis Canticum Canticorum. Lugduni ex Officinâ Iacobi Cardon MDCXXXIII. & multò auctiora apud Iacobum & Petrum Prost MDCXL. in fol. Tomus II. continet

Commentarium in II. priora Capita Cantici Canticorum. Apud Iacobum Prost MDCXXXVII. in fol. Tomus III. continet

Commentarium in reliqua Capita Cantici Canticorum. Apud Iacobum & Petrum Prost. MDC. XL. in fol. Habet præ manibus

Vindicias Scientiæ Mediæ.

De Hebræorum Republicâ & Antiquitatibus Biblicis.

PAVLVS VALLIVS, natione Italus, patriâ Romanus, Philosophiæ ac Theologiæ in Collegio Romano Professor; doctrinâ & morum facilitate omnibus carus; tractandorum animorum apprimè peritus. Magnâ caritate & labore promouebat iuuentutem ad omnem virtutem, studiis ceterùm semper addictus; otij hostis iuratus. In supremo morbo commendatam fecit omnibus suam tolerantiam. Obiit Perusij die XXVI. Iunij, anno salutis MDCXXII. initæ Religionis XL. Edidit

In Aristotelis Logicam, Tom. II. Lugduni per Ludouicum Prost MDCXXII. in fol. Reliquos in vniuersam Philosophiam mors Auctoris interuertit.

PAVLVS ZEHENTNER, natione Germanus, patriâ Oenipontanus in Tiroli: iuuenis in Societatem ingressus anno MDCVI. ætatis XVII. in eâ Sacras Litteras, & Theologiam docuit. Sed concionandi arte præstat imprimis, quam hodie apud Eleonoram Augustam, Ferdinandi II. Cæsaris Viduam exercet. Edidit Germanicè

Concionem funebrem in Exequiis Serenissimæ Mariæ Renatæ Bauaræ, Alberti Ducis filiæ, dictam Monachij MDCXXX. ibidemque impressam.

Latinè præterea edidit

De Verme malæ Conscientiæ, lib. IV. Ibidem MDCXXXIII. in 8.

Promontorium malæ Spei, siue, Notam & signum reprobationis, esse procrastinationem Pœnitentiæ, Lib. IV.

PETRVS ÆGIDIVS, seu, GIL, natione Hispanus, ex Oppido Catalauniæ Reus, Diœcesis Tarraconensis, natus annos XXIII. ingressus est in Societatem IV. Nonas Martij, anno MDLXXIV. professus iam anteà Philosophiam. In eâ, Doctoratu Theologico Gandiæ suscepto, totos XX. annos Reginam illam Scientiarum explicuit Barcinone; vbi & Collegium nostrum tertiò gubernauit; semel Balearicum; ac demùm Aragoniam Præpositus Prouincialis obtinuit. Censor fidei designatus fuit ab Sacrâ Inquisitione Barcinonensi. Annis XL. quibus Barcinone substitit, Confessiones Proregum, Episcoporumque omnium excepit; qui eius consilio omnia, publica, priuata, gerebant. Tantùm erat pietatis, sapientiæ, & prudentiæ eius nomen. A primo Societatis ingressu, præclarissimum fuit virtutum exemplar; atque ab Ordinis sui Institutis ne latum crinem vnquam discessit. Omnibus eius obeundis muneribus apprimè deditus fuit; iis præsertim in quibus ditior demissionis & laborum seges esset; quale est, plebeculam informare Catechesi; adire custodias, triremes, nosocomia; pannosis hominibus aurem præbere; adesse reis capitalibus: quæ adeò non habebat vilia, vt illis sui copiam indulgentiùs, quàm nobilibus faceret; monueratque Ianitorem, vt quoties ad ignoti cuiuspiam mortalium opem è Nostris incertus aliquis euocaretur, se præ aliis admoneret. Inter Principum fauores perpetuos sui semper tenax propositi, sui iuris fuit; nec in se patiebatur quidquam ab eorum liberalitate deriuari; ne corripiendi eos libertatem videretur fecisse venalem. Cùm Maquedæ Dux ad Siciliæ administrationem admotus eum sibi à Confessionibus esse voluisset, contendit vt attritas & laceras vestes nouis commutaret, priusquam nauem conscenderet. At Ægidius ingenuè professus est, nunquam se illius Confessiones nisi in eo vestitu excepturum; & tam id religiosè seruauit, vt

resartam sæpiùs togam non priùs posuerit, quàm Duce in Sicilia vitâ functo, ipse rediit Barcinonem. Nihil illi accidebat acerbiùs, quàm ad Principum mensas cogi; quas vt in itineribus declinaret, præibat vno die, vel sequebatur. Tandē cùm posset vel leui nutu consaguineorum suorum inopiam subleuare, nunquam quidquam innuit Proregibus, vnde possent eam egestatem vel subodorari. In omnibus itineribus, quæ diuturna, & iniquo tempore per Hispaniam, Galliam, Italiam instituit, lacerum palliolum fuit illi totos xxx. annos pro arcendis pluuiis; galerus toties ab ipsomet resartus, donec vetustate abiit in frusta. Semper ille quidem, sed eo potissimùm tempore, quo Collegia regebat, aliorum se tegebat exuuiis; & eo iucundiùs, quo pannosioribus. Innumera sunt eius generis exempla, quibus non Principes modò, sed viros etiam religiosissimos insolitâ quâdam admiratione commouit. In eo certè morbo, qui mortis illi causa fuit, quoties pretiosiora cernebat adhiberi pharmaca, qualia postulabant ætas, & morbi conditio, omnibus quibus poterat rationibus agebat, vt Medici imperarent viliora. Erat seuerissimus suorum sensuum custos: nullam tot annis feminam de facie nouerat: se quoque ipsum attingere quodammodò horrebat. Agebat Deo gratias pro hebetata sibi acie oculorum; ex quo multa commoda castimoniæ persentisceret. Obedientiæ seueritatem non exigebat magis à subditis, quàm ipse præstabat. Ad primos Ianitoris, vel Æditui nutus paratus, quoquò vocaretur, grauissimarum etiam occupationum filo abrupto. In gubernando benignitatis laude florebat; quâ vnâ ducebat subditos, quò maximè volebat. In subitis casibus adeò nil commouebatur, ac si omnes affectiones extirpasset. Vnâ æquitatis normâ domesticorum actiones examinabat: honestatis dumtaxat momenta ducebat grauiora. Demùm factis & exemplis ad suum cuique officium ipse præibat. Societatem vnicè diligebat ex animo; cui vt arctiùs hæreret, quotidiana inter sacra sua vota renouabat. Instituti eius fuit tam tenax, vt nullis munerum, occupationum, senectutis oneribus se pateretur impediri ab eius ministeriis impigrè obeundis: atque adeò inter Prouinciæ curas, non minùs diligenter Catechesi tradendæ, & Confessionibus audiendis vacabat, quàm si illud ageret vnum. Diuini cultus incrementum, quoquo poterat modo, procurabat, siue domesticis suam nauaret operam, siue alios Clericos sacris Ecclesiæ ritibus informaret. Nec minore curâ B. Virginis cultum & venerationem augebat. Eius certè pietati ac diligentiæ debet Academia Barcinonensis votum illud, quo se obstrinxit, propugnandi semper Immaculati eius Conceptus prærogatiuam. Familiaris eius sermo religiosæ plenus simplicitatis, omnium qui cùm eo agebant capiebat voluntates. Nunquam aliud in ore habere, quàm in corde: quod cùm ipse de omnibus quoque præsumeret, difficile adduci poterat, vt in eo defecisse quemquam crederet, nisi manifesta signa probarent. In conciliis sententiam ex vno æquitatis arbitrio metiebatur: & tantam consecutus est laudem, vt diceretur prudentiæ & consilij dono ceteris eminere. Denique quod in eo potissimùm admirati sunt omnes, fuit vitæ innocentiâ, continuato præclarè gestorum ductu contexta, pretiosiore semper actionum similitudine, in tantâ rerum varietate, ad finem vsque traducta; vt quicunque eam diutiùs & propiùs inspexerunt, suspexerint maximè, & grauissimis iudiciis inculcarint sæpè Antistites etiam Illustrissimi, Patris sanctimoniam singularem, & vitæ præstantiam, constantiamque vix credibilem, dignissimam esse, quæ, vel dum ipse viueret, Sanctorum summâ gloriâ decoraretur. Vbi Prouinciæ reliquit habenas, magnis itineribus Barcinonem properauit, nullas viæ molestias, nullos caniculæ æstus moratus. Atque vbi appulit, mox cum Ianitore transegit, & cum præfectis carcerum & nosocomij: vt se in omnis laboris partem vocarent. Ministrum Collegij sublatis manibus, additis etiam lacrymis exorauit, ne quid sibi à communi victu diuersum dari permitteret. Hæc ipse animo destinabat; sed iam ad metam laborum venerat: nam ex viæ difficultate morbum contraxit, quem cùm dissimulare diu non posset, nono eius die, qui in xv. Septembris incidit, anno Christi MDCXXII. ætatis LXXII. Religionis XLIX. ab emissis quatuor votis XXX. Barcinone succubuit, magno sui desiderio tum Nostris tum externis relicto, qui sunt cum lacrymis funus ipsius prosecuti. Edidit Petrus Ægidius Linguâ Catalanicâ

Modum adiuuandi moribundos. Barcinone typis Ioannis Amello MDCV. in 8.

Memoriale mandatorum, & animaduersionum ad Parochos & Confessarios: suasu Illustrissimi D. D. Dymæ Lloris Episcopi Barcinonensis.

De Vectigalibus, & eorum Iure in Cataloniæ Principatu.

Officium Sanctorum Episcopatus Barcinonensis, & Vrgellensis.

Transtulit præterea in Catalanicam Linguam

Thomæ de Kempis, De Imitatione Christi, lib. IV.

PETRVS ALAGONA, natione Siculus, patriâ Syracusanus, Romanæ Pœnitentiariæ Rector fuit, & examini Episcoporum, atque Ordinandorum diu Romæ præfuit. Obiit Romæ grandæuus die XIX. Octobris, anno salutis MDCXXIV. In compendium redegit, atque euulgauit

Manuale D. Martini Azpilcuetæ Nauarri, de Quæstionibus morum, & conscientiæ. Cui posteriore edi-

editione aucto & recognito addidit *Compendium commentarij eiusdem Nauarri, De Vsuris.* Coloniæ per Hermannum Mylium MDCVIII. in 16.

Summam Theologicam S. Thomæ Aquinatis Doctoris Angelici. Post primam editionem correctiùs Herbipoli typis Ioannis Volmari MDC. XX. in 12.

Totum Ius Canonicum, Tom. II. Romæ typis Zannetti MDCXXII. & XXIII. in 4.

PETRVS ALOIS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, Societatem anno MDCIX. ætatis XXV. ingressus, Neapoli Philosophiam, & Sacras Litteras cum laude professus est. Edidit

Epigrammatum, *Centurias* III. Lugduni per Claudium du Four MDCXXXV. in 12.

PETRVS DE ANASCO, natione Peruanus, patriâ Limensis, seu, ex Ciuitate Regum. Is cùm iuuenis XXII. annorum grauissimo teneretur morbo, Beatissimam Virginem, quam impensè colebat, inuocauit. Illa visibili specie mox adstitit filium suum vlnis complexa, & suauissimis clientem suum verbis solata, sospitatem pollicita, iussit vt per vitæ perfectæ rationes filio suo militaret in Societate Iesu. Ille, vbi conualuit, Societatem Limæ complexus est, & absolutissimo viuendi modo conuertit omnes in sui admirationem. Verùm enimuerò iam inde à teneris vnguiculis aspirabat ille iam tum ad fastigium sanctitatis, vsus familiaritate maximâ Reginæ Cælorum. Quoties ob erratum suum aliquod statuebant in eum animaduertere parentes, confugiebat ad suæ Dominæ patrocinium, & parentes illicò mitigatos experiebatur: Quotidie ante eumdem ad Scholas, ipsam in suo Templo consalutabat: Sabbatum eius honori ieiunando consecrabat: horum si quid neglexisset, aliquid ea die patiebatur aduersi. Noctu seuerissimè se cædebat; interdiu in secreto cubiculo diutissimè orabat. Vernas & mancipia domestica vrgebat precibus, pretio, vt se alapis contunderent; & ponebat præmium illi, qui percuteret validissimè. Ipse verò intereà memoriâ alaparum Christo suo impactarum mirificè afficiebatur. Aiebat se, quoties eius beneficij recordabatur, quod ægrotans à B. Virgine acceperat, toties eandem pulcherrimam, suauitatis, amoris, humanitatis plenissimam mentis oculis intueri, sicut corporis eam luminibus olim conspexerat, animumque suum cælesti quâdam delibutum suauitate relinqui. In eius autem recordationem beneficij, sextâ quâque feriâ se diuerberabat; Sacrum, Rosarium, & quidquid laudabiliter operabatur, in animi grati argumentum Deo dicabat. Præclarissimum semper exhibuit omnium virtutum exemplum: sed tres eminuêre præ aliis; de quibus in suis ipse aduersariis annotauit: *Tria hæc toto vitæ tempore mihi inprimis curanda sunt, Obedientia, pro cuius integritate, ipsa mihi oratio, Corona, Sacrum, quies & somnus omittenda sunt: Oratio, in quam quidquid reliqui temporis fuerit, conferendum est: Annihilatio, & contemptio mei ipsius, quò omnes meæ exercitationes, & cogitationes, coniunctæ cum rigidâ corporis castigatione, dirigendæ sunt.* Somni parum capiebat, vt oraret prolixiùs. Orationem ita actioni iungebat, vt cùm mane illucesceret, iam ille Templo ac Sacristiæ necessaria parasset, euerrisset impluuium, patellas mundasset, & deinde ægris, si qui domi erant, inseruiuisset. In itineribus tam dextrè Socios præuertebat, vt illis appellentibus iam ignem ipse in diuersorio accendisset, & cùm vellent alij labores partiri, ipse tamen semper anteueniret. Sæpè in Missionibus, quas multas ac difficillimas instituit, putidissima Indorum vlcera curantem, saniem & vermes abstergentem incredibili caritate viderunt: nec semel, vt reluctantem naturam comprimeret, plenis patellis id genus sordium haurientem: quam viri constantiam atque animi robur vel Indi ipsi summâ admiratione prosecuti sunt. Nihil illi solemnius, quàm suauiari plagas; miserrimis quibusque adesse; cibos ingerere, condire; vestes suâ manu consuere. Spirituali Indorum bono nouem regionis idiomata perdidicit, & sic multa hominum millia, sine hoc peritura, seruauit. Ad Confessionem audiendam vocatus, dimissis omnibus accurrebat, ne quâ fortè sua mora, pœnitentis ardor refrigesceret. In se ipse quotidie flagris sæuiebat: preces non aliter quam stans, flectensue fundebat. Sociorum virtutes sedulò obseruabat ad imitationem; aiebatque sui se maximè pudere, cùm illos consideraret: rogabat Deum, adeò in suos famulos munificum, vt se illorum saltem reliquiis dignaretur. Certa fama fuit ipsi in Tucumania Tigrim canis instar caudâ blandientem occurrisse, quam manu demulsam innoxiùs à se dimiserit. Quocunque accedebat, gratia sanitatum sequebatur. Vitam Apostolicis ornatam meritis felicissimo conclusit exitu, diuturno molestoque morbo excoctus, quem vultu atque animo tulit. Obiit in Tucumanis die XII. Aprilis, anno salutis MDCV. ætatis LV. Religionis XXXIII. Tucumanæ expeditionis XV. Mortem eius excepit magnus omnium, sed præsertim Indorum, sensus doloris, ob parentis sui vnici (sic vocabant) iacturam. Funus ab omnibus Religiosis honorificè procuratum est. Scripsit variis Linguis Tucumanicis

Vocabularia, Catechismos, Confessionaria, seu, Methodos ritè confitendi, Grammaticas.

PETRVS ANELLVS PERSICVS, natione Italus, patriâ Massalubrensis, haud procul Neapoli Societatem anno MDLXXXVII. ætatis XXIII. ingressus, Professus est Moralem Theologiam. Rector administrauit Collegium Massense, & Barolitanum. Edidit

De Officio Sacerdotis, lib. III.

PETRVS

Petrvs Antonivs Spinellvs, natione Italus, patriâ Neapolitanus, Caroli Ducis Seminaræ filius, natus est anno MDLV. & ab ipsâ vitæ rationalis aurorâ ad excellentem quandam ſanctimoniam aſpirauit. Septennis Deo ſe votâ virginitate ſacrauit. Octennis ſe lecto per hyemem nudus ſubducebat clam omnibus, vt B. Virginem recitato illius Officio coleret. Duodennis Patrem per lacrymas inflexit, ne ſe vinculis coniugalibus, quæ illi iam tum moliebatur, implicaret. In calamitoſos adeò erat liberalis, vt cùm aliud non ſuppeteret, detractum ſibi induſium clam illis proiiceret. Rude famulitium domi Catecheticis præceptis informabat. Subinde ad ſtudia Litterarum admotus, in egenos conuertebat decimas eius cenſus, quem ad vſus vitæ neceſſarios à parentibus accipiebat; refragantique Oeconomo, & rei familiaris diſpendium repræſentanti, ſuggeſſit nullum locupletius ærarium eſſe Diuino. Hinc fiebat, vt ſæpè rationibus ſubductis, aliquid ſupereſſet vltrà ſummam; id quod vel ideò cedebat egenis. Per eam ætatem ad munditiam cordis tam ſedulò inuigilabat, vt affirmarent curioſiſſimi inſpectores, nihil ſe in illo deprehendere, quod eſſet culpæ affine. Decumbenti famulo viliſſima quæque præſtitit obſequia, haud quaquam paſſus ab illis ſe excludi. His proluſionibus ad Societatem formatus, in eam ab Alphonſo Salmerone cooptatus eſt die XXII. Martij, anno MDLXXIII. & ſuis inſalutatis Nolam ad Tirocinium aduolauit. In primo ingreſſu ſigillum Sanctæ Crucis ligneũ ſibi ad collum appendit, teſſeram vitæ ſuſceptæ, quâ moneretur identidem, ne in arrepto conſilio langueret. Eam ipſam Crucem exacto vitæ curſu intulit in ſepulchrum. Exibat Tiro ſine pallio, & obſonatorem onuſtus cophino ſequebatur, domum, quæ ille coëmiſſet, baiulaturus. Lapides & cæmenta ad fabricam, agens ante ſe iumentum, publicè conuehebat. Et quò erat vnumquodque munerum abiectius, eò alacriùs ipſe ſubibat. Tranſlatus ad ſtudia, domi præibat exemplo ceteris ad omnem pietatem, ſuique deſpicientiam: frequens in communi cœnaculo pœnas à ſe repetere, viuere mendicato, humi ad aliorum pedes ſordida in lacerna cibum capere; foras etiam egreſſus, per mediam Neapolim inter frequentes conſanguineos viros Principes, in lacerâ veſte, ſcuticâ inſtructus, poſt aſinum triumphabundus inceſſit. Sodalitium eo tempore ſub Conceptæ Virginis inuocatione collegit, longè celeberrimum. Neapoli Philoſophiam primùm, & Theologiam, hanc etiam mox Romæ expoſuit: quo tempore viſus eſt aliquando ingens lucis radius ab ipſius in Scholâ explicãtis vultu promicare, atque inde in reliquum corpus deriuari. Exinde Sociis gubernandis addictus, Romano primùm Collegio, dein Neapolitano Rector præfuit. Et hîc quidem, præter curas domeſticas, iterum ac tertiò per hebdomadem inſtituendos ſuſcepit Zingaros, fecem plebis: ipſe pueros vicatim conuocare; ipſe labarum Catecheticum manu præferre, pios hymnos præcinere; in angiportus ſe cum agmine puerorum iniicere, Chriſtianæ rudimenta doctrinæ explicare. Bis Neapoli Profeſſorum Domum; bis ipſam Prouinciam Neapolitanam, ſemel Romanam Præpoſitus Prouincialis gubernauit. Noſtros Sacerdotes Setiæ in tertiâ Probatione inſtruxit. Poſt Claudij Præpoſiti Generalis obitum, Romam venit ad comitia, quibus erat ſucceſſor eligendus. Hîc eum lethifer morbus inceſſit, & breui confecit. Ipſe rationibus ſuis pridem ſubductis, omni pietatis exercitatione ſe ad obitum comparauit. Ad Deum eo tempore ſuauiſſima frequenter colloquia dirigebat. Paulò ante deceſſum, ad Beatam æternitatem aſpirans, brachiis nunc expanſis, nunc ante pectus contractis, ſuſpirabat. Cum Deiparâ ſalutis ſuæ negotium totâ ſemihorâ tranſegit, illud ingeminans, *O Domina mea, quæ docuiſti me à iuuentute meâ, vſque in ſenectam & ſenium ne derelinquas me.* Mox per tres horæ quadrantes, qui reliqui fuere, Angelos ad Dei laudes inuitauit, illis verbis, Laudate Dominum omnes Virtutes eius; Laudate eum omnes Angeli eius: ac demùm in illis verbis, Subuenite Angeli Dei, placidâ morte conquieuit, Romæ, die XIV. Decembris, anno ſalutis MDCXV, ætatis LX. Societatis XLII. Corpus ſeorſim à reliquis in ligneo conditorio compoſitum eſt, ob clariſſimam, quam apud omnes collegerat, ſanctitatis opinionem. Enimuerò Vir fuit tenerrimâ in Deum ac Cælites pietate. Venerabilis Euchariſtiæ reuerentiſſimus; quam cùm aliquando Setiæ populo diuideret, toto vultu radiare conſpectus eſt, & inſignem ſpecie puellum in ciborio circumferre, ac Diuini quippiam odoris è pectore exhalare. Secundùm Deum vnicè colebat Deiparam, & tanquam matrem habebat. Septies Lauretanam eius Ædem inuiſit; pedes aliquando, & victu mendicato. Animi in Magnam Matrem ſui monumentum poſteritati dedit, Opus illud egregium de ipſius laudibus, quod in manibus eſt. Sacra Sanctorum pignora crebrò ac religioſè viſebat; & initurus quopiam iter, ab illis benedictionem, poſthabitis atque inſalutatis conſanguineis, expetebat. Indicam expeditionem impenſiſſimo ſtudio ambiuit; cuius conſequendæ ſpe deiectus, animum, cogitationeſque ad inueniendas in patria Indias conuertit. Paupertatis fuit, ſi quis vnquam, ſtudioſiſſimus. Attritis reſartiſque veſtibus ſemper vtebatur. Veſtem vnam internam totos XVIII. annos ſæpiùs refectam geſtauit; calceos vnos totum quinquennium. Imagines Sanctorum rudiori formatas opere amabat; pretioſas

apud

apud se morari haud patiebatur. In graui annonæ caritate, ne quid Domui, cui præerat, deficeret, consuetas egentibus dari eleemosynas duplicabat, peritissimus negotiator cum Deo. Suum pauperibus indusium, suum lecti stragulum diuidebat. Ciborum reliquias diligenter in vsus inopum asseruari imperabat; & eas suis ipse manibus, vel tum cùm Prouincialis esset, illis ad ianuam adferebat ac diuidebat. A fratre suo S.R.E. Cardinali accersitus aliquando, quo tempore lancibus abluendis occupabatur, renunciauit, vt tantisper, dum illo perfungeretur officio, exspectaret. Tam demissè, mansuetéque cum omnibus agebat, vt nunquam distingueres, discipulus esset, an magister; Præses, an subditus. Nunquam de quoquam, nisi meliorem in partem loquebatur. Mirâ patientiâ tolerabat aduersa: iamque opinio inualuerat, oportere, qui vellet à Spinello referre beneficium peculiare, maleficio singulari quopiam illi priùs illato id prouocare. Virginalem Castimoniam, quam vouerat infans, illibatam Deo moriens repræsentauit. Illam vt tueretur, ita sensus frænabat, vt nunquam feminæ, quamuis sibi proximo sanguinis vinculo coniunctæ, vultum intueretur. Vocabulis tenerioribus, licet aliàs honestis, ita abstinebat, vt cùm posceret necessitas rem significari, mutuata ex alio idiomate nomina minùs obnoxia adscisceret. Nulla illi dies immunis transiit à verberatione, aut cilicio. Ieiunabat per Aduentum; & quater hebdomadatim per annum; peruigiliis item omnibus B. Virginis, & Sanctorum Tutelarium, quos habebat complures. Vix quaternas horas dormiebat, & humi id quidem, vel nudo super assere: quod si in lecto, culcitræ farturâ ita vtebatur conglobatâ, vt nihilo esset assere mollior; insternebatque non rarò lapillos, aut alia ad tormentum. Tantus erat Crucis, quam sibi principio desponderat, amator. Laudauit Spinellum publicâ panegyri Franciscus Albertinus noster, quæ exstat impressa. Scripsit verò Spinellus Volumen egregium, de Laudibus B. Virginis Deiparæ, sic inscriptum,

Maria Deipara, Thronus Dei. Neapoli typis Tarquinij Longi MDCXIII. in fol. & Coloniæ apud Ioannem Gymnicum MDCXIX. in 4. Accessit *Appendix*, in qua continentur, *Elogia Deiparæ, ex Sacris Litteris iuxta vitæ eius seriem digesta*, quæ priùs seorsim prodierant Neapoli MDLXXXV. Romæ MDLXXXVII. & MDXCV. ac demùm in Belgio. Continet præterea *Tractatus* IV. *quorum* I. *est in Salutationem Angelicam*: is primùm Italico sermone prodiit Neapoli MDCII. Alter est, *Exemplorum & miraculorum Deiparæ*. III. *De Festis eius diebus ac Templis*. IV. *De Virginibus, qui eam sunt imitati.* Prodiit verò seorsim etiam Pars eius Operis posterior, quæ ferè practica est, inscripta,

Amor Deiparæ Virginis Mariæ; cui adiecta est, *Breuis Praxis Deuotionis erga Deiparam.* Coloniæ apud Gymnicum MDCXX. in 12.

Scripsit quoque librum

De VII. *Angelorum Principibus*; cuius ipse frequenter meminit in Deipara.

Et sub nomine Aristotelis de Benedictis collegit in libellum

Nomina Sanctorum quæ habentur in Martyrologio Romano.

Italicè verò suppresso nomine

Manuale annotationum pro doctrinâ Christianâ vtiliter tradendâ.

PETRVS DE ARRVBAL, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Ceniceros; Vir cui cùm fuerit Diuinum ingenium, & doctrinæ magnitudò par, quam illi inflammata inexhausto sciendi studio industriâ pepererat; excellentior his tamen omnibus sanctimonia, omnibus virtutis calculis absolutissima, suique despicientiâ & humilitate spectatissima, summam attulit commendationem. Compluti, Salmanticæ, Romæ, Sacram Theologiam summâ cum laude explicuit; & sententiam Societatis, De Auxiliis Diuinæ Gratiæ, doctissimè coram Summo Pontifice propugnauit. Obiit Salmanticæ die XXII. Septembris, anno salutis MDCVIII. Editi sunt posthumi

Commentariorum, ac Disputationum in Primam Partem D. Thomæ, Tomi II. quorum prior continet materiam *De Deo Vno, Disputationibus* XCII. Madriti apud Thomam Iuntam MDCXIX. in fol. Posterior materiam, *De Deo Trino; & De Angelis, Disputationibus* CLXXXI. Ibidem MDC. XXII. in fol.

Materiam de Auxiliis Diuinæ Gratiæ, vbi licuerit per Sedem Apostolicam, in promissis habemus.

PETRVS DE AVILEZ, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, à puero in Societatem adscriptus, Cordubæ Aristotelem, ibidem, & Hispali Scholasticam Theologiam Professor primarius explicuit: & S. Inquisitionis Qualificator fuit designatus. Rector fuit Astigitani Collegij. Paratos habet propediem edendos

Commentarios in omnes Partes Summæ Theologiæ S. Thomæ.

PETRVS BARNAVDVS, natione Gallus, patriâ Carolicensis, homo spectatâ doctrinâ, & probitate. Post Philosophiæ & Theologiæ exactum cum laude magisterium, regimini admotus, & Nostris præest, & externis prodest; quibus informandis scripsit facilem

Doctrinam Christianam.

PETRVS BENEDIT DE RADA, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Caseda, Diœcesis Pampilonensis; Placentini Collegij Rector, ibidem obiit die III. Octobris, anno MDC. XXIX. ætatis LVII. Religionis XXXVII. Scripsit Hispanicè

Epistolam de morte & virtutibus P. Roderici Niño, Socie-

Societatis Iesu, Rectoris Collegij Madridiensis.

PETRVS BIARDVS, natione Gallus, patriâ Gratianopolitanus, operarius magni zeli, atque adeò multarum palmarum, quas in horridis & inuiis Canadensium Septentrionalis Americæ populorum syluis primus legit. Extrema ibi omnia passus, nihil tamen inhumanum magis, quàm Hæreticos, expertus est. Feritatis obitæ gens barbara integerrimi hominis innocentiã venerari discebat; cùm ecce tibi sanctitatis inimica, Deumque nesciens Hæresis, cum Anglis Canadæ oras irrupit: difficillimæ expeditionis ingens pretium fuit, exosum inde abducere Iesuitam. Habitus est in vinculis aliquamdiu; & vix tandem in Galliam nudus ab omni re missus. Intereà verò dum integrum illi esset ad noualia Canadæ redire, damnum ab Hæreticis illatum sanctè vltus est: reliquo vitæ tempore quæsiuit intentissimis studiis ad vitam illos, à quibus ad necem adductus fuerat. Docuerat olim Theologiam Lugduni, non sine laude. Reuersus è Missione Castrensi, cùm Aueniomem diuertisset, & opportunitate temporis vsus secessisset in Nouitiatũ, in ipsis penè spiritualium Exercitiorum initiis, ad paradisi contemplationem, vt credimus, euocatus est, die XIX. Nouembris, anno MDCXXII. Scripsit

Epistolam ad R. P. Præpositum Generalem, è Portu-Regali in Nouâ Franciâ, datam vltimo die Ianuarij, anni MDCXI. quâ regionem illam describit, & Patrum Societatis Iesu in eam profectionem. Ea inserta est Annuis Litteris Societatis Iesu eius anni Prouinc. Franc. ad fin.

Relationem expeditionis Anglorum in Canadam, suæq; ab illis comprehensionis. Item

Librum pro Auctoritate Pontificis, contra Martinettum Ministrum.

Gallicè etiam edidit seorsim

Relationem Nouæ Franciæ, & itineris Patrum Societatis Iesu ad illam. Lugduni apud Ludouicum Muguet MDCXVI. in 12.

PETRVS BIVERVS, natione Hispanus, patriâ Madritensis, Vir excellente doctrinâ, & arte concionandi præstans: Rhetoricam, Philosophiam, & Theologiam docuit. Missus in Belgium anno MDCXVI. à concionibus fuit Serenissimis Belgij Principibus Alberto & Isabellæ Claræ Eugeniæ, & Serenissimo Cardinali Infanti Ferdinando. Edidit Hispanicè

Concionem Toleti habitam anno MDCX. *in funere D. Mariæ de Sandoual.* Item alteram

Concionem habitam in Exequiis Alberti Pij, Archiducis Austriæ, Belgarum Principis. Antuerpiæ MDCXXII. in 4.

Hymnum triumphalem. Bruxellæ apud Hubertum Antonij MDCXXV.

Orationem Panegyricam Marchioni de S. Cruce dictam, ob liberatas sine sanguine Brugas, & pulsos è Flandriâ Batauos, qui hostiliter irruperant.

Latinè verò dedit typis

Emblemata in Psalmũ Miserere, æri insculpta in 8.

Sacrum Sanctuarium Crucis & patientiæ, Crucifixorum & Cruciferorum, Emblematicis imaginibus ornatum. Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCXXXIV. in 4.

Oratorium piarum imaginum Immaculatæ Mariæ & animæ creatæ ac Baptismo, Pœnitentiâ & Eucharistiâ innouatæ. Iisdem typis in 4.

De solemni Sapientiæ conuiuio. Bruxellæ typis Lucæ Merbeeci MDCXXXIX. in fol.

De Sacris priuilegiis ac festis magnæ filiæ, sponsæ, & Matris Dei argumenta selecta concionũ. Accesserunt *Ioachimus, Anna, & Iosephus.* Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXXVIII. in fol.

De festis solemnibus Christi Domini, & sacris priuilegiis omnium Apostolorum. Ibidem apud Viduam Cnobbari MDCXL. in fol.

Parat prælo

Virtutes heroicas Marchionis Aytonæ Gubernatoris Belgij cui fuit à Confessionibus.

Stratagemata militaria & moralia.

PETRVS BONVOISIN, Belga, Audomari natus anno MDLXX. Societatem Sacerdos iniit MDC. & quâ pollebat in rebus agendis industriâ non parum ei commodauit. Obiit Tornaci XXX. Decembris MDCXXVI. Edidit

Veram effigiem Charitatis Christianæ ad viuum expressam à Sancto Paulo, 1. Corinth. cap. 13. sententiis & exemplis illustratam. Audomari apud Carolum Boscard MDCXXI.

PETRVS BOVILLIVS, natione Belga, patriâ Dionantensis ingressus Societatem MDXCII. æt. XVII. Leodij ac Dionanti Rector, pluribus locis Concionator, Litteras Latinas, Græcasq; cũ laude professus est. Scripsit Latinè, & Gallicè

Historiam inuentionis, & miraculorum B. Virginis Foyensis.

Exstat quoque eius elegans

Ode Pindarica Græca & Latina, præfixa Operi Leonardi Lessij de Iustitiâ & Iure. Edidit prætereà tacito suo nomine

Diuam bonæ spei, seu, Originem & progressum deuotionis erga B. V. Mariam Bonæ spei iuxta Valencenas. Item

Diuam Misericordiæ iuxta Marchianas ad pontẽ.

PETRVS BRVN, natione Gallus, patriâ Petrocoricensis, obiit in Tolosanâ Prouinciâ, haud procul Turnone in obsequio peste infectorum mense Augusto anni MDCXXIX. Scripsit Gallicè

Institutionem Christianam.

PETRVS BVRGVNDVS, natione Belga, patriâ ex Monte S. Gerardi, Oppido Flandriæ, natus anno MDXXII. Panormi in Societatem adscitus est anno MDLIX. Politiorem Litteraturam multos annos docuit, & anno MDLXXII. trium votorum professionem edidit: in quo demissio animi, caritasque, cum obedientiâ & simplicitate certare videbantur. Nam prætterquàm quòd perpetuo lectoris officio super mensam fungeretur; & operam suam coco ponebat quotidie in componendis ad focum li-

gnis, scutellis eluendis, & aquam abluendis Patrum Fratrumque manibus, viginti gradus bonus senex sæpè iterumque remetiens, curabat: à quo caritatis opere nunquam reuocari potuisset, nisi seriò Superior ingemiscenti seni, paucis ante mortem diebus eo labore interdixisset. Obiit Treuiris die xxx. Martij, anno salutis MDXCVIII. Ex Italico Latinè reddidit

Didaci Stellæ Minoritæ, De contemnendis mundi vanitatibus, lib. III. Coloniæ per Arnoldum Mylium MDLXXXV. & sæpè posteà.

PETRVS BVSÆVS, natione Belga, patriâ Nouiomagensis; Vir excellenter doctus, & Sacræ Theologiæ Professor eruditus

Opus Catechisticum, siue, *Summam Doctrinæ Christianæ P. Petri Canisij Theologi Societatis Iesu*, præclaris Diuinæ Scripturæ testimoniis, & SS. Patrum sententiis illustrauit, locupletauitque, magnâ cum Reip. vtilitate: opus enim hoc plurimum negotij exhibuit Hæreticis. Editum est Coloniæ MDLXIX. in 4. & MDLXXVII. in fol.

PETRVS CANISIVS, natione Belga, patriâ Nouiomagensis, à puero se dedit studio pietatis. Cùm nata nondum esset Societas, femina quædam opinione sanctitatis vulgò nota, matrem eius admonuit, vt magnâ Petrum filium curâ educaret, quod breui Religio quædam Clericorum instituenda foret, quæ eximias Dei Ecclesiæ vtilitates esset allatura; in quam Religionem filius eius adscriptus, vir apprimè insignis haberetur. Vaticinium, seu præsensionem feminæ, rei probauit euentus. Nam paulò pôst Societas instituta est, in eamque Petrus anno salutis MDXLIII. P. Petri Fabri operâ, primus omnium Transalpinorum cooptatus, illam exemplo, doctrinâ, præstantis ingenij monumentis recens natam mirum in modum illustrauit. Germaniam Superiorem primus Præpositus Prouincialis rexit; concionibus auxit, Hæreticos disputationibus repressit; Catholicos confirmauit. Ex quo Hæretici Canisium *Canem Austricum*, per ignominiam appellabant, quòd in Austria plurimùm versaretur. Sed haud canem mutum, aut non valentem latrare, sed qui latratu, & morsu lupos passim grassantes ab ouili Christi arceret. Episcopatum Viennensem à Ferdinando Romanorum Rege sibi oblatum, constanter repudiauit. Scripsit postulante eodem Ferdinando Rege,

Summam Doctrinæ Christianæ, breuem quidem illam, sed præclarissimam, & quæ copiosæ Bibliothecæ instar sit. Prodiit primùm à S. P. N. Ignatio probata, & Ferdinandi Regis munita diplomate, tacito alioqui Auctoris nomine, anno salutis MDLIV. primus omnium Societatis partus, post S. Patriarchæ nostri Exercitia Spiritualia. Sæpiùs deinde variis locis & linguis recusa; demùm recensita ab Auctore, & multis locis aucta, excusa est Antuerpiæ à Christophoro Plantino MDLXXIV. cui accessit, *Appendix de Hominis lapsu, & Iustificatione, secundùm sententiam, & doctrinam Concilij Tridentini*. Hanc Summam Petrus Busæus, vt paulò antè monui, illustrauit, adductis integrè testimoniis, quæ Canisius in margine indicauerat, quasi digitum in fontes intendens. Incredibilis autem exstitit in Christi Ecclesiâ huius Catechismi fructus; cuius hoc vnum pignus do, quod eius lectione se fateatur Serenissimus Princeps Wolfgangus Wilielmus Dux Neoburgicus inductum ad Orthodoxam fidem amplectendam. Eadem hæc Summa in breuiorem formam contracta prodiit, hâc inscriptione,

Institutiones Christianæ pietatis, seu, *Paruus Catechismus Catholicorum*, qui omnibus propè linguis editus, passim in Scholis ac Templis edocetur. Antuerpiæ MDLXVI. & MDLXXXIX. ibi & alibi sæpissimè. Prodiit etiam

Summa Doctrinæ Christianæ, per Quæstiones conscripta. Item

Paruus Catechismus figuris ornatus: rursum idē cum adiunctis *Precibus horariis Aeternæ Dei Sapientiæ Iesu Christi*. Mantuæ, Leodij, Dilingæ. Demùm *Græco-Latinus* Ingolstadij. Deniq; seorsim

Auctoritates S. Scripturæ & SS. Patrum in Catechismo cōtentæ, *Partibus* IV. Coloniç MDLXIX. in 4.

Scripsit etiam Canisius

Commentariorum, De Verbi Dei corruptelis, aduersus nouos Ecclesiasticæ Historiæ consarcinatores, siue, Centuriatores Magdeburgenses, Tomos II. quorum prior est

De Sanctissimi Præcursoris Domini Ioannis Baptistæ Historiâ Euangelicâ. Dilingæ apud Sebaldum Mayer MDLXXI. in 4. Posterior autem est

De Beatissimâ Mariâ Virgine, lib. V. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDLXXVII. Vterque autem Tomus plenior, atque ab Auctore recognitus, vno Volumine prodiit typis Sartorij MDLXXXIII. in fol. Ingens est Opus, & spissum in VI. libros diuisum, in quo quidquid impij ac pestilentes nebulones mentiuntur, & ad deprauandas Scripturas, & Præcursoris, & Dei Matris gloriā obscurandam adferunt, luculenter, grauiter, eruditeq; cōfutatur. Scripsitad hæc

Notas in Euangelicas Lectiones, quæ per totum annum Dominicis ac Festis diebus in Ecclesiâ Catholicâ recitantur, Tom. II. Friburgi Heluetiorum apud Abraham. Gemperlinum MDXCI. & XCIII. in 4.

Et extremâ iam ætate alios Libellos aureos edidit, videlicet

Exercitamenta Christianæ pietatis, quibus subiunguntur, *Epistolæ & Euangelia totius anni cum Scholiis Canisij*. Antuerpiæ typis Plantinian. in 12.

Manuale Catholicorum, in vsum piè precandi collectum. Ingolstadij MDLXXXVII. Antuerpiæ MDXCIX. & alibi. Item

Enchiridion Itinerantiū. Antuerp. MDXCIX. in 12.

Palæstram hominis Catholici. Duaci per Balthasarem Bellerum MDXCIX. in 12.

Practicam Catechismi. Coloniæ.

Et

Et hæc quidem Latinè: Germanicè verò ſcripſit

Martyrologium. Dilingæ MDLXII. & MDLXXIII. in 4.

Conciones in IV. Dominicas Aduentus, & in Natalem Domini.

Librum precationum.

Librum de Confeßione, & Communione.

Vitas SS. Beati & Fridolini, qui fuerunt primi Heluetiorum Apoſtoli. Friburgi apud Abrahamum Gemperlin MDXC. in 4.

Vitã, & exercitamenta pietatis B. Nicolai Eremitæ.

Denique vt aliorum etiam lucubrationibus prodeſſet, euulgauit

Selectas Epiſtolas D. Hieron. lib. III. Louanij MDLXXIII. & deinceps Antuerpiæ, Dilingæ, Pariſiis.

Leonis Papæ Opera omnia. Coloniæ.

Cyrilli Alexandrini Opera, Tom. II. Coloniæ edidit adhuc iuuenis.

Doctas Præfationes addidit quibuſdam tum Antiquorum, tum Recentiorum Operibus; & inter eas præcipuam in *Tractatum Andreæ Vegæ De Iuſtificatione.*

Scripſit vlterius

Selectas preces; ex quibus excerpta quædam auctoritate Legatorum Pontificiorum in Concilio Tridentino, recitabantur in publicis per Quadrageſimam Litaniis.

Librum Confeßionum; exemplo S. Auguſtini; ex quo recitat fragmentum ſpiritu Diuino plenum, Ioannes Nieſs noſter in Alphabeto Chriſti, Verbo *Reuerentia.*

Porro de Caniſij candore animi, puritate, humilitate, deuotione, orandi ſtudio, perfectâ omnium humanorum affectuum mortificatione, ardore fidei, animarum zelo, indefeſſo labore, & perpetuâ contentione, quâ Religionẽ Catholicam ſemper tueri, ornare, amplificare non deſtitit, ceteriſque eius ornamentis virtutum, multa dici poſſent, quæ iuſtum volumen deſiderant. Legi poſſunt Matthæus Raderus, & & Franciſcus Sacchinus, qui eius Vitam & res geſtas propriis voluminibus conſcripſerunt.

Quantus demùm fuerit Caniſius nihil magis oſtendit, quàm clariſſimorum huius æui Scriptorum in eo celebrando conſenſus. Eſt videlicet Petrus Caniſius *Staniſlao Cardinali Hoſio,* Epiſt. ſuâ 150. & apud Reſcium in Epil. Miniſtromachiæ, Hæreticorum Malleus, & nouus Auguſtę Apoſtolus; non doctrinâ magis, quàm pietate inſignis, &, ſi quiſquam alius, in Controuerſiis exercitatus. Eſt *Staniſlao Reſcio,* in Vitâ Card. Hoſij l.1. c.20. Vir doctiſſimus, & omnibus pietatis artibus inſtructiſſimus; ſtrenuus Eccleſiæ Dei contra Inferorum portas propugnator, & vtiliſſimus Ieſu Chriſti ſeruus. *Cæſ. Card. Baronio,* To.1. Ann. ad A.C.9. Venerandus Vir, cuius laus eſt in Euangelio per omnes Eccleſias. *Ferreolo Locrio,* in Mariâ Auguſtâ l.1. c.7. & 25. & in Chron. Amaceph. A.C.1577. Celeberrimus Theologus, virulentæ illius hydræ (Blaſphemorum in Deiparam) Hercules, qui nobili ſplendidus victoriâ glorioſum cecinit claſſico triumphum; eximius B. Virginis Encomiaſtes, ſummus Mariani decoris aſſertor. *Sebaſtiano Verronio,* in Chron. l.8. in Gregorio XIII. ante finem, Theologus toto orbe Chriſtiano notiſſimus, cuius operâ Principes, Imperatores, Pontifices, ſæpè vſi ſunt; qui ætatem quaſi quidam homo Dei, Eccleſiæ per Heluetiam Patriarcha, fidei Catholicæ per Germaniam colũna, indefeſſo labore, ac ſingulari ſanctitate exegit. *Auberto Miræo,* in Elog. Script. Belg. Seculi ſui Hieronymus, ob dignam graui Theologo eloquentiam. *Eidem, & Laurentio Beyerlinck*, in Oper. Chronogr. A.C.1597. tit. Viri illuſtr. Alter ſui ſeculi Auguſtinus, qui non ſecus ac ille olim Donatiſtas, Manichæos, Pelagianos, noſtri æui Nouatores, Lutheranos, Caluiniſtas, Anabaptiſtas oppugnauit. *Ioan. Cræſelio,* in ſuis Elog. Part. 2. Lumen, & columen Eccleſiæ Catholicæ, Vir Diuini propemodùm ingenij, & eruditionis incomparabilis, Philoſophus eximius, Theologus profundus, & lectionis infinitæ, Orator valdè eloquens, Eccleſiaſtes pariter grauis & iucundus. *Ioanni Tomco Marnauitio,* in Præf. Sanct. Illyr. *& Henrico Sedulio,* in Comm. Vitæ S. Franciſci c.3. n.8. Magnus anteriori æuo Vir. *Dauidi Gregorio Cornero,* in Præf. Prõpt. Deuot. *& VVolfgango Edero,* in Dedic. Tract. de Indulg. Ant. Cordub. Doctiſſimus, celeberrimus, incomparabilis Theologus, & de vniuersâ Catholicâ Chriſti Eccleſiâ ſanè optimè meritus. *Franciſco Agricolæ,* in Dedic. Euang. S. Io: Bapt. Celebratiſſimus Theologus. *Ioanni Molano*, De Canonicis l.2. c.25. Excellentiſſimus Theologus. *Andreæ Victorello,* in Opere Ciaccon. ad Vitam Otton. Card. Truchſes, Vir innocentis vitæ, & doctrinæ Theologicæ famâ illuſtris. *Guilielmo Eyſengrein,* in Catal. teſt. verit. A.C.1565. Vir cùm eloquentiâ, tum multarum rerum peritia, & mirabili ingenij flumine præſtantiſſimus, Philoſophus clarus, Orator facundus, Theologus Sacrarum Legum exercitatiſſimus. *Ioanni Engerdo*, To.1. Acad. Ingolſt. p.7. præter alia multa, Pietatis & eruditionis, vitæque integritatis, omniſque virtutum generis illuſtre exemplũ, fortis Eccleſiæ prõpugnator, benè de Religione meritus, lumẽ Doctorum Eccleſiaſticorũ ampliſſimũ & clariſſimũ. *Andreæ Sauſſaio,* Appar. ad Martyrol. Gal. c.19. Vir permaximus, Eccleſiæ per Heluetiam Patriarcha, Religionis Catholicæ ſuo tempore columna. Obiit Friburgi apud Heluetios die XXI. Decembris, anni ſalutis MDXCVII. ætatis LXXVII. vbi magno in honore eſt corpus eius apud Catholicos omnes Heluetios; qui eius & viuentis voce & ſcriptis, mortui precibus in Apoſtolicâ & Romanâ fide confirmati ſunt. Cenotaphium, atque Elogium, gratitudinis ergo, Ingolſtadienſe Collegium Theologicum Caniſio poſuit. Epitaphium verò benè merentis tumulo, à Ioanne Wildio V.C. hoc impoſitum Friburgi in D. Nicolai Eccleſiâ cernitur:

D. O. M.

VENERANDVS IN CHRISTO PATER

PETRVS CANISIVS THEOLOGVS

NOVIOMAGI NATVS
SOCIETATEM IESV
TERTIO A CONFIRMATIONE ILLIVS ANNO
INGRESSVS
AC SACERDOTIO INSIGNITVS
OB MAGNI SIMVL ET PLACIDI ANIMI PRÆSTANTIAM
A COLONIENSI ECCLESIA AD CAROLVM V. IMP.
AB OTTONE CARD. AVGVSTANO
AD S. CONCILIVM TRIDENT.
A FERDINANDO IMP. VVORMATIAM
CONTRA MELANCHTONEM HÆRETICVM,
A PIO IV. PONT. MAX. AD PRINCIPES GERMANIÆ
IN FIDE CONFIRMANDOS MISSVS
POSTQVAM ROMÆ, IN SICILIÆ ET GERMANIÆ ACADEMIIS DOCVISSET
DIV APVD FERDINANDVM IMP.
ET PASSIM SVMMA CVM LAVDE VERBVM DEI PRÆDICASSET
PRIMVS PROVINCIALIS SOC.
EIVSDEM IN GERMANIA
AB IPSO SOC. AVCTORE P. IGNATIO
DATVS FVISSET
SCRIPTISQVE FIDEM CATHOLICAM EGREGIE
ILLVSTRASSET
AVSPICIIS REVERENDI D. IOANNIS FRANCISCI
EPISCOPI VERCELLENSIS NVNCII APOSTOLICI
FRIBVRGVM SEXAGENARIVS VENIT
COLLEGII SOCIETATIS FVNDAMENTA IECIT
MVLTA PRÆCLARA DOCVMENTA DEDIT
ET QVASI QVIDAM FRIBVRGENSIVM PATRONVS
ECCLESIÆ PER HELVETIAM PATRIARCHA
RELIGIONIS CATHOLICÆ SVO TEMPORE COLVMNA
TOTO CHRISTIANO ORBE NOTISSIMVS
FIDE, PRVDENTIA, INDEFESSO SCRIBENDI LABORE, ABSTINENTIA
PERENNI GRAVITATE, ANIMI PVRITATE,
FLAGRANTISSIMO DEI AMORE
MVLTAQVE SANCTITATE CLARISSIMVS
MIGRAVIT AD CHRISTVM
FESTO S. THOMÆ APOSTOLI
MDXCVII. ANNO ÆTATIS LXXVII.

Huic Epitaphio ſequens Epigramma ſubiectum eſt:

Obſcuro quæ fama rogo, quæ flamma ſuperſtes
Corda redaccendit viuidiore face?
Nempe nouum cælo, placidumq́ Caniſius aſtrum,
Iam propior Chriſto fulgurat igne nouo?
Sic fundit flammas, cui ſideris auctor, Ieſus;
Ipſa fides, radius; ſpes, iubar; ignis, amor.

PETRVS DES CHAMPSNEVSES, ſeu, DE CAMPIS NOVIS, natione Gallus, patriâ Nannetenſis, ingreſſus in Societatem anno MDCXXI. vndeuicennis, edidit

Anthologiam Latinarum locutionum. Pariſiis MDCXXXVII.

PETRVS CHARIOT, natione Gallus, patriâ Andegauenſis, obiit Pariſiis, die IV. Aprilis, anno MDCXXV. Edidit

Exercitia vtiliſſima ad vitam ſecundùm Dei præcepta inſtituendam. Pariſiis apud Sebaſtianum Chappelet MDCXXIII.

PETRVS CHIRINVS, natione Hiſpanus, patriâ Oſunenſis in Bœticâ, Diœceſis Hiſpalenſis; cùm Vtriuſque Iuris ſtudiis operam nauaſſet, & Magiſterij gradum eſſet adeptus, ſeculo renunciaturus, Religionem noſtram, conſilio Auguſtiniani cuiuſdam, ex omnibus potiſſimùm elegit, in eamque anno MDLXXX. adſcriptus eſt: deinde ad normam noſtri Inſtituti conformatus, & Philoſophicis ac Theologicis diſciplinis eruditus, in Luſonias, ſiue, Philippinas Inſulas miſſus eſt; vbi XX. & ampliùs annos tum Superioris, tum Operarij muneribus obeundis, vtiliter operam poſuit. Plenus demum dierum & meritorum Manilæ obiit anno MDCXXXIV. ætatis LXXVIII. Societatis LV. ab editis quatuor votis XL. Is cùm veniſſet in Vrbem à ſuâ Prouinciâ delectus Procurator ibi in lucem edidit, quam ſcripſit Hiſpanicè, egregiam

Hiſtoriam de Luſoniis, ſeu, Philippinis Inſulis; ac de Noſtrorum in illas aduentu, laboribus, fructu; & Gentium illarum ad Chriſtum conuerſione. Romæ apud Stephanum Paulinum MDCIV. in 4.

PETRVS COTTONVS, natione Gallus, patriâ Foreſianus, ex Diœceſi Lugdunenſi, natus eſt Nerondæ die VII. Martij anno MDLXIV. cùm illi oppido pro Rege præeſſet Guichardus eius parens Cheneuouſij Toparcha. Hæreticos à à primâ ætate mirum quantum auerſatus eſt, ducto à parentibus probiſſimè Catholicis eo ſalutari odio. Rodumnæ datus in diſciplinam Magiſtro, qui Caluinum clam ſequebatur, vbi primùm id ſubodoratus eſt, parentem admonuit; & mox ab illo abſtractus eſt. Adhæſit illi tamen impreſſa ab eo inſtitutore in Societatem noſtram auerſio tanta, vt occurſum etiam, atque conſpectum noſtrum omni ope vitaret: & Pariſiis compulſus à comitibus ſuis aliquando in aream ingredi Collegij, id pro magnâ noxâ poſtridie confeſſus ſit. Operam Philoſophiæ dedit Pariſiis; Iuriſprudentiæ Biturigibus, magno vtrobique pietatis & innocentiæ exemplo. Studia deinde Taurini proſecutus eſt: vbi ab Angelo Tutelari vetitus eſt in aquas lauandi ſui causâ deſcendere, quæ occulto gurgite duos illâ ipsâ die iuuenes hauſerant. Interim, vt fit, in Noſtrorum ſenſim conſuetudinem adductus, cùm de ſtatu vitæ deliberare cœpiſſet, illam ipſam præ aliis vitam elegit, quam tantoperè diu fuerat auerſatus. Aronam igitur ad Tirocinium ponendum profectus eſt adulto Septembri, anno ſalutis MDLXXXIII. cùm ageret XX. ætatis; & parentis molitiones, qui omni ſtudio conatus eſt eum abſtrahere, ſua conſtantiâ fregit. Tirocinio per omnia virtutum exēpla peracto, Mediolanum ad Philoſophiam recolendam miſſus eſt; vbi præter virtutem, ingenij etiam ſui, & memoriæ vaſtitatem ad vſque miraculum patefecit. Hic à piâ quâdam Virgine, ad quā datus comes Patri è noſtris, adierat, admonitus eſt, vt humilitati ſtuderet impensè, niſi vellet ſibi olim perniciem, & Societati adferre, quando magno Regi futurus eſſet in pretio. Monitum, ceu Diuinitus datum, habuit cordi; & ſtudioſiùs ex eo tempore humilitati ſe dedit. Romam vocatus ad Theologiam, à P. Nicolao Bobadilla, vno ex decem primis Societatis Patribus, hoc epiphonemate in primo complexu exceptus eſt, *Hic Gallus pluris erit, quàm decem Hiſpani.* Poſt annum remiſſus in Galliam, reliquum Theologiæ ſpatium Lugduni confecit. Morum illi ac ſermonis mira erat ſuauitas & moderatio: ſenſus de ſe ipſo nullus; de ceteris egregius. Nulli eſſe moleſtus; neminem à ſe triſtem dimittere rerum alienarum minimè eſſe curioſus; loquendi de illis parciſſimus; commodare omnibus prolixus. Nutus Superiorum illi eſſe pro imperiis: animum illis ſuum ſemper apertum habere; illos impensè obſeruare; & iiſdem carus viciſſim eſſe: ſibi vni hoſtis ac durus: paucas horas dormire; mediis crebrò noctibus ad orandum ſurgere. Erga Deum & Superos tenerrimâ pietate ferri; ſemper in Diuino conſpectu verſari: Venerabilem Euchariſtiam quotidie horâ quartâ diei ſalutare; Sacro ſemel intereſſe, iterum miniſtrare; Cuſtodem Angelum eximiè colere, ac ſemper habere præſentem. Hi mores illi Lugduni fuere. Cùm autem eluceret in eo magna dicendi gratia, Sacerdotio initiatus eſt, & iuſſus per Quadrageſimam MDXCII. publicè concionari, tantâ id fecit commendatione, vt ex illo nunquam concionari deſierit, & omnino tricies & quinquies Quadrageſimalem concionum curſum abſoluerit; cùm interim & Conſcientiæ Quæſtiones Auenione biennio explicuerit, & aliis ſe Societatis miniſteriis ſtrenuè impenderit. Anno MDXCVIII. Aquas-Sextias ab Archiepiſcopo vocatus ad conciones, cùm eſſet inuidiâ Viri primarij coactus medium

Quadragesimæ cursum abrumpere, nullo molestiæ signo eam accepit iniuriam, & ad Oppidulum Auisanum profectus, operam suam rusticis lætus impendit. Hic visus haud semel est inter orandum radiato corpore, totoque corpore miro circum fulgore coruscans: quo ipso tempore primùm cœpit inter orandum acerbiùs à Dæmone vexari dissonis vocibus, fœtoribus teterrimis, insanis spectrorum ludificationibus, quas ipse despiciendo hostem, constanterque orando superabat. Gratianopolim anno sequente inuitatus accessit, vbi in Domini Desdiguierij adhuc hæretici familiaritatem venit, per quem demùm innotuit Henrico IV. Regi. Multa hîc bella cum vitiis, multa cum Hæreticis Ministris suscepit, & à Martyrio vix latum vnguem abfuit: nam admissus ad ipsum opifex quidam mechanicus velut consulturus de fide, in fauces inuolauit, elisurus animam, nisi ad obnitentis Cottoni strepitum excitati Socius & famulus accurrissent. Nemnusi quoque, cùm in Ministros acriùs inueheretur, iamque plebis animos cœpisset ad fidem mollire, & famæ & vitæ subiit haud vnum discrimen. Sed ille aduersis omnibus superior, adeò non cessit loco, quod illi voluissent, vt sedem etiam stabilem sibi suisque ibi fixerit, ipsis inuitis. Hîc in vna disputationum cum Ministris susceptarum, omnes admirabilitate memoriæ suæ fecit attonitos: nam cùm Minister plurimas Sanctorum auctoritates contra Trāssubstantiationem ex inopinato recitasset, quibus obrutum iri Cottonum existimabat; Cottonus pauca prolocutus, omnes ab vltima ad primā retexuit, explicauitque, & sic disputationem diremit. Gratianopolim reuocatus, atque inde Massiliam, mox Aquas-Sextias progressus vbique mirabiles fecit motus animorum, & corruptissimorum, quiqui erant, morum castigationes. Anno MDCIII. Aquis-Sextiis ad Regiam accitus est, volente Henrico IV. Rege Christianissimo, qui Societati in Galliam reuocandæ ab exilio videbatur initium dare, & ab Desdiguierio, homine licet Hæretico, quantum valeret concionando Cottonus, intellexerat. Venientem Rex arctè complexus, longo colloquio detinuit; auditumque aliquoties pro concione, cùm ipsi mirificè, atque Aulæ vniuersæ placuisset, ad suas etiam Confessiones adhibuit. Adeò Regium animum illicò occupauit. Arelatensem illi designarat aliquantò seriùs Archiepiscopatum, nisi optimis modis Cottonus obstitisset. Suo illum curru vexit ad Templum Rex aliquando, & manu prehensum, suggesto, vt concionaretur, admouit. Quos inter fauores adeò nihil eius animus insolentior effectus est, vt gratiā Regis vix aliàs vteretur, quàm vt altiùs illi de Ritibus Ecclesiæ existimationem rectam imprimeret, & quamplurimos è Primariis adduceret ad Christi caulas. Inter hæc prospera, ne materia deforet tolerandi, cùm aliquando sub noctem domum reueheretur, sicarius carpento post tergum conscenso, altum illi vulnus per humerum ad pectus inflixit; quod ne lethale foret, B. Virgo, gladio in diuersa dimoto, effecit. Rex, vbi cognouit, dolore percitus, Regiâ Cottonum cura procurari iubet, & exquisitā diligentia in percussorem inquiri; dicebatque optandum potuisse videri hoc vulnus, vt & ipse intelligeret quantum ab hominibus, & homines, quantum ab ipso Cottonus amaretur. Paucis diebus persanatus, concioni se reddidit; & frequentibus appetitus calumniis, tam æquo ac placido vultu inter ea discrimina, quàm solebat inter Sacra, versabatur. Romanam Purpuram, quam Rex illi magnis votis destinabat, ita deprecatus est, vt Regi persuaserit, ne sibi quidquam etiam in posterum dignitatis Ecclesiasticæ procuraret. Delphini tamen eum educationi præfecit anno MDCVIII. quem in eam pietatem instituit, quâ Regnum hodieque fruitur. Sæpè conatus est Aulâ excedere; sed nunquam id bonâ Regis gratia potuit. Retinebat autem inter innumera Aulæ negotia tam immotam animi tranquillitatem, tantam Diuinis in rebus attentionem, vt Pater Barisonus inde Romam regressus, nullum se diceret ex eâ Aulâ referre miraculum grandius, quàm illam Cottoni liberrimam occupationem. Anno MDCIX. mirabile à Deo donum consecutus est, & in omnem deinceps vitam constans, vt nimirum vel inter dormiendum, expeditâ rationis exercitatione, familiariter cum Deo ageret, atque oraret. Anno sequente cùm Rex crudeli manu sublatus esset, Cottonus inter pias lacrymas, & vota pro eius salute concepta, tantâ fuit animi æquitate, vt nihil de instituto, siue meditandi, siue cum proximis agendi, siue libros scribendi mutauerit. Institutio mox illi pueri Regis à Regina Matre concredita est, cui esset etiam à Confessionibus, atque à Concionibus. Hinc nouus in illum depluit nimbus calumniarum; sed sicut in rupem. Circumspectabat ille semper, num qua pateret via ad abitum ab Aulâ; quòd vitæ quietioris incredibili desiderio teneretur: sed nullam ante annum MDCXVII. aperire potuit. Tum demùm bonâ Regis venia impetrata, Lugdunum abiit ad Tirocinium, sui, vt aiebat, colligendi causâ. Sed adeò non fuit illi hoc otium otiosum, vt cùm excurreret subinde in vicina, numerarit Socius, anni MDCXVIII. decursu, illū CC. & XX. conciones habuisse publicas ad populum; tot verò priuatim ad religiosas familias, vt se piguerit numerare. An. MDCXXI. Burdigalensis Collegij Rector, simul & Concionator est constitutus; quo in munere, quatuor à Deo donis eximiis auctus est. Primum fuit, Excellentissima de Diuino præsidio in aditu negotiorum fiducia, & demississima Di-

uinæ

uinæ prouidentiæ in eorum exitu veneratio. Alterum, præclara de omnibus, quibus præerat, existimatio; vt iuniorum etiam monita, dicta, facta, quæ essent cum pietate coniuncta, in rem suam semper converteret. Tertium, Honorifica ratio agendi cum iis, qui humilitate ac religiosâ moderatione essent laudabiles. Quarta, Gratia apud homines non vulgaris, magnaque in rebus susceptis sedulitas; quarum illam parabat ipsi sanctitatis opinio, morum suauitas, studium omnibus gratificandi; hanc verò amor quo exarserat, Ecclesiam, eiusque gratiâ Societatem, viris meritisque florentem videndi; in quod vnum videbatur omnia sua studia intendere. Anno MDCXXIII. Aquitaniæ Prouinciæ Præpositus, eam summa cum laude administrauit. Aliquantò pòst Franciæ renunciatus Prouincialis, multis lacrymis, tum quietis suæ iacturam, tum tempestatis, quàm sibi isthic imminere ac Societati Diuinitùs acceperat, atrocitatem deplorauit. Minas illi per id temporis multas aspectabiliter Dæmon intentauit, ipso mirante, quod adeò multùm illi Deus licere tunc vellet. Parauit se Cottonus ad tempestatem excipiendam, atque vnà ad mortem, obitâ generali totius vitæ Confessione, & spiritalibus per octiduum Exercitiis. Nec multò pòst allatus ex Italiâ Liber à Societatis viro docto conscriptus, Senatus decreto, abolitus est; & mandata quædam Cottono allata, quæ suis omnibus ediceret obseruanda: inter quæ ipse febri tentatus, paucis diebus, Sacris omnibus procuratus, placidissimè expirauit Parisiis die XIX. Martij, anno salutis MDCXXVI. ætatis LXIII. Societatis XLIII. Sepultus est tanto concursu hominum, vt exequiarum ordo teneri nequierit. Magnus fuit impetus manus eius & pedes osculandi & Rosaria corpori ad venerationem admouendi, deposcendique reliquias. Eâdem qua decessit die, Nancæi mors eius per energumenam innotuit: eâdem, vel certè postera die Valentiæ multâ se luce conspicuum piæ matronæ ostendit; tribusque aliis Rodumnæ; & Lutetiæ nonnullis, cùm sepeliretur. Vir enimuerò fuit Cottonus omnibus planè virtutibus ornatissimus. Sed eluxere inter alias, fidei promouendæ ardor, & indefessum studium; fiducia in Deo; caritas, & deuotio in Christum hominem, cuius nomini negabat se quidquam negare posse, quidquid peteretur; assidua oratio, & in mediis Aulæ tumultibus mentis in Diuina constans defixio, tanto in suas cogitationes imperio, vt non distraheretur, nisi quantum vellet: summa in Canonicis persoluendis precibus attentio & reuerentia, vt non aliter, quàm genuflexus eas recitaret: summa in sacrificãdo pietas & deuotio; ad quod se quotidianâ Exhomologesi, sesquihorariâ oratione, & prælectione Martyrologij comparabat; factum semihorariâ gratiarum actione prosequebatur: caritas in proximos, quorum salutem indefesso labore semper procurauit. Societatem mirè propagauit, propugnauitque. Religiosis Ordinibus omnibus benè fecit. Hæreticos Ecclesiæ restituit. Omnibus omnino commodauit. Castitatem impensè coluit, & Virginitatis decus ad extremum vsque obtinuit. Sensus frænabat accuratâ custodiâ, & horrore quodam impuritatis; quam etiam in iis qui se illa fœdassent, ex graueolentiâ nescio qua discernebat. Corporis domandi curâ bis hebdomadatim ieiunabat, ter per Aduentum, quotidie per Quadragesimam, quamuis sexagenario maior quotidianas haberet conciones. Amabat præterea impensè humilitatem, omnis obedientiæ parentem; æquitatem animi; patientiam; & seueritatem in seipsum; quorum sexcenta suppeterent exempla, si vacaret. Omitto etiam quæ futura prædixit, arcana peruidit, absentia cognouit: omitto sospitatem ab eo multis prodigiosè restitutam, siue dum viueret, siue postquam vitâ defunctus est, & quæ sunt alia huiusmodi, ne quàm oportet prolixior sim. Scripsit Cottonus Gallicè

De Missæ Sacrificio, aduersus Ministrum Gratianopolitanum.

Apologias pro Matre Dei.

De Enormitate peccati.

Interiorem deuotæ mentis occupationem: Reginæ iussu auctiùs denuò editam: quæ in Italicam ab vno è Nostris conuersa prodiit Neapoli apud Tarquinium Longum MDCXIII. in 12.

Epistolas Apologeticas de Fide Catholicâ: aduersus Danielem Chamierium Delphinatem, Caluinianæ Sectæ apud Allobroges Ministrum.

De modo agendi cum Hæreticis.

Geneuam Plagiariam: in quo Opere ostendit quænam S. Scripturæ loca Caluiniani Geneuenses in suâ versione corruperint. Parisiis apud Sebastianum Chappelet MDCXVIII. in fol.

Relapsum Geneuæ Plagiariæ. Lugduni apud Claudium Morillon MDCXX. in 4.

Institutionem Catholicam, lib IV. aduersus Institutiones Caluini. Ea Latinè versa prodiit Moguntiæ per Petrum Henningium MDCX VIII. in 4.

Acta Disputationis cum Chamierio.

Epitomen eorundem Actorum.

Defensionem Concilij Tridentini.

Epitomen Controuersiarum.

Librum contra Ministrum Gigordum.

Defensionem Instituti Societatis.

Societatis sententiam, De Tyrannicidio. Lugduni MDCX.

Veritatem detectam de Henrico Iesuita combusto Antuerpiæ, vt Hæretici calumniabantur.

Apologiam pro Societate, contra Martellerium, sub nomine Montolonij.

Apologiam pro seipso, contra Anticottonum.

Concordiam vtriusque Religionis: quod Opus

Romæ non Patribus modò, ſed & Paulo V. Pont. Max. cùm placuiſſet, edi iuſſum.

Manuale precum.

Meditationes de Vitâ & Paſſione Saluatoris noſtri Ieſu Chriſti. Pariſiis apud Euſtach. Foſcant. Prodierunt Latinè redditæ à M. M. Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCXVII. in 8.

Sermones de præcipuis fidei Myſteriis, in formam Meditationum redactos. Pariſiis apud Sebaſtianum Hurè MDCXVII. in 8. Prodierunt etiam Latinè à M.M. Coloniæ eodem anno.

Conciones in præcipuos dies feſtos totius anni. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy.

Deuotionem Caluiniſtarum: quam Germanicè reddidit Matthias Mayrhouius noſter.

PETRVS DAGONET, natione Lotharingus, patriâ Lifolianus, in Diœceſi Tullenſi, ingreſſus in Societatem anno ſalutis MDCV. ætatis ſuæ XIX. in eâ Philoſophiam docuit: proximorum ſalutem per Miſſiones, aliaque miniſteria conſueta procurauit. Scripſit Gallicè

De Indulgentiis. Nanceij apud Iacobum Garnich MDCXXVI. in 8.

Monita Chriſtiana, ex Operibus Franciſci de Sales excerpta. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXXI.

Doſitheum, ſiue, *De Vocatione Religiosâ.*

PETRVS DIAZ, natione Hiſpanus, patriâ ex Oppido Lupi ina Regni Toletani, Vir excellentis doctrinæ, & pari laude pietatis; omniique virtutum genere inter illuſtres Societatis viros inprimis eminens. Ad Societatem acceſſit Compluti die XIII. Ianuarij, anno MDLXVI. ætatis XX. cùm ante biennium Magiſterio Philoſophiæ fuiſſet ornatus. Ab ipſo Tirocinio magna fuit illi ſemper cum Deo coniunctio; magnus Diuinarum rerum ſenſus; vt propemodùm aliud nihil mente, nihil ſermone tractaret. Sacris initiatus, mox à B. P. Franciſco Borgiâ Præpoſito Generali anno MDLXXII. inter primos in Nouam Hiſpaniam, ſeu, Mexicanum Regnum miſſus eſt; vbi concionibus multùm valuit, & gubernandi peritiâ; præſertim cùm accederet opinio ſanctitatis. Præfuit Tirocinio, Collegiis Guadalaxarenſi & Mexicano, Domui Profeſſæ Mexicanæ, & demum vniuerſæ Prouinciæ. Bis Procurator à Prouinciâ delectus in Vrbem venit. Sui contemptor, & ſuorum motuum compreſſor fuit egregius: obedientiæ, & auctoritatis tuendæ Præſidum ſtudioſus: cæleſtium rerum amori vſque intentus: omnino in omni bonarum artium genere præſtans. Magnâ demum pietate, vti vixerat, ita vitâ defunctus eſt, ingenti luctu, ſuique deſiderio poſt ſe, tum Noſtris, tum externis relicto, Mexici die XII. Ianuarij, anno ſalutis MDC. XVIII. ætatis LXXIII. Scripſit

Litteras de Miſſionibus per Indiam Occidentalem à Noſtris de Societate inſtitutis per annos MDXC. & MDXCI.

PETRVS EVLARD, natione Belga, patriâ Arienſis, natus anno ſalutis MDLXIV. Totis XXIV. annis ſeruiuit Noſtris pro Miniſtro in Caſtrenſibus Miſſionibus officio laborioſiſſimo. Obiit menſe Octobris, anno MDCXXXVI. ſeptuagenario maior. Edidit

Exercitium Chriſtianæ pietatis, ſeu, *Libellum Sodalitatis B. Virginis.* Louanij typis Bernardini Maſij MDCXIX. & MDCXX. in 12. & Coloniæ apud Burgenium MDCXXI. in 12.

Concordantias Bibliorum Morales & Hiſtoricas. Antuerpiæ apud Balthaſarem Moretum MDC. XXV. in 4. Reliquit etiam

Theatrum exemplorum ex Baronio, ad mores formandos, ordine Alphabetico in locos communes digeſtum.

PETRVS FABRICIVS, natione Polonus, in pago Zadzin Maioris Poloniæ natus, Societatem complexus eſt anno ſalutis MDLXX. Rexit totis ferè annis XX. Collegia Pultouienſe, Iaroſlauienſe, Caliſſienſe, Domum vtramque & Probationis, tum Profeſſorum Cracouiæ. Torunienſem Reſidentiam, frementibus vndique nequidquam Hæreticis, primus diu tenuit: demum Prouinciæ Polonicæ Præpoſitus Prouincialis fuit. Ætate prouectior adhæſit, ex imperio ſuorum Moderatorum, Andreæ Opalinckj Epiſcopo Poſnanienſi, & Paulo Woluckj Epiſcopo Cuiauienſi. Vir fuit multæ orationis, coniunctioniſque cum Deo, nec minoris mortificationis, ſiue externæ, ſiue internæ: diſciplinæ religioſæ tam in ſe, quàm in aliis tenaciſſimus. Zelo flagrabat animarum, & quocunque veniſſet, vel de viâ, illicò Concionibus, Confeſſionibuſque dabat operam, non ſine cumulato fructu. Mortuus eſt Vratiſlauiæ Oppido Cuiauienſis Epiſcopi die XXIII. Nouembris, anno ſalutis MDCXXII. ſeptuagenario maior, exactis in Societate LII. annis. Tranſtulit in Linguam Polonicam

Lucæ Pinelli Meditationes de Euchariſtiâ. Cracouiæ MDCIV.

Thomæ de Kempis, de Imitatione Chriſti, lib. IV. ex recenſione Henrici Sommalij. Cracouiæ MDCVIII.

Roberti Cardinalis Bellarmini Tractatus duos, alterum *De Gemitu Columbæ.* Ibidem MDCXXI. alterum, *De* VII. *verbis à Chriſto in Cruce prolatis.* Ibidem MDCXXII.

PETRVS FELIX DE MOLINA, natione Peruanus, patriâ è S. Cruce in Montanis. Vir doctus, & Philoſophiam Limæ profeſſus. Edidit commodo iuuentutis Peruanæ

Syntaxim Carmine Latino.

PETRVS FONSECA, natione Luſitanus, patriâ Viſenſis, adoleſcens XX. annos natus, XVII. die Martij, anno ſalutis MDXLVIII. Societatem noſtram ingreſſus, grauiores in eâ diſciplinas diligenter didicit, & laudabiliter profeſſus eſt; primus, qui Vniuerſitatis Conimbricenſis Philo-

Philoſophia à Ioanne III. Luſitaniæ Rege Societati tradita, Ariſtotelem ibi explicuit, anno MDLV. iuſſus etiam poſtmodùm à Superioribus Commentarios de Philoſophiâ conſcribere. Fuit quippe vir eximio ingenio,acri iudicio, prudentiâ ſingulari. In gubernatione etiam excelluit. Itaque Conimbricenſis Collegij Rector, Domus Profeſſæ Olyſiponenſis Præpoſitus, Societatis Romæ ſub Euerardo Mercuriano Generali Aſſiſtens, denique Prouinciæ Luſitanicæ Viſitator fuit: ter Congregationi Generali interfuit. Quibus in muneribus multa prudenter conſtituit; multa tum ad domeſticos tum ad externos vtilia excogitauit, dixit, fecit, & ab aliis fieri curauit. Noſtris integritate vitæ erat exemplo; alienis admirationi; omnibus adiumento. Olyſipone Catechumenorum Domus; puellarum, quarum pudicitia in lubrico, atque in diſcrimine verſabatur, Domicilium; Orphanorum item egentium perfugium; Monaſterium S.Marthæ; Seminarium Hibernorum; aliaque nonnulla publicæ pietatis opera, eius potiſſimùm induſtriâ facta ſunt, & ſanctis legibus ſtabilita; ex quibus magna in vniuerſam Rempubl.Luſitanam manat vtilitas. Vocauit ad auxilium exteris hominibus adferendum Patres de Societate, Italos, Belgas, Hibernos; quâ ope atque induſtriâ multos ad fidem conuertit. Pauperes toto Regno curauit publicâ auctoritate contineri, paſcique, ne vagarentur incerti paſſim, & otio torperent. Comœdos Regno excluſit. Mangones, qui capta per fraudem ſeruitia pretio diſtrahebant, coërcuit per Magiſtratus; quibus quàm indecora ea nundinatio eſſet atque impia commonſtrauit. Erat enim Fonſeca præſtanti vir auctoritate, & ad perrumpendas difficultates rarâ induſtriâ, magnanimitate, conſtantiâ. Quamobrem Philippus II. Hiſpaniarum Rex Catholicus ipſum, inter alios, elegit, quos in Luſitaniæ Regno quaſi Cenſores, morumque Reformatores eſſe voluit; Epiſcopumque Iaponis primo loco nominauit; atque inter Tutores conditi à Mariâ Emmanuelis Regis filiâ, teſtamenti conſtituit. Et Gregorius XIII. Summus Pontifex, vir admirabili rerum vſu, tanti Fonſecam fecit, vt multa ei committeret, non ad Societatem modò pertinentia; ſed etiam ad vniuerſæ Eccleſiæ vtilitatem. Animi eius magnitudo, nullâ difficultate territâ, quidquid maximè arduum apparebat, aggrediendo facilè reddebat. Et inter tantam molem negotiorum, ſuis horis omnia faciebat, orare, preces recitare Canonicas, ſacrificare, ſtudere, componere. Ab omnibus prò conſilio quærebatur; ipſe ſummâ animi demiſſione ita conſilium dabat, vt facilè cuiuis aliter ſentienti concederet. Valuit in animis à mœrore recreandis, conſcientiâ componenda, iuuandis afflictis plurimùm, mirâ ſemper comitate vſus & modeſtiâ. Viſebat frequenter ægros. Nullum vnquam verbo offendit aut violauit. Taciturnitatis laude eximius: aliorum lapſus, & quidquid premendum erat nunquam illi, ne apud vnicum quidem, promere, ſi ſolus poterat emendare: quæ monuerat, vbi fuerant emendata, æternâ obliuione obruebat: omnes ſolari, omnes complecti. Omnibus tam Luſitanis, quàm exteris, tam Noſtris, quàm aliis erat commune perfugium. Cùm autem anno ſalutis MDXCIX. Congregatio Prouincialis celebraretur, euocatuſque ipſe Ebora Olyſiponem veniſſet, morbo ipsâ in Congregatione grauiſſimo correptus eſt. In eâ ægrotatione, patientiæ, obedientiæ, & abnegationis ſuæ voluntatis exempla præbuit. Quidquid otij nanciſcebatur, in oratione, & piis cum Deo colloquiis ponebat. Præſcripta pharmaca promptè hauriebat. Nullam aquæ ſtillam, ne in ardentiſſimâ quidem ſiti,ſine Infirmarij venia admittebat. Erga fratres, qui valetudinem eius curabant,erat reuerentiſſimus & gratiſſimus. Nuncium mortis pacato animo, & actis gratiis excepit. Mox Sacramenta poſtulauit; & allatam pro Viatico Sacroſanctam Euchariſtiam deuotè allocutus, gratias egit, quòd ſe ad ſuam Societatem vocaſſet, in eaque ad extremum ſeruaſſet; in quâ tametſi haud inculpatè vixiſſet, ſperare ſe tamen de ipſius miſericordiâ ſalutem. Mox ea cum vberibus lacrymis percepta, erratorum ſuorum veniam ab adſtantibus primùm, & per ipſos à reliquâ familiâ, Prouinciâ, Societate, omnium preces expoſcens, rogauit. Extremo deinde Oleo inunctus eſt, ſui ſemper ad finem vſque compos. Suauiſſimè tandem expirauit horâ v. matutinâ, vti Deum priùs ipſe rogauerat, vt Patrum Sacrificiis poſſet adiuuari, die IV. Nouembris, anno ſalutis MDXCIX. Vixit annos LXXI. ex quibus XX. in ſeculo, reliquos exegit in Societate; in quâ die VI. Aprilis, anno MDLXIV. ſolemnem quatuor votorum ediderat profeſſionem. Mortem eius omnes Ordines luctu, lacrymiſque proſecuti ſunt, tanquam communis omnium parentis: & qui aberant ab vrbe Proceres, datis litteris ſuum animi ſenſum teſtati ſunt. Scripſit Fonſeca

In Iſagogen Porphyrij.

Dialecticam, lib. VIII. ſæpè excuſam Romæ, Coloniæ, alibi.

Metaphyſica Ariſtotelis, ex Græcâ Linguâ in Latinam feliciter tranſtulit, atque eruditis Commentariis illuſtrauit, Tom. IV. Eam tranſlationem tanquam elegantem & dilucidam commendat Franciſcus Suarez, in Indice I. ad ſuam Metaph. c. 7.

PETRVS FRANCISCVS CHIFFLETIVS, natione Gallus, gente Burgundo-Sequanus, domo Biſuntinus, Societatem complexus anno MDCIX. ætatis XVII. Philoſophiam, Sacras Litteras, & Linguam Sanctam profeſſus, magnis,

quæ

quæ iamdiu meditatur, operibus, piè prælusit, edito Gallicè & Latinè Opusculo

De Oblatione sui. Gallicè verò

De Praxi quotidianâ amoris Diuini, & Deuotionis erga B. Virginem, Angelos, & Sanctos. Dolæ apud Antonium Binart MDCXXIX. in 16.

PETRVS FRANCISCVS PIOLTELLVS, natione Italus Mediolanensis, edidit Italicè

Remedia contra peccatum, & VII. Vitia capitalia. Romæ apud Guilielmum Facciottum MDC. XXV. in 12.

PETRVS GAMBACVRTA, natione Siculus, domo Panormitanus, Deo se in Societate annos XIV. natus dedicauit, anno Christi MDLIX. in quâ tantùm ingenij bonitate & studio profecit in Litteris, vt publicè Philosophiam ac Theologiam, ceterasque Scientias, tum in Siciliâ, tum in Galliâ, tum denique Romæ profiteretur. Vir summo consilio ac prudentiâ; quæ adeò ab omnibus admirationi habebantur, æstimabanturque, vt eum Dynastæ quamplurimi, Præsules, Proreges ipsi, denique Vniuersitates sæpenumerò consulerent, quid sibi agendum in grauissimis quibusque rebus censeret, atque statueret. Panormi Collegium, ac Domum Professorum cum laude administrauit. Molesto, grauique oppressus morbo, multis in eo perferentis animi declaratis indiciis, Deique voluntati sese tradentis, naturæ concessit, Panormi Calendis Septembris, anno salutis MDCV. ætatis LXI. Edidit

De Immunitate Ecclesiarum, in Constitutionem Gregorij XIV. lib. VIII. Lugduni MDCXXII.

Alia sui ingenij & doctrinæ monumenta reliquit Petrus, quæ Panormi seruantur.

PETRVS GOMEZ, natione Lusitanus. Is cùm XXX. totis annis Missionem Iaponicam obnixè postulasset, demum impetratam adiit anno MD LXXXIII. iam sexagenarius, superatâ difficili maris tempestate. Præfuit Nostris, in Regno Bungensi primùm, tum toti etiam Iaponiæ Præpositus Vice-Prouincialis anno salutis MDXC. summis illis temporibus, quando Imperator Taicosama acerrimus Ecclesiæ persecutor in Christianum nomen sæuiebat. Obiit autem propè octogenarius circa annum Domini MDC. Scripsit

Epistolas ex Iaponiâ, quibus complectitur res gestas annis MDLXXXVI. MDXCIII. *&* MDXCVIII.

Historiam mortis trium Martyrum è Societate Iesu, qui anno salutis MDXCVII. *in Iaponiâ crucifixi sunt.*

Nonnulla etiam de rebus Sinensibus.

Scripsit prætereà Linguâ & charactere Iaponico

Librum de Excellentiâ & vtilitate Martyrij, conditionibus ad illud necessariis, intentione, præparatione &c. quo plurimùm Christianos ad agonem animauit. MDXCVIII.

PETRVS GOVEVS DE VICTORIA, natione vt equidem existimo, Hispanus, qui cum è naufragio, quod in Peruano mari fecit euasisset incolumis, circa annum salutis MDCX. Societati se nostræ addixit. Scripsit Linguâ Hispanicâ

Nauigationem, & naufragium suum in littore Peruano. MDCX. in 8.

PETRVS GVEVARA, est idem, qui, Petrus Alagona, dictus Gueuara à maternâ familiâ: sub quo nomine, ipsius iniussu prodierat in lucem *Manuale Nauarri in Compendium redactum*; quod ipse recognitum & auctum, sub suo paterni sanguinis nomine, Petri Alagona vulgauit.

PETRVS GVSMANVS, natione Hispanus, patriâ Abulensis; Vir prudentissimus, & egregiis virtutibus præditus. Rexit Segobiense Collegium, & Abulense; & huius quidem fundandi auctor fuit Eminentissimo Cardinali Archiepiscopo Hispalensi D. Didaco de Gusman suo consanguineo; qui Petri consiliis, dum vixit, vsus est. Obiit Salmanticæ, anno MDCXX. Scripsit Hispanicè

De Bono honesti laboris, & malo otij, Discursus VIII. Madriti typis Regiis MDCXIV. in 4.

Vertit prætereà Hispanicè ex Latino

Vitam S. P. Francisci Xauerij Orientis Apostoli, è Societate Iesu, scriptam ab Horatio Tursellino.

PETRVS HALLOIX, seu, HALLOSIVS, natione Belga, patriâ Leodiensis, Societatem anno MDXCII. ætatis XX. ingressus, Vir in Eloquentiâ, Historiâ, Græcâ & Hebræâ Linguâ eminens; summâ & ingenij acrimoniâ, & iudicij præditus. Edidit

Triumphum sacrum SS. Terentiani & Socij Martyrum, in translatione sacrorum corporum ipsorum Atrebato Duacum in Templum Societatis Iesu. Duaci MDCXV. in 8.

Anthologiam Poëticam Græco-Latinam. Antuerpiæ typis Nutianis MDCXVII. in 8.

Vitam & Documenta S. Iustini Philosophi & Martyris. Duaci typis Balthasaris Belleri MDC XXII. in 8.

Illustrium Ecclesiæ Orientalis Scriptorum, qui primo à Christo seculo vixerunt, Vitas & Documenta. Duaci typis Petri Bogardi MDCXXXIII. in fol.

Eorum qui secundo seculo floruerunt, Vitas similiter *& Documenta.* Ibidem MDCXXXVI. in fol.

In his duobus tomis quæ ex *Græcorum Menæis* desumpta sunt complura, ipse ex Græco interpretatus est.

Item Sancti Dionysij Vita, Notis & Quæstionibus illustrata quæ habetur tomo primo Scriptorum Ecclesiæ Orientalis, inde petita exstat in editione operum Sancti Dionysij facta postremò per Balthasarem Corderium nostrũ tom. II.

Transtulit & ex Italico in Latinum

Annuas Litteras è Iaponiâ, annorum MDCIX. *&* MDCX. item

Vitam Camilli de Lessis Fundatoris Clericorum mini-

ministrantium infirmis. Antuerpiæ typis Moreti MDCXXXII. in 8.

Vertit è Græco in Latinum & Commentariis illustrauit *Epistolas S. Ignatij Martyris*, breui in lucem prodituras.

Paratam etiam prælo habet vitam Ven. Dom. Antonij de Winghe Abbatis Lætiensis.

Pergit modò in conscribendis *Vitis Scriptorum Ecclesiæ Orientalis tertij sæculi*, iamque opus promouit non parum. Absoluet & *quartum sæculum*, si Deus vitam & vires dederit.

PETRVS DV HAMEAV, natione Gallus, patriâ Belismensis; Vir indefesso studio; in concionibus disertus in paucis; in negotiis perspicax & acer; in Confessionibus audiendis assiduus. Collegio Molinensi, & Alenconiensi Residentiæ præfuit. Ereptus est inopinâ morte, contractâ pestiferâ lue inter audiendas, vt creditum est, Confessiones, Molinis die XXV. Iulij, anno MDCXXXI. ætatis XLII. ab initâ Societate XXIII. Edidit Gallicè

Vitam Margarethæ à Lotharingiâ Ducis Alenconiensis. Parisiis apud Cramoysi.

Illustrium LXV. *Cardinalium Galliæ res gestas eleganti stylo* conscriptas post se reliquit.

PETRVS HAMERIVS, natione Belga, patriâ Muntanus, obiit Ipris die XXIV. Iulij, anno MDC. XL. Edidit

Quadrigam pietatis. Ipris apud Franciscum Bellet MDCX.

Conciones XL. *de Aduentu*, seu, *de Annunciatione B. Virginis*, super, *Missus est.* Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ Moreti MDCXXVIII. in 4. Immortuus assiduis lucubrationibus Vir senex cùm pararet

Menologium Sanctorum: in fol. Item

Conciones de S. P. N. Ignatio, per eius Octauam.

PETRVS HERNANDEZ DE OVALLE, natione Hispanus, patriâ Placentinus, edidit, omisso Societatis nomine,

Obligationum, ex quibus tenemur colere Sanctos Angelos nostros Custodes, Part. II. Item

Aliquot alios Tractatus Spirituales.

PETRVS HORTIZ, natione Hispanus, edidit

Quadragesimale Concionum, super *Miserere.*

PETRVS HVGO, natione Heluetius, patriâ Lucernensis, iuuenis annos XIX. natus se dedit in Societatē, in quâ solemnia quatuor die XXXI. Iulij, anno salutis MDCXXV. nuncupauit. Edidit

Vitam Nicolai de Rupe, Anachoretæ Subsiluani in Heluetiâ. Friburgi Heluetiorum per Wilhelmū Darbellay MDCXXXVI. in 12.

Germanicè verò edidit

Manuale Catholicorum. Ingolstadij.

PETRVS HVRTADVS DE MENDOZA, natione Hispanus, gente Cantaber, domo Valmasedanus, ætatis suæ XVII. Christi MDXCV. anno, die XI. Septembris Societatem Salmanticæ est amplexus: in eâ Philosophiam Pompeiopoli, Theologiam Vallisoleti & Salmanticæ complures annos cum laude docuit. Eius indoles & ingenium lucent in scriptis, quæ vulgauit: ea vix sine titulo laudis à doctis huius æui Scriptoribus citantur. Hodie Præfectum agit studiorum in Collegio nostro S. Ambrosij Vallisoletano, & Sanctæ Inquisitionis Censorem, seu, vt vocant, Qualificatorem. Edidit

Commentarios in vniuersam Philosophiam; sextò minimùm recusos: qui posterioribus editionibus ab anno MDCXXIV. auctiores & correctiores prodierunt.

Commentarios de Fide, Spe, & Caritate.

De Incarnatione Verbi Diuini, Tom. I. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXXIV. in fol. Parat iam

De Incarnatione, Tom. II. &

Commentarios in Primam Partem S. Thomæ.

PETRVS IARRICVS, natione Gallus, patriâ Tolosas; Philosophiam, & XV. continentes annos Theologiam Moralem in Academiâ Burdigalensi prælegit. Virtutum omnium religiosarum exempla, tum in vitæ decursu luculenta, tum in supremo morbo exhibuit: & delatâ ad ipsum de morte imminente Medicorum sententiâ; sereno vultu, mente quietâ nuncium excepit, *Benè habet*, inclamans; *Veni Christe Iesu, & sanè non inexspectatus aduenies.* Obiit Xantonibus anno salutis MDCXVI. ætatis circiter L. Scripsit Gallicè pereleganti stylo

Thesaurum rerum Indicarum, Tom. III. Burdigalæ MDCVIII. & sequentibus, & Latinè M. Matthia Martinez interprete Coloniæ per Petrum Henningium MDCXV. in 8. In hoc Opere, Catholicæ Religionis, tam in Indiâ Orientali, quàm in aliis Regionibus Lusitanorum operâ nuper detectis, ortus, progressus, incrementa, & maximè quæ à Patribus Societatis Iesu in fidei plantatione & propagatione, ad annum vsque MDCX. gesta, atque exantlata sunt, recensentur.

PETRVS IOANNES PERPINIANVS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, ex Oppido Elche, vir fuit ad Eloquentiam natus. Ab incunabulis se Deo in Societate dicauit; & cùm Scientias alias omnes, tum verò Artem dicendi mirabiliter complexus, & vsque adeò assecutus est, vt cum summis nostri seculi Oratoribus conferri posse videatur. In Academiis celeberrimis, Conimbricensi, Romanâ, Parisiensi, cum ingenti plausu atque admiratione auditus est, omniumque disertissimorum virorum eius æqualium consensu, primæ illi Eloquentiæ partes deferebantur. Quod ne cui fortè amori, non iudicio, amicitiæ, non veritati datum esse videatur; referam hîc breuiter, quæ tres summi nostri temporis Oratores, atque Eloquentiæ lumina, de Perpiniano scripta reliquerunt. Q. Marius Corradus in Epistolâ ad Perpinianum, *Marcellus*, inquit, *frater meus omnino tibi vix vnum aut alterum confert, plurimarum Artium scien-*

ſcientiâ, ſplendore orationis, acumine iudicij, & omnium elegantiâ & grauitate ſtudiorum. Paulus autem Manutius Zerbino Ritio de obitu Perpiniani ita ſcribit, *Deceßit alienißimo tempore, cùm ad eum ſalutaris doctrinæ dogmata de loco ſuperiore oſtendentem omnis omnium concurſus fieret; cùm Hæreticæ factionis inſidias patefaceret, impetum frangeret, tela retunderet: deceßit, inquam, florente adhuc ætate, nimis immaturâ morte, ſummo ingenio vir, incredibili ſcientiæ copiâ, maximâ iam apud omnes benè ſentientes exiſtimatione & auctoritate Perpinianus noſter.* M. verò Anton. Muretus, *nullum noſtro tempore fuiſſe*, ait, *in quem illud de Neſtore elogium meliùs conueniret, cuius ex ore melle dulcior fluebat oratio.* Hæc illi. Omitto domeſtica Ioannis Bonifacij, Franciſci Bencij, Horatij Turſellini, Nicolai Orlandini, Franciſci Sacchini, & aliorum clariſſimorum Oratorum de Perpiniano iudicia, nihilo recitatis inferiora. Adoleſcens Perpinianus in Luſitaniâ cum primis dicendi laude floruit; & in Italiæ & Galliæ luce ſic excelluit, vt paucos haberet pares; ſuperiorem fortaſsè neminem. Hic vir tantus, Lutetiæ Pariſiorum par ingenio & virtuti ſuæ nactus theatrum, in Religionis Catholicæ propugnatione, annos dumtaxat XXXVI. natus, actis in Societate XV. non minore Catholicorum mœrore, quàm impiorum gaudio, ſpiritum exhalauit V. Cal Nouembris, anno MDLXVI. Habuit, ſcripſitque ornatiſſimas, atque elegantiſſimas *Orationes* XVIII. quæ in Eloquentiæ ſtudioſorum gratiam, Perpiniano mortuo, Noſtrorum operâ prodierunt in lucem. Eæ ſunt

De Laudibus S. Elizabethæ Luſitaniæ Reginæ, III.
De Societatis Ieſu Gymnaſiis.
In funere Ludouici Principis Luſitaniæ.
De Rhetoricâ diſcendâ.
Ad Carolum Borromæum Cardinalem.
De Deo Trino & Vno, ad Pium IV. Pont. Max.
Ad Pium IV. cùm Gymnaſium Societatis inuiſeret.
De auitâ docendi laude recuperandâ.
De retinendâ Vetere Religione, ad Lugdunenſes.
De eodem argumento, ad Pariſienſes, V.
De Humanâ ac Diuinâ Philoſophiâ.
De perfectâ Chriſtiani Doctoris formâ. Coloniæ MDLXXIII. Romæ, Leodij, & alibi. Prodiit quoque eius

De Vitâ & Moribus B. Elizabethæ Luſitaniæ Reginæ Hiſtoria. Coloniæ typis Bernardi Gualteri MDCIX. in 8.

PETRVS IVSTINELLVS, natione Italus, patriâ Brixienſis, honeſtâ atque opulentâ domo, matris diu ſterilis precibus ex voto conceptis impetratus, pelliculam ab vtroque pendentem humero, ſtolæ Sacerdotalis in morem, ſecum extulit in lucem, futuræ initiationis, vt creditum eſt, omen. Ab infantiâ Deo deuotus fuit à matre; & ipſe tam facili fuit ad omnem pietatem ingenio, vt ſanctimoniam videretur ab ipſo iam tum vbere ducere. Vix erat potens ingredi, & iam domi corrogabat, quod partiretur in pauperes. Obſeruabat in templo ac ſubinde exprimebat domi, ritus litantium Sacerdotum, atque ad populum perorantium. Nunquam ille ludicra, vt pueri ſolent, tractare, non ludos publicos ſpectare; ſed otium illud piâ lectione domi traducere, & ad ſanctitatem ſe per exempla Sanctorum formare; multus ab illâ vſque ætate in orando, atque in ſe macerando, atque animi perturbationibus ritè componendis. Sæpè adibat noſocomia, nec vllum viliſſimi obſequij genus tractare reformidabat. Quam primùm ſtudia cœpit in noſtro Gymnaſio colere, ita virtutem iunxit, aliorumque iuuandorum contentionem, vt vtra excelleret vix dignoſceres. Colligebat domi ſuæ ſocios ætate pares, quos per vrbem ſpargebat, vt pueros plebemque Catecheſi imbuerent; ipſe ſuas in eodem opere partes ita obibat, vt vehementia dicendi ad frequentiſſimum populum in adoleſcentulo id ætatis, & vitæ communis, omnibus faceret admirationem. Ab iſtis deinde concionibus ibatur ad Infirmorum curam; quibus recreandis hoc inuſitatum caritatis genus inuenit, vt inuitatis ſecum ſodalibus, peritis muſica inſtrumenta tractare, eos ſono mulceret & cantu. His ille ſtudiis parabatur à Deo in egregium vineæ ſuæ cultorem; cuius explorato per ſpiritualia Exercitia nutu, anno MDC. ad Tirocinium Societatis conceſſit, & ab ipſo ſtatim exordio ad abſolutiſſimam ſe virtutem exercuit, multus in omni genere ſui mortificandi, & in oratione tam ſui potens, vt nullis ſe cogitationibus alienis ab eâ diſtrahi fateretur. Studiorum tempore nihil de ſui deſpiciendi, vexandique contentione remiſit: ſæpè laceris in veſtibus apparebat in publico, ſæpè culinæ officia omnia ſua ſponte obibat. Quibus diebus feriabatur à ſcholis, accedebat infirmos, atque illis ablutis, cibum præſcindebat, in os inferebat, & piis interim colloquiis animos paſcebat. Semper quidquid ageret, vbicunque verſaretur, Deum gerebat in oculis, eiuſque præſentiam modeſtiſſimâ totius corporis, atque omnis actionis ſuæ compoſitione præ ſe portabat. Reuerentiſſimè agebat cum Profeſſoribus ſuis, neque vnquam coram illis iniuſſus caput operiebat, nunquam ab illorum opinationibus recedebat. In omni cum æqualibus congreſſu partes ipſe ſibi poſtremas, præterquam ad abiecta miniſteria, vendicabat. Nihil illo promptiùs ad obedientiam, teſtatus gaudere ſe, quòd non poſſet ampliùs ſuæ, ſed alienæ voluntati obſecundare, & vel bonorum poſtulatorum repulsâ acceptâ mirificè ſe geſtire. Amorem paupertatis tenuitas ſuppellectilis ipſius omnis ſatis loquebatur. Gratiſſimâ atque amabiliſſimâ ſuâ conſuetudine cum inſigni coniunctâ virtute, non ſolùm erat omnibus in amoribus, ſed etiam in veneratione; quippe qui

qui omnes accenderet igne Diuino, dexterrimus in familiare colloquium pios inferre sermones. Nec vacuas siuit abire successiuas à Theologicis studiis horas, quin pia moliretur opuscula, bono mortalium, quibus eos ad Eucharistiæ frequentiam, ad Castimoniæ amorem pelliceret, auerteret ab vsurpatione vocum obscœnarum. Sacris initiatus primam hostiã litauit in Hospitali, vbi se primitias hausisse spiritûs aiebat. Priùs autem quàm ad aram accederet, erratorum veniam à suo Rectore precatus, duodenis pauperibus pedes abluit, & venerabundus, exemplo Seruatoris, extersit. Sacram mox Eucharistiam singulis infirmis ad lectum attulit, & iussis in sua verba sequi ad actum aliquem contritionis, eam reuerentissimè porrexit. Ceterùm cùm omnes in illo virtutes admodùm essent spectabiles, tum verò plurimùm, ex quâ ceteras ducebat, excelluit in assiduâ cum Deo consuetudine, atque in omnia Diuina propensissimâ pietate; quantumque prouehebatur per scholastica studia in æterni Numinis cognitionem, eò etiam vehementiùs in eius amorem perpete contemplatione rapiebatur, nitebaturque in eius complexum ex cuiusuis obiecti intuitione; quod ille studium dicebat esse, ambulare cum Deo. Atque his artibus ad eam animi constantiam deuenerat, vt nec aduersis, nec secundis euentibus, non fortuitis vllis casibus vultum, nedum animum, variaret. Amabat ardentissimè Sacram Christi Seruatoris Humanitatem; eiusque imitatione vehementer optabat aduersis exerceri; & sanctâ quâdam inuidiâ tangebatur, quoties audiebat quempiam virtutis ergo contumeliam pati. Impellebat illum hic amor ad inopes ægrosque tantâ cum voluptate visendos; quod in illis præsentiorem quàm in aliis Christum suum cognosceret. Nec fuit illi vana hæc existimatio: nam cùm aliquando fixisset obtutum in infirmum ceteris grauiùs affectum, ecce vultum eius repentè mutari, & inductâ quadam Diuinitatis maiestate, prorsus Christum lineamentis omnibus, qualis exprimi penicillo solet, referre: quo prodigio primùm ille hærere attonitus; tum verò liquidissimâ voluptate perfundi. Secundùm Christum veneratus est primam Deiparam, cuius amorem, ceu primam salutis tesseram, omnibus commendabat. Egit Ministrum Mediolani, Tironum institutorem Nouellariæ, Rectorem totis XVIII. annis Castilione; quibus in muneribus ita se gessit, vt cùm anteactæ vitæ tenorem seruaret, longè fulgerent illustriùs in excelso collocata loco eius exempla probitatis; subditis suis amabilitate morum, virtutis documento, paternâ sollicitudine gratissimus existebat. Iubebat suos esse ad spiritualium negotiorum tractationem veloces & alacres; ad secularia lentos & segnes; quo eodem instituto & ipse viuebat. Puerilem Catechesim habebat inter primas curas, tantoque eam opere complectebatur, vt conuocaret ipse vicatim ostiatimque pueros, & ad templum ipse perduceret. Tractabat mirâ dexteritate Exercitia Spiritualia S. P. N. Ignatij, valebatque gratiâ res Diuinas hominum animis inprimendi. Ad extremum cùm anno MDCXXX. pestilentia popularetur Italiam Subalpinam, & Castilionem etiam inuasisset, ipse qui se poterat periculo subducere, in illud se vltro coniecit, vt tam insigni caritatis officio præclarè actam vitam coronaret. Cùm ipse in ægrorum obsequio pestem quoque contraxisset, vetitis omnibus ad se accedere, ne cui luem afflaret, post Diuini Corporis participationem placidissimè extinctus est die XXXI. Iulij, ætatis suæ anno LI. magno suorum, externorumque luctu; qui nisi periculo fuissent prohibiti, frequentes erant ad funebria conuenturi. Fama fuit eius sepulchro lucem seu flammulam quandam incubuisse, indicem, vt credi voluerunt, eius sanctitatis, quæ omnium erat commendatione celebrata. Nimirum tam multa Castilione, tam præclara ad omnium salutem excogitarat & gesserat, vt minimè ex vano percrebuerit ea opinio. Ille primus instituit, & diu etiam per se sustinuit morem bis festis diebus toto anno sermocinandi, maximo quæstu animarum. Primus induxit vt in Hibernis pauperum feminarum conuentibus, quos ibi Filozzos vocant, vbi magno numero ad ducenda fila se colligunt, pro fabulis, & inanibus affaniis, quæ denarrari consueuerant, Litaniæ B. Virginis, tum sacræ historiæ recitarentur, ac subinde piis sermonibus tempus & labor falleretur; cui fouendo operi partiebatur in illas metalla sacra, imagines, libellos. Cùm impia quædam amuleta certis morborum generibus amoliendis inualescerent, ipse illis exturbandis illicò salutares precationes aduersus vnumquemque morborum concinnauit, & libello complexus dispertiuit in vulgus. Ipse confecerat indicem malorum, quæ illo in Oppido plurimùm obtinebant, & singula suis concionibus adorsus, imploratisque etiam Principum auxiliis, & aliorum Concionatorum conatibus, ea nitebatur extinguere. Narrantur non pauca prodigia, quæ viuens, defunctusque patrarit; quæ studio breuitatis prætereo, alibi fortasse narraturus. Edidit in lucem vir egregius sermone Italico

Modum vtiliter recipiendi Sacram Communionem.

Antidotum contra prauas conuersationes, & impudica verba, Part. V. Mediolani MDCXII. in 16.

Triumphum Castitatis de Vitio Incontinentiæ, lib. III. Mediolani MDCX. in 16. & Romæ apud Mascardum MDCXIV. in 12.

Modum deuotè celebrandi Sacrum. Mediolani MDCXI. & auctiùs Romæ apud Guiliel-

mum Facciottum MDCXXIII. in 24.

Coronam variarum salutationum B. Virginis. Mediolani MDCXIII.

Ducem Angelicum ad deuotionem B. Virginis. Bononiæ MDCXIV.

Monile Virginum & Castorum. Brixiæ MDC. XVII.

Stimulum peccatoris ad amorem suæ salutis.

De bonâ educatione.

De felici morte.

De Deuotione erga B. Virginem.

Lumen peccatoris vt conuertatur ad Deum. Bononiæ MDCXXI.

Exercitium spirituale Christiani hominis.

Directorium breue & facile confitendi de peccatis, præsertim generaliter.

Salutares precationes aduersus varia genera morborum.

Modum fructuosè recitandi Officium Domini, B. Virginis, & aliud quoduis. Romæ typis Corbelletti MDCXXVIII. in 24.

PETRVS LABBE, natione Gallus, gente Aruernus, scripsit

Carmen Panegyricum Ludouico XIII. Regi Christianissimo, pro captâ Rupellâ. Item

Pro gemma Casalis expugnatione.

Carmen Panegyricum de Sacrâ Sindone Vesontinâ.

Vita & Elogia Ludouici XIII. Regis, nouo Lyrici Carminis modo. Lugduni apud Claudium Badieu MDCXXXIV. in 4.

Exspectantur eiusdem

Elogium fratris demortui.

Soterium Cardinali de Richelieu; & alia id genus.

PETRVS LAMART, natione Gallus, patriâ Auxonensis; Rector olim Collegij Viennensis ad Rhodanum. Gallicos fecit libros

Roberti Cardinalis Bellarmini, De Ascensione mentis in Deum.

Iacobi Aluarez de Paz, De Vitâ religiosè instituendâ.

PETRVS LANSELIVS, natione Belga, patriâ Grauelinganus: Vir pius & eruditus; maximâ pollens Linguarum Orientalium peritiâ, Græcæ, Hebrææ, Chaldaicæ, Syriacæ, Arabicæ. Eapropter cùm præcipuas Germaniæ Bibliothecas lustrasset, & eximia eruditionis suæ argumenta omnibus Doctis dedisset, adscitus iussu Philippi IV. Regis Hispaniarum Catholici è Belgio, vt in Regiâ Madritensi Academiâ Linguas doceret, diem ibi supremum inuenit XVI. Augusti, anno salutis MDCXXXII. ætatis LII. Societatis XXXIV. Recognouit & emendauit

S. Dionysij Areopagitæ Opera, & Notis illustrauit, atque Apologiâ vindicauit. Parisiis apud Michaëlem Sonnium MDCXV. in fol. Exstat etiam Tomo I. Bibliothecæ magnæ Patrum.

Edidit prætereà

Biblia Sacra, cum Notationibus Emanuelis Sa, & Scholiis Ioannis Marianæ, &, vbi illi deficiunt, suis. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCXXIV. in fol.

Dispunctionem calumniarum, quæ S. Iustino Martyri inuruntur ab Isaaco Casaubono. Parisiis apud Michaëlem Sonnium MDCXV. in fol.

PETRVS LOYERVS, natione Gallus, patriâ Britannus, Collegij Parisiensis Vice-Rector fuit, & Aquitanicæ Prouinciæ Præpositus Prouincialis. Scripsit erudita

Commentaria in Apocalypsim; quæ tamen morte impeditus in lucem emittere non potuit.

PETRVS LVDOVICVS, natione Hispanus, patriâ Valentinus, à puero se nostræ Societati sacrauit, & in Lusitaniam missus est, vbi omnes Scientias feliciter didicit, & feliciter professus est. In Eborensi Academiâ per XX. circiter annos D. Thomam est interpretatus, ac Theologicæ Cathedræ præfuit, ibique sanctè diu vixit. Scripsit pereruditos

Commentarios in Tertiam Partem D. Thomæ, De Incarnatione.

In Primam Partem, De Angelis, Tom. I. quæ eius Opera breui spes est excusum iri.

PETRVS MAILLART, natione Belga, patriâ Iprensis, natus die IX. Februarij, anno MDLXXXV. Rector fuit Collegij Syluæ-Ducensis triennio. In Hollandicâ Missione versatus est annos XVIII. in quâ etiam duros carceres pertulit. Edidit Flandricè, tacito suo nomine

Clypeum inexpugnabilem; in quo continetur Methodus disputandi cum Hæreticis, ex Methodo Veroniana Hollandicæ Ecclesiæ accommodata.

Rhythmos pios.

Vertit quoque Flandricè

Antonij Sucquet, Testamentum Christiani hominis. Antuerpiæ typis Ioannis Cnobbaert MDCXV.

PETRVS MARTINEZ, natione Hispanus, obiit Manilæ die XXV. Iunij, anno MDCXX. Scripsit

Litteras de Missionibus in Indiâ ad Occidentem à Nostris institutis, annis MDXC. & MDXCI.

PETRVS MASCARENIA, natione Lusitanus; agebat anno Christi MDLX. strenuum Salsetanæ propè Goam Vineæ Dominicæ cultorem; vbi hominem duos iam annos paralysi decumbentem recitato super eum Euangelio persanauit. Biennio nauigauit in Amboinum, vt vexatam ab Rege Ternatino Ecclesiam tueretur. Impigrè hîc laborauit, vsque ad annum MDLXVIII. quo destinatus in Regnum Celebum, spe maiorem fecit frugem animorum. Sanguimi vastæ insulæ Regem, vnà cum Reginâ, Palatinisque Proceribus sacro fonte lustrauit. Multas tamen ab Ethnicis, Saracenisque ærumnas perpessus est, nec simplex adiit vitæ discrimen. Fuit cùm montem vndique custodiis occuparent, in quo sciebant ipsum tunc existere, sensimque procedentes ad fastigium penè

penè constringerent; cùm Petrus spe iam abiectâ euadendi, ad Deum perfugit; à quo recreatus, cursitando per salebras euasit, tam recens ac vegetus, vt se ipse obstupesceret. Aliàs quæsitus ad necem, octo ipsos dies non alio cibo, quàm herbis agrestibus vitam traxit; ab ipsis suis inuestigatoribus, cùm in eum incidissent, pro fera habitus, & derelictus: quem mox Christiani repertum, iam inedia propè consumptum, domum retulerunt. Post multos verò sudores, laboresque non inutiliter collocatos, veneno ab Ethnicis propinato Martyrij lauream consecutus est in vna Molucarum Insularum, die VII. Ianuarij, anno MDLXX. Scripsit

Epistolam de rebus Molucensibus, datam Ternate, pridie Nonas Martij MDLXIX. quæ Latinè exstat, & Italicè.

PETRVS MATTHIAS, natione Belga, patriâ Hanno-Montensis Societati nomen dedit anno MDXCVIII. ætatis XXIII.

Edidit Latinè *Tractatum de Paradiso Cælesti.* Antuerpiæ typis Henrici Aertsens, MDCXL. in 8.

Gallicè, *Exercitium Amoris,* seu, *de Stationibus Christi patientis.* Insulis, MDCXXVI. & alibi sæpiùs in 24.

Cœnaculum, seu, *De virtutibus quas Christus in vltimâ Cœna exercuit,* Obedientiâ, Humilitate, & Charitate. MDCXXXI.

PETRVS MATVRVS, natione Gallus, patriâ Aruernus, ex Oppido Ambert, in Societatem olim Lutetiæ admissus initio Nouembris, anno salutis MDLXIV. ætatis XIX. Vir in Litteris Hebraicis, Græcis, Latinis apprimè versatus, librorumque tum Nostrorum, tum externorum perdiligens atque indefessus recognitor Lugduni ad typum. Diu Litteras Humaniores & Theologiam Moralem docuit. In audiendis pœnitentium, tum domi, tum foris, Confessionibus, supra ætatis vires assiduus. Tanta sui despicientiâ spectabilis, vt vel quidnam esset inanis gloria ignorasse videri potuerit. Ita nescio quâ mentis teneritudine colliquescebat totus, cùm SS. Trinitatis Mysterium recolebat (recolebat autem sæpissimè, maximè sub diei exortum) vix vt vllus domi esset, cuius non aliquando pietatem ea in sene pietas excitarit. In eiusdem Sacrosanctæ Triadis honorem, Symbolum quotidie D. Athanasij magno permotæ mentis sensu decurrebat: affirmabatque eo sibi mortem placidiorem aduentare, quod ab ea in Sanctissimæ Trinitatis Domo (id enim Lugdunensi Collegio nomen est) occuparetur. In Canonicum Officium tam propensо erat affectu, vt illud in quantâlibet ægritudine recitare nunquam omiserit; & ad vltimum vsque spiritum aliquid semper è Psalmis eluctari auditus est. Maturus ergo cælo migrauit è vitâ Lugduni anno salutis MDCXI. ætatis LXVI. initæ Societatis XLVII. in quâ Professis quatuor votorum annumeratus fuit.

D. Antonini Archiepiscopi Florentini Historiam, collatione aliorum Auctorum *locupletauit.*

Ioannis Maldonati Commentarium in Euangelia eruditis *Annotationibus illustrauit.*

Antonium Rampelogum diligenter expurgauit.

Edmundi Campiani Decem Rationes, Gallicas fecit. Lugduni apud Pilehotte MDLXXXIV. in 12.

PETRVS MAVCORS, natione Gallus, patriâ Rhotomagensis, Societatem anno MDCXV. ætatis XXIV. ingressus, scripsit Gallicè

Tractatus Theologicos, De summo bono. Rhotomagi apud Romanum Beauuais MDCXXXI.

Paraphrasim in Isaiam. Flexiæ per Martinum Guyet MDCXXXV. in 8.

PETRVS MERCHAN, natione Hispanus, patriâ ex Oppido Bœticæ Guillen, adolescens Societati adscriptus, in eâ Litteras Humaniores splendidè docuit, & Cordubæ Sacras interpretatus est; Græcarum & Hebraicarum insigniter peritus. Rexit Collegium Marchenense. Concinnat

Lexicon Hebraicum, quantum ex LXX. Interpretum, & Vulgatæ Editionis fontibus colligi potest.

PETRVS METOSCITA, natione Cyprius Maronita, hoc est, oriundus è Monte Libano in Syriâ (qui Populi Romanam agnoscunt Ecclesiam, & Maronitæ dicuntur, quorum Romæ Collegium Gregorius XIII. Pont. Max. instituit) natus tamen in Cypro. Romæ educatus, & in Societatem adscitus, Arabicas ibi Litteras publicè docuit. A Paulo V. Pont. Max. missus Babylonem est, non sine multis incommodis. Demùm Romæ vitâ functus est die IX. Februarij, anno salutis MDCXXV. Edidit

Institutiones Linguæ Arabicæ. Romæ MDCXXIV. in 8.

Carmen quoque vnum *Ephræmiticum* præfixit Nomenclatori Syriaco Ioannis Baptistæ Ferrarij.

PETRVS MICHAEL, cognomento BRILMAECKER, natione Germanus, patriâ Coloniensis, natus est anno salutis MDXLII. & in Societatem ingressus anno MDLVIII. die XIX. Maij. Positis Religionis rudimentis, atque Philosophicis eruditus, Lutetiam Parisiorum missus est, P. Ioanne Maldonato Præceptore vsus, Sacræ Theologiæ operam nauauit; quem reddita vice Hebraicè docuit. In Societate Rhetoricen professus est; deinde & Hebræas Litteras. Erat enim Germanicâ, Latinâ, & Hebraicâ Linguâ facundus; Græcâ verò & Gallicâ mediocriter doctus. Cum eloquentia coniunctam habuit prudentiam, & quoddam excelsum animi robur. Itaque multis Germaniæ Principibus familiaris, & carus fuit, & legationibus ipsorum nomine præclarè functus; Vir priuatim & publicè ad hominum vtilitatem natus. Rectorem egit Spiræ annos VI. octo

Monasterij Westphaliæ, vbi solâ in Deum fiduciâ fretus, licet obolum non haberet, magnificum ædificium pro Scholis cœpit, & perfecit: atque eâdem animi magnitudine Templi noui fundamenta iecit. Erat vir verè humilis; eximiâ caritate; nullo fastu, nullo supercilio; tempestiuâ comitate, simplicissimaque prudentia: quibus artibus non modò familiarium sibi animos, sed alienorum etiam à Nostro Ordine, & à sincerâ fide aberrantium, Societati beneuolentiam conciliauit; multumque in Vetere Saxonia Societatis nomen illustrauit. Imbecillo quâuis corpore, & viribus defecto, nunquam tamen cessabat; semper noua remedia excogitabat, quibus vulnera, quæ inflixit Hæresis, sanarentur. Eius institutione & operâ multi Hæretici ad Ecclesiam Catholicam redierunt. Stephanum Isaacum, (qui ex Iudæo malè Christianus, ex Christiano factus Minister Caluinista, in cultum Sanctarum Imaginum est debacchatus) scriptis confutauit, ac fregit. Ioannem à Munster Westphalum, auitâ nobilitate, & Grammatices cognitione inflatum & stolidè concionantem, atque ad certamen prouocantem, Apologetico scripto repressit, & silere compulit. Ita scribendis libris diu labantem eius oræ tractum sustentauit. Quæ res, vt à bonis ei beneuolentiam, ita à Religionis hostibus, quos vitâ, voce, stylo, vrgebat, inexplicabile odium conciliauit; vt sæpiùs ad necem & vincula quæsitus sit: semel etiam atque iterum ab illis circumuentus, & per speciem amicitiæ ad mensam inuitatus, inter epulas venenum incautus hausit. Valida tum quidem amicis adhibentibus antidota, cum acerbissimo cruciatu haustam pharmaci pestem eiecit, ita vt in præsens conualuerit vtcunque; sed interim vi pestiferâ visceribus impressâ subinde repullulante, acerbissimè cruciabatur. In hâc salutis vicissitudine multos annos duxit, Monasteriensi Collegio præpositus. Medicorum iussu variæ biennio extremo tentatæ sunt aquæ; ac ne tum quidem, cùm esset ad balneas in tam afflictâ valetudine, licuit esse otioso. Feminas tres curandæ valetudinis ibi degentes, Catholicis viris postulantibus, ab Hæresi traduxit ad Ecclesiam. Serenissimus Bauariæ Dux cùm eòdem venisset, sæpiùs Patrem inuisit, horasque multas lecto assidens, cum solo piis colloquiis traduxit, & Medicis omnem curam ipsius sollicitudinemque commendauit: ex quibus cùm cognouisset nullam illi superesse salutis spem, & morbus indies ingrauesceret, propriâ lecticâ Moguntiam curauit deportandum; vbi antiquo tandem veneno extinctus est die XXV. Augusti, anno salutis MDXCV. ætatis LIII. ab initâ Societate XXXVII. Scripsit Pater Michaël partim Germanicè, partim Latinè,

De Communione sub alterâ tantùm specie.

Sertum item *precatorium.*

De Eucharistiæ Sacramento, Controuersias, per Dialogum; in quibus tractatur de Corporis Christi præsentiâ; Panis & Vini Transsubstantiatione; Vbiquitate; Sacrificio; Communicandi legitimâ ratione; & Veneratione. Coloniæ apud Quentelium MDLXXXIV. & MDCIII.

Catechismum.

Christianam & solidam detectionem errorum Ioannis à Munster.

Epistolam ad amicum, quâ, tanquam spongiâ, deterguntur calumniæ Stephani Isaaci, ex Iudæo Pseudo-Christiani.

Quiddiothecam, hoc est, Libellum qui multorum Librorum loco, de omnibus Christianæ fidei dogmatibus ita tractat, vt facilè agnosci possit, vbi sit vera fides.

PETRVS MIRALLIET, natione Gallus, patriâ Rhegiensis, Vir eloquio præstans, & cum Hæreticis non semel congressus; scripsit

Aduersus Dauidem Eustachium Ministellum, quê improbè exultantem castigauit.

PETRVS MONODVS, natione Allobrox, seu, Gallo-Sabaudus, patriâ Camberiensis: Vir qui præter doctrinam, & morum comitatem, prudentiam, virtutem, multùm etiam gratiâ valuit apud Serenissimos Sabaudiæ Principes. Scripsit Gallicè

Disquisitionem Historicam de Regiis coniunctionibus Sabaudiæ & Galliæ: cuius ille præcipuus est scopus, vt ostendat Francorum Reges è Capeto ortos, nullis Regum, Principúmue familiis sæpiùs, quàm Sabaudiensi sanguini fuisse coniunctos; addito singularum affinitatum breui elogio. Lugduni apud Petrum Rigaud MDC. XXI.

Edidit prætereà sub Historiographi Sabaudici nomine, Latinè,

Amedeum Pacificum, seu, *De Eugenij IV. & Amedei Sabaudiæ Ducis, in suâ obedientiâ nuncupati Felicis Papæ V. controuersiis, Commentarium*; in quo continetur *accurata Basileensis Concilij Historia.* Taurini apud Hæredes Dominici Tarini MDC. XXIV. in 4. & Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXVI. Hunc Commentarium penè ad verbum descripsit, & ad calcem Voluminis sui XVII. Annalium Ecclesiasticorum adiecit Abrahamus Bzouius, vt quæ de Felice parum rei consentanea scripserat, castigaret.

Eodem Historiographi nomine edidit Gallicè

Apologiam pro Serenissimis Sabaudiæ Principibus, contra famosum Incerti Auctoris libellum. Camberij apud Gotofredum Furnium MDCXXXI. Disquirit autem de iis omnibus Controuersiis, quæ Francos inter & Sabaudos vnquam extitere.

Vertit è Gallico Latinè, & tacito nomine vulgauit

Bartholomæi Iacquinotij, Artem vitæ ex Dei nutu in

in seculo instituendæ; sed inscripsit *Hermetem Christianum.* Lugduni apud Horatium Cardon MDCXIX. in 12.

Exspectamus ab eiusdem calamo

Elogium Caroli Emanuelis Sabaudiæ Ducis.

Vitam Margaretæ Sabaudicæ, Marchionissæ Montisferrati.

Annales Sabaudiæ Ecclesiasticos, & Ciuiles.

Historiam Geneuensem, & nascentis in eâ Ciuitate Hæresis primordia.

De fauore Principum.

PETRVS MORALES, natione Hispanus, patriâ Valdepeñensis, in Diœcesi Toletanâ; cùm in Academiâ Salmanticensi, & in Regiis Senatibus diu Iuris Vtriusque decisionibus ex professo vacasset, & ab ineunte ætate cultui Deiparæ Virginis, & Sanctissimi eius Sponsi Iosephi deditus impensè fuisset, eorum suffragio, vt ipse memorat, obtinuit, vt in Societatem Iesu admitteretur; in quam annum agens XXXII. ingressus est. Profectus in Mexicanam Prouinciam, Philosophiam ibi de Moribus quatuor annos docuit; & aliquot Collegiorum Rector fuit. Quatuor vota die XXV. Februarij, anno MDLXXXII. professus est. Scripsit Hispanicè librum

De Reliquiis Sanctorum ex Europâ in Nouam Hispaniam inuectis, & magna pompâ atque veneratione in Mexicanâ Ciuitate per Nostros collocatis anno MDLXXVIII. Mexici typis Antonij Ricardi MDLXXIX. in 4.

Latinè verò edidit

In Caput I. *Matthæi, De Christo Domino, Sanctissimâ Virgine Deiparâ Mariâ; veroq; eius, dulcissimo, & Virginali Sponso Iosepho*, lib. V. Lugduni per Horatium Cardon MDCXIV. in fol. In hoc Opere porro suum in Deiparam eiusque Sponsum affectum latissimè explicat Auctor diligentissimus, & religiosissimus, eò etiam libentiùs, lętiusq; quòd, vt ipse ait, in extrema ætatis meta, iubente Obedientiâ id aggrederetur.

PETRVS MOREION, natione Hispanus, patriâ Methymnensis, nobilissimis natalibus ortus. Multis iam annis in Iaponiâ agit; & cùm pro illâ Prouinciâ Procurator Romam venisset, eodem reuersus est. Res eius gestæ volumen postulant; sed cogimur abstinere, dum in viuis est. Scripsit Hispanicè

Relationem persecutionis Iaponicæ ab anno MDCXII. *vsque ad* MDCXV. Impressa est anno MDCXIV. in 4. & MDCXVII. in 8.

Relationem alteram de rebus Iaponicis & Sinensibus ab anno MDCXV. *vsque ad* MDCXIX. impressam MDCXXI. in 4.

Relationem Martyrij quod in Iaponiâ per ignem anno MDCXXVI. *consecuti sunt* IX. *de Societate Iesu, &* XII. *alij.* Prodiit Italicè adiunctâ Annuis Litteris anni MDCXXV. Romæ MDCXXXII.

PETRVS MORIN, natione Gallus, patriâ Parisiensis, Societatem iniuit Romæ die XXIII. Septembris, anno MDLXXXIV. Litteras Humaniores, & Moralem Theologiam, & tria solemniter vota in Societate professus est. Fuit eius eruditio minimè vulgaris. Vltimo vitæ quinquennio morbis grauissimis afflictus, specimen dedit omnibus æquitatis & patientiæ clarissimum. Tentatus leuissimâ febri, post contractos continenti lustro neruos, suaui morte defunctus est, Parisiis die XXII. Septembris, anno partæ salutis MDCXXV. ætatis LXIII. Religionis XL. Reddidit Gallicè

Petri Iustinelli, Triumphum Castitatis de Vitio Incontinentiæ, Parisiis apud Sebastianum Cramoisy.

Historiam Martyrum Iaponensium ab anno MDCXII. *vsque ad* MDCXX. Ibidem MDCXXIV.

Historiam rerum in Iaponiâ, & Sinis gestarum. Ibidem eodem anno.

Vitam Roberti Cardinalis Bellarmini. Ibidem MDCXXV.

Antonij Sucquetij, Viam Vitæ æternæ. Antuerpiæ apud Henricum Aertsens.

Scripsit etiam Gallicè

Vitam S. Ignatij de Loiola, lib. IV. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXII. in 12.

PETRVS LE MOYNE, natione Gallus, patriâ Caluomontanus, in Diœcesi Lingonensi, natus anno MDCII. Societatem ingressus est MDCXXII. Philosophiam in Diuionensi Collegio docuit. Scripsit Gallicè

Picturas morales in quibus animi perturbationes exhibentur. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXL. in 4. Gallico carmine

Triumphos Ludouici XIII. Regis Christianissimi.

Galliam sanatam, siue, *Soteria, ob redditam Regi Christianissimo sanitatem.* Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXI. in 4.

Iconem Regis Alpes transeuntis.

Encomium Illustrissimi Principis Condæi.

Hymnos de Sapientiâ Diuinâ, Amore Diuino &c. quibus præmittit discursum de Poësi. Parisiis apud Sebast. Cramoisy MDCXLI. in 4.

PETRVS MVSSONIVS, natione Gallus, patriâ Virdunensis, Eloquentiam per XX. annos & ampliùs multâ cum laude docuit. Edidit

Tragœdiarum, Tom. I. Flexiæ apud Sebastianum Grineau MDCXXI.

PETRVS DE OIEDA, natione Hispanus, patriâ Marcenensis in Bœticâ; Concionator, & & Sacrarum Litterarum tum Cordubæ, tum Granatæ Interpres eximius. Rector Collegij Hispalensis Conceptionis B. Virginis; & Sanctæ Inquisitionis Qualificator. Excelluit virtutibus omnibus; sed inprimis insigni in B. Virginem pietate, & in Societatem amore tenerrimo. Dum Cordubâ venisset Hispalim contra Societatis obtrectatores scripturus, paucis ibi diebus sublatus est anno salutis MDCXXVII. ætatis LI. ab initâ Societate XXXVI. Vulgauit Hispanicè

Allegationem Theologicam pro Immaculatâ Conceptione Deiparæ, de quâ ingens volumen perfectum post se reliquit.

Reliquit præterea

In Epistolas Canonicas, Volumina II. &

Apologiam pro Societate Iesu.

PETRVS D'OVTREMAN, natione Belga, patriâ Valentianensis, Societatem vicennis anno MDCXI. ingressus variis in vrbibus cum plausu Concionatorem egit per annos complures. Edidit Gallicè

Vitam Petri Eremitæ qui Principibus Christianis Belli Sacri auctor, & Dux fuit cum tractatu *de posterioribus Cruciatis ad recuperationem Terræ Sanctæ.* Valentianis typis Ioannis Veruliet MDC. XXXII. in 8.

Tabulas Virorum Illustrium Societatis IESV *expositas Duaci in Canonizatione SS. Ignatij & Francisci Xauerij.* Typis Balthasaris Belleri MDCXXII. in 8.

Historiam Vrbis & Comitatus Valentianensis à Parente Henrico d'Outreman compositam, à se illustratam & auctam. Duaci typis Viduæ Marci Wion MDCXXXIX. in fol.

Item Latinè scripsit

De vitâ & rebus gestis à Balduino, & Henrico Impp. Constantinopolitanis, ortu Valentianentibus Belgis, lib. V.

Quibus accessit *de Excidio Græcorum liber singularis* complectens ea quæ Græcos inter & Turcas gesta sunt à receptâ per illos Constantinopoli, ad hanc per Mahumetum expugnatam.

Amorem Crucifixum, siue, *Amoris Dei erga homines Conditiones quinque, totidem Christi Crucifixi plagis expressas*, quæ propediem prodibunt.

Vertit Gallicè ex Latino Sebastiani Beretarij nostri

Vitam P. Iosephi Anchietæ. Duaci typis Marci Wion MDCXIX. in 8.

Fasciculum Myrrhæ, seu, *Considerationes super Vulneribus Christi* ex Italico Ludouici Siderei, nostri. Duaci typis Ioannis Serrurier MDCXL. in 12.

Tractatum de Conformandâ voluntate nostrâ cum Diuinâ, cui adiuncta est *vita R. P. Petri Canisij nostri*, ex Hispanico Ioannis Eusebij Nierembergij nostri, Duaci iisdem typis MDCXLII.

PETRVS PAEZ, natione Hispanus, Vir magnis in Dei causa perfunctus laboribus, & Apostolicæ virtutis gloriâ clarus; cùm in Orientali versaretur Indiâ, designatus est à Moderatoribus suis, vt cùm P. Antonio Monserrato succederet in Patrum illorum labores, quos Andreas Ouiedus Patriarcha superstites in Æthiopiâ reliquerat, iamque in decrepitam vergebant ætatem. Abiere Goâ postridie Calendas Februarias, anno MDLXXXVIII. Dium appulsi vestem assumunt Armeniam, quâ tutiùs per Turcarum portus, qui in Erythræo tenendi sunt subeant. Eo schemate cùm prodiret in publicum Petrus, vt itineri necessaria compararet, à pueris in Lusitanâ ciuitate Armenos exosâ, tantùm non saxis obrutus est. Post menstruam moram, spe nauigij nanciscendi deiecti, Armioziam petunt, rati se faciliùs eo in portu nacturos opportunitatem. Inter quærendum, exspectandumque lapsus hic annus est; nec ante peruigilium Natalis Domini conscenderunt. Calendis Ianuarij ad oram felicis Arabiæ fœdissimâ tempestate malo clauoque disiectis, tantùm non extrema subiere. Reparato nauigio dum repetunt cursum, ab Saracenis emissariis deprehensi, qui per exploratores, quinam ij essent, & quorsum cuperent, rescierant, Dofarem Arabiæ vrbem abstracti sunt, & mox carceri mancipati, victu tam arcto, vt vix traherent vitam. Post dies V. ad Regem, itinere XXV. dierum abducti, incredibiles ærumnas tolerauerunt. Nudis pedibus per obsita spinis & carduis loca vectos camelis ductores sequi compulsi, inediâ propè consumpti, tandem malis victi succubuerunt, vt camelis imponi, ne prorsus interirent, debuerint. In Oppidis, quâ transitus fuit, ludibria & contumelias experti, derisi, consputati; à Rege demùm Sultano Humàr, qui Regiam in Oppido Einane habebat, arctæ custodiæ traditi sunt: iussis ab eo liberaliter haberi, satellites toto quadrimestri, quo ibi detenti sunt, mucidi panis frustum dietim præbebant, quod vix vel extremâ coacti fame poterant degustare. Posthæc à Bassa Turcico petiti, cuius se viribus imparem Arabs iste Regulus sciebat, Canam, XV. dierum iter abducti sunt. Bassa examinatos arctiùs etiam seruari eos præcipit, & compingi in ergastulum, vbi XXX. tenebantur iam à quadriennio Christiani Lusitani atque Indi, qui ærumnis fatigati, propè iam fidei nuncium remittere, quo leuarentur, decreuerant. Tum verò Patres Diuinæ in suos caritatis & prouidentiæ consilia venerati, qui tam admirabili circuitione ad vinctos hosce solandos, erigendosque se submisisset, eos hortati confirmarunt in fide, expiarunt, saluberrimis monitis ad toleranda æquis animis aduersa instituerunt. Eam de se sanctitatis opinionem in eâ seruitute excitarunt, vt Bassæ vxor eâ commota, captiuos intueri voluerit; quorum deinde modestiam admirata, nihil non egit, donec illis à marito libertatem exorauit. At penè iam accinctis ad abitum, allatus de Patrum Goæ pretio atque existimatione nuncius, Bassam in sua lucra, more Turcarum, intentum, repentè mutauit, & XX. aureorum millia lytri nomine imperauit. Negantibus sibi quidquam in mundo suppetere, vnde possent id auri pendere, vincula rursus imponit, & duos in diem exiguos panes dumtaxat attribuit, vt vexati repræsentarent, quod exigebat pretium. Cùm nihil licitari cerneret, nec de suâ

suâ multùm libertate Patres sollicitari, aureorum poscit v. millia, æternùm, ni dentur seruituros: atque vt certiùs exprimat, compedes inicit, collum ferro innectit, & catena trunco adalligat tam breuiter, vt caput non possent attollere; in arctam tetramque specum detrudit, tam humilem, vt sedentes laquear vertice ferirent. Sic xv. duxêre dies: & cùm nihil videret Turca mercedis offerri, vtrumque triremi catenatum imponit ad ducendos remos. Vix triduo lapso, tactus de cælo malus absumptus est; sed sine hominum noxa. Bimestre laboribus hisce perfunctos, demum submissi Goâ, qui mille aureos exhiberent, asseruerunt in libertatem; & mense Decembri, anni MDXCVI. post septennem seruitutem Goam reuexerunt. At Paëzius haudquaquam territus, aut malis, quæ fuerat perpessus, animo fractus, alias atque alias expeditiones instituit; in Cambaiam anno MDXCIX. mox anno sequente Dium profectus est. Verùm hanc Missionem variis Dæmon impedire conatus est modis: nam Bazaino digressum bos calce tam validè percussit, vt decumbere debuerit. Sociis interim antegressis, quâ die secuturus nauim ipse conscendit, atroci tempestate in portum repulsus est: quando iterum soluit, procella malum comminuit, & tantum non euertit nauigium, cùm intereà naues sociæ feliciter proueherentur. Sic iter hoc quidem hostis implicuit: at certè malo suo. Nam redintegrato Æthiopiæ iuuandæ consilio, rursus in eam delectus est expeditionem Pater Paëz; qui iam tum, cùm eam anteà tentauit, internam Diuinitùs vocem acceperat in hæc verba, Tu in Æthiopiam penetrabis; non item Socius tuus. Ergo Dii rursus veste mentitus Armenum, composito per Diensem Præfectum negotio, nauim conscendit die XXII. Martij, anno MDCIII. quâ merces reuehebat Suachensis Bassæ famulus Turca, qui beneficiis delinitus, se pauperi Armeno patefacturum Æthiopiam receperat. Nullus vectorum erat, præter ipsum, Christianus; nullus amicus, aut notus. Datus illi locus, vt inopi, inter aquæ amphoras, in tantâ culicum copiâ, vt omnem diu noctuque quietem tollerent. Verùm à Bassæ famulo paulò pòst illi meliùs prospectum est; & in Turcicâ passim ditione ita res gesta, vt auctus etiam beneficiis, in Æthiopiam breui peruaserit, pedes iter instituens per confragosos montes; inter perpetua latronum, leonum, aliarumque ferarum pericula. Baroam ergo, primum Æthiopici iuris oppidum, die x. Maij peruenit lassus, & viæ incommodis propè confectus; præsertim cùm præter panem biscoctum aquâ maceratum nihil escarum habuisset. Fremonam inde perrexit, vbi Andreæ Patriarchæ sepulchrum est, & quinto die à Christianis lætissimis exspectantibus exceptus, ministeria statim solita Societatis aggressus est, eaque mirâ constantiâ & sanctimoniâ totos XIX. annos per aduersa & secunda, cum incredibili fructu multorum exercuit, verè Pater Missionis Æthiopicæ, & diligens operarius in Vineâ Domini; donec die XX. Maij, anno salutis MDCXXII. Gorgorræ inuitatus in gaudium Domini sui, sublatus è viuis est, vt ad verè beateque viuentes transiret. Susceperat in se Templi exædificandi curam, cuius operis labor magna lethalis eius morbi causa fuit: cui accedebat indefessum Confessiones audiendi studium; & elucubratio iusti Voluminis, quo copiosè de rebus disserit Æthiopicis, & nouitij cuiusdam scriptoris insomnia, quæ vulgato per Europam de Æthiopiâ libro confinxit, refutat. Ad hæc, iter x. dierum, quod iussu Imperatoris instituit per Quadragesimam, solitis indulgens ieiuniis, vt ante solis occasum, more gentis, non vesceretur, idque per æstus, & torridos solis radios. Euocabatur scilicet ad Confessionem Imperatoris excipiẽdam, quâ totius vitæ commissa detestans, Romanæ iungebatur Ecclesiæ. Eâ auditâ; simul atque domum reuenit, morbo correptus est, & breui confectus, incredibili sui desiderio in omnium animis relicto, quorum commodis amantissimè semper & promptissimè seruierat. Ipse Imperator & luxit pullâ veste, & cibo abstinuit, quâ die nuncium mortis eius accepit, nec solatij quidquam, aut distractionis in animum admisit; datisque ad P. Antonium Fernandez litteris incredibilem dolorem suum testatus est: id quod plerique Æthiopiæ Proceres vulnus suum explicantes etiam fecerunt. Operæ pretium, nec ab hoc instituto alienum erit, adscribere partem litterarum, quas Sultan Seguedus (hoc Imperatori nomen) ad Prouincialem Indicæ Societatis nostræ P. Ludouicum Cardosum perscripsit: in iis sic ait: *Venerandus P. Petrus Paëz perfectissimum prototypon pœnitentiæ & virtutis, pater animæ nostræ, Sol resplendẽtissimus, qui cinctus clarissimis radiis veræ lucis illuminauit Aethiopiam, & disiecit tenebras Eutychetis. Postquam Sol hic lucidissimus eclipsatus est, & ab oculis nostris euanuit, pro lætitia successit in nobis mœror, pro gaudio planctus; neque is qualiscunque; sed qualis Alexandriæ excepit obitum S. Marci, & Romæ iacturam SS. Petri & Pauli Apostolorum Christi. Sed quid hic verba facimus de præstantissimis virtutibus huius Apostoli, qui intus & foris, in dictis factisq; nihil nisi humilitatem spirabat? Si charta hæc amplitudine cælum exæquaret, & atramentum mare, omnino impar nobis videretur capiendæ vel minimæ partis bonitatis & fructus tanti Patris. Os fuit nostræ benedictionis, noster Magister, noster Apostolus, quantus quantus est laude dignus.* Hæc Imperator: qui cùm postmodùm per Maium anni MDCXXVI. Templum Residentiæ nostræ Gorgorranæ subiisset, accurrit ad sepulchrum Patris brachiis apertis, & illud dissuauiatus, vberibus lacrymis

irrigauit; nec parciùs, quàm si tunc illi parens interiisset, aut filius: cumque Patrum quispiam conaretur illum ad alia diuertere, ait, Haud ita; sed sine me meo amori satisfacere erga hunc Patrem, quem non Doctorem solùm habui, sed patrem, & amicum fidum. In egressu dein Templi, ita lacrymis oppressus est, vt ad eas temperandas secedere debuerit. Postridie ad Sacrum, Confessionem, Communionem accessit; cumque sibi sellam videret ad Euangelij supra Patris tumulum collocatam, eam retraxit ad ipsius pedes, in reuerentiæ testimonium, quâ fuerat olim in viuentem, nunc etiam erat in vitâ functum. Mox digressus submisit elegantem tapetem, quem ipsius sepulchro iussit insterni, nec inde vnquam, donec vetustate deficeret, amoueri. Scripsit P. Petrus Paëz Linguâ Amaranâ, quæ curialis in Æthiopiâ & ceteris cultior est,

Tractatum de Abyssinorum erroribus.

In eandem transtulit

Doctrinam Christianam. Scripsit præterea

Litteras de suo in Aethiopiam ingressu, datas Fremonæ XXIV. Iulij MDCIII. Item alteras

Litteras de morte Imperatoris, datas XXX. Iulij MDCV. Recitat vtrasque Petrus Iarricus noster Thesauro Rer. Indic. To.3.l.1.c.32. & 36.

Annuas Litteras ex Aethiopiâ anni MDCXVII.

Historiam Aethiopiæ ab ipso accuratè scriptam seruat Romæ Assistens Lusitaniæ Societatis Iesu.

PETRVS PAVLVS FIORDELISIVS, natione Italus, patriâ Tuscaniensis, obiit Firmi VIII. Iulij MDCXXII. Edidit

Orationem habitam in funere Reuerendißimi Domini Lucæ Semproniј Episcopi Tiphernatis. Tipherni MDCXVII.

PETRVS PAVLVS NAVARRVS, natione Italus, patriâ Lainensis in Calabria, in Societatem venit annos natus XVIII. & post VI. annos conscendit in Indiam. Peruenit anno MDLXXXIV. & initiatus Sacerdotio perrexit anno insequente porro in Iaponiam. Ibi tanto studio incubuit ad gentis linguam perdiscendam, vt breui potuerit ad populum verba facere, & libros conscribere. Ecclesiam Amanguccienſem ab gentis Apostolo S. Francisco Xauerio fundatam quatuor annis rexit, magno sui laboris cōpendio. Nangasachi quatuor solēnia vota anno MDCI. emisit: inde Bungensibus enixè flagitantibus datus est rei sacræ curator; quam ille curam totos egit annos XII. donec sæuiēte in Ecclesiam Daifusama Imperatore, anno MDCXIV. sedem mutare compulsus est. Verùm haud ita multò pòst eodem reuersus, vt erant calamitosa tempora, geminatis ærumnis laboribusque exceptus est. Vagabatur incertus mutatâ veste, noctu, per salebrosa montium, nudis pedibus, quos laceros sæpè & cruentos domum referebat. Noctes ipsas traducebat confitentibus audiendis. Si quem nutare cognouisset in fide, quouis posthabito periculo ad eum fulciendum accurrebat. Fallendis militibus, à quibus quærebatur, abdidit aliquando se in foueam, vbi in magnis incommodis complures delituit dies; desertus ille quidem à mortalibus; at ab immortali Deo vberrimè recreatus. Inde se demum eripuit assumpto baiuli habitu, & stramineo galericulo tectus. Postremò cùm esset annorum propè LX. in Regnum Fiunga, superatis altissimorum iugis montium, maximisque exantlatis laboribus, profectus est. Post hæc Nostris regendis, qui versantur in Tacacu, præpositus est: quo munere plus triennio, cum excellentis laude caritatis perfunctus, in exploratorum manus Arimæ incidit adulto Decembri, anno MDCXXI. & in custodiam, sed ferè liberam, datus est. Tum verò, vt se compararet ad mortem pro Christo, vti optabat, subeundam, geminare orationes ac meditationes instituit; quot noctibus se diuerberabat; gestabat continenter cilicium; denique vexabat suum corpus, quò plus roboris accederet spiritui. Tantus intereà fiebat ad illum vndique Christianorum concursus, vt videretur in Ecclesiam carcer transiuisse. Vbi cognouit sententiam in se latam incendij, credi non potest quantis incesserit lætitiis; quo ardore se Diuinis rebus tractauit. Calendis Nouembribus anni MDCXXII. Sacro inter vberes lacrymas facto, & concione ad paucos, qui admissi fuerant, Christianos habitâ, post meridiem productus in arenam est, pallio indutus, Rosario de collo suspenso, & palū veneratus, cui erat alligandus, magnâ vultus, atque animi tranquillitate, socios gloriæ suæ erigens ad certamen, inter repetenda Iesu & Mariæ salutaria nomina, flammis consumptus est, Ximabaræ, annum agens LXII. in Societate XLIV. Scripsit Christi pugil, quo erat zelo animarum, Iaponicè

Multos libros in vsum Iaponum Christianorū. Item

Apologiam fidei Christianæ aduersus calumnias Gentilium. Traduxit verò Iaponicè librum

Petri Antonij Spinelli nostri, qui inscribitur, *Thronus Dei Maria Deipara.*

PETRVS PAZMANY, S. R. E. Cardinalis, & Archiepiscopus Arigoniensis Hungariæ Primas, natione Hungarus, gente Transiluanus, patriâ Varadiensis, vetustâ nobilitate, ducto etiam sanguine per Margaretam Massaiam matrem suam ex Marchionibus Massæ Italicis, clarus; Societatem à primâ statim ætate complexus, tantos fecit progressus in Litteris, vt in Academiâ Græcensi, summâ cum approbatione Philosophiam ac Theologiam publicè docuerit. Sed, qui eius fuit zelus animarum, & iuuandæ patriæ, Missionibus per Hungariam obeundis ita se impendit, vt eximiam suæ virtutis & doctrinę commendationem, apud omnes quidem, sed apud Frācis̄cum Cardinalem Forgac-

gaczium Archiepiſcopum Strigonienſem præcipuè, obtinuerit, qui propterea multùm eius conſiliis, dum vixit, eſt vſus. Erat namque ingenio præſtantiſſimus, iudicio maturrimus, doctrinâ politiſſimus, eloquentiâ vberrimus, Theologiâ iuxta ceteraque omni litteratura, etiam de pulpitis, & prælo, dudum ſpectatiſſimus, rerum experimentis atque vſu exercitatiſſimus. Has in eo dotes cùm agnouiſſent Hungariæ Magnates, & Matthias Imperator Auguſtus, vitâ functo Forgaczio, inuitum reluctantemque ab Apoſtolicâ Sede poſtularunt ad Infulas Strigonienſes, vt labanti per Hungariã Orthodoxę Religioni humeros ſupponeret, quibus, nullos toto Regno magis idoneos, magis oneri pares eſſe cognoſcerent. Eas iuſſus admittere, ſpem, quæ de ipſo erat, minimè paſſus eſt eſſe vacuam. Hæreſes, quod antè diu cœperat, terrere perrexit, & perfidiam profligare, tum pro ſuggeſto publico in Templis, tum priuatis congreſſibus, tum ſcriptis lucubrationibus. Nobilitatem Pannoniæ potiſſimam tempeſtiuâ comitate, & ſui indulgentia, ac morum ſuauitate ad Orthodoxos reduxit. Cleri Hungarici quàm exactiſſimam formam inſtituit, legibus, cenſura, ſynodis, diſciplinâ, repurgatione, morum ipſe integritate venerabilis, diſciplinæ rigore formidandus, honoris Diuini ſtudio feruidus. Ædificia ſacra Regiis penè expenſis inſtaurauit, aut excitauit; Ædem Cathedralem Tyrnauiæ; Cœnobium D. Claræ, & Societatis noſtræ Collegium Poſonij; Aſceterium Franciſcanum in Arcenoua. Demùm ob meritorum magnitudinem & ſpectatiſſimę virtutis, poſtulante Ferdinando II. Auguſtiſſimæ memoriæ Imperatore, cui Pazmany ſummo erat in pretio, Romanâ Purpurâ à S. D. N. Vrbano VIII. Pont. Max. donatus eſt XIII. Calendas Decembris, anno MDCXXIX. quam ipſe è Veteris Eccleſiæ maieſtate ita ſuſtinuit, vt ſummum illud dignitatis faſtigium religioſâ humilitate decoraret. Legatus à Ferdinando Cæſare ad Vrbanum Papam pro Germanicæ Eccleſiæ emolumentis, in ſui admirationem conuertit Vrbem: tantam oris maieſtatem, tam robuſtam eloquentiæ vim, tam profundam omnis ſapientiæ humanæ ac Diuinæ vbertatem, tam ſingularem prudentiam, excelſum animum, conſtantiam, in agendo ſuauitatem, in vrgendo dexteritatem, abſolutiſſimam denique in vno homine, & Principis, & Religioſi formam exhibuit. Societatem noſtram, quam matrem ſuam & agnouit ſemper, & appellauit, benigniſſimè fouit, & beneficiis proſecutus eſt. Poſonienſe Collegium & ſtruxit, & cenſu dotauit: Iaurinenſe adiuuit: in Homonenſe nos penè reſtituit: Tyrnauienſe & locupletauit prius, & inſigni Academiâ, quæ prima vnquam in Hungariâ inſtituta eſt, auxit. Collegia educandæ iuuentuti in Cleri Hungarici Seminarium Viennæ & Tyrnauiæ fundauit, & Societati adminiſtranda attribuit; quo vel vno nomine mirum quantum illi debeat vniuerſa, quàm latè patet, Hungaria. Demùm cùm noua moliretur indies ad amplificandam Dei gloriam, & Eccleſiæ Romanæ dignitatem, paucis poſt Piiſſimum Cæſarem Ferdinandum II. diebus, cuius obitum incredibili ſenſu exceperat, Poſonij, dum Viennam ad nouum Cæſarem Ferdinandum III. conſalutandum maturat, in morbum incidit, quo breui conſumptus eſt die XIX. Martij, anno ſalutis MDCXXXVII. Scripſit Eminentiſſimus Princeps Hungaricè

Libellum precatorium, ſæpiùs recuſum.

Rationes X. apodicticas, quibus vanitas Lutheranæ Hæreſis oſtenditur.

Libellum Anonymum V. *Epiſtolarum, contra Petrum Alumczum, Prædicantem Caſſouienſem*, qui fidei Catholicæ veritatem auſus fuerat coram ſuis oppugnare.

Reſponſionem Chriſtianam, de Cultu Sanctorum, & eorum pro nobis interceſsione, aduerſus Nicolaum Gyarmathi. Græcij MDCVII.

Reſponſionem ad Librum Petri Alumczi. MDCIX.

Conſultationem de fide capeſſendâ; ſub nomine Michaëlis Vereſmarti. Poſonij MDCXII.

Hodegum, ſeu, *Ducem ad veritatem*, in quo oſtenditur vanitas Sectarum Catholicæ fidei aduerſantium, Tom. III. Acceſſit

Appendix V. *Quæſtionum Epiſtolicarum.* Poſonij MDCXIII. in fol.

Contra Fridericum Balduinum. MDCXXVII.

Lene medicamentum Ciuitati Varadienſi exhibitum aduerſus morſus luporum, cum defenſione libri de Scripturâ Sacrâ, & Eccleſiâ, ſcripti ab Archiepiſcopo Strigonienſi: ſub nomine Stephani Sallai. Poſonij MDCXXX in 4.

Rationes, ob quas meritò Nobilis quidam à nouis Sectis ad veram fidem tranſierit, Epiſt. ad Illuſtriſſ. Euam Bottyani. Ibidem MDCXXXI. in 4.

Conciones in Euangelia omnium Dominicarum & aliquot Feſtorum per annũ. Ibid. MDCXXXVI. in fol.

Thomæ de Kempis, De Imitatione Chriſti, lib. IV. à ſe conuerſos. Poſonij.

Hæc Hungaricè: at Latinè ſcripſit

Diatribam Theologicam, De Viſibili Chriſti in terris Eccleſiâ, aduerſus poſthumũ Guilielmi Witakeri librum, contra Cardinalem Bellarminum. Græcij Styriæ apud Georgium Widmanſtadium MDCV. in 4.

Peniculum Papyrorum Apologiæ Solnenſis Conciliabuli, in quo Prædicantes iura Eccleſiæ Catholicæ, & dogmata fuerant auſi infringere: ſub nomine Ioannis Iemicij Parochi Senquicenſis. Poſonij, poſt alteram editionem MDCXI. in 4. in Aula Archiepiſcopali. Acceſſit

Appendix, quâ Anonymi Sicophantæ criminationes in Pontificem Maximum, Rhythmis Pannonicis concepta, iugulantur.

Logos Alogos, contra Vellicatores Peniculi pap-

papporum: repetito typo Posonij vnà cum Hodego MDCXIII. in fol.

Vindicias Ecclesiasticas, aduersus decreta Principis Betlen in Clerum Hungariæ edita. Viennæ typis Wolfgangi Schump MDCXX. in 4.

Acta & Decreta Synodi Diœcesanæ Strigoniensis, celebratæ Tyrnauiæ die IV. Octobris MDCXXIX. Posonij in Aulâ Archiepiscopali MDCXXIX. in 4.

Dissertationem, An vnum aliquid, ex omnibus Lutheranis dogmatibus, Romanæ Ecclesiæ aduersantibus, Scriptura Sacra contineat. Posonij MDCXXXI. in 4.

PETRVS PENNEQVIN, natione Belga, patriâ Insulensis, Societatem ingressus anno MDCV. ætatis XVII. Docuit in eâ Humaniores Litteras, tum Philosophiam, ac subinde creatus Theologiæ Licentiatus, linguam Hebræam & Scripturam Sacram Duaci. Præfuit Patribus nostris in tertiâ Probatione degentibus, Præposito Prouinciali adiunctus fuit Socius, Prouinciæ Gallo-Belgicæ calculo Procurator Romam legatus anno MDCXXXVI. rexit Collegium Atrebatense, regitq; nunc iteratò Montense. Edidit

Primum Societatis IESV *Sæculum B. Virgini Sacrum Eleg. lib.* III. Atrebati MDCXL. typis Ioannis Riuerij in 4. Iterum Duaci typis Viduæ Telu. MDCXLI. in 8.

PETRVS DE LA PORTA transtulit Hispanicè Libellum

Leonardi Lessij, De statu vitæ deligendo.

PETRVS POSSINVS, natione Gallus, vertit ex Græco in Latinum, & recensuit

S.P.N. Nili Opera quædam. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXIX. in 4.

Scripsit etiam atque edidit

De Vitâ Arnaldi Boreti Senatoris Tolosani lib. IV. Parisiis apud Ioannē Camusat MDCXXXIX. in 8.

PETRVS REBOVL, natione Gallus, patriâ Aruernus, anno MDCXIX. ætatis XVII. Societati adscriptus est, vtilis in Vineâ Domini operarius; occasione miraculorum, quæ per iconem B. Virginis Aspricollensis, in nostro Sacello Turnoni fiebant, Gallicam fecit, additis aliquot miraculis

Iusti Lipsij, Diuam Sichemiensem, siue, *Aspricollis.*

PETRVS RIBADENEIRA, natione Hispanus, patriâ Toletanus, omnium totius Societatis minimus, atque indignissimus filius, anno salutis MDXL. die XVIII. Mensis Septembris, ad Societatem nostram tunc nascentem & nondum à Sede Apostolicâ confirmatam, Romæ singulari Dei beneficio, puer adductus sum, & à S.P. N. Ignatio admissus, & multis ac magnis perfunctus laboribus, scripsi hactenus ad hunc vsque annum MDCV.

De Vitâ S.P.N. Ignatij Societatis Auctoris, tum Latinè, tum Hispanicè, lib. V.

Alteram item *eiusdem S.P. Vitam breuiorem, sed multis ac nouis miraculis illustratam.*

De Vitâ P. Iacobi Laynez Secundi Præpositi Generalis, lib. III. Hispanicè. Huic adiuncta est

Vita P. Alphonsi Salmeronis, Soc. Iesu.

De Vitâ B. P. Francisci Borgiæ Tertij Præpositi Generalis, lib. IV. item Hispanicè:

De Schismate Anglicano, lib. III.

De Tribulatione priuatâ & publicâ. lib. II.

De Principe Christiano, aduersus Macchiauellum & Politicos, lib. II.

De Vitis Sanctorum omnium, qui per totum annum ab Ecclesiâ Romanâ celebrantur, quorumq; in Breuiario fit commemoratio, Tom. II.

De Vitis Sanctorum extra Ordinem Breuiarij, quos propterea Extrauagantes appellant, Tom. I. Itē

Officia propria Sanctorum Ecclesiæ Toletanæ.

De Instituto Societatis Iesu, lib. I. Item

Manuale Orationum, in vsum piè precandi collectū.

Libellum aureum Alberti Magni, de Virtutibus, qui, *Paradisus animæ,* inscribitur, è Latino Hispanicum feci, & Orationibus ad singulas Virtutes petendas locupletaui.

Confessionum, Meditationum, Soliloquiorum, & Manualis D. Augustini Libros, meæ Linguæ hominibus dedi. Denique hunc ipsum

De Scriptoribus nostræ Societatis Tractatum, ad finem, Dei gratiâ aspirante, perduxi, hoc ipso die, quo lætissimæ Omnium Sanctorum feriæ celebrantur, quique mihi vitæ initium fuit; & LXXIX. annis exactis LXXX. ætatis ingredior. Quē tametsi imperfectum esse scio (semper enim accessio fieri poterit) vtilem tamen fore existimo, magnoque aliis incitamento, vt augeant inchoata, liment rudia, impolita perpoliant, & nouis accessionibus suppleant, quæ à me prætermissa, vel minùs comperta sunt: meus enim hic labor nouis Scriptoribus Societatis quotidie erumpentibus, nouisq; libris prodeuntibus, facilè scilicet locupletari poterit. Præter ea quæ typis excusa sunt, alia etiam scripsi, quæ lucem nondum aspexerunt. In iis sunt,

Dominæ Mariæ de Mendoza, clarissimæ atque spectatissimæ feminæ, Collegij nostri Complutensis Fundatricis, *Vita.* Item

Dominæ Stephaniæ Manrique & Castellæ, quæ insigni sanctitatis opinione Toleti floruit, & cū D. Petro Manrique germano fratre nostram Professorum Domum Toletanam fundauit, & Collegij reditus auxit. Ad hæc

Tres Dialogi, multa & rara exēpla continentes eorum, qui à Religione deficiētes, seuerè à Deo puniti sunt. Nunc verò habeo prę manibus

Historiam Hispanicam Societatis, Indicam, & Sardicam; hoc est, Narrationem eorum, quæ ab cōfirmatâ ab Apostolicâ Sede Societate Nostri gesserunt in Prouinciis Hispaniæ, Toletanâ, Castellanâ, Aragonicâ, & Bœticâ; præterea Mexicanâ, Peruanâ, Paraquaij, & Philippinarū (quæ quatuor Prouinciæ Indicarum sunt Occidentalium) quibus accedit Prouincia etiam Sardicensis; quoniam IX. omnes istæ Prouinciæ, vni eidemque Assistenti Hispaniæ subsunt; quemadmodùm Lusitania, & reliquæ Indiæ Orien-

Orientalis Prouinciæ ſuum habent peculiarem Aſſiſtentem, & ſuum etiam habebunt propriũ Scriptorem. Hoc autem Opus, quod molior, vel potiùs hoc onus, quod à P.N.Generali meis humeris impoſitum eſt ſupra LXXXIV. annorũ, quos vixi, ætatem, ſupra vires meas eſſe, quis non videt? Sed Religioſo viro Obedientia mordicùs retinenda eſt; & ad extremum vſque ſpiritum obtemperandum: atque (vt ille ait) in magnis & voluiſſe ſat eſt. Denique ſiue viuimus, Domino viuimus; ſiue morimur, Domino morimur: Itaque ſiue viuimus, ſiue morimur, Domini ſumus. Vtinam fideles in illo inueniamur. Deo Opt. Max. omnium bonorũ auctori, eiuſque Matri B.Virgini Mariæ, & Sãctis, atque Cælitibus cunctis, ſit laus, honor, gratiarum actio, & iubilatio in ſecula ſeculorum. Amen.

Cænotaphium à P. Ioanne Marianâ amico poſitum.

DEO OPT. MAX. S.

PETRVS RIBADENEIRA

E SOCIETATE IESV

CVI SE PVER ADIVNXIT ROMÆ
ANTEQVAM SEDI APOSTOLICÆ
IS ORDO PROBATVS ESSET
MORVM FACILITATE, INGENIO ARDENTI, EGREGIA INDOLE
TRIBVS PRÆPOSITIS GENERALIBVS
B.IGNATIO, LAINIO ET FRANCISCO BORGIÆ
GRATVS INPRIMIS EXTITIT.
IVNIOR MVLTAS NATIONES OBIVIT
DE REBVS MAGNIS LEGATVS,
DEINDE VARIIS INTER SVOS MVNERIBVS EST PERFVNCTVS.
IN TVSCIA ET SICILIA PROVINCIALIS,
COMMISSARIVS IN SICILIA,
IN INSVBRIBVS VISITATOR,
ÆTATE MAIOR TOLETVM REDIIT
SI NATIVO CÆLO AFFLICTAM VALETVDINEM RECREARET.
IN EO SECESSV ET MADRITI
VBI VITÆ RELIQVVM EXEGIT
MVLTOS LIBROS PVBLICAVIT ERVDITOS ET PIOS
IN VTRAQVE LINGVA PAR,
PRINCIPIBVS GRATVS, SVIS CARVS,
EXTERIS COMMODVS,
PRVDENTIÆ LAVDE INSIGNIS
ANNOS LXXXIV. VIXIT,
IN SOCIETATE AVTEM LXXI.
OBIIT MADRITI
ANNO MDCXI. KAL. OCTOB.

Atque

Atque hæc quidem de Petro Ribadeneira, viro præstantissimo fuerunt in manibus hactenus. Interim verò dũ publici iuris fiat, Vitæ, rerumq; ab eo gestarum narratio, quę iam contexitur, congerã quæ sparsim de ipso ab aliis prodita comperi. Igitur cùm paucis ante confirmatã Societatem diebus, ad S. Ignatium sese etiam tum puer applicuisset, Lutetiam studiorum causâ anno MDXLII. missus est; quod iter pedes, paupere cultu, mendicorum more corrogandâ passim stipe, perquirendoque publico aliquo hospitio confecit. Anno MDXLV. Patauium Autumno profectus est; & anno MDXLIX. Panormi constitutus Oratoriæ facultatis Præceptor, luculenta ad Proreges, Magistratus, primamque Nobilitatem oratione studiis prolusit. Inde Romam triennio lapso regressus, nascenti Collegio Germanico dedit exordium, ad præstantissimam Cardinalium præsulumque coronam instituti rationibus explicatis. Anni qui secutus est supremis mensibus apud Argentarios in Vrbe, loco percelebri, singulis hebdomadis certo die conciones habere cœpit ipsâ in viâ, vt quempiam, qui compitales damnabat dictiones, ipso facto refutaret. Anno MDLV. missus ab S. Ignatio in Belgium, vt & Nostris ibi Constitutiones explanaret; & Philippo II. Regi supplex esset, vt per eum Societati liceret, certas sibi in Belgio sedes quærere. Res difficultate non caruit; nec priùs confecta est, quàm Ignatius cælo receptus opem inde submitteret. Intereà Ribadeneira Latinis concionibus non plausum tantùm Louanij, sed admirationem etiam, & fructum tulit vberrimum: cuius vel luculentum pignus est Iacobus Ledesma Societati quæsitus: quem Romam secum anno MDLVIII. adduxit. Verùm haud licuit diu moram in Vrbe facere Ribadeneiræ; sed extremo eodem anno in Belgium remeare coactus est, vt rebus prosperè cœptis finem imponeret; & calumnias depelleret, quas ibi decretum à Sorbonicis quibusdam Doctoribus in Societatem procusum excitabat. Inde rursum anno MDLIX. reuocatus, Germanico Collegio, dum tantisper quiescit, ac studia Theologiæ absoluit, præesse Superintendens est iussus. At anni sequentis lapsu cùm III. Nonas Nouembris solemnia quatuor vota professus esset, Prouinciæ Hetruriæ, tum primùm designatæ Præpositus est: tenuitque eum Magistratum vsque ad annum MDLXIII. quo in Siciliam abiit cum munere Commissarij. Magnos ibi, vti & alibi quocunque veniebat, motus fecit in Nostris animorum, cùm quædam de Obedientiæ virtute præcepta proponeret, quæ, quoniam extrema dictarat S. Ignatius, Sancti Viri testamentum appellabat. Ad hæc Lombardiam obeundo lustrauit; bisque Assistentis officio functus est; quo tempore Generalis Lainius abiit in Gallias primùm: iterum cùm in Hispanias proficisceretur Generalis Franciscus Borgia anno MDLXXI. Ad secundam Congregationem Generalem venit pro Siciliâ; ad tertiam, pro Romanâ Prouinciâ: ac subinde Domiciliis Romanis omnibus Superintendens fuit: quibus in laboribus annos XXX. vires ac valetudinem non mediocriter labefactauit: cui reparandæ in Hispaniam anno MDLXXIV. rediit, ibique reliquum ætatis scribendo, aliisque rationibus Dei gloriam procurando transegit, omnibus virtutibus conspicuus, & Sociis ad omnem perfectionem incitamentum. Singulari fuit in S. P. N. Ignatium reuerentiâ, cuius in se promeritis negabat ab se posse ex æquo responderi, si vel membratim eius causâ distraheretur. Societatem tam tenerè diligebat, vt ab ipso partu in eam, si fieri posset, optaret fuisse effusus. Linguæ moderatione excelluit, & grati in eos animi à quibus beneficium, imò & à quibus acceperat maleficium, significatione. Nunquam ille de quoquam minùs honestè loqui; nunquam ferre loquentes: quã etiam modestiam expressit in scriptis. Humilitas in eo, atque obedientia ex æquo propè fuere conspicuæ. Admirationem habuit & laudem, quando ab Illustrissimo Domino Ioanne Vdalrico Barone ab Ecchemberg Archiducis Ferdinandi Legato (qui Princeps, & Dux Crumlouij ab eodem posteà Ferdinando II. Imperatore factus est reditum parante in Germaniam rogatus vt sibi benediceret, non antè assensus est, quàm Collegij Rector, qui aderat, imperaret; tum verò se prosternens in genua, duxit manu crucem, & addidit, Deus vtrique nostrum benedicat. In supremo morbo nihil in eo morosum, nihil austerum fuit: verborum dumtaxat parsimonia, vt liberaliùs vacaret Deo. Cùm Prouincialis, ac Socij ab agente animam, vt se, totamque Societatem benedictione donaret, expeterent, quia loqui non poterat, digitum in S. Ignatij intendit imaginem, à quo scilicet oporteret eam exspectare. Decedebat lætus, & gaudij plenus, quòd Ignatio Beatorum honores iam vidisset decretos. Funus eius multi Proceres, multi Religiosi celebrarunt, & manibus eius oscula, reuerentiæ causa, fixerunt. Tanta certè fuit virtutis eius existimatio, vt Fr. Franciscus Tamaius, vir grauissimus ex familiâ S. Francisci de Paula S. Inquisitionis Qualificator, de illo, quod olim de S. Bonauenturâ S. Thomas, vsurparet, Sinamus Sanctum laborare pro Sancto, cùm scilicet approbaret, quam postremò Ribadeneira conscripsit

Narrationem gestorum in negotio Canonizationis S. Ignatij, vsque ad ipsius Beatificationem, Hispanicè.

Pleraque eius Opera in varias linguas translata sunt. Ea in pretio esse Principibus, totique Hispaniæ, non tantùm propter ornatum, maiesta-

iestatemque styli, sed etiam ob vbertatem conceptuum, auctor mihi est Siluester Maurolycus l.5. Oceani Religion. Denique, vt hoc etiam addam, anno MDCXXXIII. caput eius inuentum est tam integrum atque sincerum, ac si tum primùm obiisset, vt qui eum, dum in viuis erat, cognouerant, iam etiam ex vultu agnoscerent; eapropter decentiorem in locum sublatum est. Ambrosius Machin Archiepiscopus Calaritanus in Appendice Defensionis Sanctitatis B. Luciferi, vocat Petrum Ribadeneiram *Sanctitate conspicuum, celeberrimum Historiographum, & in Historiâ Ecclesiasticâ, & conscribendis Sanctorum gestis, nulli secundum, ac de tota Christianâ religione optimè meritum.*

PETRVS ROBILLART, natione, vt existimo, Gallus, edidit Gallicè

Documenta à S. Ludouico Rege Galliæ filio suo Philippo data: cum adiuncto *Exercitio Christiani hominis.* Romæ apud Barth. Zannettum MDCXII. in 24.

Symbolum Apostolorum variis Nationum Linguis expressum. Ibidem MDCXIV. in 8.

PETRVS ROESTIVS, natione Belga, patriâ Nouiomagensis, Societatem anno MDLXXXVI. ætatis XXIV. ingressus, Philosophiam, Theologiam Moralem, & Scholasticam, & Sacras Litteras, variis in Vniuersitatibus, Herbipolensi, Moguntinâ, Molshemensi, & Coloniensi XLIV. circiter annos docuit, non sine egregiâ multorum commendatione. Obiit Coloniæ valdè grandæuus annos LXXX. natus die XXVII. Aprilis MDCXLII. Scripsit

Theses varias, quibus vniuersam Philosophiam luculenter explicauit.

De Sacrarum Imaginum & Reliquiarum cultu, Conradi Vorstij Calumniam XLIV. nouitates, Disputationi proposuit. Herbipoli MDCVIII. in 4.

De Communione sub vnâ specie.

De Iustificatione: pro augustissimo Missæ Sacrificio, Disputationem parasceuaticam.

Pseudo Iubilæum anno MDCXVII. *à Lutheranis celebratum.* Molshemij MDCXVIII.

Hallucinationes duorum Lutheranorum, de resurrectione mortuorum, seu, *Contra Syllogismum Lutheranum.*

Apologiam contra duos Prædicantes, maximè Argentoratensem Schachingerum, *De Syllogismo Christi.*

Apologiam pro Domo Lauretanâ, contra Matthiam Berneggerum Argentoratensem.

Apologiam pro Iure Canonico, contra Professorem Argentinensem Doctorem V. I.

Disputationem Paradisiacam, siue, *De Paradiso terrestri, & Adamo bono, & malo.*

Pium Libellum in duos primos Versiculos Psalmi XIV.

Pium item *Libellum, de signis Prædestinationis.*

PETRVS ROVERIVS, natione Gallus, patriâ Auenionensis, Philosophiam Auenione docuit, magnâ sui excitatâ exspectatione. Edidit

Henrico IV. Franciæ & Nauarræ Regi Augustissimo, in instauratione Godranij Societatis Iesu Collegij, Panegyricum Diuione dictum; additis *Notis; & Primigeniæ ac Reuertentis Fortunæ characteribus.* Parisiis apud Claudium Chappelet MDCIV. in 4. & Antuerpiæ typis Plantinianis Moreti MDCX. in 8.

Harmoniam IV. *Librorum Moysi, Exodi, Leuitici, Numeri, Deuteronomij,* in VIII. Partes diuisam; cum *Commentariis in eandem Harmoniam, quibus ritus omnes accuratè explicantur.*

Reomaum, seu, *Historiam Monasterij S. Ioannis Reomaënsis, in tractu Lingonensi.* Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXXVII. in 4.

Vitam P. Petri Cottoni, Soc. Iesu, lib. III. scripsit quidem ille; sed ea hactenus edita non est.

PETRVS DE SALAS, natione Hispanus, patriâ Madritensis, in Societatem ingressus est Vallisoleti anno salutis MDCII. & in eâ de Litteris Humanioribus, quas perdiu docuit, optimè meritus est: strenuus exinde operarius per consueta Societatis ministeria in salute procurandâ animarum. Edidit

Libellum de Arte Poëticâ.

Rhetoricam.

Orationem funebrem Salmanticæ dictam in Exequiis Serenissimæ Margaretæ Austriacæ Hispaniarum Reginæ, Salmanticensis Collegij Fundatricis.

Hermanni Hugonis, Pia Desideria, Hispanico Versu expressit. Et alia quædam prælo parata habet.

PETRVS A SANCTO IOANNE, natione Gallus, patriâ Carcassonensis, edidit Gallicè

Orationes II. *funebres,* quas nondum vidi.

PETRVS SANCTIVS, natione Hispanus, patriâ ex Oppido S. Martini de Valdeyglesias, Diœcesis Toletanæ, natus est parentibus honestæ inter colonos conditionis anno salutis MDXXVI. Compluti Philosophicis ac Theologicis disciplinis imbutus est, tantâ ingenij prosperitate, vt & in Theologorum Academiæ Collegio, qui Maiores dicuntur, locum obtinuerit, & Doctoralem Theologiæ Lauream adeptus, Academiæ Rector, qui summus est ibi honoris gradus, fuerit, & publicæ Interpres Philosophiæ. In Concionibus etiam non mediocrem assecutus nominis claritatem. Quæ animi egregia bona, proceri corporis honesta & venerabilis species decorabat. Hic dum missas ex Indiâ legit Patrum nostrorum Litteras, animaduertere cœpit, quantum in vltimis terris ij viri pro Dei causa laborum sumerent; quàm segnis ipse desideret. Hinc noua orsus consilia animo volutare, ad æmulandum decus, atque ad ærumnarum ingentem cupiditatem accenditur. Tum verò etiam stimulis quibusdam internis incitari acriùs, & tanquam cælesti voce articulatè expressâ ad Societatem Iesu impelli. Ergo Rectorem Collegij adit, atque, vt se recipiat, exorat. Vbi cum eo conuenit, auditores suos in Gymnasio alloquitur, & consi-

lio, quod de ſpernendis rebus fluxis inierat, explicato, veniam petit. His deinde certatim, duobuſque è Doctorum Collegio præcipuis Magiſtris proſequentibus, ſalutatum Academiç Rectorem pergit, atque ad eius repentè prouolutus pedes, fauſtam precationem, per quam liceat ad Societatem tranſire, petit. Rectori ludus principiò videbatur. Vt autem animaduertit ſeriò agi, Petri feruore, comitum propè illacrymantium conſpectu, tam vberem in fletum ſoluitur, vt formare vocem in verba non valeret. Tandem millies benè precatus dimiſit. Petrus eodem comitatu recta ad Collegium tendit, & Rectore foras euocato, in oculis omnium ſe ſubmittit in genua, perque Dei amorem obteſtatur, vt ſe, licet immerentem, recipere in famulorum Chriſti numerum velit. Rector admonitis, qui aderant, haud nunc primùm id negotij ſecum à Doctore agi, complectitur, gratulatumque Deo ducit in Templum. In digreſſu humi ſe abiiciens, cum lacrymis veniam à comitibus petit, qui certatim quoque prouoluti, ſeſe illi ſuaque commendabant. Hæc ad diem XII. anni MDLVIII. geſta ſunt. His principiis exorſus Sanctius, vt in ſui contemptu animum obfirmaret, vouit, quantum in ſe eſſet, totam vitam domeſtico vel obſonatori, vel coquo famulaturũ. Porro quoad Philoſophicum Curſum, cuius non longè diſtabat à meta, abſolueret, iuſſus eſt continuare in Academiâ publicum docendi laborem, cùm in Septimancenſi Tirocinio breuia feciſſet, ſed illuſtria magnæ virtutis experimenta, & Sacris fuiſſet Ordinibus initiatus. Studio illo confecto Valliſoletum tranſlatus eſt; & primus ibi de Societate Theologiæ lectiones explicuit. Inde Salmanticæ Rectorem egit; ſed tantâ ſui abiectione, vt in ædificium cæmentarias ſportulas ipſe comportaret. Collegium Complutenſe poſteà gubernandum ſuſcepit anno MDLXIX. vbi virtutum eius magnitudo magis inclaruit. Summa lenitas, & in agendo benignitas, contra quam ſpecies exterior maieſtatis plena ſponderet; amor in ſuos tenerrimus, in Deum robuſtus; vnde inconcuſſa fiducia, & animi tanta excelſitas, vt non ambigeret ſe, quidquid poſtulaſſet, relaturum. Et in vnius, atque alterius Sociorum vitâ per preces retinendâ, quam Medici deploratam habebant, oſtendit haud inani ſe fiduciâ niti, cùm etiam certò prænunciaret illo tempore neutiquam morituros. Inter hæc cùm inuſitatis quibuſdam ardoribus ad ardua quæque in remotiſſimis ſubeunda regionibus impelli ſe perſentiſceret, ſuſpicatus, id quod erat, Deum de ſe noui quidpiam moliri, totum ſe Diuinæ voluntati nouâ deliberatione tranſcripſit. Et ecce adferuntur illi ex inopinato B. Franciſci Borgiæ Præpoſiti Generalis imperia, quibus coloniam ducere Sociorum in Mexicanas oras, primus ibi Prouincialis futurus, iubetur. Ille continuo Deum veneratus accepit imperium, & cum XIII. Sociis nauigauit haud infeliciter anno ſalutis MDLXXII. Perhonorificè à Prorege exceptus, Scholas primùm Regias collapſas inſtaurat; noſtras aperit; terna inſtituit Seminaria; aliquot Collegiorum fundamenta locat. Per Dominicos & Feſtos dies conciones pomeridianas totis XXV. annis habuit. Proregi ac Cenſoribus fidei ſemper fuit gratus, ſemper à conſiliis. Interim vel in ſumma ſenecta ſtatis vſus eſt flagellationibus matutinis; cibo parco & communi; aquâ ad potum, niſi morbus aliud popoſciſſet; indumento vili, & ſolâ virtute conſpicuo. Diuinarum rerum commentationi ita inſueuit, vt ne per quietem quidem aliud tractaret. Angelum Cuſtodem conſiliorum ſuorum omnium interpretem adhibuit: Itaque ſincerè & familiariter Noſtris eſt ſolitus dicere, ſe facilè Sanctos, ſi obuios haberet, de facie agniturum. Virtutes pleraſque omnes excellenter habuit. Ita Superioribus manifeſtus, vt propè quotidie rationem illis conſcientiæ daret. Accepto mortis nuncio, ſuppellectilem omnem cubicularem Superioribus remiſit, vnicâ retentâ imagine papyraceâ, vt nudum in morte Chriſtum nudus ſequeretur. Inuiſit ægrum Prorex, cui, cùm poſt officia vltro citroque delata, ingereret de Republ. quippiam, reſpondit, tempus ſibi breue eſſe, quo non oporteret abuti; daret ſibi veniam huiuſmodi ſermonum. Sic imperitum benedictione, quam enixè poſtulabat, Deoque breui prece commendatum ab ſe dimiſit; & ipſe pòſt paulò expirauit Mexici die XVI. Iulij, anno ſalutis MDCIX. ætatis LXXXIII. Religionis LI. magnâ opinione ſanctitatis, & tanquam parens quidam, & Apoſtolus illius gentis conditus eſt in Mexicanâ Societatis Ieſu Profeſſorum Domo. Obitum ſecutæ gratulationes cum lacrymis, ingens in omnibus ipſius deſiderium, pompa funebris, veſtigium à piâ plebe direptio. Proregi poſtulanti datus pileolus lineus, & icon S. Bernardi, quâ Pater vti conſuerat. Scripſit Hiſpanicè Volumen

De Regno Dei, lib. VIII. in quibus omnium penè virtutum Sanctorum adducit exempla ex Eccleſiaſticâ Hiſtoriâ deprompta, vt doceat Virtutis cuiuſque obiectum, modum, finem, & quibuſdam quaſi calcaribus admotis, legentium animos per Sanctorum exempla magis accendat ad pietatem. Madridij apud Luiſium Sanchez MDXCIX. in 4. & MDCXVI. in 4.

PETRVS SCARGA, natione Polonus, patriâ ex Oppido Maſouiæ Grodziec, nobilibus parẽtibus anno ſalutis MDXXXVI. natus, cognomine Pauesk̨j, vir tota Poloniâ celeberrimus. Ante aditam Societatem egerat Præpoſitum Eccleſiæ Rohatinenſis, & Canonicum Leopolienſem; ſed cùm videret à Præpoſiturâ ſibi aliquod eſſe impedimentũ ne concionibus ad populum habendis

bendis totus, vti instituerat, vacaret, ea se Dignitate abdicauit, & ex integro mortalium saluti procurandæ se impendit; quo tempore cõplures ab Hæresi & Schismate, etiam ex Magnatibus, ad Catholicam fidem pertraxit. Verùm arbitratus haud satis efficaciter hominibus fluxarum rerum posse persuaderi contemptum ab eo Concionatore, qui non præiret exemplo, statuit iis ipse nuncium remittere, & se recipere in Societatem Iesu. Romam ergo Septembri mense, anno salutis MDLXVIII. contendit, ibique die Purificatæ Virgini dicato, vertente anno in Societatem adscriptus est. Deinde ad Instituti nostri normam expolitus, in patriam rediit anno MDLXXI. & Pultouiæ, Iarostauiæ, concionandi munus repetiuit. Hic quatuor votorum nexu se astrinxit Cal. Augusti, anno MDLXXV. & in Liuoniam ac Russiam conatus suos conuertit. Stephanum Regem diu secutus est; eumque eius concionibus, & priuatâ consuetudine ad omnem pietatis laudem prouexit. Rector interim fuit Vilnensis Collegij; & Prouinciæ totius semel, iterumque Vice-Prouincialis; & Regis munificentiâ Collegiis Rigensi, Derpatensi, Polocensi, firmamentum comparauit. Anno MDLXXXVIII. ad Serenissimi Sigismundi III. Regis aulam euocatus mox ab eius inauguratione, totos XXIV. annos Concionatoris ordinarij partes apud illum egit, tantâ modestiâ, humilitate, atque erga Superiores suos obedientiâ, vt in Curiâ Religiosam disciplinam ad vnguem obseruaret; & de studio conatuque procedendi in virtutibus nihil omnino remitteret: quo etiam nomine, & Regi gratissimus, & omnibus Principibus fuit. Omni ope apud Regem egit, atque impetrauit, vt nulli Hæretico Senatoriam dignitatem conferret; quo modo plurimos primæ notæ viros ad Orthodoxam fidem perduxit: innumeros verò alios scribendis libris conuertit. Aulicam tamen vitam semper pertæsus, speciosum exilium vocabat; ad vitam priuatam, & suorum Sociorum consuetudinem aspirabat. Missionem cùm annis compluribus à Rege postulasset, non priùs obtinuit, quàm cum solito ardentius, tanquam suæ mortis præsagus efflagitauit, eo ipso anno, quo vitâ functus est. Cracouiam ergo delatus, ita omnes actiones sermonesque instituit, vt nihil vnquam cogitasse aliud quàm Deum ac Diuina videretur. Quoad per vires potuit, Sacris operatus est religiosissimè; deinde verò quotidie alienâ manu Sacram sumpsit Hostiam, ipso etiam die illo, quo decessit. Vetus illi erat consuetudo, contentionem animi, quam orando, legendo, scribendo adhibebat, interposito corporis, aut manuum labore aliquo temperare, Sociis cãdelas, atramentum, fibulas librarias, thecas scriptorias parare; strophiola etiam & indusia sibi aliisq; consuere. Ergo paucis ante obitũ diebus album conflauit cereum, quem B. Virgini Czestochouiensi donum mitteret. Is missus illicò accensus est, & quando ille ardendi, Pater viuendi finem fecit ad diem XXVII. Septembris, anno MDCXII. ætatis LXXVII. Religionis XLIV. Elatus est magno Nobilitatis, ceterorumque ordinum concursu, ac mœrore, ambientibus primariis quibusque feretrum subire humeris. Demortui virtutes publicâ laudatione celebrauit R.P. Fabianus Bircouius, ex Ordine Prædicatorum vir grauis & doctus. Eius effigies æri ad memoriam incisa est, simul & ad venerationem; quam ei magnæ virtutes, & non pauca supra naturæ ordinem patrari visa conciliarunt. Sendomirienses ciues, apud quos postremùm fuerat concionatus, tanto honore memoriam eius prosecuti sunt, vt solemni eum officio mortuali, & diserta panegyri, quam Gaspar Cichocius vir egregiè doctus, ipsorum Parochus habuit, celebrarint. Multa scripsit Petrus Scarga tum Latinè, tum Polonicè, quæ seorsim priùs edita, demùm IV. Tomis comprehensa prodierunt. Continet autem Tomus

I. *Selectas Sanctorum Vitas, in singulos anni dies digestas*, additis *Documentis ad mores formandos idoneis*. Hic Tomus ipso superstite octies recusus est; cui postremò addidit, *Vitas Sanctorum, Beatorum, & Martyrum Societatis Iesu.*

II. *Annalium Ecclesiasticorum Cæsaris Card. Baronij Tomos* XII. *in compendium* Polonicè contraxit.

III. *Postillas*, seu, *Conciones in singulos dies Dominicos & festos totius anni.*

IV. *Conciones de Sanctis, & de rebus variis; & varia Opuscula minora.* Et hæc ferè Polonicè scripsit. Latinè verò seorsim prodière

Septem columnæ, in quibus fundatur Catholica fides de Sacramento Altaris: qui Liber Polonicè deinde translatus, in IV. Tomum insertus est.

Pro Sacratissimâ Eucharistiâ, contra Hæresim Zuinglianam, & Andream Volanum, lib. III. Vilnæ MDLXXVI. in 8.

Artes XII. *Sacramentariorum*, seu, *Zuinglio-Caluinistarum, quibus oppugnant; & totidem arma Catholicorum, quibus propugnant, præsentiam Corporis D.N. Iesu Christi in Eucharistiâ*, contra Andream Volanum. Ibid. MDLXXXII. in 4.

Vita B. Ioannis Cantij, & Casimiri.

Contra Threnos & lamentationem Theologi Orthologi ad Ruthenos Græcæ Religionis, cautela.

Inuitatio ad Pœnitentiam incolarum Regni Poloniæ, & Lithuaniæ.

Edidit prætereà Polonicè idem Scarga

Concionem magnam de Misericordiâ, pro Confraternitate Misericordiæ: additis lectionibus prælegendis eidem Confraternitati singulis Dominicis per annum. MDLXXXIV.

Conciones de VII. *Sacramentis Ecclesiæ.* MDC.

Militarem deuotionem, seu, *Orationes & exempla militari statui conuenientia.* MDCVI.

Responsionem pro Societate Iesu contra Articulum Sendomiriensem MDCVI.

Probationem Societatis Iesu, contra eundem Articulum. MDCVII.

Triplicem confusionem Arianorum, contra Hieronymum Moskorzeuium. MDCVIII.

Meßiam nouorum Arianorum secundum Alcoranum Turcicum, contra eundem MDCXII.

Areopagum, seu, *Expositionem verborum S. Pauli, quibus Iudicibus Areopagitis agnitionem vnius veri Dei persuadebat.*

Vertit etiam Polonicè

Fracisci Costeri Libellum de IV. *Nouißimis.* MDCVI.

PETRVS SILVIVS, natione Belga, natus in Houtem S. Læuini, ad Societatem aggregatus est Louanij anno salutis MDLXXI. die XXVI. Ianuarij. Obiit Moguntiæ x. Iulij, anno MDXCII. Scripsit

Disputationes de Deo; ac de Sacramento Pœnitentiæ.

PETRVS SPIGA, natione Sardus, patriâ Calaritanus, natus est honestis parentibus anno salutis MDXXV. Is cùm Valentiæ fuisset excultus Philosophicis disciplinis, ad Theologica studia primùm Parisios, mox Louanium concessit; vbi ad Societatem animum adiecit. Placebat adolescentis vigor omnibus, & artes bonæ; sed corporis erat pusillitate tantâ, vt consulendum Patres duxerint S. Ignatium, qui adhuc erat in viuis, numquid ea obstaret, missâ ad eum simul longitudinis dimensione, vnde posset facere æstimationem. Illo annuente votis Petri, nihil hic cunctatus, nomen extemplo dedit anno MD. LI. tanto spiritûs ardore ad virtutem accensus, vt planè constaret, illum ad summa quæque Diuinitùs vocari. Tirocinio, studiisque confectis, & Sacris initiatus Ordinibus, Hispanorum se saluti, qui frequentes ibi versabantur, ita se impendit per omnia caritatis officia, vt omniũ patronus ac parens haberetur: eoque processit sanctitatis eius iam tum existimatio, vt Archiepiscopatum illi Oristanensem Cæsaris familiares deferrent, nisi constanter ille, nec sine fastidio reiecisset. His laboribus, multoque etiam Aquilonari per hyemem algore fatigatus, atque in vitæ discrimen adductus, anno MDL VII. profectus è Belgio in patriam est, eò Societatem, si posset, inducturus. Iter pedes instituit, & victu precario, per incommoda atque ærumnas plurimas; & quaqua transibat, virtutum suarum odorem diffundebat. Calari rectà ad domum hospitalem tetendit, nullis sese precibus vinci passus, vt ad suorum aliquem diuerteret. Hîc verò cùm se videret vnicum tanta in Insula, miseris modis angebatur, quod non posset omnibus præsto esse, cupiens vel in frusta discerpi, spargique, si quid id tantæ solitudini conferret. Tamen vltra & valetudinem & vires enitens, idem ægrotis in nosocomio adesse, idem vinctis in carcere, idem per vrbem languentibus, idem inopi turbæ; nec deesse reliquæ ciuitati. Vinctorum fami, siti, nuditati, causis etiam, quoad æquitas ferret, consulebat. Pœdore ac sordibus fœdos amantissimè amplectebatur, osculabatur, flexis genibus consolabatur, quãuis deterrerent circumstantes, ne & ipse fœdis bestiolis, vt fiebat, oppleretur. Emendicabat per vrbem, vnde necessitates egẽtium leuarentur. Nemo ferè totâ vrbe in discrimen moriendi veniebat, qui eum non accerseret. Dabat se insigniter flagitiosorum in gratiam; & multos ad frugem retraxit. Plurima sustulit grauia & publica scelera. Sanctimonialium Cœnobium ad infamiam dissolutum correxit. Eo breui sanctitatis nomen increuit, vt Prorex eiusque coniunx, Aulici & ciuium primi quique animis suis regendis eum adhiberent; quorum postulatione, totam nosocomii administrationem accepit, hoc vno lætus, quod dies noctesque vitam esset in nosocomio exacturus. Omnibus interim litteris vrgebat Iacobum Laynez Generalem, vt aliquos in tam paratam messem Socios auxiliares mitteret, illis se ostiatim necessaria emendicaturum. Missi ex Hispaniâ primùm duo sunt anno MDLIX. quos Spiga lætissimus cum summâ demissione excepit. Mox abdicatâ nosocomij administratione, tanquam Institutis nostris parum consentanea, totum se ad visitatoria Societatis ministeria conuertit; nihilque eorum omisit, quæ decerent Apostolicum pectus: vt incredibile videatur, quot modis, quàm indefessè, quantâ caritate, quam ingeniosâ sedulitate pauperum consuleret saluti; quorum indigentiæ leuandæ, nunquàm illi pia liberalitas defuit eorum qui viri virtutem admirabantur: ipse quoque Deus serui sui caritatem non rarò miraculis approbabat. Arcam pane vacuam repentè compleuit in vsum egenorum: instructam ad vnius vsuram diei, toto fecit quatriduo sufficere: submisit aliàs inopinatò, quando maximè desiderabat, contracta debita piorum hominum liberalitate dissoluit. Sæpè bullire deprehensus est lebes igne diu antè subducto, quo priuatorum in ædibus cibos inopum temperabat. Multis infirmis suâ precatione reddidit incolumitatem: pestem discussit à multis vnguento à se parato, velut certo amuleto. Nullæ illum sordes, nulla nausea retardabat. Paupertatem non minùs amauit, quàm pauperes. Nihil deliciarum, ne cùm langueret quidem, admisit; cibos de communi mensâ capiebat. Cubiculo tam arcto semper est vsus, vt ægrè mensam, sedem, & lectulum caperet. Truncus illi erat pro ceruicali. Vestes omnes attritæ, laceræue. Eodem vno thorace lineo annos XXIV. est vsus. Indusia quæ pauperibus hispidiora stamine coëmebat, ipse priùs gestando molliebat. In supremo morbo persuaderi sibi passus non est, vt capiti ceruical ad capiendam quietem substerneret,

se

ſe id vnum agere dicens, ne caput quieſceret. Ad menſam veſcebatur libenter aliorum reliquiis, & lautioribus eduliis ſaporem aquâ vel aceto, nec rarò etiam aſperſo cinere caſtigabat. Nunquam ad ſuæ leuamentum indigentiæ quidquam poſtulabat; nec admittebat, ſi quid offerretur, quod in aliorum vſu non fuiſſet. Ad epiſtolas ampliorem chartam, quàm exigeret ſcriptio, non adhibebat; vt non ſemel in palmari plagulâ viris etiam primariis ſcripſerit, quos eius ſeueritatis cepit admiratio, cum laude virtutis. Obedientiam coluit impensè; nec à Præſidum ſuorum nutu latum crinem receſſit; ſolitus vel minimis in rebus, quaſi ab oraculo, reſponſum ab eis repetere. Nihil ſuo permitti volebat arbitrio; nihil lenius, caſtigatiúſue imperari. Coram Superioribus aperto ſemper capite, depreſſis ſtabat oculis. Celeberrimam aliquando concionem improuisò abrupit, monitis auditoribus, ſignificari ſibi lapſam eſſe ſemihoram, quam vetitus erat excedere. Caſtitati tuendæ, nunquam feminas intuitus eſt. Neptes ſuas, quas crebrò confitentes audierat, inter ſe diſtinguere neſciebat; ad illas, ſi domi ſolæ eſſent, non poterat induci vt intraret, quanticunque momenti negotio vrgeretur. Opinio conſtans fuit, Virginitatis illi decus vſque ad extremum conſtitiſſe. Sepiuerat illam, ceu ſpinis, humilitate præcipuâ, & honorum contemptu tam conſtanti, vt ſicut Arboreenſes olim Infulas, ita Calaritanas poſtmodùm fortiter repudiarit. Operoſum ſit huius documenta virtutis, quæ præbuit, enumerare, quibus vniuerſa vitæ eius ſeries contexta fuit. Quo die ſolemnia quatuor vota nuncupauit (is fuit VII. Aprilis, anni MDLXXXIII.) iuſſus de ſuperiore loco verba ad diſcumbentes facere, multis cum lacrymis ſe dignum profeſſus eſt ob ſua commiſſa, qui cœtu illo Sanctorum pelleretur; nedum acceptum gradum meruiſſet. Vocatus aliquando ad Exhomologeſim pauperis excipiendam ad ianuam, accurrit properè, barbam, vti erat, ſemitonſus, quam ipſe ſibi formando deformare ſolitus erat. Corpus atque animum nullo non modo mortificationis exercuit. Pauperum ægrorum veſtes à vermibus purgabat; ſordes ipſorum ſuo ſtrophio detergebat; atque idem mox ipſe ori ſuo ad omnem vſum admouebat; illos ad naturæ leuamenta ſuſtinebat ſuis manibus, mundabat, in cubile reponebat. Vtebatur per æſtiuos calores accinctâ lacernâ; quam ponebat per hyemem; & cauſam tam præpoſteri vſus rogatus, reſpondit, veſtes ſibi, vt panem aliis, eſſe, quem quiſque eo tempore ac modo, quo indiget, adhibeat. Corpus flagellis, cilicio, ieiuniis, omniſque generis maceratione vexatum; & fatigatum incommodis, ad quietem duris aſſeribus veſtitum inſternebat. Multus in orando fuit, & mentem habuit in cęleſtia ſurrectam. Multos orando liberauit à morbis, & certæ morti ſubduxit; vnum etiam fuſis precibus reuocauit ad vitam; inſtruxit; Baptiſmo tinxit; & mox iterum morti permiſit. Multa Diuinitus vidit occulta; multa pòſt futura vaticinatus eſt. Suæ mortis articulum toto priùs menſe ſignauit. Is fuit dies VIII. Decembris, anno ſalutis MDXCIV. ætatis LXXIV. Religionis XLIII. in eâ ipsâ vrbe, in quâ primam vitam hauſerat. Mortuus calicem manibus inſertum, vt ad ſepulturam de more pręferret, apprehendit, ſtrinxitq; ceu viuens. Exequias illi fecit Cathedrale Capitulum magnâ celebritate. Veſtes, vngues, crines, digitus etiam vnus auulſus eſt, ob ſanctimoniæ opinionem. Edidit in vſum popularem Petrus Spiga expanſo in folio

Puncta Meditationum, De Vitâ & Paſſione Domini. Item

Puncta Examinis Conſcientiæ.

PETRVS STERGLERVS, natione Germanus, gente Carniolus; Humanioribus diſciplinis benè excultus; edidit tacito ſuo nomine

Aſma Poëticum Litaniarum Lauretanarum; in quo nimirum ſingulis Litaniarum titulis ſingula Emblemata cum ſuo Carmine reſpondent. Linzij Auſtriæ typis Ioannis Paltauff MDCXXXVI. in 12.

PETRVS TAFFINVS, natione Belga, patriâ Audomarenſis, vicennis in Societatem cooptatus anno MDCXVIII. Litteras Humaniores variis locis, Philoſophiam Moguntiæ, Sacras Cõtrouerſias ac Theologiam Moralem Montibus Hannoniæ profeſſus eſt. Edidit librum

De Veterum Romanorum anno ſæculari, cum Ludorum Secularium nouâ Chronologiâ. Tornaci, apud Adrianum Quinquè MDCXL. in 4.

PETRVS THYRÆVS, natione Germanus, patriâ Nouetienſis, dignus Hermanni Thyræi frater; Vir omni litterarum genere cumulatus, & in Academiis Treuirenſi, Moguntinâ, Herbipolenſi, per XXVII. annos continuos Profeſſor, & Concionator; qui dum Religionem Catholicam ingenij ſui monumentis illuſtrare, & pro ſua virili ſubleuare non ceſſat, rude Scholaſticâ donatus, laborum ſuorum præmia percepturus, nouem menſium tabe in cælum euocatus eſt, Herbipoli die III. Decembris, anno ſalutis MDCI. ætatis LV. initæ Societatis XL. Magnum ſui deſiderium apud multos reliquit, quibus operam confitentibus dabat, honorificentiſſimèque funus ipſius proſecuti ſunt, campanis per primaria Templa ſonantibus. Scripſit præclaros libros, his titulis,

Loca infeſta, hoc eſt, *De infeſtis ob moleſtantes Dæmoniorum, & defunctorum hominum ſpiritus, locis*, lib. I. in quo ſpirituum infeſtantium genera, conditiones, vires, diſcrimina, opera, mala quę viuentibus adferunt: rationes item, quibus partim cognoſcuntur, partim proſcribuntur: modi denique quibus loca ab ipſorum moleſtia liberantur, iiſque ſimilia diſcutiun-

tiuntur, & explicantur. Accessit

Libellus de Terriculamentis nocturnis, quæ hominum mortem solent portendere. Coloniæ apud Maternum Cholinum MDXCVIII. in 4.

Dæmoniaci, hoc est, *De obsessis à Spiritibus Dæmoniorum hominibus*, lib. I. in quo Dæmonum obsidentium conditio, obsessorum hominum status, rationes & modi, quibus ab obsessis Dæmones exiguntur, & iis similia explicantur. Secundâ editione auctiùs & correctiùs ibidem eodem anno in 4.

De Apparitionibus Spirituum, Tractat. II. quorum prior agit, *De apparitionibus omnis generis Spirituum, Dei, Angelorum, Dæmonum, & Animarum humanarum*, lib. I. cum duplici Appendice, *De Spirituum Imaginibus, & cultu; deq; Purgatorij veritate.* Posterior continet, *Diuinarum*, seu, *Dei in Vetere Testamento apparitionum & locutionum, tam externarum, quàm internarum*, lib. IV. Ibidem MDC. in 4.

Diuinarum Noui Testamenti, siue, *Christi filij Dei, Noui Testamenti Mediatoris, Apparitionum*, lib. III. quorum I. illam quâ in particulari iudicio omnibus dicitur apparere: II. Sacramentales, quibus sub peregrinis speciebus aliquando conspicitur: III. Impersonales, in quibus sub alienis personis exhibetur, explicat. Coloniæ apud Gosuinum Cholinum MDCXXV. in 4. Et hæc quidem ipsius iustis voluminibus prodiere: scripserat verò priùs

Disputationes varias, nempe,

De Apparitionibus Spirituum, Moguntiæ MDLXXXII.

De Festo Corporis Christi, & Deo in Sacramento Eucharistiæ adorando. Ibidem MDLXXXV.

De Sacramentali Confessione. Ibidem eodem anno.

De Potestate Ecclesiasticâ. Ibidem MDLXXXVI.

De verâ Fide, duplicem. Ibidem MDLXXXVII.

De Iure Vocationis, & Missionis Ministrorum in Pseudo-Euangelicorum Ecclesiis. Ibidem eodem anno.

Examen Apologeticum Thesium Danielis Tossani Caluiniani Theologi in Academiâ Heydelbergensi, pro Disputatione Moguntinâ, De Iure Vocationis, & Missionis Ministrorum Verbi apud Euangelicos. Ibidem MDLXXXVIII.

Rursum, *De Iure Vocationis, contra Euangelicos Ministros; & Apologiam Danielis Tossani pro iisdem Ministris.* Ibidem eodem anno.

De Clandestinorum Matrimoniorum iustitiâ. Ibidem eodem anno.

De Libertate Christianæ Fidei, & Religionis. Ibidem MDXC.

De Sanctorum inuocatione. Wirceburgi MDXCVI.

De Legitimo Sanctorum cultu; deq; Imaginum consecratione.

De multiplicibus suffragiis, quibus piè defunctorum spiritus à viuentibus iuuantur.

De Sacrorum hominum continentiâ.

De Nouo & falso Antichristo.

Apodixim præsumptæ necessitatis Vtriusque Speciei in Sacramentali Communione. Wirceburgi MDXCVII.

PETRVS VARGAS, natione Hispanus, scripsit

De conscribendis Epistolis; &

Progymnasmata Rhetorica.

PETRVS DE VRTEAGA, natione Hispanus, Domus Professæ Hispalensis Præpositus, edidit quam Hispanicè habuit Hispali

Concionem in Exequiis Philippi III. Regis Catholici. Hispali per Alphonsum Rodriguez Gamarra MDCXXI. in 4.

PETRVS WADINGVS, natione Hibernus, patriâ Waterfordiensis, Vir in omni scientiarum genere insigniter præstans, qui prȩter Humaniora, bis Philosophiam, & totos XVI. annos Theologiam Louanij & Pragæ docuit, vtriusque Facultatis Doctor. Edidit sub alieno nomine

Carmina varia, & alia spectantia ad Disciplinas Humaniores. Item

Tractatus aliquos contra Hæreticos.

Sub suo autem nomine

Breuem Refutationem calumniarum, quas Collegio Societatis Iesu Pragensi impegit Scriptor famosi Libelli, cui titulus Flagellum Iesuiticum, *præsertim in negotio Academiæ Pragensis.* Nissæ apud Ioãnem Schubarth MDCXXXIV. in 4.

Tractatum de Incarnatione. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXXVI. in 4.

Orationem Pragæ dictam in Ferdinandi III. Ratisbonensibus Comitiis in Cæsarem electi inauguratione.

PETRVS XIMENEZ, natione Hispanus, patriâ Toletanus, Romæ confectis studiis, ac Sacerdotio initiatus, Viennam Austriæ missus est anno MDLXXXII. & mox ibi Scholasticam Theologiam docuit, & Italicum egit Concionatorẽ. Paucos post annos ad nouam Academiam Græcij institutam translatus, primus illius nascentis Cancellarius est renunciatus, & Diuinas simul Scientias professus. Ibi sæpiùs cum Hæreseos antesignanis, Balthasare Fischero inprimis, omnium primipilo, quâ pollebat vi maximâ concurrit, eosque ad infantiam planè redegit; vt neminem magis, quàm Hispanum hunc hominem se perhorrescere ostenderent, & Iesuitarum patronum eum nuncuparent. Exinde Nostris quoque sæpè cum laude præfuit; Clagenfurti, Olomucij, Pragæ, Græcij Rector fuit, vbique sui similis, omnibus venerabilis. Vir fuit excellentis ingenij, atque prudentiæ: sed animi tanti, vt adeò nullis labefactaretur aduersis, quin etiam acueretur eò magis, quò grauiùs quidquam incubuisset. Serenissimo Archiduci Austriæ Carolo non est veritus Academiæ concessa ab illo priuilegia repræsentare, remittereque, nisi vellet eadem, in cau-

causâ grauissimâ, quæ cum ipso Principe tunc intercedebat, sarta tecta tueri. Olomucij anno MDCXIX. cùm perduellium Hæreticorum Commissarij ad Collegium venissent, & proscriptionis Patrum causas exposuissent, claues Templi atque Collegij sibi iussissent exhiberi; demùm vt abirent Patres, nisi vellent extrema experiri, præciperent; Petrus, qui tum ibi Rector erat, respondit coram vniuersâ multitudine, primò quidem, oculis & manibus in cælum eleuatis, causas proscriptionis haud esse cum veritate coniunctas, coram Deo, coram Angelis, & Hominibus, semel iterumque se protestari, altâ & contentâ voce exclamauit. Ad alterum de clauibus sic ait, *Templi claues tradere nequeo; quia neque Domum Dei tradere queo: & si pro eâ re moriendum sit, id ego in beneficio ponam: imò ne in hoc frustra laboretis, notum vobis facio, me claues iam tradidisse Magistratui Ecclesiastico: ad eum enim, non ad vos eas pertinere intelligo. Claues verò Collegij frustra petitis, cùm Collegium ipsum iam teneatis. Verùm de huiusmodi clauibus difficultas nulla est.* Ad vltimum, *Patres*, inquit, *parebunt necessitati, excusso etiam puluere, iuxta præscriptum Christi; omne namq; solum illis patria erit, vbicunque Diuinæ gloriæ seruire licebit.* In hanc sententiam cùm pluscula addidisset mirâ constantiâ, Commissarij rursus institere, vt Claues Templi traderentur, vel is, penes quem essent, proderetur. Rector vtrumque negare; primùm quia claues in suâ potestate non habebat; alterum, quia secretũ non posset, cum alterius detrimento reuelare. Hæc ille fortiter cum Hæreticis. Verùm pro tuendâ Societatis dignitate, Iuribusque, nihil se dubitauit murũ obiicere vel Principibus Purpuratis. Ceterùm hanc animi magnitudinem ita religiosâ humilitate temperabat, vt omnibus esset percarus. Nihil in eius verbis arrogans; nihil in moribus insolens, vel in habitu corporis eximium, aut à ceteris singulare. Delatam certè quatuor votorum professionem non priùs admisit, quàm qui se præibant ætate, eo quoque honore præcessissent. Magnatum consuetudinem, quoad illi fas erat, studiosè declinabat; & mirabantur, qui iam ad id animum aduerterant, quoties ad Societatis domicilium Principes diuertebant, semper abesse Ximenium. Puritatis cultor, propè dixerim, nimius fuit, si quid eo in genere potest nimium esse. Non ferebat coram se vel in scenâ quidquam exhiberi, quod mollitudinem quoquo modo redoleret. Omnino virginalis vel in cano capite verecundia refulgebat. Viennæ viderat in Templo nonnullos per iuuenilem licentiam feminis connictantes: non se tenuit, quin prehensos de brachio educeret, dicens locum illum orationi, non amoribus sacrum esse. Nunquam vel in extremâ senectute manus auxiliares ad vestes ponendas, sumendasque admisit. In cibo temperans fuit; & ex appositis viliora ferè sumebat; nec in communi mensâ quidquam admisit eximium, donec imbecillitati corporis iussus est aliquid indulgere. Paupertatis, & Obedientiæ fuit perstudiosus; quam cùm etiam à subditis exigeret accuratissimam, omnium tamen necessitatibus se facilem exhibebat. Nihil suis patiebatur deesse. Omnes tenerrimâ beneuolentiâ complectebatur. Peccantes arguebat paternâ seueritate, & in minima quæq; errata animaduertebat, quo grauioribus aditum prohiberet. Humanas rationes simplici sinceraque veritate retundebat. In rebus gerendis nihil adoriebatur, tametsi leue videri posset, non præmeditatum. Incredibili zelo feruebat Diuini honoris tuendi, & augendæ in Societate perfectionis religiosæ; vt tabescere videretur, si quid agi cerneret, tolerarique, quod illi officeret; & quanto poterat opere connitebatur ad corrigendum. Vt erat facilis in morigeros, ita serius erat & austerior in parum sinceros & candidos. Sæpiùs ingeminabat parum se esse de suâ morte sollicitum; verùm impensè optare, vt Societas vniuersa haustum ab Sancto suo Fundatore spiritum sanctimoniæ, post obitum quoque suum porro retineret. Diuinarum rerum studio impensissimè tenebatur, & in abditissimos illarum recessus penitissimè intrabat. Hinc illi copia multa exquisitissimorum sensuum in priuatis publicisque colloquiis; multa in exhortando efficacitas cum mirâ suauitate coniuncta: tenerrimus pietatis sensus, & facilitas lacrymarum. Multum quotidie temporis contemplationi dabat, præsertim annis postremis, tantâ mentis cum Deo coniunctione, vt à sensuum vsu crederetur alienus. Ibi concipiebat ardorem, qui pòst in suspiria, atque exclamationes magno impetu soluebatur. Sæpè debuit præ Diuinarum consolationum vehementia in Sacrificio Missæ subsistere: nec à Sacro faciendo abstinuit, vel in ætate fractissimâ, quamdiu se potuit in altari ad populum de more conuertere. Eâ porro pietate litabat, vt semel conspectum fundatrix Nouodomensis Collegij Heroina pietatis ac prudentiæ laude conspicua, virum magnâ præditum sanctimoniâ iudicarit. Duobus post se sacrificantibus solebat adesse ad gratias Deo referendas. Omnino frequens erat & sedulus in Venerabili Eucharistiâ colendâ. Diuinis in Templo Officiis, quoad poterat, assistebat: quando per hyemis inclementiam nequibat, eadem in suo peragens cubiculo, cum publicis horâ certè & spiritu, si non loco, coniungebat. Musicis modis Ecclesiasticis mirum in modum afficiebatur; vt sæpè in lacrymas, sæpè velut in ecstasim raperetur. Vanum tamen leuemque cantum & notarum artificium, aut verba Templo, rebusque sacris minimè accommodata vehementer detestabatur. Crebros miscebat de Deo sermones; & ex composito secedebat non rarò ad

eos,cum quibus liberiùs talibus colloquiis perfrueretur. Magnis motibus exultabat ad cælum; aiebatque se facilè, iis omnibus quæ in Societate vnquam gesserat, mercaturum externæ huius cæli pulchritudinis aspectum; nedum teneretur desiderio formæ interioris spectandæ. Hæc cùm variis regendi curis distractus egerit,facilis coniectura est quantò inflammatiùs in eâ incubuerit, cùm tertiæ Probationis curam Societatis more sustineret. Acutissimè discernebat quantum ab eâ, quæ Societatis propria ac peculiaris est, sanctimonia distet Religiosorum etiam nostrorum, vulgaris; & in eam Nostris quasi digitum in scopum intendebat. Secesserat viribus animi corporisque recreandis aliquantisper Græcio Millestadium, quod in extremâ Carinthiâ Monasterium est iuris Græcensium. Ibi leuis illum principiò febricula lecto affixit; sed ætate laboribusque fatigatum breui confecit. In morbo nihil quiritari; semper de rebus Diuinis, quoad potuit,loqui; aquâ se sacrâ identidem lustrare;frontem, os, pectus cruce signare; ac demùm extremis Sacramentis se ad iter æternitatis instruxit. Postremo triduo, cùm iam vox illum deficeret, nutibus sacros aliorum sermones prosequebatur. Et his intentus, placidè tandem conquieuit, Vir, si quis alius, ingenio, doctrinâ, prudentiâ, ac Societatis propriâ sanctitate magnus, die XXIX. Nouembris, anno salutis MDC. XXXIII. ætatis LXXXI. ex quibus LIX. Societati consecrarat, ante XLIII.annos quatuor solemnia vota professus. Scripsit Ximenius

Orationem quam dixit Græcij *in funere Serenissimi Caroli Archiducis Austriæ anno* MDXC. Est ea prima trium, quæ de hoc argumento coniunctim sunt editæ à Collegio Græcensi.

Disputationem habitam cum Balthasare Fischero Lutherano, De fide iustificante, in Academiâ Græcensi anno MDXCII.Græcij typis Widmanstadij.

Edidit prætereà adscripto solùm titulo cuiusdam è Societate Iesu in Prouinciâ Austriacâ

Compendium, seu, *Breuiarium absolutissimum omnium Meditationum, de præcipuis fidei nostræ Mysteriis, Vitæ & Passionis* D. N.*Iesu Christi, &* B.*Mariæ &c.* è VI. *Tomis Meditationum P. Ludouici de Ponte collectum.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXIII. & rursum MDCXXIX. in 8. Illud autem Italicè transtulit, & Petri Ximenez nomen præfixit Ludouicus Dulcebenius noster.

Philibertvs Monetvs, natione Allobrox, seu, Gallo-Sabaudus; Societatem anno MDXC. ætatis XXIV. ingressus est, Vir Latinitatis intelligentissimus, ætatem omnem Humaniorum Litterarum studio potissimùm addixit.

Annuas Litteras Societatis Iesu annorum MDCXII. *& duorum sequentium.* Lugduni apud Claudium Cayne MDCXVIII. in 8.

Delectum Latinitatis, rudiore exemplo propositum, accuratiùs posteà edendum: editum septimò Duaci MDCXXV.

Abacum Romanarum rationum, seu, De re nummariâ Romanâ & Græcâ.

Rupeculam captam, Cracinam seruatam à Ludouico XIII. Rege Christianissimo. Lugduni typis Pilehotte MDCXXX.in 12.

Originem, & praxim Gentilitiæ Tesseræ Gallicæ. Latinè & Gallicè Lugduni apud Claudium Landry MDCXXXI. in 4.

*Geographiam Galliæ Veteris,ac recentis.*Lugduni per Antonium Pilehotte MDCXXXIV.in 12.

Parallelum vtriusque Linguæ, Gallicæ & Latinæ.

Copulas partium orationis, vtriusque Linguæ. Lugduni apud Abrahamum Cloquemin MDC. XXIX. in 12.

*Inuentarium earundem duarum Linguarum.*Lugduni apud Rigaud MDCXXXV. in fol.

Sub nomine simulato Vilbonij edidit

Grammaticam Latinam.

Paratum habet prælo

Formularium Artium, conflatum ex Scutariis Symbolis, aucupiaria, venatoria, equestri domitoria, pictoria, scalptoria, re nummariâ, nauticâ, forensi, Architectonicâ, equestri pedestri militiâ, tormentaria, munitoria, agricultura, fabrilibus Lignaria, Lapidaria, Æraria &c.

Philippvs de Berlaymont,natione Belga, patriâ Huensis, natus anno MDLXXVI. Societati nomen dedit MDXC. in quâ varia munia exercuit cum approbatione. Emicuit in eo singulare studium in iuuentute ad omnem virtutem efformanda. Hinc factum vt etiam extremâ ætate doctrinam Catechisticam lubens pueris traderet: hinc ab eo editus

Paradisus Puerorum, in quo primææui honestatis, totiusque pueritiæ rectè informatæ exépla continentur certo ordine distributa. Duaci, typis Ioannis Bogardi MDCXVIII. in 8.moxque ibidem & alibi recusus.

Idem postmodùm in Gallicum conuersus est à N.Rochette nostro.

Obiit Hui II. die Septembris MDCXXXVII. & prælo paratam reliquit

Bibliothecam Moralem in quinque classes diuisam, in quâ ad ordinem Catechismi præcipuæ de Christiani hominis Officiis quæstiones reuocantur, illustranturque exemplis, figuris ac similitudinibus, ex historiâ tum sacrâ tum prophanâ petitis, cum triplici Indice.

Philippvs Bovchi, natione Belga, patriâ Hanno-Seruius, natus anno MDLXXIV. in Societatem ingressus MDC. Edidit Gallicè

Lacrymas Parthenophili arefactas, siue, *Consolationem animarum B. Virgini deuotarum*, Leodij MDCXXXVI.

*Consilium Status,*siue,*Directionem ad dignoscendum statum in quo Deus vult vnumquemque nostrum saluare.* Ibidem MDCXXXVII.

Solatium animarum desolatarum, per modum Colla-

Collationis ſpiritalis. Ibidem MDCXXXVII.

Tractatum de Charitate fraternâ, ibidem MDC. XXXVIII.

Artem benè moriendi, ibidem MDCXXXIX.

Amicum fidelem vſque ad mortem, ſeu, *modum diſponendi ægros ad benè moriendum.* Ibidem MDC. XXXIX.

Poſtremus hic Liber, *Amicus fidelis,* Latinè prodiuit ibidem typis Balduini Bronckart MD CXLII. in 8.

PHILIPPVS HANNOTEL, natione Belga, patriâ Heſdinienſis, vicennis Societatem iniit anno MDCXX. Obiit MDCXXXVII. peſtilenti morbo correptus ipſo die quo tertium Philoſophiæ curſum Duaci docendo emenſus ſolemni ritu de more in gratiarum actionem Sacrum fecerat. Emicuit perpetuò in eo ſingularis in Chriſtum Patientem affectus, quem vt latè propagaret, edidit

Meditationes varias, & piorum affectuum formulas foliis expanſis; additâ ſingulis ſingulorum myſteriorum icone. Duaci typis Viduæ Petri Telu.

Item librum cui titulus: *Exercitium Amoris pro nobis Crucifixi,* in 16. Ibidem.

Item *Praxim meditandi Paſſionem Chriſti,* in 12. Ibid.

De alio argumento, edidit *Mundi Stultitiam compendio demonſtratam* in 16. Ibidem, MDC. XXXIII.

PHILIPPVS MONCÆVS, natione Gallus, patriâ Pariſienſis, Sacræ Theologiæ Doctor, quam Muſſiponti, Flexiæ, ac Lutetiæ, ſingulari omnium admiratione, ad vltimam vſque ſenectutem profeſſus eſt. Fuit enim illi profunda vis ingenij, acris iudicij vigor, & conſummata in rebus Theologicis peritia. Propoſuerat vniuerſam Theologiam ſuis ſcriptis complecti; ſed mors interceſſit, quæ Pariſiis illum anno MDC. XIX. triennali ſanguinis è naribus profluuio, & conſecuto hydrope ſuſtulit. Editum eſt poſthumum eius opus, in ſpecimen eius ingenij & doctrinæ, quod continet

Diſputationes Theologicas in aliquot ſelectas D. Thomæ quæſtiones. Pariſiis apud Sebaſtianum Cramoiſy MDCXXII. in 4.

PHILIPPVS D'OVTREMAN, natione Belga, patriâ Valentianus, Societatem amplexus eſt anno MDCVII. ætatis XXII. Præcipuum ei hactenus fuit Oratoris Chriſtiani munus, quod tres ipſos & viginti annos exercuit. Scripſit Gallicè

Verum Chriſtianum Catholicum, Audomari typis Caroli Boſcardi MDCXXII. vbi etiam Anglicè prodiit MDCXXIII.

Pædagogum Chriſtianum, cuius primus Tomus *De fugâ peccati & bonorum operum exercitio* ſelectis hiſtoriis illuſtratus, variis in Prouinciis editus, demùm plurimùm auctus nuper duodecimùm prodiit Montibus Hannoniæ, apud Ioannem Waudræum MDCXLI. in 8.

Item exſtat Flandricè typis Ioannis Cnobbaert, Antuerpiæ, MDCXXXVII.

Item Latinè typis Huberti Reulandt Luxemburgi MDCXXIX. Interprete Iacobo Broquart noſtro.

Proximè ſequetur *alter Tomus, De Remediis malorum omnium,* quo proponentur rationes efficaciſſimæ ad diluendas quarumuis ærumnarum amaritudines, eodem methodo quâ tomo primo.

Meditatur *tertium eiuſdem Pædagogi Tomum,* qui ſuggeret argumenta familiarium concionum *ſingulis Dominicorum dierum Euangeliis* conuenientia.

Meditatur & *quartum Tomum in Feſta.*

PHILIPPVS SVEVEZELIVS, natione Belga, patriâ Brugenſis, nobili proſapiâ ortus, Linguæ vtriuſque, Græcæ, ac Latinæ, quas annos plurimos in Societate docuit, apprimè doctus; & omnis reconditæ eruditionis theſaurus. Obiit Cortraci die XV. Iulij MDCXIII. Vertit è Græco acceptam ab Andreâ Schotto, cui prolixam nauauit operam in edenda Photij Bibliotheca,

Anaſtaſij Sinaitæ in Pſalmum VI. Dauidis Explanationem: quæ exſtat Tomo III. Antiquarum Lectionum Henrici Caniſij I. C.

Patrio verò ſermone, ſuppreſſo ſuo nomine edidit

Rectam viam ad pietatem. Antuerpiæ MDCV.

Scripſit quoque ad Antonium Sanderum, qui eo gloriatur in Græcis Magiſtro

Epiſtolam de rectè inſtituendo Græcæ Linguæ ſtudio: quam recitat idem Sanderus lib. III. De Scriptoribus Gandauenſibus.

PHILIPPVS TAONIVS, natione Italus, patria Nicienſis, feliciſſimæ memoriæ vir, edidit Italicè

Orationem funebrem Mareſcialli Toras.

PHILIPPVS DV TRIEV, natione Belga, patriâ Haureanus Hanno, Sacræ Theologiæ Doctor, & eiuſdem complures annos, ſingulari profundæ doctrinæ laude, Duaci Profeſſor, vbi etiamnum ſtudiorum in Collegio noſtro Præfecturam gerit. Louanij Philoſophiam audiit, expletoque curſu, in ſolenni ad Magiſterium promotione, omnium omnino examinatorum calculis renuntiatus eſt Primus. Paulò pòſt cùm ibidem trium ſupra viginti annorum adoleſcens Philoſophiam profiteretur, Societatem anno MDCIII. complexus eſt, in quâ primùm Humaniores Litteras docuit, tum Philoſophiā ter repetito curriculo, ac deinde Scotorum in eâdem Academiâ Seminarium rexit. Edidit

Manuductionem ad Logicam. Duaci typis Bellerj MDCXIV. & alibi ſæpè, quæ & in Scholis prælegitur in diuerſis Prouinciis.

Parat varia in Philoſophiam ac Theologiam.

PLACIDVS SAMPERVS, natione Siculus, patriâ Mamertinus, edidit Italice, tacito ſuo nomine,

Diſcur-

Discursum Academicum, in laudem Portus Messanensis. Messanæ per Io; Franciscum Bianchum MDCXXVIII. in 4.

Habet paratum propediem editurus Italicè iusti Voluminis opus

De Imaginibus B. Virginis Deiparæ, quæ Messanæ coluntur miraculis celebres.

POSNANIENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Poloniæ, edidit Polonicè

Dialysim Assertionum Iacobi Niemerevvski contra Iesuitas Posnanienses. Posnaniæ MDLXXX. in 8.

Veram relationem de Colloquio eiusdem Iacobi cum Francisco Toleto Societatis Iesu, in Comitiis Regni: &

Tractatum continentem responsiones ad argumenta eiusdem Iacobi. Ibidem eodem anno.

Latinè verò edidit

Explicationes aliquot præcipuarum Controuersiarum, variis temporibus in publicis Disputationibus propositas. Coloniæ apud Maternum Cholinum MDLXXXV. in 8.

PRAGENSE COLLEGIVM, in Bohemiæ Regno & Prouinciâ, Moldauæ amni impositum: edidit

Gratulationem Ferdinando III. cum hæreditariam Regni Bohemiæ Coronam adiret. Pragæ apud Paulum Sessium MDCXXVII. in fol.

Constantinum, Tragœdiam; Scriptore Iulio Solimano.

PROSPER MALAVOLTA, natione Italus, patriâ Ferrariensis, adolescentulus à S.P.N. Ignatio in nostrum Ordinem admissus est. Post studia concionibus addictus Italiam percurrit; & tricies Quadragesimæ ieiunium quotidianis concionibus in primariis Templis emensus est. Collegia, Domos Probationis, ac Prouincias rexit. Seuerus in se, paupertatis & communis boni semper amantissimus: plenus laborum, ac meritorum obiit Genuæ anno salutis MDCIV. ætatis LXVI. Religionis L. Scripsit Italicè pium libellum, cui titulus est,

Pia exercitia super Coronam XII. virtutum B. Mariæ; & modus eam quotidie spiritualiter coronandi.

Editæ prætereà sunt Italicè per Prosperi amicum Bartholomæum Zuicchium, tacito eius nomine

Conciones VII. Mediolani MDCIV. Plures dedisset, quas habebat iam paratas, si vita suppeditasset.

R

RAPHAEL OLLER, natione Hispanus, patriâ Maioricensis. Is ab Venerabili fratre nostro Alphonso Rodriguez à puero sæpiùs ad virtutis studium incitatus, sæpiùs etiam in cursu relanguit, & Societatem nunc prensabat, nunc denuò negligebat. Orauit Alphonsus Deum, vt illius curam ageret peculiarem, idque se Dominus facturum spopondit; cuius tandem beneficio cùm in Societatem venisset, Alphonsi interpellatoris sui vixit vsque memor, à quo vitæ melioris rudimenta acceperat. Rhetoricam, Philosophiam, ac Theologiam cum laude docuit. Sed virtute & zelo diuini honoris amplificandi, ac mortales ad salutis suæ amorem inflammandos longè superauit omnia doctrinæ ornamenta. Concionibus habendis, audiendisque Confessionibus nunquam satiabatur; tantumque valuit tractandis animis, vt qui se illi semel commiserat, non facilè ad alium transiret. Prudens erat & maturus in suscipiendis, constans in prosequendis, quæ susceperat negotiis, cum Dei gloriâ & hominum bono coniunctis. Omnium opinio fuit eum tot tantaque solum præstitisse, vt tribus haud inertibus operariis satis esse possent. Carceres, nosocomia, conuersarum mulierum habitacula adibat. Nullam corpori relaxationem dabat, otium nullum. Sæpè Deum rogauit, vt se dignaretur eo honore, vt in missione aliquâ concionando, & salutis mysteria hominibus dispensando vitam poneret; nec voto illum suo Deus frustratus est. Excurrerat Minoricam, alteram Balearium Insularum anno MDCXXI. vbi dum strenuè ad officium Apostolicum incumbit, morbo correptus est, & Sacramentis magnâ pietate perceptis, inter repetenda salutaria Iesu ac Mariæ nomina sanctè expirauit die XIX. Februarij, ætatis suæ anno LV. cùm XXXVI. vixisset in Societate, & in eâ quatuor votorum professionem ante annos XIV. suscepisset. Magnâ illi celebritate parentatum est; magno affluxu populus ad sacrarum manuum osculum accessit, & rosaria corpori admouit, reliquiarum vice. Plenâ eum voce Sanctum atque Apostolum appellabant; ac deinceps perrexerunt eius tumulo supplices accidere, atque in vota pios eius manes vocare. Enimuerò id eius innocentia & bonæ artes ceteræ promeruisse videri possunt: nam virginitati illibatæ, & sanctitati in Baptismo acceptæ, semperque seruatæ addidit humilitatem profundam, obedientiam, paupertatem eximiam, disciplinæ regularis accuratam custodiam, mortificationem perpetem, corporis per multam inediam, aliosque modos vexationem, prolixam orationem, cui faciebat otium somni parcitate quaternis horis definiti; zelum animarum, vt dierum XIII. spatio decies septies aliquando fuerit concionatus, maximis excitatis motibus animorum. Et coronabat hæc decora singularis quidam pietatis affectus in Venerabile mysterium Eucharistiæ, & in D. Virginem Dei Matrem, cuius illibatam Conceptionem præcipuâ deuotione colebat. Huius præclari viri nulla, quod sciam exstat iusta lucubratio. Edidit tamen

Repertorium in VII. *Tomos Historiæ Hieronymi Zuritæ*; quo totam historiam non parum illustrauit.

RA-

RAPHAEL RIBRA, natione Hispanus, patriâ Barcinonensis, vir doctus iuxta ac pius, sub ipsa penè Societatis initia, ad eam se adiunxit, & anno MDXLVIII. Messanam vnus è X. primis, quos ad fundandum eâ in vrbe Collegium S. P. N Ignatius destinauit, profectus est. Aliquãtò pòst inde reuocatus, Laureti excolendis pœnitentium animis diu piam operam dedit. Aderat ipse in turbâ, cùm anno MDLV. vno è Nostris in Æde Lauretanâ concionante, luce palam ignes quidam haud obscuri cælo delapsi Sacrosanctum Sacellum insedere; mox inde diffusi circumire concionem, denique cunctis rei miraculo stupentibus, recipere se in cælum. Raphael nouitate attonitus, repentè humi procubuit venerabundus, Deo ac Deiparæ grates agens, à quibus tali esset dignatus spectaculo. Tantam verò cælestis gaudij copiam in præsentiâ hausit, vt complures deinceps durauerit dies, pectore Dei caritate, & B. Mariæ religione semel accenso. Scripsit

Historiam de Anno Iubilæi MDLXXV. quæ postea Gallicè, & à Ioanne Tellier Italicè versa prodiit.

De miraculis B. Mariæ Virginis Lauretanæ. Maceratæ MDLXXV.

RATISBONENSE COLLEGIVM, in Bauariâ situm ad ripam Danubij, in Germaniæ Superioris Prouinciâ, edidit

Gratulationem Serenissimo Philippo Bauaro Episcopo Ratisbonensi, de adeptâ Purpurâ Cardinalitiâ. Ingolstadij typis Wolfgangi Ederi MDXCVII. in 4.

Templum Honoris à Romanis conditum, apertum virtute Ferdinandi III. nunc eidem Regi Romanorum coronato descriptum, dicatumq;. Ingolstadij typis Gregorij Hænlini MDCXXXVII. in 4.

RENATVS CERISERIVS, natione Gallus, patriâ Nannetensis, natus anno MDCIII. Societatem ingressus est MDCXXIII. Scripsit Gallicè

Historiam B. Virginis Exhilaratricis, quæ vulgò *de Liesse* dicitur.

RENATVS CHESNEAV, natione Gallus, patriâ Aurelianensis, ex viduo & Oeconomo Comitis S. Pauli, post studia liberalium artium ac Philosophiæ Duaci in virili ætate inchoata & perfecta, factus Societatis Tornaci anno MDCV. cùm valeret gratiâ dicendi, celebris in eâ Concionator euasit. Obiit magno sui relicto desiderio Montibus Hannoniæ anno MDCXVII. quinquagenario maior. Edidit Gallicè

Historiam Translationis sacri corporis Henrici Martyris, Româ Montes Hannoniæ aducti. Montibus MDCXVI.

Transtulit ex Latino Gallicè

Ioannis Crombecij, De Studio perfectionis lib. II. Audomari apud Boschart.

Roberti Card. Bellarmini, De ascensu mentis in Deum. Duaci apud Balthasarem Bellerum MDCXVI.

Iacobi Aluarez de Paz Tractatum de Mortificatione externâ. Apud eundem MDCXVII.

RHEDONENSE COLLEGIVM, in Galliâ, spectat ad Prouinciam Franciæ; edidit

Orationes, quibus funus Henrici Magni Regis Galliarum cohonestauit.

RHEMENSE COLLEGIVM, in Galliâ, pertinet ad Prouinciam Campaniæ. Edidit

Parentalia Henrici Magni Regis Galliarum in anniuersario obitus ipsius die.

Academica Parentalia Reuerendissimo Domino Balthasari Abbati Villaregij. Rhemis MDCXXXI.

RICHARDVS ESIVS, natione Belga, vir Linguæ Græcæ peritissimus, ad Societatem se adiunxit in Italiâ, vixitque totos XLIV. annos in Prouinciâ Venetâ, quorum bonam partem Litteris Humanioribus tradendis impendit. Obiit demùm Placentiæ Anno salutis MDCXXXI. ætatis LXXXIII. tria olim vota professus. Scripsit

Instructiones Grammaticæ Latinæ.

Institutiones Linguæ Græcæ.

Compendium Linguæ Græcæ ex Nicolao Clenardo.

Compendium Linguæ Latinæ ex Emanuele Aluaro.

De Quantitate Syllabarum.

Simmiæ Rhodij bipennem, quæ Theocrito addi consueuit, *è Græco Latinè reddidit*: eam recitat Iosephus Blancanus in Locis Mathematicis Aristotelis ad quæstiones Mechanicas quæst. XIX.

RICHARDVS GIBBONVS, natione Anglus, patriâ Wintoniensis, vir egregiè doctus, & qui Philosophiam ac Mathematicam, Linguam ac Litteras Sacras & Theologiam Scholasticam pluribus annis docuit, in Hispaniâ, Italiâ, & Lusitaniâ, Turnoni, & Tolosæ in Galliâ, Duaci, & Louanij in Belgio, vbi etiam Præfectum egit studiorum, ac tandem tribus annis octogenario maior obiit Duaci, die XXI. Iunij, anno salutis MDCXXXII. Societatis LXII. Edidit

Decachordum Christianum Marci Cardinalis Vigerij.

Opera Diui Aelredi Rhieuallensis Abbatis in Angliâ Cisterciensis, ex MSS. *producta.* Exstant Tomo XIII. Bibliothecæ magnæ Patrum; & seorsim excusa Duaci typis Gerardi Pinchon MDC. XXXI. in 4.

Diui Amedei Episcopi Lausannæ, De Mariâ Virgine Matre, Homilias VIII. *cum Syllabo Auctorum, qui Homilias de B. Virgine scripserunt*: quem Colonienses perperam Ioanni Molano tribuerunt. Audomaropoli apud Antonium Crabbe MDC. XIII. in 12.

Nicolai Harpsfeldij Historiam Anglicanam Ecclesiasticam: cum adiunctâ *narratione Diuortij Henrici VIII. Regis Angliæ,* ab inclyto Christi Martyre Edmundo Campiano scriptâ.

Vitam B. Gosuini Abbatis Aquicinctensis Ordinis S. Benedicti, è Veteri MS. Aquicinctino; cui *suas Notas adiecit.*

Summam Casuum Conscientiæ, seu, Instructionem Sacerdotum Francisci Cardinalis Toleti, cum Aucta-

Auctario Martini Fornarij recensuit, & recudit.

Francisci Riberæ Commentarios in XII. *Prophetas, à mendis purgatos recudit.* Duaci per Balthasarem Bellerum MDCXII.

Ludouici de Ponte Meditationum de Vitâ & Passione Christi libros II. *ex Hispanico fecit Latinos.*

RICHARDVS HALLER, natione Germanus. Is Margaretam Austriacam secutus in Hispaniam, à Confessionibus Reginæ illi dum vixit constanter adfuit. Vir fuit longè modestissimus, & qui in summâ rerum omnium affluentiâ religiosam paupertatem exactè coluit: in summis honoribus vltrò sæpè delatis, demississimè se gessit. Infulas & Purpuras oblatas non semel respuit, & tanto cum stomacho, vt eas offerentibus omnem deinceps cogitationem earum excuteret. Honorificas compellationes ex Aulæ more vsurpatas pro munere quod gerebat, ne ad aures quidem admittebat. Præter ea negotia quæ in proximorum bono procurando quotidie nascebantur, à piis libellis commentandis & vulgandis nunquam erat otiosus. Obiit Madridij anno salutis MDCXII. ætatis LXX. quadragenario maior in Societate, quatuor in eâ votorum professus. Funus ipsius Rege iubente, Sacelli Regij Curiones & Symphoniaci suo cantu celebrarunt: solemnem exequiarum pompam omnes Religiosorum familiæ sunt prosecutæ. Eius industriæ monumentum est, vtilis

Commentatiuncula de Contritionis actibus crebrò eliciendis, quam vario idiomate omnibus propemodùm Europæ regionibus, & magnâ Indiæ parte fructuosè disseminauit.

RICHARDVS RICHARDI, natione Italus, scripsit

Compendium Grammaticæ Emanuelis Aluari.

RICHARDVS VANDER STERREN, natione Belga, patriâ Eyndouiensis, regit hodie Collegium Alostanum. Edidit Linguâ Belgicâ, suppresso suo nomine Libellum cui titulus est

Vsus & vtilitas suffragiorum, quæ laudabili consuetudine in multis Congregationibus quot mensibus distribuuntur. Antuerpiæ apud Henricum Aertsens MDCXXXVIII. in 16.

RICHARDVS WALPOLVS, natione Anglus, patriâ Norfolicensis, Henrici & aliorum duorum in Societate frater, egregius Theologus, & meritò inter doctissimos nationis Anglicanæ hâc ætate viros reponendus. Ex Romano Anglorum Collegio, Societatis Religiosus factus, tum Romæ, tum Vallisoleti, tum Hispali Præfectum studiorum in Anglicanis Collegiis egit. Immaturâ morte abreptus decessit Vallisoleti anno salutis MDCVII. ætatis XLII. Scripsit Anglicè

Responsum ad prouocationem Matthæi Salliffi Ministri Caluinistici. Antuerpiæ MDCV. in 8.

ROBERTVS BELLARMINVS, S. R. E. Cardinalis, natione Italus, patriâ Politianus, Marcelli II. Pontificis Maximi sororis Cynthiæ Ceruinæ filius, adolescentulus se Deo in nostrâ Societate consecrauit, die XX. Septembris, anno salutis MDLX. ætatis suæ XVIII. atque excellenti ingenio, magno iudicio, improbo & pertinaci studio, liberales artes didicit, docuit, & professus est. Valuit sacrâ eloquentiâ plurimùm, & summâ cum admiratione omnium, atque insigni fructu celeberrimis in locis concionatus est priusquam per ætatem Sacerdos esse posset. Eo sacro ordine Gandaui à Cornelio Iansenio inauguratus est anno MDLXIX. & postero sacram doctrinam Louanij explicare exorsus est, primus qui de Societate id eâ in vrbe præstitit, fausto principio, etiamsi quæstiones adhuc non ita multas ex Primâ tantùm, Tertiâque parte S. Thomæ audiuisset. Rumor autem quem excitauit in tradendâ Theologiâ auditus est adeò latè, vt ferè fidem excedat; vnde & primos in Academiâ honores obtinuit habitus semper ab omnibus magister. Hanc tantam sapientiæ laudem cùm ornaret paribus incremẽtis virtutum, iussus est die VI. Iulij, anni MDLXXII. quartum Societatis solemne votum tribus aliis addere, quæ ex Pij V. decreto in Sacerdotij susceptione priùs ediderat. Post septennium quàm in Belgium venerat, repetiuit Italiam, & Romæ primus Sociorum prælectionem de Controuersiis fidei suscepit anno MDLXXVI. tantâ præstantiâ, vt famam per se celeberrimam, longè etiam superarit. Anno MDXC. missus à Sixto V. Pontifice Max. in Gallias est, cum Henrico Cardinali Caietano Legato, vt si quid de rebus ad fidem spectantibus tractari oporteret, ipse esset in promptu. Inde post X. menses redux, iubente Gregorio XIV. Sacra Biblia, vnus è paucis ad id designatis, liberauit erratis, quæ primâ editione à Sixto imperatâ irrepserant, & præfationem ipse composuit, quæ impressa hodieque prælegitur; & castigauerat anteà iam Biblia Regia imperante Gregorio XIII. quorum Chaldæa Paraphrasis Rabbinicis scatebat erroribus. Anno MDXCII. Romani Collegij Rector, & nondum circumacto triennio Neapolitanæ Prouinciæ Præpositus est appellatus. Vtramque præfecturam incredibili Sociorum bono administrauit: donec vitâ functo Francisco Cardinali Toleto, à Clemente VIII. Pont. Max. Anno ineunte MDXCVII. Romam accitus est, vt eius locum impleret. Adscriptus paulò pòst inter eos est, qui Sacræ Inquisitioni sunt à consiliis; examini Episcoporum præpositus. Cumque Rector in Pœnitentiario Collegio factus esset, vix lapso bimestri, die III. Martij, anno MDXCIX. ab eodem Clemente Cardinalis nominatus est, cum hoc elogio, *Hunc eligimus, quia non habet parem Ecclesia Dei, quoad Doctrinam, & quia est nepos optimi & sanctißimi Pontificis.* Cùm autem se subtrahere moliretur, sub anathemate vetitus est repugnare. Sic publicæ vti-

vtilitati seruiendo inducta sunt Cardinalis insignia lacrymanti. Hinc factum vt quamuis esset Sacrâ Purpurâ donatus, nihil tamen de pristinâ modestiâ mutauerit, sui que omnino similis, & pauper Societatis Iesu Presbyter, & Ecclesiæ Romanæ Princeps idem semper fuerit, in vnum Religiosæ vitæ & sacra dignitatis munia coniungens. Triennio post acceptam Purpuram, Ecclesiæ Capuanæ Archiepiscopus, ab ipso Clemente Pontifice, die XXI. Aprilis, anno MDCII. inauguratus est, acclamante Sacro Collegio, *Dignus Digna*. Qualis fuerit eius administratio in eâ Ecclesiâ, tum maximè patuit, cùm per obitum Clementis VIII. An. MDCV. ad noua Comitia Romam abire debuit. Cùm enim populo de suggestu valediceret, ominareturque se minimè reuersurũ, lacrymæ omnibus obortæ sunt, quas clamor excepit, & luctus publicus, cùm dicerent vniuersi, *Ne derelinquas nos, Pastor bone, ne deseras nos, nos orphanos; sub te, quæ peccauimus, Pater filij emẽdabimus*. Postridie adfuit mæsta ciuitas, & cùm primùm Cardinalis in conspectu fuit, repentè cum fletu clamor exortus est, Pastorem, Parentem, Tutorem, confusis vocibus appellantium, suamque orbitatem lamentantium: vestis laciniam exosculabantur nonnulli, alij rosariis piè contingebant, omnes benedictionem flagitabant. Nouus Pontifex Paulus V. mox vt electus est, vetuit Bellarminum abire ab suo latere, cuius vellet consiliis plurimùm vti. Ea causa ipsi fuit Ecclesiæ Capuanæ renunciandi, quod nollet gregi præesse, cui non se posset exhibere præsentem. Procurauit tamen caritatis officio Politianam tantisper Ecclesiam, dum abest, in Gallias Legatus Antistes eius Vbaldinus; & Cælestini Ordinis, ac Monasterij S. Marthæ, Germanicique Collegij patrocinium admisit. Vixit in Purpurâ Robertus, summis Ecclesiæ negotiis admotus, vsque ad annum salutis MDCXXI. quo propter ingrauescentem annis & ægritudinibus ætatem impetratâ ab occupationibus publicis missione die XVI. Augusti ex Vaticano secessit in Domum nostram Probationis ad S. Andreæ, & paulò pòst febri tentari cœpit, quo tempore mortem sibi ominatus, canere auditus est, *Nunc dimittis seruum tuum Domine secundum verbum tuum in pace*. Exprimi non potest quàm fuerit illi iucunda cogitatio propinquæ mortis. Omnino in hoc argumento multus erat, vt ostenderet viuendi fastidium, & incredibilem sitim æternitatis. Inuisit eum decumbentem Gregorius XV. Pontifex Max. ac bis peramanter amplexus, Sacrum se pro eius valetudine facturum promisit. Ipse Christi Vicarium obsequiosissimè reueritus vsurpauit illud Centurionis, *Domine non sum dignus, vt intres sub tectum meum*. Postquam Sacramentis munitus est, mandauit P. Andreæ Eudæmonioanni intimo suo, vt testaretur litteris se per Dei misericordiam in Ecclesiâ Catholicâ, atque in fide decedere, quam ad eam diem & sincerè coluisset animo, & suis voluminibus defendisset; ac ne de Diuinis quidem auxiliis aliter morientem sentire, vel vnquam sensisse, quàm in Controuersiarum Libris docuisset. Vbi imminere felicissimi transitus horam sensit, Apostolicum Symbolum, Psalmum L. Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam sæpiùs recitauit, interponens subinde suauissima Iesu ac Mariæ nomina: tum sacram Christi cruci affixi effigiem, detracto sibi pileolo, capiti venerabundus imposuit, & reductis brachiis ad pectus strinxit; ac demùm inter nostrorum preces leniter anhelans spiritum Conditori suo placidissimè tradidit, die XVII. Septembris, anno salutis MDC. XXI. & LXXIX. ætatis. Funus illi, iubente Pontifice, comparatum est eo splendore, quo Cardinalibus fieri consueuit; sed aduersus vndam populi concursantis ad osculum, tactumque sacri pignoris, adhibere oportuit Heluetios è stipatoribus Pontificiis. Decimo pòst die parentauit illi Societas, Tarquinio Galluccio perorante. Quidquid rerum in vsu habuit, raptum, distractumque in postulantes est ad venerationem. Anno vertente, in vacuum S. Ignatij Parentis nostri tumulum corpus eius illatum est, cui honorarium è lapidibus versicoloribus, ac statuis dispositis monumentum Odoardus Cardinalis Farnesius addidit cum hâc inscriptione,

ROBERTO CARDINALI BELLARMINO

POLITIANO E SOC. IESV
MARCELLI II. P. M.
SORORIS FILIO
ODOARDVS
CARD. FARNESIVS
SVI ERGA VIRVM, QVEM
PATRIS LOCO SEMPER COLVIT
AMORIS NVNQVAM MORITVRI
MONVMENTVM POS.
OBDORMIVIT IN DOMINO
ANNO SAL. MDCXXI.
ÆTAT. SVÆ LXXIX.

De Religione porro Roberti Bellarmini, pietate, demissione animi, modestiâ, ceterisque virtutibus, de miraculis etiam, & Propheticis prædictionibus, aliisque ornamentis tacere meliùs puto, vt ille de Carthagine ait, quàm pauca dicere: omnia verò complecti voluminis iusti est opus: est in manibus eius vita luculenter descripta quæ sitim possit extinguere minutiùs eius decora cognoscere cupientis. Ego satis habuero, pauca de ipso clarissimorum hominum suffragia repræsentare.

Mapphæus Barberinus Cardinalis, qui iam Vrbanus VIII. est, dicebat Bellarminum etiam tum viuentem ab se tam æstimari sanctum, atque alios, qui antiquitatis etiam adiunctâ commendatione publicam habent venerationem; nec dubitauit illum in quodam Carmine S. Carolo Borromæo virtute geminum facere.

Cardinalis à Monte, Deum aiebat commodare vsibus Ecclesiæ exemplar hoc perfectissimum voluisse, vt Sacer Senatus, ac seculum nostrum ab illo, vti superius seculum à S. Carolo, illustraretur.

Card. Bandinus adsimilem ducit Sanctis Ecclesiæ Doctoribus, tum in doctrinâ, tum in moribus; semper verò visum exemplar excogitatissimum Præsulum Ecclesiasticorum, & Sacri Collegij singulare lumen.

Card. Estensis vocat singulare exemplar nostrorum temporum, quem non honoraret vt Cardinalem, sed adoraret vt sanctum, in cuius obitu magnum acceperit damnum Ecclesia Dei.

Card. Verallus ipsum ait ita vixisse, vt exemplar vnde sumere virtutem Cardinales possent & Ecclesiastici omnes; ita scripsisse, vt alter nostri seculi Augustinus haberi possit.

Card. Cobellutius ait excedente illo, cecidisse coronam capitis Sacro Senatui, qui fuerit Ecclesiæ Sanctæ lumen grande.

Card. Vbaldinus existimat hoc seculo neminem fuisse illo potiorem sanctæ fidei defensorem, vt meritò possit appellari Athanasius, atque Augustinus ætatis nostræ; denique doctrinâ Sanctis Ecclesiæ Doctoribus parem, virtute speculum sanctimoniæ, Purpurâ formam fuisse Ecclesiasticorum.

Card. Centinus appellat Hæreticorum malleum, Sanctæ Ecclesiæ propugnaculum, Christianæ fidei columen, Catholicæ veritatis assertorem & vindicem.

Card. Valerius ait se haud reperisse tot virtutes in multis, quos nouerat viris laudatissimis simul omnibus, quot repererat gradu quodam excellente in vno hoc magno Christi athleta, in hoc magno Apostolo seculi nostri.

Card. Visinus celebrat in eo castitatem etiam in florenti æuo, perinde atque in Iosepho; paupertatem inter diuitias, sicut in Dauide; liberalitatem in egestate vti in Tobia; solitudinem interiorem inter aulæ occupationes, tanquam in Gregorio; humilem opinionem de se in confertâ multitudine virtutum excellentissimarum, sicut in Paulo; denique liberam vocem erga Dominantes, vt in Ioanne Baptista.

Card. à Sabaudia eum in honore à se habitum ait, propter doctrinæ miraculum, quâ Hæreticos religionis propugnator afflixit; atque adeò

adeò propter integritatis ſanctimoniæque eius laudem

Card. de Sourdis vocat ſidus, malleum Hæreticorũ, verticem Theologorum huius ſeculi.

Atque vt velut per ſaturam colligam ex ceteris aliqua, dictus eſt, Vitæ cæleſtis ac perfectę magiſter ac Dux: qui intra limites æui ſui neminem habuerit maiorem ſe, aut, ſi velis, etiam parem: Spiritus Sancti amanuenſis; validus Eccleſiæ Dei coloſſus, piiſſimus fidei athleta, & Hæreticorum hoſtis acerrimus; nouus Antoninus in ſubleuandis pauperibus; in vitæ perfectione Baſilius; in confutandis Hæreticis Irenæus à diuinâ prouidentiâ deſtinatus; nunquam ſatis laudatus noſtro ſeculo, & poſterioribus ſemper laudandus: Tutor, Præſes, Conſiliarius, Senator Chriſtianæ Reipub. magnus; magnum Eccleſiæ columen; lucerna lucens in caliginoſo loco, tenebraſque omnes diſcutiens; rerum diuinarum conſultiſſimus, Ampliſſimi Ordinis, ſuique ſeculi ornamentum: hæreſum debellator, nouus Alcides Aquilonis; eximium pietatis Chriſtianæ, & eruditionis omnimodæ noſtri æui ſidus, Romanæ ſacræ Purpuræ decus immortale; in medio Eccleſiæ à Deo poſitus, tanquam lucerna lucens & ardens; ſacræ militiæ Princeps; ingens gloria temporum ſuorum, & ſexcenta in hanc ſententiam elogia, quæ breuitati condono. Scripſit autem Robertus Bellarminus

De Controuerſiis Chriſtianæ fidei aduerſus ſui temporis Hæreticos, opus ſpiſſum ſanè atque operoſum, & omnibus numeris abſolutum in Tomos III. diſtinctum, & LXIV. libris comprehenſum; cuius Tomus I. primùm prodiit anno MDLXXXI. Tomus II. anno MDLXXXIII. Tomus III. anno MDXCII. ſed exinde in ſolo Septentrione vigeſimâ habuit editionem: & quanti ſit factum in Eccleſiâ Dei, declarant Scriptores celeberrimi; Cardinalis Perronius pluris aſſerit à ſe illud fieri, quàm vllum opus aliud, quod vel ab annis mille ſit editum pro Eccleſię defenſione. Cardinalis Baronius cenſet eſſe propugnaculum & Turrim Dauid, ex quâ mille clypei pendent, & omnis armatura fortium; vt Hieruſalem noſtra aduerſus oppugnationes hoſtium defenſa ſit. Vocarunt alij contra huius ſeculi hæreſes primarium antidotum, murumque & antemurale Domus Dei. Nec ipſi hoſtes auſi ſunt diffiteri, ex quibus Theodorus Beza, Vnus hic liber, aiebat, nos omnes humi proturbat. Igitur in Angliæ Academiâ Cantabrigienſi primùm, mox etiam in Oxonienſi noua prælectio inſtituta eſt, ad Controuerſias Bellarmini, ſi poſſent, refellendas. Huius autem Operis generalis diuiſio hæc eſt:

Tom. I. in VII. generales Cotrouerſias diuiſus

De verbo Dei ſcripto, & non ſcripto, lib. IV.

De Chriſto capite totius Eccleſiæ, lib. V.

De Summo Pontifice capite militãtis Eccleſiæ, lib. V.

De Eccleſiâ tum in Conciliis congregatâ, tum ſparsâ toto orbe terrarum, lib. IV.

De membris Eccleſiæ militantis, Clericis, Monachis, Laicis, lib. III.

De Eccleſiâ quæ eſt in Purgatorio, lib. II.

De Eccleſiâ quæ triumphat in cælis, lib. III.

Eſt autem hic Tomus in editione Colonienſi ab Gymico & Hierato factâ anno MDCXV. ex recenſione Auctoris, diuiſus in duos Tomos, ita vt prior contineat tres primas Controuerſias; poſterior reliquas quatuor cum additamẽto VII. Opuſculorum, quæ ſunt iſta:

Appendix ad libros de Summo Pontifice.

De Tranſlatione Romani Imperij, lib. III.

Appendix ad Diſputationem de cultu Imaginum.

De Indulgentiis, lib. II.

Iudicium de Concordiâ Lutheranorum.

Apologia breuis pro eodem libello.

Recognitio Auctoris omnium librorum ſuorum.

Tomus II. ſeu, iuxta aliam editionem III. in V. Controuerſias generales,

De Sacramentis in genere, lib. II.

De Baptiſmo, & Confirmatione, lib. II.

De Euchariſtiâ & Sacrificio Miſſæ, lib. VI.

De Pœnitentiâ, lib. IV.

De Extremâ Vnctione, Ordine, & Matrimonio, lib. III.

Tomus III. vel ex aliâ editione IV. in III. Controuerſias generales,

De gratiâ primi hominis & ſtatu innocentiæ, lib. I.

De gratiæ amiſſione, lib. VI.

De gratiæ reparatione, & ſtatu iuſtificatorum per Chriſtum, lib. XIV.

Controuerſiarum autem Epitomen ediderunt Antuerpiæ *Balduinus Iunius* Ordinis Minorum, & Fr. Ioannes Baptiſta Des Bois Gallus Ordinis Minorum Pariſiis apud Calderium MDCII. & nouiſſimè *Andreas Coppenſtain* Ordinis Prædicatorum. Eas autem Gallicè reddidit iuſſu Cardinalis Perronij *Chiaſtillonius* eiuſdem Cardinalis Secretarius. Scripſit etiam Bellarminus alia, quæ Coloniæ prodierunt typis Bernardi Gualteri MDCXVII. Tomis III. comprehenſa, poſt alias editiones quibus ea ſeorſim vulgata ſunt; ea ſunt, Tomo IV. ſeu malis V.

Explanatio in Pſalmos. Tomo V. ſeu VI.

Conciones Sacræ. Tomo. VI. ſeu VII.

Opuſcula XIIX. *varij argumenti*, nimirum, præter ſex priora quæ ſuprà Tomo I. & II. recenſui,

De Scriptoribus Eccleſiaſticis, lib. I. *cũ breui Chronologia ab orbe condito vſque ad annũ Domini* MDCXII.

Reſponſio ad librum inſcriptum, Triplici nodo triplex cuneus, *aduerſus Iacobum Regem Angliæ.* Prodiit primò ſub nomine Matthæi Toſti Preſbyteri & Theologi Papienſis.

Apologia pro eâdem reſponſione, in quâ eiuſdem Regis Præfatio monitoria refutatur.

De poteſtate Summi Pontificis in temporalibus, cõtra Guilielmum Barclaium, lib. I.

Reſponſio ad duos libellos in fauorem Reip. Venetæ con-

conſcriptos aduerſus interdictum Pauli V.P.M.

Reſponſio ad Tractatum Septem Theologorum pro cauſa eiuſdem Reipub.

Reſponſio ad oppoſitiones F. Pauli Seruitæ, nec non Ioannis Marſilij Neapolitani.

Explicatio Symboli Apoſtolici: &

Chriſtianæ Doctrinæ, pro iis qui erudiunt alios copioſior explicatio. Hæc duo Italicè conſcripta fuerunt.

De Aſcenſione mentis in Deum, lib. I.

De Aeternâ felicitate Sanctorum, lib. V.

De Gemitu Columbæ, ſiue, *De bono lacrymarum*, lib. III.

Acceſſit huic poſtremo Tomo Supplementum typis eiuſdem Gualteri anno MDCXIX. in quo ſunt

De Septem verbis Domini in Cruce prolatis, lib. II.

De Officio Principis Chriſtiani, lib. III.

Admonitio ad Nepotem Epiſc. Theanenſem, de Officio Epiſcopi.

Inſtitutiones Linguæ Hebraicæ.

De Arte benè moriendi, lib. II.

Denique vt nullum tanti Doctoris, quamuis exiguum, fragmentum omittam, eius eſt

Hymnus de Spiritu Sãcto, hoc initio, *Spiritus celſi Dominator axis*, qui tacito eiusnomine exſtat inter Selecta Carmina Virorum illuſtrium. Item

Hymnus de S. Mariâ Magdalenâ breuiſſimus, qui à Clemente VIII. Pont. Max. poſitus eſt in Breuiario Romano.

Liturgia Apoſtolica

In Hæreticum carptorem fulminis Xiſti V.

Correctorium errorum, qui Typographorum negligentiâ in Libros Roberti Bellarmini S. R. E. Cardinalis Editionis Venetæ irrepſerunt.

Prodierunt demùm ex ipſius Bibliothecâ depromptæ

Nouæ Declarationes S.R.E. Cardinalium ad Decreta S. Concilij Tridentini. Lugduni per Laurentium Durand MDCXXXIV.

Concio quam de B. Aloyſio Gonzaga ad Socios habuit Italicè anno MDCVIII. relata ad calcem Vitæ eiuſdem Beati à Virgilio Cepario recuſæ anno MDCXXIX. Prodiit demùm eius

Oratio de Paßione Domini habita ad Gregorium XIII. anno MDLXXVII. cum aliis eiuſdem argumenti.

ROBERTVS IENISONVS, natione Anglus, patriâ Dunelmenſis, natus anno MDXC. in Societatem XXVII. ætatis ingreſſus; ſcripſit Anglicè

Ocularia; iuſtum volumen de variis fidei capitibus controuerſis, contra *Viam tutam* Humfredi Lyndi. Rhotomagi MDCXXXI. in 8.

ROBERTVS PERSONIVS, natione Anglus, patriâ Somerſetenſis, in Societatem Romæ die IV. Iulij, anno MDLXXV. admiſſus agens XXVIII. ætatis, ibidem quatuor vota profeſſus die I. Maij, anno MDLXXXVII. vir non magis doctrinâ, quàm prudentiâ, & integritate vitæ laudabilis, qui in Angliâ multos à Catholicæ fidei veritate aberrantes ad viam ſalutis reduxit, plurimos Catholicos confirmauit, incredibiles labores pertulit, vitæ diſcrimina ſæpenumerò adiuit. Perquiſitus ad necem, & omnibus indiciis atque indagine exploratus, veſtigiis deprehenſus, fraudibus circumuentus, ac penè ab hæreticis captus, diuinæ protectionis beneficio ſæpè liberatus eſt, vt non ſemel tantùm, ſed per totam vitam quodammodò Martyr fieret, multorumque Martyrum pater; collabantemque totâ Angliâ Religionem Catholicam fulciret, & ſuis quodammodò humeris ſuſtineret. Seminaria Catholicorum adoleſcentum Anglorum Romæ ac Rhemis priùs inſtituta, ne vel Hæreticorum impetu atque inſidiis labefactata conciderent, vel rerum inopiâ tabeſcerent, multùm laborauit; & alia Seminaria Hiſpali & Pinciæ in Hiſpaniis, & apud S. Audomarum in inferiore Germaniâ, Philippi II. Hiſpaniarum Regis Catholici liberalitate excitari curauit. Quibus in Seminariis nobiles adoleſcentes ex totâ Angliâ lectiſſimi, ad Catholicæ religionis regulam informantur, & litteris expoliuntur, vt ætate confirmati, Sacris initiati, ſpiritu robuſti, in patriam redeant, & acre cum Hæreticis bellum gerant, futuri quocunque euentu victores. Quæ quidem Seminaria refugia ſunt Catholicorum Anglorum, naufragantium portus, ipſorum adoleſcentum ſalus, Hæreticorum exitium, Apoſtolicæ Sedis propugnaculum, auitæ Religionis præſidium. Quapropter vel vno hoc opere peregregiè de Angliâ meritus eſt Perſonius: qui prætereà tradidit ſæpè animam ſuam pro nomine D. N. Ieſu Chriſti & fidei Catholicæ in Angliâ adiumento: qui verbo ſcriptoque publicè teſtatus eſt, eo ſe eſſe in ſuos Anglos atque in Angliam animo & affectu, vt de ſe dici poſſet, quod S. Paulus de S. Epaphrodito Philippenſium Apoſtolo ſcribit, *Quod propter opus Chriſti in ipſis vſque ad mortem acceßit*; & veriſſimè quoque propriiſſimeque, quod idem Dei ſeruus de ſuo erga Corinthiorum ſalutem zelo teſtatum reliquit, *Quod libentißimè impenderetur, & ſuperintenderetur ipſe pro animabus ipſorum, licet plus eos diligens, minùs diligeretur.* Fuit autem Robertus, tanquam clariſſimæ olim Inſulæ ſaluti deſtinatus à Deo, omnibus ad tantum opus inſtructus, ſeu diuinis, ſeu humanis ornamentis. Amor in Deum & proximum illi flagrans, & actuoſus. Animi excelſitas incredibilis, quæ nihil de Chriſtianâ humilitate decerperet. Prudentia non animorum modò tractandorum, ſed flectendarum etiam voluntatum admiranda; quam tamen ſimplicitas in domeſticâ conſuetudine prorſus amabilis condiebat. Ingenio ad imperandum facto; neque quiſquam tamen libentiùs, alacriuſque paruit. Bonis in litteris ſtrenuè verſatus; eam tamen earum partem apprimè coluit, quæ Controuerſos cum Hæreticis locos ad nor-

normam Diuini verbi , Patrumque regulam exigit. Hæresis osor acerrimus; quam consistere nullo loco passus, tam acutè, eloquenter, festiuè multis exagitauit libris, vt doctrinæ gratiâ & elegantiæ ab ipsis etiam hostibus lectitatus salutarem plerisque aculeum exuendæ impietatis infixerit. Aderat etiam digna tanto animo species corporis, quæ ad fallendum sæpè in Angliâ satellitem , ad terrendum nonnunquam valuit. Accedebat propria quædam orationis ad quidlibet persuadendum efficacitas, vt suadæ medullam populares eum sui olim dixerint. Denique vir fuit, quo si fingi ad huiusmodi sacra bella melior animo & cogitatione facilè queat, fieri reipsâ & existere difficulter queat. His ornamentis ad gratiam Christianorum Regum & Principum haud ægrè sibi aditum aperuit, quorum auxiliis, sacram aduersus impietatem patriæ ac peccata expeditionem, quam primus è Societate, vnà cum Edmundo Campiano Christi Teste clarissimo, cui præfuit, susceperat coram anno salutis MD LXXX. absens consiliis, auctoritate, imperij (nam præfectus eius operis à Generali Præposito Societatis Claudio Aquauiua, summâ cum potestate dictus est) pecuniis etiam annis plus XXX. sustentauit. Nihil interim ad se priuatim ex tantâ Regum beneuolentiâ deriuabat, aut affines; vt ne epistolâ quidem fratrem suum germanum Philippo II. Hispaniarum Regi, cui virtutum merito carus erat, cuique frater militare constituerat, commendare sustinuerit. Sacram Romani Senatus purpuram , ad quam se ab eodem Rege vocari compererat, antequam Pontifici Regis postulatum innotesceret, grauissimâ oratione , verissimisque lacrymis deprecatus à Clemente VIII. est, multùm mirante Pontifice, qui se eâ de re ne cogitasse quidem diceret. Quod Personij factum humanitus prudentes exagitent licet, quippe qui tempestiuitatem exspectandam fuisse dicant, ne se vel obtulisse ipse Pontifici, vel Regis de se iudicium præcoci ambitione iactare voluisse videretur: certâ tamen cælestis prudentiæ ratione nixum satis constat. Prouidebat enim vir sagax & similibus experimentis doctus, nisi præproperâ hâc diligentiâ gratiæ aditum præclusisset, frustra maturis iam rebus confectisque, occupatas postulatis Regiis Pontificis aures, serum deprecatorem pulsaturum. Huic veræ Christiani animi magnitudini reliqua ad extremum omnia respondere. Caritas in vniuersos ad vltimum spiritum indefessa. Intenta in omnes partes vigilantia. Muta rebus in aduersis, sed hilaris patientia. Pietatis studium & religionis, vsu ipso die religiosèque viuendi indies ardentius. Quibus vitæ & præsentis solatiis, & futuræ pignoribus, carissimus nostris, Hæreticis inuisus, maior sexagenario Romæ feliciter finiuit; exemplum omnibus, qui in Hæresim Anglicam vel coram, vel per scripta bellum cient. In templo Collegij Anglicani depositus est, & tumulo marmor additum cum hâc inscriptione:

D. O. M.

PATRI ROBERTO PERSONIO
ANGLO SOMERSETANO
SOCIETATIS IESV
SACERDOTI INTEGERRIMO ATQVE DOCTISSIMO
ET HVIVSCE COLLEGII OPTIMO MODERATORI
QVI AD ANIMI CVLTVM, AD STVDIVM PIETATIS,
AD ANGLIÆ CONVERSIONEM COLLEGIORVM
DOMICILIIS AC DIVERSORIIS PER OPPORTVNA LOCA
QVA PER ILLVM EX INTEGRO CONSTITVTIS,
QVA COLLOCVPLETATIS
AB IPSO MAGNÆ SPEI CONVOCAVIT, MAGNIS
LABORIBVS INSTITVIT IVVENTVTEM HISPALI,
VALLISOLETI, GADIBVS, VLISSIPONE, DVACI,
AVDOMARI, ROMÆ;
QVO DVCE ET SOCIO PATER
EDMVNDVS CAMPIANVS
CATHOLICÆ REIPVBLICÆ
PROPVGNATOR ACERRIMVS
IN ANGLIAM PRIMVS EX SOCIETATE TRAIECIT:
QVOQVE VINDICE
ET PATRONO VERITATIS HOSTIVM PASSIM EXAGITATA
TEMERITAS LIBRIS, SCRIPTIS, SERMONIBVSQVE, LITTERIS,
EXEMPLIS DEFENSA RELIGIO, RECREATA SANCTITAS.
CVM INTER HÆC IPSE NVLLAM CAPERET PARTEM
CONCESSÆ QVIETIS, NVLLVM A SVO CAPITE RECVSARET
DISCRIMEN HONESTISSIMÆ DEFENSIONIS
SEMPER PARATVS, SEMPER ERECTVS,
SEMPER MEDIAM FLAMMAM PERICVLOSISSIMÆ
CONCERTATIONIS IRRVMPENS ANIMÆ MAGNÆ
PRODIGVS OMNINO VIR
LXIV. EXPLEVIT ANNOS;
EX QVEIS SEX ET TRIGINTA IN SOCIETATE IESV
PER OMNIA VIRTVTIS
EXEMPLA TRANSEGIT.
OBIIT XV. APRILIS MDCX.

Scripſit Robertus Perſonius Latinè

Epiſtolam de Perſecutione Anglicanâ. Romæ & Ingolſtadij apud Wolfgangum Ederum MDLXXXII. ſub nomine Collegij Anglicani Romani: mox etiam in Concertatione Eccleſiæ Catholicæ in Angliâ, poſt x. Rationes Edmundi Campiani. Treuiris MDLXXXIV. & MDLXXXIX. in 4.

*Reſponſionem ad Edictum Reginæ Angliæ,*ſub nomine Andreæ Philopatri. Romæ typis Zannettianis MDXCIII. in 8. & Pariſiis.

De Sacris alienis non adeundis, Quæſtiones duas ad vſum praximque Angliæ breuiter explicatas. Audomari MDCVII.

Anglicè verò ſcripſit & pleraque ſuppreſſo nomine,

*Rationes cur Catholici recuſent adire Eccleſias Hæreticorum.*Londini MDLXXX.Sub nomine Ioãnis Hauleti

Detectionem Ioannis Nicolai Cambrobritanni, qui ſe Ieſuitam ſimulabat, paratum renunciare Eccleſiæ, lib.I. Louanij MDXCII.

Cauſam aduentus ſui in meſſem Anglicanam, & certamen per diſputationes Proteſtantibus oblatum.

Cenſuram in Libros Charki & Hanmeri Miniſtrorum contra præcedens ſcriptum editos. Londini MDLXXXI.

Defenſionem dictæ Cenſuræ. Ibidem MDLXXXII.

Directorium hominis Chriſtiani, vulgò dictum *Reſolutionem*; quo nihil vidit Lingua Anglicana ad excitandam pietatem aptius, aut quoad ſtylum ornatius. Louanij, Duaci, Audomari MDLXXXV.

Contra Librum Franciſci Haſtingi Equitis Aurati. Antuerpiæ MDXCIX.

*Modeſtam admonitionem ad eundem Haſtingum Equitem.*Antuerpiæ MDC. in 8.

*De Peregrinatione,*lib.I.in 12.

*De tribus Angliæ conuerſionibus,*lib. I.Audomari MDCIII.

Contra primam partem Calendarij Ioannis Foxij, lib.I. Audomari MDCIV. in 8.

Contra ſecundam partem Calendarij Foxiani. Audomari MDCIV.in 8.

Relationem Colloquij habiti inter Epiſcopum Ebroicenſem, & Philippum Pleſſæum, coram Rege Galliæ. Audomari MDCIV.in 8.

De x. Diſputationibus publicis Oxonij ſub Edoardo VI. Rege Angliæ habitis. Audomari MDCIV.in 8. quæ duo opera prodierunt annexa duabus partibus Calendarij Foxiani.

Apologiam pro Archipresbytero, ſeu, *Hierarchia Eccleſiaſtica per Clementem VIII. in Angliâ inſtituta.* Audomari MDCI.

Manifeſtationem diuerſorum Spirituum.

Contra Edoardum Coquum Aduocatum Regium in Angliâ. Audomari MDCVI.

*Tractatum de Mitigatione erga Catholicos in Angliâ, contra Mortonum Miniſtrum Caluinianum,*lib. III.MDCVII.in 4.

Defenſionem eiuſdem tractatus, contra Mortonum. Audomari MDCIX. in 4.

Iudicium cuiuſdam viri Catholici de Apologiâ Iacobi Regis Angliæ, pro Iuramento fidelitatis. Audomari MDCVIII.in 4.

Contra Brarloum Pſeudò-Epiſcopum Lincolnienſem circa Iuramentum fidelitatis. Prodiit poſthumus Audomari MDCXII.

Scripſit ad hæc Hiſpanicè ex Anglico

Relationem de aliquibus Martyribus in Angliâ. Madridij MDXC.in 8. apud Petrum Madrigal.

ROBERTVS SOVTHWELLVS, natione Anglus, patriâ Suffolcienſis, vel vt alij prodidêre Norfolcienſis, loco nobili natus, è patriâ fidei Catholicæ causâ profugus Romam venit, vbi Societatem noſtram ingreſſus, Præfectum egit ſtudiorum in Anglicano Collegio ſub annum ſalutis MDLXXXV.Redux in patriam ſtrenuè deſudauit in amplificandâ, tuendâque re Catholicâ aduerſus Elizabethæ Reginæ furorem, donec Iulio menſe, anno ſalutis MDXCII. ſexto nimirum poſtquam in Angliam redierat, Midleſij captus eſt. Apparitor qui ex indicio eum cepit, in ſuam ſecum domum abduxit; ibi eum manibus ſublimem ſuſpendit, aliiſque atque aliis cruciatibus fatigauit, vt diceret, Num eſſet Ieſuita; num res tractaret in Angliâ Romani Pontificis, aut Catholici Regis. Sed hominem Robertus nullo reſponſo dignatus eſt, ne ad importunas quæſtiones viam illi aperiret. Ergo pendulum relinquens egreditur domo res familiares curatum; donec monitus à famulo videri Robertum fatiſcere, præſtareque ſeruari eum ad acerbiora tormenta, laxauit vincula,& in arctiſſimum, diriſſimumque carcerem eum detruſit. In eo ternos propè annos delituit,omni Catholicorum alloquio prohibitus, ſæpiùs intereà quæſtioni ſubiectus, & dirioribus modis,quàm adhuc conſueuerat Sectariorum barbarus furor in aliorum pœnas adhibere excarnificatus; vt ipſe nimirum ſit faſſus poſtmodùm, decies ſe tormentis, equuleo atque ipsâ etiam morte grauioribus fuiſſe affectum. Hæc tamen vna vox illi extorta eſt tot cruciatibus, *Sum Sacerdos & (verbis abſit iactantia) Religioſus è Societate Ieſu: traieci in Angliam, vt meis ciuibus, quam veritatem Catholicam in Romano fonte Religionis hauſi, verbo explicarem, teſtarer ſanguine. Si titulum mortis quæritis, hoc ſatis ſit cauſæ ad extremum ſupplicium: proferte ferrum, ſatisfiet votis veſtris, atque meis: mortem intendetis, Martyrium referam: non deerit tanto animo illa corona.* Hæc inuictus Chriſti pugil: qui tandem, cùm omni mortalium auxilio & ſolatio deſtitutus eſſet, productus eſt in publicum, vt ſcilicet conſtaret omnibus, quanto præſentior ſit virtus in Dei ſubſidio, quàm in humano collocata. Itaque tam conſtanti, pacato, tranquilloque animo proceſſit ad ſupplicium,vt videretur ex ſanctiſſimorum hominum conſuetudine ad liquidiſ-

ſimas voluptates tranſire. E Turri Londinenſi ad Portam nouam facinoroſorum hominum tranſlatus, triduo detentus fuit in loco,qui meritò fœditatis Limbus appellatur. Alterâ Martij die in Tribunal abreptus, capitis ſententiam excepit, reus Maieſtatis, quia Sacerdos, quia Ieſuita eſſet. Poſtridie ſub diei ortum admonitus eſt, paucas ſupereſſe horas vitæ:cuius nuncij lætitiam, amplexu & nocturno pileolo quem vnum habebat reliquum remuneratus eſt. Sub patibulo conſiſtens in curru, ligatis, vti erat, manibus, ſacrâ ſe cruce ſignauit, dixitque, Siue viuimus, ſiue morimur,Domini ſumus. Ecce huc adductus ſum, vt vltimam calamitoſæ huius vitæ ſcenam agam: rogo itaque D.N.Ieſum Chriſtum Saluatorem noſtrum, de cuius pretioſiſſimo ſanguine & morte mihi ſalutem polliceor; vt animæ meæ miſereatur. Confiteor atque proteſtor me eſſe Sacerdotem Catholicum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, & Religioſum de Societate Ieſu, pro quibus in me beneficiis immortales gratias & laudes reddo Deo ac Domino meo: tum cruce denuò formatâ, ſublatis in cælum oculis, ſpiritum ſuum Deo commendans, ſubmoto curru, ſuſpenſus eſt. Carnifex qui de more ſpirantem adhuc voluit reciſo fune deponere, à Magiſtratu ac populo prohibitus eſt. Vitâ demùm functi cadauer depoſitum, & conciſum ad publica compita ſuffixum eſt, multis vel ex ipſis Hæreticis, ſibi ſuiſque tam beatam æternitatis partem, quam illum credebant adiiſſe, apprecantibus. Geſta ſunt hæc Londini die III. Martij, anno ſalutis MDXCV. Scripſit Robertus Southwellus maternâ linguâ; cuius elegantiam tum proſâ, tum verſu mirificè aſſecutus eſt; pleraque, ſi non omnia,ſuppreſſo ſuo nomine,

Solatium Catholicorum in vinculis pro Chriſti fide exiſtentium. Londini, Audomari, & alibi.

*Supplicationem ad Elizabetham Reginam, pro Catholicis.*Londini MDXCIII.

Regulas bonæ vitæ, cum Epiſtolâ ad Patrem ſuum. Audomari, Duaci ſæpiùs.

Querimoniam S.Petri, Verſu eleganti.Londini, Audomari & alibi.

Lacrymas S. Mariæ Magdalenæ ad Sepulchrum Chriſti: oratione ſolutâ, ſed terſâ. Londini, Duaci.

Triumphum mortis: oratione ſolutâ, ad Illuſtriſſimam Sæuildianam familiam.

Poëmata varia, de myſteriis vitæ Chriſti, & aliis.

Duas Epiſtolas ipſius refert Didacus Yepes de perſecutione Anglicanâ l.5.c.6.

RODERICVS DE ARRIAGA, natione Hiſpanus, patriâ Lucronienſis,Sacræ Theologiæ Doctor,& in Vniuerſitate Pragenſi complures iam annos Profeſſor. Edidit

Curſum Philoſophicum. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ Balthaſaris Moreti MDCXXXII. in fol.& Pariſiis. Item

De Oratore libr. IV. Coloniæ apud Bernardum Gualterum MDCXXXVII.in 8.

RODERICVS DE CABREDO, natione Hiſpanus, vir magnis perfunctus in Societate muneribus, Prouincialis ac Viſitator in Peruanâ ac Mexicanâ Prouinciis, experientiâ inſigni, ſingulari prudentiâ, exquiſitâ virtute. Is cùm iam grandis natu atque affectis viribus è Peruuiô Romam Procurator iret, & ſummo deſiderio teneretur conueniendi P.Generalem, Camberij in Allobrogibus vitæ & viæ terminum inuenit, die XXVIII. Iulij, anno ſalutis MDCXVII. Nuncium mortis excepit, vti rem ſibi familiariſſimam, cuius in cogitatione ſemper eſſet defixus, & quam illi multorum annorum expeditiones ærumnoſiſſimæ oculis ſemper ſubieciſſent. Præter luculentiſſima inuſitatæ pietatis argumenta, incomparabilem animi demiſſionem præ-ſe-tulit, cuius vel hoc vnum exemplũ ſufficiat, quod cùm Sacramentis procuratus diceret, nullius ſe quidem angi noxæ conſcientiâ, ſublatis tamen in cælum oculis inquiebat; O ſi noſſem vel vnicum gradum in tam longinquis meis peregrinationibus, Deo meo, cui operas omnes dicaui, acceptum fuiſſe. Editũ eſt ipſius

Concio quam habuit in tranſlatione oſſium P.Balthaſaris Aluarez è Societate Ieſu. Exſtat ad calcem vitæ Patris eiuſdem Balthaſaris, quam Ludouicus de Ponte ſcripſit

Hiſtoria inſignis miraculi, quod Deus inuocatione S. Ignatij Patriarchæ noſtri patrauit Limæ die VIII. Nouembris, anno MDCVII. in Religioſo quodam ex Ordine S.Dominici. Exſtat in Annuis Litteris Peruanis illius anni,& ſeorſim Græcij typis Widmanſtadij MDCIX.

ROLANDVS OVERSTRATIVS, natione Belga, patriâ Bruxellenſis, natus anno MDLXVIII. biennio docuit Philoſophiam, aliaſque Societatis munia laudabiliter exercuit. Edidit tranſlatam à ſe Belgicè ex Hiſpanico

Vitam S. Matris Tereſiæ. Bruxellæ apud Velpium MDCXIX. & auctiùs Antuerpiæ apud Aertſens MDCXXXIV.

ROMANVM COLLEGIVM, caput & norma omnium per vniuerſam Societatem Collegiorum, omnium nationum educationi inſtitutum. Edidit

De vtraque Copiâ verborum & rerum præcepta vnà cum exemplis, dilucido breuiq; carmine comprehenſa. Antuerpiæ typis Plantinianis in 8.

Compoſitiones Italicas ac Latinas in tranſlatione SS. Domnini,Merentiani, & Sociorum Martyrum.

Emblemata ſacra affixa intercolumniis Templi S. Stephani in Monte Cælio.

Apparatum Epiſtolâ breui deſcriptum, quo Ludouicus Ludouiſius S. R. E. Cardinalis primum lapidem iecit in fundamenta Templi D.Ignatij Societatis Ieſu Fundatoris. Romæ apud Hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXVI. in 4. Italicè; Latinè verò

verò Leodij apud Ioannem Ouwerx MDCXXII. in 4. Item

Orationes L. *de Christi Domini morte*, habitas in die sancto Parasceues à Patribus Societatis Iesu in Pontificio Sacello. Romæ apud Vitalem Mascardum MDCXL. in 12.

RVDOLPHVS MATMAN, natione Germanus, gente Heluetius, patriâ Lucernensis, tria vota in Societate professus, in quâ vixit annos XXX. ingressus adolescens XVIII. annorum; totos XX. annos docuit Eloquentiæ præcepta, in eâque mirificè excelluit; quam & ornauit singularis religiosarum virtutum cura, accurata modestia, circumspecta sermonis cautio, indoles mansuetissima. Spasmis primò longioribus, dein morbo comitiali, ac denique fœdâ paralysi correptus, cum omnium dolore extinctus est Monachij die XVIII. Septembris, anni MDC. XII. Scripsit

De tribus capellis, contra Iosephum Scaligerum. Plura parantem mors occupauit.

S

SABBATINVS DE VRSIS, natione Italus, patriâ Lupiensis, quæ ciuitas est in extremo Regno Neapolitano; ab ineunte ætate salutis hominum fuit cupientissimus; vt cùm in Collegio Romano nauaret operam litteris, iam tum illum adhiberent Patres nostri magnæ auctoritatis, ad æquales eius adiuuandos. Eo spiritu ad Societatem pellectus, in extremum Orientem ab eodem prouectus est, in Sinas circa annum MDCVII. ingressus, toto decennio Pechini multa & tulit, & fecit, vt Sinarum conuersionem promoueret; & Fastos illorum emédare aggressus est. Magnus commodorum suorum contemptor fuit: commodorum verò publicorum amator, promotorque: Præsidum suorum voluntatibus apprimè morigerus. Multis annis febri hecticâ laborauit; sed ea non potuit efficere, vt à laborando cessaret. Excitatâ in Nostros graui tempestate ab aduersariis quibusdam Christiani nominis, ipse vnus è quatuor fuit, qui proscripti Macaum deportati sunt. Hic præter priuata sua studia, Philosophiam Nostros docere aggressus, pueros etiam nonnullos elementis Sinicæ Linguæ imbuebat, erudiebatque alios Nostros in grauioribus Sinensium librorum arcanis. Et hæc quidem tam varia, quamuis fractâ valetudine, & crebrò afflictus ad lectum, cùm accuratissimè gereret, tam constanter etiam gessit, vt non dimiserit, nisi ad moriendum. Grauissimos dolores, & diu morbum ignotum sustinuit; ac tandem Sacramentis instructus, abiit ad operum suorum præmia, Macai anno salutis MDCXX. nondum annos L. viuendo egressus. Scripsit

Commentariolum de Sinensium Fastorum erroribus, qui è Lusitano in Latinum sermonem translatus, insertus annuis Litteris Sinensibus anni MDCXI. circumfertur.

SABINVS CHAMBERS, natione Anglus, patriâ Lecestriensis, Societatem anno salutis MDLXXXVIII. ingressus, Theologiam in Academiâ Dolanâ docuit; posteà missus in Angliam laborauit in eius vineæ culturâ. Scripsit Anglicè

Hortum B. Virginis Mariæ. Audomari MDCXIX. in 8.

SALMANTICENSE COLLEGIVM, in Hispaniâ ad amnem Tormesium situm in Prouinciâ Castellanâ; edidit Hispanicè

Festos apparatus, quibus Beatificationem S. P. N. Ignatij celebrauit. Salmanticæ apud Viduam Artasij Taberniclij MDCX. in 4.

SALVATOR DE LEON, natione Hispanus, patriâ Murcianus, Compluti Laureâ Philosophicâ donatus venit ad Societatem, in quâ hodieque Deo seruit. Edidit

Expositionem & illustrationem in XIII. *Capita prima Ecclesiastici*. Antuerpiæ apud Petrum Bellerum MDCXL. in fol.

SALVATOR VARO, natione Italus, gente Calaber Quinquefrondensis, in Societatem anno MDCXII. ætatis XX. ingressus, in eâ est Philosophiam ac Theologiam professus: edidit

Historiæ Incendij Vesuuiani anni MDCXXXI. lib. III. Neapoli apud Franciscum Sauium.

Parat prælo opus egregium cui titulum faciet

Quatuor sedes felicitatis Austriacæ. Item

Exemplorum ab hominibus Societatis Iesu editorum ordine Alphabetico digestorum, Libros aliquot.

SCIPIO SGAMBATVS, natione Italus, patriâ Neapolitanus, vir excellenti ingenio, vastissimâ capacitate memoriæ, & in omni litterarum genere versatissimus. In Academiâ Viennensi Sacras Litteras, & Scholasticam Theologiam explicuit, eiusdem facultatis Doctoratu ornatus; & Conciones tum Academicas Latinas, tum Aulicas Italicè habuit, incredibili omnium plausu atque approbatione. Ecce autem, quæ humanarum rerum est inconstantia, in tantâ summarum laudum vel exspectatione, vel consecutione, an studiorum contentione defatigatus, an quâ aliâ causâ incertum, mentis alienationem perpessus est, quâ hodieque tenetur. Edidit Italicè suppresso suo nomine

Compendium Vitæ B. Francisci Borgiæ Ducis Gandiæ, posteà Religiosi Societatis Iesu, eiusque Præpositi Generalis III. Neapoli apud Lazarum Scoriggium MDCXXIV. in 8.

Elogium inuicto Christi Duci Christianæ fidei defensori & propagatori S. Ignatio Loiolæ Societatis Iesu Fundatori. Neapoli in expanso folio apud Lazarum Scoriggium MDCXXX. deinde recusum Mediolani, Anconæ, Viennæ etiam Italicè & Latinè apud Michaëlem Rictium MDCXXXV. in 16.

Elogium Sancto Apostolo Orientis Francisco Xauerio

rio Societatis Iesu. Neapoli apud Scoriggium MDCXXX. in expanso folio.

Elogium P. Iosephi Anchietæ Societatis Iesu, qui cum opinione vniuersali sanctitatis & miraculorum obiit in Brasiliâ die IX. Iunij, anno MDXCII. post expensos illic XLIV. annos in prædicatione sanctæ fidei. Neapoli apud Scorrigium MDCXXXI. in expanso folio.

Latinè verò & sub suo nomine edidit

Orationem habitam Neapoli anno MDCXX. in studiorum instauratione, cuius inscriptio est, *Gratulatio Secularis.* Neapoli apud Hæredes Tarquinij Longi MDCXX. in 4.

Orationem funebrem habitam Viennæ in Exequiis Melchioris Cardinalis Klefelij.

Orationem de B. Virgine Lauretanâ Nikelspurgensi in Morauiâ.

Exercitationem Theologicam. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCXXXI. in fol.

Hæc sanus edidit: prodiit postquam desiit sanus esse

Institutio Vitæ ad exemplar Passionis Domini & Saluatoris nostri, Liber planè aureus. Viennæ typis Matthæi Formicæ MDCXXXVII. in 8.

Parabat prælo

Res gestas auspiciis Ferdinandi II. Imperatoris Augusti.

De Scriptoribus Hebraicis, Tom. III.

Catenam triplicem ex Scriptoribus Hebræis in Primum Versum Geneseos.

Leuiathan, seu, *Expositionem Iob, de Leuiathan agentis.*

Epigrammatum Heroicorum ad B. Virginem Lauretanam Corollas III.

De Societate Iesu, Opus vastum.

Antonini Pij Libellum, Ad seipsum, ex Græco Latinum à se factum.

Hæc habebat partim affecta partim iam perfecta, nisi morbus intercessisset.

SEBASTIANVS BARRADAS, natione Lusitanus, patriâ Olyssiponensis, nobilibus ortus parentibus, & ad omnem virtutis laudem iam inde à primâ ætate tam diligenter educatus, vt in religionis ingressu diceretur non mores pristinos, sed domum ac vestes permutasse. In Collegio Conimbricensi vix ephebus, & XV. tantùm agens annum, Societati nomen dedit, Septembris die XXVII. anni salutis MDLVIII. à Deo in Societatem vocatus, B. Virgine, vt putatur, interprete; quam aiebant adolescentulo in Æde S. Dominici ad aram suam ab Scalâ dictam oranti, Religionem hanc singillatim imperasse. Totâ deinceps vitâ medullitus fuit in eam propensus, & publicis priuatisque sermonibus nitebatur, vti poterat, eius amorem ac cultum omnibus ingenerare. Ab ipso statim Tirocinio summam apud omnes suæ virtutis excitauit existimationem, vt iam tum digito monstraretur, & ventitarent plurimi ad Societatis Gymnasium admirabundi, vt illius tanquam emeriti in sanctitate magistri aspectu, ad modestiam, & virtutis amorem erudirentur. Tempore verò sic adoleuit ea opinio, vt totâ Lusitaniâ consummatæ sanctitatis elogio celebraretur, & vndique ad illum spectandum plurimi confluerent, egregium itineris ac laboris fructum arbitrati, si possent fimbriam vestimenti eius, vel capillos à tonsore impetrare, cuius quodlibet pignus non minoris sibi esse significabant, quàm sint eorum, qui sunt iam in Ecclesiæ fastos relati. Rhetoricen, atque Philosophicas facultates professus est: Sacras Litteras tum Conimbricæ, tum Eboræ, magnâ Auditorum celebritate est interpretatus; semperque illi nomen sanctimoniæ stetit: at postquam Concionatoris partes aggressus est agere, eo increuit apud omnes viri reuerentia, vt iam apud Lusitanos non communi nobis nomine, *Apostolus,* dumtaxat, sed *Paulus,* appellaretur. At ipse de se ita sentiebat, vt se primum esse peccatorum, hominum postremum ex animo diceret. Laudes sibi fortè ab aliis ingestas, commendatione concionum, aut publicatorum typis librorum, aut festiuè detorquebat, aut, si id non poterat, apertè retundebat. In corporis sui afflictione fuit prorsus inclemens. Sæpè intempestâ nocte deprehensus est validâ se verberatione conterere, quam tertiò nonnunquam eâdem nocte repetebat, interpositâ horæ vnius oratione inter singulas verberationes. Lectum vrticis aliquando instrauit ad vexationem: nec eum à fœdissimis animalculis purgari patiebatur. Cibi potusque parcissimus erat, semper ex appositis viliora sumens, eaque tam feruida, vt sibi os adureret, aut tam frigida, vt conditura sapor omnis aboleretur. Humilitatis studium attritâ veste fouebat: nihil noui admittebat indumenti, nisi Præsidum auctoritas coegisset. Subductum sibi clam à vestiario thoracem lineum, & perticæ alligatum ad colligendos è furno cineres, ipse cum lacrymis repetitum thesaurum, vt aiebat, suum corpori rursus adaptauit. Vnis calceis octennio est vsus; tibialibus aliquando tam diffutis ac discissis, vt vix paucis filis cohærerent. Vniuersa quam moriens reliquit suppellex, tam vilis fuit & lacera, vt nullus mendicorum pluribus centonibus infarcinatus esse potuerit. Nimirum erat ille solitus dicere, decere nos non vocabulo solùm & Pontificio diplomate mendicantes esse, sed re quoque ipsâ & vsu rerum. Nullum diu habuit librum ad manum nisi diuinas Litteras, & earum Concordantias: reliquos in Bibliothecâ communi, tum per algores hyemis, tum per ardores æstatis versabat: vt mirum omnino sit potuisse illum lucubrare quæ edidit, in tantâ studij incommoditate. Commentationes nec paucæ, nec exiguæ post ipsius obitum inuentæ sunt, in chartarum epistolicarum tergo descriptæ. Ardentissimo flagrabat desiderio

derio miſſiones obeundi, in quibus variis incommodis conflictaretur. Perpetua erat illius oratio, Quæ nos hic vincula, fratres, detinent? Cur non cum perâ & baculo pedeſtres oppidatim diſcurrimus? Ad Indiam tanto anhelabat ſtudio, vt dixerit aliquando, ſi ſibi, dum viribus & ætate florens erat, perſuaſum fuiſſet, ſe minimè in Indiam miſſum iri, futurum fuiſſe, vt intercluſo præ dolore ſpiritu, animam exhalaret. Multas ipſe fructuoſaſque inſtituit per Luſitaniam expeditiones, in quibus & Sancti, & Apoſtoli, & Prophetæ nomen, cælo etiam nonnunquam ſuffragante, comparauit. Ad Concionandum à Deo egregia naturæ præſidia accepit. Status corporis excellens, & erectus; augusta facies, & canitie venerabilis; vox canora, inſitus quidam lepor, quem natura, non induſtria commendabat. De caducarum rerum contemptu tantâ contentione dicebat, vt vno anno fama ſit ſexaginta, & in iis nobiliſſimos iuuenes, & doctiſſimos cathedrarum candidatos, Franciſcanorum dumtaxat Ordinem ambiuiſſe. Addebat voci gratiam & efficaciam oratio, in quâ extremis vitæ annis certum eſt duodenas eum horas quotidie collocaſſe, tantâ collectione virium animi, vt à ſenſibus non rarò externaretur. Hic æſtus ferè ſolito maior inter ſacra tractanda myſteria exundabat, in quibus ipſe ſibi quoque liberaliùs indulgebat. Canonicum Officium ſummâ quoque & lentiſſimâ attentione recitabat. Medico ſubmonenti vt propter ægritudinem euoluendi Breuiarij curam deponeret, ſubridens dixit: Non iubeor ad ſanitatem hominum colloquia ſubterfugere; nemo mihi perſuadeat me non poſſe cum Deo familiarem tenere ſermonem. Tot clarus virtutibus Sebaſtianus, deuexâ iam ætate cœpit æternitatis aditum morbo prænuncio propiùs aſpectare. Ergo tempeſtiuè Sacramentis recreatus, felicem egit animam die XIV. Aprilis, anno ſalutis MDCXV. ætatis LXXIII. ab ingreſſu in Societatem LVII. Funus tanto omnium ordinum concurſu procuratum eſt, vt inter oſculantes ſacrum cadauer, & veſtes, capillos, vngues, & quidquid ipſius erat vellicantes ægrè potuerit officium perſolui. Sed demùm diſtractis propè omnibus indumentis, inter lamenta dolentium iacturam ſuam, & Sanctum inclamantium, ligneo conditorio immiſſus eſt, additâ plumbi laminâ quæ ipſius olim indicium daret. Scripſit Barradas

Commentariorum in Concordiam & Hiſtoriam Euangelicam, Tom. IV. quorum I. excuſus primùm eſt Conimbricæ apud Antonium de Mariis MDXCIX. ac deinceps ſequentibus annis reliqui; recuſi ſæpiùs Lugduni, Moguntiæ, Coloniæ, Venetiis.

Itinerarium Filiorum Iſrael ex Aegypto in terram Repromiſſionis lib. X. prodiit poſthumum, Antuerpiæ apud Petrum & Ioannem Belleros MDCXXI. & Moguntiæ per Hermannum Mylium MDCXXVII.

SEBASTIANVS BARRETVS, natione Luſitanus. Scripſit

Annuas Litteras Goâ anni MDCXXIV. ibidemq; obiit diem ſuum anno MDCXXV.

SEBASTIANVS BARRETARIVS, natione Italus, patriâ Florentinus, Humaniores, vt vocant, Litteras annos plurimos profeſſus eſt. Obiit decrepitus Romæ die XXII. Iulij, anno MDC. XXII. Scripſit diſertè

Litteras Annuas Societatis Ieſu, annorum MDXC IV. & XCV. Neapoli apud Tarquinium Longum MDCIV. in 8. *Item anni* MDXCVI. Neapoli apud eundem MDCV.

Vitam P. Ioſephi Anchietæ, è Societate Ieſu lib. IV. MDCXVII. in 8. Lugduni apud Horat. Cardon & Coloniæ apud Kinckium in 12.

Et ſub nomine Iacobi à Foſsâ

Efflationem pulueris aduerſus Emanuelis Aluarez Grammaticas Inſtitutiones Veronæ excitati ab Orlando Peſcetto. Monachij typis Bergianis MDCXVI. in 8. Reliquit etiam

Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ ab Orbe condito vſque ad Apoſtolorum tempora, Tomum I. iuſtæ molis, qui in Romano Collegio ſeruatur.

SEBASTIANVS COVTVS, natione Luſitanus, patriâ ex oppido Oliuença, diœceſis Heluenſis, in Conimbricenſi Academiâ Philoſophicas diſciplinas tradidit, & in noſtro Collegio Sacram Theologiam, quam etiam in Eborenſi Academiâ profeſſus eſt. Scripſit

Logicam quæ cum *Curſu Conimbricenſi* excuſa eſt.

SEBASTIANVS GONZALEZ, natione Luſitanus, patriâ Ponte de Lima, per annos aliquot Rectori Tirocinij, & Præpoſitis Prouincialibus pro ſocio fuit. Magiſter Nouitiorum Eboræ, & Præpoſitus Domus Profeſſæ Goæ. Vir fuit præclaris virtutibus ornatus, quas candidiſſimæ mentis ſinceritas coronabat. Eximiâ caritate & facilitate cum omnibus, ſummis æquè atque imis agebat; nulli grauis aut moroſus; omnibus auxilio & ſolatio. Neminem vnquam deſpicere, aut verbo lædere, in omnibus quod prædicaret inuenire. Errata ſubditorum ſuauiter corrigebat; emendata obliuione ſempiternâ delebat. Tantâ erat in Deum fiducia vt cùm Domui Profeſſæ præeſſet, quò magis egebat neceſſariis, eò ſibi prolixiùs omnia polliceretur: nec verò ea illum ſpes vnquam fefellit. Humilitatem & Obedientiam impensè coluit; quarum ſtudio ſæpè inſtitit, vt à gubernandi munere ſolueretur. Solitudinis & cubiculi cùm erat amantiſſimus: nullum viſebat, à nemine viſebatur. Inuitatus in ſupremo morbo ad Collegium, vt ibi commodiùs ad valetudinem haberetur, & auræ vitium, quo Tirocinij Domus laborabat, euitaret, negauit decere ſe paſtorem eos deſerere in periculo, quorum præ-

erat

erat audiendis Confessionibus, & à quibus amari se studiosè non nesciret; sufficere eam sibi salutis curam, quæ minimo cuique adhiberi consueuit. Inter suorum ergo lacrymas & vota, magno sui relicto desiderio piè decessit in Domo Probationis Goæ, anno salutis MDC. XIX. ætatis LXIII. ab initâ Societate XLV. Scripsit

Historiam virorum illustrium qui in Religiosis per Indiam Orientalem familiis, vitæ sanctimoniâ & Litteris floruerunt, & eorum potissimum, qui Societatem Iesu Martyrij Laureâ coronarunt.

De præclarè à Societate Iesu in Indiâ Orientali gestis, Tom. III.

SEBASTIANVS HEISSIVS, natione Germanus, patriâ Augustanus, vir singulari ingenio, doctrinâ eximiâ, nec his dotibus impari virtute. Vix vllum erat Scriptorum genus quod non diligenter volvisset: si quid non meminisset id omnino non legerat. Hæreses sui temporis luculentis disputationibus editis exagitauit, eruditorum approbatione singulari. In tanto studendi ardore, assiduus tamen aderat publicis, priuatisque precibus, & omni officio obeundo, vt crederes illum ne oculos quidem ad libros aducere. Quo certè tempore Apologeticum pro Ecclesiâ est commentatus omnibus Sacris in arâ maximâ celebratis quotidie interfuit, saltem per id tempus, quo Sacra Eucharistia, quam ipse semper impensè veneratus est, adoranda eleuabatur. Per ægrotationem, tametsi infirmis ad alia omnia pedibus, quotidie sacrificabat, & de genibus mox alteri sacrificanti assistebat, donec lecto ad mortem vsque affixus fuit. Obiit Ingolstadij die XX. Iunij, anno salutis MDCXIV. ætatis XLIII. Religionis XXIII. quatuor votorum professus, & Controuersarum cum Hæreticis disputationum professor celeberrimus. Scripsit

De verâ Christi in terris Ecclesiâ, deq; proprietatibus ac notis, quibus ab omnibus falsis Hæreticorum Ecclesiis internoscatur. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCX. in 8.

De triumphante in cælis Ecclesiâ.

De cultu & inuocatione Sanctorum, & Veneratione Sacrarum Reliquiarum atque Imaginum.

Dialogos de S. Eucharistiâ.

Aphorismorum Doctrinæ Iesuiticæ, aliorumq; Pontificiorum, Declarationem apologeticam. Ingolstadij typis Adami Sartorij MDCIX. in 8.

Volumen Acatholicum XX. *articulorum Confessionis Augustanæ, editum à Iacobo Heilbrunner, compendio recognitum & castigatum.* Dilingæ typis Ioannis Mayer MDCVIII. in 4.

Purgatorium Lutheranorum. Ingolstadij, typis Sartorij MDCX. in 8.

De Sacrâ Scripturâ in genere.

De Sacrâ Scripturâ in particulari.

SEBASTIANVS MATIENZVS, natione Hispanus, patriâ Burgensis, Litteris Humanioribus egregiè excultus, quas annis compluribus Nostros externosque magnâ laude docuit. Edidit sub nomine Sebastiani Burgensis

Rhetoricam: & parata habet ad prælum

Commentaria in Virgilium.

SEBASTIANVS MORALEZ, natione ex Insulâ Materiâ, patriâ Funchalensis, vir robustæ virtutis, & doctrinæ præstantis. Is Mariam Lusitaniæ Principem, quæ Alexandro Farnesio Parmensium Principi nupsit in Belgium atque in Italiam anno MDLXV. secutus à sacris concionibus & Confessionibus illi fuit. Eâ è viuis anno MDLXXVII. sublatâ, reuersus est in Lusitaniam, vbi cùm Prouinciam annum iam quintum, sextúmue Præpositus Prouincialis administraret, volente Philippo II. Rege Catholico, iubente Pontifice Maximo, anno MDLXXXVII. primus Iaponiæ Episcopus designatus est; eodemque anno Vlissippone consecratus, soluit in Indiam. Verùm cùm morbis in nauigio grassantibus ipse per incredibilem sui contemptum, excelsumque animi ardorem, languentibus omne obsequij genus præstaret, labore victus, Mozambici, magno Iaponiæ incommodo, concessit è viuis. Scripsit Italicè

Vitam & Mortem Serenissimæ Mariæ Lusitaniæ, Principis Parmæ & Placentiæ; quam deinde à se versam Hispanicè recudit, adscripto suo nomine, Franciscus Aluarado. Romæ typis Blandiis MDLXXX. in 12.

SEBASTIANVS SCIPIO, natione Bohemus, vir præstanti ingenio, nec modicâ doctrinâ. Scripsit Bohemicè

De Cælibatu Sacerdotum.

Postillam à se collectam.

Varia Opuscula ex aliis linguis translata.

SEBASTIANVS VIEIRA, natione Lusitanus, patriâ ex Castro de Tiro Diœcesis Lamecensis. Is cùm diu in Iaponiâ magno zelo atque ardore fidem Christi proseminasset, à Daifusamâ Imperatore Manilam relegatus est. Inde regressus in Iaponiam, magno fidelibus auxilio fuit, donec à suis Moderatoribus Macaum vocatus, inde Romam Procurator missus est. Ex Vrbe redux in Iaponiam sese mutato rursum schemate insinuauit, per incredibilia vitæ pericula; quæ magis etiam sunt aucta, cùm aureorum aliquot millium præmio vestigatori proposito, quæsitus est. Demùm cùm esset Vice-Prouincialis, & Administrator Episcopatus, haud Ozaca procul est comprehensus, cùm nec latebram inueniret, nec opportuna vitæ alimenta. Nangasachum abductus, atque in carcerem compactus, Deo reuelante cognouit, prædixitq; custodibus suis, postridie adfuturum ab Imperatore Xoguno, qui se Yendum accerseret. Iussus ab illo Christo renunciare, respondit se totos iam 63. annos assiduis ab eo cumulari beneficiis, cùm contra à Xeguno carceres, inediam, ærumnas, nec aliud accepisset; cur illum præ

præ ipso deſereret? Intentata tormenta promptum ſe excipere; promptum ſeipſos quoque fidem docere. Cùm vinci frangíue conſtantiâ, minis non poſſet, ſuſpenſum pedibus, manibus à tergo reuinctum, genuum tenus demerſum in ſcrobem tabulis obtectam, ne quid cernere, loquíue, neu poſſet liberum ducere ſpiritum, tertio demùm die ſuppoſito igne confecerunt, in doctrinâ Chriſti confitendâ conſtantem, Yendi die VI. Iunij, anno MDCXXXIV. Scripſit

Annuas Litteras ex Iaponiâ anni MDCXIII.

SERVATIVS SACRE, natione Belga, patriâ Leodienſis, Societatem duodeuicenarius anno MDCXXI. complexus, & in eâ Latinas Græcaſque litteras cum laude profeſſus; edidit ſuppreſſo ſuo nomine

Enchiridion Grammaticæ Græcæ. Typis Petri Bogardi Duaci anno MDCXXXII. in 8.

SEVERINVS KARVAT WOKICIEWIC, natione Polonus, ætatis annum agens XVI. Societatem ingreſſus, in eâ diſciplinis omnibus probè excultus eſt, hodieque vtilem illi operam nauat. Edidit nomine Collegij Cracouienſis

Lacrymas Vectigales magnis Manibus Magni Sigiſmundi III. Poloniæ Sueciæq. Regis, inter parentalia Sacra perſolutas anno MDCXXXIII.

Siradiam trabeatam, dum Illuſtriſsimus D. Staniſlaus à Koniecpole Koniecpolski Supremus Exercituum Dux Cracouienſem Caſtellanatum adiret propoſitam ſub auſpiciis Procerum Siradianæ gentis luminum. Anno Domini MDCXXXIII.

Suo verò nomine edidit

Elogia XII. *Cæſarum*, proſâ oratione; nam duo priora Carmine Heroico ſcripta ſunt.

SFORTIA PALLAVICINVS, natione Italus, patriâ Romanus, generis nobilitate clariſſimus, cùm magnam ſui exſpectationem excellentiâ ingenij & doctrinæ excitaſſet, iamque ſacris honoribus in Curiâ Romanâ ornatus, ad ampliſſimos meritò poſſet aſpirare, poſthabitis omnibus in Societatem conuolauit, die B. Aloyſij Gonzagæ XXI. Iunij, anno MDCXXXVII. in flore ætatis & ſui abiiciendi ſtudio, quàm olim dignitatibus illuſtrior euaſit. Edebat ante aditam Societatem, ſed abrupit ingreſſurus

Faſtos Sacros, carmine Hetruſco. Edidit

Aſſerta de Vniuerſâ Philoſophiâ defenſa in Collegio Romano anno MDCXXV.

Volumen vniuerſæ Theologiæ in Theſes digeſtum, & libris IX. *diſtinctum*, quas Romæ publicè propugnauit.

SIDRONIVS HOSSCHIVS, natione Belga, patriâ Markenſis, vir Humanioribus diſciplinis benè eruditus, ſcripſit

Elegias IV. quibus Gandam inducit Excellentiſſimo Franciſco de Moncada Aytonæ Marchioni loquentem. Antuerpiæ ex Officinâ Plãtinianâ MDCXXXV. in 4.

Elegiam I. ad Sereniſſimum Ferdinandum Cardinalem Infantem gratulatoriam, quæ extat in Triumpho Guilielmi Becani.

Poëmation aliud in laudem Matthiæ Caſimiri Sarbieuij quod exſtat in Epicithariſmate à Belgis Poëtis ipſius Lyricis addito.

SIGISMVNDVS ERNHOFFER, natione Germanus, patriâ Monachienſis, vix ex ephebis exierat, cùm noſtrum inſtitutum arripuit, & in eo laudatè perſeuerauit vſque ad mortem, quã Græcij obiuit. Scripſit Opuſcula aliquot Germanicè contra Hæreticos, nempe

Protheum Lutheranum. Ingolſtadij MDLXXXVII. in 8.

Minorem Catechiſmum cum figuris, ex Lutheri ſcriptis VVittembergæ excuſis eductum. Ibidem MDLXXXVII. in 8.

Defenſionem Minoris Catechiſmi, contra Guilielmum Zimmerman, & Iacobum Herbrandum Prædicantes. Ibidem MDLXXXVIII. in 8.

Conſiderationes ſuper Poſtilla Dauidis Donners Prædicantis in Styriâ.

SILVESTER NORITIVS, natione Anglus, patriâ Somerſetenſis, cùm in Collegio Anglorum Romæ dediſſet operam Theologiæ circa annum MDXC. & poſtmodùm Lauream Doctoralem capeſſiuiſſet, Societatem anno ſalutis MDCV. ingreſſus eſt. Per multos deinceps annos Anglicanæ vineæ cultor inſignis, ibidem deceſſit circa annum MDCXXX. Scripſit Anglicè

Antidotum Controuerſiarum, contra Sectarios, opus perutile & eruditum. Audomari MDC. XVIII. & MDCXXI.

Appendicem dicti Antidoti, De ſucceſsione in Eccleſiâ Catholicâ. Londini MDCXXI. in 4.

Ducem fidei contra Sectarios. Londini MDCXXI. in 4.

SILVESTER PETRASANCTA, natione Italus, patriâ Romanus, natus exeunte anno MDXC. vir omni genere litterarum, tum mitiorum, tum ſeueriorũ inſtructus, &, vt Erycius Puteanus in Vindiciis Circuli Vrbaniani eum ſalutat, *cæleſtis ingenij, æternæq. eruditionis vir.* Edidit hactenus

Vitam Roberti Cardinalis Bellarmini è Societate Ieſu, ex Italico Iacobi Fuligatti cultiſſimo ſtylo Latinè expreſſam, *cum aliquo auctario.* Leodij typis Ioannis Ouwerx MDCXXVI. in 4. & correctiùs Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ Balthaſaris Moreti MDCXXXI. in 8.

Sacras Bibliorum Metaphoras, & ex iis documenta morum. Centuriam I. Coloniæ per Ioannem Kinckium MDCXXXI. in 4.

Opera omnia P. Edmundi Campiani è Societate Ieſu, adiunctis quibuſdam nunquam anteà excuſis. Antuerpiæ typis Plãtinianis Moreti MDC. XXXI. in 8.

Notas in Epiſtolam impiam & Hæreticam Petri Molinæi Miniſtri inter Hugonotas Galliæ non infimi. Antuerpiæ typis Plantinianis Balthaſaris Moreti MDCXXXIV. in 8.

Apologiam pro dictis Notis aduersus Andream Riuetum Ministrum in Hollandiâ, qui eas carpsit, cui titulus *Caluinianus Verbero, & in eum vindiciæ Vapulares.* Laureti typis Pauli Seraphini MDC. XXXIX. in 4.

Tesseras Gentilitias ex legibus fecialium descriptas. Romæ typis Corbelletti MDCXXXVIII. in fol.

De Symbolis Heroicis, *lib.* IX. *adiunctis iconibus æri incisis.* Antuerpiæ typis Plantinianis Balthasaris Moreti MDCXXXIV. in 4.

Parat prætereà

Romam piam, aduersus Sectarios Galliæ, Hollandiæ, Angliæ, qui toti in eo sunt, vt Romanum Pontificem & Ecclesiam traducant.

Triumphum Religionis Catholicæ, *& felicitatis Austriacæ.*

Inter hæc molienda edidit

Orationem funebrem habitam ad Vrbanum VIII. Pont. Max. Dum iusta Exequiarum Ferdinando II. Austriaco Electo Imperatori persoluerentur. Romæ typis Francisci Corbelletti MDCXXXVII. in 4. Eam ipse vnâ nocte coactus est parare.

Et tacito suo nomine, Dedicante Lælio Seruilio

Iter Fuldense, *ad Visitationem eius Cœnobij*; &

Iter Moguntinum Petri Aloysij Carafæ Nuncij Apostolici, *ad electionem Archiepiscopi Moguntini.* Leodij typis Ioannis Ouvverx, hoc MDCXXIX. in 4. illud MDCXXVII. in 4.

SIMON BERENT, natione Prutenus, in Societatem anno MDC. ingressus, in eâ facultates propemodùm omnes docuit, Humaniora, Philosophiam, Mathesim, Linguam Sacram, Theologiam Moralem, Cõtrouersam, Scholasticam; Serenissimo Principi Poloniæ Cardinali Carolo fuit à Confessionibus. Edidit tacito suo nomine

Opuscula duo Musicalia A. 8. *Litaniarum de Nomine Iesu*; *& Lauretanarum de B. Virgine Mariâ.* MDCXXXVIII. & MDCXXXIX.

SIMON FELIX, natione Germanus, patriâ Monachiensis, vir magno ingenio & doctrinâ, anno ætatis XVIII. ingressus in Societatem, Philosophiam docuit Ingolstadij, Controuersias Monachij, Theologiam Scholasticam Friburgi Brisgoiæ. Edidit

Metamorphosim Iacobi Reihingi Catholico-Lutherani. Dilingæ MDCXXII. in 8. apud Vdalricum Rem.

Muscas morientes inanium cauillorum Iacobi Reihingi Apostatæ Tubingensis exsufflatas. Friburgi Brisgoiæ MDCXXV. in 4.

Vulpeculam Tubingensem.

SIMON GVRSKIVS, natione Polonus, scripsit Polonicè pro P. Petro Scarga

Manifestationem impudentiæ Arianorum.

SIMON NICOVIVS, natione Polonus, patriâ ex oppido Lobzencin, Philosophicis disciplinis institutus, atque Laureâ Magistrali donatus, anno salutis LXXV. Societatem nostram amplexus est, vir raræ virtutis, candidus humilisque. Superior fuit in Missione Suecicâ, & Catharinæ Iagelloniæ Reginæ Sueciæ à Concionibus quadriennio, post cuius mortem è Sueciâ redux idem concionandi munus diu exercuit. Vertit in Linguam Polonicam

Martyrologium Romanum, Gregorij XIII. iussu editum; &

Sanctorum vitas, quæ exstant in Breuiario Romano.

SIMON WYSOCKI, natione Roxolanus, seu, Rhutenus, in Pocuciâ in pago Kurzang, nobilibus parentibus natus anno MDXLII. à matre viduâ ad omnem pietatem educatus est, Religiosam vitam præter suorum voluntatem, iam tum Adolescens adamauit, quibus vt spem omnem præcideret ad militiam, quod cogitabant, eum distrahendi, sacro Diaconatus ordine se clam ipsis, annos natus XXII. curauit initiari. Dubius quam in familiam Religiosorum se daret, Petrum Scargam Canonicum etiam tum Leopoliensem quo vtebatur Confessario, adiit consulturus. Is Numine per preces implorato, iuuenem inuitat, vt vnà secum Romam, atque ad Societatem Iesu, quam nondum audierat, vadat. Rebus compositis dant se in viam, & anno salutis MDLXIX. à B. Francisco Borgia Præposito Generali vterque ad Tirocinium admissus est. Eo exacto, & Theologiâ Morali atque controuersâ institutus Simon remissus est in patriam Sacerdotio anteà inauguratus, vbi concionibus habendis, & audiendis Confessionibus indefessam operam, maximo fructu, multis in locis impendit; nam incensâ dictione suâ multorum animos ad fidem Catholicam, & ad pietatem colendam inflammauit. Pluribus locis nosocomia pauperibus excipiendis curauit excitari, ex quo Patris pauperum appellationem sortitus est. Exstant ea hodieque Posnaniæ, Vilnæ, Lublini, magno multorum bono. In Sueciam secutus est Serenissimam Catharinam Ioanni Regi desponsam, eiusque aulam octo annos pietatis officiis excoluit; nec pars fuit minima continendi in Catholicâ fide Sigismundi Principis, qui Poloniæ Rex III. eius nominis demùm fuit, semper pius, semper felix: nec veritus est constantissimo vultu Reginam aliquando grauiùs verbis castigare, quod visa esset in gratiam Regis mariti, indulgentiùs se habuisse cum Principe, solemni Comitiorum die, passa vt adiret Parentem, à quo accersebatur, quo tempore Concioni Hæreticæ dabat operam. Romæ aliquantò pòst pœnitentiarium egit, & plurimis libris Polonicè translatis multùm suæ genti profuit. Biennio calculi & stranguriæ doloribus exercitus, quos patientissimè tolerauit, tandem, quod Deum sæpè rogauerat, post S.P.N. Ignatij Canonizationem, & breuem quinque dierum decubationem Sacramentis ritè munitus, excessit

cessit è vitâ, Cracouiæ die XII. Iunij, anno salutis MDCXXII. ætatis LXXIX. ex quibus transegerat LV. in Societate, & professus trium votorum LI. quæ concepit, quando Sacerdos factus est. Ingens concursus ad funus ipsius fuit, & magna comploratio, studiumque aliquid pro reliquiis, vel de floribus, more gentis cadaueri inspersis, decerpendi. Reddidit Simon Wysockj Polonicè

Hieronymi Plati, de bono status Religiosi lib. III.

Donatij Plati, Discursus de Passione Domini, quos inscripsit Mare Rubrum.

Lucæ Pinelli, De Perfectione Religiosâ, lib. IV. MDCVII.

Eiusdem de SS. Eucharistiâ, quem inscripsit, *Nouam Monstrantiam.*

Francisci Arias, de imitatione B. Virginis; Rosarium, & de præsentiâ Dei.

Iacobi Aluarez de Paz, De Vitâ religiosè instituendâ.

Fuluij Androtij, Meditationes de Passione Domini.

Ioannis Busæi Enchiridion Meditationum, quod inscripsit, *Paradisum animæ.*

Ioannis Maioris, Speculum magnum exemplorum; quod cùm primò prodiisset in 4. posteà coniunxit cum

Antonij Dauroultij Catechismo Historiali, edidit-que in folio.

Thomæ de Kempis, De Imitatione Christi, lib. IV.

Francisci Aulæ, Excitatorium animæ. Cracouiæ MDCVIII. in 8.

Ludouici Granatensis, Speculum hominis Christiani.

Basilij Gradi Episcopi Stagniensis, Palmam Virginum, seu, *Tractatum de statu Virginum.* Calisij MDCVII. in 8.

Thesaurum Spiritualem, seu, *Repositorium thesauri.*

Portam Cælestem.

De Statu Viduali.

Hortulum Spiritualem animæ cum XXX. *doctrinis & XII. priuilegiis piorum hominum.*

Methodum confitendi pro his qui frequenter Sacramenta vsurpant.

Concionem de Purgatorio, in funere Ducis Slucensis.

Vitam S.P.N Ignatij ex postremâ Petri Ribadeneiræ.

Vitam B. Aloysij Gonzagæ, è Societate Iesu.

Vitam S. Catharinæ Senensis.

Vitam Catharinæ VVapovvska, piæ memoriæ. MDCVI.

De VI. Martyribus Iaponicis.

Historiam Sinensem duorum annorum.

Vitam Ioannis Caluini Hæresiarchæ, ex Hieronymo Bolseto.

Tabulas præterea *varias* dispersit perutiles, nimirum

Speculum Religiosorum.

Puncta Passionis Dominicæ.

Alphabetum Spirituale.

Doctrinam de Aquâ benedictâ.

SOCIETAS IESV in Prouinciis S. C. MAIESTATIS constituta, edidit

Νεκήσια *D. Maximiliano II. Rom. Imp. S. A.* Viennæ MDLXXVII.

STANISLAVS GRODICIVS, natione Polonus, patriâ Posnaniensis, nobili genere ortus, post nauatam Philosophiæ operam, mercaturæ se totum septennium impendit. Inde rursus ad studia, atque ad certas vitæ rationes ineundas cogitatione conuersâ, Romam profectus est: quo tempore cùm B. Stanislai Kostka funeri adfuisset, Societatis ineundæ consilium suscepit. Igitur acceptâ priùs de Superiorum voluntate Theologici Doctoris Laureâ, in Tirocinium admissus est pridie Cal. Aprilis, anno MDLXXI. Iam tum in Tirocinio iis virtutibus claruit, quæ illum ad opinionem proueherent multæ olim sanctitatis; quo nomine Claudius Aquauiua, tum etiam Tiro, posteà verò Præpositus Generalis, singulari eum beneuolentiâ complexus est, & in magnis viris semper habuit. Româ venit in patriam, quo tempore Lithuania propè vniuersa præceps ruebat in Hæresim, studio nouitatis, quam illi sub Euangelij specie proponebant Sectarij. Eos vbi de periculo P. Stanislaus admonuit, & singulari eloquentiâ, eximiâ eruditione, vitæ probitate conciones instituit, ad eum audiendum magna animorum conuersio est facta. Tunc enimuerò facilè illi fuit aduersa conuellere, legitima firmare: tantumque dicendo & scribendo effecit, vt vulgò Lithuaniæ Apostolus audiret. Vilnæ complures annos Theologiam docuit, magno ingenij eruditionisque præconio, & quam concionando fidem asseruerat, scriptis pro re natâ Commentariis defendit. Incomparabili sedulitate diuinis muneribus excipiendis se comparabat. Singulare Sacerdotibus beneficium quotidiani Sacrificij nunquam satis demirabatur; ideoque post Sacrum horam ipse solidam in gratiarum actione ponebat. Summum fuit in eo studium demissionis. Domi cum fratribus Coadiutoribus erat omnis ferè eius consuetudo. Multis precibus ac lacrymis institit apud Superiores, ne cogeretur Nostris præesse: & quando id vitare non potuit; nam Pultouiæ, Iaroslauiæ, Posnaniæ, Cracouiæ ipsos annos XVIII. Rector aut Superior fuit, institit semper vt eo onere leuaretur. Contumelias & iniurias in Christi causâ vti auidissimè appetebat, ita oblatas accipiebat alacriter. Publicâ vrbis viâ transeunti hæreticus puer os fœdissimè conspuit; quod ille æquo animo placidoque vultu tulit; & matronam Catholicam, quæ iniuriam vltum ibat, & concurrente viciniâ tumultuandi ferè causa fuerat, supplex rogauit, vt sui ac diuini honoris causâ desistat, cùm nihil sibi honorificentius esse possit, quàm

 pro

pro Christo qualem qualèm iniuriam tolerare; quâ denunciatione & mulierem composuit & tumultum. His similibusque studiis ad maxima quæque decora se prouehentem, mors excepit, Sacramentis, & accuratissimâ præparatione munitum, Posnaniæ die IV. Martij anno salutis MDCXIII. ætatis LXXII. Religionis XLIII. Scripsit Grodicius Polonicè

Conciones VI. *de vsu Sacramenti Eucharistiæ sub vnâ specie.*

De Emendatione Calendarij Gregoriani Conciones II.

Regulas fidei Hæreticorum; quibus demonstrat Hæresiarchas, non Scripturam Sacram; sed sui cerebri somnia pro regulis habere.

Conciones duas de Purgatorio quas habuit Vilnæ in duorum Principum Exequiis.

Trutinam psychotopiæ, contra Ministrum Caluinianum, pro suis Concionibus de Purgatorio MDXCII.

Euangelium, siue, *Dialogos* II. quibus probat ex ipsorum principiis Hæreticos non esse Euâgelicos. Latinè verò scripsit

Concionum Tom. VIII. *pro Dominicis & Festis totius anni*: quadripartitas pro singulis Conciones adferens. Cracouiæ, Ingolstadij, Coloniæ ab anno MDCV. & deinceps prodierunt in 8.

Concionem item *de probandis spiritibus* per missionem ordinariam. Cracouiæ typis Nicolai Lob. MDCVII. in 8.

STANISLAVS KIZYNOKOLSKI, natione Polonus, patriâ Cracouiensis, priusquam veniret ad Societatem publicè in Academiâ Cracouiensi Rhetoricam, Mathematicam, Cosmographiam & Philosophiam, propè adolescens professus est. Tædio demùm humanarum rerum animum ad Societatem applicuit anno salutis MDLXXXVII. ætatis XXVII. Sacerdotio iam tum initiatus. Rigæ & Cracouiæ Nouitiorum institutioni præfuit octennio; hîc etiam Præpositum egit Professæ Domus, & Iaroslauiæ Patrum in tertiâ Probatione Instructorem. Vir fuit modestiâ singulari, placidis moribus, orationi, & mentis cum Deo coniunctioni perquàm addictus. In supremo morbo multa dedit patientiæ, humilitatis, & voluntatis cum diuinâ compositæ argumenta. Obiit Cracouiæ die VI. Decembris, anno salutis MDCXXXIII. ætatis LXXII. Religionis XLVI. Edidit tum Latinè tum Polonicè nonnulla

Spiritualia Opuscula ex aliis collecta, nempe

Compendium Vitæ Spiritualis.

De Præparatione ad mortem.

De Viâ vitæ æternæ.

De modo meditandi.

STANISLAVS WARSZAWICIVS, natione Polonus, cùm nobilitate Senatoriâ, ingenio, doctrinâ, auctoritate, in seculo floreret, & ad honores amplissimos vocaretur, iamque esset Regiæ Cancellariæ Regens, & Ecclesiæ Gnesnensis, quæ primatum eius Regni obtinet, Scholasticus; oblatum à Sigismundo Augusto Rege Episcopatum repudiauit; & omnibus mundi illecebris vanitatibusque reiectis, anno salutis MDLXVII. ætatis verò propemodùm XL. Romam ad Christi vexillum conuolauit, crucisque ignominiam aulæ splendori in Societate prætulit: dignus qui magnis illis nominibus accenseretur, quæ Tirocinium Romanum eo tempore decorabant, Claudio & Rudolpho Aquauiuis, B. Stanislao Kostka, D. Francisco Turriano. Existenti autem in Professorum Domo Varseuitio obitus B. Stanislai in Tirocinio diuinitus significatus est; eiusque vitam primus ipse conscripsit. Vir fuit verè religiosus ac maximè pius, orationi apprimè studiosus, in quâ sic semper erat defixus, vt cùm oraret extra se positus videretur. Elucebat prætereà in Stanislao rara prudentia, cuius specimen edidit Collegio Vilnensi & Lublinensi gubernandis, vtrobique per octennium, & Suecicâ missione dirigendâ, cui sexennio præfuit. Honoris Diuini, salutisque proximorum zelo admirabili feruebat; Hæreticos ab erroribus, peccatores à vitiis, non solùm incensis concionibus, sed scriptis etiam libris reuocare diligentissimè studuit. Religiosæ humilitatis, suique abiectionis fuit amantissimus. P. Antonium Posseuinum in Sueciâ adegit, vt sibi traderet exercitia spiritualia; idque à Patre Ioanne Paulo Campano Poloniæ Prouinciali postéa iterum expressit; quorum monita, non secus quàm si Tiro fuisset, scripto excipiebat. Demùm cùm redux ex Vrbe, quò fuerat à Prouinciâ missus Procurator, Cracouiam se recepisset; Sociis plerisque aliò dispersis ob gliscentem luem, ipse obtinuit à Superioribus, vt ad spirituale proximorum auxilium, sibi liceret in ciuitate consistere. Haud diu superstes fuit; die III. Octobris peste extinctus est, cùm vnius diei noctisque decursu continuâ luctâ ab humani generis hoste de fide tentatus, gloriosam victoriam reportasset, anno salutis MDXCI. ætatis LXIV. religionis XXIV. Cùm anno salutis MDCVI. P. Petrus Scarga Varsauiæ febri laboraret, & vnum adhuc annum vitæ sibi dari Deum rogabat, videndum se illi præbuit Stanislaus Varseuitius: Et cur, inquit, P. Scarga non petis annos X. sed vnũ dumtaxat? & in dicto euanuit: tertio die Scarga surrexit incolumis, & IX. pòst anno mortuus est. Scripsit Stanislaus, seu potiùs Latinitati donauit ex Græco

Historiæ Aethiopiæ lib. X. eosque Sigismundo Augusto Poloniæ Regi dicauit, priusquam esset in Societate. In Societate verò existens transtulit in Polonicam Linguam aureum atque elegantissimum P. Ludouici Granatensis Dominicani librum, qui Hispanicè inscribitur

Guia de peccadores, id est, *Dux peccatorum.*

STE-

Stephanvs Arator, natione Hungarus, vir fuit omnibus Disciplinis apprimè instructus, Græcè, Hebraiceque perdoctus. Ad hæc virtutum multarum vsu insignis, quibus & Societati decus addidit & fidem Catholicam, vbicunque versatus est, magnoperè dicendo, scribendoque promouit. Congressus frequentissimè cum Hæreticorum Principibus; semel XL. Prædicantibus vi disputationis os obstruxit, omnesque falsitatis coarguit. Iterum Varasdini CCC. prouocauit, & de iis in Synodo gloriosè triumphauit. Innumeros ad Ecclesiam perduxit. Summâ libertate in Hæreticos, & in publica vitia dicebat, eumque aduersus improborum odia innocentia & eruditio, quam vel hostes suspiciebant, tuebatur. Proceribus Hungaris fuit carus; quibus tamen ipse non condonabat, quin coram, vel per litteras redarguebat, si quid peccassent. Stephano Bathoreo Polonorum Regi, cuius famam, & in fide constantiam apud Pontificem & Cardinales, aduersus calumniatores, egregiâ oratione defenderat, vsus est semper beneuolentissimo. Sanguinis pro fide fundendi cupidissimus cùm semper fuisset, nec res tamen ex voto caderet, hâc se cogitatione solabatur, quando efflaturus erat animam, quod exul saltem pro eâdem fide obiret Olomucij anno salutis MDCXII. ætatis LXX. religionis L. in quâ ante annos XX. quatuor vota nuncupauerat. Concinnauit Hungaricè

Catechismum instar Romani, multis Controuersiarum fidei capitibus locupletatum. Item

Testamentum Vetus ex collatione Hebraici, Græci, Latiniq; Textus Hungaricè interpretatus est. Hæ tamen ipsius Lucubrationes hactenus non viderunt lucem.

Stephanvs Avdebertvs, natione Gallus, patriâ Bellacensis, in Societatem anno MDC. XIII. ætatis XXI. ingressus, Philosophiam docuit in Collegio Palensi; sed concionandi potissimùm arte valet, quâ Rupellæ, & in Insulâ Retensi, aliisque locis Hæreticos egregiè refutauit. Scripsit

Opuscula varia contra Hæreticos.

Tractatum de Angelo Custode.

Explicationes quorundam locorum S. Augustini.

Declarationem Decreti Concilij Constantiensis, sessione XIX.

Stephanvs de Avila, natione Hispanus, patriâ Abulensis, in eâ Hispaniæ Prouinciâ, quæ vulgò Castella vetus dicitur, Societatem nostram ætate adhuc tenerâ ingressus est. Post absolutum spiritualis Tirocinij tempus, Theologicis litteris applicuit animum, tam felici ingenio, vt nihil supra: vix discipulus esse desiit, cùm aliorum Magister & Doctor renunciatus est: miraculo fuit adolescētis sapientia summa, eruditio singularis. Hæc Præpositos mouit, vt eum ad Peruani Regni incolas olim transmitterent. Excepit America tantum virum, vt par erat; cumque tacente ipso, quantus esset, prædicaret fama, Theologiam in Academiâ Limensi profiteri publicè iussus est. Credi vix potest, quàm plausibilis omnibus eius dicendi ratio: admirationi erat acumen ingenij, in indagandis rebus solertia, in tradendis exquisitissima methodus, in euoluendis Auctoribus indefessum studium, præsertim in re morali. Hæc sic Stephanum commendarunt omnibus, vt Doctor Doctorum vulgò diceretur. Illum totius Regni Proceres, Tribunalia summa, vt absolutissimum Theologum, & vtriusque Iuris peritissimum consulebant. Omnes hominum status, ciuitates omnes & Prouinciæ, quod Auila dixisset, verum, certum, securum; quod reticuisset, incertum, suspectum, periculosum iudicabant. Respondebat doctrinæ egregia probitas morum. Vir fuit incredibili sui despicientiâ, honoris perpetuus contemptor, abiectionis cupidissimus, quique cùm in ore omnium esset, solus ipse seipsum ignorabat. Obiit post illustratas ferè omnes quatuor Summæ Theologiæ Angelici Doctoris Partes, cuius acerrimus semper defensor fuit; daturusque forsan fuisset in lucem quamplurima, nisi satis immatura mors pios conatus hominis vnà cum vitâ abstulisset. Quod ex omnibus suis lucubrationibus quæ certè multæ sunt, absolutum magis nobis reliquit, est

De Censuris Ecclesiasticis Tractatus, posthumus filius patri. Lugduni apud Horatium Cardon MDCVIII. in 4. Edidit prætereà

Compendium Summæ, seu, Manualis Doctoris Nauarri, in ordinem Alphabeti redactum. Lugduni apud Cardon MDCIX. & Parisiis apud Iacobum Quesnel MDCXX. in 16.

Stephanvs Bavny, natione Gallus, patriâ Campanus Mesomensis, Societatem anno MD. XCII. ætatis XVIII. ingressus est, vir antiquæ probitatis, ac singularis in Morali Theologiâ, quam per multos annos Lutetiæ docuit, eruditionis. Scripsit

Manuale Confessorum, in gratiam eorum quibus animarum cura incumbit. Parisiis apud Michaëlem Soly MDCXXXI.

Stephanvs Binetvs, natione Gallus, patriâ Diuionensis, piis ac honestis parentibus natus, adolescens ad Societatem accessit. Ex Italiâ reuertit in Galliam, quando ab Henrico IV. Rege Societas in Regnum postliminio restituta est. Totis penè XL. annis præfuit Nostris, Rhotomagi, Parisiis, Prouinciis Campaniæ, Lugduni, Franciæ, magno & accenso studio animarum. Eluxit in eo sensus erga Deum singularis; mira in rebus omnibus animi præsentia & æqualitas; sagacitas & solertia in momentis rerum indagandis; perpetua oris animique serenitas, cùm suaui argutoque verborum lepôre coniuncta; integritas morum eximia, & constantissima innocentiæ fama. Pro-

fessus est sub vitæ extremum, nihil se vnquam egisse in tot administrationibus, studio cuiquam nocendi, sed vt ex cuiusque vtilitate secundùm Dei gloriam faciendum iudicarat. Nulli fuit vnquam iniurius, nulli violentus, asper, contumeliosus. Nunquam de gradu tranquillitatis deiici passus est; nunquam suam patientiam irritari. Pietatem aluit in multis Regni primoribus, quibus eius vita candorque placebat. In concionibus, quas assiduè habuit, festiuus quidem erat, sed nunquam sine aculeo pietatis. Nullum penè per annos XL. Parisiis & in vniuersâ Galliâ bonum opus fuit, cuius ille vel particeps, vel suasor, vel inuentor non extiterit. Laboriosus apprimè; apprimè misericors in pauperes. Magnus Præsulum & Magistratuum obseruator. Mortis nuncium tam integrè tranquilleque excepit, ac si de alio ageretur. Obiit Parisiis die IV. Iulij, anno MDCXXXIX. ætatis LXXI. Societatis XLIX. & plumbeo in loculo sepultus est. Edidit maternâ linguâ

Vitas multorum Sanctorum, nempe

SS. Patrum qui Religiosorum Ordinum Auctores fuerunt.

SS. Ignatij, Francisci Xauerij, BB. Aloysij Gonzagæ, Stanislai Kostkæ. Parisiis apud Sebastianum Chappelet MDCXXII.

S. Elzearij Comitis Ariani, eiusq; Coniugis. Ibidem eodem anno.

S. Dionysij Areopagitæ. Ibidem MDCXXIV.

SS. Gomberti & Berthæ. Mussiponti apud Cramoisy MDCXXV.

S. Aldegondæ. Parisiis apud eundem MDCXXVI.

S. Bathildis Francorum Reginæ. S. Amedei. MDC. XXIX.

S. Sauiniani & Sociorum. Apud Chappelet MDCXXIX.

Flores Psalmorum To. II. *& sanctos affectus animæ deuotæ, cum mediis viuendi in gratiâ Dei.* Rhotomagi apud Richardum Allemanum MDCXIX. in 12. subiectis Dedicationi initialibus sui nominis litteris.

Tesseram salutis esse Cultum B. Virginis. Latinè reddidit Christophorus Holtzleutnerus noster, & edidit Augustæ apud Mangiam MDC. XX. in 12.

Consolatoriam ægrorum scholam. Latinam fecit & edidit Coloniæ typis Henningij MDCXIX. in 12. Iacobus Malbrancq; alius Italicam.

Orationem in funere Henrici IV. Regis dictam Trecis anno MDCXI.

Compendium perfectionis.

Epistolam Abbatis ad Religiosum Apostatam.

An omnes in suâ Religione saluari possint. Hi tractatus omnes primum seorsim, tum simul recusi sunt Rhotomagi MDCXX. & MDCXXVI.

Motiua excitantia ad opera misericordiæ. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXIV.

Afflictarum animarum consolationem. Ibidem MDCXXV.

Felicitatem & infelicitatem existentium in Purgatorio. Ibid. MDCXXV.

Ineffabilem Dei misericordiam in bonum Latronem. Ibid. MDCXXVI.

Efficacia remedia contra pestem & mortem subitaneam. Parisiis apud Chappelet MDCXXIX.

Quæstiones II. *De salute Origenis: &, An plerumque illustriora ingenia sint peruersiora.* Apud Cramoisy MDCXXXI.

Praxim solidam Diuini Amoris. Apud Chappelet MDCXXXI.

De efficacissimis amoris Iesu Christi illecebris. Apud Cramoisy MDCXXXI. Reddidit Latinè Henricus Lamormaini noster.

Principium operum Dei, seu, *De Excellentiis B. Virginis.* Apud Chappelet MDCXXXV.

Excellentias S. Iosephi. Proborum Antistitum Ideam.

Auream ad cælos ianuam esse eleëmosynam. Latinè edidit

Soliloquia Sancta, seu, *Præparationes ad Missam, & ad Communionem.* Apud Cramoisy MDC. XXVII.

Edidit ad hæc sub nomine Renati Francisci

Naturæ, nobilissimorumq; artificiorum specimen. Rhotomagi MDCXXI. & Parisiis non semel.

Et sub nomine Francisci Fontani

Responsionem ad postulata magni Prælati, de Hierarchiâ Ecclesiasticâ. Nancæi apud Iacobum Garnich MDCXXV. Eam Latinè reddidit Henricus Lamormaini noster.

STEPHANVS BVBALVS DE CANCELLARIIS, natione Italus, patriâ Romanus, de quo Andreas Victorellus sic scribit, *Romanæ Nobilitatis ornamentum, magni nominis Philosophus, Theologusque, Romæ iuuenis Philosophiam docens, adolescentes, qui modo fulgent in Purpurâ, discipulos habuit. Patauij Romæq; deinde in Romano Collegio Sacræ Theologiæ arcana præstanti auditorum concioni eximiâ cum laude aperuit.* Idem alibi vocat *Virum ingenio, pietate, religione, prudentiâ, eloquentiâ, ingenuarum Artium cognitione, & generis nobilitate clarissimum.* Docuit multis annis Romæ Theologiam; aliquot etiam præfuit studiis vniuersis; ex quo munere translatus est ad Sacram Pœnitentiariam Vaticanam, cuius Collegium nostrum Rector gubernauit, & Sacræ Pœnitentiariæ Theologus fuit. Inde post aliquot annos ad Præfecturam Collegij Romani reuersus, demùm ætate grauis obiit ibidem die XXVIII. Aprilis, anno salutis MDCXXXIV. Multa parabat typo quæ recenset Leo Allatius; sed nihil edidit, præter

Commentationum Angelicarum, in vniuersam Angelici Doctoris tractationem de Angelis Tom. I. Lugduni per Iacobum Cardon & Petrum Cauellat MDCXXII. in fol.

Prodiit nuper cum aliis aliorum eiusdem argumenti

Oratio de Passione Domini, quam habuit ad Cle-

Clementem VIII. anno MDXCVII.

STEPHANVS DE CASTRO, natione Lusitanus, patriâ Olysiponensis, ingressus in Societatem anno MDXCIII. ætatis XX. edidit Lusitanicè

Methodum adiuuandi moribundos.

STEPHANVS FAGVNDEZ, natione Lusitanus, patriâ Vianensis, ingressus in Societatem anno MDXCII. ætatis XVII. Moralem Theologiam professus est; & in Collegio Olysiponensi Gymnasiarcha. Edidit

Quæstiones de Christianis Officiis & Casibus Conscientiæ, in V. Ecclesiæ præcepta. Moguntiæ per Hermannũ Mylium Birckmannum MDCXXVIII. in fol. post editionem Lugdunensem MDC. XXVI.

Apologeticum tractatum pro suo Libro in V. præcepta Ecclesiæ, ad quæstionem de lacticiniorum, ouorumque esu tempore Quadragesimæ. Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXXI. in 8.

In X. Præcepta Decalogi Tom. II.

De Iustitiâ Tom. I. Lugduni per Anisson & Boissat MDCXL. in fol.

Item *De Iustitiâ & Contractibus, & de acquisitione, & translatione dominij libr.* II. Ibidem per eosdem MDCXLI. in fol.

STEPHANVS GVERRY, natione Gallus, patriâ Parisiensis, vir religiosis virtutibus insignis, & in Societate Litteras Humaniores, Philosophiam, & Moralem Theologiam professus. Rector etiam Bituricensis Collegij. Scripsit

Exercitium animæ deuotæ, complectens thesaurum intercessionis Sanctorum, per singulos anni & natalium dies. Parisiis apud Sebast. Cramoisy MDC. XXVIII.

STEPHANVS GVYONIVS, natione Burgundus, patriâ Dolanus, Societatis Tirocinium ingressus Billomi anno MDLXXXV. ætatis XIX. ibique Humaniores Litteras, sicut & Auenione & Anicij Eloquentiam professus, Dolani Collegij & Auenionensis Rectorem multis annis egit. Edidit perelegantes

Orationes II. *alteram de veteri Aniciensium pietate & doctrinâ; alteram de prisca Consulatus Aniciensis dignitate.* Lugduni apud Ioannem Pilehotte. MDCXIII. in 8.

STEPHANVS LVZVIC, natione Gallus, patriâ Aruernus, in Societatem anno MDLXXXIV. ætatis XVII. ingressus, scripsit vtilissima opuscula Gallicè

Fel pœnitentiæ, & colloquium amoris diuini. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXI.

Cor deuotum, Iesu Christi regnum, pacifici Salomonis thronum. Apud eundem MDCXXVI.

STEPHANVS MOQVOTVS, natione Gallus, patriâ Niuernensis, Latinè & Græcè doctissimus, omnibus, tum domesticis, tum externis carissimus, ob singularem animi demissionem, candidissimam animi simplicitatem, inuictam patientiam, & tolerantiam laborum, quos docendo, scribendoque suscepit. Hæreticorum fuit impugnator acerrimus. Gradum in Societate obtinuit Coadiutoris Spiritualis. Obiit Burdegalæ die VI. Nouembris, anno salutis MDCXXVIII. ætatis LVII. ab initâ Societate XXXII. Edidit Gallicè

Examen doctrinæ Hæreticorum, Tom. III.

Ministrorum diuersarum Sectarum inter se bellum.

Vitam S. Radegundis, pietate & doctrinâ refertam.

Grammaticam Græcam Nicolai Clenardi in meliorem formam redegit, quæ iam totâ ferè Galliâ in vsu est, & sæpiùs excusa.

Luciani Dialogos aliquot castigatos, ad praxim suæ Grammaticæ accommodatos, & glossâ interlineari ad verbum expositos.

STEPHANVS DE PALMA, natione Hispanus, & Collegij Toletani aliquando Rector, obiit Toleti die XI. Maij, anno MDCXXXVI. Edidit Hispanicè

Memoriale obligationum, quas habet homo Christianus in extremâ infirmitate.

STEPHANVS PARISOT, natione Gallus, Campanus, Societatem ingressus anno MDC. IV. ætatis XVII. in eâ fuit Rector Collegij Roanensis. Edidit pium libellum

De cultu adorandæ Trinitatis.

De amore Dei & proximi, iustum volumen.

STEPHANVS DE PATERNINA, transtulit Hispanicè variatis nonnullis

Vitam P. Iosephi Anchietæ, Societatis Iesu. MDC. XVIII. in 8.

STEPHANVS PETIOT, natione Gallus, patriâ Lemouicensis, Societatem anno MDCXIX. æt. XVII. ingressus est, Eloquentiæ in Burdegalensi Collegio Professor, scripsit

Panegyricum Burdegalæ dictum Ludouico XIII. Regi Christianissimo, post debellatos in Galliâ Sectarios. Burdegalæ apud Petrum de la Court MDC. XXVIII. in 8.

Panegyricum nato Delphino.

STEPHANVS STAPELS, natione Belga, patriâ Herkenrodius, natus ineunte anno MDLXXIII. publicauit idiomate Flandrico

Artem benè viuendi & moriendi, adiectâ variâ virtutum praxi. Cortraci apud Bonuet MDCXX VI. in 8.

Exercitia meditationum praxi expressarum. MDC. XXXV.

STEPHANVS TVCCIVS, natione Siculus, patriâ ex oppido Monfort, diœcesis Messanensis, natus anno Domini MDXL. Ad Societatem admodùm adolescens accessit anno MDLVIII. Multa illi ad gratiam conciliandam aduersabantur; ætas inconstans, generis humilitas; aspectus horridior; consuetudo, moresque penè subrustici; sermo ab eo quo natus est loco non abhorrens: acris tamen indoles, multâ obruta duritiâ, tanquam ex fumo lumen erumpens, naturæ impedimenta superauit. Ita summâ ipsius lætitiâ in Societatem admissus, præ ma-

maturâ virtute in infirmâ ætate, magnæ de se excitatæ exspectationi satisfecit. Floruit multis annis inter nobilia suæ ætatis ingenia, magno semper sinceræ probitatis exemplo, & multis ingenij doctrinæque laudibus. Solidis imprimis virtutibus ornatus, patientiâ præcipuè & abiectione sui, nullâ vnquam suorum commodorum habitâ ratione, totum se ad Societatis obsequia, & Præsidum præscriptum semper impendit. Humanitatis studiis præsertim Adolescens, & arte Oratoriâ multùm claruit, & locum sibi comparauit inter primos; & totos XVI. continenter annos iuuentutem hisce litteris instituit; quo tempore omnes Philosophiæ, Theologiæque locos, proprio studio laboreque cognouit. Peritiam verò tantam rerum antiquarum, tum sacrarum, tum prophanarum sibi comparauit, vt clarum illud doctrinæ lumen, & nostræ Societatis ornamentum P. Alphonsus Salmeron, eum per litteras de multis, velut oraculum, consuleret. Romam eo consilio venit, per causam quidem Theologiæ discendæ, verùm reipsâ, vt quammaximam iuris ad Conscientiam pertinentis cognitionem acquireret, quo se studio maximè teneri dicebat; cathedræ verò, aliosque scholarum plausus non magnoperè admirari. Romæ duobus annis Theologiæ scholas frequentauit; & cùm ne vnâ quidem litterâ dictata exciperet, solâ attentione, priuatimque inspiciendis Auctoribus, qui indicabantur, ita proficiebat, vt iam tum Magister potiùs, quàm discipulus videri posset. Sic exacto curriculo idoneus habitus est, qui Patauij Theologiam explicaret, doctissimisque viris succederet, cuius de Trinitate commentationes, quas dictauerat, cùm typis ipso inscio quispiam mandasset, magni partus ingenij visæ sunt. Post annos aliquot Conscientiæ quæstionibus præfuit Laureti; ac subinde Romæ studiorum Præfecturam gessit, & Theologiam cum plausu docuit, Magni Suarij Collega. Multi Magnates, & Romanæ Curiæ Antistites & Purpurati, ipse etiam Romanus Pontifex Clemens VIII. illius & operâ & doctrinâ ad difficiles quæstiones multùm vsi sunt. Sæpè Congregationibus Cardinalium iussus est interesse; Rector etiam præfuit Collegio nostro Pœnitentiariæ, quo in munere omnes optimi Præsidis numeros absoluit. In tanto rerum gestarum splendore quantâ fuerit animi demissione, haud facilè potest explicari. Omnino se iudicabat indignum quem bonitas Diuina respiceret, quamuis interim firmâ fiduciâ speraret, salutem se diuinâ misericordiâ consecuturum. Porrò edomandi corporis, animique rebellantes motiones comprimendi fuit impensè studiosus. Aiebat malle se mori, quàm sinistri quidquam in consilio suarum rerum admiscere. Multis annis indumenta nunquam exuit, nisi corporis verberandi causâ. Nudis asseribus vnâ inuolutus lodice cubauit ad quietem. Victum communem, mensurâ semper eâdem, moderatus; cùm semel in die tantùm cibum sumeret, noctu tenuem quamdam sorbitiunculam ex vili & inscito olere decocto, cum vini haustu ad conciliandum somnum accipiebat. Noctibus singulis acriter se verberabat; & ab humeris ad pedes descendendo, rursumq; à pedibus ad humeros ascendendo, nouum semper locum ictibus quærebat. Cilicinum thoracem, cùm aliquando febri laboraret, ne in ipsâ quidem exuit morbi contentione. Somnum non plus horis quinis capiebat. Totidem quotidie horas diuinæ precationi tribuebat, semper de genibus, in medio cubiculi, nullo subnixus fulcro; neque vllâ vnquam animi sensuúmue sterilitate à proposito sibi spatio orandi defecit. Quinque ferè priùs annis quàm decederet è vitâ, rerum pertæsus humanarum, factâ à Summo Pontifice copiâ receptui cecinit, atque in Tusculanam quietem concessit; in quo secessu latentem quæsiuit Clemens VIII. & perhumaniter inuisit; reuertitque plenus admiratione & documento virtutis. Demùm continenti, diuturnâque mentis contentione ita se labefecit, vt ipse vrbano ioco semi se cadauer appellaret. Subinde circa ceruices informis illi natta succreuit, quæ minùs quinquennio suâ mole capitis magnitudinem exæquauit. Puluillis, ligneisque ac ferreis fulcillis, variè subinde excogitatis, atque inter humerum insertis, enorme illud pondus sustinebatur, eratque impedimento præter cætera ad quietem, cùm situs aptus nullus inueniretur acclinando corpori, quin eo pondere contracti nerui fauces comprimerent, suffocarentque. Igitur aut nixus genibus lecto incumbens, aut pronus è transuerso lecto in sellulæ ad id paratæ brachia porrectus vtcunque conquiescebat. Tandem vbi humores verti cœpere in putredinem, neruos ac musculos infecerunt; nerui cerebrum vitiarunt, quod eo malo irritatum contrahebatur, simulque neruos qui circa collum tenduntur, contrahebat, ex quo aspasma cum intolerando cruciatu citabatur; quod gulam contrahens, respirandi difficultatem faciebat. Eò res ad extremum deuenit, vt os diducere nequiret, aut quidquam mandere, & epiglottide ab radice contracta, ne liquoribus quidem infusis ali posset, sine certo suffocationis periculo. Ideò ad vitam eius quoad fieri posset retinendam, calidorum odore panum & coctarum carnium, spiritus eius tenuiter recreandi fuerant. Ergo certus erat in oculis interitus; quem tamen etiam anteuertit compressione faucium semper se magis intendens neruorum contractio, extinxitque virum inter tot tantaque mala admirabili æquitate animi, sui semper compotem, ac Iesum ac Mariam ingeminantem, victo ceterùm dissimulatoque

toque dolore, Romæ die XXVII. Ianuarij anni salutis MDXCVII. ætatis LVII. Religionis XL. sub Euerhardo Præposito Generali quatuor olim vota professum. In funere factus est impetus ad viri sancti reliquias vellicandas; capillus omnis & barba rescissa, amiculus lineus,& bona pars togæ lacerata; carnem etiam nonnemo furtim decerpsit. Omnium vna vox erat, beatum illum deprædicantium; quibus grauissimum addidit auctoritatis suffragium Clemens VIII. Sum.Pont. qui vbi eum intellexisset mortem oppetiisse, *Ergo*, inquit, *demùm mortuus est Sanctus.* Expressa coloribus post mortem vultus eius effigies est ; & virtutes ipsius publicâ oratione laudatæ. Voluminis iusti res esset,quę patientiæ, fortitudinis, æquanimitatis, amoris in Deum,& duriora indies patiendi documenta dederit, referre. Sed erit de his aliàs dicendi locus. Scripsit Stephanus Tuccius

Chronicon ab Orbe condito ad Christi Natiuitatem.

Orationes item *plurimas*; vti &

Dramata, *& Actiones Sacras*, *Heroico carmine compositas*,inter quas obtinet principatum,*Christus Iudex*, sæpiùs cum admiratione spectatus; & alia id genus multa.

Disputationes varias *de Theologicis Philosophicisq; rebus, quæ in controuersiâ versantur.*

Ingens Volumen Disputationum aduersus nostri temporis Atheistas. Sed hæc per mortem limare Stephanus, ac perpolire non potuit.Editæ sunt tamen ipsius

Orationes III.vna *ad Gregorium* XIII.*Pont.Max. cùm inuisit Collegium Romanum.* Altera

In funere eiusdem Gregorij XIII. quæ propter elegantiam typis sæpè euulgata est. Tertia

De Christi Cruciatibus , habita ad Gregorium XIII. anno MDLXXXIII. quæ nuper cum aliis aliorum eiusdem argumenti recusa est, vti & altera habita ab ipso ad Sixtum V. anno MDLXXXVII.

Prodiit etiàm ipso insciò

Tractatus de Trinitate, quem Patauij olim dictauit in scholis , tulitque magnam commendationem.

T

TACREDVS COTTHO, vel COTTONVS,natione Italus, patriâ Senensis, edidit Italicè sub nomine Academici occulti

Tragœdias V. nempe I. *Olàum*.II. *Eduinum*.III. *Sidrach*, *Misach*, *& Abdenagum*. IV. *Dauidem*.V. *Præcipitium falsorum Numinum in Verbi Incarnatione.* Romæ apud Guilielmum Facciottum MDCXXVIII.in 12.

Reddidit etiam Italicè librum

Roberti Card. Bellarmini, *De Gemitu Columbæ.* Romæ apud Zannettum MDCXVII. in 12.

TARQVINIVS GALLVTIVS, natione Italus, patriâ Sabinus, diu in Romanâ luce Rhetoricam exquisitè docuit ; magni Oratoris munus in nobilissimâ Purpuratorum coronâ,frequentique eruditorum hominum conuentu non semel exercuit. Hunc multiplicis doctrinæ virum, editis voluminibus nobilem Europa suspicit; Romana iuuentus auidè & hilarè audit. Verba recitaui Andreæ Victorelli. Edidit Gallutius

Carminum lib. III. Romæ apud Mascardum MDCXI. in 12. & apud Zannettum MDCXVI.in 12.cum auctario.

Orationum Tomos II.Romæ apud Zannettum MDCXVII. in 12. Coloniæ apud Ioannem Crithium MDCXVIII. in 12.

Virgilianas Vindicationes; & *Commentarios* III. *de Tragœdiâ*; *De Comœdiâ*; *De Elegiâ*. Romæ typis Alexandri Zannetti MDCXXI. in 4.

Orationem in funere Roberti Card.Bellarmini habitam Romæ. Iisdem typis & anno in 4.

Orationes duas de Christi Passione ; habitas coram Paulo V. annis MDCXV. & MDCXIX. quæ nuper cum aliis aliorum prodierunt.

Orationem de Christi funere habitam coram Vrbano VIII. in Parasceue anno MDCXXV. Iisdem typis MDCXXV.in 4. Ea nuper cum aliis etiam recusa est.

*In Aristotelis lib.*V.*priores Moralium ad Nicomachum*, *Nouam interpretationem*, *Commentarios & Quæstiones.* Parisiis per Sebastianum Cramoisy MDCXXXII. in fol. In reliquos propediem editurus.

Italicè prætereà edidit

Renouationem Antiquæ Tragœdiæ,*& Defensionem Crispi.* Romæ typis Vaticanis MDCXXXIII. in 4.

TERENTIVS ALCIATVS, natione Italus, patriâ Romanus, Sacræ Theologiæ in Romano Collegio per annos complures , & meus, quo glorior, Professor,D.Thomæ doctrinæ studiosissimus : & studiorum ibidem moderator, ac demùm Vaticanæ Pœnitentiariæ Rector, eruditorum,vt non nemo de illo scribit vrbanissimus, & Theologus clarissimus, cuius amabile ingenium , & in tradendis sanctioris Philosophiæ præceptis industriam plusquam fraternè exosculeris. Edidit Italicè sub nomine Erminij Taciti

Vitam P. Petri Fabri, *primi Sociorum S. P. N. Ignatij*, ex Latinè scriptâ à Nicolao Orlandino. Romæ apud Hæredem Bartholomæi Zannetti MDCXXIX. in 8. Prodiit nuper cum aliis eiusdem argumenti

Oratio de Passione Domini, quam habuit ad Clementem VIII. anno MDCII.

Parat auctoritate Vrbani VIII.Pont.Max.

Acta Concilij Tridentini, aduersus hostes veritatis.

THEOBALDVS N. natione Germanus , patriâ Sueuus,transtulit ex Latinâ Linguâ in Germanicam

De Vitâ S. Patris Ignatij Societatis Iesu instituto-

ris lib.v. à P. Petro Ribadeneira conſcriptos. Item

Varias Epiſtolas Annuas Iaponicas.

THEODORICVS BÆCK, natione Germanus, Matheſeos in Friburgo-Briſgoianâ primùm Academiâ, deinde Lucernæ Heluetiorum Profeſſor. Edidit

Tubum Optico-Geometricum nouum, diſputationi propoſitum Friburgi MDCXXXII.

Architectonicam Militarem defenſiuam, oppugnatam ac defenſam Lucernæ. Typis Ioannis Hederle MDCXXXV.

THEODORICVS KRALLIVS, natione Bohemus, vir ſuauitate morum, religioſâ grauitate ac modeſtiâ temperatâ illuſtris, in rerum agendarum ratione æquè ſimplex ac prudens, iuuandi ſtudio æquabilis in omnes; quo nomine gratus cunctis fuit. Incredibili ſemper arſit alienæ ſalutis ſtudio, omnibuſque incedebat lætitiis, ſi quem à perfidiâ abduxiſſet. Annis XXXVI. egit Eccleſiaſten; indefeſſus omnino ad extremum vſque ſpiritum operarius. Confeſſionibus audiendis intentum mors offendit, & rheumate tam celeriter oppreſſit, vt ei de reliquis viæ præſidiis (nam Sacrum paulò antè fecerat) deliberandi tempus ademerit. Gradum habuit in Societate Coadiutoris Spiritualis, annos in eâ LII. vitæ LXXII. Obiit Græcij pridie Nonas Aprilis, anno ſalutis MDCXXXIII. Edidit Germanicè ad captum plebis

Notas veræ Catholicæ fidei, per breues interrogationes & reſponſiones explicatas. Græcij typis Widmanſtadij MDCXXIX. Item

Bicipitem Lutherum in negotio Communionis ſub vtrâque ſpecie. Græcij apud Widmanſtadium MDCXXXI. Nomen verò ſuum expreſſit in calce Præfationis, vel tractatus.

THEODORVS KIEVIT, natione Belga, patriâ Roterodamenſis, edidit ſub nomine Anagrammatico Turani Vekiti verſum à ſe Flandricè

Compendium Meditationum P. Ludouici de Ponte. Antuerpiæ MDCXXVIII.

THEODORVS MORETVS, natione Belga, patriâ Antuerpienſis, Artium Liberalium & Philoſophiæ Magiſter docuit Ethica, Philoſophiam, & in Pragenſi Academiâ Mathematicarum nunc eſt Profeſſor; edidit

Propoſitiones Mathematicas; De Celeri & Tardo Naturâ & Armorum. Pragæ MDCXXXV. in 4.

THEODORVS PELTANVS, natione Belga, patriâ ex Pelta ditionis Leodicenſis pago, vir fuit Græcè Latinèque doctiſſimus, & in aliis ſcientiis probè verſatus; cuius hîc elogium adſcribere placet è S. Theologiæ Profeſſoribus Academiæ Ingolſtadienſis Auctore Ioanne Engerdo Valentini Rotmari continuatore.

Theodorus Antonius Peltanus ex Inferioris Germaniæ Pelta pago oriundus, Societatis Ieſu Theologus, anno Domini MDLVI. cum aliis quibuſdam Patribus de Societate Ieſu, *Thomâ Lentulio* Nouiomagenſi, *Ioanne Cuuillonio* Inſulenſi, & *Hermanno Tyræo* Noueſienſi, Doctoribus Theologis, menſe Auguſto ad Ingolſtadienſem accedit Academiam, & Græcæ, Hebraicæque Litteraturæ Profeſſor ordinarius conſtituitur. In Theologiâ omnes gradus, tam Baccalaureatus, quàm ſupremos eſt adeptus. Anno Domini MDLXII. menſe Aprili Doctoralia recipit inſignia, & in lectione Theologicâ D. *Cuuillonio* qui ad Concilium Tridentinum proficiſcebatur, ſuccedit. Si quis vel propter ingenij candorem & acumen, vel in diſputando tam in Philoſophicâ, quàm Theologicâ arenâ ſubtilitatem & promptitudinem meretur laudem, certè ille ampliſſimis dignus eſt encomiis; vt interim Linguarum cognitionem, quam publicis ſcriptis, & verſionibus, & aptiſſimis & ornatiſſimis toti Eccleſiæ iam teſtatam reliquit, ſilentio prætercam. Docuit Theologiam ab anno LXII. vſque ad annum LXXIV. frequentibus in materiâ Theologicâ diſputationibus habitis. Seceſſit poſteà Auguſtam Vindelicorum, vt ſe quieti ſenex traderet; quæ etiamnum eiuſmodi fuit, vt cum ſummâ totius Eccleſiæ, & Religionis Catholicæ vtilitate eſſet coniuncta. Hæc ibi. Ceterùm in Auguſtano Collegio ſuperſtes fuit ad annum vſque MDLXXXIV. quo quieuit in Domino ad diem VI. Nonas Maias, cùm XXXII. in Societate annos tranſegiſſet. Epitaphium illi poſuit in ſuâ Scholâ Facultas Theologica Ingolſtadij huiuſmodi. Theodorus Peltanus Societatis Ieſu Sacerdos, Theologiæ Doctor, vnus ex primis illis Patribus fuit, vir omniſcius (ſi quis noſtrâ memoriâ) in hâc Academiâ floruit. Poſt multum ſudorem & algorem in re Dei, Academiæ, Religionis conſumptum, Ingolſtadij poſt Litteras Græcas, Hebraicas, Theologicas publicè explicatas, Auguſtæ Vindelicorum ſcribit ſua, conuertit aliena, tantâ felicitate & fructu, vt meritò ei poſſit illud poni Ambroſianum, Vixit Eccleſiæ, mortuus eſt Deo. Moritur Auguſtæ anno Domini MDLXXXIV. II. Maij. Nunc de ſcriptis videamus:

Theſes plurimas, *De diuerſis fidei Controuerſiis*, & publicè Peltanus diſputauit, frementibus Hęreticis, & typis, vt ad alios quoque emanaret vtilitas, euulgauit. Sunt in manibus

Propoſitiones de Purgatorio igne; De animarum ſedibus; De vitâ functorum ſuffragiis; De Chriſtianorum ſepulturis, exequiis, & anniuerſariis. Ingolſtadij MDLXIX.

Tractatus Theologicus in XV. capita diſtinctus, de tertiâ & poſtremâ Satisfactionis parte, De Eleëmoſynarum vi, vſu, neceßitate, partibus & periſtaſibus, ex occaſione grauis annonæ ſcriptus, ac diſputatus Ingolſtadij ex Officinâ Weiſſenhornianâ MDLXXII.

De Chriſti ſatisfactione & Maieſtate: itemq; de noſtrâ ſatisfactione & Purgatorio. Lib. III. Coloniæ

apud

apud Geruinum Calenium & Hæredes Quenselij MDLXXVI.

De Matrimonio.

De peccato Originis, Tractatus XVIII.

De Maiestate Corporis Christi.

De Sanctorum origine, canonizatione, cultu & inuocatione, Reliquiis, & Imaginibus.

De tribus bonorum operum generibus, Eleëmosynâ, Ieiunio, & Oratione, lib. III. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MDLXXX. in 4. vtilissimum opus, vernis Quadragesimæ aptum ieiuniis. Scripsit prætereà

Theologiam Naturalem; &

Theologiam Mysticam.

Quæ verò de Græcis Latina fecit, hæc Ingolstadij & alibi excusa,

Andreæ Cæsareæ Cappadociæ Episcopi Commentarij in Apocalypsim. Ingolstadij MDLXXIV.

Synodi Ephesinæ primæ Acta lib. IV. Latinâ primus Ciuitate donauit, & *Periochis* illustrauit ac *Notis*. Ingolstadij apud Dauidem Sartorium MD. LXXVI. & typis Commelinianis MDCIV. in fol. & emendatiùs Romæ.

Septendecim Græcorum Patrum Homilias, in præcipua Christi Saluatoris festa, Latinè reddidit, & vno volumine euulgauit. Iisdem typis MDLXXIX. in 8. Item

Victorem Antiochenum in Marci Euangelium; &

Titum Bostrorum Episcopum in Lucam, conuertit, qui exstant Tomo IV. Bibliothecæ magnæ Patrum.

Reliquit etiam posthumum partum

Catenam Græcorum Patrum in Prouerbia Salomonis Latinè factam, in eademque *Prouerbia Commentarios ac Paraphrasim* docta, pia, laboriosa, verbi Dei Ecclesiastis perutilia, ne dicam necessaria. Hæc quidem typis edita sunt Antuerpiæ apud Verdussium MDCVI. in 4. & apud Gasparem Bellerum MDCVII. Catena verò prodiit Antuerpiæ typis Verdussij MDCXIV. in 8. Denique edidit

Metaphrasim B. Gregorij Thaumaturgi in Ecclesiasten cum Notis suis.

THEODORVS ROSMEER, natione Belga, patriâ Traiectensis, natus IX. Ianuarij, anni MD. LXXV. duarum pulcherrimarum æquè ac difficillimarum Missionum Castrensis & Naualis Superior fuit; & Serenissimo Duci Neoburgico diu à Confessionibus. Edidit conuersas à se in linguam vernaculam

Meditationes de B. V. Mariâ à Thoma Villacastin compositas. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert.

Habet sub manibus

Pastorem animas curantem, seu, *Instructionem ad Pastores.*

THEOPHILVS BERNARDINVS, natione Belgane, an Gallus? patriâ Sedanensis, vir multis in Societate muneribus cum laude functus; rerum spiritualium scientissimus, ad quas IX. annis Nostros instruxit: seorsim etiam sexennio Patres in tertiâ Probatione. Diu Casus Conscientiæ & Controuersias docuit, multa erat illi cum Deo familiaritas, magna cum omnibus comitas & sermonis affabilitas. Obiit Atrebati tertiâ ferè à suscepto illius Collegij regimine hebdomadâ, die XV. Augusti, anno salutis MDCXXV. ætatis LVI. Religionis XXXII. Edidit Gallicè

Cynosuram Christianam, seu, *Methodum ad rectè instituendam deliberationem de Statu vitæ deligendo.* Leodij apud Ioannem Ouwerx MDCXVI. in 12.

De Virtutum acquisitione accommodatâ ad omnia statuum genera. Tornaci apud Carolum Martin MDCXV. in 12.

Item tacito suo nomine,

Praxim bonarum intentionum quæ ab Engelberto Desbois Archidiacono & Canonico Cameracensi Latinè reddita, prodiit tum alibi, tum Viennæ Austriæ apud Gregorium Gelbhar MDCXX. in 12. Italicè item sub Augustino Fornelli Romæ typis Cameræ Apostolicæ MDC. XXVII.

Latinè edidit

De Religiosæ perseuerantiæ Præsidiis lib. XI. Antuerpiæ apud Martinum Nutium. MDCXXII. in 4.

Institutionem vitæ, siue, *de Optimo vitæ Statu certam deliberandi viam.* Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ, editione secundâ auctiùs & emēdatiùs. MDCXXIV. in 8.

THEOPHILVS CRISTECVS, natione Polonus, patriâ Bieczensis, cùm in Prouinciâ Austriæ fuisset ad Societatem admissus, omnibusque disciplinis excultus, non parum diu Humaniora studia tractasset, tandem etiam & alibi quinquennio, & Pragæ sexennio Rector Collegio præfuisset, in Poloniam migrauit sub annum MDCXVII. & Cracouiæ, Gedani, Mariæburgi, Grosnæ animarum lucris se diligenter impendit vsque ad mortem quam Grosnæ oppetiit sub annum MDCXXIV. Edidit suppresso nomine *Librum Carminum*, quo

Diui Tutelares Diœcesis Cracouiensis, gratulantur ingressum in suam sedem, Illustrissimo Domino Martino Szyskovvski Episcopo Cracouiensi. Cracouiæ apud Andream Petricouium MDCXVII. in fol.

THEOPHILVS RAYNAVDVS, natione Gallus, patriâ Cespitellensis, ingressus Societatem anno MDCII. ætatis XVI. Vir præstanti ingenio, acri iudicio, promptâ facundiâ, & omni scientiarum genere excellens. Andr. Saussaius c. 20. Appar. ad Martyrol. Gallicanum, eum vocat præstantissimum Theologum, nitore eloquij & consummatæ eruditionis copiâ plenum. Maximam vitæ partem tradendis superioribus scientiis exegit, quibus hodieque Lugduni Præfectus præest. Edidit hactenus quæ sequuntur

Theo-

Theologia Naturalis, siue, *Entis Increati*, & *creati intra supremam abstractionem*, *ex naturæ lumine inuestigatio*. Lugduni per Claudium Landri MDCXXII. in 4.

Scala à visibili creatura ad Deum.

De Martyrio per pestem, *Disquisitio Theologica.* Lugduni per Iacobum Cardon MDCXXX. in 8.

Moralis Disciplina, *ad præstruendam Theologiæ Practicæ*, *ac Iurisprudentiæ viam*, *plenè diligenterq́ explicata.* Lugduni per Iacobum Cardon MDC. XXIX. in fol.

De Virtutibus & Vitiis accurata & florulenta tractatio. Lugduni per Iacobum Cardon MDC. XXXI. in fol.

Indiculus Sanctorum Lugdunensium.

Noua Libertas, à Guilielmo Gibieufo inuenta, *confutata.*

Defensio S. Valeriani Cemeliensis Episcopi. Lugduni MDCXXXII.

De Natali S. Ambrosij, hâc epigraphe, *Ambrosius succus cælestis vbi Galliarum expressus?* Lugduni apud Iacobum Cardon MDCXXXII. in 12.

S. Anselmi Opera omnia, *digesta*, & *Notis illustrata* Lugduni.

Idiota Sapiens ex MS. *Lugdunensi integrè recensitus & auctus*, *ac Notis illustratus.* Lugduni MDCXXXII.

De Ortu infantium contra naturam, *per sectionem Cæsaream*, *Tractatio.* Lugduni per Gabrielem Boissat MDCXXXVII.

Nomenclator Marianus, seu, *Elogia B. Virginis ex SS. Patribus.* Lugduni apud Boissat M D C. XXXIX. in 8.

Leonis Magni, *Maximi*, *Petri Chrysologi*, *Fulgentij*, *Valeriani Cemeliensis*, *Asterij Opera recensita.* Lugduni MDCXXXIII.

Tractatio de Apostasiâ Iudæ; cui accedit corollarium hoc titulo: *Iudæ posteri*, *Apostatæ à Religiosis Ordinibus.*

Guilielmus Parisiensis integrè recensitus & recusus.

Metamorphosis Latronis in Apostolum, & *Apostoli in Latronem.* Lugduni typis Ioannis Iullieraud MDCXXXIV. in 8.

De Monitoriis Ecclesiasticis ad extorquendam restitutionem aut reuelationem. Lugduni per Boissat MDCXXXVI. in 8.

Breuiarium Chronologiæ, *sacræ & humanæ*, quod primò prodiit tacito Auctore Lugduni; deinde cum auctario Claudij Clementis, nomine Auctoris expresso; in folio grandi. Tribuitur illi, ne scilicet ego asseram illius esse

Splendor veritatis Moralis, seu, *De licito vsu æquiuocationis*, *pro Leonardo Lessio aduersus Ioannem Barnesium Anglum Monachum.* Sub nomine alieno. Lugduni apud Antonium Berterium MDC. XXVII. in 8.

Habet præterea prælo parata nonnulla his titulis:

De Christo eiusq́ perfectionibus & attributis Diptycha.

De multiplici suppositione librorum.

De iustâ confixione librorum. Edidit præterea, distinxit, suppleuit

Oculum Mysticum Idiotæ, *sub veri Auctoris Raymundi Iordani Canonici Regularis nomine.* Lugduni per Anisson & Boissat MDCXLI. in 12. Et alia molitur indies.

THOMAS BACONVS, qui SOVTHWELLVS etiam adscititio nomine dictus est, natione Anglus, patriâ Horfolciensis, ingressus est in Societatem adolescens annorum XXI. in quâ tantùm profecit ingenio atque industriâ, vt cùm esset omni scientiâ instructissimus, summâ cum laude Theologiam annos XII. docuerit. Virtutibus egregiis claruit, quibus omnium sibi animos facilè deuinxit. Hoc tamen habuit eximium quod in plurimis animi ornamentis, nihil præ se ferret eximium: adeò sua decora studiosè celabat. Instituti Societatis scientissimus iuxta atque obseruantissimus fuit; silentij tam amans, vt nunquam illud solueret, nisi ex lege. Ardenti in proximos caritate flagrabat; & influxu mirabili labebatur in animos mæstorum, iisque aptissima remedia adhibebat. Nihil patiebatur domi esse dissidiorum, quod non componere studeret illicò, idque vel suæ existimationis dispendio, si res ita ferret. Ægros atque languentes, vti miserabatur impensè, ita solabatur sedulò, & omni ope subueniebat. Magna molientem mors intempestiua medio in cursu intercepit Watenis die XI. Decembris, anno MDCXXXVII. ætatis XLV. Edidit in lucem

Vindicias pro Nicolao Smithæo. Leodij MDCXXXI.

Analysim, seu, *Resolutionem Diuinæ fidei.*

Reliquit paratum prælo *Tomum I. in Primam Partem Summæ S. Thomæ.*

THOMAS DE BARROS, natione Lusitanus, Scripsit

Annuas Litteras ex Aethiopiâ anni MDCXXI.

THOMAS BISDOMINI, natione Italus, patriâ Aretinus, Mediolani bis Philosophiam, ac subinde tum ibi, tum Genuæ, ac Romæ permultos annos professus est Theologiam Moralem. Obiit Tusculi die XIX. Octobris, anno salutis MDCXXXIII. Edidit tacito suo nomine, vir non minùs comi pietate, quàm doctrinâ commendabilis,

Theoremata mille ex vniuersâ Philosophiâ. Mediolani typis Io: Bapt. Piccalei MDCX. in 4. Reliquit

De Casibus Conscientiæ Tomos aliquot.

THOMAS LE BLANC, natione Gallus, patriâ Victoriacensis in diœcesi Catalaunensi, Societati nostræ se addixit anno MDCXVII. in eâque Litteras Latinas & Hebraicas docuit. Edidit

Præsentationem Academicam ad Licentiatum Theologicum R. P. F. Friderici Payen, *Ordinis Præmonstratensis*, & *eiusdem Ordinis Panegyricum.* Mussiponti apud Philippum Vincentium MDC. XXX.

THO-

THOMAS CLAGIVS, natione Prutenus, ingressus in Societatem anno MDCXVIII. adolescens, in eâ Mathematicam docuit, & Casus Conscientiæ. Habet in promptu, propediem editurus,

Anticyras Pruteno-Prædicanticas, contra Caluium, & alios Ministros Lutheranos.

THOMAS EVERARDVS, natione Anglus, patriâ Suffolciensis, constans pietatis studium hausit ex spiritualibus exercitiis sub P. Ioanne Tomsono in Angliâ. Traiecto deinde Oceano, cùm studuisset Rhemis in Galliâ, Societatem circa annum Domini MDXCIII. ingressus est. In eâ semper pius admodùm, mansuetus, humilis, & industrius fuit, totoque ore atque habitu sanctum præseferebat. Nec deerat in agendo cum proximo candor quidam, atque iucunditas omnibus grata. Societatem velut matrem amabat tenerè; paupertatis præsertim tenacissimus. Pedes Aposto ico more obibat ædes Catholicorum, nec adduci potuit, etiam senio ac morbis debilitatus, vt equo vteretur. Captus est in Anglia bis, & annos aliquot in custodiâ detentus: cuius altera comprehensio sub Iacobo Rege in Districtu Suffolciensi, magno pretio constitit hospiti, è cuius latebrâ fuit abductus. Posterioribus annis cùm crurum, brachiorum, oculorum debilitate, vix legere posset, aut ingredi, nec domi haberet quibuscum versaretur, solitudinem suam perpetuâ Rosarij, aliarumque precum tum voce tum mente; ac potissimùm Psalterij Iesu, quod à puero semper vsurpauit, repetitione solabatur. Piè admodùm consenuit, atque obiit in Districtu Suffolciensi anno Domini 1637.

Transtulit ex Latino in Anglicum

Fuluij Androtij Meditationes, de Communione, & de Passione Christi. Audomari MDCVI. MDCXIV. & MDCXVIII.

Alberti Magni Paradisum animæ; &

Eiusdem Tractatum de Adhærendo Deo. Ibidem & anno eodem.

Lucæ Pinelli, Gersonem, seu, De Perfectione Religiosâ, lib. IV. MDCXVIII. Ibidem.

Eiusdem Meditationes de Eucharistiâ. Ibidem MDCXXII.

B. Francisci Borgiæ Speculum operum Christiani hominis. Ibidem MDCXX.

Tractatum de modo benè viuendi. MDCXX.

Petri Canisij Manuale precatorium, ibidem MDCXXII.

Ludouici de Ponte Meditationum Compendium. Ibidem MDCXXIII.

Ex Gallico autem transtulit Anglicè

Ignatij Balsami, Methodum meditandi. Ibidem MDCXVIII.

Dialogum, de Contritione & Attritione; iam quater recusum ibidem.

Ex Hispanico reddidit Anglicè librum

Petri Ribadeneiræ, De Principe Christiano. Ibidem MDCXXIV.

THOMAS FITZHERBERTVS, natione Anglus, patriâ Staffordiensis, claro genere supra veterem pietatem insignis, quo tempore Robertus Personius & Edmundus Campianus primi de Societate in Angliam venerunt, ipse opibus & nobilitate suâ fretus, eos Londini inter primos excepit; cumque claritudini suæ litterarum etiam splendorem adiunxisset, rogatus à Personio, allata à Campiano loca è Scripturâ & Patribus in suis x. rationibus cum autographis vt conferret, edendi eius operis exstitit exstimulator præcipuus. At cùm anno MDLXXI. compactus esset in carcerem, ob præteritas leges de adeundis Hæreticorum templis, atque ob Principatus Pontificij confessionem, vbi liber emissus est, eâ palmâ illustris concessit anno MDLXXXII. primùm in Aulam Gallicam, inde in Hispaniam, demùm Romam, & transactis ibi compluribus annis, compositâ iampridem in Galliâ vxore, Sacris initiatus, anno MDCXIV. in Societatem nostram adscitus, Christi paupertate, & Religiosâ humilitate nobilissimus, Collegium Anglorum Romæ diu placidissimè rexit, ibique demùm obiit die XVII. Augusti, anno MDCXL. ætatis LXXXVIII. Scripsit

Contra Macchiauellum, An sit vtilitas in scelere: Romæ MDCX in 8. apud Guilielmum Facciottum.

Anglicè quoque edidit

Defensionem causæ Catholicæ; cum Apologiâ pro seipsâ. Audomari MDCII.

De Politicâ & Religione, Tom. II. Duaci.

Supplementum Discussionis P. Roberti Personij in Barloum. Audomari MDCXIII.

De Iuramento fidelitatis contra Lancelottum Andream Pseudo-Episcopum Eliensem. Ibidem MDCXIII.

De eodem Iuramento, contra Rogerum VVitbringtonum. Audomari MDCXIV.

Pro Apologiâ Roberti Cardinalis Bellarmini, contra Collinum Ministrum. Ibidem MDCXXI.

THOMAS DE ITVREN, natione Hispanus, gente Nauarrus, adolescens XX. agens annum in Societatem adscriptus, euasit vir doctissimus, fuitque & Nostris, & externis, non doctrinæ dumtaxat, sed virtutis etiam gratiâ apprimè carus, & in pretio habitus; verè pauperum pater, calamitosorum perfugium, & commune dubitantibus oraculum. Virginale decus quod nascens acceperat, illibatum intulit in sepulchrum. Obiit in Domo Professâ Toletana, cui Præpositus præerat, die XIX. Aprilis, anno salutis MDCXXX. ætatis LXXV. Edidit sub nomine Thomæ Pij

Commentarios in Primam Partem S. Thomæ.

THOMAS KERN, natione Germanus, transtulit è Latino Germanicè

Hieremiæ Drexelij Zodiacum Christianum. Monachij

nachij typis Cornelij Leyſſerij MDCXXX. in 12.

THOMAS MASCAMBRVNVS, natione Italus, patriâ Beneuentanus, in Societatem anno MDXCVIII. ætatis XV. ingreſſus, Philoſophiam & Theologiam docuit. Tranſtulit ex Hiſpanico Italicè, & tacito nomine edidit

Manuale exercitiorum ſpiritualium ad Orationem mentalem, compoſitum à P. Thomâ Villacaſtin. Neapoli MDCXXXIII.

THOMAS MASSVTIVS, natione Italus, patriâ Recinetenſis, vir verè pius, verè doctus, & in Poloniâ Theologiam olim profeſſus, vnde reuerſus in Italiam, diu in Romano Collegio Præfecturam geſſit rerum ſpiritualium, haud ſegniùs exemplo ad perfectionis faſtigium, quàm verbo promouens: obiit in eo munere ineunte Martio, anni MDCXXXVI. Edidit duo pietatis ac doctrinæ ſuæ monumenta

De Cæleſti conuerſatione, per internam Orationem, & Exercitia ſpiritus, lib. VIII. Romæ per Hæredes Bartholomæi Zannetti MDCXXII. in 4.

Paulum Apoſtolum, ſeu, *Vitam S. Pauli Apoſtoli, Hiſtoricè & dogmaticè explicatam* lib. XV. Lugduni per Horatium Cardon MDCXXXIII. in 4.

THOMAS MORVS, natione Anglus, patriâ Cantabrigienſis, conſanguineus magni Martyris Thomæ Mori Angliæ Cancellarij; educatus in Collegio Anglorum Romæ anno Domini MDCX. Strenuè laborauit in Angliâ commodo Catholicorum, præſertim tenuiorum, & pedes ibi regionem obibat, donec tandem comprehenſus, carcere primùm, poſt etiam exilio mulctatus eſt; in quo Gandaui dum tertiam probationem ſubiret poſtridie Calendas Ianuarij, anno ſalutis MDCXXIII. ætatis XXXVII. Religionis XII. piè deceſſit. Tranſtulit ex Anglico Latinè

Guilielmi VVarfordi Inſtitutionem breuem de præcipuis fidei noſtræ Myſteriis. Audomari MDCXVII.

Ioannis Floydi Dialogum, Deus & Rex. Coloniæ MDCXX.

THOMAS ODOENVS, natione Anglus, patriâ Hamptonienſis, vir, quem Paulus V. Pontifex Max. inſigniter prudentem & Religioſum fuiſſe teſtatus eſt. Philoſophiam bis docuit Turnoni in Galliâ, ſtudiiſque ibidem, & ſpirituali Noſtrorum directioni præfuit. Demùm Romam vocatus, ibi priùs in Anglorum Collegio Confeſſarium, tum Miniſtrum, poſthæc Rectorem, tandem Anglicanæ Miſſionis Præfectum per multos annos egit, atque his poſtremis muneribus immortuus eſt die VI. Decembris, anno ſalutis MDCXVIII. ætatis LXII. Religionis XL. Reddidit è Gallico Anglicè

Defenſionem Patrum Societatis Ieſu, ſuper Corde Henrici IV. Regis Galliæ. Audomari MDCX.

Reſponſionem ad Anticottonum. Ibidem MDCXI.

Epiſtolam Cardinalis Perronij ad Iſaacum Caſaubonum. Audomari MDCXII.

THOMAS POLITIVS, natione Italus, patriâ Anconitanus, ſed origine Cretenſis. Rector fuit olim Collegij Goritienſis, hodieque eſt. Permiſit imprimi Italicè tacito ſuo nomine (quamuis id expreſſerit in ſuâ Dedicatione is qui excudi curauit)

Concionem funebrem habitam in Parochiali templo Goritienſi, in Exequiis Ferdinandi II. Imperatoris.

Concionem funebrem alteram habitam in Exequiis eidem Ferdinando II. Goritiæ inſtitutis à Patribus Societatis Ieſu.

Concionem habitam in Parochiâ Goritienſi pro Electione & Coronatione Ferdinandi III. in Regem Romanorum. Omnes impreſſit Tergeſti Antonius Turini MDCXXXVII.

THOMAS PORZECKI, natione Roxolanus, edidit ſolutâ & ligatâ oratione

Elogia Iagellorum Poloniæ, Hungariæ, Bohemiæ Regum.

Elogia Auſtriacorum Imperatorum. Carmine MDCXXXIX.

THOMAS PRISIVS, natione Anglus, gente Cambro-Britannus, ingreſſus eſt in Societatem anno ſeculari MDC. Miſſus in Angliam, ibique comprehenſus, eiectus eſt in exilium, in quo vitam clauſit in Hiſpaniâ. Tranſtulit ex Latino Anglicè

Horatij Turſellini, Hiſtoriam Lauretanam. Audomari MDCVIII.

THOMAS REINA, natione Italus, patriâ Mediolanenſis, Concionator Verbi Dei egregius, & in celebrioribus Italiæ Vrbibus cum plauſu auditus; edidit Italicè

Orationem habitam Genuæ in Coronatione Sereniſſimi eius Reipubl. Ducis Durazzi.

THOMAS SAILLIVS, natione Belga, patriâ Bruxellenſis, cùm Furnenſi Canonicatu iuuenis eſſet auctus, moxque etiam Atrebatenſi donatus, Duaci Noſtrorum perſpectâ modeſtiâ, atque inſigni patientiâ, quam inter rebellium vexationes exhibebant, ad Societatem amplectendam vehementer incitatus eſt. Ergo abdicatis omnibus Romam contendit, & iam tum Sacerdos Chriſti ſe iugo inter Socios ſubiecit Calendis Maij, anno MDLXXX. Poſt Tirocinium deſtinatus cum Antonio Poſſeuino in Moſcouiam, grauia ex Obedientiæ nutu inter barbaros illos populos pertulit; ſæpè per inacceſſas horridaſque ſyluas, feris & latronibus infames noctu peregrinandum fuit; hyeme ſubinde dormitandum in niuibus, vndenis aliquando menſibus continenter veſtis ſine mutatione retinenda: quibus laboribus exhauſtus Medicorum imperio rediit in Belgium ad valetudinem procurandam. Ibi ab Alexandro Parmenſium Duce ad ſuas Confeſſiones adhibitus, & omnium expeditionum illius comes indiuiduus, quæ quantaque ſuſtinuerit, facilius eſt cogitando exprimere, quàm narrando. Burrigchij haud procul Weſaliâ dum ægros milites indefeſſus luſtrat, peſtem contraxit, à quâ voto

voto ad B. Virginem concepto ſanatus eſt. Vbi conualuit, in caſtra reuerſus eſt, & Miſſioni Caſtrenſi dedit initium. Anno MDXC. cùm laboranti Lutetiæ Dux ferret ſuppetias, Querceti dyſenteriâ tentatus inter mendicos & milites iacuit in Noſocomio. Anno MDXCII. die XXI. Nouembris, Duce iam functo vitâ, quatuor vota Atrebati nuncupauit. Anno MDXCV. ad Cameracum, à Buquoio Comite inuitatus, ſolo tectus clypeo inter medias glandes euaſit in locum, vbi ſauciorum militum confeſſionibus operam daret. Anno inſequente Admirantium Aragoniæ in Germaniam ad Cæſarem, Ferdinandumque Styriæ Archiducem, atque in Poloniam ad Sigiſmundum Regem comitatus eſt, virtutum ſuarum veſtigiis paſſim impreſſis. Biennio pòſt Bruxellenſis Superior factus, Miſſionem ſimul Caſtrenſem vſque ad annum MDCIII. gubernauit. Anno MDCVI. miſſus eſt in Vrbem à Prouinciâ Procurator. Lapſo biennio cùm ingentem ſanguinis vim ruptâ venâ ſpuiſſet, à Medicis habitus inter deploratos, voto Aſpricollenſi Virgini concepto, viſus eſt illam ſibi videre præſentem, ſtipantibus S. Barbarâ aliiſque Virginibus, & audire Chriſto filio ſuo dicentem, ſine noſtrum hunc ſeruulum etiamnum pauliſper viuere. Vixit verò ſupra ſpem Medicorum, multò etiam quàm ante ſanior, planè vt nulla illi fuerit opus impoſterum medicina: quin etiam quæ grauior illi olere ſolebat anima, iam ſuaue neſcio quid ſpirabat. Anno MDCXI. Collegij Bruxellenſis Rector eſt factus ad quinquennium. Anno MDCXX. cum Marchione Ambroſio Spinolâ venit in Palatinatum Caſtrenſis iterum miſſionis moderator. Vitâ denique tot laboribus, itineribus, incommodis fractâ, cœpit curſus ſui metam è propinquo quaſi præſentire. Proximo ante mortem die, cùm in Aulici Gynæcæi Sacellum, more ſolito, Confeſſionum audiendarum causâ veniſſet, Socio quem habebat Sacerdotem, ipſo in loco (quod nunquam ab eo aliàs factum) priùs eſt confeſſus, quàm ad Sacrum faciendum accederet. Sumptis in Sacro Sacramentis, paralyſi membra luxari præſentiſcens, Socium admonuit, à quo ſubſtratæ humi culcitræ raptim impoſitus eſt. Domum paulò pòſt relatus, ſacro popoſcit oleo inungi: atque inter illuſtria pietatis & humilitatis argumenta, ſanctam egit animam Bruxellis die VIII. Martij, anno ſalutis MDCXXIII. ætatis LXX. Religionis XLIII. Accurrere frequentes viri Principes, & vnius malo tota Ciuitas perculſa videbatur. Et verò cuius fama fuerat in vitâ omnino magna, poſt mortem euaſit longè maxima: & ad funus celebrandum tantus eſt hominum omnium ordinum factus conuentus, roſaria vultui admouentium, reliquias eius expetentium, vt ſatis omnibus fieri vix potuerit. Nec ea mortalium opinio ex vano fuit; nam in eo virtutes omnes tanquam in illuſtri loco poſitæ, mirificè ſplenduerunt, quas percenſere ſingillatim, voluminis iuſti ſit opus. Sed ſuus erit alibi huic operi locus. Pietas illi, quæ in corde ardebat, lucebat in vultu, erumpebat in voces deuotionis amentatas. Chriſti Seruatoris in Euchariſtiâ, & Matris eius Virginis ſanctiſſimæ cultor eximius fuit, vt ſi quid videri poſſet in hâc re nimium, nimius videri poſſet. Submiſſione animi tantâ fuit, vt minimum ſe hominum, & peccatorum primum, vel in ipſo mortis articulo ſeriò agnoſceret, diceretque ſuas ſibi laudes, etiam poſt mortem diſplicituras, nedum placerent viuenti. Antonio Poſſeuino nullum non genus viliſſimi obſequij iam tum Sacerdos in Moſcouiâ præſtitit auidiſſimè, conſtantiſſimeque, & crebras obiurgationes eâ vultus atque animi ſerenitate pertulit, vt tam incredibili ſubmiſſi animi tolerantiâ perculſus Antonius, ad pedes ſe Thomæ aduolueret, & ſuam deprecatus auſteritatem, vltro ſe illi regendum daret in poſterum. Pollebat ille quidem inſigni prudentiâ, ſed quam conabatur ſimplicitate candidiſſimâ obruere. Erat in ſe rigidus & aſper; & in alios mollis & ſuauis. Multâ ſe inediâ macerabat, algore, humicubatione, dirâ flagellatione, hirto cilicio. Sed pium ſimul atque ingenioſum tormentum fuit, crux ſeſquipalmaris, tota ſuperficie præacutis munita ſtimulis, quinque cuſpidibus altius in Chriſti vulnerum reuerentiam exſtantibus, nudo pectori applicita, quam pugno impacto, cum deteſtatione ſuorum peccatorum, ſibi imprimebat identidem, magno cum dolore nec ſine ſanguinis effuſione. Obedientiam ſummis habuit in amoribus; & omnes Superiorum nutus tanquam diuina imperia excipiebat, tamque exactè regulas omnes obſeruabat, vt nullam ſe vnquam ex deliberatâ voluntate meminiſſet eſſe tranſgreſſum. Paupertatis ſtudium tum aliis in rebus, tum verò in veſtitu trito, lacero, abiecto præſeferebat. Illibatam caſtimoniam ad vſque extremum vitæ ſeruaſſe certa propemodùm opinio eſt. Sed vide nouum caritatis ſimul, & alienæ pudicitiæ cuſtoditæ prodigium. Dorlentium Picardiæ vrbs vi expugnata dabatur militi in prædam. Militari licentiæ feminarum ſic eripuit pudicitiam Pater: funes oblongos per plateas vrbis principes mandauit extendi quorum extremas oras cingulo ſuo in orbem alligauit: dein liberâ voce mulieres omnes inuitauit, vt quæ pudori ſuo vellent conſultum funem contingerent, ſeque raptantem cuneos feminarum per medias militum furias ſponte ſequerentur. Dictum, factum, & per media ora, manus, oculos militum, memorando in omnem poſteritatem feminarum raptu, frendentibus quidem, attamen præ viri ſanctitatis maieſtate & auctoritate pleni reuerentiâ, prædam tam paratam attingere non audenti-

bus, in vrbe victâ victoribus, ad tutam stationem illæsas omnes illibatasque subduxit. Cùm domi, militiæque vitæ suæ tempora tam copiosè, tamque fructuosè ad salutem animarum promouendam P. Thomas Saillius posuerit; mirum est vnde tam multas bonas horas subducere ad scribendum inter agendum, potuerit. Vulgauit autem libros trigemino idiomate; Gallicè

Instructionem & praxim militis Christiani; in gratiam Exercitus Catholici Hispaniarum Regis. Antuerpiæ typis Plantinianis MDXC. in 12.

Testamentariam dispositionem, & Codicillos, in gratiam eiusdem exercitus. Louanij typis Hastenij MDCXXII. in 8.

Flandricè vertit Tractatum

Iulij Fatij, De Mortificatione humanorum affectuum. Antuerpiæ typis Trognæsianis MDC.

Leonardi Lessi Consultationem, Quæ fides & Religio capessenda. Antuerpiæ ex Officinâ Plantinianâ MDCXI. & MDCXIII.

Controuersias fidei, ex Gallico, *cum Auctario.*

Tractatum S. Bernardi, De interiore domo.

Composuit item de suo Flandricè

Catholicum Veridicum. Antuerpiæ typis Hieronymi Verdussij MDCXI. & auctiùs atque ornatiùs Bruxellæ apud Hubertum Antonij MDCXVI.

Responsum ad Quæstiones controuersas inter Catholicos & Hæreticos. Antuerpiæ apud Verdussiũ MDCXI.

Excitatorium è somno ad Hæreticos. Louanij typis Flauij MDCXII. in 8.

Anatomiam, seu, *Apologiam pro Excitatorio*, aduersus Abrahamum Costerum Ministrum Hæreticum; sub nomine Adriani Van Loo. Louanij typis Hastenij MDCXIX. in 4.

Domum Conscientiæ, de modis & remediis rectè viuendi & moriendi. Bruxellæ typis Huberti Antonij MDCXX.

Latinè in lucem emisit

Litanias Vitæ & Passionis Domini, cum Officio de Passione ex Sacrâ Scripturâ, pro Exercitu Catholico. Antuerpiæ typis Plantini MDLXXXVIII.

Narrationem Expeditionis Belgicæ Serenissimi Archiducis Alberti ad Ambianum. Bruxellæ MDXCVII.

Epistolam narratoriam ad Serenissimum Rainutium Parmæ & Placentiæ Ducem, De morte Patris sui Alexandri Farnesij. Coloniæ typis Arnoldi Mylij MDXCVIII. & priùs Mediolani MDXCV.

Collectas à se variorum funebres laudationes in obitum Alexandri Farnesij Ducis Parmæ & Placentiæ, & Belgici Exercitus Ductoris atque Gubernatoris. Coloniæ typis Arnoldi Mylij.

Narrationem itineris Illustrissimi Domini Francisci de Mendoza Almirantij Aragoniæ, in Legatione suâ ad Sac. Cæs. Maiestatem, Serenissimum Poloniæ Regem, Serenissimum Archiducem Ferdinandum & alios. Bruxellæ MDXCVIII.

Thesaurum precum, Meditationum, Litaniarum, cum Apologiâ pro Litaniis, cum imaginibus. Bruxellæ apud Velpium MDXCVIII. Ibid. typis Huberti Antonij MDCVIII. & MDCIX. in 8. Antuerpiæ typis Plantinianis MDCIX.

THOMAS SANCHEZ, natione Hispanus, patriâ Cordubensis, natus est loco nobili, & ad omnem probitatem à primâ pueritiâ institutus. Fama est eum quo tempore Societatem nostram ambiebat, sæpè à Superioribus repulsam passum, quod impeditioris esset linguæ, Cordubæ in templum Sanctissimæ Virginis Mariæ, quod à fonte sancto nomen habet, confugisse, & multis suspiriis lacrymisque à Deiparâ Virgine efflagitasse, impedimentum illud vt auferret, quo in Societatem admitteretur; atque etiam professum se domum suam non reuersurum, nisi quod petebat impetrasset. Quid multa? Impetrauit, & sublato impedimento ad Societatem aggregatus est, cùm XVI. haberet annum ætatis. In eâ mox altissimos sibi proposuit virtutum fines, ad quos toto pectore incumberet, eosque in ephemeridem relatos, non minore, quàm contenderat assecutus est laude. Nimirum seduli more mercatoris negotiationem spiritualem, cum summo vitiorum odio, virtutisque amore singulari, sic coluit semper atque exercuit, vt omnem dicendi, docendique rationem excesserit. Quotidie quæ negotiationi subiiciebat, proponebat mane & in libellum secretiorem referebat: diei decursu exercebat quæ constituerat: certis denique temporibus à se rationem exigebat, incredibili lucro atque eo profectu, qui ei sanctitatis famam ac venerationem peperit. Totis XLIII. annis, quibus in Societate vixit, nihil in hoc negotiationis studio remisit, vt qui eum diligentiùs obseruarunt, vehementer sint admirati incredibilem eius in susceptâ vitæ ratione constantiam, perpetuumque tenorem, nullis studiorum occupationibus, aut grauissimorum virorum interuentu violatũ. Nulla virtutum non ab ipso in summo fastigio tenebatur. De seueritate quâ in seipsum fuit, quidquid dixeris, infra rem ipsam videri potest. Homo vitæ purissimæ innocentissimeque actæ, & nulla vnquam grauiori labe taminatæ, tenuissimâ valetudine, decem quotidie, duodecimue horas contentè, & ieiunus quidem, ad studia incumbebat, & ad extremum simul spiritum, in rigidissimâ carnis maceratione, in victu cultuque imprimis horrido & aspero, in vigilantissimâ sui custodiâ, in abnegatione sensuum incredibili, in egregiâ denique exhausti corpusculi victoriâ constantissimè perdurauit. Semel in die sub noctem capiebat cibum, eumque vilem & parabilem. Quater in hebomade pane tantùm & oleribus vitam tolerabat. Totâ Quadragesimâ & Aduentu ad panem nihil præter legumina, & fructus aridos adhibebat.

Per-

Peruigiliis Christi Domini, & B. Virginis pane dumtaxat & aquâ ieiunabat. Salem, piper, acorem, & cetera ciborum condimenta omninò respuebat: ne ipsa quidem elixa olera, satis ex se insipida, oleo, aut aceto condiebat. Mensæ verò accumbebat alternis semper pedibus à terrâ sublatis, ne quid otij sibi daret à vexatione. Paupertatis illi atque obedientiæ cura præcipua: castimoniæ tantum decus, vt virginitatis florem in tumulum intulerit. Et tot animi bona tuebatur assiduo rerum diuinarum vsu, & familiari consuetudine contemplandi, quam vnicam habebat curam, præter studium litterarum. Propensissimus erat animo in Sanctissimum Sacramentum, in Iesum Crucifixum, & in Mariam Virginem; hos habebat ternos amores, hæc in omnem hostem præsidia. His aliisque virtutum ornamentis dignus cælo factus, pleuritide primùm tentatus, mox symptomate lethargico oppressus breui confectus die XIX. Maij, anno salutis MDCX. ætatis LX. ineunte, ab initâ Societate XLIV. Granatæ expirauit. Ad communis parentis funus (sic eum vocabant) aduenit Illustrissimus Archiepiscopus, grauissimusque Senatus Regius: confluxere sacrorum Ordinum viri Religiosi; vrbis vniuersa Nobilitas, & promiscuæ plebis innumera multitudo, qui defuncti corpus floribus conspersum, & eximiâ quâdam specie ac virginali nitore micans certatim conabantur vel rosariis contingere, vel osculis suppliciter venerari. Porrò quod ad doctrinæ eius atque sapientiæ attinet existimationem, vel è remotissimis orbis partibus à Præsulibus, virisque Principibus consulebatur per litteras tanquam absolutissimus Theologus, & vtriusque iuris peritissimus: passim à Scriptoribus appellabatur ipse, Scriptor grauissimus, eruditissimus, illustrissimus; Moralium Scriptorum Princeps; splendidissimum Moralis Theologiæ lumen; tantæ auctoritatis & existimationis auctor, vt apud Tribunalia & Iurisperitos, sine alio adminiculo, vel auctorum censu, lumen adferat veritati, decisionem causis, terminum litigiis. Denique Clemens VIII. Pont. Max. vt fama constans obtinuit, cùm fortè grauissima quæstio Romæ agitaretur, quam fusè & grauiter Pater decidebat, ipsiusque liber inspiciendus oblatus esset Pontifici, totam illam quæstionem (vt erat ipse doctissimus) per otium perlegit, & vehementer admiratus est subtile hominis acumen, peracre iudicium, raram perspicuitatem, singularem & exquisitam in rebus indagandis solertiam, in tradendis facillimam methodum, in euoluendis citandisque Auctoribus exactissimum & planè indefessum studium; serioque pronunciauit, nullum vnquam Scriptorem extitisse, qui dubias de Matrimonio controuersias vberiùs & accuratiùs enodasset. Scripsit Thomas Sanchez

De Sacramento Matrimonij Tom. III. Genuæ MDXCII. ac deinceps alibi variis locis recusus sæpius. Estque hoc opus à pluribus in compendium contractum, tum ordine Alphabetico, tum ordine Auctoris seruato.

Prodierunt etiam post mortem ipsius

Operis Moralis in Præcepta Decalogi, Tom. I. qui libris IV. explicat *Principia generalia ad omnia præcepta, & duo prima Præcepta.* Venetiis apud Iuntas MDCXIV. in fol.

Operis Moralis in Præcepta Decalogi, Tom. II. in quo libris III. *De Religioso Statu, ac Professione, deque tribus solemnibus Castitatis, Obedientiæ, & Paupertatis votis* accuratè disseritur. Antuerpiæ apud Martinum Nutium MDCXXII. in fol.

Consilia, seu, *Opuscula Moralia*, Tom. II. in quorum priore agit libris III. *De Iure & Iustitiâ Commutatiuâ; De Iure & Iustitiâ Distributiuâ; De Iure & Iustitiâ Iudicatiuâ, atque ordine iudiciario.* In posteriore libris IV. *De vltimis voluntatibus, vbi de illegitimis. De Ieiunio, & Obseruatione festorum. De Iudicibus, aliisque Iudicialibus. De Ordinibus.* Lugduni per Iacobum & Petrum Prost MDC. XXXIV. & XXXV. in fol.

THOMAS STEPHANVS DE BVBSTEN, natione Anglus, Diœcesis Sarisburiensis, vir spiritu Apostolicô plenus, cùm ab hero suo Thoma Poundo Romam missus esset, vt Societatem tum sibi, tum hero impetraret, in eam ingressus ibi est anno MDLXXV. ætatis XXVI. Absolutis Philosophiæ studiis, peculiari quodam diuinæ vocationis modo videtur ad Indorum salutem fuisse destinatus: nam per quietem exhibitum est illi domicilium quoddam, ad cuius inuitabatur procurationem; quod cùm omnibus ritè partibus contemplatus esset, profectus postmodùm in Indiam anno MDLXXVIII. deprehendit illud ipsum fuisse domicilium Salsetanum nostrum, quod primò illi incolendum, pòst etiam toto quinquennio regendum est datum. Salsetanam ille vineam totos XL. annos excoluit, tantò suo solatio, Christianorum processu, Nostrorum exemplo, vt nec ipse tentauerit inde abscedere, nec eum aliò transferre Superiores sint ausi. Primus Canarinum idioma in regulas ordinemque digessit. Indostanum etiam, quo nobiliores vtuntur, perfectè calluit. Magnâ mansuetudinis, humilitatis, atque imprimis obedientiæ laude floruit. Eius vitam ardentissimis votis à Deo petebant Salsetani, qui eum vt amantissimum parentem diligebant, vt sanctissimum Apostolum (sic illi vocabant) venerabantur. Obiit Goæ anno salutis MDCXIX. ætatis LXX. formatus iam olim ab anno MDLXXXIX. Coadiutor Spiritualis. Scripsit

Grammaticam Linguæ Canarinæ, cuius in Indiâ Orientali vsus est.

Doctrinam Christianam, Indicâ etiam Linguâ.

Opus magnum, cui *Purana* titulus est, idiomate

Indostano, *in quo præcipua fidei Mysteria metro exponit*; quod tanto plausu exceptum fuit, vt Dominicis, Festisque diebus in templis à Sacro prælegatur, magnâ omnium approbatione & voluptate.

THOMAS STEPHENSONVS, natione Anglus, patriâ Dunelmensis, ex Rhemensi Seminario in Angliam Sacerdos anno MDLXXXIII. regressus, decimo quàm appulerat mense, Londini proditus à quodam quem in sacro ministrum adhibuerat, comprehensus, atque in Regiam abreptus, Christianâ prorsus libertate ad stuporem vsque quæsitorum respondit ad omnia quæ Consiliariis collibitum fuit sciscitari. Inde in Turrim Londinensem coniectus, post maledicta atque conuitia ab Præfecto Turris in ipsum temerè contorta, detrusus est in cameram vetustate fatiscentem, mucore, situ, squallore, vermiculis, etiam in magno frigore, & afflantis fornicæ fætore grauissimo terram, & compedibus ac vinculis ferreis constrictus, totos XXVII. dies humi super putridâ mucidâque storeâ decubuit. Inde cùm anno vertente, macie, totque malis, & articulorum ac dentium dolore semestri propemodùm esset confectus; mente vegetus, corpore debilissimo, inuitus ac renitens, Regno eiectus, atque in exilium deportatus est die XXI. Iunij, anno MDLXXXV. Conceperat iam tum in custodiâ, cùm mortem per tormenta pro fide exspectaret, ineundæ Societatis desiderium: quapropter cùm primùm exscendit in Galliâ, P. Roberto Personio se coram stitit: à quo summâ caritate recreatus, Spiram ad P. Oliuerium Manaræum, ab hoc autem acceptis litteris ad Henricum Blyssemiũ Austriæ Prouincialem missus est; à quo Brunæ admissus ad Tirocinium est die XI. Decembris, anni MDLXXXV. & nondum lapso biennio ad diem V. Iunij tria vota professus est. Post annos complures, quos in eâ Prouinciâ docendo exegit, tria solemnia vota Pragæ ad diem III. Iunij, anno MDXCVII. nuncupauit, ac demùm Romam euocatus est, & operam ibi P. Personio nescio quæ commentanti dedit. Demùm in Angliam remissus ad annos ferè XX. in eâ messe laborauit. Demùm in continentem regressus, dum in extremâ senectute, otij inertiæque osor, operam industriamque exacuit ad sacras lucubrationes, occupatus morte est Watenis die XXIII. Martij, anno salutis MDCXXIV. ætatis LXXII. Vir fuit variæ nec vulgaris litteraturæ, ingenio præsenti & acri, tenacissimâ memoriâ, candore animi, & ardore insigni; omnino qui in quibusdam dici possit, haud dubiè communem virtutis modum transuectus. Scripsit Anglicè

Catechismum pro Instructione rudium. Audomari MDCXXII. Reliquit vno alteróue Tomo ingenti

Historiam Sacram ab Orbe condito vsque ad Christi Saluatoris aduentum. Transtulit præterea Latinè

Libros benè multos Roberti Personij.

THOMAS TALBOTTVS, natione Anglus patriâ Lancastrensis, Romæ in Collegio Anglorum educatus, Societati nomen dedit anno MDXCVIII. Primus fuit Anglicani Nouitiatus in Belgio Magister, & Rector, hodieque superstes in Angliâ. Transtulit ex Italico Anglicè

Ioannis Alberti Buronzi Methodum Orationis mentalis.

THOMAS DE VILLACASTIN, natione Hispanus, patriâ Vallisoletanus, natus sub annum MDLXXIII. ingressus in Societatem sub MDXC. in eâ solemniter tria vota professus est. Vir precationi deditus, edidit Hispanico sermone quod Italicè reddidit Iacobus Grassettus

Enchiridion considerationum, ac Spiritualium Exercitiorum in orando Deum. Cæsaraugustæ apud Ioannem de Lanoja MDCXIII. in 16.

Meditationes de B. Virgine.

THOMAS WORTHINGTONVS, natione Anglus, patriâ Lancastrensis, perantiquæ nobilitatis familiâ natus Blenscoiæ, haud procul Wigamio. Parens eius fuit quidem ille Catholicus, sed metu ac temporum impetu, templa Hæreticorum ex Reginæ mandato frequentabat. Educatus honestè filius in litterarum studiis, vbi adoleuit, prauorum dogmatum odio, Oxoniensis pertæsus Academiæ migrauit Duacum, ac deinde Rhemos. Hîc laureâ seuerioris sapientiæ donatus, sacroque auctus Sacerdotio, Moderatorũ iussu rediuit in patriam. Suboluit parenti reditus; qui ne quid inde ob atrocia Reginæ edicta caperet detrimenti, filium peruestigauit, eo consilio, vt deprehensum in manus traderet iustitiæ Præfecto. Illum interim cura peruigil, Cælitumque tutela seruauit, vt in conciliandis Deo mortalibus vtilem operam collocaret. P. Edmundum Campianum ad varias Catholicorum ædes sibi familiares deduxit. Eo sublato biennium iisdem in locis commoratus, quatuor ingenuos iuuenes nepotes suos maturabat educere in Galliam, cùm multiplex ei mora à nequissimis hominibus interiecta est. Intercepti primùm adolescentes; qui tamen post multas vexationes demùm elapsi sunt. Ipse bis defunctus captiuitatis periculo, demùm à iuuene perfido, cui benè multa fecerat, proditus, Islingoniæ tentus est propè Londinum anno MDLXXXIV. Hinc ad Turrim Londinensem deductus vincitur, & veluti insignis cuiusdam maleficij reus, grauissima inter incommoda, in Lacu, (vt vocant) ad menses duos ac dies tres ab hominum consortio seclusus detinetur. Post menses sex, vnà cum P. Gaspare Hayvvodo, aliisque circiter XX. inuictis Christi Confessoribus deportatus in littus

Nor-

Normannicum, exilium religionis causâ constanter tulit, & in patriæ laborantis ſubſidium conuertit. Etenim anno MDLXXXVIII. Treuiris Sacræ Theologiæ Doctor renunciatus, non multò pòſt Rhemis Theologiam poſitiuam tradidit magnâ doctrinæ commendatione. Ab Cardinali Alano datus eſt D. Guilielmo Stanleio Colonello Sacellanus Maior; quo in munere omnes Sacerdotis integerrimi, ciuiumque ac militum amantiſſimi partes expleuit: quod ſupererat temporis, legendo ſcribendoque conterebat. Poſt hæc Duacenſi Collegio Præſes Doctori Barreto ſubrogatus eſt. Subinde Romam contendit; vnde non multò pòſt rediit Protonotarius Apoſtolicus, annuâ penſione vtcumque auctus, & in Aſſiſtentem Archipreſbyteri Angliæ cooptatus eſt. Demùm ætate iam grandæuus ad Societatem adiecit animum, multiſque precibus, vt admitteretur, obtinuit, obiitque ſexto circiter tirocinij menſe in Angliâ in Comitatu Derbienſi circa annum MDC. XXVI. Multa piè & eruditè ſcripſit, inter quæ numerantur hæc,

Epiſtola docta & affectu plena ad fratrem.

Opuſculum de Myſteriis Roſarij.

Catalogus Martyrum in Angliâ ab anno MDLXX. *vſque ad annum* MDCXII. cum *Narratione de Origine Seminariorum Anglorum.*

Motiua Doctoris Richardi Briſtoi. MDCVI. Anglicè verò

Anchora doctrinæ Chriſtianæ, Tom. II.

Annotationes ad Vetus Teſtamentum, Tom. II. Duaci MDCIX. & alibi.

TOBIAS ARNOLDVS, natione Germanus, patriâ Shombergenſis Morauus, tranſtulit Germanicè, ediditque, additis ſolùm initialibus litteris nominis ſui T. A. pòſt præfationem

Martini de Roa, De Statu Animarum in Purgatorio. Znoimæ MDCXXXV. in 16.

TOLOSANVM COLLEGIVM, in Galliâ ſitum ad amnem Garumnam, edidit Gallicè

Theatrum Regium Perſei Gallicani, apertum dum Rex Collegium inuiſeret. Toloſæ typis Iacobi Colomiez MDCXXII. in 8.

TORQVATVS DE CVPPIS, natione Italus, patriâ Romanus, Philoſophiam ac Theologiam olim Romæ profeſſus, agit hodieque Theologum Pontificium ad Epiſcoporum examen. Habuit anno MDCXVI. ad Paulum V.

Orationem de Paſſione Domini, quæ cum aliis aliorum eiuſdem argumenti nuper eſt edita.

TOVSSANVS BRIDOVL, natione Belga, patriâ Inſulenſis, ingreſſus eſt in Societatem anno MDCXVIII. ætatis XXIII. Scripſit

Gloriam mirabilium Deiparæ per ſingulos anni dies recurrentium. Inſulis apud Petrum de Rache MDCXL. in 8.

Item *Vitam Franciſci Caietani Societatis Ieſu* ex Italico P. Alphonſi Caietani ibidem MDCXLI. in 8.

TOVSSANVS ROVSSELIVS, natione Gallus, & ex Canonico Metenſi Societatis noſtræ Sacerdos, in quâ diem clauſit extremum Muſſiponti XVII. Aprilis MDXCVII. tranſtulit olim priuſquam Societati ſe adiunxiſſet circa annum ſalutis MDLXXI. ex Latino Gallicè

Vitam S. Serenæ Virginis & Martyris, quam refert Renatus Benedictus Doctor Sorbonicus in Hiſtoriâ ſuâ Sanctorum ad diem XXX. Ianuarij.

TVRNONENSE COLLEGIVM, in Galliâ ſitum ad Rhodanum Fluuium, recenſuit, Notis illuſtrauit, atque edidit

Odas Græco-Latinas Syneſij, & Gregorij Nazianzeni Epiſcoporum. Item

Theſaurum rerum & verborum Virgilij. Turnoni apud Claudium Michaëlem MDLXXXVIII. in 8.

Virgilium ad communes locos redactum, opera Michaëlis Coyſſardi, de quo ſuprà ſuo loco.

TVRRIANVS LE FEBVRE, natione Belga, patriâ Duacenſis, natus anno MDCVIII. Societatem iniit MDCXXV. Scripſit Gallicè

Elogia Sanctorum in ſingulos anni dies diſtributa. Duaci, typis Viduæ Marci Wion & Bartholomæi Bardou. MDCXXXIX. in 8.

TYRNAVIENSE COLLEGIVM, in Hungariâ, haud procul ab amne Vagho poſitum, edidit

Apparatum Regium, Symbolis explicatum, Ferdinando II. Hungariæ ac Bohemiæ Regi. Viennæ apud Gregorium Gelbhaar MDCXVIII. in fol.

V

VALENTINVS BISSCHOP, natione Belga, patriâ Brugenſis, natus anno ſalutis MDLXXXVI. ſtrenuè in Hollandicâ Miſſione per ſeptennium verſatus eſt: demùm obiit diem ſuũ in Flandrò-Belgio anno MDCXXXVI.

Edidit Linguâ Flandricâ

Encomium Virginitatis, & Inſtructionem Virginum Deo dicatarum ad vitam cum pietate inſtituendam, lib. III. Antuerpiæ apud Hieronymum Verduſſen MDCXXV. in 8. & rurſum apud Ioannem Cnobbaert MDCXXVI. & MDCXXVII.

VALENTINVS CARVALLIVS, natione Luſitanus, cùm duodecim iam annos continentes docendo conſumpſiſſet, ſeque ad multiplicis ac variæ eruditionis Theſes defendendas comparaſſet, eaſque iam typis expreſſiſſet, ſubitò lectus Iaponicæ profectionis comes Reuerendiſſimo P. Ludouico Cerqueriæ Epiſcopo eius Inſulæ deſignato, ſub ipſum nauium diſceſſum, repentè impedimenta, retinaculaque omnia præcidit, vix tantulo ſpatio conceſſo ad conſcendendum, ad nouas vrbes, ſcholas nouas, nouas exercitationes, noua conſilia in vltimis terris quærenda, intrepido animo, non quidem nouo, ſed raro omnino exemplo, repentè ſe conuertit. Vliſſipone conſcendit anno Do-

mini MDXCIV. & haud improsperâ nauigatione Macaum delatus ob excitatam à Taicosama Iaponiæ Tyranno persecutionem ibi subsistere compulsus est. Sub annum MDC. Macaënsis Collegij Rector factus est, ac subinde Præpositus Prouincialis Iaponiæ; quo primùm tempore sui iuris ea Prouincia cùm iustâ appellatione facta est. Eam ipse complures annos in magnâ rerum varietate sapientissimè moderatus est, obtinebatque illam etiam tum, cùm Ludouico Antistite vitâ functo anno MDCXIV. ipse à Clero Vicarius Generalis Sede Vacante electus est. Obiit demùm, nisi me nominis similitudo fefellit, in Goanâ Prouinciâ anno salutis MDCXXXI. Scripsit

Supplementum Litterarum Annuarum ex Iaponiâ anni MDC. Item

Annuas Litteras ex Sinis anni MDCI.

VALENTINVS FABRICIVS, natione Polonus, vir doctissimus, & celeberrimus Sigismundi III. Poloniæ ac Sueciæ Regis Concionator. Edidit Polonicè

Concionem celebrem, quam vocauit, *strenam*. Vertit prætereà ex Latino Polonicè

Roberti Bellarmini Opusculum De Gemitu Columbæ. MDCXXI.

VALENTINVS GERARDVS, natione Gallus, patriâ Ebredunensis, in Societatem receptus anno MDLXII. Turnone Rector, & ibidem atque in Italiâ Theologiæ Professor; insigni probitate vir, qui aut concionando, aut confitentibus aures præbendo, aut Hæreticos scriptis impugnando, ad extremam vsque ætatem strenuè laborauit. Obiit in Monte-Regali Galliæ Cisalpinæ die III. Nouembris, anno salutis MDCXVI. septuagenario maior. Scripsit Gallicè

Triumphum gloriosæ Virginis Mariæ contra calumnias Simeonis Codurij. Lugduni per Abrahamum Cloquemin MDCVII. in 4.

VALENTINVS DE HERICE, natione Hispanus, gente Nauarrus, patriâ Pampilonensis, nobili loco natus, in Societatem Salmanticæ ingressus per Aprilem anni MDXC. vixit in eâ magno virtutis exemplo, magnâ ingenij & sapientiæ laude. Bis Philosophiam docuit, & supra XX. annos Theologiam, tum Vallisoleti, tum Salmanticæ; vbi cùm Præfecturam exerceret studiorum ad Pampilonensis Collegij gubernacula admotus est; quæ triennio pari laude tractauit, donec die XX. Iunij vitam ibidem conclusit, anno salutis MDCXXVI. ætatis LVI. professus iam olim die VI. Augusti MDCVII. solemnia quatuor vota. Libet adscribere quæ de ipso, ac de opere ipsius præfixit in suâ Censurâ Doctor D. Martinus Argayz Antillon, Prior Ecclesiæ Pampeiopolitanæ. *In eius Tractatibus*, inquit, *iudicij firmitas, profunditas scientiæ, vires ingenij, eruditio singularis, Philosophorum, SS. Patrum, Conciliorum cognitio, & altitudo doctrinæ, virum admirabilem efficiunt; & in eodem morum integritas, cùm pietate & religione coniuncta splendet. Hâc de causâ Christianum, clarissimum & antiquissimum Nauarræ Regnum, florentissima Salmanticensis Academia, Sacra Societatis Religio, propter filium ita celebrem ab ipsis genitum, nutritum, atque educatum, gloriam incomparabilem assequuntur. Eius ingenij suauitas, facilitas, & perspicacia, vbertas doctrinæ cum breuitate in variis opinionibus obscuris, & difficillimis quæstionibus explicandis, disponendis, probandis, fortissimis Argumentis soluendis, omnium amorem & admirationem sibi conciliat. Et vno verbo concludam: Valentini opus sicut partus singularis doctissimæ Societatis, est venerandum. Denique eximius à me descriptus Doctor inter clarissimos & primos illos viros, Molinas, Suarios, Vasquios, Bellarminos, Theologiæ lumina, Christianæ Religionis columnas firmissimas, est suspiciendus*. Hactenus ille. Scripsit Valentinus

Quatuor Tractatus in I. *Partem S. Thomæ, distinctos Disputationibus* LII. Sunt autem Tractatus

I. *De Scientiâ Dei*.

II. *De Voluntate Dei*.

III. *De Dei Prouidentiâ, Prædestinatione, & Reprobatione*.

IV. *De Visione Dei*. Pampilone ex Officinâ Caroli Labaien MDCXXII. in fol.

VALENTINVS MANGIONIVS, natione Italus, patriâ Perusinus, vir omni Litteraturâ egregiè excultus, Sacrosanctæ Theologiæ Doctor: in Signaturâ Sacræ Pœnitentiariæ S.D.N. Papæ Consultor Theologus. Gubernauit olim Collegium Lauretanum, & Mediolanense: & Theologiam de Moribus cum laude explicuit. Is dum Coloniæ cùm Eminentissimo Cardinali Ginetto Summi Pontificis à latere Legato ageret, scripsit

Consultationem de vi Voti simplicis Paupertatis, emitti soliti in Religione Societatis Iesu, peracto Nouitiatu. Coloniæ in Officinâ Birchmannianâ MDCXXXVII. in 4.

Apologiam pro Bonifacio VIII. & Gregorio XIII. Romanis Pontificibus, asserentibus Voti solemnitatem solâ Ecclesiæ constitutione inuentam esse: nec non pro censurâ propositionis oppositæ. Typis & anno iisdem. Accessit

Auctarium Apologiæ pro Votorum solemnitate, quo Epopsis Consultationis Mangionianę *euertitur*.

Prodierunt hæc Opuscula cum auctario sic inscripta

De Religiosâ Paupertate non excludente rerum dominium, nec ius testandi, Opusculum quinquepartitum. Ibidem MDCXXXIX. in 8. Edidit ibidem

Theoricas Astri inextincti à Fr. Romano Hay scripti MDCXXXIX. in 4.

Prodiit nuper cum aliis eius

Oratio de Passione Domini, habita ad Paulum V. anno MDCXIII.

VALERIVS REGINALDVS, natione Burgundo-Sequanus, patriâ Vsiensis, qui pagus est dic-

diœcesis Bisuntinæ; natus est anno MDXLIII. obscuris parentibus, terræ colonis: à quibus tamen litteris destinatus est. Parisiis audiuit Ioannem Maldonatum, & Ioannem Marianam præstantissimos eius ætatis Theologos, eximio fructu, ibidemque in Societatem admissus est. Paucos post menses Burdegalam missus est, vt Philosophiam publicè profiteretur; id quod in summâ librorum ac rerum omnium penuriâ, tantâ cum laude fecit, vt Professorem Aquitanici Collegij insolentiùs prouocantem validè compresserit. Mussiponti deinceps, ac Parisiis quater Philosophiæ spatia emensus est. Parisiis deinceps aliquamdiu, ac subinde totis XX annis Dolæ Moralem Theologiam docuit, cum summâ nominis celebritate. Vir fuit singulari animi demissione. Volumen illud suum ingens de moribus tam vile putauit, vt alienum illi nomen cogitaret præfigere, ne qua labes Societatis Scriptoribus adhæresceret, si cuius ex illâ nomen præferret. Laudes suas magno studio declinabat. Sub mortis horam cùm à quopiam laudis aliquid ingereretur, mixtis cum gemitu suspiriis dicebat, Ne quæso me vestris blanditiis mulcere pergatis; nec viuus laudari cupio nec mortuus; id agite potiùs, vt vestris precibus vberes mihi à Deo lacrymas impetretis, quibus eluam peccata mea. Memorabat sæpè omni se loco & honore indignum esse, quoniam de post fœtantes assumptus esset. Timorem Dei altissimè combiberat, quem animo & verbis assiduè versabat, & in eos, quibuscum agebat, deriuabat. Tenerrimâ fuit pietate erga Christum patientem: de ipsius doloribus commentationes scripserat, quibus se identidem exercebat. Toto extremi morbi tempore Christi sibi passionem prælegi curauit; cui vt compateretur, ne flosculos quidem animi recreandi gratiâ à fratre quodam oblatos admisit. Nunquam à ianuâ, quò crebrò vocabatur, ad suum cubiculum regrediebatur, nisi salutatâ Venerabili Eucharistiâ, negans decere famulum quoquam, sine Domini sui veniâ digredi. Hominum salutem ardente zelo procurabat, multus in Confessionibus, tenuiorum præsertim excipiendis; pollebatque eximiâ quâdam efficacitate verborum, ad exprimendas vel grauissimis peccatoribus lacrymas & ardorem contritionis. Instituti sui erat non magis amator quàm egregius obseruator; agebatque Deo gratias magno affectu, quod se in Societatem vocasset; seruassetque vsque ad mortem. Bis terue in hebdomadâ flagellis in se sæuiebat, vsque ad decrepitam ætatem. Nunquam verbo quemquam offendit; quod si quid imprudenti excidisset asperius, mox humili deprecatione & confessione abstergebat. Nuncium mortis cum gaudio excepit, & vitâ vniuersâ per exhomologesim recognitâ, diuinoque epulo refectus piè conquieuit Dolæ XIV. Martij, anno salutis MDCXXIII. ætatis LXXX. Religionis L. ex quo solemnem quatuor professionem admiserat XXXII. Magnâ frequentiâ illi parentatum est; multique primarij & Religiosi viri eos sibi motus in animis factos esse testabantur, vt se illi magis, quàm illum Deo commendarent, opinione sanctitatis; quâ etiam excitus populus certatim oscula manibus suis eius figere, rosariis contingere, deposcere reliquias ad venerationem. Scripsit Valerius Reginaldus

Praxim Fori Pœnitentialis, ad directionem Confessarij in vsu sacri sui muneris, Tom. II. Post Lugdunensem editionem auctiùs & emendatiùs Coloniæ per Bernardum Gualterum, & Petrum Henningium MDCXXII. in fol.

De Prudentia & ceteris in Confessario requisitis, ad ritè fructuoseq́; diuini ministerij sui munera obeunda. Lugduni primùm, tum Coloniæ apud Ioannem Crithium, & Petrum Henningium MDCXI. in 12.

Tractatum de Officio Pœnitentis, in vsu Sacramenti Pœnitentiæ. Moguntiæ typis Ioannis Volmari MDCXIX. in 12.

Compendiariam praxim difficiliorum Casuum Conscientiæ, in tres partes distinctam. Moguntiæ typis Ioannis Volmari MDCXIX. in 12.

Instructionem breuem ad vsum Sacramenti Pœnitentiæ.

VBALDINVS BARTOLINI, natione Italus, ex Hispanico fecit Italicas

Annuas Litteras Iaponicas annorum MDXCI. & MDXCII.

VICTORIANVS PREMOLVS, natione Italus, patriâ Cremensis, vir egregiè doctus, & Philosophiam, Theologiam Scholasticam, Quæstiones de Conscientiâ complures annos professus Patauii, Parmæ, Mutinæ, & Bononiæ. Et ob hæc quidem charus in primis fuit Eminentissimo Cardinali Alexandro Ludouisio, eius vrbis Archiepiscopo, qui ad Pontificatum assumptus, Gregorij XV. nomen accepit, isque eius operâ multis in rebus est vsus. Demùm cùm anno salutis MDCXXX. fœda pestilitas Italiam latè vastaret, Victorianus ardore caritatis succensus, in lue contactorum obsequia se promptus impendit Castillione. Edidit suppresso suo nomine, auctoritate Alexandri Card. Ludouisij Archiepiscopi Bononiensis

Memoriale sciendorum à Clericis; cum Appendice de aliis sciendis à Confessariis; & præsertim de C. Casibus obligantibus ad restitutionem. Bononiæ, Cremonæ, Mediolani, atque alibi sæpiùs recusum.

VIENNENSIS VNIVERSITAS, in Germaniâ ad Danubium sita, ad Austriæ Prouinciam pertinens, edidit

Purpuræ Romanæ Melchiori Kleselio delatæ gratulationem. Viennæ MDCXVI.

Quadrigam famæ Regiæ, Ferdinando III. Rege Hungariæ Coronato.

Tha-

Thalaßium, Ferdinando III. Hungariæ & Bohemiæ Regi, ac Mariæ Austriacæ Hispaniarum Infanti in eorum Nuptiis oblatum. Viennæ MDCXXXI.

Imperialem XII. *Austriacorum Cæsarum Zodiacum, illustratum nouo Sole, nouo Cæsare Ferdinando III. ipsi oblatum cum in Ratisbonensibus Comitiis Romanorum Imperator electus, coronatusq́, est.* Viennæ typis Gregorij Gelbhaar MDCXXXVII. in fol.

VILNENSIS ACADEMIA, in Lithuaniâ, edidit

Capitolium perennitatis Illustrißimo Domino Leoni Sapieha Palatino Vilnensi. MDCXXIII. in 4.

Panegyricum Serenißimo Regi Vladislao IV. Vilnã ingredienti.

Laureas Academicas eidem dicatas.

Theatrum gloriæ eidem anno MDCXXXVI. *extructum.*

Iconem votorum in eiusdem nuptiis MDCXXXVII.

Aeternitatem Regum stirpis Iagellonicæ in Vladislao IV. orbi expressam, eidem dedicatam cùm Vilnam anno MDCXXXIX. *ingrederetur.* Quæ omnia simul recusa sunt Romæ typis Corbelletti MDCXXXIX. in 4. in *Manipulo Orationum à Polonis scriptarum.*

VINCENTIVS ARANEA, natione Italus, patriâ Aquilanus, edidit tacito suo nomine

Asserta de Vniuersâ Philosophiâ, lib. III. in Romano Collegio à Marchione Sfortia Pallauicino publicè defensa, anno MDCXXV. in fol. Romæ typis Francisci Corbelletti.

VINCENTIVS BRVNVS, natione Italus, patriâ Ariminensis, cùm Medici officio fungeretur, curandisque ægrotis operam daret, nostram ingressus est Societatem anno MDLVIII. Cùm enim ab adolescentiâ primâ vitæ seuerioris cupidus, se voto obstrinxisset Ordinem Franciscanorum Obseruantium secuturum, vbi in cognitionem Societatis venit, pro ingenij, & modicæ suæ valetudinis ratione interpretatus in eâ gratiùs Diuinæ Maiestati seruiturum, ad eam se, priore voto ritè solutus, recepit. In eâ diuinis litteris eruditus, omnique virtutum genere excultus, eò euasit existimationis, vt cum primis illis primitiuæ Societatis Patribus comparari posset; & iure dubites, quâ potissimùm virtute fuerit eximius, cùm in omnibus æquè excelluerit: continenti cum Deo coniunctione, mansuetudine, sui abiectione, tum animi tranquillitate tantâ, & constantiâ, vt ne vnus quidem in eo vllo tempore, vllum vel minimum commoti animi signum deprehenderit. Modestia verò morum, viuida in sermone lenitas; totius interni tum externi hominis compositio in eo vulgaria fuere ornamenta. Caritas in eo erga fratres ægrotos præsertim & valetudinarios, fuit insignis, & accurata diligentia. Spiritualium rerum peritia tanta, vt omnium diutissimè in Romano Collegio ei studio præfuerit. Collegium Lauretanum, & Romanum Clericorum Seminarium cum laude administrauit. In Domo Romanâ Professorum multis annis Ministrum egit. Collegium Romanum annis circiter sex, duobus temporibus ex interuallo rexit, vt meritò ab omnibus Collegij Romani Pater diceretur. Fuit ægrâ semper & imbecillâ valetudine; tenuissimo victu eoque vulgari & vili: & minimo quoque momento è venis pectoris illi sanguis erumpebat. Sæpiùs eius rei causâ venit ad extrema; sed patientiâ incredibili & abstinentiâ, morbi sæuitiam superauit. Diem tandem clausit extremum Romæ Idibus Augusti, anno salutis MDXCIV. ætatis verò LXIII. cùm XXXVI. egisset in Societate, trium votorum professus. Scripsit Brunus præclarè maternâ linguâ, quæ & Latinè à Moguntinis Sociis conuersa Coloniæ Agrippinæ exierunt ex Officinâ Birckmãnicâ MDXCIX. & Gallicè ab Antonio Gazæo ex parte versa sunt,

Meditationes de præcipuis Mysteriis Vitæ & Paßionis D. N. Iesu Christi. Part. III.

Meditationes in VII. *præcipua festa B. Virginis.* Itẽ *Commune Sanctorum.*

Meditationes in Euangelia, quæ Dominicis diebus leguntur in Missâ.

De Sacramento Pœnitentiæ cum Examine ad Confeßionem Generalem, lib. I. ex Italico Latinè editum Coloniæ per Mylium MDXCVIII. in 12.

VINCENTIVS BISE, natione Hispanus, patriâ Alzirensis, in Regno Valentiæ, Concionibus habendis ad populum nauat operam non inutilem. Edidit

Concionem quandam suam, cuius nondum compertum argumentum. Valentiæ.

VINCENTIVS CARAFFA, natione Italus, patriâ Neapolitanus, nobilissimâ familiâ, ad Societatem valdè Adolescens annos XVI. natus accessit MDCIV. in eâ Philosophiam cum laude explicuit; Magisterium Nouitiorum gessit Neapoli, vbi & Collegij Rector, & Professæ Domus Præpositus, & totius Prouinciæ Præses fuit; hodieque magnis Magistratibus gerendis distinetur. Scripsit Italicè

Fasciculum Myrrhæ, siue, *Considerationes varias de plagis Christi.* Prodiit hic libellus primùm Romæ, sub nomine Aloysij Siderei, vt suprà recensui; postmodùm verò sub vero Auctoris nomine Viennæ Austriæ apud Gregorium Gelbhaar MDCXXXVIII. in 12. Item

Iter Cæli, seu, Praxes Spirituales, Part. III. Neapoli apud Iacobum Goffarum MDCXLI. in 12.

VINCENTIVS CASTAGNOLA, natione Siculus, patriâ Messanensis, sed origine à Chio Ægæi maris Insulâ deductâ. E militiâ seculari, in quâ vni triremi, & non exiguæ militum manui aliquando præfuerat, transiit ad Societatem, post Naupacteam Ioannis Austriaci victoriam; quæ illi vitæ conuersio iam dudum fuerat à nonnemine prænunciata. Inter primos de Societate Chium nauigauit, & sedem fixit. Insignem

ſignem ibi & vbicunque deinceps vixit, operam Societati in ſalutem animarum nauauit. Sedebat plures quotidie horas in templo, præſtolans qui confiteri vellent, vſus exemplo mercatorum, qui emptores in taberna vel otioſi exſpectant. Fuit legum noſtrarum diligentiſſimus obſeruator, moribus facillimis ſuauiſſimâ oratione, quâ facilè quoſuis ad Dei obſequium impellebat. Morti proximus cùm eſſet, mirificè deprædicabat illud in ſe Dei beneficium, quod ad Societatem vocatus & admiſſus, in eâ demùm etiam moreretur; quo vno rebatur in tuto iam eſſe poſitam ſuam ſalutem. Obiit trium vororum profeſſus Meſſanæ anno ſalutis MDC. IV. ætatis LXX. ab initâ Societate XVIII. Tranſtulit in Græcum ſermonem vernaculum

Catechiſmum à P. Iacobo Ledeſma Hiſpanicè conſcriptum. Romæ apud Aloyſium Zannettum MDXCIV.

VINCENTIVS DONVS, natione Italus Peruſinus, edidit

Orationē in funere Illuſtriſs. & Excellentiſs. Principis Caroli Barberini, Generalis S. Eccleſiæ Ducis, & S. D. N. Vrbani VIII. fratris, habitam Romæ; ibidemque excuſam typis Franciſci Corbelletti MDCXXX. in 4.

VINCENTIVS FASSARVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, ingreſſus in Societatem penè puer circa annum MDCXIII. in eâ non parum profecit in litteris. Philoſophiam Panormi cum laude docuit. Scripſit & iam prælo parat

De vniuerſo genere Quantitatis; vbi de Naturâ & compoſitione Quantitatis continuæ & diſcretæ, nec non de Quantitate ſucceſsiuâ, intenſiuâ, temporis & durationis; virtuali & infinitâ.

Molitur præterea Italicè

De Gloriâ S. Ignatij Fundatoris Societatis Ieſu, opus vaſtum, in tres partes diuiſum.

VINCENTIVS FILLIVCIVS, natione Italus, patriâ Senenſis, qui poſtquam Philoſophiam docuiſſet, & Senenſe rexiſſet Collegium, ac ſubinde toto decennio quæſtiones de moribus in Romano noſtro Collegio tractaſſet, Pœnitentiarius S. D. N. Papæ ad S. Petrum conſtitutus eſt, & Reſponſor ad quæſtiones Conſcientiæ; donec extremum diem Romæ v. Aprilis obiit anno ſalutis MDCXXII. Scripſit

Moralium Quæſtionum de Chriſtianis officiis, & Caſibus Conſcientiæ, ad formam Curſus, qui prælegi ſolet in Societatis Ieſu Collegio Romano, Tom. II. Vrſellis per Antonium Hieratum MDCXXV. in fol.

Acceſſit

Appendix poſthuma, De Statu Clericorum complectens v. *Tractatus,* qui in primâ editione deſiderantur

De Beneficiis.

De Penſionibus.

De Spoliis Clericorum.

De Alienatione rerum Eccleſiaſticarum.

De Simoniâ. Sed tres intermedij tractatus lucubratio ſunt Ioannis Hieronymi de Sopranis, Theologi noſtri, qui Appendicem hanc concinnauit. Coloniæ per Antonium Hieratum MDCXXVI. in fol.

Edidit præterea Filliucius

Compendium ſuarum Moralium Quæſtionum.

Denique ſeorſim edita eſt eius

Inſtructio pro Confeſsionibus excipiendis. Rauenſpurgi MDCXXVI. in 4.

Et ſub nomine Flaminij Filliuccij

Carmen Italicum de nouis ſtellis, & maculis Solis cum declaratione. Romæ typis Maſcardi MDCXV. in 4.

VINCENTIVS GVINISIVS natione Italus, patriâ Lucenſis, vir omnibus quidem Litteris excultus, ſed in amœnioribus ſtudiis, in quibus diutiùs verſatus eſt, inſigniter doctus, moribus ſuauiſſimis, hodieque ſuperſtes eſt, Præpoſito Generali atque ipſi Societati à Secretis. Scripſit

Allocutiones Gymnaſticas. Romæ typis Franciſci Corbelletti MDCXXVI. in 8. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXXXIII. in 24. & typis Plantinianis Moreti MDCXXXVIII. in 12. additis V. Allocutionibus.

Poëſim vario Carminum genere Romæ iiſdem typis MDCXXVII. in 8. Antuerpiæ apud Ioannem Cnobbaert MDCXXXIII. in 24. cum auctario, & typis Plantinianis addito *Dramate de S. Ignatio* MDCXXXVIII. in 12. & ſine illo Pariſiis apud Ioannem Camuſat MDCXXXIX. in 12.

Orationem habitam in Paraſceue, coram S.D.N. Vrbano VIII. in Sacello Vaticano. Romæ typis Alexandri Zannetti MDCXXIV. in 4. quæ cum aliis nonnullis inſerta eſt Allocutionibus editionis Plantinianæ.

VINCENTIVS LEAVTAVDVS, natione Gallus, patriâ Ebredunenſis, Societatem anno MDCXIII. ætatis XVIII. complexus, Matheſi iam à multis annis addictus, magnos in eâ progreſſus fecit. Edidit

Geometriæ Practicæ Elementa; vbi de ſectionibus Conicis habet quædam inſignia. Promittit

De Fallaciis Opticis, opus iuſtum. Parat etiam

Noua quædam de primo Mobili.

VINCENTIVS MASTAREVS, natione Italus, patriâ Aquilanus, obiit Neapoli die XXVII. Iunij, anno ſalutis MDCXXIX. Scripſit Italicè

Vitas Sanctorum Petri Cœleſtini, Bernardini Senenſis, & Equitij, quos habet Aquila Patronos. Neapoli MDCXXIX.

VINCENTIVS NAVARRO, natione Hiſpanus, patriâ Valentinus, in Societatem penè puer ingreſſus, Philoſophiam Valentiæ, Theologiam Barcinone docuit; fidei Cenſor, & Theologiæ Doctor. Edidit

Panegyricam concionem de S. Tereſiâ, in eius Beatificatione dictam Barcinone.

Habet paratam prælo

Theo-

Theologiam Marianam, siue, *De Laudibus B. Virginis*, Tomum grandem.

VINCENTIVS REGIVS, natione Siculus, patriâ Panormitanus, Caroli frater, Societatem anno MDLIX. ingressus, in eâ Collegia Montisregalis, Messanæ, Panormi, & hîc etiam Professorum Domum gubernauit, vir egregiè doctus, & qui aliquando Viennæ Austriæ in Cæsareo Societatis Iesu Collegio, Messanæ quoque Theologiam cum laude professus est. Inde Panormi subinde studiis præfuit. Verùm non sanctimoniâ minùs quàm doctrinâ claruit. Candor animi eximius, sincera in omnes caritas, insignis sui despicientia, ceterarum exempla virtutum auctoritatem illi apud omnes & sanctimoniæ opinionem conciliarunt. Ad Regularum nostrarum normam exactissimè vitam suam omnem componebat. Nullo verbo vnquam alterum violauit. Dulcissimo pietatis sensu, ac præcipuè tenerrimo in Beatissimam Virginem amore quasi exundans, facillimè aliorum quoque animos eodem igne inflammabat. Modestus totius corporis & oris habitus his virtutibus decus addebat. Nimirum cùm illi aliquando exhiberetur tabula in quâ Soror ipsius Sanctimonialis erat expressa, rogatus, ecquam benè eam referret; respondit frustra se eâ de re consuli, qui Sororem suam nunquam sit intuitus. Cùm vltimum vitæ suæ tempus imminere consiceret, Christi Crucifixi & B. Virginis effigies manibus acceptas, tota die quà precibus, quà osculis complexus est. Opinio est S. P. N. Ignatium illi in articulo vltimo adfuisse. Obiit Panormi die XVI. Decembris, anno salutis MDCXIV. ætatis LXX. Religionis LVI. Edidit

Theses de Sanctissimâ Trinitate, Viennæ propositas disputationi. Viennæ typis Leonardi Nassingeri MDLXXX. in 4.

Euangelicarum Dilucidationum, lib. VIII. Tom. III. Coloniæ per Bernardum Gualterum MDC. XV. in fol.

Enchiridion Euangelicorum, lib. VIII. quod opusculum suum sæpè in illo priori memorat.

VIRGILIVS CEPARIVS, natione Italus, patriâ ex oppido Panicale, diœcesis Perusinæ, disertus Concionator, Scholasticæ Theologiæ, Sacrorum Bibliorum, & Patrum; Iuris quoque peritus, cui iuuenis dedit operam, priusquam ad Societatem accederet. Rexit Collegium Florentinum & Romanum. Obiit demùm Romæ maturus æuo die XIV. Martij, anno salutis MDCXXXI. Scripsit Italicè

De vera & honestâ amicitiâ.

Vitam B. Aloysij Gonzagæ, Societatis Iesu. Romæ apud Aloysium Zannettum MDCVI. & alibi. Eam Latinam fecit Ioannes Horrion, Gallicam Antonius de Balinghem, vterque noster.

Compendium Vitæ B. Francisci Borgiæ, Societatis Iesu Præpositi Generalis III. Romæ MDCXXIV. in 8. & Neapoli apud Ægidium Longum MDCXXVI. in 16. Latinè reddidit Andreas Schottus.

Vitam Ioannis Berchmans, Societatis Iesu. Romæ apud Hæredes Bartholomæi Zannetti MDC. XXVI. in 4. Eam Hermanus Hugo noster Latinè vertit, & alius Gallicè.

Exercitium præsentiæ Dei, Part. II. Romę MDC. XXI. in 12. Typis Zannetti.

Scripsit prætereà, sed non edidit

Vitam S. Franciscæ Romanæ.

Vitam B. Mariæ Magdalenæ de Pazzi.

De Sanctorum Canonizatione, Tractatum.

VITALIS THERONVS, natione Gallus, patriâ Limosensis in Diœcesi Narbonensi, Societatem ingressus est anno MDLXXXVII. ætatis XV. in quâ Philosophiam, ac Moralem Theologiam, & quatuor vota professus est. Concionibus habendis ad populum magnam partem impendit ætatis. Edidit sub nomine Collegij Tolosani gratulationis ergo ad Delphinum Galliæ Regis filium

Delphines & Coronas, Carmine Lyrico. Item

Calendas Ianuarias anni MDCVIII. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXXVIII. in 8.

Rupellæ deditionem, Versu Heroico.

Carmen Regi, & alterum Cardinali Richelio captâ Rupellâ, quorum illud exstat in *Palmis Regiis*; hoc in *Epiniciis Musarum.*

W

WENCESLAVS PANTALEO KIRWITZER, natione Germanus, è Prouinciâ Austriacâ profectus est cum P. Nicolao Trigautio ad Sinas, tum aliis disciplinis, tum verò Mathematicis benè instructus. Obiit Macai XXII. Maij, anno MDCXXVI. Scripsit

Obseruationes Cometarum anni MDCXVIII. *factas à Nostris in Indiâ Orientali.* Aschaffenburgi typis Balth. Lippij MDCXX. in 4.

Litteras de Martyrio P. Ioannis Baptistæ Machadi, Societatis Iesu, qui anno MDCXVII. in Iaponiâ passus est. Antuerpiæ MDCXXII.

Annuas Litteras è Sinis datas Macao XXVIII. *Nouembris* MDCXX. *& alteras datas* XXVII. *Octobris* MDCXXV.

WENCESLAVS STVRMIVS, natione Bohemus, patriâ Tinensis, â S. P. N. Ignatio in Societatem admissus, amore instituti, & obseruatione insignis fuit. Græcas & Latinas Litteras docuit, & diu multumque concionatus in missionibus est, quarum incommoda multa alacri animo tolerabat. Paupertatis amator, qui vel affectâ iam ætate, & morbis graui, nihil quamuis minimum absque Superioris facultate sibi arrogaret. Obedientiæ apprimè cultor. Proximorum salutis studiosissimus: zelo Dei plenus, ac de fide Catholicâ per Bohemiam aduersus Hæreticos Picardos optimè meritus. Collegio-

giorum Pragenſis & Crumlouienſis Rector fuit. Interfuit bis Congregationi Generali IV. & V. profeſſus IV. vota die XII. Martij, anno MDLXX. Tandem plenus annorum & bonorum operum, cùm per hebdomadam ſanctam diu pœnitentibus operam dediſſet, feriâ V. ſub veſperam apoplexiâ correptus, nonâ demùm die ad laborum præmium percipiendum è vitâ migrauit Olomucij die XXVII. Aprilis, anno ſalutis MDCI. penè ſeptuagenarius. Primus fuit qui Bohemico idiomate contra Picardos Scripſit; videlicet

Concordiam fidei.

Apologiam contra Siluium Huberinum, & contra Concionale Picardicum; & alteram

Apologiam defenſionis Concionalis.

WOLFGANGVS SCHONSLEDERVS, natione Germanus, patriâ Monacenſis, admiſſus in Societatem anno MDXC. iuuenis annos XX. natus, in eâ Spiritualis Coadiutor formatus eſt. Vir in Humaniore Litteraturâ, Græcâ, Latinâque benè doctus; Muſices etiam non mediocriter peritus. Scripſit

Promptuarium Germanico-Latinum. Auguſtæ MDCXVIII. in 8. quod Monachij tertiam editionem habuit MDCXXXII.

Onomaſticum Græco-Latinum, & Latino-Græcū. Dilingæ.

Vertit ex Italico Latinè

De Exercitiis ſpiritualibus ad Confeſſionem & Communionem ritè obeundis, Tractatus VI. quorum primus exiit inſcriptus, *Sacra Tempe*; ceteri adhuc latent apud interpretem: vti etiam premitur hactenus ab eodem

Anthologia Græcorum Epigrammatum, Latino Carmine reddita.

Edidit prætereà ſub alieno nomine

De modo Muſicè componendi.

Et ſub nomine Volupij Decori Muſagetis

Architectonicen Muſices vniuerſalem.

Z

ZACHARIAS ROTZ, natione Belga, gente Flander, diligens Concionator & copioſus, zeloque promouendæ diuinæ pietatis ardens; cui Maſeka vrbs ad Moſam, vt de aliis ſit ſilentium, ſalutis ſuæ caput præcipuè debet. Eam enim oppreſſam erroribus, in fidei libertatem vindicauit. Cùm autem ſemper aliàs celer, pernixque fuerit ad curam proximorum; tamen in extremâ vitâ, quaſi brauium præſagiret, neſcio quo pacto velociùs longè habiliuſque cucurrit. Sic oppida, pagos, noſocomia, cuſtodias publicas; & vbi demùmcunque ſeſe ſeges aliqua laboris aperiret, promptus alacerque aduolabat. Cùm Lingam oppidum Friſiæ Marchio Spinola occupaſſet, totus mox in purgandâ æde, exſtruendis aris, re ſacrâ procurandâ Chriſtianum Machabæum repræſentare. Hîc ergo cùm Illuſtriſſimi Marchionis rogatu ad tantos fructus ſubſiſteret, Deus maturum cælo inueniens, eius labores quiete longâ commutauit, Nouembri menſe anni MDCV. Scripſit in Eburonum agro

Catechiſmi lectiones XII. cùm Gallicè, tum Belgicè. Leodij apud Ioannem Voes MDXCVIII. Item

Doctrinæ Chriſtianæ lib. IV. iiſdem linguis ibidem euulgauit.

CATALOGVS ALIQVORVM LIBRORVM

A Societatis hominibus Scriptorum quorum Auctores incomperti mihi sunt.

Apologia contra Anticottonum, Gallicè.

Apologia Societatis Iesu in Galliâ Burdigalæ *Gallicè*, Ingolstadij, *Latinè excusa* MDXCIX.

Apologia pro Societate Iesu in Aethiopiâ conscripta, contra libellum Atanatei cuiusdam, qui multos errores in fide Societati imputabat MDCXIX.

Associationem ad honorandam B. Virginem, & S. Iosephum, & obtinendam conuersionem siluestrium hominum Nouæ Franciæ. Lugduni typis Magneti MDCXXXIX. in 24.

Breuis Instructio ad rectè orandum & meditandum, Germanicè. Viennæ MDCXXXIV. in 16.

Catechismi Linguis variis, nempe
Aimarana & Inganâ in Peruuio.
Bedagâ in Malabar.
Canarinâ in Indiâ Orientali.
Cocincinensi.
Slauonicâ in Carnioliâ MDCVI.
Sinensi.
Tamulicâ in Malabar.

Catechismus postulatu Episcoporum Concilij Mexicani anno MDLXXXV. *celebrati conscriptus, quo vno omnes Hispani & Indi vterentur.*

Chirurgiæ libri II. *ab Iapone nostro conscripti.*

Commentarius Blasij Viegas in Apocalypsim conuersus Aethiopicè.

Commentarius Conimbricensium in Libros de Cælo in Linguam Sinicam translatus.

Compendium Doctrinæ Christianæ Roberti Bellarmini, Linguâ Badagâ.

Contemptus Mundi, seu, *Thomæ de Kempis de Imitatione Christi liber, Iaponicè redditus.*

Declaratio Instituti Societatis Iesu contra Calumniatorem Gallum, Gallicè: quem librum approbauit P. Franciscus Tacconus. Parisiis per Claudium Chappelet MDCXV. in 8.

Decreta Concilij Mexicani celebrati anno MDLXXXV *in ordinem redacta.*

Disceptatio solida & modesta de restitutis bonis quibusdam Ecclesiasticis in Imperio Romano anno MDCXXXI. in 4.

Disputatio contra Leges Gentilium Linguâ Badagâ.

Doctrina Christiana eâdem Linguâ Badagâ.

Doctrina Christiana Marci Georgij Linguâ Congesi reddita iussu Matthæi Cardosi nostri. Olysipone typis Geraldi de Vinha MDCXXIV. in 8.

Doctrina Christiana Roberti Bellarmini grandior, Linguâ Tamulicâ.

Dux ad Spiritualem vitam Gallicè. Rhotomagi MDCXVII.

Electa Metamorphoseos Ouidianæ.

Exercitium amoris, seu, *De Passione Domini, Gallicè.* Leodij MDCXXVIII.

Exercitia, seu, *Meditationes Præparatoriæ ad celebrationem Missæ, Gallicè* ibidem.

Fauus Patrum.

Flores Latinæ locutionis ex probatissimis Grammaticis Scriptoribus. Parisiis tum aliàs tum MDCXXVIII. cum auctario.

Grammatica Linguæ Amaranæ & Inganæ,

Grammatica Linguæ Toconoticæ.

Mæcenas studiosorum pauperum. Augustæ MDCXX. Typis Mangianis.

Martialis repurgatus. Augustæ MDXCIX.

Oratio ab vno è Nostris habita in Concilio Bisuntino, celebrato anno MDXCI.

Quadriga pietatis complectens IV. *tractatus spirituales.* Pragæ & Ipris MDCX. & Coloniæ MDCXVI.

Reliquiarum collocatio in Domo Professâ Olysiponensi Hispanicè.

De Sectis Iaponum opus Ingens, Iaponicè.

Societas Cõtritionis, Latinè, Gallicè, aliisq; linguis.

Stimulus virtutum Guilielmi Baldesani Latinitate donatus. Coloniæ MDXCV.

Symbolæ Virgilianæ. Augustæ MDXCIX.

Symbolum fidei Ludouici Granatensis in Iaponicam Linguam translatum.

Triumphi Ludouici XIII. Regis Christianissimi debellatâ Rupellâ aliisq; rebellibus, Carmine Gallico. Rhemis apud Nicolaum Constant MDCXXIX. in 4.

Vitæ Sanctorum Linguâ Tamulicâ.

Vocabularium Linguæ Toconotæ.

Liber Linguâ Cocinensi Vaipicotæ vulgatus.

Libelli II. *Latinè* II. *Polonicè, contra Hæreticos, in Poloniâ.* Anno MDXCIII. excusi.

CATA-

CATALOGVS
ALIQVORVM LIBRORVM

Qui tacitis Auctorum nominibus excusi sunt; suos autem singulis Auctores, quoniam comperti sunt, adscribo.

Æsculapius Conradi Cellarij, Georgius Stengelius.

Aiax Volradi Bleßij in Spongiam incumbens, Iacobus Kellerus.

De Amoris Dei & contritionis actu, Iodocus Andries.

Angelus Custos Tragœdia, Italicè, Paulus Princeps.

De Anglia tribus conuersionibus, Anglicè, Robertus Personius.

Annulus æternitatis, Iodocus Andries.

Apelles post tabulam, Christophorus Scheiner.

Apocalypsis Batauica, Carolus ScribanI.

Apologia pro B. Virgine Aspricollis, Gallicè & Flandricè, Nicolaus Boonartius.

Apologia pro Hierarchiâ Ecclesiasticâ à Clemente VIII. in Angliâ instituta, Anglicè, Robertus Personius.

Apologia pro Societate ex Bohemiâ & Morauiâ proscriptâ, Adamus Tannerus.

Articuli Catholicæ fidei per interrogationes explicati, Germanicè, Ioannes Baptista Labbe.

Asma poëticum Litaniarum Lauretanarum, Petrus Sterglerus.

Assamblea Astronomica de Cometis, Italicè, Ioannes Rho.

Augurium Themidis, Bartholomæus Papvvckj.

B. Virgo causa omnium bonorum, Alardus le Roy.

Breuiarium, seu, Praxis illius pro Monialibus, Lambertus Molæus.

Biuium Religionis, Gregorius Faber.

Calendarium Foxij refutatum, Anglicè, Robertus Personius.

Calepinulus, Matthæus Maurach.

Cantus Natalitius Italicè, Aloysius Valmarana.

Carmen Panegyricum Othoni Fuggero vellere aureo donato, Iacobus Balde.

Catalogus quorundam de Societate, qui pro fide sunt occisi, Ioannes Camerota.

Catechismus pro Diœcesi Elnensi, Hispanicè, Honoratus Del Rio.

Catechismus pro Diœcesi Audomarensi Gallicè, Martinus Couureur.

Catechismus & Euangelia per annum, Carniolicè, Ioannes Tsandeck.

Catechismus pro instruendis Aethiopibus ad Baptismum, Didacus Ruiz de Montoya.

Catechismus Romanus, Germanicè redditus, Paulus Hoffęus.

Chorus Poëtarum, Alexander Fichetus.

Chronologia in patenti folio, Ioannes Hasius.

De Circino proportionis, Nicolaus Forest.

Claua Herculis, Georgius Schretelius.

Cliens Marianus, Ioannes Bisselius.

Clypeus inexpugnabilis, Flandricè, Petrus Maillard.

De Cometâ anni MDCXVIII. Ioannes Leurechon.

Commemoratio Animarum Purgatorij, Flandricè, Iodocus Andries.

Commentaria selecta in Orationes Ciceronis, Andreas Schottus.

Commentarius in Dominici Baudæi Gnomas, Carolus ScribanI.

De Communione, Germanicè, Michaël Loscher.

Compendium Christianæ perfectionis Achillis Gagliardi, Latinitate donatum, Ioannes Buccelenus.

Compendium, seu, Breuiarium Meditationum Ludouici de Ponte, Petrus Ximenez.

Compendium Vitæ B. Aloysij Gonzagæ, Italicè, Iacobus Grassettus, *vel*, Ioannes Bertolottus.

Compendium Vitæ S. Francisci Xauerij, Italicè, Ioannes Hieronymus de Sopranis.

Compendium Vitæ B. Francisci Borgiæ, Italicè, Scipio Sgambatus; *Gallicè*, Alardus le Roy.

Compendium Vitæ S. Ignatij, S. Xauerij, B. Borgiæ, Italicè, Franciscus Scortia.

Concio habita Goritiæ pro electo Ferdinando III. Rege Romanorum, Italicè, Thomas Politius.

Conciones funebres II. *habitæ Goritiæ in Exequiis Ferdinandi II. Imperatoris Italicè*, Thomas Politius.

Concio habita Neapoli in funere P. Petri Antonij Spinelli Soc. Iesu. Italicè, Franciscus Albertinus.

Confeßiones S. Augustini Italicè redditæ, Iacobus Fuligattus.

De Confeßionis integritate, Germanicè, Michaël Loscher.

Coniuratio Alberti Fridlandiæ Ducis, Albertus Curtzius.

Constitutiones Societatis Iesu Latinè versæ, Ioannes Polancus.

Consultationes cum Gloßis, Iacobus Kellerus.

Cor Iesu Sacrum, Hungaricè, Matthias Halfual.

Corona Anni Mariani, Leonardus Bachin.

De Cruce & Paßione Christi, Alexander Card. Vrsinus.

Crux Eustachiana, Christianus Bauman.

Cythara laudum Diuinarum, Gregorius Ferrarius.

Decisiones Casuum Bononienses, Carolus Zambertus.

Descriptio Floris Granadillæ, Ferdinandus Crēdelius.

Detectio Ioannis Nicolai Apostatæ, Anglicè, Robertus Personius.

Deuotiones exerceri solitæ in Sodalitate Opificum Anconæ, Italicè, Iulius Sinius.

Deuotio erga S. Mariam Magdalenam, Lælius Tolomei.

Digitus Dei in Biuio, Gaspar Lechnerus.

Directorium hominis Christiani, Anglicè, Robertus Personius.

Discursus Academicus in laudem Portus Messanensis, Italicè, Placidus Samperus.

Disputatio Astronomica de tribus Cometis anni MDCXVIII. Horatius Grassius.

Diua Bonæ Spei, &c, Diua Misericordiæ, Petrus Bouillius.

Diui Tutelares diœcesis Cracouiensis, Theophilus Cristecus.

Dolores B. Virginis Mariæ, Iodocus Andries.

Duæ claues cæli, Iodocus Andries.

Effata Peripati Christiani, Alexander Gottifredus.

Elementa Christianæ perfectionis, ex Thomâ de Kempis, Ioannes Isfording.

Elogia S. Ignatij, S. Francisci Xauerij, P. Iosephi Anchietæ, in patente folio, Italicè, Scipio Sgambatus.

Elogia virorum illustrium Societatis Iesu in Peru, Ioannes Maria Freylin.

Elogia ad Imagines SS. Eremicolarum, Ioannes Riserus.

Emblemata de Stationibus, Iodocus Andries.

Emigratio Prædicantium Heydelbergensium, Germanicè, Ioannes Biegeissen.

Enchiridion Grammaticæ Græcæ, Seruatius Sacrè.

Encomia SS. Eucharistiæ, & B. Virginis, & SS. ex PP. deprompta, Aluarus Arias.

Encyclopædia defensa Romæ, Leo Sanctius.

Ephemeris Expeditionis Maximiliani Ducis Bauariæ in Austriam & Morauiam, Iacobus Kellerus.

Epistola Domini de Villanoua de suâ conuersione Latinitate donata, Henricus Lamormaini.

Epistola de vtilitate benè legendi ad mensam, Frāciscus Sacchinus.

Epistola de persecutione Anglicanâ, Robertus Personius.

Equitis Poloni pro Societate Iesu contra fictum equitem Polonum, Oratio I. Ioannes Lanz.

Euangelia & Epistolæ per annum, Hungaricè, Georgius Kaldi.

Exegesis supra Sacramenti Mariani formulam, Georgius Stengelius.

Exercitia Sodalitatis Huensis, Martinus Coureur.

Exercitia spiritualia S. Ignatij Latinè reddita, Andreas Frusius.

Exercitium perfectionis, Alphonsi Rodriguez, Latinitate donatum, Leonardus Creder.

Familiares Preces, Franciscus ab Hees.

Fasciculus laudum B. V. Mariæ, Ioannes Riuulinus.

Fasti Mariani, Andreas Brunner.

Fidus consiliarius in connubiis, Italicè, Horatius Ferrarius.

Flos Psalmorum Gallicè, Stephanus Binetus.

Flos Sanctorum ex Hispanico Ribadeneiræ in Latinum translatus, Iacobus Canisius.

Gigas, Tragœdia, Italicè, Leo Sanctius.

Gloria S. Ignatij, Nicolaus Lancitius.

Hebdomas Mariana, Gebhardus Razenried.

Hermes Christianus ex Gallico Bartholomæi Iacquinotij Latinitate donatus, Petrus Monodus.

Hilaria Mathematica, Ioannes Leurechon.

Hilaria Mussipontana, Gallicè, Ludouicus Wapy.

Honor SS. Ignatio & Xauerio recens canonizatis habitus Antuerpiæ, Michaël Grisius.

Institutio Methodica de præcipuis fidei Mysteriis, tum Anglicè, tum Latinè, Guilielmus Batteus.

Instructio Confessariorum, desumpta ex Ludouico de Ponte, Michaël Loscher.

Iosaphatidos lib. III. Nicolaus Kmicic.

De S. Iosepho Deiparæ Sponso, Alexander Card. Vrsinus.

Iter certum cæli, Alardus le Roy.

Itinerarium pietatis & doloris, de Passione Domini, Aloysius Spinula.

De Iubilæi gratiâ augendâ, Iodocus Andries.

Iusta funebria Philippi III. Regis Hispaniarum, Italicè, Emanuel Thesaurus.

Labyrinthus Regius Herculis Gallicani, Gallicè, Andreas Valladerius.

Lacrymæ Magdalenæ, Anglicè, Robertus Southvvellus.

Les Et cetera Du Plessis Gallicè, Ioannes Bordesius.

Litura Hispanicæ Cancellariæ, Iacobus Kellerus.

Loci vsitatiores è S. Scripturâ, pro adstruenda veritate Catholicâ, Matthæus Schrik.

Manifestatio diuersorum spirituum, Anglicè, Robertus Personius.

Manuale annotationum pro Christianâ doctrinâ vtiliter tradenda, Italicè. Petrus Antonius Spinellus.

Manuale exercitiorum spiritualium ex Hispanico Thomæ de Villacastin Italicè redditum, Thomas Mascambrunus.

Manuale Sodalitatis Immaculatæ Conceptionis B. Virginis Mariæ, Viennæ, Leonardus Bagnus.

Manus Examinis, Iodocus Andries.

Maria Mater Agonizantium, Ioannes Nadasi.

Maria Mater Misericordiæ Aduocata fidelium animarum, Henricus Nemius.

Martialis emaculatus, Andreas Frusius.

Martyrologium Romanum Gallicè, Franciscus Solerius, *Lusitanicè* Aluarus Lupus.

Maxi-

Maximilianus I. Austriacus, Iacobus Balde.

Meditatio de Humilitate; & *de Angelis,* B. Aloysius Gonzaga.

Meditationes de Passione Domini, Italicè, edita operá D. Leonis Bertolini, Antonius Valentinus.

Memoria Passionis Domini, Iodocus Andries.

Memoriale sciendum à Clericis & Confessariis, Victorianus Premolus.

Methodus benè vtendi suffragiis menstruis, Matthias Des champs.

Methodus practica vtendi Libro Thomæ de Kempis de Imitatione Christi, Martinus de Funes.

Modus Musicè componendi, Wolfgangus Schonslederus.

Modus orandi pro necessitate patriæ, Iodocus Andries.

Modus vtiliter studendi, Italicè, Franciscus Sacchinus.

Monita ad benè moriendum. Lælius Tolomei.

Narratio breuis de Vitâ & morte Federici Cardinalis Borromæi, Octauius Lanzauecchia.

Narratio succincta vitæ & mortis trium Martyrum, Ioannis, Pauli, & Didaci Societ. Iesu, Hispanicè, Antonius Colazus.

Negotiatio Spiritualis mercaturæ, Iodocus Andries.

Norma Ministrorum &c. *Carmen Leoninum.* Iacobus de Codt.

Odæ spirituales cum Modis Musicis, Italicè, Ioannes Camerota.

Opuscula Musicalia, A. 8. Litaniarum, Simon Berent.

Oratio de S. Rosaliâ habita Romæ, Angelus Gallucius.

Oratio quâ Lemensium, & Castri Comites in Collegio Neapolitano excepti sunt, Ioannes Baptista Vrsus.

Ordo nouus tabularum Sinuum tangentium, Claudius Richardus.

Ordo vitæ Christianæ. Alexander Fichetus.

Panegyricus Fundatori Collegij Paderbornensis die natali oblatus, Ioannes Horrion.

Panegyricus super Symbolo S. Francisci de Paulâ, Italicè, Franciscus Albertinus.

Paradisus voluptatis, Flandricè, Augustinus van Teyligem.

De Peregrinatione, Anglicè, Robertus Personius.

Pharus Sarmatica, Bartholomæus Papvvckj.

Præparatio ad fructuosè administranda Sacramenta, Anglicè, & *Hispanicè.* Iosephus Cresvvellus.

Praxis bonarum intentionum, Gallicè, Theophilus Bernardinus.

Praxis quorundam Horologiorum, & Cylindri. Ioannes Leurechon.

Praxis meditandi Latinitate donata, Ioannes Buccelenus.

Praxis iuuandi moribundos ex Hispanico, Ioannis Baptistæ Villelæ, *facta Italica,* Franciscus Conturla: *facta Latina,* Ioannes Buccelenus.

Preces ad Stationes Passionis Domini, Iodocus Andries.

Priuilegia cxxx. *B. Virginis, Italicè,* Paulus Comitolus.

Prosodia Bononiensis, Ioannes Baptista Ricciolus.

Prouisional Vidimus, Germanicè, Ioannes Erhardus Zieglerus.

Prytaneum immortalitatis, Bartholomæus Papvvckj.

Quæstiones definitæ de Philosophiâ disputatæ Parmæ. Darius Tamburellus.

Querimonia S. Petri, Anglico versu, Robertus Soutvvellus.

Rabelesius reformatus Gallicè, Franciscus Garassus.

Ratio facillima describendi Horologia ex Opticæ principiis, Ioannes Leurechon.

Rationes cur Catholici renuant adire templa Hæreticorum, Anglicè, Robertus Personius.

Refutatio pugnæ oblatæ Catholicis à Ministris Syluæducensibus, Ioannes à Gouda

Regulæ bonæ vitæ, Anglicè, Robertus Soutvvellus.

Relatio de Cocincina, Christophori Borri, Latinitate donata, Ioannes Buccelenus.

Relatio de Martyrio trium è Societate Iesu, versa Latinè, Henricus Lamormaini.

Responsio Francisci Fontani ad quæsita nonnullorum Prælatorum de Hierarchiâ Ecclesiasticâ Latina facta, Henricus Lamormaini.

Sanctorum Ignatij & Xauerij in Diuos relatorum Triumphus Bruxellæ celebratus, Maximilianus Habbequius.

Sancti menstrui per annum, cum imaginibus, Guilielmus Pfeffer.

De Sanctis ex omni hominum genere selectis, Germanicè, Michaël Speer.

Selectæ propositiones ex Mathematicâ Mussiponti propositæ, Ioannes Leurechon.

Seneca Christianus, Ioannes Baptista Schellenberg.

Solatium Catholicorum in vinculis existentium, Anglicè, Robertus Southvvellus.

Status animarum purgatorij, Martini de Roa, Latinitate donatus, Ioannes Buccelenus.

Stimulus peccatoris, Germanicè, Michaël Loscher.

Stimulus virtutum, Guilielmi Baldesani, Gallicè redditus, Nicolaus Iauellus.

Summa quadripartita quæstionum Philosophicarum, quas Ioannes Ambrosius Spinola Romæ defendit, Oddo de Comitibus.

Summarium Constitutionum Soc. Iesu, Germanicè redditum, Ferdinandus Alberus.

Supplicatio ad Elizabetham Reginam pro Catholicis, Anglicè, Robertus Southvvellus.

Syntaxis Grammatica, Andreas Frusius.

Tabula annorum expansorum pro Chronologiâ Eccle-

Ecclesiasticâ, Henricus Philippi.

Testamentum Patriarchæ Iacob, Ioannes Suffrenus.

Theoremata mille, Thomas Bisdomini.

Thesaurus spiritualis rerum & documentorum ad Soc. pertinentium, Fridericus Bartscius.

Thesaurus precum & variorum Exercitiorum spiritualium. Idem.

Thomas de Kempis in locos communes redactus, Henricus Wagnereckius.

Thomas de Kempis Hungaricè, Petrus Pazmani.

Tristani Calchi Historia Mediolanensis recensita, Ioan. Guilielmus Calaueronus.

Triumphus mortis, Anglicè, Robertus Southvvellus.

Triumphus quo Rex Christianissimus Rupellâ victor rediens, Lutetiæ exceptus est, Gallicè, Io. Bapt. Macaldus.

Væ victis, Maximilianus Van Habbeque.

Valetudinarium Poëticum, Georgius Stengelius.

Vbaldinum, Italicè, Laurentius delle Pozze.

De Verborum copiâ, Andreas Frusius.

Veridicus Belgicus, Carolus ScribanI.

Veridicus Germanicus, Germanicè, Guilielmus Federle.

Vindiciæ inferiarum Iusti Lipsij contra Scaligerum, Heribertus Rosvveydus.

Vita B. Aloysij Gonzagæ, Latinè, Ioannes Horrion.

Vita S. Francisci Xauerij, Italicè, Hieronymus Gessius.

Vita Gonzali Siluerii, Antonius Colazus.

Vita Gregorij XV. P. M. inserta Operi Ciacconiano, Famianus Strada.

Vita S. Ignatij Loiola, Germanicè, Ferdinandus Alberus; *Bohemicè*, Georgius Ferus; *Italicè ex processibus*, Paulus Bombinus.

Vita B. Ioannis Dei, Latinè, Andreas Cobauius; *Germanicè*, Guilielmus Schiehel.

Vita S. Isidori Agricolæ, Bohemicè, Georgius Ferus.

Vita Magdalenæ Austriacæ & Sororum ipsius, Germanicè, Egolphus Altheer.

Vita Pauli V. P. M. inserta Operi Ciacconiano, Alexander Donatus.

Vita S. Paulini, Franciscus Sacchinus.

Vita Simonis Gomez, Emanuel de Vega.

Vita spiritualis, Gregorij Ferrarij, Latinè reddita, Ioannes Buccelenus

Vsus & vtilitas suffragiorum quæ quot mensibus distribuuntur, Richardus Vander Sterren.

Zodiacus Marianus, Henricus Wangnereckius.

SYLLA.

SYLLABVS NOMINVM

Quæ nonnulli Scriptores Societatis, iuſtis de cauſis, ſuis libris præfixerunt, vel anagrammatica, vel ſymbolica, vel aliena, vel omnino innouata, vel certè ſolis initialibus ſuorum nominum elementis expreſſa: additis nominibus Scriptorum, qui ea vſurpauerunt.

Academia Molshem.	Iodoc. Coccius
Academicus Irreſol.	Carolus Papinus
Academicus Occultus	Tācredus Cottho
Academ. Vertumnius	Melch. Inchofer
Adrianus Van Loo	Thomas Saillius
Albertus Buronzus	Nicolaus Berzettus
Aloyſius Sidereus	Vincentius Caraffa
Andreas Madzybozy	Albertus Razciſzeuskj
Andreas de Morales	Martinus de Roa
Andreas Philopater	Robertus Perſonius
Annoſus Fidelis	Ioānes Floydus
Ariſtoteles de Benedictis	Petrus Anton. Spinellus
A. S. Peregrinus	Andreas Schottus
Aſcanius Torrus	Benedictus Iuſtinianus
Blaſius de Piña Freyre	Franciſcus Freyre
Bruxellenſe Collegium	Iodocus Andries
Caſimirus Bourman	Adrianus Crommius
Chriſtian. Thanatophr.	Iacobus Caniſius
Chriſtophorus Roſettus	Gregorius Roſeffius
Clarus Bonarſcius	Carolus Scribanj
Cleontes Torbizi	Nicolaus Berzettus
Conſtantienſe Collegium	Ioannes Biſſelius
Cracouienſe Collegiū	Paulus Kunh & Seuerinus Karuat
Daniel à Ieſu	Ioannes Floydus
Daniel Paradinus	Balthaſar Hagelius
Decius Cyrillus	Ioſephus Auguſtinus
Donaes Idinau	Ioannes Dauid
Eques Polonus	Ioannes Lanz
Erminius Tacitus	Terentius Alciatus
Eyſtettenſe Collegium	Georgius Stengelius
Fabius Hercinianus	Iacobus Kellerus
Flaminius Filliuccius	Vincentius Filliucius
Franc. Anton. Guerrerius	Archangel. Belbonus
Franc. Laur. Guadagnus	Paulus Princeps
Franciſc. Maria Ceruinus	Franc. Maria de Amatis
Franciſcus Fontanus	Lud. Richeomus & Stephanus Binetus
Franciſcus Ruiz	Michaël Turbaui
Franc. Sanbenedictus	Io. Gulielm. Calaueronus
Fridericus Bruſſus	Fridericus Bartſcius
Fructuoſus Epiſcop. Vidal	Ioannes Ferrer
F. S. E S. I.	Fridericus Szembeck
Gaſpar Cichoci	Gaſpar Sawickj
Guilielmus Baldeſanus	Bernardinus Roſignolus
Guilielmus Singletonus	Leonardus Leſſius
Heraclius Vecchius	Franciſcus Rainaldus
Hermannus Langeueltius	Nicolaus Suſius
Hieronymus Seminus	Bernardinus Zanouius
Hieronymus Velaſquez	Ludouicus Guerrero
Hiſtoriogr. Sabaudicus	Petrus Monodus
Horatius Vrbanus	Nicolaus Zucchius
Iacobus à Foſsâ	Sebaſtianus Berettarius
Iacobus Syluanus	Iacobus Kellerus
I. B.	Ioannes Biſſelius
I. E. N.	Ioan. Euſeb. Nierenberg
I. H. B. S. L.	Ioan. Hieron. Baiolius
Ingolſtadienſe Collegium	Georgius Stengelius
Ioannes Baptiſta Gallus	Ioannes Bapt. Macaldus
Ioannes Bobola	Albertus Rozciſzeuskj
Ioannes Campanus	Ioannes Rouſſelet
Ioannes Franciſcus Mei	Franciſcus Rainaldi
Iōannes Franciſc. Polellus	Carolus Papinus
Ioannes Giraldinus	Criſtoph. à Sacroboſco
Ioannes Golubski	Gaſpar Sawickj
Ioannes Hauletus	Robertus Perſonius
Ioannes Iemicius	Petrus Pazmanni
Ioannes Oedikhouius	Io. Erhardus Zieglerus
Ioannes Pernius	Ioſephus Cresvvellus
Ioannes Sanchez	Ioannes Martinez
Ioannes Theophilus	Ioannes Renaudianus
Ioannes Zercovvick	Andreas Roſenvvald
Ioſephus Buzoni	Ioannes Rho
Ioſephus Pieknorzeski	Fridericus Szembeck
Ioſephus Rainaldi	Franciſcus Rainaldi
Ioſephus Segala	Marcus Antonius Oliua
Laurentius Gondinus	Ioannes Gondinus
Laurentius Valla	Bartholom. Petraccius
L. CR.	Ludouicus Creſollius
Leo Hubertinus	Leonardus Leſſius
Liberius Sanga	Marcus Anton. Delrio
Liuius Noringius	Iulius Nigronius
Lotharius Sarſius	Horatius Graſſius
Lucas Linovvski	Gaſpar Savvickj
Ludouic. du Beaumanoir	Ludouicus Richeomus
Ludouic. Petr. Franceſius	Martinus de Roa
Magiſtri Muſsipontani	Paulus Duizius
Marcellus Ceruinus	Franc. Maria de Amatis
Martinus la Farina	Hortenſius Scammacca
Martinus Mithalovvczi Zagielus	Hieronymus Stephanovvskj
Melchior Zambrano	Didacus Aluarez
Monachien. Sodalit. Mar.	Andreas Brunner
Monachienſe Collegium	Andreas Brunner
Montolonius	Petrus Cottonus
N. AB.	Nicolaus Abramus
Nicolaus Smitheus	Edoardus Knottus
Octauius Panzarolus	Hippolytus Panzirolus
Pamphilus Landus	Iulius Nigronus
PP. Soc. Hiber. Salmant.	Guilielmus Batteus
Paulus Biſciola	Lælius Biſciola
Paulus Coltellenus	Hieronymus Goſſius

Theotonius Eborenſis Archiepiſcopus curauit edi Luſitanicè *Litteras è Iapone & Sinis ſcriptas à Patribus Societatis Ieſu ab anno* MDXLIX. *vſque ad* MDLXXXIX. Eboræ per Manuelem de Lyra MDLXXXVIII. in 4.

INDEX NONNVLLORVM

Qui nomina ſuppoſititia vſurpauerunt, quæ mihi tamen hactenus incomperta ſunt

INDEX COGNOMINVM SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV QVI NOMINA PROPRIA POSTPONIT.

Asschen-

Bouchy

Cna-

Hack

Meſsia Ioannes de Corduba
Metoſcita Petrus
Metſch Andreas
Miari Candidus
Michaëlis Petrus
Millieus Antonius
Miralliet Petrus
Mirauete Iacobus
Miron Iacobus
Mocantus Bartholomaus
Mocquetius Ioannes
Modeſtinus Andreas
Molæus Lambertus
Molina { Ludouicus / Ludouicus alter / Petrus Felix }
Moncada Ioannes
Moncæus Philippus
Monceaux Ioannes
Monerius Franciſcus
Moneta Carolus
Monetus Philibertus
Mongallardus Antonius
Monin Aegidius
Monis Henricus
Monodus Petrus
Monreal Antonius
Montalis Gregorius
Montaluus Ioannes
Montanus { Franciſcus / Gerardus / Guilielmus }
Montegnana Ferdinandus
Montemaior Ioannes
Montereul Bernardinus
Monterius Didacus
Montius Ioannes Baptiſta
Montmorency Franciſcus
Montoya { Alphonſus / Antonius Ruiz / Didacus Ruiz }
Moquotus Stephanus
Moraës Antonius
Moraguez Andreas
Moralez { Petrus / Sebaſtianus }
Morejon Petrus
Moretus Theodorus
Morin Petrus
Morus Thomas
Moſquera / Motet } Ioannes
Moyne Petrus
Mulhuſinus / Muños vel Munios de Saluez } Ioannes
Mura Albertus
Muſart Carolus
Muſſonius Petrus
Nadaſi Ioannes
Naiera Franciſcus Perez
Natalis Hieronymus
Nauarchus Iacobus
Nauarro Vincentius
Nauarrus Petrus Paulus
Nemius Henricus
Nicolai Laurentius
Nicouius Simon
Nieremberg Ioannes Euſebius
Nieſius Ioannes
Nigronius Iulius
Niquet Honoratus
Noritius Silueſter
Noruegus Laurentius Nicolai
Nuñez Melchior
Nympſch Balthaſar
Oborski Nicolaus
Odeſcalcus Aloyſius
Odoënus Thomas
Ogilbeus Ioannes
Oieda Petrus
Olauius Martinus
Oliua { Anellus / Ioannes / Marcus Antonius }
Oller Raphaël
Olzevvski Iacobus
Olzina Ioſephus
Oraiſon Elzearius
Oranus Ioannes
Orlandinus Nicolaus
Oſorius Ioannes
Oſthouinus Balthaſar
Ottonellus Ioannes Dominicus
Oualle Petrus Hernandez
Ouerſtratius Rolandus
Ouiedus { Andreas / Franciſcus }
Oultreman { Petrus / Philippus }
Pacconus Franciſcus
Pacius { Marius / Michaël }
Pacottus Antonius
Padilla Michaël Vaſquez
Paëz { Gaſpar / Petrus }
Pajeſius Maginus
Palao Ferdinandus de Caſtro
Pallauicinus { Fabricius / Sfortia }
Palma { Ludouicus / Stephanus }
Palmius Benedictus
Palumbus Marcus Antonius
Pantaleo VVenceſlaus
Pantoja Didacus
Panzirolus Hippolytus
Papinus Carolus
Papvvcki Bartholomaus

Tallerius Ioannes
Talon Nicolaus
Tamburellus Darius
Tamus Ioannes Petrus
Tannerus Adamus
Taonius Philippus
Taraut Ioannes Stephanus
Tellez Balthaſar
Tellier, Terentius — Ioannes
Tero Ludouicus
Teruel Ludouicus
Teylinghen Auguſtinus
Theobolcius Albertus
Theodorici Ioannes
Theophanius Claudius
Theronus Vitalis
Theſaurus — Carolus Antonius / Emanuel
Tiberius Ioannes Baptiſta
Tiphanus Claudius
Tirinus Iacobus
Toletus Franciſcus
Tolgidorff Ertmannus
Tollenarius Ioannes
Tolomei Lælius
Tomſinus Ioannes Gerardi
Torniellus Carolus
Torrenſis — Antonius / Iacobus
Torres — Antonius / Didacus / Hieronymus / Ioannes
Treuinnius Melchior
Trieu Philippus
Trigaultius Nicolaus
Triquetius Andreas
Trotto Ioannes Baptiſta
Tſandeck Ioannes
Tuccius Stephanus
Tuſus Octauianus
Tullenſis Ioannes
Turbaui Michaël
Turnebulus Georgius
Turrianus — Antonius / Coſmus / Franciſcus / Luiſius
Turſellinus Horatius
Tympel Marcus
Tyræus — Hermannus / Petrus
Tyrius Iacobus
Tyskievvicz Georgius
Vaëz Franciſcus
Vagnonius Alphonſus
Vailliand Florentius
Valdiuia Ludouicus
Valentia Gregorius
Valentinus Antonius
Valignanus Alexander
Valladerius Andreas
Valle Franciſcus Garcia
Vallius Paulus
Valtrinus Ioannes Antonius
Vargas — Emanuel / Petrus
Varo Saluator
Vaſarellus Gregorius
Vaſconcellus Antonius
Vauaſſeur Franciſcus
Vaulthier Martinus
Vayllo Blaſius
Vaſquez — Dionyſius / Gabriel / Michaël
Vega — Emanuel / Gabriel
Velaſquez Ioannes Antonius
Velatus Ioannes Baptiſta
Velleſius Antonius
Velloſus Lucas
Veneur Ioannes
Verax Ioannes Baptiſta
Verterius Franciſcus
Vermadius Andreas
Veron Franciſcus
Vetter Conradus
Victoria Petrus Goueus
Viegas Blaſius
Vieira Sebaſtianus
Vienottus Ioannes
Vigerus Franciſcus
Viguier Antonius
Vilela — Gaſpar / Ioannes Baptiſta
Villacaſtin Thomas
Villalobos Ioannes
Villalpandus Ioannes Baptiſta
Villanueua — Ioannes / Melchior
Villegas — Bernardinus / Iacobus
Vincartius Ioannes
S. Vincentio Gregorius
Vireau Ioannes
Viringus Ioannes VValterus
Vitelleſcus Mutius
Vitus Andreas
Viualdus Auguſtinus
Viuerus Petrus
Viuianus Antonius
Vnanoa Martinus Perez
Vnchalius, Voëllus — Ioannes
Voglerus Ioannes Georgius
Volckius, Vremannus — Ioannes

INDEX

INDEX NATIONVM SCRIPTORVM SOCIETATIS IESV

ANGLI

BELGÆ

Christo-

Leo-

Leonardus { Frayus Bruxellensis; Lessius Brechtanus }
Ludouicus { Brouart Ariensis; Iacobi Bruxellensis; Makeblidius Poperinganus }
Marcus { Bonnieres Atrebas; Vanden Tympel Louaniensis }
Martinus { Antonius Delrio Antuerpiensis; Becanus Becanus; Bresserus Boxtellanus; Couureur Audomarensis; l'Hermite Armenteriensis }
Matthias Putzius Marcoduranus
Maximilianus { Habbeque Bruxellensis; Sandæus Amsterodamensis }
Mechliniense Collegium
Michaël Grisius Antuerpiensis
Nicolaus { Boonartius Bruxellensis; Burenus; Clericus Tornacensis; Romæus Brugensis }
Oliuerius Bonnart Iprensis
Otto { Ladejou Insulensis; Zilius Vltraiectinus }
Paulus Duizius Leodius
Petrus { Bonuoisin Audomarensis; Bouillius Diouantensis; Burgundus Gerardimontensis; Busæus, Canisius } Nouiomagus; Eulard Ariensis; Halloix Leodiensis; Hamerius Muntanus; Lanselius Grauelinganus; Maillart Iprensis; Matthias Montensis; D'Oultreman Valencenensis; Pennequin Insulensis; Roestius Nouiomagensis; Taffin Audomarensis; Siluius Flander }
Philippus { Berlaymond Huensis; Bouchy Seruius; Hannotel Hesdiniensis }
Philippus { d'Oultreman Valencenensis; Sueuezelius Brugensis; du Trieu Haurensis }
Richardus { Efius; Vander Sterren Eyndouiensis }
Rolandus Ouerstratius Bruxellensis
Seruatius Sacré Leodiensis
Sidronius Hosschius Markensis
Stephanus Scapels Herkenrodius
Theodor. { Antonius Peltanus; Kieuit Roterodamensis; Moretus Antuerpiensis; Rosmeer Traiectensis }
Thomas Saillius Bruxellensis
Toussanus Bridoul Insulensis
Turrianus le Febure Duacensis
Valentinus Bischop Brugensis
Zacharias Roth Flander

BOHEMI

Andreas Modestinus
Balthasar { Bohemus; Osthouimus }
Collegium { Crumlouiense; Pragense }
Georgius Ferus
Iacobus { Betzcouius; Colens; Pontanus }
Ioannes Iacobus Curtzius Pragensis
Nicolaus Salius Pragensis
Sebastianus Scipio
Theodoricus Krallius
Wenceslaus Sturmius

GALLI

Adrianus Brunus Bellouacensis
Alanus De la Bauschere Parisiensis
Alexander { Georgius Rhemensis; Regourdus Castronouatiensis; Fichetus Sabaudus }
Andreas Frusius Carnotensis
Andreas Valladerius Foresiensis
Annibal { Codrettus Gebennensis; Gelliot Gratianopolitanus }
Antonius { Bassolius Marmasonius; Bouclier Rhutenensis; Cauaignac Rhutenensis; Chanutus Aureliacensis; De la Croix Molinensis }
Antonius { Gaudier Castrotheriensis; Iordini à S. Floro; Millieus Lugdunensis; Mongallardus, Pacottus } Vasco; Preuostel Burgundo-Sequanus; Suffrenus; Viguier Figeacensis; Viuianus Petracoriensis }
Arnaldus Bohyræus Vesunensis
Arnoldus Saphorius Bearnensis
Balthasar Chauassius Sabaudus Scalentinus
Bartholomæus Iacquinotius Diuionensis
Bernardinus Montreul
Bernardus Galtier è S. Africa
Cæsar Franciscus D'Haraucour Lotharingus
Carolus { De la Croix Montepessulanus; Guyet Turonensis; Sagerius Belluacensis }
Christophorus Merigot Lotharingus
Claudius { D'Allard Lugdunensis; Borcier Lotharingus }

Mar-

Marcellinus Bompar Ebredunensis
Marcus Gilbertus Deuarennes
Martinus { Christophorus Turonensis / Vauthier Lotharingus }
Michaël Coyssardus Bessanensis
Michaël Salin Lotharingus
Nicolaus { Abrahamus Lotharingus / Caussinus Trecensis / Forest Rhemus / Herardus Lotharingus Tullensis / Iauellus Burgundus Dolanus / Malaualette / Serarius Lotharingus Ramberuillanus / Talon Molinensis }
Odo de Gissey Burgundus
Paulus { Barry / Ieune / Robertus Picto }
Petrus { Barnaudus / Biardus Gratianopolitanus / Brun / Champsneufs Nannetensis / Charlot Andegauensis / Cottonus Foresianus / Dagonet Lotharingus Lifolianus / Franciscus Chiffletius Burgundio Bisuntinus / Du Hameau Pisticensis / Iarricus Tolosanus / Labbé Aruernus / Lamart Auxonensis / Loyerus Briso / Maturus Ambertinus / Maucors Rhotomagensis / Mirallet Rhegiensis / Monodus Camberiensis / Morin Parisiensis / le Moyne Caluomontanus / Mussonius Lotharingus Virdunẽsis / Possinus / Reboul Aruernus / Rouerius Auenionensis / à S.Ioanne }
Philibertus Monetus Gallo-Sabaudus
Philippus Moncæus Parisiensis
Renatus Ceriserius Nannetensis
Renatus Chesneau Aurelianensis
Stephanus { Audebertus Bellacensis / Bauny Campanus / Binetus Diuionensis / Guerry Parisinus / Guyonus Burgundio Dolanus / Luzuic Aruernus / Moquot Niuernensis / Parisot Campanus / Petiot Lemouicensis }
Theophilus { Bernardinus Sedanensis / Raynaudus Cespitellensis }
Thomas le Blanc Victoriacensis
Tousanus Roussclius
Valentinus Gerardus Ebredunensis
Valerius Reginaldus Burgundus Vsiensis
Vincentius Leantaudus Ebredunensis
Vitalis Teronus Vasco

GERMANI

Adamus { de Albertis Tridentinus / Contzen Iuliacensis / Tannerus Oenipontanus }
Albertus Curtius Monacensis
Ambrosius Weltherus
Andreas { Arcet Constantiensis / Brunnerus Oeno-Halensis / Cobauius Kirchanensis / Metsch Nissensis / Wagner Hoffenhouensis }
Athanasius Kircher Fuldensis
Balthasar { Conradus Nissensis / Erzelius Bremensis / Hagelius Murnaniensis / Hagerus Vberlinganus / Nymptsch Silesius }
Christianus { Bauman Zirisvveillerensis / Haluerius Haluerensis / Mayer Mengelrodensis }
Christophorus { Clauius Bambergensis / Grienbergerus Oeno-Halens. / Holtzleitnerus Brunouiensis / Maier Augustanus / Pflaumer / Rosenbuscus / Scheiner Mindelhaimensis / Stephetius }
Conradus Vetter Engensis
Cosmas Salhauser Nappurgensis
Collegium { Aquisgranense / Augustanum / Coloniense / Dilinganum / Eystettense / Germanicum in Vrbe / Gratiense seu Græcense / Halense / Herbipolense / Ingolstadiense / Moguntinum / Molshemense / Monachiense / Neoburgense / Olomucense / Passauiense / Ratisbonense / Viennense }
Egolphus Altheer Sangallensis
Elias Graff Monacensis
Emmeramus Walter Stulfeldensis
Ferdinandus { Albertus Tirolensis / Crendelius / Montegnana Labacensis }
Franciscus Folianus Rhetus

GRÆCI

- Andreas Eudæmonioannes Cretensis Cydonius
- Andreas Rentius Chius
- Georgius Bustronius
- Thomas Politius Cretensis
- Vincentius Castagniola Chius

HIBERNI

- Barnabas Kearnæus Cassilensis
- Christophorus à Sacrobosco Dublinensis
- Guilielmus
  - Batteus
  - Malonius Dublinensis
- Henricus Fitzsimon Dublinensis
- Waterfordiensis
  - Paulus Scherlogus
  - Petrus Wadingus

HISPANI

- S. Ignatius Loyola Cantaber
- Ægidius Gonzalez Dauila Toletanus
- Aloysius Gomez Toletanus
- Alphonsus
  - de Andrada
  - de Auila Bellomontanus
  - de Barzana
  - De Castro Toletanus
  - Deza Complutensis
  - Ezguerra Alfarensis
  - Flores Noblejasiensis
  - Garcia Cordubensis
  - Montoya Ocaniensis
  - Pisanus Toletanus
  - Rodriguez Pincianus
  - Rodriguez alter Segobiensis
  - Salmeron Toletanus
  - Sancius
- Aluarus Arias Hispalensis
- Ambrosius de Peñalosa Montejarensis
- Andreas
  - Atienza Zechehinensis
  - Gualdanius
  - Lucas Granatensis
  - Moraguez Maioricensis
  - Ouiedus Illescanus
  - Perez
- Antonius
  - de Arana
  - de Ayala Hispalensis
  - Cordesius Oletanus
  - Escobar de Mendoza Vallisolet.
  - Fernandez de Corduba Cordub.
  - Fons Vrgellensis
  - Monreal Bellomontanus
  - Padilla
  - Quintanadueñas Alcantarensis
  - Rubius Rodensis
  - Saluador Tarraconensis
  - Torres Gumielensis
- Augustinus
  - Bernal Magallonensis
  - Castro Abulensis
  - Quiros Illiturgitanus
- Balthasar Aluarez Ceruerensis
- Bartholomæus
  - Brauus Martinmuozensis
  - Escobar Hispalensis
- Benedictus Pererius Valentinus
- Bernardinus de Villegas Oropesanus
- Blasius Vayllo Aragonensis
- Christophorus
  - Cabrera
  - Castrius Ocaniensis
  - Contreras Hispalensis
  - Garzia Yanez Methymnens.
  - Madridius Daimielensis
  - Ximenez Prexanensis
- Collegium
  - Cæsaraugustanum
  - Granatense
  - Madridiense
  - Salmanticense
- Cosmus Turrianus Valentinus
- Cyprianus Suarez Ocaniensis
- Didacus
  - Alarcon Albazetensis
  - Aluarez Granatensis
  - Auellaneda Vrsonensis
  - Baëza Ponferadiensis
  - Boroa Trugillensis
  - de Celada Monteladensis
  - Daza Colmenarensis
  - Fajardus
  - Garcia Renjifo
  - Gonzalez Holguin Cacerensis
  - Lopez de Mesa Zafrensis
  - Martinez Cordubensis
  - Pantoja Valdernorensis
  - Ramirez Villa-Infantensis
  - Ruiz de Montoya Hispalensis
  - Samaniegus
  - Torres Bollus Villalpandensis
  - Torres Rubius Alcaçarensis
- Dionysius
  - Guillen Hispalensis
  - Vazquez Toletanus
- Dominicus Lopez
- Emanuel Pardus
- Emanuel de Vargas
- Felicianus Figueroa Xerecensis
- Ferdinandus
  - Bastida Pincianus
  - de Castro Palao Legionensis
  - Iaën Cordubensis
  - Mendoza
  - Mendoza alter Vallisoletanus
  - Quirinus de Salazar Conchensis
- Franciscus
  - Aguadus Torrejonensis
  - Alphonsus Malpartidensis
  - Arias Hispalensis
  - Bonauentura Segobiensis
  - Borgia Valentinus
  - Castro Granatensis
  - Cepeda Toletanus
  - Colin Barcinonensis
  - Crispus
  - Cunniga Iralauinensis
  - Duarte Hispalensis
  - Escriuà Valentinus
  - Figueroa Hispalensis

- Ludouicus
  - Balester Valentinus
  - Ferrerius Murcianus
  - Guerrero Granatensis
  - de Guzman Osorniensis
  - Henriquez
  - de Molina Conchensis
  - Molina item Conchensis
  - de Palma Toletanus
  - de Ponte Vallisoletanus
  - Ribas Valentinus
  - Tero
  - de Teruel Granatensis
  - de Valdiuia Granatensis
- Luisius Turrianus Complutensis
- Maginus Pajesius Catalanus Bisbalensis
- Marcus Gonzalez
- Martinus
  - Funez
  - Olauius Victorianus
  - Perez de Vñanoa Valentinus
  - Roa Cordubensis
  - Stephanus Cenicerensis
- Melchior
  - Castro Hispalensis
  - de la Cerda Cifontanus
  - Treuinnius Nauarrus
  - de Villanueua Malagonensis
- Michaël
  - Espinosa Guadixensis
  - Fernandez Toletanus
  - Gomez Villalonganus
  - Hieronymus
  - Iulianus Valentinus
  - S.Roman
  - Turbaui Ilerdensis
  - Vasquez de Padilla Hispalensis
- Nicolaus
  - Arnaya
  - Bobadilla Palentinus
- Paulus
  - Albinianus Raias Valentinus
  - Iosephus de Arriaga Vergarensis
- Petrus
  - Ægidius Reusensis
  - Arrubal Cenicerensis
  - Auiles Cordubensis
  - Benedit de Rada Casedensis
  - Biuerus Madritensis
  - Chirinus Ossunensis
  - Diaz Lupianensis
  - Guzman Abulensis
  - Hernandez de Oualle Placentinus
  - Hortiz
  - Hurtadus de Mendoza Valmasedanus
  - Ioannes Perpinianus Valentinus
  - Ludouicus Valentinus
  - Martinez
  - Merchan Guillenensis
  - Morales Valdepeñensis
  - Morejon Methymnensis
  - Ojeda Marchenensis
  - Paëz
  - Ribadeneira Toletanus
  - Salas Madritensis
  - Sanctius Valdiglesiensis
- Petrus
  - Vargas
  - Vrteaga
  - Ximenez Toletanus
- Raphaël
  - Oller Maioricensis
  - Riera Barcinonensis
- Rodericus
  - Arriaga Lucroniensis
  - Cabredo
- Saluator de Leon Murcianus
- Sebastianus Matienzus Burgensis
- Stephanus
  - Auila Abulensis
  - Palma
- Thomas
  - Ituren Nauarrus
  - Sanchez Cordubensis
  - Villacastin Pincianus
- Valentinus de Herice Pampilonensis
- Vincentius Bise Alzirensis
- Vincentius Nauarro Valentinus

HVNGARI

- Georgius
  - Forro Transyluanus
  - Kaldi Transyluanus
- Gregorius
  - Rumer
  - Vasarheli Transyluanus
- Ioannes Nadasi
- Ioannes Riuulinus
- Matthæus Maurach Posoniensis
- Matthias Hainal Tyrnauiensis
- Petrus Pazmany Varadiensis
- Stephanus Arator
- Tyrnauiense Collegium

IAPON

Laurentius Iapon, seu Luscus Amangucciensis

ILLYRICI

- Alexander Comuleus
- Bartholomæus Cassius Curictensis
- Ioannes Vremannus
- Leonardus Bagnus Pisinensis
- Nicolaus Sartorius Sciscìensis

INDI

- Alphonsus Peñafiel Riobambensis
- Alphonsus de Sandoual Limensis
- Antonius Rincon Angelopolitanus
- Antonius Ruiz de Montoya Limensis
- Augustinus Canus Mexicanus
- Ferdinandus de Aguilera Chilensis
- Ioannes de Corduba Messia Limensis
- Ioannes de Ribera
- Ioannes de Ledesma Mexicanus
- Leonardus de Peñafiel Riobambensis
- Petrus de Anasco Limensis
- Petrus Felix de Molina Sancticrucius in Montanis

ITALI

- Achilles Gagliardus Patauinus
- Albertus Mura Taurinensis

Petruc-

- Hieronymus
  - Petruccius Braccianensis
  - Platus Mediolanensis
  - Sauignanus Bononiensis
- Hippolytus Panzirolus
- Horatius
  - Ferrarius Mutinensis
  - Grassius Sauonensis
  - Passardus Romanus
  - Quaranta Salernitanus
  - Tursellinus Romanus
- Hyacinthus Hurandus Romanus
- Iacobus
  - Antonius Martha Taruisinus
  - Crucius Nucerensis
  - Fuligattus Romanus
  - Grassettus Mutinensis
  - Lampugnanus Mediolanensis
  - Rho Mediolanensis
- Ignatius Balsamus Apulus
- Ioannes
  - Aloysius Confalonerius Mediolanensis
  - Andreas Albertus Niciensis
  - Antonius Mazzarellus Romanus
  - Antonius Valtrinus Senensis
  - Argentus Mutinensis
  - Augustinus Confalonerius Mediolanensis
- Ioannes Baptista
  - Bonellus Laudensis
  - Ceccottus Pisanus
  - Ferrarius Senensis
  - Florauantius Pistoriensis
  - Lanzauecchia Alexãdrinus
  - Martinengus Brixiensis
  - Masculus Neapolitanus
  - Montius Ferrariensis
  - Peruschus Romanus
  - Posarel Bergomensis
  - Ricciolus Ferrariensis
  - Rogerius
  - Rossi Montetegalensis
  - Scortia Genuensis
  - Tiberius Brixiensis
  - Trotta Populensis
  - Velatus Creuacoriensis
  - Verax Mediolanensis
  - Vrsus Eboltitanus
  - Zola Brixiensis
- Ioannes
  - Bernardinus Fidatus
  - Bertolottus Bononiensis
  - Camerota Neapolitanus
  - Contri Lucensis
  - Dominicus Ottonellus Mutinensis
  - Franciscus
    - Araldus
    - Carettonius Romanus
  - Gabriel Bisciola Mutinensis
  - Gonterius Taurinensis
  - Guilielmus Calaueronus Cairensis
  - Hieronymus de Sopranis Genuensis
  - Maria Freylin Villanouanus
  - Maria Campori Mutinensis
- Ioannes
  - Paulus Farnesius Romanus
  - Paulus Grimaldus
  - Petrus Maffeius Bergomas
  - Petrus Tanius Romanus
  - Rho Mediolanensis
  - Stephanus Menochius Ticinensis
- Iosephus
  - Alemannus Mediolanensis
  - Blancanus Bononiensis
  - Copponius Romanus
  - Melchior Neapolitanus
- Iulianus Baldinottus Pistoriensis
- Iulius
  - Alenius Brixiensis
  - Bellinus Goritiensis
  - Cæsar Destitutus Satrianensis
  - Cæsar Recupitus Neapolitanus
  - Fatius Neapolitanus
  - Fides Brixiensis
  - Fuligattus Cæsenas
  - Mancinellus Maceratensis
  - Nigronius Genuensis
  - Priscianensis Florentinus
  - Scotus Placentinus
  - Sinius
  - Solimanus Firmanus
  - Vrsinus Romanus
- Lælius
  - Bisciola Mutinensis
  - Tolomei Senensis
- Laurentius
  - Masellus Neapolitanus
  - Masonius Neapolitanus
  - Delle Pozze Florentinus
- Leo Sanctius Senensis
- Leonardus Garzonius Venetus
- Lidanus Colanellus Setinus
- Ludouicus
  - Albritius Placentinus
  - Bertonius Firmanus
  - Bustus Venetus
  - Dulcebenius Firmanus
  - Florius Frattensis
  - Rogerius Aretinus
- Marcellus Augustini Fanensis
- Marcellus Laurus Neapolitanus
- Marcus Antonius
  - Capicius Neapolitanus
  - Oliua Brixiensis
  - Palumbus Neapolitanus
- Marcus Garzonius Venetus
- Marius Bettinus Bononiensis
- Martinus Fornarius Brundusinus
- Matthæus Gallettus Fanensis
- Matthæus Riccius Maceratensis
- Metellus Caracciolus Neapolitanus
- Michaël Ruggerius Grauinensis
- Mutius Vitellescus Romanus
- Nicolaus
  - Baldellus Cortonensis
  - Berzettus Vercellensis
  - Cabeus Ferrariensis
  - Mastrillus Nolanus
  - Orlandinus Florentinus
  - Zucchius Parmensis
- Octauianus Tufo Neapolitanus

Iose-

Iosephus Anchieta Canarius ex Insulâ Teneriſâ
Lucas Velloſus Olyſiponenſis
Ludouicus
- Almeida
- Azeuedo
- Caldeira
- Cerqueira Aluitenſis
- Fernandez
- Piſerus Talabricenſis

Marcus Georgius Conimbricenſis
Matthæus de Couros Olyſiponenſis
Matthias de Sa Bracharenſis
Melchior
- Figueredus
- Nunnius Barrettus Portuenſis

Michaël Darajo
Nicolaus
- Godignus
- Pimenta

Paulus Rodriguez Bracharenſis
Petrus
- Fonſeca Viſenſis
- Gomez
- Maſcareñas

Sebaſtianus
- Barradius Olyſiponenſis
- Barrettus
- Coutus Oliuenzanus
- Gonzalez Pontelimenſis
- Morales Funchalenſis
- Vieira Caſtro Tirenſis

Stephanus
- de Caſtro Olyſiponenſis
- Fagundez Viannenſis

Thomas de Barros
Valentinus Caruallius

MELITENSIS

Marius Pacius

NORVEGVS

Laurentius Nicolai

ORIENTALES

Ioannes Baptiſta Romanus Ægyptius Alexandrinus
Petrus Metoſcita Maronita ex Monte Libano

POLONI

Academia Vilnenſis
Adrianus
- Iungius
- Radziminskj

Albertus
- Koialovvicz Lithuanus
- Pigliovvskj
- Rozciſzeuskj
- Theobalcius

Andreas Roſenvvald Prutenus
Bartholomæus Papvvckj
Blaſius Plozzynius Louicienſis
Collegium
- Cracouienſe
- Poſnanienſe

Conſtantinus Syrvvid Lithuanus
Ertmannus Tolgſdorf Prutenus
Fabianus Quadrantinus Prutenus Stargardenſis
Fridericus
- Bartſcius Braunſpergenſis
- Szembeck Cracouienſis

Gaſpar
- Druzbickj
- Petkovvskj Petkouienſis
- Savvickj Vilnenſis

Georgius Elger Liuo
Georgius Tyskeuicius Podlachus
Gregorius Cnapius Grodziecenſis
Guilielmus Buccius Liuo
Hieronymus Stephanovvskj
Iacobus
- Olſzevvskj
- Szafarnius

Ioannes
- Poierus Suecus
- Brantus Poſnanienſis
- Clometovvskj
- Conarius Pyſdrienſis
- Pachnovvicz
- Ryvvockj
- Wielovvieckj Wielovviecenſis

Iuſtus Rabus Cracouienſis
Laurentius Bartilius Tarnouienſis
Laurentius Suzliga Pultouienſis
Martinus
- Hincza Prutenus
- Laſcius Caliſſienſis
- Widzievvicz

Matthæus Bembus Poſnanienſis
Matthias Caſimirus Sarbieuius Maſouita
Nicolaus
- Cyrovvskj Maſouita
- Oborskj Maſouita
- Racouius

Oſualdus Kruger Prutenus
Paulus Kuhn Poſnanienſis
Petrus
- Fabricius Zadzinenſis
- Scarga Grodziecenſis

Seuerinus Karuat Wokicievvic
Simon
- Berent Prutenus
- Gurskius
- Nicouius Lobceuciuenſis

Staniſlaus
- Grodicius Poſnanienſis
- Kizynokolskj Cracouienſis
- Warzavvicius

Theophilus Criſtecus Bieczenſis
Thomas Clagius Prutenus
Valentinus Fabricius

ROXOLANI ſeu RVTHENI

Benedictus Herbeſtus / Franciſc. Staniſlaus Phœnicius — Leopolitani
Ioannes
- Alandus Leopolienſis
- Gruzevvskj
- Vnchalius Leopolitanus

Martinus
- Laterna Droholicenſis
- Smiglecius

Nicolaus Kmicic
Nicolaus Lancitius
Simon Wyſockj Kurzanienſis
Thomas Porzeckj

SARDI

Iacobus Pinto Saſſaritanus
Ioannes Barba Saſſaritanus
Petrus Spiga Calaritanus

SCOTI

SICVLI

INDEX QVORVMDAM

Quorum nondum comperi nationem.

INDEX

INDEX MATERIARVM QVAS *Societatis Scriptores illuſtrarunt.*

SYLLABVS CAPITVM ET PARAGRAPHORVM.

INDEX

INDEX MATERIARVM.

I.

SACRA SCRIPTVRA.

§. I. In Biblia Vniversa.

Cornelij à Lapide *Commentaria in totam Scripturam præter librum Iob & Psalmorum quos reliquit imperfectos; alius autem ex ipsius penu absoluet.*

Didaci Fajardi *de Somniis Sacris Veteris & Noui Testamenti.*

Dominici Lopez *Liber de Sacræ Scripturæ auctoritate.*

Emanuelis Sa *Notationes in totam Scripturam.*

Francisci Montmorency *Cantica Carmine per Paraphrasim reddita Idyllia Sacra.*

Francisci Pauoni *Introductio in Sacram Doctrinam.*

Gasparis de Zamora *Concordantiæ Sacrorum Bibliorum.*

Georgij Kaldi *Biblia Hungaricè translata.*

Georgij Sturmij *Relectiones è Biblicis Prælectionibus Academiæ Herbipolensis.*

Hieronymi Florauantij *Explanationes in nonnulla Scripturæ loca.*

Iacobi Bonfrerij *Onomasticum locorum Sacræ Scripturæ.*

Iacobi Gordoni Lesmorei *Biblia Sacra cum Cõmentariis ad sensum Litteræ.*

Iacobi Pinti *Christus Crucifixus*; seu, *Selectorum ex Vniuersâ Scripturâ locorum pro variis Christi titulis discussio.*

Iacobi Tirini *Commentarius in totam Sacram Scripturam.*

Iacobi Wieci *Biblia Polonicè.*

Ioannis Ferdinandi *Thesaurus Sacræ Scripturæ.*

Ioannis Harlemij *Index Biblicus. Variæ lectiones in Latinis Bibliis.*

Ioannis Marianæ *Scholia breuia in Vetus & Nouum Testamentum.*
Tractatus de Vulgatâ Bibliorum Editione.

Ioannis Stephani Menochij *Breuis explicatio sensus Litteralis totius Sacræ Scripturæ.*

Iusti Rabi *Biblia Polonicè translata.*

Ludouici Ballester *Onomatographia*, seu, *Descriptio nominum peregrini idiomatis, quæ in Sacris Bibliis Vulgatæ Editionis occurrunt.*

Martini Antonij Delrio *De difficilioribus S. Scripturæ locis Tom.* III.

Martini Roa *Singularium Sacræ Scripturæ lib.* VI.

Nicolai Serarij *Prolegomena Biblica.*

Petri Lanselij *Biblia Sacra cum Notationibus Emanuelis Sa, Scholiis Ioannis Marianæ, & suis.*

Siluestri Petrasanctæ *Sacræ Bibliorum Metaphoræ, & ex iis documenta morum.*

§. 2.

In Vetus Testamentum.

Antonij Fernandij *In Visiones Veteris Testamenti Commentarius.*

Didaci de Baëra *Comment. Allegorica & Moralia de Christo figurato in Vetere Testamento Tomi* IV.

Martini Ant. Delrio *Adagialia Veteris Testamenti.*

Thomæ Wortingtoni *Vetus Testamentum Anglicè redditum, cum doctissimis Notationibus.*

In Pentateuchum.

Adriani Crommij *Theses Theologicæ in Pentateuchum.*

Francisci Pauoni *Commentarius Dogmaticus in Pentateuchum.*

Iacobi Bonfrerij *Pentateuchus Moysis Commentario illustratus.*

In Genesim.

Benedicti Fernandij *Commentationes & obseruationes Morales in Genesim.*

Benedicti Pererij *Commentariorum Tomi* IV. & *De Benedictionibus Patriarcharum lib.* I.

Cosmæ Magalliani *Commentarius in Cantica Moysis & Benedictiones Patriarcharum, lib.* IV.

Didacus Celada *De Benedictionibus* XII. *Patriarcharum.*

Martini Delrio *Pharus Sapientiæ*, seu, *In Genesim Commentarij.*

In Exodum.

Benedicti Pererij *Disputationes* CXXXVIII.

Cosmæ Magalliani *Commentarij in Canticum* I. *Moysis.*

Petri Rouerij *Harmonia Exodi, & trium reliquorum librorum cum Commentariis.*

Sebastiani Barradij *Itinerarium filiorum Israël ex Aegypto in terram promissionis.*

In Leviticum, Numeros et Deuteronomium.

Ioannis Lorini *Commentarij.*

Petri Rouerij *Harmonia* IV. *Librorum Moysis cum Commentariis.*

In Historiales.

Adriani Crommij *Theses Theologicæ in omnes ferè Historiales.*

Gasparis Sanctij *Commentaria cum Paraphrasi in plerosque.*

Nicolai Serarij *Commentarij in plerosque.*

In Iosve, Ivdices, Rvth.

Cosmæ Magalliani *Commentarij.*
Ioannis Freire *Commentarij in Iudices.*
Iacobi Bonfrerij *Commentarij.*

In Libros Regvm.

Francisci de Mendoza *Commentarij in* XV. *Capita lib.* I. *Tom.* III.
Francisci Ribera *De Templo Salomonis & de iis quæ ad templum pertinent lib.* V.
Gasparis Sanctij *Commentaria.*
Iacobi Bonfrerij *Commentaria.*
Ioannis Baptistæ Villalpandi *To.* II. *&* III. *in Ezechielem accuratè De Templo & Apparatu Vrbis Hierosolymæ tractat.*
Ioannis de Pineda *Salomon prævius,* seu, *De rebus Regis Salomonis lib.* VIII.
Martini Stephani *Apparatus & fabrica* Templi *Salomonis.*

In Ivdith.

Didaci de Celada *Commentarij.*
Lucas Vellosus *Commentaria.*

In Iob.

Gasparis Sanctij *Commentarius.*
Ioannis Pinedæ *Commentarij Tom.* II.
Pauli Comitoli *Catena Græcorum Patrum.*

In Tobiam.

Didaci de Celada *Commentarius.*

In Psalmos.

Adriani Crommij *Breuis Paraphrasis.*
Balthasaris Corderij *Catena Græcorum Patrum.*
Claudij Aquauiuæ *Meditationes in Psalmos* XLIV. *& in* CXVIII.
Dionysij Petauij *Paraphrasis omnium Psalmorum Græcis Versibus cum interpretatione Latinâ.*
Francisci Montmorency *Paraphrasis Poëtica aliquot Psalmorum.*
Francisci Card. Toleti *in Psalm.* XXXI. *Conciones* XV.
Gasparis Sanctij *Expositio Psalmi* LXVII.
Georgij Witweiler *Commentarius Latino-Germanicus in totum Psalterium Dauidis.*
Iacobi Wieci *Psalterium Dauidicum Polonicè.*
Ioannis Antonij Velazquez *Commentarius in Psalmum* C. *lib.* V.
Ioannis Lorini *Commentaria in omnes Psalmos Tom.* III.
Ioannis Maldonati *Expositio Psalmi* CIX.
Ioannis Renaudiani *Affectus animæ piæ ex Psalmodia Dauidica.*
Iulij Mazzarini *in Psalm.* L. *Discursus* C. *Italicè.*
Ludouicus Alcazar *in eos Psalmos quos respicit Apocalypsis.*
Ludouicus Crucius *Psalterium Carmine edidit.*
Ludouici Maigneti *Psalmi & Cantica Sacra Carmine reddita.*
Martini de Roa *Commentarius in Psalm.* II.
Roberti Card. Bellarmini *Commentarius in omnes Psalmos.*

In Proverbia.

Ferdinandi Quirini de Salazar *Expositio in Prouerbia Salomonis To.* II.
Theodori Peltani *Paraphrasis & Scholia & Catena Græcorum Patrum.*

In Cantica.

Andreæ Pinti *To.* I.
Arnoldi Cothij *Paraphrasis continua.*
Gasparis Sanctij *Commentarius.*
Ioannis Pinedæ *Prælusio.*
Ludouici Alcazar *in ea quæ respicit Apocalypsis.*
Ludouici de Ponte *Expositio Moralis & Mystica Tom.* II.
Martini Delrio *Commentarius.*
Pauli Sherlogi *Anteloquia & Commentarius Tomis* III.

In Sapientiam.

Christophori Castri *Commentarius breuis.*
Gasparis Sanctij *Commentarius.*
Ioannis Lorini *Commentarius.*

In Ecclesiasten.

Ioannis Lorini *Commentarius.*
Ioannis Pinedæ *Commentarius Tom* II.
Ioannis Tollenarij *Speculum Vanitatis,* siue, *Ecclesiastes elucidatus, prosa & versu, cum Paraphrasibus & moralibus & piis excursionibus.*

In Ecclesiasticvm.

Francisci de Cepeda *Commentarius.*
Gasparis Sanctij *Commentarius in Capita* XXIV.
Ioannis de Piña *Commentariorum Tomi* III.
Octauiani de Tufo *Commentaria in Capita* XVIII.
Oliuerij Bonartij *Commentarius.*
Saluatoris de Leon *Commentarius in Capita* XV.

In IV. Prophetas Maiores.

Gasparis Sanctij *Commentaria in omnes & Baruch.*

In Isaiam.

Andreæ Lucæ *Commentarius.*
Augustini de Quiros *in Caput* XXXVIII.
Gabrielis Aluarez *Commentariorum Tomi* II.
Guilielmi Ionstoni *Commentarius.*
Metelli Caraccioli *Commentarius.*

Petri

II.

THEOLOGIA SCHOLASTICA

Dida-

III
THEOLOGIA MORALIS
SEV
CASVS CONSCIENTIÆ.

Hiero-

Præter hos etiam Theologi Scholastici fusè pertractant Moralia, quoties id materia quã cum S.Thoma discutiunt, ita fert.

IV.
THEOLOGIA PARÆNETICA
SEV
HOMILIÆ ET CONCIONES.

Alphon-

Ioan-

V.
THEOLOGIA CATECHETICA
SEV
CATECHISMI VARIIS LINGVIS.

Basi-

Melchioris Nunnij Barreti *Catechiſmus.*
Michaëlis Coyſſardi *Catechiſmus maior,& minor verſibus Gallicis.*
Cantiones Sacræ Catechiſmi, Gallicè.
Michaëlis Ruggerij *Catechiſmus, Sinicè.*
Nicolai Cuſani *Catechiſmus Gallicè & Germanicè.*
Nicolai Longobardi *formula confitendi Sinicè.*
Nicolai Sartorij *Libellus Sodalitatis Croaticè.*
Pancratij Krentle *Catechiſmus Controuerſiarum Guilielmi Baily noſtri Germanicè.*
Pauli Hoffæi *Catechiſmus Romanus Germanicè.*
Pauli Principis *Theſaurus Doctrinæ Chriſtianæ Italicè.*
Petri Ægidij *Memoriale Parochorum Catalanicè.*
Petri de Anaſco *Catechiſmi Linguis Tucumanicis.*
Petri Antonij Spinelli *Pro Doctrina Chriſtiana vtiliter tradenda manuale annotationum Italicè.*
Petrus Barnaudus *Doctrina Chriſtiana.*
Petri Buſæi *Opus Catechiſticum, allatis SS.Patrum locis quæ citat Caniſius.*
Petri Caniſij *Catechiſmus paruus, & maior,* ſeu, *Summa Doctrinæ Chriſtianæ.*
Petri Klinkart *Puer Bethlemiticus & Iubilus natalitius cantu & rithmo eleganti.*
Hortulus cantionum in vſum totius anni.
Cultus & Xenia Chriſti nati.
Puer Chriſtianus.
Petri Michaëlis *Catechiſmus Germanicè.*
Petri Paëz *Doctrina Chriſtiana Aethiopicè.*
Petri Robillart *Symbolum Apoſtolorum, variis linguis.*
Philippi Berlaymont *Bibliotheca Moralis.*
Roberti Bellarmini *Catechiſmus, & Symboli Apoſtolorum Declaratio Italicè.*
Thomæ Stephai *Doctrina Chriſtiana Canaricè & Indoſtanicè.*
Thomæ Stephenſoni *Catechiſmus Anglicè.*
Vincentij Caſtagnolæ *Catechiſmus Græcè vernaculè.*
Zachariæ Roth *Catechiſticæ lectiones Belgicè & Gallicè.*
Catechiſmi deniquè variis linguis, Aimaranâ, Badagâ, Canarinâ, Cocincinenſi, Tamulica, Sinenſi, Slauonicâ.

VI.
THEOLOGIA POLEMICA
SEV
CONTROVERSIÆ CVM HÆRETICIS.

Adami Contzen *Defenſio Bellarmini.*
De Hæreſeon incremento. Semen Hæreticorum.
De Synodo generali Euangelicorum.
De Pace Germaniæ.
De Iubilæo Lutheranorum.
Adami Tanneri *De Verbo Dei, Iudice Controuerſiarum, Bonis operibus, Iuſtificatione, Miſſa, Cõmunione ſub vtraque ſpecie, Eccleſia, Indulgentiis, Iubilæo.*
De Colloquio Ratisbonenſi.
Anatomia Confeſſionis Auguſtanæ.
Hæreticus Lutheraniſmus &c.
Defenſio Eccleſiaſticæ libertatis contra cauſæ Venetæ Patronos.
Adrianus Crommius *de S.Petri primatu,& Prærogatiua Sedis Apoſtolicæ.*
Adriani Iungij *Impoſturæ noui Euangelij Miniſtrorũ.*
De Tranſubſtantiatione panis & vini in Euchariſtia & adoratione.
Synopſis de diſſidiis Sectariorum.
Analyſis LII. *quæſtionum à Miniſtris propoſitarũ.*
Pro Sacris Imaginibus.
Reſponſio ad D.*quæſtiones Catholicis à Caluinianis propoſitas.*
Adriani Radziminskj *Diſputatio Leuartouienſis cum Arianis.*
Albertus Zozciſzeuſkj *Pro Summo Pontifice. Pro Eccleſia. Pro Calendario Gregoriano.*
Albertus Theobolcij *Diſputatio contra Arianos.*
Alexander Georgius *De Signo Crucis in Gallia paſſim viſo.*
Alexandri Regourdi *Demonſtrationes Catholicæ,* ſeu, *Ars reducendi Hæreticos ad fidem Orthodoxã.*
*Opera Theologica ex recenti Controuerſia To.*III.
Anticaluinus.
Apocartereſis Chamerij.
Miniſter infidelis.
Alphonſus Diſanus *De Abſtinentia, Ieiunio, Cælibatu, Eccleſia, Pontifice, Sacramentis, aliis fidei controuerſiis.*
Ambroſius Peñaloſa *De Chriſti,& Spiritus Sancti Diuinitate, & SS.Trinitate, contra Iudæos & Arianos.*
Andreas Eudæmonioannes *Pro Bellarmino, Henrico Garneto, Petro Cottono.*
*De Antichriſto lib.*III.
Epiſtola Monitoria ad Io: Barclaium.
Caſtigatio Apocalypſis Apocalypſeos Thom.Brightmanni.
Refutatio Exercitationum Iſaaci Caſauboni.
Diſſertationes Politicæ Leidhreſſeri.
Andreæ Gualdanij *Controuerſia cum Schiſmaticis Abaſſinis Aethiopicè.*
Andreæ Ouiedi *De Primatu Romanæ Eccleſiæ, & erroribus Abaſſinorum.*
Andreæ Peuernage *Epiſtola Controuerſa.*
Andreæ Vermadij *Epiſtola ad Iuſtum Caluinum de* IX. *quæſtionibus.*
Andreæ Wagner *Colloquium Catholici cum Lutherano.*
Refutatio Epiſtolæ Conſolatoriæ Prædicantis ad Auguſtanos Acatholicos.

Fran-

Anti-

De

Stephani Moquoti *Examen doctrinæ Hæreticorum.*
Bellum Ministrorum inter se.
Theodorici Krallij *Notæ Catholicæ fidei.*
Biceps Lutherus in negotio Communionis sub vtraque specie.
Theodori Peltani *Theses de diuersis fidei Controuersiis*, nempe *de Purgatorio igne; de Animarum sedibus, de vitâ functorum suffragiis: de Christianorũ sepulturis, exequiis, anniuersariis.*
De Christi satisfactione & maiestate, deq; nostra satisfactione, De Matrimonio, De Peccato originis. De Sanctorum origine, canonizatione, cultu & inuocatione, Reliquiis & Imaginibus.
Thomæ Clagij *Anticyræ Pruteno-Prædicanticæ.*
Thomæ Fitzherberti *Contra Macchiauellum, An sit vtilitas in scelere.*
Defensio causæ Catholicæ, & Apologia pro seipso.
De Politia & Religione.
De Iuramento fidelitatis.
Pro Apologia Roberti Card. Bellarmini.
Supplementum Discußionis Roberti Personij.
Thomæ Mori *Dialogus, Deus & Rex.*
Thomæ Sailij *Catholicus Veridicus.*
Responsum ad quæstiones controuersas.
Excitatorium à somno ad Hæreticos, & Apologia pro illo.
Thomæ Stephani *Mysteria fidei sermone Indostano exposita.*
Thomæ Worthingthoni *Motiua Doctoris Richardi Bristoi.*
De Mysteriis Rosarij.
Valentini Gerardi *Triumphus B. Virginis à calumniis Caluinianorum Ministrorum vindicatus.*
Wencelai Sturmij *Concordia fidei.*
Apologia contra Silutum Huberinum.
Apologia defensionis Concionalis.

VII.
THEOLOGIA ASCETICA SEV LIBRI SPIRITVALES.

S. Ignatij Loiolæ *Exercitia Spiritualia.*
Epistola de obedientia.
Epistola de Religiosa perfectione.
Achillis Gagliardi *Compendium Christianæ perfectionis.*
Adrianus Adriani *In Orationem Dominicam.*
Mons spiritualis.
De Vita actiua.
De bonis temporalibus & ipso corpore mortali hominis.
De Operibus Misericordiæ.
De tribus votis Monasticis.
De origine & progressu vitæ Monasticæ.
De Obedientia, De Paupertate Euangelica.
De Confeßione.
De Inspiratione, seu, *Interna locutione Dei.*
Adriani de Witte, seu, Candidi, *Traiectus in cœlum.*
Alardi le Roy *Iter certum cœli.*
Alexandri Fichetti *Curriculum vitæ spiritualis.*
Ordo vitæ Christianæ.
Alexander Card. Vrsinus *De Christi Cruce & Paßione.*
De S. Iosepho.
Aloysij Gomez *Opuscula plura Linguâ Tagallicâ.*
Aloysij Siderei *Fasciculus Myrrhæ*, seu, *Considerationes de plagis Christi.*
Iter cœli Partibus II.
Aloysij Spinulæ *Itinerarium pietatis ac doloris per Paßionem Christi.*
Alphonsi de Andrada *Ducis ad virtutem Tom.* II.
Alphonsi Ezguerræ *Gressus Sanctißimæ Virginis.*
Alphonsi Rodriguez *Exercitium de Perfectione & Virtutibus Christianis Tom.* III.
Aluari Arias *Contractus Spiritualis hominis ad Deum.*
Andreas Frusius *De Simplicitate Christiana.*
Andreæ Peuernage *Libellus de Immaculata Conceptione B. Virginis.*
Andreæ Rensij *Dux peccatorum.*
Andreæ Schotti *De bono Silentij lib.* II.
Annibal Firmanus *De iucunditate animæ.*
De vera animi magnitudine.
Antonij de Balinghem *Triumphus Castitatis.*
Solatium afflictorum.
De Orationibus Iaculatoriis lib. IV.
Congressus Pomeridiani & Sermones Symposiaci.
Propositiones XII. *quibus honestè Bacchanalia transigantur.*
Punctum honoris, de duellis.
De Sanguine Christi nostræ redemptionis pretio.
De Theatro misericordiæ Dei in peccatores.
Tractatus IV. *De Christi Natali, De gaudiis spiritus, De Ieiunio Quadragesimali, Meditationes in Hymnum de Spiritu S.*
Qualiter Reliquiæ SS. Martyrum honorandæ.
Ζωοπαιδεία, seu, *Morum à brutis petita institutio.*
Antonij Bouclier *Enchiridium pietatis.*
Antonij Cordeses *Itinerarium perfectionis Christianæ.*
Antonius Gaudier *De Christi Iesu amore, & Imitatione.*
De Dei præsentia.
Antonij Hoskini *Epitome Christianæ perfectionis.*
Antonij Posseuini *Miles Christianus.*

Causa

Stella

Hen-

Ste-

VIII.

THEOLOGIA MYSTICA, SEV MEDITATIONES ET PRECES.

Ludo-

Ludouici Makeblidij *Thesaurus Precationum.*
Ludouici de la Palma *Praxis & declaratio Exercitiorum S. Ignatij.*
Ludouici de Ponte *Meditationum Partes* VI.
Dux Spiritualis; vbi de Oratione, Meditatione, Contemplatione, Visitationibus Diuinis &c.
Martini Hincza *Gloria Crucis quam sibi & nobis acquisiuit Iesus Christus.*
Martini Laternæ *Cithara,* seu, *Decachordon spirituale,* seu, *Liber precationum.*
Martini de Roa *Officia Sanctorum Ecclesiæ Cordubensis.*
Melchior de Villanueua *De Oratione mentali.*
Michaëlis Coyssardi *Litaniæ cum Notis Musicis.*
Michaëlis Loscher *Christianus Pelicanus,* seu, *Meditationes de Passione Christi Domini.*
Nicolai Arnaya *Compendium Meditationum Ludouici de Ponte.*
Praxis Exercitiorum Spiritualium S. P. Ignatij.
Nicolai Berzetti *Praxis rectè meditandi.*
Nicolai Cyrouskj *Rhythmi amori Diuino eliciendo accommodati.*
Nicolai Longobardi *Libellus precum cum officio funebri.*
Paulus de Barry *Deuotiones erga S. Iosephum.*
Petri Ægidij *Officium Sanctorum Episcopatus Barcinonensis & Vrgelitani.*
Petri Canisij *Manuale Catholicorum in vsum piè precandi.*
Liber precationum. Selectæ preces.
Petri Cottoni *Manuale precum.*
Meditationes de Vita & Passione Saluatoris nostri.
Sermones de præcipuis fidei Mysteriis in formam meditationum redactos.
Petri Iustinelli *Corona variarum salutationum B. Virginis.*
Petri Maillart *Rhythmi pij.*
Petri Matthiæ *Meditationes de Stationibus Passionis; Præparatoria ad Missam* &c.
Petri Michaëlis *Sertum precatorium.*
Petri Pazmany *Libellus precatorius.*
Petri Ribadeneiræ *Officia propria Sanctorum Ecclesiæ Toletanæ.*
Manuale orationum.
Petri Ximenez *Compendium*, seu, *Breuiarium Meditationum Ludouici de Ponte.*
Stanislai Kizynokolskj *De modo meditandi.*
Stephani Bineti *Flores Psalmorum,* seu, *Sancti affectus animæ.*
Soliloquia Sancta.
Stephani Guerry *Exercitium animæ deuotæ.*
Stephani Stapels *Exercitia Meditationum praxi expressarum.*
Thomæ Massutij *De cælesti conuersatione per internam orationem.*
Thomæ Saillij *Litaniæ Vitæ & Passionis Domini & officium de eodem.*
Thesaurus precum, meditationum & Litaniarum.
Thomæ de Villacastin *Enchiridion considerationum ac spiritualium exercitiorum in orando Deum.*
Meditationes de B. Virgine.
Vincentij Bruni *Meditationes de Vita & Passione Domini.*
Meditationes in VII. *festa B. Virginis; & in Euangelia Dominicarum per annum.*
Vincentij Caraffæ *Fasciculus Myrrhæ,* seu, *Considerationes de plagis Christi.*

IX.
THEOLOGIA EXEMPLARIS, SEV VITÆ CHRISTI, B. VIRGINIS, SANCTORVM, ET CLARORVM HOMINVM.

§. I.
De vita & Passione Christi Domini.

Adriani Mangotij *Passio Domini ex S. Leone & aliis collecta.*
Ægidij Bauarij *Passio Domini Versu Heroico deducta.*
Alexandri Vrsini *De Christi Cruce & Passione.*
Aloysij Siderei *Considerationes de Plagis Christi.*
Annibalis Canalis *Vitæ Patriarcharum Religionum vbi est Christi Domini.*
Antonij Deslions *De Stationibus Passionis Christi.*
Antonij de Escobar *Christus.*
Antonij Sanctarelli *Vita Iesu Christi.*
Antonij Valentini *Meditationes de Passione Christi.*
Bartholomæi Amici *Meditationes De vulneribus Iesu & Mariæ.*
Bartholomæi Riccij *De vita Christi ex Euangeliorum contextu.*
Monotessaron Euangelicum cum figuris Propheticis.
Triumphus Iesu Christi Crucifixi.
Bernardini Montereul *Vita Saluatoris mundi Iesu Christi.*
Caroli Musart *Meditatio quotidiana Passionis Dominicæ: & methodus eius memorandæ.*

§. 2.

De Eucharistia & de Missa.

Petri

Petri Biueri De solemni Sapientiæ conuiuio.
Petri Thyræi De festo Corporis Christi & Deo in Eucharistia adorando.
Roberti Bellarmini Liturgia Apostolica.
Sebastiani Heissij Dialogi De Eucharistia.
Stephani Bineti Soliloquia Sancta, seu, Præparatio ad Missam, & ad SS. Eucharistiam.
Wolfgangi Schonflederi Sacra Tempe, seu, Præparatio ad Communionem.
Plura vide apud Scholasticos, Controuersistas Mysticos.

§. 3.

De vita & Laudibus B. Mariæ Virginis.

Adriani Mangotij Monita Mariana.
Alardi le Roy B. Virgo causa omnium bonorum.
Alphonsi de Andrada Dux ad virtutem, siue, de Imitatione B. Virginis.
Alphonsi Ezguerra Gressus Sanctissimæ Virginis.
Alphonsi Rodriguez Corona, Litaniæ, Officium Immaculatæ Conceptionis B. Mariæ Virginis.
Aluari Arias Encomia B. Virginis ex Scriptura & Patribus deprompta.
Andreæ Peuernage Libellus de Immaculata B. Virginis Conceptione.
Antonij de Ayala Rosa Iericho.
Antonij de Balinghem Inuentarium Reliquiarum B. Virginis.
Omnipotens Bellatrix Deipara.
Meditationes VII. de VII. doloribus B. Virginis.
Motiua XII. ad sæpius iterandum Aue Maria.
De B. Maria Esquermensi prope Insulas.
Parnassus Marianus, seu, Hymni de B. Virgine.
Ephemeris, seu, Calendarium SS. Virginis Genitricis Dei Matris.
Antonij Cauaignac Historia B. Virginis à Gaudio, de Liesse.
Historia B. Virginis Cignacensis apud Ruthenos.
Antonij Deslions Elegiarum de cultu Deiparæ, lib. III.
Antonij de Escobar Poëma de Vita B. Virginis.
Antonij Sanctarelli Vita B. Mariæ Virginis.
Antonij Sucquet Paruum Psalterium B. Virginis Mariæ.
Antonius Viuianus De pietate erga Deiparam.
Archangeli Belboni Compendium miraculorum B. V. Mariæ.
Bartholomæi Cassij Historiæ Lauretanæ lib. II.
Benedicti Herbesti Expositio Rosarij B. Virginis.
Bernardini de Villegas Fauores B. Virginis erga suos deuotos.
Bernardinus Zanonius De Vita B. Virginis Deiparæ. Eadem Rhythmis expressa. Eiusdem Rosarium cum Meditationibus.
Bernardi Bauhusij Proteus Christianus, siue, Parthenicus.
Blasij Blozzynij Aureum monile, seu, Manuale Marianum.
Caroli Musart Cultus singularis B. Virginis. Lilium & Liliolum Marianum.
Caroli Scribani Votiua gratulatio in Annunciatione B. Virginis Mariæ.
Claudij Bortier Corolla Stellarum duodecim.
Didaci Ramirez Instructorium Sodalitatis B. Mariæ Virginis.
Dionysij Guillen Concio de Immatulata Conceptione Deiparæ.
Ferdinandi Quirini de Salazar Defensio pro Immaculata Deiparæ Virginis Conceptione.
Francisci Arias De imitatione B. Virginis. De Rosario eiusdem.
Francisci Bonaldi Stella Mystica, in Hymnum Aue Maris Stella.
Francisci Costeri Libellus Sodalitatis B. Virginis. Meditationes L. de vita & laudibus Deiparæ.
Meditationes VII. in Salue Regina & in Aue Maris Stella.
Francisci de la Croix Hortulus Marianus, seu, Praxes colendi B. Virginem.
Francisci de Enzinas Encomia B. Virginis.
Francisci Poiræi Triplex Corona Virgini Dei Matri ex humanis Diuinisq; scientiis texta.
Francisci Portocarreri De Descensione B. Virginis ad Templum Toletanum.
Francisci Stanislai Phœnicij Mariæ Mancipium.
Franciscus Suarez in II. Tomo in III. Partem S. Thomæ.
Francisci Turriani Responsio Apologetica pro Domo Lauretana contra Vergerium.
Francisci Veron Manuale Sodalitatis B. Mariæ Virginis.
Gasparis Lechneri Sodalis Parthenius.
Gasparis Loarti Meditationes de Rosario B. Virginis.
Gebhardi Razenried Hebdomada Mariana.
Georgij Schretelij Apis Argumentosa mella legens ex Litaniis B. Virginis.
Georgij Vogleri libellus de peregrinatione ad Deiparam Rotzbaci in Franconia celebrem.
Guilielmi de Pretere Enchiridion Sodalitatis B. Virginis in Societate.
Henricus Haukinus Parthenia Sacra, de Symbolis B. Virginis.
Henrici Henriquez Vita B. Virginis.
Henrici Nemij Maria Mater Misericordiæ, Aduocata fidelium animarum.
Henrici Wagnereckij Zodiacus Marianus.
Hieronymi Florentia Mariale, seu, Conciones de B. Virgine.
Horatij Tursellini Historia Lauretana.
Iacobi Balde Cantilena de laudibus B. Virginis Mariæ.
Iacobi des Bans Paruum B. Virginis Sacellum Hieroglyphicum Sodali parthenio sacrum.
Iacobi Canisij Hyperdulia Mariana à Ioanne Berchmanno exercita.
Iacobi Granati De Immaculatâ Conceptione B. Virginis.

§. 4.

Vitæ Sanctorum.

Mar-

S.Kilia-

S.Kilianus.
Par Sanctorum Comitum Godefridus VVestphalus & Romaricus Austriacus.
Quaestiones de S.Nicolao.
Octauij Caietani *Idea Operis de Sanctis Siculis.*
De die natali S. Nymphae Virg. & Mart.
Odonis de Gissey *Historia S. Vrsulae & Sociarum.*
Vita S.Saturnini Episcopi Tolosani.
Vita S. Rochi Confessoris.
Vita S.Alpiniani Confessoris.
Summa Vitae Sanctorum Ecclesiae Aniciensis.
Pauli de Barry *Miracula S. Iosephi.*
Pauli Bombini *Vita S.Ignatij.*
Pauli Rodriguez *Triumphus verae gloriae vtriusque Ioannis Baptistae & Euangelistae.*
Petri Canisij *De S.Praecursoris Domini Ioannis Baptistae Historia Euangelica.*
Martyrologium.
Vita SS.Beati & Fridolini.
Vita B.Nicolai Eremitae.
Petri Guzman *Vita S. Francisci Xauerij.*
Petri Halloix *Vita S. Iustini Philosophi & Martyris.*
Vita S. Dionysij Areopagitae.
Vitae Illustrium Scriptorum Orientalis Ecclesiae qui primo & secundo seculo vixerunt.
Triumphus SS. Terentiani & Socij Martyrum Duaci institutus.
Petri Ioannis Perpiniani *De Vita & Moribus B. Elizabethae Lusitaniae Reginae.*
Petri Morin *Vita S.Ignatij.*
Petri Ribadeneirae *Vita S.Ignatij Loiolae.*
Vita B.Francisci Borgiae.
Vitae Sanctorum qui ab Ecclesia Romana per totum annum celebrantur.
Vitae Sanctorum Extrauagantium.
Philippi Bebij *Vita & passio S. Vrsulae.*
Richardi Gibboni *Vita B. Gosuini Abbatis Aquicinctensis.*
Rolandi Ouerstratij *Vita S.Teresiae.*
Scipionis Sgambatae *Elogium SS. Ignatij & Francisci Xauerij.*
Vita B.Francisci Borgiae.
Stephani Bineti *Vitae SS. Ignatij, Francisci Xauerij, Aloysij Gonzagae, Stanislai Kostka, Elzearij, Dionysij Areopagitae, Amedei Sabaudiae Ducis; Bathildis Francorum Reginae, SS. Fundatorum Religiosorum Ordinum S.Iosephi, Gomberti & Berthae, Aldegondae, Sauiniani & Sociorum.*
Stephani Moquoti *Vita S.Radegundis.*
Theophili Bernardini *De SS. Florentio & Socio Martyribus.*
Theophili Raynaudi *Indiculus Sanctorum Lugdunensium.*
Thomae Massutij *Vita S. Pauli Apostoli.*
Toussani Roussclij *Vita S. Serenae Virg. & Mart.*
Vincentij Mastarei *Vita SS. Petri Caelestini, Bernardini Senensis, & Equitij.*
Virgilij Ceparij *Vita B. Aloysij Gonzagae.*
Compendium Vitae B.Francisci Borgiae.

§. 5.

Vitae aliorum clarorum Hominum.

Alexandri Donati *Vita Pauli V.*
Alexandri Valignani *Martyrium Rudolphi Aquauiua & IV. Sociorum è Societate Iesu.*
Alphonsi Agazarij *Vita Eduardi Trogmortoni.*
Alphonsi Caietani *Vita Francisci Caietani Soc. Iesu.*
Andreae Perez *Vita P.Ioannis de Ledesma.*
Andreae Schotti *Vita Iacobi Lainez, & Alphonsi Salmeronis è Societate Iesu.*
Vitae Ferdinandi Nonnij Pintiani, Petri Ciacconij, Petri Ioannis Nunnesij & aliorum.
Anelli Oliua *Vitae Illustrium Virorum è Societate Iesu in Peruuio.*
Antonij Arana *Vita Andreae Ouiedi Patriarchae è Soc.Iesu.*
Antonij de Balinghem *Vita Alexandri Luciaghi.*
Antonij Colazi *Vita Gonzali Siluerie è Societate Iesu.*
Antonij Folearij *Vita Serenissimae Eleonorae Archiducissae Austriae, Ducissae Mantuae.*
Antonij Posseuini *Vita & mors eiusdem Serenissimae Eleonorae.*
Vita & Mors Ludouici Gonzagae Ducis Niuernensis.
Bartholomaei Guerreri *Corona Regni Lusitaniae.*
Bernardini Rosignolij *Epistola de Vita Alexandri Luciaghi.*
Christophori de Cabrera *Vita Georgij Hemelmā Soc.Iesu.*
Christophori Merigot *Vita Philippae Geldricae Ducissae Lotharingicae Monialis S. Clarae.*
Claudij Clementis *Vita Clementis Papae IV.*
Didaci de Alarcon *Vita Didaci Dacae Soc.Iesu.*
Didaci de Boroa *Vita Alphonsi de Aragona è Soc. Iesu.*
Didaci Ramirez *Vita Roberti Card.Bellarmini Soc. Iesu.*
Egolphi Altheer *Vitae Reginarum Halensium Magdalenae, Helenae, Margaretae, Austriacarum.*
Emanuelis de Vega *Vita Simonis Gomez.*
Fabiani Quadrantini *Vita Serenissimae Annae Austriacae Reginae Poloniae.*
Fabij Ambrosij Spinulae *Vita Caroli Spinulae Martyris Soc.Iesu.*
Famiani Stradae *Vita Gregorij Papae XV.*
Francisci Aguadi *Vita Ioannis Gondini è Societate Iesu.*
Francisci Bencij *Quinque Martyres è Societate Iesu in India.*
Francisci Crispi *Relatio Martyrum qui in Regiâ Iaponiae anno MDCXXIV. passi sunt.*
Item *eorum qui in Vruaia Paraquariae anno* MDCXXVIII. *Rochi Gonzalez, Alphonsi Rodriguez, Ioannis de Castillo.*
Francisci Escribâ *Vita D. Francisci de Ribera Patriar-*

Octauij Lanzauecchia *Vita Federici Cardinalis Boromæi.*

Odonis de Giffey *Vita & Martyrium Iacobi Salesij, & Gulielmi Saltamochij è Soc. Iesu.*

Pauli Bombini *Vita Edmundi Campiani Martyris è Soc. Iesu.*

Petri Antonij Spinelli *Nomina Sanctorum qui in Martyrio Romano sunt.*

Petri Benedit de Rada *Virtutes Roderici Niño è Soc. Iesu.*

Petri Halloix *Vita Camilli de Lellis.*

Petri du Hameau *Vita Margaretæ à Lotharingia Ducissæ Alençonensis.*

Petri Hugonis *Vita Nicolai Helueti Eremitæ.*

Petri Labbe *Vita & Elogia Ludouici XIII. Regis Christianissimi.*

Petri Morin *Vita Roberti Card. Bellarmini è Soc. Iesu.*

Petri D'Oultreman *Tabulæ Virorum illustrium Soc. Iesu.*

Vita Petri Eremitæ.

Petri Pollini *Vita Arnaldi Boreti.*

Petri Ribadeneira *Vita Iacobi Lainez & Alphonsi Salmeron è Soc. Iesu.*

Philippi Berlaymont *Paradisus puerorum*, seu, *Exempla virtutum à pueris exercitarum.*

Scipionis Sgambatæ *Elogium Iosephi Anchietæ Soc. Iesu.*

Sebastiani Barettarij *Vita Iosephi Anchietæ.*

Sebastiani Moralez *Vita Serenissimæ Mariæ Lusitanæ Ducissæ Parmæ & Placentiæ.*

Siluestri Petrasanctæ *Vita Roberti Card. Bellarmini Soc. Iesu.*

Simonis Nicouij *Martyrologium Romanum Polonicè.*

Vita Sanctorum.

Stephani de Paternino *Vita Iosephi Anchietæ Soc. Iesu.*

Terentij Alciati *Vita Petri Fabri è Soc. Iesu.*

Thomæ Wortingtoni *Catalogus Martyrũ Angliæ ab anno* MDLXX. *ad* MDCXII.

Virgilj Ceparij *Vita Ioannis Berchmanni Societatis Iesu.*

Wenceslai Pantaleonis *Martyrium Ioannis Baptistæ Mauredi è Soc. Iesu.*

X.

THEOLOGIA POSITIVA, SEV CONCILIA, SYNODI, DECRETA PONTIFICVM, PATRES, ILLVSTRATA.

§. I.

Concilia & Decreta Pontificum.

Alphonsi Pisani *Nicænum Concilium* I. *Generale.*

Antonij Mongaillardi *Concilium Tolosæ à Calisto II. habitum*

Balthasaris Hagelij *Decreta Synodi Brixinẽsis, eiusque Diœcesis Reformatio.*

Christophori à Sacrobosco *Defensio Decreti Cõcilij Tridentini de Editione vulgata.*

Dionysij Petauij *Dissertationum Ecclesiasticarum lib.* II.

Francisci Turriani *De Actis Nicænæ*, seu VI. *Synodi, deq; Canonibus illius.* Item *de* VII. *& multiplici* VIII. *Synodo.*

Pro Canonibus Apostolorum, & pro Epistolis Decretalibus Pontificum Apostolicorum, aduersus Centuriatores Magdeburgenses Apostolicarum Institutionum de Catholica doctrina Clementis Romani lib. VIII.

Canones LXXX. *Concilij Nicæni.*

Nicolai I. Responsa ad consulta Bulgarorum.

Frontonis Ducæi *Duæ Epistolæ Gregorij II. Pont. Max. ad Leonem Isauricum.*

Canones SS. Apostolorum, Conciliorum Generalium & Prouincialium cum Commentariis Theodori Balsamonis.

Gabrielis Vazquez *Disputationes* II. *de damnatis in Concilio Francfurdiensi erroribus Felicis & Elipandi.*

Bulla Pij V. & Gregorij XIII. aduersus propositiones aliquot Michaëlis Baij.

Gasparis Petkovvskj *Concilium Florentinum Polonicè redditum.*

Hieronymi Roman de la Higueta *Notationes in Luitprandum Ticinensem & Diptychon Toletanum.*

Iacobi Gretseri *Volumen Epistolarum Põtificiarum ad Pipinum & Carolum Magnum.*

Variorum Pontificum Epistolæ X. *ad Petrum Cnapteum Eutychianum.*

Iacobi Laynez *Doctrina Concilij Tridentini De Sacramento Ordinis.*

Dogmata & Decreta de Gratia & Iustificatione.

Iacobi Sirmondi *Epistolæ Alexandri III. ad Petrum Cellensem & alios.*

Concilia Antiqua Galliæ Tom. III.

§. 2.

Patres & alij Scriptores Sacri illustrati Ab

X I.

HISTORIA ILLVSTRATA.

§. I.

Ecclesiastica.

§. 2.

Historia Prophana.

Com-

§. 3.

Chronologia.

§. 4.

Indica.

§. 5.

Annuæ Litteræ Societatis Iesu.

XII.

PHILOSOPHIA.

§. 1.

Logica.

§. 2.

Physica.

§. 3.

Metaphysica.

§. 4.

Vniuersa Philosophia.

Bal-

§. 5.

Carptim ex tota Philosophia.

§. 6.

Ethica, Politica, Oeconomica.

Ioannis de Torres *Christianæ Philosophiæ de Moribus lib.*XXV.

Iuliani Hayneufue *Philosophia Christiana.*

Iulij Nigronij *De Aula, & Aulicismi fuga.*

Ludouici Florij *Tractatus de modo referendi in libros rationum quidquid datum & expensum est.*

Exemplar libri duplicis domestici cum suo Diario.

Ludouici Iauini *Rudimentum Concionatoris Christiani.*

Marci Gilberti Deuarennes *Rex Armorum,* seu, *Ars formandi Insignia & Tesseras gentilitias nobilium familiarum.*

Matthæi Riccij *Tractatus de Amicitia.*

Clauicordij Cantilenæ, de Materiis Ethicis.

Paradoxa morum præcepta.

Tractatus XXV. *de Rebus Ethicis.*

Capita XII. *de Morte, Beatitudine, & variis rebus aliis.*

Petri Ribadeneiræ *De Principis Christiani institutione lib.*III.

Philiberti Moneti *Origo & Praxis gentilitiæ Tesseræ Gallicæ.*

Roberti Bellarmini *De Officio Principis Chistiani lib.*III.

Siluestri Petrasancta *De Symbolis Heroicis lib.*IX.

Tesseræ gentilitiæ ex legibus Felicialium descriptæ.

Spirensis Collegij *Luna Symbolica.*

Tarquinij Gallutij *Noua interpretatio, Commentarius, & Quæstiones in Aristotelis Moralium libros* V. *priores.*

Theophili Raynaudi *Moralis Disciplina plenè explicata.*

De Virtutibus & Vitiis accurata & florulenta tractatio.

Thomæ Saillij *Instructio militum.*

XIII.

MATHEMATICA.

Alberti Curtij *Nouum cæli Systema.*

Alberti Rozcifzeuskj *Defensio Calendarij Gregoriani.*

Alexandri de Angelis *in Astrologos coniectores lib.*V.

Andreæ Arzet *Clauis Mathematica.*

Andreæ Cobauij *Vindiciæ Astronomicæ theticæ pro Dionysio Exiguo.*

Andreæ Schotti *Numerorum, Cyclorumq́ consideratio Latini Latinij.*

Andreæ Zergoll *Theoremata de anno ortus & mortis Christi.*

Athanasij Kircher *Horologiographia noua specularis.*

Specula Melitensis, seu, *Syntagma Instrumentorum Physico-Mathematicorum.*

Balthasaris Conradi *Propositiones Physico-Mathematicæ.*

Noua Tabularum Cosmographicarum Ratio.

Benedicti Herbesti *Computus Ecclesiasticus ante correctionem Calendarij.*

Arithmetica Linearis & figurata.

Epitome Computus Ecclesiastici.

Bernardini Ginnari *Tabula perpetua horarum ortus & occasus Solis.*

Cæsaris Francisci D'Haraucour *De vsu Horologiorum.*

Caroli Malapertij *Institutio Arithmeticæ practicæ.*

Faciliorum Geometriæ Elementorum lib. II.

Paraphrasis in omnes Aristotelis libros Didacticos.

Austriaca Sidera Heliocyclia Astronomicis Hypothesibus illigata.

Breuis Commentarius in sex priores libros Euclidis.

Christophori Clauij *Operum Mathematicorum Tomi* V.

Christophori Griembergeri *Catalogus veteres affixarum stellarum longitudines & latitudines cum nouis collatas continens.*

De Speculo Vstorio Elliptico Libellus; cum *Appendice ad practicam Coni sectionem;* & *Consectariis Circulorum contactum, sectionemq́ angulorum curuilineorum concernentibus.*

*Euclidis Geometricorum elementorum lib.*VI. *priores contracti.*

Elementa Trigonometrica.

Demonstrationes Praxeos Regiæ.

Christophori Scheineri *Apelles post tabulam, De maculis Solis.*

Disquisitiones Mathematicæ.

Nouum Solis Elliptici Phænomenon.

Exegeses fundamentorum Gnomicorum.

Refractiones cælestes, seu, *Sol Ellipticus illustratus.*

Oculus, hoc est, *Fundamentum Opticum.*

Rosa Vrsina, seu, *Sol ex maculis & faculis varius.*

Pantographice, seu, *Ars delineandi quidlibet.*

Claudij Ricardi *Ordo nouus Tabularum Sinuum tangentium.*

Dionysij Petauij *Opus de doctrina Temporum.*

Vranologium, seu, *Systema variorum Auctorum.*

Rationarium Temporum.

Lapis Lydius Chronologicus.

Emanuelis Diaz *Tractatus, Cometas non esse sublunares.*

De Sphæra Sinicè.

Erasmi Marottæ *Cantus Musicis modulis expressi.*

Francisci Aguilonij *Opticorum lib.*VI.

Georgij Federi *Horoscopus.*

Georgij Schombergerij *Demonstratio, & constructio Horologiorum.*

Sol illustratus.

Centuria Problematum Opticorum.

Godefridi Franckenij *Problematica Optica.*

Gre-

Gregorij à Sancto Vincentio *Theoremata Scientiæ Staticæ.*

Henrici Marcellij *Armamentarium Scientificum.*

Horatij Grassij *Disputatio Optica de Iride.*

Disputatio Astronomica De tribus Cometis anni MDCXVIII.

Libra Astronomica ad examinandas opiniones Galilæi de Cometis.

Ratio ponderum Libræ & Symbellæ aduersus Galilæum.

Huberti Lintz *Canon sinuum accommodatus ad decempedam.*

Hugonis Sempilij *De Mathematicis Disciplinis lib.* XII.

Dictionarium Mathematicum.

De compositione & diuisione numerorum & linearum.

Iacobi Cruickelij *Trihorarium annulare.*

Iacobi Honorati Durandi *Trigonometria planorum.*

Problema ex Architectonica Militari, De Mœnibus inferioribus

Iacobi Rho *Calendarium Sinense restitutum.*

Ioannis Adami Scall *Item Calendarium.*

Tractatulus de calculatione Eclipsis Lunæ anni MDCXXIV. *Item*

Tabula orbis cælestis, seu stellarum.

Ioannis Aloysij Confalonerij *Arithmetica speciosa.*

Ioannis Baptistæ Cysati *Tabula Cosmographica versatilis.*

Mathemata Astronomica de Cometis anni MDCXVIII.

Ioannis Baptistæ Trottæ *Praxis Horologiorum.*

Ioannis Baptistæ Villalpandi *Architectura, in Ezechielem.*

Ioannis Bernardini Fidati *Tabula Sinuum &c. vnà cum*

Isagoge ad Architectonicam militarem; & Horologiorum descriptionem.

Ioannis Bulæi *Disputatio Apologetica pro Calendario Gregoriano*

Ioannis Caroli de la Faille *Theses Mechanicæ.*

Theoremata de Centro grauitatis partium Circuli & Ellipsis.

Ioannis Ciermans *Annus positionum Mathematicarum.*

Ioannis Deckerij *Theoremata de anno ortus & mortis Domini.*

Ioannis Derienes *Tabulæ Canorienses, seu, Doctrina Luminarium.*

Ioannis Hieronymi Kinich *Modus faciendi Horologia Solaria Horizontalia per numeros.*

Ioannis Lantz *Institutionum Arithmeticarum lib.* II.

Elementorum Euclidis lib. VI. *noua interpretatione donati.*

Ioannis Leurechon *Hilaria Mathematica ex variis Problematis contexta.*

Selectæ Propositiones ex tota sparsim Mathematica.

Ratio facillima describendi quæuis Horologia.

Praxis quorundam Horologiorum, & Cylindri.

De Cometa anni MDCXVIII.

Ioannis Rho *Assamblea, seu, Comitia Astronomica de Cometis.*

Ioannis Voëlli *De Horologiis Sciotericis.*

Iosephi Blancani *Aristotelis loca Mathematica explicata.*

Dissertatio de Mathematicarum natura.

Clarorum Mathematicorum Chronologia.

Sphæra Mundi.

Breuis introductio ad Geographiam.

Apparatus ad Mathematicarum studium.

Echometria, seu, Geometrica traditio de Echo.

Instrumentum ad Horologia describenda.

Iulij Alenij *Liber demonstrationum Mathematicarum.*

Iulij Fuligatti *De Horologiis Solaribus.*

Marij Bettini *Apiaria Mathematica.*

Matthæi Riccij *Cosmographicæ & Astrologicæ præceptiones.*

Geographica orbis descriptio.

Elementorum Euclidis lib. VI.

Arithmetica practica.

De Horologiis; Astrolabio; Sphæra.

Melchioris Inchofer *Tractatus Syllepticus De stabilitate terræ.*

Nicolai Forest *De Circino proportionis.*

Odonis Malcotij *Astrolabiorum vsus.*

Osualdi Kruger *Theoremata & Problemata, Catoptrocaustica, Parallela horoscopa &c.*

Pauli Guldin *Refutatio Elenchi Calendarij Gregoriani Sethi Caluisij.*

Paralipomena ad eandem Refutationem.

Problema Arithmeticum de rerum combinationibus.

Dissertatio de Motu terræ ad mutationem centri grauitatis ipsius.

Problema de discrepantia dierum orbe diuersis viis circumnauigato.

Centrobaryca, seu, De Centro grauitatis trium specierum quantitatis continuæ; cum pluscullis Appendicibus.

Sabbatini de Vrsis *Commentariolus de Sinensium fastorum erroribus.*

Simonis Berent *Opuscula Musicalia.*

Theodorici Baeck *Tubus Optico Geometricus.*

Architectonica militaris defensiua.

Theodori Moreti *Propositiones Mathematicæ de Celeri & Tardo, Naturæ, & Armorum.*

Vincentij Leautaudi *Geometriæ practicæ Elementa.*

Wenceslai Pantaleonis *Obseruationes Cometæ anni* MDCXVIII.

Wolfgangi Schonslederi *De Modo Musicè componendi.*

Architectonice Musices vniuersalis.

XIV.

ORATORIA.

§. 1.

Rhetorica.

§. 2.

Orationes.

§. 3.

Panegyricæ de Sanctis.

Ioannis Salleri *Syntagma de stemmate S. Henrici Imperatoris.*
Iosephi Copponi *De B. Philippo Benino.*
Iulij Cæsaris Recupiti *De S. Teresia.*
Iulij Nigronij *de S. Carolo.*
Iulij Solimani *de S. Norberto.* Item *de S. VVenceslao.*
Nicolai Mastrilli *de S. Petro Nolasco.*
Pauli Bombini *de Aduentu Spiritus Sancti.*
Scipionis Sgambatæ *de B. Virgine Lauretana in Nicolspurg.*
Elogia SS. Ignatij & Francisci Xauerij: ac P. Iosephi Anchietæ.
Vincentij Nauarro *de S. Teresia.*

§. 4.

Panegyricæ aliæ.

Adami Contzen *de Nouâ Academiâ tuendâ & augendâ.*
Alberti Koialovvicz *Elogia Imperatorum ex Austriaca familia.*
Alexandri Macchi *de Ferdinando III. Electo Rege Romanorum.*
Aloysij Inglares *Elogium Marescialli Toras.*
Dei hominis Elogia centum. Infulata virtus in ingressu Archiepiscopi Taurinensis.
Antonij Chanuti *de capta à Ludouico XIII. Rege Galliæ Rupella.*
Antonij Viguier *de Ludouico XIII. Rege Christianissimo.*
Brugensis Collegij *de Quadrimembri Flandria.*
Cæsaris Laurentij *de Gregorio XIII. Pont. Max.*
Claudij Clementis *de Maiestate Ecclesiæ Lugdunensis.*
Duacensis Collegij *Sigismundi III. Poloniæ & Sueciæ Regis Encomia.*
Francisci Mariæ de Amatis *de Marcello II. Pont. Max.*
Francisci Vauasseur *Delphini Horoscopus.*
Ioannis Gans *de Inauguratione Antonij Episcopi Viennensis.*
Ioannis Rhò *de Ferdinandi II. Imperatoris Victoria ad Pragam.*
Elogium eiusdem Ferdinandi II.
Dissertatio de Anno Seculari Societatis Iesu.
De Ferdinandi III. victoria ad Norlingam.
Ioannis Ryvvocki *de rebus gestis Vladislai IV. Regis Poloniæ.*
Iosephi Spucces *Mercurius Panormeus*, siue, *de primo ingressu Almirantij Castellæ ad Regni Siciliæ gubernationem.*
Ludouici Cresollij *de restitutis à Ludouico XIII. Scholis Claromontanis.*
Maximiliani Schmidt *Oratio panegyrica in Iubileo Ecclesiastico Domini Sebastiani à Stauffenberg Canonici Herbipolensis & Bambergensis.*
Petri Biueri *de liberatis ab hoste Brugis per Marchionem S. Crucis.*
Petri Rouerij *de restitutis Diuione Scholis Godraniis ab Henrico IV. Rege.*
Petri Wadingi *de Ferdinando III. in Cæsarem electo.*
Leonis Sanctij *de Gregorio XIII. Pont. Max.*
Stephani Petiot *Ludouico XIII. de capta Rupella.*
Stephani Ruidij *De Augustâ Sacræ Scripturæ Maiestate vulgò non obuiâ.*
Thomæ Politij *de Ferdinando III. Rege Romanorum renunciato.*

§. 5.

De Christi Cruciatibus,

Dictæ in Parasceue corã Pontt. Maxx.

Alberti Moroni.
Fabij Ambrosij Spinolæ.
Francisci Briuij.
Guilielmi Dondini.
Hieronymi Petruccij.
Hieronymi Sauignani.
Horatij Grassij.
Iacobi Lampugnani.
Ioannis Baptistæ Ferrarij.
Ioannis Baptistæ Giattini.
Ioannis Pauli Farnesij.
Oddonis de Comitibus.
Pauli Bombini.
Romani Collegij *Orationes L. de Christi Domini morte.*
Stephani Tuccij.
Tarquinij Gallutij.
Vincentij Guinisij.
Et aliorum plurium, quæ omnes simul nuper sunt editæ.

§. 6.

Funebres Laudationes.

Adami Tanneri *In obitu* vel *exequiis Alberti Hungeri.*
Adriani Cools *Apprecatio funebris Ioanni Maldero Episcopo Antuerpiensi.*
Alexandri Gottifredi *Virginij Cæsarini.*
Andreæ Metsch *Caroli Archiducis Austriæ.*
Andreæ Schotti *Antonij Augustini Episc. Tarracon.*
Angeli Gallutij *Scipionis Card. Cobellutij.*
Antonij Lamour *Duæ quædam.*
Antonij Posseuini *Eleonoræ Austriacæ Ducis Mantuæ.*
Augustini de Castro *Caroli Infantis Hispaniæ.*
Balthasaris Kitzneri *in Exequiis Serenissimæ Isabellæ Claræ Eugeniæ Gubernatricis Belgij.*
Balthasaris Nimitsch *Sidoniæ Mariæ Eggenberg.*
Bartholomæi Guerrerij *Theodosij Ducis Brigantiæ.*
Benedicti Iustiniani *in funere Innocentij IX. Pont. Max.*
Bernardini Stephonij *Flaminij Delphini.*

Pau

§. 7.

Varij Argumenti Orationes.

SYNODICÆ.

Dictæ Genuæ in festo Vnionis, vt vocant, *vel in Ducis inauguratione,* *Ab*

In Studiorum instauratione dictæ *Ab*

ALIÆ.

Plurimæ aliæ vel tacito, vel eorum, qui eas recitarunt, nomine impressæ sunt, atque indies imprimuntur, quas longum foret recensere, & illis fortasse haud gratum, quorum nomina præferunt.

XV.

POETICA.

§. I.

Præceptiones.

Alexandri Donati *Ars Poëtica lib.*III.
Andreæ Frusij *De rerum & verborum copia.*
Andreæ Schotti *Chrestomathia Procli, de Poëtica.*
Antonij Iordini *De Poësi Hebræorum.*
Antonij Posseuini *Poëtica.*
Bartholomęi Braui *Prosodia.*
Benedicti Pereyra *Prosodia de primis, ac mediis syllabis.*
Bernardini Semperuiui *De Poëtica lib.* III.
Didaci Garcia Rengifo *Ars Poëtica Hispana.*
Emanuelis Aluarez *Prosodia.*
Francisci de Castro *De Syllabarum quantitate, & Versificandi ratione.*
Francisci Macedi *Ars Poëtica.*
Iacobi Gretseri *Prosodia Græca.*
Iacobi Pontani *Institutiones Poëticæ lib.*III.
Tirocinium Poëtices.
Ioannis Baptistæ Riccioli *Prosodia Bononiensis.*
Iodoci Desmarets *breuis Commentarius in Horatium repurgatum.*
Martini Antonij Delrio *Syntagma Tragœdiæ Latinæ.*
Michaëlis Coyssardi *Thesaurus Virgilij in locos communes digestus.*
Tabulæ figurarum & vitiorum orationis Virgilianis exemplis illustratæ.
Nicolai Caussini *Thesaurus Græcæ Poëseos.*
Petri Halloix *Anthologia Poëtica Græco-Latina.*
Richardi Esij *De Quantitate Syllabarum.*
Tarquinij Gallutij *Commentarij* III.*de Tragœdia, Comœdia, Elegia.*
Renouatio antiquæ Tragœdiæ; & Defensio Crispi.

§. 2.

Poëmata.

Adriani de Boulogne *Epigrammatum libri tres.*
Ægidij Bauarij *Musa Maronis Catholica,* seu; *Catechismus Carmine Maroniano.*
Passio D.N Iesu Christi, Carmine Heroico.
Alberti Croissant *Satyra,* hoc titulo, *Studiosus minimè Studiosus.* Item
Puer malè moratus à sene vapulans.
Alexandri Donati *Carminum Volumen* I.
Sueuia, Tragœdia.
Andreæ Denys *Poësis Sacra,* seu, *Illecebræ Diuini Amoris, ex Christi Patientis Stationibus.*
Andreæ Ægidiani *Panegyricus Carolo Masio V. Gandensium Episcopo, Versu Heroico.*
Andreæ Blanci *Epigrammatum lib.*VI.
Andreæ Brunneri *Nabuchodonosor, Tragœdia.*
Andreæ Frusij *Epigrammata in Hæreticos.*
Elegia de Agno Dei.
Echo de Ecclesiæ calamitatibus.
Andreæ Moragues *Elegiaca.*
Andreæ Rosenvvald *Odæ.*
Angelini Gazæi *Pia Hilaria, Iambico Carmine. Elegiæ.*
Antonij Chanuti *Panegyrici.*
Antonij Deslions *Elegiæ de Deipara lib.*III.
Carmen de Angelo Custode.
Antonij de Escobar *Poëma de Vita B.Virginis.*
Poëma de Vita S.Ignatij Loiolæ.
Antonij Miliei *Moyses Viator, Carmine Heroico.*
Antonij de Sosa *Tragico-comœdia de Rege Emanuele.*
Antonij Stratij *Epigrammata.*
Lusus Anagrammaticus in nomen Guilielmi Lamormaini ducentis vicibus variatus, ac prælo paratus.
Aquisgranensis Collegij *Aquisgranum restitutum.*
Arnaldi Bohyræi *Elegiarum lib.*V.
Balduini Cabillauij *Epigrammata.*
Magdalena, Elegiaco Carmine.
Magdalea Sylua, Carmine vario.
Lemmata Tetrastichis illigata.
Epistolæ Heroum; & Heroidum, Elegiaco Versu. Habet sub prælo
Poëmata Versu Elegiaco, Puerum amissum & repertum.
Phosphorum, seu *Ioannem Baptistam Agarem exulem.*
Bandini Gualfreduccij *Hieromenia, Metro vario.*
*Variorum Carminum lib.*VI.
Sigericus, Tragœdia.
Oedipus Sophoclis, Latinè redditus.
Bartholomæi Braui *Poëmata varia.*
Bartholomæi Pereyra *Paciecidos lib.*XII.
Bartholomæi Rogati *Elegiæ.*
Bernardini Realini *Elegia,* seu *Hymnus in laudem S Bernardini.*
Bernardini Semperuiui *Syagrius, Tragœdia.*
Martinus conuersus, Tragico-comœdia.
Bernardini Stephonij *Crispus; & Flauia, Tragœdiæ.*
Bernardi Bauhusij *Epigrammatum lib.*V.
Bruxellensis Collegij *Gratulatio Chronographica in aduentu Ferdinandi Card.Infantis.*
Cæsaraugustani Collegij *Exequiæ Philippo III. Regi factæ.*
Caroli Malapertij *Sedecias, Tragœdia.*
*De Ventis, lib.*II.
Christus patiens.
Miscellanea.

Caro-

§. 3.

Scriptiones soluti mixtim & vincti Styli.

Crum-

XVI.

GRAMMATICA.

§. I.

Præceptiones varijs Linguis.

Gui-

Guilielmi Bailij *De Arte Grammatica Græcorum.*
De Accentibus; & Quantitate Syllabarum apud Græcos.
De Græcorum Dialecticis.
Guilielmi Battei *Ianua Linguarum.*
Henrici Eluerich *Radices Linguæ Græcæ & Latinæ.*
Henrici Henriquez *Grammatica, & Vocabularium Linguarum Malabaricæ, & Maleanicæ.*
Hieronymi Germani *Vocabularium Italico-Græco-vernaculum.*
Horatij Turfellini *Compendium Grammaticæ Emanuelis Aluarez.*
Nomenclator Vocum Latinarum.
De Particulis Latinæ Orationis.
Iacobi Gualterij *Elegantiæ Aldi Manutij Gallicè redditæ.*
Iacobi Gretſeri *Institutionum Grammaticarum Linguæ Græcæ lib.*III.
Rudimenta Linguæ Græcæ.
Nomenclator Latino-Græco-Germanicus.
Iacobi Ledeſma *Grammaticæ Institutiones.*
Ioannis Baptiſtæ Ferrarij *Nomenclator Syriacus.*
Ioannis Baptiſtæ Martigna *Sylua Radicum Hebraicarum.*
Ioannis Fernandez *Grammatica, & Dictionarium Linguæ Iaponicæ.*
Ioannis Martinez *Ars Grammaticæ.*
Ioannis Murbachij *Phraseologia Isocratis Græco-Latina.*
Ioannis de Santiago *De conſcribendis Epiſtolis.*
Ioannis Villalobos *Grammatica Græca.*
Ioannis Voëlli *Artificium componendæ orationis.*
De Ratione conſcribendi Epiſtolas.
Iodoci Deſmaretz *Onomaſticon quo Græca à Latinis vſurpata explicantur.*
Ioſephi Anchietæ *Ars Grammatica Linguæ Braſilicæ.*
Dictionarium eiuſdem Linguæ.
Ludouici de Azeuedo *Grammatica Linguæ Aethiopicæ.*
Ludouici Bertonij *Ars,* ſeu, *Grammatica Linguæ Aymaranæ.*
Ludouici de Teruel *Grammatica Linguæ Tabaloſæ.*
Ludouici de Valdiuia *Grammatica, & Vocabularium Linguarum Chilenſis, Allentiacenſis, & Milcaiacenſis.*
Martini de Roa *De Accentu, & recta in Græcis, Latinis, Barbaris pronuntiatione.*
Matthæi Maurach *Calepinulus.*
Matthæi Riccij *Calepinus Europæus-Sinicus.*
Michaëlis Coyſſardi *Dictionarium Nicotij auctũ.*
Nicolai Suſij *Lima Ciceroniana,* ſiue, *De Stylo.*
Nicolai Trigaultij *Vocabularium Sinicum.*
Petri de Anaſco *Grammatica, & Vocabularium Linguæ Tucumanicæ.*
Petri de Champneufs *Anthologia Latinarum Locutionum.*
Petri Felicis de Molina *Syntaxis, Carmine Latino.*
Petri Metoſcita *Institutiones Linguæ Arabicæ.*
Philiberti Moneti *Delectus Latinitatis.*
Parallelus Linguæ Gallicæ & Latinæ.
Copula partium Orationis vtriuſque Linguæ.
Grammatica Latina.
Richardi Eſij *Institutiones Grammaticæ Latinæ.*
Institutiones Linguæ Græcæ.
Compendium Linguæ Græcæ, ex Clenardo.
Compendium Linguæ Latinæ, ex Emanuele Aluarez.
Roberti Bellarmini *Institutiones Linguæ Sanctæ.*
Sebaſtiani Berettarij *Efflatio pulueris, pro Grammatica Eman. Aluarez.*
Seruatij Sacré *Enchiridion Linguæ Græcæ.*
Stephani Moquoti *Grammatica Græca.*
Thomæ Stephâni *Grammatica Linguæ Canarinæ.*
Wolfgangi Schonſlederi *Promptuarium Germanico-Latinum.*
Onomaſticum Græco-Latinum, & Latino-Græcum.

§. 2.

Philologia & Critica.

Andreæ Schotti *Obſeruationum Humanarum lib.*V.
Tabula rei Numariæ.
Tabula Menſium Romanorum, & Atticorum.
Vitæ comparatæ Ariſtotelis & Demoſthenis.
Theſaurus exemplorum ac ſententiarum.
Adagia Græcorum ex Zenobio, Diogeniano, Suida.
Romanarum Antiquitatum Electa.
Arnoldi Boecop *Epiſtolaris quæſtio de nomine,* Hubertus.
Bartholomæi Braui *Progymnaſmata.*
Bernardini Realini *Sylua Annotationum in varios Auctores.*
Claudij Clementis *Muſæum,* ſeu, *Bibliothecæ inſtructio, & vſus.*
Iſagoge ad politiorem Literaturam.
Hermanni Hugonis *De prima ſcribendi origine, & omni re litteraria.*
De Militia Equeſtri antiqua & noua.
Iacobi Bidermanni *Deliciæ Sacræ lib.* III.
Acroamata Academica lib. III.
*Narrationum ſelectarum ex Cicerone lib.*III.
*Narrationum ſelectarum ex Seneca, Gellio, Plinio lib.*III.
Vtopia, ſeu, *Sales Muſici.*
Iacobi Pontani *Progymnaſmata Latinitatis Volum.*IV.
*Colloquiorum Sacrorum lib.*IV.
Attica Bellaria Part. III.
Philocalia, ſeu, *Excerpta è ſacris & prophanis Auctoribus.*
Ioannis Antonij Valtrini *De Re Militari veterũ Romanorum lib.*VIII.
Ioannis Mariana *De Ponderibus & Menſuris.*
Ioannis Nieſs *Occaſus Linguæ Latinæ.*
Iulij Cæſaris Bullingeri *De Imperatore, & Imperio*

§. 3.

Illustrati Scriptores Prophani.

XVII.

LINGVÆ PEREGRINÆ.

§. I.

SCRIPTORES ET INTERPRETES GRÆCE.

Vernaculi.

Litterati.

EX GRÆCO.

§. 6.

GERMANICE.

Ioan-

XVIII.

SOCIETAS IESV DEFENSA.

Adami Contzen *Differtatio de Secretis Societatis.*
Adami Tanneri *Apologia contra Monita priuata Societatis* IESV.
Apologia pro Societate ex Bohemia & Morauia proscripta.
Amuletum Castrense contra bella ex Bohemico tumultu exorta.
Ægidij Schondonchi *Sica Tragica Comiti Mauritio intentata.*
Alberti de Albertis *Vindiciæ aduersus Gasparem Scioppium.*
Alberti Rozcifzeuskj *Responsio ad calumnias Patroni Torunienfium.*
Oratio contra obiecta Societati à Toruniensibus.
Alexandri Valignani *Apologia pro Societate* IESV.
Andreæ Eudæmonioannis *Apologia pro P. Henrico Garneto.*
Confutatio Anticottoni.
Responsio ad Antilogiam Abbati contra Apologiam pro Garneto.
Balthafaris Chauaffij *Apologia pro Societate* IESV.
Caroli Scribani *Ars mentiendi Caluinistica.*
Amphitheatrum Honoris.
Commentarius in Dominici Daudei Gnomas.
Christophori de Rosembufco *Apologia pro Societate contra Osiandrum.*
Emondi Augerij *Epistola pro Societate* IESV, *contra Petrum Viretum.*
Ferdinandi de Mendoza *Apologia pro Societate* IESV.
Flandro-Belgicæ Prouinciæ *Imago primi seculi Societatis* IESV.
Francifci Cofteri *Epistola ad Ordines Hollandiæ contra Sententiam Leidensem.*
Francifci Sacchini *Tractatio pro S. Ignatio contra Io. Bapt. Castaldum.*
Francifci Turriani *Apologeticus pro nomine Societatis* IESV.
Epistola ad Card. Hosium pro admissis Parochiis in Societatem.
Friderici Bartfcij *Speculum Iesuitarum, contra Danielem Cramerum.*
Friderici Szembeck *Gratis, pro Societate, quod Gratis doceat.*
Gafparis Druzbickj *Declaratio Memorialis ab Academia Cracouiensi inter Ordines Regni distributi.*
Gafparis Savvickj *Anatomia consilij de pace stabilienda pulsis Iesuitis.*
Dialogus de Gedanensium Monialium per Hæreticos expulsione.
Replica rumorum Posnaniensium per Prussiam sparsorum.
Triplica contra Duplicam Ministri Toruniensis.
Georgij Tyzkevicij *Responsio ad libellum famosum Anonymi Toruniensis.*
Vindiciæ doctrinæ Societatis IESV *contra Patronum Toruniensium.*
Gregorij Rofcffij *Responsio contra Monita Osiandri, De falsa Iesuitarum practica.*
Replica, & Declaratio contra eadem Monita.
Apologia pro Societate IESV, *contra eundem Osiãdrum.*
Iacobi Gretferi *Epistola de Historia Ordinis Iesuitici Hasenmulleriana.*
Historia Ordinis Iesuitici correcta & refutata.
Apologiæ III. *pro Vita S. Ignatij, contra Simonem Lithum.*
Apologeticus pro Societate IESV, *contra Gabrielem Lermæum.*
De modo agendi Iesuitarum lib. II.
Relatio de Iesuitarum studiis abstrusioribus, contra Cambilhon.
Furiæ Prædicantium ob refutatam Relationem Cambilhonicam.
Lixiuium Anonymo fabulatori de cæde Henrici IV. Regis Galliæ.
Repetitæ furiæ Prædicantium Augustanorum denuò castigatæ.
Castigatio libelli famosi aduersus Card. Bellarminum editi.
Contra Monita priuata Societatis IESV *lib.* III. *Apologetici.*
Historia de Monialibus Rigensibus & Norimbergensibus.
Apologia Francisci Montani pro Societate IESV, *Latinè reddita.*
Apologia Soc. IESV *in Gallia, Latinè reddita.*
Appendix Apologetica, aduersus Lutherani conuicia.
Iacobi Kelleri *Tyrannicidium aduersus Ministrum Caluinianum.*
Iacobi Perard *Pacificus ad Pastores,* feu, *Apologia pro Religiosis.*
Iacobi Stratij *Apologia aduersus cantilenam in Petrum Cottonum editam.*
Ioannis Argenti *Epistola ad Sigismundum III. Regem Poloniæ De Statu Societatis in Polonia & Lithuania.*
Ioannis Crucij *Deliquium Astri inextincti.*
Ioannis Lans *Oratio contra Fictum Equitem Polonum.*
Ioannis de Montemaior *Responsio ad* V. *calumnias in Societatem sparsas.*
Ioannis Perpezatij *Apologetica responsio aduersus Anticottonum.*
Ioannis Rho *Interrogationes Apologeticæ ad Ioannem Baptistam Castaldum.*
Iofephi Aldereti *Iuris allegatio pro exemptione Societa-*

cietatis ab Ordinarij Hispalensis iurisdictione.

Iulij Nigronij *Disputatio Historica, an S. Ignatius postulauerit admitti ad Ordinem Theatinorum.*

Laurentij Foreri *Anatomia Anatomiæ Societatis* IESV.

Mantissa Antanatomiæ Iesuiticæ opposita III. *famosis libellis.*

Grammaticus Proteus dedolatus.

Auctarium Animaduersionum in Scioppij Astrologiam Ecclesiasticam.

Appendix ad Grammaticum Proteum, Relatio Alphonsi de Vargas.

Apologeticus contra Flagellum Iesuiticum; & Actionem perduellionis in Iesuitas.

Antimelander aduersus Philoxenum Melandrum.

Technophylacium Philoxeni Melandri.

Grammaticus Pædicus, aduersus Gasparem Scioppium.

Ludouici Richeomi *Apologia aliquot pro Societate contra Hæreticos.*

Martini Olauij *Responsio ad decretum Sorbonæ contra Societatem* IESV.

Matthæi Bembi *Monita data Auctori Monitorum priuatorum Soc.* IESV.

Relatio de Collegio nouo Soc. ad Aedem S. Petri Cracouiæ.

Defensio Collegij Cracouiensis Ordinibus Regni proposita.

Matthiæ Mayrhouij *Speculum Prædicantium: & Apologia pro illo, contra Speculum Iesuitarum.*

Maximiliani Sandæi *Castigatio Conscientiæ Iesuiticæ cauteriatæ.*

Admonitio de cauteriata Iesuitarum conscientia.

Hyperbole, seu, *Castigatio Prodiga Iesuitarum liberalitatis in vocibus vniuersalibus.*

Pauli Layman *Iusta Defensio Pontificis, Cæsaris* &c. *& Societatis* IESV.

Censura Astrologiæ Ecclesiasticæ, & Astri inextincti à Scioppio editi.

Petri Cottoni *Defensio Instituti Societatis* IESV.

Astrologia pro Societate IESV, *contra Martellerium.*

Apologia pro seipso, contra Anticottonum.

Petri Ribadeneira *De Instituto Societatis* IESV.

Petri Wadingi *Refutatio calumniarum Collegio Pragensi impactarum in negotio Academiæ Carolinæ Pragensis.*

Thomæ Odoëni *Defensio Soc.* IESV *super Corde Henrici IV. Regis Galliæ.*

Responsio ad Anticottonum.

Thomæ Baconi *Vindiciæ pro Nicolao Smithæo.*

Valentini Mangionij *Consultatio de vi Voti simplicis Paupertatis emitti soliti in Societate* IESV *peracto Nouitiatu.*

Apologia pro Bonifacio VIII. & Gregorio XIII. de solemnitate Votorum: & Auctarium eiusdem Apologiæ.

Refutatio Astri inexstincti Fr. Romani Hay.

APPENDIX

NOMINVM ET OPERVM

Quæ seriùs allata sunt, quàm vt suis locis poni possent.

ADAMVS CONTZEN, de quo suprà, prætereà in promulgatione solemni Molsheimensis Academiæ, dum primos ibidem SS. Theologiæ Doctores crearet, [illegible]

De Nouâ Academiâ tuendâ & augendâ, quæ Oratio in Panegyrico eiusdem Academiæ cum pluribus eiusdem Academicis Orationibus est edita.

ADAMVS TANNERVS, de quo suprà, edidit item

Apologeticas Orationes pro Ioanne Trithemio Abbate Spanheimensi.

ADRIANVS DE BOVLOGNE, natione Belga, patriâ Tornacensis, duodeuicennis nomen dedit Societati anno MDCIX. in quâ compluribus annis Humaniorum Litterarum Professorem, ac, longo pòst interuallo, Collegij Bethuniensi, Rectorem egit. Edidit ab acutâ breuitate commendatos

Epigrammatum Libros tres. Tornaci typis Adriani Quinquè anno MDCXLII. in 16.

ADRIANVS COOLS, natione Belga, patriâ Gaudanus, natus est anno MDXCVI. Societatem ingressus Mechliniæ anno MDCXII. Iulij die XVI. in eâ quatuor vota professus, Brugense & Mechliniense Collegium rexit. Superior Patrum nostrorum in missione Hollandica fuit, necnon Præpositus Domus Professorum Antuerpiæ; iam Collegium Bruxellense moderatur. Edidit à se dictam in Sodalitate B. Virginis

Apprecationem funebrem Ioanni Maldero Episcopo Antuerpiensi, quæ præfixa est operi illius posthumo in primam partem D. Thomæ.

ADRIANVS VAN LYERE, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, inter varia quæ gessit in Societate, Rectorem Casleti in Flandria, & pluribus annis Mechliniæ aliisque locis strenuum Concionatorem egit, quo etiamnum in munere Bruxellis cum laude versatur, ibique scripsit atque edidit linguâ Belgicâ

Tractatum Asceticum de Religione ac cultu SS. nominis MARIÆ, typis Ioannis Mommartij anno MDCXXXVIII. Hunc Pugetus de la Serre Historicus Reginæ Matris, Gallicè, & R. P. F. Andreas de S. Ioanne Baptista Carmelita Excalceatus Hispanicè reddidit MDCXL. Eundem alius in linguam Anglicam transfert.

ÆGIDIVS A SANCTA ALDEGVNDE, natione Belga, patriâ Diuacensis, Comitis à Sancta Aldegunde filius primogenitus, spretis honorum titulis & amplissimâ hæreditate, Societatem vndeuicennis ingressus est anno MDCXIV. Vertit, auxit, ediditque Gallicè è Flandrico,

Vitas earum Virginum quæ in Seculari Statu sanctitate claruerunt, Tornaci typis Adriani Quinquè MDCXL. in 12.

ÆGIDIVS DE SMIDT, natione Belga, patriâ Antuerpiensis, natus anno MDLXXXIV. XXIII. Aprilis, Societatem ingressus est anno MDCI. Transtulit in linguam Belgicam,

Historiam Martyrum Iaponensium pro fide Christi occisorum anno MDCXXIV.

Item *Miraculum celebre à B. Virgine factum Cæsaraugustæ in Hispaniâ.*

Paratas etiam prælo habet quas ex Italico P. Lucæ Pinelli transtulit in belgicum idioma,

Meditationes de Vitâ Christi Domini, eiusq́ Passione.

De Vulneribus Christi, & aliis Sanguinis effusionibus.

De SS. Eucharistiæ Sacramento, & præparatione ad Sacram Communionem.

De Vitâ B. Virginis Mariæ.

De Mysteriis Rosarij.

De quatuor hominis nouissimis.

Item *Epistolam R. P. N. Claudij de Renouatione Spiritus, & Alteram eiusdem de Caritate fraternâ.*

ALBERTVS CROISSANT, natione Belga, patriâ Leodiensis, Societatem iniit anno MDCXV. ætatis XVIII. diu docuit, ac etiamnum docet Humaniores Litteras, cum approbatione. Edidit Satyram cui titulus,

Literarum Studiosus, minimè Studiosus. Leodij typis Leonardi Streel MDCXXXVII.

Item alteram cui titulus: *Puer malè moratus à sene vapulans.* Leodij typis Ioannis Tournay. MDCXXXVIII.

Edet propediem alias cum hoc titulo: *Sales Satyrici quibus quatuor ætatum vitia præcipua perfricantur.*

ALEXANDER FAYA, cuius in Catalogo meminimus, diem suum obiit Limæ IX. Nouembris MDCXL. ætatis anno LXXVIII. post aditam Societatem L. in quâ Coadiutor Spiritualis formatus fuit. Tirocinium posuerat in Bœticâ, atque inde in Peruuiam cum P. Didaco de Zuniga Procuratore traiecerat. Vir fuit verè humilis, & sui despicientissimus, compositissimæ mo-

modestiæ, verborum perparcus, secreti ac secessus amantissimus; sui custos admirabilis; obedientiæ studiosissimus, & vilissimorum domi obsequiorum appetentissimus; tam exactæ ad religiosam paupertatem contentionis, vt idem illi thorax ad vicennium, colobium etiam ad tricennium sufficerit, & suppellex, quam post se reliquit, nullius alterius vsui fuerit idonea; victu ad extremam vsque ætatem communi sit vsus. Hæc de laudato viro prætermittere non debui.

ALOYSIVS IVGLARIS, de quo in Catalogo, habet sub prælo

Inscriptiones, Elogia, & Epitaphia, vno Volumine.

ALOYSIVS SIDEREVS, & VINCENTIVS CARAFFA, (nam idem est) Italicè edidit

Iter cæli, Partibus II. Neapoli per Iacobum Gaffarum MDCXLI. in 12.

ALPHONSVS ANDRADA, præter recensita in Catalogo, scripsit Hispanicè

Ducis ad virtutem Tomos III.

Edidit etiam Hispanicè *Conciones aliquas*, vt vbi retuli; mihi hactenus videre contigit

Sermonem dictum Murciæ *de S. Raymundo Nonnato Cardinali Martyre Ordinis S. Mariæ de Mercede Redemptionis captiuorum.* Murciæ per Ludouicum Beros MDCXXVII. in 4.

Sermonem dictum Murciæ *de* XXIII. *Martyribus ex Ordine S. Francisci passis in Iaponiá anno* MDXCVII. Oriolæ apud Ioannem Vincentium Francum MDCXXVIII. in 4.

ALPHONSVS GIANNOTTVS, natione Italus, patriá Corrigiensis, in Societatem anno MDCXV. natus vndeuiginti ingressus, Philosophiam docuit, Domui Probationis Nouellariensi, Collegio Regiensi Rector præfuit, & nunc præest Collegio Bononiensi. Edidit Italicè sub nomine Alphonsi Antonij,

Mysticum Heliotropium, seu, *Industrias animæ amantis ad se Deo vniendam.* Bononiæ apud Benacium MDCXLI in 24.

ANDREAS COBAVIVS, de quo in Catalogo dixi, scripsit

Vindicias Astronomicas theticas pro Dionysio Exiguo.

ANDREAS DENYS, natione Belga, patriâ Atrebas, natus anno MDXCI. Societati adscriptus MDCXV. in quâ Humaniores Literas per annos aliquot professus est. Edidit versu Gallico

Poësim Sacram, seu, *Illecebras Diuini Amoris ex Christi Patientis*, vt vocant, *Stationibus.* Atrebati typis Gerardi de Raismes MDCXXXIX. in 4.

ANTONIVS DE HERRERA, natione Hispanus, patriâ Oropesanus, Proregi Siciliæ Almirantio Castellæ a Confessionibus, & Sacræ Inquisitioni à censuris, dixit Hispanicè atque edidit insignem

Orationem de Immaculatâ Conceptione Deiparæ. Panormi apud Alphonsum Isola MDCXLII. in 4.

ANTONIVS STRATIVS, de quo suprà reliquit prælo paratum

Lusum anagrammaticum in nomen Guilielmi Lamormaini, ducentenis vicibus variatum.

ARNOLDVS BOECOP, de quo suprà condidit *Historias aliquot Sanctorum Cliuiæ præcipuè S. Gringardis, B. Irmtrudis* &c.

AVGVSTINVS BERNAL, de quo suprà in Catalogo, scripsit

De Sacramentis in genere.

BADENSIS RESIDENTIA, in Prouinciâ Rhenanâ Superiore, edidit

Triumphum genethliacum Principi primogenito Marchionis Badensis.

BALDVINVS CABILLAVIVS Habet sub prælo

Poëmata Versu Elegiaco, Puerum amissum & repertum : Phosphorum, seu *Ioannem Baptistam Agarem exulem.*

BALDVINVS WILLOT, natione Belga, patriâ Binchiensis, in Societatem adscriptus anno MDCVI. ætatis XXII. Vertit ex Latino in Gallicum, ediditque

Tractatum de interiori Mortificatione, Auctore P. Iacobo Aluarez de Paz nostro anno MDCXX.

Compendium Vitæ Christi, & Beatissimæ Virginis Mariæ, ex Petro Ribadeneira anno MDCXXXVI.

Martyrologium Romanum Gregorij XIII. iussu editum & Vrbani VIII auctoritate recognitum, cum Additione Sanctorum Belgij. Montibus typis Waudré MDCXLI. in 8.

Alia varia opuscula edidit variis annis.

BALTHASAR GRACIANVS, natione Hispanus, scripsit Hispanicè

Artem ingenij.

BALTHASAR KITZNERVS, natione Germanus, patriâ Bruckenarensis, Societatem adolescens ingressus, Philosophiam Herbipoli docuit; diu cum laude & fructu concionatus est: magno animarum zelo in egentium opem se semper impendit, donec Aschaffenburgi piè mortuus est die III. Iunij, anno MDCXL. ætatis XLVII. Societatis aditæ XXXI. Edidit Sodalibus Marianis

Rosam Marianam. Bambergæ.

Concionem funebrem in exequiis Serenissimæ Isabellæ Claræ Eugeniæ Gubernatricis Belgij à se Coloniæ dictam.

BARTHOLOMÆVS CASSIVS, cuius plura recensui in Catalogo, edidit præter illa

Thomæ de Kempis de Imitatione Christi lib. IV. Illyricè redditos. Romæ MDCXLI.

BARTHOLOMÆVS GVERRERVS, de quo in Catalogo, iamque nuper, vt intelligo, è viuis sublatus est, edidit Lusitanicè

Coronam Regni Lusitaniæ, hoc est, Elogia Virorum illustrium qui in Imperio Lusitanico mor-

mortem in propagandâ Christi fide oppetierunt.

BARTHOLOMÆVS PEREYRA, edidit

Paciecidos lib. XII. Poëma Heroicũ de gloriosâ morte P. Francisci Pacieci Soc. Iesu Prouincialis in Iaponiâ. Conimbricæ per Emanuelem de Carualho MDCXL. in 12. Habet paratum prælo

Commentarium in Tobiam.

BARTHOLOMÆVS VIMONT, natione Gallus, ex Normandiâ, in Societatem anno MDC. XIII. vicennis ingressus, præest Residentiis Canadensibus in Nouâ Franciâ. Scripsit Gallicè

Relationem Gestorum in Nouâ Franciâ anno MD CXL. & MDCXLI. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXLI. in 8.

BERNARDINVS REALINVS, edidit

Elegiam, seu, Hymnum in laudem S. Bernardini.

CAROLVS MALAPERTIVS, de quo suprà, edidit

Breuem Commentarium in 6. priores libros Euclidis. Duaci apud Balthasarem Bellerum anno MDCXX. in 8. iterum apud Viduam Petri Telu in 12.

Item *Orationem habitam dum Lectionem Mathematicam auspicaretur.* Duaci apud Balthasarē Bellerum MDCXX. in 8

CHRISTOPHORVS MIHR, natione Germanus, patriâ Aschaffenburgensis, natus anno MDLXXXIX. in Societatem duodeuigesimo ætatis ingressus, Ecclesiasten in eâ plurimùm egit. Vir fuit indefessi laboris, salutis animarum studiosus & sui adeò negligens, vt plusculos sæpè dies pauxillo panis contentus, ægrè vitam toleraret. Fuldæ mortuus est anno MDCXXV. ob morum religiosam comitatem magno sui desiderio domi forísque relicto. Heidelbergâ Catholicis armis occupatâ se totum proximo impendit, & ideò vernaculâ linguâ ibidem edidit an. MDCXXII.

Catechismum cum precibus, Instructionibus, Canticis, peropportunum conuersioni Acatholicorum, aliquoties recusum.

CLAVDIVS DE ALLARD, transtulit è Ioannis Eusebij Nieremberg Hispanico in Gallicum

Amabilem Iesum Christum, & modum eum amandi. Lugduni apud Claudium Prost MDC. XLI. in 12.

COLONIENSE COLLEGIVM, seu, Gymnasiũ Coronato-Vbiorum, edidit

Annum Secularem Societatis Iesu, à se adumbratum. Coloniæ apud Hermannum Mylium in 4.

CORNELIVS PERDVCCIVS, de quo suprà, edidit

Tractatum de arte benè moriendi.

DIDACVS DE BAEZA, præter recensita in Catalogo, edidit Hispanicè

Mariale, seu, Conciones de B. Virgine Mariâ.

DIDACVS DE CELADA, præter recensita in Catalogo, edidit

Commentarium in Tobiam.

DIONYSIVS PETAVIVS, præter ea quæ in Catalogo retuli, edidit

Dissertationum Ecclesiasticarum lib. II. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXLI. in 4. Item

Græca varij generis Carmina cum Latinâ interpretatione.

DVACENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Gallo-Belgicâ, edidit

Gloriam Virtutis Hungaricæ Versibus & Emblematis illustratam, typis Viduæ Telu MDCXXXIII. in 4.

Sigismundi tertij Poloniæ & Sueciæ Regis Encomia, typis Viduæ Petri Telu anno MDCXXVIII. in 4.

FERDINANDVS CASTRILLVS, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, iuuenis annos natus XVI. ad Societatem ante hos annos XL. accessit, & in eâ compluribus Philosophiam, & Theologiam tum Moralem, tum Controuersam explicuit, & Sociis Rector præfuit. Scripsit Hispanicè & propediem edet

Magiam Naturalem.

FERDINANDVS MELTIVS, natione Italus, patriâ Mediolanensis, Societatem anno MDXCI. complexus in eâ gesto Rectoratu Nouitiatus, aliisque obitis muniis, sexagenarius naturæ concessit die XXIII. Decembris MDCXXIX. post editam quatuor votorum professionem XXII. Conscripsit Italicè

Vitam B. Mariæ Victoriæ Fundatricis Annunciatarum Genuensium; quam alius quispiam è Societate Gallicè redditam edidit Lugduni apud Claudium Lariot MDCXXXI. in 8.

FRANCISCVS MARIA DE AMATIS, de quo in Catalogo, edidit Italicè

Vitam Reuerendæ Matris Sororis Hyacinthæ Mariscottæ Monialis in Cœnobio S. Bernardini Viterbiensis. Viterbij MDCXLII. in 8.

FRANCISCVS MARQVESTALDIVS, natione Gallus, secutus in Hispaniam à Confessionibus Serenissimam Annam Reginam, scripsit ibi Hispanicè

Exercitium Spirituale super X. *punctis præcipuis vitæ Christianæ.* Illud alius quispiam è Societate Gallicè reddidit, & edidit Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXX. in 16. Ipse redux in Galliam obiit circa annum MDCXXIV.

FRANCISCVS PICCOLOMINIVS, de quo in Catalogo, dabit propediem in lucem Tomum I. de tribus, quos molitur, hoc titulo;

Christiana Peregrinatio Israeliticæ vestigia relegens ab Aegypto in Palæstinam, Via trium dierum, Exodi 3. v. 8.

FRANCISCVS DE SOTO, edidit (vt in Catalogo memoraui) *Conciones aliquot,* quas, quia non videram, non recensui: nunc quas nactus sum distinctè referam, nempe

In

In Exequiis D. Ioannis Alphonsi de Moscoso Episcopi Malacitani. Malacæ per Ioannem Rene MDC. XIV.

De Venerabili Sacramento Eucharistiæ. Ibidem eodem anno.

In Beatificatione S. Teresiæ duas. Ibidem MDC. XIV. & MDCXV.

De Stigmatibus S. Francisci. Hispali per Franciscum de Lyra MDCXXIV.

In exequiis Henrici Cardinalis de Guzman. Cordubæ per Saluatorem de Cea Tesa MDCXXVI.

In Fundatione Congregationis S. Iosephi Hispali ad educationem infantium expositorum institutæ. Hispali per Matthiam Clauijo MDCXXVII.

In Exequiis P. Iacobi Granadi Soc. Iesu Gadibus celebratis. Xeresij apud Ferdinandum Rey MDC. XXXII.

FRIDERICVS SPE, natione Germanus, patriâ Cæsar-Insulanus, adolescens in Societatem ingressus, Philosophiam, & Moralem Theologiam cum laude explicauit. Vir animi magni, & indefessi ad salutem mortalium procurandam studij. Tantâ industriâ tractabat cum Hæreticis, vt paucis mensibus vrbem inferioris Saxoniæ Peinam ad fidem adduxerit. Eâ re offensi Hildesienses Acatholici, percussore immisso conati sunt hominem tollere, cùm ad pagum exiret Diuina Officia peracturus. Quinque luculenta vulnera in capite, duo in tergo accepit. Verùm ille plagis tam honestis lætus ad pagum perrexit, & ad vsque defectum virium concionatus est. Demùm cùm aliquot pòst annis Treuirensibus præsidiariis operam nauaret, ad laborum mercedem euocatus est die VII. Augusti MDCXXXV. ætatis XLIV. ab initâ Societate XXV. Scripsit

Conciones pias linguâ vernaculâ, præsertim *de Fide, Spe, Caritate,* quas inscripsit *Lusciniam Germanicam:* earum editio valdè desideratur.

Alias item *complures admodùm & elegantes de variis Fidei Christianæ mysteriis reliquit à variis descriptas & expetitas.*

Editum est sub nomine Theologi Romani *quoddam eius Opusculum* quod mirificè placuit, & sæpiùs recusum est.

GABRIEL DE CASTILLA, de quo in Catalogo, edidit Hispanicè inter alias Conciones suas, insignem, quem Hispali dixit,

Discursum de Stigmatibus S. Francisci. Hispali per Franciscum de Lyra MDCXXII.

GASPARVS BRANDIS, natione Germanus, patriâ Werlensis ex Ducatu Angariæ & Westphaliæ natus anno MDLXXXVIII. I. Augusti, Societatem ingressus MDCVIII. XX. Octobris, & quatuor in eâ vota professus, Ecclesiastem egit Paderbornæ, Aquisgrani & hodie Embricæ. Edidit Germanicè

Cardiologium, seu, *Speculum cordis.* Paderbornæ MDCXXIV. in 12. recusum ibidem MDC. XXVII.

GEORGIVS FOVRNIER, natione Gallus, patriâ Cadomensis, Societatem Tornaci anno MDCXIX. natus ipse XXIV. ingressus, diu Mathesim in eâ professus est. Habet sub prælo

Hydrologiam, seu, *De arte nauigandi lib.* XXIV.

GEORGIVS MAYR, de quo suprà,

Nouum Testamentum, nouè versum Græcè reliquit prælo paratum probatumq́.

GEORGIVS VOGLERVS, contexuit

Libellum de peregrinatione ad Deiparam Retzbaci in Franconiâ celebrem.

GERARDVS HANSLEN, natione Germanus, Tyrones Molsheimij ac collegas Spiræ moderatus hodie Herbipolensibus præest. Edidit versu

Auguria pacis.

Leones gentilitios Herstiorum familiæ equestris.

GVILIELMVS ASCHENDORF, de quo suprà, habuit

Orationem in Synodo VVilhelmi Episcopi Osnabrugensis editam cum eadem Synodo.

GVILIELMVS HARDIGNIVS, natione Belga, patriâ Luxemburgensis, annum agens XXII. Societatem iniit anno MDCXI. Strenuam operam nauauit obeundis magno feruore pagis ad rusticorum præsertim instructionem. In castris & sæpè & magno fructu versatus est promiscuè omnibus se impendens. Obiit Montibus Hannoniæ die XV. Octobris, anni MDCXXXVII. Edidit Gallico idiomate

Librum precum & praxeon spiritualium.

Vitam & Miracula S. Adriani Martyris.

GVILIELMVS MONTANVS, de quo suprà edidit varia opuscula his titulis;

Tractatus de virtute patientiæ.

Tres Tractatus spirituales. 1. Methodus Deo seruiẽdi. 2. colendi B. Virginẽ. 3. bonas intentiones exercendi.

HENRICVS ELVERICH, Embricensis natus MDLXXXII. XII. Aprilis, Societatem ingressus MDCII. V. Octob. Græcâ linguâ & dialecticâ docendâ laudem habuit: studiis quoque præfectus, Confessarius & Ecclesiastes non mediocrem diligentiæ laudem & fructum curarum retulit. Vota Coadiutorum formatorum emisit Monasterij Westphaliæ anno MDCXVIII. XXV. Nouembris. Diligentissimus multis annis Bibliothecæ Coloniensi præfectus, multis imò plurimis libris edendis ac excudendis indefessam manum adhibuit, emendando, loca auctorum citando conferendoque, hæreticos ac obscœnos repurgando, quod testatur imprimis Theodori Zuingeri Theatrum pulcherrimè expurgatum, in Bibliothecâ Coloniensi Societatis IESV. Inter cetera edidit ibidem

Radices linguæ Græcæ & Latinæ in 8. typis Gualteri cusas & recusas.

HENRICVS MARCELLIVS, edidit

Enchiridion militiæ Christianæ Catalauni in 12. an. MCDXXXII.

HENRICVS REFFAY, votis solemnibus in Socie-

Societate nuncupatis, varia insigni cum laude ac virtute gessit, scripsit, docuit, piisque laboribus immortuus est Spiræ vbi Collegio præerat. Molsheimij in solemnitate eius Academiæ primùm promulgatæ, Supremâ Theologiæ Laureâ donatus, longâ oratione descripsit

Crisin Orthodoxam de falso Hæreticorum Critirio, eiusdem Academiæ Panegyrico insertã in 4.

HERBIPOLENSE COLLEGIVM, edidit præterea Studiosæ iuuentutis nomine

Encænistica Poëmatia, cùm SS. Apostolorum templum Academicum Episcopus Iulius dedicaret an. MDXCI. Herbipoli typis Henrici Aquensis in 4.

Aduentoria Serenissimo Ernesto Archiduci, cùm Belgium administraturus Herbipolim intraret anno MDXCII. typis Fleischmanni in 4.

Emblemata pro gradu Theologico D. Christophori Raab. Ibidem iisdem typis MDCIII. in 4.

Prosphonemata gratulatoria D. Caspari Brackio Monasterij Eberacensis Abbati MDCXVI. typis Swindlausfij in 4.

Gratulatio mystica pro primitiis D. Ioannis Christophori Lemmershemi S. Burchardi Decano anno MDCXII. in 4.

Gratulationes Panegyricæ Ioanni Godefrido Episcopo Bambergensi consecrato MDCX. in 4.

Lusus Poëticus Francisco Episcopo Herbipolensi dicatus MDCXXXI. typis Zuickij in 4.

HERMANNVS THYRÆVS, de quo suprà *Aliquot Concionum Latinarum tomos reliquit.*

HIERONYMVS ROMAN DE LA HIGVERA, cuius in Catalogo mentio facta est, reliquit post se, quæ iam prodierunt

Notationes in Luitprandum Ticinensem, & Diptychon Toletanum. Antuerpiæ typis Plantinianis in fol.

HVBERTVS LINTZ, natione Germanus, patriâ Coloniensis anno MDCXI. vicennis in Societatem ingressus, Mathesim & Philosophiam de Moribus cum laude docuit. Obiit Selingenstadij ad Mænum die XXIV. Decembris, anno MDCXXXIV. Edidit

Canonem Sinuum accommodatum ad decempedam, Herbipoli typis Ioannis Volmari anno MDCXXV. in 4.

IACOBVS CRVICKELIVS, natione Germanus, natus in Walradt Ducatus Iuliacensis MD. XCI. Societatem ingressus MDCX. XXIII. Octob. Coadiutorum formatorum vota edidit MDC. XXVII. XXIV. Augusti Aquisgrani. Edidit Treuiris Professor Matheseos

Trihorarium annulare anno MDCXXI.

IACOBVS GIPPENBVSCH, natione Germanus, natus Spiræ, Societatem ingressus anno MDCXXIX. XI. Martij, edidit

Cantiones Musicas IV. Vocum ad vsum Sodalitatum B. V. typis Greuenbrochij in 8. Coloniæ Hodie Præfectus est chori & Musices in eâ ciuitate celeberrimæ.

IACOBVS HIMIOBEN, Germanus, ad Rhenum infra Bingium natus Societatem iniit iuuenis, in eâ vota quatuor professus, complures annos Philosophiam & Theologiam Moralem docuit. Theologici Doctoratus Laureâ insignitus

Concionem, seu, *Compendium Casuum P. Filliucij nouo supplemento auxit & edidit* Herbipoli in 8. typis Volmari, recusum ibidem in 12. vbi & ipse religiosè mortuus est.

IACOBVS SALIANVS, præter recensita in Catalogo, edidit

Enchiridion Chronologicum Sacræ & Prophanæ Historiæ, id est, *Annalium, ipsiusq; Epitomes illorum medullam.* Coloniæ apud Ioannem Kinckium MDCXXXVIII. in 12.

IOANNES ANTONIVS VSON, de quo in Catalogo, dixit Hispanicè Compluti atque edidit

Sermonem in Anniuersario Fr. Francisci Ximenez Cisneros Cardinalis Archiepiscopi Toletani. Compluti per Ioannem de Villodas MDCXXVIII. in 4.

Sermonem dictum Madriti in festo B. Francisci Borgiæ. Ibidem & typis iisdem MDCXXXIV.

IOANNES ARMBRVSTERVS, præter Oliuetum Spirense recusum sæpiùs, etiam metro descripsit

Diuos XIV. Auxiliares publico cultu celebres in Diœcesi Bambergensi.

IOANNES BAPTISTA MACALDVS, præter recensita in Catalogo edidit Gallicè

Historiam B. Ioannis Montmirelij Ordinis Cisterciensis. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXLI. in 8.

IOANNES BAPTISTA MASCVLVS, de quo plura in Catalogo, edidit

Encomiorum Tomum II. seu, *Encomia illustrium Virorum ac Feminarum veteris Historiæ Sacræ, vnà cum collatione exterorum, qui illis fuere Synchroni.* Neapoli apud Ægidium Longum MDCXLI. in 4.

IOANNES BAPTISTA SAINTIVRE, præter ea, quæ in Catalogo relata sunt, edidit secundis curis luculentiore formâ

De cognitione & amore Iesu Christi MDCXLI. in fol.

IOANNES BOVRGHESIVS, præter recensita in Catalogo, edidit

Librum Paræneticum de Iubilæo Societatis Iesu. Duaci typis Barthol. Bardou MDCXLI. in 8.

IOANNES BVSÆVS, de quo suprà, ex Italico Latinè reddidit

Stimulum virtutum Guilielmi Baldesani Moguntiæ MDXCV.

IOANNES CIERMANS, natione Belga, patriâ Syluæducensis, iuuenis ad Societatem venit anno MDCXIX. Quatuor vota professus anno MDCXXXVI. XII. Maij. Mathesim aliquot annis docuit Louanij & Antuerpiæ. Ab eo editus est

Annus positionum Mathematicarum, quas defendit Perillust. Dom. D. VVolfgangus Philippus Iacobus Vnuer-

Vnuerzagt Baro de Ebenfurt. Louanij MDCXLI. in fol. figuris æneis.

IOANNES EVSEBIVS NIEREMBERGIVS, &c. edidit præterea Latinè

Theopoliticum, siue, *Breuem elucidationem & Rationale Diuinorum operum, atque prouidentiam humanorum.* Antuerpiæ typis Plantinianis MDC.XLI. in 8.

IOANNES FOLLÆVS, vir sinceri pectoris ac piæ mentis, manuale paruum instructionibus, precibus, regulis instructum aptissimis, vt iuuentuti deuotio Christiana instilletur confecit, titulo

Leges, seu, *Libellus Sodalitatis Angelicæ*; cuius ipse præcipuus fuit in Rheni Prouinciâ promotor ac magister maximo cum fructu, vnde ipso & viuo & mortuo idem libellus persæpè repetitis typis Gualtheri & aliorum recusus est Coloniæ ac alibi. Neque Sodalium aut Studiosorum est quispiam, cuius non manibus teratur. Porrò auctor ipse post multos variis locis exantlatos pro Deo ac proximo labores, grandis natu, religiosè decessit Erfurti.

IOANNES HERBETIVS, patriâ Lotharingus, Stannensis, edidit

De Oratoria lib. V. Parisiis typis Ioan. Ruellij MDLXXIV. in 4.

IOANNES HERINGSDORF, natione Germanus, Niekercæ in Westphaliâ natus, Societatem ingressus anno MDCXXIX. XIX. Septemb. Collegit ex antiquis & nouis etiam diuersarum nationum melodiis ediditque Germanicè ac Latinè suo nomine omisso

Psalteriolum cantionum Catholicarum MDC. XXXIII.

IOANNES HORRION, præterea edidit

T. Liuij Patauini Historiarum librum XXXIII. *in Bibliothecâ Ecclesiæ Cathedralis Bambergæ* MS. *primùm repertum accuratè cum castigationibus & notis nomine Gymnasij Paderbornensis Humaniorum Litterarum ad Theodorum Episcopum Academiæ Fundatorem.* Paderbornæ an. MDCVII. typis Pontani in 8.

Idem liber de eiusdem Patris exemplari mendosè excerptus paulò antè Romæ fuerat editus cum Notis Antonij Querengi.

IOANNES MVRBACHIVS, natione Germanus, edidit

Isocratis Phraseologiam Græco-Latinam in 8.

IOANNES OLIVERIVS, Arduennas, Bastoniæ natus & Creutzenaci sociorum moderator denatus est. Ante Societatis ingressum Coloniæ vertit Latinè ac edidit

P. Dominicum Candelam de Virginitate.

IOANNES DE PINEDA, de quo in Catalogo, dixit atque edidit Hispanicè

Sermonem in Exequiis P. Didaci Ruiz de Montoya Soc Iesu. Hispali per Simonem Faxardum MDC. XXXII. in 4.

IOANNES RHO &c. Prodierunt iam eius

Interrogationes Apologeticæ ad Ioannem Baptistam Castaldum, de fabulâ S. Ignatij postulantis Ordinem Theatinorum. Lugduni per Petrum Prost MDC. XLI. in 4.

IOANNES SALLERVS, præterea edidit

Concionem funebrem de laudibus Ioannis Godefridi Episcopi Bambergensis & Herbipolensis Ratisbonæ defuncti.

Scripsit idem *Syntagma de Stemmate S. Henrici Imp. citatum à Matthæo Radero in Bauariâ Sanctâ & Daniele Paræo in Historiâ Palatinâ.*

IOANNES STREINIVS, etiã edidit varios carminum libellos nomine Collegij aut Iuuentutis Herbipolensis, inter quos

Ramus aureus Artium liberalium ac Philosophiæ magistris inscriptus Herbipoli.

Aquila Leo-Francica Ioanni Godefrido Episcopo Bambergensi ac Herbipolensi Franconiæ Duci oblata.

IOANNES TVLLENSIS, natione Germanus, (corrige Lotharingus) carminum sacrorum libellos aliquot contexuit facili ac pio stylo, suaq; manu descripsit: quo in genere excellunt ac Treuiris asseruantur

Liber de Imitatione Christi, ita metro elegiaco redditus vt ab simplice auctoris phrasi non recedat, & vnius tantùm syllabæ elisio intercurrat in quarto libro.

De Gemitu columbæ, de Ascensione mentis in Deum, de Regno cælorum, de quatuor Nouissimis, Libellis singulis. Materia desumpta est ex opusculis asceticis Roberti Cardinalis Bellarmini.

Euangelia & Epistolæ per Dominicos festosq; anni dies, paraphrasticè reddita.

Item *Passio Domini.*

Elegiarum libri V. *in celebriora festa Ecclesiæ.*

De quatuor nominibus insignibus Filij Dei.

Quinque Confessores Societatis I. exemplo quinque Martyrum Francisci Bencij.

Iubilus religiosus in Canonizatione SS. Ignatij & Francisci Xauerij, cum Processione Treuirensi eodem tempore habitâ.

Quinque demonstrationes Mathematicæ.

Variæ acclamationes & gratulationes ad diuersos Magnates.

IOANNES WILHELMVS WILTHEIM, &c. reliquit ex MS. erutam ac notis illustratam

Vitam S. VVulfilaici Stilitæ quondam propè Iuodiũ Luxemburgici Ducatus oppidum.

IODOCVS COCCIVS, edidit præterea in Academiæ Molsheimensis suique Doctoratus Theologici promulgatione

Parallelon Bibliacum visionum Ioannis Apocal. c. I. *& Danielis c.*10. *Panegyrico Molsheimensi insertum.*

Disputationem tripartitam de arcano SS. Scripturæ sensu. ibidem Molsheimij in 4. MDCXX.

Disputationem bimembrem de vero & falso Antichristo. Ibidem in 4. MDCXXI.

SS. Missæ Sacrificium per testes veritatis omni exceptione maiores ab Hæreticorum iniuriis vindicatum. Ibidem in 4.

Sanctorum item Alsatiæ Historiam, Dagoberto suo præuio & iam typis emisso in publicum magno opere successuram.

IOSEPHVS FILERIVS, scripsit Gallicè

Sapientem Abigailem, seu, *Ideam animæ studiosæ.* Lugduni apud Philippum Borde MDCXLI. in 8.

Deuotionem erga S. Ludouicum, iisdem typis & anno in 8.

IVLIVS CÆSAR DE LA COVLTVRE, de quo suprà, edidit

Controuersiarum Part. II.

LAVRENTIVS VWENS, de quo suprà, natione Belga, patriâ Neomagensis, vir animi excelsi, & ad maxima quæque natus, multis annis pro concione dixit haud minore spiritu, quàm eloquentiâ, pari hominum plausu, fructuque; vt non immeritò inter celebres sui seculi Ecclesiastas sit habendus. Neque calamo minùs, quâm voce valuit, siue Latino sermone scribendum esset, siue patrio. Domi, forisque præcipuâ fuit auctoritate, quam ei prudentia, morumque grauitas humanitate temperata conciliabant. Heroicarum virtutum semper vixit studiosissimus, & vultus ipse nescio quid Apostolicum spirabat. Actiones suas ita instituit, vt vel hostes ipsi Societatis eum suspicerent ac venerarentur, nedum reprehenderent in eo quidquam. Vir denique fuit egregiis naturæ ac gratiæ dotibus præditus, Magno Petro Canisio, tam sanguine, quàm virtute cognatus. Rexit Antuerpiense Collegium, & ibidem Professorum Domui bis Præpositus præfuit, disciplinæ religiosæ in se ac in aliis sedulus exactor; ac tandem in eo munere mortem obiit die II. Octobris, anno MDCXLI. ætatis LI, ab initâ Societate XXXIII. Præter ea quæ edidit prælo adornabat

Conciones quas præcipuis in locis cum laude habuit.

LIVINVS DE CLERCQ, siue, CLERICVS, natione Belga, gente Flander, natus in Eschâ S. Liuini Comitatus Alostani anno MDXCVII. ingressus Societatem anno MDCXV. ac in eâ quatuor vota professus, Græcas Litteras annos aliquot docuit & complures in Hollandicâ Missione versatus est. Collegit ex S. Bonifacio aliisque, & linguâ Flandricâ edidit, præfixis initialibus nominis sui litteris L. D. C.

Historiam & vitam S. Liuini Martyris & Archiepiscopi Hiberniæ, ac Flandriæ, & præsertim Gandauensium Patroni.

LVDOVICVS IANINVS, &c. Prodiit iam in lucem ipsius

Rudimentum Concionatoris Christiani, præscriptis solis initialibus sui nominis elementis L. I. Lugduni per Petrum Prost MDCXLII. in 12.

MARCVS PAVLVS LEO, natione Italus, patriâ Romanus in Societatem Iuris Vtriusque Doctor ingressus anno MDCXXIX. ætatis XLI. propediem dabit in lucem, quam habet affectam

Praxim in Literas Maioris Pœnitentiarij, in XV. Partes distributam, in quibus singularum clausulæ explicantur & docetur modus eas exequendi.

MARTINVS HINCZA, &c. Edidit Polonicè

Gloriam Crucis quam sibi & nobis acquisiuit Iesus Christus. Cracouiæ apud Andream Piotrkovvczyka MDCXLI. in 8.

MATTHÆVS RADERVS item Latinè vertit tribus tomis in folio notisque illustrauit

Græcorum Menæa Græco-Latinis euulganda.

Adiecit etiam *Tomum Singularem*, seu, *Indicem Generalem Sanctorum omnium cuius cuius nationis, loci, conditionis.* Vtrumque opus paratum & probatum iampridem auidè exspectatur.

MATTHÆVS TABERNA, natione Italus, patriâ Mediolanensis, illustri familiâ natus; capace ingenio, à quo multa olim speramus; edidit quam publicè dixit

Laudationem in funere Reuerendissimi Patris Fr. Gregorij Donati S. P. A. Magistri. Romæ typis Corbelletti MDCXLII. in 4.

MAXIMILIANVS HABBEQVIVS, scripsit etiam

Historiam Deiparæ VVaueranæ.

MAXIMILIANVS SCHMIDT, natione Germanus, patriâ Brigantinus, in Societatem anno MDCVI. ingressus est, cùm XVI. haberet ætatis. Humaniores primùm Litteras, tum Philosophiam ac Theologiam cum plausu docuit, solo suæ valetudinis detrimento; ob raram humanæ, diuinæque sapientiæ peritiam, ac natiuæ, Latinæque linguæ eloquentiam, quouis suggestu ac theatro dignam, omnibus mirificè carus. Tandem phthisi correptus præmaturè obiit Herbipoli circa annum MDCXXV. Edidit

Mariam victricem, seu, *Victorias ope B. Virginis reportatas.*

Hyperduliam Marianam, seu, *Cultum B. Virginis exemplis demonstratum.*

Fauores Marianos S. Ignatio Loiolæ exhibitos.

Orationem Panegyricam in Iubileo Ecclesiastico Domini Sebastiani à Stauffenberg Canonici Herbipolensis & Bambergensis.

Libellos Carminum Panegyricos diuersis Magnatibus inscriptos.

Thesium Philosophicarum centurias aliquot ac libellos selectissimos, ex quibus sunt

Pancarpium Sapientiæ quod S. R. Imperij Dapifer Iacobus Carolus Moguntiæ propugnauit an. MDCXVIII.

Septizonium Philosophicum, seu, *veritatum Peripateticarum moles septenis classibus quasi intercolumniis incisa eductaq;.* Moguntiæ typis Io. Volmari in 4. MDCXVIII.

Veritatum Peripateticarum Pentadecas Physica ex vniuerso naturæ theatro concinnata. Herbipoli typis Volmari in 4.

MELCHIOR INCHOFER, de quo in Catalogo

go, habet sub prælo

Annales Ecclesiasticos Regni Hungariæ. Romæ typis Grignani MDCXLII. in fol. Habet etiam prōptam *Vitam S. Canuti Regis Daniæ Martyris.*

PANCRATIVS KREVTLE, natione Germanus, patriâ Holfentensis, in Societatem ingressus anno MDLXXXII. concionandi, docendique & aliis eius muneribus laudabiliter functus est, vsque ad diem XII. Martij anni MDCXXXVIII. quo Herbipoli sexennio septuagenario maior obiit formatus Spiritualis Coadiutor anno seculari. Transtulit è Latino Henrici Lamormaini in Germanicum

Catechismum Controuersiarum Guilielmi Bailij nostri, qui si nondum prodiit, propediem prodibit typis Viennensibus.

Item edidit suppresso nomine translatum à se ex Latino Germanicè

Hortulum Marianum Francisci de la Croix. Herbipoli typis Volmari.

PAVLVS DE BARRY, de quo in Catalogo, edidit prætereà Gallicè

De amore B. Virginis, seu, *Paradisum apertum Philagio;* &

De amore Christi Domini, seu, *Sanctum fauorem apud Iesum.* Lugduni typis Claudij Rigaudt MDCXXXVIII. in 12.

Deuotionem erga Angelos. Lugduni apud Philippum Borde MDCXLI. in 12.

PETRVS CANISIVS, de quo suprà,

Epistolas complures ad Laurentium Surium scripsit quæ in Carthusia Coloniensi asseruantur.

Alias ad Episcopum Mindensem, vnaq; Ducem Brunsuicensem quæ alibi exstant.

PETRVS DAGONEL, de quo in Catalogo, edidit etiam

Speculum diuitum de bono diuitiarum vsu ad cælum promerendum. Parisiis apud Sebastianum Cramoisy MDCXLI. in 8. Nomen suum in calce Dedicationis apposuit.

PETRVS KLINCKART, Germanus, ad Mosellā in Treuiris Berncastelli natus est. Theologiæ curriculo Romę cōfecto ex Collegio Germanico in Societatem Iesu admissus & in Germaniam remissus, Coloniæ, Monasterij Westphaliæ, Herbipoli, Badenæ, Treuiris & alibi gnarum egit Ecclesiasten industriumque Catechistam; tandem Creutzenaci obiit. Catecheticæ institutioni promouendæ præcipuè intentus edidit Germanicè

Puerum Bethlemiticum & Iubileum Natalitium cantu & rithmo eleganti Coloniæ in 12.

Hortulum Cantionum selectarum in vsum totius anni. Herbipoli typis Volmari in 12. an. MDCXXII. qui libellus à variis excerptus alibi recusus est.

Cultum & Xenia Christi nati. Herbipoli anno MDCXXVI. typis Fleischmanni in 12.

Puerum item Christianum iusto volumine prælo adornauit.

PETRVS MARIA, natione Gallus, patriâ Rhotomagensis, ad Societatem adlectus anno MDCXVII. ætatis suæ XVI. edidit Gallicè

Vias Dei in sancta solitudine, ad reductionem peccatorum, & directionem iustorum. Parisiis apud Brayos MDCXXXVIII. in 8.

PHILIPPVS BEBIVS, natione Belga, patriâ Otepiensis in Diœcesi Leodiensi, Societatem anno MDLXXXIX. complexus, in eâ fructuosè ad senectam vsque laborauit: propè XX. annis Sodalitium Marianum rexit Coloniæ, & editis propè quotannis pro Xenio Sodalibus piis libellis, multùm illis profuit: Demùm XVI. Februarij Coloniæ decessit anno MDCXXXVII. ab initâ Societate XLVIII. ætatis LXVIII. Eius libelli sunt typis Kinckianis editi, sed tacito ipsius nomine, his titulis & annis:

Porta cæli, vnà cum scalâ Iacob, id est, *Tessera salutis, prædestinationis, ac mortis felicis cultus Virginis Deiparæ* MDCXVI.

Scala Virtutum cum nonnullis exercitiis ad Sodalitatem ipsam & B. V. cultum spectantibus MDCXVIII.

Diæta Salutis ex P. Ioannis Polanci piè viuendi industriis excerpta.

Antidotum Spirituale contra pestem MDCXXII.

Scala virtutum & Porta cæli, vnà cum Scalâ Iacob selecta ex opere Mariano P. Delrio & Francisci Ariæ de præsentiâ Dei & vtilitate freq. Confess. & Commun. MDCXXI.

Flores Meditationum ex S. Ignatio, P. Bruno, P. Busæo, & aliis collecti. Hi præcipuam quandam habent commendationem, & ideò recusi sunt Coloniæ typis Gualteri in 12. MDCXXIII.

Thronus Iustitiæ, siue, *de Examine triplici Conscientiæ, generali, diurno, particulari ex 4. PP. Soc. concinnatus* MDCXXIV.

Schola Affectuum, siue, *de moderandis passionibus collecta ex aliquot Asceticis Scriptoribus Soc. I.* Edidit verò illam nomine Alberti Malberg MDCXXV.

Triuium cæleste, siue, *Tractatus de triplici viâ Purgatiuâ, Illuminatiuâ, & Vnitiuâ, ex 4. PP. Societatis collectus.*

Antidotum generale contra omnes animæ morbos id est, *Tractatus Spiritualis de præsentiâ Dei ex P. Franc. Aria & P. Antonio Gaudier* MDCXXVI.

Ars vitæ sanctioris, siue, *Scientia mystica spiritualis ex variis PP. collecta* MDCXXVII.

Euthanasia, siue, *præparatio ad felicem mortem ex Bellarmino, Aluarez & de Ponte* MDCXXVIII.

Phœnix rediuiuus, siue, *de renouatione interiore Sodalis Mariani ex P. Iacobo Aluarez, & Sodali Parthenio P. Gasparis Lechneri.*

Item *Succincta Chronologia ex Bellarmino & Baronio ab initio Mundi vsque ad annum* MDCXXVIII. in 8. apud Hermannum Mylium, *præfixa est Historiæ,* seu, *Chronico Tursellini quæ à perspicuâ breuitate commendatur.*

S Bernardi Abbatis libellus de interiore domo, siue, *de Conscientiâ* MDCXXIX.

Commentarius in tres partes Carminum selectorum Latinorum ex diuersis Scholiastis concinnatus, editus Coloniæ anno MDCXXIX. apud Herm. Mylium in 4. iusto volumine.

Gymnasium Virtutũ, siue, *de officio hominis Christiani ac pij Sodalis ex S. Ambrosio lib. I. Officiorum.*

Tractatus Asceticus de militiâ spirituali MDCXXX.

Gymnasij Virtutum II. *pars; ex S. Ambrosio lib.* II. *Officiorum.*

Item *Tractatus Asceticus de Peregrinatione Vitæ humanæ ac Filiorum Dei excerptus è* XLII. *mansionibus Filiorum Israel, quæ moraliter explicantur* MDC. XXXII. Præter *ascetica ista*, etiam edidit *Philologica*, Vir vti pius ita & litteratus inprimis.

Commentarius in Lyrica Horatij expurgata ex Veteribus & recentioribus Scholiastis, Actone, Porphyrione, Chabotio, Lambino, Torrentio, & Ceruto excerptus, editus Coloniæ apud Herman. Mylium in fol.

Flori SS. Coloniæ Latinè excuso inseruit Vitam & Passionem S. Vrsulæ vt alia fabulosa exemplaris Hispani eximeretur.

Eamdem Historiæ Ecclesiasticæ Belgij Belgicè scriptæ inseruit Heribertus Rosvveydus adscriptis margini P. B. initialibus litteris.

PHILIPPVS FEHVLE, Germanus, mansuetioribus ac seuerioribus studiis excultus Badenæ Sociis præest, eleganti versu edidit

Claues honori Episcopi VVormatiensis.

Calathiscum rosarum Gentilitiarum Francisco Hatzfeldio Episcopo Bambergensi & Herbipolensi.

RODERICVS ARRIAGA, &c. edidit prætereà

Cursum Theologicum, cuius Tomi II. in I. Partem S. Thomæ iam prodierunt Antuerpiæ typis Plantinianis in fol. Tomus III. sub prælo est.

SEBASTIANVS SALELLES, natione Hispanus, patriâ Gandiensis, in Societatem anno MDXC. ætatis suæ XV. ingressus, in eâ diu Theologiam Moralem cum laude professus est, & iam nunc Melitæ ab annis compluribus operam bonam nauat. Habet in Censorum manibus, propediem editurus

Instructionem pro Consultoribus Sacræ Inquisitionis.

SILVESTER PETRASANCTA, de quo fusiùs in Catalogo, habet propè sub prælo

Thaumasia veræ Religionis, distributa in libros III. *& asserta contra perfidiam sectarum.*

SPIRENSE COLLEGIVM, in Prouinciâ Rhenanâ Superiore, edidit

Lunam Symbolicam.

STEPHANVS RVICLIVS, natione Germanus, Andernaco ad Rhenum oriundus, quatuor vota professus, ac variis officiis præclarè functus, Collegia Moguntinum & Spirense rexit. Sacerdotes tertiæ probationis excoluit. Hodieque superstes Moguntiæ degit. In promulgatione Molsheimensis Academiæ Sacræ Theologiæ Doctor renuntiatus luculentam dixit ediditque orationem

De Augustâ Sacræ Scripturæ maiestate vulgò non obuiâ.

Euulgata est cum Panegyrico eiusdem Academiæ in 4.

VILNENSIS ACADEMIA, Prouinciæ Lithuaniæ ad amnem Vistulam, edidit

Bellaria Academica, ad Nuptias Serenissimorum Principum Philippi Wilhelmi, & Annæ Catharinæ Constantiæ Sigismundi III. Poloniæ Regis filiæ, Comitum Palatinorum Rheni &c. Vilnæ typis Academicis MDCXLII. in fol.

WOLFGANGVS SCHONSLEDERVS, edidit prætereà

Apparatum Eloquentiæ, in 8.

CATA-

CATALOGVS RELIGIOSORVM SOCIETATIS IESV

QVI HACTENVS

AB ETHNICIS, MAHVMETANIS, HÆRETICIS

ALIISQVE IMPIIS

PRO CATHOLICA FIDE

AC PIETATE

INTEREMPTI SVNT.

PIVS PAPA V.

In Bullâ quâ SOCIETATEM IESV *declarat ex Instituti sui ratione Mendicantem esse, datâ anno* MDLXXI.

DVm indefessæ considerationis intuitu perscrutamur, quã-tam Christianæ Reipublicæ vtilitatem attulerint Dilecti filij Presbyteri Societatis IESV; ac planè conspicimus, eos verè mundi huius relictis illecebris, adeò Seruatori suo se dedicasse, vt conculcatis thesauris, quos ærugo & tinea comedit, lumbísque paupertate & humilitate præcinctis, non contenti terrarum finibus, vsque ad Orientales, & Occidentales Indias penetrauerint; ac eorum aliquos ita Domini amor perstrinxerit, vt etiam proprij sanguinis prodigi, vt verbum Dei inibi efficaciùs plãtarent, Martyrio voluntario se supposuerint &c.

CYPRIANVS MARTYR

EPIST. IX.

QVibus laudibus vos prædicem fortissimi Martyres? Robur pectoris vestri, perseuerantiam fidei, quo præconio vocis exornem? Tolerastis vsque ad consummationem gloriæ durissimam quæstionem; nec cessistis suppliciis, sed vobis supplicia cesserunt. Finem dolorum, quem tormenta non dabant, coronæ dederunt.

CATALOGVS RELIGIOSORVM SOCIETATIS IESV

Qui hactenus ab Ethnicis, Mahumetanis, Hæreticis, aliisq; impiis, pro Catholica fide, ac pietate interempti sunt, ab anno MDXLIX. *vsque ad* MDCXL.

Anno Domini 1549. fundatæ Societatis 9. 7. Febr.

I. PATER ANTONIVS CRIMINALIS Parmensis, in Menancor Prouincâ Indiæ Orientalis, cùm pro Christianis Neophytis, quos è periculo eripere studebat, morti se offerret, à Badagis Ethnicis, tribus hastis confossus, & capite truncatus est. Eam mortem excepit in genua procumbens; quod ille quadragies fermè quotidie cum iaculatoriis precibus factitabat. *Ribad. lib.* III. *Vit. S. Ignatij. Maff. Hist. Indic. lib.* XIV. *Tursell. lib.* IV. *Vit. S. Xauerij cap.* IV. *Orland. Hist. Soc. Iesu. Iarric. Thes. Rer. Indic. To.* I. *lib* II. *c.* VII.

Anno eodem 22. Augusti.

II. NVNNIVS RIBERIVS, dum in Amboinô rem Christianam administrat, Maurorum insidiis frequenter appetitus, veneno denique sublatus est. *Orland. Hist. Soc. Iesu. Iarric. Thes. rer. Indic. To.* I. *lib.* II. *c.* XXVI. *&* XXVII. *Vasconcell. in Descript. Lusit. pag.* 496. *Benzon. de Iubil. l.* I. *c.* IX. *Maff. Hist. Indic. lib.* XIV, *Tursell. lib.* III. *Vit. S. Xauerij c.* II. *Lucen. lib.* V. *Vit. S. Xauerij c.* I. *&* II.

Anno 1552. Societ. 12.

III. LVDOVICVS MENDIVS, in Orâ Piscariâ dum Mauros in Christianorum gregem cæde bacchantes delinire precibus conatur, accepto priùs duplici vulnere, demùm capite truncatus est. *Orland. Hist. Soc. Iesu Ribad. lib.* II. *Vit. S. Ignatij c.* XIX. *Bozius de Sign. Eccl. lib.* VII. *Sign.* XXVII. *Maff. Hist. Indic. lib.* XV.

Anno 1554. Soc. 14.

IV. V. DVO SACERDOTES, quorum nomina ignota sunt, alii qui in Salsethide lapidibus sunt ab Ethnicis obruti? *Rutil. Benzon. lib.* I. *Iubil. c.* IX. *Annuæ Soc. Iesu* 1594. *Prou. Indic. Tit. Salseth. pag.* 820.

Anno 1554. Soc. 14. Decemb.

VI. PETRVS CORREA, Lusitanus, vir nobilis, quinto anno initæ Societatis, cùm Brasiliensium conuersioni (quibus Christiani nominis amplificandi studio antè damna terrâ marique attulerat) daret operam, proditus ab interprete cui concubinam detraxerat, à Carigis Barbaris sagittis confectus est, cùm flexo genu oraret, baculumque; quem fortè manu gestabat, abiecisset. *Ribad lib.* IV. *Vit. S. Ignatij c.* XII. *Maff. Hist. Ind. lib* XVI. *Orland. in Hist. Soc. Iesu. Berettar. lib* I. *Vit Ioseph. Anchietæ.*

1554.

VII. IOANNES SOSA, Cocus, Correæ comes, ab ollâ & culinâ ad coronã vocatus, ante eum ab iisdem hostibus confixus, flexis item genibus, precibus insistens, occubuit. *Iidem.*

1555. Soc. 15. 18. Febr.

VIII. EMANVEL FERNANDEZ, cùm primus è Societate in agro Lusitaniæ Franstagano Diuini verbi semen spargit, publicæq; peccatorum licentiæ euellendæ maximè intentus, pellices amicasque ab amatoribus, impudicisque hominibus multas abigit, id iniquo animo ferentibus, ab eorum vno, cuius nomen nunquam promere voluit, in itinere vulneribus multis affectus, Eboræ defunctus est. *Orland. Hist. Soc. Iesu. Bencius in Ann. Soc. Iesu* 1589. *Prou. Lusit. Colleg. Ebor. Vasconc. Descript. Lusit. pag.* 497.

IX. X. DVO LAICI è Societate, quorum nomina interciderunt, in Brasiliâ pro CHRISTO occisi sunt. *Benzon. lib.* I. *Iubil. c.* IX.

1555.

XI. ALIVS item LAICVS in Orientali Indiâ in Promontorio Comorino, cùm Gentilibus doctrinam Christianam traderet, à Barbaris in odium fidei trucidatus est. *Anton. de Quadros in Litteris Italicè editis. Vasconc. pag.* 498.

1556. Soc. 16.

XII. ANTONIVS FERNANDEZ.
XIII. IOANNES DE BEIERA.
XIV. MELCHIOR GONZALEZ.
} *Rutil. Benzon. ibid.*

1558. Soc. 18. Ianuar.

XV. P. ALPHONSVS A CASTRO, Lusitanus, cùm multùm laboris in conuertendis Barbaris in Indiâ Orientali posuisset, atque vndecim ipsos annos Sociis in Moluccis præfuisset, ineunte anno MDLVIII. in Maurorum incidit manus. Ab iis detractis vestibus, ac fune constrictus per quinque dies raptatus est. Deinde viridi trunco, cui collum eius, ceu iugo inseruerant, oppressus; demùm multis confectus vulneribus, in mare deturbatus. Tertio pòst die mortui corpus in littore inuentum est, multo lumine circumfusum; vulneribus recentibus, puroque sanguine manantibus. Sicarij, eorumque propinqui, paucis diebus, partim tormentorum globis, partim igne, quem S. Antonij vocant, periere. *Ribad. lib.* II. *Vit. Iacobi Lainez c.* I. *Bozius l.* V. *Sig.* XI. *Orland. & Sacchin. Hist. Soc. Iesu. Barthol. Riccius in Triumpho Christi Crucif. Eman. Acosta Comment. de Reb. Ind. Tit. Moluc.*

1561. Soc. 21. 15. Martij.

XVI. P. CONSALVVS SILVEIRA, Lusitanus, generis claritate inprimis conspicuus, Regem Manomotapæ Baptismo, cum Matre, & tre-

centis Proceribus, lustrauit, permotum aspectu Deiparæ, quam secundùm quietem quinque noctibus viderat quidem, sed, quòd Christianus non esset, eius sermonem non intellexerat. Verùm ab eodem deinde Rege, mendaciis Minguanis Mahumetani Antistitis, aliorumque tuum oneratus, mori iussus est. Cædem suam edoctus diuinitus, & prædixit amicis, & ad eam ardentissimis se precibus comparauit. Demùm à Mocrume barbaro strangulatus, & in Mosengessem præterfluentem proiectus est: cùm eodem die quinquaginta fecisset Christianos; qui & ipsi iussu Regis necati sunt. *Godign. in Vitâ ipsius. Orland. & Sacchin. Hist. Soc. Iesu. Maff. lib.* XVI. *Hist. Ind. & Epist.* IV. *lib.* II. *Ribad. lib.* II. *Vit. S. Ignatij c.* IX. *Acosta Comment. de Reb. Indic. Tit. Inhambanis. Vasconc. pag.* 502. *&* 517. *Alan. Copus Dial.* VI. *c.* XLII. *Surius in Comment. ad Ann.* 1540. *Iacob. Payua Andradius lib.* 1. *Orthod. expl.*

1564. Soc 14. 19. Oct.

XVII. P. PETRVS VENVSTVS, Valtellinus Bibone in Siciliâ Rector, à Clerico, quem tum aliis beneficiis affecerat, tum frequenter aberrantem extra virtutis semitam, monuerat, occisus est. Cùm enim ab Episcopi Vicario meritò coniectus fuisset in carcerem, ratus id Rectoris suasu factum esse, eum ex agro reuertentem domum, precumque pensum persoluentem, tribus in capite vulneribus confecit. Inuentus à prætereuntibus moribundus, sanctum IESV nomen inuocans, nomen percussoris nunquam edere voluit. Paucis antè diebus Sociis dixerat se optare, Ioannem Baptistam, & Paulum mortis genere imitari. *Ribad. in Vitâ Iacob. Lainis l.* III. *c.* XI. *Orland. & Sacchin. Hist. Soc. Iesu. Benzon. l.* I. *de Iubil. c.* IX.

1566. Soc. 26. 28. Sept.

XVIII. P. PETRVS MARTINEZ, ex agro Turolio Regni Aragonij, à B. P. Francisco Borgia, PHILIPPI Regis Catholici rogatu, in Occidentis Indiam missus, in Floridam Insulam nauigauit. Vbi terram simul attigit, vt Dei verbum, Euangeliumque prædicaret, pro eo, quod pridem optarat, interiit, ictus caput pertica ab incolis. Mox semiuiuus in mare proiectus est. *Ribad. in Vit. B. Borgiæ l.* II. *c.* XX. *& l.* III. *c.* VI. *Schott. in Vit. eiusdem l.* II. *c.* XVI. *& l.* III. *c.* VI. *Sacchin. Hist. Soc. Iesu. Grauina in Voce Turtur. c.* XXX. *Gaultér. in Tab. Chronogr. Benzon. l.* I. *Iubil. c.* IX.

1568. Soc. 28. 29 Sept.

XIX. P. FRANCISCVS LOPEZ, quem Lupium vocauit Maffeius, in Indiâ Orientali, cùm è naui puluere tormentario forte inflammatâ se demisisset in mare, à piratis Mauris captus, & è raso vertice Sacerdos agnitus, sollicitatus ad fidei defectionem, & Mahumetis cultum, quod se potiùs quoduis supplicij genus subiturum respondisset, confossis lancea iliis, Testimonium sanguine consummauit. *Ribad. in Vitâ S. Ignatij l.* II. *c.* XIX. *& in Vita B. Borgiæ l.* III. *c.* VI. *vbi etiam Schott. Maff. l.* IV. *Epist. Acosta Comm. Rer. Indic. Tit. Cocinũ. Vasconcell. pag.* 502. *Iarric. To.* I. *l.* II. *c.* XVI. *Bozius Sig.* VI. *&* XXVII. *Benzon. l.* I. *c.* IX. *Silu. Maurol. l.* V. *Ocean. Relig.*

XX. EMANVEL LOVVS, &

XXI. IOANNES CARVALIVS, Socij P. Francisci, Lusitani, inter natandum ab iisdem Mauris lanceis transuerberati occubuerunt. *Idem.*

1570. Soc. 30. 7. Ian.

XXII. P. PETRVS MASCARENIA, Lusitanus, post collatum multis hominum millibus Baptismum, præsertim in Regno Sanguineæ & Sionis, post multos religionis causâ perpessos labores in Regno Manadæ, veneno ab Ethnicis propinato consecutus est lauream, quam non sine miraculo sæpiùs amiserat. Cùm enim aliquando per dies octo in siluis degisset, herbis victitans, tandem in hostium manus, à quibus indagabatur, incidit: illi autem ita Deo volente excæcati sunt, vt Patrem non modò non agnoscerent, sed feram aliquam esse arbitrantes, aufugerent. Christiani verò ipsum penè fame consumptum domum retulerunt. *Sacchin. Hist. Soc. Iesu. Iarric. To.* I. *l.* II. *c.* XXIX.

1570. Soc. 30. 15. Iulij.

Triginta nouem de Societate in Oceano apud Palmam vnam è Fortunatis Insulis, cùm in Brasiliam fidei nostræ propagandæ causâ proficiscerentur, à Iacobo Soria Caluinisticæ Hęreseon pirata interfecti, ita clamante, *interfice, interfice, quoniam ad praua dogmata disseminanda Brasiliam petunt.*

XXIII. P. IGNATIVS AZEVEDIVS, Lusitanus, Prouincialis Præpositus, vt genere, ita & pietate illustris, dum suos hortatur, additque animos, fisso capite, tribus lanceis confossus, in mare demùm præcipitatus est, cùm DEIPARÆ imaginem frustra eripere nitentibus Hæreticis manu teneret, mortales Angelosque testatus, se pro Romanæ Ecclesiæ defensione mori.

XXIV. BENEDICTVS CASTRIVS, Lusitanus, Christi Crucifixi imaginem complexus, tribus primùm glandibus ictus, deinde ferro punctatim cæsimque confossus, demùm in mare deturbatus est.

XXV. EMANVEL ALVARVS, Lusitanus, primùm in facie vulneratus, deinde tabulato affixus, confractis cruribus, ossibus collisis, in fluctus præceps datus est.

XXVI. BLASIVS RIBEIRO, Lusitanus, cui caput capulis gladiorum elisum cerebrumque effusum est.

XXVII. PETRVS FONSECA, Lusitanus, cui os pugione confossum, & maxilla soluta est.

XXVIII. P. DIDACVS ANDRADA, Lusitanus, qui aures dabat confitentibus, cùm pugionibus confossus iaceretur in pelagus, *Fundamus*, inquit, *pro* CHRISTO *sanguinem, qui pro nobis fudit suum.*

XXIX. GREGORIVS SCRIBANVS, &

XXX. ALVARVS MENDEZ, Lusitani, ægri, cùm latere possent, seminudi lecto exilientes, vltro oblatis iugulis occubuerunt.

XXXI. SIMON ACOSTA, Lusitanus, se Societatis IESV vltrò professus, cùm pro tali non agno-

ſceretur, iugulatus in mare proiectus eſt.

Qui ſequuntur, plerique omnes adoleſcẽtes, bini aut terni ordine deinceps producti, talaribus tunicis exuti, adacto bis térue ſingulis in viſcera pugione confoſſi, quidam etiam manibus pedibuſque truncati, in mare præcipites dati ſunt.

XXXII. FRANCISCVS ALVARVS COVILLIVS, Luſitanus.

XXXIII. DOMINICVS FERNANDEZ, Luſitanus.

XXXIV. ALPHONSVS VAENA, Toletanus.

XXXV. GONZALVS HENRICVS, Diaconus, Luſitanus.

XXXVI. IOANNES FERDINANDVS, Bracarenſis.

XXXVII. IOANNES FERDINANDVS, Olyſipponenſis.

XXXVIII. IOANNES MAYORGA, Aragonius.

XXXIX. ALEXIVS DELGADVS, Luſitanus.

XL. LVDOVICVS CORREA, Eborenſis.

XLI. EMANVEL RODERICVS, Alcorchetius.

XLII. SIMON LOPEZ, Luſitanus.

XLIII. EMANVEL FERDINANDEZ, Luſitanus.

XLIV. PETRVS MVNOS, Hiſpanus.

XLV. FRANCISCVS MAGALANIVS, Luſitanus.

XLVI. NICOLAVS DINTVS, Brigantinus.

XLVII. GASPAR ALVARVS, Luſitanus.

XLVIII. ANTONIVS FERDINANDVS, Montis Maioris.

XLIX. EMANVEL PACIECVS, Luſitanus.

L. PETRVS PONTAVREVS, Luſitanus.

LI. ANDREAS GONSALVIVS, Vianius, Luſitanus.

LII. AMATVS VAZQVIVS.

LIII. DIDACVS PEREZ, Miſceus, Luſitanus.

LIV. IOANNES BAEZA, Hiſpanus.

LV. MARCVS CALDERA, Luſitanus.

LVI. ANTONIVS CORREA, Portuenſis.

LVII. FERDINANDVS SANCHEZ, Caſtellanus.

LVIII. FRANCISCVS PEREZ GODOI, Torrichius, Hiſpanus.

LIX. IOANNES ZAVREVS, Toletanus.

LX. IOANNES S. MARTINI, Illeſcanus, Hiſpanus.

LXI. STEPHANVS ZVRAIRE, Cantaber, qui antequam iter ingrederetur, prædixit, à Deo ſe certiorem factum Martyrium ſe manere.

Prætereundus non eſt adoleſcens, qui cum his religioſis interfectus eſt, vulgò SANCTVS IOANNES appellatus, qui Societatis candidatus, vehementer in eam adſcribi optabat; ideoque à P. Ignatij latere non diſcedebat. Hic, cùm fieret Sociorum ab aliis ſeparatio, iugulandorum numero vltrò acceſſit, vt quibus in terrâ non potuerat adſcribi, illorum fieret in cælo per Teſtimonium collega. *Petrus Diaz Epiſt. propria inter Indicas Maffeij. Schott. in Vit. B. Borgiæ l.* III. *c.* X. *Iarric. To.* II. *l.* I. *c.* XXV. *Vaſconcel. pag.* 503. *Surius Comm. ad A. C.* 1571. *Florimund. de Orig. Hæreſ. l.* VI. *c.* XIII. *Bozius Sig.* XXVII. *Bencius in* V. *Martyr. l.* III. *&* VI.

In FLORIDA Inſulâ à Ludouico Cacicha, id eſt, viro principe eius Inſulæ, qui Baptiſmum in Hiſpaniâ ſimulatè ſuſceperat, ſeque Patribus ducem obtulerat, per inſidias circumuenti atque obtruncati ſunt de Societate

LXII. P. LVDOVICVS QVIROS. — 1571 Soc. 31.

LXIII. IOANNES BAPTISTA MENDEZ. — 3. Febr.

LXIV. GABRIEL DE SOLIZ.

LXV. P. IOANNES BAPTISTA SEGVRA, Toletanus, ceteris à B. P. Borgia præfectus, morum probitate ei mirè gratioſus. — 8. Febr.

LXVI. GABRIEL GOMEZ.

LXVII. PETRVS LINARES.

LXVIII. SANCTIVS SAVALLIVS.

LXIX. CHRISTOPHORVS ROTVNDVS.

Ex horum interfectoribus tres, cùm eorum arculas ſcrutarentur, atque inuentam Crucifixi imaginem curioſiùs intuerentur, exanimes ceciderunt, humo afflicti & mortui. *Schottus in Vita B. Borgiæ l.* III. *c.* VI. *Ribad. in eiuſdem Vita l.* III. *c.* VI. *Benzonius l.* I. *c.* IX. *Gaulterius in Tab. Chronogr.*

DVODECIM, qui poſt Ignatium Azeuedium & Socios, in eodem itinere Braſilienſi à Ioanne Cadouillio Gallo Caluiniano pro Chriſti Religione, quam diſſeminatum ibant in Braſiliam, interempti ſunt. — 1571. Soc. 31.

LXX. P. PETRVS DIAZ, Sacerdos, Luſitanus, quòd confitentes audiret, iugulatus eſt. — 13. Sept.

LXXI. P. FRANCISCVS CASTRIVS, quod Nauarcho idem præſtaret officium, certatim ab omnibus, punctatim cæſimque vulneribus petitus, occubuit.

LXXII. GASPAR GOESIVS, Luſitanus, adoleſcens, qui Diazij lateri hærebat, item iugulatus eſt.

LXXIII. MICHAEL ARAGONIVS, Hiſpanus, accepto ſecundùm brachium vulnere in altum deturbatus eſt.

LXXIV. FRANCISCVS PAVLVS, Luſitanus, cum ſuperiore ſubmerſus eſt.

LXXV. IOANNES ALVARVS, Luſitanus, cum — 14. Sept.

LXXVI. PETRO FERDINANDO, fabro lignario, qui pridie cùm colaphis cæderetur, palpebriſque diſtenſis paxilli mento ſubiicerentur, *Quo meo*, aiebat, *merito mihi tribuis, vt pro te patiar, Domine?* Hi duo poſt multas iniurias proiecti in altum præcipites, illicò merſi ſunt. Quinque qui ſequuntur, peſſimè totam noctem habiti, cùm in pelagus iacti eſſent, vnum in locum congregati, vale ſibi dicentes, ac veniam inter ſe delictorum petentes, recitato Symbolo tamdiu, præeunte in verba Alphonſo, tum alia, tum illam orationem, *Tibi ſoli peccaui*, iterarunt, donec fluctibus haurirentur.

LXXVII. ALPHONSVS FERDINANDVS, Luſitanus

tanus, Philosophiæ in Brasiliâ Professor designatus.

LXXVIII. ANDREAS PAEZ, Lusitanus.

LXXIX. PETRVS DIAZ alter, Lusitanus.

LXXX. FERDINANDVS ALVARVS, Lusitanus.

LXXXI. DIDACVS GONDISALVVS. *Leo Henr. Ep. propria inter Indicas Maffeij. Schott. in Vita B. Borgiæ l.* III. *c.* XI. *Iarric. To.* II. *l.* I. *c.* XXVI. *Surius ad A. C.* 1571. *Vasconcell. pag.* 504. *Benzon. l.* I. *c.* IX. *Bencius v. Mart. l.* III. *Iacob. Gordon. in Opere Chronol.* 1570.

1573. Soc. 33. 21. Febr.

LXXXII. P. MARTINVS GVTIERREZ, Hispanus, multis à Deo visionibus illustrari solitus; sed eâ maximè, cùm ei per Galliam iter habenti, & ante B. VIRGINIS Sacellum equitanti, Diuino lumine ostensum est, eum intra octo dies moriturum: quod euenit; cùm ille paulò pòst ab Hæreticis captus esset, inter quorum manus in summis rerum omnium incommodis breui decessit Cardeliaci. *Hieron. Platus de bono Stat. Relig. l.* I. *c.* XXXIV. *Ludou. de Ponte in Vita Balthas. Aluarez. Ioan. Bonif. in Sap. fruct. l.* IV. *Epist.* II. *l.* V. *Ep.* I. & II.

1574. Soc. 34. 22. Maij.

LXXXIII. P. GONZALVS CARDOSVS, Lusitanus, qui & ipse Ouiedi Patriarchæ fortunam omnem subiit, passus cum illo exilia, ærumnas in Christi causâ. Demùm cùm mitteretur Dambeam, in itinere à latronibus oppressus, mortem pro Christo, vti prædixerat comiti itineris, constanter excepit 22. Maij 1574. & hunc Æthiopia suos inter martyres numerat. *Godign. ibidem.*

1578. Soc. 38. 4. Aug.

LXXXIV. P. MAVRITIVS SERPIVS, cùm Sebastianum Lusitaniæ Regem, cui pro Ludouico Consaluio Camara erat à Confessionibus, non potuisset vllis rationibus ab Africani belli consilio auertere, eundem secutus, post fusum exercitum Catholicum, vni cuipiam militum animam ponenti in vulnere, stratus ipse humi, de peccatis confitenti aures adhibebat; cùm à prætereunte Mauro, Nazaræus canis, per probrum appellatus, atque acinace caput diffissus, operi sancto immortuus est, non fine aliqua Martyrij opinione. *Hist. Prou. Lusit. Soc. Iesu* MS. *l.* V. *c.* VII.

1580.

LXXXV. P. EDMVNDVS DONATVS, seu, vt alij eú appellant, DONALLVS, Hibernus, Limiricensis, ob litteras Summi Pontificis ad D. Iacobum Mauritium Gerardinum Catholicarum copiarum in eo Regno contra Sectarios ducem perlatas, & solatium Catholicis præstitum, ab Hæreticis comprehensus, & in publicam custodiam cum latronibus coniectus, post varios cruciatus & incommoda, dum constanter negat Reginam Elizabetham esse caput Ecclesiæ, reus læsæ Maiestatis proclamatus, Corcagiæ in fidei Catholicæ confessione suspensus est. T. N. *Philadelphus, seu, David Rotæus Episcopus Ossiriensis,* qui verus est auctor, *in Analectis sacris Hiberniæ, titulo, Nomina Episcoporum* &c.

1581. Soc. 4[…] 28. Se[…]

LXXXVI. P. GEORGIVS FERNANDEZ, &

LXXXVII. P. GOMESIVS DAMARALLIVS, Lusitani, apud Malucum in Indiâ Orientali, cùm in Portu Zaënsi confessiones audirent, à Tais Christianorum hostibus interfecti sunt. *Annuæ Soc. Iesu* 1581. *Prou. India Coll. Goënse. Iarric. To.* II. *l.* II. *c.* XXVI. *Vasconcell. pag.* 508. *Benzon. l.* I. *c.* IX.

1581. 1. Dece[…]

LXXXVIII. P. EDMVNDVS CAMPIANVS, Londinensis, vir eruditus, qui complures annos summâ cum laude, tum Viennæ, tum Pragæ Latinos de rebus Diuinis sermones habuerat, missus est in Angliam, vbi diu docendo, scribendoque rem Catholicam iuuit; atque inter alia aureum illum libellum edidit, qui inscribitur, RATIONES X. *redditæ Academicis.* Verùm à Georgio Eliotto cædis nuper perpetratæ reo proditus, dici non potest, quàm frequentibus, diuturnisque vexatus sit tormentis. Inter quæ non modò nihil Catholico Sacerdote indignum in se admisit, sed ita tranquillo fuit ac iucundo animo, vt etiam iocari liberet. Cùm luxatos conuulsosque artus commouere non posset, se stratum humi elephantum; cùm primùm manibus panem complecti poterat, se simiam vocabat. Nimirum ad eos cruciatus non aliter se, quàm fusis humi genibus, intentâque supplicatione, muniebat; neque dolorem aliud, quàm ingeminatum IESV nomen, leniebat. Non minori felicitate aduersariis, & in his Witakero, disputando, quàm lictoribus patiendo victis, perduellionis falsò accusatus, iniuriâ damnatur: & quamuis crimen ita diluisset, vt vulgò negarent illud in Campianum cadere posse, tamen auditâ sententiâ, dictis DEO gratiis, *Te Deum Laudamus,* canere instititit. Per compita trahâ raptatus cùm esset, in ipso supplicij loco, de illo S. Pauli, *Spectaculum facti sumus Deo* &c. dicere ingressum, hostes silere iusserunt. Ibi votis pro Reginæ salute factis, se non pro intentis sibi criminibus, sed pro Catholicæ fidei veritate mori testatus, laqueo palmam adeptus est. Mortui caput à corpore ablatum, corpus distractum, nomen immortalitati consecratum est. *Bombinus in Vita ipsius. Concert. Eccl. Cath. in Anglia. Alan. Cardin. in Vita. Sander. de Schism. Angl. l.* III. *Tepsius l.* IV. *Hist. c.* 33. *Annuæ Soc. Iesu* 1581. *Miss. Angli. Florimund. l.* VI. *c.* XIII. *n.* IV.

1581. 1. Decem[…]

LXXXIX. P. ALEXANDER BRIANTVS, vnâ cum CAMPIANO, atque eâdem de causâ, eodem mortis genere, eodemque loco ac die coronam abstulit immortalitatis, dirissimis priùs cruciatibus maceratus, quos ipse testatus est, se omnino non persensisse, ex quo Societatis IESV ineundæ votum in carcere concepit; quam cùm etiam datis ad Superiores litteris postulasset, in eam ante suum exitum adscriptus est. *Iidem. & Hist. Martyrij ipsius Italicè.*

1582. Soc. 42. 30 Ma[…]

XC. P. THOMAS COTTAMVS, Anglus, valetudinis causâ profectus in patriam, Doroberniæ mense Iunio anni MDLXXX. comprehensus

ſus eſt ab Hæreticis, & quòd intimas animi ſui noxas illis aperire nollet, variè tortus. Eâ tamen erat in hoſtes ſuos caritate, vt lictorem aliquando arctè complexus optimis ad ſalutem æternam præceptis imbueret. Demùm cùm Reginam caput Eccleſiæ Anglicanæ negaret eſſe, omnibus ſe condonare profeſſus, viciſſimque obteſtatus, vt ſibi, ſi quem offendiſſet, ignoſceretur, libens collum laqueo obtulit. Ibi cùm detractis veſtibus animaduerſum eſſet, illum appreſſum ad corpus cilicium ferre, nimirum admirationi fuit tantus pro CHRISTO patiendi ardor, qui ad perpetuas trium annorum carceris moleſtias, quotidianoſque propè cruciatus, voluntarias quoque corpuſculi iniurias adiunxiſſet. *Concert.Eccl.Cath.in Angl.& alij ſupra relati.*

1583. Soc.43. 15 Iulij. QVINQVE MARTYRES, qui in Salſetanâ regione Indiæ, pago Coculino, ab incolis Ethnicis incenſis irâ, quod templa Deorum ſuorum diruta, & idola ludibrio habita eſſe à Chriſtianis viderent, dum de areâ ædificandi CHRISTO Templi deliberant, hortatu cuiuſdam arioli occiſi ſunt. *Benc.Poëmate de ipſis. Alex.Valign.. propria Epiſtola. Annu.Soc.Ieſu.Iarric.To.*I.*l.*II.*c.*IV.V.*&* VI. *To.*II.*l.*II.*c.*VIII.IX.X. *&* XI.*Vaſconcell.pag.*505. *Plat.de bono Stat.Rel.l.*II.*c.*XXVI.*Maurol.l.*V. *Ocean. Relig.Bozius Sig.*XXVII. *Benzon. l.*I.*c.*IX. *Claud.Robert.in Gall.Chriſt. Append.Part.*I. Fuerunt autem

XCI. P. RVDOLPHVS AQVAVIVA, Ioannis Hieronymi Ducis Hadrianorum filius, duorum Cardinalium Iulij & Octauij germanus, R.P.Generalis SOCIETATIS IESV, CLAVDII ex fratre nepos, annos natus tres & triginta, quorum dimidiam partem in Societate exegerat. Tres annos apud Regem Mogorum in magnâ vitæ aſperitate vixerat, tantoque precandi ſtudio, vt ſæpè, cùm ſe primis tenebris conieciſſet in preces manè in eodem veſtigio reperiretur; quo tempore tot ei affluebant ſolatia cæleſteſque deliciæ, vt tum demùm diceret ſe ex animi ſententiâ viuere. Tantâ erat apud omnes ſanctitatis opinione, vt vulgò Angelus vocaretur. Denique verò in Salſetanum agrum Rector deſignatus cùm veniſſet vnà cum ſuis comitibus deprehenſus à Barbaris, mori maluit, quàm equum, qui expeditus ei à ſuo interprete offerebatur ad fugam, admittere. Ibi ſuccîſis ab hoſte poplitibus, primùm ſuccubuit in genua; deinde diductâ ſuis manibus veſte, duas plagas ceruicibus accepit; ad quas acceſſit quarta, quæ humerum à reliquo corpore penè diſcerpſit; & ad extremum iaculi vulnus in pectore.

XCII. FRANCISCVS ARANEA, Luſitanus, Gaſparis Goënſis Archiepiſcopi nepos, laicus, annos duodetriginta natus, decennium in Societate vixerat. Is poſt Rudolphum accepto in ceruicibus vulnere, lateraque haſtili transfixus, in vepres ſe abdiderat; confectis verò iam ceteris, à muliere paſtoritiâ indicatus, ab vniuerſâ multitudine circum idolum raptatus eſt. Sed cùm illi ſupplicare recuſaret, innumerabili telorum copia confixus eſt, tanto furore omniũ, vt pueri etiam ac puellæ arundines & verutâ eius ſanguine madefacta, vnà cum reliquo occiſorum cruore, ſuis idolis conſecrarent, ipſaque illo inungerent.

XCIII. P. PETRVS BERNA, Italus è Galliâ Ciſalpinâ, trigeſimum agebat annum, è quibus ſex in Societate confecerat. Is auctor fuerat, vt aliquot fana in Salſetâ diruerentur; & vaccam quandam, quæ pro Numine colebatur à Barbaris, interfecerat; & vas, in quo ſe ad idoli honorem abluebant, eius inteſtinis conſpurcarat. Quare ab iis vulneratus in occipitio, traiecto etiam oculo, & aure grauiter ſauciatâ, occiſus eſt: atque inſuper in mortui membra ſæuitum.

XCIV. P. ALPHONSVS PACIECVS, Hiſpanus, Rudolpho ætate & genere propè æqualis fuit: cui cùm Barbari lanceam adegiſſent in pectus, extenſis in crucis figuram manibus, oculiſque ſublatis in cælum, alteri vulneri ſeſe obtulit; quod cùm iugulo accepiſſet, exanimis concidit.

XCV. P. ANTONIVS FRANCISCVS, Luſitanus, annum agebat trigeſimum, fueratque in Societate duodecim, quando cum reliquis, tum in capite, tum in reliquo corpore vulneratus à Barbaris, Martyrum cruciatus expertus eſt: quod vt CHRISTI cauſâ liceret, ab ipſo, cùm ſacrificaret, enixè quotidie contendebat.

1584. Soc.44. XCVI. P. LVDOVICVS GOVEANVS, Ethnicorum acerrimus in Indiâ Orientali aduerſarius, vtpote quibus abſtrahebat plurimos, quos CHRISTO adiungebat; incredibili illorum odio, vehemens ſuſpicio eſt, veneno fuiſſe ſublatum Cocini. *Annua Soc. Ieſu* 1584. *Prou. Ind. Coll. Cocin.Iarric.To.*I.*l.*II.*c.*XII.*Bozius Sig.*VI.

1592. Soc.52. XCVII. FRANCISCVS CARRION, Hiſpanus.

XCVIII. P. GEORGIVS CARAVAIAL, Luſitanus, in Reſidentiâ Firandenſi Prouinciæ Iaponicæ, propinato à Gentilibus veneno, vt certis indiciis conſtitit, in odium fidei, lethalem morbum contraxere, quo ille triduo, hic octiduo confectus eſt. *Ann.Iapon.Soc. Ieſu* 1593.

1592. Soc.52. XCIX. P. THOMAS METTAMVS, Anglus, cùm ſeptimum iam ac decimum in cuſtodiâ annum teneretur Londini propter fidem Catholicam, longo confectus Martyrio, in eiuſdem fidei confeſſione demùm menſe Iunio extinctus in carcere eſt, quem ideo non indignum hoc Catalogo cenſeri par eſt. *Annua Soc. Ieſu* 1592. *Prou. Roman. Miſſion. Sander. de Viſib.Monarch. Eccleſ.l.*VII.

C. P. ANDREAS GVALDANEZ, Hiſpanus, Andreæ Ouiedi Patriarchæ Æthiopiæ itinerum ac laborum ſocius & conſors: cùm illo è viuis ſublato, Præpoſiti ſui iuſſu Mazuam, Erythræo mari vrbem impoſitam, peteret, in Turcas incidit, à quibus pro Chriſtiano agnitus, vnà cum Luſi-

sex percussisset, iterùm gladium fractum, paruulo quodam signo ceruicibus impresso: tertio demùm gladio ictum succubuisse. In loco quo sepultus est, tres aues albas raræ magnitudinis, & speciei ignotæ, per quadraginta dies comparuisse, quo toto tempore eodem loco vespertinis horis quasi lucernas conspectas esse, concurrentibus visendi studio Mazuensibus. *Nicol. Pimenta Epist. Ind.* 1599. *Iarric. To.* II. *l.* I. *c.* XXI. *l.* II. *c.* XV. *& To.* III. *l.* I. *c.* XXXV. *Vasconc. pag.* 509. *Ludou. Richeom. in Pictur. spirit. l.* III. *Tab.* V. I. *Sect.* I. §. I. *Benzon. l.* I. *c.* IX.

1595. Soc. 55. 17. Apr. cx. P. HENRICVS WALPOLVS, Anglus, equuleum, aliaque id genus tormenta, non minùs quàm quatuordecim vicibus incredibili animi constantiâ Londini perpessus. Eboraci deinde, vbi fuerat comprehensus (non acceptâ commodissimâ è carcere dilabendi occasione, quam auidissimè illi obtrudebant nobiles quidam Catholici amici) pro Catholicâ fide fuit suspensus, gladioque sectus, intestinis extractis. *Tepes l.* V. *c.* IX. *Benzon. l.* I. *c.* IX. *Rayss. pag.* 171. *Bonarsc. c.* IV. *Eudæmon. c.* VI. *iam relato. Anton. Balingh. Calend. Marian. die* 7. *April. n.* IV.

25. Aug. cxi. P. PETRVS MICHAEL, Coloniensis, vir litteris & prudentiâ clarus, cùm vitâ, voce, stylo, Religionis hostes vehementer vrgeret, implacabile odium sibi apud ipsos conflauit, sæpiùs ad vincula quæsitus, & ad necem: inter epulas etiam veneno tentatus: quod quidem validis antidotis in præsens cum acerbissimo cruciatu excussit; verùm impressa visceribus vis pestifera cùm sæpè repullulauit, tum verò demùm etiam, nihil conducentibus ad vitam retinendam thermis & balneis, interfecit delatum lecticâ Ducis Bauariæ Moguntiam. *Annuæ Soc. Iesu* 1595. *Prou. Rhen. Coll. Monaster.*

1596. Soc. 56. cxii. P. ANTONIVS LOPEZIVS, cùm assiduis peregrinationibus per aspera Peruanæ Prouinciæ iuuandorum animorum causâ vitam contereret, à Barbaris, quorum intemperantiam, aliaque scelera reprehendebat, veneno per insidias sublatus est. Cadauer eius admirabili quâdam fragrantiâ præditum, tanquam viri sancti, & veri Christi Martyris, ipsis etiam Barbaris venerationi eít. *Annuæ Soc. Iesu* 1596. *Prouinc. Peru. Coll. Lim. Petr. Oultreman in Tab. Vir. illustr. Soc. Iesu.*

1596. Soc. 56. 14. Ma. cxiii. P. CAROLVS SAGERIVS, Gallus, Belluacensis, virtute & doctrinâ magnus, post quadraginta annos in Societate transactos eximiâ cum laude, propinato ab Hereticis Chalanconi veneno, vt opinio haud inanis fuit, præmium zeli sancti, quo plenus erat, accepit, mortem ab hostibus fidei intentatam, quam Turnone obiit. *Annuæ Soc. Iesu* 1596. *Prou. Lugd. Coll. Turnon.*

1597. Soc. 57. 5. Febr. cxiv. B. IACOBVS GHISAI, Iaponius, Coadiutor;

cxv. PAVLVS MICHI, Iaponius, concionator inter suos singularis,

cxvi. B. IOANNES GOTO, Iaponius adolescens nuper in Societatem receptus: hi tres cum tribus & viginti aliis, iussu Taicosamæ Iaponiorum Tyranni, post diuturnum carcerem, sinistramque aurem præcisam, acti sunt in crucem; ac postremum transuersis lanceis confixi. *Ludou. Froës in propriâ narrat. Ioseph. Bussoni Italicè. Riccius in Triumpho Crucif.* 10. *Ian. Richeom. in Pictura spirit. l.* III. *Tab.* VII. *Gaulter. in Tab. Chronol. Grauina in Voce Turt. c.* XXX. *Petr. Biuerus in Sanctuario Crucis Part.* II. [illegible]

28. Aug. cxvii. P. MICHAEL DE VRREA, Hispanus, vir in Diuinâ causâ semper ardens, cùm ad Ciuncos Americæ Meridionalis populos insigni feritate infames per incredibiles difficultates & ærumnas penetrasset, iamque non pœnitendam sementem iecisset, ab Caciquij senis filio barbara immanitate trucidatus est, quiritanti quòd parenti suo vitam noluisset prorogare. Aiunt multa super sepulturam ipsius lumina, multos fulgores fuisse conspectos, quæ viro fecerint venerationem; percussores fuisse à leonibus tigribusque laniatos. Non dubia opinio est illum in religionis causâ occubuisse. *Annuæ Soc. Iesu* 1596. *Prou. Peru. Miss. ad Ciuncos. Paul. Ioseph. Arriaga c.* XIX. *Extirp. Idol. in Peru.*

1598. Soc. 58. 30. Sept. cxviii. P. MARTINVS LATERNA, Polonus, Serenissimorum Poloniæ Regum STEPHANI, & SIGISMVNDI III. Concionator Latinus, à Suecis Hæreticis captâ naui, quâ cum Catholicis in mari Balthico vehebatur, dum Catholicos ad religionis constantiam adhortatur, in mare demersus est. Non multò pòst pio cuidam viro captiuo apud Tartaros, & vinculis constricto, mirâ luce circumfusus apparuit, rogauitque num liber fieri vellet? Qui cùm affirmasset, vinculis suâ sponte solutis, ingenti sanè miraculo repentè in campo Russiæ adfuit, quinquaginta circiter leucis à Tartarorum castris, vbi vinctus fuerat, dissito. *Annuæ Soc. Iesu* 1598. *&* 1612. *Prou. Pol. Coll. Leop. Martin. Baron. ad calcem Vitæ B. Stanislai Casimiritani. Gasp. Cichocius in Alloq. Osiac. l.* V. *c.* X. *Simon Simonius, in Opusc. Simonius supplex. Posseu. in Appar. sacro.*

14. Iunij. cxix. P. CHRISTOPHORVS SPOTECVS.

17. Iunij. cxx. IOANNES ESTO.

28. Iunij. cxxi. MATTHIAS VITRIARIVS.

1600. 2. Iulij. cxxii. P. PETRVS BVZELINVS, Belga, Cameracensis,

cxxiii. LAVRENTIVS EVERARDI, Belga, Buscoducensis,

cxxiv. P. OTHO CAMPENSIS, Belga.

Cùm opem ferrent militi ad Neoportum in hostes pugnanti, dilapsis post acceptam cladem ceteris, comprehensi sunt. Buzelinus clarâ voce professus se non arma tractare, sed animas, & vnius Dei stipendia facere, ab efferato milite glande iteratâ traiicitur. Laurentius, nonnullis transfugarum vitam illi seruare frustra tentantibus, magnanimus ipse, neque pro se quidquam

quam precatus, multo ferro plumboque trucidatus occumbit. Otho dum sauciorum aliquem suo collo inhærentem ex cæde eripit, ab hoste circumuentus pro alienâ salute seruandâ amisit suam. Cæsorum cadauera, vt hinc odium, atque ex odio causam necis colligas, vsque eò deformata vulneribus fuere, & membris mutilata, vt inter se recognosci nunquam potuerint. Sanctos illos Patres, vereque Martyres ferebat fama; & multi sapientes credidere. *Imago primi seculi Societatis Iesu.pag.* 808.

1601. Soc. 61. CXXV. NICOLAVS MERCATOR, à Carolo Sudermaniæ Duce capto Derpato Liuoniæ oppido, comprehensi atque in Sueciam asportati, probris & contumeliis vexati, custodiæ seuerissimæ mancipati sunt, ibique tot ærumnis calamitatibusque afflicti, vt in vinculis peste contracta, per summam rerum humanarum indigentiam, Catholici & Iesuitici nominis odio tam diriter habiti, purgatos per aduersa spiritus Stocholmiæ exhalarint. *Annuæ Soc. Iesu* 1605. *Prou. Lith. Petr. Oultrem. in Tab. Vir. illustr. Soc. Iesu.*

27. Febr. CXXVI. P. ROGERIVS FILCOCVS, Anglus, Londini pro Catholicâ fide suspensus, ac sectus, intestinis extractis. *Eudæmon. c.* VI. *Apol. Garnet. Gaulter. in Tab. Chronogr. Petr. Oultrem. in Tab. Vir. illustr. Soc. Iesu.*

1602. Soc. 62. 29. Apr. CXXVII. P. FRANCISCVS PACIVS, Anglus, Londini pro fide Catholica eodem mortis genere, quo prior, sublatus; quam vterque insigni animi constantiâ pertulit. *Iidem & Rayssius in Hierogazoph pag.* 172.

31. Octob. CXXVIII. DOMINICVS COLLINVS, Hibernus, claro genere natus, Coadiutor temporalis; cùm ante religionis ingressum sub duce Mercurio fuisset egregius ductor copiarum, captus ab Hæreticis, Catholicum se libera voce in tormentis confessus est, nec vllis se publicationibus adduci passus est, vt Reginæ Elizabethæ signa aduersus Catholicos sequeretur. Demùm cùm frustra diu sollicitaretur ad fidem eierandam & minas ille rideret & promissa, Corchæ suspendio necatus est. *Annuæ Soc. Iesu* 1603. *Prou. Castell. Coll. Compost. Oultrem. in Tab. Vir. illustr.*

14. Nou. CXXIX. P. FRANCISCVS FERNANDIVS, cùm Chatigani in Bengalano Regno strenuè rem Catholicam promoueret, dum rixantes cum duobus Lusitanis Barbaros ob vectigalia non persoluta componere nititur, ab illis impetitus pugnis & probris, vinculis iniectis ad vrbis Præfecti prætorium tractus, atque in custodiam detrusus est; in qua Sacerdos squallore senioque confectus, breui ærumnarum magnitudine extabuit. Videri meritò potest ab Ethnicis odio religionis tam malè acceptus fuisse. *Nicol. Pimenta in Epist. Indic.* 1599. *Iarric. To.* I. *l.* II. *cap.* XXIII. *& To.* III. *l.* II. *c.* XXIX. *& seq. Oultreman. in Tab.*

1603. Soc. 63. 9. Iunij. CXXX. EMANVEL NIGER, Italus, qui Collegij Claudiopolitani sacrario, & valetudinario præerat, cùm eam vrbem Moyses Zangkl Caluinianus Turcicis armis occupasset, atque hanc nacti occasionem furiosi Ariani à Magistris impietatis suæ incitati in templum Societatis IESV impetum facerent, & horrendas contumelias rebus sacris inferrent, vnusque præter ceteros impius aurifex sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum pedibus conculcaret, verbis in eos inuectus, securi primùm in capite sauciatus est, deinde sclopeto traiectus, pro fide Catholica occubuit. *Ioannes Argentus Epist. ad Sigism. Reg. Polon. Annuæ Soc. Iesu* 1606. *Transyl. Gaulter. & Oultrem. vbi suprà.*

1606. Soc. 66. 18. Ian. CXXXI. VINCENTIVS ALVARVS, Lusitanus, ad vrbem Dabul Indiæ Orientalis, à piratis Malabaribus Mahumetanis captus, cùm Bazaino Goam studiorum causâ exiguo Lusitanorum nauigio se conferret, & per alios dicentes eum diem Mahumeti sacrum, ipsique proinde Christianum aliquem esse immolandum; à piratis facilè impetratus, abscisso capite dum in nauigij prora oraret, dignissima hostia cecidit CHRISTO. *Iarric. To.* III. *l.* I. *c.* III. *Vasconcell. pag.* 512. *Gaulter. & Oultreman suprà. Laurent. Beyerlinck in opere Chronogr. Tit. India Orient.*

1606. 31. Mart. CXXXII. FRANCISCVS MARTINEZ, Sina, primus qui ea è gente in Societatem IESV cooptatus est, strenuus Christi operarius, & qui complures ad Ecclesiam perduxit. Is dum opportunitatem parat Alexandro Valignano Visitatori ad interiora Regni subeundi, ab Indigena fidei Christianæ desertore per calumniam affectati Regni traductus, cùm inter cruciatus heroico tolerantiæ documento nullum edidisset doloris indicium, sæpiùs quæstioni subiectus, fustuario dirissimè mulctatus, arundinibus inter vngues digitorum confixus, demùm cùm ferendo amplius non esset, attrito præsertim febribus corpusculo, in carcere, Cantone expirauit; quem à Martyrio haud longè abfuisse iudicabit, qui originem tempestatis, vnde illi structa calumnia est ab Apostata, expenderit. *Annuæ Sinenses* 1606. *Nicolaus Trigault. de Christ. exped. l.* III. *c.* II. *&* XIII. *l.* IV. *c.* XVII. *l.* V. *c.* VI. VIII. IX. X. *Iarric. To.* 3. *l.* II. *c.* IIV.

1606. 7. Apr. CXXXIII. P. EDVARDVS OLDCORNVS, Anglus, postquam totos duodeuiginti annos, inter ingentes labores, ærumnas, pericula, assiduam orationem, sui afflictationem, strenuam nauauit operam ad Catholicæ fidei in Anglia defensionem, vnà tandem cum P. HENRICO GARNETO comprehensus, & puluerariæ, quam vocant, coniurationis obtentu damnatus, Vigorniæ pro Catholica fide suspensus, sectusque est. Post mortem luculentum ipsius innocentiæ testimonium exhibuit Deus, cùm ignis, quo intestina ipsius consumpta sunt, deleri nequierit quantauis aquæ vi superfusa, & totos dies sex-

sexdecim inter imbres in cinere arserit, tum demùm populo spectante in flammam erupe-rit. At illo ipso in loco posteà gramen in diadematis regij formam succreuit, quæ diu perseuerauit indelebilis. *Eudæmon. c. VI. & X. Apol. pro Garneto; & in Confut. Anticot. c.III. Rayss. in Hierogazoph. pag. 172. Gaulter. & Oultreman suprà.*

1606. 3. Maij. CXXXIV. P. HENRICVS GARNETVS, Anglus, Londini pro fide Catholica, eiusdem coniurationis obtentu, suspensus & sectus est, ipso die Inuentionis Sanctæ Crucis, quam semper tantopere quæsiuerat, sacro. Huius cùm aliquid reliquiarum habere percuperet pia quædam matrona Catholica, misissetque ad hoc vnum è famulis, & hic nihil potuisset consequi aliud, quàm spicam sanguine Martyris in medio tinctam, & hanc ad Dominam tulisset, eamque linteo bene candido inuoluisset, & occultasset, posteà cupida videndi Martyris sanguinis eam euoluisset, aduertit in media spica faciem P. GARNETI, ita ad viuum expressam, vt nulla pictoris ars meliùs repræsentasset, cuius ex ore facies alia Cherubini dependebat, vt & ex coronata fronte Crux perelegans. *Andreas Eudæmon. in Apol. pro Garneto. Annuæ Soc. Iesu 1606. & 1607. Prou. Belg. Coll. Angl. Bombin. in Vit. Campiani c. XI. Argentus c. XXV. Epist. ad Sigism. Reg. Polon. Gaulter. in Chronol. Gardon. in Chronogr. Oultreman in Tab. Vir. illustr. Soc. Iesu.*

1608. Soc. 68. 11. Ian. CXXXV. P. FRANCISCVS PINTVS, post alias atque alias in mediterranea Brasiliæ susceptas expeditiones, cùm ad immanem Tapoyarum gentem cicurandam, ac Diuinæ legi mancipandam missus esset, in ipso regionis aditu barbara feritate interemptus est, vecte ligneo in caput adacto, & repetitis sæpiùs ictibus contusus, maxillæ confractæ, excussi oculi, cranium comminutum. Sic fortis athleta mortem excepit pro CHRISTO, quam sex omnino ac viginti annis P. Iosephus Anchieta nostri seculi, vt passim vocatus est, Thaumaturgus illi prædixerat. *Sebast. Berettar. in Vit. Iosephi Anchietæ l. IV. Iarric. To. III. l. I. c. LVI. Ludou. Bergerus Litteris ex Brasilia datis 1617.*

1608. 23. Iun. CXXXVI. P. THOMAS GARNETVS, Anglus, pro fidei Catholicæ veritate in Anglia suspensus est, sectusque de more Londini, quatuor criminum postulatus, quòd Catholicus esset; quòd Iesuita; quòd populum à Regis obsequio ac fide esset dehortatus; quòd suam ipse fidem Regi obligare suscepto, quod exhibebatur, iureiurando defugeret. Priora duo promptus asseruit; tertium repulit inficiatione; de quarto dixit non licere homini Catholico Vicarij Christi auctoritatem deterere, promptum se Regi fidem spondere, si tollantur è formula iurandi, quæ sunt Pontifici iniuria. *Eudæmon c. VI. Apolog. pro Garneto. Oultreman in Tab. Vir. illustr. Soc. Iesu.*

1611. Soc. 71. in Martio. CXXXVII. P. RAPHAEL FERRER, cùm ad Cofanes, Indorum populos, haud procul Quitensi prouincia in Meridionali America, esset ingressus, vt illis Euangelij lumen inferret, truculenter ab illis occisus est anno 1611. & quidem ante diem 18. Martij; quonam verò certo die non comperio. Meritò Christi athletis, vt credi est æquum, annumerandus. *Paulus Iosephus de Arriaga de extirp. Idololat. in Peru. c. XIX. Christophorus de Acuña in noua detectione fluminis Amazonum. §. 2.*

1612. Soc. 72. 14. Decem. CXXXVIII. P. MARTINVS ARANDA,
CXXXIX. P. HORATIVS VECCHIVS.
CXL. DIDACVS DE MONTALBAN, in Regni Chilensis vallem Elicuram profecti, vt pace Hispanos inter & Indigenas constitutâ, Christi porro fidem Barbaris illis populis prædicarét, ab Angauamano, viro inter Indos Principe, vestimentis exuti, vincti, & hastis transuerberati sunt, quod negarent sibi licere, pellicum, quas ab Hispanis repetebat, suadere restitutionem; nec illi fas esse omnino per Diuinas leges penes se illas habere. *Gaulterius in Tab. Chronologica.*

1614. Soc. 74. 4. Nou. CXLI. P. IACOBVS MESQVITA, Lusitanus, is qui in Europam ex Iaponia duxit primitias, Principum Legatos ad Gregorium XIII. Pont. Max. cùm redux in Iaponiam penetrasset, persequente Christi Ecclesiam Daifusama Imperatore actus in exilium est; sed in ipso deportationis articulo, confectus laboribus, ærumnis, & necessariarum indigentiâ rerum, sanctè propter fidem obiit, haud procul Nangasacho, in mapali piscatorum. *Ant. Cardinus in Elogiis MSS. Martyrum Iaponiæ. Trigault. De Christ. apud Iapon. Triumph. l. III c. XIX. & XX.*

1614. 28. Nou. CXLII. P. ANTONIVS CRITANA, Hispanus, ab Daifusama Iaponiæ Tyranno proscriptus ob fidei præconium, in cursu ad Philippinas, vnà cum TRIBVS ALIIS de Societate IESV extinctus est, haud aliâ mortis causâ, quàm laboribus, squallore, angustiisque nauigij consumptus. *Trigault. de Christ. apud Iapon. Triumph. l. III. c. XXI. Ludou. Piñerus de Persec. Iapon. l. III. c. XXX. Cardinus suprà.*

1615. Soc. 75. 20. Ian. CXLIII. MANCIVS TAICHICV, Iapon, sub Daifuo actus in exilium, nauigationis ærumnis confectus, obiit Macai. *Ant. Cardinus in Elogiis MSS. Martyrum Iaponicè.*

1615. Febru. CXLIV. MANCIVS MISOGVCHI, Iapon, sub eodem Daifuo clam latuit in Iaponia, fidelesque strenuè solatus, mole malorum obrutus cessit è vita. *Ibidem.*

1615. 17. Febr. CXLV. PAVLVS RIOIN, Iapon, post impensos magno fructu annos quadraginta in suorum salutem, sub Daifuo Manilæ exul auræ insolentiâ atque incommodis occubuit. *Ibidem.*

1615. 24. Feb. CXLVI. MATTHIAS SANGA, Iapon, post viginti quatuor suorum saluti impensos, Manilæ, sub Daifuo exul aëris inclementiâ obiit. *Ibidem.*

1615. 28.Feb. CXLVII. ANDREAS SAITVS, Iapon, post annos vndeuiginti, ibidem sub eodem Tyranno iisdem incommodis confectus est. *Ibidem.*

1615. Soc. 75. 10. Mar. CXLVIII. P. IOANNES OGILBEVS, Scotus, dum popularibus suis nauat strenuam operam ad salutem, ab viro nobilissimo copiosissimoque, qui per simulationem conciliari velle videbatur Ecclesiæ, proditus, multis tormentis vexatus est; quæ ipse tanta spiritus alacritate, constantiaque pertulit, vt antiquorum in eo Martyrum robustissima libertas reuixisse videretur. Suspensus ad extremum est Glasci, populo indignante, & iudicibus sæuitiam, atque iniuriã innoxio capiti factam exprobrante. *Relatio Martyrij ipsius. Gaulter. & Oultreman suprà. Georg. Stengel. in lib. cui titulus Vis & virtus exemplorum cap.* XLIII. *num.* XVI.

1615. Maio. CXLIX. P. MANCIVS FIRABAYAXI, Iapon, sub Daifuo mansit occultus in Iaponia, vt suis popularibus adesset spirituali auxilio; sed ob ingentia incommoda, & labores persecutionis, & omnium rerum penuriam morbum mortemque contraxit. *Ibidem.*

1616. Soc. 76. 16. Nou. CL. P. FERDINANDVS DE TOBAR, Hispano genere Mexici natus, Apostolicam Cicimecis & Tepeguanis, efferatissimæ Septentrionalis Americæ nationi, diu operam præstabat pretio laboris non contemnendo; cùm præstigiatore venefico malis artibus turbante omnia, instabilesque populi animos à Deo, à fide auertente, rabies in Euangelij præcones conuersa est. Primus, in quem incurrerunt, fuit P. FERDINANDVS, quem sagittis petitum, & lanceâ traiectum contrucidarunt, nobili potitum trophæo, quod multis priùs annis ipse sibi fuerat vaticinatus. *Franciscus de Figueroa in Memoriali exhibito Regi Hispan.* 1617. *Oultreman suprà.*

18. Nou. CLI. P. BERNARDVS DE CISNEROS, Hispanus.

CLII. P. DIDACVS DE OROSCO, Hispanus, Palentinus,

CLIII. P. IOANNES DE VALLE, Hispanus;

CLIV. P. LVDOVICVS DE ALABES, Mexicanus; ab iisdem, atque eadem in causa, lanceis confixi, per plura vulnera mactati sunt: vt & postridie eorundem manibus oppetiere mortem;

19. Nou. CLV. P. FERDINANDVS DE SANTAREN, Hispanus;

CLVI. P. HIERONYMVS DE MORANTA, Hispanus, Balearis;

CLVII. P. IOANNES DE FONTE, Hispanus, Aragonius.

Horum Christi pugilum corpora, frustra diu multumque quæsita sunt; donec trimestri iam lapso diligentiâ Ducis Hispani quaterna venerunt in manus nostras, Hieronymi, Ludouici, & vtriusque Ioannis; ea verò tam vegeta adhuc & succi plena, quàm si viuerent; & sanguine perfusa tam roseo, viuidoque, quàm si tum primùm fuisset expressus. *Epist. Nostrorum terna Mexico datæ, Duaci & Augustæ impressæ.*

1616. 6. Dec. CLVIII. P. IOANNES METELLA, Lusitanus; &

CLIX. P. LVDOVICVS MATTHÆVS PILINGOTTE, Italus, è Diœcesi Forosemproniensi, cùm in Ceilano Orientalis Indiæ vasta Insula Christi fidem strenuè promulgarent, Matteigammæ à Candianis militibus lanceis transfixi sunt; capita eorum recisa hastili imposita publico loco proposita sunt. Causa cædis fuisse creditur, vindictæ studium ob supplicium de sacrificulis eorum sumptum, qui circumcursantes turbabant latè omnia. *Annua Soc.* IESV. 1617. *Prou. Malab. Coll. Columb.*

1617. Soc. 77. 22. Ma[i]. CLX. P. IOANNES BAPTISTA MACCIADVS, seu, TAVARA, Angrensis ex Insula Tertia; is cùm rem Christianam in Iaponia clam curaret, Ecclesiam vexante Xoguno Imperatore, comprehensus est, & carceri mancipatus. Vbi sententiam capitis excepit, exultabundus Deo gratias egit, quòd tanto se beneficio dignaretur. Aiebat tres sibi dies, dum viueret, fulsisse lætos, quo Societatem esset ingressus, quo raptus in carcerem, atque hunc, quo pretiosæ mortis nuncium accepisset. Haud procul Nangasachio fatalem ictum gladio excepit, cùm semel iterumque percussus, fallente carnifice, duplici plagæ superesset. *Nicol. Trigault. de Christ. apud Iapon. Triumph. l.* IV. *c.* XVII. *& l.* V. *c.* I. VI. *&* VII. *Matth. Raderus in Auctario eiusdem Trigaultij. Fab. Ambros. Spinula in Vita Caroli Spinulæ c.* XIII.

1619. Soc. 79. 7. Sept. CLXI. P. STEPHANVS PVNGRATZ, Hungarus; &

CLXII. P. MELCHIOR GRODECIVS, Germanus, Silesius, à Gabriele Betleemo Transyluaniæ Principe Caluiniano Cassouiæ, quando eam ille ciuitatem occupauit, comprehensi sunt. Tentati pollicitationibus ac minis ad nuncium Christo remittendum & Catholicæ fidei, deinde subiecti quæstioni, & adusti latera cereis ardentibus, quoad nudata carnibus latera costas ostentarent, aliisque atrocioribus laniati suppliciis, infracti omnia pertulerunt. Demùm immissi percussores, ferratam clauam P. Stephano altè adigunt in præcordia; dein palpitanti adhuc spirantique caput circumacto fune validè constringunt, & pro exanimato relinquunt. Mox P. Melchiorem multis vulneribus conficiunt, deformantque; capite truncum, & reuinctum manibus in cloacam præcipitant, quò P. Stephanum etiamnum spirantem iam proturbarant. Memorabile est, sanguinem illorum in parietes ac pauimentum dispersum, nullâ diu potuisse extersione ablui, nullâ industriâ aboleri. *Ioannes Argentus Epist. ad Regem Polon. editionis tertiæ c.* XXIV. *Refutatio originis motuum Hungaricorum. Iulius Bellus in Laurea Austriaca l.* III. *pag.* 226. *Comment. de bello Bohemo-Germanico additus Octauio Stradæ pag.* 44.

1619. 28. Nou. CLXIII. LEONARDVS CHIMVRA, Iapon, Nan-

Nangasachiensis, dum rem Christianam strenuè Nāgasachij procurat, tractus in vincula est, homicidij postulatus. Sed comperto innocentem eius criminis esse, Religionis odio deinceps in vinculis habitus est. In iis triennium exegit, tanto sanctitatis documento, vt sacram ædem ex ergastulo fecisse videretur. Posteà productus in publicum, & extremâ sententiâ damnatus, propterea quòd contra leges Imperatoris substitisset in Regno & Christi vulgasset Euangelium, immani rogo impositus est. Perstitit immotus in pyra, negans se doloris vllo sensu tangi. Mox ruptis manuum vinculis, collectas vtraque manu prunas capiti venerabundus imposuit, Psalmum decantans, quo laudare Dominum omnes gentes iubebat. *Annua Iaponicæ Soc. Iesu.* 1619. *Raderus in auctario ad Trigaultium.*

1610. Soc.80. CLXIV. P. FRANCISCVS DE RIBERA; Mozambico missus in Africæ Promontorium, quod Lusitani ab æstu maris, Das Corrientas vocant, vt Ecclesiam ibi fundaret, à Saracenis, quibus id consilij suboluerat, Deo ad aram litans, hastis immaniter transuerberatus, & interfectus est. *Annua Soc. Iesu* 1620. *Prou. Goan. Coll. Mozamb.*

1610. 7. Ian. CLXV. AMBROSIVS FERNANDEZ, Lusitanus, in Iaponia cum P. Carolo Spinula Omuræ coniectus ob Christianæ fidei præconium, loci frigoribus, aliisque ærumnis confectus interiit, hoc vno subtristis, quòd non posset in flammis vel cruce Christi fidem asserere. *Annua Iaponicæ Soc. Iesu* 1619. *Raderus in Auctario ad Trigaultium. Fab. Ambros. Spinula. c.* XIV. *&* XVII. *Vita Caroli Spinulæ.*

1610. 25. Sept. CLXVI. P. GODEFRIDVS THELEN, Germanus, è Iuliacensi Ducatu, cùm Moguntiæ Rhenum conscendisset, Nouetium delapsurus, ad Caubam ab militibus Caluinianis deprehensus, odio Papismi, & nominis Iesuitici crudeliter interfectus est, glande pectus, multis plagis reliquum corpus traiectus. *Relatio propria de hac cæde. Petrus Oultreman in Tab. Viror. illustr. Soc. Iesu.*

1620. 11. Mart. CLXVII. P. EMANVEL BARRETVS, Lusitanus, post annos triginta Iaponiæ impensos, sub Daifuo Tyranno eiusque filio Xoguno clam fideles adiuuans, ærumnis succubuit, auidus in flammis mori. *Ant. Cardinus in Elogiis* MSS. *Martyrum Iaponiæ.*

1620. 29. Sept. CLXVIII. P. IOANNES DE FONSECA, Lusitanus, laborauit in Iaponia annis sexdecim, secundùm quos sub Daifuo Xogunoque magnitudine incommodorum ibidem oppressus occubuit cruenti Martyrij cupidissimus. *Ibidem.*

1621. Soc.81. CLXIX. P. ÆGIDIVS DE ABREV, Lusitanus, dum ex India nauigat in Iaponiam Euangelij causâ, in eo cursu delapsus in Batauos, in carcerem compactus est Iacatræ; ibi cùm exhiberet Christianis ea officia, quæ ab Sacerdote, & eo quidem de Societate poterant repeti, per contumeliam ab impiis, Papista, Diabolus appellatus; fame diriter cruciatus; ad extremum verberibus in odium Christi vsque ad internecionem mulctatus est. Nunc auctoritate Romani Pontificis in eius Martyrij veritatem legitimè inquiritur.

1621. 19. Febr. CLXX. P. ARNOLDVS A BOECOP, Belga, Gelder, in itinere quod è patria Moguntiam instituebat, ab Hæreticis per fraudem interceptus est, &; quæ illorum est in nostrum nomen beneuolentia, in custodiam datus. Inde verò dimissus substitit æger Coloniæ, hausto, vt Medicorum fuit sententia, veneno, quod illi mixtum in carcere fuerit; quocum totos quinque menses luctans, tandem succubuit. *Annua Soc. Iesu* 1622. *Prou. Rhen. Coll. Colon.*

1621. 21. Febr. CLXXI. P. HERVÆVS MALVESIVS, Gallus, in oppido Clariaco ad Oldium fluuium, in agro Aginnensi, post multos agones superatos pro defensione Catholicæ veritatis; post multa Hæreseων monstra gladio sanæ doctrinæ iugulata, dum Sacramenti Pœnitentiæ munere fungeretur, impiâ manu percussus, ad pectus, ad ventrem, ad iugulum, ad verticem, gladio, ficâ, lanceâ, glande, victor occubuit, palmamque extremo hoc ex agone retulit, & lauream immarcessibilem. *Andreas Saussaius in Supplem. Martyrologij sui Gallicani. Annua relata Prou. Aquit. Coll. Xanton.*

1621. 30. Mart. CLXXII. P. IOANNES SANDÆVS, Belga, regrediens à Castris Cæsareis, vbi suam militi operam exhibuerat, ab Hæreticis interceptus, & pro Societatis IESV alumno agnitus, in Religionis, Societatisque odium ter globo lethaliter ictus, sanguinem, vitamque gloriosè Christo testando profudit, propè Wepstadium in Spirensi Diœcesi. *Annua relata Prou. Rhen. Coll. Spir.*

1621. 10. Aug. CLXXIII. AVGVSTINVS OTA, Iapon, P. Camilli Constantij comes in Apostolicis itineribus, cum eodem comprehensus, & vinculis onustus in carcerem Iquinoximanum compactus, acceptâ capitis sententiâ, vehementer institit, vt in Societatem admitteretur. Sic vnius diei Tiro, sed veteranâ virtute, vitam pro Christo Iquinoximæ datis ferro ceruicibus prodegit. *Annua Iapon. Soc. Iesu* 1622. *Theatrum Iaponiensis Constantiæ. Relatio breuis ex Hispanico Italica.*

1622. 15. Aug. CLXXIV. P. IOANNES LA GARDE, Gallus, inclytâ virtute vir, dum classiariis ope spirituali præsto est, à venefico, quem in opere nefario occupatum protraxit ad lucem; vt ex triremi exigeretur, carmine nescio quo afflatus, repentè valetudinem turbari, caput circumagi, febrim sibi cieri sensit. Ergo spe melioris cæli expositus in extremis Pictonibus ad ostium Ligeris; in Riani pago magnâ sanctitatis opinione decessit, ea peste confectus, quam illi magus impostor afflauit, studio vindictæ, ob auersum à

classe tam noxium caput, atque à vectoribus tam præsens malum. *Annuæ Soc. Iesu 1622. Prou. Aquit. Coll. Burdig.*

1622. 10. Sept. CLXXV. P. CAROLVS SPINOLA, Italus, Genuæ clarissimo genere natus, Nangasachi in Iaponia, quam multis diu laboribus excoluit, imperante Xoguno lento incendio ob Christi fidem consumptus est; postquam toto triennio maceratus arctissimo commeatu, in peruia omni aëris inclementiæ custodia, non tam vitam traxerat, quàm longam mortem expertus fuerat in clarissimarum palæstra virtutum, & stadio sanctitatis. *Fab. Ambros. Spinola in eius Vita. Nicol. Trigault. in Christian. apud Iapon. Triumph. l. IV. c. I. Raderus in Auctario ad Trigaultium. Theatrum Iapon. constant. Annuæ Iaponicæ 1622.*

1622. 10. Sept. CLXXVI. P. SEBASTIANVS CHIMVRA,

CLXXVII. ANTONIVS KIVNI,

CLXXVIII. PETRVS SAMPO,

CLXXIX. CONSALVVS FVSAI,

CLXXX. MICHAEL XVMPO.

CLXXXI. THOMAS ACAFOXI,

CLXXXII. LVDOVICVS CAVARA; Iapones omnes Tirones, in Omurano carcere Societati adscripti, præter P. Sebastianum qui annos octo supra triginta in ea iam exegerat, primus Iaponiorum Sacerdotio initiatus, primus Iaponiorum Sacerdotum qui Christi fidem sanguine asseruit; vnà cum P. Carolo Spinola Nangasachi lento igne combusti sunt; cùm in ipsorum conspectu,

CLXXXIII. IOANNES CIVCOGA, Iapon etiam ipse, & in Societate Tiro, in eadem fidei causa, capite mulctatus esset. *Iidem Auctores.*

1622. 15. Sept. CLXXXIV. P. CAMILLVS CONSTANTIVS, Italus, post nouem annos in excolenda Domini vinea Iaponica vberrimo fructu impensos, à Daifusama Tyranno proscriptus est. Sed habitu militari post septenne exilium regressus in Iaponiam, magnum fecit quæstum animarum, donec in quæsitorum manus delapsus, Tabiræ lento incendio viuus concrematus est, cùm inter crepitantes flammas diu fuisset maximo spiritus ardore, atque animi magnitudine concionatus. *Annuæ Iapon. Soc. Iesu 1622. Theatrum Iapon. constant. Breuis relatio Italica. Paulus Gualterus in Legendario SS. Martyrum Calabriæ l. I. c. 84.*

CLXXXV. P. PETRVS PAVLVS NAVARRVS, Italus,

CLXXXVI. DIONYSIVS FVGEXIMA, &

1622. 1. Nou. CLXXXVII. PETRVS ONIZVCCHA, Iapones, Ximabaræ in Iaponia, quam legibus Christianæ fidei diu excoluerant, præsertim P. Petrus per annos complures, admirabili prorsus atque indefessa caritate, viui flammis aboliti sunt. *Iidem Auctores.*

1623. Soc. 83. 4. Dec. CLXXXVIII. P. HIERONYMVS DE ANGELIS, Siculus, &

CLXXXIX. SIMON IEMPO, Iapon, socius eius, cùm viderent Ecclesiam Iendi quæ Iaponiæ Regia tum erat, in summum adductam esse discrimen, vnde vix posset emergere, nisi se ipsi persecutoribus coram obiicerent, inuicta constantia in Religioso Societatis amictu se Gubernatori stiterunt. Ab eo coniecti in carcerem, ab Xoguno Imperatore damnati ad rogum, incendio viui deleti sunt. *Annuæ Iapon. Soc. Iesu 1620. & sequentium. Fab. Ambros. Spinola in Vita P. Caroli Spinolæ c. IV. & seq. Franciscus Crispus in Relatione de Martyribus in Regia Iaponiæ anno 1624. passis.*

1624. Soc. 84. 22. Febr. CXC. P. DIDACVS CARVALLIVS, Lusitanus, Xindai in extrema Iaponia, dum spargit Euangelij semen, comprehensus, atrocibusque suppliciis cruciatus, cùm nec ipse vellet fidem deserere, nec alios ad defectionem hortari, peracri hyeme nudus in glaciales vndas iniectus, tamdiu in iis detentus est, donec extincto vi frigoris vitali calore, spiritum ardentem caritate mediis in aquis efflauit. *Annuæ Iaponicæ Soc. Iesu 1624. Georgius Reeb in Prudentia Christiana p. I. c. I. §. IV. num. XXIX.*

1624. 25. Aug. CXCI. P. MICHAEL CARVALLIVS, Lusitanus, vir multarum virtutum, atque eximiæ sanctimoniæ gloriâ clarus, magnis in Iaponia perfunctus laboribus, post exactos in arctissimo & multarum ærumnarum feracissimo carcere menses tredecim, Omuræ lentis ignibus tostus, atque consumptus est. *Annuæ Iaponicæ Soc. Iesu 1624.*

1625. Soc. 85. 4. Iulij. CXCII. P. THEODORVS RISWIG, Belga, Neomagus, magni illius Petri Canisij ciuis & cognatus, Sociis Gochij præerat, cùm oppidum illud Geldriæ Gubernator Neomagensis intercepit. Ab eo comprehensus & Neomagum abreptus, graui lytro præscripto detentus in vinculis, crimine nescio quo in speciem obtento. Id cùm legitimè diluisset, & beneficio libertatis, quam neutralitatem ibi vocant, missionem vrgeret; iussus est lytrum pendere, si dimitti velit; sat nimirum criminis haberi, ne euadat impunè, Iesuitam esse. Cùm negaret se posse in mulctæ conditionem descendere, qui esset criminis omnis expers, in carcerem tetriorē, minis etiam intentatis detrusus est. Ibi squallore, pœdoreque, atque adeò senio victus, vitam ab hostibus fidei Catholicæ per odium eiusdem fidei, vt crediderim, tametsi lytri obtentu, expressam in carcere posuit. *Annuæ Soc. Iesu 1625. Prou. Rhen. Coll. Embric.*

CXCIII. P. FRANCISCVS MACCIADVS.

1625. Septemb. CXCIV. P. BERNARDVS PEREIRA, Lusitani, delecti, qui Socios in Æthiopica messe laborantes iuuarent, Goâ soluerunt; & ventis parum secundis vsi, post molestam iactationem appulsi Zeilam ad Erythræi maris fauces, dum terrâ prosequuntur iter in Æthiopiam, ab AuxaGurellano Principe Mahumetano intercepti, in custodiam dati sunt, onusti vinculis, & viliter habiti ad ludibrium; demùm Cabraëlis captan-

ptandæ gratiæ, qui pro Schismate aduersus sana dogmata induerat arma in Abassinæ Imperatorem, ab perfido illo Principe obtruncati sunt. *Annuæ Soc. Iesu 1623. & 1624. Prou. Goan. Resid. Aethiop. Annuæ item Aethiopicæ 1624. 1625. & 1626.*

1626. Soc. 86. 7. Maij. CXCV. P. IOANNES BAPTISTA BAEZA, Hispanus, vir apprimè humilis, prudens, spiritualis; Mozambici, Goæ, Macai concionibus opera præstita, in Iaponum salutem subinde totos sex & triginta annos incubuit. Daifu persequente Ecclesiam, latuit in Iaponia, proscriptis ceteris. Ex ærumnis quas eo tempore grauissimas perpessus est, grauem morbum contraxit, quo annum totum exercitus est per acres dolores, & molestam paralysim, coactus loca sæpè mutare, delatus hinc inde in cistam inclusus. Demùm accensus desiderio vitam abrumpendi in rogo, cùm ipse nusquam Martyrio deesset, laboribus in fidei causa superatus, Xoguno imperium tenente, laureatum spiritum Nangasachi efflauit. Athletis Iaponicis non immeritò permistus. *Anton. Cardinus in Elogiis* MSS. *Martyrum Iaponiæ.*

1626. 7. Maij. CXCVI. P. GASPAR DE CASTRO, Lusitanus, in Iaponia octodecim annis magno ardore & fructu laborauit; donec gliscente persecutione, confectus laboribus, & ærumnis in defensione fidei toleratis, flagrans cupiditate se Deo per flammas sacrificandi, sanctè decessit ad pedem arboris abiectus in tugurio propè Ariyam, gloriæ Martyrij, vt credi par est, compos. *Ibidem.*

1626. 20. Iulij. CXCVII. P. FRANCISCVS PACECVS, Lusitanus, Prouincialis Societatis in Iaponia;

CXCVIII. P. BALTHASAR DE TORRES, Hispanus, Granatensis;

CXCIX. P. IOANNES BAPTISTA ZOLA, Italus, Brixiensis;

CC. GASPAR SANDAMATZV.
CCI. PETRVS PINXEI.
CCII. PAVLVS XINXVQVE.
CCIII. MICHAEL TOZO.
CCIV. IOANNES GVISACV.
} Iapones.

CCV. VINCENTIVS CAVN, Coreanus; simul omnes Nangasachi propter fidei Christianæ confessionem, Psalmos modulantes, & pia IESV ac MARIÆ nomina inclamantes, flammis concremati sunt. *Annuæ Iaponicæ Soc. Iesu 1626. Cardinus supra.*

1627. Soc. 87. 6. Sept. CCVI. P. THOMAS TEVII, Iapon, Omuranus, ob Euangelium Christi passus est exilium; ex quo clam reuersus in Insulam, haud multò pòst Nangasachi comprehensus, cùm fortiter à se repulisset consanguineos ad defectionem se adhortantes, Xoguno imperante, flammis purgatus felicem cursum consummauit. Quando expirauit, pectus illi extemplò confractum est, atque ex eo flamma promicuit, attonitis nouitate prodigij qui aderant Iaponibus & Lusitanis. *Antonius Cardinus in Elogiis* MSS. *Martyrum Iaponiæ.*

1628. Soc. 88. 7. Sept. CCVII. P. EDMVNDVS AROVSMITHÆVS, 1628. Anglus, vir in omni cum Hæreticis congressu acer; vinculis, & gloriosa fidei confessione, ac celebri de Pseudo-Episcopo Cestriæ victoria latè famosus; Lancastriæ sententiam maiestatis accepit, quæ raptari, suspendi, euiscerari, distrahi, partes ad terrorem sublime proponi, dum tabo, diffluant decernit: causa necis dicta, quòd esset Iesuita, quòd Sacerdos, quòd seductor, negasset extra Catholicam Ecclesiam haberi posse salutem. Coram instrumento supplicij, tertiò curuatis genibus vitam Deo suo promptus obtulit; & nulla vitæ sponsione admissa, quam susceptum fidelitatis iuramentum Apostolicæ Sedis auctoritati iniurium stabiliret, pro suis persecutoribus Deum precatus, felici suspendio vitam absoluit, magno inuictæ fortitudinis apud omnes relicto documento. *Annuæ Soc. Iesu 1628. Prou. Angl. Coll. B. Aloysij. Relatio ex litteris multorum qui adfuerunt excerpta.*

1628. 15. Sept. CCVIII. P. MATTHÆVS FERNANDEZ, Cocinensis; & [illegible]

CCIX. P. BERNARDINVS PECCIVS, seu, SENENSIS, vt se voluit vocari à patria, cùm in Iafanapatania conuertendis Infidelibus, fidelibusque pascendis operam strenuè impenderent, à barbaris Chingalis, quos Candiæ Rex vastandæ regioni; atque inprimis diruendis Templis, mactandisque præconibus Euangelij immiserat, capite truncati sunt. *P. Petrus Paulus Rect. Coll. Iafanapat. ad Prouincialem Cocinensem, litteris datis 5. Octob. 1628.*

CCX. MICHAEL XVNVAN, Iapon, sub Daifuo Ecclesiam persequente clam se continuit in Iaponia, multumque fidelibus profuit. Tandem ærumnarum mole oppressus, sub Xoguno morbum mortemque contraxit Ximonoxequi, optans in igne se Deo immolare. *Ant. Cardinus in Elogiis* MSS. *Martyrum Iaponiæ.*

1628. 15. Nou. CCXI. P. ROCHVS GONZALEZ DE SANCTA CRVCE, Paraquarius; [illegible]

CCXII. P. ALPHONSVS RODRIGVEZ, Hispanus, in Vruaia, quæ Paraquariæ pars est, insidiis petiti ab impio præstigiatore, qui Diuinitatis sibi opinionem per magica sacra colligebat, pilis amentatis in caput libratis exanimati sunt, ne molitionibus eius nefariis Euangelij prædicatione obstarent. Cadauera mox nudata, vulnerata, dilacerata, tracta, circum Ecclesiam, quam excitarant, ignominiosè raptata sunt. Inde in ignem coniecta, non tamen aboleri potuerunt; imò voce formatâ è pectore truncum P. Rochi corpus sicarios increpuit, suique sceleris attonitos admonuit. Aberat haud indè procul in altera Reductione

1628. 17. Nou. CCXIII. P. IOANNES DEL CASTILLO, Hispanus, quem eodem concitati furore Barbari, contumeliis & pugnis affectum vinciunt, iaculis

lis configunt; mox fune constrictum per aspera montium raptant totos mille passus, & plagas super-ingerunt liberalissimâ immanit. te. Tum illigatum arbori brachiis in crucem expansis, repetitis vulneribus mulctant. Demùm validiore lacerto saxum sacro eius vertici illisum latam animo portam aperuit ad æternitatem. Sed nec à cadauere temperatum est; caput contusum, reclusa præcordia, totum igne consumptum. Obiit generosus athleta Christo penè per omnia configuratus, nimirum tertio ac trigesimo ætatis anno, sextâ feriâ, horâ post meridiem tertiâ, &, ne quid deesset, crucifixus. *Franciscus Crispus propria de ipsis relatione. Ioannes Eusebius* Nieremberg *in Historia panegyrica de ipsis. Annuæ Paraquariæ Soc. Iesu* 1626. *&* 1627.

1618. 25. Dec. CCXIV. MICHAEL NACAXIMA, Iapon, comprehensus Nangasachi propterea quòd Christianos iuuaret, & instrueret; Ximabaram primùm abductus est, ibique octies inclementer fustigatus, & infusam in os aquam regurgitare confusam sanguine compulsus, demùm Soli, vt torreretur, expositus est. Verùm cùm orasset Deum, lenis auræ, & inductæ nubeculæ beneficio, cùm per malaciam omnia circum æstuarent, recreatus est. Post hæc ad aquas sulphuratas Vngeni montis translatus, sæpiùs illis perfusus, & per bullientia stagna traductus est; donec tandem per incredibiles cruciatus, summâ constantiâ propter fidei confessionem toleratos Xoguno Iaponiæ Tyranno imperante enecatus est. Corpus in stagnum, quo confectus fuerat, proiectum est. *Relatio persecut. Iapon. annorum* 1628. 1629. *&* 1630. *pag.* 123. *Italicè. Ant. Cardin. in Elogiis* MSS. *Martyrum Iaponiæ.*

1619. Soc. 89. 11. Iunij. CCXV. P. BERNARDVS REVS, Hispanus, Maioricensis, ad Chunchos, Americæ Meridionalis gentem ferocissimam, adhuc intentatam ingressus, vt illis fidem Christi annuntiaret, in Valle Apollo ab illis est sagittis transfixus; id quod ipse iamdudum futurum prædixerat fidei per sanguinem confirmatâ prædicatione. *Annuæ Soc. Iesu* 1619. *Prou. Peru. Coll. Pacens. Ludou. Valdiuia in Vitis illustr. Vir. Soc. Iesu Hispanicè conscriptis* MSS. *Elogia Peruana Vir. illustr. Soc. Iesu* MSS.

1629. 9. Aug. CCXVI. P. MATTHIAS BVRNATIVS, Germanus, Silesius; cùm in Ducatu Ghitzinienfi missione institutâ, copiosam in horrea Domini messem inferret, à tumultuantibus inconditè rusticis hæreticis in militem, quo cogebantur ad fidem capessendam, vim expertus est. Vulnus primùm lethale cuspidato telo in dextro sincipite accepit, ac dum ictui manum obiicit, mediis duobus digitis mutilatus est. Tum furcâ bidente duas in tergo plagas, & maiore sclopo globum per læuum humerum in ipsa adactum præcordia pronus hausit, & concidit, vitam honestissima in causa, spiritumque profundens. *Relatio de hac ipsa cæde à Patribus nostris ex Bohemia accepta.*

1631. Soc. 91. 11. Nou. CCXVII. P. IOANNES ARNOLDI, Germanus, dum oues quas hactenus verbo pauerat & exemplo, ceteris metu tumultuantium circumquaque rusticorum acatholicorum dilapsis sollicitus inuisit, occupatus à furente turba hæreticorum primùm feritur asciâ in capite; mox cultro iugulatus exanimatus est, nec dubiè in odium fidei haud procul Visselhofda in Westphalia. *Annuæ Soc. Iesu* 1631. *Prou. Rhen. Infer.*

1632. Soc. 92. CCXVIII. BLASIVS SCHOLLING, Germanus, ad custodiam Eberspergensis nostræ sedis relictus, quo tempore Gustauus Adolphus Sueciæ Rex Bauariam habebat infestam, ab eius militibus crudelissimè tortus, dum negat Diuorum ossa, & sacrum thesaurum velle se prodere inhumaniter interfectus est. *Acta Collegij Monacensis eius anni* MSS.

1632. 1. Febr. CCXIX. P. IVLIVS PASQVALIS, Italus, Parmensis;

CCXX. P. EMANVEL MARTINEZ, Lusitanus, Cinipæ, qui locus Cinaloanæ regionis in America Mexicana est, ab Ethnicis Hispani & Christiani nominis hostibus oppressi, & sagittarum imbre confixi sunt. *P. Franc. Corbinellus litteris Mexico datis* 6. *Martij* 1633. *Neapolim.*

1632. 3. Sept. CCXXI. P. ANTONIVS PINTVS YXIDA, Iapon, fortissimus Christi pugil, & multis victoriis clarus, arctissimum carcerem maximas inter ærumnas triennio sustinuit; Vngeni montis bullientibus aquis sæpè perfusus est; demùm cùm nullis pollicitationibus, minis, cruciatibus, Christianam sibi fidem excuti pateretur, Nangasachi, trigesimo tertio post initam Societatem anno, igne lento tostus est. *Annuæ Iaponicæ Soc Iesu* 1629. *Franciscus Rodriguez in Catal. Mart. Soc. Iesu in Iapon. annis* 1632. *&* 1633.

1633. Soc. 93. CCXXII. P. IGNATIVS FIAGLIO, Lusitanus, cùm in Mogore Christianos ad fidei constantiam in excitata dira persecutione adhortaretur, manu crucifixi effigiem prætendens, ab impiis multis vulneribus confossus est. *P. Ioseph. de Castro litt. datis Agra Regia Mogoris* 8. *Octobr.* 1633. *ad P. Rectorem Coll. Taurin.*

1633. 22. Iul. CCXXIII. THOMAS NICOFORI, Iapon, post exilium, ærumnasque plurimas propter Christum toleratas, demùm Nangasachi combustus est. *Franciscus Rodriguez suprà. & Anton. Cardinus, suprà.*

1633. 31. Iul. CCXXIV. NICOLAVS FVCVNANGA GEYAN, Iapon, inaudito tormenti genere Nangasachi extinctus est, ætate iam propè decrepitâ, quadragesimo quinto pòst anno, quàm fuerat Societatem amplexus. Pedibus ad furcam suspensus, manibus post tergum reuinctis, mediâ corporis parte in scrobem depressâ, quam duplex tegebat tabula, ne quid hauriret auræ vel lucis. Cùm pependisset ieiunus triduum, sed à Deipara, vti fassus ipse est, frigidâ subinde recreatus, cuius plenus cyathus in fossa repertus est, sub-

ſubinde etiam per noctem ſolutus vinculis, & depoſitus ad quietem, attonitis ſpectaculo Ethnicis, expirauit. *Ibidem.*

1633. 4. Aug. CCXXV. P. ANTONIVS BELLAVIA, Siculus, cùm in Braſilia nauaret operam militibus Luſitanis, aduerſus Batauos præliantibus, glande primùm traiectus, deinde inter audiendam ſaucij militis Confeſſionem à duobus Hollandis gladiis confectus eſt, binis terníſue vulneribus in capite, totidem in gutture acceptis. Illius ſanctimoniæ, cuius opinione iamdudum clarebat, adſcripta eſt ab omnibus inſignis victoria, quam quarto pòſt die de Batauis retulerunt Luſitani. *P. Emanuel Fernandez litteris ad P. Mutium Vitelleſcum Præpoſitum Generalem datis Pernambuco 5. Octob. 1633.*

1633. 16. Aug. CCXXVI. P. ANTONIVS VASCONCELLVS, Luſitanus, nobili loco natus, ætate adhuc impare, ob doctrinæ & virtutis merita conſtitutus eſt Eboræ S. Inquiſitionis Deputatus. Cùm autem arderet fidei tuendæ, amplificandæ, ſuo ſanguine, ſi poſſet, aſſerendæ zelo, munus Inquiſitoris in India adminiſtrandum non inuitus admiſit, vt viam faceret ſuis optatis. Adminiſtrauit illud integritate ſummâ, diligentiâ incredibili; illudque perfectiſſimæ virtutis exemplis decorauit. Verùm exactâ, quam adhibebat ſuo muneri probè obeundo, diligentiâ, mortis illi pro Chriſtianæ fidei ſanctitate oppetendæ occaſio fuit. Nam cùm in nonnullos inſtituiſſet quæſtionem, quos oportebat ob ſua facinora totius aſſis, imò & vitæ & exiſtimationis adire diſcrimen, nec ſpes eſſet ipſius integritatem corrumpi poſſe, illum per malas artes de medio ſuſtulerunt. Cupierat ille diu antè Societati adſcribi, in qua ſe credebat animarum ſeruandarum deſiderio, quo flagrabat, plenius reſponſurum, & S. Franciſci Xauerij, quem ſibi æmulandum propoſuerat, virtutes expreſſurum; ſed Moderatoribus viſum fuerat illum vſque & vſque differre, vt Diuinæ gloriæ, per munus quod gerebat, impenſiùs ſeruiret. Iam verò cùm operâ maleuolorum incidiſſet in morbum, priùs in Societatem, quàm in cælum, admiſſus eſt, quem proinde & Sociorum numero, & violentâ morte ſublatorum pro fidei defenſione, debui meritò accenſere. Obiit Goæ. *Bartholomæus Guerrerus in Corona Luſitanica MS. Part. 2. Cap. 21.*

1633. 16. Aug. CCXXVII. P. EMANVEL BORGES, Luſitanus,

CCXXVIII. IOSEPHVS RVOMVI, Iapon;

CCXXIX. IGNATIVS QIDO, Iapon, eodem genere ſuſpendij, cùm illud triduo ſuſtinuiſſent, ibidem ſuas animas lucrati ſunt. *Ibidem.*

CCXXX. P. IACOBVS ANTONIVS GIANNONIVS, Italus,

1633. 25. Aug. CCXXXI. IOANNES GVINDORA, Iapon, diuturnâ cuſtodiâ macerati, per varia loca compedibus onuſti & manicis, præcone præunte ad ignominiam aſino circumuecti, Ximabaræ ferali foueæ, pendentes è pedibus immortui ſunt. *Ibidem.*

1633. Sept. CCXXXII. IOANNES IAMA, Iapon, ſenectutem bonam, multis nobilem triumphis, Iendi inuento ſuſpendio coronauit. *Ibidem.*

Sept. CCXXXIII. THOMAS RICAN,

CCXXXIV. LVDOVICVS CAFOCV,

CCXXXV. DIONYSIVS YAMAMOTO,

CCXXXVI. IACOBVS ANTONIVS TACVXIMA, Iapones, hic Xecuæ, illi Cocuræ incendio pro Chriſti confeſſione deleti ſunt. *Ibidem.*

1633. Sept. CCXXXVII. P. MICHAEL PINEDA, Iapon, in perſecutione Daifui exulauit Manilæ. Inde redux ſtrenuè labori ſe impendit; & diligenter ad necem quæſitus, cùm hoſpes timeret ne ſua in domo caperetur, illum nocte tempeſtatibus & pluuiis fœdâ eiecit; cumque non haberet quò diuerteret, grauem in morbum tot ex incommodis incidit, ex quo Nangaſachi ſub Xoguno triduo extinctus eſt, inter deſideria moriendi in flammis. *Ant. Cardinus ſuprà.*

1633. 3. Octob. CCXXXVIII. P. BENEDICTVS FERNANDEZ, Luſitanus,

CCXXXIX. P. PAVLVS SAITVS, Iapon, de trabe ſuſpenſi, ſimul animã exhalarunt, ſed ille in carcere, quò fuerat delatus, poſt aliquot dies ſuſpendij, vt ad noua ſupplicia foueretur, hic in foſſa, cùm ſeptem ipſos dies pependiſſet, vterq; Diuinitus edoctus ſimul ſe cum ſocio moriturũ: eorum cadauera cùm ad rogum conſumenda portarentur, viſa ſunt inter ſe colloqui & cõſalutare, non ſecus, quàm ſi viuerent. *Ibidem.*

8. Oct. CCXL. P. IOANNES DE ACOSTA, Luſitanus, poſt multos agones,

9. Oct. CCXLI. DAMIANVS FVCAYE, Iapon,

10. Oct. CCXLII. P. SIXTVS TOCVVM, Iapon, Nangaſachi ſimul ſuſpenſi in ſcrobem die v. Octobris, diuerſis diebus obierunt. *Ibidem.*

1633. 18. Octob. CCXLIII. P. ANTONIVS SOSA, Luſitanus; *die 26. Octobris.*

CCXLIV. P. IOANNES MATTHÆVS ADAMVS, Siculus *die 22. Octob.*

CCXLV. P. IVLIANVS NACAVRA, Iapon, olim Romæ Legatus, *die 21. Octob.*

CCXLVI. PETRVS *die 21. Octobris,* vti &

CCXLVII. MATTHÆVS, Iapones: Hi omnes athletæ fortiſſimi, eâdem die XVIII. Octobris, media ſui parte, viui ſpirantéſque foueæ inſepulti, cùm alter altero diutiùs pependiſſet, victorem ſpiritum glorioſè diuerſis diebus Nangaſachi emiſerunt. *Ibidem.*

1633. 29. Octob. CCXLVIII. P. MATTHÆVS DE COVROS, Luſitanus, ſemel iterumque in Iaponia Societatis IESV Prouincialis, & Epiſcopatus illius Adminiſtrator, incredibilis perfunctus laboribus in Dei cauſa, ſagaciſſimorum hominum, qui eum ad ſupplicia depoſcebant, diligentiam, non ſine admirabili, ac prodigio ſimillima Dei ope non ſemel eluſit; donec fatigatus, fractuſque malis, & laborantis Eccleſiæ ſollicitudine oppreſ-

oppreſſus, propè Fuximam, auidus ignis atque flammarum, purgatiſſimum ſpiritum ærumnis expreſſum placidiſſimè emiſit. *Trigault. de Chriſtian. apud Iapon Triumph.l.*1.*c.* XIV. *Rader. in Auctario ad Trigaultrum. Annuæ Iapon.Soc. Ieſu.* 1620. 26. 29 *&* 30.*Cardinus ſuprà.*

1634. Soc. 94.

CCXLIX. P. GASPAR PAEZ, &

CCL. P. IOANNES PEREIRA, Luſitani, pulſis ex Æthiopia viris Apoſtolicis cum Patriarcha, cum paucis clam ibi ſubſtitere ad fouendas Catholicorum reliquias. Sed ab nefario homine in ſylua, vbi latebant, deprehenſi, in hoſtiam Deo, cæli terræque Regi immolati per multa vulnera ſunt. Sed, mirum dictu, ſanguis P. Gaſparis non defluxit in terram, ſed tenues in auras illicò euanuit. Septimo poſt illum die trucidatus eſt P. Ioannes. *Litteræ Goa datæ de hoc ſucceſſu.*

CCLI. P. IODOCVS MAGERIVS, &

1634. 15. Febr.

CCLII. ANDREAS MARTINI, Rubeaci in Alſatia deprehenſi, cùm eam vrbem Otto Reingrauius vi cepit, multis vulneribus conciſi, propterea quòd eſſent ſacrificuli, vt aiebant, ſicarij, quòd Ieſuitæ, quòd malorum omnium auctores & incenſores, vitam exuerunt. *Ioannes Accerman, qui pars magna paſſionis eius exſtitit, ſed cadaueribus obtectus euaſit, in ſua relatione.*

1634. 6. Iunij.

CCLIII. P. SEBASTIANVS VIEIRA, Luſitanus, Vice-Prouincialis Societatis Ieſu in Iaponia, & illius Diœceſeos Gubernator, poſt exilium, poſt procurationem Romanam, propoſito millium aureorum congiario ei, qui hominē detexiſſet, demùm ad Ozacam in cymba, qua circumuehebatur ad latebram, rerum omnium preſſus indigentiâ, captus eſt. Ductus eſt Nangaſachum, & in carcerem compactus. Mox ab Imperatore Xoguno Yendum, vti ipſe prædixerat, accerſitus, eius Regiæ Gubernatoribus Chriſti legem probauit. Eam ab Xoguno iuſſus deſerere, negauit fas aut æquum eſſe, ipſi qui mortalis eſſet, & nihil adhuc ſibi præter vincula, famem, ærumnas, contuliſſet boni, parêre aduerſus immortalem Deum, à quo totis tribus & ſexaginta annis innumera beneficia percepiſſet. Iuſſus quæ docebat explicare, fecit verbo, ſcriptoque. Ceterùm Xoguni imperio Yendi ſuſpenſus eſt pedibus ſublimis, corpore in foueam depreſſo, vbi cùm triduo pependiſſet viuus, ſubiecto igne extinctus eſt. *Ant. Cardinus ſuprà.*

1634. 3. Dec.

CCLIV. P. IOANNES DEL CARPIO, natione Hiſpanus ad ſalutem Infidelium in Philippinas profectus, cùm Pictorum gentem diu ſtrenuè excoluiſſet, in Ogmucenſi Leitenſis Inſulæ oppido à Mindanais oppreſſus atque obtruncatus eſt, negante Trierarcho Mahometano malle ſe millena argenti pondera quæ lytri nomine ſperare poterat, quàm Hiſpani fidei præconis interitum. *Annuæ Philipp. Soc. Ieſu.* 1634.

1635. Soc. 95.

CCLV. P. PETRVS DE ESPINOSA, Hiſpanus, cùm in Guaira Paraquariæ Prouincia Reductionem Barbarorum ſatis copioſam collegiſſet, & per incredibilem malorum patientiam eos cicuraſſet, Chriſtianaque fide imbuiſſet, vt illis, quo tegerent corpora ſuppeditaret, oues ex aliis terris adducturus iuit. In eo itinere ab Indis quibuſdam Gentilibus oppreſſus, diriter verberatus, aſſerens fidem ſuam, quam illi ſugillabant, nudus ſub dio nocte ſat algidâ, diffiſſo capite, tigridum immanitati expoſitus, ab illis deuoratus eſt. An fidei cauſa mortem intulerint, incertum eſt; ille certè ſuam illis perfidiam exprobrans mortem excepit; quocirca accenſeri poſſe his athletis videtur, dum certius aliquid nanciſcamur. *Anton. Ruiz de Montoya in Conquiſta Eſpiritual del Paraguan.* §.44.

1636.

CCLVI. P. DIDACVS YVQVI, Iapon, Ozacæ comprehenſus ob fidei atque Euangelij præconium, interrogatus quibuſcum egiſſet, à quibus alimenta habuiſſet, teſtatus eſt totis viginti annis ſe herbis & arborum ſilueſtrium fructibus victitaſſe errabundum per agros atque auia, ne cui noxæ eſſet aut damno. Suſpenſus in ſcrobem piè tandem in confeſſione Chriſti mortuus eſt, ætate grandæuus. *P. Eman. Diaz Viſitator Iapon. & Sinar. litteris datis* 17.*Nouembris* 1637.

1636. 24. Ma[illegible] Soc. 96.

CCLVII. CHRISTOPHORVS DE MENDOZA, nobiliſſimo inter Hiſpanos genere natus in Peruuio, in Paraquaria Canguanos Prouinciæ Tapenſis populos Chriſtianæ fidei Præceptis imbuebat; vbi à Veneficorum agmine, à quibus fuerat iamdudum deſignatus ad cædem, tanquam ſuarum machinationum explicator, exceptus, primùm ſagittis eminus, mox cominus gladiis appetitus, altera aure reciſâ, labro ſuperiore cum dentibus reuulſo, mox etiam mento detracto, tum aure alterâ, naribuſque præciſis, lingua ab radice, & continente ductu toto thorace, ventre, virilibus conuulſis atque abſtractis, confectus eſt, Chriſtum illis ad vſque extremum ſpiritum prædicans. *P. Petrus Mola ſocius ipſius, litteris datis ad P. Ioſephum Oregium* 5. *Oct.* 1636. *P. Franciſcus Diaz Taño Procurator Paraquariæ mihi Romæ narrauit* 1639.

1637. Soc. 97. 17. Octob.

CCLVIII. P. MARCELLVS FRANCISCVS MASTRILLVS, Italus nobili loco natus, cùm diu votis ardentiſſimis Indicam miſſionem expetiiſſet, admirabili prodigio eius eſt factus compos. Nam à S. Franciſco Xauerio aſpectabili repentè ſanatus à lethali vulnere, ad Indiam atque ad Martyrium inuitatus eſt. Incredibiles illi difficultates in itinere Dæmon conciuit; admirandis eum prodigiis ſeruauit, honeſtauitque Deus. Clam tandem delatus in Iaponiam, fumi, ab igne quem excitarat, ſublati indicio comprehenſus, terra contremiſcente, Nangaſachi diriſſimè priùs cruciatus, gladio demùm percuſſus eſt. Primùm diductis cruribus per contortum funem ſuſpenſus, capite in aquam demer-

demerso, retexente se fune violenter rotatus est. Dein scalis supinâ facie adalligatus infusâ in faciem magnâ vi aquæ penè suffocatus est. Tum candente ferro virilia vstulatus est; sed inuerecundam barbariem detestatus, aquæ cruciamento rursus admotus est. Demùm prælata mortis causa, quia fidem exteram venisset prædicatum, iumento eductus, catenatus, os dentato constrictus lupato, capitis partem dexteram rasus, læuam minio probrosè infectus, capite in scrobem genuum tenus depresso pedibus suspensus in quartum vsque diem, post illa depositus tertio acinace obtruncatus est die 17. Octobris, ac rursum terra validè intremuit. *Vita ipsius Hispanicè & Gallicè edita.*

1638. Soc. 98. Iunio. CCLIX. REVERENDISSIMVS DON APOLLINARIS DE ALMEIDA, Lusitanus, Episcopus Nicenus,

CCLX. P. HIACYNTHVS FRANCISCI, Italus, Florentinus,

CCLXI. P. FRANCISCVS RODRIGVEZ, Lusitanus, cùm in Æthiopia clam fouerent Catholicos, ab Imperatore permissi Schismaticorum libidini, qui duorum Patrum Capuccinorum in illud Imperium aduentu irritati, seditionem minabantur ob clandestinum, quod Imperatori obiectabant, cum Romanis seu cum orthodoxis commercium, lapidibus primùm appetiti, dein sua quisque ex arbore suspensi sunt. *Alphonsus Patriarcha Aethiopiæ litteris datis Goa 3. Octobris 1639. ad P. Ioannem de Matos Assistentem Lusitaniæ Soc. Iesu.*

TRES de Societate Traiecti ad Mosam à Batauis per summam iniuriam capite plexi sunt, post toleratos immanes cruciatus, obtentu quidem proditionis intentatæ, aut minimùm cognitæ; re tamen ipsa, vt passim constitit, in odium fidei, quamobrem ab omnibus pro veris Christi Martyribus coluntur. Torturæ genus nouum fuit, in hanc ferè formam. Humile scabelllum, vel potiùs, ferrea crux decussata erat nec omnino acuta, nec adeò obtusa, quin reus nudus insidens, altè eam, mole corporis grauante, admitteret. Manus pedesque reuinctus per extremos digitos ad tergum, manicis & compedibus aculeatis onustus sedebat; collo iniectum collare ferreum triplici aculeorum ordine, sursum, deorsum, & directè obuersorũ, ne quo se miser sine dira lancinatione posset conuertere; nam collare pendebat ab quatuor ergastuli angulis illigatum. Tum verò ignis struebatur luculentus, quo homo immotus torreretur. Pellis flammarum vi diuulsa vbi in pustulas euaserat, ferro secabatur, & acetum sale & pyrio puluere mixtum infundebatur. Sic nostri vstulati fœdissimè, collum laceratum, pudenda semiambusta, hiantia latè vulnera. Primus

1638. Soc. 98. 14. Iulij. CCLXII. PHILIPPVS NOTTIN, sic tortus fuit ad horas decem; & nihil de proditione fassus, eductus est ad supplicium, plexusque, cùm publicè obiecta sibi crimina pernegasset, professus se mori innoxium, sed pro fide Catholicâ Apostolicâ Romanâ. Corpus sub patibulo humatum, caput ad spectaculum hastili infixum.

CCLXIII. P. GERARDVS PAESMAN, horis etiam denis cruciatus, capitalem sententiam, atque ictum excepit, innocentiam ipse quoque suam publicè contestatus: sed odio illi apud Hæreticos fuit, quod illos frequenter vrsisset, vt quæ Catholicis erant pacti vrbe contradita, religiosè seruarent. Hæc vera necis causa fuit. At 20. Iulij.

CCLXIV. P. IOANNES BAPTISTA BODDENS, Rector Collegij grauiore laborauit inuidiâ, quòd nimirum Bullonium Ducem Vrbis Gubernatorem Catholicæ adiunxit Ecclesiæ. Ergo ad horas duas & viginti primò, dein ad quaternas alteras dirissimè tortus, vt stare deinceps nequierit, aut incedere; verenda illi penitus abrasa, vmbilicus vi ignis prolicitus, & intestinum secretius, genua diffissa, læua manus emortua, totum corpus laceratum. Ergo latus ad supplicium est, & sedens collo securim excepit, priùs innocentiam suam omnibus testatus. 20. Iulij.

1639. Soc. 99. 17. Ian. CCLXV. P. DIDACVS DE ALFARO, Hispanus, sed Panamæ in Isthmo Americæ Regio Senatore natus, dum Neophytos suos in Reductionibus Paranæ Prouinciæ Paraquariæ, à nefariorum latronum iniuria, qui per summum scelus eos in seruitutem abripiebant, vindicare studet, ab vno ex illis qui pone sepem latebat, ex insidiis sclopo traiectus occubuit; cui minime defuisse causam martyrij censuerunt viri sapientissimi: iudicium ego Sedi Apostolicæ, & Christi Vicario relinquo. Agebat annum vitæ XLIII. actæ in Societate XXV. *P. Didacus de Boroa Prouincialis Paraquariæ ad Præpositum Generalem litteris datis XXV. Iunij MDCXXXIX.*

1639. Soc. 99. 31. Maij. CCLXVI. P. IOANNES MEAGH, Hibernus,
CCLXVII. MARTINVS IGNATIVS.
CCLXVIII. WENCESLAVS TRNOSKA,
Cùm ob infestos Suecorum incursus in Bohemiam, subducturi se periculo Kuttenberga Nouam-domum concederent, in via à latrocinantibus rusticis crudeliter interfecti sunt; quos ideò non procul abesse à gloriâ Martyrij creditum est; quia interfectores aliis viatoribus ipsorum comitibus nihil intulerunt incommodi, imò ne quidquam à se timerent incommodi, securos esse iusserunt. Cadauera priùs Leizij in templo SS. Trinitatis, subinde translata Kuttenbergam in S. Barbaræ humata sunt. De causa mortis, an ad Martyrium pertineat, vbi exploratiora accepero, reddam: interim in medio id relinquo. *Litteræ P. Martini Stredonij Prouincialis Bohemiæ & aliorum.*

1639. Soc. 99. CCLXIX. P. GASPAR OSORIVS, Hispanus,

CCLXX.

1639. Soc. 99.

CCLXX. P. ANTONIVS RIPARIVS, Italus, Cremonensis, duodecimum in Societate annum agens, vitæ primum supra trigesimum, cùm Chacum Paraquariæ Prouinciam, Barbaris ad Christum alliciendis, ingrederentur, ab illis fuerunt macanis, hoc est, clauis quibus ea gens armatur, confecti; capita reuulsa, cutis in vertice coronis direpta, pectora dissecta. *Didacus de Boroa Prouincialis Paraquariæ Societatis Iesu litteris datis 15. Sept. 1639. ad Præpositum Generalem.*

1639. Soc. 99. 30. Sept.

CCLXXI. P. AMARVS, seu, MAVRVS MOVREIRA, Lusitanus, cùm è naui, quam aduersus se adornatam prædones Hollandi inflammauerant, desiliisset in vndas euasurus in terram, ab iisdem, qui in scaphis discursabant, excepturi eos qui natatu conabantur euadere, è tunica, & attonsa eo ipso die coronâ pro Sacerdote & Iesuita agnitus, non exceptus, vt ceteri, etiam Religiosi, sed odio fidei, quam contra suas molitiones aiebant à Iesuitis tota India sustentari, crudeliter interfectus est in flumine Murmugano Salsetidis Goanæ.

CCLXXII. P. LVDOVICVS CALDEIRA, Lusitanus, &

1640. Soc. seculari. Febr.

CCLXXIII. P. BRVNVS BRVNVS, seu, vt se posteà nuncupari voluit, A SANCTA CRVCE, Romanus, post insignem operam rei Catholicæ in Æthiopia nauatam, cùm exacto inde Patriarcha clam perstitissent, & interfecto nuper Episcopo Nicæno, superstites, & Brunus quidem multis acceptis vulneribus, fidem porro Catholicam tuerentur, demùm in Megoga, seu, Tigri comprehensi, iussu Imperatoris occisi sunt.

1642. 5. Mai.

CCLXXIV. P. STANISLAVS BRONOWSKI, Roxolanus,

CCLXXV. P. CHRISTOPHORVS CZARNOSTAVVSKI, Roxolanus,

CCLXXVI. P. GASPAR WOINICZ, Masouita,

CCLXXVII. IOANNES DOMAGALSKI, Maior Polonus, dum Szarogrodo extremæ Russiæ oppido, vbi pridie frequentissimo populo ad S. Floriani solennitatem coacto Sacramentis & verbi Dei prædicatione instruendo dederant operam, Barum reuehuntur, in sylua Nitdobor, quã habent infestam latrones Oprisci, à Sicariis occupati, ad contumeliam vestibus nudati, multis vulneribus impiè trucidati sunt; non prædæ studio, vt latrones solent, quam penè nullam, cùm impunè possent, abstulerunt; sed, vt constitit argumentis propemodùm certis, odio prædicatæ ab illis magna contentione Catholicæ fidei.

INDEX

INDEX MARTYRVM

SOCIETATIS IESV.

P. Mar-

P. Martinus Aranda 14. Dec. 1612.
P. Martinus Gutierez 21. Febr. 1573.
P. Martinus Ignatius 1639.
P. Martinus Laterna 30. Sept. 1598.
Matthæus Iapon 18. Oct. 1633.
P. Matthæus de Couros 29. Oct. 1633.
P. Matthæus Fernandez 15. Sept. 1628.
Matthias Burnattus 9. Aug. 1629.
Matthias Sanga 24. Febr. 1615.
Matthias Vitriarius 601.
P. Mauritius Serpius 4. Aug. 1578.
P. Melchior Grodecius 7. Sept. 1619.
Michaël Aragonius 1571.
P. Michaël Carualius 25. Aug. 1624.
Michaël Nacaxima 25. Dec. 1628.
P. Michaël Pineda Sept. 1633.
Michaël Tarraconensis 13. Sept. 1571.
Michaël Tozo 20. Iulij 1626.
P. Michaël de Vrrea 28. Aug. 1597.
Michaël Xumpo 10. Sept. 1622.
Michaël Xunuan Oct. 1628.

N

Nicolaus Dinys 15. Iulij 1570.
Nicolaus Fucunanga 31. Iul. 1633.
Nicolaus Mercator 1601.
P. Nunnius Riberius 22. Aug. 1549.

O

P. Otto Campensis 2. Iulij 1600.

P

Paulus Michi 5. Febr. 1597.
Paulus Rioin 17. Febr. 1615.
P. Paulus Saitus 3. Octobr. 1633.
Paulus Xinxuque 20. Iulij 1626.
P. Petrus de Espinosa 1635.
Petrus Iapon 18. Octobr. 1633.
P. Petrus Berna 15. Iulij 1583.
P. Petrus Buzelinus 2. Iulij 1600.
Petrus Correa Decemb. 1554.
P. Petrus Diaz 13. Sept. 1571.
Petrus Diaz 14. Sept. 1571.
Petrus Ferdinandus 14. Sept. 1571.
Petrus Fonseca 15. Iulij 1570.
Petrus de Linarez 15. Iulij 1570.
P. Petrus Martinez 24. Sept. 1566.
P. Petrus Mascarenia 7. Ian. 1570.
P. Petrus Michaël 25. Aug. 1595.
Petrus Muñoz 15. Iulij 1570.
Petrus Ouizucha 1. Nou. 1622.
P. Petrus Paulus Nauarrus 1. Nou. 1622.
Petrus Pinxei 20. Iulij 1626.
Petrus Pontaureus 15. Iulij 1570.
Petrus Sumpo 10. Sept. 1622.
P. Petrus Venustus 19. Oct. 1564.
Philippus Nottin 14. Iulij 1638.

R

P. Raphaël Ferrer in Martio 1611.
P. Robertus Southvvellus 3. Martij 1595.
P. Rochus Gonzalez 15. Nou. 1628.
P. Rodolphus Aquauiua 15. Iulij 1583.
P. Rogerius Filcocus 27. Febr. 1601.

S

Sanctius Sauallius 3. Febr. 1568.
Sanctus Ioannes 15. Iulij 1570.
P. Sebastianus Chimura 10. Sept. 1622
P. Sebastianus Vieira 6. Iunij 1634.
P. Stanislaus Bronovvski 1642.
Simon Acosta 15. Iulij 1570.
Simon Iempo 4. Decemb. 1623.
Simon Lopez 15. Iulij 1570.
P. Sixtus Tocuum 10. Oct. 1633.
P. Stephanus Pungratz 7. Sept. 1619.
Stephanus Zuraire 15. Iulij 1570.

T

P. Theodorus Mantelles 1593.
P. Theodorus Risvvig 4. Iulij 1625.
Thomas Agafozki 10. Sept. 1622.
P. Thomas Cottamus 30. Maij 1582.
P. Thomas Garnetus 23. Iunij 1608.
P. Thomas Mettamus Iunij 1592.
Thomas Nicofori 22. Iulij 1633.
Thomas Rican Sept. 1633.
P. Thomas Teuij 6. Sept. 1627.

V

Vincentius Aluarus 18. Ian. 1606.
Vincentius Caun 20. Iulij 1626.

W

P. VVenceslaus Trnoska 1639.

SVPPLEMENTVM

POST APPENDICEM ET INDICES IMPRESSOS ACCEPTVM.

Andreas Pintvs Ramirez, de quo in Catalogo, edidit Tomum hoc titulo,

Deipara ab originis peccato præseruata. Lugduni per Boissat & Anisson MDCXLII. in fol.

Antonivs Chanvtvs, de quo in Catalogo, edidit

Paraphrasim Capitum VIII. Prouerbiorum, & XXIV. Ecclesiastici, Carmine eleganti, B. Virgini Deiparæ ea accommodans. Tolosæ MDCXLII.

Antonivs de Escobar et Mendoza, de quo in Catalogo, edidit

Ad Euangelia Sanctorum & temporis Commentarios, panegyricis moralibus illustratos. Volum. II. Lugduni per Petrum Prost MDCXLII. in fol.

Antonivs de Qvintanadveñas, de quo in Catalogo, edidit Hispanicè

Casus occurrentes in Iubileis duarum hebdomadum. Hispali apud Simonem Fajardum MDCXLI. in 12. Et sub nomine D. Martini Realis, cuius postulatu illud conscripserat,

Compendium instructionis Ordinandorum. Ibidem MDCXL.

Avgvstinvs Herrera, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, ingressus in Societatem sub annum MDCXIV. ætatis suæ XVI. in eâ Gradum Coadiutoris Spiritualis sortitus, scripsit Hispanicè doctum atque eruditum opus

De origine & progressu in Ecclesia Catholica Rituum & Cæremoniarum, quæ in Sacrosancto Missæ Sacrificio adhibentur. Hispali apud Franciscum de Lyra MDCXLII. in 4.

Carolvs van Hovcke, natione Belga, patriâ Iprensis, Societatem ingressus anno MDCXIII. Transtulit in linguam Belgicam

Tractatum de Tribulatione à Petro Ribadeneirâ Hispanicè scriptum. Antuerpiæ apud Henricum Aertsens MDCXXXV. in 8.

Prælo paratum habet

Librum Spirituale pro animabus in purgatorio existentibus ex Gallico Belgicè translatum.

Iam transfert ex Gallico P. Stephani Binet

Tractatum de Fundatoribus Ordinum.

Christianvs Mayer, natione Germanus, patriâ Mengelrodensis in Eischfeldia, honestis, & antiquâ pietate præditis natus parentibus ad XVII. Cal. April. anni MDLXXXIV. ab iisdem optimè à primis vsque vnguiculis ad virtutem formatus, Diuino ducente Spiritu præclarum posuit sanctimoniæ tirocinium. A quinto iam tum ætatis anno ad Societatem Iesu aspirauit, cùm excurrentium Heiligenstadio Sociorum doctrinâ catecheticâ imbueretur. Decennis itare cœpit ad Scholas, tanta adhuc animi innocentiâ, vt vel leuissimæ noxæ speciem in omni actione perhorresceret. Ceterùm omne turpitudinis nomen impensissimè reformidabat, & omnem mulierum, tametsi cognatarum, aspectum, attactumque, quantauis necessitudine vrgeretur, procul arcebat. Sic illi scilicet ad extremum vsque diem stetit virginalis castimoniæ flos illibatus; fatebaturque iam æuo grandior, tantâ se à puero gratiâ diuinâ præuentum cumulatumque fuisse, quantam non facilè in vllo eorum, quos multos peritissimè tractauerat, vnquam comperisset. Datus illi est à bono Deo Magister Grammaticorum studiorum percommodus, qui succrescentem in puero virtutem solertissimè toto triennio promouit. Duodennem docuit Diuina contemplari, & materiam illi commentationis in capita digerebat; quæ puer tam auidus hauriebat, vt domi, ac ruri captaret latebras, quo se liberiùs ab arbitris, profundiusque immergeret in eam mentis exercitationem, numquam sterilem, numquam non actionis moderatricem. Bis Sacro profestis, ter festis diebus intererat obseruabili pietate. Confitebatur quâque hebdomade peccata sua, postremus sociorum, quò secundùm confessionem otiosiùs prolixiusque duceret cum Confessario sacra colloquia. Ter se iam tum quot hebdomadis ad sanguinem flagellabat, ter cingulo cilicino, nodisque asperato corpus affligebat; ter, vel sæpè crebriùs inediam seruabat; verno ieiunio diem exiguâ panis crustulâ & tenuioris haustu cereuisiæ traducebat, obsonij reliquum in egenos, orare priùs doctos, effundebat. Ab hoc vitæ modo nullæ calumniæ, nullæ potuerunt dimouere vexationes, quas frequenter oportuit illatas sustinere. His artibus adeò nihil impedimenti litterarum studiis allatum est, quod multi mortales perperam putant, vt eas ipse sibi profuisse impendio ad profectum expertus sit. Rhetoricâ biennio tractatâ in Societatem adlectus est anno MDCII. in qua paribus doctrinæ ac virtutis progressibus eò prouectus est, vt Aristotele apud Vbios explicato, Nouitiis primùm instruendis, tum Patribus in tertia probatione refingendis præficeretur. Doctorali Theologiæ laureâ, & quatuor votorum professione ornatus fuit. Ad extremum Treuiris post administratam annos

vnde-

vndecim Domum Probationis, die Augusti XXVIII. Anno MDCXXXIV. inter suorum preces animam pientissimè cælo transmisit, relicto posteris nobilissimo virtutum exemplo, quod paucis perstringam. Orationis contemplationisque tam perenne fuit in eo studium, vt aliud agere nihil videretur. Quidquid in suo Industriarum Enchiridio, quidquid in Meditationum Diario faciendum proposuit, ipse perpete contentione perfecit. Mane post consuetam Sociis omnibus horariam meditationem, & Diuinæ hostiæ litationem, in duas adhuc horas ducebat orationem. Exinde vibratoriis in cælum suspiriis ita omnes per diem actiones, tamquam pulcherrimis luminibus distinguebat, vt nullo vnquam interuallo Deum è mente dimitteret: nihil agendum susciperet, nisi Deo consulto. Ex eo fonte ducebat lacrymas, quibus suauissimis crebrò irrorabatur: inde suspiria, inde animi exæstuantis ardores, quos non poterat dissimulare. Orationem quæ voce fit, singulari mentis accuratione, corporisque modestiâ peragebat, semper de genibus, manibus ante se iunctis & à pectore parum diuulsis. Preces Canonicas alternis cum altero libentiùs, quàm solus recitabat, quòd conciliari sibi pietatem attentionemque sentiret. Colligebat totum ad illas animum, neque syllabam præteribat vnicam, quæ si à Socio incorrectè pronuntiaretur, eam non ipse repeteret. Si qua causa ab aliquo interpellaretur, quidquid Officij dixerat, relegebat. Addebat quotidie Psalmos de Pœnitentia, & alteros de Gradibus, Officium Defunctorum, & pro clausula rosariam Virginis Matris Coronam. Venerabilem Eucharistiam mane à strato primam venerabundus adibat, reuisebat quinquies septiésue interdiu, nullam temporis inclementiam veritus, cùm per aream subdialem eundum esset, nocte ante cubitum postremam salutabat. Sacris operabatur tam piâ morum corporisque habitudine, vt non obscurus inde sanctitatis fulgor emicaret, qui præsentium oculos perstringeret. Secundùm hanc in Christum pietatem, Matrem eius Virginem à teneris tenerrimâ semper reuerentiâ prosecutus est. A primo tirocinio ad extremam vsque vitam per annos, menses, ac dies pium sibi rationarium suarum actionum conscripsit: in eo nulla penè Deiparæ solennitas sine propriæ nota virtutis fuit, quam sibi æmulandam proponebat. Eiusdem Virginis Augustissimæ cultum, amorem, imitationem, tamquam absolutissimæ perfectionis ideam omnibus impensè commendabat. In Enchiridio suo nullam sine illius encomiis prætermisit Industriam. Nomen eius, reuerentiæ studio, rarissimè pronuntiabat, sed tum insignem præmittebat seriē titulorum. Eam salutatione Angelicâ quot horis ad æris campani signum diligentissimè venerabatur, auctorque omnibus, vt idem præstarent, erat. Nullam negligebat eius celebrandæ opportunitatem, & ad eius gloriam variis modis amplificandam omnes semper industriæ suæ neruos explicuit. Procurandæ animarum saluti ita se totum deuouerat, vt eam sibi functionum omnium laborumque scopum designasse videretur. Cumque in credita sibi Tironum nostrorum institutione campum esset vberem ac suis parem votis sortitus, incredibile dictu est, quantâ eos diligentiâ ad firmam solidamque virtutem informaret, ratus ad plurimorum salutem mortalium pertinere, si quàm maximè idoneos illis, & robustæ sanctitatis doctores comparasset. Vrgebat autem suos præcipuè ad familiarem de Diuinis rebus sermocinationem, tamquam quâ ferè vnâ collectus meditando virtutis ardor non solùm ipse foueretur, sed ad inflammandos inuicem alios aptissimè admoueretur. Castimoniæ, quam illum integram semper seruasse iam dixi, vindex fuit & custos attentissimus, magna sensuum compressione, cibi parsimonia, corporis afflictatione, pernicissima periculorum fuga. Paupertatem verè vt matrem complexus est, & ne quid in eam admitteret, diligentissimè cauit. Sæpè alsit per hyemem, vt lignis parceret. Vestes vsu detritas, nisi per fraudem subducerentur, vix dimittebat: vnis calceis vsus est sexennio, ne tunc quidem eos depositurus, nisi maiorum auctoritas accessisset. Obediētia, quę cōmendatissima Societati virtus est, ita eminuit, vt eam in ipso verè genuinam agnosceres: tam promptè superiorum imperia capessebat, tam integrè constanterque adimplebat, quisquis ille demum esset, cui pro rerum conditione subesset. Solum hoc admonuit Curatorem infirmorum, cùm secum ageret inclementiùs, ne tirones assuesceret, aliosque imbecilliores tam duriter habere. Societatis vt erat æstimator maximus, ita erat amator acerrimus, & contra maleuolentiam obtrectatorum vindex interritus, quique non dubitauit aliquando vitam in discrimen pro ea tuenda conijcere. Hinc illi legum omnium diligentissima custodia & æstimatio summa; vt vel sola externi oris corporisque ex modestiæ regulis compositione magnam spectantibus sui faceret admirationem. Solus ipse sui erat despicientissimus, & cùm eximia in se Dei beneficia non ignoraret, submissionis inde materiam colligebat, quod se diceret illis negligentissimè respondere. Interim vilissimis se ministeriis crebrò exercebat, ollas fricare, lances tergere, Sociorum pedibus aduolui, humi mendicatis cibariis vesci. Consulebat omnium commodis studiosissimè; omnium factus horarum, ne cui solatio aut subsidio egenti vnquam deesset. In pauperes tantùm non profusus, certè vltra familiæ annonam liberalis fuit: & causanti domesticam indigen-

tiam Oeconomo, Deum benignum esse respondit, daret porrò, dum, quod dari posset, suppeteret. Tot virtutum ornamentis commendata viri sanctitas animum nonnullis addidit, vt ipsius patrocinio se confiderent à grauibus morbis liberationem posse diuinitus impetrare. Signifer Gallus colicâ & alui diuturnâ sedecim dierum pertinaciâ ad vitæ desperationem deductus, inuocato in vota P. Christiano haud pridem demortuo, & membris dolore vexatis chirographo ipsius contactis, præter spem Medicorum reualuit. Vnus è Sociis biennalibus stomachi doloribus afflictus, cùm à medicamentis nihil beneficij experiretur, atque interim ab omni mentis contentione impediretur, Deum rogat, instituit, vt suæ ac P. Christiani nuper extincti gloriæ augendæ, eius meritis malum à se stomachi dignetur depellere;atque illi restituta paucis pòst diebus integritas & stomachi firmitas est.Edita sunt P. Christiani Opera, quæ in Catalago retuli. Hanc viri innocentissimi notitiam quia seriùs nactus sum, hîc censui appendendam.

DVSSELDORPIENSE COLLEGIVM Prouinciæ Rheni Inferioris edidit

Genios Nuptiales Serenissimorum Philippi VVilhelmi & Annæ Catharinæ Constantiæ Comit.Palatin. Rheni &c. Coloniæ typis Henrici Krafft MDC. XLII.in fol.

FRANCISCVS AMICVS, de quo in Catalogo, edidit

Cursum Theologicum Tomis VIII. Duaci typis Belleri MDCXLII. in fol.

FRANCISCVS DE GVZMAN, natione Hispanus, patriâ Hispalensis, obiit in flore ætatis Vtreræ, cùm ibi Nostris præesset, hoc anno MDCXLII. actis in Societate annis XXV. vniuersim XLII. Professus quatuor vota solemnia. Scripsit Opusculum pium Hispanica lingua, quod Franciscus Alferez, nomen Auctoris in Dedicatione professus, vulgauit, inscriptum

Impendium amoris. Barcinone per Sebastianum Mateuad MDCXXXIX. in 24.

GEORGIVS HEMELMAN, quem Tomos IV. edidisse in Catalogo retuli, cùm secundus premeretur, è viuis sublatus, duos reliquos suo funere tumulauit, cùm Typographo manus obstetrix deesset. Duorum, qui prodierunt, inscriptio est

Disputata Theologica in I. *Partem S.Thomæ, Volumina* II. Granatæ per Andream de Santiago MDCXXXVII.in fol.

GVILIELMVS DE LANDSHEERE,natione Belga, natus Casleti in Flandriâ, ingressus Societatem anno MDCXIX. quatuor in eâ vota professus est MDCXXXVIII. Litteras Humaniores variis locis,docuit sexennio, Sacram Scripturam & Theologiam Moralem quadriennio, quo in munere etiamnum versatur. Scripsit atque edidit

Controuersias quasdam contra Iacobum Laurentium Prædicantem Amstelodamensem. Antuerpiæ typis Aertsenij MDCXLII.aliasq; nonnullas præ manibus habet.

GVILIELMVS A METTERNICH,natione Germanus, in Diœcesi Coloniensi Equestri genere natus anno MDLXIII.& absolutis humaniorum litterarum studiis Romæ è Collegio Germanico in Societatem coöptatus anno MDLXXXVII. tantis illicò capitis doloribus conflictatus est, vt de eo dimittendo deliberaretur. Sed ille quâ erat in suscepto consilio constantiâ, quamuis esset Sacerdotio iam tum initiatus, prǽoptauit infimis Coadiutorum addici muneribus, quàm abscedere. Philosophiâ & biennali Theologiâ excultus in Germaniam remissus est, vbi Ministri partes Moguntiæ, Rectoris Spiræ ac Treuiris obiit, & subinde trium votorum solenni professione editâ, aliquot Prouincialium Socius, itinerum & curarum comes fuit: demum nostris spirituali instructione formandis diu cum laude operam dedit. Fuit in eo propè continuum orandi studium, ac Diuina meditandi; ex quo tam vberibus de cælo deliciis abundabat, vt à lacrymis sibi temperare non posset; præsertim inter sumendum SS.Eucharistiæ Sacramentum,additis tum etiam, considerata Christi humilitate, gemitibus atque suspiriis. Ita inter sacrificandum obruebatur interdum, vt non posset perlegere Euangelium; aliàs cùm alteri sacrificanti assisteret, impotens fletûs atque singultuum omnem ædem sacram personabat. Idem ipsi persæpè cælestia contemplanti in itineribus, idem mensæ accumbenti, hausto è lectione sensu pietatis,accidebat. Plurimùm afficiebatur meditanda Christi Humanitate, singulisque distinctè membris, oculis, auribus, ore, linguo, corde, manibus, pedibus, actis ad singula gratiis, postulatisque beneficiis. Ardenter optabat Domini sui pro se mortui amore vitam profundere, si non posset cum sanguine, at certè in pestilentium obsequio, aut simili munere caritatis. Quò semetipsum ad salutarem pœnitentiam commoueret, Exercitiorum spiritualium tempore consueuerat clausis cubiculi fenestris manus sibi & pedes ligare, & humi proiectus, tamquam Dei ac Deiparæ perduellis & maiestatis reus, veniam deposcere; quo demissionis exercitio mirificè proficiebat. Tametsi verò corpus haberet laboribus, cauteriis, senio satis perdomitum, admouebat illi tamen quotidie cilicia, flagella, & alias afflictationes. Vtebatur multùm libello Thomæ de Kempis De Imitatione Christi; eum ferebat in sinu; ex eo sibi vitæ præcepta petebat ipse, & aliis promebat.Eum vsu attritum Prælatus quidam P. Guilielmi propinquus impetratum æmulâ

mulâ ſedulitate vſurpat. Frequens erat in templo, atque in conſpectu Venerabilis Sacramenti habenas laxabat ſuæ pietati. Duobus quotidie Sacris intererat; alteri, vt oblati Deo Patri Filij ſui meritis, ſuarum precum vitia penſaret; alteri, vt piè defunctorum manibus ſuffragaretur. Iam verò eius ardorem in procuranda ſalute animorum nemo pro dignitate exequatur; adeò nullum refugiebat laborem, nullum hominum genus negligebat, nullam occaſionem elabi ſinebat. Eum præcipuè oſtẽdit, cùm Spiræ Rector multos ſpiritualibus Exercitiis excoluit, viros natalibus, & muneribus Eccleſiaſticis, politicis, militaribus conſpicuos; quorum profectu non neſciebat multorum ſalutem contineri. Hos vt ille ad pium ſeceſſum perduceret, principio totius Collegij preces expoſcebat; deinde ipſe pro illis Sacrificium, preces, lacrymas, pœnas offerebat Deo. Tum verò vbi ſe illi recepiſſent in Collegium, nulla re magis, quàm ipſius incenſo ſtudio iuuabantur: nam eximiam ſcientiam & facultatem vſu ſibi pepererat Exercitia illa aliis tradendi; & cùm vberes in Sacro lacrymæ, & cetera viri vita ſancta atque innocens accederet, incredibiles animorum motus ciebantur. Lotharium à Metternich Archiepiſcopum Electorem Treuirenſem his artibus cùm excoluiſſet, in alium prorſus virum mutauit, habuitque eum poſt illa, ceu puerum, in ſua diſciplina; tanto populorum ſubiectorum bono, vt Erneſtus Mansfeldius, qui infeſtus copiis vrbi imminebat, ſolâ Principis apud Deum gratiâ crederetur repente auerſus fuiſſe. Neque ſemel accidit, vt cùm ad periclitanda eadem Exercitia à Catholicis mirificè deprædicata nonnulli accederent Acatholici, pacti priùs ſuæ perfidiæ conſtantiam, paucis diebus exculti manus vltrò Deo darent, & caſtam fidem amplecterentur. In eodem Spirenſi Rectoratu, quem annis omnino XXII. geſſit, omnibus vnius anni diebus Dominicis excurrit ad pagum quatuor horis diſſitum, & paganos illos crebrâ concione & catechiſmo errores, quibus innutriti erant, dedocuit, nullo ab illis vnquam, aut vllo alio commeatu admiſſo. In omni conſuetudine cum noſtris & alienis ſermones ſerebat ſalutares. Temerè iurantes, aut maledicta in res ſacras iacientes obiurgabat acriter, quamuis genere aut dignitate præcellerent. Obiurgationis auſteritatem hilari vultu, & interiecto aliquo lepôre leniebat, qui nullum tamen ſermoni pondus detraheret. Poſtremis quatuor annis, quibus Coloniæ, arma Suecica fugiens, verſatus eſt, plurimum operæ poſuit in adeundis Sacrarum Virginum domiciliis, quas Sacramentis refectas concionibus informabat; habebatque binas quotidie, & diebus ſacris ternas. Iuuabat corrogatâ ſtipe earum inopiam, quæ Suecicis armis exturbatæ ſuis ſedibus illic exulabant. Adibat ſenex ea Cœnobia procul diſſita, debili ac trementi corpore, ægris pedibus, & multas in eo opere ponebat horas; cumque admoneretur vt ætati & valetudini parceret, reſpondebat illud Apoſtoli, dum tempus habemus, operemur bonum. Demum laboribus ſuccumbens obiit Coloniæ die XXX. Martij MDCXXXVI. ad extremum vſque ſpiritum precibus intentus, ad quas vt commodiùs, ſi per valetudinem liceret, è lectulo ſe corriperet, veſtitus in eo quieſcebat. Et vt oſtenderet ſe, vti vixiſſet, ita etiam in mancipio B. Virginis mori, ſuſpenſam de collo precatoriam corollam ad vltimum vſque halitum retinuit. Edidit pios in Orationem Dominicam Commẽtarios ſub alieno nomine hoc titulo,

Iter vitæ, ſeu, *Oratio Dominica triplici SS. Patrum ſtellâ ac commentariò præeunte.* Coloniæ typis Kinckij MDCXXXVII. in 12.

Schedas varias *ad pietatem inflammandam compoſitas, dẽ Actu contritionis, Examine Conſcientiæ, Oratione pro Defunctis, Antidotis contra ebrietatem, iuramenta, blaſphemias* & aliis id genus, quas paſſim ad frugem faciendam, maximè in itineribus diſpertiebatur.

HENRICVS LAMORMAINI, de quo in Catalogo reddidit Latinè è Gallico Franciſci Poyræi

Modum diſponendi ſe ad benè moriendum: Viennæ typis Coſmeronianis MDCXLI. in 16.

IOANNES EVSEBIVS NIEREMBERG, præter recenſita in Catalogo & Appendice, edidit varios libros, his titulis:

Epiſtola de errore Elipandi quàm adfert Laurentius Ranuxeſius in notis ad Luitprandum.

Occulta Philoſophia. Madriti MDCXXXIII.

Vita P. Martini Gutierez. Menteſſæ M D C. XXX X.

Flores Spirituales. Madriti MDCXXXVIII. in 16. & Cæſarauguſtæ MDCXXXIX.

Vita P. Marcelli Maſtrilli. Madriti M D C X L. in 4.

De Pulchritudine Dei. Madriti MDCXLI. in 4.

Prodigium Diuini Amoris. Madriti M D C X L I. in 4.

De Perfectione Religioſâ, in illud Cantic. 4. Veni de Libano, cum tractatu

De Scrupulis, & alio

De Conſiliis ſpiritualibus. Madriti MDCXLII. in 16.

Cauſa & remedium malorum publicorum. Madriti MDCXLII. in 4.

Hiſtoriæ Naturæ maximè peregrinæ, adiecti ſunt lib. II.

De Miris & miraculoſis Naturis in Europâ. Item lib. I.

De iiſdem in terrâ promiſſâ.

Flamma Amoris Diuini. Madriti MDCXL. in 4.

Sagitta Diuini Amoris.

Dictamina Spiritus & perfectionis.

Cupiditas Sancta Gratiæ & meritorum.

Liber vitæ, Iesus Crucifixus.

Flores Spirituales. Omnia hæc prodierunt, loco, anno, & formá vt suprà. Addidit

Ad Stromata S. Scripturæ; Gnomoglyphica, & *Sigalionem*, recusum. Lugduni typis Boissati MDCXLII. in fol.

Multa huius Auctoris opera in varias linguas translata, & variis in locis sæpissimè recusa sunt. Habet quoque sub prælo Lugduni iustum volumen inscriptum

Doctrina Ascetica, siue, *Pandectæ Spiritualium Institutionum*, & aliud Madriti, cuius titulus est

Corona Virtuosa. Edet propediem Hispanicè

Vitas aliquot clarorum virorum Societatis Iesu. Plura alia meditatur.

IOSEPHVS AVGVSTINVS, de quo in Catalogo, edidit

In 1. part. S. Thomæ Commentariorum Tomum II. Panormi MDCXLII. in fol. Auxit prætereà, & præfixo suo Auctoris nomine recudit

Summulam materiarum omnium de Casibus Conscientiæ. Panormi MDCXLII.

LVDOVICVS FLORIVS, de quo in Catalogo, edidit reddita à se ex Hispanico Italicè

Soliloquia Diuina, composita à Bernardino de Villegas. Romæ apud Facciottum MDCXL. in 16.

MAXIMILIANVS SANDÆVS, de quo fusè in Catalogo, habet sub prælo

De gemitu Animarum Purgatorij, Opusculum.

PETRVS MONODVS, de quo in Catalogo, habet præ manibus, propè iam affectum

Hierologium Alphabeticum, Verborum, Rituum, ac Morum Ecclesiasticorum; in quo Sacrorum Ministeriorum Apparatus omnis & disciplina à prima origine repetita, & cum exteris Religionibus, Moribusque collata explicantur.

AVCTORIS ITERATA PROTESTATIO.

ADuerte, Lector, in Elogiis Virorum Illuſtrium, quos hoc Catalogo complexus ſum, nonnulla me obiter attingere, quæ ſanctitatem ipſis videantur adſcribere: perſtringo nonnumquam aliqua ab iis geſta, quæ cùm vires humanas ſuperent, miracula videri poſſunt; præſagia futurorum, arcanorum manifeſtationes, reuelationes, illuſtrationes, & ſi quæ ſunt alia huiuſmodi: beneficia item in miſeros mortales eorum intercesſione diuinitus collata: Demùm nonnullis ſanctimoniæ vel martyrij videor appellationem tribuere. Ceterùm horum pleraque iam antehac ab aliis Scriptoribus prodita fuerunt, atque à me totidem penè verbis ex ipſis deſcripta. Ea verò quæ addidi, à viris probæ fidei, vt exiſtimo, accepi. Verùm hæc omnia meis Lectoribus ita propono, vt nolim ab illis accipi tamquam ab Apoſtolica Sede examinata atque approbata; ſed tamquam quæ à ſola ſuorum Auctorum fide pondus obtineant; atque adeò non aliter, quàm humanam hiſtoriam. Proinde Apoſtolicum Sacræ Congregationis S.R. & Vniuerſalis Inquiſitionis decretum anno 1625. editum, & anno 1634. confirmatum, integrè atque inuiolatè, iuxta declarationem eiuſdem decreti à Sanctiſſimo D. N. D. Vrbano Papa VIII. anno 1631. factam, ſeruari à me omnes intelligant: nec velle me vel cultum aut venerationem aliquam per has meas narrationes vlli arrogare, vel famam & opinionem ſanctitatis aut martyrij inducere, ſeu augere, nec quidquam eius exiſtimationi adiungere; nullumque gradum facere ad futuram aliquando vllius Beatificationem vel Canonizationem, aut miraculi comprobationem: ſed omnia in eo ſtatu à me relinqui, quem ſecluſâ hâc meâ lucubratione obtinerent. Hoc tam ſanctè profiteor, quàm decet eum, qui Sanctæ Sedis Apoſtolicæ obedientiſſimus haberi filius cupit, & ab ea in omni ſua ſcriptione & actione dirigi.

PHILIPPVS ALEGAMBE
Sacerdos Societatis Ieſu.

ERRATA CORRIGENDA.

Typographus Lectori.

Miraberis Lector mendorum farraginem. Dissimularent ea alij, ne sibi probro verterentur: Malui pro candore meo hîc ea proponere, vt corrigi possint, leuioribus quibusdam prætermissis. Merebatur tam insigne opus, vt quàm emendatissimum prodiret, nihilque mihi magis est curæ. Sed cùm Auctor longè abesset, multaque hinc inde inserenda, etiam serius, variis vicibus submitteret; & facilis sit in peregrinis & ignotis nominibus lapsus, nec nulla quandoque operarum oscitantia; caueri omnia non potuerunt. Tu ea corrige, & vale. Breui, vti confido, distractâ hâc editione, nouam adornabo emendatiorem.

Pag.3. Col.1. fin. Varia rexit Collegia per annos XV. *dele totum hoc.*
10.1.fin. Bobalac *lege* Bobalæ.
med. F.yu *lege* F.yu.
11.2.med. Sepranis *lege* Sepratis.
36.1.princ. Meditationem Meditationum.
37.1.med. Grannonij Giannonij.
& sacram adde, linguam
2.med. Cignacensis Cignacensis.
Chaucie Cauenie.
Carcassonenste Carcassonense.
Colarus Colazus.
38.2.med. Didacia Didaci à
39.2.fin. Iesu & Hominis, Iesu Dei & Hominis.
42.2.med. Lithicanum Lithuanum.
43.1.fin. Orationibus Oratoribus.
45.1.med. peracturi essent adde, Editum ab eodem est.
46.2.med. Arnoldus Bohy Arnaldus Boh.
Anciensis Ancieris.
48.2.princ. Beamensis Bearnensis.
5[illegible] Baezam.
51.1.med. meiorem mœrorem
2.fin. MDCX. MDCXL.
Obit Obisse iam nunciatur.
52.[illegible].med. Brunterau Bruntruti.
55.2.med. Lucariæ Lucaniæ.
5[illegible] Leprotus Lepreto.
60.1.med. Lainot Lainio.
2.fin. in omni adde, genere.
62.1.med. sollicitans sollicita.
63.1.med. Beatill. Beatil.
55.2.med. Christum post Christum.
66.1.fin. modum adde, continens.
67.[illegible] quæ qua.
69.1.princ. Sedeciæ Tragœdiæ Sedeciam Tragœdiam.
2.fin. Turrone Turnone.
73.1.fin. Acuna Acuña, vel, Acunia.
83.1.fin. Ioannis Reihingi Iacobi Reihingi.
88.1.med. toleratos toleratas.
89.2.med. minus magis.
90.2.princ. ornatissimo auidissimo.
98.1.med. Gilbono Gibbono.
To.1.Antiq. &c. Hæc ita legenda sunt: Item ab Henrico Canisio To.1.Antiqu.Lect.& Paulo Bombino c.8.Vitæ ipsius, Epistola &c. Denique à Dauide Greg. Cornero, in Promptuario Catholicæ deuotionis *Carmen quo Litanias* &c.
[illegible] med. Peronij Perronij.
101.[illegible].fin. Pinicè Sinicè.
104.1.med. Tolesani Tolosani.
105.1.med. votorum, quatuor votorum.
109.1.princ. annorum annum.
110.1.fin. prouentuum adde, Archiepiscopatus
117.1.med. tenerrima teterrima.
120.1.fin. MDCVIII. MDCXXVIII.
2.princ. Cuniga çuniga, vel, Zuniga.
121.1.princ. interior interim.
liber libenter.
123.1.princ. tridens tridecas.
128.1.med. Fernandus Franciscus.
ad vnum adde, volumen.
129.2.med. raro rato.
132.2.med. in Annal. ad AC. 1471.n. 33. coniuncto cum Indice, in V. Franciscus Ribera. Hæc omnia transferenda sunt post illa verba, nouitius quidam Scriptor.
134.1.princ. Parochum Parochorum.
136.2.princ. multique multique.
med. seuerè adde, inediam.
144.2.med. libatione cibatione.
fin. iuratus iurati.
145.2.fin. Canana Canaria.
147.1.princ. c.2.1.2.
148.2.med. quemuis quamuis.
152.2.princ. MDLXVI. MDLXXVI.
153.1.fin. lingua linguæ.
2.princ. profudit perfudit.
154.1.princ. aggregauit aggregarit.
med. instar instare.
propositum propositis.
157.2.princ. posteà Professor, Professor; posteà.
med. in quo adolescentiæ dele, quo.
158.1.princ. fætus factus.
160.2.princ. vocauit vouit.
161.1.fin. computaretur amputaretur.
2.princ. & Aristotele ex Aristotele.
162.2.princ. Scheuichauius Scheuicauius.
168.2.fin. fundamentiora fundamentalia.
170.1.fin. Peeffer Pfeffer.
171.2.med. Martini Martini, Martini Becani.
186.1.princ. ætatis LXVI. ætatis LXXVI.
2.fin. pridie adde, dixisse.
189.1.fin. Cadornense, Cadomense.
197.2.fin. LVIII. LXVIII.
199.1.med. D.Thomæ P.Thomæ.
201.1.med. Tricas Trias.
205.1.med. Conciones Cantiones.
fin. deinceps adde, diebus.
206.1.med Castariola Castaniola.
210.2.med. XI. XVII.
XII. XXII.
211.1.princ. volumina libros.
2.med. Albernacum Albenacum.
215.1.princ. Gnessensis Gnesnensis.
Motis Metis.
217.2.fin. Losoda Losada.
219.1.princ. Cremonio Cremino.
220.2.med. videtis, vide sis.
221.2.fin. Mercurianus Murcianus.
222.2.med. Rhetios Rhetias.
225.2.princ. Ricciolus Ricciolius.
226.1.med. Gallo Sallo.
227.1.med. Veran, Verax.
228.1.princ. Pacoccus Paceccus.
228.2.princ. Tulij-monte, Iulij-monte.
2.med. Castaña Castañar.
229.2.princ. in somnis insomnis.
231.1.Princ. Tinnensis Ticinensis.
237.1.princ. tum Theologiæ, adde, tum Chronologicæ.
239.2.med. periculo miraculo.
243.2.fin. Volgerus Voglerus.
247.2.fin Galaueronus Calaueronus.
249.2.med. Pertonij Personij.
252.1.med. in rebus adde, ipsius sententia.
253.2.princ. modernus quidam Scriptor dele hæc verba, vel ipsum nomen auctoris.
254.1.med. Francoso Trancosi.
258.2.fin. Phosij Photij.
260.2.princ. Munos Muños, vel, Munioz.
262.1.med. Beatissimam adde, Virginem,
vita lingua.
263.1.princ Perperatius Perpezatius.
264.1.princ. Pina, Piña, vel, Pinia.
265.1.fin. adiendi audiendi.

265.1. med. Eysengrein adde, in Catalogo.
268.2. fin. leuitate lenitate.
269.1. fin. Sesiæ Setiæ.
Quirinales Apologeticas.
2.princ. Calualdan Castaldum.
2. med. nostratis rostratis.
Chersoncto Chersoneto.
272.1.med. Sapiekæ Sapiehæ.
Disputationem Disputationum.
273.1. med. Polosino Polosij Polosio, Potosino Potosij Potosio.
274.2. fin. Mutinente Cremonente.
276.2. fin. Carniotus Carniolus.
277. 1. princ. XXVII. adde annis.
279.1. fin. VVarin VVazin.
281.1. med. vocabula adde Græca.
284 2.princ. Religionis adde mysteriis
med Gerson Gersonem
288.1. med. Coultre Coulture.
Ecclesia adde Part. II.
fin. Destitutus Destitus.
2. med. Fatlus Fatius.
291.2. princ. De sentis De sensis.
293.1. princ. Rabus Rabtius.
1. fin. Suenia Suecia.
294.2. prin. MDLXX ætat XVI. MDLXVII. ætat. XLVI.
2. princ. faunteus fautneus.
299.2. fin. Hafriensis Hafniensis.
313.1. princ. Ianius Ianinus.
fin. Capita Cantica.
315 1. princ. Villargiensem Villaregiensem.
317. 2. princ. mirari non, adde, non mirari non.
321. 1. princ. Cusco Cuto.
323.1. fin. in Academia adde Parmensi.
332 2. med. Episcopus Episcopatus.
succollantis succollantibus.
336. 1. med. corpori sopori.
342.1. med. successore successisse.
347.1. princ. paupertati paupertatis.
348.2. fin. Albertini Alberti.
349 1. fin. Bitinianum Bisinianum.
350.2. princ. Carpenti Carpensi.
353.2 princ. Herardus Heuartus.
354.2. med. Ouitaniam Occitaniam.
364. 1. princ. Hoffæus Hofferus.
365.2. princ. LV. XLV.
366. 2. fin. sentisque sensisque.
377.1. princ. Chariot Charlot.
378. 1. princ. radiato corpore, radiato capite.
Nemnusi Nemausi.
382. 2. fin. Lessis Lellis.
390.2. princ. Armioziam Armuziam.
391. 1. princ. Euangelij adde, latus.
2. fin. Arigoniensis Strigoniensis.
398.2. med. imperitum impertitum.
vestigium vestium.
401.2. med. Nouetiensis Nouesiensis.
408.1. fin. Norfolicensis Norfolciensis.
410.2. fin. Visinus Vrsinus.
411.2. fin. Tosti Torti.
412.2. med. superintenderetur superimpenderetur.
419. 2. princ. Barretarius Beretarius.
420.1. fin. Xeguno Xoguno.
422.1. fin. LXXV. MDLXXV.
429.1. fin. Tacre lus Tancredus.
432.2. princ. Horfolciensis Norfolciensis.
443.2. fin. Clestini Celestini.
453.1. fin. Allaman Alemay.
2. princ. Anaso Anasco.
Andertonus Patricius Andersonus Patricius.
454.1. princ. Atrenza Atienza.
Baurus Bauny.
455.1. med. Brovvenus Brovverus.
fin. Calredo Cabredo.
Caietanus adde, Alphonsus.
2. med. Caustonus Caussinus.
456.1. princ. Cobenzi Cobenzj.
Coultre Coulture.
fin. Dautonus Dausonus.
457.1. fin. Echelius Etzelius.
Eudæmonianes Eudæmonioannes.
2. princ. Fayn Alexander dele.
med. Ferret Ferrer.
fin. Florentius Florentia.
459.2. princ. Ianuus Ianinus.
med. Krutle Kreutle.
460.2. princ. Marrigha Martigna.
461.1. fin. Saluez Galuez.
462.1. princ. Pandus Pardus.
2. med. Prenostel Preuostel.
463.2. med. Rinaldus Franciscus dele.
464.1. fin. Semperuinus Semperuiuus.
2. med. Suffienus Antonius dele Antonius.
465.1. princ. Theophanius Claudius dele.
469. 2. med. Antonius Suffrenus dele Suffrenus.
470. 2. fin. Ianius Ianinus.
471. 2. princ. Adamus de Albertis, Albertus de Albertis.
472.2. princ. VVarin VVazin.
474.2. princ. Luche Puche.
476.1. fin. Constantinus Constantius.
478.2. princ. Teller Tellez.
489.2. princ. Satelles Salelles.
490. 1. princ. Antonij Suffreni &c. dele totum.
493.1. fin. Zozcilzevvskj Rozciszevvskj.
2. med. Disanus Pisanus.
494.1. princ. Genuenses Geneuenses.
1. med. Domini Dominici.
498.2. fin. Aluazum Aluinzum.
501.2. med. Moltij Meltij
fin. Agundus Aguadus.
502.1. med. Majera Najera.
508.1. med. Cardoti Cardosi.
510.1. princ. Flandro-Belgicæ &c. Totum delendum & suo loco ponendum.
2. fin. Matelli Maselli.
511.2. princ. Bortier Borcier.
512. 1. fin. Matelli Maselli.
513.1. med. Fayn Faya.
516.1. princ. Rinaldi Rainaldi.
2. princ. Henrici adde VValpoli.

F I N I S.

de S